

PHÚC
HẮC
QUYẾT
ĐẤU

ĐIỀU GIAN KHÓ KHĂN
Nữ Hoàng Thủy Linh

Mục lục

- [Chương 1: Hôn Tôi Cái Đi](#)
- [Chương 2: Tôi Là Thích Phong](#)
- [Chương 3: Vòng Hạt Xanh Ngọc](#)
- [Chương 4: Cưới Lừa Kiếm Ngựa](#)
- [Chương 5: Thích Phong Thật-Giả](#)
- [Chương 6: Xác Định Mục Tiêu](#)
- [Chương 7: Tiêu Chí Lựa Chọn](#)
- [Chương 8: Tư Hàng Đến Mĩ](#)
- [Chương 9: Thư Kí Toàn Năng](#)
- [Chương 10: Tài Sản Vô Hình](#)
- [Chương 11: Phân Tích Sơ Bộ](#)
- [Chương 12: Giảng Dạy Trực Tuyến](#)
- [Chương 13: Trò Chuyện Thương Mại](#)
- [Chương 14: Dịch Vụ Đặc Biệt](#)
- [Chương 15: Hoàng Tử Bàng Giá](#)
- [Chương 16: Tôi Lạnh Lùng Không](#)
- [Chương 17: Tiết Mục Hoàn Hảo](#)
- [Chương 18: Thực Hành Khởi Nghiệp](#)
- [Chương 19: Tinh Táo Lựa Chọn](#)
- [Chương 20: Mưa Nguồn Sau Đông](#)
- [Chương 21: Tôi Muốn Thấy Anh](#)
- [Chương 22: Nhân Trung Long Phượng](#)
- [Chương 23: Chuẩn Bị Về Nước](#)
- [Chương 24: Tôi Là Số Phức](#)
- [Chương 25: Tuyệt Không Nhận Thua](#)
- [Chương 26: Không Rõ Mục Đích](#)
- [Chương 27: Lợi Ích Qua Lại](#)
- [Chương 28: Thăm Dò Chút Đỉnh](#)
- [Chương 29: Tổng Tài Bá Đạo](#)

[Chương 30: Ngồi Cùng Sao Mạn](#)

[Chương 31: Hay Thích Làm Nũng](#)

[Chương 32: Không Chút Sơ Hồ](#)

[Chương 33: Mang Theo Bạn Trai](#)

[Chương 34: Một Pha Yếm Trợ](#)

[Chương 35: Thương Chiến Mô Phóng](#)

[Chương 36: Nhà Cái Chứng Khoán](#)

[Chương 37: Tiếp Xúc Thân Mật](#)

[Chương 38: Thăm Dò Thành Công](#)

[Chương 39: Nó Tên Thích Phong](#)

[Chương 40: Thứ Bug Trí Mạng](#)

[Chương 41: Cứ Chờ Đợi Đi](#)

[Chương 42: Đi Làm Thay Anh](#)

[Chương 43: Tôi Muốn Gặp Cậu](#)

[Chương 44: Cậu Học Hư Rồi](#)

[Chương 45: Làm Vợ Của Tôi](#)

[Chương 46: Giả Trang Thành Minh](#)

[Chương 47: Tráo Thập Thành Giả](#)

[Chương 48: Giữ Lấy Cho Chắc](#)

[Chương 49: Không Đáng Yêu Bằng](#)

[Chương 50: Tình Mê Ý Loạn](#)

[Chương 51: Dẫn Đám Súc Sinh](#)

[Chương 52: Vô Cùng Thoải Mái](#)

[Chương 53: Hần Đúng Là Ngu](#)

[Chương 54: Chung Cư Lâm Uyên](#)

[Chương 55: Kích Thích Thái Quá](#)

[Chương 56: Ghê Gớm Rồi Đây](#)

[Chương 57: Lỗ Là Chuyện Nhỏ](#)

[Chương 58: Tổng Tài Thế Thân](#)

[Chương 59: Đoán Ra Được Hết](#)

[Chương 60: Anh Thoát Rồi Đây](#)

[Chương 61: Một Hợp Đồng Mới](#)

[Chương 62: Hạng Mục Sau Đây](#)

[Chương 63: Minh Cũng Có Thể](#)

[Chương 64: Kí Luôn Tại Chỗ](#)

[Chương 65: Ông Xã Ngủ Ngon](#)

[Chương 66: Tuấn Thủ Nguyên Tác](#)

[Chương 67: Càng Thế Càng Tốt](#)

[Chương 68: Tìm Được Trên Mạng](#)

[Chương 69: Bê Bối Ngoại Tình](#)

[Chương 70: Hôn Thêm Lát Đã](#)

[Chương 71: Sao Mạng Đào Đào](#)

[Chương 72: Phải Có Chừng Mực](#)

[Chương 73: Tốc Độ Sinh Tử](#)

[Chương 74: Âm Mưu Ấn Sâu](#)

[Chương 75: Không Sao Là May](#)

[Chương 76: Nhân Cách Phân Liệt](#)

[Chương 77: Hoàng Đế Tuyển Phi](#)

[Chương 78: Yêu Rồi Đúng Không](#)

[Chương 79: Lạt Mềm Buộc Chặt](#)

[Chương 80: Lẩu Than Ếnh Ương](#)

[Chương 81: Có Hơi Nhớ Cậu](#)

[Chương 82: Băng Qua Đại Đường](#)

[Chương 83: Đạo Cụ Dạy Học](#)

[Chương 84: Cổ Đông Phân Tranh](#)

[Chương 85: Gia Sư Full-Time](#)

[Chương 86: Có Qua Có Lại](#)

[Chương 87: Gián Điệp Ngược Lại](#)

[Chương 88: Học Theo Anh Đã](#)

[Chương 89: Công Nghệ Hồng Trang](#)

[Chương 90: Hệ Thống Thăng Cấp](#)

[Chương 91: Đáng Về Chân Thực](#)

[Chương 92: Tự Minh Tiêu Hoá](#)

[Chương 93: Cậu Phát Sốt Rồi](#)

[Chương 94: Thời Gian Ba Ngày](#)

[Chương 95: Đúng Là Tuyệt Tình](#)

[Chương 96: Đàm Phán Giá Cả](#)

[Chương 97: Đối Thoại Bí Ẩn](#)

[Chương 98: Nghe Cậu Sắp Xếp](#)

[Chương 99: Hẹn Hò Ba Người](#)

[Chương 100: Có Tôi Ở Bên](#)

[Chương 101: Gián Điệp Thương Nghiệp](#)

[Chương 102: Con Người Thâm Thán](#)

[Chương 103: Không Khí Áo Diệt](#)

[Chương 104: Ăn Nhiều Nhím Biển](#)

[Chương 105: Tam Quan Khác Biệt](#)

[Chương 106: Về Rồi Chịu Phạt](#)

[Chương 107: Mật Thám Chính Phủ](#)

[Chương 108: Phần Mềm Giám Sát](#)

[Chương 109: Toàn Là Nói Nhảm](#)

[Chương 110: Lên Giời Luôn Đi](#)

[Chương 111: Ai Báo Anh Đi](#)

[Chương 112: Cuộc Trò Chuyện Riêng](#)

[Chương 113: Giá Trị Tiềm Ẩn](#)

[Chương 114: Cứ Để Cậu Ấy](#)

[Chương 115: Tôi Muốn Hút Thuốc](#)

[Chương 116: Làm Chơi Chơi Thôi](#)

[Chương 117: Cậu Có Tin Không](#)

[Chương 118: Đại Cục Quan Trọng](#)

[Chương 119: Thời Gian Tiếp Nhận](#)

[Chương 120: Bảo Vệ Người Nhà](#)

[Chương 121: Bạn Trai Tăng Ngâm](#)

[Chương 122: Tâm Lý Chống Đối](#)

[Chương 123: Nấu Mình Chờ Thời](#)

[Chương 124: Phòng Hồ Trước Đi](#)

[Chương 125: Mới Chạy Hai Vòng](#)

[Chương 126: Trao Đi Tất Cả](#)

[Chương 127: Cậu Hết Giận Rồi](#)

[Chương 128: Không Thấy Người Đầu](#)

[Chương 129: Tiểu Phó Đang Tra](#)

[Chương 130: Sùng Kính Trong Lòng](#)

[Chương 131: Ba Hứa Với Con](#)

[Chương 132: Con Cảm Ôn Mẹ](#)

[Chương 133: Làm Hết Khả Năng](#)

[Chương 134: Thóa Thuận Chia Phần](#)

[Chương 135: Hai Đứa Em Trai](#)

[Chương 136: Thần Giao Cách Cảm](#)

[Chương 137: Mỗi Người Một Chí](#)

[Chương 138: Công Ti Lên Sàn](#)

[Chương 139: Thật Sự Rất Nhớ](#)

[Chương 140: Thế Vẫn Chưa Đủ](#)

[Chương 141: Nói Thêm Chút Đi](#)

[Chương 142: Đồng Lòng Ủng Hộ](#)

[Chương 143: Gãi Cho Tôi Với](#)

[Chương 144: Ai Nấy Hoàng Loạn](#)

[Chương 145: Đi Tránh Sóng Gió](#)

[Chương 146: Cực Tuệ Tất Thương](#)

[Chương 147: Thành Toàn Cho Nhau](#)

[Chương 148: Hạc Bắc Đến Nam](#)

[Chương 149: Tôi Quyết Đồng Ý](#)

[Chương 150: Khóc Lên Rưng Rức](#)

[Chương 151: Đúng Là Chi Li](#)

[Chương 152: Chiến Đội Dã Thảo](#)

[Chương 153: Không Phải Việc Cậu](#)

[Chương 154: Có Dịp Thì Vui](#)

[Chương 155: Mở Màn Chiến Tranh](#)

[Chương 156: Gieo Gió Gặt Báo](#)

[Chương 157: Cho Tôi Nhìn Chút](#)

[Chương 158: Mờ Mờ Áo Áo](#)

[Chương 159: Liên Lạc Hàng Ngày](#)

[Chương 160: Chí Yêu Minh Cậu](#)

[Chương 161: Chí Biết Hứa Kính](#)

[Chương 162: Tư Bản Lâm Hoà](#)

[Chương 163: Nửa Kín Nửa Hở](#)

[Chương 164: Tuy Cơ Đánh Trà](#)

[Chương 165: Buộc Hấn Cúi Đầu](#)

[Chương 166: Như Được Khai Sáng](#)

[Chương 167: Với Một Điều Kiện](#)

[Chương 168: Đang Ghen Đấy À](#)

[Chương 169: Hành Xử Cảm Tính](#)

[Chương 170: Tự Minh Huyền Hoặc](#)

[Chương 171: Tập Đoàn Thiên Bảo](#)

[Chương 172: Muốn Ăn Cậu Đã](#)

[Chương 173: Mưa Dầm Thâm Đất](#)

[Chương 174: Tất Cả Của Cậu](#)

[Chương 175: Lâu Rồi Không Gặp](#)

[Chương 176: Truy Cầu Gì Chứ](#)

[Chương 177: Phó Diên Thăng Đầu](#)

[Chương 178: Thân Bất Do Ki](#)

[Chương 179: Hai Người Mất Tích](#)

[Chương 180: Tôi Đố Kì Cậu](#)

[Chương 181: Đáng Hận Đáng Thương](#)

[Chương 182: Anh Đừng Đi Nữa \(Updates @ T/N\)](#)

[Chương 183: Chân Tình Đời Này](#)

[Chương 184: Tôi Muốn Từ Chức](#)

[Chương 185: Chiêu Minh Cậu Thôi](#)

[Chương 186: Chí Thuộc Về Anh](#)

[Chương 187: Món Quà Tốt Nghiệp \(Hoàn Chính Văn\)](#)

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẦU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 1: Hôn Tôi Cái Gì

Hải Thành vào tháng tư, bắt đầu ấm dần lên.

Chín giờ tối, các nhân viên văn phòng trong toà cao ốc Phong Mậu thuộc quận Kim Dung mới lục đục kết thúc một ngày làm việc 996 như thường lệ, nhưng những gương mặt trẻ tuổi ấy chẳng hề nhuốm vẻ mệt mỏi, bởi dường như cuộc sống về đêm mới chỉ vừa bắt đầu.

(*996: lịch làm việc 9am-9pm 6 ngày/tuần)

Rooftop bar của toà cao ốc, là nơi tập trung cánh đàn ông Âu phục giày da cùng phái nữ trang điểm ăn bận cực chăm chút.

Cũng là địa điểm mà Thích Tự và Hứa Kính đã hẹn gặp nhau.

Căn bản vì công ti của ba Thích Tự nằm trong toà nhà này, và Hứa Kính là CEO được chính Thích Nguyên Thành uỷ nhiệm.

Có điều, hôm nay bọn họ gặp nhau không phải để bàn chuyện công việc.

Thích Tự vừa lên đại học hồi năm ngoái, hiện mới là sinh viên năm nhất khoa Kinh Tế trường đại học Stafford, đối với hắn, chuyện tiếp quản sự nghiệp của ba vẫn còn quá sớm để bàn đến. Trước kia ở Mỹ, Hứa Kính là thư kí của Thích Nguyên Thành, cũng từng chiếu cố Thích Tự không ít lần, cho nên bọn họ cũng có thể coi như anh em bạn bè.

Hiếm được dịp Thích Tự về nước, Hứa Kính dĩ nhiên phải làm một cái hẹn còn hỏi han về tình hình đối phương gần đây.

"Gặp em trai rồi chứ hả?" Hứa Kính hỏi.

Thích Tự chỉ "Ừ" một tiếng.

Cách đây không lâu, mẹ hắn gọi điện bảo rằng, em trai sinh đôi Thích Phong của hắn có bạn trai cùng trường đại học.

Lúc hắn kể lại chuyện này cho ba, ông thần người mất vài giây rồi mới ngẩng đầu xác nhận lại: "Bạn trai?"

"...Vâng, là bạn trai."

Hắn không nghĩ là mình đã nghe nhầm.

Năm ngoái Thích Phong đột nhiên quyết định ở lại trong nước thi đại học, kết quả vừa vào đại học F hơn nửa năm liền lòi ra một người bạn trai, lại còn mau chóng đưa về ra mắt như thế...

Mẹ vốn dĩ bình tĩnh như thế, mà lúc gọi điện sang giọng điệu cũng không khỏi bất an, nói gì là ba hắn, chưa đầy hai tháng đã lo muốn bạc đầu, cứ nghĩ ngại không biết có phải vì thiếu thốn tình thương của cha nên Tiểu Phong mới lằm đờng lạc lối như vậy hay không...

—Ba mẹ Thích Tự li hôn từ khi anh em họ mười tuổi, Thích Phong ở lại trong nước với mẹ, Thích Tự thì theo ba sang Mỹ, đến nay cũng đã chín năm.

Trong chín năm này, cả Thích Nguyên Thành lẫn Khương Oánh đều không đi tìm ai khác, Thích Tự làm anh hiểu chuyện hơn, đó giờ vẫn luôn đảm nhiệm vai trò bôi trơn cho gia đình tan vỡ cũng như người truyền lời giữa mẹ và ba, nhưng Tiểu Phong lại không ngừng oán hận chất vấn ba, ngay cả lễ tết cũng chẳng gửi cho ông một lời chào hỏi nào.

Cho nên đối với ba, sự kiện come out chấn động này của em trai hẳn không khác gì một cú sét ngang tai.

Chuyến này Thích Tự về nước, chủ yếu cũng là để năm bắt tình tình thực tế ở nhà theo lệnh của ba.

"Vậy gặp bạn trai nó chưa?" Hứa Kính cũng có nghe qua về chuyện này.

"Gặp rồi."

"Là người thế nào?" Hứa Kính tò mò.

"Một cậu trai rất soái."

"Soái?" Hứa Kính nhú mày, cười nói, "Soái bằng anh em hai đứa không?"

Cả hai anh em họ Thích đều thừa hưởng gen tốt của Thích Nguyên Thành và Khương Oánh, sở hữu vẻ ngoài xuất sắc cùng chiều cao 1m87 nên đi đến đâu cũng chói mắt như hạc trong bầy gà.

Mỗi lần Thích Tự về nước, Hứa Kính mà rảnh thì đều ra tận sân bay đón, dọc đường lúc nào cũng được người ta ngoái đầu nhìn lại, ai không biết còn tưởng hẳn đi hộ tống minh tinh nào.

"Cậu ấy không giống những người theo đuổi Tiểu Phong trước đây."

Thích Tự nhớ lại lúc Lăng Khả thẳng thắn bày tỏ tâm ý với Thích Phong ngay trước mặt mình, nghe ra tình cảm của đối phương qua những lời kể rất đối bình thản, chính hẳn cũng không khỏi sinh lòng xúc động...

"Tình cảm của cậu ta rất đơn thuần."

"Sao cậu biết người ta không có mục đích gì khác?" Hứa Kính nói đùa, "Biết đâu cũng chỉ vì vẻ ngoài của em cậu thì sao."

Thích Tự khẽ cười, đầu ngón tay vuốt dọc li rượu, nói: "Trước khi gặp cậu ấy em cũng nghĩ vậy."

Trước giờ, tất cả những người theo đuổi mà Thích Phong có thiện cảm đều phải trải qua khảo nghiệm của Thích Tự, nhưng chưa một ai có thể từ chối hẳn và nói họ chỉ để ý mình Thích Phong, chứng tỏ đối với những người này, chỉ cần vẻ ngoài giống nhau, thì pick ai trong hai anh em họ chả được.

Bao nhiêu năm qua, Thích Tự vẫn luôn dùng đúng một cách ấy để giúp em trai nhìn đời rõ hơn, nhưng lần này—

"Em có tà lưã thử, mà cậu ta không hề có phản ứng gì."

"Pfff—!" Hứa Kính suýt nữa phun cả ngụm rượu ra ngoài, "Cậu, cậu lại còn tà lưã bạn trai của em mình?"

"Cậu ấy phân biệt được hai bọn em, lần đầu gặp mặt em còn cố tình mặc quần áo của Tiểu Phong, thế mà cậu ấy cũng nhìn ra luôn."

Hứa Kinh bật cười: "Nếu vậy thì đúng là đặc biệt đấy."

Thích Nguyên Thành và Khương Oánh đã li hôn, song Khương Oánh với Thích Phong vẫn là cố đồng của công ti. Là người phát ngôn đại diện cho Thích Nguyên Thành ở Hải Thành, thi thoảng Hứa Kính cũng tìm đến hai người họ vì công việc.

Hắn đã từng gặp Thích Phong, và không thể không công nhận hai anh em nhà này đúng là giống nhau như đúc. Các cặp sinh đôi khác ít nhiều gì cũng có điểm khác nhau, thế mà chín năm xa cách cũng không thể khiến hai anh em họ Thích xuất hiện điểm nào như thế.

Nếu gặp cả hai cùng một lúc, Hứa Kính cũng không nghĩ mình có thể phân biệt nổi.

"Thế nên là hai đứa nó qua được cửa ải của cậu rồi phải không?"

"Uh huh." Ở Mĩ bao năm qua, Thích Tự đã tiếp xúc với đủ loại văn hóa, cho nên cũng chẳng có thành kiến gì quá lớn đối với LGBT. Vấn đề là so với hẳn thì hoàn cảnh lớn lên của Tiểu Phong đơn thuần hơn rất nhiều, hẳn vốn chỉ sợ em mình bị người ta lừa vào tròng mà thôi.

Hứa Kính còn đang định hỏi gì đó, nhưng điện thoại đột nhiên đổ chuông.

Nhắc máy trao đổi được vài câu thì ra hiệu tỏ lỗi với Thích Tự: "Thiếu gia, anh phải xuống giải quyết chút chuyện dưới công ti luôn bây giờ, lát gặp lại."

Thích Tự thờ ơ "Ừm" một tiếng, hơi dịch cánh tay về phía sau, ngả người ra sofa, tiếp tục chìm vào suy tư.

Sự thật là Thích Tự cũng đang hoang mang không kém, rõ ràng từ bé đến giờ Thích Phong không thiếu gì nữ sinh theo đuổi, chính thằng bé cũng chẳng hề tỏ ý kháng cự, thế mà dùng một cái lại cong veo là sao?

Cuối tuần vừa rồi Tiểu Phong với Lăng Khả đều ở nhà, hẳn có giả vờ thả thính Lăng Khả mấy lần mà đối phương không hề lung lay, ngược lại chỉ khiến Tiểu Phong nổi khùng... Thằng nhóc kia trông thế mà ghen lên thấy sợ, sẵn sàng anh anh em em ngay trước mặt hẳn chỉ để khẳng định chủ quyền.

...Chậc.

Bảo sao người ta cứ nói yêu vào là IQ về 0—hiện tại Thích Tự cũng thấy có khi năng lực tư duy của em trai mình còn chẳng bằng một con heo.

Chẳng qua thấy Tiểu Phong yêu vào bỗng thành một con người khác, trông thực sự vui vẻ hạnh phúc và thỏa mãn như vậy, người làm anh là hẳn

cũng không khỏi nóng lòng theo.

Thậm chí còn sinh ra tò mò, không hiểu nam nam với nhau sẽ là một trải nghiệm thế nào...

Nghe bảo tính hướng do trời sinh, hẵn với Tiểu Phong lại là song thai, nếu Tiểu Phong đã gay, có khi nào... hẵn cũng như thế?

...Suy cho cùng thì bao nhiêu năm nay, đúng là hẵn chưa từng để ý đến nữ sinh bao giờ.

Tất nhiên, nam sinh cũng không nốt.

Cũng có thể là do phải trưởng thành quá sớm, mà hẵn dường như đã vô cảm với hết lượt người này đến lượt người kia theo đuổi...

"...Chào cậu."

Một âm giọng bỗng vang lên, cắt đứt khoảng trầm tư của Thích Tự.

Hắn ngẩng đầu lên, bắt gặp một người đàn ông xa lạ đứng cạnh mình.

Người kia đeo gọng kính mỏng màu bạc, bờ môi hơi mím, nhìn có vẻ dè dặt nhưng chiếc sơ mi thiết kế riêng được là lượt cẩn thận cùng đồng hồ hàng hiệu bên cổ tay trái đã đủ để toát lên khí chất bất phàm.

"Có chuyện gì vậy?" Thích Tự hỏi.

Người đàn ông kia nắm tay đặt trước miệng, hắng giọng rồi nói: "Cho hỏi, tôi có thể xin số của cậu không?"

Âm giọng của đối phương sắc bén, lại còn lạnh lùng xa cách.

Nói xong liền nghiêng người chỉ về phía sau, giải thích: "Một người bạn của tôi đã để ý cậu từ rất lâu."

Thích Tự đánh mắt nhìn theo, thấy một bàn người trẻ tuổi ngồi sofa, cả nam cả nữ đều đang nhìn về hướng này đầy hứng thú.

Sớm đã nhận thức rõ về ngoại hình của mình, cho nên Thích Tự cũng không ngạc nhiên với những cuộc bắt chuyện thế này.

Hắn nhanh chóng đoán ra, hẳn là đám người kia đang chơi trò gì đó, và anh trai này là người bị sai đi bắt chuyện xin số.

Hắn thấy khó chịu trong lòng, nhưng không rõ vì bỗng dưng trở thành một trò cá cược của người khác, hay là do vẻ bất đắc dĩ như thế đang phải làm chuyện gì đó mất mặt lắm của người đàn ông này.

Thấy Thích Tự không đáp lại, người kia lại liếc xuống li Macallan mới uống được hai ngụm bên tay hắn, điệu bộ chân thành nói: "Chén rượu này, để tôi trả cho cậu được không?"

*(Macallan: một dòng Whisky)

Thích Tự: "..."

Này anh trai, rốt cục là anh thấy tôi thiếu tiền uống rượu hay cho rằng chỉ cần một li rượu này là hết được tôi vậy?

Thích Tự không khỏi nghĩ bụng một câu như thế, nhưng bắt gặp vẻ căng thẳng của người kia, hắn chợt nhớ đến một Lăng Khả lúc nào cũng câu nệ với mình.

Khoan chưa nói đến chênh lệch về tuổi tác, nhưng quả thật là anh trai này sở hữu một khí chất gì đấy rất giống Lăng Khả.

"Hehh..." Thích Tự nhếch miệng, vô thức áp dụng điệu bộ trêu chọc "em dâu" mấy ngày trước lên anh trai trước mặt, "Được thôi, hôn cái đi rồi tôi cho."

Đối phương kinh ngạc chớp mắt, lại yếu ớt nhượng mảy, hỏi: "Cậu... nghiêm túc?"

Thích Tự cho rằng anh ta chắc chắn không dám, bèn cố ý gật đầu gây khó dễ.

Dù sao thì không phải người đàn ông nào cũng chấp nhận được loại điều kiện này, chưa kể người này còn chỉ đến bắt chuyện hộ.

Nhờ trò gheo trai khiến người ta bối rối ra mặt này, lâu lắm rồi Thích Tự mới cảm nhận được thú vui của đùa ác.

Người kia đứng từ trên nhìn xuống Thích Tự đang ngồi, giống như đang dò xét đối tượng vừa đưa ra yêu cầu hôn mình này...

Thanh niên có tỉ lệ gương mặt gần như hoàn hảo, đôi mắt đào hoa với vẻ biếng nhác mở to, kiêu ngạo như thể không vừa mắt với bất cứ thứ gì.

Thế mà lời nói vừa rồi lại mang đầy vẻ khiêu khích và dụ hoặc, thật khiến cho người ta... không thể nào từ chối.

Đôi mắt đằng sau lớp kính dần gạt đi bối rối và do dự, ngày càng trở nên nghiêm túc.

Người đàn ông tiến lên một bước, nhanh chóng cúi người xuống.

Mới vừa rồi đứng xa nên không cảm thấy gì, hiện tại lại gần hơn, vòm ngực rộng rãi của đối phương mới trực tiếp che khuất một khoảng sáng trước mắt Thích Tự.

Hắn bất giác dịch người về phía sau vì khí thế bức người từ đối phương, muộn màng nhận ra—Anh ta định làm thật!

Người kia đã kịp chống một tay lên thân ghế sofa bên cạnh Thích Tự, tay còn lại giơ lên, dịu dàng nắm lấy cằm hắn.

Kì quái ở chỗ, lúc này Thích Tự lại chỉ chú ý đến cổ tay của đối phương...

Bởi vì ống tay áo bị co lên, để lộ ra một chiếc vòng hạt màu xanh nhạt, gợi cho Thích Tự nhớ về một sự kiện từ rất nhiều năm về trước...

Trong lúc hấn ngậy người như vậy, đối phương cũng đã hôn xuống.

"!"

Thích Tự như hóa đá tại chỗ, khi hấn còn đang tưởng bọn họ sẽ chỉ hôn hình thức một cái rồi thôi, người kia đã thì thầm ngay trên môi hấn, thấp giọng ra lệnh—

"Há miệng."

"..."

Lí trí thúc giục Thích Tự phải ngăn lại hành động quá giới của đối phương ngay lập tức.

Nhưng có thể vì lòng tự trọng không muốn nhận thua như vậy, hoặc là do bị chuyện yêu đương của em trai và Lăng Khả tác động mà lòng hiếu kì trong hấn bỗng trỗi dậy đầy mạnh mẽ.

Khi tâm trí còn chìm trong suy tư, cơ thể hấn đã rất thành thật phối hợp với đối phương...

...

...

Cảm nhận được hương vị nam tính tràn vào khoang miệng, từng chút trải nghiệm tư vị hôn môi với người cùng giới, Thích Tự thấy da đầu mình bắt đầu tê tê...

Không chán ghét, nhưng cũng không phải quá hứng thú.

Vấn đề có khó chịu hay không thì...

Suy cho cùng, bản năng của nam giới vẫn phụ thuộc vào cảm giác, nếu kĩ thuật của đối phương không tệ thì cũng chấp nhận được...

...Hả?

.....Cũng được?!

*****

<Epilogue>

Thích Tự nghiêm túc quan sát chuyện yêu đương của em trai và em dâu mỗi ngày, kết quả là...

Câu lương.

Câu lương..

Vẫn chỉ là câu lương...

Thích Tự: "..."

Bị em trai và em dâu nhờ cho quá nhiều câu lương, Thích Tự bỗng nhiên cũng muốn yêu đương một chút.

Đúng lúc này, Phó Diên Thăng xuất hiện.

Thích Tự: "Được, anh được đấy!"

Thích Tự *năm kiếu đại gia*: "Hôn tôi đi!"

Phó: "... "Nhóc nghiêm túc đấy hả? -_-#

Thích Tự *nhướn mắt khiêu khích*: "Không dám hả~?"

Phó *thuộc trường phái hành động*: "Thấy cậu có vẻ khao khát dữ lắm, thôi thì để tôi thỏa mãn cậu."

Thích Tự: "... " Đệt, thế mà anh dám thật! Mà ý tôi là hôn mặt chứ đm ai cho anh hôn miệng ứmmmmm—có vẻ cũng không tệ nhỉ??

-

A/N (lời tác giả):

Khai trương bộ mới rồi, hoan nghênh độc giả mới cũ nhảy hố ٩(*°▽°*)

Chú thích cho các tình yêu mới tới một chút, Thích Phong và Lăng Khả cũng có truyện riêng của mình tên "Những ngày tháng giả làm bạn trai của hotboy trường", còn cuốn này chủ yếu tập trung vào Thích Tự.

Hai cuốn cùng hệ liệt, nhưng là những câu chuyện riêng biệt, không đọc quyển còn lại cũng không sao hết, xem chương này để hiểu sơ về bối cảnh là được rồi.

Cuốn này lấy background chiến tranh thương trường do hoàn cảnh đặc thù của Thích Tự, hi vọng là sẽ mang đến cho mọi người một trải nghiệm mới mẻ.

-

vtrans by xiandzg

T/N: Hi Hi vừa khai trương hôm qua thôi, cho nên vẫn đang vừa viết vừa sửa, mình sẽ theo dõi để cập nhật những thay đổi mới nhất của tác giả, đồng thời sửa lại một số xưng hô và cách gọi nếu cần. Có sai sót thì mong mọi người góp ý.

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẤU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 2: Tôi Là Thích Phong

"—Bíp! Bíp! Bíp!"

Còi báo động trong đầu vang lên inh ỏi, Thích Tự lập tức có hành động kháng cự.

Đối phương dường như cảm nhận được sự trốn tránh của hắn, cho nên cũng rút lui... Chỉ là đến khi kết thúc vẫn chưa thoả mãn, néo néo cái cằm của Thích Tự rồi mới hoàn toàn buông ra, lùi về một khoảng cách thích đáng.

"Tôi tên Phó Diên Thăng..." Lúc này, người kia mới tự giới thiệu.

Không rõ có phải do gặp ảo giác hay không, mà Thích Tự bỗng thấy ánh mắt giọng điệu và thái độ của đối phương lúc này khác hẳn so với ban nãy.

Bầu không khí trở nên mờ ám hẳn đi.

Thích Tự cố gắng bình ổn lại hơi thở, tận lực ra vẻ ta đây là một tay chơi thứ thiệt, nhưng lí trí dần vận hành trở lại thì đang không ngừng réo hắn về độ ngu xuẩn của hành động vừa rồi—

Hôn người cùng giới... ngay giữa nơi đông người...

...!!

Nhất định là do lây bệnh từ Tiểu Phong ngu ngốc, đầu óc chập mạch nên hắn mới đi trêu chọc một tên đàn ông như thế!

...Chắc chắn là vậy rồi!!

Lúc này, Phó Diên Thăng lại móc ví lấy ra một tấm danh thiếp màu trắng ngọc đưa qua.

Thích Tự liếc qua.

Đệt, có vẻ cũng là người có máu mặt chứ không đùa.

Nhưng ngẫm lại thì cũng đúng, đây là bar thương vụ chứ đâu phải gay bar...

Thế mà tên Phó gì đây này điên sao mà bảo hôn liền hôn? Anh ta muốn vứt luôn cả thế diện hay gì? Người khác có thể không để ý, chứ đám bạn của anh ta vẫn đang nhìn kia mà...!

Phó Diên Thăng chẳng mấy may quan tâm, hỏi tiếp: "Cậu tên gì?"

Thích Tự: "..."

Giờ phút này, hẳn mới muốn lăn ra giả chết làm sao.

Nhận thấy đối phương vẫn đang nhìn mình với ánh mắt sáng rực, Thích Tự bỗng loé ra một ý tưởng: "Tôi là Thích Phong."

Phó Diên Thăng hỏi lại: "Bánh gato Thích Phong ấy hả?"

(*Thích Phong / 戚风/ này là bánh Chiffon, khác với tên của Thích Phong / 戚枫/ ở chữ Phong)

Thích Tự nghiêm nghị nói: "Là Phong trong lá phong."

Phó Diên Thăng mỉm cười, "Tên hay thật..." Sau đó rút điện thoại ra hiệu cho Thích Tự thực hiện lời hứa, "Wechat hay số điện thoại?"

Thích Tự thành thạo nhập số điện thoại của em trai mình vào, còn ra về phong lưu giải thích một câu: "Đây là số cá nhân, nhưng hôm nay tôi không mang cái điện thoại ấy theo."

Phó Diên Thăng bí ẩn nhìn hẳn, nói: "Được rồi, khi nào sẽ tìm cơ hội để liên lạc."

Thích Tự cũng không biết mình đã lừa được người hay chưa, chỉ sợ đối phương sẽ kiểm chứng ngay tại chỗ, cho nên chờ anh ta đi được vài phút thì cũng đứng dậy chuồn luôn.

Ra đến chỗ tính tiền mới được phục vụ thông báo—rượu của hẳn đã có người thanh toán hết rồi.

Thích Tự sững sờ, vô thức liếc đến bàn của Phó Diên Thăng, đúng lúc đối phương cũng nhìn lại, cách xa thế mà ánh mắt vẫn rất chăm chú, như thể đang khắc sâu dáng vẻ của hẳn vào đầu.

Tim Thích Tự vì thế mà giật nảy, hẳn rửa một câu "Chết tiệt" trong lòng rồi xoay người bỏ đi.

Ra khỏi quán bar, Thích Tự bấm điện cho Hứa Kính: "Anh thanh toán tiền rượu rồi à?"

"Hửm?" Hứa Kính hiểu ra, "Ý cậu là Skyline ấy hả, ừ, anh là hội viên trên đó, lúc order quét thẻ thì tự động tính tiền luôn... Sao thế, phải về rồi à?"

Thích Tự thở phào một hơi, lấy cố bảo: "Cũng không còn sớm nữa."

"Chờ anh chút." Đầu bên đó có chút ồn ào, mấy giây sau Hứa Kính mới trả lời Thích Tự, "Còn ở Phong Mậu không? Còn thì xuống B3 đi, anh bảo Tiểu Lý đưa cậu về."

Thích Tụ: "Được."

Thích Tụ bấm thang máy xuống tầng hầm thứ ba của toà nhà Phong Mậu, trong lúc đứng chờ một mình, lại không khỏi nhớ tới nụ hôn vừa nãy.

Răng môi dường như vẫn lưu lại độ ấm của người đàn ông xa lạ kia, phảng phất mùi cồn và thuốc lá, đặc hương vị nam tính.

Người kia hôn rất dịu dàng, ngoại trừ động tác nắm cằm ban đầu và lời ra lệnh "Há miệng" khiến hẳn cảm thấy hơi bị mạo phạm ra, thì cả quá trình đều không khiến hẳn khó chịu chút nào.

Ngược lại còn có chút...

Thôi được rồi, mặc dù cực kì không muốn thừa nhận, nhưng nụ hôn hồi tối chính là nụ hôn đầu của hẳn, cảm thấy mới lạ cũng là dễ hiểu thôi.

"Đang nghĩ ngợi cái gì đấy? Từ lúc ra khỏi thang máy đã thấy cậu thần thờ ở đây rồi." Giọng nói của Hứa Kính tiến lại gần.

Thích Tụ lấy lại tinh thần: "Sao anh cũng xuống làm gì?"

Hứa Kính: "Cũng gần xong rồi, đi chung đi, Tiểu Lý sẽ đưa cậu về trước."

Thanh niên đi phía sau là trợ lí Lý Khả của Hứa Kính, trông thấy Thích Tụ cũng cung kính gọi một tiếng "Tụ thiếu gia": "Hai người cứ đợi ở đây đi, để tôi đánh xe ra đón."

Hứa Kính ném chìa khoá cho hẳn, quay ra giải thích với Thích Tụ một câu: "Trong nước làm nghiêm mấy khoản uống rượu lái xe lắm, chứ vốn dĩ anh vẫn lái được."

Hồi nãy Hứa Kính cũng uống ít rượu ở trên kia, Thích Tụ tỏ ý đã hiểu.

"Không phiền anh đang bận chứ?" Hần hỏi.

"À không, cũng không phải chuyện gì lớn đâu." Hứa Kính cười cười, giải thích với hắn, "Gần đây công ti định đầu tư vào một hãng quản lí các ngôi sao mạng, mấy năm nay thương mại điện tử phát triển nhanh lắm, sức ảnh hưởng của các ngôi sao mạng lại rất khủng, kí được với hãng này thì sẽ có điều kiện quảng bá liên kết cho MeiWei. Tổ pháp lí nói hợp đồng đầu tư có một số điều khoản cần xem xét lại, bọn họ thảo luận được mấy phương án rồi nên gọi anh xuống quyết luôn để còn gửi hợp đồng cho bên kia ngay trong đêm nay."

MeiWei là công ti con của Tập đoàn Tư Nguyên—chủ yếu kinh doanh thời trang và trang sức, sở hữu bốn nhãn hiệu có tiếng cả ở trong và ngoài nước.

Dù chưa chính thức gia nhập công ti của ba, nhưng mưa dầm thấm đất, lớn lên trong hoàn cảnh này, Thích Tự cũng đã sớm nắm bắt được một số tình huống như vậy.

"Sao không để đến mai hẵng gửi?" Thích Tự hỏi.

"Chả giấu gì cậu, công ti quản lí sao mạng kia do chính CMO của MeiWei giới thiệu cho anh đấy, bảo là đối thủ của bọn họ cũng đang muốn lấy được hợp đồng này, nên mới giục anh xúc tiến đàm phán luôn, chứ bên mình đã kịp làm đánh giá hoàn chỉnh đâu, mới kịp cho cấp dưới soạn xong được cái báo cáo rủi ro với mục tiêu đầu tư sơ bộ, không vội thì có khi mai cũng chả đến lượt mình."

(*CMO: Chief Marketing Officer—quản lí cấp cao về mảng Marketing trong công ti)

Nói đến đầu tư, Thích Tự không khỏi nhớ đến cái tên trên tấm danh thiếp của Phó Diên Thăng, quay ra hỏi Hứa Kính: "Anh biết Chứng khoán Minh Thái không?"

Hứa Kính: "Chứng khoán Minh Thái á? HQ ở Hải Thành của bọn họ hình như nằm ngay trong Phong Mậu này đây..."

(*HQ: headquarters—trụ sở chính)

Thích Tự trực tiếp ngắt lời đối phương: "Phó Tổng giám đốc Đầu tư của Chứng khoán Minh Thái là cấp bậc thế nào?"

Hứa Kính có hơi không hiểu gì: "Thế nào là thế nào..."

Thích Tự: "So với anh thì thế nào."

Hứa Kính bật cười một tiếng: "Đại thiếu gia à, so thế nào được chứ, nhưng mà nếu nhất định phải tìm ra một cấp bậc tương đương, thì chắc là cỡ Quản lí phòng Sales ở MeiWei ấy."

Thích Tự nhướn mày: "Ồ? Vậy thôi hả."

Đang định thở phào vì may mà không chọc phải nhân vật khó lường nào, hẳn lại nghe Hứa Kính khiêm tốn nói tiếp: "Nhưng thu nhập của bên Đầu tư không dựa theo cấp bậc, mà quan trọng năng lực cá nhân với mạng lưới quan hệ. Minh Thái là một trong những công ti chứng khoán đứng đầu quốc gia, lại có nguồn vốn của nhà nước, lên được đến chức VP ở đó thì cũng là nhân vật có máu mặt trong nước rồi, có khi thu nhập còn hơn cả anh ấy chứ."

(*VP: Vice President—phó chủ tịch/phó tổng, trong trường hợp của anh Phó thì là phó tổng, đại khái chỉ ở dưới mỗi người đứng đầu và báo cáo trực tiếp cho chủ tịch/tổng giám đốc)

Thích Tự: "...

Đang nói chuyện thì Tiểu Lý đã đánh xe đến trước mặt bọn họ, Hứa Kính mở cửa cho Thích Tự rồi mới vòng sang đối diện để lên xe.

Yên vị rồi, Thích Tự mới rút một tay vào túi, sờ lên tấm danh thiếp có xúc cảm đặc biệt bên trong kia, lại hỏi tiếp: "Tốt nghiệp ra em có thể nhận được offer vào một chức vị tương đương thế không?"

Hứa Kính nghiêng đầu nhìn Thích Tự, lại cười: "Cậu ấy hả?"

Giọng điệu như thể hẳn vừa hỏi một vấn đề cực kì si đần nào đó.

Thích Tự nhướng mắt: "...Không được sao?"

Hứa Kính kiên nhẫn giảng giải cho hẳn: "Công ti như Minh Thái có yêu cầu tuyển người mới rất cao, trường học và chuyên ngành của cậu thì được rồi, nhưng tốt nghiệp đại học thôi thì chưa đủ, tối thiểu là CV phải có MBA cơ. Mới vào thì làm Chuyên viên phân tích, rồi ít nhất phải năm sáu năm sau mới leo lên được vị trí này."

(*MBA: Master of Business Admin—chứng chỉ Thạc sĩ chuyên ngành Quản trị Kinh doanh)

Thích Tự nhíu mày: "Ý anh là, chưa 30 thì chưa thể lên được chức ấy phải không?"

Nhưng rõ ràng Phó Diên Thăng kia cùng lắm chỉ mới 24 25.

"Chứ không thì sao? Cậu nghĩ ngành Tài chính dễ xơi lắm à?" Hứa Kính cười cười, lại nghĩ nghĩ rồi nói: "Tất nhiên, nếu xét đến mạng lưới quan hệ của cậu với bố và bạn bè của ông, thì tốc độ thăng chức sẽ khác."

Thích Tự: "..."

Hứa Kính nhìn vẻ mặt ngưng trọng của hẳn mà buồn cười: "Mà sao lại hỏi anh mấy chuyện này? Chẳng lẽ cậu định đi tìm việc ở ngoài thật?"

Thích Tự rút tay ra khỏi túi quần, chống khuỷu lên cửa sổ: "Không phải, em chỉ tìm hiểu thêm chút thôi."

Hứa Kính: "Mà nói chứ, ba cậu chỉ cần nói một câu thôi là anh phải gọi cậu là "CEO Tiểu Thích" liền à."

Thích Tự cũng bị chọc cho bật cười: "Thôi anh, nghe như "CEO Nhỏ Nhen" ấy..."

(*Tiểu Thích và nhỏ nhen đều có phiên âm là /xiǎoqì/)

Hứa Kính bật cười ha hả: "Chú đúng là sướng mà không biết đường sướng... Mà thôi, đừng nghĩ mấy chuyện này vội, cứ trân trọng những năm tháng đại học này đi đã, khoảng thời gian an nhàn cuối cùng của cậu rồi đây, đến lúc ba cậu muốn cậu bắt đầu tiếp quản công việc, thì không còn rảnh rỗi được như bây giờ đâu."

Thích Tự khẽ hừ một tiếng, nhìn ra ngoài cửa sổ.

Chiếc xe đi vào tuyến cầu vượt vành đai trong, rời khỏi trung khu tài chính sầm uất sáng rực, nhìn những cột đèn cao lớn dần bị bỏ lại phía sau, hẳn bỗng có cảm giác như vừa thoát được khỏi một lồng giam của khát vọng.

...

Tiểu Lý lái thẳng đến biệt thự nhà họ Thích ở Nam Giao, Thích Tự xuống xe, xuyên qua hành lang đi vào, trông thấy phòng khách vẫn sáng trưng.

"Về rồi đấy à?" Khương Oánh ngồi một mình trên salon phòng khách, mặt đang đắp một lớp gì đó đen sì.

Thích Tự giật mình la lên một tiếng, đen mặt nói: "Mẹ, mẹ làm cái gì vậy?"

Đó giờ hẳn chỉ sống với ba, nhà hai người ở bên Mĩ thì chẳng có phụ nữ nào ngoài bảo mẫu, gặp cảnh này mới không khỏi hốt hèn một phen, sau khi bình tĩnh lại lại hỏi: "Sao mẹ còn chưa đi ngủ?"

Khương Oánh cẩn thận gấp lại mặt nạ đắp lên trán, để lộ ra dung nhan được bảo dưỡng vô cùng tốt: "Nãy cũng định đi ngủ rồi, nhưng nửa tiếng trước Hứa Kính nhắn bảo con sắp về, nên mẹ đi đắp mặt nạ tiện thể chờ con luôn."

"Đâu cần chờ con làm gì, con mang thẻ vào mà." Thích Tự đảo mắt một vòng quanh nhà, hỏi, "Tiểu Phong đâu rồi?"

Khương Oánh đứng dậy rót nước cho Thích Tự: "Sáng mai nó với Lăng Khả có tiết sớm, về trường từ chiều rồi."

Thích Tự nhận lấy cốc nước, thoáng bắt gặp chuỗi vòng ngọc phi thúy trên cổ tay Khương Oánh, lại nhớ đến chuỗi vòng hạt của Phó Diên Thăng.

"À, mẹ này..." Hẳn trầm ngâm vuốt cốc một hồi, cất lời hỏi, "Hồi bé con từng bị bắt cóc phải không? Con nhớ hình như lúc ấy còn được một chú nào đấy cứu nữa."

Khương Oánh kinh ngạc "hả" một tiếng quay ra nhìn hẳn: "Cũng hơn mười năm rồi mà con vẫn nhớ rõ thế à?"

Thích Tự uống lấy một hớp: "Chuyện lớn như vậy sao con quên được?"

Chuyện xảy ra khi hẳn mới học lớp hai, tối ấy tan học, hẳn không đợi lái xe trong nhà tới, mà được một người tự xưng là bạn ba đón đi.

Thích Tự không có ấn tượng gì về rất nhiều chi tiết, bởi vì bị bọn bắt cóc cho người ête nên hẳn đã ngắt đi gần như suốt cả quá trình—chuyện này cũng là do người lớn nói lại cho hẳn—hẳn chỉ nhớ khi tỉnh lại thì đã ở

trong một nhà máy bỏ hoang, xung quanh đổ nát đen nhánh, bụi bặm và đầy mùi hóa chất gay mũi.

Còn bé tí mà bị người lạ đưa đến một nơi hoang vu không người như thế, khỏi nói hẳn đã sợ đến mức nào, sau bao nhiêu năm nhớ lại một màn này, hẳn vẫn khó lòng kiềm lại cảm xúc hãi hùng của khi ấy.

Thích Tự hơi nhú mày, truy hỏi: "Cho nên rốt cục vụ ấy là thế nào vậy mẹ?"

*****

<Epilogue>

Phó Diên Thăng: "Cậu tên gì?"

Thích Tự: "Tôi là Thích Phong."

... Sorry em trai, cho mượn tên một lát.

Thích Phong: "Em có một câu "Mẹ nhà anh" không biết có nên chửi hay không!?"

Thích Tự: "Giữ lại đi, chúng ta chung mẹ đấy."

Thích Phong: ".....&% ¥ %!!"

-

A/N:

Bối cảnh truyện vào khoảng năm 2015.

Tiện thể công bố luôn, công thụ chênh lệch 7 tuổi, tuyến tình cảm đảm bảo ngọt~

-

vtrans by xiandzg

T/N: Bữa bả đăng hình kêu anh Phó 92 em Tự 98 mà... sao giờ lại thành
niên thượng gap7 rồi =="

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẤU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 3: Vòng Hạt Xanh Ngọc

Khương Oánh do dự một hồi mới mở miệng: "Hôm ấy sau khi con mất tích, có người liền nhắn tin cho ba, bảo nếu muốn con bình an trở về, thì phải huỷ bỏ hết tất cả hoạt động ngày hôm sau—vốn dĩ ba con có một cuộc họp chiều mộ vốn đầu tư rất quan trọng, nhưng ông ấy không dám mạo hiểm tính mạng của con, cho nên đã ra lệnh huỷ bỏ hội nghị ngay lập tức. Đêm ấy ba mẹ huy động tất cả khả năng để tìm con nhưng không thu hoạch được gì, mãi đến 5h chiều ngày hôm sau, cảnh sát mới báo rằng—có một người dân địa phương đã tìm thấy con ở một nhà máy nhựa bỏ hoang ở ngoại ô phía Bắc."

Thích Tự hỏi: "Chính là chú đó phải không?"

Khương Oánh gật đầu: "Bọn cướp đụng phải người đó khi đi ra ngoài mua đồ, chú ấy nghe được bọn chúng nói chuyện điện thoại, thấy nghi ngờ nên đi theo đến nhà máy nhựa kia, còn báo cho cảnh sát luôn, có điều lúc tới thì bọn bắt cóc đã kịp bỏ chạy rồi, chính chú ấy là người bế con ra xe cứu thương."

Ngoài cảnh thức dậy trong nhà máy đổ nát, Thích Tự cũng có cả đoạn kí ức này, nhưng dường như do di chứng của thuốc mê, hoặc là do đã quá lâu rồi, nên hẳn không tài nào mường tượng được diện mạo của người ấy, chỉ nhớ mãi đối phương có đeo một chuỗi vòng ngọc trên cổ tay. Màu ngọc xanh đậm như bộ bát sứ ở nhà ông bà, nước ngọc trang nhã, xuyên bằng một sợi chỉ đỏ sậm, rất giống với chuỗi hạt trên cổ tay Phó Diên Thăng hẳn nhìn thấy lúc này...

Thích Tự xốc lại tinh thần, hỏi tiếp: "Về sau người ta có bắt được bọn bắt cóc kia không mẹ?"

Khương Oánh tiếc nuối lắc đầu: "Thật ra sau khi chú ấy báo cảnh sát được nửa tiếng thì ba con cũng nhận được tin tức về vị trí của con. Bọn người kia đã đạt được mục đích, cũng không muốn làm lớn chuyện, nên trước khi cảnh sát đến đã kịp cao chạy xa bay rồi. Nhưng mà thấy cảnh sát kể lại, lúc bọn cướp phát hiện ra mình bị bám theo, hai bên đã xảy ra xô xát, người kia cũng vì vậy mà bị thương..."

Thích Tự căng thẳng: "Vết thương nghiêm trọng lắm không?"

Khương Oánh: "Không nguy hiểm đến tính mạng, đầu chú ấy bị đánh chảy máu, cánh tay cũng trầy trật, sau kiểm tra thì may mà đều là tổn thương bề mặt."

Thích Tự thở nhẹ một hơi: "Vậy bây giờ chú ấy ra sao rồi, nhà mình còn giữ liên lạc không?"

Khương Oánh: "Về sau, ba con định biểu chú ấy mười vạn để tỏ lòng cảm kích, nhưng người ta nhất định không nhận, còn bảo ba mẹ rằng con không sao là tốt rồi."

(*mười vạn: khoảng hơn 300 triệu tiền Việt)

Thích Tự sừng sờ: "Chú ấy không nhận?"

"Ừm, ban đầu ba con còn tưởng người ta chê chút tiền ấy, nhưng nhờ người đi thăm dò thì phát hiện chú ấy cũng chỉ đi dạy Toán ở một trường trung học phổ thông..." Khương Oánh mỉm cười rồi nói tiếp, "Ba con bèn gửi tặng đến trường chú ấy tấm cờ hiệu "Hành động vì chính nghĩa", hai năm đầu thường xuyên gửi quà cáp qua, nhưng về sau ba con sang Mỹ, mẹ cũng lu bu với công việc nên dần mất liên lạc. Năm xưa nhà mình có để lại

phương thức liên lạc, bảo chú ấy cần gì thì cứ liên hệ, nhưng bao nhiêu năm nay, người ta cũng chưa từng tìm đến nhờ vả gì hết."

Thích Tự cảm khái trong lòng, ngày nay còn được mấy ai tốt bụng như vậy.

Khương Oánh ngẩng lên nhìn con trai đã cao hơn mình cả cái đầu, nói: "Trước giờ ba mẹ không kể cho con nội tình cũng là vì sợ con bị áp lực, nhưng giờ con lớn rồi, mẹ không muốn giữ bí mật với con nữa làm gì, chỉ là nghe xong thì cũng đừng nghĩ ngợi nhiều, dù sao thì chuyện đều qua rồi."

"Vâng, con hiểu mà." Thích Tự đặt cốc xuống.

Thời gian qua đi, kí ức của hần đều đã phai nhạt, nếu nãy mà không thấy chiếc vòng trên tay Phó Diên Thăng, hần cũng chẳng nhớ ra mà hỏi.

Có điều kể từ lần ấy, dường như hần luôn vô thức chú ý đến những người đàn ông đeo vòng ngọc hạt hơn một chút.

Chỉ tiếc những người hần gặp không phải sư thì cũng là mấy người làm ăn giao hoạt bạn của ba—hơn nữa vòng của bọn họ phần lớn đều để cầu tài hoặc trừ tà, là loại hạt lớn nhìn rất thô.

Chỉ có duy nhất chiếc vòng mà Phó Diên Thăng đeo hôm nay là nhìn còn nhỏ nhắn.

Thích Tự lên lầu rửa mặt mũi, sờ vào túi quần lại thấy tấm danh thiếp của Phó Diên Thăng.

Hần nhìn qua, vốn định ném đi, nhưng tay vừa giơ đến thùng rác thì dừng lại, đổi ý mở ngăn kéo bàn làm việc chẳng mấy khi dùng đến ra, đặt tấm giấy nhỏ ấy vào.

Chắc hẳn bọn họ sẽ không còn liên hệ gì nữa...

Trải nghiệm như hôm nay, một lần là đủ rồi.

*

Vốn dĩ Thích Tự định ở lại Hải Thành hai tuần, nhưng chuyện của em trai đã giải quyết xong, hẳn cũng không có lí do gì để ở lại thêm, bèn nhờ Hứa Kính đặt vé về sớm hơn cho mình.

Đến trước khi xuất phát hẳn mới nhắn cho Tiểu Phong thông tin chuyến bay, bởi hôm ấy không phải ngày nghỉ, hẳn không muốn phiền đối phương ra sân bay. Thế mà rốt cục em trai vẫn tới, lại còn mang theo cả Lăng Khả... đi tiễn người ta cũng không quên show ân ái.

Thích Tự cố ý châm ngòi giữa hai đứa một câu, khiến em trai nổi điên vì ghen rồi lại thích chí cười như được mùa.

Trước khi chia tay, hẳn chợt nhớ đến một chuyện trọng đại còn chưa bàn giao lại, bèn gọi Thích Phong đến dặn dò, "Ày, giờ có bạn trai rồi thì đừng đi thả thính lung tung nữa nghe chưa?"

Thích Phong bất mãn bật lại luôn: "Em thả thính lung tung hồi nào!?"

Lăng Khả liếc mắt nhìn hẳn...

Thích Tự nhú mày: "Em không cố ý thả, nhưng cái thể chất thu hút ong bướm đó của em lại thả auto thì sao?"

Thích Phong im lặng, nói như thể anh thì không thể ấy...

Thích Tự lại nói: "Em cũng đừng có tùy tiện nhận lời mời kết bạn trên QQ Wechat như hồi trước nữa, học cách lạnh lùng từ chối dần đi."

"Còn không phải tại trước đây dùng chung tài khoản với anh à, em đâu có tự add mấy người đó để mà rước phiền vào người?" Thích Phong lườm anh, phất phất tay đuổi người, "Thôi đi đi đi, anh thành mẹ trẻ của em từ bao giờ thế?"

Nhìn theo anh trai qua cửa kiểm tra an ninh xong, Thích Phong mới thở phào một hơi: "Cuối cùng cũng tổng tiến được ông giờ này đi."

Lăng Khả bật cười: "Tôi thấy từ lúc ảnh về, cậu vui vẻ ra mặt còn gì."

"Vui cái quý á, tên đó toàn phá chuyện tốt của tôi thôi, đi rồi mới bớt lo được!" Nói đoạn, Thích Phong cầm điện thoại lên, "miệng một đằng tay một nẻo" nhắn cho anh trai một tin chúc bình an.

Kết quả vừa gửi xong thì nhận được yêu cầu kết bạn mới—"Tôi là Phó Diên Thăng."

...Ai cơ?

Thích Phong không hề có ấn tượng gì với cái tên này, vì vậy thẳng thừng bỏ qua.

Hai người quay trở lại trường học, vẫn nhàn nhã kịp giờ ăn tối của canteen số 3. Ăn uống no nê về kí túc xá rồi, Thích Phong rút điện thoại ra, lại thấy bên cạnh icon bạn mới hiện chấm đỏ.

Ấn mở ra xem, vẫn là người hồi nãy, nhưng tin nhắn đã thay đổi.

—"Thích Phong?"

Ừa? người này biết mình hả?

Thích Phong tò mò nhấn vào hình đại diện của đối phương, là một cái kính lúp soi vào trục tọa độ XY.

Ban Toán?

Icon giới tính là hình người mini màu xanh lam.

(*lam là nam, đỏ/hồng là nữ)

Nhưng hẳn vất óc nửa ngày cũng không nghĩ ra mình có quen nam sinh họ Phó học ban Toán nào, cho nên lại bỏ qua.

Giữa trưa hai ngày sau, Thích Phong nhận được một cuộc gọi kì lạ.

"Cho hỏi cậu là Thích Phong phải không?" Đầu bên kia truyền đến một giọng nam lành lạnh.

Lúc đó vừa hết tiết <Tổng quan Văn học>, giữa một đám sinh viên chen nhau ra khỏi lớp, Thích Phong đang cười nói với Lăng Khả bên cạnh, đáp: "Hm, đúng rồi, cho hỏi anh là ai?"

Người kia nói: "Tôi là Phó Diên Thăng."

Thích Phong khựng lại, là người add Wechat của mình đến hai lần kia?

Nghe giọng đối phương có vẻ chừng chạc đàng hoàng, Thích Phong cũng lễ phép đáp lại: "Thật xin lỗi, tôi không nhớ chúng ta quen nhau khi nào, anh có thể giới thiệu lại chút không?"

Bên kia trầm mặc trong thoáng chốc rồi lên tiếng: "Chúng ta từng gặp ở quán bar Skyline trên Phong Mậu."

"...Hả?" Trong đầu Thích Phong hiện lên một đống???, "Nhưng tôi đã đi bar bao giờ đâu."

Lần này bên kia trầm mặc còn lâu hơn...

Thích Phong áp di động vào gần tai hơn, sốt rột giục một tiếng: "A lô?"

"Cậu thử nhớ lại đi." Người kia gằn từng chữ, như sợ Thích Phong không nghe rõ, "Ở quán bar, cậu còn bảo tôi hôn cậu..."

Thích Phong vội vàng biện bạch: "Ừ ủa anh trai, tôi bảo anh hôn tôi hồi nào? Anh nhận nhầm người hả?"

Lăng Khả ở bên cạnh khẽ liếc mắt về phía Thích Phong...

"Cậu..." Đối phương dường như vẫn đang định nói gì đó.

Bípp—

Thích Phong trực tiếp cúp máy, mắng vào màn hình một câu "Điên hả" rồi thảng tay block luôn người kia.

*

Thích Tự ngồi bay mười mấy tiếng mới sang đến New York, về nhà Thích Nguyên Thành vừa thấy hẳn liền hỏi: "Em trai con thế nào?"

"Rất tốt." Thích Tự không nghĩ ba lại để tâm đến vụ việc của em hẳn như vậy.

"Rất tốt là sao?" Thích Nguyên Thành vội hỏi, "Đứa "bạn" kia của nó lai lịch thế nào, con tra được chưa?"

"Tra rồi." Thích Tự giới thiệu qua về Lăng Khả cho ba, "Thằng bé kia học tập không tệ, còn biết chơi piano giống Tiểu Phong, nghe bảo hai đứa gặp nhau từ hồi đi thi cuối cấp tiểu học lận."

Thích Nguyên Thành xám mặt: "Còn nhỏ thế mà đã..."

"Không phải." Thích Tự vội vàng cắt đứt suy nghĩ kì quái của ba, "Hồi đó chỉ gặp nhau có một lần ấy thôi, sau này lên đại học chung trường rồi mới quen."

Thích Nguyên Thành vẫn càu nhàu nói: "Muốn yêu sao không tìm người khác? Ba nhớ hồi trước có con bé nhà họ Hứa hay tìm em con đi chơi ấy, tên Trúc gì ấy, cũng được mà, sao nó lại đi tìm con trai cơ chứ?"

Thích Tự im lặng, cũng biết mình khó tài nào giảng giải được vấn đề tính hướng với một thằng nam thẳng đườn đượt như ba mình.

Hắn đưa quần áo và hành lí cho bảo mẫu Anne rồi nói: "Nam thì sao đâu? Ít ra nó không làm con gái nhà người ta to bụng rồi bắt bố đi dọn dẹp hậu quả."

Thích Nguyên Thành cả giận: "Con ăn nói cái kiểu gì đấy?"

Thích Tự biết ba chỉ mạnh miệng, nên nói thẳng: "Con nghĩ gì thì nói đấy thôi, ba không thấy là so với Mạnh Văn Huy thì Tiểu Phong nhà mình tốt hơn gấp tỉ lần à."

Mạnh Văn Huy là con trai một đối tác làm ăn của ba hắn, cũng ở Mỹ, tầm tầm tuổi Thích Tự.

Bởi vì quan hệ của hai nhà, trước khi vào trung học, Thích Tự cũng hay chơi với hắn, nhưng dần dà, Mạnh Văn Huy càng lớn càng bê tha, ý nhà mình có tiền nên làm đủ loại chuyện xằng bậy.

Trong khi đó, Thích Tự lại được Hứa Kính—trợ lí bên người Thích Nguyên Thành có xuất thân từ Ivy League—định hướng trưởng thành theo một cách hoàn toàn khác.

Dần dà, khoảng cách giữa hai người ngày càng xa.

Năm ngoài hắn nộp đơn vào Stafford, thì Mạnh Văn Huy lại phải chờ chú Mạnh bắn tiền mới vào được một trường hạng ba, thế mà vẫn quen thói ăn chơi trác táng, không biết đường mà sống cho đàng hoàng.

Cách đây không lâu, nghe nói tên đó còn làm một nhân viên nữ ở bar có bầu, bị người ta tìm đến tận nhà đòi bồi thường, thiếu chút nữa khiến ông Mạnh tái phát bệnh tim.

Thích Nguyên Thành hiển nhiên cũng biết những chuyện này, nhưng nào có dễ thế mà đã bị thuyết phục, nhẫn nhịn một lát lại hỏi: "Mẹ con nói thế nào?"

Thích Tự: "Mẹ chấp nhận rồi, hơn nữa còn rất thích nhóc kia."

Thích Nguyên Thành sầm mặt nói: "Thế mà mẹ con cũng để yên được, đúng là hết nói nổi..."

Ba trách em trai thì thôi đi, nhưng lại trách lây sang mẹ khiến Thích Tự không nhịn được nữa, hăn ngẩng đầu nói: "Ba, từ khi ba mẹ li hôn đến giờ, con chưa bao giờ thấy Tiểu Phong vui vẻ như bây giờ."

Một lời này lập tức khiến Thích Nguyên Thành cứng họng, hôn nhân đổ vỡ là do ông, và sự xa cách với Tiểu Phong suốt bao năm nay cũng luôn là nỗi đau khó tả ở trong lòng. Ông biết mình không có tư cách gì để phán xét, rốt cục chỉ biết thở dài đầy nặng nề.

Hôm sau Thích Tự bay về trường, đến lúc chào tạm biệt, Thích Nguyên Thành lại nhắc đến chuyện này.

"Thích Tự, không phải là ba khó khăn gì về chuyện của Tiểu Phong, nhưng vì xã hội vẫn chưa thực sự chấp nhận điều ấy, ba mới lo cho nó... Bao năm qua, ba đã không ở cạnh nó, không hoàn thành trách nhiệm dạy dỗ nó của mình, và ba thực sự rất hổ thẹn." Thích Nguyên Thành nhìn Thích Tự, nghiêm túc nói, "Thế nhưng con thì không thế như em, trách nhiệm mà con phải gánh vác lớn hơn Tiểu Phong rất nhiều, bình thường ba vẫn hay mang con đi gặp gỡ những nhân vật có tiếng trong xã hội, cho nên nhất cử nhất động của con càng phải cẩn trọng hơn, có biết không?"

Thích Tự hơi nheo mắt, bình tĩnh nói: "Con biết rồi."

Gương mặt Thích Nguyên Thành rất cục cựa cũng giãn ra: "Phải rồi, hè năm nay mà không có kế hoạch gì thì về sớm đi, ba thấy cũng đến lúc nên để con đến công ti trải nghiệm một chút rồi."

Thích Tự: "Vâng."

****

<Epilogue>

Một—

Phó Diên Thăng: "Ở quán bar cậu còn bảo tôi hôn cậu."

Thích Phong: "Đâu ra! Anh đừng có nói láo!"

Lăng Khả: → _ →

Thích Phong: "Không phải thật sự không phải tôi tôi không có làm gì hết Khả Khả phải tin tôiiii!" QAQ

Để chứng minh mình trong sạch bèn mắng Phó Diên Thăng: "Anh bệnh à!"

Phó Diên Thăng: "Cậu... Orz Đồ tiểu yêu bội tình bạc nghĩa nhà cậu, cứ chờ đấy!!" (* ̄ ̄ ^ ̄ ̄)

Thích Tự: "Gheo xong chạy thật kích thích! <(̄ ̄ ̄)>

Hai—

Thích Nguyên Thành cảm khái đầy xúc động: "Thích Tự, con là do một tay ba nuôi lớn, con tuyệt đối không thể giống em con!"

Thích Tự: "Con biết rồi ba."

Nhiều năm sau...

Thích Tự: "Xin lỗi ba, con cũng là công."

Thích Nguyên Thành: "Sao mà nỡ làm vậy với ba." QAQ

-

A/N:

Thấy nhiều suy đoán người cứu ca ca là tiểu công, nhưng đừng quên về chênh lệch tuổi tác, lúc ấy công mới có 14 à, cứu Thích Tự là một người hoàn toàn khác, vòng hạt chỉ là tín vật thôi.

-

vtrans by xiandzg

T/N:

- Hải Thành có vẻ chính là Thượng Hải, chương trước còn nhắc đến cái tuyến cầu vượt inner ring đặc trưng của Thượng Hải nữa. Nhưng vì tác giả không xác nhận nên mình vẫn tiếp tục để như vậy nhé.

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẤU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 4: Cười Lừa Kiếm Ngựa

Tại một quán ăn Nhật trong tòa cao ốc Phong Mậu, hai nhân viên nữ trẻ tuổi mặc đồ công sở đang vừa ăn vừa tán chuyện.

"Phó tổng mới tới mà lần trước cậu kể thế nào?"

"Dồi ôi lại nói, người này mới đến có nửa tháng mà đã trở thành chủ đề hot càn quét cả phòng Ngân hàng-Đầu tư bọn tớ rồi!" Người đang nói là Lâm Hàm, một chuyên viên phân tích tài chính của Chứng khoán Minh Thái.

"Là sao?" Ngồi đối diện là Trương Tình Tình, bạn thời đại học kiêm bạn thân của Lâm Hàm, làm ở phòng kinh doanh của Ngân hàng Trung Quốc chi nhánh Phong Mậu. Hai người cùng làm trong Phong Mậu nên thường xuyên rủ nhau đi ăn trưa, tiện thể buôn dưa lê về mấy chuyện lặt vặt ở chỗ làm với nhau luôn.

"Mà cậu biết gì không, năm nay cậu ta mới có 25!" Lâm Hàm khoa đũa, kích động nói tiếp, "Đúng là điên rồi, tớ đây 26 vẫn còn làm chuyên viên, thế mà cậu ta 25 tuổi đã là phó tổng!"

Trương Tình Tình ngạc nhiên nói: "Sao có thể? Hay là có ai chống lưng?"

Lâm Hàm: "Không có mối hay!"

Mới đầu biết tuổi của Phó Diên Thăng, bọn họ cũng đã hoài nghi y như vậy, dù sao ở nơi tụ tập toàn anh tài như Minh Thái này, có học ra từ Thanh

Bắc Phúc Giao đi chẳng nữa thì cũng vẫn cần một lí lịch "mạnh" thì mới vào nổi. Phó tổng 25 tuổi thì cũng quá trẻ rồi.

(*Thanh Bắc Phúc Giao: top 4 trường đại học bên Trung, bao gồm Thanh Hoa, Bắc Kinh, Phúc Đán và Giao thông Thượng Hải)

Mãi cho đến khi có người đào ra được tiểu sử của người kia...

"Tên đó 13 tuổi đã học đến đại học, hẳn khoa Toán trường T luôn. Tốt nghiệp xong thì lại qua London học tiếp về Kinh tế - Chính trị, trước khi đến Minh Thái bọn tôi, cậu ta đã làm ở Hoàn Thịnh bên Cảng Thành được 5 năm rồi..."

(*Cảng Thành: Hong Kong)

Trương Tình Tình trực tiếp ngắt lời: "Hoàn Thịnh? Công ti chứng khoán nổi tiếng nhất Cảng Thành đó hả?"

Lâm Hàm gật đầu: "Với cái lí lịch ấy, cậu ta có đến Minh Thái làm Tổng giám đốc luôn còn được nữa là, nhưng nghe bảo ban lãnh đạo sợ còn trẻ quá nhân viên không phục, nên mới để hẳn ngòai tạm chức phó cái đã... Nhưng rồi cũng chẳng khác gì đâu, cậu ta họ Phó mà, kiểu gì bọn tôi chả gọi là Phó Tổng."

Trương Tình Tình không khỏi cảm thán: "Đúng là tuổi trẻ tài cao..."

Lâm Hàm lại nói tiếp: "Trẻ thôi chưa đủ, ngoại hình cũng muốn cạnh lời luôn. Cái bữa cậu ta đến nhậm chức á, toàn thể nhân viên nữ còn độ thân đều rúng động một trận."

Trương Tình Tình mắt sáng như đèn pha: "Ồ? Đẹp trai lắm hả?"

Lâm Hàm khoa tay diễn tả: "Cao lắm, da lại còn trắng, mặt đeo một gọng kính màu bạc, giống kiểu anh khóa trên "cao lãnh" hồi mình học đại học..."

tên Tống Tống gì ấy nhỉ?"

Trương Tình Tình: "Tống Phổ Tâm?"

"À đấy đấy đấy." Lâm Hàm gật đầu lia lịa.

Hai người tốt nghiệp từ Đại học Tài chính - Kinh tế Thượng Hải, Tống Phổ Tâm là đàn anh của bọn họ, cũng là nam thần gây thương nhớ cho gần như toàn bộ nữ sinh trong trường.

Trương Tình Tình mừng rỡ lại một chút: "Tớ nhớ anh Tống có đeo kính đâu."

Lâm Hàm: "À ừ, ý là giống nhau ở cái khí chất ấy, đều kiểu nhã nhặn, thông minh tài trí, với ai cũng xa cách."

Trương Tình Tình che miệng thì thầm: "Nói đến là trái tim thiếu nữ của tớ lại tổn thương, hồi trước chính tớ cũng crush anh Tống đây." Cô thần người trong chốc lát, rồi lại cảm thấy có gì đó không đúng, "Nhưng người như vậy mà lại đi làm Phó tổng? Phó tổng bên Đầu tư các cậu toàn phải đi kết nối với khách hàng mà? Cậu ta không giỏi xã giao cũng không biết dùng thủ đoạn thì làm thế nào được?"

"Nhìn không giống người đã thành cáo lâu năm trong nghề lắm... nhưng ai biết được, cũng có thể chỉ là nguy trang thôi mà." Dù gì thì Lâm Hàm cũng chẳng tin Phó Diên Thăng nhã nhặn đơn thuần như vẻ ngoài của hắn, đơn giản vì không có thủ đoạn hay dã tâm thì đâu thể trụ lại được cái ngành Tài chính này.

"Nhưng phải công nhận một điều, cái vẻ ngoài ấy quá lừa tình, mới vào công ti có mấy ngày mà phòng nào cũng cử đại diện đến hỏi han về chuyện yêu đương của cậu ta." Lâm Hàm nói.

"Quả diện mạo vô song kỹ năng toàn tài như này thì hẳn là hoa đã có chủ rồi phỏng?" Trương Tình Tình hỏi.

Lâm Hàm: "Có chuyện này tở mà kể cũng chưa chắc cậu đã dám tin đâu —Thứ hai tuần trước, mấy quản lý phòng Đầu tư bọn tở mới đưa cậu ta lên bar Skyline trên kia một chuyến, đại khái là lấy lòng để sau còn nhờ vả ấy, hôm ấy tở cũng đi theo, mọi người uống được mấy chập thì bắt đầu bày ra chơi Truth or Dare, bọn tở lấy đà mãi mới dám hỏi cậu ta có đang yêu đương gì không, thế mà cậu biết câu trả lời là gì không?"

(*Truth or Dare: sự thật hay mạo hiểm, chắc mọi người đều biết trò này rồi he)

Trương Tình Tình: "Là gì?"

Lâm Hàm: "Cậu ta chọn Dare!"

Trương Tình Tình bật cười: "Thế thì sao đâu, người ta muốn giấu cũng là chuyện bình thường mà."

"Không không không, đây chưa phải trọng điểm..." Lâm Hàm quét mắt nhìn bốn phía, dịch lại gần người kia một chút, nhỏ giọng nói, "Hôm ấy có một cậu trai cực phẩm khác ngồi cách đó không xa, nhìn cùng lắm là 20 thôi, trong nhóm bọn tở có quản lý Sở đã để mắt một lúc rồi, thấy Phó tổng chọn Dare mới bảo cậu ta đi xin số hộ mình, rốt cục không hiểu cậu ta qua đó nói gì, mà chỉ chốc lát sau hai người bỗng hôn nhau! Lại còn là hôn miệng, hôn 7 8 giây luôn đó!"

Mặc dù đã hạ giọng hết mức có thể, Lâm Hàm vẫn diễn tả lại cực kì sinh động, khiến cho Trương Tình Tình nghe xong cũng trợn mắt há mồm: "Má, gì mà kinh thiên động địa vậy!?"

Lâm Hàm: "Công nhận không? Cả đám bọn tở cũng hết hồn! Đến khi quay về, cậu ta mới bình tĩnh kể lại là do cậu trai đó bảo hôn, hôn xong mới

cho số..."

Trương Tình Tình: "..."

Lâm Hàm gắp một miếng salad trước mặt bỏ miệng, nói tiếp: "Ày, cậu thử nói xem, rốt cục là cậu ta nghĩ cái gì trong đầu vậy? Vụ hôn người đồng giới trong bar đó đã truyền đi khắp công ti rồi, giờ chắc không ít người nghi cậu ta là gay đâu... Tuy là cậu trai kia cũng tuyệt sắc thật đấy, nhưng thẳng nam bình thường đâu dễ gì mà đồng ý hôn người cùng giới như vậy? Không thể nào luôn ý!"

Trương Tình Tình: "Khó đoán đấy... Nhưng dù sao thì cả hành động lẫn lời nói của cậu ta đều thể hiện rõ thái độ từ chối mọi tình cảm từ bên ngoài rồi... có vẻ không phải với ai cũng sẽ tùy tiện mở lòng đâu..."

Lâm Hàm vuốt cằm nói: "Cũng không biết có phải do bị mọi người bàn tán nhiều quá hay không, mà gần đây trông cậu ta không vui cho lắm. Đầu tuần vừa rồi, quản lí Sở mua bánh Lady M đến khao mọi người, lúc vào đưa cho cậu ta một phần xong ra kể Phó tổng đang ngăn người cầm điện thoại cạnh cửa sổ, không biết tức ai mà không khí trong phòng cứ như thể động băng ngàn năm ấy..."

(*Lady M: một hãng bánh ngọt nổi tiếng)

"Xong sáng hôm trước, tổ bọn tớ phải báo cáo giám định tài chính của một công ti mà Phó tổng chuẩn bị tổ chức IPO, vừa nghe xong cậu ta đã chỉ ra một loạt số liệu cần hạch toán cẩn thận lại rồi nói, "Tốt nhất từ giờ trước khi làm báo cáo thì đưa tôi xem qua SA đã, nếu công ti nào gặp phải vấn đề tài chính ở mức độ cơ bản như thế này thì khỏi cần lãng phí thời gian của mọi người."—Nghe xong mà tớ toát mồ hôi lạnh luôn ấy."

(*IPO: Initial Public Offering—lần phát hành cổ phiếu công khai đầu tiên của một công ti

*SA: Self-Audit—kiểm toán nội bộ)

Trương Tình Tình sững sờ: "Cậu ta phát hiện ra số liệu có vấn đề ngay trong lúc họp á?"

Lâm Hàm: "Ừ đấy, miễn cảm với số má lắm, mặc dù không thể hạch toán chính xác luôn trong đầu, nhưng cậu ta phát hiện vấn đề rất chuẩn... Ban đầu bọn tớ cũng không tin đâu, nhưng về xác thực lại thì không còn gì để bàn cãi."

Trương Tình Tình: "Vãi thật, quả này vượt xa tầm với của bộ não tầm thường trong đầu tớ rồi!"

Lâm Hàm: "Ày, thì cũng đâu phải tự dưng trẻ thế mà ngồi được vào vị trí ấy... Mà thôi, chúng ta cũng về làm việc đi, buồn nữa rồi tối lại bực mặt ra tăng ca."

Hai người thanh toán rồi đi ra thang máy trong sảnh.

Đúng giờ ăn trưa, rất nhiều người cũng đang chờ thang máy. Trương Tình Tình nhận ra người quen trong đám người đứng đó, bèn tiến đến chào hỏi: "Hứa tổng dùng bữa chưa?"

Người kia mặc chiếc sơ mi màu khói của Bvlgari, Lâm Hàm nhìn mặt cũng quen quen.

"Đồng nghiệp của cậu à?" Cô thì thầm hỏi.

"Không phải." Trương Tình Tình giới thiệu cho cô, "Đây là CEO của Đầu tư Sơn Vũ, bên tớ từng hợp tác với tập đoàn sở hữu công ti anh ấy nên có gặp nhau vài lần."

Thấy Hứa Kính mỉm cười với mình, Lâm Hàm cũng vội chào hỏi: "Hân hạnh được biết Hứa tổng!"

Về công ti, đến lúc vào toilet Lâm Hàm mới đột nhiên nhớ ra mình đã gặp người kia ở đâu.

Trùng hợp gặp được Sở Mộng đang dậm lại trang điểm, Lâm Hàm thuận miệng hỏi: "Quản lí Sở, em vừa gặp được cái người ngồi uống rượu với cậu soái ca trong Skyline hôm nọ đấy!"

"Ai cơ?" Sở Mộng chưa nhớ ra.

"Thì hôm bữa ấy..." Lâm Hàm nhanh chóng giải thích lại.

Lúc chơi Truth or Dare ở Skyline, vừa phát hiện ra Thích Tự là Sở Mộng lập tức kích động kéo Lâm Hàm nhìn theo, đối diện cậu trai kia còn một người đàn ông nữa, vì chuẩn gu của Lâm Hàm nên cô nàng mới càng có ấn tượng với người ta.

"Không ngờ lại là CEO của công ti đầu tư, vừa nãy em gặp anh ta trong sảnh chờ thang máy, nhìn gần trẻ lắm."

Sở Mộng thoa xong son môi liền hừ lạnh: "Em đừng có để vẻ ngoài của anh ta mê hoặc, chị nghe nói không ít quản lí cao cấp trong cái tòa nhà này là gay đâu, chưa biết chừng vị CEO này chính là ô dù của cậu trai trẻ trẻ kia đấy!"

Lâm Hàm giật mình: "Hả? Không thể nào..."

"Sao không? Ở đây thì có gì mà không thể." Hai người sẩy tay rồi cùng đi ra ngoài. Sở Mộng lại cay đắng nói: "Mà cậu trai trẻ kia cũng ghê gớm thật, có chống lưng rồi mà còn tranh thủ trêu ghẹo Phó tổng bọn mình, thế người ta gọi là "cười lừa kiếm ngựa, được cả đôi đường" đấy, chắc chắn, người trẻ bây giờ thiệt tình..."

(*cười lừa kiếm ngựa: lợi dụng dùng tạm "lừa" trong lúc đi tìm "ngựa"—đại khái là tranh thủ làm xong/được cả hai)

Hai người đang tán phét thì gặp phải Phó Diên Thăng ngay đối diện.

Lâm Hàm vội vàng giật giật tay áo Sở Mộng, nghĩ bụng thôi xong, quản lí Sở nói oang oang như thế đảm bảo Phó tổng đã nghe được hết rồi. Trái lại, Sở Mộng chẳng hề thấy áy náy khi bàn tán sau lưng đối phương, thậm chí còn ung dung chào hỏi Phó Diên Thăng.

Phó Diên Thăng cũng gật đầu lại, rồi sải bước đi qua hai người.

Đến khi trở lại phòng làm việc, sắc mặt hần mới trầm hần đi.

...Cười lừa kiếm ngựa?

Phó Diên Thăng rút điện thoại ra từ túi quần, kéo danh bạ đến một dãy số đã sớm không thể gọi được nữa, ánh mắt lóe lên.

Vài giây sau, hần lên trang web của tòa nhà Phong Mậu, tìm ra được ba công ti Đầu tư trong danh sách, sau đó lần lượt điều tra từng cái một với công cụ tìm kiếm chuyên nghiệp, rốt cục cũng xác định được mục tiêu—

Công ti TNHH Đầu tư Sơn Vũ

Vốn đăng kí: XXXX vạn NDT

Cổ đông

Tập đoàn Tư Nguyên: 50%

Hứa Kính: 50%

CEO: Hứa Kính

...

Phó Diên Thăng nhìn chăm chăm vào cái tên này, thoáng có điều suy nghĩ.

*

Tháng 5. Đã qua lập hạ, chưa đến tiểu mãn.

(*tiểu mãn: 1 trong 24 tiết khí, bắt đầu vào khoảng 21-22/5 dương lịch)

Một chiều cuối tuần, trời xanh gió nhẹ, hương bạch ngọc lan thoang thoảng trong không khí.

Phó Diên Thăng hiếm khi có thời gian nghỉ ngơi, lại "được" khách hàng quen biết từ hồi làm việc ở Cảng Thành hẹn đi uống nước.

"Tiểu Phó, đến Hải Thành sao không nói với bọn tôi một tiếng? Hôm đó mà Vương Đống không gặp cậu ở khách sạn Dụ Phủ thì tôi còn chẳng biết cậu chuyển công tác đấy."

Người hẹn gặp hẳn là CEO họ Lưu của một công ti nhà mạng, dự án niêm yết năm ngoái của bọn họ ở Cảng Thành là do team của Phó Diên Thăng phụ trách.

"Ha ha, cũng mới một tháng thôi, căn bản cũng chưa có thời gian."

"Sao cậu lại quyết định đến Minh Thái vậy? Tôi nghe bảo hình như Minh Thái còn không lớn bằng Hoàn Thịnh cậu làm hồi trước mà." Lưu tổng đưa cho hẳn một điếu thuốc.

Phó Diên Thăng nhận lấy, nhưng chưa châm lửa luôn, cong cong khóe miệng thản nhiên đáp: "Căn bản là đổi chỗ ở thôi, chứ đâu chẳng như nhau."

"Như nhau?" Lưu tổng lắc đầu cười, "Đúng là chỉ có cậu mới nói vậy."

Góp mặt còn có một vài thương nhân khác, Lưu tổng quay ra giới thiệu Phó Diên Thăng cho bọn họ, kể lại lúc trước nhờ có hẳn mà công ti mình

được nâng tầm ra sao, thêm vốn thế nào, giọng điệu đầy tán thưởng và cảm kích.

Trong lúc đối phương thao thao bất tuyệt, Phó Diên Thăng lại chú ý đến một cảnh tượng ngoài cửa sổ.

Quán nước bọn họ đang ngồi nằm trên tầng 7 của một tòa nhà phía nam bến cảng Tinh Nguyệt, qua lớp cửa kính sát đất là nhìn thấy gần như toàn bộ dòng người quanh cảng.

Trong cửa hàng đồ nam tầng dưới của tòa nhà đối diện, có hai thanh niên đang chọn chọn lựa lựa ở khu hàng mới về. Một trong hai có dáng người cao ráo, cùng ngoại hình đẹp đến lóa mắt—là "Thích Phong" mà Phó Diên Thăng gặp được ở Skyline một tháng trước.

Phó Diên Thăng ngậm điếu thuốc trên môi, rít nhẹ một hơi, hai mắt dần nheo lại.

Lưu tổng bên cạnh vẫn chưa dứt lời: "Trước đây tôi có mời cậu ấy về làm với mức lương gấp đôi bên Hoàn Thịnh, thế mà vẫn bị từ chối. Tôi lại tưởng người này cao ngạo, không thèm cái vị trí ấy, ai ngờ bây giờ lại đầu quân cho Minh Thái..."

Một người khác uyển chuyển bình luận: "Minh Thái cũng không tệ mà, vậy hiện tại Phó tổng đang giữ nhiệm vụ gì ở Minh Thái?"

Phó Diên Thăng: "Cũng vẫn hợp tác với nội bộ các công ti, làm mấy công tác bảo tiêu cổ phiếu sáp nhập thu mua các thứ thôi."

"Phó tổng, đây là danh thiếp của bọn tôi, nếu có công ti chất lượng nào lên sàn, mong sẽ được Phó tổng đánh tiếng trước cho."

"Không thành vấn đề..."

Phó Diên Thăng vừa xã giao với bọn họ, vừa phân tâm theo dõi động tĩnh bên ngoài cửa sổ.

Chỉ thấy thanh niên nào đó đang bận ướm áo lên người đi cùng, xong còn ghé tai đối phương thăm thăm thì thì, từ nụ cười cho đến động tác đều quá mức mờ ám.

Phó Diên Thăng bỗng cảm thấy bực bội, hạ thuốc uống vào một ngụm trà bạch mẫu đơn trước mặt mà vẫn không hạ hỏa nổi.

Một lát sau, hãn nhấn điều thuốc chỉ còn lại một nửa xuống gạt tàn, quay ra đánh tiếng với Lưu tổng: "Trùng hợp quá, tôi có một người bạn cũng đang ở cảng Tinh Nguyệt, định xuống chào hỏi một câu, Lưu tổng không để bụng chứ?"

*****

<Epilogue>

Phó Diên Thăng: "Online xin tư vấn một chút, tiểu yêu mà tôi vừa gặp đã yêu trong quán bar cho tôi số điện thoại không gọi được thì làm sao đây?"

>Hãy để đồng nghiệp tốt cho bạn mạnh mỗi!

Sở Mộng: "Có khi nào tên CEO kia chính là chống lưng của hãn không."

Hứa Kính: "Không không không mấy người hiểu lắm rồi." (¯▽¯)

Sở Mộng: "Thằng nhóc kia nhất định là đang cười lừa đi kiếm ngựa!"

Phó Diên Thăng điều tra ra Hứa Kính: "Thế cho nên đây là "lừa" hả?"

Hứa Kính: Tiên sư nhà cậu, cậu mới "lừa" ấy!

Nửa tháng sau, Phó Diên Thăng tình cờ chạm mặt Thích Phong và Lăng Khả gần cảng Tinh Nguyệt.

Phó Diên Thăng *nhúu mà*: Một tháng không gặp mà cậu ấy đã lại tìm "ngựa" mới rồi?

Lăng Khả: Mẹ nhà anh, anh mới "ngựa" ấy!

Thích Tự ở nước Mĩ xa xôi: "Gây chuyện xong chạy thẳng, ần "thành tích" lẫn tên."

(*chế từ một câu thơ trong "Hiệp khách hành" của Lý Bạch về người làm chuyện nghĩa hiệp xong mà không cần lưu lại tên tuổi—"Xong chuyện phải áo đi, thân lẫn tên thâm tàng")

—Nhắc nhở từ Hệ thống:

Bởi vì hành vi ghẹo xong chạy quá xấu xa, 2 chương này anh trai xác định khỏi lên sóng đi. *doge*

Thích Tự:???

-

vtrans by xiandzg

T/N: Dân mù kinh tế tài chính như mình gặp phải bộ này mà méo mặt, hi vọng là không khiến mọi người bị rối với mấy thuật ngữ chuyên ngành, đoạn nào cần sửa thì mọi người cứ góp ý he.

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẤU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 5: Thích Phong Thật-Giả

Nhân dịp sắp chuyển mùa, Thích Phong đòi đi mua quần áo mới để có cơ hẹn hò với Lăng Khả, hai người nhàn nhã ăn malatang rồi xuống phố đi dạo.

(*malatang: món lẩu thập cẩm đường phố bắt nguồn từ Tứ Xuyên)

Lăng Khả thấy Thích Phong rút một chiếc áo phông trắng từ trên giá xuống, ngửa ngáy lên tiếng: "Cậu nhiều áo phông vậy rồi mà vẫn muốn mua nữa à?"

"À không, là mua cho cậu." Thích Phong cầm áo định ướm lên người Lăng Khả.

"Tôi đâu có cần, tôi cũng nhiều lắm rồi!" Lăng Khả giật lùi về phía sau.

"Cậu không thấy cái này đặc biệt à?" Thích Phong trải áo ra, nháy nháy mắt với Lăng Khả.

Lúc này Lăng Khả mới phát hiện, thì ra trên ống tay chiếc áo kia có thêu một hình lá phong nho nhỏ, nằm ở vị trí kín đáo nên ban đầu cậu mới không để ý thấy.

"Đừng nói là cậu muốn tôi mặc nó đến trường đấy nhé?" Mặt cậu bỗng nóng ran, "Nhờ bị ai nhìn thấy thì sao? Cậu thấy đàm tiếu về bọn mình trên diễn đàn trường vẫn còn ít quá hả?"

Thích Phong cười nói: "Không mặc ra ngoài thì mặc làm áo ngủ ở nhà cũng được mà."

Lăng Khả: "Cậu thôi đi..."

Bất chấp sự phản đối của cậu, Thích Phong còn chọn thêm mấy thứ nữa rồi ra tính tiền cả thể. Ra đến cửa, Lăng Khả hỏi giá của chiếc áo phong kia, hăn mới thuận miệng đáp: "Không đắt đâu, 299 thôi."

(*gần 1 triệu VND)

"299!?" Lại còn 299 "thôi"!!?

Lăng Khả không tin, lôi móc áo trong túi ra xem rồi phát hoảng: "Một cái áo phong mà 299? Trời đất, chỉ vì cái hình lá phong nát đó hả, cậu lãng phí quá đó!"

"Lá phong... nát?" Trái tim Thích Phong cũng thiếu điều nát bấy.

Lăng Khả nghiêm túc giải thích với hăn: "Ý là cái hình lá phong thêu bị sút á."

Thích Phong thở phào, làu bàu nói: "Dù sao cũng mua rồi, chỉ cần cậu mặc nó thì sẽ đáng giá thôi mà?"

Lăng Khả không suy chuyển được hăn, đành nhét lại áo vào túi, hỏi: "Uống trà sữa không?"

Thích Phong sấp lại chột chột tay đối phương: "Cậu khao à?"

"Đang ở ngoài, đừng dính người như vậy." Lăng Khả nhắc một câu, nói xong lại không nở, nên cũng chột lại hăn, "...Ồm, mới cả cậu cũng mua quần áo cho tôi mà."

"Thế cậu còn chột tôi làm gì?" Thích Phong lại chột chột.

"Cậu bắt đầu trước mà..." Hai người cứ thế mãi mê tán tỉnh, cho đến khi bắt gặp một người đàn ông xa lạ đang nhìn mình chăm chăm, Lăng Khả vội nói: "Đừng nghịch nữa, có người nhìn kia."

Cậu thử tách ra khỏi Thích Phong, nhưng người kia không những không rời mắt, mà còn trực tiếp tiến về phía bọn họ.

Lăng Khả còn đang nghĩ bụng có khi nào là người quen, thì đối phương đã cất giọng gọi tên Thích Phong—"Thích Phong?"

Người xuất hiện không phải ai khác, chính là Phó Diên Thăng. Hắn đi đến trước mặt Thích Phong, giọng điệu nghe có vẻ mừng rỡ: "Không ngờ lại gặp cậu ở đây."

Thích Phong mờ mịt khựng lại: "Anh là...?"

Phó Diên Thăng cũng hơi giật mình—Cậu ta tên Thích Phong thật!?

Thực tế kể từ sau cú điện thoại với Thích Phong, Phó Diên Thăng còn nghi ngờ cậu trai trong quán bar đã cho mình cả tên lẫn số giả.

Bởi vì chủ nhân số điện thoại kia không những không nhận ra mình, mà giọng nói của đối phương trong điện thoại cũng không hề giống với những gì hắn nhớ.

Cũng do gần đây bận bịu công việc mới, tin tức về người này lại quá ít, Phó Diên Thăng mới chưa thực sự ra tay, cho đến hôm nay bắt gặp người, hắn mới quyết tâm đi kiểm chứng một phen.

Thế nhưng đến gần rồi mới thấy, rõ ràng là cùng một diện mạo, mà Phó Diên Thăng lại cứ có cảm giác sai sai.

Hắn vừa lặng lẽ quan sát Thích Phong, vừa thâm tình diễn tiếp theo kịch bản: "Cậu không nhớ tôi sao? Tôi là Phó Diên Thăng, chúng ta từng gặp

nhau ở bar Skyline."

"...Hả?" Thích Phong cũng đang dò xét đối phương, thậm chí còn sợ hay là mình đã quên đi nhân vật quan trọng nào, căn bản là nhìn người này trông cũng đứng đắn lịch sự, hẳn là không phải đến để gây sự.

Phó Diên Thăng liếc sang Lăng Khả, cố ý hỏi: "Đây là... bạn cậu à?"

Không chậm tiêu như Thích Phong, ngay từ khi người này xuất hiện, radar phát hiện tình địch của Lăng Khả đã hoạt động hết công suất.

Cậu dứt tay trong túi quần, nghiêm túc xưng danh: "Là bạn trai."

Ánh mắt Phó Diên Thăng lập tức lạnh đi, quay sang Thích Phong chất vấn: "Đã có bạn trai rồi, sao lúc ấy còn bảo tôi hôn cậu? Đây là lí do vì sao cậu không nhận điện thoại của tôi?"

Hai câu nói lập tức khiến Thích Phong quay cuồng trong mơ hồ.

"Anh, anh nói linh tinh cái gì thế hả!? Rượu nào, hôn gì, không nghe điện thoại bao giờ?"

Lăng Khả cũng như vừa bị sét đánh ngang tai, khiếp sợ quay sang trừng Thích Phong.

"Mà khoan," Thích Phong giống như nhớ ra gì đó, bỗng nhiên chỉ vào đối phương rồi la lớn: "A! Anh chính là người..."

Cảnh tượng này vào mắt người yêu lại càng như đang khẳng định sự vụ "trăng hoa", Lăng Khả khó tin thốt lên: "Thích Phong cậu...!"

Phó Diên Thăng cười lạnh: "Nhớ ra rồi hả?"

"Không phải như cậu nghĩ đâu Lăng Khả!" Thích Phong chột nhận ra sai lầm, vội nói: "Tôi không có quen anh ta!"

Nhưng lời này cũng quá mức sơ sài, cho nên bầu không khí vẫn căng như dây đàn.

Giọng điệu khiêu khích của Phó Diên Thăng cùng ánh mắt phẫn nộ của Lăng Khả giống như những thanh đao vô hình, liên tục bổ xuống một Thích Phong đang giãy dụa.

Lúc này Thích Phong đã quá luống cuống để giữ lấy hình tượng gia giáo gì đó, bối rối lo giải thích với Lăng Khả: "Cách đây một tháng, người này có add Wechat của tôi nhưng tôi không chấp nhận, sau đó anh ta cũng gọi cho tôi nói về bar Skyline gì đó, trong khi tôi còn chưa đến cái chỗ kia bao giờ, thấy khủng quá nên tôi block luôn! Cậu không tin thì cứ kiểm tra điện thoại của tôi mà xem..."

Phó Diên Thăng giơ tay, thậm chí còn hoài nghi thanh niên trước mắt bị đa nhân cách... nếu không thì sao có thể diễn đến sinh động như vậy kia chứ?

Trước khi tình hình trở nên mất kiểm soát, Lăng Khả đã kịp tỉnh táo lại, nhìn một Thích Phong đầy thành thật, lại nhìn sang Phó Diên Thăng thờ ơ lạnh nhạt, nghiêm nghị nói: "Cho hỏi, anh còn nhớ mình gặp Thích Phong từ bao giờ không?"

Phó Diên Thăng lưu loát trả lời: "Ngày 17 tháng trước, khoảng 9.30 tối."

"Ngày 17/4?" Lăng Khả lục lọi trí nhớ một hồi, còn giở cả điện thoại ra xem lịch, sau đó ngẩng đầu lên nhìn Phó Diên Thăng đầy kì quái: "Anh chắc chứ?"

Phó Diên Thăng: "Chắc."

Lăng Khả: "Hôm ấy là thứ hai, nếu tôi nhớ không nhầm thì bữa đó tôi với Thích Phong về trường rồi cũng chỉ ở trong kí túc, sao mà anh gặp cậu ấy được?"

Thích Phong nghe thế cũng nhẹ nhõm hẳn, gật gù lia lịa: "Đúng đấy! Tôi thật sự chưa gặp anh bao giờ mà!"

Với độ tự tin vào trí nhớ của mình, Phó Diên Thăng cho rằng Lăng Khả chỉ đang giúp Thích Phong ngụy tạo bằng chứng.

Nhưng vẻ mặt lẫn giọng điệu của Lăng Khả đều rất kiên định, mà để tăng độ xác thực cho lời nói của mình, cậu còn bổ sung thêm một câu: "Ngoài tôi ra, hai người bạn cùng phòng cũng có thể làm chứng cho Thích Phong."

Phó Diên Thăng nhíu mày, là người yêu thì còn có thể mù quáng che giấu cho Thích Phong, chứ những người khác thì việc gì phải làm thế?

Lúc này, Thích Phong cũng lây được ít tỉnh táo từ Lăng Khả, bắt đầu suy nghĩ tại sao mình lại dính phải vụ việc đầy khó hiểu như thế.

"...Ngày 17 tháng trước à?" Hấn vuốt vuốt cằm, "Hình như lúc đấy anh tôi vẫn ở trong nước nhỉ, có khi nào là ảnh không?"

Hấn nói xong cũng như tự hù mình một phen, nghiêng đầu nhìn sang Lăng Khả.

Ngay sau đó, bốn con mắt đồng loạt nhìn về phía Phó Diên Thăng đầy quỷ dị.

"...Hôm ấy anh thực sự đã gặp một người có vẻ ngoài giống y như tôi?" Thích Phong không hề che giấu sắc mặt kì quái, "Sau đó hai người hôn nhau, rồi người ấy bảo anh mình tên là "Thích Phong"? Còn cho anh số điện thoại của tôi?"

Thấy Phó Diên Thăng gật đầu, Thích Phong cũng méo mặt.

"Đệt..." Hấn đưa tay lên che mặt, vài giây sau mới buông ra, nhăn nhó giải thích với Phó Diên Thăng: "Người anh gặp được, có khi là anh tôi rồi!... Mà không, nhất định chỉ có thể là anh tôi!"

Phó Diên Thăng khó hiểu: "Anh cậu?"

Lăng Khả ở bên cạnh cũng ngượng nghịu bổ sung: "Thích Phong còn có một người anh sinh đôi."

"...!?"

Đến lúc này, Phó Diên Thăng mới hiểu ra cảm giác sai sai này giờ là từ đâu mà có!

Trước đó không tài nào nhận ra, cũng là vì hấn chưa từng nghĩ đến khả năng người kia có sinh đôi, nhìn mặt nghe tên liền cho hai là một, bây giờ được Thích Phong chỉ ra, hấn mới lập tức phát hiện ra điểm khác biệt giữa hai người—

Thích Phong trước mặt tóc hơi nâu nâu, giống như đã nhuộm qua, mà Thích Phong trong trí nhớ của hấn lại để tóc đen cắt ngắn; Thích Phong này có đeo khuyên bên tai trái, Thích Phong kia hình như còn không bấm lỗ; chưa kể đến giọng nói và khí chất, Thích Phong giả nói giọng hơi trầm, có nét láu cá, trong khi Thích Phong này nhìn đơn thuần hơn nhiều...

"Ý cậu là, anh cậu giả danh cậu để lừa tôi?" Phó Diên Thăng hỏi.

"Chắc chắn luôn! Trò này ảnh dùng nhiều rồi, người anh nhìn thấy không phải tôi đâu!" Thích Phong nói xong còn choàng qua ôm Lăng Khả khẳng định lòng mình, "Tôi có bạn trai đây rồi, tuyệt đối không đi thả thính người khác đâu!"

Lăng Khả: "..."

Phó Diên Thăng dường như đã bị thuyết phục, hỏi tiếp: "Anh cậu tên là gì?"

"Anh tên Thích Tự, Tự nghĩa là đảo ấy!" Căn bản do anh trai hổ mình trước, nên Thích Phong cũng sẵn sàng bán đứng đối phương ngay tức thì, khai xong còn chủ động giao ra số điện thoại của anh mình, "Đây là Wechat của anh ấy, oan có đầu nợ có chủ, anh tìm ảnh mà đòi, đừng nhận nhầm người nữa!"

Phó Diên Thăng lưu lại dãy số, giơ tay tỏ lỗi với hai người bọn họ: "Vừa nãy tôi đường đột quá."

"Không sao không sao, anh không biết mà..." Sau khi biết anh trai này là người bị hại, Thích Phong cũng không tức giận nữa, giơ tay bắt lại, xong chợt nhớ ra nên dặn dò, "À đúng rồi, đừng kể là tôi cho anh số anh ấy đấy nhé!"

Phó Diên Thăng bật cười: "Được rồi."

Nhìn Phó Diên Thăng đi khỏi rồi, Thích Phong mới kéo Lăng Khả ngồi xõm xuống một góc, dùng ba phút "Đệt đệt đệt" để diễn tả nội tâm quay cuồng của mình lúc này: "Thật không ngờ anh tôi cũng là gay!"

Lăng Khả cũng cảm thấy hỗn loạn không kém: "Trước kia cậu không biết hả?"

Thích Phong vẫn bày ra vẻ mặt vk: "Tất nhiên là không! Mười tuổi bọn tôi đã tách nhau rồi, lúc ấy thì đã biết cái quái gì đâu, sao nói mấy chuyện này được!?"

Lăng Khả: "Không phải nghi hè cấp hai cấp ba cậu hay sang bên đó chơi à? Lúc ấy cũng không nói gì sao?"

"Tôi qua bên đó để du lịch mà, với cả có phải ngày nào cũng đi chung đâu! Có đúng lần tham gia doanh trại hè dành cho thiếu niên thôi, nhưng mà hồi đó..." Thích Phong hồi tưởng lại, "Ngày nào bọn tôi cũng chỉ lo độ sức với nhau thôi thì phải?"

Lăng Khả: "..."

"Nói chung là trước giờ chưa từng nhắc đến chuyện này!" Thích Phong lắc đầu, "Chưa kể từ nhỏ ảnh đã thích cướp bạn gái của tôi, tôi cứ nghĩ ảnh thẳng chứ..."

"Bạn gái??" Âm giọng của Lăng Khả lập tức cao vút.

"À không không không!" Thích Phong vội sửa lại, "Ý là mấy nữ sinh theo đuổi tôi ý mà! Chưa bao giờ xác định quan hệ nào hết!"

Bởi vì chưa kịp xác định thì đều bị anh hấn vọt đi mất rồi...

Sợ Lăng Khả nghĩ ngợi lung tung, Thích Phong cấp tốc ôm chầm lấy hấn làm nũng: "Giờ thì cậu biết mấy tin đồn kì quái về tôi là từ đâu mà ra chưa? Số tôi đúng là khổ không để đâu cho hết, à đấy, tháng trước ảnh về xong nói cái gì mà để "xem xét tình hình" ấy, có khi cũng vì ghen tị với tôi thôi! Chẳng trách anh ấy lại ghẹo cậu!"

Nhớ tới những chuyện anh mình đã làm với Lăng Khả, Thích Phong lại rú rít loạn xạ cả lên...

Trạng thái bất ổn này chung quy mới thể hiện hết được độ chấn kinh sau khi biết anh hấn cũng là đồng chí.

Lăng Khả đành phải nói: "Đừng có ghen bậy, sẽ không có chuyện tôi bị ảnh "vọt" đi đâu. Chưa kể với điều kiện của anh cậu, một khi đã muốn thì sợ gì không kiếm được bạn trai mà phải cướp người của em mình?"

Thích Phong nói như đinh đóng cột: "Không, không có chuyện anh ấy đi tìm bạn trai đâu!"

"Sao lại không?" Lăng Khả không hiểu.

Thích Phong nói: "Ba sẽ không đời nào cho phép, thấy mẹ bảo, biết chuyện của tôi với cậu xong, ba phản đối dữ lắm, còn gọi điện thoại về cho tôi nữa mà..."

Lăng Khả lo lắng hỏi: "Ông ấy mắng cậu à?"

Thích Phong bỗng nhiên như bị giảm phải đuối: "Mắng tôi? Hộ khẩu ghi tôi ở với mẹ cơ mà, ông ta lấy tư cách gì mà mắng tôi?"

Lăng Khả: "..."

"Cậu không cần quan tâm đến ông làm gì." Thích Phong ngừng lại một chút rồi nói tiếp: "Chỉ có anh tôi là thảm, ba quản ảnh đủ điều, từ học hành cho đến xã giao, yêu cầu cao lắm, từ sau khi li hôn cũng chẳng đi tìm mẹ kế cho ảnh. Hiện giờ trên danh nghĩa ba chỉ còn đúng một đứa con là anh ấy, sự nghiệp lớn như thế cũng phải có người thừa kế chứ? Rồi còn nhiệm vụ nối dõi tông đường nhà họ Thích nữa?... Nói chung là anh tôi không come out được đâu, có mơ cũng đừng hòng."

Lăng Khả hỏi: "Nãy cậu bảo, anh cậu hay chơi chiêu giả danh cậu lắm hả?"

"Chủ yếu là hồi trước thôi, hai năm nay thì ít lắm..." Đáp xong lời này, Thích Phong bỗng dưng cũng ngẩn người.

Bởi vì sau khi cẩn thận nhớ lại, phần lớn những lần anh giả danh đều là từ hồi cấp hai, mấy năm hẵn bắt đầu dậy thì, mị lực nam tính bắt đầu văng tung toé, hút lấy ong bướm ở khắp nơi...

Lần nào anh hấn về nước cũng gặp được nữ sinh tìm đến tận nhà theo đuổi hấn. Và giống như lần với Lăng Khả, anh đều giả danh thành hấn đi tà lừa người ta, đắc thủ rồi thì lập tức "cho tiền" ngay và luôn.

Mặc dù mấy trò đùa ác ấy khiến hấn phiền muộn không ít, nhưng anh hai chưa từng làm gì tổn thương đến hấn, ngược lại còn khiến hấn ngộ ra rằng, chữ "thích" mà một vài người treo nơi cửa miệng thực chất nông cạn đến nhường nào, cho nên sau mỗi lần phát hiện, hấn cũng chỉ phàn nàn một chút rồi thôi.

Hai năm nay anh hấn trưởng thành hấn, ngay cả mẹ cũng nói tác phong của anh ngày càng giống ba rồi, cho nên lần này bị Phó Diên Thăng làm phiền, hấn mới không nghĩ ra là anh mình lại bày trò.

Thích Phong trầm mặc hồi lâu, sau lại mềm lòng nói: "Thôi, cứ coi như chúng ta không biết chuyện này đi."

Lăng Khả: "...Hừm?"

Thích Phong: "Tôi đoán anh ấy cũng chỉ chơi đùa thôi, không phải thật đâu."

Lăng Khả nghĩ nghĩ: "Nhưng cậu vừa cho người kia số anh cậu mà, có khi nào sẽ gây phiền phức cho anh cậu không?"

Nhắc đến chuyện này Thích Phong lại nổi quạu: "Anh gây chuyện thì tự giải quyết đi là đúng rồi còn gì, đâu thể lần nào cũng đổ vỏ cho tôi hốt?" Sau đó lại khẽ hừ một tiếng, "Cậu khỏi lo, anh tôi xử trí mấy vụ này ghê hơn tôi nhiều, ảnh mà đã không muốn phản ứng lại, thì không ai quấy rối nổi đâu."

*****

<Epilogue>

Thích Phong: "Không phải đâu Khả Khả! Tôi thật sự không có quen người này! QAAQ

Phó Diên Thăng: "... "Tiểu yêu cậu diễn cũng đỉnh lắm! (* ̄ ^ ̄)

Thích Phong: "Nhất định người anh gặp là anh trai tôi rồi!"

Phó Diên Thăng: WHAT?

Thích Phong: Tôi khổ quá mà ' _ >`

Sau đó xúc động ôm lấy Lăng Khả bày tỏ: "Thật may vẫn có cậu tin tưởng tôi!"

Lăng Khả: "Giải thích đi, chuyện bạn gái là thế nào?" (̄ _ ̄)

Thích Phong:???

-

A/N: Chương sau là một trong số ít (nếu không phải duy nhất) với toàn điểm nhìn của công, cả nhà hãy trân trọng nhen~

-

vtrans by xiandzg

ÁaAAA hời ời nay mới biết senpai noticed me =))))))

Đùa chứ Hi Hi hào phóng lắm hình như ai bình luận cũng được gửi lì xì hết, chả qua mình chưa bao giờ được thể nghiệm cảm giác đại đại nhìn thấy tên như này nên xin phép bê lên đây tự thãm một xút (//▽//)

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẤU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 6: Xác Định Mục Tiêu

Ngày đó sau khi trở về nhà, Phó Diên Thăng chỉ quanh quẩn nghĩ đến những chuyện liên quan đến Thích Tự.

Nhớ lại suốt một tháng này, trò đùa ác của đối phương đã dẫn đến biết bao nhiêu là đàm tiếu hiều lăm nghi ngờ vô căn cứ cùng chuyến tàu cảm xúc lượn lên lượn xuống như đèn cù của mình, hẳn rất muốn cười phá lên.

Là tức quá hoá cười.

Bởi vì trước giờ chưa một ai hớp được hồn hẳn, đã thế còn lừa gạt trêu đùa rồi bỏ đi như chưa từng có chuyện gì xảy ra giống Thích Tự.

Hẳn thừa nhận người kia khiến mình hứng thú, thậm chí là người đầu tiên gây ra cảm giác mãnh liệt đến vậy. Cứ nhớ về hàng mi run run và hô hấp bối rối của Thích Tự trong nụ hôn hôm nào, lòng hẳn lại như bị mảnh lông vũ cùng hơi thở ấy cào cho ngứa ngáy.

Thích Phong đã cho hẳn số điện thoại của chính chủ, nhưng lần này Phó Diên Thăng cũng không vội liên lạc với đối phương luôn.

Thích Tự gạt hẳn, chứng tỏ đối phương không muốn dính líu gì đến mình nữa.

Hẳn cũng chẳng rõ lí do, là vì nụ hôn kia không khiến đối phương hài lòng, hay vì một điều gì khác... nhưng hẳn muốn tìm cho ra nhẽ.

Cậu ta tưởng ghẹo xong chạy mà được à? Phó Diên Thăng cũng chẳng vội, hần sẵn sàng nhẫn nhịn chơi trò mèo vờn chuột với đối phương, để rồi xem ai sẽ rơi vào tay ai.

Mặc dù chưa có kinh nghiệm theo đuổi ai bao giờ, hần cho rằng việc này cũng giống như một cuộc chiến tranh tài chính, từng bước đi phải thật logic, mà trọng điểm để phân thắng bại chính là nắm giữ nhiều thông tin chuẩn xác hơn.

Một khi hần có thể dự đoán tất cả ý nghĩ và hành động của Thích Tự, công cuộc này coi như đã thành công một nửa.

Nhớ tới cuộc tán gẫu giữa Sở Mộng và Lâm Hàm ở văn phòng hồi nửa tháng trước, Phó Diên Thăng trước hết chĩa tầm ngắm về phía Công ti Đầu tư Sơn Vũ.

Chỉ ngay trong tối đó, hần đã tìm thấy một manh mối chủ chốt—

Một trong những cổ đông lớn, nắm giữ tới 34.8% cổ phần của Tập đoàn Tư Nguyên bên trên Đầu tư Sơn Vũ, mang họ Thích, tên là Thích Nguyên Thành.

Không phải là Phó Diên Thăng mẫn cảm, mà sự thật là cái họ Thích này quá hiếm thấy.

Hần viết lại hai cái tên Thích Nguyên Thành và Thích Tự lên giấy, đánh một dấu hỏi bên trên gạch nối giữa hai người.

—Một người vẫn còn là sinh viên đại học, vì lí gì lại có thể gặp mặt quản lí cấp cao của một công ti đầu tư trong Phong Mậu? Nếu quan hệ giữa Thích Tự và Hứa Kính không phải như đám người Sở Mộng bàn tán, thì còn có thể là thế nào?

Dựa vào trực giác và kinh nghiệm phân tích lâu năm của mình, Phó Diên Thăng cả gan nghĩ đến một khả năng.

Lát sau, hắn lấy điện thoại nhắn một tin vào nhóm chat "Hoàn Thịnh—Trao đổi thông tin": "Cho hỏi, có vị nào hiểu biết nhiều chút về Tập đoàn Tư Nguyên không? Đã ai từng liên hệ với họ về vấn đề đầu tư hay thu mua sáp nhập gì đó chưa?"

Đám người trong nhóm lập tức bàn luận về vấn đề hắn đặt ra—

"Tập đoàn Tư Nguyên? Bên kinh doanh thời trang ấy hả?"

"Đúng rồi, MeiWei, ME·WE, E"lite đều là hãng con của bên đó đấy, cũng nổi phết."

"Là tập đoàn lớn đấy."

"Vừa đi tìm hiểu một chút, Tập đoàn Tư Nguyên đăng kí niêm yết từ chín năm trước tại NSDK, không chỉ kinh doanh quần áo, mà còn bao gồm cả hàng dệt và trang sức, dây chuyền từ sản xuất cho đến tiêu thụ rất toàn diện và chuyên nghiệp."

(*NSDK: trong thực tế là NSDL—Trung tâm lưu kí chứng khoán quốc gia tại Bombay)

"Đăng cấp thật..."

"Mới xem được báo cáo tài chính của MeiWei, không biết có phải do ảnh hưởng của thương mại điện tử hay không, mà hai năm nay hiệu quả kinh tế của bên đó có vẻ xuống dốc. [hình đính kèm]"

...

Phó Diên Thăng đảo mắt qua hình vẽ mà người kia gửi đến, hơi nướng mảy.

...Đám số liệu này có vẻ không đúng cho lắm.

Tuy nhiên có rất nhiều công ti trên thị trường cũng động tay động chân với báo cáo tài chính vì mục đích riêng, Phó Diên Thăng không lạ gì mấy chuyện này, nhận ra xong cũng chỉ coi như mình mắc bệnh nghề nghiệp.

Mục tiêu lần này của hắn không phải công ti, mà là người đứng sau nó, cho nên liền kéo qua biểu đồ này xem còn tin tức gì hữu dụng nữa hay không.

...

"@Phó, vừa hỏi được một chị tiền bối làm ở Quỹ CAT, trước đây từng làm việc với Tư Nguyên trong một dự án ở Mỹ, cậu muốn add không?"

(*CAT: trong thực tế là CTA—cổ vấn giao dịch thương phẩm)

Tin nhắn này lập tức thu hút sự chú ý của Phó Diên Thăng, hắn trả lời: "OK, phiền cậu gửi cho tôi."

"Không vấn đề, nhưng mà chị ấy bảo dự án này là từ rất nhiều năm trước rồi, có một vài tư liệu sẽ không tham khảo được nữa đâu."

"Không sao."

Phó Diên Thăng nhanh chóng add chị tiền bối Selina của người đồng nghiệp cũ kia, hỏi thẳng vào vấn đề: "Chị có biết nhiều về cổ đông Thích Nguyên Thành của Tập đoàn Tư Nguyên không?"

Selina: "Ý cậu là tin ngầm?"

Phó: "Phải."

Selina: "Thích Nguyên Thành là người sáng lập ra MeiWei, sau được nhà họ Tư rót vốn phát triển thành Tập đoàn Tư Nguyên, nhưng theo tôi được

biết, người điều hành thực tế vẫn là Thích Nguyên Thành, một người kín tiếng, định cư tại New York cũng lâu rồi."

Phó: "Tư Nguyên là tập đoàn nội địa, sao cổ đông lớn như hẳn lại định cư ở nước ngoài?"

Selina: "Từ chín năm trước, thị trường tiêu thụ chủ yếu của MeiWei đã là Mỹ. Không chỉ là chủ tịch của Tư Nguyên, Thích Nguyên Thành còn là COO của MeiWei, sau này ME·WE nổi danh ở nước ngoài thì mới bắt đầu tấn công vào thị trường nội địa, bây giờ cũng coi như một nhãn hàng hiệu có tiếng ở trong nước."

(*COO: Chief Operating Officer—giám đốc vận hành, dưới quyền CEO)

Phó: "Đi đường vòng hả?"

Selina: "Cũng không hẳn, trước kia MeiWei không cạnh tranh được ở trong nước, Thích tổng nản lòng, chuyển sang tập trung phát triển thị trường quốc tế, về sau thì chắc là thuận thế tiến lên thôi. Nghe nói cái năm xuất ngoại thì ông ấy cũng li hôn, vợ cũ là một MC rất đẹp, thành đạt, hai người có với nhau một cặp sinh đôi, sau khi chia tay thì mỗi người nuôi một đứa, Thích tổng thương con trai mình dữ lắm..."

Phó Diên Thăng nhìn đoạn tin này, nhú nhú mày.

Xem ra cậu trai trâu chọc hẳn đúng thật là một thái tử có xuất thân khủng.

Cũng phải, cái điệu bộ thần thái lúc Thích Tự câu dẫn hẳn ở bar hôm ấy không chỉ kiêu ngạo hờ hững hay dụ hoặc, mà còn chẳng hề tầm thường chút nào.

Selina nói: "Nhưng mà đây đều là chuyện từ tám chín năm trước rồi, hiện tại tái hôn hay chưa thì tôi không rõ."

Phó: "Không sao, vậy chị có biết bằng hữu nào hay giao lưu với Thích Nguyên Thành không?"

Selina: "Tôi biết hai người, một là Mạnh Gia Hoà—Tổng giám đốc chuỗi siêu thị châu Á ở nước ngoài, một là Tề Thế Phong—làm kinh doanh riêng, cả hai là thương nhân Hoa Kiều quốc tịch Mỹ có tiếng."

Phó: "Đều là người sống ở nước ngoài sao? Có ai ở trong nước không?"

Selina: "Trong nước á? Trong nước thì chắc có Tư thị, bên rút vốn cho MeiWei hồi trước ấy, thấy báo hồi MeiWei gặp nguy đã được nhà họ cứu cho một bàn thua trông thấy, nên sau này phát triển lên tập đoàn, mới đặt tên là Tư Nguyên..."

...

*

9 giờ tối, không ít thanh niên vẫn đang miệt mài tập luyện trong phòng gym.

Chiếc điện thoại trên kệ máy chạy rung lên báo tin nhắn, nhưng chủ nhân của nó vẫn tiếp tục nện xuống từng bước chân mạnh mẽ, không chút suy chuyển.

Mãi đến khi số km trên màn hình đạt đến tiêu chuẩn, hãn mới dần giảm tốc độ, điều chỉnh lại hơi thở có chút gấp gáp rồi bước khỏi máy tập.

Phó Diên Thăng cầm điện thoại lên, bắt gặp tin nhắn của Giang Hiểu từ ba phút trước: "Nghe nói cậu đang thăm dò về tình hình của tập đoàn Tư Nguyên qua các đồng nghiệp cũ hả, sao vậy? Phát hiện ra chuyện gì à?"

Phó Diên Thăng lấy khăn lau mồ hôi, trả lời lại: "Không phải, hỏi vậy thôi."

Hai ngày nay, Phó Diên Thăng đã nghe ngóng được không ít tin tức về Thích Tự, tâm tình đang rất phấn khởi.

Hắn để điện thoại xuống đi tắm, sau đó sáng khoái rời khỏi phòng gym, tản bộ về nhà.

Trên đường về lại nhận được điện thoại của Giang Hiếu, đối phương hỏi hắn: "Làm ở công ti mới thế nào rồi?"

Phó Diên Thăng: "Không quá ổn."

Giang Hiếu: "Sao vậy?"

Phó Diên Thăng cười cười: "Gây chuyện kinh động, bị người rèm pha."

Giang Hiếu ngạc nhiên: "Cậu mà gây chuyện gì kinh động?"

"Tuổi trẻ bồng bột, tránh thế nào được." Nói đến đây, giọng điệu của Phó Diên Thăng lại sinh động bất thường, "Nhưng mà không hề hối hận."

Giang Hiếu: "Ha ha, thích ứng có vẻ tốt đấy nhỉ, tốt rồi thì có việc cho cậu đây."

Phó Diên Thăng: "..."

Giang Hiếu: "Đổi qua máy chuyên dụng đi."

Phó Diên Thăng: "Tôi vẫn đang trên đường, về đã rồi lên."

Chỗ ở của Phó Diên Thăng nằm trong Riverview Garden, cách quận Kim Dung chỉ 3km, quanh nhà không thiếu thứ gì, từ trung tâm thương mại, phòng tập, công viên cho đến vân vân và vân vân.

Khu chung cư với giá 150,000NDT/m² rất xứng tầm với nghề nghiệp và thân phận của hắn, nhưng vấn đề là hắn lại chẳng mất một xu nào để ở đây.

(*gần 500 triệu 1 mét vuông)

Bởi vì tất tần tật đã có người lo hết.

Sau khi quét vân tay vào cửa, hẳn tiện tay để túi đồ tập ngay cửa ra vào, đổi dép rồi đi thẳng vào phòng làm việc.

Trong phòng có đặt bàn làm việc bằng kim loại, Phó Diên Thăng mở ngăn kéo thứ hai bên tay phải, lấy ra một chiếc điện thoại di động, nhấn nút bật nguồn.

Màn hình sáng lên, bên trên có một vài icon rải rác, hẳn nhấn vào icon đang có chấm đỏ, quét mặt nhận diện, sau đó thuần thục gõ một chuỗi mật khẩu dài vào khung pop-up.

Trải qua một loạt bảo mật, Phó Diên Thăng mới được dẫn vào một nhóm chat.

Nhóm chat có khoảng 7-8 người, nick của ai cũng là một thuật ngữ toán học, bên trong đã có không ít thảo luận.

Mũ 2: "Vụ lần này lớn thế cơ á?"

Log: "Điều tra hoành tráng cỡ này, chắc phải tích tụ lâu lắm rồi đây."

Lim: "Có khi nào do gần đây con trai út nhà họ Tư huỳnh hoang quá, mới khiến vị nào bên trên không vừa mắt không?"

Kì Điểm: "Đừng có đoán mò, nếu không phải động đến lợi ích của người dân, thì bên trên cũng chẳng động đến dạng tập đoàn có máu mặt thế này đâu."

(*kì điểm: singularity)

Log: "Xem ra lần này Tư thị gặp nguy rồi."

...

Phó Diên Thăng còn đang ngả ngớn dựa vào tấm cửa sổ sát đất, nhìn đến đoạn chat này mà con người lập tức co rụt lại.

...Tư thị?

Hắn lập tức đứng phắt dậy, nhắn cho chủ nhóm một tin: "@Hàm Số: Mục tiêu lần này là Tư thị?"

Nếu như hắn nhớ không nhầm, Tư thị có đến 17.1% cổ phần ở Tập đoàn Tư Nguyên, là cổ đông lớn thứ hai sau Thích Nguyên Thành!

Hàm Số "ừ" một câu,, sau đó gửi tài liệu qua cho hắn.

Phó Diên Thăng cấp tốc lướt qua một lần. Bắt gặp cái tên Tư Nguyên trong danh sách các mục tiêu liên quan cần điều tra, hắn không khỏi chấn động dữ dội.

Mấy ngày trước còn phải dùng thủ đoạn cá nhân để thăm dò, giờ thì mọi chi tiết đều đang bày ra trước mắt...

Tài liệu không chỉ ghi lại lịch sử hình thành và phát triển của Tập đoàn Tư Nguyên, mà còn có đầy đủ thông tin cá nhân của cổ đông lớn nhất là Thích Nguyên Thành, từ bằng hữu thường hay giao lưu nhất, cho đến người vợ đã li dị và các con...

Và đương nhiên là không thể thiếu người thừa kế duy nhất trên mặt pháp lí, Thích Tự.

Phía trên còn kèm theo một bức ảnh của Thích Tự.

Chụp khi đối phương tốt nghiệp phổ thông, chắc hẳn là do người của Cục Tình báo cap lại màn hình web trường, nhìn hơi mờ, nhưng Phó Diên Thăng vẫn dễ dàng đối chiếu được với cậu trai trong trí nhớ của hắn.

Phó Diên Thăng nhẹ vuốt qua khuôn mặt có chút gì đó ngây ngô non nớt trên bức ảnh, đầu ngón tay ban đầu nóng lên, nhưng sau đó lại trở nên lạnh lẽo.

Hắn nhắm lại hai mắt, hỏi Hàm số: "Vụ việc của Tư thị lần này nghiêm trọng lắm à?"

Hàm số: "Theo tin tức của Cục Tình báo, hoạt động kinh doanh của Tư thị dính líu đến toàn vấn đề nghiêm trọng như tham nhũng hối lộ, giao dịch tay trong, phá hoại trật tự nền kinh tế thị trường, còn diễn ra đến cả mấy năm rồi. Vấn đề là bên đó xử lí rất tinh vi, rất nhiều chuyện không dễ gì mà tố giác, cho nên bên trên mới lệnh cho chúng ta tiến hành điều tra chuyên sâu."

Phó Diên Thăng: "Tức là vụ này của bọn họ không liên quan lắm đến Tập đoàn Tư Nguyên?"

Hàm Số: "Chuyện này thì chưa thể xác định, vừa rồi tôi hỏi cậu sao dạo này lại đi điều tra về Tư Nguyên, là vì tưởng cậu phát hiện ra vấn đề gì đấy."

Nhớ tới điểm gì đó không đúng trong lúc nghĩa qua báo cáo tài chính của Tư Nguyên mấy ngày trước, Phó Diên Thăng bỗng nhíu chặt hai mày.

Hàm số nói tiếp: "Mà bất kể lí do của cậu là gì, thì Tư thị cũng là một cỗ đông lớn của Tư Nguyên, khả năng liên lụy là rất cao. Đầu não của Tư thị nằm ở Hải Thành, lão Nhâm điều cậu đến đây cũng là vì muốn cậu tham gia vào vụ án này. Ông định để cậu đi móc nối với một nhân vật quan trọng ở Tư thị."

Phó Diên Thăng: "Ai?"

Hàm số: "Tư Trạch."

Tư Trạch, con trai trưởng của người điều hành Tư thị—Tư Lại, cùng với Lâm Hoán, con trai của đại gia số một Yến Thành—Lâm Chấn Đông, là thế hệ tài phiệt thứ hai có tiền đồ xán lạn nhất cả nước. Hai người này tuổi tác tương đương, đều là thái tử danh chính ngôn thuận của dòng họ, hành động khoa trương, có thể nói là không ai trong giới còn lạ gì.

Hàm số: "Trước đó chúng ta có sắp xếp A Tâm ở bên cạnh Tư Trạch, nhưng hiện tại cậu ta nói mình có lí do cá nhân không thể làm tiếp được, đang xin chuyển công tác."

Phó Diên Thăng nhớ lại phần giới thiệu trong văn kiện, phân tích ra: "Tư Trạch đã giúp cha quản lí Tư thị bốn năm nay, ngần ấy thời gian cũng đủ để hẳn an bài những nhân tố quanh mình rồi, tôi chỉ vừa mới tới Hải Thành, dễ gì mà thâm nhập được."

Hàm số: "Lão Nhân cho chúng ta hai năm để khai thác."

Phó Diên Thăng có chút do dự: "Tôi có thể chọn mục tiêu không? Cũng là một nhân vật trong danh sách trọng điểm."

Hàm số: "Cậu muốn điều tra ai?"

Phó Diên Thăng đánh một cái tên vào khung chat.

Dường như Hàm số không hề ngạc nhiên về lựa chọn của hắn, chỉ hỏi: "Đối phương ở nước ngoài, lại còn là một thương nhân rất thành thực, cậu ở Hải Thành này, có chắc là sẽ tiếp cận được không?"

Phó Diên Thăng: "Tôi muốn thử."

Hàm số: "Được, vậy để tôi báo lên trên."

Phó Diên Thăng buông điện thoại, xoay người đến cạnh cửa sổ.

Cửa sổ phòng làm việc nhìn thẳng ra sông Bồ nổi danh nhất Hải Thành, hắt vào các thể loại đèn led từ dãy nhà chọc trời bên sông.

Nơi có người hoan ca mỗi đêm, có cả người ngập trong sự xa xỉ...

Lúc này, ánh mắt Phó Diên Thăng đã không còn nhẹ nhõm phần chấn như một tiếng trước, thay vào đó là những thâm trầm đầy ngưng trọng.

Nếu như thật sự có dính líu đến Thích Nguyên Thành, thì đây không còn đơn giản là một trò chơi cá nhân giữa hắn và Thích Tự.

Mà đã trở thành—một cuộc săn bắt đúng nghĩa.

-Hết Q0 -

*****

<Epilogue>

Phó tiểu công tử mi giảng lưới chuẩn bị bẫy Thích Tự~

Trong đầu còn tưởng đang tưởng tượng: Tiểu yêu nghịch ngợm, lần này thì đừng hòng mà thoát được, mau ngoan ngoãn chui vào lòng chồng em đi~

Thế rồi nhiệm vụ tới...

Phó tiểu công: "Đệt, đây chỉ muốn tình thú với vợ tương lai một chút thôi mà! Chưa bắt đầu yêu đương đã kêu người ta đi điều tra ba vợ có phải tội phạm hay không, nghe thế mà được à?" ㄟ(°A°)ㄝ

Thích Nguyên Thành: "Đương nhiên là không được! Dám điều tra ta? Còn định bẫy con trai ta? Cậu cứ xác định què đi!" (ㄝⅢㄝ)

-

A/N:

Mọi người đừng lo, tiểu công sẽ bảo vệ ca ca thật tốt~

Chương sau bước vào màn đầu tiên, quay lại điểm nhìn của ca ca nhé.

-

vtrans by xiandzg

T/N:

- Ở epilogue với A/N mình sẽ giữ nguyên cách gọi Thích Tự là ca ca
- Quét bình luận trên TG thì có vẻ ngay cả tác giả cũng ủng hộ tên CP của hai bạn là 夫妻肺片 /fūqīfèipiàn - Phu Thê Phế Phiến/. Nghe "lá phổi phu thê" kêu thế thôi chứ thật ra nó là món Phổi Bò Om đặc sản của Tứ Xuyên này đây...

/tmi: Phó đồng âm với Phu,

Thích đồng âm với Thê,

hence the name =))))/

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẤU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 7: Tiêu Chí Lựa Chọn

Hai tháng sau.

Vừa nghỉ hè, Thích Tự nhanh chóng thu xếp rời trường theo lời ba.

Tối hôm ấy, Thích Nguyên Thành bảo Anne làm một bữa cơm toàn món tủ của Thích Tự, chào đón hẳn về nhà.

"Mọi chuyện ở trường vẫn ổn chứ?" Thích Nguyên Thành hỏi hẳn trong bữa cơm, "Có quen được bạn tốt nào không?"

"Cũng ổn, bạn hơn hồi học phổ thông một chút." Hai cha con ăn uống thoải mái, Thích Tự cũng không câu nệ lễ nghi, vừa ăn vừa nói, "Bạn học đến từ đa quốc gia, còn gặp được hai người đồng hương."

"Ồ? Là người thế nào?" Thích Nguyên Thành quan tâm nghe ngóng.

"Đều là nữ sinh, không quá thân."

"..."

Thích Nguyên Thành hỏi tiếp: "Vây bình thường mà không lên lớp thì con làm gì?"

"Ở kí túc xá, đọc sách, chơi đàn." Thích Tự nếm thử món cá hấp của Anne, mắt sáng rực lên "Thỉnh thoảng đi concert, tập gym..."

"Một mình?"

"Vâng."

"Không chán à?" Thích Nguyên Thành thấy lạ.

"Chán."

"..."

Thích Nguyên Thành cũng không biết làm sao để tiếp tục tán gẫu với con trai.

Một lát sau, ông không nhin được mà nhận xét: "Hình như con không chơi với bạn học bao giờ nhỉ."

Từ hồi sang Mỹ năm mười tuổi, Thích Tự đã như vậy. Mới đầu Thích Nguyên Thành chỉ cho là hãn chưa quen, qua một thời gian sẽ khác, nhưng hết tiểu học, trung học, và hiện tại là đại học... dường như ông chưa từng nghe Thích Tự kể về một người bạn thân nào, càng chưa từng thấy hãn dẫn bạn về nhà bao giờ.

"Ba..." Thích Tự vừa chăm chú chậm rãi xăn cá, vừa nói, "Nếu như con bảo con thấy bạn học của mình đều quá ngây thơ, ba có cho là con cao ngạo không?"

Thích Nguyên Thành sửng sờ: "Ngây thơ?"

"Đại khái là cảm thấy tụi nó quá đơn thuần, không từng trải." Hãn nhìn lên, ánh mắt có phần khó xử, "Không có chủ đề chung để nói, thì làm sao kết bạn được?"

Thích Nguyên Thành: "..."

Thích Nguyên Thành nhớ lại chín năm trước đây, khi ông và Khương Oánh li hôn, cả hai có thỏa hiệp để mỗi người nuôi một đứa. Ban đầu ông muốn mang theo Thích Phong, bởi vì Thích Tự vừa mới bị bắt cóc cách đó

một năm, ông chỉ sợ nó đi theo mình lại gặp phải nguy hiểm gì thì không biết phải ăn nói với vợ cũ thế nào, hơn nữa tính cách Tiểu Phong sáng sủa hơn anh trai, lại ham thích mới lạ, khả năng cao là sẽ dễ thích ứng với cuộc sống ở nước ngoài hơn—chỉ là không ngờ, Thích Tự lại chủ động đề nghị đi cùng ông...

Thích Nguyên Thành rất mừng. Từ khi đến Mỹ, sợ Thích Tự ở nhà một mình buồn, nên đi đâu ông cũng dẫn nó theo, bất kể là gặp bạn, đi họp, xã giao, hay thậm chí là đến các nước để bàn chuyện làm ăn, chỉ cần Thích Tự đồng ý, ông chưa từng ngại mang con đi cùng.

Hiện tại nghe được giải bày của Thích Tự, ngẫm lại mới thấy đứa nhỏ này đã trải nhiều sự đời như vậy, trưởng thành hơn so với các bạn cùng trang lứa cũng là điều dễ hiểu.

Thích Tự nói tiếp: "Con thích giao lưu với những người hơn tuổi, nhưng Hứa Kính chẳng hạn, anh ấy hiểu biết nhiều, vậy mới có nhiều cái để trò chuyện chứ."

Thích Nguyên Thành bỗng như hiểu ra điều gì đó: "Chả trách..."

Hứa Kính đến Tư Nguyên từ sáu năm trước. Ban đầu, cậu thanh niên vừa tốt nghiệp thạc sĩ chỉ nhận lời mời về làm Phó phòng ban tiêu thụ quốc tế. Sau một lần ghé qua công ti, không biết làm sao mà Thích Tự lại quen được đối phương.

Khi đó, Thích Nguyên Thành cũng rất bất ngờ, bởi vì ông hầu như không thấy Thích Tự trò chuyện với ai lâu đến vậy, cho nên mới không khỏi để mắt đến Hứa Kính nhiều hơn. Về sau thấy lần nào Thích Tự đến công ti cũng dính lấy Hứa Kính, Thích Nguyên Thành dứt khoát bổ nhiệm người kia làm trợ lí, để Thích Tự tiện bề tìm đến hơn.

Mà không phụ sự kì vọng của ông, mấy năm ấy Hứa Kính cũng hết lòng chiếu cố Thích Tự như em trai ruột của mình.

Khi đó Thích Tự mới đang học trung học, Hứa Kính lớn hơn hẳn mười hai tuổi, còn sở hữu tấm bằng thạc sĩ danh giá, sẵn khả năng giúp đỡ và đưa ra những lời khuyên trong cả học tập lẫn cuộc sống cho hẳn.

Cuối tuần mà rảnh, Hứa Kính còn chủ động đưa Thích Tự ra ngoài xem phim, đi triển lãm. Nói chung là ngoài việc học và công việc riêng ra, cả hai cứ như hình với bóng...

Trước giờ, Thích Nguyên Thành chỉ thấy Hứa Kính thật thông minh nên mới nể bắt được tâm tư của Thích Tự, cho nên là một người nhìn xa trông rộng, tất nhiên ông cũng sẵn lòng bồi dưỡng người tài.

Nhưng nghe Thích Tự giải thích, ông mới nhận ra không phải Hứa Kính đặc biệt, chỉ đơn giản là người này phù hợp với tiêu chí lựa bạn của con trai ông.

Thích Nguyên Thành đặt đũa xuống, trầm ngâm nói: "Ba hiểu ý con muốn nói, cũng không thấy con có gì cao ngạo. Nhưng Thích Tự à, về sau làm quản lí, con sẽ còn phải giao tiếp với đủ loại người. Hứa Kính đúng là rất ưu tú, nhưng thế giới này không thiếu gì người ưu tú như vậy, biết cách dùng người bình thường một cách tài tình mới cho thấy được sự ưu tú của một thương nhân..."

Nghe ba hẳn thao thao bất tuyệt giảng giải một hồi, Thích Tự chỉ "Vâng" một tiếng rồi lại vùi đầu vào nửa con cá vược còn lại trên bàn ăn.

Thích Nguyên Thành cầm đũa lên, gắp một miếng cơm rồi lại nói: "Stafford là trường thuộc hàng TOP, đã vào được đấy thì ba nghĩ cũng không phải người tầm thường. Con để ý xung quanh có bạn học nào tốt thì thử kết giao xem, biết đâu lại tìm được nhân mạch và tài nguyên cho sau này. Gặp ai cùng gia cảnh thì cũng ngỏ lời một chút, xem xem người ta có ý định hợp tác với con không..."

Thích Tự bỗng dừng ngắt lời ông: "Ba, gỡ hộ con với."

Thích Nguyên Thành:???

Thích Tự: "Cá ấy."

Hóa ra là Thích Tự đang gỡ dọc xương sống của con cá, gắp từ đuôi gắp lên, đến đầu thì bị mắc lại.

Thích Nguyên Thành bẻ giúp hẳn phần đầu cá đi, nhìn Thích Tự thỏa mãn gắp một mảng thịt lớn vào bát mà không khỏi thở dài, cũng không dạy dỗ con nó tiếp nữa.

Chờ ăn tối xong xuôi, Thích Nguyên Thành mới gọi Thích Tự đến phòng làm việc của mình, đưa cho hẳn một chồng tài liệu: "Con học xong môn Kế toán rồi phải không?"

"Vâng." Thích Tự liếc qua, nhận ra đây là báo cáo tài chính năm ngoái của MeiWei.

"Đúng lúc CFO của MeiWei mới gửi sang hồi tháng 4, ba có xem qua rồi, cảm thấy báo cáo của MeiWei lần này có chút không đúng."

(*CFO: Chief Finance Officer—giám đốc tài chính, dưới quyền CEO)

"Ở điểm nào?" Thích Tự nhìn ba mình.

"Lợi nhuận của MeiWei trượt dài suốt ba năm rồi, ba cảm nhận được là việc kinh doanh của công ti có vấn đề, nhưng vấn đề ở khâu nào thì chưa tra được." Thích Nguyên Thành bưng trà uống một hớp, nói, "Tất nhiên ba không trông chờ con sẽ tìm ra, cứ xem rồi so sánh với kiến thức trên trường là được—số liệu là những phản ánh về thực trạng kinh doanh, học được cách đọc báo cáo tài chính sẽ giúp con hiểu rõ hơn về công ti.

"Ồ?" Nghe ba nói vậy, lòng hiếu thắng của Thích Tự lại trỗi dậy, "Vậy nếu con giúp ba tìm ra được vấn đề thì sao?"

"Ha ha, nhiệm vụ của kế toán là làm những con số trở nên bình thường, mà người làm kế toán giỏi thì còn khiến những con số trở nên mỹ miều nữa kìa, nếu ai cũng dễ dàng nhìn ra được vấn đề, thì ba đã chẳng phải mất nhiều tiền như thế để chiêu mộ nhân tài về làm công tác này rồi." Thích Nguyên Thành nhìn hần cười, giống như đang cười hần không biết tự lượng sức mình, nhưng để cố vũ con trai thì vẫn chuyển giọng, "Hay là vậy đi, nếu con tìm ra được vấn đề, ba sẽ đổi xe cho con."

"Xe?" Thích Tự thờ ơ nói, "Con không có hứng thú."

Thích Nguyên Thành hỏi: "Vậy con muốn gì?"

Thích Tự nhướn mi: "Nếu con tìm ra được vấn đề giúp ba, từ giờ ba có thể đừng can thiệp vào việc con kết bạn thế nào được không?"

Thích Nguyên Thành ghen hợm, chỉ biết cười khố, thì ra thằng nhóc này chỉ đợi có thế.

"Thôi được..." Hầy, ý là chê ông nhiều lời chứ gì.

Sau khi nhận được câu trả lời mong muốn từ Thích Nguyên Thành, Thích Tự cũng cầm tài liệu hướng ra ngoài: "Con có thể xem ở nhà, không cần đến công ti cũng được phải không?"

"Tùy con, dù sao trước kia con cũng hay đến rồi, chắc không còn lạ gì các phòng ban nữa, thích thì ở nhà xem cũng được..." Thích Nguyên Thành đáp, lại chợt nhớ ra điều gì nên gọi hần lại: "À phải rồi, cuối tuần ba phải qua Nhật công tác, đúng lúc Tư Hàng sắp qua Mỹ, con thu xếp gặp nó chút nhé."

"Tư Hàng? Ai cơ?" Thích Tự khựng lại.

"Là con trai út của bác Tư, hồi bé con từng gặp rồi đấy."

Thích Tụ mất vài giây mới nhớ lại: "À... là "nít quý" đó hả?"

(*nít quý: bản gốc là một từ lóng của "thằng nhóc nghịch ngợm")

Bác Tụ là bạn làm ăn của ba, cũng là một cổ đông của Tụ Nguyên.

Hồi bọn họ còn ở trong nước, hai nhà cũng thường xuyên qua lại với nhau.

Bác Tụ cũng có hai con trai, đứa đầu là Tụ Trạch, lớn hơn hẳn 8-9 tuổi, đứa sau tên Tụ Hàng, sinh sau hẳn với Tiểu Phong chỉ mấy tháng.

Tên nhóc Tụ Hàng kia rất nghịch ngợm, lần đầu tiên đến nhà người ta chơi đã đánh vỡ cái bình gốm mà mẹ hẳn thích nhất, lại còn cướp mô hình Transformers của Thích Phong khiến thằng bé ầm ức khóc rưng rức.

Bởi thế mà hẳn đã thiếu điều đánh cho Tụ Hàng một trận ra bã nếu như sau đó người lớn không vội vàng vào can ngăn. Phải đến khi bác Tụ ra mặt vờ dạy dỗ Tụ Hàng một chút, mấy đứa bé mới chịu bắt tay nhau giảng hòa.

Nhiều năm qua đi, Thích Tụ còn chẳng nhớ nổi bộ dạng đối phương như thế nào, nhưng vẫn không quên được cái tính cách kiêu căng thích gây sự của tên ấy.

"Nó qua Mĩ làm gì?" Thích Tụ hỏi.

"Thấy bác Tụ bảo Tụ Hàng mê game, anh hai cho nó nguyên cả cái công ti game, sau đó còn thành lập tổ đội gì đấy để qua đây thi đấu..." Lúc ấy nghe xong Thích Nguyên Thành cũng mơ mơ hồ hồ, "Ba cũng có hiểu mấy trò của giới trẻ bọn con đâu, bao giờ nó sang thì con hỏi nó ấy. Ba thấy cơ bản là bác Tụ muốn cho hai đứa sà sà tuổi nhau gặp lại ôn chuyện các thứ, rồi để Tụ Hàng học hỏi thêm từ con nữa."

Thích Tụ bật cười: "Bằng tuổi nhau thì nó học con thế nào được?"

Thích Nguyên Thành nói: "Bác Tư biết con học ở Stafford, cứ khen mãi. Nhưng Tư Hàng thì không được vậy, năm ngoái bác Tư có cho nó vào trường tốt rồi mà nó cũng giống Văn Huy ấy, chênh mảng lắm."

"Vấn đề này thì phải tự biết đường mà giác ngộ thôi chứ ai mà bảo được?" Thích Tự thuận miệng đánh giá, nhưng hẳn biết dù sao mình cũng không tránh được "nhiệm vụ cao cả" này, chỉ bảo, "Được rồi, vậy có gì ba cứ bảo nó liên lạc trực tiếp với con, bao giờ sang con sẽ dẫn nó đi chơi."

Vài ngày sau, Tư Hàng add Wechat của hẳn.

Thật ra Thích Tự rất ít khi dùng ứng dụng này, bình thường liên lạc với người thân hẳn đều trực tiếp gọi điện thoại luôn. Hồi trước Thích Phong bảo mọi người ở trong nước đều có Wechat, dùng tiện lắm nên rủ rê hẳn lập tài khoản. Thế rồi lập xong Thích Phong cũng chẳng chat với hẳn được mấy lần.

Thích Tự lười xóa nên cứ để đấy luôn, về sau add thêm được mẹ và Hứa Kính, nhưng vẫn chẳng mấy khi dùng.

Add hẳn xong, Tư Hàng khách khí nhắn hỏi: "Anh Tự, anh ở chỗ nào bên Mỹ vậy?"

Thích Tự: "New York."

Tư Hàng: "À, em qua Seattle, có xa chỗ anh lắm không?"

Thích Tự: "..."

Tư Hàng: "Có vấn đề gì sao?"

Thích Tự: "Không, ngày mấy cậu qua?"

Tư Hàng: "Ngày 12."

Thích Tự: "Gửi anh thông tin chuyến bay đi, có cần anh đặt trước khách sạn cho không?"

Tư Hàng: "À không không, thư kí của em đặt sẵn rồi, em đang định tiện thể gặp anh hàn huyên chút thôi, lâu lắm rồi mình chưa gặp."

Thích Tự nhướn mày, thẳng nhóc này có cả thư kí luôn?

Tư Hàng gửi thông tin chuyến bay và địa chỉ khách sạn của mình qua, còn dặn Thích Tự cũng không cần đi đón ở sân bay, chỉ báo để hẳn biết chỗ đến tìm mình đi chơi mà thôi.

Ừ thì không phiền đi đón, cơ mà...

Con mẹ nó chứ Seattle với New York thiếu điều cách nhau cả cái nước Mĩ mà "tiện thể" cái quần gì!

*****

<Epilogue>

Ba Thích: Hỏi han hỏi han...

Thích Tự: Uầy bữa nay Anne làm cá hấp ngon ghê.

Ba Thích: Thủ thi thủ thi...

Thích Tự: "Ba, gờ giúp con cái xương cá với."

Ba Thích:???

Thích Tự mê cá, trong mắt chỉ nhìn thấy mình cá. (-ω-)

-

A/N: Thử đoán xem Tư Hàng sẽ mang đến cho Thích Tụ bất ngờ gì đây?
(*~*)

-

vtrans by xiandzg

T/N: Theo cái tmi mà Hi Hoà up lên weibo thì hôm nay 18/5 là sinh nhật anh Phó nè 😊

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẤU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 8: Tư Hàng Đến Mĩ

Ngày Tư Hàng đến Mĩ, Thích Tự cũng phải bay mất năm tiếng tới Seattle.

Hai người hẹn gặp ở phòng khách sạn mà Tư Hàng đã đặt trước, nhưng khi Thích Tự đến gõ cửa thì lại chẳng có ma nào ra mở, hẳn mới nhắn cho đối phương một tin: "Cậu không ở trong phòng à?"

Tư Hàng: "Em đang ở 2218 ngay bên cạnh!"

Vừa nhận được tin nhắn, cửa phòng cạnh đó cũng mở ra.

"WT—Ffff! Anh là Thích Tự hả?" Ti Hàng vừa thấy hẳn liền ngáy ra như phồng, "Đệt đệt đệt! Mới có mấy năm không gặp mà anh vừa cao vừa đẹp lên quá chùng!"

"Nít quý cậu cũng cao lên không ít mà." Thích Tự cũng đánh giá đối phương.

Thanh niên trước mặt chỉ thấp hơn hẳn nửa cái đầu, nhìn chắc cũng phải 1m8, khuôn mặt hơi tròn nhìn có vẻ ngây thơ, nhưng cặp mắt phượng kia thì toát lên đầy vẻ tinh quái.

"Ha ha anh vừa gọi em là gì cơ?" Tư Hàng tươi tỉnh.

"Nít quý chứ gì nữa?" Thích Tự liếc mắt cười, "Anh vẫn chưa quên vụ cậu làm vỡ cái bình gốm ở nhà anh hồi 8 tuổi đâu."

"Trời đất, hần là anh vẫn còn ghim đến tận bây giờ luôn?" Tư Hàng dờ khóc dờ cười, nhưng giọng điệu không hề tỏ ra khó chịu chút nào, ngược lại còn cảm thấy gần gũi hơn nhờ câu đùa này.

Ôm một cái chào hỏi xong, Tư Hàng nhiệt tình mời hần vào phòng.

Phòng này giống như một căn hộ, trong phòng khách vẫn còn bảy tám người nữa, chủ yếu đều đang dán mắt vào điện thoại, nghe thấy có người vào cũng không buồn ngẩng lên mà vẫn tiếp tục la lối: "Thư Khắc cậu mau rút lui đi, lùi lại từ từ thôi!" "Ey ey ey, tên đó đến đây!" "Giết nó! Cho chết cmn đi!"

Tư Hàng làm bộ cun ngẫu giới thiệu: "Giới thiệu với anh, đây là chiến đội FTD của em, đang bận luyện tập, anh cứ mặc kệ bọn họ." Sau đó lại chỉ sang hai người đang đứng, "Đây là Lão Hoàng—quản lí chiến đội, còn kia là Từ Nhất Chu—thư kí của em."

Bọn họ có vẻ lớn tuổi hơn cả, quay ra gật đầu mỉm cười với Thích Tụ sau khi được Tư Hàng giới thiệu.

Nói đoạn, một cô nàng xinh xắn nhào tới ôm lấy cánh tay Tư Hàng: "Tư Hàng, bạn của anh à?"

Cô nàng có khuôn mặt nhỏ nhắn, chỉ cỡ chừng bàn tay, đôi mắt vừa to vừa tròn như photoshop.

Tư Hàng choàng tay qua vòng eo nhỏ của đối phương, trêu chọc: "Sao? Nhìn thấy trai đẹp là oản cả người ra thế à?"

Cô nàng nũng nịu gắt gỏng: "Giới thiệu đi."

Tư Hàng cười nói: "Đây là Thích Tụ, người quen của anh ở bên Mĩ này, biết nhãn hiệu ME·WE kia không? Là của nhà anh ý đấy."

Cô nàng kia trợn tròn mắt, vừa tò mò nhìn Thích Tự chăm chăm, vừa nịnh nọt Tư Hàng: "Anh toàn quen được mấy người lợi hại quá xá!"

Tư Hàng phổng mũi đắc ý, néo yêu cô nàng một chút: "Qua bên kia chờ anh, để anh đưa anh ấy đi gặp mấy đứa Tần Hàn."

Thích Tự tưởng Tư Hàng chỉ dẫn theo chiến đội gì đó của hắn, không ngờ là vẫn còn mấy người nữa ở phòng bên đi theo để hóng.

Lúc Tư Hàng dẫn hắn vào, mấy người kia cũng đang chú ý đầu vào chơi game.

"Này này này, đến làm quen đi." Tư Hàng bá vai Thích Tự nhiệt tình nói, "Đây là Thích Tự, anh em thân tình của tao, hồi nhỏ hai bọn tao còn mặc chung cái quần xà lỏn mà lớn đấy, về sau ảnh sang Mỹ học, bao nhiêu năm rồi mới gặp lại đây!"

Thích Tự giật giật khoé miệng, nghĩ bụng ddeos ai chung quần xà lỏn với bây? Rõ ràng là số lần gặp nhau hồi trước còn chẳng được một bàn tay.

Nhưng để giữ thể diện cho Tư Hàng, hắn vẫn im lặng mỉm cười.

Mấy người kia nhìn ra hướng Tư Hàng đang lớn tiếng, sau đó cũng gào lên: "Ồi vãi! Tư Hàng, mày kiếm đâu ra người anh em soái dữ vậy!"

"Phải đấy, đẹp trai thật, nhìn như người nổi tiếng ấy!"

"Hừ, mấy tên chỉ biết bán ngoại hình ấy mà so được với người anh em này của tao chắc?" Tư Hàng vỗ vỗ vai Thích Tự, "Anh trai này là học sinh xuất chúng, đang học ở Stafford đấy, biết đại học Stafford không?"

"Đệt, đỉnh vậy, tự thi tuyển luôn hả?"

"Chứ không thì sao! Từ năm ngoái anh ấy được nhận vào trường đến giờ, không ngày nào là bố tao không lái nhái Thích Tự giỏi giang ra sao,

mẹ, nghe muốn mòn lỗ tai, cũng không khỏi tò mò, thế nên hôm nay mới đặc biệt mời anh đến đây, cho tụi bây được diện kiến học bá hàng thật giá thật là như nào."

Thích Tự híp mắt, chả trách bao nhiêu năm không liên lạc mà tự dưng Tư Hàng lại muốn gặp hẳn...

Hắn cũng bình thản cười cười, khiêm tốn nói: "Xuất chúng cái gì chứ, sao phải nói năng khách khí thế, bằng cũng đâu mài ra ăn được, chúng ta chẳng phải đều như nhau sao?"

Tư Hàng sững sốt, lại vỗ mạnh bả vai hắn mấy phát: "Anh nói mà em mát cả lòng!"

Thích Tự đảo mắt qua đám người đang đứng hóng chuyện, hếch hếch cằm: "Không định giới thiệu bạn với anh à?"

"Có chứ! Có chứ!" Tư Hàng hồ hởi.

Bạn của Tư Hàng có hai người, một tên Tần Hàn, một tên Chu Lâm, gia cảnh đều khá giả, cũng là thiếu gia chính cống như Tư Hàng.

Mỗi người còn mang theo bạn gái của mình, diện mạo không khác cô nàng mắt to hồi nãy là bao, Thích Tự cũng không phân biệt nổi ai với ai.

Sau khi làm quen một hồi, Tư Hàng rủ mọi người đi ăn trưa.

Từ Nhất Chu đã đặt sẵn nhà hàng cho bọn họ ở ngay gần khách sạn, Thích Tự chỉ thấy mỗi nhóm bạn của Tư Hàng đi cùng bèn hỏi: "Chiến đội của cậu không đi ăn à?"

Tư Hàng đáp: "Bọn họ có Lão Hoàng lo rồi, chúng ta cứ lo ăn của mình thôi."

Thích Tự lại hỏi: "Trò bọn họ chơi tên gì vậy?"

"Đấu trường anh hùng, game điện thoại MOBA nổi tiếng toàn cầu đó!" Tư Hàng nhìn hấn đầy kì quái, "Lúc này anh cũng thấy bọn họ chơi rồi mà? Đừng nói là anh không biết nhé!"

(*MOBA: Multiplayer Online Battle Arena—dòng game đấu trực tuyến giữa nhiều người chơi, trò mà Tư Hàng đang nói tới chắc là Arena of Valor đó)

Thích Tự không ngần ngại nói rằng mình không chơi game, Tư Hàng nghe xong lại rú lên, "Trời đất ơi! Ngày nay mà vẫn còn người không chơi Đấu trường anh hùng sao? Lạc hậu quá anh ơi!" Sau đó lại rú rê như được mùa, "Anh muốn chơi không? Để em bảo đội trưởng chiến đội dẫn dắt anh!"

"Ê, bất công vậy Tư Hàng!" Tần Hàn ở bên cạnh bất mãn lên tiếng, "Sao trước đây tao muốn chơi với "Tiểu Dã" có vài ván mà mày cũng không cho!"

Tư Hàng "xùy" hấn: "Chơi với đứa trình cùi như mày chỉ tốn phí phạm tài năng của nó chứ sao!"

Tần Hàn: "Ừa chứ chơi với Thích Tự thì không hả? Ảnh còn chả biết game đó là gì mà!"

Tư Hàng liếc xéo đối phương: "Người ta là học bá, mày có phải học bá không?"

Tần Hàn bị nói cho tắt đài, nghẹn ngào mấy giây mới phun ra một câu "ĐM".

Cả lũ cười vang trời, Thích Tự biết Tư Hàng thật ra là đang chọc mình, nhưng vẫn nhẫn nhịn cười cười, lại hỏi lịch trình bọn họ ở Mĩ lần này ra sao.

Tư Hàng nói, hai ngày nữa—tức là ngày 15, chiến đội của hắn sẽ tham dự trận bán kết ở Seattle, nếu qua được bán kết thì ở lại thêm một tuần để đánh trận chung kết, nếu thua thì cuốn gói về nước luôn.

Mà trong lúc ấy, người của chiến đội sẽ do Lão Hoàng quản lí và chăm sóc, còn Tư Hàng và đám bạn chỉ cần lo ăn chơi tới bến là được.

Mà ăn chơi ra sao cũng không cần Thích Tự quan tâm, bởi vì thư kí của bọn họ đã thu xếp xong xuôi hết rồi, Thích Tự cứ việc đi theo bọn họ hưởng lạc mà thôi.

Do vẫn chưa quen múi giờ, ăn xong là cả đám đã ngáp ngáp dài, thấy Tư Hàng đề nghị giờ về nghỉ ngơi, tối đến rồi ăn chơi tiếp sau, bọn họ đều nhao nhao đồng tình.

Quay lại khách sạn, Thích Tự vốn định về thẳng phòng mình, nhưng đến cửa thang máy thì thấy Từ Nhất Chu gọi lại.

"Thích thiếu gia, Tư Hàng vừa bảo chắc cậu cũng không buồn ngủ, nên dặn tôi đi thu xếp cho cậu."

"Thu xếp cho tôi?" Thích Tự vẫn chưa hiểu gì.

Từ Nhất Chu cười nói: "Ý là sợ cậu chán, định hỏi cậu có muốn chơi hay làm gì không thì để tôi thu xếp giùm."

Thích Tự sững sốt, tên nhóc kia đi ngủ mà vẫn không quên dặn thư kí lo cho mình? Đang đãi ngộ ai vậy trời?

Từ Nhất Chu nhìn ra hướng hắn định đi, hỏi: "Cậu cũng ở đây sao?"

"Ừm." Thích Tự tiện thể đặt phòng luôn ở đây, dù sao hắn cũng không biết Tư Hàng còn định ở lại đến bao giờ, cho nên còn mang theo cả một ít quần áo.

"Cậu ở phòng nào thế? Cho tôi số phòng đi, để Tư Hàng thanh toán tiền phòng một thế."

"Không cần phiền vậy đâu." Thích Tự nói.

Từ Nhất Chu vẫn kiên trì, nói nếu biết hẳn tự mình thuê phòng, Tư Hàng nhất định sẽ hiểu lầm là Thích Tự chỉ coi mình như người ngoài. Thích Tự cũng không còn cách nào khác, đành nói lại số phòng cho đối phương.

"Cậu có kế hoạch gì không?" Từ Nhất Chu lại quay về chủ đề trước đó, "Hay là tôi dẫn cậu đến phòng 2218 xem chiến đội luyện game nhé? Mục đích chính của chuyến sang Seattle lần này cũng là vì giải đấu của bọn họ mà."

Thích Tự nghĩ nghĩ: "Vậy được, tôi cũng muốn tìm hiểu một chút."

Lần này quay lại phòng 2218, những người kia không còn chú ý vào game mà đang ăn cơm.

Nhìn thấy Thích Tự, bọn họ đều đứng dậy cung kính chào hỏi, như thể hẳn là nhân vật gì quan trọng lắm.

Thích Tự liếc qua hamburger với khoai tây chiên trên bàn, hỏi: "Mấy cậu chỉ ăn vậy thôi à?"

Quản lí Hoàng nói: "Ăn cái này cho tiện, bọn họ sắp phải vào luyện tập rồi."

Thích Tự nhớ ra bọn họ cũng vừa mới tới hôm nay, quan tâm hỏi: "Không nghỉ ngơi một chút à?"

Quản lí Hoàng giải thích: "Ít ngày nữa là thi đấu rồi, phải điều chỉnh đồng hồ sinh học của bọn họ ngay từ hôm nay, không thì tầm này mấy hôm nữa lại không tỉnh táo được."

Thích TỰ quay sang hỏi Từ Nhất Chu: "Game này là của công ti Tư Hàng phải không?"

Từ Nhất Chu: "Đúng rồi, là quà tặng của anh trai mừng cậu ấy thành niên hồi năm ngoái ấy."

Thích TỰ khoanh tay: "Công ti này kiếm lời thế nào vậy?"

Từ Nhất Chu: "Tiền thưởng từ giải đấu, quà tặng và tiền quảng cáo từ livestream, rồi thì cát-xê làm gương mặt đại diện nữa."

Thích TỰ hiểu ra vấn đề: "Ồ, vậy thì giống kiểu kinh doanh đội bóng phải không?"

"Chính xác, chủ yếu vẫn phải dựa vào người chơi nổi tiếng để kiếm tiền." Từ Nhất Chu chỉ vào một thanh niên đang gặm burger ngồi trong góc, giới thiệu cho hẳn, "Như thanh niên Tiêu Dã kia kìa, mỗi năm mang về cho công ti phải mấy chục triệu."

Thích TỰ nhìn sang, thấy một người gầy gầy, bộ dạng thoải mái, đoán chừng chính là đội trưởng chiến đội mà đám Tư Hàng nhắc đến hồi nãy, thì ra tên Tiêu Dã chứ không phải Tiểu Dã.

Một điều làm hẳn rất kinh ngạc, đó là Tiêu Dã này chắc cũng tầm tuổi hẳn, nhưng chỉ chơi game mà kiếm được nhiều đến vậy?

Từ Nhất Chu cười nói: "Tiêu Dã, có muốn game với Thích thiếu gia không? Cậu ấy mà vui lên, có khi sẽ vung cho các cậu cả chục triệu trăm triệu lặn đó."

Thích TỰ lấy lại tâm trí: "Đùa gì vậy, tôi chỉ là một sinh viên thôi."

Từ Nhất Chu nhìn hẳn: "Tôi nghe Tư Hàng kể, tập đoàn Tư Nguyên ở Mỹ trị giá đến cả tỉ, chẳng lẽ ba cậu không cho cậu tiền?"

Thích Tự nhíu mày: "Tôi cũng đâu phải ông ấy, hiện tại đã làm nên trò trống gì đâu."

Từ Nhất Chu cười ha hả: "Cũng coi như một khách hàng tiềm năng mà."

Tiêu Dã lúc này mới ăn xong burger, nhìn về phía Thích Tự, có phần dè dặt hỏi: "Anh thích chơi anh hùng nào?"

Thích Tự hơi giật mình: "Tôi chưa chơi trò này bao giờ."

Tiêu Dã cũng sửng sốt một chút, sau đó do dự hỏi: "Vậy... để tôi dạy anh?"

Thích Tự bật cười: "Thôi, các cậu còn phải luyện tập mà, khỏi tốn thời gian dạy tôi làm gì."

Tiêu Dã nhìn hẩn, có vẻ bất ngờ với câu trả lời này.

Thích Tự nhớ tới biểu cảm ngạc nhiên của Tư Hàng lúc nãy, cũng tò mò hỏi thêm: "Trò này hot lắm hả?"

Nghe vậy, quản lí Hoàng ở bên cạnh cũng phải lên tiếng: "Ui Thích thiếu gia, người chơi Đấu trường anh hùng trên toàn thế giới chắc cũng phải lên đến cả tỉ, thanh niên ở trong nước có mớ thì chắc chín đứa đều chơi rồi, cậu thật sự không biết về nó sao?"

Thích Tự: "Có từng nghe qua, nhưng không nghĩ là nhiều người chơi đến vậy?"

Từ Nhất Chu nói đỡ cho hẩn: "Không biết cũng bình thường mà, nếu không làm thư kí cho Tư Hàng thì chắc tôi cũng mù tịt, người nào chả có lĩnh vực mình quan tâm và không quan tâm, Thích thiếu gia nói có phải không?"

Thích Tự lại không nhận lấy cái "đỡ" này: "Không, tôi cũng thấy mình lạc hậu thật."

Từ Nhất Chu: "..."

Sau đó, Thích Tự cũng chăm chú nhờ bọn họ khai sáng cho về điểm thu hút của trò chơi này, thực trạng công nghiệp game ở trong nước, sức tiêu thụ của người chơi lẫn người xem, vân vân và vân vân. Đến một vài vấn đề quản lí Hoàng không giải đáp được, Từ Nhất Chu ở bên cạnh cũng dần trở nên nghiêm túc thảo luận với hẳn một phen.

Thích Tự ở lại phòng 2218 khoảng một giờ thì về phòng. Thấy vẫn còn một ít thời gian mới đến giờ ăn tối, hẳn lôi điện thoại nhắn về cho em trai một tin: "Em có chơi Đấu trường anh hùng không?"

Lúc này trong nước vẫn đang là rạng sáng, cho nên Thích Phong chưa trả lời lại luôn.

Thích Tự cũng không vội, gửi xong tin nhắn thì đặt điện thoại xuống, lấy ra hai tập tài liệu về MeiWei cùng hai cuốn sách trong hành lí, tựa vào giường đọc chăm chú.

Từ lúc Thích Nguyên Thành giao báo cáo tài chính cho hẳn hồi đầu tuần đến giờ, Thích Tự đã soát lại đến tận hai lần—đừng nói là cảm giác được vấn đề, hẳn thấy ngay cả mấy phần số lẻ trong này cũng còn không sai, tất cả số liệu đều vô cùng hợp lí, quả thật là không phát hiện ra điểm gì kì lạ.

Trước khi đến Seattle, hẳn đã nhờ Hứa Kính giới thiệu cho hai cuốn sách chuyên về báo cáo tài chính để mang theo, rảnh lúc nào thì đọc lúc ấy.

*****

<Epilogue>

Phân số: "Cái người mà cậu nhờ tôi tìm cơ hội tiếp cận giùm ấy, chẳng giống mấy người thừa kế khác gì cả."

Phó: "Không giống ở điểm nào?"

Phân số: "Bản chất của vấn đề."

Phó: "Có thể nói rõ hơn không?"

Phân số: "Cậu ấy đang được bồi dưỡng trở thành người thừa kế một cách rất nghiêm túc..."

Phó *mím cười hút thuốc*: Quả nhiên là vợ tương lai của anh, chồng em vui mừng khôn xiết.

-

vtrans by xiandzg

T/N: Đọc lại mới nhận ra hint chỉ Phân số là ai ở ngay trong chương này (๐๓๓)

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẦU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 9: Thư Kí Toàn Năng

Mấy tiếng cứ thế trôi qua lúc nào không hay, lúc Tư Hàng liên lạc cho Thích Tụ thì đã là 8 giờ tối.

"Ngủ quên mất tiêu!" Tư Hàng chưa hết jetlag, nhưng vẫn hào hứng nói, "Đi đi đi, đi uống chút rượu cho tỉnh người nào! Từ Nhất Chu, quanh đây có bar nào không?"

"Có một quán ở ngay tầng 3 của khách sạn này, có cả rượu cả đồ ăn, nhìn ra ngoài là bể bơi, cảnh rất đẹp." Từ Nhất Chu nói.

Cả đám kéo xuống tầng 3, quả nhiên thấy một quán bar ngay bên sóng nước lấp loáng, ánh đèn rọi xuống bể bơi phát ra sắc lam lóng lánh, phản chiếu trên bóng kính và trần nhà, nhìn vô cùng lãng mạn.

Không ít người ngoại quốc đang vừa thưởng rượu vừa ngắm nhìn những dáng người mạnh mẽ đang ngụp lặn trong nước, mấy cô nàng đi cùng cũng thích thú hô lên, nhanh chóng chạy đến bên cửa sổ, chọn lấy một bàn có view không tệ rồi vẫy vẫy bọn họ qua.

"Cũng được đấy nhỉ..." Tư Hàng cảm thán một câu, nhưng nhìn thấy menu trên bàn thì lập tức "ĐM" một tiếng, sau đó vội vàng cầm điện thoại lên bấm số, "Từ Nhất Chu, anh đâu rồi? Mau đến gọi món gọi món cho bọn tôi đi chứ!"

Có vẻ Từ Nhất Chu còn đang bận việc gì đó, không kịp tới luôn.

Thích Tự lúc này mới để ý, không khỏi ngạc nhiên, bình tĩnh cầm menu lên rồi bảo: "Để anh gọi cũng được!"

Tư Hàng nghe vậy lại nhanh chóng báo với bên kia: "Thôi thôi không cần nữa, Thích Tự bảo để anh ấy gọi cho, tôi cũng quên mất là anh ấy biết tiếng Anh hahaa!"

Gọi xong một đồng hồ ăn đồ uống, Tư Hàng lại cười hì hì ca ngợi Thích Tự: "Có học bá chính hiệu ở đây có khác."

Đối với tình trạng cứ hơi tí lại bị đối phương điểm mặt thế này, Thích Tự cũng bó tay.

Cũng may là tên này còn thức thời, nhanh chóng chuyển qua chủ đề khác: "Nghe nói chiều nay anh qua xem chiến đội luyện tập hả? Thế nào, thấy bọn họ đỉnh không?"

Thích Tự cũng chẳng biết đánh giá là đỉnh hay không, nhưng thấy quản lí Hoàng giới thiệu Tiêu Dã là game thủ số 1 số 2 của trò này trong nước, thì chắc cũng đỉnh thật, vì vậy nói lại với Tư Hàng: "Đỉnh, mà sao cậu lại nghĩ đến việc làm công ti game vậy, bắt kịp thời đại ghê?"

Tư Hàng giang tay ngả người ra ghế, đặc ý khoe khoang mình đã phát hiện ra Tiêu Dã thế nào, thuyết phục anh mình mua đứt cái công ti nhỏ xíu này ra sao, sau đó lại bỏ ra bao nhiêu tiền để kéo được Tiêu Dã và các tuyển thủ thực lực từ các nơi khác về, mất chưa đầy một năm để luyện ra một chiến đội siêu đẳng như hiện nay, tiến vào cả TOP4 thế giới... Nói chung chỉ thiếu điều tự tâng bốc mình thành một nhà đầu tư kiêm tìm kiếm tài năng lỗi lạc của thời đại.

"TOP4 thế giới luôn hả? Đỉnh vậy?" Thích Tự ra vẻ kinh ngạc.

"Cũng chưa phải đỉnh nhất, đội của Tư Hàng mới đứng thứ hai trong nước thôi." Tần Hàn ở bên cạnh vừa căn hạnh nhân nướng vừa bình luận.

"Thứ hai trong nước? Thế đứng đầu là ai?" Thích Tự hỏi.

"Đội của Lâm Hoán." Chu Lâm trả lời.

"Lâm Hoán là ai?" Thích Tự hỏi.

"Quý tử của đại gia số một Yến Thành đó." Tần Hàn quay sang Thích Tự, mặt kiêu "chuyện này mà anh cũng không biết luôn?", "Anh cứ lên mạng search tên Tư Hàng là thấy, mười tin giải trí thì đến tám cái so sánh hẳn với Lâm Hoán rồi, hai người họ dù sao cũng là những ông lớn nổi tiếng nhất trong làng "Đấu trường anh hùng" nội địa mà."

(*Yến Thành: có vẻ là thành phố Vĩnh An ở Phúc Kiến)

Tư Hàng khẽ hừ một tiếng, phách lối nói: "Căn bản là do Lâm Hoán kia lớn hơn tao thôi, anh ta gia nhập thị trường này ba năm rồi, nếu không phải hai năm qua bố tao cứ nhất nhất ép tao thi đại học, thì vị trí số một nhất định đã là của tao rồi."

"Giải lần này bọn họ có vào TOP4 không?" Thích Tự hỏi.

"Vào chứ, nếu không thì sao chúng ta lại đứng thứ hai được. Nước mình có hai chiến đội được vào vòng trong, cả hai đều tới cả, ngày 15 anh đi xem thi đấu với bọn em là gặp bọn họ thôi." Tư Hàng nói.

"Nhưng mà nghe bảo lần này Lâm Hoán không sang Seattle đâu." Chu Lâm nói.

"Ha Ha, Lâm đại công tử đâu có rảnh như đám sinh viên lêu lổng bọn mình." Tần Hàn hếch cằm về phía Tư Hàng, "Nhìn anh nó là biết chứ đâu xa."

Thích Tự không hiểu gì, hỏi nguyên nhân thì được Tần Hàn giải thích cho là vì Lâm Hoán với anh hai Tư Trạch của Tư Hàng bằng tuổi, hai người

họ mới là đối thủ của nhau.

Nghe bọn họ bàn tán một đồng tin tức bên lề về đám thiếu gia nhà giàu trong nước, từ việc nhà nào cắn xé nhà nào, nhà nào hiện tại đang xuống dốc, nhà nào tranh giành nào nào, nhà nào đã bị cảnh sát sờ gáy, thỉnh thoảng còn xổ vào một vài câu đùa tục tĩu... Thích Tự cũng nhức hết cả óc.

Tư Hàng cũng nhìn ra hần đang quay cuồng trong mơ hồ, buông lời trêu chọc: "Anh Tự, gặp lần này mới thấy, anh như kiểu sống ở một thế giới khác ấy nhỉ."

Thích Tự nhẹ nhàng phản kích: "Chê anh quê chứ gì?"

Tư Hàng cầm rượu lên chạm cốc với hần, cười nói: "Nào có, em nói thật đấy, cảm giác anh đơn thuần lắm luôn, như một tờ giấy trắng ấy."

Thích Tự cũng không ngờ lời nhận xét về người khác mới nói với ba tuần trước, nay đã bị Tư Hàng lấy ra để hình dung về mình, trong lòng lập tức không khỏi khó chịu.

Nhưng hần cũng nhanh chóng thức tỉnh, việc quái gì mình phải đi tìm hiểu về mấy cái tin bát nháo kia chứ?

Ngồi đây nghe bọn họ tán phét, còn chẳng bằng đi tìm Từ Nhất Chu nói chuyện cho rồi.

Nghĩ tới đây, Thích Tự bỗng có điều sững sốt, "À phải rồi." Hần quay ra hỏi Tư Hàng, "Anh có chút tò mò về thư kí của cậu, tìm đâu ra anh ta vậy?"

"Ý anh là Từ Nhất Chu ấy hả?" Tư Hàng cười cười, "Trợ lí của anh em tìm cho đấy, năm ngoái em muốn mở công ti game mà, nhưng lại không biết quản lí, anh ta mới bảo sẽ tìm giúp em một người đàn ông tử tế làm thay."

Thích Tự khó hiểu: "Thế chẳng phải anh ta chính là Giám đốc công ti à?"

"Cũng đúng, nhưng vì em là Chủ tịch, dĩ nhiên anh ta là thư kí rồi, chỉ cần là việc em sai thì đều phải làm." Đúng lúc món ăn lên, Tư Hàng nếm thử một miếng mới nhớ ra để hỏi, "Sao anh lại muốn hỏi về anh ta?"

Thích Tự: "Hồi chiều có nói chuyện vài câu, cảm giác anh ta rất hiểu biết."

"Tất nhiên rồi." Tư Hàng khoe khoang, "Anh ta có bằng Thạc sĩ của đại học R đó, năng lực không đùa được đâu."

Thích Tự liếc nhìn hẳn: "Năng lực mạnh như vậy, sao lại đi làm thư kí cho một sinh viên nai tơ như cậu?"

Tư Hàng: "Ha ha, thì vì tiền thôi, có tiền mua tiên còn được mà."

Thích Tự hỏi: "Cậu trả anh ta bao nhiêu?"

Tư Hàng giơ tay: "Một triệu một năm."

(*khoảng hơn 3 tỉ VNĐ)

Thích Tự không biết rõ về tình hình lương lậu trong nước, mới hỏi: "Lương vậy là thuộc loại cao à?"

Tần Hàn ở bên cạnh bật cười: "Cao gì anh, Bối Bối còn "kiếm" được nhiều hơn anh ta nữa đó."

"Bối Bối" mà hẳn nhắc tới chính là bạn gái của Tư Hàng, nhưng chữ "kiếm" kia quả là khiến người ta... mơ hồ.

Chu Lân cũng cười nói: "Bọn em đều bảo anh Từ đúng kiểu người có hiệu suất tối cao bên cạnh Tư Hàng ấy, mỗi cái là không lên giường với nó thôi chứ việc gì cũng làm được."

"Cả không game được nữa, chơi kém lắm..." Tư Hàng quơ quơ cốc rượu cảm thán, "Cho nên mọi người nói xem, học để làm cái gì? Chỉ cần chịu chi thì thiếu gì nhân tài? Tao thật sự không hiểu nổi bố mình, rõ ràng chính ông cũng chỉ học có hết cơ bản, thế mà lúc nào cũng lái nhái với tao việc học quan trọng thế nào, rồi còn bắt tao phải học quản lí nữa chứ..."

Cũng chẳng biết có phải hẳn cố ý nói cho Thích Tự nghe hay không, nhưng lời này vừa ra thì hai người còn lại đều vờ vịt đánh mắt về phía Thích Tự một chút, mặt mũi đúng kiểu hóng kịch vui.

Nhưng Thích Tự kiềm chế nét mặt rất tốt, không hề tỏ ra để bụng chút nào.

"Nào nào nào, cạ li cái nhĩ..." Tư Hàng lại nhanh chóng khơi dậy bầu không khí.

Uống mãi đến 11 giờ đêm, cả đám mới chịu ra về.

Thích Tự trở lại phòng mình, vừa khép lại cánh cửa sau lưng, sắc mặt lập tức trầm hẳn. Hắn vuốt vuốt mắt, lười chả buồn tắm mà ngồi bệt xuống cạnh giường, rút điện thoại ra, thấy Thích Phong đã nhắn lại.

Thích Phong: "Có chơi, sao?"

Đây là đáp lại câu hỏi "Có chơi Đấu trường anh hùng không?" từ Thích Tự.

Sau đó vẫn còn những bốn tin nữa—

Thích Phong: "Anh muốn chơi à?"

Thích Phong: "Nhưng mà em không chơi với anh đâu, trước giờ anh có game gùg gì đâu, đảm bảo là cùi muốn chết!"

Thích Phong: "Giờ em chỉ chơi với Lăng Khả thôi~"

Thích Phong: [Hai-con-mèo-con-xoay-vòng-vòng.jpg]

Thích Tự: "..."

Thích Tự vốn định hỏi xem Thích Phong nghĩ gì về trò chơi này, nhưng này giờ ở với đám Tư Hàng nhẵn nhụi đã quá đủ, về đây còn bị em trai chĩa nòng súng, hấn bèn xả giận luôn lên đối phương.

Thích Tự: "Game gúng ít thôi, không rồi mụ đầu ra đấy!"

*

Hôm sau vẫn giống y hôm trước, Tư Hàng lại rủ hấn đi chơi.

Cả đám bắt đầu thăm thú từ mấy địa điểm vui chơi thắng cảnh mua sắm nổi tiếng của Seattle.

Mấy cô nàng vừa nhìn thấy loạt cửa hàng cửa hiệu là lập tức bám lấy bạn trai đòi mua, đơn giá toàn hàng chục nghìn, mà bọn Tư Hàng cũng vung tiền không buồn chớp mắt.

Tối đó bọn họ đến một quán bar khác, có thể là do mệt mỏi nên chỉ mới uống chút rượu mà Thích Tự đã thấy thấy uể oải, cũng chẳng quan tâm đám người xung quanh đang nói cái gì.

Lúc này, Tư Hàng quay ra hỏi hấn: "Thích Tự, anh có bạn gái không?"

"Không."

"Sao lại không?"

"Ngại phiền."

"Chậc, lành mạnh dữ?"

"..."

Tư Hàng tinh mắt, nhanh chóng nhìn ra là hấn đang không có hứng, nói thêm vài câu rồi cũng không tự muối mặt nữa.

Đúng là Thích Tự có hơi không ưa bọn họ, nhưng dù sao Tư Hàng cũng là con trai bạn ba, cho nên hấn vẫn phải tận tâm đón tiếp.

Có điều hấn là đàn ông con trai, không phải lãnh cảm 100%, lại đang tuổi 19 20 dễ bị kích động, nhìn ba cặp tình nhân trước mặt liên tục ôm ôm ấp ấp sờ sờ mó mó mà không khỏi phát nóng máu.

Trong men say, Thích Tự chợt nhớ về nụ hôn với người đàn ông xa lạ trong Skyline Phong Mậu từ mấy tháng trước.

... Người kia, tên gì nhỉ?

Hấn cũng quên mất rồi.

Chỉ nhớ mỗi xúc cảm lưu luyến dịu dàng mà người kia mang lại, cũng giống như li rượu ở trước mắt lúc này, mới nếm thì thờ ơ, nhưng dư vị thì thật sự là tuyệt phẩm...

Đúng lúc này, Thích Tự cảm thấy có thứ gì đó vừa trườn lên người mình, cúi đầu mới phát hiện ra một cái tay đã ở đó từ bao giờ.

"...!" Thích Tự giật mình, giận dữ nhìn về phía chủ nhân của nó, "Làm cái gì vậy!?"

Người vừa đụng vào hấn không phải ai khác, mà chính là bạn gái Bối Bối của Tư Hàng!

Đám người nghe thấy tiếng nói cũng nhìn sang, cô nàng kia bị ánh mắt sắc như dao của Thích Tự nhìn cho phát sợ, vội vàng xin lỗi: "Xin lỗi anh Tự..."

Thích Tự nhịn xuống cảm giác buồn nôn, lạnh lùng dời mắt đi.

Vì là bạn gái của Tư Hàng, cho nên hẳn cũng không muốn làm to chuyện để cả đám khó xử.

Vậy mà không ngờ Tư Hàng lại nhàn nhạt phát ngôn một câu: "Bối Bối, anh bảo em chăm sóc anh Tự một chút mà em cũng không làm được à? Còn tưởng em lợi hại thế nào chứ, ai dè người ta còn chẳng cho em đụng vào, chắc."

Thích Tự nhíu mày nhìn về phía hẳn, giọng nói lạnh lẽo khiến người ta phát run: "Tư Hàng, đây là người của cậu."

"Gì đâu." Tư Hàng nhăn nhó cười, "Anh Tự, phụ nữ cũng chỉ như quần áo thôi, huynh đệ mới là tay chân, nếu anh muốn phá giới thì cứ việc bảo cô ấy cho anh trải nghiệm. Người như anh, cho cô ấy hầu hạ có khi còn là làm phước ấy chứ. Anh không nhận ra là hai ngày nay đi theo em, cổ chỉ dán mắt vào anh suốt à?"

Tần Hàn nghe vậy cũng phụt cười: "Ha ha phải đấy, nếu được qua đêm với Thích Tự, có khi bảo trả tiền thay vì lấy tiền cổ cũng tình nguyện ấy chứ, Bối Bối công nhận không?"

Cả bàn cười ầm lên, Tư Hàng lại mạnh mẽ rót một chén rượu đưa đến trước mặt Bối Bối mặt mũi đã đỏ bừng: "Thôi thôi, sao mặt lại như đưa đám thế kia, anh Tự không để bụng em đâu, còn ngồi đó làm gì? Uống hết chén này tạ lỗi với người ta đi."

Thích Tự lạnh nhạt nhìn bọn họ diễn trò, trong lòng đã sôi lên sùng sục...

Cái đám súc sinh gì thế này không biết? Ddeos mẹ.

Được dạy bảo tốt đến đâu mà bị hành hạ như vậy thì cũng chả ai chịu nổi, Thích Tự bèn đứng dậy nói với bọn họ mình vào toilet, rồi ra thẳng ngoài bar hít thở.

Đêm ở Seattle không náo nhiệt như ở Hải Thành, ra khỏi bar thì ngoài đường cũng tương đối tĩnh mịch.

Thích Tự mua một chai San Pellegrino tại quầy bar, một mình ra vệ đường đứng uống cho hạ hỏa.

(*San Pellegrino: một hãng nước khoáng có ga)

Vài nhóm trai thanh gái lịch ra vào quán bar thảnh thơi lại quay ra nhìn hẳn với ánh mắt mập mờ như muốn đến bắt chuyện, rốt cục đều bị phản ứng lạnh lùng của Thích Tự cho lui.

"Thích thiếu gia, thì ra cậu ở đây à?" Chẳng biết Từ Nhất Chu tìm ra từ lúc nào, làm mặt lấy lòng tiến lại gần hẳn, "Tư Hàng chọc cậu giận sao? Ấy, bớt nóng bớt nóng, cậu ấy cũng chỉ muốn cho cậu vui vẻ thôi, không có ý gì khác đâu. Cậu thấy đấy, cậu bỏ đi xong cậu ấy cũng áy náy lắm, đặc biệt gọi tôi tới chỉ để tìm cậu nói lời xin lỗi đấy..."

Thích Tự quay ra nhìn người đàn ông đang tươi cười này, bình tĩnh hỏi một câu: "Từ Nhất Chu, vì một triệu một năm mà đi theo cậu ta, anh thấy có đáng không?"

Từ Nhất Chu đờ mặt, chờ đến khi nghĩ ra câu trả lời thì Thích Tự đã xoay người bỏ vào.

*****

<Epilogue>

Một—

Thích Tự: "Game gung ít thôi, không rồi mụ hết cả đầu ra đấy!"

Thích Phong: "...". Đệt, anh quản trời quản đất cũng vừa thôi! Em chơi game thì liên quan mẹ gì đến anh QAQ!

Hai—

Thích Tự: "Từ Nhất Chu, anh thấy đi theo cậu ta có đáng không?"

Từ Nhất Chu: "... " Đệt, thì tôi tôi tôi là gián điệp mà! Biết phải làm sao!
QAQ

-

A/N: Chương sau Phó tiểu công xuất hiện lại rồi, mọi người mong ảnh sẽ lên sàn như thế nào?

-

vtrans by xiandzg

T/N: Đến đây thì rõ rồi, Chu Chu là Phân số tán gẫu với anh Phó trong epilogue chap trước nó =))))

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẤU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 10: Tài Sản Vô Hình

Mặc dù Tư Hàng thường xuyên làm mấy trò lố bịch, nhưng có vẻ cũng không dám chọc giận Thích Tự thật. Mà sau lần thăm dò kia, hẳn đã biết Thích Tự cũng nóng tính, một khi máu lên thì chắc chắn sẽ không nể nang gì, cho nên cũng vô thức tét tét lại, không dám làm loạn thêm lần nào nữa.

Đảo mắt đã đến ngày thi đấu.

Hôm ấy, Thích Tự đi theo bọn Tư Hàng đến nơi tổ chức trận đấu, theo dõi từ trong phòng VIP.

Đội của Lâm Hoán mà Tư Hàng xem như kình địch cũng đã tới, hai bên đấu mắt từ xa, không khí cũng trở nên hơi căng thẳng.

Thân là người ngoài cuộc, Thích Tự chẳng có cảm xúc gì mãnh liệt, chưa kể còn không hiểu trò chơi, cho nên cũng chỉ lơ mơ theo dõi trận đấu, phần lớn thời gian đều dành để quan sát xung quanh, từ phương thức tổ chức cuộc thi, khán giả có mặt, cho đến độ tuổi của họ, phản ứng của họ...

Rốt cục thì Tiêu Dã thắng ở trận solo, nhưng FTD lại thất bại ở hàng mục nhóm, buộc phải dừng bước trước thềm chung kết.

Biết được kết quả thi đấu, Tư Hàng cũng chỉ trông mắt mát một chút, sau đó lại quay về dáng vẻ phớt đời như mọi khi, giống như vốn chẳng quan trọng gì cái thắng thua.

Tối đến, hẳn còn hiếm dịp gọi cả chiến đội đi đến một nhà hàng Michelin ở địa phương, có điều bữa cơm này lại vắng mặt Tiêu Dã.

Đến nơi rồi Tư Hàng mới phát hiện ra Tiêu Dã không ở đây, quay ra hỏi chiến đội: "Tiêu Dã đâu?"

Một người trong đội trả lời: "Đội trưởng bảo tâm trạng anh ấy không tốt, muốn ở một mình."

Tư Hàng chặc lưỡi: "Cậu ta vừa thắng một trận mà, sao tâm trạng lại không tốt? Thiệt tình."

Ăn xong bọn họ liền về thẳng khách sạn, Thích Tự định xuống phòng gym tập tành một chút, lấy cơ tách khỏi đám Tư Hàng luôn.

Xuống đến nơi, lại tình cờ trông thấy Tiêu Dã đang ngăn người ngồi xổm bên ngoài sân thượng phòng gym

Thích Tự do dự một lát rồi cũng đi tới: "Sao cậu lại ở đây?"

Tiêu Dã thấy người đến thì sững sốt, đứng dậy chào hẳn một tiếng "Anh Tự", mặt mũi rầu rĩ, khác hẳn dáng vẻ hùng hực như sát thần trong trận tranh tài hôm nay.

"Nãy cũng không thấy cậu đi ăn cơm cùng mọi người, do đội thua nên không vui sao?" Thích Tự hỏi hẳn.

"Không phải." Tiêu Dã thấp giọng đáp.

Thích Tự không hỏi tiếp, cũng chỉ đứng cạnh đối phương trầm mặc trong chốc lát.

Đêm ở Seattle không có sao, bầu trời như một tấm lụa xanh thẫm trải trên đỉnh đầu, càng đến rìa càng đậm, giống như thuốc nhuộm lắng xuống, tạo thành một mảng màu gần như đen.

"Em biết anh là bạn của anh Hàng..." Tiêu Dã đột nhiên cất lời, âm giọng rất nhẹ, chỉ như gió thoảng mây trôi, "Nhưng em vẫn muốn nói ra, rằng ở trong chiến đội này, em không cảm thấy vui..."

"...Vì sao?" Thích Tự hỏi hần.

"Mọi người cùng nhau thi đấu, nhưng lại chẳng đồng lòng, không hề có cảm giác đồng đội."

"Vậy sao?" Thích Tự nhíu mày.

"Em vẫn thích chiến đội cũ của mình hơn, các cậu ấy có thể không xuất sắc gì, nhưng bọn em rất đoàn kết, em cũng chưa bao giờ muốn bỏ lại bọn họ..."

Thích Tự khó hiểu: "Vậy sao cậu lại gia nhập chiến đội của Tư Hàng?"

"Tư Hàng đề nghị bỏ ra 12 triệu để mua em đi, đồng đội của em đều biết về vụ trả giá này..." Tiêu Dã cười cười, nét mặt đầy cay đắng, "Là bọn họ từ bỏ em, nói vì không muốn kéo chân em."

Thích Tự liếc sang đối phương: "Cậu có nói chuyện này với Tư Hàng không?"

"Có nói một lần, nhưng vô dụng." Tiêu Dã lắc đầu, "Anh ta thích những tuyển thủ có phong cách cá nhân mạnh, cho rằng đồng đội cũ của em quá cùi bắp, mấy người trong đội hiện tại đều là do anh ta chiêu mộ từ các chiến đội khác về, ai cũng có cách chơi cách nghĩ của riêng mình, rất khó để phối hợp với nhau."

Tiêu Dã im lặng một lát, lại nói: "Hôm ấy, em nghe được anh và thư kí nói chuyện phiếm trong phòng của chiến đội."

Thích Tự: "Nghe được gì?"

Tiêu Dã: "Bọn anh nói về việc tính liên kết trong đội ngũ."

Thích Tự "Ồ" lên một tiếng sau khi nhớ ra. Lúc ấy hẳn và Từ Nhất Chu có bàn luận về năng lực cốt lõi của các công ti game—nếu trong trường hợp hai đội cùng có tuyển thủ siêu sao, thì cái khiến một bên sở hữu giá trị đầu tư lâu dài hơn chính là tính liên kết trong đội ngũ, một tài sản vô hình mà các nhà đầu tư rất dễ bỏ qua trong những giai đoạn đầu.

Phải là người đầu tư có con mắt cực kì tinh tường mới có thể nhìn ra loại tài sản vô hình này, giống như nếu Tiêu Dã không nói mình không tìm thấy cảm giác đồng đội khi ở trong FTD, thì một người ngoại lai như Thích Tự sẽ chẳng thể nào phát hiện ra được.

"Nếu em nghe được những lời này sớm hơn thì tốt biết mấy." Tiêu Dã như nói lên nỗi tiếc nuối và hối hận đã bị kìm nén suốt bao lâu nay, "Nếu vậy thì em đã thuyết phục được các đồng đội cũ tin tưởng vào mình, sẽ giúp bọn họ cùng tiến bộ..."

Thích Tự kinh ngạc nhìn sang—thanh niên này mới có 18, sở hữu thực lực cá nhân siêu đẳng, nếu được Tư Hàng hậu thuẫn nữa thì tương lai sẽ còn xán lạn đến nhường nào.

Rõ ràng có thể bay cao một mình, nhưng đối phương lại tình nguyện bỏ đi tiền đồ tốt đẹp ấy, để quay về với những đồng đội vô danh trước kia của mình...

"Tiêu Dã, cậu kí với Tư Hàng mấy năm?" Thích Tự hỏi hẳn.

"Còn ba năm." Tiêu Dã chán nản nói, "Ba năm này em không thể đi đâu khác được, nếu không sẽ phải gánh một khoản tiền bồi thường khổng lồ vì vi phạm hợp đồng, cùng cả cái danh bội bạc nữa... Cho nên hiện tại em mới mông lung quá trời."

Thích Tự nhìn về phía xa, chậm rãi hít một hơi, cất lời cùng điệu bộ thành thực không hề phù hợp với tuổi tác của mình: "Ai còn trẻ mà chưa từng mộng lung, ai dám khẳng định mình sẽ không bao giờ lựa chọn sai lầm?"

Tiêu Dã: "..."

Thích Tự ngừng lại một lát rồi nói tiếp: "Tiêu Dã, cậu rất lợi hại, cậu có sự nghiệp mình vừa yêu vừa giỏi, lại còn dựa vào thực lực kiếm ra được nhiều tiền như vậy... Cậu cứ coi sự đầu tư của Tư Hàng như một dạng gia tăng giá trị vô hình đi, cậu ta đưa cậu ra trường quốc tế, để nhiều người biết đến cậu hơn, cũng là chuyện có lợi với cậu. Có thể hiện tại cậu nghĩ mình không cần vốn liếng, nhưng đến khi không có thử xem, cậu sẽ hiểu rằng ước mơ của mình cũng chẳng miễn phí đâu, đây chính là hiện thực. Nếu không muốn lãng phí ba năm này, hãy lấy những tiệc nuôi ấy làm động lực phát triển bản thân mình đi. Ba năm sau, nếu cậu vẫn lợi hại được như bây giờ, vẫn kiên trì với ý định quay về, thì dẫn chiến đội của chính mình đến gặp anh."

Khi đó mình cũng đã tốt nghiệp, chắc hẳn sẽ sở hữu một phần tài chính được tự do xử trí ở trong tay...

Thích Tự nói xong mới nghiêng đầu quay sang, đã thấy Tiêu Dã trân trân nhìn mình đến đờ cả người.

"...Sao vậy?" Thích Tự nghĩ bụng, sợ một tràng lời vừa rồi của mình khó tiêu quá, bèn uyển chuyển bổ sung một câu, "Kể cả không có khả năng đầu tư, anh vẫn có thể tìm chút tài nguyên cho cậu mà."

Tiêu Dã ngượng ngùng hạ mắt, "Vâng" một tiếng, rồi lại nhìn Thích Tự, cười ngại như quay lại lúc mới gặp: "Anh Tự, để em dạy anh chơi game nhé, trò này thật ra hay lắm luôn."

Thích Tự nhú mày: "Anh không thích chơi game."

"Ặc." Miệng cười của Tiêu Dã cứng đờ, không giấu được vẻ hụt hẫng, như thể đứa nhỏ vừa dâng thứ đồ chơi mình thích nhất ra lấy lòng người khác mà bị từ chối thẳng thừng.

Thích Tự thấy vậy không đành lòng, bèn nói: "Khoan khoan..."

Hắn qua một bên gọi điện thoại, lát sau quay lại bên cạnh Tiêu Dã nói: "Đêm nay cậu rảnh không?"

Tiêu Dã: "Có ạ, thi đấu xong rồi nên em cũng chẳng còn việc gì nữa."

Thích Tự nói với hắn: "Thế đi ăn cơm đi, rồi lát qua phòng anh, 2316."

—"Hai người? À há!"

Đang nói chuyện, bỗng một giọng nói quen thuộc truyền đến từ sau lưng.

Nổi tiếp sân thượng ngoài phòng gym chính là bể bơi, ngay cạnh quán bar hôm trước bọn họ ngồi.

Bọn Tư Hàng lại xuống đây vung tiền, ở bên trong nhìn ra cửa kính thì bắt gặp hai người bọn họ nên chạy ra xem, kết quả vừa đến đã nghe thấy Thích Tự nói với Tiêu Dã câu kia.

Tư Hàng tỏ ra như đã hiểu Thích Tự, hưng phấn mà mắt sáng như đèn pha: "Thích Tự! Không ngờ anh lại là "như thế"!"

Thích Tự ngạc nhiên nhìn đối phương, chỉ thấy Tư Hàng tiếp tục khua tay múa chân: "Ha ha! Không sao không sao, em hiểu mà! Chả trách lần trước... Khà khà, xem ra là em nhầm hướng!"

Thích Tự: "???"

"Anh có hứng thú này thì sao không nói sớm để em thu xếp cho... Nhưng mà không sao, Tiêu Dã cũng được, chỉ cần cậu ấy đồng ý là được! Ha ha ha

ha thôi không quấy rầy hai người nữa!" Tư Hàng cứ thế rút lui, cùng nụ cười quái dị trên mặt.

Thích Tự không hiểu gì: "Cậu ta làm nhằm cái gì vậy?"

"Em cũng không biết..." Tiêu Dã mờ mịt không kém, gãi gãi đầu, nói với Thích Tự, "Anh Hàng nhiều khi vui buồn thất thường, nhưng thật ra tốt lắm."

"..."

Tốt? Thích Tự cười lạnh trong lòng, nghĩ bụng—còn không phải vì nhóc chơi game giỏi hả, cứ thử chơi đờ đi rồi xem cậu ta có "tốt" với nhóc nữa không!

*

Sáng hôm sau, Tư Hàng vừa thấy Tiêu Dã liền nháy mắt gọi lại, hỏi với giọng xấu xa: "Ey, kĩ thuật của Thích Tự thế nào?"

Tiêu Dã lắc đầu: "Anh ấy không biết chơi, không chơi."

Tư Hàng sững người: "Hả? Không chơi? Thế sao mặt mũi cậu lại xám ngoét ra thế này?"

Tiêu Dã ngáp một cái: "Anh ấy bảo em chơi game với em trai và em dâu của anh, đánh nguyên một đêm... tại ở trong nước là ban ngày."

"Chơi, chơi game!?" Tư Hàng rớt cằm, "Vậy Thích Tự thì sao?"

"Anh ấy á?" Tiêu Dã gãi gãi đầu, "Hình như ngồi xem báo cáo tài chính gì đấy thì phải."

Tư Hàng ngớ người: "Báo cáo tài chính!?"

"Với cả hai quyển sách về số má gì đấy bằng tiếng Anh ý, em không đọc được, nhưng mà cũng chỉ xem đến 12 giờ là đi ngủ rồi." Tiêu Dã chớp chớp hai con mắt khô khốc, "Anh Hàng, em hơi buồn ngủ, đi ngủ tí đã..."

Nói xong liền vẫy vẫy tay bỏ đi, để lại mình Tư Hàng liêu xiêu hỗn độn trên hành lang khách sạn.

Đến giờ ăn trưa, có mặt đầy đủ tất cả mọi người, Tư Hàng với vẻ mặt táo bón lâu năm mới quay sang hỏi Thích Tự: "Thích Tự, đêm đến về phòng anh vẫn học à?"

"Học!?" Cả hội nghe vậy lại quay phắt ra nhìn Thích Tự.

Tư Hàng giải thích: "À thì Tiêu Dã có nói lại, bảo tối qua đến phòng Thích Tự, thấy đêm rồi mà anh ấy vẫn đọc báo cáo tài chính với sách tiếng Anh, âm thầm chăm chỉ như thế đó!"

"Trời đất!" Tất cả đồng loạt chấn kinh, như thể Thích Tự đã làm việc gì đấy không tài nào tưởng tượng nổi.

"Anh xem báo cáo tài chính gì vậy?" Tần Hàn hỏi.

"Báo cáo của công ti nhà mình thôi." Thích Tự cũng không phủ nhận mà nói thẳng: "Ba anh nói có chút vấn đề, nên bảo anh xem qua."

Nghe vậy, Từ Nhất Chu ở bên cạnh lặng lẽ liếc sang Thích Tự.

Tư Hàng mĩa mai: "Sao phải tự xem vậy? Công ti nhà anh không có phòng Tài chính à?"

Với cái lối suy nghĩ của hẳn, Tư Hàng hoàn toàn không nghĩ ra lí do gì lại khiến Thích Tự chủ động nhận lấy việc này, cười một hồi lại chân thành thắc mắc: "Em nói chứ, chắc là chú Thích quản anh nghiêm lắm phải không? Chú lí nào lại giao việc con vào kì nghỉ vậy trời?"

Chu Lâm cũng nói: "Phải đấy, sai người khác làm cũng được mà. Như Tư Hàng ấy, có gì thì đều hỏi thẳng anh Từ, phải không Tư Hàng?"

"Ừ, năng lực của người sành sỏi như Từ Nhất Chu dĩ nhiên phải hơn đám sinh viên chỉ biết học thuộc lòng như bọn mình rồi." Tư Hàng nói đầy tự hào, khen ngợi Từ Nhất Chu xong lại quay sang ra vẻ khảng khái với Thích Tự, "Có gì không hiểu, anh cứ dùng tạm vị thư kí toàn năng đây của em."

Thích Tự chỉ cười, không đáp lại, nhưng Từ Nhất Chu đã chậm rãi tiếp lời: "Nói đến báo cáo tài chính thì tôi biết một người giỏi lắm, hồi trước anh ấy học khoa Toán, cực kì mẫn cảm với số liệu tài chính, 99.9% số liệu làm giả đều không thoát khỏi con mắt tinh tường của anh."

"Ồ?" Thích Tự tò mò, "Đỉnh vậy luôn?"

"Ừ, nếu cậu cần thì để tôi giới thiệu cho..." Từ Nhất Chu bỗng nhiên ngừng lại, giống như có điều khó nói, do dự một lát mới tiếp tục, "Chỉ là tính tình người này không được tốt cho lắm."

"Không tốt là sao?" Thích Tự hỏi.

Từ Nhất Chu giải thích: "Đại khái là một người tính toán chi li, sẽ không tự nhiên mà giúp ai cái gì đâu, tôi có giới thiệu thì cũng chưa chắc đã nể mặt."

"Nói trắng ra là làm giá thôi." Tư Hàng cười khẩy, "Thôi anh đừng vòng vo nữa, cứ giới thiệu hai người họ với nhau đi, đâu phải là Thích Tự không có tiền."

Bị Tư Hàng nói như thế, Thích Tự cũng khó lòng từ chối, chưa kể là hẳn còn thật sự nổi lên hứng thú với người mà Từ Nhất Chu vừa miêu tả.

Thấy Thích Tự có vẻ xuôi xuôi, Từ Nhất Chu bèn lấy điện thoại ra add hẳn trên Wechat, sau đó gửi cho đối phương thông tin liên lạc của một người, nói: "Tôi sẽ nói trước với anh ấy, cậu cứ trực tiếp thêm bạn là được."

Thích Tự mở ra xem, thấy ID người nọ tên F1S, ava là một cái kính lúp soi vào trục tọa độ XY.

Lúc nhấn nút kết bạn, Thích Tự lại hỏi Từ Nhất Chu: "Anh ta tên gì vậy?"

Từ Nhất Chu nói: "Biệt danh của anh ấy là "Số phức", người quen đều gọi là "Tiểu Phức", nhưng mà ảnh lớn hơn cậu mấy tuổi, nếu thấy không vấn đề gì thì cậu cứ gọi "anh Phức" cũng được."

"Được." Thích Tự không nhận ra Từ Nhất Chu đang tránh đi bản chất câu hỏi của mình, thấy đối phương bảo sẽ đánh tiếng trước với người kia nên cũng không vội chào hỏi luôn, ấn kết bạn xong thì đặt điện thoại xuống dùng bữa tiếp.

*****

<Epilogue>

Một—

Thích Tự: "Lát rảnh không?"

Thích Phong: "Làm sao!"

Thích Tự: "Anh mới tìm được người về đánh game với em!"

Thích Phong: "...??"

Thích Tự: "Lăng Khả mà rảnh thì rủ cậu ấy chơi cùng luôn."

Một tiếng sau.

Thích Phong: "AAaA anh tìm đâu ra vị cao thủ này vậy! Em tha cho anh đây!!"

Thích Tụ: "..."

Hai—

"Tụ" muốn thêm bạn vào danh sách bạn bè, xem xét yêu cầu.

Số phức: Cá đã cắn câu:)

-

A/N: Ồm thì cũng chưa hẳn là lên sà... nhưng dù sao vẫn được lướt qua mà đúng không đúng không!

-

vtrans by xiandzg

T/N: Giải thích một chút:

- "Thích" và "7" đồng âm /qī/, "Tụ" /yǔ/ và cá /yú/ gần như đồng âm, thế nên caca còn hay được gọi là 7 ☹

- "Phó" và "phức" đồng âm /fù/, "Số phức" hay "anh Phức" là một cách chơi chữ với tên của Phó tiểu công

- Phó Diên Thăng = Fù Yán Shēng = FYS = FYiS = F1S

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẤU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 11: Phân Tích Sơ Bộ

Bởi vì chiến đội đã thua cuộc, nhóm của Tư Hàng cũng không ở lại Seattle quá lâu.

Thích Tự không quên bốn phận của chủ nhà, còn khách khí mời bọn họ đến New York một chuyến, nhưng Tư Hàng có vẻ đã chơi đủ.

Tiếng Anh của hắn quá bập bõm, tuy là có Từ Nhất Chu kè kè phiên dịch, nhưng chung quy cũng không tiện bề ra oai như ở trong nước. Vì vậy chỉ hai ngày sau trận đấu, hắn và đồng bọn đã quyết định lên đường về nước.

Tiền nhóm thiếu gia ông giới này xong, Thích Tự cuối cùng cũng nhẹ nhõm quay lại New York.

Trùng hợp là tối hôm ấy, Thích Nguyên Thành cũng trở về từ chuyến công tác Nhật Bản, gặp Thích Tự đang nhờ Anne pha cho mình ít cafe, bèn hỏi: "Gặp Tư Hàng chưa?"

"Rồi ạ." Thích Tự cố nén lại ý định chửi bậy, buông lời chế nhạo với ba, "Bác Tư dạy con thế nào mà ra được một quý tử như nó vậy?"

"Sao thế?" Thích Nguyên Thành tò mò.

"Nó đến Mỹ cùng một đám thiếu gia nhà giàu, trong đầu như kiểu chẳng nghĩ được cái gì khác ngoài tiền quyền gái gú ấy, ngày nào cũng ăn uống chơi bời sa đọa mà không biết chán... đúng là một đám bại hoại."

Thích Tự hiếm khi nào nói xấu sau lưng ai, lại còn dùng ngôn từ sắc bén như vậy, chắc là phải bực lắm mới thế.

Thích Nguyên Thành cũng không biết phải nói sao: "Con út mà, từ bé đến lớn cả nhà chiều, chắc sướng quá hoá hư, chả trách lần nào nhắc đến nó bác Tư cũng thở ngắn thở dài."

Thích Tự nhú mày: "Vậy mà gia đình cũng không quản?"

Thích Nguyên Thành: "Bảo là quản không nổi, lớn rồi nên toàn làm theo ý mình thôi, anh trai thì dung túng cho."

Thích Tự kể lại cho Thích Nguyên Thành nghe về mấy ngày vừa rồi, còn nhắc đến cả Từ Nhất Chu: "À, xong Tư Hàng còn thuê thư kí lương một triệu một năm nữa, nghe bảo học thạc sĩ ngành quản lí của đại học R, không những quản lí công ti thay, mà còn kiêm luôn quản lí sinh hoạt của nó nữa."

Thích Nguyên Thành nói: "Có gì lạ đâu, với Tư Trạch bác Tư cũng không tiếc tiền tìm người cho mà, chắc cũng mong con cái học hỏi được từ người ưu việt, giống kiểu con với Hứa Kính..."

"Đâu ra!" Thích Tự nghe vậy thì nổi xung, "Con với Hứa Kính đều tôn trọng lẫn nhau, chứ ba cứ thử chứng kiến Tư Hàng sai sử thư kí của nó mà xem, đùa, thư kí cái gì chứ? Có mà bảo mẫu toàn năng thì có! Tư Hàng hoàn toàn dựa dẫm vào anh ta, ngay cả gọi đồ ăn cũng phải gọi người ta đến gọi hộ đó ba!"

Thích Nguyên Thành bất ngờ: "Thế thì quá quá!"

Thích Tự nhận lấy cafe Anne đưa cho, lại cau mày nói: "Con hỏi cả về chi phí hoạt động với lợi nhuận từ cái công ti game của nó rồi, về cơ bản là ném tiền qua cửa sổ thôi, trong vòng ba năm thì không thể nào hồi lại vốn, cũng chẳng biết rồi sau nó định xử lí thế nào..."

Thích Nguyên Thành nghĩ nghĩ: "Để rồi ba gọi cho bố nó nói về chuyện này."

"Thôi ba." Thích Tự lập tức ngăn ba hẳn lại, "Bác Tư ngày nào cũng nói về con để kích thích nó rồi, ba nghĩ lần này nó qua Mĩ là để gặp con thật chắc? Có mà để chể giễu con thì có, giờ ba còn gọi điện nói thế, khác nào bảo con là đứa tiêu nhân xì đều? Ai biết sau lưng con nó còn bêu riếu thế nào nữa..."

"Vậy thì nên làm thế nào?" Thích Nguyên Thành phiền muộn nói.

"Chịu thôi." Thích Tự cũng không quan tâm ba hẳn nghĩ sao, bưng cafe đi luôn.

Về phòng mình, nhìn thấy đồng sách với tài liệu trên bàn, Thích Tự lại thở dài.

Từ hôm add người được Từ Nhất Chu đến giờ, hẳn cũng chưa liên lạc lại với người kia.

Không phải làm cao hay gì, chỉ là hẳn muốn cố gắng tự nhìn ra vấn đề, dù sao lúc cá cược với ba, Thích Tự cũng cá là mình phát hiện, chứ không phải đi nhờ người khác trợ giúp.

Cơ mà nửa tháng rồi, hẳn vẫn bó tay toàn tập.

Thích Tự đấu tranh tư tưởng một hồi, sau đó cũng cầm điện thoại lên, vào Wechat, tìm đến vị "Số Phúc" mới add hôm nọ rồi gửi đi hai chữ: "Xin chào."

Từ khi đồng ý kết bạn đến giờ, người này không hề có động thái gì, giống như cũng chẳng buồn quan tâm xem hẳn là ai.

Thế nhưng nhận được câu chào hỏi của Thích Tự chưa bao lâu, hắn đã trả lời lại luôn, với một... dấu hỏi.

F1S: "?"

Thích Tự sừng sốt một chút, sau đó tự giới thiệu: "Tôi là Thích Tự."

Lại bổ sung: "Từ Nhất Chu giới thiệu anh cho tôi."

F1S: "Tôi nhớ rồi, có chuyện gì không?"

Tự: "Nghe nói anh đọc báo cáo tài chính rất siêu."

F1S: "Vào thẳng yêu cầu đi."

Thích Tự: "..."

Tự: "Có một báo cáo này, anh có thể giúp tôi xem có vấn đề gì không?"

F1S: "Trả tiền là được."

Tự: "Từ Nhất Chu có nói với tôi rồi, anh lấy giá thế nào?"

F1S: "Phải xem vấn đề cụ thể đã, cậu muốn tôi xem của công ti nào?"

Tự: "Để tôi gửi cho anh."

F1S: "Không cần, cho tôi mã công ti là được, tôi tự tra."

Tự: "00X017."

F1S: "MeiWei?"

Tự: "Ừm."

Năm phút sau.

F1S: "Cậu có quan hệ gì với công ti này?"

Thích Tự lại sững sờ, hỏi: "Chuyện này thì liên quan gì đến báo cáo tài chính?"

F1S: "Quan hệ khác nhau thì giá đọc báo cáo khác nhau."

Tự: "Là sao?"

F1S: "Tôi có thể cung cấp ba loại phân tích báo cáo: phân tích sơ bộ dành cho người đọc báo cáo thông thường, phân tích trung độ dành cho người có ý định đầu tư cần lời khuyên, nhưng nếu cậu là cổ đông, hoặc có liên quan mật thiết đến công ti thì sẽ cần một bản phân tích chi tiết. Mức độ khác nhau yêu cầu thời gian và công sức bỏ vào khác nhau, cho nên giá cũng phải khác."

Tự: "Khoan đã, tức là anh đã nhìn ra vấn đề rồi?"

F1S: "Nhiều nữa là đằng khác."

Thích Tự: "..."

Mới nhìn qua một cái đã nhận ra là có nhiều vấn đề? Đã thế còn phân tích chi tiết luôn được nữa!?

Quả cũng... lợi hại thật!

Thích Tự hỏi tiếp: "Giá ba loại thế nào?"

F1S: "5000, 10000-30000, 10% ước giá thoát lỗ."

(*16tr VNĐ, 32-98tr VNĐ, 10% estimated stop-loss)

Hai cái đầu tiên không quá đắt, còn...

Tự: "10% ước giá thoát lỗ là sao nữa?"

F1S: "Ý trên mặt chữ, bản phân tích sẽ tính ra phần lỗ mà các stakeholders có thể phải chịu từ những tổn thất tài chính của doanh nghiệp, sau đó lấy 10% giá trị thoát lỗ là ra. Ví dụ nếu bản phân tích có thể giúp cổ đông giảm bớt 10 triệu tiền thiệt hại, thì thù lao của tôi phải là 1 triệu."

(*stakeholders: các bên hữu quan—cá nhân, nhóm, tổ chức có mối quan hệ liên quan mật thiết với doanh nghiệp)

Thích Tự yên lặng, hẳn cũng không rõ vấn đề của MeiWei nghiêm trọng đến mức nào, nếu là liên quan đến những thất thoát hàng chục triệu, thì tiền tiêu vặt của hắn làm sao mà đủ mua bản phân tích chi tiết kia.

Có lẽ phân tích sơ bộ là phù hợp với hắn rồi, dù sao hắn chỉ cần chút gợi ý, chứ không định mượn tay người khác hoàn toàn, chưa kể cũng phải thử xem năng lực của "Số Phức" như thế nào cái đã.

Thích Tự nhả lại sau một hồi suy tính kĩ lưỡng: "Cho tôi bản phân tích sơ bộ đi."

Khoảng nửa phút sau, đối phương mới trả lời.

F1S: "Cậu có vẻ, chẳng có lương tâm gì cả?"

Tự: "...?"

F1S: "Bố cậu mà biết cậu keo kiệt như vậy, không biết có thấy thất vọng không?"

Tự: "Gì?"

F1S: "Từ Nhất Chu đã nói với tôi cậu là con trai chủ tịch Thích Nguyên Thành của tập đoàn Tư Nguyên rồi, công ti của bố đang lâm nguy như thế mà cậu cũng không nỡ bỏ tiền ra mua một bản phân tích tiết cho ông..."

Thích Tự: "???"

...Cái đệt? Anh ta đã biết thân phận của mình rồi mà còn giả đò lái nhái này giờ!?

Tự: "Thì sao chứ, chúng ta mới hợp tác lần đầu, chẳng lẽ tôi không nên cảnh giác với anh? Nhỡ anh là lừa đảo thì sao?"

F1S: "Thế nên cậu sẵn sàng mạo hiểm bỏ ra 5000? Cậu là con tí phú à?"

"?????" WTF, rốt cục tên này muốn gì!?

Thích Tự cố nuốt xuống cơn giận, nhưng đầu ngón tay vẫn run run lên vì tức, nhanh chóng gửi đi một hàng chữ: "Anh bớt nói nhảm đi, tôi muốn bản phân tích sơ bộ, rốt cục là anh có làm không?"

F1S: "Làm."

F1S: "Số tài khoản XXXX... Người nhận—Công ti điều tra Trác Thạch. Nhớ gửi tiền."

Thích Tự: "..."

Do không muốn để lộ quá nhiều tung tích của mình, Thích Tự gửi tài khoản của đối phương cho Hứa Kính nhờ chuyển hộ.

Hứa Kính nhìn thấy tin nhắn xong liền gọi điện lại luôn, hỏi: "Cậu tìm công ti điều tra làm gì?"

Thích Tự: "Điều tra về báo cáo tài chính của MeiWei."

Hứa Kính ngăn người: "Ba bảo điều tra à?"

Thích Tự: "Là tự em muốn tra, ông ấy chưa biết đâu, anh đừng có nói gì đấy."

Hứa Kính bật cười: "Cái thằng nhóc này..."

Thích Tự còn tưởng đối phương sẽ mất một thời gian để làm phân tích, thế mà chưa đầy nửa tiếng sau, Số Phúc đã gửi lại cho hắn một tệp tài liệu.

Thích Tự giật mình: "Nhanh vậy?"

F1S: "Có 5000 thôi mà, cậu còn muốn tôi làm bao lâu nữa?"

Tự: "..."

Thích Tự nhanh chóng ấn vào xem qua, quả nhiên như đối phương đã nói, vấn đề không ít chút nào—

"Tăng trưởng về lợi nhuận không tương ứng với sự gia tăng trong mức đầu tư cho sản xuất; lợi nhuận ngẫu nhiên đạt 12.3% báo hiệu điều bất thường; chi phí bán hàng 17.2% chủ yếu phát sinh do tăng cường trong các hoạt động quảng bá; phí tổn 28% là quá cao so với các doanh nghiệp cùng hạng mục..."

Càng xem xuống dưới, lòng bàn tay của Thích Tự hết nóng lại lạnh, phần thì kinh ngạc về nhận định của đối phương, phần lại hoảng hốt vì báo cáo tài chính của công ti nhà mình dễ dàng để người ta nhận ra tình hình kinh doanh có vấn đề như thế.

Xem hết một lượt xong, hắn trở lại khung chat, hỏi: "Sao lại chỉ có kết luận phân tích?"

F1S: "Chứ cậu còn muốn cái gì nữa?"

Tự: "Muốn biết làm sao anh ra được những kết luận đó."

F1S: "..."

Tự: "Sao? Không nói được?"

Tự: "Hay là phải trả thêm?"

F1S: "Haha, không phải."

F1S: "Như kiểu cậu đang hỏi tôi vì sao $1+1=2$ ấy, tôi cũng phải suy nghĩ xem làm thế nào mới giải thích được cho cậu về vấn đề đã rõ ràng rành rành vậy chứ?"

Thích Tự: "..."

Cái đm... Vấn đề mà hần mất nửa tháng không nhìn ra, đối với người này lại chỉ là $1+1$? Rốt cục là do hần quá ngu hay do người này quá trâu bò vậy?

Lòng tự trọng khiến Thích Tự không tài nào chấp nhận nỗi sự giễu cợt này.

Hần nổi giận nói: "Thôi bỏ đi, để tôi tự xem."

F1S: "Được rồi, nể tình cậu sử dụng dịch vụ lần đầu tiên, tặng cậu một lần hậu mãi đấy, nhưng mà tôi chỉ miễn phí cho đúng một câu hỏi thôi, xem không hiểu thì nghĩ kĩ đi rồi hăng hỏi."

(*dịch vụ hậu mãi: after-sales service)

Thích Tự đập điện thoại xuống bàn đánh "rầm", thềm thềm trong bụng—mình mà còn hỏi lại cái tên Số Phức này thì mình là chó! Là chó!

Tốt xấu gì hần cũng là sinh viên ưu tú, chẳng lẽ lại không nghĩ ra được lời giải thích chỉ mất 5000 để mua? Cái tên xấu xa kia đúng là không đáng tin gì cả.

...

Trùng hợp là sáng hôm sau, Thích Nguyên Thành lại hỏi ý kiến của hần về bản báo cáo tài chính ngay trên bàn ăn.

Thích Tự thuận miệng nói lại một câu từ đám kết luận của Số Phúc: "Con thấy lợi nhuận kinh doanh của MeiWei là lạ..."

Thích Nguyên Thành ồ lên một tiếng, có vẻ bất ngờ: "Sao con nhìn ra được?"

Thích Tự chột dạ trong lòng, hẳn có nhìn ra đâu!

"Cảm giác vậy thôi..." Hẩn kiên trì đối trá.

Thích Nguyên Thành như tìm được đồng mình, lập tức nói: "Ba cũng cảm giác y như thế, chi phí với lợi nhuận hoạt động không giống như ba ước tính, nhưng cử người đi điều tra mãi mà vẫn không tìm ra được vấn đề ở đâu."

Thích Tự sửng sốt, rõ ràng Số Phúc còn bảo có thể làm cả phân tích chi tiết, chưa biết chừng sẽ tìm ra gốc rễ vấn đề, vậy mà công ti nhiều quản lí cấp cao như thế, chẳng lẽ không một ai có năng lực bằng anh ta?

"Sao lại không tìm ra? Nhân viên quản lí từ trên xuống dưới ở MeiWei có làm ăn gì không vậy?"

"Đây chính là cái khó của người làm doanh nghiệp—tuyển thì dễ, quản mới khó. Con nhận thấy năng lực của người ta nên tuyển người ta về, nhưng người có năng lực chưa chắc đã chịu làm cho con vì mấy đồng lương ít ỏi đâu."

"Ba nghi có nhân viên quản lí nào trong công ti gây chuyện sao?" Thích Tự hỏi.

"Cũng không loại trừ khả năng này." Thích Nguyên Thành bảo thủ nói, "Nếu bọn họ đã làm giả đến mức hoàn hảo, khiến cho các cổ đông không tài nào nhận ra vấn đề, thì chúng ta cũng đành chịu."

Nói xong, Thích Nguyên Thành lại hớn hờ nhìn Thích Tự: "Nhưng mà ba không ngờ con cũng có trực giác nhạy bén thế đấy, đây là tố chất rất đáng quý ở một nhà kinh doanh, thật không uổng công bao lâu nay ba dạy con..."

Thích Tự lại một lần nữa chột dạ, hần không dám nói với ba thật ra là mình ăn gian.

Mà mặt dày nhận lấy khen ngợi như thế cũng chẳng phải tác phong của hần—đã ăn gian thì ít nhất cũng nên làm thật—cho nên Thích Tự cắn răng nói: "Ba, ba có báo cáo tài chính chi tiết của MeiWei hai năm nay không? Con muốn nghiên cứu thêm một chút."

"Có." Thấy con trai chủ động hiếu học, Thích Nguyên Thành lại càng mừng rỡ, "Lát đến công ti, ba sẽ bảo phòng tài chính nộp lên bản chi tiết."

*****

<Epilogue>

Thích Tự: "Anh bớt nói nhảm đi, rốt cục là có làm hay không?"

Phó Diên Thăng: "Làm." — 3 —

Nửa tiếng sau...

Thích Tự: "Sao nhanh vậy!"

Phó Diên Thăng: "Thấy chưa đủ lâu thì thêm tiền đi.:)

—Phó: Quá hưng phấn vì rốt cục cũng được nói chuyện với vợ, phải bắt nạt một chút mới được~~~~

-

vtrans by xiandzg

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẦU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 12: Giảng Dạy Trực Tuyến

Không bao lâu sau, Thích Tự đã nhận được báo cáo tài chính chi tiết từ Thích Nguyên Thành, trong mail còn đính kèm dòng chữ "Chỉ dành cho cán bộ chuyên môn và kiểm tra nội bộ".

Có được tài liệu rồi, Thích Tự mới cẩn thận đối chiếu với những kết luận phân tích của Số Phúc.

Kết quả là so hết hai ngày, cũng chỉ thấy đầu óc quay cuồng chứ chẳng sáng tỏ được gì.

Thích Tự rầu rĩ nghĩ, chẳng lẽ lại đi tìm người kia tiếp?

Nhưng mà... hẳn thật sự không cam tâm.

Hứa Kính không chuyên về Tài chính, cho nên cũng không am hiểu lĩnh vực này mấy, Thích Tự lại không muốn nhờ anh tìm người hộ mình, xoắn xuýt cả nửa ngày mới đột nhiên nghĩ ra một cách.

Thích Tự mở Wechat ra tìm Từ Nhất Chu, vào thẳng vấn đề: "Từ Nhất Chu, anh còn quen người nào am hiểu về phân tích báo cáo tài chính nữa không?"

Đọc được tin nhắn, Từ Nhất Chu trả lời lại luôn: "Sao phải nhờ tôi tìm người khác vậy, Tiểu Phúc không chịu trả lời cậu à?"

Tự: "Không phải, anh ta có trả lời..."

Từ Nhất Chu: "Thế là chuyện gì? Anh ta không giúp gì được cho cậu sao?"

Tự: "Cũng không phải."

Hắn đâu thể nói là vì mình bị người kia làm cho bẽ mặt được?

Từ Nhất Chu: "À, tôi biết rồi... Cậu ta chọc giận cậu hả?"

Tự: "Err..."

Từ Nhất Chu: "Tôi đã cảnh báo là tính tình cậu ta dở tệ rồi mà..." [😊]

Từ Nhất Chu: "Nhưng mà không giấu gì cậu, nếu nói về phân tích báo cáo tài chính, tôi không biết ai hơn được cậu ta đâu."

Thích Tự không phục: "Chẳng phải chỉ là một người của công ti điều tra thôi sao, làm gì mà anh nói như độc nhất vô nhị vậy?"

Từ Nhất Chu: "Công ti điều tra?"

Tự: "Anh ta bảo tôi gửi tiền vào tài khoản của một công ti điều tra."

Từ Nhất Chu: "Ý cậu là "Trác Thạch" ấy hả? Ha ha, đấy là công ti vô bực để cậu ta tiện thu phí làm ngoài thôi."

Thích Tự ngạc nhiên: "Đây chỉ là việc làm ngoài của anh ta thôi sao?"

Từ Nhất Chu: "Đúng rồi, cậu ta có công việc đảng hoàng khác mà."

Tự: "Anh ta làm gì vậy?"

Từ Nhất Chu: "Chuyện này thì tôi không rõ, người này lúc nào cũng thần bí, chưa kể vì thời gian cá nhân có hạn nên hai năm gần đây, cậu ta ít khi nhận việc ngoài lắm."

Thích Tự cố nhin xuống bất mãn trong lòng: "Thời gian có hạn? Anh ta làm phân tích cho tôi còn chưa đến nửa tiếng mà."

Từ Nhất Chu: "..."

Từ Nhất Chu: "Cậu nhờ anh ta làm cái gì cơ?"

Thích Tự kể lại cho Từ Nhất Chu về ba cấp độ phân tích mà Số Phức bảo mình, nói: "Tôi nhờ anh ta làm phân tích sơ bộ."

Không ngờ đọc câu trả lời của hắn xong, Từ Nhất Chu lại nhăn lại một cái [😏] rồi nói: "Cậu làm vậy... không khác gì dùng dao mổ trâu giết gà cả."

Tự: "...?"

Từ Nhất Chu: "Năng lực của Tiểu Phức không chỉ đơn giản vậy đâu, lấy cậu 5000 một bản phân tích sơ bộ đã là nể mặt tôi lắm rồi [😏], nếu cần cậu ta giúp thì cố gắng nhẫn nại một chút, ai bảo cậu ta lợi hại như vậy, trong ngành cũng có người biết về thanh danh của cậu ta, muốn nhờ hỗ trợ mà còn không được kia kìa."

Thích Tự: "..."

Nói chuyện với Từ Nhất Chu xong, Thích Tự cũng tiêu luôn cơn giận, chưa kể còn ngày càng trở nên tò mò hơn về người tên Số Phức kia.

—Phân tích 5000 là giết gà bằng dao mổ trâu, ngoài khả năng phân tích báo cáo tài chính còn có bối cảnh thần bí, thực lực mạnh được nhiều người cầu kiến...

Tên này, rốt cục có lai lịch thế nào vậy?

Thích Tự điều chỉnh lại cả tâm lí lẫn cảm xúc, sau đó một lần nữa mở ra khung chat với Số Phức, nhìn đến tin nhắn cuối cùng từ đối phương lại nổi

thẹn.

Thôi, dù sao người ta cũng có biết mình thề cái gì đâu...

Tự: "Có đó không, tôi muốn hỏi anh một chuyện."

F1S: "Đang bận, chờ chút."

Thích Tự: "..."

Cứ như vậy, Thích Tự chờ liên ba tiếng.

Có thể là do đang bận tâm, nên cứ một lúc Thích Tự lại vào Wechat xem Số Phúc đã trả lời chưa, thậm chí còn chán đến độ lôi cả hình đại diện của người ta ra soi.

Trong phần "Xem thêm thông tin", có đề một câu nói rất cá tính—"Kết giao vì lợi là bỏ đi đạo nghĩa/Mất đạo nghĩa sẽ chỉ thấy người sai."

Thích Tự đọc lại mấy lần, nhưng vẫn không hiểu những lời này có ý gì.

Khoảng 12 giờ trưa, Wechat rốt cục mới vang lên âm báo, Thích Tự lập tức mở điện thoại—

F1S: "Từ Nhất Chu hỏi có phải tôi chọc giận cậu không, tôi chọc cậu giận à?"

Thích Tự: "..."

F1S: "Cái cậu này, lại còn đi cáo trạng sau lưng người ta nữa hả?"

Thích Tự: "..."

Cái đm...

...!!!

Thích Tự thiếu điều dồn hết máu lên não vì tức. Do sở hữu gia cảnh và điều kiện bản thân coi như lỗi lạc, người xung quanh ai ai cũng khách khí với hẳn, ngay cả một tên thiếu gia kiêu căng như Tư Hàng cũng còn phải nể mặt. Đây là người đầu tiên nói chuyện với Thích Tự mà thái độ đến thế!

Hắn nhắm mắt hít sâu thở đều vài cái, tự nhủ mình đang nói chuyện với cao thủ, vì là cao thủ nên tạm thời có thể bỏ qua cái thái độ này...

F1S: "Về sau nghĩ gì thì cứ nói trực tiếp với tôi, tôi thích làm việc với người thẳng thắn."

F1S: "Được rồi, cậu vào vấn đề đi."

Thích Tự: "..."

...Lợi dụng xong nhất định phải block ngay tên này! BỐ TỔ!

Thích Tự buộc mình tỉnh táo lại, gửi đi một vấn đề mình đã suy nghĩ kỹ: "Tôi muốn biết vì sao anh lại đi đến kết luận "tăng trưởng về lợi nhuận không tương ứng với sự gia tăng trong mức đầu tư cho sản xuất", tôi đã đọc rất kỹ báo cáo tài chính ba năm gần đây của MeiWei, thấy đầu vào với đầu ra sản xuất cũng đâu hề chênh lệch quá lớn."

F1S: "Cậu chỉ xem của ba năm gần đây? Thế thì không nhìn ra là đúng rồi."

Thích Tự khó hiểu, không thì mấy năm? Chẳng lẽ còn phải dò từ lúc công ti mới thành lập đến nay? Số Phức này cũng chỉ xem có nửa tiếng, còn bảo là "rõ ràng rành" cơ mà, chắc chỉ tầm đấy thôi chứ nhiều nữa?

F1S: "Nhắn tin không nói được hết, gọi điện đi."

Thích Tự: "???"

Khoan đã, tiến triển này hình như là lạ!

Sao tự dừng lại đòi gọi điện? Nhờ đối phương nói gì khiến hấn nổi khùng ngay tại chỗ thì sao?

...

Trong lúc hấn còn đang hoang mang, màn hình đã hiển thị cuộc gọi đến từ F1S.

Thích Tự luống cuống nhấn nút trả lời, kết nối xong, hấn im lặng một lát rồi mới dè dặt cất tiếng "A lô".

"Nghe được không?" Giọng nói trầm trầm lạnh lạnh truyền ra từ loa điện thoại.

Hoàn toàn khác với aura mĩa mai ác liệt trong tưởng tượng của Thích Tự, giọng nói của đối phương vô cùng đứng đắn, nghe qua đã thấy trưởng thành.

"Ừm, nghe được." Thành kiến của Thích Tự về người này gần như tiêu biến chỉ sau một câu nói.

"Vừa gửi cho cậu mấy cái bảng biểu so sánh đấy, mở ra đi, chúng ta vừa xem vừa nói." Đối phương không hề vòng vo, vào thẳng vấn đề, "Đây là dữ liệu từ báo cáo tài chính công khai của MeiWei trong năm năm gần đây mà tôi tìm được trên mạng. Để ý về mặt thời gian, cậu sẽ thấy hai năm đầu tiên và ba năm sau đó thuộc hai giai đoạn khác hẳn, tình hình kinh doanh của MeiWei trong hai giai đoạn này không hề giống nhau."

Thích Tự sững sờ, không giống sao?

"Nói về hai năm đầu trước đi, ở giai đoạn này MeiWei vẫn hoạt động bình thường, số liệu ở các phương diện đều cho thấy tình hình kinh doanh tốt đẹp, lợi nhuận khả quan..."

Vốn còn đang khấn trương vì sợ mình không kiểm soát được cảm xúc, Thích Tự đã dần bị nội dung mà đối phương nói tới thu hút sự chú ý, trở nên chăm chú lắng nghe từ bao giờ không hay.

"...Ba năm gần đây, mức đầu tư cho sản xuất của MeiWei tăng liên tục, điều này đúng ra sẽ được phản ánh qua số lượng hàng hoá, chất lượng hàng hoá và lợi nhuận. Theo như bảng biểu, lợi nhuận ba năm nay không những không tăng mà còn giảm, lượng hàng tồn quay vòng thì vẫn như giai đoạn trước đó, chứng tỏ là sự đầu tư phải được thể hiện trong chất lượng hàng hoá. Thế nhưng chi phí bán hàng 17.2% lại để lộ ra vấn đề..."

"Err, sao số liệu về tiêu thụ lại để lộ ra vấn đề?" Biểu đồ tài chính thì nói lên được gì về chất lượng hàng hoá đâu.

Bên kia ngừng lại một chút rồi giải thích tiếp: "Bắt đầu từ ba năm trước, chi phí chờ kết chuyển dài hạn bắt đầu tăng cao, phỏng chừng là do phải trả cho các ngôi sao về làm đại diện thương hiệu, mà nếu vậy thì lượng tiêu thụ được giữ vững trong ba năm này chủ yếu là nhờ các hoạt động quảng bá, chứ không phải dựa vào chất lượng hay danh tiếng của mặt hàng—Tất nhiên, đây chỉ là suy đoán về mặt lí luận của tôi từ những bản báo cáo mà MeiWei công khai trên thị trường, chưa hề được kiểm chứng hay gì, nhưng nếu cậu có cách tiếp cận với những số liệu chi tiết hơn, thì thử xác nhận xem chi phí tăng lên có phải do tiền quảng cáo không, sau đó cứ xoáy vào những điểm có vấn đề mà truy, hẳn là sẽ tìm ra gốc rễ thôi."

"...!" Thích Tự như hoàn toàn được khai sáng.

Chỉ là... vấn đề này thì "rõ ràng rành" chỗ nào? Nếu hẳn không nói ra cái "suy đoán về mặt lí luận" kia, thì làm gì có ai nghĩ đến mối liên quan này!

Số Phúc tiếp tục giải thích cho hẳn, rất cặn kẽ và tỉ mỉ, từ chiều hướng của vốn đầu tư cho đến sự thay đổi về nguồn lợi thể hiện trong bảng biểu số

liệu của năm năm qua, nghe một hồi, Thích Tự còn bắt đầu lấy giấy bút ra ghi chú lại.

...

Đến khi Số Phức giải thích kỹ càng ra xong, những hiềm khích nhỏ nhen trong Thích Tự đều đã bay biến hết, thay vào đó chỉ còn toàn ngưỡng mộ dào dạt.

"Hiểu hết chứ?" Số Phức hỏi hần.

Thích Tự "ừm" một tiếng, rồi nói: "Cảm ơn..."

Số Phức: "Vậy tôi cúp máy đây."

"Khoan đã khoan đã." Thích Tự vội gọi hần lại, "Tôi còn một vấn đề."

Số Phức hơi ngạc nhiên: "Sao vậy?"

Thích Tự không nhin được mà hỏi: "Phân tích số liệu phức tạp như vậy, sao hôm đó anh chỉ cần nửa tiếng đã ra được kết luận?"

Hần hỏi xong, thì bên kia lại im lặng.

Thích Tự đợi một lúc, tưởng rằng tín hiệu không tốt, lại "A lô".

Số Phức: "Khụ, cậu có biết mình lại vừa hỏi một vấn đề kiểu "vì sao $1+1=2$ " không?"

Thích Tự: "..."

Đối phương như cười mất một lúc rồi mới chậm rãi nói: "Vừa rồi tôi cũng ngẫm lại mình đã làm thế nào mà ra được kết luận trong vòng nửa tiếng, nhưng mà thật sự không biết giải thích sao cho phải, bởi vì dạng phân tích này vốn không hề phức tạp đối với tôi."

Hắn ngừng một chút, lại nói thêm: "Nghĩ cách giải thích cho cậu như vừa rồi mới phức tạp."

Thích Tự thấy hai mắt tối sầm...

"Được rồi." Hắn cố gắng hết sức để giữ giọng bình tĩnh, nghiêng răng nói, "Không cần trả lời tôi đâu, tạm biệt."

Hắn lầm ròi, rõ ràng là không nên sinh ra ảo giác kì quái như vừa nãy mà...

Tên này lại còn có khả năng giấu cợt tổn thương người ta với giọng điệu bình tĩnh ôn hòa như thế nữa chứ!

Hắn phục rồi!

Ngắt máy xong, Thích Tự lập tức đứng dậy đi tìm nước đá, uống hết nửa bình mới tỉnh táo lại nổi.

Mười phút sau về phòng, hắn cầm điện thoại lên, đã thấy đối phương gửi cho mình thêm vài tin nhắn.

F1S: "Tôi vừa thử nghĩ lại rồi, nếu cậu chuyển những số liệu kia thành biểu đồ ở trong đầu, thì sẽ dễ hình dung hơn đấy."

F1S: "Ví dụ như khi nhìn vào thực trạng kinh doanh của MeiWei trong hai năm giai đoạn trước, cậu hãy tự động chuyển số liệu thành biểu đồ luôn trong đầu, rồi dựa vào đấy mà phán đoán tiếp về hướng đi sau đó của mô hình. Sang năm thứ ba, mức đầu tư cho sản xuất tăng lên, một biến trong hàm số thay đổi rõ rệt, đáng ra lợi nhuận sẽ giảm rồi tăng hoặc giảm rồi bình ổn, thế mà số liệu trong báo cáo tài chính của ba năm sau đó lại chỉ là một đường thẳng đi xuống. Từ đó thấy được, số liệu trong báo cáo có vấn đề."

F1S: "Với cả, đừng chỉ xem báo cáo tài chính của công ti nhà mình, tìm thêm của các doanh nghiệp cùng hạng mục nữa mà đọc rồi so sánh số liệu các thứ, dần dần sẽ quen thôi."

Thích TỰ: "..."

Trực tiếp chuyển số liệu thành biểu đồ ở trong đầu? Rốt cục là cái năng lực biến thái gì vậy?

Nhìn bên chat của đối phương vẫn đang nhấp nháy nhập vào, Thích TỰ đợi thêm một lát, sau mấy giây thì nhận được một câu.

F1S: "Có vấn đề gì thì cứ nhắn đó, tôi đi ngủ cái đã."

Thích TỰ sững sờ, lúc này mới nhớ ra hiện tại trong nước đã là 2 giờ sáng.

Thực tế thì sau hai tiếng "học online" vừa rồi, Thích TỰ đã sớm phải công nhận thực lực của Số Phức.

Cho nên dù giận thì giận, hấn cũng không còn kích động đến mức muốn block đối phương nữa.

Hiện tại thấy người ta còn kiên nhẫn giải đáp cho mình cái gọi là vấn đề như 1+1 kia, Thích TỰ thậm chí còn cảm thấy như được... an ủi phần nào.

Đúng là hấn vẫn còn chuyện muốn hỏi, nhưng mà không liên quan gì đến báo cáo tài chính.

TỰ: "Chẳng phải anh bảo sẽ chỉ giải đáp miễn phí cho tôi một câu thôi à? Nhưng mà, giờ có vấn đề gì thì tôi đều có thể trực tiếp nhắn cho anh sao?"

Chưa kể trong cuộc điện thoại vừa rồi, Thích TỰ hỏi không chỉ có một câu, nhưng Số Phức vẫn trả lời hết, cũng chẳng đòi hấn phải trả thêm tiền.

Có điều sáu tiếng sau, đối phương mới đáp lại tin nhắn này của hẳn.

Câu trả lời là một tấm screenshot khung chat giữa Số Phúc và Từ Nhất Chu, trong hình có đoạn Từ Nhất Chu nói: "Thích Tự mới chỉ là sinh viên năm nhất thôi, cậu tốt nghiệp trường đời rồi mà không thể nhân nhượng với cậu ấy một chút à? Đừng có bắt nạt người ta nữa."

F1S: "Thấy không, bảo tôi đừng có bắt nạt cậu nữa đấy."

*****

<Epilogue>

Một—

Thích Tự: "Còn hỏi lại anh ta thì mình là chó!"

Ba ngày sau.

Thích Tự: "Ăng!"

Hai—

Một ngày của Phó tiểu công:

Đi làm, họp hành, gặp khách hàng, bận sắp mặt.

Thế rồi hay tin vợ cáo trạng về mình với Phân Số... tổn thương sâu sắc.

Đêm về, nhẫn nhịn giảng dạy cho vợ, vắt óc ra giải thích mấy vấn đề như tại sao 1+1 lại bằng 2, tận lực xoay chuyển cục diện thiếu điều bị block.

Hừm, phải công nhận là vợ mình nghe giảng thật ngoan, một câu ừm hai câu ừm, quá xá êm tai.

Hai giờ sáng, rốt cục cũng được đi ngủ, đời này sao mà gian nan~

Ba—

Phân số: "Cậu nghĩ tăng bốc làm giá cho cậu dễ lắm đấy à! Cái đồ không có tổ chất làm gián điệp!" (* ̄ ^ ̄)

-

A/N:

Tâm sự một chút đi. Tôi vốn dĩ không làm nghề này, cho nên lúc viết sẽ không thể tránh được sai sót. Nhưng khi viết về nội dung trong ngành, tôi cũng đã nhờ người bạn với kiến thức chuyên sâu chỉ dẫn và tư vấn thêm cho, để có thể gửi đến bạn đọc những chi tiết sinh động nhất.

Nhưng dù sao đây cũng chỉ là tiểu thuyết, mà tiểu thuyết thì luôn có phần trăm hư cấu và khoa trương. Rất hoan nghênh bạn đọc soát lỗi để truyện được chất lượng hơn (cứ nhắn trên weibo, tôi sẽ để ý thường xuyên), chỉ là xin đừng chăm chăm vạch lá tìm sâu, bởi vì không có gì là tuyệt đối, và kinh nghiệm cá nhân cũng chưa chắc đã là thước đo chuẩn chỉnh cho mọi việc. Nếu có nghi vấn, trước hết xin hãy theo dõi tiếp cái đã.

Cuối cùng thì, chân thành cảm ơn mọi người đã ủng hộ và hiểu cho, tôi sẽ cố gắng hết mình cho quãng đường còn lại của bộ truyện này. Nhân dịp 521, gửi thật nhiều thương thương đến các bạn ̄(*°▽°*)̄

-

vtrans by xiandzg

T/N: Cái câu trong profile của anh Phó trích từ những điều Phật giáo răn dạy, link đến hình tượng chàng trai đeo vòng hạt cũng hợp lắm ^_^

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẤU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 13: Trò Chuyện Thương Mại

Lúc nhìn thấy tin nhắn kia, Thích Tụ thiếu điều tức muốn hộc máu.

Hắn chế giễu ngược lại đối phương: "Quan hệ của anh với Từ Nhất Chu là thế nào vậy? Mà nghe lời anh ta thế?"

F1S: "Bạn trên diễn đàn."

Tụ: "???"

F1S: "Quen nhau qua một diễn đàn về Tài chính, từng hợp tác vài lần."

Thích Tụ nhớ tới lời khen nức nở mà Từ Nhất Chu dành cho đối phương, lại tò mò: "Anh ta nói anh rất giỏi, ngoài phân tích báo cáo tài chính ra, anh còn biết làm những gì?"

Mấy phút sau, Số Phúc gửi qua một tấm hình, Thích Tụ nhấn vào xem:

<Các dịch vụ tại Công ti Điều tra Trác Thạch>

Phân tích thị trường chứng khoán

Phân tích báo cáo tài chính

Định giá tài sản

Trò chuyện thương mại

...

Đánh giá rủi ro đầu tư

Tư vấn niêm yết

Điều tra doanh nghiệp chuyên sâu

Hướng dẫn viết luận án

...

Để biết thêm thông tin chi tiết và giá cả, vui lòng liên lạc tới số 021XXXXXXX

Nguyên một danh sách dài dằng dặc khiến Thích Tự không khỏi choáng váng... Trò chuyện thương mại là cái quái gì? Rồi lại còn hướng dẫn làm luận án nữa? Phạm vi nghiệp vụ của người này rộng tới mức nào vậy?

Khi hẳn vẫn còn đang hoang mang, Số Phúc đã lại gửi thêm một tấm nữa.

Trong hình là chi tiết về dịch vụ "Hướng dẫn viết luận án" và những môn học mà đối phương có thể dạy kèm—từ toán cơ bản, toán cao cấp, cho đến kinh tế học, tài chính doanh nghiệp, phân tích báo cáo tài chính, định giá tài sản, thực hành - quản lý tài chính,...—chưa kể còn chia ra nhiều lĩnh vực nhỏ ở mỗi môn, ví dụ như toán cơ bản có vi phân và tích phân, xác suất thống kê, cấu trúc dữ liệu và giải thuật, vân vân và vân vân.

F1S: "Cậu là sinh viên phải không, cái này có vẻ thích hợp với cậu đấy."

Thích Tự: "...". Không phải người này bận bịu đến mức không có thời gian làm ngoài nữa à? Sao lại chào hàng một cách thiếu tiết tháo thế này?

*

Sáng sớm ngày hè, ngoài cửa sổ chim hót líu lo.

Mùi bánh mì Anne vừa nướng thơm lừng cả căn bếp, Thích Nguyên Thành ngồi trước bàn ăn, vừa ăn sáng vừa theo dõi tin tức kinh tế tài chính trên iPad.

"...Ba." Thích Tự mặc một chiếc áo phông rộng thùng thình ở nhà đi đến, lọn tóc vẫn ướt sũng, có vẻ vừa rửa mặt xong.

Thích Nguyên Thành liếc nhìn cậu con trai trông ngày một trưởng thành, nét mặt trù mến: "Dậy sớm thế?"

"Vâng." Thích Tự quay ra chào hỏi Anne, tiện tay vớ một miếng bánh mì gặm vào miệng, cũng ngồi xuống bàn ăn.

"Con xem hết báo cáo tài chính rồi." Thích Tự đột nhiên nói.

"Ồ?" Thích Nguyên Thành bỏ iPad xuống, cười nói, "Phát hiện được gì nói ba nghe xem nào."

Sau buổi nói chuyện với Số Phúc tối đó, Thích Tự bắt đầu ngộ ra. Hẳn quả thật đã đi tìm thêm cả báo cáo tài chính của các công ti tương đồng, sử dụng phương thức mô hình hóa dữ liệu để kiểm tra đối chiếu, và dần dần phát hiện ra điểm bất hợp lí về tương quan giữa chi phí tăng cao và hướng đi của lợi nhuận trong báo cáo của MeiWei.

Cho nên đối mặt với Thích Nguyên Thành lúc này, Thích Tự đã tự tin hơn không ít.

Hắn nhấp một ngụm sữa Anne vừa đưa, rồi thuật lại từng phát hiện của mình cho ba. Do đã nắm được quy tắc cơ bản của báo cáo tài chính, Thích Tự cũng không rập khuôn theo ngôn từ của Số Phúc, mà dùng chính ý hiểu của mình để lí giải những kết luận kia.

Chưa hết, hẳn còn ghé qua mục đánh giá trên một vài trang bán hàng trực tuyến của MeiWei trong nước để xác nhận lại suy luận này.

Báo cáo tài chính có thể không cho thấy rõ ràng, nhưng phản ứng của khách hàng thì nhất định sẽ nói lên gì đó về chất lượng sản phẩm.

Điểm đánh giá tích cực của ME·WE trên Tmall vẫn duy trì ở mức 4.5, không quá thấp, nhưng các thương hiệu lớn luôn có bộ phận marketing hoạt động ở khắp các mặt trận đánh giá, cho nên điểm này cũng chưa chắc đã phản ánh sự thật.

Thích Tự nhấn mở mục bình luận mấy trăm cái ra, phát hiện hầu hết đều là than phiền về chất lượng.

"Đây là nhãn hàng hiệu mà hồi trước chị em quốc tế khen nức khen nở đầy hả? Cái áo len giá 528 mới mặc một tuần mà đã xơ lông rồi, đừng mua của hãng ME·WE này!"

"Ở trên hình long lanh thế thôi, chứ hàng về thì chất lượng thế này đây. Chất liệu nhìn rẻ tiền dễ sợ, đúng là không tin được mấy cái hàng hiệu mà..."

...

Rà soát lại về chi phí bán hàng, Thích Tự mới phát hiện ra hạng mục "After-sale" tăng lên rõ rệt trong suốt ba năm nay.

Số lượng hàng không tăng, chất lượng thì ngày một đi xuống, lượng tiêu thụ chỉ dựa vào quảng cáo... Từ tất cả những điểm này, căn nguyên vấn đề của MeiWei đã hiện lên quá rõ.

"Ba, ba nên cho người rà soát lại dây chuyền sản xuất của MeiWei đi, từ khâu chế tạo gia công nguyên vật liệu, cho đến chế tác và vận chuyển trang phục, kiểu gì cũng sẽ tìm ra vấn đề." Thích Tự khẳng định.

Thích Tự cứ tưởng ba sẽ vui mừng như lần trước, sau đó không do dự gì mà tiến hành điều tra ngay lập tức, nhưng không ngờ sau khi nghe xong, Thích Nguyên Thành lại chỉ trầm mặc ngồi đó, biểu cảm nghiêm túc đến đáng sợ.

Bầu không khí trong phòng ăn cũng vì thế mà trùng xuống.

"Ba, sao vậy?" Thích Tự nhú mày.

Chẳng lẽ hần nói sai? Hay là do vấn đề nghiêm trọng hơn ba nghĩ quá nhiều?

Thích Nguyên Thành nhìn Thích Tự, hỏi: "Tất cả những điều này là do con tự nhìn ra?"

Thích Tự hơi khựng lại, sau đó nói: "Phải ạ..."

Mặc dù vẫn là nói dối, nhưng lần này Thích Tự không có chột dạ. Đúng, hần có nhờ Số Phức khai sáng—nhưng những điều vừa nói cho Thích Nguyên Thành là do hần tự suy ra từ bản báo cáo chi tiết của MeiWei, chứ không hề tiết lộ thông tin mật của công ti với bên ngoài.

Thích Nguyên Thành trầm ngâm nói: "Con biết quản lí Phân xưởng Sản xuất là ai không?"

Thích Tự khó hiểu: "Là ai?"

"Khâu Minh Dương, là chú Khâu mà con biết đấy." Thích Nguyên Thành thở dài, nói, "Ba với chú ấy là bạn bè hơn chục năm rồi. Mười năm trước ba ra nước ngoài để phát triển thị trường, chú ấy đã giúp ba quản lí khâu sản xuất ở trong nước, cũng đã đích thân giám sát và thúc đẩy không ít dây chuyền. Chưa kể chú ấy còn có cổ phần ở MeiWei, dù không nhiều nhưng cũng là một cổ đông của công ti, cho nên trong số rất nhiều người mà ba từng nghi ngờ, chưa bao giờ có chú ấy..."

Thích Tự từng sốt, trước kia hẳn có gặp chú Khâu mấy lần, nhưng đây cũng chỉ là một trong số rất nhiều người lớn mà hẳn biết, không khác gì những bạn bè hay cấp dưới khác của ba.

Hơn nữa bọn họ chuyển sang New York đã nhiều năm, cũng chẳng mấy khi qua lại với những người trong nước. Hẳn không hiểu được giao tình giữa ba và đối phương, chỉ biết nói theo lí lẽ: "Nhưng số liệu trong báo cáo cho thấy mảng công việc mà chú ấy phụ trách có vấn đề."

Thích Nguyên Thành do dự trong thoáng chốc, rồi nói: "Thích Tự, quản lí doanh nghiệp không đơn giản như con nghĩ đâu. Xã hội trong nước rất chú trọng giao tình—nước quá trong sẽ không có cá, người quá gắt sẽ chẳng ai theo—nếu chỉ vì chuyện con con này mà ba làm lớn chuyện để dò xét người ta, thì người trong công ti sẽ không chỉ bàng hoàng, mà rất có thể còn dẫn đến méch lòng."

Thích Tự khó hiểu nói: "Cho nên dù công ti có lâm nguy, thì ba cũng sẽ nhắm mắt bỏ qua để đổi lấy ân tình?"

"Lâm nguy?" Thích Nguyên Thành ngần người, lắc đầu nói, "Đúng là mấy năm qua lợi nhuận của MeiWei có xuống dốc, nhưng vấn đề này không quá nghiêm trọng như con nghĩ đâu, chưa kể bên dưới tập đoàn vẫn còn rất nhiều công ti khác đang kinh doanh, xét về tổng thể thì lợi nhuận vẫn không đến mức ảm đạm."

Thích Tự lập tức á khẩu.

"Thôi." Thích Nguyên Thành còn khuyên ngược lại con trai, "Con làm khá lắm, nhưng đến đây thì đừng bận tâm chuyện có điều tra hay không, cứ để ba giải quyết. Mấy hôm nay chắc cũng vất vả rồi ha, nghỉ ngơi vài ngày đi rồi ba giao cho con việc khác."

Sau khi Thích Nguyên Thành rời đi, Thích Tự cũng về phòng, buồn bực đẩy đồng tài liệu trên bàn qua một bên.

Có âm báo tin nhắn mới, Thích Tự bèn cầm điện thoại lên xem.

F1S: "Đây là báo cáo tài chính của Thời trang Phi Á dưới trướng tập đoàn Lập Tảo, quy mô của Phi Á cũng tầm tầm MeiWei đấy. Tôi vừa xem qua, báo cáo hai năm gần đây của bọn họ khá ấn tượng, cậu có thể lấy mà tham khảo."

Tự: "Không cần."

F1S: "Ai làm cậu bực à?"

Tự: "Sao anh biết tôi bực?"

F1S: "Mới hôm qua cậu còn nhờ tôi tìm báo cáo tài chính của những doanh nghiệp tương tự MeiWei, giờ lại bảo không cần, chẳng vì bực tức thì vì cái gì nữa?"

Tự: "..."

Từ sau hôm nói chuyện, Thích Tự có hỏi Số Phúc thêm không ít thứ, gặp chút vấn đề nhỏ cũng nhăn hỏi, cho nên hai người mới trở nên thân thiết hơn lúc nào không hay.

Thích Tự nhớ tới những lời ba vừa nói, không khỏi giận cá chém thớt với đối phương: "Sao hôm trước anh bảo công ti ba tôi lâm nguy đến nơi rồi? Rõ ràng ba tôi nói đó không phải vấn đề gì lớn."

F1S: "..."

F1S: "Ba cậu cho rằng vấn đề này không lớn?"

Tự: "Đúng vậy."

F1S: "Suy nghĩ này của ông ấy mới là nguy hiểm."

Tự: "???"

F1S: "Cậu nghe câu "Bờ kè ngàn dặm cũng có thể sập vì hang kiến" bao giờ chưa? Vấn đề đã chình ình ra đấy rồi mà ông ấy vẫn không định ra tay, đến lúc nó lớn tướng ra thì còn cản nổi chắc."

Thích Tự: "..."

F1S: "Ba cậu rộng lượng đấy, nhưng cậu biết công ti làm giả sổ sách là thế nào không? Là phạm tội kinh tế. MeiWei đã đăng kí niêm yết, một khi dính dáng đến hành vi phạm pháp thì người chịu tổn thất không chỉ có cổ đông, mà còn là hàng ngàn hàng vạn nhà đầu tư chứng khoán nữa kìa. Ông ấy sẵn sàng dung túng cho cấp dưới lộn xộn, chứng tỏ là cũng không hề có nguyên tắc rõ ràng gì về phương diện này, nếu thế thì ai biết liệu rồi ông ấy có trực tiếp nhúng tay vào hay không."

Thích Tự: "..."

F1S: "Còn cậu nữa, thì ra cậu đọc báo cáo tài chính chỉ là để được ba công nhận thôi sao? Cậu là trẻ con đấy à? Ba nói đó không phải vấn đề lớn là cậu cũng bỏ luôn?"

F1S: "Thế sau này công ti có phải của cậu không? Ông ấy nói gì cậu cũng cho là đúng hết à, tư duy của cậu đâu?"

Tự: "Anh im ngay cho tôi!!"

Thích Tự siết chặt lấy điện thoại trong tay, răng nghiến kèn kẹt, nghĩ bụng có khi mình vẫn nên block người này thì hơn...

Chỉ là chờ đến khi Thích Tự nguôi ngoai, ngấm lại mới thấy những lời ấy của Số Phúc cũng... không phải không có lí.

Hắn lại mở khung chat với đối phương ra, bắt gặp tài liệu về Phi Á mà Số Phúc gửi cho, cũng bất giác bật lên.

Do gần đây nghiên cứu số liệu của MeiWei, hắn đã bắt đầu có được trực giác cơ bản với từng hạng mục trong báo cáo tài chính, nhìn một chút là nhận ra thực trạng kinh doanh ở Phi Á tốt hơn MeiWei nhiều.

Thích Tự nhíu mày, do dự không biết có nên thử khuyen ba một lần nữa hay không.

Đến khi Thích Nguyên Thành về nhà tối đó, Thích Tự lại đề cập đến chuyện này, nhưng Thích Nguyên Thành vẫn quyết định yên lặng dõi theo biến động, còn bảo Thích Tự không cần phải lo lắng quá làm gì.

Tuy không cam lòng, nhưng Thích Tự cũng cảm thấy mình đã cố gắng hết sức rồi. Nghĩ lại thì ba quản lí doanh nghiệp bao nhiêu năm như thế rồi, còn gió to sóng lớn nào mà chưa từng gặp phải? Có khi vấn đề cũng không đến mức nghiêm trọng như Số Phúc nói thật... Chưa kể ba cũng chỉ muốn hắn học cách nhìn nhận báo cáo tài chính một chút, chứ đâu phải giao luôn lại quyền quản lí, hắn chẳng có phận sự gì để đòi can thiệp vào chuyện này hết.

Hơn nửa kì nghỉ hè đã trôi qua, Thích Nguyên Thành để Thích Tự ở nhà nghỉ ngơi vài ngày, sau đó cho một quản lí phòng Sales chi nhánh nước ngoài dẫn hắn đi tiếp xúc với môi trường làm việc thực tế một chút. Dù không hề khó như đọc báo cáo tài chính, Thích Tự lại cảm thấy việc này còn mệt hơn nhiều—ngày nào cũng phải vờ vịt xã giao tiếp xúc với người khác, trong khi tinh thần và tư tưởng lại chẳng thể khá lên tí nào.

Mấy ngày nay, cứ thỉnh thoảng hắn lại nghĩ tới Số Phúc, mà mỗi lần như thế, lòng chỉ càng rối rắm thêm.

Từ lúc hắn bảo im đến giờ, Số Phúc cũng chưa từng nhắn lại gì cho hắn.

Lần đầu tiên trong đời, Thích Tự biết mùi bị người ta quay tâm trí mình như quay dế là như thế nào.

Rất có thể là do tính cách của Số Phúc không giống với bất kì ai xung quanh hẳn. Những người khác lúc nào cũng để ý đến cảm xúc của hẳn, như Hứa Kính chẳng hạn, xưa nay nói chuyện chưa bao giờ khiến hẳn không thoải mái, thỉnh thoảng có trêu thì cũng đổi giọng dễ ngay, chẳng để hẳn phải khó chịu một chút nào.

Chỉ có mình Số Phúc luôn buông lời thẳng thắn tàn nhẫn, không ngừng thách thức giới hạn của hẳn, nhưng lần nào cũng vậy, chỉ với đôi câu nói thể hiện trí tuệ và năng lực siêu phẩm, Thích Tự lại không tài nào làm lơ đối phương như hẳn vẫn thường quyết liệt đối với tất cả những người khác được.

Xoắn xuýt suốt mười ngày, rốt cục Thích Tự lại gom hết can đảm gửi cho đối phương một tin: "Có đó không?"

F1S: "Làm sao?"

Lần này lại được hồi đáp rất nhanh...

Thích Tự nắn nót nhắn đi một câu: "Tôi muốn hỏi, dịch vụ trò chuyện thương mại của anh là như thế nào."

*****

<Epilogue>

Một—

Số Phúc: "Ê 2, thiết kế cho anh một tấm poster."

Mũ 2: "OK anh Phúc, anh muốn làm poster gì?"

Số Phúc: "Poster quảng cáo Trác Thạch, anh sẽ gửi nội dung cho cậu."

Mũ 2: "Anh Phúc, chúng ta có cung cấp tất cả những dịch vụ trong này đâu!"

Số Phúc: "Không cần các cậu lo, anh đang phải thả mồi đến mục tiêu."

Mũ 2: "Cho nên anh biết làm hết thật?"

Số Phúc: "Chứ sao."

Mũ 2 *run rẩy*: "Làm sao mà ông chủ chiêu mộ được cái người quý thần này về tổ chức vậy..."

Hai—

7 ☹️: "Anh còn biết làm cái gì?"

Phó tiêu công tiêu sái tung poster.

7 ☹️: "!!?"

...Căn câu quên lối về.

-

vtrans by xiandzg

T/N: Đến đây thì chính thức tin 7anh là thụ rồi... ở nhà chọc 7em cho lằm vào, ra đường một cái là bị anh thầy online thả câu cho cắn lúc nào cũng không hay =))))

#mỗi_ngày_lại_u_mê_anh_Phó_thêm_một_xút

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẤU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 14: Dịch Vụ Đặc Biệt

Tin nhắn được gửi đi xong, mấy phút sau Số Phúc mới nhắn lại: "Cậu là sinh viên đại học mà hỏi chuyện này làm gì?"

Thích Tự khó hiểu: "Là sao? Tại sao sinh viên thì không được hỏi?"

Nói vậy nhưng Số Phúc vẫn giải thích cặn kẽ ra cho hẳn.

F1S: "Trò chuyện thương mại là dịch vụ offline, chủ yếu bao gồm tham gia họp mặt và đàm phán thương mại cùng với khách hàng, giá cả còn tùy vào thân phận, thực lực và hoàn cảnh đặc thù của cả đối tượng đàm phán lẫn khách hàng, dao động rất lớn, từ 30,000 cho đến 300,000."

Thích Tự: "..."

F1S: "Cậu muốn tôi cung cấp dịch vụ cho ai? Nói trước, tôi đòi thù lao không rẻ đâu."

Tự: "Không có gì, tôi chỉ hỏi vậy thôi."

Hiểu lầm to, hẳn còn tưởng "trò chuyện thương mại" là tán gẫu với nhau thôi chứ...

F1S: "Hay ý là cậu muốn tìm tôi tán gẫu?"

F1S: "Haha, sao hôm trước còn bảo tôi im đi cơ mà?"

Tự: "..."

Thích Tự mờ mịt nghĩ—đi tìm người này nói chuyện có phải là tự đào mồ chôn mình không vậy...

F1S: "Thôi được rồi, về sau muốn gì thì cứ trực tiếp nói ra, khỏi quanh co lòng vòng, đã bảo rồi mà, tôi thích làm việc với người thẳng thắn."

Thích Tự: "..."

F1S: "Gần đây thế nào rồi?"

Thấy đối phương chủ động cho mình một đường lui, Thích Tự vừa nghiêng răng kèn kẹt, vừa phải ra vẻ bình tĩnh đáp lại: "Đi gặp các nhà phân phối trực thuộc bộ phận Sales của MeiWei ở nước ngoài."

F1S: "Siêng vậy, được nghỉ mà không đi chơi à?"

Tự: "Năm nay thì chắc không kịp, một tuần nữa là khai giảng rồi."

F1S: "Hình như cậu ở nước ngoài đúng không?"

Tự: "Ừm."

F1S: "Học trường nào?"

Tự: "Stafford."

F1S: "Trường tốt đấy, nghỉ hè mà không về nước à?"

Tự: "Năm nay hơi bận nên không về."

F1S: "À..."

Thích Tự do dự một lát, sau đó nói: "Chuyện kia tôi đã thử khuyên ba rồi."

F1S: "Ông ấy nói sao?"

Tự: "Ba tôi bảo để theo dõi tình hình thêm một năm xem thế nào."

Thích Tự cứ nghĩ nghe xong Số Phúc sẽ lại thẳng thắn chỉ trích vài câu, nhưng năm phút trôi qua, đối phương cũng không có đáp lại.

Thích Tự sốt ruột gửi thêm một dấu "?", Số Phúc mới nhắn lại: "Tôi đang đi đường, chờ một lát."

Khoảng năm sáu phút sau, điện thoại hiện lên cuộc gọi đến từ F1S.

Thích Tự bất ngờ, nhưng cũng nhanh chóng nhấn nút trả lời: "Ờm, sao lại gọi điện?"

"Thấy cậu có vẻ muốn nói chuyện, nên gọi điện tán gẫu với cậu một lát." Bên tai vang lên giọng nói quen thuộc, nhưng không chừng chặc nghiêm túc như lần trước, mà dường như còn phảng phất ý cười.

Thích Tự bỗng thấy nhịp tim có chút loạn: "Anh mới đi đâu về à?"

"Ừm, vừa tan làm." Số Phúc nói.

"Hôm nay là cuối tuần mà?" Thích Tự sừng sốt hỏi.

"Công việc của tôi không phải lúc nào cũng có cuối tuần."

Thích Tự khá tò mò về nghề nghiệp của đối phương, nhưng lại nhớ Từ Nhất Chu từng nói về bối cảnh thần bí gì đó, cho nên cũng không muốn đào sâu vào đời tư của người ta quá.

Đầu bên kia bỗng nhiên lạo xạo, khoảng một phút sau mới yên tĩnh lại, có vẻ như Số Phúc vừa ngồi xuống: "Cậu vừa bảo ba cậu muốn theo dõi thêm một năm ấy hả? Ngoài ra còn nói gì nữa không?"

Thích Tự hơi do dự, nhưng rốt cục vẫn nói: "Ông ấy nói mình với người quản lí cái khâu có vấn đề kia là bạn bè đã hơn chục năm, làm lớn chuyện

thì không hay lắm."

Số Phức: "Ba cậu coi trọng tình nghĩa thật."

Thích Tự: "Ừm, nhưng tôi nghĩ ba sẽ không để yên như vậy đâu."

Số Phức: "Là sao?"

Thích Tự: "Có trọng tình nghĩa đến đâu, ông ấy vẫn là một người rất cẩn thận."

Suy cho cùng thì Thích Tự vẫn là con của Thích Nguyên Thành, ở với nhau bao nhiêu năm nay, hẳn cũng hiểu được phần nào về tác phong làm việc của ba. Thích Tự đoán chắc ba đã có suy tính của riêng mình, chỉ là chưa thích hợp để giải thích lại, nên mới bảo hẳn không phải bận tâm về chuyện này nữa.

Số Phức nghe vậy thì lăm bằm một câu: "Vậy sao..."

Thích Tự thuận miệng nói: "Tôi hỏi không phải chứ, đây cũng chỉ là công việc ngoài giờ thôi mà, sao anh quan tâm công ti nhà tôi lâm nguy hay không dữ vậy? Ba tôi quyết định như thế thì sẽ gây tổn thất gì cho anh sao?"

Số Phức khựng mất một chút, sau đó hỏi ngược lại: "Tôi cũng hỏi không phải chứ, sao con trai tử phú như cậu lại tìm tôi để tán gẫu vậy, cậu cô đơn lắm à?"

Thích Tự: "..."

...Fắc, không thể nào đấu lại cái mồm anh ta!

Số Phức lại hỏi: "Nãy hỏi tôi về dịch vụ "Trò chuyện thương mại" kia, là vì muốn thuê tôi tán gẫu với cậu thật hả?"

Thích Tự bị hỏi cho không còn đường lui, đành mặt dày thừa nhận: "Không được à?"

Số Phúc bật cười: "Được, tất nhiên là được chứ. Có điều cậu không thuộc nhóm khách hàng của "Trò chuyện thương mại", tôi không biết báo giá thế nào cả... Hay là, tôi xếp cậu vào nhóm dịch vụ đặc biệt của mình cậu nhớ?"

Thích Tự: "Vậy cũng được sao?"

Số Phúc "ừ" một tiếng: "Cứ nói ra yêu cầu của cậu đi, để xem tôi có thỏa mãn được không."

Thích Tự lại vô thức thấy có gì đó đang biến động trong lồng ngực: "Trò chuyện bình thường thôi là được."

"Như bây giờ ấy hả?" Số Phúc hỏi.

"Không phải." Thích Tự nghĩ nghĩ, nói, "Chuyện khác thì càng tốt, kiểu như chủ đề về chuyên ngành chẳng hạn."

Số Phúc ồ lên đầy ý tứ: "Ra là muốn tôi dạy cậu tiếp hả."

Đã vậy còn nhấn mạnh vào chữ "dạy", khiến Thích Tự nghe xong cũng không khỏi mất tự nhiên...

Rõ ràng là hẳn đang nói chuyện rất nghiêm túc, thế mà vào miệng Số Phúc lại thành ra đáng xấu hổ như vậy là sao?

Số Phúc còn nói: "Nhưng hiện tại cậu không có gì để hỏi, thì tôi dạy cậu thế nào được?"

Thích Tự: "Nói hồi sẽ có thôi mà."

Hồi trước còn ở gần, hẳn vẫn thường hay trò chuyện trên trời dưới bể với Hứa Kính, mà đối phương cũng vui vẻ giải đáp cho hẳn các thể loại vấn đề. Nếu không phải do Hứa Kính bị ba triệu hồi về nước, bận bịu đến nỗi nhiều khi không nhắc được điện thoại, thì hẳn cũng đâu rơi vào tình cảnh lạc lõng không người trò chuyện như bây giờ.

Chưa kể, Thích Tự nhận thấy năng lực của Số Phúc còn khủng hơn Hứa Kính nhiều, nếu bỏ tiền mà được người này tiếp chuyện thì vẫn hơi chán.

Số Phúc hỏi tiếp: "Có yêu cầu gì về giờ giấc không?"

Thích Tự: "Như nào cũng được."

"Nào cũng được?" Số Phúc bật cười, "Tức là sẽ không có ngày giờ cố định, mà cậu muốn gọi tôi lúc nào thì gọi?"

Thích Tự nhú mày: "Chẳng phải anh rất bận sao?"

Số Phúc: "Đúng vậy, cho nên nói trước, không phải muốn gọi là gọi được đâu, hết giờ làm tôi mới có thời gian trò chuyện với cậu."

Thích Tự: "... " Thế thì anh còn nói "muốn gọi lúc nào thì gọi" làm mẹ gì...

Số Phúc: "Còn yêu cầu gì nữa không?"

Thích Tự: "Hết rồi!"

Số Phúc: "Được, vậy đến tôi nói điều kiện của mình."

Thích Tự: "Anh cũng có điều kiện?"

Số Phúc hỏi lại: "Chẳng lẽ người làm dịch vụ thì không có nhân quyền?"

Thích Tự: "...Anh nói đi."

Số Phúc: "Tôi có ba điều. Thứ nhất, chúng ta có chên lệch về múi giờ, từ 2 giờ sáng đến 6 giờ sáng chỗ tôi, tức là 2 giờ chiều đến 6 giờ chiều bên cậu, tôi phải đi ngủ."

Thích Tự ngạc nhiên: "Anh ngủ có 4 tiếng mà đủ à?"

Số Phúc: "Đương nhiên không, nhưng đây là mức tối thiểu. Cậu sẽ phải chịu đựng mọi thương tâm bực tức buồn bã của bốn tiếng này một mình, bởi vì có gọi thì tôi cũng không nhắc được."

Thích Tự: "..."

Clgt, anh bảo ai gọi điện cho anh vì thương tâm bực tức buồn bã cơ!?! Anh không thấy mình suy diễn hơi quá rồi à??

Số Phúc: "Thứ hai, từ giờ không được bảo tôi "Im đi"."

Thích Tự thấy mặt bắt đầu nóng lên, cổ đánh trống lảng: "Điều thứ ba là gì?"

Số Phúc: "Khi nào muốn hỏi về kiến thức chuyên ngành, nhớ gọi "Thầy"."

Thích Tự: "..."

Số Phúc: "OK hết chứ?"

Thích Tự: "...OK."

"Được rồi." Số Phúc ngừng lại một chút, "Nếu chỉ có vậy, thì 5,000/tháng nhé."

Thích Tự: "Hả?"

Số Phúc hơi lên giọng: "Sao? Thế mà còn chê đắt hả? Bảo cậu gọi "Thầy" cũng vì thấy cậu là sinh viên nên gần như dạy miễn phí rồi đấy, chứ tính tiền từng vấn đề được hỏi một, thì chỉ sợ cậu không trả nổi thôi."

"Không phải." Thích Tự ngắt lời hẳn, "Còn rẻ hơn tôi nghĩ..."

Số Phúc trầm mặc một lát: "Vậy chứ cậu nghĩ là bao nhiêu?"

"Thì tại "Trò chuyện thương mại" gì đó của anh tối thiểu là 30,000 mà, nên tôi tưởng anh sẽ đòi đến cả trăm nghìn hay cả triệu chứ..."

"Tán gẫu với cậu sao có thể so với tiếp chuyện thương mại?... Mà chứ chẳng lẽ tôi đòi tiền triệu thì cậu cũng định OK hả?"

"Tôi sẽ cân nhắc, rồi mặc cả nữa chứ." Thích Tự nói xong lại lo Số Phúc thấy giá thấp quá mà đòi thêm, cảnh giác nói, "Anh định tăng giá đấy à?"

"Cậu đúng là..." Hình như Số Phúc cũng thấy buồn cười, từ tốn nói, "Yên tâm, tôi là người làm ăn có lương tâm, sẽ không lừa cậu vì thấy cậu gốc đâu."

Thích Tự: "???"

Mình, mình gốc?

Số Phúc: "Nếu không còn vấn đề gì thì để tôi bảo bên Trác Thạch phác thảo hợp đồng rồi email cho cậu, cậu kí xong chuyển khoản lúc nào thì dịch vụ bắt đầu có hiệu lực lúc ấy."

Thích Tự nhắn địa chỉ mail của mình cho đối phương, lại tò mò hỏi: "Ai cũng có thể tìm anh để đăng kí dịch vụ theo yêu cầu à?"

Số Phúc: "Có mình cậu thôi, người khác thì đừng hòng."

Thích Tự: "...Tại sao?"

Số Phúc: "Vì cậu tương đối vừa ý tôi."

Thích Tự: "..."

Thích Tự: "Vừa ở điểm nào?"

Số Phúc: "Cậu tiếp thu tốt, tuy có hơi ngốc xít với quen thói được chiều một chút, nhưng hơn hẳn những thiếu gia nhà giàu khác mà tôi từng tiếp xúc, Từ Nhất Chu cũng khen cậu lắm, nói cậu rất nỗ lực."

Thích Tự: "...???"

Ngốc, ngốc xít!?

Thích Tự mất một lúc phần nộ đến đờ người, sau đó nghiêng răng hỏi: "Đã ai nói với anh là đôi khi anh nói chuyện như đâm vào tai người nghe chưa?"

Số Phúc hỏi ngược lại: "Có hả?"

Thích Tự cao giọng đáp: "Có đấy!"

Số Phúc trầm mặc vài giây: "Xin lỗi, trước giờ lúc nào tôi cũng nói chuyện như thế, e là khó mà sửa được. Có điều cậu cứ nói thẳng ra tôi khiến cậu giận ở điểm nào, từ giờ tôi sẽ cố gắng tránh."

Thích Tự gằn từng chữ: "Đừng có nói tôi ngốc, cũng đừng khoe khoang về IQ của anh với tôi."

Số Phúc ngăn người: "Được rồi, tôi sẽ thử thuyết phục bản thân rằng cậu rất khôn ngoan... Nhưng tôi không hề khoe khoang gì với cậu hết mà."

Thích Tự cả giận: "Anh vừa mới đó!"

Số Phúc không hiểu gì: "Lúc nào?"

Thích Tự: "Cái gì mà thử thuyết phục rằng tôi khôn ngoan, lại còn "thử"...!"

Số Phức im lặng rồi nói: "Tôi hơn cậu bảy tuổi, và việc cậu có ít trải nghiệm hơn tôi là thật, cậu muốn tôi phải lừa gạt bản thân thế nào đây? Đối với cậu điều này khó chấp nhận lắm à?"

Thích Tự chột kinh hãi: "Khoan đã, anh mới 26 tuổi?"

Số Phức: "Chứ cậu nghĩ tôi bao nhiêu?"

Thích Tự: "Tôi nghĩ anh ít nhất cũng phải đầu 3 đầu 4 rồi..."

Số Phức: "..."

Không bao lâu sau, Thích Tự đã nhận được hợp đồng từ Công ti Điều tra Trác Thạch. Hẳn xem qua một lượt, trên đó bao gồm đầy đủ nội dung và điều kiện song phương cần tuân thủ mà bọn họ vừa thỏa thuận qua điện thoại, nhìn chung thì không có gì cần bổ sung hay chỉnh sửa.

Chỉ là Thích Tự phát hiện ra, danh tính của bên B trong hợp đồng lại là Công ti Điều tra Trác Thạch, phía dưới con dấu chỉ gồm chữ kí của người đại diện pháp lí tên Giang Hiểu.

Lúc ấy hai người đã cúp điện thoại, Thích Tự mới nhắn vào Wechat hỏi đối phương: "Trong hợp đồng không nhắc đến tên thật của anh?"

F1S: "Yên tâm, nếu tôi phục vụ không đến nơi đến chốn thì cậu cứ việc khiếu nại về công ti."

Tự: "Anh không tiện để lộ tên thật à?"

F1S: "Tôi họ Phó, còn tên đầy đủ thì để bao giờ có cơ hội sẽ nói cho cậu sau."

****

<Epilogue>

Đế dụ vợ cản cầu, Phó tiểu công vắt óc nghĩ ra một cái giá rẻ mà vẫn phải hợp tình hợp lí.

7 ☞: "Rẻ thế???"

Phó tiểu công: "..."

Phó tiểu công: "Thật ra anh chỉ có một yêu cầu thôi, từ giờ không được bảo anh im nữa!"

-

A/N:

Hai kẻ chưa từng yêu đương vừa nghiêm túc thoả thuận ra bản hợp đồng tình ái mà cũng không biết...(* / ω \ *)

Nhắc nhở thân tình, cứ tâm niệm tất cả "tán gẫu" trong chương thành "ươm ươm ươm" là nội dung sẽ trở nên tình thú ngay à~~

-

vtrans by xiandzg

T/N: Tự của ngày hôm qua đâu rồi =))))

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẦU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 15: Hoàng Tử Bằng Giá

Thích Tự gửi trước tiền dịch vụ một tháng đến tài khoản của Trác Thạch, nhưng sợ bị hỏi nên lần này không nhờ Hứa Kính chuyển hộ nữa, dù sao thì việc bỏ tiền ra thuê người nói chuyện cùng... cũng quá là kì cục.

Lúc kí tên lên bản hợp đồng điện tử, chính Thích Tự còn hoảng hốt về quyết định của mình mất mấy giây, nhưng 5,000 đối với hắn không quá lớn, thích thì có thể tiêu, cho nên hắn mới không bận tâm mấy.

Từ khi hợp đồng có hiệu lực, hắn với Số Phúc chính thức xác lập quan hệ người mua kẻ bán, vì vậy mỗi lần muốn tìm đối phương để hỏi chuyện vật cũng mạnh dạn hơn trước bao nhiêu.

Trong mấy ngày nghỉ cuối cùng, hắn vẫn đi theo quản lí bộ phận Sales quốc tế đến khảo sát công việc thường ngày của các nhân viên trung cấp ở MeiWei. Quản lí kia là một người Ấn Độ chừng hơn bốn mươi tuổi, được Thích Nguyên Thành giao cho nhiệm vụ hướng dẫn Thích Tự, nhưng lại chỉ coi hắn như một bình hoa di động, chẳng chú ý dạy dỗ gì.

Thích Tự chỉ có thể tự thân vận động, chú tâm quan sát kĩ lưỡng hơn, bởi vì nhiều khi thắc mắc xong cũng không nghe ra đối phương giải thích cái gì.

Hắn vẫn cứ tưởng như thế là bình thường, cho đến khi kí hợp đồng với Số Phúc rồi, thỉnh thoảng cũng thử hỏi đối phương một vài vấn đề tương tự qua Wechat thì mới nhận ra Số Phúc giải thích cực kì dễ hiểu, một trời một vực so với quản lí người Ấn kia.

Thích Tự quen mui, hứng thú học hỏi cũng ngày một lớn dần, từ ấy cứ gặp vấn đề gì trong thực nghiệm là đều tìm đến đối phương hỏi tư vấn.

Mà hầu hết thì lần nào Số Phúc cũng giải đáp được, thậm chí còn nêu ra ví dụ, gửi thêm tài liệu mở rộng để giúp Thích Tự thông suốt vấn đề một cách toàn diện nhất.

Mới trải nghiệm dịch vụ đến ngày thứ ba, Thích Tự đã không còn lăn tăn chút nào, thậm chí còn thâm cảm thán trước năng lực như bách khoa toàn thư của Số Phúc—chỉ với 5,000/tháng thì đúng là quá giá trị!

Hôm ấy, sau nửa tiếng được Số Phúc khai sáng cho mọi vấn đề về 4Ps, Thích Tự không nhịn được mà trầm trồ: "Sao cái gì anh cũng biết vậy?"

(*4Ps: vì em Tự đang đi với quản lí bên Sales nên mình đoán 4Ps là bốn yếu tố trong Marketing Mix—product price place promo)

F1S: "Đây là câu hỏi tiếp theo của cậu?"

Tự: "Tôi đang khen anh mà!"

F1S: "Thế cậu có ửng bụng không?"

Thích Tự: "..."

F1S: "Ửng thì cảm ơn một cái nòng hậu xem nào."

Thích Tự nghĩ nghĩ, lại chuyển thêm 55,000 đến tài khoản của công ti Trác Thạch, trực tiếp kéo dài hợp đồng thành một năm, sau đó screencap biên nhận chuyển khoản gửi cho Số Phúc, hỏi lại hần: "Ửng chưa?"

F1S: "..."

F1S: "Cậu muốn vắt kiệt tôi đấy à."

Tự: "???"

F1S: "Tôi thấy hơi hối hận vì đã báo giá cho cậu thấp thế, cậu hỏi nhiều muốn chết."

Thích Tự hớn hờ ra mặt, nhả lại: "Quá muộn rồi, hợp đồng ghi rõ cái giá này sẽ có hiệu lực trong vòng một năm cơ, một năm tới anh cứ phục vụ cho tốt nhé."

F1S: "Coi cái người này đặc ý chưa kìa..."

Thích Tự tíu tít với hần một hồi, sau đó lại tò mò hỏi: "Hồi đại học anh học gì vậy?"

F1S: "Khoa Toán."

Tự: "Anh học Toán mà sao biết nhiều thứ vậy?"

F1S: "Cậu có thành kiến với người học Toán hả?"

Tự: "Thế anh thử nói xem, sao chỉ học Toán mà cái gì anh cũng giỏi vậy."

F1S: "Học toán là học mô hình hóa, mà mô hình hóa thì chính là cách để hiểu được thế giới này."

Tự: "..."

Tự: "Thầy, quá đỉnh!"

*

Tháng 9 đến, Thích Tự cũng quay lại trường học ở California.

Hần thuê một căn hộ cho học sinh hơn 60m² ở gần trường, bình thường toàn đi bộ đi học, sống tương đối kín đáo.

Vào kì học mới, sân trường cũng chào đón thêm một đoàn sinh viên mới, cùng không khí tươi trẻ năng động rộn ràng khắp nơi.

Trường học ở nước ngoài đề cao tự do, nhưng cũng không hề thiếu các hoạt động của hội nhóm. Ở Stafford có đến khoảng chục cái CLB dành cho người Hoa, mà ngay trong khoa Kinh tế của Thích Tự thỉnh thoảng cũng tổ chức gặp mặt.

Năm ngoái mới vào trường, Thích Tự có bị rủ rê mấy lần, nhưng thật tình hẳn chẳng hứng thú gì với mấy bữa tiệc cocktail cùng một đám người ngồi nói về bằng cấp và tình sử của bản thân, cho nên về sau cũng không tham gia nữa.

Năm nay hẳn vẫn định như vậy, nhưng không ngờ mới khai giảng hai ngày thì đã có người đến tìm hẳn.

"Cậu là Thích Tự phải không?" Người tìm hẳn là một nam sinh trông cũng đứng đắn đàng hoàng, ngoại hình tuy không quá xuất chúng nhưng rất có cá tính và tự tin, kèm theo một nụ cười ôn hòa. "Xin phép giới thiệu bản thân một chút, tôi là Chương Thừa Tuyên, học sinh năm hai khoa Kinh tế, người gốc Hoa."

"Xin chào." Thích Tự bắt tay với đối phương, lễ phép đáp lại, "Hình như năm ngoái chưa thấy cậu bao giờ?"

"Tôi nhập học trước cậu một năm, nhưng năm rồi phải xin nghỉ vì việc gia đình, kì này mới quay trở lại trường."

Thích Tự nhướn mày: "Thì ra là đàn anh."

Chương Thừa Tuyên sáng khoái bật cười: "Không dám không dám, từ giờ là cùng khóa rồi."

Chào hỏi xong, Chương Thừa Tuyên cũng vào thẳng vấn đề mình muốn nói: "Cuối tuần này tôi định tổ chức một buổi dã ngoại cho hội học sinh người Hoa khoa mình ở công viên Ngâm Sơn, mọi người đều quen biết nhau cả, cậu có rảnh không thì đi cùng cho vui?"

Thích Tự nhớ ba dặn mình nên kết bạn nhiều lên, hơn nữa Chương Thừa Tuyên này nói chuyện cũng tương đối dễ chịu, vì vậy không do dự gì nhận lời: "Được."

Chương Thừa Tuyên không ngờ hẳn lại đồng ý dứt khoát như vậy, sững sốt xác nhận lại: "Cậu đồng ý?"

"...Thì sao?"

"À không, tại nghe bảo cậu lạnh lùng lắm nên tôi cứ tưởng cậu sẽ từ chối cơ." Chương Thừa Tuyên cười cười lôi điện thoại ra, "Chúng ta liên lạc thế nào đây nhỉ, cậu có Wechat chứ?"

Thích Tự "ừm" một tiếng, lại hỏi: "Anh nghe ai bảo vậy?"

"Học sinh Trung Quốc trong khoa mình ấy, cậu không biết hình tượng của mình trong mắt họ là thế nào à?" Chương Thừa Tuyên add Wechat xong ngẩng đầu lên nhìn hẳn, "Bọn họ bảo cậu là Hoàng tử Băng giá thần bí nhất chuyên ngành Tài chính đấy."

Thích Tự nghe vậy mà nổi da gà, cái danh hào trẻ trâu gì thế này!?

"Đừng ngạc nhiên như vậy chứ, cậu nổi tiếng lắm đấy, riêng cái ngoại hình ấy đã đủ bắt mắt rồi hahaa..." Chương Thừa Tuyên cười lớn, "Thôi được rồi, không quấy rầy cậu nữa, bao giờ chốt xong lịch dã ngoại tôi sẽ nhắn cho cậu trên Wechat."

Thích Tự gật đầu, chào tạm biệt Chương Thừa Tuyên rồi hướng về căn hộ của mình.

Giờ đến Cali, Thích Tự lại chênh Số Phức thêm ba múi giờ, 6 giờ tối ở đây đã là 9 giờ sáng ngày hôm sau của Số Phức.

Thời gian hai người có thể cùng online trò chuyện giảm đi rất nhiều, cho nên chủ yếu chỉ còn nhắn tin qua lại cho nhau.

Tối hôm sau, Chương Thừa Tuyên nhắn cho hẳn một tin: "Thích Tự, thứ bảy này bọn tôi định chia nhóm mấy người ở gần nhau rồi đi chung xe đến công viên Ngân Sơn, cậu cho tôi biết địa chỉ nhà cậu được không?"

Thích Tự gửi cho đối phương một thông tin định vị.

Mấy phút sau, Chương Thừa Tuyên lại nói: "Tôi thêm cậu vào nhóm chat nhé?"

Thích Tự: "OK."

Vào đến nhóm chat, Thích Tự mới giật mình nhận ra khoa mình có nhiều học sinh Trung Quốc đến vậy, đếm vội đã được hơn hai mươi người!

Chương Thừa Tuyên: "Giới thiệu với cả nhà, đây là bạn Thích Tự học năm hai @Tự."

Chương Thừa Tuyên: "Thích Tự, đây là toàn thể học sinh Trung Quốc từ năm nhất đến năm ba của khoa mình, tất cả đều sẽ tham gia vào chuyến dã ngoại lần này."

Thích Tự: "..."

Tự: "Chào mọi người."

Vương Tuyên (15): "Ồ mài gát, hoan nghênh soái ca!"

Lý Ái Lâm (15): "Chào bạn đẹp trai~!"

Phương Tất Đạt (16): "Ai đây ạ?"

Tề Chấn Thiên (14): "Chương Thừa Tuyên đình vậy, mời được cả Hoàng tử Bạng giá luôn!"

Thiện Văn (16): "Cuối cùng cũng được diện kiến nhân vật trong truyền thuyết (" ")"

Cao Trí Thời (14): "Nói về đại sứ ngoại giao của khoa mình thì đúng là Chương Thừa Tuyên số hai không ai số một..."

Chương Thừa Tuyên (15): "Quá khen quá khen, các bạn cứ làm mình ngại. [icon ôm quyền]"

...

Học theo mọi người, Thích Tự cũng tự đổi nick của mình trong nhóm thành Thích Tự (15).

Hắn có ấn tượng về Vương Tuyên và Lý Ái Lâm, chính là hai nữ sinh nhập học cùng kì với hắn, từng gặp mặt hồi khai giảng năm ngoái, chỉ là sau đó không giao lưu gì nên hắn cũng đã sớm quên mất tên.

Còn lại thì nhìn là hiểu—nhóm (16) là các đàn em vừa nhập học, còn nhóm (14) là các đàn anh đàn chị đang học năm ba.

Chào mừng hắn vào hội xong, Chương Thừa Tuyên bắt đầu chia nhóm.

Do ở khá gần với sáu người nữa, thứ bảy này Thích Tự và bọn họ hẹn nhau ra một điểm rồi chia hai xe cùng xuất phát.

Trong nhóm lại có người lên tiếng hỏi—

Thiện Văn (16): "Các anh chị ơi, cho em hỏi có cần mang theo thứ gì không ạ?"

Tề Chấn Thiên (14): "Các em gái cứ đi người không thôi là được. [icon ngưng ngưng]"

Chương Thừa Tuyên (15): "Tôi với Cao Trí Thời sẽ phụ trách mua lương khô, hoa quả với đồ uống, đến đó rồi mọi người chia tiền sau cũng được, bạn nào có lòng thì cứ việc chuẩn bị thêm một ít đồ ăn vặt mang theo nhé."

Thiện Văn (16): "Đã rõ ạ! ~o(∩_∩)o~"

Tề Chấn Thiên (14): "Hóng tay nghề của các em gái! [icon ngưng ngưng]"

Phương Tất Đạt (16): "Sao lại chỉ hóng tay nghề của các em gái vậy ạ? Em trai này không phục!"

Thiện Văn (16): [Cục mồm cười lớn.gif]

Vương Tuyên (15): "Ha ha ha hóng cả tay nghề của em trai nà! [icon cười méo]"

Chương Thừa Tuyên (15): "À phải rồi, mọi người có tài năng văn nghệ gì không? Nhớ chuẩn bị để biểu diễn cho 500 anh em nhé."

Tề Chấn Thiên (14): "Có các em gái ở đây rồi mà cần văn nghệ văn gừng làm gì nữa. [icon ngưng ngưng]"

Cao Trí Thời (14): "Cái tên Tề Chấn Thiên kia có thể đừng tỏ ra thèm thuồng như thế không? Người ta lại đánh giá cả đám năm ba bọn tôi ra!"

Cao Trí Thời (14): [Tuzki lắc đầu cuồng.gif]

Lý Ái Lâm (15): "Ha ha ha ha!"

Vương Tuyên (15): "Thôi thì để em mở hàng cho, hồi bé em từng học nhảy truyền thống, đến đây sẽ góp một bài nhé."

Có Vương Tuyên mở hàng, không ít bạn học trong nhóm cũng bắt đầu xung phong đóng góp, người nói mình biết hát, người nhận chuẩn bị chuyện cười, người lại bảo sẽ đọc thơ diễn cảm, dần dà, bầu không khí cũng nóng lên không ít.

Do ảnh hưởng của bầu không khí này, Thích Tự cũng góp vào một câu: "Tôi biết chơi violin."

Cả nhóm bỗng im phăng phắc mất mấy giây, sau đó thì một loạt "666" hiện lên liên tiếp.

(*666: đỉnh vãi)

Trong lúc trò chuyện, Thích Tự cũng nhận được mấy yêu cầu kết bạn. Hẳn đồng ý hết, nhưng vào chat riêng thì đều không nói chuyện quá vài câu.

Đúng lúc này, Thích Tự nhận được tin nhắn từ Số Phức.

F1S: "Thứ bảy này bạn gì không? Thứ bảy này tôi được nghỉ, nếu cậu muốn thì để tôi giảng qua về giáo trình kì này trước cho?"

Tự: "VẬY mà anh không nhắn sớm, tôi được hẹn mất rồi."

F1S: "Được ai hẹn?"

Tự: "Bạn học rủ đi picnic."

F1S: "Bạn nam hay bạn nữ?"

Tự: "Nam nữ đủ cả, đông phết, không biết mấy giờ mới về được nữa."

Có khi lúc hăn về, thì bên Số Phức đã sang chủ nhật mất rồi.

Thích Tự hỏi: "Chủ nhật được không?"

F1S: "Chủ nhật tôi phải đi xã giao rồi."

Tự: "Vậy thứ bảy này anh định làm gì?"

F1S: "Cậu còn sợ tôi không có việc để làm à?"

Tự: "Không phải, tại đáng ra được hưởng mà lại lỡ mất, thấy phí quá."

F1S: "Ha ha, cậu bao tôi hết một năm luôn rồi mà? Còn sợ tôi chạy mất chắc?"

Thích Tự quay lại nhóm chat với bạn học, tìm đến cái sticker mà một đàn anh vừa gửi hồi nãy, nhấn chọn rồi chuyển tiếp.

Tự: [Tuzki lắc điên cuồng.gif]

F1S: "..."

F1S: "Bảo nó đừng có lắc nữa, tôi nhìn phát choáng rồi."

Tự: "Hahaa, anh nhìn chăm chăm cái sticker suốt đấy à!"

F1S: "Trêu cậu thôi, nhìn một cái sticker thì choáng thế nào được?"

Tự: "..."

F1S: "Thôi, đi chơi vui nhé, có cảnh gì đẹp thì chụp tôi xem."

*****

<Epilogue>

Các bạn học trong mắt Thích Tự: Không quen.

Thích Tự trong mắt các bạn học: "Ui ui Hoàng tử Băng giá kìa! Chụp đi mau lên! Đừng để cậu ấy phát hiện! Trời ơi ta nói nó soái quá trời!"

7 ☹ trong mắt chồng: Đáng yêu, rất muốn [xxx].

-

A/N: Mọi người đoán thân phận của Chương Thừa Tuyên là gì, đoán đúng có lì xì nha~!

-

vtrans by xiandzg

T/N: Cục mằm với Thỏ Tuzki là mấy bé trong stickers, mọi người dùng Facebook thì chắc không lạ gì mấy em này nữa—

Cục mằm

Tuzki

Em Tự đáng yêu chết tôi:((((

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẤU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 16: Tôi Lạnh Lùng Không

Sáng thứ bảy, Thích Tự vác violin trên lưng đi ra điểm hẹn với mọi người.

Hắn nhìn qua bảy người đồng hành, chỉ có một nữ sinh tên Vương Tuyên là cùng lớp với hắn, còn đâu đều là bạn mới chưa bao giờ gặp mặt.

Sau khi mấy người lần lượt giới thiệu mình, Thích Tự nhận ra được đàn anh Cao Trí Thời, cũng là người gửi vào nhóm cái sticker Tuzki hôm qua.

Cao Trí Thời phụ trách đặt xe trước, nhưng đến giờ thì chỉ có đúng một cái xuất hiện.

Bốn bạn học hai nam hai nữ ngồi lên chiếc đầu tiên đi trước, Thích Tự với hai người nữa thì đợi mãi vẫn không thấy chiếc còn lại đâu.

Cao Trí Thời lập tức gọi điện cho bên đặt xe, nói đến gần 10 phút mới quay ra hỗn hển với bọn họ, không hiểu sao cái đơn đặt xe thứ hai lại bị hủy mất rồi.

Đúng thứ bảy, nhu cầu di chuyển lại còn nhiều, nếu đặt lần nữa thì phải chờ ít nhất 40 phút sau mới có xe.

"Xe đến nơi thì bọn họ đã đến công viên Ngân Sơn cả rồi!" Cao Trí Thời còn xách cả một đồng nước uống trên tay, gấp đến vã cả mồ hôi đầy đầu, "Chả hiểu bên thuê xe làm ăn cái kiểu gì nữa, muốn khiêu nại ghê!"

Thích Tự đề nghị: "Hay là chúng ta bắt taxi?"

Vương Tuyên nhỏ giọng nói: "Nhưng bắt taxi thì đắt hơn đặt xe trước nhiều..."

Thích Tự mới giật mình nhớ ra, không phải du học sinh nào cũng có gia cảnh giàu có, nhất là khoa hần còn rất khó xin bổng. Chi phí chuyến này chia đều giữa mọi người, tiền đi lại không phải ngoại lệ, cho nên việc người này chú ý đến giá cả nhiều hơn người kia cũng là bình thường.

Thấy bọn họ rầu rĩ nghĩ ngợi mãi, Thích Tự hơi do dự rồi cũng lên tiếng: "Nếu tất cả thấy ok, thì để tôi lái xe chở mọi người đến đó nhé?"

Vương Tuyên sững sốt: "Cậu có xe!?"

Cao Trí Thời: "Còn có cả bằng lái?"

Thích Tự gật gật đầu, mặc dù hần chỉ thuê một căn hộ tầm trung, bình thường cũng toàn đi bộ đi học, nhưng vẫn sở hữu một chiếc xe.

Thật ra hồi năm ngoái, sau khi biết hần được nhận vào Stafford, Thích Nguyên Thành còn định mua một căn nhà ở gần trường rồi thuê người giúp việc cho hần, nhưng Thích Tự thấy không cần thiết nên từ chối hết, chỉ nhận xe để thỉnh thoảng đi mua sắm hay chơi đâu xa thì dùng đến.

Chuyến dã ngoại lần này do Chương Thừa Tuyên lên chương trình, lại còn là hoạt động tập thể, Thích Tự không muốn tỏ ra khác biệt nên ngay từ đầu cũng không nhắc đến chuyện mình có xe.

Mười lăm phút sau, Thích Tự lái chiếc Porsche màu đen đến trước mặt Vương Tuyên và Cao Trí Thời, khiến hai người họ không khỏi hết hồn một phen.

"Máaaa, Porsche luôn!?" Vương Tuyên ngạc nhiên rớt cằm, "Thích Tự, cậu là nam chính phim thần tượng đấy à!"

Lúc ngồi vào ghế phó lái, Cao Trí Thời cũng trầm trồ vuốt ve nội thất xe: "Thích Tự, nhà cậu nhất định là khá lắm phải không?"

Vương Tuyên cũng nói: "Tôi còn tưởng cậu chỉ đẹp trai thôi chứ... tầm ngấm tầm ngấm quá nha!"

Thích Tự cười nhẹ đáp lại, nhắc Cao Trí Thời thắt dây an toàn xong thì bắt đầu nhấn ga xuất phát.

Mới đầu Cao Trí Thời còn gạ gẫm hỏi về gia cảnh của Thích Tự, nhưng đối phương chỉ nói nhà mình làm kinh doanh, hẳn thấy vậy thì cũng tinh tế chuyển sang chủ đề khác luôn, có điều rõ ràng là thái độ nhiệt tình hơn lúc trước rất nhiều.

40 phút sau, bọn họ thuận lợi đến công viên Ngân Sơn.

Mọi người quả nhiên đều đã đến hết, trông thấy Thích Tự lái xe xịn thì lập tức ùa ra hâm mộ.

Đương nhiên, có người là hâm mộ thật, có người lại chỉ đơn giản hòa theo.

Chung quy đã sang đến Mĩ du học thì xuất phát điểm cũng đều phải tương đối cả, phần lớn có thể không ở trong gia cảnh hoành tráng như Thích Tự, nhưng chắc chắn không phải người không biết gì.

Như Chương Thừa Tuyên chẳng hạn, lúc Thích Tự lái xe đến nơi, hẳn cũng hòa theo bạn học bu lại tán phịch, nhưng ánh mắt thì không có vẻ gì là như vậy.

Bọn họ xúm quanh xe Thích Tự bàn tán vài câu, chỉ là thấy hẳn không phản ứng mấy thì cũng ngại, không nhiều lời nữa nhưng vẫn bất giác giữ khoảng cách xa một chút.

Chờ đến khi mọi người tản đi rồi, Chương Thừa Tuyên mới nhỏ giọng đi đến, mở lời tán gẫu: "Thích Tự, cậu biết chơi violin hả?"

"Trước có học mấy năm."

"Đi dã ngoại còn phải vác theo đàn, đúng là bắt tội cậu."

"Có gì đâu." Thích Tự cười cười, trong lòng lại tự nhủ mình học violin là còn may, chứ hồi xưa mà rút thăm phải piano như em trai thì khiêng đàn theo thể quái nào được khắp nơi.

"Chưa gì đã thấy hóng màn trình diễn của cậu rồi." Chương Thừa Tuyên cười cười vỗ vai hân, sau đó rời đi chào hỏi người khác.

Công viên Ngân Sơn là thắng cảnh nổi tiếng của địa phương, được tạo thành từ quần thể mười công viên nhỏ, diện tích lên tới gần 70ha, bên trong có rất nhiều công trình giải trí như viện bảo tàng, phòng tranh và vườn trà Nhật Bản.

Cả nhóm đi theo Chương Thừa Tuyên đến điểm picnic, sau đó cùng nhau trải bạt ra thảm cỏ.

Chương Thừa Tuyên hô lớn với mọi người: "Bạn nào muốn thăm thú xung quanh thì cứ việc rủ nhau đi, ai ở lại thì để ý hành lí giúp mọi người nhé, khoảng 12 giờ chúng ta tập trung về đây ăn trưa rồi hoạt động tập thể, OK không?"

Tất cả cùng nhao nhao OK lại.

"Thích Tự!" Cao Trí Thời vẫy vẫy hân, "Đi xem viện bảo tàng không?"

"Thôi, mọi người đi đi." Thích Tự nói.

Một nữ sinh khác cũng mạnh dạn đến hỏi: "Soái ca, có muốn đi thăm vườn trà Nhật Bản với bọn mình không?"

Thích Tự lịch sự từ chối: "Cảm ơn, nhưng tôi muốn nghỉ lại đây một lát."

Chứng kiến số phận của hai lời mời này, những người đang có ý định tương tự cũng từ bỏ luôn.

Đến khi mọi người đã đi gần hết, Thích Tự mới cầm điện thoại lên chụp xung quanh vài tấm, sau đó tìm một vị trí thoải mái trên bãi cỏ ngồi xuống, mở Wechat ra gửi cho Số Phúc.

F1S: "Thời tiết chỗ cậu có vẻ tốt nhỉ."

Thích Tự ngỡ ngàng: "Anh vẫn chưa ngủ à?"

F1S: "Mới 11h, một tiếng nữa mới ngủ."

F1S: "Sao bảo đi chơi với các bạn mà, vẫn có thời gian chụp ảnh gửi tôi à?"

Tự: "Bọn họ đi chơi rồi, mỗi tôi ngồi lại bãi cỏ phơi nắng thôi~"

F1S: "Một mình? Để tranh thủ chat với tôi hả?"

Tự: "Anh có biết mình nói nghe thú vị lắm không?"

F1S: "Gặp phải người chỉ trả 5,000 nhưng lúc nào cũng đòi gấp mười như cậu, tôi than một chút cũng không được hả."

Vừa nhận được tin nhắn này, trước mặt bỗng xuất hiện một bóng râm.

Thích Tự ngẩng lên, phát hiện Chương Thừa Tuyên đã đứng đấy từ bao giờ, còn chìa ra một cốc cafe.

"Cho cậu này." Nam sinh mỉm cười nhìn hắn.

Thích Tự tạm cất điện thoại đi, cảm ơn đối phương rồi nhận lấy cafe.

"Cậu quả là lạnh lùng như lời đồn, vừa rồi được nhiều người chú ý thế mà cũng không phân tâm chút nào." Chương Thừa Tuyên ngồi khoanh chân xuống cạnh hắn, hỏi, "Không định đi dạo xung quanh một chút à?"

Thích Tự mỉm cười: "Tôi từng đến thăm nơi này rồi."

Chương Thừa Tuyên ngạc nhiên: "Từ bao giờ vậy?"

Thích Tự: "Năm ngoái."

Hồi năm nhất, Thích Tự đã rất nhiều lần lái xe đến đây một mình trong thời gian rảnh, thăm thú hết viện bảo tàng đến phòng tranh, thậm chí còn vào sân golf chơi thử vài lần.

"Chẳng trách." Chương Thừa Tuyên chán nản thở dài, "Tôi sơ ý quá, quên mất không hỏi cậu có muốn đến đây hay không."

"Có sao đâu, ra ngoài hít thở một lát cũng tốt mà." Thích Tự đuổi chân ra, "Mà cậu không đi chơi à?"

"Uống xong cafe rồi đi đây." Chương Thừa Tuyên giơ giơ cốc lên, lại hỏi, "Cậu ngồi đây một mình không chán chứ?"

"Chán gì, tiện thể trông đồ cho các cậu luôn mà." Thích Tự nói.

Chương Thừa Tuyên bật cười: "Khó khăn lắm mới mời được nhân vật trong truyền thuyết, thế mà đến đây cậu lại đi trông đồ cho bọn tôi à, trời ơi có mơ cũng không dám mơ vậy luôn á!"

Thật ra vẫn còn hai người nữa cũng ở lại, là một cặp đôi cùng học năm ba, ngồi cách Thích Tự một đoạn.

Biết Chương Thừa Tuyên nói đùa, Thích Tự chỉ bĩu môi chứ không đáp lại.

Chương Thừa Tuyên uống cafe xong liền đứng dậy, trước khi đi còn không quên bảo Thích Tự muốn ăn gì thì cứ lấy.

Thấy đối phương đi xa dần, Thích Tự mới lại lôi điện thoại ra, nhắn cho Số Phúc: "Vừa có bạn đến tìm, anh ngủ chưa?"

F1S: "Díu mắt rồi."

Tự: [Tuzki lắc điên cuồng.gif]

F1S: "..."

F1S: "Khỏi lắc, tỉnh rồi."

F1S: "Nghe Từ Nhất Chu bảo cậu đẹp trai lắm, chắc là được không ít nữ sinh theo đuổi phải không?"

Tự: "Không nhiều."

F1S: "Làm gì có chuyện?"

Tự: "Có cảm nhận được mấy cổ hay nhìn lén mình, nhưng rất ít người dám tỏ tình với tôi."

F1S: "Tại sao?"

Tự: "Các bạn bảo tôi lạnh lùng khó gần."

Tự: "Anh có thấy tôi lạnh lùng không?"

F1S: "Lạnh lùng? Cậu á..."

Tự: "Tôi làm sao?"

F1S: "Với tôi thì cậu cứ như con cá nhỏ quẩn người ấy."

Tự: "..."

Tự: [Tuzki lắc điên cuồng.gif]

Tự: "Anh đi ngủ được rồi đấy!"

F1S: "Cảm ơn, ngủ ngon."

Thích Tự đặt điện thoại xuống, ngấn người ra một lát, ánh mắt bất giác chuyển đến cặp tình nhân cách đó không xa.

Thì trông thấy nữ sinh lọt thỏm trong vòng tay bạn nam, cả hai đang đọc chung một cuốn sách, nữ sinh cầm khoai tây chiên trên tay, thỉnh thoảng đút cho bạn nam một miếng, người kia thì cứ một lúc lại cúi đầu hôn đối phương...

Thích Tự bỗng thấy lồng ngực như trùng xuống, không dễ chịu chút nào. Hắn bèn cầm điện thoại lên, nhắn cho Số Phức: "Dậy dậy."

F1S: "Thế mà cậu còn không nhận mình quán người!?"

Tự: "Tôi bỏ tiền!"

Tự: "Mà chỗ anh cũng đã đến 2h đầu."

F1S: "... OK you win."

F1S: "Còn nửa tiếng nữa, tranh thủ đi."

Tự: "Khoa tôi năm nay có một người nhanh nhẹn khéo léo lắm."

F1S: "Khéo cỡ nào?"

Tự: "Mới khai giảng được hai ngày, anh ta đã lên kế hoạch tổ chức một buổi dã ngoại cho cả ba khóa gặp mặt rồi, chính là bữa đi chơi hôm nay này, chưa kể còn thân thiện hòa đồng với mọi người nữa."

Từ lúc Chương Thừa Tuyên đến mời hẳn tham gia buổi picnic, Thích Tự vẫn luôn âm thầm quan sát đối phương.

Sau khi vào nhóm chat, hẳn còn để ý thêm cách Chương Thừa Tuyên nói chuyện cũng như cân đối mọi việc.

Người này trông thì nhiệt tình với tất cả mọi người, nhưng Thích Tự biết về nhiệt tình ấy là được rèn luyện mà nên, dù sao thì bọn họ đều mới chỉ biết nhau chưa bao lâu.

Nhưng vấn đề là cách thể hiện của Chương Thừa Tuyên rất tự nhiên, không cần cưỡng ép hay nịnh nọt mà vẫn có thể khiến người ta đồng tình nghe theo, và thậm chí là trở nên thân thiết với hẳn.

Thích Tự do dự một lát, rồi nhắn cho Số Phức: "Có vẻ ba cũng rất mong tôi trở thành một người như vậy."

F1S: "Khéo léo?"

Tự: "Ừm..."

Chỉ tiếc là, hẳn không làm được.

Hẳn nghĩ, ấy chắc hẳn thuộc về bản tính rồi.

Giống như em trai Thích Phong của hẳn vậy.

Hồi bé mỗi khi hai anh em ra ngoài chơi, mặc dù bộ dạng cả hai giống nhau y xì đúc, nhưng Thích Phong sẽ luôn vô thức thu hút được các bạn đồng lứa hơn cả, y như một cái nam châm.

Mà khác với em trai thích giao du, hẳn lúc nào cũng chỉ muốn chạy khỏi nơi náo nhiệt, tìm đến sự an tĩnh.

F1S: "Cậu bạn kia tên gì? Có muốn tôi tìm hiểu giúp cậu chút không?"

Thích Tự giật mình: "Chuyện này mà anh cũng tìm hiểu được?"

F1S: "Không biết, thử thôi."

Tự: "Tên là Chương Thừa Tuyên."

10 phút sau.

F1S: "Lai lịch cậu bạn này của cậu cũng không đùa được đâu."

Tự: "...?"

F1S: "Còn nhớ cái lần tôi gửi cho cậu báo cáo tài chính của Thời trang Phi Á không?"

Tự: "Nhớ."

Kia chính là công ti có báo cáo tài chính được Số Phức khen là ấn tượng, bảo hẩn đọc mà tham khảo.

F1S: "Thời trang Phi Á là công ti con dưới trưởng Tập đoàn cổ phần Lập Tảo. Người đứng đầu Tập đoàn họ Chương, tên Chương Hữu Phát, ông ta còn hai người em tên Chương Tất Phát với Chương Ái Phát nữa, đều là cổ đông lớn của tập đoàn. Cậu bạn Chương Thừa Tuyên này thì sở hữu cổ phần ở một công ti con của Lập Tảo, cho nên tôi đoán chắc cũng là một thiếu gia hoặc họ hàng gì của nhà họ Chương đấy."

Thích Tự không khỏi rơi vào mờ mịt, giây trước còn đang xoắn xuýt vì năng lực của mình không bằng người ta, thế mà giây sau Số Phức đã kể ra được cả tông ti họ hàng người ta ra cho mình nghe.

Chẳng hiểu sao, hẩn bỗng nhiên cảm thấy...

... Tâm tình tốt hẳn lên...

Trong lúc hắn còn đang thần thờ, Số Phúc đã lại gửi đến một tin nữa.

F1S: "Cá nhỏ, cậu có đối thủ rồi."

Thích Tự: "???"

Anh gọi phát nghiệm rồi đấy à!?

*****

<Epilogue>

Một—

Phó: "Từ Nhất Chu bảo cậu đẹp trai lắm."

Phân Số: "Này, tôi nói thế bao giờ, đừng có cái gì cũng lôi tôi vào thế chứ!"

Hai—

Thích Tự ngồi nhìn tình nhân người ta yêu đương, liên tục bị cầu lương tấp vào mặt.

Cứ nghĩ lại không cam lòng, rõ ràng ông đây cũng có chồng cơ mà.

Tự: "Ngủ cái gì mà ngủ, dậy đi!"

F1S: "..."

-

A/N: Thấy có người nói caca hiện tại không phức hắc lắm, nhưng xin hãy cho cậu ấy chút thời gian trưởng thành, người ta vẫn đang được chồng dạy dỗ hàng ngày mà... Bao giờ thành tài đảm bảo sẽ lật ngược tình thế~ 7
🌀 cố lên!

-

vtrans by xiandzg

T/N: Qua mình cũng đoán Chương Thừa Tuyên là đối thủ của Cá nhỏ mà không nhớ ra để link tới Phi Á =)))

Btw, bonus giáo cụ trực quan của cái gif mà hai bạn trẻ cứ đòi đưa mãi đây, hoá ra là lặc cho tỉnh thật =))))

Mạnh thêm tí nữa là cái "chặt" rồi ☹️

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẤU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 17: Tiết Mục Hoàn Hảo

So với cách gọi "Cá nhỏ" đầy trêu chọc, Thích Tự thấy việc Số Phúc gọi người kia là đối thủ của mình còn kì quái hơn cả.

Tự: "Sao lại nói cậu ta là đối thủ của tôi?"

F1S: "Quy mô của Phi Á với MeiWei gần như tương đương, Chương Thừa Tuyên rất có thể là một trong những người thừa kế tập đoàn, mà chính cậu cũng vừa khen cậu ta khéo ăn khéo nói là gì, chẳng lẽ thế còn chưa đủ tư cách làm đối thủ của cậu?"

Thích Tự im lặng, bị Số Phúc nói vậy cũng thiệt tình.

F1S: "Hiện tại là bạn học thế thôi, sau này ra trường kiểu gì rồi cũng đụng mặt."

Tự: "Tự dừng anh nói làm tôi khủng hoảng."

F1S: "Sao mà phải hoảng, có khi cậu ta còn chưa biết cậu là ai cũng nên. Tính ra thì cậu đang trên cơ một chút đấy."

Tự: "Chẳng lẽ tôi nhờ được anh tìm hiểu về cậu ta, mà cậu ta lại không nhờ ai điều tra được về tôi à?"

F1S: "Giống như cậu từng nói ấy, ba cậu là một người rất cẩn thận, lục soát từ trên xuống dưới Tư Nguyên thì cũng không ra được nơi nào có cổ phần của cậu hết. Chắc hẳn là nhờ người đứng tên hộ hả? Phải công nhận là ông ấy bao bọc cậu tốt thật."

Tự: "..."

F1S: "So về điểm này thì nhà họ Chương kém xa, hoặc có khi là bọn họ muốn phô trương như vậy cũng nên? Cậu cứ thử tìm hiểu về cơ cấu tập đoàn Tam Lập với danh sách cổ đông của các công ti con dưới trướng mà xem, không khác gì một cái gia phả, nào Chương Thừa Mân, Chương Thừa Hoan, Chương Thừa Duệ,... có vẻ đều là anh chị em của Chương Thừa Tuyên cả?"

Thích Tự: "...???"

Tự: "Tôi biết về gia phả nhà họ thì có tác dụng gì?"

F1S: "Chí ít cậu sẽ suy ra được vì đâu mà cậu ta khéo léo như thế chẳng hạn—cậu ta có rất nhiều anh em, không phải thái tử được định sẵn như cậu, cho nên không chỉ ở bên ngoài mà ngay trong nhà đã có sự cạnh tranh rồi, vì sao, vì gia sản hữu hạn, chia cho ngần ấy người thì quá bằng không, cậu ta biết vậy chẳng lẽ còn không sốt rột đi mở rộng quan hệ? Còn không cố gắng tăng tính cạnh tranh của mình lên?"

Thích Tự giật mình tỉnh ngộ, phải rồi, mặc dù đúng là còn bị động trong giao tiếp, nhưng biết trước được những điều này sẽ giúp hẳn hiểu được tính cách của đối thủ, cũng như phán đoán chính xác hơn về những hành vi mà người kia sẽ làm ra, từ đó chuyển từ thế bị động thành chủ động.

... Kì diệu thật!

Có điều Thích Tự ngẫm lại một lát, không biết nghĩ ra cái gì mà bỗng nhiên híp mắt lại. Hẳn lập tức cầm điện thoại lên gửi tin nhắn tới Số Phúc.

Tự: "Giờ tôi mới nhận ra, trong khi anh biết hết lai lịch của tôi, thì tôi lại chẳng biết gì về anh cả. Thế hóa ra tôi thiệt à!?"

F1S: "..."

F1S: "Trong hợp đồng không hề có điều khoản nào yêu cầu tôi phải khai báo thân phận với cậu."

Tự: [Tuzki lắc điên cuồng.gif]

F1S: "Lắc thế lắc nữa cũng vô dụng thôi, có giỏi thì tự cậu điều tra đi."

Tự: "..."

Thích Tự tức phát ghen, spam liên mấy phát "lắc điên cuồng" nữa cho bõ tức.

F1S: "Đừng lắc nữa..."

F1S: "Sau này cậu khắc biết thôi."

Tự: ""Sau này" là bao giờ?"

F1S: "Bao giờ tốt nghiệp được khóa học với tôi."

Tự: "..."

F1S: "Chẳng phải cậu đã tiến bộ rồi đó sao, cũng biết học một suy mười rồi đấy chứ."

Nghe đối phương nói kiểu này, Thích Tự lại càng tò mò về thân phận của Số Phúc, cứ như có con mèo nhỏ nào đó đang không ngừng cào cào trong lòng, khiến hẳn chỉ muốn lôi người kia ra từ màn hình Wechat ngay và luôn lúc này để dò xét một phen.

Cứ thế tán gẫu mà một tiếng trôi qua lúc nào không hay, đến khi nhận ra ở trong nước đã hơn 1h sáng, Thích Tự rốt cục mới rộng lượng tha cho Số Phúc đi ngủ.

Gần 12h trưa, các bạn học cũng rục rịch quay lại.

"Thích Tự, này giờ cậu không đi đâu chơi à?" Cao Trí Thời vừa lớn tiếng hỏi vừa tiến tới, thời tiết tháng 9 vẫn còn hơi nóng, hẳn đi dạo một lúc mà mồ hôi đã đầy đầu, ngồi xuống cạnh Thích Tự xong liền vớ luôn chai nước, vừa uống vừa cảm thán: "Công viên này lớn thật, đi cả ngày có khi cũng chẳng hết được."

Thích Tự: "Anh ở đây hai năm mà cũng chưa từng tới công viên Ngân Sơn à?"

Cao Trí Thời cười khố: "Hai năm vừa rồi bạn học nên có đi cũng chỉ đi quanh quanh trường thôi, cậu cũng biết chương trình ở Stafford cực cỡ nào mà..." Hẳn thờ dài, lại tò mò hỏi, "Chắc cấp ba cậu cũng học ở Mĩ hả? Này thấy cậu đi đường thiện nghệ lắm."

"Cũng thường mà, mới lái được một năm thôi." Thích Tự đáp.

Sau cuộc nói chuyện vừa rồi với Số Phức, Thích Tự cũng chú trọng đến việc bảo mật thông tin hơn, vô thức bắt đầu cân nhắc xem chuyện gì nên nói chuyện gì không. Chẳng hạn như chuyện sang Mĩ từ hồi tiểu học rõ ràng sẽ để lộ gia cảnh của hẳn, cho nên Thích Tự không thể nói cho đối phương.

"Mọi người về hết rồi à!" Đúng lúc này, Chương Thừa Tuyên với mấy người bạn cũng quay lại, trong tay là một đồng hồ ăn nóng hổi, nhiệt tình mời chào mọi người, "Vừa mua ít hotdog cho mọi người! Cả nhà đến ăn luôn cho nóng này!"

Mọi người hoan hô một tiếng rồi nhao nhao ùa đến, vui vẻ nói lời cảm ơn với Chương Thừa Tuyên.

Thích Tự thầm nghĩ, một cái hotdog \$8, hai mươi cái tính ra đã xấp xỉ 1,000NDT, nhưng đối với người có thân phận như Chương Thừa Tuyên thì số tiền này chắc hẳn cũng chỉ là muối bỏ biển không hơn.

Vấn đề là cách Chương Thừa Tuyên vờ như điều kiện của mình cũng không khác gì các bạn, rồi sau đó lại dùng chút "muối bỏ biển" này để lấy lòng mọi người thật ra rất lời.

Nhìn nụ cười sáng bừng của đối phương lúc này, Thích Tự bỗng dừng nhớ đến một loạt cái tên Chương Thừa Mân, Chương Thừa Hoan, Chương Thừa Duệ,...

Ở trong một gia đình lớn, một đứa nhỏ biết để ý quan tâm đến mọi người như vậy chắc hẳn phải được yêu quý lắm chứ?

Thế thì tại sao, Chương Thừa Tuyên còn phải tận lực đi lấy lòng người ngoài?

Lẽ nào vì ở trong nhà...

Cậu ta không có lợi thế mấy?

Đúng lúc này, Chương Thừa Tuyên nhìn qua, trực tiếp gọi tên hẳn: "Thích Tự, cậu không muốn ăn à?"

Thích Tự bị ngắt mạch suy nghĩ, bỗng dừng mỉm cười lại, nói: "Cậu chu đáo quá, nãy vừa mời tôi cafe, giờ lại bao mọi người hotdog nữa..."

Chương Thừa Tuyên hơi sững sốt, đây có vẻ là câu nói dài nhất của Thích Tự từ lúc xuất hiện đến giờ, cho nên không khỏi thu hút sự chú ý của tất cả mọi người.

Tề Chấn Thiên là người đầu tiên phản ứng, quay sang chọc Chương Thừa Tuyên: "Ừây, bạn Chương, bạn chỉ mua cafe mời mình Thích Tự thôi à, tệ quá nha!"

Đây rõ ràng chỉ là một câu đùa bình thường, thế nhưng người nói vô tâm, người nghe lại hữu ý.

Ánh mắt Chương Thừa Tuyên như lóe lên một chút, nhưng ngay lập tức đã lại tươi cười, quay ra hỏi mấy nữ sinh đứng đó: "Đổi một cốc cafe để rú được chàng soái ca này tham gia buổi dã ngoại, các cậu thấy có đáng không?"

"Đáng—!" Nhóm nữ sinh kích động hòa theo, "Đáng quá ấy chứ!"

Thích Tự vờ như không nhận ra đối phương vừa cố tình đánh trống lảng, cười cười với Chương Thừa Tuyên: "Cho tôi xin một cái hotdog đi, cảm ơn nhé."

Sau đó thì đoạn chuyện nhỏ này cứ thế trôi qua trong tiếng cười nói hi hi ha ha của mọi người.

Bọn họ bắt đầu tùm năm tùm ba thành các nhóm ngồi xuống tham picnic, vừa chia sẻ đồ ăn vừa trò chuyện.

Trên thảm bày ra đủ loại thức ăn thức uống, có sushi cơm nắm do em gái năm nhất tỉ mỉ chuẩn bị, có cả mực chiên giòn của em trai năm nhất hôm trước nói "không phục" trong group chat...

Trong mấy buổi tụ tập thế này, gần như ai ai cũng đang cố gắng thể hiện bản thân nhất có thể, người khéo miệng thì nói liên hồi, người không nói thì sẽ biểu diễn tài nghệ.

Mà người sở hữu vẻ ngoài đỉnh cao như Thích Tự thì chỉ cần ngồi không cũng đã đủ gây chú ý, chưa kể hôm nay hẳn còn mang theo violin, khiến cho mọi người lại càng háo hức chờ mong.

"Có khi đến lượt Thích soái ca của chúng ta lên biểu diễn rồi đấy nhỉ?" Sau một vài tiết mục ca hát nhảy múa, rốt cục có người sốt ruột lên tiếng.

"Phải đó phải đó, còn chưa được thấy Thích Tự chơi đàn đâu!"

Không để Thích Tự kịp phản ứng, xung quanh đã bắt đầu reo hò: "Oh~ oh~ oh~ Lên lên lên!"

Thích Tự mở hộp đàn, lấy ra cây violin bằng gỗ vân sam trong tiếng vỗ tay nồng nhiệt của mọi người.

Hôm nay hắn mặc một chiếc sơ mi tơ tằm đen trơn, quần ôm đồng màu, cùng đôi giày da thủ công trắng lì, khí chất vốn đã đầy mình, lúc này còn đỡ một cây đàn violin đỏ cam trên vai trái đứng dưới ánh mặt trời, khiến cho ai ai cũng lóa cả mắt.

"Cho hỏi..." Trước khi hắn bắt đầu, một nữ sinh đột nhiên giơ tay, đỏ mặt hỏi: "Tôi có thể, có thể quay lại để đăng lên Moments không?"

(*Moments của Wechat = FB Status/IG Post/Twitter Tweet)

Thích Tự nhìn cô chăm chăm vài giây, đến khi mặt đối phương đỏ như chuẩn bị nhỏ máu đến nơi rồi mới "Ừ" nhẹ một tiếng.

Tất cả nghe vậy thì hoan hô rào rào, một vài thì đồng loạt lôi điện thoại ra chĩa ống kính vào hắn.

Thích Tự hít sâu một hơi, đặt cây vĩ lên dây đàn rồi nói với mọi người: "Xin dành tặng mọi người một khúc nhạc mang tên "Playing Love from The Legend of 1900"."

Hắn nói xong, xung quanh cũng nhanh chóng yên ắng lại.

Tiếng đàn du dương cất lên, lập tức như đưa bọn họ về đến biển nước lam thẳm của thế kỉ 19...

Đây vốn là một khúc violin chưa đến hai phút, nhưng Thích Tự đã chủ động thêm một đoạn giai điệu tương tự vào phần giữa để kéo dài màn trình diễn ra thành ba phút. Chỉ là đối với các bạn học đang chăm chú lắng nghe

hắn này giờ, ba phút này lại chẳng khác gì vài tích tắc đồng hồ, vừa chớp mắt đã hết mất rồi.

Đến khi Thích Tự buông vĩ xuống rồi, cả hội vẫn đang đắm chìm trong dòng xúc cảm mãnh liệt.

Trái lại, phía sau bỗng truyền đến một tiếng huýt sáo vang dội. Bọn họ đồng loạt quay đầu, bắt gặp mười mấy người nước ngoài đã đứng đó từ bao giờ, trong đó có hai thanh niên ngoại quốc đeo bass guitar đang hào hứng giơ ngón cái với Thích Tự, hô lớn: "Great performance (Màn trình diễn tuyệt lắm)!"

Các bạn học lúc này mới tỉnh người, bắt đầu nhao nhao lên khen ngợi, càng kích động và tự hào hơn vì tài năng này chính là đồng hương của mình: "Hay quá Thích Tự! Một bài nữa đi!!"

Hai thanh niên ngoại quốc kia cũng ra hiệu rồi nói một câu gì đó với Thích Tự bằng tiếng Anh, bạn học nghe hiểu nhanh chóng giải thích lại cho mọi người: "Bọn họ đang mời Thích Tự biểu diễn chung một bài..."

"Quá tuyệt! Được đó được đó!" Ý kiến này lập tức được mọi người hoan nghênh nhiệt liệt.

Biết mình chẳng nào cũng không thoát được ngay, Thích Tự bèn sáng khoái nhận lời.

Ba người đứng bàn bạc vài câu rồi cũng thống nhất được tiết mục, sau vài tiếng đánh nhịp, một giai điệu rock "n roll kết hợp violin với tiết tấu cực nhanh bắt đầu vang lên.

"Uây uây uây, đây là bài gì vậy? Nghe hay quá!"

""Where is The Love (Tình yêu nơi đâu)!" Hai thanh niên kia như đoán ra thắc mắc của bọn họ, vừa gảy đàn vừa vui vẻ nói ra tên bài, "—Love is

everywhere (Tình yêu ở muôn nơi)!"

Như bị ảnh hưởng bởi bầu không khí từ bọn họ, Thích Tự dần tìm thấy hứng thú thực sự với màn trình diễn, nét cười trên mặt cũng tự nhiên vui vẻ hơn.

Tiết mục của ba người dần thu hút ngày một nhiều khán giả vây xem, bài cỏ nhanh chóng trở nên đầy nhộn nhịp.

Diễn xong, Thích Tự nói lời cảm ơn với hai người nước ngoài rồi cầm đàn về lại chỗ ngồi cũ.

"Thích Tự, cậu đúng là đa tài đa nghệ thật." Chương Thừa Tuyên đưa cho hắn một chai nước, ánh mắt sáng rực đầy vẻ ngưỡng mộ.

"Cảm ơn." Thích Tự nhận lấy nước, liếc nhìn đối phương một chút, không hiểu sao trong đầu lại hiện lên loạt tên Chương Thừa Mân, Chương Thừa Hoan, Chương Thừa Duệ...

Rốt cục cậu ta có địa vị thế nào trong gia đình? Vì sao phải chú ý lấy lòng mình như vậy làm gì?

Có cần thăm dò một chút không?

Thích Tự bỗng nhướn mày nhìn đối phương, cười nói, "Chương công tử chắc cũng đâu kém gì?"

Chương Thừa Tuyên hơi sững sốt: "Cậu... Cao Trí Thời nói gì với cậu à?"

Thích Tự vờ vịt: "Là sao?"

Chương Thừa Tuyên hơi tránh mắt đi: "À không, sao vừa rồi cậu lại gọi tôi như vậy?"

Thích Tự: "À, tại thấy Cao Trí Thời gọi cậu như vậy, nghe vui vui."

Chương Thừa Tuyên gượng cười: "... À ha ha."

*

Chủ nhật ở Hải Thành.

Phó Diên Thăng được một khách hàng quen biết mời đến một bữa tiệc.

Trong bữa tiệc có một vị luật sư gần 50 tuổi họ Thiện, qua vài câu trò chuyện đã đánh giá Phó Diên Thăng rất cao, nhin không được mà nói: "Còn trẻ mà tiền đồ đã xán lạn như vậy, không biết Phó tổng đã để ý ai chưa?"

Phó Diên Thăng hơi sững sốt, đang nghĩ xem nên trả lời thế nào thì luật sư Thiện đã lôi điện thoại ra: "Nếu chưa thì hay làm quen với con gái tôi xem, năm nay nó vừa vào đại học Stafford, tình tình cởi mở mà lớn lên cũng xinh xắn..."

Nghe đến đại học Stafford, Phó Diên Thăng vội nuốt lại lời từ chối: "Ồ?"

Luật sư Thiện giở Moments của con gái ra khoe, chỉ thấy đối phương vừa đăng lên mấy cái video cách đây vài tiếng

"Để xem nó có tự sướng cái nào không..." Luật sư Thiện ấn vào một video trong số đó, loa điện thoại lập tức vang lên tiếng violin du dương rất êm tai.

Phó Diên Thăng vừa liếc tới, ánh mắt bỗng đứng im—người đang biểu diễn trong clip lại chính là... Thích Tự.

Xem một lúc không thấy con gái xuất hiện, luật sư Thiện bèn tắt đi.

Sau đó bắt gặp ở ngay phía dưới là vài dòng biểu cảm—

"Á á á đĩnh chết mất!"

"Đang ở hiện trường, đây chính là đàn anh cùng khoa!"

"Bây giờ mới hiểu cảm giác fangirl là thế nào. Vì ảnh, tui sẵn sàng thi lại Stafford bao nhiêu lần cũng được! Hu hu mẹ ời con muốn lấy anh ấy!"

Phó Diên Thăng: "..."

"Hình như cuối tuần này nó đi picnic với bạn." Luật sư Thiện vừa giải thích vừa vuốt màn hình.

Phó Diên Thăng ho nhẹ một tiếng, ngắt lời đối phương: "Xin lỗi luật sư Thiện, thật ra tôi có người yêu rồi, trùng hợp là cũng đang đi du học."

Luật sư Thiện khẽ giật mình, sau đó tiếc nuối cắt điện thoại đi: "Vậ à?"

Phó Diên Thăng bắt lực cười cười: "Vâng, ở nơi đất khách quê người cũng không dễ dàng gì, tối qua chúng tôi cũng vừa nói chuyện xong, bị quần mãi đến 2h sáng mới đi ngủ được."

*****

<Epilogue>

Thích Tự: "Chương công tử chắc cũng đâu kém gì?"

Chương Thừa Tuyên: "...". Hình như đối thủ đã nhìn thấu mình rồi! QAQ

-

A/N:

Hai khúc nhạc mà Thích Tự thể hiện bằng violin: (1) bài diễn một mình là "Playing Love from The Legend of 1900" của Yo-Yo Ma; và (2) bài diễn chung với nhóm khách qua đường là "Where is the Love" của Josh Vietti.

Cả hai đều có mặt trên NetEase, bạn đọc nào hứng thú thì tìm nghe cũng được, nhưng làm ơn đừng để lại bình luận gì có khả năng gây khó chịu đến những người yêu âm nhạc trên đó nhé, âm thầm lặng lẽ nghe thôi, muốn cảm thán gì thì có thể về comment với tui nè!(*ω*)

Hôm qua thấy hàng loạt 666 mà cảm động quá ~ xá, hi vọng mọi người cứ tiếp tục như vậy nhen! Cuối tháng này nhập VIP, cam đoan mỗi chương sẽ dài hơn, thương thương thương~

-

vtrans by xiandzg

T/N: Tiện nay Hi Hi thông báo về chuyện nhập VIP thì mình cũng có vài lời về lịch đăng truyện luôn. Sang tháng aka tuần sau là công ti mình bắt đi làm lại rồi, thời gian sẽ eo hẹp hơn (rất) nhiều, cộng thêm lời cảnh báo về độ dài mỗi chương sau khi nhập VIP của tác giả trên kia thì mình dự là tốc độ dịch sẽ không được như đợt vừa rồi nữa đâu 😊

Rất cảm ơn mọi người đã theo dõi, hi vọng mình sẽ vẫn theo kịp raw để hype truyện cùng các bạn mỗi ngày 🙏

(Side note bỏ qua cũng được: Vụ 666 trên A/N là do bữa Hi khuyến khích mọi người bình luận nhiều vào, không biết cmt gì thì cứ thả 666 là được rồi, xong hôm qua cả loạt bạn đọc cũng vào thả 666 thật 🤔 🤔 🤔 mà cô gái đáng yêu lắm, còn đăng tên cảm ơn từng người ném PBV với tưới tiêu cho truyện lận, tui cũng được senpai noticed again á khừ khừaaaa)

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẤU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 18: Thực Hành Khởi Nghiệp

Kết thúc buổi dã ngoại, Thích Tự chạy xe đưa Vương Tuyên và Cao Trí Thời về lại đúng điểm tập hợp, sau đó tiện đường lái qua một nhà hàng Pháp thường đến, tranh thủ giải quyết bữa tối luôn.

Về đến nhà thì đã là 8 giờ tối.

Hắn tắm rửa ra, nhớ đến cuộc trò chuyện với Số Phúc hồi sáng, lại tò mò lên mạng tìm kiếm về tập đoàn Lập Tảo.

Giống như Số Phúc đã nói, thông tin về sự phân chia cổ phần trong Lập Tảo quả thật có ở khắp nơi, chưa kể trên mạng còn không biết bao nhiêu là tuyển tập tin tức "bên lề" về đại gia đình này.

Có bài kể, trong ba anh em sáng lập nên Lập Tảo, anh cả Chương Tất Phát trước kia từng đi lính, sở hữu bối cảnh bí ẩn, sau này chuyển sang kinh doanh, ban đầu chỉ là buôn bán tơ lụa, thế mà dần dần dẫn dắt cả ba anh em phát tài, thành lập nên tập đoàn Lập Tảo lừng lẫy một vùng Giang Châu. Hiện tại Chương Tất Phát là người điều hành vốn và chiến lược phát triển của Lập Tảo.

Người anh thứ Chương Hữu Phát phụ trách các hoạt động thường ngày của tập đoàn, thường xuyên xuất hiện trước công chúng, nhưng danh tiếng không được tốt đẹp như anh trai—giang hồ đồn rằng đây là một kẻ háo sắc, nuôi không biết bao nhiêu là tình nhân bên ngoài, nghe bảo ngôi sao nữ nổi tiếng nào đó cũng là một trong các bồ nhí của hắn.

Trong ba anh em, em út Chương Ái Phát là người có đời tư kín đáo và trầm ổn nhất, tuy cũng đảm nhiệm chức vụ quan trọng trong tập đoàn nhưng rất ít khi lộ mặt, chỉ là nghe nói người này bị vô sinh mãn tính, 45 tuổi mà vẫn chưa có con, quả là đáng thương.

Hóng được một rổ thị phi về nhà họ Chương xong, Thích Tự vẫn không đoán ra Chương Thừa Tuyên thuộc về nhánh nào trong số Tất Hữu Ái.

Một lát sau, hần chuyển sang tìm về Công ti Điều tra Trác Thạch. Công ti này được thành lập từ bảy năm trước, do không đăng kí niêm yết nên ngoài thông tin về tổng vốn và đại diện pháp lí thì chẳng xuất hiện mấy ở trên mạng.

Ngồi mãi, Thích Tự mới mò ra được một tin tức có liên quan—nói bốn năm trước, sau khi Trác Thạch lật tẩy được bê bối tài chính của một công ti niêm yết trong nước, công ti nọ đã lập tức bị đình chỉ kinh doanh, mà toàn bộ cổ đông và ban điều hành cũng bị đưa đi điều tra hết.

Dù chỉ là tin cũ, nhưng vẫn khiến Thích Tự bỗng thấy thật kì quái. Rõ ràng MeiWei cũng đang gặp vấn đề về tài chính, thế mà hần lại đi thuê một người làm trong công ti điều tra tán gẫu với mình, nghe có vẻ sai sai?

Thích Tự tắt máy tính đi nằm, sau đó rút điện thoại mở ra profile Wechat của Số Phúc, lại nhìn thấy câu nói "Kết giao vì lợi là bỏ đi đạo nghĩa/Mất đạo nghĩa sẽ chỉ thấy người sai" kia.

Hần không nhịn được tò mò, bèn nhắn hỏi đối phương: "Câu nói triết lí trong profile của anh nghĩa là sao vậy?"

Không thấy Số Phúc trả lời luôn, Thích Tự lại nghĩ ngợi một hồi, sau đó cảm thấy hình như bản thân suy diễn cũng hơi quá.

Dù sao thì Trác Thạch là công ti dịch vụ, Số Phúc chỉ làm công ăn lương, ban đầu có nâng quan điểm về độ nghiêm trọng của vấn đề thật,

nhưng sau đó cũng chưa từng làm gì thêm.

Quen nhau đến nay đã nửa tháng, Thích Tự vẫn chẳng thấy đối phương có nhắm đến mục đích gì đặc biệt, trong khi chính mình thì được biết bao nhiêu là lợi...

Nghĩ đi nghĩ lại, Thích Tự bèn gạt đối phương ra khỏi danh sách tình nghi, nhưng đồng thời cũng hạ quyết tâm phải bàn bạc lại với ba về vấn đề tài chính của MeiWei cho ra nhẽ vào kì nghỉ đông sắp tới.

*

Hôm sau tỉnh dậy, Thích Tự đã nhận được câu trả lời của Số Phúc.

F1S: "Ý là đừng mong mọi chuyện chỉ có lợi cho mình, đánh mất đạo nghĩa thì hỏng."

F1S: "Muộn thế rồi mà chưa ngủ à?"

Thời gian gửi đã là sáu tiếng trước.

Thích Tự trả lời hần: "Tôi dậy rồi."

F1S: "Tôi mới vừa đặt lưng."

Tự: "..."

Tự: "Anh chuẩn bị đi ngủ à?"

F1S: "Thấy cậu báo tỉnh là tôi biết mình chưa ngủ được rồi."

Chẳng hiểu sao Thích Tự nghe vậy mà mềm hết cả lòng, bèn gửi cho đối phương một cái emoji cười ha hả.

F1S: "Ban ngày đi xã giao, có đến một buổi hòa nhạc tư nhân với khách hàng, nghe được một tiết mục violin rất hay."

Thích Tự sững sốt, trùng hợp thế? Hôm qua hẳn cũng vừa biểu diễn violin cho người ta xem xong.

Hắn hỏi: "Anh thích violin à?"

F1S: "Ừm, tiếng violin cũng giống như lời trái lòng từ tình nhân ấy, nghe rất dịu lòng."

Thích Tự mỉm cười, không ngờ anh trai này cũng lãng mạn ra phết.

Có điều nghe chừng Số Phức chỉ nghe mỗi dòng cổ điển thôi thì phải?

Tự: "Violin cũng chơi được cả giai điệu mạnh mẽ vui tươi nữa đấy."

F1S: "VẬY SAO?"

Thích Tự tìm lại trong điện thoại mấy bản nhạc mình chơi trước kia, gửi qua cho đối phương: "Nghe thử đi."

Sau đó rời giường đi rửa mặt, nướng bánh mì, hâm nóng sữa, lúc quay lại thì Số Phức cũng đã nghe xong.

F1S: "Hay thật."

F1S: "Bản nhạc này tên gì vậy?"

F1S: "Sao tên file lại chỉ có mỗi ngày?"

Thích Tự vừa ăn sáng vừa nhả lại: "Tôi chơi đấy."

F1S: "Cậu biết chơi violin!?"

Thích Tự hơi phồng mũi nhả lại một chữ "Ừm".

Vốn cứ nghĩ Số Phức sẽ tỏ ra thán phục như các bạn học của hắn, thế mà đối phương lại hỏi một câu đầy khó hiểu.

F1S: "Cậu là con trai mà cũng chơi violin hả?"

Thích Tự nhướn nhướn mày: "Sao con trai thì không thể chơi violin? Rất nhiều nghệ sĩ violin nổi tiếng cũng là nam mà."

F1S: "Theo như tôi tưởng tượng, thì chắc là cậu đẹp trai theo kiểu thư sinh ốm yếu phải không?"

Tự: "..."

Thích Tự đặt cafe xuống, dùng cả hai tay gõ bàn phím: "Xin lỗi anh đi, tôi đây cao 1m87 nặng 70kg, hơi bị cường tráng nhé!"

F1S: "Cậu cao thế."

Thích Tự khẽ hừ một tiếng, tức giận trong lòng cũng tiêu tan, nói lại với hắn: "Mai anh đi làm rồi phải không? Nay không nói chuyện với anh nữa, nghỉ sớm đi."

F1S: "Được."

F1S: "Nhưng mà trước khi đi ngủ phải dặn cậu cái này đã."

Số Phúc gửi qua một biểu đồ chiều cao-cân nặng chuẩn của nam giới, còn vạch một đường ngang giống từ chiều cao của Thích Tự sang, kèm bình luận: "Hơi gầy, nhớ ăn sáng nhiều một chút."

F1S: "Ngủ ngon."

Thích Tự: "..."

Nếu Số Phúc ở đây lúc này, hắn đảm bảo sẽ cho đối phương đóng vai con thỏ Tuzki bị lắc điên cuồng kia ngay và luôn!!!

*

Nhoáng cái, cuối tuần cũng trôi qua.

Sau buổi dã ngoại, hội học sinh Trung Quốc bọn họ trở nên thân thiết hơn nhiều, ngày nào cũng chat chit tung trời trong group.

Có điều Thích Tự cũng không mấy khi tham gia, vì lần nào nói xong cũng gây bão, thậm chí còn kéo theo không ít người bình luận kiểu "ảnh nhóm ảnh nhóm nào" phía sau, hẳn hơi dị ứng với cách mà các bạn học cứ làm quá lên như vậy, cho nên dần dà cũng không nói gì nữa.

(*đoạn ảnh nhóm ý kiểu superstar thỉnh thoảng mới trỗi lên làm mọi người hào hứng vào ăn hôi sự xuất hiện ấy)

Tuy là hẳn vẫn vào theo dõi thường xuyên, tranh thủ gom về mấy cái sticker vui vui.

Ngày nọ, mọi người trò chuyện về các môn tự chọn.

Ở Stafford, bắt đầu từ năm hai sẽ có nhiều môn tự chọn hơn. Các anh chị khóa trên trong nhóm đang truyền lại kinh nghiệm chọn môn của mình, chia sẻ cho bọn họ môn nào vừa nhẹ vừa dễ kiếm tín chỉ, môn nào vừa khó vừa dễ trượt, môn nào có giáo sư giỏi để học hỏi được nhiều thứ...

Trong số đó, Thích Tự tương đối hứng thú với môn học có tên "Thực hành khởi nghiệp".

Môn này thì không giới hạn khoa, nhưng vì có chạm đến nhiều nội dung chuyên ngành như thành lập công ti, quản lí công ti, tài chính,... nên chủ yếu cũng toàn sinh viên Kinh tế đăng kí học.

Giáo trình yêu cầu học sinh lập nhóm 5-20 người, mô phỏng lại công tác khởi nghiệp từ khâu ý tưởng, kéo vốn, cho đến thành lập công ti trong vòng 1-3 năm.

Các báo cáo phản tư sau từng giai đoạn thực hành sẽ là căn cứ để giáo sư cho điểm, vì vậy mấu chốt để đạt được tín chỉ không phải khởi nghiệp thành công hay không, mà là mức độ đóng góp và những phản hồi thực tiễn.

(*báo cáo phản tư: reflective report—viết về những bài học, những kinh nghiệm mà bản thân rút ra được)

Trước đây ở Stafford, đã từng có học sinh đưa được công ti khởi nghiệp từ lúc học môn này đến thành công rực rỡ, cũng có học sinh bán nó đi đổi lấy một món hời—những sự tích này đã khơi mào hứng thú cho không biết bao nhiêu là sinh viên, chỉ là phần lớn vừa vào môn đã gặp ngay rắc rối ở khâu tìm thành viên, nên cuối cùng mới không nên cơm cháo gì.

Đây cũng chính là điều mà Thích Tự đang đau đầu—hắn không gặp khó khăn trong việc lên ý tưởng kinh doanh, nhưng lại gần như mù mờ về cơ cấu nhân sự... Có điều, nghĩ đến đây, hắn bỗng nhớ ra một lựa chọn tương đối thích hợp.

Xế chiều hôm ấy, Thích Tự vừa học xong một tiết chuyên ngành thì "lựa chọn thích hợp" này đã chủ động tìm đến.

"Thích Tự." Chương Thừa Tuyên xuất hiện với nụ cười thương hiệu, hỏi, "Cậu quyết định được môn tự chọn chưa?"

"Vẫn chưa." Thích Tự đút một tay vào túi, chờ đối phương nói tiếp.

"Tốt quá, năm nay tôi tính chọn "Thực hành khởi nghiệp", đang muốn mời cậu vào chung nhóm, cậu thấy sao?" Chương Thừa Tuyên ngỏ lời.

Thích Tự nhướn mày: "Ra quán cafe trên phố Lime nói cụ thể được không?"

Chương Thừa Tuyên mừng ra mặt: "Tất nhiên rồi."

Phố Lime nằm ngay cạnh đại học Stafford, vào đến Starbucks, Thích Tự chủ động gọi hai cốc latte rồi trả tiền luôn.

Chờ hẳn ngồi xuống xong, Chương Thừa Tuyên nói lời cảm ơn rồi cũng vào thẳng vấn đề, bắt đầu với hiểu biết về môn học "Thực hành khởi nghiệp", sau đó là ý tưởng cho mô hình công ti khởi nghiệp của mình—một ứng dụng cho sinh viên thuê quần áo—từ giai đoạn định hình cho đến kế hoạch về lâu về dài đều được hẳn vạch ra rất chi tiết, nghe là biết cực kì có sự đầu tư.

"Cậu thấy ý tưởng này thế nào?" Chương Thừa Tuyên nhìn Thích Tự đầy chờ mong.

"Rất tuyệt." Thích Tự nhẹ nhàng đặt cốc giấy xuống, hỏi, "Nhưng tôi muốn biết, vì sao cậu lại muốn mời tôi vào nhóm?"

Chương Thừa Tuyên: "Ha ha, còn lí do gì nữa? Cậu đẹp trai như vậy, có cậu ra mặt thì không chỉ dễ xin đầu tư mà bớt luôn được cả phí mời người về quảng cáo rồi, một công đôi đường quá tiện."

Thích Tự hơi bĩu môi, lắc đầu nói: "Nếu chỉ vì lí do này, thì tôi xin phép được từ chối."

Chương Thừa Tuyên ngẩn người: "Tại sao?"

Thích Tự nhìn hẳn cười: "Cậu đã lên hết kế hoạch chi tiết như thế rồi, vậy mà chỉ muốn tôi đảm nhiệm đúng hai chuyện, lại còn đều liên quan đến vẻ bề ngoài, chẳng lẽ trong mắt cậu tôi chỉ là một bình hoa thôi à?"

Chương Thừa Tuyên vội nói: "Đừng hiểu lầm, tôi không có ý đó... Nếu cậu thấy kế hoạch của tôi chưa hợp lí ở điểm nào thì cứ chỉ ra, nếu cậu có cách nghĩ khác thì chúng ta hoàn toàn có thể cùng nhau thảo luận lại."

Thích Tự nghĩ nghĩ, nói: "Nếu vậy thì thật ra cậu tìm ai mà chẳng như nhau."

Thích Tự nhấp một ngụm cafe, lại hỏi Chương Thừa Tuyên: "Cậu có mời Vương Tuyên không?"

Hắn biết gia cảnh của Vương Tuyên rất bình thường.

"Không." Chương Thừa Tuyên rũ mắt nói, "Mới quen nên tôi cũng chưa biết gì về cô ấy lắm. Tất nhiên nếu cậu thấy Vương Tuyên OK thì chúng ta có thể mời thêm vào nhóm."

Thích Tự cười, hỏi lại: "Chỉ cần tôi thấy OK là có thể mời?"

Chương Thừa Tuyên bỗng dưng không biết phải nói tiếp thế nào.

Thích Tự thở ra một hơi, đột nhiên buột miệng: "Chương Thừa Tuyên, tôi thích làm việc với người thẳng thắn, cứ che giấu mãi thế này cậu không thấy mệt à?"

Chương Thừa Tuyên nhìn Thích Tự đầy thảng thốt.

Mà chính Thích Tự cũng ngẩn người sau một lời vừa rồi—"Tôi thích làm việc với người thẳng thắn" là điều Số Phúc từng nói với hắn, thế mà hiện tại hắn lại vô thức dùng để nói với Chương Thừa Tuyên.

Nhưng hắn biết rõ, đây không phải ý nghĩ xuất phát từ nội tâm mình, mà gần như là một chiến thuật gây áp lực tâm lí cho đối tượng đàm phán, dựa vào sự tự tin với việc mình nắm trong tay nhiều thông tin hơn.

Nụ cười trên mặt Chương Thừa Tuyên dần biến mất, hắn nhìn Thích Tự, trầm giọng hỏi một câu: "Cậu đã biết tôi là ai?"

*****

<Epilogue>

Phó: "Tôi vừa nghe người ta biểu diễn violin, hay lắm."

7 7: "Tôi cũng biết chơi violin! Bài này tôi đàn đây! Tôi còn cao ráo blablabla nữa..."

Phó—vừa gheo người ta, vừa bị sự đáng yêu của người ta tấn công cho không còn manh giáp... trêu vợ vui quá sao giờ?

-

vtrans by xiandzg

T/N: Em nó vào group chat với bạn học chỉ để nhật meme với sticker về nhả cho Thầy.....

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẤU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 19: Tinh Táo Lựa Chọn

Thích Tự vẫn bảo thủ nói: "Không, nhưng cậu có thể nói cho tôi biết."

"Được rồi..." Chương Thừa Tuyên siết lấy cốc cafe trong tay, nói, "Cậu đã nói thế thì, chắc cậu cũng biết đến tập đoàn Lập Tảo phải không?"

Thích Tự gật đầu: "Biết."

"Tôi là con trai của Phó chủ tịch Lập Tảo, Chương Hữu Phát." Chương Thừa Tuyên ngừng lại một chút, "Nhưng trước năm tôi lên 12, nhà họ Chương chưa bao giờ công nhận sự tồn tại của tôi."

Thích Tự ngần người, không công nhận?

... Con riêng?

"Về sau trùng hợp thế nào, tôi lại gặp được em trai ông ấy, Chương Ái Phát, cũng chính là bố tôi bây giờ. Bố nhận tôi làm con nuôi, nên về mặt pháp luật thì tôi là con của Chương Ái Phát, gọi ông ấy là cha, lại gọi bố ruột của mình là bác hai." Chương Thừa Tuyên nhìn nhìn Thích Tự, nở nụ cười cay đắng, "Chắc cậu thấy lộn xộn lắm phải không?"

"Ừ..." Phải công nhận là lộn xộn thật, chưa kể Thích Tự cũng không ngờ Chương Thừa Tuyên lại thẳng thắn đến... mức này.

"Bởi vì thân phận thấp kém của mình ở trong nhà họ Chương, từ bé đến giờ tôi đã quen phải thăm dò sắc mặt người khác khi nói chuyện. Có lẽ cậu sẽ cảm thấy như vậy thật giả tạo, tôi không phủ nhận việc mình tiếp cận cậu

là vì ý đồ riêng, nhưng mà Thích Tự này..." Chương Thừa Tuyên nhìn hẳn, ánh mắt lại lóe lên vẻ ngưỡng mộ, "Cậu không thấy chính mình ưu tú đến nhường nào à, nếu không phải cậu tự dựng nên một bức tường bắt mọi người cách xa mình ra cả ngàn dặm, thì ai mà chẳng muốn tiếp cận cậu?"

Thích Tự không để tâm về vế sau, chỉ chú ý mỗi đoạn Chương Thừa Tuyên thú nhận việc tiếp cận mình vì ý đồ riêng, truy hỏi: "Cho nên, cậu cũng biết về lai lịch của tôi?"

Chương Thừa Tuyên gật đầu: "Thời trang MeiWei dưới trướng tập đoàn Tư Nguyên, đối thủ của Phi Á đó giờ, trùng hợp thay, Phi Á hiện tại đang thuộc quyền quản lí của bố tôi."

Thích Tự hơi hoang mang, Số Phúc có nói là không tìm được thông tin gì về cổ phần của hẳn ở Tư Nguyên trên mạng mà, sao Chương Thừa Tuyên lại biết được liên hệ giữa mình và MeiWei?

Có điều chỉ một giây sau, Chương Thừa Tuyên cũng đã giải đáp luôn thắc mắc này cho hẳn.

"Lần đầu tiên nghe nói về cậu là hồi tôi mới đậu Stafford. Trong bữa tiệc mừng với gia đình, bác hai nhắc đến người thành lập MeiWei tên Thích Nguyên Thành, có cặp con trai sinh đôi rất mỹ miều, cũng xấp xỉ tuổi tôi, sau khi li hôn từ nhiều năm trước thì mang theo một đứa sang Mỹ, định cư luôn bên đó."

Thích Tự nhú mày, tin thì chuẩn đấy, nhưng tả gì không tả lại tả "mỹ miều" là thế nào?

Chương Thừa Tuyên lại nói: "Kì vừa rồi quay lại trường, Cao Trí Thời mới nói tôi biết trong khoa có một cậu học sinh người Trung rất đẹp trai nhưng cực kì lạnh lùng, họ Thích. Lần đầu tiên tôi gặp cậu, cậu mặc quần áo của MeiWei, hôm đi picnic, cậu lái Porsche, vẫn mặc trang phục của công ti nha mình, nhờ vậy mà tôi có thể liên hệ cậu với MeiWei."

Thích Tự thắng thốt trong lòng, trực giác của Chương Thừa Tuyên này cũng nhạy thật, hẳn mà không có Số Phức ở sau chỉ chiêu cho thì hẳn là cục diện bây giờ đã khác rồi.

"Nhưng mà, tôi không ngờ cậu lại kín đáo đến thế. Cao Trí Thời nói cậu ta có thử thăm dò mấy lần mà cậu cũng chẳng hề để lộ ra điểm gì cả." Chương Thừa Tuyên cười cười, "Nếu không phải do hôm nay cậu bắt tôi ngửa bài, thì tôi cũng chẳng thể nào xác nhận được việc cậu là "Thích công tử" của tập đoàn Tư Nguyên."

Thích Tự: "Cao Trí Thời biết thân phận của cậu?"

Chương Thừa Tuyên: "Ừ, bọn tôi quen nhau hồi mới vào trường, tôi nói với cậu ta về quan hệ của mình với tập đoàn Lập Tảo ngay từ đầu, có điều là cậu ấy không biết về xuất thân phức tạp của tôi."

Thích Tự: "Vậy vì sao lại nói cho tôi?"

Chương Thừa Tuyên: "Tôi giấu cậu ta, vì không muốn cậu ta coi thường mình. Cao Trí Thời lớn lên trong gia đình trí thức, rất chú trọng đạo đức của chính mình và mọi người. Tôi không giấu cậu, vì biết có giấu cũng vô dụng. Chúng ta ở trong cùng một vòng xã hội, sau này cậu kế thừa gia nghiệp họ Thích rồi, thế nào mà chẳng gặp lại, sớm muộn gì cậu cũng sẽ biết được bối cảnh của tôi. So với để cậu tự điều tra ra những điều ấy, chẳng thà tôi thẳng thắn với cậu luôn còn hơn."

Thích Tự nhíu mày: "Vậy cậu không sợ tôi sẽ coi thường cậu sao?"

Chương Thừa Tuyên nhìn Thích Tự cười: "Tôi nói rồi, tôi rất giỏi thăm dò thái độ, từ bé đến lớn bị chỉ trở thành quen, vì vậy mà tôi cực kì miễn cảm với thái độ của người khác. Từ lúc bắt đầu nói về xuất thân của mình, tôi vẫn luôn quan sát cậu, nếu nhìn ra bất kì vẻ khinh bỉ nào thì tôi đã không dốc lòng tâm sự với cậu tiếp rồi."

Chẳng hiểu sao khi nghe Chương Thừa Tuyên nói mình "bị chỉ trở thành quen", Thích Tự lại thành ra thông cảm cho đối phương.

Chương Thừa Tuyên còn nói: "Thích Tự, nếu có thể, tôi rất mong chung ta có thể trở thành những người bạn thân thiết."

*

Buổi chiều không có tiết, Thích Tự nói chuyện với Chương Thừa Tuyên xong về nhà mới chỉ 4 giờ, hắn vào Wechat hỏi Số Phúc: "Dậy chưa?"

F1S: "Vừa tỉnh..."

Thích Tự biết đối phương chỉ còn một tiếng nữa là đến giờ đi làm, đại khái là không thể nói chuyện lâu, do dự một lát mới hỏi: "Gọi điện được không?"

F1S: "Mới sáng ra đã muốn nghe giọng rồi? Nhớ tôi thế cơ à?"

Thích Tự: "..."

F1S: "Kết nối đi."

Nói xong, đối phương đã chủ động gọi sang cho hắn.

Điện thoại vừa kết nối, Số Phúc a lô một tiếng rồi hỏi: "Có chuyện gì vậy?" Âm giọng vừa ngủ dậy vẫn khàn khàn, nhưng ngữ điệu thì hết như bình thường.

Thích Tự nói: "Tôi đã xác nhận, Chương Thừa Tuyên đúng là người nhà họ Chương của Lập Tảo."

Số Phúc hơi sửng sốt: "Nhanh vậy? Xác nhận bằng cách nào?"

"Tôi hỏi trực tiếp." Thích Tự mở tủ lạnh lấy ra một chai nước khoáng có ga, nghiêng đầu kẹp điện thoại với vai, vừa vặn nắp vừa nói, "Vừa ngồi cafe nói chuyện với cậu ta hai tiếng liền."

Số Phúc vẫn thấy khó tin: "Hỏi trực tiếp? Cậu hỏi thế nào?"

Thích Tự: "Tôi nói mình không thích ai giấu diếm, bảo cậu ta nên thẳng thắn thì hơn."

"Tôi thấy cậu hơi..." Số Phúc muốn nói lại thôi, có vẻ vô cùng cạn lời.

Thích Tự uống một hớp xong nheo mắt nói: "Anh muốn nói cái gì?"

"...Cái gì là cái gì?"

"Anh đang nói tôi "hơi" làm sao thì tự nhiên dừng còn gì, lại đang mắng tôi trong bụng phải không?" Thích Tự hừ một tiếng, "Đừng tưởng tôi không nghe ra."

"Vậy cậu cảm thấy tôi định nói gì?" Số Phúc hỏi lại.

Thích Tự đặt chai nước xuống, cầm lại điện thoại tử tế: "Nói tôi dần."

—Ngoài khinh bỉ trí thông minh của mình ra thì người này còn gì để nói nữa đâu.

Số Phúc bật cười: "Đấy nhé, cậu tự biết rồi thì cứ giữ trong lòng thôi, nhất định phải nói ra làm gì."

Thích Tự tức đến nỗi muốn đánh người: "Sao lại nói tôi dần? Tôi làm gì sai à?"

Số Phúc: "Chủ động hỏi hẵn xong, chẳng phải chính cậu cũng tự làm bại lộ thân phận của mình rồi còn đâu?"

Thích Tự: "..."

Đệt, hình như đúng thế thật...

"Cậu không nghĩ đến trường hợp đối phương sẽ tiếp tục vờ vịt rồi quay lại chơi chiêu với cậu à?" Số Phúc hỏi, "Tôi cứ nghĩ cậu sẽ quan sát thêm một thời gian, chờ chắc chắn rồi mới ra tay chứ."

"Nhưng cậu ta là người có việc nhờ tôi." Thích Tự ra sức biện luận, "Cậu ta muốn lập nhóm với tôi cho lớp "Thực hành khởi nghiệp", nếu cậu ta còn vờ vịt, tôi nhất định sẽ từ chối!"

Dù gì sau đó Chương Thừa Tuyên cũng phải thú nhận rồi, hẳn cảm thấy mình đã thắng ván này.

Nhưng Thích Tự bỗng nghĩ lại về những lời Số Phúc vừa nói, híp mắt lại.

Đúng là so ra, Số Phúc này kiên nhẫn hơn mình bao nhiêu, nếu thế thì từ lúc kết giao đến giờ, chẳng lẽ anh ta cũng toàn chơi chiêu kiểu này với mình?

Có khi nào anh ta mưu mô như vậy thật, đã thế lại còn giỏi che giấu, cho nên mình mới không nhận ra được gì không...?

"Thôi không sao, cậu bạn kia của cậu dù gì cũng chỉ là sinh viên, đối phó như vậy chắc cũng đủ." Số Phúc hỏi, "Thế rồi hai người nói chuyện gì mà hết hai tiếng?"

Thích Tự lấy lại tinh thần, đầu tiên bình tĩnh kể lại cho đối phương những gì mình tìm hiểu được về nhà họ Chương ở trên mạng, sau đó nói: "Cậu ta là con riêng của người anh thứ Chương Hữu Phát, nhưng về sau được Chương Ái Phát nhận làm con nuôi, cho nên hiện tại coi như là đời kế của người em út."

Số Phúc sững sờ: "Mấy chuyện phức tạp này mà cậu ta cũng kể cho cậu?"

"Ừm." Chính Thích Tự cũng rất bất ngờ, hẳn cứ nghĩ Chương Thừa Tuyên sẽ giữ lại những riêng tư lộn xộn như vậy.

Có điều, chính sự thẳng thắn này của đối phương đã đã động được hẳn.

Về sau nhận lời chung nhóm với Chương Thừa Tuyên cho môn khởi nghiệp kia, cũng là cách hẳn đáp lại thỉnh cầu kết bạn của đối phương.

Đang trầm ngâm suy nghĩ phần mình, Số Phúc bỗng nhiên thở dài một hơi, nói: "Tên nhóc ấy hoặc là ngốc y như cậu, hoặc là khôn ngoan hơn cậu rất rất nhiều."

Thích Tự: "?????"

Thích Tự: "Anh bảo ai ngốc!?"

"Khụ, à không." Số Phúc nhanh chóng đổi giọng, "Các cậu vẫn còn là sinh viên mà, đơn thuần một chút cũng dễ hiểu."

Thích Tự cắn răng nói: "Vậy anh giải thích đi, tại sao lại nói có thể cậu ta khôn ngoan hơn tôi rất rất nhiều?"

Số Phúc: "Dùng trải nghiệm khiến người khác thông cảm, dùng chân thành đổi lấy sự tín nhiệm, để cuối cùng đạt được mục đích của mình—đây là chiêu bài rất hay được sử dụng trong đàm phán thương nghiệp, những người dùng thủ đoạn này đều có chung một tố chất đặc biệt..."

Thích Tự: "Tố chất đặc biệt gì?"

Số Phúc có vẻ như đang rời giường, sột soạt một lúc rồi mới nói: "Kiểm soát biểu cảm phải tốt, chung quy là giỏi diễn."

Thích Tự không: "Cậu ta mới có 20 tuổi."

Số Phúc: "Cậu ta có kinh nghiệm đối nhân xử thế hơn cậu nhiều."

Thích Tự: "Chẳng lẽ những gì cậu ta biểu hiện đều không thể nào là thật lòng?"

Âm thanh bên kia bỗng nhiên nghe hơi vang, dường như Số Phúc vừa vào nhà tắm: "Vậy tôi hỏi cậu, cậu có thông cảm cho cậu ta không?"

Thích Tự: "..."

Số Phúc lại hỏi: "Cậu ta đạt được mục đích của mình chưa?"

Thích Tự: "..."

Thích Tự cố vớt vát: "Cậu ta chỉ muốn kết bạn với tôi thôi mà."

Số Phúc: "Ở tầng lớp của cậu, bạn bè chính là một loại quan hệ vì lợi ích."

"Anh nhất định phải nói đến như vậy sao..." Thích Tự không hiểu, thậm chí còn có phần phẫn nộ, "Trong mắt anh, mọi quan hệ trên thế giới này đều lạnh lẽo đều chỉ vì lợi ích thôi à? Tôi phải từ chối cậu ta thì mới là khôn ngoan ư?"

Số Phúc bỗng im lặng mấy giây, sau đó mới mở miệng: "Thích Tự, tôi không hề có ý đó, tôi chỉ đang phân tích cho cậu biết, mỗi việc làm mỗi lựa chọn của cậu đều có thể dẫn đến một cái giá phải trả. Cậu tỉnh táo lại rồi suy nghĩ thử xem, cậu đồng ý kết giao với Chương Thừa Tuyên là vì thông cảm với cậu ta, hay vì ý muốn của chính cậu? Không thì đơn giản hơn đi, quyết định ấy có tương thích với nguyên tắc kết bạn của cậu đó giờ không? Nếu như cậu thấy Chương Thừa Tuyên là một người đáng kết giao, thì chẳng có vấn đề gì cả—Tỉnh táo đưa ra sự lựa chọn, hưởng thụ tất cả

những gì nó có thể mang lại, như vậy thì dù có gặp phải tổn thương, cậu cũng sẽ mau chóng hồi phục lại được."

Giọng nói đàn ông cùng tiếng vang đặc thù của phòng tắm truyền vào bên tai, khiến Thích Tự nhanh chóng tỉnh táo lại không ít.

Trong lúc hần vẫn đang trầm ngâm ngẫm nghĩ về cả đoạn triết lí sâu xa vừa rồi của đối phương, Số Phúc bỗng nhiên đổi giọng, dịu dàng nói: "Vậy nhé, Cá nhỏ, tôi phải tắm rửa đi làm đây, muốn nói gì thì cứ nhắn."

Thích Tự: "...!?"

Bảo lúc chat thì còn thôi, giờ gọi điện mà cũng dám gọi thế?

Lại còn gọi như thế đúng rồi vậy!?

*****

<Epilogue>

Một—

Phó: "Tên Chương Thừa Tuyên kia rõ ràng chỉ kết bạn vì mục đích riêng, em đấy, thế mà lại cắn câu người ta!"

7 ☞: "Tôi nhắm anh cũng vì mục đích riêng cả thôi!"

Phó: "Ừ, đích của em chính là cái hố mà anh đã đào sẵn để đón em đấy."

7 ☞: "?????"

Hai— (c: Weibo)

Một ngày nào đó của sau này.

7 ☯: "Tôi biết có thể anh đang lừa gạt tôi, tiếp cận tôi vì mục đích khác, nhưng tôi vẫn chẳng thể ngăn mình hi vọng, hi vọng rằng anh sẽ ở lại bên tôi lâu một chút, tôi vô dụng lắm phải không?" *bi thương*

Phó: "Không đâu~ Cũng à, thật ra anh... *hí hửng*

7 ☯: "Thấy vừa rồi tôi diễn được không? Thầy." *nháy mắt*

Phó: "..."

Giờ dạy người, sau này lại bị người đối phó bằng tất cả những gì mình dạy *doge*

Không tìm đường chết sẽ không chết.

-

A/N:

Thấy mọi người đều tò mò về chiều cao của công—công cao 188, 1cm ươi thể nhỏ nhoi nhé hahahah

Bắt gặp một siêu phẩm về "Tuyển tập ngàn nước đi" của Phó tiểu công, sáng tác bởi bạn đọc thiên thần có tên 静琉璃 ở dưới mục bình luận của chương hôm qua, muốn chia sẻ với mọi người chút đỉnh—

<<Thay tên đổi hình tượng

Khôn ngoan vờ lơ đãng

Khiến người ta mê mết

Muốn thúc giục liền bảo,

"Đồ cá nhỏ quán người"

Muốn đẩy ra lại nói,
"Thức, là chuyện cùng em"
Rất bình tĩnh tự tin
Kéo được bạn trai về
Bằng đủ loại chiến thuật
Thậm chí đi xã giao
Cũng không quên tác chiến
Dùng lời lẽ tinh bơ
Dựng nên quan hệ hờ
Lại triết lí thâm trầm
Khiến người càng quẩn chặt
Mỗi một lời chòng ghẹo
Như tạo thành ảo giác
Làm người lún thêm sâu
Trai giỏi trai lời lẽ
Từ bên kia đại dương
Đưa được người vào tròng
Mà cũng không bại lộ
Cổ nhắc violin

Còn nhắc nghe sao giống
Lời tình nhân trái lòng
Từng bước từng bí thuật
Tất cả đều nằm trong
"Số tay công lược người"
Của anh điều tra viên:
Lập hợp đồng yêu đương~
Anh tôn trọng quy củ~
Hai mươi tiếng cùng em~
Cấm em bảo anh im~
Phải gọi anh là Thầy~
Xong hợp đồng gửi em
Kể từ đó mỗi ngày
Chỉ việc cùng em chuyện
Ra ngoài giờ thân nhiên
"Tôi có người yêu rồi"
Cười cười vờ bất lực
"Còn quán người muốn chết"
Hết ngón này nghề kia

Lần lượt tung lên sàn
Dưới tầng tầng lớp lớp
Những nước đi kinh người
Những chiến thuật mưu mô
Là một liên hoàn bẫy
Tinh xảo và tuyệt diệu
Là tuyển tập nước đi
Bắt cá sao cho chuẩn
Này tầng tầng lớp lớp
Tuyển tập ngàn nước đi
Kia lớp lớp tầng tầng
Ngàn nước đi tuyển tập
Bắt cá phải dùng trí
Bắt cá phải dùng chiêu
Nào phải đem không nhớ
Nhưng biết làm sao được
Vì hạnh phúc đại cuộc
Vì chiến lược thành công
Phải chịu cho bằng hết>>

Báo trước luôn nè, ngày kia (30/5) nhập VIP, mai là chương miễn phí cuối cùng rồi, mong sẽ được mọi người ủng hộ hơn.

Cầu tung hoa 666 (づゝ 3ゝ)づゝ~

-

vtrans by xiandzg

T/N: Cái đoạn kia chủ thớt viết văn thơ lai láng lắm mà mong mọi người thông cảm cho khả năng câu từ có hạn của mình, với lại bạn ấy viết tự do còn mình muốn chuyển về 5 chữ nên nhiều đoạn có gói gọn ý lại, nội dung chính vẫn được đảm bảo nhưng râu ria thì không, mọi người đọc cho vui thôi chứ đừng đi đường quyền với mình vì tội chém ầu he =))))))

Phải nói là lướt khu bình luận trên TG nhiều khi nó thú gì đâu =))))))

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẤU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 20: Mưa Nguồn Sau Đông

Do chung khóa với Chương Thừa Tuyên, hai người đụng mặt ngày một nhiều, ngoại trừ các môn chuyên ngành giống nhau thì về sau Chương Thừa Tuyên còn thường xuyên hẹn gặp Thích Tự để thảo luận về môn học khởi nghiệp kia.

Thích Tự không từ chối, bởi vì sau khi suy nghĩ lại, hẳn vẫn công nhận là Chương Thừa Tuyên có điểm khiến hẳn vừa mắt.

Có điều, quan hệ giữa bọn họ tạm thời cũng chỉ là vì trao đổi lợi ích như Số Phúc đã nói, còn chuyện kết thân như Chương Thừa Tuyên bày tỏ trước đó, Thích Tự thấy mình vẫn cần tiếp xúc thêm với đối phương rồi mới quyết định được.

Hôm ấy, Chương Thừa Tuyên hẹn Thích Tự đến một nhà hàng Ý ăn tối.

Nhắc đến chủ đề gia đình, Chương Thừa Tuyên hỏi hẳn: "Cậu là anh hay em trong hai anh em sinh đôi?"

"Anh."

"Ồ, vậy hiện tại bố cậu chỉ có mình cậu thôi hả?" Thấy Thích Tự gật đầu, Chương Thừa Tuyên lại hỏi, "Quan hệ của cậu với em trai vẫn tốt chứ?"

"Cũng tạm..." Tuy cứ gặp nhau là đấu võ mồm, nhưng Thích Tự cũng chỉ có một em trai duy nhất, không tốt thì xấu với ai.

"Thích nhỉ." Chương Thừa Tuyên tỏ vẻ hâm mộ, "Không phải lục đục trong nhà với nhau."

Nghe vậy, Thích Tự bỗng nhớ đến những anh chị em có tên gần giống với đối phương, tò mò hỏi, "Nhà cậu hay lục đục đục lắm à?"

"Cũng không hẳn." Chương Thừa Tuyên miễn cưỡng cười cười, "Tôi có một em gái, hai em trai, ba anh trai, bốn chị gái, cứ năm ngày ba bữa lại được xem kịch tại gia."

Thích Tự: "..."

Hắn nhớ rõ ràng trên Chương Ái Phát cũng chỉ còn hai Phát nữa, đâu ra mà lắm con cháu vậy!?

Chẳng lẽ...

"Đều là con của... bác hai cậu hả?" Thích Tự hỏi.

Chương Thừa Tuyên phụng cười: "Đâu, ngoài ba cả với bác hai thì tôi vẫn còn hai người cô nữa. Có điều gia đình vẫn trọng nam khinh nữ, đời tôi cũng chỉ có mỗi ba người con trai của bác cả với bác hai là có địa vị cao trong nhà thôi. Còn một đứa em trai có thân phận gần giống tôi nữa, có điều nó không may mắn bằng, chỉ được nuôi ở bên ngoài thôi, hiếm lắm mới gặp."

Thích Tự đoán ba người có vị thế kia chính là Chương Thừa Mân, Chương Thừa Hoan và Chương Thừa Duệ ở trong danh sách cổ đông hôm trước.

Chương Thừa Tuyên thở dài: "Chưa kể anh em trong nhà cũng chẳng hòa thuận gì, ba người ấy còn kéo bè kéo cánh để giẫm đạp nhau nữa cơ mà."

Lời này của đối phương cũng như xác nhận lại phỏng đoán của Thích Tự trước đó.

Bỗng dưng hẳn mừng tượng ra cảnh ba mình có anh em, xong cũng để một đồng con như thế, nào Thích Diệp, Thích Cuồng, Thích Vũ, rồi cả bọn ngày nào cũng đánh nhau cãi nhau... Mới nghĩ thôi đã thấy nhức hết cả đầu.

Cũng may mình chỉ có một đứa em, đã thế còn đơn thuần dễ quản.

Thích Tự dò hỏi: "Nhưng mà công ti Phi Á giờ do bố cậu quản mà, chẳng lẽ sau này còn không thuộc về cậu?"

"Không đâu, bố nhận tôi làm con nuôi, cũng vì thấy tôi chăm chỉ học hành từ bé nên cho chút hư danh thôi." Chương Thừa Tuyên cười cười, thẳng thắn nói, "Danh phận tôi như thế thì sao dám trèo cao trong nhà, bác hai cũng nói rồi, chờ tôi tốt nghiệp về sẽ cho đi giúp anh ba."

"Anh ba?"

"Là con cả của bác hai, tên Chương Thừa Hoan, lớn hơn tôi bốn tuổi, còn chưa học xong đại học đã về đi làm rồi, anh ta á, ày..." Chương Thừa Tuyên lắc đầu, tỏ vẻ không thể nào diễn tả được bằng lời, sau đó nói tiếp, "Tóm lại là về xong thì anh ấy lên thẳng chức COO của Phi Á rồi, bao giờ tôi tốt nghiệp thì chắc cũng về làm cho anh ấy thôi."

(*COO: C-level phụ trách các hoạt động kinh doanh hàng ngày của công ti)

Nghe được những lời này, Thích Tự lại không nhịn được mà thông cảm với đối phương hơn.

Nhưng đồng thời vẫn thấy rất nghi hoặc—người ta bảo có ai vạch áo cho người xem lưng bao giờ đâu, vậy tại sao Chương Thừa Tuyên lại đi kể hết

những chuyện lục đục trong nhà cho người thừa kế sau này của công ti đối thủ?

Cậu ta rốt cục là ngốc thật, hay là còn có mục đích gì khác đây?

Hai người ăn được một lúc thì Chương Thừa Tuyên bỗng hỏi: "Mà nói chứ, bữa cậu đồng ý đi picnic làm tôi ngạc nhiên lắm luôn, chẳng lẽ từ lúc ấy là cậu đã biết về lai lịch của tôi rồi?"

Nhưng chưa đợi Thích Tự trả lời, Chương Thừa Tuyên đã lại lăm bằm: "Cơ mà tôi đâu phải người có vị thế gì ở nhà họ Chương, trước đây cậu cũng chưa gặp tôi bao giờ, sao có thể biết được chứ..."

Xong bỗng dưng bừng tỉnh nghĩ ra một khả năng, hai mắt nhìn Thích Tự như phát sáng: "Tôi thấy bảo người thừa kế tập đoàn hay được cả một đội ngũ tài ba kè kè bồi dưỡng phải không, kiểu đi học có giáo sư riêng, có người học cùng, rồi bảo mẫu với vệ sĩ nữa, không cần cậu mở miệng đã có người điều tra về tất cả những người xung quanh rồi báo lại cho cậu luôn, phải không?"

Thích Tự: "..."

Cái gì mà giáo sư riêng? Lại còn bảo mẫu cả vệ sĩ? Chương Thừa Tuyên móc đầu ra mấy chuyện này vậy?

Kè kè với hần có mỗi một người để nói chuyện qua mạng, còn là do chính hần bỏ 60,000NDT ra thuê nữa mà...

...Đương nhiên, nếu Chương Thừa Tuyên đã muốn nghĩ như vậy, Thích Tự cũng không ngại phối hợp.

Dưới ánh đèn trầm trầm trong nhà hàng, nhạc jazz êm dịu bên tai, Chương Thừa Tuyên thấy đối Thích Tự cười như không cười cầm cốc rượu lên, hướng về phía mình.

Chương Thừa Tuyên cũng nhanh chóng chạm cốc lại.

Hai người giương mắt nhìn nhau, mỉm cười với đối phương.

Không cần phải nói gì nữa.

*

Thời gian sau đó, Thích Tự đều chỉ giữ quan hệ với Chương Thừa Tuyên ở mức không mặn không nhạt như vậy.

Tuy có những suy đoán ảo diệu kia về hắn, Chương Thừa Tuyên cũng biết đường duy trì một khoảng cách đúng mực, không nịnh bợ thái quá, không cực lực tránh né, khiến Thích Tự tương đối hài lòng.

Nhưng có lẽ vì đối với người khác thì Thích Tự vẫn cứ lạnh lùng như trước kia, cho nên việc Chương Thừa Tuyên tiếp cận được với hắn bỗng trở khác thường. Người ngoài nhìn vào, chỉ thấy ngay cả Hoàng tử lạnh lùng mà cũng bị thiên tài xã giao Chương công tử thu phục thành bạn thân.

Thích Tự không hề để ý đến những việc lật vạt này, chỉ chuyên tâm vào việc học và sinh hoạt của mình.

Gặp vấn đề hay có ý kiến gì, cũng không ngần ngại quấy rối Số Phúc, tranh thủ như thế 60,000 bỏ ra thuê người trò chuyện cũng có đầy đủ công dụng bồi dưỡng mình như trong suy tưởng của Chương Thừa Tuyên.

Cuối tuần lại đến, lần này Thích Tự bắt Số Phúc giảng cho mình về kiến thức một môn chuyên ngành. Có điều đang nói dở thì nhận được một cuộc điện thoại khác.

Thích Tự cầm lên xem, là Hứa Kính.

"Chờ chút, có người gọi tôi." Hắn báo với Số Phúc một tiếng rồi cúp máy nhận điện.

"Thích Tự." Giọng nói ôn hòa của Hứa Kính vang lên, "Gần đây bạn bị gì à?"

"Bạn gì đâu, em đi học bình thường thôi." Thích Tự tiện thể đi lấy đồ ăn luôn, vừa rồi chuyên tâm nghe Số Phúc giảng bài quá mà đôi lúc nào không hay.

"Không bạn?" Hứa Kính cười nói, "Thế sao hai tháng nay không thấy cậu tìm anh nữa?"

Thích Tự lấy ra một hộp bánh quy cá con từ trong tủ, vừa bóc vừa nói: "Thì tại cũng không có chuyện gì đặc biệt mà anh."

(*giống bánh Marine Boy ở mình)

"Thôi đi, năm ngoái tuần nào cậu chả gọi cho anh." Hứa Kính trêu hấn, "Bài tập không làm được cũng gọi, ăn không ngon miệng cũng gọi, sao năm nay lại không có chuyện gì được? Chắc cho anh vào dĩ vãng rồi chứ gì."

"...Đâu có." Trước kia hấn quấn Hứa Kính như thế thật à?

"Khoan nha, cái giọng điệu này sao là lạ, cậu đang giấu anh chuyện gì phải không?" Hứa Kính truy hỏi.

"Err..." Thích Tự cũng không tiện nói cho Hứa Kính về việc mình tìm một người trên mạng để trò chuyện.

"Có người yêu hả?"

"..."

Miếng bánh quy Thích Tự vừa bỏ vào miệng thiếu điều bị phun ra!

Hứa Kính lại hào hứng hỏi: "Thôi đúng rồi, có người yêu đúng không?"

Thích Tự: "...Không phải."

Hứa Kính: "Yêu thì yêu chứ sao phải ngại, em cậu còn có bạn trai rồi kia mà..."

"Khụ khụ khụ!" Thích Tự sặc bánh quy.

Sợ Hứa Kính lại suy đoán lung tung, hấn thở không ra hơi đã vội vàng giải thích: "Chỉ là em quen được một người bạn ở trên mạng thôi."

Hứa Kính: "Uây, lại còn yêu qua mạng?"

"..."

Thích Tự dờ khóc dờ cười: "Thật sự không phải mà!"

Hứa Kính không trêu hấn nữa: "Được rồi được rồi, cậu nói không phải thì không phải... Nhưng mà vụ quen bạn mạng là thế nào đấy?"

Thích Tự do dự một lát, rồi cũng nói cho đối phương về chuyện mình quen được Số Phúc qua Từ Nhất Chu. Tất nhiên, hấn cũng không quên trầm trồ về năng lực như bách khoa toàn tư của người kia với Hứa Kính.

Nhưng nghe xong, giọng điệu Hứa Kính lại trở nên nghiêm nghị hấn: "Lợi hại như vậy cơ á? Cậu không bị lừa đấy chứ?"

Thích Tự hơi bất mãn: "Em giống người dễ bị lừa lắm sao?"

Hứa Kính kiên nhẫn nói: "Thích Tự, cậu trưởng thành hơn so với các bạn đồng lứa thật, nhưng đấy là cậu chưa gặp phải mấy tên cáo già trong xã hội bao giờ, bọn họ phức tạp hơn cậu nghĩ nhiều đấy."

Thích Tự: "Nhưng em đã thanh toán 60,000NDT tẻ rồi, mà ngày nào anh ta cũng giải đáp đủ loại vấn đề cho em, anh ta có thể lừa em cái gì?"

Hứa Kính trầm mặc một lát mới lên tiếng: "Nếu anh nói là, có thể anh ta đang lừa cậu để..."

Thích Tự: "Để làm gì?"

"Bỏ đi, cũng không có gì đâu, chắc là do anh nghĩ nhiều thôi." Hứa Kính cười nói, "Lúc nào anh cũng nghĩ cậu vẫn còn mười ba mười bốn tuổi như hồi mới gặp ấy, suýt thì quên năm nay đã sắp hai mươi đến nơi rồi."

Thích Tự nghe vậy mà cảm động, cũng quan tâm hỏi han đối phương một câu: "Anh Kính, gần đây công việc bận không?"

Hứa Kính cười nói: "Bận chứ, bận bình định thiên hạ thay cậu chứ đâu."

Thích Tự mỉm cười: "Sao lại cho em, là cho ba em chứ?"

Hứa Kính hỏi lại: "Thế cậu với ba cậu không phải một à, mà chẳng lẽ cậu không biết ý nghĩa của công ti đầu tư mà anh đang quản lí này là gì?"

Thích Tự: "??? Là gì?"

Hứa Kính không giải thích, chuyển sang hỏi hẩn về mấy chuyện lật vạt hàng ngày khác, cuối cùng nói: "Được rồi, cậu không có chuyện gì là anh yên tâm rồi, chú ý chăm sóc bản thân cho tốt, gặp vấn đề gì thì cứ a lô anh."

Thích Tự tạm biệt Hứa Kính xong, cúp điện thoại đã thấy tin nhắn của Số Phúc trong Wechat: "Đợi cậu thêm 15 phút, chưa quay lại nữa thì tôi đi ngủ trước đây [buồn ngủ]."

Thích Tự vội vàng gọi lại luôn: "Xong rồi đây."

Nghe giọng Số Phúc quả nhiên hơi mệt mỏi: "Gọi điện với ai mà lâu thế?"

Thích Tự giải thích: "Trợ lí cũ của ba, khá thân với tôi, lâu rồi không liên lạc nên nói hơi lâu."

Số Phúc hỏi: "Trợ lí cũ? Bây giờ không phải nữa à?"

"Ba tôi phái anh ấy về nước quản lí một công ti đầu tư." Thích Tự nói xong lại nhớ câu hỏi hồi nãy của Hứa Kính, cũng thử nghĩ nghĩ xem công ti đầu tư đó có ý nghĩa gì.

Đúng lúc này, Số Phúc bỗng lên tiếng: "Công ti đầu tư Sơn Vũ hả? Cho nên người vừa gọi cậu là Hứa Kính?"

Thích Tự sững sờ: "Sao anh biết?"

Số Phúc thản nhiên nói: "Tra một chút là ra ai đang quản lí công ti được Tư Nguyên đầu tư thôi mà."

Thích Tự: "Sao cái gì anh cũng tra thế!"

Số Phúc: "Thì để phục vụ cho tốt chứ sao, nếu không thì biết nói chuyện gì với cậu?"

Thích Tự quả nhiên liền chịu thua...

"Mà tên công ti cũng ý nghĩa phết nhỉ, tách từ chữ Tự-与 tên cậu mà thành phải không. Hay là thấy cậu không hợp kinh doanh, nên ba cậu định cho cậu tốt nghiệp xong về nước làm đầu tư?" Số Phúc nói đầy ẩn ý, "Dông nổi báo mưa nguồn, chắc, nghe tên đã thấy hoành tráng rồi."

(*Tự = 与 /yǔ/ → 山与 /shānyǔ/ → 山雨 /shānyǔ/ = Sơn Vũ = mưa nguồn)

Thích Tự: "....." Cái năng lực liên tưởng siêu phàm này là sao!?

Số Phúc thấy hẳn không nói gì, đánh tiếng hỏi: "Sao vậy?"

Thích Tự mạnh mẽ bỏ một miếng bánh quy cá con vào miệng, vừa ăn vừa nói: "Không có gì, Thầy đúng là siêu nhân, học tiếp thôi!"

****

<Epilogue>

Tiểu Chương: "Ở nhà cậu có cả một đội bảo mẫu với vệ sĩ thần bí học cùng phải không?"

Cá nhỏ nở một nụ cười bí ẩn.

Tiểu Chương: "Không dám đắc tội không dám đắc tội!"

Cá nhỏ: "Phải tận dụng chồng triết để mới được!" o(¯ ^ ¯)o

Phó: "Tôi khổ quá mà."

-

A/N: "Phong Diệp Cuồng Vũ" là tên QQ và tên trên game của Thích Phong—đoạn Thích Diệp Thích Cuồng Thích Vũ là từ đây ra.

-

vtrans by xiandzg

T/N: Công nhận anh Phó siêu phàm thật, em nó còn chưa kịp thắc mắc đã được giải đáp rồi =)))

À, còn phong diệp cuồng vũ dịch ra là lá phong múa điên cuồng =))))

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẤU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 21: Tôi Muốn Thấy Anh

Chẳng mấy chốc đã đến kì nghỉ Giáng sinh.

Thích Tự quay lại New York, đến trưa thì gặp được Thích Nguyên Thành. Trong lúc hai cha con dùng bữa với nhau, hẳn rất cục cựa cũng nói đến vấn đề khiến mình lo lắng không thôi suốt cả kì vừa qua: "Ba, tình hình tài chính của MeiWei thế nào rồi?"

Thích Nguyên Thành: "Khá hơn một chút rồi."

Thích Tự sừng sờ: "Khá hơn?"

Thích Nguyên Thành gật đầu: "Lợi nhuận của quý vừa rồi có khởi sắc."

Thích Tự nhú mày, đây rõ ràng là chuyện tốt, nhưng hẳn lại không thể nào thờ phào nhẹ nhõm, thậm chí còn cảm thấy có gì đó rất kì quái—báo cáo tài chính cho thấy vấn đề này đã kéo dài suốt ba năm, khẳng định là phải có kẻ giở trò, nếu vậy thì cái dấu hiệu "khởi sắc" bất thành linh này chẳng lẽ là do hẳn ta đột nhiên thấy cần rút lương tâm? Hay vì phát hiện Thích Nguyên Thành bắt đầu điều tra nên mới biết đường thu liễm lại?

Ở đối diện hẳn, Thích Nguyên Thành có vẻ cũng đang bận tâm điều gì đó, một lát sau mới lên tiếng hỏi hẳn: "Ba nghe bảo, con mới tìm được người bạn nào trên mạng hả?"

Thích Tự hơi ghen: "Ba nghe ai bảo?"

Thích Nguyên Thành nói: "Còn ai vào đây nữa?"

Thích Tự thấy hơi bất mãn: "Hứa Kính lại còn đi mách lẻo với ba?"

Thích Nguyên Thành nghe mà sững sờ: "Mách lẻo? Con lén lút làm cái gì mà lại nói nó mách lẻo?"

Thích Tự giật mình nhận ra, rõ ràng là mình đang giấu đầu hở đuôi.

Hồi hè lúc tìm Số Phúc phân tích báo cáo tài chính của MeiWei, hẳn có dặn Hứa Kính đừng nói cho ba, nhưng lần vừa rồi nói đến chuyện bạn mạng hẳn lại quên mất không bảo.

Thích Tự cứ nghĩ là Hứa Kính sẽ giữ bí mật giúp mình, vậy mà đối phương lại không, cho nên hẳn mới cảm thấy bị phản bội như bây giờ.

Nhưng nếu Thích Tự giải thích cho ba về lai lịch của Số Phúc, thì chẳng phải sẽ lộ hết ra việc hẳn từng nhờ công ti điều tra phân tích báo cáo tài chính của MeiWei hay sao...

Ban đầu Thích Nguyên Thành cũng không để tâm lắm, vốn chỉ muốn tán gẫu với con trai một chút, không ngờ Thích Tự lại phản ứng mạnh mẽ như vậy, cho nên bất giác cũng lưu ý hơn.

"Không lẽ con quen ai có lai lịch bất chính?" Ông hỏi.

Ai dè Thích Tự nghe xong lại như mèo bị giẫm phải đuôi, giận dữ phản bác: "Ai bảo ba người đó lai lịch bất chính?"

Thích Nguyên Thành cố gắng giữ giọng cho bình tĩnh: "Vậy con nói cho ba nghe, người đó tên gì, làm gì, là người thế nào?"

"Con..." Thích Tự bỗng nhiên bị hỏi cho á khẩu.

Bởi vì hẳn nhận ra, ngoài chuyện Số Phúc là người của công ti điều tra thì không còn gì để nói nữa.

Thích Nguyên Thành thấy con trai chần chừ, khá chắc rằng hẳn đã phạm phải sai lầm, bèn nghiêm nghị nói: "Thích Tự..."

Thích Tự bị dồn đến phát nóng nãy, ngắt lời ba: "Ba, ba đã đồng ý nếu con nhìn ra vấn đề trong báo cáo tài chính của MeiWei thì sẽ không can thiệp vào việc con kết bạn thế nào nữa mà."

Thích Nguyên Thành cũng bắt đầu cao giọng: "Ba không cấm con kết bạn, nhưng ba phải đảm bảo con được an toàn, nếu người kia quang minh chính đại như thế thì tại sao con không thể nói cho ba?"

Thích Tự đặt đũa xuống bàn, không nhịn được mà phun cả tiếng Anh cãi lại ba: "Ba chất vấn có khác gì logic của gangster không, đây là đời tư của con, con có quyền từ chối trả lời ba!"

Thích Nguyên Thành: "Con..."

Để tránh trường hợp mình càng nói càng mất lí trí, Thích Tự lập tức đứng dậy, nói một câu "Con xin phép trước" rồi xoay người bỏ đi.

Lên tầng, Thích Tự vào thẳng thư phòng của mình, đóng cửa rồi ngồi xuống sofa, bụm mặt gắng lấy lại tỉnh táo cho mình.

Thích Tự biết biểu hiện của mình vừa rồi rất không bình thường, bởi vì hẳn cũng mơ hồ nhận thức được có thể lo lắng của ba là đúng, nhưng lại không thể nào chịu nổi việc ba nghi ngờ Số Phức...

Hắn nổi xung như vậy vì muốn biện hộ cho Số Phức một, thì còn vì che giấu sự chột dạ của mình mười—trò chuyện qua mạng với một người không biết tên không biết mặt suốt nửa năm, lại còn vì đối phương mà nổi lên xung đột với ba...

Đủ loại dấu hiệu cho thấy, hẳn đang dần mất đi khống chế.

Và để có thể thắng thắn đối mặt với ba, chính hẳn phải tìm được một đáp án an tâm từ Số Phức cái đã.

Thích Tự lôi điện thoại ra, do dự nhìn bức hình đại diện quen thuộc kia vài giây rồi trực tiếp chọn video call.

5 giây, 6 giây, 7 giây—

Đối phương đã từ chối video call của bạn.

Thích Tự nghiêng răng một cái, gọi thêm hai cú thì đều bị từ chối.

Trong khi lo lắng và bất an đang ngày một ngập lòng, hẳn bỗng nhận được điện thoại từ đối phương.

Thích Tự lập tức kết nối, dồn dập hỏi: "Sao vừa rồi không nhận?"

Giọng nói của Số Phức vang lên đầy kiềm chế, mang vẻ cău kính vì bị đánh thức: "Cậu có biết bây giờ là mấy giờ rồi không? Nửa đêm nửa hôm đòi tôi video call làm cái gì?"

Vấn đề là hiện tại Thích Tự chỉ quan tâm đến đúng một điều, hẳn không muốn nghe gì khác, vì vậy nói thẳng vào vấn đề: "Tôi muốn thấy anh."

Số Phức: "..."

Số Phức: "Cậu nói cái gì?"

Thích Tự nhắc lại y nguyên: "Tôi nói là tôi muốn thấy mặt anh!"

Số Phức bị hẳn chọc tức đến nổi bật cười: "Đang nửa đêm mà cậu cũng muốn đòi thấy bằng được?"

Thích Tự vẫn gân cổ: "Thế rốt cục là anh có chịu không?"

Số Phúc cũng không biết Thích Tự bị cái gì, bèn hòa theo kích thích đối phương: "Được, chịu thì chịu, cậu tới đi, tôi chờ cậu ở Hải Thành!"

Thích Tự nghe vậy thì lại ngẩn người: "Anh đồng ý gặp mặt hả?"

Số Phúc tỏ vẻ khó hiểu: "Sao không?"

Thích Tự: "Từ Nhất Chu nói anh thần bí lắm mà?"

Số Phúc: "Thần bí đâu có nghĩa là không thể lộ mặt?"

Thích Tự nhú mày: "Thế tại sao anh chưa bao giờ video call với tôi?"

Số Phúc: "Chẳng lẽ đã nhận việc riêng mà tôi còn không biết đường kín đáo một chút? Ai biết được nhờ trong lúc video call cậu ghi hình lại rồi đem đi tố giác tôi thì sao?"

Bị lời này thuyết phục xong, Thích Tự cũng thở phào nhẹ nhõm: "Vậy mà anh không nói sớm..."

Số Phúc: "Không nói sớm? Ba giờ sáng cậu gọi cho tôi chỉ để nói thế ấy hả?"

Thích Tự: "..."

Mà khoan, ba giờ sáng?

Hắn vội nói: "Tôi mới rời Cali, quên mất không tính chênh lệch múi giờ."

Số Phúc cả giận: "Bạn nhỏ, bạn thì được nghỉ rồi, chứ lát nữa anh đây vẫn phải đi làm đấy."

"Tưởng anh bảo giờ này sẽ không nhận điện thoại của tôi nữa?" Thích Tự hỏi.

Số Phúc: "Phát rồ lên gọi cho tôi ba cú video call, vừa gọi lại đã chắt vấn sao tôi không nhắc—cậu bá đạo như vậy thì tôi còn biết làm gì nữa!?"

Thích Tự biết mình đuối lí: "VẬY anh... ngủ tiếp ha?"

"DỪNG TÔI DẬY XONG CŨNG KHÔNG NÓI LÍ DO VÌ SAO, CẬU NGHĨ TÔI NGỦ THỂ NÀO ĐƯỢC NỮA?" Số Phúc hít sâu vài hơi, cố gắng lấy lại bình tĩnh, "RỒT CỤC LÀ CÓ CHUYỆN GÌ, SAO TỰ DỪNG CẬU LẠI NHƯ THẾ?"

Thích Tự trầm mặc không muốn nói.

Nhưng dù hănh không nói, thì Số Phúc cũng chỉ mất vài phút để đoán ra: "BỮA CẬU CÓ NÓI ĐỢT NGHỈ NÀY SẼ VỀ NHÀ, GẶP BA RỒI HẢ? ÔNG ẤY HỎI CẬU VỀ TÔI PHẢI KHÔNG?"

Thích Tự hơi giật mình, rầu rĩ cào cào lên đệm ghế vài vòng: "SAO CÁI GÌ ANH CŨNG ĐOÁN RA VẬY?"

Số Phúc: "TÔI NGHĨ MỘT HỒI CŨNG CHỈ THẤY KHẢ NĂNG NÀY LÀ HỢP LÍ, CẬU TỪNG NÓI BA MÌNH LÀ NGƯỜI RẤT CẦN THẬN MÀ, ÔNG ẤY THƯƠNG CẬU NHƯ VẬY, LÀM GÌ CÓ CHUYỆN SẼ ĐỂ MẶC CON TRAI TÁN GẤU VỚI MỘT KẼ LAI LỊCH BẤT MINH QUA WECHAT MỖI NGÀY THỂ ĐƯỢC?"

Thích Tự: "...". ĐỆT, SAO NGƯỜI NÀY SUY LUẬN CỨ NHƯ THÁM TỬ VẬY?

Số Phúc: "XONG ÔNG ẤY HỎI TÔI LÀ AI, CẬU KHÔNG TRẢ LỜI ĐƯỢC? THỂ NÊN MỚI ĐÒI THẤY TÔI?"

Thích Tự: "...".

Giọng điệu của Số Phúc rồ cục cũng dịu đi: "BẢO VỆ TÔI THỂ CƠ À?"

Thích Tự ngập ngừng một chút, nói: "NẾU BA TÔI MUỐN GẶP ANH, ANH CÓ ĐỒNG Ý KHÔNG?"

Số Phức nói đùa: "Sao không? Ba cậu là tỉ phú mà, biết đâu ông ấy hứng lên thuê tôi về làm việc, tôi cũng khỏi phải chịu cảnh bị hành xác để được ba cọc ba đồng của cậu như thế này."

Thích Tự: "Anh..."

Số Phức: "Tôi làm sao?"

Thích Tự buồn bực nói: "Không có gì, anh ngủ tiếp đi, bao giờ anh dậy rồi nói sau."

Số Phức ngáp một cái, lau bầu gì đó rồi nói: "Ngắt đây."

Thích Tự chỉ "ừm" một tiếng đáp lại, đến khi cúp điện thoại rồi mới lơ mơ nhận ra Số Phức vừa lau bầu cái gì...

...Ngốc xít...???

Thích Tự ngồi lại thư phòng thêm nửa tiếng, mới do dự không biết có nên đi xin lỗi ba hay không.

Chẳng ngờ, hăn còn chưa đứng dậy thì Thích Nguyên Thành đã tìm lên.

Nghe được tiếng gõ, Thích Tự vội vàng ra mở cửa.

Chỉ thấy Thích Nguyên Thành cầm theo một đĩa hoa quả đứng bên ngoài, hỏi: "Tình táo hơn chưa?"

"Rồi ạ..."

"Ngồi đi, chưa ăn cơm xong mà đã bỏ đi rồi, làm cái gì mà khùng khùng lên thế không biết?" Thích Nguyên Thành cũng hơi cạ lời với con trai.

"...Con xin lỗi ba."

Hai cha con ngồi đối diện nhau, Thích Nguyên Thành vừa nhìn hẩn vừa nói: "Hồi nãy cũng do ba không phải nữa, cho ba xin lỗi. Nhưng không phải là ba muốn can thiệp vào chuyện riêng tư của con, ba chỉ lo cho an toàn của con thôi."

"Con hiểu..."

Sau cuộc điện thoại trấn an với Số Phúc, lại được Thích Nguyên Thành xuống nước quan tâm như thế, Thích Tự đã sớm không còn giận dữ gì nữa.

Hẩn buông bỏ phòng bị, bắt đầu kể lại cho Thích Nguyên Thành từ việc mình quen Số Phúc như thế nào, còn đề cập đến không ít điều từng được Số Phúc giảng giải cho để chức mình năng lực đối phương, đồng thời cũng thẳng thắn thừa nhận chuyện mình nhờ người kia đọc giùm báo cáo, cùng cả quan điểm lúc trước của Số Phúc về lỗ hổng tài chính ở MeiWei.

Thích Nguyên Thành lắng nghe chăm chú, nhìn ra được sự chân thành của con trai nên cũng rộng lượng bỏ qua việc nói dối trước đây.

Chỉ là nghe xong thì không khỏi cau mày nói: "Người này tốn nhiều thời gian công sức để dạy con như vậy, mà sao mỗi tháng chỉ lấy có 5,000?"

"Đây cũng là điều con băn khoăn, hồi đầu con còn cảm thấy mình hơi quá hơi chứ..." Nhưng từ khi nghe lời giải thích về câu nói triết lí trong profile của Số Phúc xong, Thích Tự bắt đầu để ý đến chuyện này. Hẩn nghĩ, Số Phúc tinh như vậy, làm gì có chuyện không nhận ra mình đang lỗ vốn, "Con biết là trên đời này chẳng có bữa trưa nào miễn phí, nhưng quen nhau nửa năm rồi mà con cũng không phát hiện ra anh ta có mục đích gì khác cả... Bởi nói đằng nào cũng trả tiền rồi, lại còn được lợi không ít, cho nên con mới quyết định tiếp tục."

(*quote: There is no such thing as a free lunch)

Thích Nguyên Thành nghĩ nghĩ một lát, nói: "Ba cảm thấy có thể cậu ta không nhắm đến con của hiện tại, mà là nhắm đến con của sau này."

Thích Tự sừng sờ: "Sau này?"

Thích Nguyên Thành: "Chính con vừa nói đấy thôi, cậu ta biết về bối cảnh của con, đương nhiên cũng biết tương lai con sẽ sở hữu những gì trong tay. Hiện tại chỉ lấy con có chút tiền, nhưng biết đâu đấy lại là ý đồ đầu tư của cậu ta."

Thích Tự: "...!"

Phân tích này cũng hợp lí thật!

Thích Nguyên Thành lại nói: "Sau này con sẽ phải quen với việc dùng người quanh mình. Tự tìm được một gia sư lợi hại như vậy, chứng tỏ con cũng là người có lòng cầu tiến. Nhưng hai đứa cứ chỉ chat chit trên mạng thần thần bí bí như thế thì không ổn. Nếu cậu ta tài ba thế thật, thì con ngại gì mà không bảo cậu ta đến gặp ba. Ba sẵn sàng trả lương và cho cậu ta một chức vị đảng hoàng kia mà."

Nghe ba bảo vậy, Thích Tự lại không khỏi nhớ đến những gì Số Phúc vừa nói trong điện thoại.

Hai người này đúng là cùng sóng nào...

Nhưng Thích Tự lại tò mò nói: "Nếu đến thật thì ba định cho anh ta làm gì, giống Hứa Kính hồi trước sao?"

Thích Nguyên Thành nhìn hẳn: "Trước con chẳng nói đi học một mình chán lắm là gì, coi con ưng cậu ta như vậy, có khi mời về kèm con học cũng được đấy."

"Kèm, kèm con học?" Thích Tự cứng họng.

Thích Nguyên Thành gật đầu, lại bổ sung: "Nhưng mà trước tiên phải để ba gặp cậu ta, xem cậu có tư cách dạy con thật hay không cái đã."

*****

<Epilogue>

Thích Nguyên Thành: "Cứ vụng trộm như mèo mả gà đồng thế là thế nào? Ít nhất cũng phải cho người ta cái danh phận chứ!"

Phó Diên Thăng: "Đội ơn ba vợ, tại cá nhỏ giấu kĩ quá, chứ con cũng muốn gặp ba từ lâu lắm rồi!"

7 ☪: "Anh nói anh muốn gặp ai cơ..??"

-

A/N: Mừng nhập VIP nay có 3 chương!

-

vtrans by xiandzg

T/N: Nay Hi nã tậ 10K chữ cơ, 22 với 23 mình xin phép trả nợ dần =))

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẤU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 22: Nhân Trung Long Phượng

Nói chuyện với ba xong, Thích Tự cũng thấy nhẹ nhõm hẳn.

Hắn để lại tin nhắn cho Số Phúc, sau đó xuống nhà ăn thêm một chút, đến khoảng bảy giờ tối mới nhận được trả lời của đối phương.

F1S: "Tối qua bị cậu gọi dậy nên giờ tôi như suy nhược thần kinh rồi đây."

F1S: "Lần sau mà còn thế thì tôi không khách khí nữa đâu."

Thích Tự mở điện thoại ra, gửi đi một cái meme: [Cáo nhỏ rừng rừng.gif]

F1S: "..."

F1S: "Đường đường là một tên con trai cường tráng mét87 mà lại dùng mấy cái hình dễ thương này à?"

Tự: [Tuzki lắc điên cuồng.gif]

F1S: "Thôi cậu quay lại chế độ dễ thương đi..."

Đấu võ mồm thêm vài câu nữa rồi Thích Tự cũng nói vào vấn đề chính: "Ba tôi muốn gặp anh."

F1S: "Ông ấy muốn gặp tôi thật luôn?"

Thích Tự vốn không muốn nói ra việc ba mình muốn gặp mặt vì sợ rằng đối phương sẽ từ chối thẳng thừng. Nhưng dầu sao cũng phải gặp được Số Phức rồi thì ba mới yên tâm cho hẳn giao lưu với người kia tiếp.

F1S: "Tôi ở trong nước mà, gặp thế nào?"

Tự: "Ba tôi cũng hay về nước công tác."

F1S: "Vậy được, cậu cứ đưa số điện thoại của tôi cho ba đi, có gì ông ấy hẹn tôi trước."

Nhận được câu trả lời chắc chắn từ đối phương xong, Thích Tự liền báo lại với Thích Nguyên Thành.

Thích Nguyên Thành nói: "Qua Giáng sinh ba cũng chuẩn bị về Hải Thành một chuyến, có gì tiện thể hẹn gặp cậu ta luôn."

Bỗng dưng Thích Tự lại thấy mình như thể đang làm mai không bằng...

Thích Tự nghỉ ở nhà thêm hai tuần rồi quay trở lại trường học.

Có lẽ do biết ba sắp gặp được Số Phức, Thích Tự cũng bắt đầu tò mò về tướng mạo của đối phương, đến một hôm đang gọi điện thoại thì không nhận nổi nữa, nói: "Anh thật sự không thể video call với tôi à?"

Kết quả bị Số Phức đốp cho một câu: "Cậu muốn yêu qua mạng với tôi đấy à, sao cứ xoắn xuýt mãi vụ video vidùng thế?"

—Một lời này lập tức khiến Thích Tự hạ quyết tâm sẽ không bao giờ nhắc đến chuyện này nữa!

Mười chín năm trên đời chỉ có người khác mong gặp hẳn, chứ chưa có ngược lại bao giờ cả, đm.

Khoảng cuối tháng 1, Số Phúc có gửi cho hẳn một tin: "Ba cậu hẹn mai gặp tôi."

Tự: "Máy giờ?"

F1S: "Bảy giờ tối, khách sạn ngay bãi biển, cảm giác như đi Hồng Môn yến vậy."

(*Hồng Môn yến: đại khái là những lời mời tưởng chừng như quý hóa mà thật ra là bẫy)

Tự: "Anh không cần căng thẳng, ba tôi là người tốt mà..."

F1S: "Tôi không căng thẳng, chỉ là thấy thú vị thôi. Đi làm bao nhiêu năm nay, đây là lần đầu tiên tôi đi gặp bố của khách hàng."

F1S: "Yên tâm, đảm bảo sẽ biểu hiện sao cho ba cậu hài lòng."

F1S: "Mà nhân tiện giải thích luôn này, đây chính là trò chuyện thương mại, bình thường nếu đối tượng có cấp bậc như ba cậu là tôi phải lấy ít nhất 80,000 đấy. Cơ mà nể tình cậu đã đứng về phía tôi, cho nên tôi làm miễn phí."

Thích Tự: "..."

Ngày hôm sau, đến giờ hẹn của Số Phúc với Thích Nguyên Thành, Thích Tự cũng không tài nào tập trung làm được việc gì khác, bởi vì đầu óc còn bận tưởng tượng xem hai người họ sẽ nói về những chuyện gì.

Chờ mãi đến chừng mười giờ sáng, điện thoại mới vang lên âm báo tin nhắn Wechat quen thuộc.

F1S: "Xong rồi."

F1S: "Hóa ra cậu còn muốn tôi ra nước ngoài để kèm cậu học à? Ha ha."

Thích Tự: "..."

Ba hẳn còn thật sự đề cập đến chuyện này!?

Nói như thế tức là ba cũng hài lòng về Số Phức?

Nhưng mà Số Phức "ha ha" là ý gì? Khinh nhau à?

Thích Tự vội vàng phân trần: "Đây là ý của ba, không phải của tôi, anh đừng có nghĩ lung tung."

F1S: "Ồ, thì ra là vậy."

F1S: "Vậy để tôi gọi lại cho ông ấy luôn, nói không cần cân nhắc nữa."

Thích Tự: "!!!!"

Tự: "Anh định cân nhắc à?"

F1S: "Cậu hỏi ba mình thì biết."

Thích Tự cầm điện thoại trên tay, đi đi lại lại trong phòng khách chung cư, tim đập thình thịch như chuẩn bị nhảy khỏi lồng ngực đến nơi.

—Số Phức thật sự cân nhắc lời đề nghị kia?

Anh ta giỏi giang như vậy, sao lại cân nhắc đến chuyện kèm mình học? Chẳng lẽ ba đã phải đề nghị một mức giá trên trời?

Giờ mà gọi ba luôn thì có cho thấy là mình coi trọng Số Phức quá không?

...Hay là nhịn thêm? Đợi mai rồi hỏi?

Nhưng chỉ được 15 phút là Thích Tự đã chịu hết nổi.

Hắn sốt ruột bấm luôn số ba, điện thoại vừa kết nối, Thích Tự phải lập tức nén đi vẻ sốt sắng, bình tĩnh nói: "Nghe thầy Phó bảo, hôm nay ba vừa gặp anh ấy à?"

Từ khi thừa chuyện với ba, Thích Tự vẫn luôn gọi đối phương là "thầy Phó" để chứng tỏ quan hệ đứng đắn của bọn họ, ngay cả tên lưu trên danh bạ cũng để vậy.

Ở đầu bên kia, Thích Nguyên Thành bật cười: "Tin tức của con cũng nhanh gọn."

Thích Tự: "Ba thấy anh ấy thế nào?"

Thích Nguyên Thành ung dung nói: "Quả thật là một người trẻ ưu tú, gặp ba mà không kiêu ngạo cũng không tự ti, lập trường quan điểm rất rõ ràng. Ba hỏi tại sao cậu ta lại dạy con qua mạng, mà còn thu ít tiền như vậy, con biết cậu ta trả lời thế nào không?"

Thích Tự: "Thế nào ạ?"

Thích Nguyên Thành: "Nó bảo cái hợp đồng với con là kí cho vui thôi, chủ yếu do nhìn ra tố chất tiềm năng của con nên mới muốn dạy con cho tốt, những người như chúng ta đã sở hữu rất nhiều tài nguyên của xã hội rồi, dạy con thành tài tức là mang lại lợi ích cho xã hội sau này, bởi vậy nó cũng không quan trọng tiền nhiều hay ít, làm vì đam mê thôi."

Thích Tự: "..."

Đây là cái... tinh thần cao cả gì vậy trời!?

Thích Nguyên Thành cười nói: "Ban đầu ba cũng nghĩ nó chỉ nói hay thế thôi, sau đặt đến vấn đề có muốn kèm cặp phụ tá con hay không, còn nói luôn là lương sẽ rất cao, thì nó do dự một lát rồi bảo sẽ cân nhắc, nhưng mà với hai điều kiện."

Thích Tự sửng sốt: "Điều kiện gì?"

Thích Nguyên Thành: "Nó bảo chỉ có thể đáp ứng kèm cặp con nhiều nhất là hai năm, về sau thế nào thì còn phải xem năng lực và biểu hiện của con rồi mới quyết định tiếp."

Thích Tự: "...???"

Còn muốn khảo sát năng lực của mình? Sao anh ta không đòi lên trời luôn đi?"

Thích Nguyên Thành cười nhẹ một tiếng: "Chim khôn biết chọn cây đậu, xã hội bây giờ, hiếm thấy thanh niên nào có nguyên tắc với lập trường như nó lắm."

Thích Tự: "..."

Cmn... có khi nào đây là chiêu trò bàn chuyện của đối phương không!?

Quả nhiên là một buổi trò chuyện thương mại đáng giá 80,000NDT, Số Phức lợi hại thật...

Thích Tự nhớ ra ba chỉ mới nói có một điều kiện, lại hỏi: "Vậy điều kiện còn lại là gì?"

Thích Nguyên Thành cười cười: "Nó bảo tiền lương không cần ba lo, thay vào đó nó muốn đàm phán trực tiếp với con, bởi vì làm là làm cho con chứ không phải làm cho ba."

Thích Tự khẽ giật mình, không hiểu sao lại thấy có phần thỏa mãn khi nghe được điều kiện này... Giống như ý là, người này về sau sẽ hoàn toàn chỉ thuộc về hẳn.

Không giống Hứa Kính, mặc dù cũng rất tốt với hẳn, nhưng suy cho cùng vẫn là người của ba...

Ngắt điện thoại với ba xong, Thích Tự vẫn chưa hết lâng lâng.

Hắn lần chần một lát rồi quay ra gửi tin nhắn cho Số Phức: "Anh muốn tôi trả bao nhiêu thì anh mới đồng ý?"

Mãi sau, đối phương mới nhắn lại: "Ồ, chuyện đó tôi chỉ nói cho qua chuyện với ba cậu thôi mà, hoá ra cậu muốn tôi sang thật hả?"

Thích Tự: "... " Đệt!

*

Đầu tháng 2, Thích Tự nghỉ hai ngày bay về New York đón tết âm lịch.

Hai cha con gặp lại, Thích Tự lại nhắc đến chuyện với Số Phức, cố ý thăm dò: "Nói chứ, con còn chưa thấy mặt anh ta lần nào."

Thích Nguyên Thành sờ sờ cằm, nói ra tám chữ: "Ngoại hình không tồi, tương đối nổi bật."

(*theo bản gốc thì bác Thành khen anh Phó là "nhân trung long phượng"—một người xuất chúng nổi bật như rồng phượng giữa nhân gian)

Khiến Thích Tự lại càng tò mò hơn...

Mấy ngày nay trong nước cũng đang ăn Tết, hôm giao thừa, Số Phức gọi cho Thích Tự chúc mừng năm mới, có điều lúc nhận điện thì ở chỗ hắn mới có 12 giờ trưa.

"Giao thừa có kế hoạch gì chưa?" Số Phức hỏi.

"Đến nhà bạn ba tôi." Thích Tự nói.

Người bạn kia tên Mạnh Gia Hòa, là "chú Mạnh", cha của Mạnh Văn Huy. Ở Mỹ, chú Mạnh kinh doanh cả chục cái nhà hàng Trung Quốc và siêu

thị Trung Quốc, là bạn làm ăn thân thiết của Thích Nguyên Thành, từ hồi Thích Tự theo ba qua đây chín năm trước thì hai nhà đã thường xuyên qua lại.

Biết nhà Thích chỉ có hai cha con, ăn Tết không khỏi hiu quạnh, cho nên năm nào chú Mạnh cũng mời bọn họ qua dùng cơm tất niên cùng.

Số Phúc nghe Thích Tự giải thích vài câu xong nói: "Được rồi, chơi vui nhé, bao giờ bên đó giao thừa tôi lại gọi."

Lại nói, Thích Tự rất quý chú Mạnh với vợ là dì Phương.

Cả hai vợ chồng đều tốt với hẳn, nhất là dì Phương. Hồi hẳn mới sang Mỹ, dì Phương thấy hẳn mới lên 10 hẳn đã phải xa mẹ nên rất thương, cứ thỉnh thoảng lại gọi hẳn đến nhà họ ăn cơm, còn thường xuyên gửi cho Thích Tự không biết bao nhiêu đồ ăn lặt vặt.

Cùng với tuổi tác lớn lên, ngoại hình Thích Tự cũng ngày một xuất sắc. Dì Phương thấy vậy thì tiếc hùi hụi vì mình không có con gái, phải mà có thì nhất định sẽ đặt làm thông gia của Thích Tự luôn từ bé.

Mong ngóng thế nào, năm năm trước dì Phương cũng để được một đứa con gái thật, đặt tên là Mạnh Văn Tĩnh. Lúc ấy hai nhà gặp mặt, chú Mạnh với dì Phương đã đùa rằng muốn gả Mạnh Văn Tĩnh cho hẳn.

Thích Nguyên Thành nghe xong còn cười hỏi: "Thích Tự nhà tôi lớn hơn con gái hai người tận 14 tuổi mà cũng muốn à?"

Dì Phương vui vẻ nói: "Lớn thế mới biết trân trọng yêu thương chứ, gả cho con bác thì làm gì có chuyện lỗi."

Thích Tự vốn chỉ coi đó là lời nói đùa của người lớn, vì sự thật là Mạnh Văn Tĩnh vẫn còn quá nhỏ.

Kết quả Tết nay, Thích Tự vừa bước chân vào nhà họ thì đã có một bé gái mặc váy đỏ chạy ào tới, hào hứng quấn lấy hẳn: "Anh Thích, ôm ôm!"

Thích Tự cúi đầu nhìn xuống, ngạc nhiên vì Mạnh Văn Tĩnh dưới chân mình đã cao đến nhường này.

Thích Tự chưa bao giờ thích bị con gái vô cớ bám lấy, nhưng nhìn đứa nhỏ ngây thơ cũng dễ thương, bèn đồng ý ôm nó ngồi lên cánh tay mình, cười nói: "Bé Văn Tĩnh càng lớn càng xinh ra đấy nhỉ."

Nghe vậy, Mạnh Văn Tĩnh liền cười hì hì ôm đầu hẳn, mạnh dạn thơm lên má đối phương một cái, sau đó cất lên âm giọng con nít của mình: "Lớn lên Văn Tĩnh muốn làm cô dâu của anh Thích!"

Thích Tự sửng người vì ngạc nhiên.

Người lớn xung quanh nghe xong đều kích động trêu đùa, Mạnh Văn Tĩnh thấy mình được người lớn hưởng ứng thì phổng hết cả mũi vì tự hào.

Thích Tự ngượng nghịu không nói gì, đỡ Văn Tĩnh thêm một lát rồi đặt bé xuống, đi chào hỏi người lớn.

Năm nay gia đình bác Lâm Thế Phong cũng có mặt. Hơn chục người quây quần lại một nhà, vô cùng náo nhiệt và tấp nập.

Thích Tự với Mạnh Văn Huy trông thấy nhau, bèn tiến lên chào hỏi đối phương.

Hai người đã từng là bạn thân trong suốt mấy năm đầu Thích Tự tới Mỹ, mặc dù sau đó vì chí hướng khác biệt mà dần dà xa cách, nhưng giao tình thời niên thiếu dĩ nhiên vẫn còn đó.

Năm trước gây ra chuyện tày đình xong, nghe chừng cậu bạn đã bị chú Mạnh quản giáo ra tù, nay nhìn có vẻ quy củ hẳn, thậm chí còn có phần ưỡ

oải rữ đầu đứng một bên.

Trong nhóm thanh thiếu niên ở đây, Thích Tự hiển nhiên là nhân vật xuất sắc nhất, cho nên không tránh được việc bị mọi người lấy ra nêu gương liên tục, nào hỏi hẵn việc học ở trường, nào hỏi hẵn có đang tìm người yêu hay, tương lai dự định thế nào...

Sớm đã quen với tình huống như vậy, Thích Tự đối đáp rất chuẩn lễ phép.

Chú Mạnh khen hẵn không ngớt lời, vừa hỏi Thích Nguyên Thành bí quyết làm sao mà dạy Thích Tự tài như vậy, sau lại bắt đầu quay ra quở mắng Mạnh Văn Huy bên cạnh: "Mày thấy Thích Tự nhà người ta chưa!"

Thích Nguyên Thành vội gàn: "Ông đừng có mắng thẳng bé xơi xơi trước mặt bao nhiêu người như thế, con nó cũng biết tự ái chứ."

Nghe Thích Nguyên Thành ra mặt bảo vệ mình như thế, Mạnh Văn Huy cũng mạnh miệng bật ba: "Bố thấy chú Thích nhà người ta chưa!"

Nói xong mà cả nhà cười vang, ai cũng nhao nhao hòa giải: "Thôi thôi được rồi, con trẻ nào mà không phạm sai lầm, chuyện cũng qua rồi mà."

Thích Nguyên Thành nhìn Mạnh Văn Huy, ôn hòa nói: "Văn Huy, cháu đã 20 tuổi, không còn nhỏ nữa rồi, đàn ông thì phải biết đảm đương những trách nhiệm của đàn ông. Hồi xưa 20 tuổi là bố cháu cũng đã tung hoành thiên hạ bên này rồi, nhưng cháu có học ba thì chọn điểm nào tốt mà học."

Mạnh Gia Hòa trừng mắt lườm Thích Nguyên Thành: "Sao ông nói như thế tôi nhiều điểm xấu lắm vậy!"

Cả nhà: "Ha ha ha ha..."

Thích Nguyên Thành nâng cốc lên chạm với Mạnh Gia Hòa, cười nói:
"Làm gì có ai là hoàn hảo."

*****

<Epilogue>

Một— (đã bị xóa)

Mạnh Văn Tĩnh: "Lớn lên Văn Tĩnh muốn làm cô dâu của anh Thích!"

Phó: "Đã được anh đây cho phép chưa?"

Hai—

Ba Thích *sờ cằm*: "Anh bạn Tiểu Phó này đúng là rất được, ngoại hình thì như rồng phượng giữa nhân gian, vừa tài hoa vừa quý củ... [đã lược bớt một ngàn từ khen ngợi]

Nhiều năm sau.

7 ☪ dẫn Phó tiểu công về nhà: "Ba, bọn con là một cặp."

Ba Thích: "What??" (ノ # °Д°)ノ

-

vtrans by xiandzg

T/N: Cá nhỏ cứ xoắn xuýt vì không được thấy người ta đi, đến lúc thấy rồi lại ngã ngửa ra =))))

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẤU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 23: Chuẩn Bị Về Nước

Trong khuôn viên nhà họ Mạnh có không ít chỗ chơi, ăn tối xong, người lớn thì tụ tập đánh bài nói chuyện phiếm, thanh niên thì đến phòng karaoke và phòng game.

Dì Phương thấy Thích Tự còn chưa đi, bèn dúm Mạnh Văn Tĩnh cho hẳn, cười nói: "Thích Tự, dì cũng vào làm hai ván cái, cháu trông con bé giúp dì một lát nhé."

Không chờ Thích Tự phản ứng lại, dì Phương đã bỏ đi như một cơn gió.

Thích Tự tính đi tìm Mạnh Văn Huy, nhưng đi một vòng cũng không thấy tên kia đâu.

Cô bé trong ngực hẳn chớp chớp mắt, gọi một tiếng "anh Thích" rồi dần dần đỏ mặt, Thích Tự không khỏi đau đầu, đành phải cúi xuống hỏi Mạnh Văn Tĩnh muốn chơi gì, cô bé nói: "Pháo bông."

Cô giúp việc đang dọn dẹp bàn ăn tốt bụng nói cho hẳn, pháo hoa có ở trên tầng thượng.

Thích Tự dẫn Mạnh Văn Tĩnh đi lên, quả nhiên bắt gặp một hộp pháo bông trong góc nhà kính. Được hẳn đốt cho mấy cây xong, cô bé lập tức vui vẻ khua tay múa chân.

"Thích không?" Thích Tự hỏi.

"Thích!" Mạnh Văn Tĩnh hét lớn, cũng không biết là bị cái gì kích động mà bỗng dưng chạy tới đòi ôm hẳn, miệng vẫn treo một câu "Anh Thích, lớn lên Văn Tĩnh muốn làm cô dâu của anh!"

Thích Tự nghiêm mặt nhìn cô bé: "Em có biết cô dâu nghĩa là gì không?"

Giật nảy mình trước giọng điệu đột nhiên trở nên nghiêm túc của đối phương, Mạnh Văn Tĩnh chỉ biết lắc đầu, bộ dạng như thể vừa bị mắng.

Thích Tự ngồi xổm xuống cạnh bé con: "Thế tại sao lại muốn làm cô dâu của anh?"

Mạnh Văn Tĩnh cúi đầu, nhỏ giọng nói: "Mẹ bảo nếu trở thành cô dâu của anh Thích thì về sau sẽ có rất nhiều quần áo đẹp để mặc, vô số đồ trang sức để đeo..."

Thích Tự nhíu mày, biết ngay mà, bé con mới có 5 tuổi thì biết dâu với rể là cái gì? Trình tầy nảo của dì Phương đúng là đáng sợ.

Hắn nhìn thẳng vào mắt cô bé, kiên nhẫn nói: "Mẹ gạt em đấy."

Mạnh Văn Tĩnh khó tin ngẩng đầu: "Mẹ gạt em?"

Thích Tự ừ một tiếng rồi nói: "Không cần làm cô dâu của anh thì em cũng có đầy quần áo với trang sức mà. Chưa kể em đáng yêu thế này, về sau kiểu gì chả có người thích em, mua tặng em những thứ này."

Mạnh Văn Tĩnh hỏi: "Vậy anh Thích không thích em à?"

Thích Tự nghĩ nghĩ nói: "Mỗi chàng trai chỉ có thể lấy một người mình thích về làm cô dâu thôi, anh đã có người mình thích rồi, nếu em mà còn đòi làm cô dâu của anh như thế, thì người kia sẽ nổi giận lôi đình đó."

"Nổi giận lôi đình?" Mạnh Văn Tĩnh hoang mang nhìn hẳn.

Đúng lúc này, điện thoại đổ chuông, Thích Tự thuận miệng nói: "Em thấy không, người anh thích gọi điện đến rồi đây này!"

Mạnh Văn Tĩnh lập tức căng thẳng, thấy Thích Tự làm dấu hiệu im lặng, cô bé cũng phối hợp tự bụm miệng mình.

Điện thoại kết nối, Số Phúc ở đầu bên kia hỏi: "Ăn xong rồi hả?"

"Ừm..." Thích Tự vừa nghiêng đầu kẹp điện thoại với bả vai, vừa đốt thêm một cây pháo bông rồi nhét vào tay Mạnh Văn Tĩnh.

"Đang làm gì thế?"

Thấy Mạnh Văn Tĩnh đã cầm cây pháo bông chạy ra xa xa rồi, Thích Tự mới nói đùa với Số Phúc: "Đang đốt pháo bông cho "hôn thê" của tôi."

"...Hôn thê!?" Số Phúc đột nhiên cao giọng.

Thích Tự: "Sao vậy?"

Số Phúc điều chỉnh lại giọng mình: "À không... không ngờ cậu còn có hôn thê đấy..."

Thích Tự cười ha hả: "Mới 5 tuổi thôi."

Số Phúc lại một lần nữa cao giọng: "Mới 5 tuổi!?"

Thích Tự khó hiểu: "Anh làm gì mà phản ứng dữ dội vậy?"

Ngữ điệu của Số Phúc có phần mất bình tĩnh: "Không ngờ cậu lại có cái gu biến thái như vậy, đứa bé 5 tuổi mà cũng không tha?"

Thích Tự cũng buồn bực nói: "Có phải là tôi muốn thế đâu, đã vậy nghe người lớn đùa miết nên cô bé cũng bị tẩy não, vừa gặp đã nói muốn lấy tôi gì gì đó, tôi đang phải uốn nắn lại tư tưởng cho nó đây chứ đâu."

Số Phúc hừ lạnh một tiếng: "Thế thì nhớ uốn nắn cho cẩn thận vào."

Thích Tự: "Ừm, tôi phải nói dối là mình đã có người yêu rồi, nếu để người kia phát hiện ra cô bé muốn làm "cô dâu" của tôi thì hậu quả sẽ cực kì khôn lường. Thế xong đúng lúc đấy anh lại gọi điện, tôi giả vờ là người yêu mình đang gọi, làm cô bé căng thẳng chạy đi luôn."

Số Phúc: "...!!!"

Thích Tự: "Ha ha, trẻ con đúng là dễ lừa."

Số Phúc: "..."

Đối phương ho nhẹ một tiếng rồi nói: "Đúng rồi, quên không kể với cậu, lần trước tôi có nhắc với ba cậu về tình hình vấn đề ở MeiWei, còn đề nghị hè này nên cho cậu về MeiWei ở Hải Thành thực tập, có gì tiện thể điều tra giúp ông ấy luôn."

Thích Tự sững sờ: "Không thấy ba nói gì với tôi cả."

Số Phúc: "Mới chỉ là đề nghị thôi mà, chắc ba cậu vẫn chưa quyết định xong, nhưng nhìn thái độ thì có vẻ ông ấy sẽ cân nhắc đấy."

Thích Tự "Ồ" lên một tiếng.

Về nước... là có thể gặp được Số Phúc rồi phải không?

Số Phúc: "Thôi, không quấy rầy cậu làm công tác tư tưởng cho cô bé kia nữa, chuyện này nói sau đi."

Sau mấy tiếng đồng hồ với cô bé, Thích Tự rốt cục được giải thoát khi dì Phương cuối cùng cũng chơi xong "hai ván" của mình.

Đêm đó trên đường về nhà, trùng hợp là ba hẳn cũng nhắc đến chuyện Số Phúc vừa nói qua điện thoại.

"Nghỉ hè năm nay, ba muốn con về làm quản lí tạm thời ở chi nhánh MeiWei Hải Thành trong vòng hai tháng, con thấy sao?"

"Quản lí tạm thời?"

"Đúng vậy." Thích Nguyên Thành cười cười, "Thật ra chuyện này là do Tiểu Phó đề nghị với ba, nó bảo con để tâm đến tình hình kinh doanh của MeiWei lắm. Mà ba nghĩ nếu thế thì để con về đó cũng tốt, vừa cho con cơ hội được rèn luyện, mà đồng thời giống như con từng nói đấy, ba nghĩ cũng đến lúc phải thể hiện ra quan điểm của hội đồng quản trị rồi, bất kể có điều tra được gì hay không, chỉ cần có đại diện của ba là con ở đấy, mấy kẻ giờ trò cũng sẽ biết đường mà thu liễm lại."

Thích Tự có phần lo lắng: "Chỉ có mình con thì người ở đó có chịu tin phục không?"

Thích Nguyên Thành: "Đề rồi ba sẽ nhờ giám đốc Tần sắp xếp cho con."

Thích Tự hỏi: "Giám đốc Tần là ai?"

Thích Nguyên Thành: "Giám đốc chi nhánh Hải Thành của MeiWei, tên Tần Hán Nghiêu, năm nay 42 tuổi, làm việc ở MeiWei đã 8 năm, được bổ nhiệm lên từ phòng nhân sự, con cứ gọi chú Tần là được. Ba sẽ đặt vấn đề trước cho, bao giờ về chú ấy sẽ xếp cho con một chức trợ lí tổng, quyền lợi ngang CEO, con muốn tiến hành điều tra phòng ban nào thì cứ việc."

Thích Tự gật đầu: "Vâng."

Thích Nguyên Thành cười nói: "Tiểu Phó cũng bảo rồi, con cần hỗ trợ gì thì cứ tìm nó."

Thích Tự: "..."

Đêm đó về đến nhà, Thích Tự lập tức nhắn tin cho Số Phức: "Anh là Gia Cát Dự đấy à? Ba tôi vừa nhắc đến chuyện về nước xong."

F1S: "Tốt rồi, cậu chẳng muốn gặp tôi là gì? Chờ bao giờ về nghỉ hè, tôi cho cậu thỏa nguyện."

F1S: "Đến lúc đó rồi bàn luôn vụ kèm cậu."

Thích Tự: "???"

Hơ, vẫn còn vụ này à!?

*

Cuối tháng sáu, thi xong các môn chuyên ngành, Thích Tự cũng bắt tay vào thu dọn đồ đạc để về nhà.

Trước khi rời trường, Chương Thừa Tuyên lại hẹn Thích Tự đi ăn, trong bữa có hỏi về kế hoạch của hắn cho kì nghỉ này.

Thích Tự nói thẳng: "Ba bảo tôi về thực tập ở chi nhánh MeiWei trong nước."

Chương Thừa Tuyên có vẻ bất ngờ: "Ba cậu cho cậu tiếp xúc với công tác thực tế sớm thế cơ à?"

Thích Tự nói: "Ừ, lợi nhuận của MeiWei hai năm gần đây không tốt lắm, cho nên ba muốn tôi về điều tra một chút."

Chương Thừa Tuyên đột nhiên cứng đờ mặt, gượng gạo cầm đĩa xoáy xoáy pasta tôm hùm trước mắt.

Thích Tự đặt đĩa xuống, hỏi: "Sao vậy? Có chuyện gì thì cứ nói thẳng ra."

Chương Thừa Tuyên cau mày do dự một chút, rồi nói: "Năm ngoái đọc báo cáo tài chính của MeiWei, thật ra tôi cũng đã nhận ra điểm lạ lạ. Chỉ là không ngờ cậu sẽ tham gia vào việc công ti sớm thế, chưa kể lại chẳng nói về mấy vấn đề này bao giờ, cho nên tôi mới không tiện nhắc đến..."

Thích Tự hơi kinh ngạc, hóa ra Chương Thừa Tuyên cũng nhìn ra vấn đề?

Ánh mắt Chương Thừa Tuyên như lóe lên: "Nhưng nhân thể cậu đã nhắc đến, lại cũng sắp về rồi—tôi biết một chuyện có thể có ích cho cậu đấy."

Thích Tự hí mắt: "Chuyện gì?"

Chương Thừa Tuyên nhìn Thích Tự, nói: "Khâu Như Tùng, con trai quản lí Khâu Minh Dương của Phân xưởng sản xuất bên MeiWei nhà cậu, là bạn thời đại học với anh ba của tôi."

Thích Tự bình tĩnh ngộ, việc Chương Thừa Tuyên đột nhiên tiết lộ tin tức này đã hợp lí hóa mọi hành vi trước giờ của đối phương—thì ra không phải cậu ta muốn đối phó với hắn, mà là muốn mượn thế lực của hắn để đấu với anh ba!?

Chẳng trách người này lại không ngần ngại kể ra thân phận phức tạp của mình, kể ra hết việc xấu này đến việc xấu nọ trong nhà...

Cậu ta rõ ràng không phải đồ ngốc, mà là một con sói đầy dã tâm!

Mặc dù có hơi phản cảm với loại thủ đoạn anh em tương tàn, nhưng nếu vấn đề của MeiWei thật sự có liên quan đến Phi Á, thì đúng là Thích Tự sẽ phải biết ơn hành vi ăn cây táo rào cây sung này của Chương Thừa Tuyên... Dù sao thì, kẻ địch của kẻ địch cũng chính là đồng minh.

Chương Thừa Tuyên nâng li hương về phía Thích Tự, cười hỏi: "Này có được tính là tôi vừa giúp cậu một việc không?"

Thích Tự cũng nâng li, nhúu nhúu mày: "Ha ha, còn chưa biết là ai giúp ai đâu."

Cùng với tiếng vang khi hai li rượu va nhau, hai người cũng như vừa đạt được tiếng nói chung.

Về đến nhà, gặp Thích Nguyên Thành, Thích Tự bèn kể lại tin tức mà Chương Thừa Tuyên vừa tiết lộ cho mình.

Chỉ là phản ứng của Thích Nguyên Thành dữ dội hơn hẳn nghĩ rất nhiều.

Người đàn ông gần 50 tuổi như thể đang nghiên cứu một đối vô cùng thú vị đáng gờm, dò hỏi Thích Tự từ việc kết thân cho đến tương tác với Chương Thừa Tuyên xong, mới trầm mặt nói: "Sao bây giờ con mới nói mình có một người bạn như vậy?"

Thấy biểu hiện của ba như vậy, Thích Tự cũng không khỏi căng thẳng: "Cậu ta có vấn đề gì sao?"

Thích Nguyên Thành cau mày đi đi lại lại trong thư phòng vài vòng, sau đó thở dài, gần như thì thầm: "Con còn nhớ chuyện hồi bé từng bị bắt cóc không?"

Thích Tự sững sờ, trùng hợp là đợt tháng tư năm ngoái về nước, hẳn cũng vừa hỏi mẹ về chuyện này.

Hắn cảnh giác nói: "Chẳng lẽ chuyện này có dính dáng đến nhà họ Chương?"

Thích Nguyên Thành gật đầu: "Hồi đó, MeiWei phải đối mặt với sự cạnh tranh vô cùng gay gắt từ các công ti đồng dạng, và một trong số đó là Phi Á. Thực lực của tất cả gần như tương đương, cho nên việc giành được vốn đầu tư từ bên ngoài là cực kì cần thiết đối với sự phát triển của công ti. Cái ngày con bị bắt cóc, cũng là ngay trước ngày MeiWei chuẩn bị có cuộc họp

kêu gọi vốn rất quan trọng, với sự tham gia của không ít các doanh nghiệp nổi tiếng, trong đó có Hải Hà—ông trùm của ngành bán lẻ. Nếu kí kết được với Hải Hà, thì không những MeiWei sẽ tăng cường được về thực lực tài chính, mà còn có thể tận dụng các kênh phân phối của đối phương để đẩy nhanh tốc độ chiếm lĩnh thị trường, mở rộng tầm ảnh hưởng. Nói chung là kết quả cuộc họp sẽ gần như quyết định sự phát triển của MeiWei trong mấy năm sau đó."

Nhớ đến việc mẹ bảo người của một công ti đối thủ bắt cóc hẳn chính là để ép ba hủy bỏ cuộc họp kêu gọi vốn hôm đó, Thích Tự nhanh chóng hiểu ra vấn đề: "Là người của Phi Á bắt cóc con?"

Thích Nguyên Thành: "Ừm, do bọn bắt cóc trốn thoát nên chúng ta không tìm được chứng cứ, đến nay cũng chưa truy ra được chủ mưu, nhưng sau này ba mới biết, thì ra chủ nhật ấy Phi Á cũng có cuộc họp kêu gọi vốn, mà vì MeiWei hủy họp, cuối cùng Hải Hà đã đầu tư vào Phi Á—bởi vậy nên ba có đầy đủ lí do để nghi ngờ vụ việc ấy có sự nhúng tay của bọn họ."

Thích Tự: "..."

"Đã nhiều năm rồi, nhưng chuyện này vẫn luôn là một cái gai trong lòng ba. Nếu có cơ hội, ba nhất định phải thanh toán món nợ này với Phi Á cho ra nhẽ." Ánh mắt Thích Nguyên Thành tối sầm lại, gương mặt nho nhã hiền từ cũng dần để lộ ra sát khí hiểm thấy.

Thích Tự nghĩ nghĩ, rũ mắt nói: "Nhưng mà ba, dù sao thì Chương Thừa Tuyên cũng đã giúp chúng ta lần này mà."

"Không thể không đề phòng, trước kia Phi Á còn dùng đến thủ đoạn hạ lưu như thế cơ mà, chứng tỏ cả cái nhà đó chẳng tốt đẹp gì đâu, ngoài mặt thì ra vẻ giúp con, nhưng ai biết được cậu ta có đang rình rập để hại con hay không?" Thích Nguyên Thành lại chấp tay sau lưng bước chậm chậm, trầm ngâm nói, "Xem ra chuyện này không có đơn giản vậy đâu, ba đúng là

sơ suất quá... Lần này con về nước, ba phải thuê mấy vệ sĩ đi kèm mới được..."

- Hết Q1 -

*****

<Epilogue>

7 ☪: "Ha ha, trẻ con đúng là dễ lừa."

Phó: "Anh thấy mình không còn gì để dạy em nữa rồi." (_ _ |||)

-

vtrans by xiandzg

T/N: Cuối cùng cũng giải quyết xong cái nợ 10K của Hi:)) chương sau là hai bạn trẻ tái ngộ rồiiiii

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẦU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 24: Tôi Là Số Phức

Tháng bảy ở Hải Thành, nắng gắt như đổ lửa.

Chiếc máy bay trắng vút ngang trời cao, thong thả đáp xuống đường băng quốc tế của Hải Thành.

Nghe được thông báo nhẹ nhàng của tiếp viên, Thích Tự tháo bịt mắt xuống, ngồi dậy khỏi cabin con nhộng của mình.

Cả một đường chỉ có ngủ mà hắn vẫn thấy mệt.

"Thích Tự, đến nơi rồi!" Giọng nói cất lên từ bên cạnh khiến lông mày Thích Tự giật nảy một cái.

Ngay sau đó, một thanh niên với cánh tay xăm trổ đã đứng dậy trước để gỡ hành lí của cả hai người xuống, kích động nhìn ra bên ngoài cửa sổ máy bay.

"Mẹ nó chứ, tí năm chưa về nước rồi! Không biết non sông đất nước tôi đã tốt đẹp đến nhường nào rồi!"

Người đang nói không phải ai khác ngoài Mạnh Văn Huy mà hắn mới gặp được ở nhà chú Mạnh hồi Tết.

Sau một thời xông xáo bên Mĩ, chú Mạnh quen được không ít bạn bè ở cả xã hội đen lẫn xã hội thâm.

Nghe Thích Tự kể về Chương Thừa Tuyên xong, Thích Nguyên Thành không khỏi nơm nớp lo sợ, bởi vậy có đến nhờ chú Mạnh giới thiệu cho hai

vệ sĩ người Trung đáng tin cậy hộ tống hẳn chuyến này.

Chú Mạnh cũng giới thiệu thật, nhưng biết Thích Tự về nước là để giúp Thích Nguyên Thành làm việc thì lập tức hứng chí bảo Mạnh Văn Huy đi theo, vừa học hỏi một chút, lại vừa tiện thể bảo vệ Thích Tự luôn.

Mạnh Văn Huy học hành không ổn, tính nết cũng lông bông, nhưng bị chú Mạnh với quan điểm "biết thêm không bao giờ là thừa" bắt đi học Vịnh Xuân Quyền mấy năm trời nên được cái đánh nhau cũng ra trò.

Tuy rất không tình nguyện, nhưng mà Thích Tự cũng đành chịu.

Có điều cùng là con nhà giàu, nhưng so ra thì Mạnh Văn Huy vẫn hơn cái đám công tử đều giả như Tư Hàng gấp tí lần, dù sao hồi bé hai người đã từng thân, mà Mạnh Văn Huy còn ngưỡng mộ Thích Tự thật.

Hai người ra khỏi máy bay, đi đến khu vực nhập cảnh trước.

Đi cùng còn có hai vệ sĩ, nhưng bọn họ ngồi khoang phổ thông nên hiện tại vẫn chưa ở đây.

"Wow, Hải Thành đông đúc thật đấy! Cảm giác như kiểu mấy trăm năm rồi tôi chưa nhìn thấy nhiều người vậy luôn!" Sau hơn nửa năm bị bố quản sát sao, Mạnh Văn Huy chuyến này cứ như khi hoang xống chuồng, cả một đường phấn khích líu ríu không dứt miệng.

"Cậu yên lặng tí đi, đừng tỏ ra quê mùa thế chứ." Thích Tự liếc mắt nhìn Mạnh Văn Huy, trông thấy cánh tay lòe loẹt của đối phương thì lại đau đầu.

Hồi Tết mặc quần áo kín nên Thích Tự chưa thấy, cũng không biết tên này xâm trở từ khi nào, xưa trông thư sinh nhà lành bao nhiêu thì giờ nổi loạn bấy nhiêu.

"Hờ hờ, con gái trong nước thon thả thật!"

"..."

Từ cửa hải quan, hai người hướng ra thẳng bãi đỗ xe.

Hứa Kính biết thông tin chuyến bay của Thích Tự, nên đích thân ra tận sân bay đón hẳn.

Mà đi cùng còn một người phụ nữ khoảng 27 28 tuổi, ngoại hình thanh tú, điệu bộ ưu nhã.

Trông thấy Thích Tự, Hứa Kính hào hứng vỗ vỗ vai hẳn: "Cũng phải gần năm rưỡi rồi mới gặp đây nhỉ? Lần cuối cùng cậu về là tháng tư năm ngoái mà." Nói xong lại quay ra Mạnh Văn Huy, "Tiểu Mạnh cũng lớn quá."

Hai người bọn họ đã gặp nhau vài lần bên Mĩ.

"He he, chào anh Hứa." Mạnh Văn Huy hớn hờ chào hỏi Hứa Kính, nhưng ánh mắt đã sớm nhìn sáng cô gái đang mỉm cười hòa nhã cạnh đối phương, "Còn cô gái xinh đẹp này là ai vậy?"

Hứa Kính giới thiệu: "Đây là thư kí mà giám đốc Tần chuẩn bị cho Thích Tự, Trình tiểu thư."

Trình tiểu thư lúc này mới tiến lên, cung kính chào hỏi một Thích Tự rõ ràng còn kém tuổi mình: "Xin chào Thích tổng, tôi là Trình Lệ Quân của phòng PR ở MeiWei, ngài có thể gọi tôi là Lệ Quân. Giám đốc Tần đã chỉ thị tôi làm thư kí cho ngài trong vòng hai tháng tới, có việc gì thì cứ giao cho tôi."

Mạnh Văn Huy gãi gãi đầu: "Thì ra là thư kí, em còn tưởng là bạn gái của anh chứ anh Hứa."

Hứa Kính: "..."

Bắt tay làm quen với Trình Lệ Quân xong, cả bốn người cũng lên xe.

Trên đường đi, Hứa Kính hỏi Mạnh Văn Huy: "Chuyến này cậu cũng ở lại Hải Thành hai tháng giống Thích Tự à?"

"Đúng rồi anh." Mạnh Văn Huy cười hì hì, "Về để hộ tống em về tương lai mà."

Thích Tự: "..."

Hứa Kính: "Hộ tống, em về?"

Thích Tự bình thản nói: "Anh đừng nghe cậu ấy chém gió." Sau đó tranh thủ giải thích mục đích chuyến về nước lần này, nghe xong Hứa Kính cũng hiểu ra vì sao vừa rồi Mạnh Văn Huy lại nói là "hộ tống".

"Còn đang không hiểu sao chủ tịch lại thuê hai vệ sĩ đi kèm chứ..."

"Em thấy ba làm hơi quá." Thích Tự nhìn ra ngoài cửa sổ nói.

"Cũng vì lo cho cậu thôi mà." Hứa Kính cười nói.

Bởi vì lần này về nước vì công việc, còn dẫn theo cả người ngoài nên Thích Tự không tiện về nhà ở. Sau khi bàn bạc, Hứa Kính và Trình Lê Quân đã quyết định đặt luôn phòng ở hai tháng cho bọn họ ở khách sạn Holiday gần trụ sở MeiWei Hải Thành.

Căn mà hai người họ thuê cho Thích Tự thuộc loại suite, vừa bước vào, Thích Tự đã trông thấy mấy thùng giấy trên mặt thảm trước cửa.

"Đây là gì vậy?" Hấn hỏi.

Trình Lê Quân giải thích: "Đây là một ít quần áo và vật dụng hàng ngày tôi chuẩn bị cho ngài, nghe nói ngài sống ở nước ngoài nên về gần ngày thế này có lẽ cũng không mang theo nhiều đồ đạc. Quần áo bên trong đều do tôi chọn trực tiếp từ kho của MeiWei, phần lớn là mẫu mới mà ME·WE

và E" lite vừa tung ra quý này. Ngài thấy vừa lòng thì lấy dùng, không thì cứ để lại đó cũng được."

Thích Tự ồ lên một tiếng, thầm nghĩ người này cũng chu đáo thật.

Đúng là hẳn không mang theo quần áo, vì bình thường về nước đều trưng dụng luôn tủ đồ của Thích Phong.

Đưa hành lí vào xong, Hứa Kính lại hỏi kế hoạch mấy ngày tới của Thích Tự.

"Chắc để thư thư vài ngày cho bớt jetlag rồi tuần sau em đến công ti." Thích Tự nhìn Hứa Kính, "Đang định lát về nhà gặp mẹ với Tiểu Phong một chuyến, em mượn tạm xe của anh được không."

Trình Lê Quân vội nói: "Thích tổng cần dùng xe sao? Ngài muốn đi đâu? Để tôi chuẩn bị xe cho ngài."

Lời này vừa cất lên, Thích Tự thì sững sờ, mà Hứa Kính cũng vội thu tay đang đưa chìa khóa xe ra.

"Ha ha, Tiểu Trình đã nói vậy rồi thì cứ để cô ấy chuẩn bị xe cho, đừng ở Hải Thành đông đúc lắm, cậu mới về sợ cũng chưa quen đâu." Hứa Kính nói.

"Vâng..." Trước giờ Thích Tự vẫn quen tự do một mình, bỗng dưng bây giờ được hầu hạ chu đáo, lại còn bởi một người lớn tuổi hơn mình "ngài" tới "ngài" lui nên không khỏi cấn cấn.

"Tối mai đi ăn một bữa với anh không?" Hứa Kính cười hỏi.

"Tối mai?" Ánh mắt Thích Tự lảng lảng đi, "Tối mai em bận rồi, ngày kia được không?"

"Ồ? Ngày kia thì anh phải đi Yến Thành có chút việc mất rồi." Hứa Kính tỏ vẻ tiếc nuối, nhưng cũng không để ý lắm, "Thôi không sao, cậu ở đây cũng gần Phong Mậu, còn tận hai tháng cơ mà, đi công tác về rồi anh tìm cậu sau."

"Vâng." Thích Tự đồng ý, tiễn Hứa Kính rồi tính gọi cho mẹ luôn.

Có điều đang bấm số dở, quay ra vẫn thấy Trình Lệ Quân im lặng đứng đó.

Thích Tự hơi mất tự nhiên, nói với đối phương: "Hiện tại tôi cũng chưa cần đến thư kí, chị cứ về trước đi, bao giờ tôi đến công ti thì tìm tôi sau."

Trình Lệ Quân hơi sửng sốt: "Nhưng giám đốc Tần bảo..."

Thích Tự không hài lòng: "Chị nghe giám đốc Tần hay nghe tôi?"

Trình Lệ Quân lập tức hiểu ra vấn đề: "Xin lỗi ngài, vừa rồi là tôi không đúng. Vậy hay ngài lấy danh thiệp của tôi đi? Hiện tại có cần chuẩn bị xe nữa không?"

Thích Tự chỉ nói "Chưa cần đâu" rồi bảo đối phương về trước.

Gọi điện thoại cho mẹ xong, Thích Tự bắt đầu mở mấy thùng quần áo kia, đang xem qua thì điện thoại vang lên âm báo tin nhắn, là của Số Phức.

F1S: "Đến nơi chưa?"

Tự: "Vừa xong, đang ở khách sạn."

F1S: "Khách sạn nào?"

Tự: "Holiday."

F1S: "Trên đường Minh Liễu ấy hả?"

Tự: "Ừm."

F1S: "Thế là giờ chúng ta gần nhau phết rồi đấy."

F1S: "Nghỉ ngơi cho tốt, mai gặp."

Thích Tự: "..."

Gần phết? Là gần đến mức nào? Tại sao cái người này cứ nói cho mình nôn nao xong biến thẳng vậy?

Đặt điện thoại xuống, Thích Tự bắt đầu chọn ra mấy món đồ mặc được rồi đưa cho nhân viên khách sạn đi giặt.

Biết Thích Tự về nước, Khương Oánh lập tức bảo dì giúp việc ở nhà chuẩn bị cơm tối, còn bảo hấn là Tiểu Phong với Lăng Khả cũng đang ở đây luôn.

Sáu giờ tối, Thích Tự mới đến nhà, vừa thấy hấn Khương Oánh đã hỏi: "Con gầy đi phải không?"

"...Đâu?" Thích Tự khó hiểu cúi đầu nhìn mình.

Khương Oánh khoanh tay, ngẩng lên gọi: "Tiểu Phong, anh con về rồi đây này."

Vài giây sau, cầu thang tầng hai liền nhô ra một cái đầu: "Hừm, về rồi đấy à~ Anh hai!"

Thích Phong tươi cười chạy xuống, ngay phía sau là Lăng Khả.

Khương Oánh chỉ chỉ Thích Phong: "Đứng vào cạnh anh con đi mẹ xem..."

Thích Phong không hiểu gì: "Sao vậy mẹ?"

Đứng cạnh nhau rồi, trông hình thể của cả hai mới khác biệt rõ rệt.

"Vậy mà còn bảo không gầy đi à?" Khương Oánh nhíu mày, "Có chuyện gì vậy, không ăn uống tử tế hay là học hành vất quá?"

Thích Phong nghe vậy cũng dò xét hẩn một vòng, ngạc nhiên nhận ra hai anh em có điểm khác biệt hiếm hoi: "Anh gầy hơn em thật này?" Nhìn chưa đủ còn bắt đầu táy máy tay chân, "Sao eo anh nhỏ thế này, ba ngược đãi anh đấy à?... Đệt, anh có cơ bụng luôn?"

Thích Tự đẩy tay hẩn ra, châm chọc nói: "Có mà em tăng cân vì lười vận động thì có!"

Thích Phong: "Vớ vẩn! Từ năm lớp 11 đến giờ em vẫn duy trì 75-78kg nhớ!"

Thích Tự: "Khiếp nặng thế cơ á?"

Thích Phong: "Nặng cái đầu anh, anh không biết đây là thể trọng chuẩn à!?"

Thích Tự nhíu mày, đưa tay rờ rờ người em trai: "Mười mấy cân thịt thừa của em dồn vào đâu đấy?"

Thích Phong ré lên: "Này này này anh làm cái gì đấy! Đồ lưu manh!"

Lăng Khả: "..."

Nhìn hai anh em vừa gặp đã muốn choảng nhau, Khương Oánh vội nói: "Thôi thôi, lộn xộn cái gì, nhanh đi rửa tay đi còn vào ăn cơm!"

Tranh thủ lúc Thích Phong vào toilet, Thích Tự đưa cho Lăng Khả một hộp sôcôla: "Này, cho cậu."

Lăng Khả: "...Cảm ơn."

Thích Tự cố ý hỏi: "Cảm ơn ai vậy?"

Lăng Khả căng thẳng đến xoắn cả tay, nhỏ giọng nói: "Cảm ơn anh hai."

Đúng lúc Thích Phong đi ra nghe được câu này, lại tức tối gào lên: "Anh lại trêu Lăng Khả!"

Lăng Khả: "..."

"Có vào ăn cơm không thì bảo!" Bị Khương Oánh giận dữ gầm cho một câu, hai anh em rốt cục cũng tịt ngòi, ngoan ngoãn ngồi xuống bàn ăn.

Trong bữa, Khương Oánh có hỏi thăm về sinh hoạt bên Mỹ và kế hoạch của Thích Tự trong chuyến về nước lần này, nghe xong thì không nhịn được mà cau có: "Ba con bị cái gì đấy? Con đi học xa thế mà cũng không thuê người chăm, được kì nghỉ hè về nước thì lại giao cho nhiệm vụ lớn như vậy..."

Thích Phong tò mò hỏi: "Nhiệm vụ? Ba bắt anh làm gì vậy?"

Khương Oánh: "Ổng bắt anh con, một sinh viên năm 2, đến MeiWei làm quản lí tạm thời trong vòng hai tháng, rồi còn giao cho nó nhiệm vụ đi điều tra về tình hình kinh doanh của công ti nữa."

"Sao anh khổ quá vậy!" Thích Phong tỏ vẻ thương hại gấp cho anh một miếng thịt kho tàu, "Bảo sao mà gầy, đã thế thì phải ăn nhiều vào."

Thích Tự nheo mày: "Vậy đến giúp anh đi?"

Thích Phong: "Quên đi."

Thích Tự: "..."

*

Ăn xong, Thích Tự ngồi nói chuyện với mình mẹ một lát rồi quay về khách sạn.

Trước khi đi ngủ, hắn nhắn hỏi Số Phúc về thời gian và địa điểm gặp mặt hôm sau.

Tự: "Mai gặp ở đâu?"

F1S: "Uống được rượu không?"

Tự: "Uống được một chút."

F1S: "Biết tòa nhà Phong Mậu chứ?"

Thích Tự sững sốt, trùng hợp thế, chẳng phải Phong Mậu chính là chỗ làm của Hứa Kính à?

Tự: "Biết."

F1S: "8h tối mai, bar Skyline trên tầng thượng của Phong Mậu nhé?"

Thích Tự nhắn lại một tin OK.

Sau đó ngủ thẳng một mạch đến chạng vạng tối hôm sau.

Đến khi dậy, hắn chỉ chọn ra một chiếc sơ mi kẻ xám cùng quần sáng màu từ đồng quần áo vừa giặt khô hôm qua, lên đồ chần chu rồi rời phòng.

Tầm này với hắn đang là rạng sáng ở Cali, Thích Tự xuống nhà hàng Hong Kong ở tầng dưới làm một bát cháo Tingzai lót bụng, rồi mới xuất phát đến tòa nhà Phong Mậu.

Từ khách sạn đến đó cũng không xa, Thích Tự bắt taxi năm phút đã tới nơi.

7h20 tối, Thích Tự đã đến Skyline sớm 40 phút so với giờ hẹn.

Lên tới nơi, hắn ngồi vào một bàn trong góc, gọi tạm li Whisky, bắt đầu ngán ngẩm ngồi chờ Số Phúc.

Lại nói, hắn rất có ấn tượng với quán bar này, bởi vì khoảng tháng tư năm ngoái, hắn đã làm một chuyện cực kì ngu xuẩn ở đây...

Hắn chọc ghẹo một người đàn ông xa lạ, dăng nụ hôn đầu tiên cho đối phương, sau lại còn xoắn xuýt mãi về sự vụ này.

Bị khung cảnh quen thuộc gọi lại hồi ức, Thích Tự bất giác cười cười.

Cũng không biết Số Phúc kia trông thế nào, còn được ba hắn khen là "nhân trung long phượng" thì chắc hắn không tệ?

Nhưng mặc kệ ngoại hình đối phương có ra sao, Thích Tự vẫn tuyệt đối tự tin vào bề ngoài của mình.

Khoảng cách đến giờ hẹn với Số Phúc ngày một ngắn lại.

Cứ một lát, Thích Tự lại nhấn cho màn hình khóa sáng lên—

19:37

19:44

19:52

...

Nhìn đồng hồ nhích dần đến 8h, Thích Tự càng ngày càng căng thẳng.

Quả thực, hắn chưa từng có cảm giác này vì ai bao giờ...

Chưa gặp thì vừa muốn gặp, lại vừa có chút sợ gặp.

Đúng lúc này, điện thoại rung lên hai lần.

F1S: "Cậu tới chưa?"

F1S: "Tôi đang lên đây."

Nhịp tim của Thích Tự bắt đầu gia tốc không phanh...

Hắn cúi đầu nhìn lại cho đối phương: "Ừm, bàn trong góc phía bên tay trái từ cửa vào, tôi ngồi ở bàn có sofa cho hai người."

F1S: "Cậu mặc gì?"

Tự: "Sơmi xám, chắc anh vào là sẽ thấy tôi ngay thôi."

F1S: "Tại sao?"

Tự: "Tôi là người đẹp trai nhất ở đây."

F1S: "Vậ à?"

F1S: "Nếu thế thì hình như tôi thấy cậu rồi."

Thích Tự khẽ giật mình, lập tức ngẩng đầu.

Chỉ thấy một người đàn ông trẻ tuổi với dáng người dong dỏng đang đi về phía mình, người kia mặc sơmi đen, trên tay cầm điện thoại, đeo một gọng kính mảnh màu bạc, qua lớp kính, Thích Tự cũng thấy được ánh mắt nhìn mình của đối phương như đang lóe lên.

... Đây là Số Phức?

Thích Tự hơi thảng thốt.

Hình như... hắn đã từng gặp người này ở đâu đó?

"Thích Tự?" Bên tai vang lên giọng nói hắn đã nghe vô số lần trên Wechat.

"Ừm..." Thích Tự đáp lại theo bản năng.

"Tôi là Số Phức." Người đàn ông cười như không cười vươn tay ra với hắn, ống tay áo co lên, để lộ ra một chuỗi vòng hạt màu xanh ngọc sẫm.

Con người Thích Tự co rút lại...

...

.....

Hắn nhớ ra rồi...!!

Chẳng phải đây chính là người mà một năm ba tháng trước...

Hắn đã từng trêu chọc ở đúng quán bar này sao!!?

*****

<Epilogue>

Một—

Giám đốc Tần: "Con trai của đại cổ đông sắp đến thị sát! Mọi người lên đây có tinh thần đi, hai tháng tới nhớ biểu hiện cho tốt! Làm tốt thì lên hương! Không tốt thì ra đường! Tất cả nghe rõ chưa!"

Mọi người: "Rõ!"

Hai—

Trình Lệ Quân: "Thích tổng, đây là quần áo tôi chuẩn bị cho ngài."

Thích Tự: "Không tời."

Thích Phong: "Tủ đồ của mình rốt cục cũng qua được kiếp nạn này!
QAQ"

Ba—

Khương Oánh: "Con là thụ phải không!"

Thích Tự: "Đâu?"

Bị bắt vào đứng cạnh Thích Phong.

Khương Oánh: "VẬY mà còn bảo không thụ!"

-

vtrans by xiandzg

T/N: Đọc đoạn gặp Phong với Khả còn đang khen Tự ờ ôi công khí
ngời ngời thế này cơ mà... xong xuống dưới thấy em căng thẳng check giờ
gặp sếp Phó thì tôi cũng tịt mn ngời....

Nhử một xí c25—

<Thích Tự hít sâu một hơi, tự nhủ hình như mình nghĩ nhiều quá rồi.

Nếu chỉ là trùng hợp, có khi Số Phức đã quên hẳn rồi cũng nên, mà đã
vậy thì việc gì phải căng thẳng cơ chứ.

Nhưng mà đúng lúc ấy, Số Phức bồng nheo nheo mắt, nói với giọng nghi
hoặc: "Sao tôi cứ có cảm giác mình đã gặp cậu ở đâu rồi ấy nhỉ?">

Nhử thôi chứ nay chưa có chương đâu vì mình đi ngủ bây giờ đây =)))

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẤU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 25: Tuyệt Không Nhận Thua

"Chào anh..." Thích Tự đưa tay ra bắt với đối phương, trên mặt vẫn bình tĩnh nhưng trong lòng thì đã sớm nổi sóng thần!

—Sao người này lại là Số Phúc!?

Nghĩ đến những đường đi nước bước mà đối phương vẫn thường dạy mình, bỗng dưng Thích Tự lại có cảm giác từ đầu đến cuối tất cả mọi chuyện đều nằm trong kế hoạch của người đàn ông này!

Bị hấn lừa xong chạy thẳng, Số Phúc mới bất mãn, dùng bao lâu nay để từng bước đưa hấn vào tròng, chờ hấn về rồi hẹn gặp mặt ở đúng quán bar lúc trước...

Nhưng lí trí đã nhanh chóng bảo Thích Tự gạt ngay đi phỏng đoán không thiết thực này.

Bởi vì từ việc ba bảo hấn tìm hiểu về báo cáo tài chính của MeiWei, Tư Hàng sang Mỹ, cho đến việc Từ Nhất Chu giới thiệu người này cho hấn... có quá nhiều biến số, mà chỉ cần một khâu xảy ra vấn đề thôi thì chưa chắc hấn đã quen đối phương, chứ không nói còn quen được tới tận bây giờ.

Chưa kể Số Phúc cũng là một người có địa vị xã hội, rảnh đâu mà dành ngần ấy tâm tư cho một người tình cờ gặp được ở trong bar? Chỉ để trả thù trò đùa ác của hấn thôi sao?

Mà tối qua lúc Thích Tự xác nhận lại địa điểm gặp mặt qua Wechat, rõ ràng đối phương còn hỏi hấn có biết Phong Mậu ở đâu, có uống được rượu

hay không.

Nếu Số Phúc đã biết hẳn là ai, thì việc gì phải hỏi những điều này nữa.

...

Thế cho nên, khả năng cao là, chỉ trùng hợp thôi...

—Nhưng trùng hợp đến mức này thì cũng quá VL rồi!!!

Nhìn đối phương ngồi xuống đối diện mình, Thích Tự cũng ráng bình ổn lại nội tâm đang gào thét.

Giữa bọn họ có một cái bàn nhỏ, tạo khoảng cách rất thích hợp để nói chuyện phiếm.

Chỉ là đối phương cũng rất cao, sau khi ngồi xuống, đôi chân dài dưới bàn duỗi ra một chút là đã lấn sang cả địa phận của Thích Tự.

Thích Tự bất giác dịch người về phía sau, tim đập bình bịch vì căng thẳng.

"Uống chút gì không?" Hẳn chủ động mở miệng để gạt đi bối rối trong mình.

"Giống của cậu là được." Biểu hiện của Số Phúc vẫn rất đúng mực.

Thích Tự vẫy tay gọi bồi bàn, ung dung gọi đồ cho đối phương, nhưng sau đó thì không biết phải nói gì nữa.

Đầu óc cũng nhào ra như bột.

Thích Tự hít sâu một hơi, tự nhủ mình không nên nghĩ quá nhiều như vậy.

Đã là trùng hợp, thì có khi Số Phức cũng chẳng nhớ hẳn là ai, việc gì phải căng thẳng.

Thế nhưng đúng lúc ấy, Số Phức bỗng híp mắt lại, nói với vẻ nghi hoặc: "Sao tôi cứ có cảm giác mình đã gặp cậu ở đâu rồi ấy nhỉ?"

Thích Tự: "..."

Khóe miệng hắn giật giật: "Ha ha, vậy à?"

Trong đầu thì như có cả vạn chữ FẮC chạy qua...

—Anh ta có ấn tượng! Anh ta có ấn tượng mới vl!

...Mà khoan.

Thích Tự bỗng nhớ ra, hôm ấy cả tên tuổi và liên lạc mà hắn nói cho đối phương đều là của Thích Phong, nhớ mà Số Phức có nhớ ra thật, hắn chỉ việc đổ hết cho em trai là xong thôi mà!?

Chuẩn rồi, người hôn Số Phức là Thích Phong chứ đâu phải mình—chỉ cần tự thuyết phục được bản thân tin vào điều này thì chẳng còn sợ hở gì hết!

Nhất định là sẽ ổn thôi, không được hoảng, không được loạn, không được mất hình tượng...

Số Phức lắc đầu cười, nói như tự nhủ: "Mà thôi, nói ra cậu lại tưởng tôi thấy người sang bắt quàng làm họ, chắc là mấy người đẹp trai đều có khí chất giống nhau nên tôi nhớ nhầm rồi."

Thích Tự: "..."

Cmn anh nói một hồi xong quay qua đổ thừa cho tôi là thế nào? Mập mờ như thế là có ý gì!?

Số Phúc vẫn đang nhìn hấn: "Mà trông cậu có vẻ trầm tính nhỉ, không giống trong tưởng tượng của tôi lắm."

Thích Tự cười gượng: "Thế anh tưởng tượng tôi thế nào?"

"Cậu á, ngày nào cũng có ti tỉ vấn đề để hỏi." Số Phúc làm bộ suy ngẫm rồi trầm ngâm nói, "Nghịch ngợm tùy hứng, còn thích làm nũng?"

Thích Tự: "???"

Nghịch ngợm? Làm nũng? Rốt cục cái tên này đang nói về ai vậy???

Số Phúc nhìn về phía hấn, lại cười nói: "Lại bảo không đi, cậu chả suốt ngày thả sticker lắ tôi điên cuồng trên Wechat là gì."

Thích Tự: "..."

Sự thật là hấn đang vô cùng hối hận.

...Hối hận vì sao mình lại đi dùng mấy cái sticker kia.

Sớm biết Số Phúc chính là người hấn từng hôn, Thích Tự nhất định đã cẩn thận duy trì khoảng cách với đối phương như hai người đàn ông trưởng thành rồi.

"Có điều cậu nói phải đấy." Số Phúc bắt chéo đôi chân dài, hai tay đan nhau đặt lên gối, nhìn hấn đánh giá, "Ngoại hình của cậu quả thật rất bắt mắt, có là con của tỉ phú thì không phải ai cũng đẹp được như cậu đâu."

Thích Tự: "..."

Nếu đối phương mà nói vậy trên Wechat, Thích Tự nhất định sẽ không lẩn tránh, có khi còn thấy thỏa mãn là đằng khác.

Nhưng lúc này đối diện với người thật...

Rõ ràng giọng điệu của đối phương vẫn bình thường, thế mà không hiểu sao hẳn lại có cảm giác như Số Phức đang... tán tỉnh mình?

Hắn đành tự bấm một cái vào lòng bàn tay, cảnh cáo mình ngừng ngay lại mấy cái suy nghĩ vớ vẩn này.

Đã đổ vấy chuyện kia cho Thích Phong, thì cũng phải cố mà diễn cho chót.

Thích Tự điên cuồng tẩy não bản thân, trước mắt hẳn bây giờ là Số Phức, là Thầy Phó bác học toàn năng, là người hẳn trả tiền để đổi lấy dịch vụ qua mạng, chứ không liên quan gì đến người đàn ông từng hôn hẳn ở đây một năm trước hết!

"Anh còn chưa giới thiệu tên mình cho tôi đâu." Thích Tự dần tỉnh táo lại.

Người kia ồ lên một tiếng, rút ví từ trong túi quần, lấy ra một tấm danh thiếp đẩy đến trước mặt hẳn.

Một mảnh giấy nhỏ màu trắng ngọc, bề mặt hơi sần và cứng cáp, có in tên và chức vụ của đối phương—

Phó Diên Thăng, Phó tổng giám đốc Đầu tư của Chứng khoán Minh Thái.

Bên dưới còn có một dãy số, chính là số điện thoại mà Phó Diên Thăng đã gửi cho hẳn hồi Giáng sinh năm ngoái.

Sau lần gặp mặt hồi tháng 1, ba cũng có nói với hẳn Số Phức làm ở khối ngân hàng đầu tư của một công ti chứng khoán, cùng với việc anh ta họ Phó...

Kì thực đối phương đã cho hắn rất nhiều manh mối, nếu lúc ấy Thích Tự giữ lại tấm danh thiếp kia, hoặc nhớ kĩ được tên người ta, khả năng cao là hắn đã ngờ ngợ ra rồi.

Nhưng vấn đề là hắn lại quên tiệt về người đàn ông này, bỏ lỡ tất cả mọi cơ hội nhìn ra.

Rượu lên, hai người khẽ chạm cốc một cái.

"À mà, mặt tôi cũng cho cậu thấy rồi, danh thiếp cũng đưa cậu luôn rồi, nhưng nhớ là đừng tùy tiện nói với ai tôi đang làm gia sư cho cậu đấy. Công ti có điều khoản bảo mật, trong khi tôi lại đi lấy rất nhiều trường hợp thực tế từng tiếp xúc để làm ví dụ dạy cậu, tuy đã bỏ đi thông tin mấu chốt nhưng nếu cậu nói ra thì sẽ khiến tôi gặp rắc rối không nhỏ đâu." Nhấp một ngụm rượu xong lại nhướn mày nhìn hắn, "Nghe chưa?"

Thích Tự: "..."

Ở trên mạng hắn không nói lại được người này, giờ gặp người thật, đối phương vừa mở miệng, ánh mắt còn thế kia, hắn lại càng không có khả năng đối kháng.

Thích Tự chỉ ờ một tiếng đáp lại, trong lòng thì tự nhủ, đúng là ở trên Wechat vẫn tốt hơn, ít ra hắn còn có thể phát huy công dụng của Tuzki...

Nhưng tất nhiên Thích Tự nào sẽ cam tâm để đối phương áp chế như vậy, dù sao kinh nghiệm và giáo dục từ nhỏ cũng đã tôi luyện cho hắn một nội tâm kiên cường.

Có thể giả vờ nhát gan, nhưng tuyệt đối không thể nhận thua.

Thích Tự rũ mắt, tinh bơ vuốt vuốt tấm danh thiếp trong tay, hỏi: "Công việc này của anh bình thường phải làm những gì?"

Phó Diên Thăng: "Hỗ trợ khách hàng đầu tư."

Được Thích Tự hỏi một nùi đầu tư thế nào, cụ thể là làm gì làm gì, Phó Diên Thăng đều giải đáp hết.

Hắn nói như rất hiểu: "Thế là ngày nào cũng gặp rất nhiều người phải không?"

Phó Diên Thăng: "Ừm."

Thích Tự: "Dạng những ai?"

Phó Diên Thăng: "Phần lớn là cổ đông của những công ti niêm yết, thỉnh thoảng có cả người từ công ti kiểm toán, hãng luật với cơ quan chính quyền nữa."

Ngày nào cũng được tiếp xúc với đủ thể loại tin tức, chẳng trách Phó Diên Thăng lại hiểu biết như vậy...

Nhớ mang máng Hứa Kính từng nói ở tuổi của Phó Diên Thăng mà đã lên được chức Phó tổng Đầu tư là cực kì hiếm, Thích Tự mới tò mò hỏi tiếp về lí lịch của đối phương.

Để rồi khi biết Phó Diên Thăng 17 tuổi đã tốt nghiệp đại học thì lại kinh hoàng một phen.

Chỉ là từ lúc bắt đầu giải đáp thắc mắc, ánh mắt Phó Diên Thăng cứ thỉnh thoảng lại liếc đến chỗ hắn, nhìn chăm chăm.

Vốn sở hữu ngoại hình bắt mắt, Thích Tự đã sớm quen với những ánh mắt chăm chú từ người khác, thế nhưng khi bị Phó Diên Thăng nhìn như vậy, hắn lại căng thẳng không thôi.

Thích Tự tiếp tục tìm chủ đề khác để rời đi sự chú ý của mình: "Thế là anh cũng vừa tan làm đấy à?" Hắn thấy ở trên tấm danh thiếp kia, địa chỉ

của Chứng khoán Minh Thái cũng nằm ngay trong tòa nhà Phong Mậu.

Phó Diên Thăng ừ một tiếng.

Thích Tự lại hỏi: "Kịp ăn tối chưa?"

Phó Diên Thăng: "Lúc 5h đi gặp khách hàng có ăn một ít đồ Nhật, về công ti họp xong cái là lên gặp cậu luôn đây."

"Ồ..." Nhìn đôi môi mỏng của đối phương mấp máy, trong đầu Thích Tự lại hiện lên cảnh tượng hồi tháng tư năm ngoái...

"Sao không hỏi gì nữa vậy?" Phó Diên Thăng đột nhiên nói.

Thích Tự giật bản mình: "Hả?"

Phó Diên Thăng cười cười: "Vừa rồi mới thấy cậu giống lúc ở trên Wechat, thì ra lúc mới thấy tôi chỉ là chưa dám xõa thôi hả."

Thích Tự: "..."

Phó Diên Thăng lại nói: "Muốn hỏi gì cứ hỏi, đấng nào cũng gặp rồi, chưa thỏa lòng hiếu kì thì tôi đoán cậu còn chưa chịu về đâu."

Thích Tự rất rất không muốn thừa nhận, nhưng điều mà hẳn muốn hỏi nhất bây giờ, là rốt cục Phó Diên Thăng còn nhớ mình hay không, rốt cục anh ta nghĩ gì về nụ hôn năm ngoái...

Hắn cảm thấy hình như mình điên rồi.

Uống một ngụm rượu xong, Thích Tự tỏ vẻ thản nhiên nói: "Tôi còn ở đây hai tháng mà, chẳng lẽ chỉ được gặp anh một lần thôi à?"

"Ha ha, cũng phải." Phó Diên Thăng bật cười, cũng nhấp rượu, rũ mắt nói: "Bá đạo như cậu, chắc hai tháng này chỉ muốn kè kè cạnh tôi mỗi ngày

thôi nhỉ, chẳng nào thì tôi cũng không từ chối cậu được."

Thích Tự: "...???"

Thích Tự: "Ai muốn kè kè anh mỗi ngày? Tôi còn phải đi làm cho ba nhé!"

"Bao giờ đi làm?" Giọng điệu Phó Diên Thăng nghiêm túc trở lại.

"Thứ hai đi rồi."

"Ba cậu sắp xếp cho cậu thế nào?"

"Ông ấy bảo đã nói trước với giám đốc chi nhánh rồi, người kia còn tìm cho tôi một thư kí nữ, hôm qua cũng ra sân bay đón tôi." Nhớ tới một đồng quần áo và vật dụng hàng ngày kia, Thích Tự cũng kể lại cho Phó Diên Thăng.

"Chu đáo thế cơ à..." Phó Diên Thăng còn đang định nói thêm gì đó, trên bàn bỗng vang lên một khúc nhạc violin.

Thích Tự nghe được mà sửng sờ.

"Xin lỗi." Thấy tên người gọi trên màn hình điện thoại, Phó Diên Thăng trực tiếp nhấn từ chối.

Thích Tự bất ngờ nói: "Nhạc chuông của anh..."

"Ừm, nghe rất hay, nên lấy dùng luôn." Phó Diên Thăng thản nhiên đáp lại, "Không ngại chứ?"

"À không..." Thích Tự nói, trái tim lại một nữa đập như điên loạn.

Không thể tin được là Số Phúc lại đặt khúc nhạc violin mà hấn chơi... làm chuông điện thoại!?

Phó Diên Thăng giống như không để ý gì đến chuyện này, nói tiếp: "Bao giờ đến công ti, tôi nghĩ cậu nên tìm một trợ thủ cho mình."

"Err, hả?" Thích Tự đang nghĩ vẫn nghĩ vợ thì bị đối phương kéo về hiện thực.

"Vốn dĩ ngay cả ba cậu còn nhận ra bên dưới có người giở trò, thì cậu nghĩ vị quản lí tối cao ở công ti như giám đốc Tần có biết chuyện hay không?" Phó Diên Thăng ngừng lại một chút, "Nếu biết, thì rất có thể vị thư kí mà ông ta sắp xếp sẽ chính là trở ngại lớn nhất trong công cuộc điều tra của cậu."

Thích Tự cũng nghĩ đến điều này, cho nên vừa tiếp xúc với Trình Lệ Quân là hẳn đã đề cao cảnh giác, thậm chí còn trực tiếp tỏ ý không muốn giao cho cô ta việc gì.

Nhưng mà tự tìm một trợ thủ...

"Tìm thế nào bây giờ?" Thích Tự hỏi.

"Đăng lên web tuyển dụng, tìm trợ lí thực tập cho giám đốc trong vòng hai tháng, cứ đề nghị lương 8000 là đảm bảo cậu sẽ nhận được một loạt CV xuất sắc ngay—trong nước không bao giờ thiếu nhân tài cả, hiện tại còn đang là mùa cao điểm tìm việc nữa, chắc chỉ một tuần là xong thôi, dùng người mình tự tuyển thì mới yên tâm được." Phó Diên Thăng nói.

"Giám đốc Tần mà biết thì liệu có không hài lòng không?" Thích Tự nhú mày.

Hắn nhớ ba nói Tần Hán Nghiêu cũng 42 tuổi rồi, so ra thì rõ ràng là bậc cha chú của hắn.

Phó Diên Thăng cười: "Không vui? Cậu đại diện cho ba mình đến để điều tra, chứ không phải đến làm bù nhìn."

Thích Tự: "..."

Phó Diên Thăng: "Cứ mạnh dạn mà làm, đã được giao quyền ngang giám đốc, thì phải có phong thái của một giám đốc—ông ta không vui thì sao chứ, ông ta coi thường cậu còn nhỏ rồi xoay cậu như chóng chóng mới đáng sợ."

Thích Tự gật gật đầu: "Tôi hiểu rồi."

"Cậu cũng không cần từ chối người mà giám đốc Tần đã sắp xếp cho đâu, có việc thì cứ dùng, coi như nể mặt ông ta." Phó Diên Thăng cầm cốc rượu lên, nghiêng qua cụng li với hấn một cái, "Có vấn đề gì thì gọi cho tôi, tôi đã đồng ý là sẽ hỗ trợ cậu với ba cậu rồi, hiện tại chúng ta còn cùng múi giờ, tôi cũng không sợ cậu quấy rầy giấc ngủ nữa."

Thích Tự buồn bực nói: "Trước đây tôi cũng có quấy rầy giấc ngủ của anh... lắm đâu?"

"Không quấy rầy?" Phó Diên Thăng nhíu mày, "Thế ai là người ngày nào cũng quán tôi tới tận 1 2 giờ sáng, ai là người đòi video call với tôi lúc 3 giờ sáng hồi năm ngoái, hả?"

Thích Tự: "...???"

Làm gì đến mức "ngày nào cũng"? Lại còn "quán" là quán thể nào? Đây chẳng phải đều là dịch vụ mà Phó Diên Thăng nên cung cấp theo như hợp đồng đã kí kết à?

Còn cái vụ video call lúc 3 giờ sáng kia rõ ràng là hi hữu, hấn cũng đã xin lỗi rồi, sao người này vẫn còn lôi ra được!?

Phó Diên Thăng nhìn hấn đánh giá một hồi, đột nhiên ôn nhu nói: "Mà thôi, nể tình cậu đẹp, không so đo với cậu."

Thích Tự thấy tim như nhảy lên một cái, suýt chút nữa hất đổ cả cốc rượu.

Phó Diên Thăng lại khen hẳn đẹp, từ lúc gặp đến giờ đây đã là lần thứ hai rồi...

Giờ phút này, trong đầu Thích Tự bỗng xuất hiện một thắc mắc đầy kinh hãi—

Chẳng lẽ người đàn ông này... là gay?

Đang ngẩn ngơ bắt đầu hoài nghi tính hướng của người kia, Thích Tự đột nhiên nghe thấy giọng Hứa Kính gọi tên mình.

Thích Tự quay đầu ra, quả nhiên bắt gặp Hứa Kính đang hồ hởi đi đến chỗ mình: "Đúng là cậu thật?"

Hứa Kính lại nhìn đến Phó Diên Thăng ở đối diện hẳn, tò mò hỏi: "Đây là..."

Bầu không khí lập tức trở nên khó xử.

Do giấu Hứa Kính đi gặp Phó Diên Thăng, Thích Tự đột nhiên thấy hơi chột dạ, vội vàng đứng dậy giới thiệu: "Đây là người mà em đã từng nhắc với anh trên điện thoại... Số Phúc."

Hứa Kính tỏ vẻ kinh ngạc: "Cái người bạn mạng đó hả?"

Phó Diên Thăng nhượng mào, dường như có chút không hài lòng với "danh xưng" này.

Thích Tự lại quay ra giới thiệu cho Phó Diên Thăng: "Đây là trợ lí cũ của ba tôi, Hứa Kính."

Phó Diên Thăng cũng đứng dậy, khách khí chìa tay ra với Hứa Kính: "Hân hạnh."

Vẻ mặt Hứa Kính trở nên cứng nhắc, bắt tay với Phó Diên Thăng một cái tượng trưng rồi trực tiếp hỏi Thích Tự: "Chẳng phải cậu bảo tối nay bận gì à? Là có hẹn với người này sao?"

*****

<Epilogue>

Một—

7 ☯: "Đê ma ma vậy mà anh còn nói ra! Để yên cho tôi giải thích!"

Phó: "Không cho, nhịn đi."

Hai—

7 ☯: "Anh còn chưa giới thiệu cho tôi tên anh là gì."

Phó: Vờ vịt, cứ vờ vịt tiếp đi.

-

vtrans by xiandzg

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẤU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 26: Không Rõ Mục Đích

Thấy Thích Tự xác nhận, Hứa Kính lại cau mày nói: "Ba cậu có biết không?"

Thích Tự trầm giọng nói: "Biết, ba em cũng gặp anh ấy rồi."

Hứa Kính nhanh nhạy nhận ra động thái của mình đã khiến Thích Tự không vui, lập tức dụ lại: "Vậy à, thế thôi hai người nói chuyện tiếp đi..."

Sau đó còn liếc Phó Diên Thăng một cái, rồi mới bỏ đi trông đầy mất mát.

Đến khi ngồi xuống lại rồi, Thích Tự vẫn thấy có chút bức bối.

Thật ra, nếu không phải do lúc trước đối phương đi mách lẻo với ba hẳn thì Thích Tự cũng rất sẵn lòng giới thiệu Số Phúc cho đối phương, có điều chuyện ấy đã trở thành cái gai trong lòng Thích Tự, hẳn không muốn đối phương suy diễn thêm, cho nên mới quyết định giấu diếm.

Không ngờ Hứa Kính lại bắt gặp bọn họ ở đây, vỡ lở hết cả...

Phó Diên Thăng nhìn hẳn đánh giá, thấp giọng hỏi một câu: "Không vui à?"

Thích Tự giật mình lấy lại tinh thần, vội lắc đầu.

"Còn lắc cái gì?" Phó Diên Thăng nhắc cốc hướng về phía hẳn, "Thiếu điều muốn in cả ba chữ "Tôi không vui" lên trán rồi kia kìa."

Đối phương nói với giọng dịu dàng, như tỏ ý trấn an.

Thích Tự chạm cốc với hân, làm một hớp rượu rồi mới nói: "Ban đầu Hứa Kính có hẹn tôi tối nay đi ăn..."

"Xong cậu từ chối anh ta để đi gặp tôi?" Phó Diên Thăng tự động hoàn thành nốt câu nói của hân, còn cười cười.

Thích Tự ừ một tiếng xác nhận, còn phải giải thích thêm: "Tại tôi hẹn anh trước mà."

Hân thống nhất thời gian gặp mặt với Số Phúc từ lúc còn ở Mỹ, bởi vậy mới không muốn thay đổi.

"Cậu không kể với anh ta sao?" Phó Diên Thăng hơi nhướn mày, "Chẳng phải cậu nói quan hệ của hai người tốt lắm à?"

"Thì tốt thật." Thích Tự đã quen tâm sự với người này sau cả năm trời trò chuyện qua mạng, vì vậy không tự chủ được mà kể hết ra, "Bọn tôi quen biết bảy năm rồi, hồi trước ở nước ngoài, anh ấy rất quan tâm đến tôi, tôi cũng coi anh ấy như anh trai mình."

"Anh trai à..." Phó Diên Thăng lăm bắm đầy ẩn ý, hỏi, "Nếu quan hệ hai người đã tốt như vậy, tại sao ba cậu lại không để anh ta kèm cặp cậu? Quản lí được cả một công ti đầu tư thì chắc cũng phải ưu tú lắm chứ?"

Nghe đến hai chữ "kèm cặp", Thích Tự giật mình ngẩng lên, trông thấy khóe miệng người đối diện phảng phất ý cười bèn gượng gạo đánh mắt ra chỗ khác...

Nếu lần trước mà ba không đề cập đến, Thích Tự cũng không biết là mình còn có thể tìm người kèm cặp.

Nhưng bảo Hứa Kính kèm cặp mình thì hẳn không tài nào tưởng tượng nổi—dù gì đối phương cũng làm trợ lí cho ba hẳn mấy năm trời rồi, làm sao có thể hạ mình nhận việc này?

Thích Tự nói: "Ba tôi bảo muốn bồi dưỡng thêm, trước khi tôi vào đại học thì đã gửi anh ấy về nước rồi?"

"Chỉ vì muốn bồi dưỡng thêm?" Phó Diên Thăng lắc đầu cười cười, "Thế thì cậu không hiểu ba mình rồi."

"Tôi không hiểu ba?" Đầu Thích Tự hiện lên một loạt "???".

"Qua một lần gặp mặt, tôi có thể cảm nhận được ông ấy cực kì nâng niu bao bọc cậu—ông ấy làm tất cả mọi chuyện đều là để trải sẵn đường cho cậu đi thôi." Trên bàn nhỏ có một hộp xúc xắc nhỏ, Phó Diên Thăng vừa nói vừa mở ra, kẹp lấy hai viên bằng ngón trỏ và ngón giữa rồi đặt lên bàn, dùng làm giáo cụ trực quan để giải thích cho hẳn, "Ba cậu sợ nếu để Hứa Kính ở cạnh quá lâu, ảnh hưởng đến cậu quá sâu, thì sau này cậu sẽ khó lòng nào mà kiểm soát được anh ta, cho nên mới phải tách hai người ra."

Thích Tự nhíu: "Vì sao anh lại nói vậy?"

"Cậu quen Hứa Kính bảy năm rồi đúng không? Năm nay cậu 20, chứng tỏ anh ta đã xuất hiện bên cậu từ năm cậu 13—đây là khoảng thời gian cậu bắt đầu hình thành nhận thức về thế giới, bởi vậy những suy nghĩ và hành động của người này rất dễ ảnh hưởng, thay đổi cũng như khiến cậu trở nên tin tưởng, ý lại vào anh ta, cậu thậm chí còn coi anh ta như anh trai cơ mà... Nhưng còn nhớ cái lần tôi từng nói với cậu về nguyên tắc kết bạn và tạo quan hệ không?" Ngón tay Phó Diên Thăng gõ nhẹ lên hai viên xúc xắc, "Giả sử tình cảm cậu dành cho anh ta là sự biết ơn vì đã giúp đỡ và chăm sóc mình đi, vậy thì ngược lại, tình cảm của anh ta đối với cậu là dựa trên nền tảng gì? 13 tuổi thì cậu cũng mới chỉ là một đứa nhóc gần như vô tri, vậy vì lí do gì mà anh ta phải tốn công để tâm đến cậu?"

Vốn dĩ không cần Phó Diên Thăng phải nói ra, Thích Tự cũng rõ hơn ai hết, phần nhiều là bởi vì ba hẳn.

Rất nhiều người ở xung quanh đối tốt với hẳn, cũng là vì ba.

Nhưng với hẳn, Hứa Kính không giống họ. Hẳn không phải một cái máy không có cảm nhận, hẳn cũng biết phân biệt chân tình và dối trá—dù cho Hứa Kính đối tốt với hẳn vì hẳn là con trai của Thích Nguyên Thành, thì sự kiên nhẫn và chân thành mà người này dành cho hẳn vẫn là thật.

Bởi vậy khi nghe Phó Diên Thăng phân tích như vậy, hẳn liền nổi nóng: "Hứa Kính không phải loại người hám lợi như thế."

"Thích Tự." Phó Diên Thăng bình tĩnh ngắt lời hẳn, nói, "Không phải là tôi đang chọc ngoáy mối quan hệ giữa cậu và Hứa Kính, tôi chỉ muốn cậu thấy được rõ ràng, tâm trạng hiện tại của cậu là từ đâu mà ra."

Thích Tự nghẹn lời, dè chừng nhìn đối phương: "Anh nói tiếp đi."

Phó Diên Thăng: "Tôi nhớ cậu từng nói, anh ta chính là người kể với ba cậu về tôi đúng không?"

Thích Tự: "Ừm..."

Phó Diên Thăng: "Cậu nghĩ vì sao anh ta làm vậy?"

Thích Tự: "Vì lo cho tôi?"

Phó Diên Thăng lắc đầu cười: "Nếu là lo lắng, thì đã làm giống như ba cậu rồi—trực tiếp đến gặp tôi, xác nhận tôi không có vấn đề gì thì để yên cho cậu kết giao với tôi tiếp. Nhưng anh ta không làm vậy, mà lại chọn một thủ đoạn không mấy quang minh chính đại là đi mách với ba cậu."

Thích Tự: "..."

Phó Diên Thăng: "Hành động này cho thấy hai điều: một, anh ta không dám cạnh tranh trực tiếp với tôi; hai, anh ta sợ mình không còn là người duy nhất có sức hưởng với cậu, cũng là sợ mất đi một phần sự tín nhiệm từ cậu—Cậu biết như vậy gọi là gì không?"

Thích Tự: "Là gì?"

Phó Diên Thăng: "Ý đồ thao túng."

Thích Tự: "..."

Phó Diên Thăng thu lại xúc xắc, nhìn Thích Tự nói: "Cậu nghĩ là Hứa Kính không biết những điều này sao? Có khi còn biết rõ là đằng khác, nhưng tất nhiên anh ta sẽ không nói cho cậu, bởi vì từ trong tiềm thức, rất có thể anh ta hi vọng cậu mãi mãi chỉ là một đứa nhóc chưa trưởng thành, cho nên khi thấy cậu lừa mình để đi gặp tôi, anh ta mới sinh ra cảm mất mát, hay thậm chí là ghen ghét và tức giận. Mà tâm trạng của anh ta thì lại ảnh hưởng đến cậu, bởi vì cậu có quan tâm—nếu như không nhìn ra được những điều này, cậu sẽ bị anh ta dắt mũi, ngược lại, nếu như phát hiện ra mình có thể dùng tình cảm để khống chế cậu, anh ta sẽ lợi dụng điều này để thao túng cậu."

Thích Tự bối rối nhìn Phó Diên Thăng: "Đối với anh, lòng người chỉ có thể dơ bẩn như vậy thôi sao?"

Phó Diên Thăng vẫn thẳng thắn đối mặt với hắn: "Đây không phải dơ bẩn, mà là hiện thực, hoặc cũng có thể nói là bản năng của con người. Chỉ có trẻ con mới dễ dàng tin vào tình cảm thuần túy, còn thế giới của người trưởng thành vốn là tàn nhẫn như vậy, thế nhưng có tàn nhẫn đến đâu, cũng không thể cản trở việc cậu tiếp tục tín nhiệm Hứa Kính—nếu như sau khi nhìn ra tất cả những điều này mà cậu vẫn cảm thấy anh ta đáng để mình tin tưởng."

Bàn tay để dưới bàn của Thích Tự hết nắm vào lại buông ra, giống như đang cố gắng tiếp nhận những điều gọi là "hiện thực" này.

"So ra, ba cậu tinh táo hơn cậu nhiều." Phó Diên Thăng cười nói, "Biết vì sao lần kia gặp tôi, ba cậu lại ngó ý mời tôi kèm cặp cậu luôn không?"

Thích Tự: "Vì sao?"

Phó Diên Thăng: "Cũng giống như khi đế vương thời cổ đại tuyên trọng thần để phò tá người kế vị, dĩ nhiên ba cậu không mong Hứa Kính là người duy nhất có sức ảnh hưởng tới cậu, sự xuất hiện của tôi ít nhiều sẽ có tác dụng khống chế Hứa Kính, để anh ta không thể nào trở thành độc nhất vô nhị với cậu được. Chưa kể, tôi cũng đã thể hiện rất rõ nguyên tắc và thái độ của mình với ba cậu—tôi đồng ý ở cạnh cậu không phải vì để ý đến tài sản của ông ấy."

Thích Tự trầm nghĩ, đây còn không phải chiêu trò nói chuyện của Phó Diên Thăng à?

Hắn là một cuộc đàm phán thương mại có giá 80,000NDT cơ mà, đã hiểu rõ ý nghĩ của ba hắn như thế, chẳng lẽ Phó Diên Thăng còn không biết đường nói những gì đối phương muốn nghe?

Hắn không thể nào tùy tiện tin tưởng được.

So ra, Thích Tự vẫn muốn tin vào những gì ba hắn từng nói hơn—Cậu ta không nhắm đến con của hiện tại, mà là nhắm đến con của sau này.

Như để thể hiện chất vấn của mình, hắn hỏi ngược lại Phó Diên Thăng: "Chẳng phải anh cũng gây ảnh hưởng cho tôi qua những gì anh dạy à? Cũng hưởng lợi từ tôi đấy thôi? Nói thế thì anh khác gì Hứa Kính?"

Phó Diên Thăng cười cười, "Có điều này, khả năng cao là tôi với anh ta khác nhau đấy." Đối phương nhìn thẳng vào mắt hắn, trầm giọng chậm

chậm nói, "Tôi không mong cậu mãi là một đứa nhỏ, ngược lại, tôi còn mong cậu lớn mau lên."

Thích Tự: "..."

*

Hai người hàn huyên ở Skyline suốt ba tiếng đồng hồ, lúc sau, Phó Diên Thăng gọi xe đưa Thích Tự về khách sạn trước rồi mới rời đi.

Khi ấy đã là mười hai giờ khuya.

Thích Tự tắm rửa xong, vẫn chưa thấy buồn ngủ, bèn ngồi trong phòng điều hòa xem lại lịch sử chat giữa hắn và Số Phức.

Từ lúc tạm biệt Số Phức đến giờ, đầu hắn vẫn toàn là câu nói "Tôi mong cậu lớn mau lên" đầy mập mờ của đối phương...

Giờ phút ấy, Thích Tự cảm giác như trong mình đang dấy lên một ngọn lửa, thiêu đốt hắn từ chân lên tới đỉnh đầu.

Nhớ lại đối phương với dáng vẻ tự tin như nắm rõ tất cả trong lòng bàn tay khi nói chuyện, giọng điệu lúc thì trêu tức lúc lại đứng đắn, tất cả... đều khiến hắn vô cùng để tâm.

Nếu người này chỉ đơn thuần là Số Phức, Thích Tự nhất định sẽ rất sùng bái, rất khâm phục, và chân chính coi đối phương như thầy của mình.

Chết ở chỗ, đối phương không chỉ là Số Phức, mà còn là người đàn ông hôn hắn một năm về trước.

Thích Tự phát hiện ra, sau khi hợp hai người làm một, ranh giới giữa bọn họ cũng lập tức trở nên mơ hồ.

Từng lời đùa, từng cái sticker và từng cuộc nói chuyện mà bọn họ từng trao đổi với nhau mỗi ngày trên Wechat, bỗng nhiên như nhuộm đầy ái muội.

Thích Tự ngồi đó, bình tĩnh nghĩ lại, có lẽ nào Phó Diên Thăng đã biết hẳn là ai ngay từ đầu?

...Dù sao nếu muốn thì đối phương cũng hoàn toàn có khả năng khiến hẳn không phát giác ra được.

Nhưng nếu Phó Diên Thăng đã biết, thì làm vậy để làm gì?

Suốt ba giờ đồng hồ ấy, Thích Tự cũng chẳng hề thấy người kia để lộ ra mục đích gì, giống như đối phương đồng ý ngồi nói chuyện lâu như vậy đơn giản chỉ để giải đáp hết mọi thắc mắc của hẳn.

Ngay cả lí luận về những mối quan hệ giao hữu sau đó, cũng là vì muốn giảng giải và khuyên nhủ hẳn chứ không hơn.

Ngược lại, nếu áp dụng những lí luận này vào quan hệ giữa hẳn và Phó Diên Thăng, thì rõ ràng chỉ toàn thấy mình cầu cạnh đối phương, còn ngoại trừ một lời "Tôi còn mong cậu lớn mau lên" kia, thì đối phương chưa từng biểu đạt bất cứ mong muốn nào khác.

Nhưng vấn đề là đối với Phó Diên Thăng, hẳn phải thế nào thì mới được coi là "lớn"?

Trong lúc hẳn còn đang thần người suy nghĩ, điện thoại bỗng rung lên.

Thích Tự luống cuống mở Wechat ra, là tin nhắn từ Phó Diên Thăng.

F1S: "Tôi về đến nhà rồi, nghỉ sớm đi, ngủ ngon."

Thích Tự gõ gõ xóa xóa một hồi trong khung chat, rốt cục cũng chỉ gửi đi một dòng "Ngủ ngon".

Chiều hôm sau, Thích Tự dành thời gian về nhà một chuyến nữa, tìm lại tấm danh thiếp đã ở trong ngăn kéo hơn năm nay, lần nữa xác nhận, hai người kia chính là một.

Đi sang phòng Thích Phong gõ cửa mà không thấy ai trả lời, Thích Tự mới xuống nhà hỏi Khương Oánh: "Mẹ, Tiểu Phong đi đâu rồi?"

"Nó với Lăng Khả đi Disney chơi rồi." Khương Oánh đang ngồi trên sofa xem tin tức.

"Trời nóng thế mà nó với Lăng Khả cũng đi Disney?" Thích Tự nhíu mày, "Đi chơi hay đi đày vậy trời?"

"Hai hôm nữa mẹ định đưa Lăng Khả đến đài truyền hình thực tập rồi, chắc nó muốn tranh thủ đi chơi với Lăng Khả nốt mấy ngày này." Khương Oánh nhìn hẩn, "Sao thế? Con có chuyện gì quan trọng cần tìm nó à?"

Thích Tự vờ vịt nói: "Cũng không có gì, con để con gọi điện cho nó vậy."

Nói xong bèn lên lầu, vào phòng mình rồi mới bấm gọi cho Thích Phong.

"—A lô!?" Thích Phong nhanh chóng bắt máy, nhưng có vẻ là đang ở chỗ đông người nên nghe rất ồn ào nhộn nhạo, "Anh hả? Sao đấy?"

"Anh có chuyện này muốn hỏi em." Thích Tự vào đề rồi mới nói, "Năm ngoái, khoảng tầm tháng 4... hoặc tháng 5 gì đấy, có người nào, liên lạc với em không?"

"Hả? Tháng 4 năm ngoái á? Nhiều lắm! Anh muốn hỏi người nào?" Thích Phong hỏi lại đầy khó hiểu.

"Một người đàn ông, họ Phó." Thích Tự trầm giọng nói.

"Anh nói cái gì cơ? Em không nghe rõ!" Thích Phong vừa nói với hấn vừa lớn tiếng mè nheo, "—Lăng Khả, tôi khát!"

"Anh hỏi là tầm cuối tháng 4 năm ngoái có người đàn ông họ Phó nào liên lạc với em không!? Hoặc là thêm bạn Wechat gì đấy!?" Thích Tự lên giọng.

"Hờ..." Bên kia khựng lại một chút, "Hình như không có đâu? Em chẳng có ấn tượng với ai như thế cả, mà lâu vậy rồi ai mà nhớ..."

Thích Tự: "..."

Thích Phong: "Sao tự dưng anh lại hỏi chuyện này?"

"Không có gì, mà thôi, em chơi tiếp đi..." Thích Tự hơi ngừng lại rồi nói tiếp, "Uống nhiều nước một chút, cẩn thận không rồi cảm nắng đấy."

Cúp điện thoại xong, Thích Tự cũng an tâm hơn phần nào.

Dù sao lúc ấy Phó Diên Thăng chỉ đến xin số hộ người khác thôi mà, có khi... cũng chẳng quan tâm gì đâu...?

*

Tối đến, vừa về khách sạn thì gặp ngay Mạnh Văn Huy hai ngày nay chưa thấy mặt.

Ở trong nước không có rào cản, cũng chẳng sợ thiếu tiền tiêu, Thích Tự cứ nghĩ là Mạnh Văn Huy sẽ chơi rất vui vẻ, nhưng không ngờ vừa trông thấy hấn, thanh niên này đã lập tức mở miệng than thở: "Má nó chứ! Thích Tự, sao Hải Thành nóng vậy! Hôm qua tôi ra ngoài đi dạo một ngày là chịu hết nổi rồi, chỉ có ở trong khách sạn là sướng thôi!"

Thích Tự: "Thế thì cậu cứ ở trong khách sạn đi."

Mạnh Văn Huy vội la lên: "VẬY sao được! Ở lại khách sạn thì có khác gì bị ba tôi nhốt trong nhà đâu! Mãi mới thoát được, cậu đưa tôi đi chơi nhiều nhiều chút được không, chứ cảm rể ở cái khách sạn này hai tháng chắc tôi chán đến mốt cmn người mất!"

Thích Tự cạn lời: "Thứ hai tôi đi làm rồi, lấy đâu ra thời gian đưa cậu đi chơi."

"Đi làm?" Mạnh Văn Huy nghe vậy bèn kích động gõ tay lên khoe cơ bắp siêu khủng của mình, "Cần tôi đi cùng không? Đi bảo vệ cậu ý!"

Thích Tự: "..."

Thích Tự nhức đầu nói: "Đến công ti cùng lắm tôi cũng chỉ ngồi trong văn phòng đọc tài liệu, cậu bảo vệ tôi khỏi cái gì? Khỏi bị muỗi đốt à?"

Mạnh Văn Huy ủ rũ hạ tay xuống: "Ầy! Thế thì tôi biết làm gì đây!"

Đang định nói thêm gì đó, thì điện thoại Thích Tự bỗng nhiên rung lên, hần nhìn thấy thông báo hiển thị mà không khỏi sửng sờ.

"Tư Hàng?" Thích Tự nhận điện thoại, gọi tên của đối phương.

"A lô? Thích Tự hả? Ha ha, em nghe nói anh mới về nước à?"

"Nghe ai nói thế?" Thích Tự cười nhạt, nhanh chóng đổi giọng.

"Bố em chứ ai nữa!" Tư Hàng cười ha hả, "Anh trai, về đây là sân nhà của em rồi, ngày mai anh rảnh không? Em mở tiệc mừng anh về!"

Thích Tự thoáng nhìn sang Mạnh Văn Huy đang ủ rũ cúi đầu bên cạnh, ánh mắt bỗng lóe lên, nhướn mày nói: "Được đấy, à nhưng mà, anh dẫn theo cả bạn được không?"

"Bạn nào vậy anh?" Tư Hàng hỏi.

"Bạn bên Mĩ, người Hoa." Thích Tự lại còn cường điệu thêm một câu, "Trước bọn anh còn mặc chung cái quần xà lỏn mà lớn đấy."

"Không thành vấn đề, đều là anh em cả, thêm người thêm vui chứ gì đâu!" Tư Hàng nói đầy hưng phấn, "Để em Wechat địa chỉ cho anh, tối mai không gặp không về đâu đấy!"

Cúp điện thoại xong, Thích Tự ngoắc ngoắc ngón tay với Mạnh Văn Huy.

Mạnh Văn Huy như nhìn ra tia hi vọng từ trong mắt đối phương, lập tức xán lại: "Sao sao sao?"

Thích Tự cười nói: "Mai dẫn cậu đi chơi! Làm quen với mấy người bạn Hải Thành này rồi, hai tháng tới cậu chỉ việc chơi tung trời thôi."

Hai mắt Mạnh Văn Huy như sáng lên: "Ừ uây gì mà xịn thế?"

"Có điều..." Thích Tự ra vẻ khổ tâm, "Mấy người bạn này của tôi bị cái hợm hĩnh đua đòi, lại còn thích kéo bè kết phái nữa, chúng ta ở nước ngoài về, sợ là..."

Mạnh Văn Huy lập tức hiểu ý hẩn, trợn mắt nói: "Sợ cái gì chứ? Để mai tôi dẫn theo hai người anh em nữa, cho bọn họ một thân phận thật là hoành tráng thì sợ gì bị coi thường?"

Thích Tự vỗ vỗ cánh tay hẩn: "Vậy chuyện này trông cậy cả vào cậu nhé?"

Mạnh Văn Huy ưỡn ngực: "Yên tâm đi, tuyệt đối sẽ không để team hải ngoại bọn mình mất mặt!"

*****

<Epilogue>

Một—

Phó: "Tôi còn mong em lớn nhanh lên."

7 ☘: "Chờ tôi lớn lên làm gì? (◉_◉)"

Phó: "Làm chuyện của người lớn với nhau:)"

7 ☘: "Xùy! BỐN THIẾU GIA VẪN CÒN BÉ LẮM! (ノ`□´)
┌──┐"

Hai—

7 ☘: "Khả Khả! Anh tôi vừa gọi điện hỏi về người đàn ông kia! Giọng còn đặng đặng sát khí nữa! QAQ"

Lăng Khả: "Thế cậu trả lời thế nào?"

7 ☘: "Tôi giả vờ không biết gì hết, nếu không tôi sợ sẽ bị anh ấy giết người diệt khẩu mất!"

Lăng Khả: "Làm tốt lắm ☘"

7 ☘: "Tui đúng là đỉnh o(¯^¯o)"

-

A/N: Có biến có biến~~! Biến đến rồi đây!~

ps. Không ngược nhân vật chính ~ cam đoan chỉ có ngọt!

-

vtrans by xiandzg

T/N: Đoạn dưới này mình xàm, không có gì quan trọng đâu—

Đọc xong chương này thì mình đã lờ mờ hiểu ra vì sao trong văn án Hi Hi lại quote câu nói của Romain—"Chủ nghĩa anh hùng duy nhất trên thế gian này, chính là nhìn thấu đời mà vẫn yêu thương nó như vốn vậy."

Tự của hiện tại còn đơn thuần lắm, chưa phải Tự phức hắc để có thể quyết đấu với anh Phó đâu. Nhưng nếu các bạn để ý thì từ lúc gặp anh Phó, em ấy đã bắt đầu nhìn đời không chỉ với mỗi hai thái cực đúng/sai nữa, mà dần dần cũng biết nhìn đến cả động cơ và mục đích rồi. Mình tin là với khóa rèn trẻ phức hắc của F1S thì em ấy sẽ sớm khôn ngoan, sớm hắc hóa thành một đối thủ xứng tầm của Thầy thôi. Đặc biệt, đến khi nhìn thấu đời với những trắng đen lẫn lộn, nhìn thấu anh Thầy đó giờ ôn nhu dạy mình chiều mình hóa ra lại tiếp cận mình trên nền tảng của những cái bẫy và mục đích điều tra của cá nhân rồi, mà em vẫn chấp nhận đời như vốn vậy, vẫn quyết định yêu thương người kia như vốn thế, thì em ấy còn chính là anh hùng.

Mình biết chắc hẳn mọi người đều đang rất háng đến ngày Tự phức hắc lên sàn, nhưng cũng đừng quên trân trọng những ngày tháng Cá nhỏ đơn thuần được anh Thầy "dưỡng thành" lúc này nhé, vì một khi đen rồi thì không thể trắng lại nữa đâu hahaha

Còn vì Hi đã cam đoan là sẽ không ngược cp chính nên mạn phép cảm nhận một chút về anh Phó đi. Điểm nhìn của anh Phó bị dừng lại từ chương 6, vì vậy giờ tuyến tình cảm từ phía ảnh đã phát triển đến đâu rồi thì mình không dám bàn, nhưng có một sự thật là nguyên nhân anh giăng lưới bắt Cá xuyên lục địa không có chỉ vì "Ồ cậu trai ấy thật thú vị", mà còn vì không cam tâm với việc bị một oắt con trêu đùa (tuy rằng anh chính là người tình nguyện để mình bị cuốn theo), và nhiều hơn nữa là vì nhiệm vụ điều tra mà ảnh được cái hội kín (có vẻ như dưới quyền chính phủ!?) kia giao cho. Xuất phát điểm khiến anh tiếp cận Cá nhỏ là giả dối, nhưng cả quá trình tương tác với nhau mình lại chẳng thấy ảnh giả tạo chút nào, thậm chí còn dạy em Tự rất tâm huyết đấy chứ. Cho nên mình đoán trong thời gian trò chuyện

[read: yêu] mạng suốt một năm qua, việc anh ấy nhìn trúng tố chất của Tự, muốn dạy dỗ em ấy nên người là thật, sinh ra tính chiếm hữu cũng là thật, và nhen nhóm một thứ tình cảm mơ hồ trong lòng thì càng thật hơn—có thể hiện tại vẫn đang pha trộn cả những tính toán và mưu kế, nhưng sau này chắc chắn sẽ chỉ còn là tình yêu thuần khiết thôi (không phải thì mình sang ăn vạ Hi là cùng okok).

Ban đầu mình vốn mặc định anh Phó là người tốt, vì ảnh là nhân vật chính mà, rồi dần dần mới ngộ ra—còn trẻ như vậy mà đã vấy vùng (thậm chí là chắc chân) được trong cái ngành tài chính khắc nghiệt ấy thì quả nhiên là không đơn giản gì. Nhưng càng đọc về Phó Diên Thăng thì mình lại càng mê nhân vật này hơn, tạm gác ngoại hình chiều cao bộ não năng lực hay tất cả những cái xuất chúng khác qua một bên, thì tam quan lập trường của ảnh đối với thế giới này còn làm mình yêu thích hơn cả (và mỗi lần ảnh giảng giải cho Tự thì chính mình cũng học hỏi được rất nhiều). Cho nên nếu bỏ qua tình tiết yêu đương đi, trong đời mà có được một mentor như thế này thì đúng là không còn gì bằng ;___;

Thật sự thì mình thích cách Hi cài cắm cái nhìn về thế giới của người trưởng thành vào truyện như thế này lắm lắm lắm, không sugarcoat hiện thực tàn nhẫn, nhưng cũng chẳng khiến truyện trở nên nặng nề vì sự thật là không khí truyện vẫn chưa bao giờ mất màu ái muội theo từng phát ngôn của anh Phó cả:)))

Thôi mình xàm rõ lắm như thế chủ yếu vì muốn cảm tạ trời đất vì đã không bỏ lỡ một cái hố tuyệt vời như này thôi, mới c26 mà mình đã thấy tất cả chờ đợi từ tháng 7 năm ngoái đều trở nên xứng đáng rồi:"))

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẦU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 27: Lợi Ích Qua Lại

Sau khi về phòng, nhớ đến đề nghị của Phó Diên Thăng ở bar hôm qua, Thích Tự bèn liên lạc cho Trình Lệ Quân, nói thẳng là mình muốn tuyển trợ lí, bảo cô chuẩn bị một thông báo tuyển dụng để mình xem qua rồi đăng luôn lên trang chủ của MeiWei cũng như các web tìm việc khác.

Trình Lệ Quân nghe xong thì sửng sốt: "Ngài cần trợ lí để làm gì vậy? Nếu ngài có yêu cầu gì thì cứ nói thẳng với tôi, mình tôi cũng có thể..."

"Trình tiểu thư, chị không nghe những gì tôi vừa nói sao?" Thích Tự thẳng thừng ngắt lời cô, nói với giọng điệu bình tĩnh mà lạnh lùng, "Hay ý chị là từ nay tôi muốn làm gì cũng phải báo cáo lí do với thư kí trước đã?"

"Là lỗi của tôi." Trình Lệ Quân nhanh chóng sửa sai, "Ngài có thể nói qua về yêu cầu tuyển người một chút được không?"

Thích Tự: "Độ tuổi 20-30, nam giới, có bằng thạc sĩ trở lên, ưu tiên chuyên ngành tài chính kế toán, kinh nghiệm hay chưa đều được, tiền lương sẽ bàn khi phỏng vấn."

Trình Lệ Quân xác nhận lại rồi nhanh chóng cúp điện thoại.

Thích Tự cứ nghĩ đối phương sẽ làm theo răm rắp, nhưng không ngờ vừa tắt ra thì đã nhận được điện thoại của giám đốc Tần.

"Tiểu Thích à, chú Tần đây." Đầu bên kia vang lên một giọng nói ôn hòa, còn rất tự nhiên và thân thiết, "Cháu đang ở khách sạn à?"

"Vâng, chú Tần vẫn khỏe chứ." Thích Tự lễ phép đáp lại như với mọi bậc cha chú khác.

Tần Hán Nghiêu cười ha hả tâm sự với hần vài câu, xong mới đi vào vấn đề chính: "Chú vừa thấy Tiểu Trình bảo cháu muốn tuyển trợ lí hả, có vấn đề gì sao? Con bé làm việc không đến nơi đến chốn khiến cháu không hài lòng hả?"

Miệng thì đáp là không phải, nhưng Thích Tự quả thật đang vô cùng sôi máu với người kia.

Ở bên kia, Tần Hán Nghiêu vẫn đang nói tiếp: "Không sao, chuyện gì con bé nó không làm được thì cháu cứ nói thẳng với chú, chú sẽ giải quyết cho."

Thích Tự cười giả lả giải thích: "Chú Tần à, dù gì cháu cũng là con trai, có một thư kí nữ kè kè bên cạnh suốt cũng không tiện."

"Là vì lí do này sao?" Tần Hán Nghiêu nói như đã hiểu, "Thế để chú đổi cho một thư kí nam nhé?"

"Không cần đâu chú Tần." Thích Tự thẳng thừng từ chối, "Cháu muốn tự tuyển trợ lí riêng."

Tần Hán Nghiêu vẫn kiên nhẫn nói: "Chuyến này cháu về là để giải quyết vấn đề kinh doanh của MeiWei đúng không, mà lại chỉ ở có hai tháng, dùng người mới không hiểu gì về tình hình trong công ti thì sợ không thuận lợi đâu."

"Chuyện này thì không lo, cháu cũng không định tìm người toàn năng, chỉ cần người nào giúp cháu một tay làm mấy việc lặt vặt đơn giản thôi, nhân cơ hội này rèn luyện kĩ năng dùng người luôn." Thích Tự nhớ tới lưu ý mà Phó Diên Thăng đã nhắc mình, lại nói, "Với cả, chuyện ở công ti thì

vẫn còn Trình tiểu thư nữa mà, có gì không hiểu, cháu sẽ trực tiếp hỏi chị ấy luôn."

Nghe ra Thích Tự cũng không hoàn toàn từ chối Trình Lệ Quân, thái độ của Tần Hán Nghiêu lập tức dịu đi hẳn: "Thằng bé này suy nghĩ chu đáo quá cơ, ha ha, được rồi, vậy để chú bảo Lệ Quân cứ làm theo chỉ thị của cháu."

Ngắt điện thoại xong, Thích Tự vẫn mặc áo choàng tắm, đi đến bên cửa sổ sát sàn.

Lớp kính bóng loáng như gương phản chiếu lại thân hình cao ráo cùng diện mạo điển trai của chàng thanh niên, chỉ có điều trên gương mặt ấy đã không còn vẻ tươi cười, mà là nét thâm trầm đầy hiếu thắng.

*

Tối hôm sau, Thích Tự dẫn Mạnh Văn Huy và hai vệ sĩ kia đến bữa tiệc của Tư Hàng.

Mạnh Văn Huy đã tạo ra cho bọn họ hai thân phận hoàn toàn mới, một là con trai của ông trùm bán lẻ nào đó ở nước ngoài, một là bạn học võ từ hồi tiểu học của Mạnh Văn Huy.

Thích Tự nghe xong mà không ngừng được cười: "Tề đại ca mà biết cậu lấy tên ảnh đặt cho vệ sĩ thì tết năm sau cậu cứ liệu hồn."

Bối cảnh mà Mạnh Văn Huy dùng cho người thứ nhất chính là nhà họ Tề, con trai của Tề Thế Phong lớn hơn bọn họ kha khá nên cả hai đều gọi là Tề đại ca.

Mạnh Văn Huy cười hơ hớ: "Tề đại ca cũng có về nước đâu, cậu không nói tôi không nói thì ai biết!"

Thích Tự cười nhẹ một tiếng.

Mạnh Văn Huy lại hỏi hẩn người chuẩn bị gặp hôm nay là ai.

Thích Tự nói: "Con trai một cô đồng lớn ở Tư Nguyên nhà tôi, với chắc còn không ít bạn bè của cậu ta nữa."

Mạnh Văn Huy thấy bảo có "không ít người" thì lại càng hưng phấn, cứ như thể Thích Tự đang dẫn hẩn đi đánh nhau chứ không phải đi chơi.

Club số 88 đường Hoài Kim, Hải Thành.

Với bề ngoài là một tòa nhà kín đáo với kiến trúc Baroque cổ và công vào lộng lẫy đến từng chi tiết nhỏ—ít ai biết, đây chính là chốn tụ tập xa xỉ của các thiếu gia nhà giàu ở Hải Thành

Dưới tầng hầm la liệt xế xịn, bên trong thì người đẹp nhiều vô biên.

Sàn đá cẩm thạch màu đen phản chiếu ánh sáng từ chùm đèn pha lê trên trần, khiến người ta như cảm thấy mình đang bước trên nền trời sao lấp lánh.

Bên trong chia ra một bên là sảnh giải trí, một bên là dãy phòng riêng. Qua lớp cửa kính, Mạnh Văn Huy cũng phải giật mình khi thấy sòng bạc và khu trò chơi lóa mắt.

"Ừây, thì ra chốn ăn chơi ở trong nước toàn ần kĩ thế này à? Hỏi sao tôi tự tìm mà không ra?"

Thật ra đây cũng là lần đầu tiên Thích Tự tới một nơi thế này, trước kia hẩn chỉ quan hệ với người như Hứa Kính, nói kiểu Tư Hàng thì chính là "đơn thuần như một tờ giấy trắng".

Có điều sau khi chứng kiến lối sống của Tư Hàng ở Seattle hè năm ngoái, Thích Tự đã xác định được kiểu nơi mà đối phương sẽ đưa mình

đến, cho nên cũng chẳng bất ngờ gì.

Tư Hàng đã đặt sẵn phòng riêng, Thích Tự báo tên hẳn ở quầy xong thì được nhân viên phục vụ chu đáo dẫn đến tận nơi.

Tới một cửa phòng chạm khắc đầy những cảnh mẫu đơn màu bạc, nhân viên phục vụ cất lời: "Là phòng này."

Thích Tự vừa xuất hiện, Tư Hàng và đám bạn bên trong lập tức náo loạn.

"Uây uây uây, soái ca—!"

"Wow, Tư Hàng, người anh em này của cậu đẹp trai thế!"

...

Bị những lời tán dương hô hào từ cả nam lẫn nữ ập tới xối xả, Thích Tự bỗng có cảm giác mình không khác gì Đường Tăng ở giữa một đàn yêu ma quỷ quái, bất cứ khi nào cũng có thể bị hút vào vòng hấp ám.

Nhưng mà đúng lúc này, nhìn thấy Mạnh Văn Huy cùng với... hai vệ sĩ cường tráng ở sau lưng Thích Tự xong, khí thế phách lối hào hùng của nhóm yêu ma cũng cứ thế mà rơi rụng

"Ha ha, mời vào mời vào!" Chỉ có mình Tư Hàng không sợ hãi, tiến thẳng về phía Thích Tự, ôm chào hỏi một cái rồi tò mò hỏi đối phương về thân phận của ba người đằng sau.

Thích Tự lần lượt giới thiệu bọn họ theo đúng những gì mà Mạnh Văn Huy đã soạn sẵn.

Tư Hàng nhìn hai vệ sĩ kia, có vẻ ngờ vực: "Đây đều là những người anh em... anh mặc chung xà lỏn mà lớn đó hả?"

"Đúng vậy." Thích Tự gật đầu, lại vỗ vỗ vai Mạnh Văn Huy nói, "Văn Huy có theo một vị võ sư Vịnh Xuân Quyền người Hoa từ nhỏ, võ nghệ cao cường lắm, mấy đứa bọn anh thì chơi với nhau từ bé cả."

Mạnh Văn Huy chìa ra cánh tay đầy xăm trổ, cười cười với Tư Hàng: "Xin chào xin chào, có cơ hội thì giao lưu học hỏi nhau tí hấy."

Tư Hàng: "...???"

Hai bên giới thiệu xong, Tư Hàng liền mời mấy người Mạnh Văn Huy ngồi xuống, không bao lâu sau đã có mấy cô nàng xinh đẹp đi vào tiếp rượu chơi bài cùng, Mạnh Văn Huy lập tức hớn hở ra mặt.

Là nhân vật chính của ngày hôm nay, Thích Tự dĩ nhiên bị Tư Hàng kéo vào ngồi chính giữa, bên cạnh cũng toàn là bạn bè thân thiết của hắn.

Trong số này hắn đã gặp Tần Hàn và Chu Lâm, Từ Nhất Chu hiện cũng có mặt, có điều là ngồi ở khá xa, giống như chỉ chờ Tư Hàng phân công gì là đi làm luôn, thấy Thích Tự nhìn sang cũng cười cười phất tay lại.

"Nghe bảo lần này anh ở lại Hải Thành hai tháng cơ à?" Tư Hàng hỏi.

Thích Tự ừ một tiếng đáp lại, nhận lấy cốc rượu Tư Hàng đưa cho rồi uống với cả bọn một vòng.

"Thế thì tốt quá, hai tháng này chúng ta có thể tụ tập nhiều một chút rồi!" Tư Hàng nhiệt tình nói.

"Sợ là anh không có thời gian ấy chứ." Thích Tự làm bộ khó xử, "Chuyến này về ba giao cho anh nhiều việc quá."

Tư Hàng bĩu môi: "Chú Thích làm gì mà kèm anh sít sao thế?"

"Cơ mà," Thích Tự chuyển lời, "Người anh em tên Mạnh Văn Huy kia của anh lại rảnh lắm, nếu em không phiền thì thỉnh thoảng cho cậu ấy bám

càng đi chơi ké với được không?"

Tư Hàng thấy Thích Tự nhờ vả mình thì lập tức hào sảng nhận lời: "Được chứ, anh em của anh cũng là anh em của em, có gì đâu mà phiền."

Thái độ tự nhiên của đối phương bỗng khiến cho Thích Tự hơi sững sờ.

—Tư Hàng thích thú với việc được mình nhờ vả sao?

Thích Tự đột nhiên lại nhớ đến lí luận về những mối quan hệ giao hữu mà Phó Diên Thăng giảng giải cho hẳn hôm trước.

Hắn vừa câu được câu chằng tán gẫu với Tư Hàng, vừa bình tĩnh hồi tưởng lại.

Hắn nhớ hồi năm ngoái ở Seattle, Tư Hàng có đề nghị để Tiêu Dã chơi game với hắn, khiến Tần Hàn tị nạnh vì mình không có được đặc quyền như vậy; nhớ ngay cả lúc đi ngủ, Tư Hàng cũng không quên dặn Từ Nhất Chu tiếp đãi, và thậm chí là trả luôn tiền phòng cho hắn; lại nhớ đến lúc ở trong bar, Tư Hàng còn sẵn sàng để bạn gái Bối Bối của mình hầu hạ hắn...

Mặc dù hành động của đối phương có chút lỗ lã, khiến Thích Tự không tài nào chấp nhận nổi, nhưng nghĩ kĩ lại thì, dường như tất cả những việc mà Tư Hàng làm đều chỉ vì muốn hắn... vui lòng?

Lúc trước, Thích Tự chỉ chú ý đến cảm nhận của mình, cho nên mới thật sự không nghĩ nổi hành động của Tư Hàng. Đây là lần đầu tiên, hắn tình tảo suy nghĩ về động cơ khiến đối phương làm như vậy.

Chẳng lẽ, Tư Hàng thật sự khâm phục Thích Tự học hành giỏi giang, cũng thật sự kiêu ngạo vì có được một người bạn như vậy?

"Tư Hàng, ở đây có đồ ăn nóng không, chiều nay ăn cũng chưa ăn cơm."
Thích Tự thử thăm dò lần nữa.

"Có chứ!" Tư Hàng vội vàng cầm lên ipad ở bên cạnh, "Ở đây có tất, anh muốn ăn gì? Để em gọi cho!"

Thích Tự cười cười: "Thế cho anh một bát cháo hải sản đi."

"Cháo hải sản thôi sao đủ? Thêm cả một phần tôm sông nữa nhé? Tôm thập tam hương ở đây là tuyệt nhất đấy anh!"

"Không cần đâu, ăn món đó be bét lắm."

"Bảo phục vụ bóc sẵn vỏ là được mà!"

"Vậy cậu thử hỏi giúp anh nhé!"

"OK anh!"

Nhìn Tư Hàng tất bật vì mình, Thích Tự bỗng nhiên cười lên.

Sau khi thay đổi quan điểm, Thích Tự cũng không còn thấy Tư Hàng khó chịu như trước nữa.

Hắn vẫn không quá ưa người này, nhưng Tư Hàng cũng không phải hoàn toàn vô nghĩa với hắn—trái lại, một khi nắm được tính tình và nhu cầu của đối phương, hắn hoàn toàn có thể thỏa mãn nhu cầu ấy để đổi lấy lợi ích cho mình.

Giống như Số Phức đã nói, ở trong giai cấp này của bọn họ, bạn bè cũng chính là một dạng quan hệ vì lợi ích qua lại.

Mà đã là lợi ích qua lại, thì chẳng có cái gì gọi là vui với không vui hết.

Chẳng mất bao lâu, sơn hào hải vị mà Tư Hàng gọi cho hắn đã được mang lên, nào sủi cảo tôm nào lòng bò ướp, chất đầy hơn nửa cái bàn trước mặt Thích Tự.

Thích Tự nhắm một chút, rồi lại nâng chén với bọn họ một vòng.

Sân khấu nhỏ cách đó không xa liên tiếp có người thay phiên nhau lên hát, hiện tại đang là một cô nàng xinh xắn hát nhạc Nhật, hát xong còn hô lớn về phía Thích Tự: "Chào mừng Thích Tự về nước!"

Mọi người nghe vậy lại vỗ tay reo hò, khiến cho Thích Tự thảng thốt cảm thấy, hẳn như thế trung tâm của thế giới này, và tất cả mọi người đều đang chỉ xoay quanh mình.

Cô nàng hát xong ngồi xuống cạnh Tư Hàng, dịu dàng hỏi: "Tư Hàng, em hát được không?"

"Hỏi anh làm gì, có hỏi thì phải hỏi Thích Tự chứ." Tư Hàng quay ra nhìn Thích Tự, neho mắt cười hỏi, "Anh thấy cô ấy hát được hay không được?"

"Cũng không tệ." Thích Tự cười cười nhìn sang cô nàng kia một chút, nhận ra đây hình như không phải là "Bối Bối" hồi năm ngoái, bèn hỏi Tư Hàng, "Người yêu mới đấy à?"

Hiếm khi nào thấy Thích Tự nở nụ cười với một cô gái như vậy, Tư Hàng lập tức nói: "Nếu anh thích..."

"Khỏi." Thích Tự cười ha hả từ chối, "Giữ lại cho mình đi."

Tư Hàng: "..."

Trong phòng kín ồn ào, Thích Tự cầm cốc lên hướng về phía Tư Hàng, cụng li với hắn: "Cảm ơn cậu vì bữa tiệc hôm nay."

"Cảm ơn gì chứ anh!" Tư Hàng bất ngờ để lộ vẻ ngỡ ngàng.

Thích Tự khoác vai đối phương, ra vẻ thân thiết nói: "Nào anh rảnh rang lại tụ tập tiếp đi, nhớ kể anh thêm về mấy thứ vui vui của các cậu, nhưng

mà anh nghe không hiểu thì cũng đừng có cười anh đấy."

"Có em ở đây, ai dám cười anh?" Tư Hàng hừ một tiếng, bỗng nhiên bắt đầu bày tỏ chân tình, "Anh giỏi giang như vậy, em còn sợ anh coi thường, không muốn chơi cùng ấy chứ..."

Thích Tự đầu môi nói: "Làm gì có chuyện."

Điện thoại trong túi rung lên một cái, Thích Tự mò ra xem, là tin nhắn từ Số Phúc.

F1S: "Từ Nhất Chu bảo vừa gặp cậu, đang ở đâu đấy?"

Đang định nhắn lại, ngoài cửa bỗng nhiên ồn ào, có người hô lên: "Tư Hàng, Vĩ Diệp tới này!"

Tư Hàng lập tức đứng dậy ra đón, Thích Tự không biết bọn họ đang nói đến ai, chỉ ngồi yên trên sofa nheo mắt nhìn người vừa tới.

Một thanh niên trạc tuổi bọn họ, dáng người cao lớn, lông mày rậm mắt hẹp dài, nét mặt đầy kiêu căng.

Tư Hàng đi ra cùng tay với hắn, sau đó bắt đầu mở miệng oán trách: "Đã bảo hẹn chiều mà bây giờ mới mò tới là thế nào đấy anh?"

Nghe nói năng có vẻ thân thiết, chứng tỏ quan hệ cũng không tầm thường.

"Ha ha, tại tự dựng nhà lại có việc đột xuất, mà cũng muộn có tí chứ mấy." Thanh niên vừa nói vừa nghênh ngang đi vào, trông thấy Thích Tự ngồi trên sofa thì mắt bỗng sáng lên, "Ủ uây Tư Hàng, chú mày kiếm đâu ra được thằng nhóc mình tinh đẹp vậy?"

Cả hội: "..."

Thanh niên kia vẫn chưa biết mình vừa vạ miệng, lại nhìn Thích Tự chăm chăm: "Bông hoa này đã có chủ chưa thế?"

Vừa dứt lời, hai vệ sĩ Thích Tự dẫn theo đứng bật dậy, trừng mắt nhìn thanh niên nọ đầy hung hãn.

Tư Hàng lúc này mới giật mình "đị" một tiếng, mắng người kia: "Đường Vĩ Diệp anh ăn nói bừa bãi nó vừa thôi! Thằng nhóc mình tinh cái đầu anh ý! Đây là Thích Tự bạn em đấy!"

Cả hội nghe Tư Hàng mắng Đường Vĩ Diệp mà cười ồ lên.

Bầu không khí nhanh chóng dịu lại, Tư Hàng vội vàng giới thiệu cho Thích Tự: "Đây là một người anh em khác của em, tên Đường Vĩ Diệp, anh đừng chấp anh ta nói lung tung nhé." Xong lại quát Đường Vĩ Diệp, "Anh còn không mau qua đây xin lỗi Thích Tự đi à!"

Đường Vĩ Diệp bị Tư Hàng quạc cho như thế nhưng không hề xấu hổ ngượng ngùng, ngược lại còn càng thêm phấn khởi, "Xin lỗi, cho tôi xin lỗi..." Hắn đi tới, nhận lấy cốc rượu mà Chu Lân vừa rót đầy cho, ánh mắt tia thẳng đến Thích Tự đầy ản ý, "Tại tôi có mắt như mù, haha, chén này coi như phạt tôi đi!"

Thích Tự cười nhạt nhìn hắn, không sợ hãi cũng không tức giận.

Thấy đối phương uống cạn chén rượu kia xong, hắn mới tỏ vẻ rộng lượng "Ừ" một tiếng.

*****

<Epilogue>

Một—

Tư Hàng: "Đây đều là những người anh em anh mặc chung quần xà lỏn mà lớn ấy hả?"

Thích Tự *cười nhẹ*: "Đúng vậy."

Tư Hàng: "Em tin mới lạ! Đồ vật như này chung quần với anh thế quái nào được! QAQ"

Hai—

Đường Vĩ Diệp: "Bông hoa này đã có chủ chưa vậy?"

Hai vệ sĩ lập tức đứng dậy.

Đường Vĩ Diệp: "Đệt, còn tận hai chủ luôn!"

-

A/N: Bắt đầu thấy Cá đen chưa? Hãy trân trọng Cá nhỏ đơn thuần đáng yêu của trước kia! Sau này sẽ không quay lại được nữa đâu~~

-

vtrans by xiandzg

T/N: Hi không có nói điều... từ hồi vào V chương nào cũng 4K+ thật 🙄

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẤU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 28: Thăm Dò Chút Đỉnh

Đường Vĩ Diệp nhân thế ngồi xuống cạnh Thích Tự, còn gọi Tư Hàng đến giới thiệu cẩn thận lại cho mình về người kia.

Nghe vậy, Tư Hàng bắt đầu nổ về gia cảnh với trình độ của Thích Tự như được mùa, thiếu điều tả hần thành một nhân vật siêu phàm nào đó.

Đường Vĩ Diệp trêu hấn: "Tư Hàng lợi hại nha, sao mà nhóc quen được một người bạn khủng thế?"

Vừa nói vừa trắng trợn tia Thích Tự, vừa nói vừa giơ tay ra: "Nào, Thích Tự, chính thức làm quen cái nhĩ, tôi là Đường Vĩ Diệp, anh em tốt của Tư Hàng."

Chu Lân ở bên cạnh còn bổ sung một câu, "Đường Khải Nhất Khí là của nhà Đường Vĩ Diệp đó anh."

Đường Khải Nhất Khí? Sản xuất ô tô?

Thích Tự nhướng mày, đưa tay ra bắt với Đường Vĩ Diệp.

Không ngờ bắt mãi mấy giây, Đường Vĩ Diệp vẫn chưa chịu thả, mãi đến khi thấy Thích Tự sầm mặt lại, mới hơi bóp tay hấn một cái rồi buông ra.

"Năm nay Thích Tự bao tuổi rồi?" Thấy chén đối phương đã vơi, Đường Vĩ Diệp rút đầy rồi sáp lại chỗ Thích Tự, khiến chân hai người gần như đụng chạm đến nơi.

"20." Bên trái vẫn còn Tư Hàng, hẳn cũng không dịch đi đâu được nữa, chỉ có thể tiếp tục trò chuyện với người kia.

"Hê, vậy là nhỏ hơn tôi 2 tuổi." Đường Vĩ Diệp dúm cốc rượu vào tay hẳn, hỏi, "Về nước lâu chưa? Ở lại Hải Thành bao lâu?"

"Hôm kia, hai tháng."

"Mới về à? Ở nước ngoài chắc cũng chả có mấy đồ ăn ngon đâu nhỉ? Hải Thành này thì nhiều lắm, cậu thích ăn đồ gì? Hôm nào tôi dẫn cậu đi ăn nhé?"

Thích Tự còn chưa trả lời lại, Mạnh Văn Huy đang đánh bài ở bên cạnh đã không nghe nổi nữa, quay ra bảo: "Ừa anh trai, ai bảo anh là nước ngoài không có đồ ăn ngon thế? Gia đình tôi mở nhà hàng bên đấy đấy, mời toàn đầu bếp xịn trong nước sang nhé, đừng có nghĩ bọn tôi bên đấy như kiểu hủ lậu kiệt xác lắm vậy, ai chứ Thích Tự ấy mà, từ nhỏ muốn ăn gì là mẹ tôi đều bảo đầu bếp đến nấu cho hết nhé!"

"Ha ha." Đường Vĩ Diệp cười hỏi, "Anh bạn này là ai vậy?"

Tư Hàng nhanh chóng giới thiệu Mạnh Văn Huy cùng cả hai vệ sĩ đi cùng cho hẳn, nói là bạn của Thích Tự.

Đường Vĩ Diệp ồ lên một tiếng, lại nhìn về phía Thích Tự, hỏi: "Cậu thích đua xe không? Nhà tôi có một trường đua tư nhân ở phía bắc Hải Thành gần Tô Tinh đấy... À đúng rồi, còn có cả đường đua cho go-kart nữa, chơi vui lắm, ở nước ngoài chắc cậu không chơi bao giờ phải không?"

Mạnh Văn Huy hào hứng xen vào: "Đường đua go-kart á?"

Biết là bạn của Thích Tự, Đường Vĩ Diệp nể mặt giải thích nhiệt tình, rồi mời cả hẳn luôn. Mà Mạnh Văn Huy thì dĩ nhiên liền vui vẻ nhận lời.

Đường Vĩ Diệp cứ nghĩ giải quyết được Mạnh Văn Huy thì cũng giải quyết luôn được Thích Tự rồi, bèn quay ra hỏi Thích Tự: "Ngày mai rảnh không? Cậu đi cùng luôn chứ?"

Thích Tự vuốt ve cốc rượu, làm bộ khó xử nhìn về phía Tư Hàng ở bên trái: "Tư Hàng..."

Được giọng điệu nhờ vả này của thỏa mãn hư vinh, Tư Hàng lập tức quay ra giải vây: "Đường Vĩ Diệp, lần này Thích Tự về là để giải quyết công việc thay ba, người ta bận rộn lắm chứ rảnh đâu, anh đừng có phiền nữa!"

Đường Vĩ Diệp ngượng ngùng nhấp một hớp rượu, ngồi một lúc bỗng nhiên lôi điện thoại ra: "Thích Tự, mình add Wechat đi!"

Thích Tự sửng sốt, lúc này mới nhớ ra mình còn chưa trả lời Phó Diên Thăng.

Có điều Đường Vĩ Diệp cũng không để hăn kịp nhắn lại, vừa add xong Wechat đã lại lôi kéo hỏi tiếp: "Ở bên kia cậu hay giải trí thế nào?"

Thích Tự: "..."

*

Sau nửa tiếng ngồi nói chuyện, Thích Tự rốt cục không chịu được nữa, bèn lấy lí do đi toilet để ra ngoài hít thở một chút.

Vừa ra khỏi phòng kín, nụ cười trên mặt hăn cũng tắt ngúm.

Từ lúc Đường Vĩ Diệp mở miệng với hăn khi vào cửa, Thích Tự đã nhận ra người này có ý với mình, chỉ là hăn không thể nào ngờ, đối phương lại chèo kéo mình một cách lộ liễu như vậy.

Ngay cả hơi lạnh 18°C của điều hòa cũng không át đi nỗi độ nwngs kinh tởm mà đối phương túa ra vô tội vạ trong đó...

Nếu không vì muốn tiếp tục duy trì mối quan hệ hữu nghị với Tư Hàng, Thích Tự thiếu điều đã đuổi thẳng cổ Đường Vĩ Diệp tránh xa mình ra rồi.

Thích Tự vĩa nước lạnh lên mặt, hồng lấy lại tỉnh táo cho bản thân một chút.

Nếu như một năm trước hẳn còn hoài nghi tính hướng của bản thân, thì hành vi của Đường Vĩ Diệp hôm nay đã giúp hẳn nhận thức được rõ ràng quan điểm của mình về phương diện này.

Nhưng cùng lúc này, Thích Tự cũng cảm thấy có chút mê man.

—Nếu đã không gay, tại sao hẳn lại có thể tiếp nhận nụ hôn của Phó Diên Thăng?

Trong khi rõ ràng cùng là nam, thậm chí so với Đường Vĩ Diệp, Phó Diên Thăng còn cao lớn hơn, chín chắn hơn, vị... đàn ông lại càng rõ rệt hơn.

Thích Tự lắc lắc đầu, lôi điện thoại ra, do dự một lát rồi nhấn lại cho Phó Diên Thăng: "Đi gặp bạn, ở club số 88 đường Hoài Kim."

Đối phương trả lời gần như trong tức khắc.

F1S: "Vẫn đang ở đây à? Có cần tôi tới đón không?"

Tự: "Anh đang rảnh à?"

F1S: "Ừm."

Tự: "VẬY anh đến đi."

Ra khỏi toilet, Thích Tự bất ngờ thấy một vệ sĩ đi cùng hãn hôm nay đang đứng đợi ngoài cửa.

Không khỏi khâm phục độ chuyên nghiệp của đối phương, hãn cất lời hỏi: "Anh tên gì vậy?"

"Vương Mãnh." Người kia đáp.

Thích Tự gật gật đầu, sau đó bảo: "Quay lại đi, đừng để bọn họ nhìn ra vấn đề."

Để Tư Hàng biết được mình đến tiệc của hãn mà còn mang theo vệ sĩ, nhờ mà nảy sinh mâu thuẫn thì hỏng.

Sau khi quay lại phòng kín, Thích Tự chơi với bọn họ thêm mấy ván bài rồi quay ra bảo Tư Hàng ngày mai mình còn có việc, cho nên phải về trước.

Đường Vĩ Diệp móc chìa khóa xe ra, ân cần nói: "Cậu ở đâu? Cần tôi đưa về không?"

Thích Tự nhìn sang hãn, cười nói: "Anh uống bao nhiêu rượu như vậy rồi mà vẫn lái được à?"

Đường Vĩ Diệp cười đáp: "Vậy... gọi người lái thuê? Tôi về cùng cậu?"

Thấy đối phương tấn công không buông tha, Thích Tự rất cục không nhịn được nữa, nói: "Anh Đường này, nể tình anh là bạn của Tư Hàng nên tôi thẳng thắn khuyên anh một câu, làm bạn thì được, nhưng đừng tốn công tán tỉnh tôi làm gì, chúng ta không có cùng hứng thú đâu."

Hãn nói mà còn cố ý nhấn mạnh, để cho Tư Hàng ở bên cạnh cũng nghe được.

Đường Vĩ Diệp không khỏi sửng sờ, mặt mũi rất cục cũng lộ ra vẻ xấu hổ.

Tư Hàng thấy hần kinh ngạc như vậy mà lại hả hê: "Đấy nhé, nghe thủng chưa? Anh Tự nhà này là người thẳng thắn, giận lên thì không có nề nang gì đâu! Bớt bớt lại đi, anh đi chỗ khác thì không tia nổi ai à hay sao? Đừng có làm mất hòa khí anh em!"

Đường Vĩ Diệp ịu xịu lảng đi, không nói thêm gì nữa.

Hai vệ sĩ thấy Thích Tự đứng dậy cũng định đi theo, nhưng sợ Tư Hàng nhìn ra vấn đề, Thích Tự bèn cố ý nói: "Mấy cậu cũng lâu rồi chưa được về nước mà, cứ ở lại chơi thêm đi, tôi gọi xe về khách sạn trước, không phải lo."

Nói xong quay ra tạm biệt cả hội rồi rời đi trước.

Đi khỏi phòng kín, Thích Tự lấy điện thoại ra mới thấy Phó Diên Thăng đã nhắn cho mình một tin từ hai mươi phút trước.

F1S: "Tôi chờ cậu trước cửa hàng tiện lợi đối diện club, ra thì bảo."

Thích Tự đi ra ngoài mới biết, trời còn đang lất phất mưa.

Bầu không khí ẩm ướt, không còn khô nóng như ban ngày, nhưng vẫn có chút ngọt ngào.

Qua làn mưa bụi, hần quả nhiên trông thấy một cửa hàng tiện lợi 24h ở bên đường, hắt ra ánh đèn sáng choang.

Bên dưới mái hiên ngoài cửa hàng có một người đàn ông cao dong dỏng đang đứng, ánh đèn hắt ra soi được một bên mặt, cho thấy đó chính là Phó Diên Thăng.

Thích Tự đi qua đường, chậm rãi hướng về phía đối phương.

Có vẻ người kia cũng đã thấy hần, nhưng không hề thay đổi thế đứng, chỉ có ánh lửa đỏ rực được kẹp giữa hai ngón tay là nhẹ nhàng di chuyển

trong trời đêm theo từng động tác hút thuốc của hắn.

Đợi Thích Tự tới gần, Phó Diên Thăng mới trầm giọng hỏi: "Xong rồi à?"

Hiện tại đã là 12 giờ đêm, Thích Tự nói đùa: "Thầy Phó, dịch vụ đưa đón này hình như không có trong hợp đồng nhỉ?"

Phó Diên Thăng dập khói, ném điếu thuốc vào thùng rác bên cạnh, hỏi hắn: "Cậu không muốn tôi tới đón à? Thế còn nhắn địa chỉ làm gì?"

Thích Tự: "...???"

Phó Diên Thăng không nói nhảm tiếp với hắn, thấy có chiếc taxi đang tới liền vẫy lại: "Về luôn đi."

Thích Tự sững sờ, cứ thế về luôn? Bọn họ còn chưa nói chuyện được hai câu mà.

Phó Diên Thăng không muốn hỏi mình gặp ai, hay có cái gì mới không à?

Trong lúc hắn còn ngây ra như phỗng, chiếc xe kia đã đỗ lại trước mặt bọn họ.

Phó Diên Thăng mở lên một cái ô màu đen, thấy hắn vẫn ngẩn người đứng đó thì bật cười: "Đại thiếu gia, không định lên xe à, hay còn chờ tôi mở cửa cho nữa?"

Thích Tự buồn bực quay ra mở cửa rồi lên xe.

Kết quả là Phó Diên Thăng cũng chui vào ngòai cạnh luôn.

"Sao anh cũng lên?" Thích Tự buộc phải ngòai dịch ra.

"Đưa cậu về khách sạn chứ sao, không phải cậu gọi tôi đến là vì thế à?" Phó Diên Thăng đáp lại như đương nhiên, sau đó quay ra nói địa chỉ cho bác tài.

Thích Tự ghen ngào thảng thốt, bắt đầu hoài nghi việc mình gọi đối phương tới đây có phải sai lầm hay không... Khoan đã!

Hắn giật mình nhớ ra, rõ ràng là người này chủ động đề nghị đến đón mình cơ mà!

Đệt! Nhất định là tại hắn uống nhiều quá hóa lú, bỏ lỡ mất cơ hội phản pháo rồi!

Đang quen ngồi trong xe riêng rộng rãi, lòng xe taxi chật chội khiến Thích Tự thân cao chân dài không khỏi cảm thấy bức bối.

Hắn lại bắt đầu suy tư, rốt cục người đàn ông này tốt với mình như vậy, là vì cái gì kia chứ...

Cứ cho là quan hệ của bọn họ đã vượt qua giới hạn phục vụ và được phục vụ ở trong hợp đồng, thì Phó Diên Thăng cũng đâu cần nửa đêm đội mưa đi đón hắn như vậy?

Mà khoan, Thích Tự chợt nghĩ ra điều gì đó.

Có khi nào người này...

Đúng lúc này, Phó Diên Thăng bỗng nhiên quay ra nhìn hắn một cái, sau đó cau mày nói: "Cậu uống bao nhiêu rượu vậy?"

Tự nhiên thấy tim hẫng mất một nhịp, Thích Tự phải đè giọng xuống ra vẻ bình tĩnh: "Nhiều lắm."

Phó Diên Thăng rời mắt đi, cười khẩy một tiếng: "Thảo nào vừa gặp tôi đã gọi "Thầy", bình thường có bao giờ thấy cậu chủ động gọi thế đâu."

Thích Tự: "..."

Bộ máy trong đầu Thích Tự bỗng nhiên chạy hết công suất, như thể vừa được rót vào cả một bình sôi trợn.

Nhớ đến hai lần Phó Diên Thăng khen mình đẹp lúc trong bar, lại nhớ đến trải nghiệm bị người cùng giới "tấn công" nhiệt tình hồi nãy, Thích Tự không thể không bắt đầu hoài nghi...

Có khi nào, người đàn ông này cũng thích hẳn giống Đường Vĩ Diệp?

—Kiểu như trước kia người này đã điều tra về Thích Tự, sau được Từ Nhất Chu giới thiệu cho thì tình cờ phát hiện ra đây chính là người mình từng hôn trong bar, thế rồi bắt đầu nghĩ ra đủ đường giúp đỡ, đối tốt với hẳn.

Nếu vậy, chẳng lẽ thứ mà người này nhắm đến... là thân xác của hẳn??

!!?

Thích Tự nhận thức rất rõ về mị lực của bản thân, tuy sẽ thường xuyên thu hút ong bướm phiền phức, nhưng đây cũng chính là thứ vũ khí có khả năng mê hoặc lòng người, nếu không thì hẳn đã chẳng lợi dụng điểm này để đuổi mấy người có ý đồ câu dẫn em trai đi.

Hẳn giả vờ lơ đãng liếc sang Phó Diên Thăng một chút, nghĩ bụng, hay là... thử thăm dò đối phương một chút?

Cũng không biết có phải do tác dụng của cồn hay không, Thích Tự bỗng nhiên lại thấy hưng phấn với ý nghĩ này.

Cơ mà, thử thế nào đây?

Từ khi gặp mặt đến giờ, tuy có khen hẳn đẹp trai thật, nhưng Phó Diên Thăng cũng chưa vượt qua giới hạn bao giờ.

...Mượn rượu giả điên?

Thích Tự nhắm mắt lại, hơi nhú mày, ra vẻ không được thoải mái cho lắm.

Phó Diên Thăng quả nhiên quan tâm hỏi: "Khó chịu à?"

Thích Tự "ừm" một tiếng xong, lại nhú mày sâu hơn nữa.

Phó Diên Thăng im lặng một lát, sau đó nói: "Lát về thì nghỉ ngơi sớm đi."

Thích Tự: "???"

Chỉ có thế? Không quan tâm thăm thiết hơn à?

Đã đang bận buồn bực, tài xế bỗng dừng lại cua gấp, khiến hấn mất đà ngã nhào về phía đối phương.

Ngửi được hương nước hoa phật thủ nhàn nhạt trên người Phó Diên Thăng, hô hấp của Thích Tự bỗng trở nên gấp gáp. Đang tính có nên mượn thế câu dẫn luôn hay không, thì tài xế đột nhiên phanh đánh hự.

—Cú phanh gấp thiếu điều lắc cho Thích Tự ói ngay tại chỗ!

Phó Diên Thăng đỡ hấn ngồi lại tử tế, hỏi: "Không sao chứ?"

Lúc này, Thích Tự đã sớm không còn để ý đến việc thăm với chả dò, vị cồn xộc lên từ dạ dày khiến hấn khó chịu đến mức chỉ muốn chửi đồm—còn giả say cái mẹ gì nữa? Hình như hấn say thật rồi còn đâu!

Một khi say cảm nhận từ các giác quan đều như bị phóng đại, suốt nửa chuyến còn lại, Thích Tự chỉ thấy mình như đang ngồi trên một con thuyền lắc lư, mỗi lần xe dừng xe đi là một lần Thích Tự thấy hoa mắt chóng mặt thêm.

Hành xác mãi rốt cục cũng về đến khách sạn, lúc xuống xe Thích Tự còn thấy chân như rùn cả ra.

Phó Diên Thăng còn đứng cạnh khoanh tay, phán một câu xanh rờn: "Tửu lượng có thể mà cũng đòi uống nhiều?"

Thích Tự thiếu điều tức muốn học máu, giận dỗi phất tay: "Anh về được rồi!"

Phó Diên Thăng liếc hẳn: "Cậu có đứng vững được nữa không vậy? Thôi được rồi, đã giúp thì giúp cho trót, để tôi đưa cậu lên."

Thích Tự cắn răng nói: "Khỏi!"

Phó Diên Thăng thở dài: "Thôi không phải gồng, mặt sấp trắng bệch ra như tờ giấy rồi kia kìa." Nói xong liền tiến đến đỡ lấy eo hẳn.

"...!!!"

Lúc này Thích Tự mới nhớ ra kế hoạch câu dẫn trọng đại của mình!

Vừa để đối phương đỡ mình, trong lòng lại vừa như nổi trống, nhớ như tên Phó này đúng là gay, rồi muốn ra tay thật thì hẳn thoát thân thế nào đây?

Hiện tại hẳn vừa uống rượu, đầu nặng chân nhẹ, nhìn là thấy không đánh lại được đối phương rồi!

Mãi suy nghĩ miên man, Phó Diên Thăng đã đưa hẳn lên tầng rồi vào phòng từ lúc nào.

Nhịp tim Thích Tự càng ngày càng tăng tốc.

Đây chẳng phải chính là dẫn sói vào nhà đấy à?

Nhờ thế thật, hăn mà từ chối thì chắc là họ Phó này cũng không dám làm gì đâu?

Đối phương biết ba hăn là ai, nếu dám làm gì, ba chắc chắn sẽ không bỏ qua cho anh ta!!

Phó Diên Thăng đỡ đối phương ngồi xuống giường, rót cho một cốc nước nóng rồi lại đi vò khăn ấm đưa hăn.

"Sao rồi? Đỡ chưa?"

Uống nước với lau mặt xong, Thích Tự quả nhiên đã thấy khá hơn nhiều.

Có điều, sao trông Phó Diên Thăng vẫn bình tĩnh vậy?

Chẳng lẽ là do hăn câu dẫn chưa đủ?

Thích Tự siết lấy khăn mặt, rũ mắt nói: "Thầy, cho tôi thêm một chai rượu đi, tôi muốn uống nữa."

Phó Diên Thăng đột nhiên cau mày: "Giờ chứng hả? Mai đi làm rồi mà nửa đêm vẫn còn phóng đãng thế này à!"

Thích Tự: "...???"

Cmn... anh bảo ai phóng đãng cơ!!!???

Phó Diên Thăng cũng không để ý ánh nhìn chăm chăm của đối phương, mạnh mẽ nắm vai ấn đối phương nằm xuống, đắp chăn xong ra lệnh: "Mau ngủ đi."

Lát sau, người kia đi rót một chén nước đặt ở đầu giường, rồi dặn hăn: "Tôi về đây, sáng mai dậy nhớ tắm đi đấy, người toàn mùi rượu."

Nửa phút sau, Thích Tự nghe thấy tiếng Phó Diên Thăng đóng cửa rời đi.

Hắn chậm rãi thở ra một hơi, không phải vì trút được gánh nặng hay gì, mà tuy có hơi vỡ mộng vì kế hoạch thất bại, nhưng biểu hiện của Phó Diên Thăng đêm nay lại khiến hắn rất yên tâm.

Người đàn ông này, quả thật là một chính nhân quân tử mà.

Thích Tự nhắm mắt lại, nhớ đến câu nói "chim khôn biết chọn cây đậu" của ba mà không khỏi chờ mong... nếu mình thể hiện tốt, Phó Diên Thăng sẽ tiếp tục ở bên cạnh mình chứ?

*

Nhờ có trận say nhè nhẹ, Thích Tự lại thuận lợi điều chỉnh được đồng hồ sinh học của mình.

7h30 sáng thứ hai, hắn tỉnh dậy, tắm rửa, thay quần áo đi làm rồi sảng khoái xuống tầng dưới ăn lót dạ.

Trong lúc đó, Trình Lệ Quân cũng gọi điện đến, nói 8h30 sẽ có mặt ở khách sạn đón hắn đi làm.

Thích Tự đồng ý xong, lại vào Wechat nhìn khung trò chuyện với Số Phức, tin nhắn cuối cùng vẫn là lúc đối phương đến đón hắn.

Thích Tự vừa ăn cháo, vừa nhắn tin chào hỏi người kia một câu: "Chào buổi sáng, cảm ơn vì tối qua."

F1S: "Không cần khách khí."

F1S: "Cậu say rượu đáng yêu ra phết."

Thích Tự: "..."

8h30, Trình Lệ Quân đến, sau khi lên xe thì báo cáo cho hắn về một vài công việc của hôm nay.

"Nhân ngày đầu tiên ngài đến công ti, giám đốc Tần định mở một cuộc họp để trường các phòng ban làm quen với ngài, thấy hứng thú với bộ phận nào thì ngài có thể xuống tận nơi tìm hiểu thêm."

"Được rồi." Thích Tự gật đầu, lại hỏi, "Việc tuyển trợ lí đến đâu rồi?"

Trình Lệ Quân lập tức đưa ra một chồng sơ yếu lí lịch: "Tính đến hạn cuối là 12 giờ đêm qua, có tổng cộng 12 người dự tuyển nộp CV, tôi đã chọn ra được 7 người phù hợp với yêu cầu của ngài. Ngài cứ xem qua, ưng hồ sơ nào thì để tôi email gọi bọn họ tới phỏng vấn."

*****

<Epilogue>

Nhân vật lái xe qua-đường: "Ngại quá, tự dừng lại thành best trợ thủ."

Phó Diên Thăng, sau khi rời khách sạn: "Fắc, con cá nhỏ say rượu này, muốn thách thức tính tự chủ của anh đấy à! (Bực bội, nghe người ta gọi Thầy mà lờ cứng ngay tại chỗ#)

-

vtrans by xiandzg

T/N: Định lực của anh Phó quá xịn =))))))

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẤU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 29: Tổng Tài Bá Đạo

Thích Tự nhận lấy tập CV, tiện tay lật qua một chút rồi đưa trả: "Lát nữa chị gửi lại tôi hồ sơ của cả 12 người đi, tôi sẽ tự chọn."

Trình Lệ Quân sững sốt, tuy nhận ra lời này của Thích Tự giống như đang chất vấn việc cô làm, nhưng vì đã có kinh nghiệm đau thương từ hai lần trước, cho nên chỉ "Vâng" rồi cũng không nhiều lời nữa.

Trụ sở MeiWei Hải Thành nằm tại một tòa nhà công sở cao tầng trung gần rìa quận Kim Dung, chủ yếu là văn phòng của bộ phận quản lí, tiêu thụ và kĩ thuật trong nước, chiếm tổng cộng ba tầng trong tòa nhà.

8h40 sáng.

Một cô nàng trẻ tuổi mặc đồ công sở cầm theo bữa sáng nhẹ, ra khỏi thang máy, tiến đến cổng MeiWei, mặt mũi lơ đãng oải dí ngón tay vào chỗ quét rồi tap thẻ đi vào.

Đi ngay phía sau là một nhân viên nữ lớn tuổi hơn, thấy bộ dạng như chết trôi này của đối phương bèn cười nói: "Tiểu Quách, nay thiếu ngủ à?"

Tiểu Quách, tên thật Quách Xảo, là nhân viên hành chính của bộ phận lễ tân, nghe vậy thì thở dài nói: "Haiz, tối qua đọc tiểu thuyết tới tận 2 giờ sáng lặn, muốn ngừng mà không ngừng không nổi..."

"Tiểu thuyết gì vậy?" Người hỏi phía sau là Lý Tiểu Cầm của phòng tài chính kế toán.

"Hề hề." Quách Xảo ngượng ngùng, "Tiểu thuyết mạng về tổng tài bá đạo ấy mà..."

Lý Tiểu Cầm cười rinh rích, trêu người kia: "Lại anh tổng tài cao ráo đẹp trai trẻ tuổi lãnh đạm với tất cả cảm mến mình nữ chính chứ gì? Rõ ràng đồ siêu đồ vẹo rồi mà nhất quyết không chịu thừa nhận! Khiến nữ chính hiểu lầm anh ta vô tâm với mình, nhưng sau lưng thì làm đủ mọi cách để giữ cô ấy lại bên cạnh, có phải không?"

Quách Xảo nghe đối phương đúc kết sâu sắc như thế xong, thì kích động gật gù lia lịa: "Chuẩn quá chuẩn quá! Tiểu Cầm, chị am hiểu dữ vậy!"

"Chị cô cũng "từng trải" rồi chứ sao!" Lý Tiểu Cầm nháy mắt với đối phương, nhưng thoáng cái đã lại nghiêm túc, "Nhưng mà chị khuyên một câu, đừng có say mê quá, dạng tiểu thuyết này chỉ lừa được mấy đứa chưa biết mùi đời như cô thôi, ngoài hiện thực thì đào đâu ra vị tổng tài bá đạo nào như thế." Nói đoạn, còn xích lại gần Quách Xảo thăm thì, "Chỉ có mấy sếp chưa 50 mà đã hói như giám đốc Tần thôi!"

Quách Xảo bụm miệng cười khúc khích, sau như nhớ ra gì đó lại nhỏ giọng nói: "À nhưng em nghe bảo, con trai một cổ đông lớn của MeiWei chuẩn bị đến công ti mình thị sát đấy, không biết có đẹp trai không nhỉ..."

Để chuẩn bị nghênh đón, giám đốc Tần cắt cử cả thư kí riêng của mình đi, tuần trước lại còn gửi đến để dọn đồ giúp, có thể thấy là vô cùng coi trọng người này.

Lý Tiểu Cầm cốc nhẹ lên trán Quách Xảo, cười mắng: "Mơ đẹp quá ha, cứ nhớ con trai của quản lí Khâu đi, chắc cũng rửa đó!"

Quách Xảo dẫu môi, mặt đúng vỡ mộng: "Vâng..."

Sau khi Lý Tiểu Cầm rời đi, Quách Xảo quay ra tưới chậu cây cảnh trước cổng rồi về bàn lễ tân, vừa gặm bánh bao vừa lôi điện thoại ra, lặng lẽ

lên app đọc truyện.

Rạng sáng nay đang đọc đến đoạn nam chính nhận ra nữ chính yêu thầm mình, lạnh lùng đề nghị bao nuôi cô, còn nói nếu đối phương ngoan ngoãn nghe lời thì thỉnh thoảng sẽ ban cho một nụ hôn làm phần thưởng... khiến Quách Xảo không khỏi quẩn quáo vụn vụn trong chăn vì kích động!

Cũng không biết rốt cục nữ chính có đồng ý không ta...

Vừa giờ được chương mới nhất ra, thì Quách Xảo nghe thấy một giọng nói quen thuộc vang lên từ cửa vào: "Thích tổng, phòng làm việc của ngài nằm ở tầng này..."

Quách Xảo ngẩng đầu lên, trông thấy phó phòng Trình của bên PR đang đi vào, theo sau chính là...

...!!!

Bánh bao trên tay rơi thẳng xuống đất.

Trình Lê Quân mỉm cười đi tới, giới thiệu với Quách Xảo: "Tiểu Quách, đây chính là Thích tổng, bắt đầu làm việc từ hôm nay cho đến hết hai tháng tới, em ra chào hỏi nhé." Dứt lời lại quay ra giới thiệu cho Thích Tự, "Thích tổng, đây là Quách Xảo của bộ phận lễ tân, lát nữa cô ấy sẽ giúp ngài đăng kí vân tay để ra vào cho tiện."

Chàng trai trẻ mặc bộ âu phục hè màu đen, một tay dứt túi, giữ nguyên nét mặt quay ra gật đầu với Quách Xảo một cái.

Quách Xảo thảng thốt, cảm thấy như vị tổng tài bá đạo vừa mới bước ra khỏi tiểu thuyết, đi đến trước mặt cô...

"Thích tổng, để tôi dẫn ngài đi gặp giám đốc Tần." Tiếng nói của hai người dần dần đi xa.

Lúc này, Quách Xảo mới hú hồn giơ tay áp lấy hai má nóng bừng, trái tim bắt đầu đập điên loạn—130, 150, sau 5 giây thì đã lên thẳng 180!

Á á á á á—!!!

Đẹp trai quá má ơi!!!

*

Trình Lễ Quân gõ gõ cửa phòng giám đốc, Tần Hán Nghiêu đã đợi sẵn bên trong, nghe được liền đáp: "Vào đi."

Trông thấy Thích Tự, Tần Hán Nghiêu hớn hở ra mặt: "Lần đầu tiên chú gặp cháu đấy! Đúng là tuần tú nho nhã ghê! Ngồi đi, ba cháu vẫn khỏe chứ?"

...

Hàn huyên tầm 10 phút, Tần Hán Nghiêu chủ động hỏi Thích Tự về những yêu cầu cho chuyến này đến công ti, liệt kê đủ loại quyền lợi mà hẳn có, rồi cuối cùng chốt lại: "Có vấn đề gì thì cứ tìm chú." Xong xuôi mới để Trình Lệ Quân dẫn Thích Tự về phòng làm việc của hẳn.

Phòng của Thích Tự nằm ngay cạnh phòng Giám đốc, nhìn thẳng ra một loạt công trình kiến trúc trứ danh của quận Kim Dung, tầm nhìn rất đẹp.

Trình Lệ Quân giúp hẳn mở máy tính, rồi chỉ vào một biểu tượng trên màn hình: "Thích tổng, phòng làm việc của tôi ở tầng dưới, ngài cần gì thì có thể điện thoại hoặc dùng phần mềm này để gọi cho tôi, trong đây cũng có cả phương thức liên lạc của tất cả nhân viên đang làm nhiệm vụ."

Thích Tự gật đầu: "Tôi biết rồi."

Trình Lệ Quân lại nói: "Lát xuống tôi sẽ chuyển tiếp CV của tất cả các ứng viên đến email của ngài. 10 giờ có cuộc họp, 9h50 tôi sẽ lên."

Bàn giao xong, Trình Lệ Quân cũng lui ra ngoài luôn.

Thích Tự tranh thủ đi tìm Quách Xảo để đăng kí vân tay, nhân tiện hỏi: "Nhà vệ sinh của công ti ở đâu vậy?"

Quách Xảo mặt mũi đỏ bừng: "Ra, ra ra ngoài cửa rẽ phải là tới..."

Thích Tự đảo mắt một vòng, lại hỏi: "Vậy còn pantry?"

(*pantry: khu phòng pha trà uống nước để đồ ăn và một số vật dụng khác như bát đĩa cốc chén máy pha cafe v.v. để nhân viên văn phòng tự phục vụ)

Quách Xảo liếc tới liếc lui né tránh ánh mắt: "Ờ, ở ở phía sau phòng tài chính, bên trong có cafe, trà lọc... Thích, Thích tổng muốn uống cafe sao? Tôi tôi có thể đi pha cho..."

Thích Tự nhú mày, nhân viên tiếp đón này bị nói lấp à?

"Không cần đâu, cảm ơn." Hả lạnh lùng nói.

Kết quả hẳn vừa mới nói xong, cô nàng kia chỉ "hức" một tiếng rồi run rẩy đi thẳng.

Thích Tự không thể nào hiểu được, hẳn cũng đoán vì mình còn trẻ, mới đến có thể sẽ không được ai coi ra gì, nên đã chuẩn bị tâm lí từ trước, cân nhắc cẩn trọng để từ lời nói cho đến hành động đều cho thấy mình đến đây làm lãnh đạo một cách nghiêm túc.

Cứ tưởng cô nàng này thấy thế sẽ nổi lòng tôn kính, nhưng mà biểu hiện si mê vừa rồi... là thế quái nào vậy?

Về phòng, thấy hòm thư đã nhận được hơn chục email từ Trình Lệ Quân, Thích Tự bèn mở ra đọc kĩ từng cái một.

Quả thực, cả 5 người bị Trình Lệ Quân loại đi đều không đáp ứng đủ tiêu chí mà hẳn đề ra, nhưng Thích Tự lại để ý đến một người trong số đó, tên Ngô Song, năm nay 23 tuổi, mặc dù chỉ mới tốt nghiệp đại học, nhưng là tốt nghiệp từ đại học T.

Thích Tự nhớ mang máng, hình như Phó Diên Thăng cũng tốt nghiệp từ đại học T.

Hắn không khỏi chú ý, vì vậy cũng cho CV này vào danh sách duyệt, mặt khác lại loại đi 3 trong số 7 hồ sơ được chọn, rồi mới gửi cho Trình Lệ Quân gọi mấy người kia đến phỏng vấn.

10h vào họp, quản lý cấp cao của chi nhánh đều có mặt đông đủ, bao gồm cả Khâu Minh Dương.

Thích Tự biết ông ta, dù đã nhiều năm không gặp, nhưng vừa nhìn vẫn nhận ra luôn, bèn cất lời chào hỏi "chú Khâu".

Người đàn ông đã hơn 50 tuổi, khuôn mặt hơi mập, hai mắt sáng quắc.

"Cháu là... Thích Tự?" Khâu Minh Dương có vẻ ngạc nhiên khi thấy hẳn ở phòng họp, vui vẻ nói, "Sao cháu lại ở đây? Mới về nước à?"

Bởi vì Thích Tự hoài nghi bộ phận sản xuất dưới quyền Khâu Minh Dương có vấn đề, cho nên ba hẳn không hề nói với đối phương về chuyến điều tra lần này của hẳn.

Thích Tự chủ động bắt chuyện, rồi mỉm cười giải thích: "Cháu học xong năm hai rồi, nghỉ hè năm nay được ba cho về rèn luyện một chuyến."

"Khá lắm." Khâu Minh Dương vỗ vỗ vai hẳn, cảm thán, "Chả mấy chốc đã lớn tướng thế này rồi, đẹp trai nho nhã quá cơ... Ba cháu vẫn khỏe chứ?"

Thích Tự khách khí nói: "Dạ, cảm ơn chú đã quan tâm."

Nghe được cuộc trò chuyện giữa Khâu Minh Dương và Thích Tự, những người khác cũng nhìn sang đây tò mò, mãi đến khi giám đốc Tần chính thức giới thiệu trên bàn họp, tất cả mới biết về thân phận của hắn.

Tần Hán Nghiêu cũng thông báo, hai tháng tới Thích Tự sẽ tìm hiểu về tình hình hoạt động của từng bộ phận trong công ti, hi vọng mọi người đều cho thấy thiện chí hợp tác của mình.

Hắn nói rất uyển chuyển, nhưng các quản lí đều có thể nghe ra đây chính là người mà hội đồng quản trị cử xuống để thị sát. Có điều đối mặt với một Thích Tự mới gần 20, bọn họ dường như cũng chẳng sợ sệt gì, chỉ tỏ vẻ nhiệt tình hoan nghênh hắn.

Tiếp đó, trưởng các phòng ban lần lượt báo cáo về những hạng mục quan trọng trong tháng rồi với Tần Hán Nghiêu, Thích Tự ngồi nghe rất nghiêm túc, thỉnh thoảng cũng viết xuống một vài ghi chú.

Hắn phát hiện ra, có thể vì Khâu Minh Dương cũng là một cổ đông nhỏ của MeiWei, cho nên Tần Hán Nghiêu dường như rất kính trọng người này.

Cuộc họp kéo dài hai tiếng, lúc ra về, Khâu Minh Dương lại tới vỗ vỗ vai Thích Tự, thân thiết nói: "Thích Tự, chú đi trước nhé, có gì thắc mắc thì cứ đến tìm chú."

Văn phòng trung tâm của bộ phận sản xuất nằm ở vùng ngoại ô phía nam Hải Thành chứ không phải đây, cho nên Khâu Minh Dương cũng chỉ đến trụ sở MeiWei để họp ban lãnh đạo hàng tháng.

Hắn nghĩ ra gì đó, lại nói: "À phải rồi, con trai chú cũng đang làm việc ở MeiWei, sần sần tuổi cháu đấy, bao giờ rảnh để chú giới thiệu cho hai đứa làm quen nhé."

Thích Tự đồng ý một tiếng rồi nghĩ bụng, trùng hợp ghê, hắn cũng đang nóng lòng muốn gặp người bạn đại học với anh ba của Chương Thừa Tuyên

đây...

Ra khỏi phòng họp, Thích Tự yêu cầu Trình Lệ Quân tổng hợp lại số sách cùng tất cả văn kiện quan trọng của công ti trong vòng một năm qua rồi mang đến phòng làm việc của mình.

Trình Lệ Quân sững sốt: "Tất cả trong vòng một năm?"

"Đúng vậy." Thích Tự nhìn cô, còn thản nhiên bổ sung một câu, "Trước mắt cứ một năm cái đã."

"Vâng, vâng." Trình Lệ Quân trấn tĩnh lại bản thân, rồi hỏi, "Thích tổng, bữa trưa ngài muốn dùng gì?"

Thích Tự hỏi lại: "Bình thường mọi người trong công ti ăn gì?"

Trình Lệ Quân: "Có người đặt sẵn, người nào chưa đặt thì ăn ngoài, chỉ e là ngài không quen ăn những đồ này, dưới tầng cũng có nhà hàng thương mại, nhưng giờ này sợ hơi đông... Tôi nghĩ ngày đầu tiên đi làm chắc cũng chưa quá bận, nên định gọi xe đưa ngài đến ăn ở một khách sạn gần đây..."

Thích Tự nói: "Không cần biệt đãi như vậy đâu, chị xuống tầng mua giúp tôi một phần cơm lên đây là được."

Trình Lệ Quân hỏi: "Ngài có muốn tránh món gì không?"

Thích Tự: "Không, chị thấy có gì thì mua."

Nửa tiếng sau, Trình Lệ Quân mua lên cho hắn một phần cơm thịt bò hạt dẻ, cùng một cốc cafe.

Ngày đầu tiên đi làm, Thích Tự bên ngoài giả bộ lãnh đạm là thế, nhưng thực chất trong lòng cũng không khỏi tập tễnh. Nhìn phần cơm hộp kia, hắn nhớ ra mình chưa từng đăng gì lên Moments, bèn kích động chụp một tấm up luôn.

Caption ghi: CƠM VĂN PHÒNG~

Đặng xong, Thích Tự bắt đầu cầm đũa lên ăn.

Nhưng chưa đầy năm phút, hắn đã ảo não buông đũa, nhận ra hình như mình cũng có món muốn tránh thật.

Đang rầu rĩ không biết có nên ra ngoài ăn chút gì hay không, thì chuông điện thoại đột nhiên đổ.

Thích Tự liếc một cái, vội vàng cầm lên nghe.

"Ngày đầu đi làm đã quen chưa?" Giọng nói của Phó Diên Thăng vang lên từ đầu bên kia.

"Cũng được." Thích Tự vừa nói vừa xếp lại hộp cơm.

Phó Diên Thăng hỏi: "Tối qua uống nhiều thế mà nay không đau đầu à?"

Thích Tự nghịch nghịch cốc cafe trên bàn, cười nói: "Không, tinh thần của tôi hơi bị ổn đấy."

Phó Diên Thăng: "Chắc chắc, đúng là thanh niên hồi phục tốt thật."

Thích Tự hừ nhẹ một tiếng: "Anh nói như thể mình già lắm không bằng..."

Phó Diên Thăng: "Tôi khen đãi bôi vậy thôi."

Thích Tự hơi ngả người ra ghế, không hề nhận ra khuôn mặt căng thẳng sáng giờ của mình rất cục cựa cũng giãn ra, thậm chí còn lộ ra nét cười thản nhiên, hắn nói tiếp, "Sáng nay vào hộp gặp được mấy quản lí cấp cao trong MeiWei, có vẻ toàn cáo già thôi."

Phó Diên Thăng: "Vậy cáo nhỏ cậu có sợ không?"

Thích Tự dựng ngược lông mày: "Anh gọi ai là cáo nhỏ cơ!?"

Phó Diên Thăng ồ một tiếng, nghiêm giọng sửa sai: "Nhầm, không phải cáo nhỏ, là cá nhỏ mới đúng."

Thích Tự: "...???"

Đang tăng xông muốn phản bác, thì đột nhiên nhận được một cuộc điện khác.

Thích Tự thấy tên người gọi, bèn nói luôn với Phó Diên Thăng: "Có người tìm tôi, không nói với anh nữa."

Phó Diên Thăng: "..."

Ấn nhận cuộc điện kia xong, giọng nói của Hứa Kính cũng lập tức vang lên: "Cơm trưa đấy hả? Anh tưởng cậu không thích ăn hạt dẻ mà?"

*****

<Epilogue>

Một—

Wechat Moments của Thích Tự:

Bài đăng đầu tiên: Những ngày tháng trải nghiệm cuộc sống của tổng tài bá đạo

Cơm hộp giản dị.jpg

Vui vẻ~

Mọi người:...

Hai—

[Group Toán học]

Số Phúc: "Thái tử MeiWei đang tuyển trợ lí, rảnh thì đi ứng tuyển cho anh."

Mũ 2: "Em mới tốt nghiệp đại học mà, có đủ tiêu chí đâu."

Số Phúc: "Cậu được, đừng tự coi thường bản thân mình, cứ thử đi."

Mũ 2: "???"

-

vtrans by xiandzg

Thiên la địa võng is real:)))

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẦU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 30: Ngồi Cùng Sao Mạng

"Trải nghiệm cuộc sống văn phòng một chút mà anh." Thích Tự giải thích, hỏi, "Mà sao anh biết em không thích ăn hạt dẻ?"

Hứa Kính cười cười: "Chả có lần dẫn cậu đi xem "Othello" ở nhà hát Metropolitan, lúc ra thấy bên đường có người Hoa bán hạt dẻ rang đường nên anh mua cho một túi bé bé, mà ăn được một miếng xong cậu chê vị kì kì nên thầy hết cho anh giải quyết đồng còn lại là gì."

Thích Tự lục lọi trí nhớ một hồi, cũng mang máng là có sự việc này, chả qua đã rất nhiều năm rồi, không ngờ Hứa Kính vẫn nhớ rõ như vậy.

Trong lòng bỗng cảm thấy ấm áp, nghĩ đến vẻ mặt mất mát lúc Hứa Kính rời khỏi quán bar hôm ấy, hẳn lại không đành lòng, hỏi: "Anh xong việc ở Yến Thành rồi à?"

"Ừ, vừa về đến sân bay, mở điện thoại lên thì thấy cậu đăng tấm hình kia." Hứa Kính cười nói, "Thì ra cậu cũng biết đến sự tồn tại của Moments cơ đấy."

"Phải hòa nhập với cộng đồng thôi anh." Thích Tự cong cong khóe miệng, hỏi, "Tối nay đi ăn với em không?"

"Ồ?" Hứa Kính thả một câu nhẹ tênh, "Tôi nay không có hẹn với bạn mạng à?"

Thích Tự bất ngờ bị dội cho nhen họng.

Cũng may Hứa Kính không để hấn xấu hổ quá lâu mà nói luôn: "Chiều cậu cứ tan đi rồi anh qua MeiWei đón, còn hộp cơm hạt dẻ kia, không ăn được thì đừng ăn, bảo Trình Lệ Quân đi mua cho món khác ấy."

Đúng lúc vừa cúp điện thoại thì Trình Lệ Quân cũng ôm theo một chồng giấy tờ dày cộp đi vào: "Thích tổng, đây là tài liệu mà ngài yêu cầu, phòng văn thư có sao lưu hồ sơ, tôi sợ ngài muốn xem gấp nên mang tạm bản dự phòng này lên trước."

Thích Tự thấy cô nhanh nhẹn như vậy thì rất mừng: "Để đây đi."

Trình Lệ Quân thoáng nhìn qua hộp cơm trên bàn chưa vội được bao nhiêu đã bị đóng lại, chủ động hỏi: "Cơm này không hợp khẩu vị của ngài sao?"

Thích Tự giật mình, cũng không vòng vo nữa mà thừa nhận: "Ngại quá, tôi không thích ăn hạt dẻ."

Trình Lệ Quân: "Không vấn đề, có gì lần sau ngài cứ nói thẳng, để tôi đi mua phần cơm khác cho ngài."

Thích Tự hơi rũ mắt: "Vất cả cho chị rồi."

Sau khi Trình Lệ Quân rời đi, Thích Tự không khỏi thất thần một lát.

Hấn nhận ra dường như mọi người xung quanh đều có thể đoán ra điều hấn muốn, thậm chí chỉ qua ánh mắt, sự đổi giọng lơ đãng trong lúc nói chuyện, hay là những biểu hiện không hề đáng kể khác, cũng biết được hấn muốn gì, và rồi thỏa mãn hấn.

Hứa Kính cũng thế, Trình Lệ Quân cũng vậy.

Hấn không biết là do mình thể hiện quá rõ, hay là do họ quá nhạy cảm.

Cũng không phải hẳn bài xích gì chuyện này—ai mà chẳng muốn được người ta quan tâm hầu hạ để ý chu đáo như vậy?—chỉ là Thích Tự đột nhiên nhận ra, con người ta rất dễ sẽ bị những hầu hạ này làm cho mù mịt.

Giống như vừa rồi khi Trình Lệ Quân chủ động đề nghị mua lại cơm cho hẳn, trong thoáng chốc, Thích Tự đã cảm thấy người này thật ra cũng không đến nỗi nào, rất biết để ý, thậm chí còn kiểm điểm lại xem có phải bản thân đã quá khắt khe với cô rồi hay không.

—Chỉ với một hành động nhỏ như đi mua cơm mà Trình Lệ Quân đã khiến hẳn buông lỏng cảnh giác, rồi đến khi những hành động nhỏ này ngày một nhiều thì sao? Dần dần len lỏi vào sinh hoạt của hẳn thì sao? Có phải hẳn sẽ bất giác coi đối phương trở thành một người thân thiết đáng để tin tưởng và mở lòng?

Giống như... cách Hứa Kính đã dần trở thành một người anh trai đối với hẳn.

Lí do cũng chỉ là vì từ trong tiềm thức, hẳn vẫn nghĩ ngoài ba mẹ anh em máu mủ ra thì đáng lí sẽ không có ai đối xử với mình tốt như vậy, cho dù hẳn có là con trai tử phú đi chăng nữa.

Nói như vậy, thì chẳng lẽ là hẳn cũng bị sự quan tâm của Hứa Kính làm cho mù mịt rồi? Lòng tin mà hẳn dành cho đối phương có phải đã vượt quá phạm vi bình thường hay không?

...!

Chính Thích Tự cũng không khỏi ngạc nhiên với nghi hoặc của mình, lấy lại tỉnh táo xong thì bắt đầu quay ra đổ vạ cho Phó Diên Thăng—tất cả chỉ tại cái lí luận về kết giao bạn bè của người này mà hẳn đột nhiên quay ra nghi ngờ về những mối quan hệ xung quanh trong vô thức, không khác gì hoang tưởng!

Thích Tự lắc lắc đầu, hòng lắc luôn cả mấy ý nghĩ này đi.

Lúc sau, Trình Lệ Quân quay lại với một hộp cơm mới, cũng không biết có phải đổi sang nhà hàng khác ngon hơn hay không mà cả hộp lẫn cơm trông đều xịn hơn nhiều.

Thích Tự ăn một chút thì bắt đầu giờ chõng tài liệu kia ra xem.

Khoảng 3h chiều, Tần Hán Nghiêu đến tìm hần, vừa vào cửa đã liếc thấy cả loạt tài liệu bày ra trên bàn làm việc, cười nói: "Hăng hái vậy?"

Thích Tự định đứng dậy thì Tần Hán Nghiêu đã nói: "Bình tĩnh, cứ ngồi đi, chú đến báo một tiếng thôi, lãnh đạo các phòng ban đã thông báo với toàn bộ nhân viên về việc cháu đến công ti làm việc rồi, có một vài quản lí cấp thấp chưa gặp cháu nên chú bảo tối nay mấy đứa đi ăn với nhau một bữa đi, đều là thanh niên 20 30 thôi. Cháu làm quen rồi sau này có việc tìm họ cũng tiện hơn."

Thích Tự ngạc nhiên, giữa trưa hần lại vừa mới hẹn Hứa Kính xong, sao giám đốc Tần không báo sớm một tiếng đi?

Có điều dường như đối phương không phải đến để thương lượng, mà là để thông báo thì đúng hơn.

Thích Tự cân nhắc một chút, cũng nhanh chóng xác định là gặp mặt người trong công ti quan trọng hơn cái hẹn với Hứa Kính, cho nên bèn nhận lời đồng ý.

Đợi giám đốc Tần đi rồi, hần mới cầm điện thoại lên nhắn cho Hứa Kính một tin: "Tối nay giám đốc Tần lại xếp cho em lịch đi liên hoan với một vài quản lí cấp thấp, chúng ta đổi qua ngày khác đi ăn được không?"

Hứa Kính không nhắn lại, cũng không biết có phải do đang bận hay không.

Thích Tự chợt thấy áy náy không thôi, đây không phải là lần đầu tiên xảy ra tình huống đột xuất như vậy, trước đây hẳn vốn chẳng lẫn tẩn gì, chỉ là đúng lúc này...

Thích Tự cầm điện thoại trong tay, bỗng dưng không còn tâm trí đâu làm việc.

—Nếu như phát hiện mình có thể dùng tình cảm để thao túng cậu, anh ta sẽ càng lợi dụng điểm này.

Trong đầu hiện ra lời phân tích của Phó Diên Thăng tối đó, Thích Tự chợt thấy tim hơi thít lại, ngỡ ngàng nhận ra mình đã một lần nữa quay lại vấn đề hoang tưởng này, mới không nhận được mà chửi tục một tiếng.

Thế mà tên kia còn dám nói là không li gián khích bác!?

Thích Tự nhấn vào khung chat với Số Phúc, gửi liên tiếp ba phát sticker.

Tự: [Tuzki lắc điên cuồng.gif]

Tự: [Tuzki lắc điên cuồng.gif]

Tự: [Tuzki lắc điên cuồng.gif]

...

Spam xong, tâm tình dịu đi phần nào, Thích Tự lại gửi cho Hứa Kính một câu: "Hay là đi ăn khuya một bữa?"

Gần đến giờ tan làm, Hứa Kính mới trả lời tin nhắn của hắn: "Vừa họp xong, giờ mới thấy, thế nào cũng được, liên hoan xong thì gọi anh."

Thích Tự thở dài một hơi, lại thấy Phó Diên Thăng nhắn lại cho mình trên Wechat.

F1S: "?"

F1S: "Đang đi làm mà còn làm nũng cái gì đấy."

F1S: "Tối về sẽ gọi cho cậu sau."

Thích Tự: "...???"

Mẹ nhà anh, anh bảo ai làm nũng!!!?

*

Khoảng 6h, Trình Lệ Quân tới đón Thích Tự đến quán ăn tổ chức liên hoan.

Địa điểm cách công ti khoảng 2km, lúc Thích Tự với Trình Lệ Quân đến nơi thì phần lớn đều đã có mặt.

Đúng như Tần Hán Nghiêu đã nói, toàn bộ đều là người trẻ, lớn nhất cũng chưa quá 40. Trình Lệ Quân giới thiệu cho hẳn từng người một, từ phó phòng Sales, phó phòng Marketing, phó phòng Thiết kế, phó phòng Kiểm định Chất lượng, phó các phòng vân vân và mây mây, có cả phòng Nhân sự và Tài chính - Kế toán.

Phản ứng của bọn họ khi trông thấy Thích Tự cũng không giống với mấy vị lãnh đạo đứng tuổi hồi sáng, dù sao thì ngoài cái chức giám đốc tạm thời ra, Thích Tự còn sở hữu vẻ ngoài không khác gì diễn viên người nổi tiếng, khiến cho cả mấy chị gái lớn tuổi hơn cũng phải che miệng xì xào ôi đẹp trai xiu.

Trình Lệ Quân nhìn quanh một hồi, sau đó quay ra hỏi quản lí Phương của phòng Marketing: "Đào Đào vẫn chưa đến à?"

Quản lí Phương cầm điện thoại trên tay: "Gọi rồi gọi rồi, cô ấy bảo đang đến."

Thích Tự hỏi: "Đào Đào là ai?"

Quản lí Phương giải thích: "Là người đẹp sao mạng kí kết làm Marketing cho MeiWei, lần nào lên stream cũng thu hút được cả triệu người theo dõi, mấy dịp quan trọng thì bọn tôi đều mời cả cô ấy tới."

Nói là "đang đến", nhưng cũng phải 40 phút sau cô nàng kia mới thản nhiên lộ mặt.

Suốt 40 phút này, đồ ăn đã lên đủ, Thích Tự cũng tán gẫu được vài câu với gần như tất cả mọi người ở đây.

Hắn phát hiện ra, trong suốt khoảng thời gian Đào Đào chưa tới, quản lí Phương trông bồn chồn ra mặt, cứ thỉnh thoảng lại giở điện thoại ra xem, mười lăm phút ra ngoài gọi điện một lần, đến khi người kia tới mới như trút được gánh nặng, đứng dậy ra đón rồi vờ vặt trách móc vài câu.

Thích Tự đánh giá, đúng là mỹ nữ, nhưng không hiểu sao lại khiến hắn nhớ tới bạn gái cũ Bối Bối của Tư Hàng, cũng mắt to cằm nhọn, da căng bóng như cao su.

Nhìn thấy Thích Tự, nét mặt Đào Đào rạng rỡ hẳn lên, cười chào "Thích tổng" một tiếng rồi tiến thẳng đến chỗ hắn, một quản lí nam đang ngồi cạnh hắn thế mà cũng tự động nhường lại vị trí cho đối phương.

"Thích tổng~~" Đào Đào cầm cốc lên rót rượu, mỉm cười duyên dáng, "Xin lỗi vì tối nay đến muộn, lúc quản lí Phương gọi là tôi đang livestream, xong là vội vàng đi luôn rồi mà vẫn muộn, coi như chịu phạt một chén này tạ lỗi với ngài, hôm nay ngài muốn tôi uống cùng đến mấy giờ cũng được, chỉ xin ngài đừng giận thôi."

Mọi người xôn xao nói lời giảng hòa, Thích Tự chỉ cười nhạt nhìn bọn họ, không nói lời nào.

Đào Đào uống rượu xong, lại rót thêm cho cả Thích Tự, vừa giơ cốc đến trước mặt hẳn, vừa cất giọng nói mềm mại: "Mà nói chứ, tôi không ngờ là Thích tổng lại vừa trẻ trung vừa tuấn tú như vậy đây, sớm biết là đến với ngài thì tôi đã sẵn sàng ngừng livestream để đi luôn rồi."

Lúc Thích Tự nhận lấy cốc rượu, Đào Đào còn cố tình chạm vào tay hẳn một cái.

Thích Tự cố gắng lờ đi hành động lả lơi của đối phương, rũ mắt cười nói: "Vừa rồi tôi còn đang không hiểu sao liên hoan nội bộ của MeiWei mà lại mời cả sao mạng đến, chẳng lẽ sao mạng bây giờ còn tham gia vào cả quyết sách Marketing?" Trong lúc mọi người đứng hình, Thích Tự lại giương mắt quét cả bàn một vòng, hòa nhã nói: "Thì ra là mời đến để tiếp tôi à?"

Quản lí Phương vội cười giả lả: "Cho ngài thêm vui ấy mà."

...Thêm vui?

Thích Tự nhướn mày, lại hỏi: "Quản lí Phương, lần nào lãnh đạo của MeiWei đi ăn liên hoan cũng mời sao mạng đến tiếp khách sao?"

Ngữ điệu của hẳn rất ôn hòa, không hề tỏ ra khó chịu hay gì.

Cho nên quản lí Phương cũng vui vẻ trả lời: "Còn tùy trường hợp, đôi khi có mời, trưởng phòng Lưu của công ti mình cũng rất thích Đào Đào, năng lực quảng bá của cô ấy tốt lắm, năm ngoái còn một mình hút về lượng Sales hơn trăm triệu nữa."

Trưởng phòng Lưu chính là trưởng phòng Marketing Lưu Kỳ, Thích Tự đã gặp qua trong cuộc họp sáng nay, một người đàn ông trung niên hơn 40 tuổi, với quả mũi siêu cao, rất gây ấn tượng.

Quản lí Phương lại giải thích: "Chính trưởng phòng Lưu là người bảo tôi gọi Đào Đào tới để hầu chuyện ngài tối nay."

Thích Tự nghĩ bụng, hẳn là những người này còn chưa biết tối qua hẳn đã được chứng kiến và hưởng loại phục vụ gì ở club số 88 đường Hoài Kim, cho nên mới tốn công bày ra bữa liên hoan phiên bản lỗi thế này.

Chưa kể chỉ vì chờ một ngôi sao mạng đến muộn mà quản lí phòng Marketing của MeiWei lại còn bồn chồn không yên suốt 40 phút đồng hồ như thế.

Thích Tự chỉ thấy thật nực cười, cái tình trạng này ở trong nước rốt cục là thế nào vậy không biết? Chẳng lẽ bọn cho rằng, chỉ cần là nam giới thì đều sẽ bị hạ gục bởi mỹ nữ à?

Hắn nhấp một ngụm rượu, lại hơi liếc về phía Đào Đào, hỏi: "Đào Đào, một lần đến tiếp khách ăn cơm thế này thì thù lao bao nhiêu?"

Đào Đào ngại ngùng nói: "Ày, bàn chuyện tiền nong trên bàn tiệc làm gì cho mất vui, nếu Thích tổng ưng tôi thì cứ trực tiếp tìm tôi là được."

Nói đoạn, cũng lập tức lôi điện thoại lên, ba giây sau đã trưng ra mã QR dẫn đến profile của mình.

Thích Tự: "..."

Được Thích Tự add thật, Đào Đào lại tưởng sức hút của mình là vô đối, định mon men sờ tay Thích Tự, nhưng không ngờ còn chưa chạm đến mà Thích Tự đã thẳng thừng tránh đi.

Đào Đào thấy Thích Tự vẫn tươi tỉnh, mới đoán rằng đối phương không thích mập mờ trước mặt mọi người, cho nên cũng tinh ý giữ khoảng cách.

Thích Tự phải giả lả hòa nhã với cả bàn người hơn nửa tiếng nữa, bữa liên hoan đột ngột này mới kết thúc.

Sau bữa ăn, Trình Lệ Quân hỏi hẳn: "Thích tông, lát nữa ngài còn kế hoạch gì nữa không? Để tôi gọi xe đưa ngài về khách sạn luôn nhé?"

Thích Tự thấy cô nàng sao mạng kia vẫn đang rập rình bên cạnh, bèn nói, "Đào Đào, nhà cô ở đâu? Để tôi cho quá giang nhé?"

Lời ám chỉ đã quá rõ ràng, mọi người đều ngầm hiểu với nhau, cười cười làm bộ không nghe ra mục đích của Thích Tự.

Đào Đào nghe xong quả nhiên phấn khởi: "Tốt quá, vậy làm phiền Thích tông rồi!"

Xe tới, nhìn Thích Tự lên xe với Đào Đào, Trình Lệ Quân cũng quan tâm nói một câu chào tạm biệt.

*

Bên trong chiếc Benz S-Class, điều hòa được chỉnh rất vừa phải.

Nghe tiếng nhạc cổ điển trên đài, cùng mùi hương nhàn nhạt xung quanh, chưa gì Đào Đào thấy tim mình đập rộn ràng.

Cô đã nói địa chỉ nhà mình cho Thích Tự từ lúc lên xe, nhưng đối phương lại không hề bảo lái xe đi về hướng đó...

Nếu cô đoán không lầm, xe này đã được quản lí Trình đặt trước, cho nên nơi mà bọn họ đang hướng đến hiện tại, chính là khách sạn của Thích Tự.

Mấy phút sau, chàng trai trẻ ngồi bên cạnh mới cất giọng, nói: "Bây giờ thì có thể nói cho tôi thù lao một bữa tiếp khách là bao nhiêu rồi chứ?"

Biết là đối phương định mua mình qua đêm, nhưng nghe Thích Tự hỏi toẹt ra như vậy, Đào Đào vẫn không khỏi khó chịu. Song, cô vẫn miễn cưỡng tươi tỉnh đáp: "Tôi không đắt, một bữa ăn thì 20,000NDT, còn loại hình khác... do có hợp tác với MeiWei, cho nên tôi lấy giá hữu nghị thôi."

Vừa nói vừa liếc liếc Thích Tự, không nhìn được mà ảo tưởng, cậu trai này trẻ như thế, chắc hẳn là chưa có kinh nghiệm, mà cũng chưa biết giá thị trường luôn? Chưa kể vừa rồi ở trên bàn ăn, lúc cô muốn đụng chạm lại còn né đi, hình như cũng vì thẹn thùng?

Thích Tự lại hỏi: "Cô đã từng đi ăn với mấy lãnh đạo ở MeiWei rồi?"

"Ồm..." Đào Đào hơi chột dạ, có khi nào đối phương sẽ chê mình "không sạch sẽ" không? Hay là nói nõi?

Khi cô còn đang ngập ngừng, giọng nói ôn hòa của người kia đã lại vang lên: "Không sao đâu, cứ nói thật, tôi sẽ không gây khó dễ cho cô."

Đào Đào cũng mơ hồ cảm thấy diễn biến này không giống với những gì mình tưởng tượng cho lắm, có điều tiếng nói của đối phương quá dịu dàng và mê hoặc, khiến cô như bị thôi miên mà đồng dạc nói ra: "Bình thường thì có trưởng phòng Lưu, giám đốc Tần, cả quản lí Tiểu Khâu nữa..."

"Quản lí Tiểu Khâu?"

"Là con trai của trưởng phòng Khâu bên Sản xuất, đứng đầu bộ phận PWC ở MeiWei ấy, cậu ta rất hay bí mật tìm tôi."

Thích Tự trầm ngâm một lát rồi hỏi: "Bình thường hẹn cô xong bọn họ trả tiền thế nào?"

Đào Đào: "Sẽ có một người khác gửi tiền cho tôi."

"Người khác?" Thích Tự quay sang phía đối phương, "Cùng là một người?"

Đào Đào: "Ừm, là chị Vương."

Thích Tự: "Là người của MeiWei à?"

Đào Đào lắc đầu: "Chuyện này thì tôi không rõ."

Thích Tự nhíu mày: "Cô có gửi hóa đơn cho bọn họ không?"

Đào Đào mông lung: "Không..."

"Ờ..." Thích Tự lại hỏi, "Thế tối nay cũng là chị Vương kia trả à?"

"Không, tiếp cơm thì do quản lí Phương trả, nhưng nếu tiếp nữa, ừm, nếu cậu muốn tiếp nữa..." Đào Đào nhìn hẩn đầy ần ý rồi cúi đầu nói, "Thì tôi nhận cả chuyển khoản qua Wechat..."

Thích Tự: "..."

Thích Tự trầm mặc một lát, sau đó nói địa chỉ của Đào Đào cho lái xe: "Phiền anh đi đến số XXX đường Phù Dung."

Nghe được lời này, Đào Đào cũng như bị giội cho nguyên xô nước lạnh, cả người cứng đờ... Cô vừa bị từ chối? Thật sự là vừa bị từ chối luôn?

Cô còn đang miên man suy nghĩ, thì xe đã tới đường Phù Dung từ lúc nào.

Thích Tự ngồi phía bên tay phải, cho nên cũng xuống xe để Đào Đào còn ra, thấy cô nàng sao mạng đang nhìn mình đầy u oán, mới giật mình nói: "Khoan đã." Sau đó móc ví rút ra 100 đưa cho đối phương, "Cảm ơn cô vì đã trả lời tôi, sau này nếu cần tôi sẽ liên lạc lại."

Đào Đào ngơ ngác nhận tiền, nhìn Thích Tự lên xe, đóng cửa, xong biến thẳng mà đầu đầy "???".

*

Thích Tự gọi điện cho Hứa Kính, biết người kia vẫn còn ở công ti nên bảo lái xe đưa thẳng đến Phong Mậu.

Địa điểm ăn bữa khuya do người kia chọn, là con phố ẩm thực giao giữa quận Kim Dung và quận Bồ Giang Tây của Hải Thành.

Đến nơi, Thích Tự xuống xe, đưa mắt nhìn cả con đường xanh xanh đỏ đỏ, biển hiệu từng bừng, nào lẩu ếch, tôm, lẩu Trùng Khánh, cá nướng, hào sồng... Đã 9h tối nhưng những cửa hàng này vẫn tấp nập người ra người vào, đèn điếu sáng choang, không thấy có vẻ gì là sắp đóng cửa.

"Mình ăn gì vậy?" Thích Tự hỏi Hứa Kính.

"Lẩu cháo hải sản Triều Sán nhé?" Hứa Kính biết Thích Tự thích ăn cháo, tôm tươi cá tươi còn là món tủ, có điều cháo niêu Triều Sán hẳn ăn bên nước ngoài rất dở, ăn lần nào tối về cũng đau bụng.

Thích Tự nghe xong quả nhiên phẫn khởi: "Vâng."

Hồi này liên hoan, hẳn cũng chỉ tập trung xã giao với đồng nghiệp chứ chẳng ăn được gì mấy, dĩ nhiên là vẫn còn bụng.

Hai người đi vào tiệm ăn, an vị xong xuôi, Hứa Kính gọi một nồi cháo cùng mấy đồ nướng ăn kèm rồi mới quay ra hỏi Thích Tự: "Sao lại tìm anh ăn đêm thế? Nay có sự kiện gì đặc biệt à?"

"À không." Thích Tự ngại không nói ra là vì muốn đền bù cho lần từ chối trước, "Anh em gặp nhau, tâm sự tí thôi mà."

Chưa kể trải nghiệm cả ngày nay khiến Thích Tự tương đối mệt, cũng muốn kể hết lại cho Hứa Kính.

Hứa Kính: "Anh không nhớ lần cuối cùng cậu chủ động tìm anh là từ bao giờ luôn đấy."

*****

<Epilogue>

Phó tiêu công đang họp, bỗng dừng thấy điện thoại trong túi quần rung rung.

Mở ra xem, hoá ra là 3 phút [Tuzki lắc đầu cuồng] vợ gửi.

Lại một ngày nữa không biết vì sao vợ nổi giận.....´_>`

-

A/N: Cá Cá chỉ xoắn xuýt nhất thời thể thôi, mọi người đừng lo~

-

vtrans by xiandzg

T/N: Chức danh trong công ti còn hơi loạn vì mình chưa kịp hệ thống lại, khi nào rảnh sẽ sửa lại sau. Có hai người cần chú ý của C-level là CMO Lưu Kỳ và COO Khâu Minh Dương, ngoài ra còn con trai của KMD là quản lí bộ phận PMC nữa.

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẤU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 31: Hay Thích Làm Nũng

Thích Tự nhìn đối phương, hỏi: "Anh Kính, anh giận em phải không?"

Hứa Kính không nghĩ hẳn lại hỏi trắng ra như vậy, sửng sốt một chút rồi thấp giọng nói: "Phải đấy, trước đây nhóc có bao giờ giấu anh chuyện gì đâu, không ngờ mới một năm mà đã lên mạng tìm được bạn rồi... Ày, giờ mới hiểu được cảm giác của mấy người leo rank cho đã rồi bị đưa khác nó cướp hết đồ trong game là thế nào, giống như nhìn em trai nhỏ lớn lên xong chạy theo người khác ấy, chua xót lắm chứ bộ."

Bất ngờ nghe Hứa Kính giải bày như thế, Thích Tự lại thả lỏng tâm tình bật cười.

Hứa Kính ngỡ ngàng nhìn hẳn: "Lại còn cười?"

Thích Tự nhìn bộ dạng muốn cáu mà không đành của Hứa Kính, suy nghĩ tự nhiên thông suốt.

Trong đầu lại hiện ra một câu nói khác của Phó Diên Thăng tối ấy.

—Nếu như sau khi nhìn ra tất thảy những điều này mà cậu vẫn cảm thấy anh ta đáng để mình tin tưởng.

Phải, hẳn vẫn tình nguyện tin tưởng.

Con người cần lí tính, nhưng cũng không thể vì thế mà bỏ qua cảm tính.

Đây không phải ai khác, mà là Hứa Kính, người đã luôn chăm sóc hẳn rất chu đáo, còn cùng hẳn trải qua bốn năm tuổi dậy thì.

Thích Tự cầm đũa trên bàn lên, vừa xé giấy gói vừa nói đùa: "Anh lại còn "ăn giấm" hả? Thế sau mà em có bạn gái thì anh định nốc giấm thay cơm à?"

Hứa Kính bật cười: "Nói nhảm cái gì đấy..."

Thích Tự không phủ nhận việc Hứa Kính thân thiết với mình một phần là vì mục đích cá nhân, nhưng chuyện ấy cũng rất bình thường, chưa kể ngoài điểm này ra thì tình cảm của Hứa Kính vẫn là thật.

Nếu không thật, thì làm sao nhớ được những điều vụn vặt như hăn ghét hạt dẻ?

Nếu không thật, thì tại sao phải ủ rũ khi biết hăn chọn đi ăn cơm với bạn mạng thay vì mình?

Thích Tự cười nói: "Anh Kính, chúng ta đều biết suốt bảy năm nay anh vẫn luôn giữ một vị thế đặc biệt với em mà, nhưng em cũng phải có bạn bè khác nữa. Ba bảo về sau sẽ phải dùng người nhiều lắm, em đâu thể chỉ quen mỗi anh được. Bạn mạng kia cũng không chỉ là một bạn mạng bình thường, mà còn là một người sở hữu năng lực rất tốt, cho nên nếu có thể, em hi vọng sau này anh ta sẽ về Tư Nguyên, chờ em tốt nghiệp rồi thì hai người sẽ là những trợ thủ đắc lực cho em."

Hứa Kính nghe những lời này của hăn mà như tỉnh người, chưa kể ý "đặc biệt" mà Thích Tự cường điệu lên còn cực kì có tính an ủi.

Anh nhìn Thích Tự rồi cảm thán: "Anh thấy một năm nay cậu trưởng thành lên nhiều thật."

Thích Tự nhướn mày: "Rất có mị lực của một người đàn ông chín chắn phải không?"

Hứa Kính phụt cười: "Nãy tưởng có thật, nhưng nghe câu này thì anh biết mình nhìn nhầm rồi."

Thích Tự: "..."

Niêu cháo ra, vừa mở nắp là thơm nức mũi.

Thấy Hứa Kính định múc cháo cho hăn, Thích Tự vội nói: "Cứ để em tự."

Nói xong liền cầm muôi lên, cũng ra vẻ quấy quấy.

Trước giờ những việc này đều được người khác làm cho, hiếm khi nào tự quấy cháo như thế, Thích Tự không khỏi nhú mày vì bàn tay bị hơi nóng bủa vây đến phát bóng.

Hứa Kính trông hăn quấy cháo mà vất vả như đánh trận, đành nói: "Thôi để anh làm cho."

Nhưng Thích Tự vẫn khăng khăng giữ muôi, không hề có ý định để đổi phương giúp đỡ.

Thật ra mãi đến hôm nay, Thích Tự nghĩ lại mới thấy mình có chút không công bằng với Hứa Kính.

Bao nhiêu năm nay, hăn chỉ biết hưởng thụ sự chăm sóc giúp đỡ từ Hứa Kính, mà chưa một lần nào biết cho đi—có lẽ ba đã thay mặt giúp hăn phần nào, nhưng chính hăn thì chưa.

Mà chỉ cần là một người có lương tâm, cái nợ ân tình này sẽ trở thành gánh nặng tình cảm đối với hăn, khiến lúc nào đi cùng Hứa Kính hăn cũng ở vào thế bị động.

Lúc này, Thích Tự lại càng như thấm thía câu nói của Phó Diên Thăng ở trong Wechat hơn.

Đã nợ, thì từ giờ bắt đầu trả thôi.

Hứa Kính đối tốt với hần, hần cũng có thể làm lại tương tự, giống như bạn bè với nhau, có qua có lại.

Chỉ cần quan hệ giữa bọn họ không xảy ra biến cố gì khác, hần vẫn tình nguyện coi người này như anh trai, tin tưởng, thấu hiểu và cho phép đối phương bước vào vòng thân cận với mình.

Quấy xong một hồi, Thích Tự lại nói: "Bữa này để em mời nhé."

"Hả?" Hứa Kính còn tưởng mình nghe lộn.

Thích Tự đảo mắt nói: "Trước giờ anh trả suốt rồi, nhất là hồi ở bên Mỹ ấy, sau này em mới nhận ra, đưa em đi xem phim ảnh ca kịch ăn uống đều là anh lấy tiền của mình ra chi còn gì? Giờ em đi làm rồi, tuy chưa lãnh lương nhưng cũng nên đến phiên em mời anh mới phải."

Hứa Kính ngẩn người, hần là cảm động không nhẹ.

Thích Tự: "Sao vậy?"

Ánh mắt Hứa Kính như lấp lánh, cúi đầu nhẹ giọng đáp lại: "Được rồi, bữa này của cậu."

Hai người ăn cháo vừa tán gẫu, Thích Tự kể lại cho Hứa Kính những chuyện xảy ra cả ngày hôm nay, còn nhắc đến cả tập tục mời sao mạng đến tiệc liên hoan của các lãnh đạo ở MeiWei.

"Nếu sao mạng mà cậu nói có hợp tác với MeiWei, thì khả năng cao là chính là Truyền thông Đào Nghệ đấy." Hứa Kính buông thìa, vẻ mặt nghiêm túc lại, "Công ti quản lí sao mạng này do chính CMO của MeiWei và anh đề xuất, cũng là một trong những công ti mà Sơn Vũ đầu tư vào đấy."

Thích Tự nhíu mày, CMO của MeiWei chẳng phải chính là Lưu Kỳ đấy sao?

Hắn hỏi: "Đầu tư bao nhiêu?"

Hứa Kính: "Kì sơ bộ là 10 triệu, coi trọng bên đó căn bản là vì họ làm công tác Marketing cho MeiWei thôi... nhưng theo như anh quan sát cả năm nay, thì hiệu quả đầu tư với lợi nhuận bình thường lắm, căn bản vì MeiWei đi theo định hướng hàng hiệu, có quảng bá đến mấy thì cũng khó mà cạnh tranh lại được những mặt hàng tuy nhỏ nhưng hiệu suất chi phí lại cao hơn..."

Thích Tự còn hỏi Hứa Kính một vài chi tiết đầu tư nữa, bao gồm cả lí do vì sao Lưu Kỳ và Hứa Kính lại đề xuất công ti kia, sau đó âm thầm quyết tâm sẽ điều tra thêm về sự hợp tác giữa MeiWei và bọn họ.

Đang trò chuyện, điện thoại Thích Tự bỗng dừng đổ chuông.

Hắn nhớ Phó Diên Thăng đã nói tối sẽ gọi, lấy điện thoại ra xem thì quả nhiên là đối phương.

Nhưng cứ nghĩ lại lúc Phó Diên Thăng bảo mình làm nũng trong Wechat, Thích Tự lại nóng máu lên, bất giác nhấn từ chối cuộc gọi.

"Ai gọi vậy?" Hứa Kính thuận miệng hỏi.

"Chắc quảng cáo bảo hiểm ấy mà..." Thích Tự nói bừa nhưng không hề chột dạ.

"Ha ha, trong nước mình nhiều cuộc điện quấy rối vậy lắm, có cái app tự động chặn lại mấy số điện thoại đã bị phát hiện là đường dây quấy rối đấy, cậu tải về máy đi." Hứa Kính vừa nói vừa liếc nhìn thời gian, "Ô? Cũng không còn sớm đâu, chuẩn bị về đi là vừa."

Quả thực, không ngờ là đã 11h rồi.

Thích Tự đi ra thanh toán, Hứa Kính gọi xe, vẫn đưa hân về trước theo thường lệ rồi mới tới mình.

Thích Tự tắm rửa xong nằm vật xuống giường, sau mới lè mề lấy điện thoại gọi lại cho Phó Diên Thăng, lúc này đã là 12h8".

Phó Diên Thăng nhận điện xong liền hỏi: "Nãy bạn gì à?"

Thích Tự xoa bụng lười biếng nói: "Bạn ăn khuya, vừa mới về."

"Sao ngày nào cậu cũng..." Phó Diên Thăng nói với giọng mập mờ, đang nói dở lại thôi.

"Cũng làm sao?" Thích Tự hung hăng ép hỏi.

"Phóng đăng thế." Phó Diên Thăng đáp lại rành rọt.

Thích Tự ngồi bật dậy: "Anh nói lại lần nữa coi!?"

Tối qua người này nói hân phóng đăng hân đã nhin, dù sao cũng còn đang giả say, thế mà hôm nay anh ta lại dám nữa?

Phó Diên Thăng có vẻ chẳng nghe ra chút uy hiếp nào từ đối phương, lại chọc tiếp vào cục tức của Thích Tự: "Tôi bảo cậu phóng đăng đấy, hôm qua thì uống rượu mượn say làm càn, hôm nay khuya thế rồi mà còn đi ăn đêm, ngày mai cậu có kế hoạch gì nữa?"

Thích Tự nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Tôi rõ ràng chỉ đi xã giao bình thường, anh dựa vào cái gì mà nói tôi phóng đăng?"

Phó Diên Thăng vặn lại hân: "Xã giao bình thường với phóng đăng thì ảnh hưởng gì đến nhau? Ngày nào cậu cũng tưng bừng đến quá nửa đêm thì

lại chả "phóng đãng" à?—Mà đừng nói sang chuyện khác nữa, cậu vẫn còn chưa trả lời tôi đâu, tối mai có kế hoạch gì không?"

Thích Tự: "Không!"

Phó Diên Thăng: "Vậy theo kế hoạch của tôi đi."

"Ờ." Thích Tự đơ mắt vài giây, "Ờ... hả?"

Phó Diên Thăng thản nhiên nói: "Tối mai tôi đưa cậu đi ăn."

Thích Tự: "..."

Đệt! Hắn thật không thể nào theo được sóng não của người này!

Phó Diên Thăng nói tiếp: "Sáng nay ai chọc cậu không vui mà lại spam tôi ba cái stickers liền thế?"

Thích Tự nghĩ bụng, anh còn hỏi? Chẳng phải anh thì ai!

Nhưng hồi nãy đi ăn cơm với Hứa Kính, hắn đã nghĩ thông suốt rồi, cũng không thể không thừa nhận là Phó Diên Thăng nói rất đúng.

Người đàn ông này dạy hắn nhìn thấu những sự tình và người ở xung quanh, cũng dạy hắn tinh táo hơn trong những mối quan hệ với người khác.

Cho nên vốn dĩ hắn cũng không còn bực bội vô cớ như hồi sáng nữa, ngược lại chỉ càng thêm khâm phục Phó Diên Thăng hơn trước.

Nhưng Thích Tự cũng không định nói ra những tâm tư này cho đối phương—Từ đầu đến giờ Phó Diên Thăng vẫn luôn trên cơ hắn rồi, nếu biết bản thân được hắn sùng bái như thế, không hiểu người này sẽ còn ngang ngược đến nhường nào nữa!

"Xem tài liệu nhiều quá, nên hơi đau đầu." Thích Tự vớ đại một lí do.

"Xem tài liệu đầu đầu nên quay ra lắc tôi?" Phó Diên Thăng bật cười, "Sao cậu cứ... đáng yêu thế?"

"..."

Dĩ nhiên Thích Tự không khờ mà cho rằng nhận xét "đáng yêu" này của Phó Diên Thăng là lời khen, chẳng có người đàn ông bình thường nào thích thú gì với việc được một người đàn ông khác khen đáng yêu hết.

Rõ ràng là Phó Diên Thăng đang mắng hấn ấu trĩ cố tình gây sự.

Có điều nói cũng đã nói rồi, lại nhớ đến tin nhắn Phó Diên Thăng bảo mình làm nũng hời sáng, Thích Tự bèn ra vẻ ngang ngược nói: "Làm sao? Không được à?"

Phó Diên Thăng ho nhẹ một tiếng, âm giọng đột nhiên mang theo ý cười: "Được."

Thích Tự: "..."

Phó Diên Thăng lại hỏi: "Vậy giờ đã đỡ hơn chưa?"

Vẫn là ngữ điệu dịu dàng, ra chiều an ủi.

Thích Tự sững sốt, bỗng dưng nghĩ đến một liên tưởng kì quặc—

Chẳng lẽ người đàn ông này... thích mình... làm nũng với anh ta?

Thích Tự cấp tốc nhớ lại phản ứng của đối phương sau mỗi lần hấn gửi sticker khi bọn họ tán gẫu trên Wechat.

Dường như Phó Diên Thăng sẽ luôn đáp lại, khi thì trêu chọc, khi thì an ủi, đôi lúc còn chủ động gọi lại, thư thả nói chuyện giúp hấn bình tâm.

Vậy tức là, thật ra đối phương... rất thích điều này?

Trong khi còn đang sững sốt với liên tưởng của chính mình, Thích Tự lại nghe thấy Phó Diên Thăng gọi mình: "Sao thế?"

Hắn lập tức lấy lại tinh thần, nói: "Không sao, tốt hơn nhiều rồi."

Phó Diên Thăng hỏi: "Cậu xem tài liệu gì ở công ti?"

Thích Tự: "Số cái và cả tất cả văn kiện quan trọng của công ti trong vòng một năm lại đây."

Phó Diên Thăng cười nói: "Này thì có gì đau đầu? Số sách đều được chia theo quý, cứ rà soát theo timeline là được thôi mà?" Lại ngừng lại một chút, "Nhưng tôi đoán cậu xem mấy thứ đó cũng vô dụng thôi."

Thích Tự: "Tại sao?"

Phó Diên Thăng: "MeiWei là công ti đã niêm yết, năm nào chả có kiểm toán chuyên nghiệp tới kiểm tra, làm số sách mà để một sinh viên đại học cũng nhìn được ra sơ hở thì chết à?"

Thích Tự: "Vậy tôi không cần xem à?"

"Cứ lướt qua một lần để nắm được những sự kiện lớn và tình hình kinh doanh cơ bản của công ti, còn quyết sách hay lỗi chi tiết thế nào thì bảo trợ lí tóm tắt lại cho." Phó Diên Thăng hỏi, "Tôi có bảo cậu tuyển trợ lí đi rồi mà?"

Thích Tự: "Đã tuyển được đâu."

Phó Diên Thăng: "Có mấy người gửi hồ sơ?"

Nghe Thích Tự kể sơ lại xong, Phó Diên Thăng trầm ngâm chốc lát rồi nói: "Tôi vote cậu bạn chuyên khoa Toán, chịu khổ tốt chịu nhịn tốt."

Thích Tự cười hỏi: "Có phải vì anh học khoa toán nên thiên vị không vậy?"

Phó Diên Thăng giải thích: "Người học toán thường có năng lực đọc vị các con số rất tốt, sau này lần ra được vấn đề rồi, cậu sẽ phải đối chiếu so sánh rất nhiều sổ sách, cho nên người học toán mới có ưu thế hơn."

Thích Tự: "Ồ..."

Phó Diên Thăng: "Được rồi, nếu không còn vấn đề gì nữa thì cúp nhé?"

Thích Tự: "Khoan đã, tối mai anh định đưa tôi đi ăn thật à?"

Phó Diên Thăng: "Sao? Không muốn đi ăn với tôi?"

Thích Tự: "Không phải..."

Phó Diên Thăng cười cười: "Vậy thôi, hẹn cậu tối mai."

Cúp điện thoại xong, Thích Tự nằm thất thần trên giường, lại bắt đầu băn khoăn, có khi nào Phó Diên Thăng... thích được mình làm nũng thật...

Tuy nghe hơi kì, nhưng nếu là thật, thì chẳng phải hẳn có thể bắt thóp được người kia ở điểm này rồi sao?

Hắn có nên... lại thử thăm dò một chút không?

*****

<Epilogue>

Một—

Phó tiểu công gọi điện cho vợ, bị từ chối.

Hứa Kính: "Ai gọi thế?"

Thích Tự cười lạnh: "Điện thoại quấy rối thôi."

Phó: "!???"

Thích Tự: "Để xem anh còn dám bảo tôi làm nũng nữa không."

Phó: "Đây còn không phải làm nũng à???"

Hai—

Phó tiểu công: "Tuyển người học Toán! Thể lực tốt, lại còn giỏi nhện!"

Thích Tự:

Số Phức: "Ê 2, anh giúp chú được đến đây thôi."

Mũ 2: "Mấy cái khác thì em hiểu rồi, cơ mà anh giải thích cho em nhện là sao! QAQ"

-

A/N: Thông báo xiu nè, chương 29-30 có vài thay đổi nho nhỏ, số lượng từ thì vẫn thế, chủ yếu là giản lược đi một vài phần chuyển đoạn và tương tác của Cá nhỏ với nhân vật phụ + tăng thêm một ít đất tương tác của Cá nhỏ với Tiểu Phó (coi như đền bù mọi người về thời lượng lên sóng ít ỏi của tiểu công trong hai chương này he), còn lại thì không bỏ được gì nữa rồi, diễn biến vẫn buộc phải đi theo kịch bản đã định, chờ đến lúc hai bọn họ yêu đương là okela liền, mọi người ráng lên xiu nữa thôi nghen ~(*/*)

-

vtrans by xiandzg

T/N: Bản dịch c30 đã là bản mới nhất, c29 có một vài thay đổi nhỏ mình cũng sửa lại theo Hi rồi, mọi người cũng không cần đọc lại đâu, phần được

thêm của Cá nhỏ và anh Phó chỉ có thể này thôi:

Sau 3 chương chính kịch thì cuối cùng cũng hẹn hò rồi:))

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẤU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 32: Không Chút Sơ Hở

Muốn thăm dò, thì đầu tiên phải biết chính xác "làm nũng" mà đối phương nói đến là gì mới được.

Hắn là không phải "nũng nịu" thông thường rồi.

Nhắc đến, Thích Tự chợt nhớ ra đây chính là chuyên môn của em trai mình...

Tên nhóc kia rất giỏi dùng lời ngon tiếng ngọt khiến người ta vui vẻ, ngày bé làm nũng với người lớn thì không nói làm gì, đằng này lớn lên rồi mà cũng không biết đường bớt bớt lại.

Tỉ như năm trước, không hiểu sao đột nhiên Thích Phong lại nhờ hắn ghi âm một đoạn nhạc violin, còn đúng lúc đang ngập mặt trong bài vở, Thích Phong biết thế bèn bắn một loạt lời nịnh nọt hắn trên Wechat, nào "Anh thương em đi" "Anh trai nam thần của em ơi" "Anh nhất định phải giúp em đó" cùng một đống sticker cuteo... đại khái là để đạt được mục đích thì sẵn sàng thả hết liêm sỉ trôi sông.

Rồi thì hồi tháng 4 năm ngoái về nhà một tuần, tận mắt theo dõi nhật kí yêu đương của Thích Phong và Lăng Khả, hắn phát hiện ra một ngày thằng nhóc kia gọi tên Lăng Khả đến cả trăm lần, khát gọi Lăng Khả, đói gọi Lăng Khả, đi vệ sinh cũng phải báo cho Lăng Khả, lại còn phải đổi sang tông giọng đặc biệt rồi mới gọi, thiếu điều muốn bắc loa thông báo cho cả thế giới là mình có bạn trai...

Nhưng cái trò làm nũng này, có chết Thích Tự cũng không làm được.

Bởi vậy nên lần nào Phó Diên Thăng nói hăn làm nũng, hăn đều rất tức giận, cảm giác một thân nam tính của mình vừa bị dội cho một trận sỉ nhục không hề nhẹ.

...Đã vậy, thì rốt cục "làm nũng" mà Phó Diên Thăng nói đến là gì?

*

Sáng hôm sau tới đón hăn đi làm, Trình Lệ Quân báo cáo rằng có năm người ứng tuyển đã xác nhận 10h sáng nay sẽ tới phỏng vấn, chỉ chờ hăn đến công ti là có thể bắt đầu thảo luận câu hỏi phỏng vấn.

"Là năm người nào?" Thích Tự hỏi.

Nghe Trình Lệ Quân liệt kê xong, Thích Tự nhớ mang máng có người tên Mã Trì là cử nhân khoa Toán, thạc sĩ khoa Tài chính.

Tối qua nghe Phó Diên Thăng nói xong, hăn không khỏi để ý hơn tới những người chuyên về Toán.

10h, Trình Lệ Quân đưa Thích Tự đến một phòng họp nhỏ trong công ti, người đầu tiên hăn điểm tên chính là Mã Trì.

Hăn vốn rất mong chờ vào sự thể hiện của đối phương, chỉ không ngờ là Mã Trì này ngoài việc đọc thuộc lại cái CV của mình thì cũng chẳng nói được gì khác.

Thích Tự mới hỏi thêm mấy câu mà mặt mũi người kia đã đỏ bừng, khiến hăn cảm giác như thể mình đang ép gái nhà lành làm kĩ nữ chứ không phải đi phỏng vấn nữa.

Thích Tự rất thất vọng, điểm thêm hai cái tên nữa thì có tốt hơn Mã Trì thật, nhưng cũng chưa quá lòng.

"Người tiếp theo đi." Thích Tự vuốt vuốt cánh mũi, rút ra hai hồ sơ còn lại.

Một thanh niên cao chừng 1m75 đi vào, Thích Tự nhìn tên trong CV—Ngô Song, hình như chính là người hấn chọn lại từ danh sách bị Trình Lệ Quân loại đi.

"Xin chào, tôi là Ngô Song." Thanh niên kia vừa ngồi xuống là tự giới thiệu luôn, "Năm nay 23 tuổi, tốt nghiệp khoa Kinh Tế của đại học T, chuyên ngành phụ là Toán học..."

Thích Tự sững sờ, lúc này mới ngẩng đầu nhìn đối phương—dáng vẻ thư sinh, khuôn mặt bình thường nhưng thái độ rất tốt, không căng thẳng thái quá hay kiêu ngạo nhìn chăm chăm vào hấn như những người trước.

"Chuyên ngành phụ của anh là Toán học?" Thích Tự tò mò về điểm này hơn cả, bởi vì CV của đối phương không hề nhắc đến.

"Vâng, thật ra tôi học song song hai chuyên ngành Kinh tế và Toán học." Ngô Song cười ngại, "Có điều hình như bằng Toán cũng không ích gì cho công việc trợ lí giám đốc? Cho nên tôi mới chỉ ghi có một bằng Kinh tế trong phần Học vị."

Thích Tự bắt đầu có hứng thú, quét qua hồ sơ của đối phương một lần nữa rồi hỏi: "Sau khi tốt nghiệp anh đã đi làm một năm? Cụ thể là công việc gì vậy?"

Ngô Song: "Tôi làm marketing cho một công ti niêm yết, cũng ở vị trí trợ lí quản lí, nhưng vừa nghỉ việc tuần trước rồi."

Thích Tự: "Lí do nghỉ là vì?"

Ngô Song: "Cảm giác nội dung công việc bị lặp lại, không có gì kích thích."

Thích Tự: "Ồ? Vậy anh nghĩ phải thế nào mới kích thích?"

Ngô Song: "Tôi thích tiếp xúc với nhiều người, nhiều công việc khác nhau, vậy mới tích lũy được kinh nghiệm và vốn sống."

Rất hứng thú với cả hai mục tiêu này của đối phương, Thích Tự hỏi tiếp: "Nhưng thời hạn làm việc với tôi chỉ có hai tháng, trình độ của anh cũng không đủ tiêu chí, vì sao vẫn quyết định gửi CV?"

Ngô Song nói: "Trước đây tôi chưa từng làm trong lĩnh vực thời trang, căn bản cũng tò mò, hơn nữa thời hạn ghi trong thông báo tuyển dụng chỉ có hai tháng, tôi đoán là yêu cầu về trình độ sẽ không quá khắc nghiệt nên cứ nộp thôi, coi như thử vận may của mình, nếu được nhận thì sẽ có hai tháng trải nghiệm đầy mới mẻ, cũng tốt."

Thích Tự thầm cảm thán, Ngô Song này cứ như xuất hiện chỉ để thỏa mãn tiêu chí của hắn vậy.

Ngay từ đầu đã bị Trình Lệ Quân loại đi khỏi danh sách mời phỏng vấn, cho nên chắc chắn Ngô Song không phải người được nội bộ MeiWei sắp đặt, công việc trước cũng không liên quan gì đến thời trang, khả năng là gián điệp do đối thủ phái đến là rất thấp. Chỉ riêng hai điểm này đã khiến Thích Tự không còn gì hoài nghi về lai lịch của đối phương nữa.

Thích Tự giương mắt nhìn Ngô Song, hỏi: "Anh có yêu cầu gì về tiền lương không?"

Ngô Song gãi gãi đầu: "Không thấp hơn lương trung bình của vị trí này là được."

Thích Tự nhướng mày, người này cũng không có vẻ gì là thiếu tiền, chẳng lẽ đúng là đến vì trải nghiệm thật?

"Nhưng tôi muốn hỏi một chút." Ngô Song nhìn Thích Tự, giơ một ngón tay chỉ chỉ giữa hai người, "Nếu có trúng tuyển, thì tôi sẽ làm việc cho cậu à?"

Thích Tự đặt hồ sơ xuống, cố gắng ra vẻ uy nghiêm hết sức có thể: "Đúng vậy, tôi vẫn còn đang học đại học, tuổi cũng nhỏ hơn anh, nếu anh không muốn làm việc cho tôi thì có thể nói thẳng."

"Không không không." Ngô Song khoát tay liên tục, chân thành nói, "Tôi không có ý đó, cậu là ông chủ, cậu là người quyết."

Bởi vì rất hài lòng với sự thể hiện vừa rồi, lúc phỏng vấn xong Thích Tự còn dặn Ngô Song ngồi chờ bên ngoài luôn, sau khi gặp người cuối cùng, xác định Ngô Song là người ưng ý nhất trong cả năm, thì liền gọi người kia vào lại.

"Anh đi làm luôn hôm nay được không?" Thích Tự hỏi.

Ngô Song ớ một tiếng, kinh ngạc nói: "Hôm nay?"

"Có hai tháng thôi mà, phải tranh thủ chứ." Thích Tự mở lời đùa, "Hay là hôm nay anh bận rồi?"

Ngô Song vội nói: "À không không, tôi đi làm được."

Thích Tự bảo Trình Lệ Quân dẫn Ngô Song đi kí hợp đồng rồi thông báo cho những người chưa xác nhận phỏng vấn cũng không cần đến nữa, cứ thế giải quyết xong vấn đề tuyển trợ lí.

*

Chiều trước khi tan làm, Phó Diên Thăng gửi cho Thích Tự một tin: "Gặp ở hàng ăn luôn nhé?"

Tự: "OK, ăn gì thế?"

F1S: "Ăn cậu."

Tự: "???"

Phó Diên Thăng chia sẻ cho hẳn một địa chỉ, tên nhà hàng hiện lên là "Cá mú tươi ngon".

Thích Tự: "..."

Tức đến thiếu điều lại quăng một con [Tuzki lắc diên cuồng] nữa!

Tan làm, Thích Tự bảo Trình Lệ Quân gọi xe cho mình đến thẳng nhà hàng kia, đang còn trên đường thì Phó Diên Thăng đã nhắn cho hẳn số bàn, báo đã đến nơi.

Thích Tự đến nơi mới biết nhà hàng này chuyên về "canh cá", cũng giống ăn lẩu, cần phải tự thân vận động.

Vừa gặp, Phó Diên Thăng liền hỏi hẳn: "Ăn bao giờ chưa?"

Thích Tự lắc đầu, sơn hào hải vị ở trong nước phong phú hơn nước ngoài bao nhiêu, đây quả thực là lần đầu tiên hẳn biết đến món lẩu cá mú này.

Phó Diên Thăng: "Vậy tôi gọi món nhé?"

Thích Tự: "Được."

Đặc sản của quán là cá mú tươi, một cặp lồng mười hai khay, mỗi khay chỉ có một miếng cá tươi được thái rất gọn gẽ, thịt mỏng như cánh ve, trong trong bóng loáng.

Phó Diên Thăng gọi một lúc sáu lồng, xếp ngay ngắn trên xe đẩy inox nho nhỏ cạnh bàn, bên dưới còn có một khối đá lớn tỏa ra hơi lạnh để giữ cho cá được tươi, nhìn qua vô cùng hoành tráng.

"Gọi nhiều thế ăn hết không?" Thích Tự hỏi.

"Còn sợ cậu sẽ thấy thiếu ý chứ?" Phó Diên Thăng cười cười, gọi xong đồ ăn thì bắt đầu cởi khuy ở cổ tay, vén áo lên một chút, một lần nữa để lộ ra chiếc vòng hạt ngọc của mình.

Thích Tự tò mò: "Sao anh lại đeo vòng hạt ngọc?"

"Cái này á?" Phó Diên Thăng cũng liếc xuống cổ tay mình, "Gia truyền đấy, đeo lấy khước."

Thích Tự cười nói: "Gia truyền luôn?"

Phó Diên Thăng nhìn nhìn lửa, vươn tay chỉnh lại nồi: "Chứ không thì sao? Cậu thấy tôi đeo đẹp không?"

Thích Tự nhìn theo chuyển động cổ tay của Phó Diên Thăng: "Đẹp thật."

Phó Diên Thăng nhướn mắt: "Thích không?"

Thích Tự hơi sững sốt, đang định hỏi ngược lại một câu "Tôi thích thì anh cho à?" thì đã thấy Phó Diên Thăng nhếch miệng cười, nói: "Nhưng mà tiếc là, cái này chỉ truyền cho con dâu nhà họ Phó thôi."

Thích Tự: "..."

Thế thì anh còn hỏi làm mẹ gì!?

Mở nắp xong, Phó Diên Thăng múc ra hai bát canh cá, một cho Thích Tự một cho mình, sau đó đưa hẳn một cái muôi thủng, nói: "Để cá trong khay vào thìa, nhúng vào nồi ba đến năm giây là ok, không thì nhúng bằng đũa luôn cũng được."

Thích Tự nhúng hai miếng rồi vớt ra bát con cho nguội, thử một ngụm nước canh xong mà mắt sáng bừng lên.

Phó Diên Thăng đưa hẳn một loạt gia vị: "Thử ăn không trước đi, thấy nhạt thì hãy chấm thêm gia vị."

Thích Tự đẩy gia vị ra: "Tôi thích ăn nguyên vị như vậy."

Hắn chờ cá nguội bớt rồi mới thường thức, thịt cá tươi non vừa chạm lên đầu lưỡi, chưa cần nhai đã kích thích mọi vị giác... khiến hắn thỏa mãn đến híp cả mắt!

Suốt 20 phút sau đó, Thích Tự không hề nói thêm câu nào, chỉ chuyên tâm nhúng cá phơi cá ăn cá, cứ một vòng rồi lại một vòng...

Thoáng chốc, sáu cặp lồng đã bị hắn chén hai phần ba.

Phó Diên Thăng nhìn hắn cười cười: "Đủ ăn không?"

Thích Tự đã ngang ngang bụng, đặt đũa xuống rồi thận trọng nói: "Nghỉ tí đã."

Nãy giờ hắn chỉ lo ăn mà không để ý Phó Diên Thăng, nhìn số khay trống bên đối phương có khi còn chưa được một nửa của hắn.

Thấy người kia chỉ thông thả ngồi uống Trúc Diệp Thanh, Thích Tự hỏi: "Sao anh mới ăn được có tí vậy?"

Phó Diên Thăng cười nói: "Vội gì đâu."

Thích Tự nhìn đối phương, chợt thấy lòng ngứa ngáy, cảm giác người đàn ông này luôn luôn có thể thư thả điềm tĩnh như thế, ngay cả ăn cơm uống rượu cũng chẳng hề xô bồ vội vã chút nào.

Thật ra hắn rất muốn tâm sự với Phó Diên Thăng về chuyện ở công ti.

Tối qua nghe Đào Đào nói về chị Vương nào đó chuyên đứng ra trả tiền xong, Thích Tự đã tra xét danh sách nhân viên trong công ti một hồi, kết

quả chẳng phát hiện được người nào tên Vương ở bộ phận tài chính, mà tất cả nhân viên họ Vương trong công ti thì đều là nam cả, chuyện này cứ thế đi vào đường cụt, không điều tra ra được gì nữa.

Đối với một công ti có giá trị lên đến hàng trăm triệu trên thị trường, thì mấy khoản chi tiêu cho công tác xã giao như thế không phải vấn đề gì to tát. Điều khiến Thích Tự cứ canh cánh trong lòng chính là chuyện này còn liên quan tới Khâu Như Tùng, con trai của Khâu Minh Dương, cũng là người có quan hệ mật thiết với COO bên Phi Á, đối thủ của MeiWei.

Nhưng tất cả những chuyện này đều là bí mật của công ti, có tin tưởng Phó Diên Thăng đến mấy thì Thích Tự cũng chẳng thể nói ra. Bởi thế không nhin được mà nghĩ bụng, nếu Phó Diên Thăng có thể làm cho mình thì tốt biết mấy, có đối phương thì hẳn cần gì phải tuyển trợ lí nữa? Chỉ cần một mình Thầy Phó là đảm bảo chuyện gì cũng ngon ơ!

Có điều, từ khi Thích Tự về nước đến giờ đã gặp Phó Diên Thăng hai lần, mà dường như người này chẳng hề để ý liệu hẳn có mời anh ta hỗ trợ hay không, cũng chưa từng thể hiện ý muốn ở bên giúp đỡ hẳn bao giờ.

Rõ ràng trước kia ở trên Wechat còn đùa nói muốn làm việc cho ti phú như ba hẳn mà? Thái độ không dục không cầu như bây giờ là sao?

Lúc này, trong đầu Thích Tự bỗng lóe lên một ý nghĩ—tại sao hẳn không hỏi thẳng? Chưa biết chừng Phó Diên Thăng lại trả lời thì sao?

Thích Tự ngập ngừng vài giây, sau đó thu hết can đảm nói: "Thầy Phó, có thể nói cho tôi biết anh có mục đích gì với tôi không?"

Phó Diên Thăng: "..."

Người kia dở khóc dở cười nhìn Thích Tự hỏi lại: "Mục đích gì?"

Thích Tự hỏi: "Nếu không có mục đích gì, thì tại sao anh tốt với tôi vậy?"

Phó Diên Thăng bật cười: "Tôi tốt với cậu lắm à?"

Khóe miệng Thích Tự trữu xuống, tỏ vẻ không vui khi lại bị lừa tiếp: "Thầy, thầy nói chuyện với tôi cũng sắp một năm rồi, giải đáp cho tôi bao nhiêu vấn đề như thế mà chỉ lấy có 60,000NDT, ba tôi còn bảo thầy đang gần như giúp không tôi đấy, thế mà thầy vẫn nói mình không có mục đích gì?"

Phó Diên Thăng: "..."

Thích Tự nhìn Phó Diên Thăng, hai tay đan nhau để trước mũi, nói đầy chân thành: "Nói cho tôi đi, tôi thật sự muốn biết lắm mà."

Phó Diên Thăng: "..."

Thích Tự chớp chớp mắt, trong lòng liên tục cầu nguyện làm ơn có tác dụng đi có tác dụng đi có tác dụng đi...

Phó Diên Thăng giơ tay đẩy gọng kính: "Ha ha."

Thích Tự: "..."

Ha cái đầu anh!!

Hắn đúng là, âm IC, mới cho là, làm nũng sẽ có tác dụng!

Đệt.

Người kia cười ngặt nghẽo một hồi rồi mới nói: "Chuyện này tôi đã trả lời ba cậu rồi mà nhỉ? Ông ấy không nói lại với cậu à?"

"Đừng bảo dạy tôi là để giúp xã hội sau này gì đấy nhé!?" Thích Tự đã bỏ tay xuống, trừng mắt nhìn Phó Diên Thăng, giọng điệu như thể vừa ăn phải thuốc nổ.

Phó Diên Thăng vẫn thản nhiên như không: "Đúng rồi."

Thích Tự hừ lạnh một tiếng: "Thật luôn?"

Phó Diên Thăng: "Thật."

Thích Tự nhíu mày: "Vậy hôm trước khuya như thế rồi mà anh còn tới đón tôi, hôm nay lại mời tôi ăn cơm, là vì cái gì? Chẳng lẽ cũng vì ích lợi cho xã hội?"

Phó Diên Thăng nhấp một ngụm rượu, trực tiếp bỏ qua vấn đề trước, nói: "Nếu lẫn tẩn thì bữa hôm nay cậu trả cũng được."

Thích Tự: "..."

Thích Tự bấy giờ mới ngộ ra, hỏi thẳng người này chính là vô nghĩa.

Hắn hít sâu một hơi, cố làm mình tỉnh táo lại, còn nói: "Ba tôi bảo, anh chỉ đang nhắm đến tôi của sau này, anh thấy sao?"

Phó Diên Thăng rũ mắt: "Tôi sẽ không ép cậu."

Thích Tự cười lạnh: "Nói như vậy, kể cả sau này khi tôi đã trở thành chủ tịch của Tư Nguyên, nếu có việc cần giúp thì anh cũng sẽ không tìm tới tôi?"

Phó Diên Thăng cười cười, nhìn thẳng vào mắt hắn: "Sẽ không, trừ phi là cậu cam tâm tình nguyện."

Thích Tự đứng là được mở mang tầm mắt...

Không chút sơ hở nào luôn!?

Thế gian này thật sự có người vô tư như vậy!?

Ánh mắt Thích Tự lóe lên, ngẫm nghĩ một hồi, giọng điệu cũng dịu lại: "VẬY còn... chuyện ba tôi muốn anh kèm cặp tôi thì sao, nếu tôi bỏ tiền mời anh, anh sẽ cân nhắc thật chứ?"

Phó Diên Thăng nhìn hẳn, hỏi: "Cậu thật sự muốn tôi đồng hành?"

Thích Tự: "Ừm."

Phó Diên Thăng: "Nhưng tôi sợ là cậu không mời nổi đâu."

Thích Tự: "..."

Thích Tự: "Anh cứ đề xuất mức lương mình muốn đi, mời hay không thì cho tôi thời gian suy nghĩ rồi nói tiếp."

Phó Diên Thăng liếc hẳn đầy ẩn ý: "Không phải vấn đề tiền bạc."

Thích Tự: "..."

Cho nên người này dông dài như vậy, cốt chỉ để nói không đồng ý!?

Thích Tự hờn ra mặt, đổ cả sáu khay cá vào nồi, không nói chuyện nữa.

Phó Diên Thăng nhìn hẳn một hồi, dịu dàng hỏi: "Giận à?"

Thích Tự nghiêng răng: "Anh nói xem!?"

Phó Diên Thăng khó xử nói: "Cậu đúng là không giữ được bình tĩnh mà."

Thích Tự dừng lại động tác trên tay: "Tôi thật sự không hiểu, có gì mà anh không thể nói thẳng ra?"

Phó Diên Thăng thở ra một hơi: "Thích Tự, tôi không phủ nhận việc mình có chút yêu cầu với cậu, nhưng trước khi cậu tự mình phát hiện ra, và đồng ý thỏa mãn tôi, tôi sẽ không nói, bởi tôi mà nói ra thì mọi thứ cũng biến thành miễn cưỡng."

Thích Tự: "Sao anh lại nói vậy?"

Phó Diên Thăng nhìn hẳn, trầm giọng nói: "Xem đi, cậu cũng đã nhìn ra là tôi đang cố ý giúp đỡ để được mang ơn rồi, nhưng một khi biết được cái tôi muốn là gì, rất có thể cậu sẽ lợi dụng nó để đạt được mục đích cá nhân, mà như vậy thì hoàn toàn khác với dự tính của tôi... bởi vì tôi nói rồi, tôi muốn cậu cam tâm tình nguyện cơ."

Thích Tự: "..."

*****

<Epilogue>

Thích Tự *nhìn chăm chăm*: "Anh có ý đồ gì với tôi?"

Phó: "Tôi..."

Thích Tự *nũng nịu*: "Nói tôi nghe đi!"

Phó: "Tôi muốn làm cậu... làm cậu dần dần cam tâm tình nguyện đối tốt với tôi."

Thích Tự *sờ cằm*: "Người này đúng là không chút sơ hở!"

Phó: May mà lão phu phản ứng nhanh, không là chết với liên hoàn bán manh của vợ rồi... Nhưng mà phải công nhận, lão bà làm nũng đáng yêu thật! Tí thì đổ máu rồi!

-

vtrans by xiandzg

T/N: Bữa Hi có đăng mấy cái dàn dựng bố cục lên Weibo, trong đấy có câu này hay quá nên muốn bê về đây chia sẻ với mọi người—

"Tôi sẵn lòng phơi bày mọi chân tướng của thế giới này cho em thấy."
(chính là cái câu nằm bơ vơ giữa thế giới mờ toè xung quanh trong ảnh)

Nhân tiện thì có thể thấy là hiện tại chúng ta vẫn đang ở phần rất rất đầu
thôi:))))))

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẦU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 33: Mang Theo Bạn Trai

Lúc người đàn ông này nói "Tôi muốn cậu cam tâm tình nguyện", trái tim Thích Tự lại hơi nảy lên, một lần nữa cảm giác như toàn thân muốn bốc cháy từ trong ra ngoài.

Không chỉ vậy, đúng là vừa rồi hẳn có ý định lừa dối phương nói ra nhu cầu để tính toán một chút, vậy mà chưa được mấy giây sau, ý đồ này đã bị Phó Diên Thăng nói trắng cả ra.

Cảm giác bị đối phương hoàn toàn nhìn thấu như vậy khiến nội tâm Thích Tự hỗn loạn vì khâm phục, kính sợ, bức bách, hưng phấn và một loạt những cảm xúc khó tả khác mà chính hẳn cũng không thể lí giải.

Hơn nữa vừa rồi trong lúc nói, ánh mắt của Phó Diên Thăng vẫn luôn chỉ nhìn thẳng vào hẳn, khiến thoáng chốc, Thích Tự lại bắt đầu hoài nghi thứ mà đối phương muốn lẽ nào chính là... mình.

Không sai, chỉ là bản thân hẳn.

Người này đã sớm cao tay bày ra thiên la địa võng vây lấy hẳn, nhìn hẳn mờ mịt mắc bẫy, còn muốn hẳn tình nguyện dâng mình để đổi lấy chân tướng.

...

Thích Tự bỗng nhiên rùng mình, kinh hoàng nhận ra những gì mình đang liên tưởng.

Lí trí một lần nữa chiếm thế thượng phong, bắt đầu kiểm điểm bản thân vì suy nghĩ viển vông này—

Thích Tự ơi là Thích Tự, chưa gì mà mày đã quên lần câu dẫn thất bại ê chề đêm hôm trước rồi sao?

Mày quên thầy Phó là người chính trực thế nào à?

Một người đàn ông nói ra những lời như "dạy cậu vì lợi ích xã hội sau này" với "sẽ không ép cậu" mà lại suốt ngày nhắm đến mày chắc?

Rõ ràng chỉ vì năm ngoái mày có một nụ hôn với người ta nên lúc nào cũng nghĩ xấu nghĩ xa nghĩ xằng nghĩ bậy!

...

Thích Tự cố gắng gạt đi những tạp niệm không đúng đắn kia, tỉnh táo ngẫm lại về điều mà đối phương cần.

Phó Diên Thăng vừa nói tiền bạc không phải vấn đề, cho nên có thể loại đi vật chất?

Thích Tự hỏi: "Nếu như mãi mà tôi vẫn không phát hiện ra thì sao?"

Phó Diên Thăng: "Thì quên đi."

Thích Tự: "Quên, quên đi?"

Phó Diên Thăng ừ một tiếng rồi nói: "Tôi cũng nói với ba cậu rồi, trước đây kí hợp đồng với cậu là vì hưng trí nhất thời thôi, cũng không ngờ nhóc lại mua tôi đến cả năm, còn quán tôi đến vậy..."

Thích Tự: "...???"

Phó Diên Thăng cười nhẹ: "Nhưng quen được nhau đã là có duyên rồi, tôi không có quá nhiều yêu cầu hay đòi hỏi đối với cậu, hợp đồng của chúng ta cũng sắp đến hạn, nếu thấy không phù hợp để tiếp tục nữa, thì sau này làm bạn bè bình thường cũng tốt mà, phải không?"

Thích Tự hơi giật mình, hăn suýt nữa thì quên, hợp đồng trò chuyện với Phó Diên Thăng kí hồi giữa tháng 8 năm ngoái, chỉ còn một tháng nữa là hết hiệu lực rồi.

Đến lúc ấy, Phó Diên Thăng sẽ không giải đáp những thắc mắc của hăn mọi lúc mọi nơi nữa sao?

"Đến hạn thì không thể kí lại nữa à?" Thích Tự nhíu mày.

Phó Diên Thăng liếc hăn: "Cậu thật sự cho là tôi rảnh để chạy theo làm gia sư giá rẻ cho đại thiếu gia cậu suốt ngày đấy hả?"

Thích Tự: "..."

Thích Tự mơ hồ cảm thấy, Phó Diên Thăng chính là đang áp dụng chiêu trò marketing kinh điển mang tên "bẫy dùng thử" với mình—chào hàng với mức giá rẻ như cho không trong giai đoạn dùng thử, đến khi khách hàng ưng rồi, dùng quen rồi thì bắt đầu chính thức thu phí.

Vì đã trở nên gắn kết với sản phẩm, rất nhiều khách hàng sẵn lòng bỏ tiền để được sử dụng tiếp, có điều cái giá phải trả lúc này không chỉ bù lại cho thời gian dùng thử miễn phí, mà còn vượt qua cả giá trị họ đánh giá về một sản phẩm tương tự trước đây.

...

Nhưng chỉ ít những sản phẩm kia còn có giá cả cụ thể, còn người đàn ông trước mắt hăn lúc này, không những không nói hăn phải làm cái

chuyện vĩ đại gì thì mới có thể dùng tiếp dịch vụ của đối phương, mà thậm chí còn chẳng buồn quan tâm đến việc hẳn có muốn dùng tiếp hay không!?

Rốt cục là cái kiểu gì vậy?

"Thôi, đừng có xoắn xuýt nữa." Phó Diên Thăng thấy Thích Tự không ngừng nhìn mình dò xét, ho nhẹ một tiếng rồi chủ động lấy muôi vớt cá trong nồi ra, thả vào bát đối phương, "Có ăn nữa không? Để thêm là nát bấy ra đấy."

Thích Tự nhìn Phó Diên Thăng chăm chăm, vẫn ráng dò hỏi: "Không thể gợi ý một chút à?"

Phó Diên Thăng tí thì phụt cười thành tiếng: "Không thể."

Thích Tự rũ mắt, rầu rĩ chọc chọc thịt cá trong bát.

Hầy, càng không có được lại càng muốn...

Phó Diên Thăng nhìn bộ dạng tức tối vì không đúng ý mình của hẳn mà buồn cười, lại hăng giọng một chút rồi cố vũ: "Cậu suốt ngày bảo mình không ngốc mà? Còn nửa tháng nữa, tôi nghĩ là với đầu óc của cậu thì sẽ phát hiện ra thôi."

Một tháng, đủ sao?

Không phải vật chất? Tình cảm? Tinh thần?

Mà khoan, Thích Tự như nghĩ ra gì đó.

Chuyến về nước lần này của hẳn, chính là do Phó Diên Thăng chủ động đề nghị ba cho hẳn rèn luyện, nếu vậy có phải đối phương muốn nhân cơ hội này khảo sát năng lực của hẳn không?

Phải rồi, người làm thầy mà, ai chẳng mong học trò giỏi giang tiến bộ vượt cả mình, cho nên năng lực của hẳn chính là thước đo thể hiện chính xác nhất trình độ giảng dạy của đối phương...

Cộng thêm những lời mà Phó Diên Thăng đã nói với ba, Thích Tự lại càng thấy suy đoán này hợp lí hơn!

Nét mặt Thích Tự một lần nữa sáng bừng, mắt cũng ánh lên một vẻ "tuyệt không chịu thua": "Được rồi, anh cứ chờ đi."

Phó Diên Thăng: "..."

*

Những ngày tiếp đó, Thích Tự như trở nên phát cuồng vì công việc, dẫn theo trợ lí Ngô Song và vệ sĩ Vương Mãnh đi đến từng bộ phận của MeiWei.

Hắn đích thân đi khảo sát toàn bộ quá trình vận hành của công ti từ khâu may mặc, gia công, kiểm tra chất lượng, xuất xưởng, logistics, trữ kho, tiêu thụ,... cho đến đối chiếu số liệu, hòng tìm ra được vấn đề gì đó.

Đương nhiên, để tận dụng triệt để một tháng dịch vụ còn lại với Phó Diên Thăng, cũng như tìm hiểu thêm về nhu cầu của người này, Thích Tự còn thường xuyên gọi điện cho đối phương, trưng cầu ý kiến về đủ mọi vấn đề mình gặp phải trong công việc sau khi đã bỏ đi những thông tin mật quan trọng.

Đảo mắt mà nửa tháng đã trôi qua.

Hôm đó trước khi tan làm, Thích Tự nhận được điện thoại của Mạnh Văn HUy.

"Thích Tự, gần đây cậu bận lắm à? Gần nửa tháng không thấy mặt mũi đâu rồi!" Đầu bên kia truyền đến tiếng Mạnh Văn Huy lớn giọng, cùng một loạt nhạc nhẽ ồ ào.

Thích Tự sững sốt: "Cậu đang ở cùng hội Tư Hàng đấy à?"

Mạnh Văn Huy: "Chuẩn rồi! Ngày nào cũng tụ tập luôn, phải nói là, người anh em này của cậu nghĩa khí quá trời!"

Thích Tự cười nói: "Cậu chơi vui là tốt rồi, gọi cho tôi có việc gì vậy?"

Mạnh Văn Huy: "Tối nay rảnh không? Hội Tư Hàng muốn mời cậu qua chơi đấy!"

Thích Tự hỏi lại: "Bọn họ muốn gọi tôi nên cậu gọi hộ? Cậu bị bọn họ mua chuộc rồi đấy à?"

"Đâu ra!" Mạnh Văn Huy vội vàng phủ nhận, sau đó không biết đi ra chỗ nào mà yên tĩnh hẳn, thấp giọng nói, "Hội Tư Hàng quen toàn thứ dữ thôi, hôm trước bọn họ còn giúp tôi kiếm được một món tiền lớn luôn á!"

Thích Tự giật mình: "Thứ dữ nào?"

"Toàn là bạn bè của cậu ta thôi, tôi cũng không rõ lắm, nhưng bọn họ có tin tức ngầm, kiếm tiền qua đầu tư cổ phiếu nhanh lắm, mới đầu tôi cũng không để ý đâu, lúc được hỏi có tham gia hay không thì tôi nể tình bỏ ra 20,000 thôi, thế mà chỉ năm ngày sau bọn họ đã đưa lại cho tôi tận 50,000!" Giọng điệu Mạnh Văn Huy không hề che giấu vẻ hưng phấn, "Vãi thật chứ, cờ bạc cũng chẳng dễ ăn được như thế! Mấy người này đúng là trâu bò, ngày nào cũng chơi bời mà vẫn ra tiền được!"

Thích Tự nhíu mày: "Cậu không bị lừa đấy chứ?"

Mạnh Văn Huy: "Bị lừa? Đùa gì vậy, bọn họ là do cậu giới thiệu cho tôi mà? Tư Hàng còn bảo là nể cậu nên mới cho tôi tham gia cùng đấy, nếu không phải vì ngày nào cậu cũng bận bịu gì gì gì thì cậu ta cũng muốn rủ cậu đóng góp cổ phần lắm!"

Đang nói, đầu bên kia bỗng truyền đến tiếng Tư Hàng: "Mạnh Văn Huy, sao anh lại nghe điện ở đây? Ai đấy?... Thích TỰ à?"

Giây lát sau, người cầm máy đã chuyển thành Tư Hàng: "Thích TỰ! Em nhắn trên Wechat mà chả thấy anh trả lời gì thế!? Anh không đến tụ tập với em nữa à!?"

Thích TỰ bấy giờ mới nhớ ra, hình như mấy hôm trước có nhận được tin nhắn của đối phương thật.

"Đi làm bận quá nên chưa kịp trả lời cậu thôi mà." Thích TỰ có chút tò mò về chuyện mà Mạnh Văn Huy nói đến, chưa kể lúc trước cũng đã hứa với Tư Hàng nếu rảnh thì sẽ đến rồi, từ chối hoài thì cũng không hay, vì vậy nhân thể nói, "Tối nay anh đến chỗ các cậu nhé?"

Tư Hàng lập tức vui vẻ: "Đến đi đến đi, vẫn chỗ cũ, nay giới thiệu anh với bạn mới!"

Vừa cúp điện thoại xong, Thích TỰ cũng nhận được tin nhắn của Phó Diên Thăng trên Wechat.

F1S: "Tối đi ăn không?"

TỰ: [Tuzki lắc đầu cuồng.gif]

TỰ: "Vừa bị con trai út nhà họ Tư hẹn rồi."

Nói thật, Thích TỰ còn muốn đi ăn với Phó Diên Thăng hơn, từ bữa đi ăn lẩu cá mú đến giờ, hơn mười ngày rồi bọn họ cũng chưa gặp lại.

F1S: "Lại số 88 đường Hoài Kim à?"

Thích Tự ngẩn người, bỗng nhiên nghĩ ra một ý, bèn nhắn cho đối phương: "Anh chờ chút."

Thích Tự gọi lại cho Tư Hàng, trực tiếp hỏi: "Anh đưa bạn tới cùng được không?"

"Lại muốn đem bạn?" Tư Hàng cố ý chọc hấn, "Được chứ anh, nhưng mà em nói này, đem là phải đem bạn gái đến ấy! Anh còn nhớ Đường Vĩ Diệp không? Từ hôm gặp anh xong, anh ta cứ như phát rồ ấy, ngày nào cũng đòi em rủ anh đến, nghe mà phát phiền... Mà anh cho anh ta vào danh sách hạn chế trên Wechat đấy à? Cái ảnh cơm hộp mà anh đăng lên Moments ấy, em nhìn thấy mà anh ta lại bảo anh ta không thấy!"

Thích Tự: "..."

Quả thật là sau khi bị Đường Vĩ Diệp spam cho cả hai chục cái tin quấy rối ngay kể hôm gặp mặt, Thích Tự đã không chịu được nữa mà thẳng tay mute đối phương, đồng thời cho hấn ta vào luôn danh sách những người không thể nhìn thấy Moments của mình...

Chưa block luôn tên thần kinh đấy là nhân từ lắm rồi.

Thích Tự không giải thích mà nói thẳng: "Người bạn anh muốn đưa đến không phải là nữ."

Tư Hàng: "Đệt! Thì bạn trai cũng được! Anh mang bừa một người đến cho Đường Vĩ Diệp từ bỏ hi vọng đi giùm em cái!"

Thích Tự: "..."

Cúp điện thoại xong, Thích Tự vẫn do dự về chuyện hỏi Phó Diên Thăng, đám bạn của Tư Hàng loạn như thế, ai biết người chính trực như đối

phương có chịu nổi hay không.

Kết quả hẳn còn chưa mở lời, thì người kia đã đoán được.

F1S: "Cậu muốn đưa tôi đi cùng?"

Tự: "Ừm, anh OK không?"

F1S: "Theo như tôi biết thì mấy cuộc tụ tập riêng này rất hay để ý đến quan hệ của người được mời và người được mời gián tiếp, tôi đi cùng cậu đến đây với quan hệ gì mới được?"

Thích Tự mắt tròn mắt dẹt, sao tình hình nào Phó Diên Thăng cũng nắm được rõ vậy?

Mà nghĩ cũng phải, người này ngày nào chả đi xã giao, tiếp xúc với đủ loại người có vị thế trong xã hội thì làm gì mà chẳng hiểu?

Nhưng mà nói đến quan hệ gì...

Thích Tự nhớ lại thái độ si mê của Đường Vĩ Diệp hôm đó mà đau đầu.

Hay là nhờ Phó Diên Thăng giả làm... bạn trai mình?

Không không không!

Ý nghĩ này vừa trôi lên, Thích Tự đã muốn giội cho mình một thùng nước đá.

—Mới năm ngoái bọn họ vừa có một cái hôn đầy ám muội, hẳn không thể phá giới thêm bất kì lần nào nữa!

Thích Tự nhớ ra thư kí Từ Nhất Chu của Tư Hàng, lại nghĩ tới quan hệ giữa Từ Nhất Chu và Phó Diên Thăng, bèn nói: "Hay bảo anh là thư kí của tôi?"

F1S: "Cậu không biết là thư kí mà theo đến những nơi như thế thì chỉ được ngồi chờ trong xó thôi à?"

Tự: "Xin lỗi, tôi không biết..."

Chẳng trách lần trước Từ Nhất Chu lại ngồi xa bọn họ như vậy...

Tự: "Thế hay là bạn tốt?"

F1S: "Được, tôi đến đón cậu?"

Thích Tự hơi sững sốt, từ chỗ cả hai đến số 88 đường Hoài Kim đều không xa lắm, hẳn còn tưởng Phó Diên Thăng sẽ hẹn gặp ở cửa hàng tiện lợi hôm trước luôn chứ.

Tự: "OK."

F1S: "Khoảng 40 phút nữa tôi tới, cậu cứ chuẩn bị đi, bao giờ đến tôi gọi."

Phó Diên Thăng tính toán giờ giấc đến không thể chuẩn hơn.

Đúng 37 phút sau, Thích Tự nhận được điện thoại của đối phương. Phó Diên Thăng nói: "Còn 3 phút nữa là đến công ti cậu, cậu xuống đi dần là vừa."

Thích Tự xuống tầng, đang băn khoăn không biết Phó Diên Thăng đặt xe hay gọi taxi đến thì trông thấy một chiếc Lamborghini màu lam đỏ đánh xịch trước mặt mình.

Cửa sổ hạ xuống, để lộ ra một người quen thuộc bên ghế lái.

Thích Tự: "...???"

Thích Tự ngồi vào vị trí phó lái, ngạc nhiên hỏi: "Đây là xe của anh à?"

Phó Diên Thăng cũng nhìn hẩn, nhíu mày nói: "Mặt cậu sao vậy? Dị ứng à?"

"Cháy nắng." Thích Tự nghe xong, chạm lên một chỗ da bị bỏng mà nghe răng rít nhẹ một tiếng, "Chắc sắp bong da ấy."

Hai anh em họ Thích đều thừa hưởng ngoại hình của Khương Oánh, từ nhỏ da đã trắng, trưởng thành xong da của Thích Tự vẫn là một màu trắng ngọc ngà, phơi thế nào cũng không đen, nhưng nếu phơi quá đà thì sẽ bị bong tróc vì cháy nắng.

Mấy hôm nay, ngày nào Thích Tự cũng đến nhà máy, nhà kho và các cửa hàng phân phối để xem xét tình trạng vận hành của công ti mà lại không bôi kem chống nắng. Da cứ thế bị nắng hè chói chang thiêu cho ửng đỏ, chạm vào hay dính nước đều rát, chờ khoảng hai mươi ngày nữa lột da là ok, chỉ có điều thời gian này sẽ không được dễ chịu cho lắm.

Phó Diên Thăng chưa từng gặp người nào có thể chất như vậy, nghe Thích Tự giải thích xong cau mày: "Ngô Song không che ô cho cậu à?"

Thích Tự đã nhắc về Ngô Song với Phó Diên Thăng qua điện thoại, cũng từng khen người này không ít.

Mặc dù mới làm cùng có mười ngày, nhưng năng lực của đối phương đúng là miễn chê, Thích Tự giao gì Ngô Song cũng làm tốt, không chỉ những việc liên quan đến học vấn, mà việc vặt bình thường cũng chịu khó không kém.

Do biểu hiện của đối phương rất tốt, Thích Tự cũng nói thẳng với Ngô Song về thân phận và mục đích mình đến MeiWei. Mới đầu người kia còn ngạc nhiên, nhưng rất nhanh đã quyết định về với chiến tuyến của Thích Tự, đối phó lại những người trong ngoài công ti.

Có điều Thích Tự cũng không chắc là mình đã nói với Phó Diên Thăng tên của Ngô Song bao giờ, lúc này nghe đối phương gọi người kia tự nhiên như vậy mà không khỏi sửng sốt.

"Ngô Song giúp tôi đi chụp ảnh hiện trường mà." Thích Tự giải thích một câu, mày lại hơi nhú nhú, nhưng không phải do vết cháy nắng, mà là vì quá trình điều tra không thu hoạch được gì.

Ngoại trừ vụ việc mời sao mạng đến tiếp khách hồi đầu tháng, thì dường như mọi vận hành của MeiWei đều đúng với quy định, không sai phạm ở điểm nào.

"Mua thuốc mỡ trị bỏng về xoa có đỡ không?" Người kia nhú mày nhìn hẩn chăm chăm.

"Không biết, chưa thử nữa..." Thích Tự thấy vậy, còn tưởng là bộ dạng này của mình đi đến nỗi không thể gặp người. Hẩn lật gương ở tấm che nắng ra, thấy cũng không đến nỗi nào, chỉ có điều là hơi hồng hồng, nhìn như ngà ngà say.

"Không sao đâu, mấy này không đáng lo, vài hôm là đỡ thôi." Thích Tự hất lại tấm che lên, hỏi, "Anh vẫn chưa trả lời tôi đâu, nay có gì đặc biệt mà lại lái xe thế, xe anh à?"

"Không." Phó Diên Thăng nhấn chân ga, chiếc xe thể thao bắt đầu phát ra tiếng động cơ trầm thấp, ồ ồ như hổ gầm, nghe đã thấy sành điệu, "Tôi có mua xe này thì cũng chỉ để trong gara hít bụi, một năm chẳng đi được mấy lần, hiệu suất quá thấp."

Thích Tự bật cười: "Thế anh lấy đâu ra? Đi mượn à?"

Đến khi xe ra đường phẳng rồi, Phó Diên Thăng mới ừ một tiếng, nói: "Đâu thể khiến cậu mất mặt được?"

Thích Tự: "Hả?"

Phó Diên Thăng cười cười giải thích: "Ở xã hội này, gặp những người khác nhau thì bộ dạng cũng phải khác nhau. Cậu nói chúng ta đang đến chỗ thiếu gia nhà họ Tư mà, nếu tôi không ra về có tiền như bọn họ, xa hoa như bọn họ, bị coi thường thì chẳng phải sẽ khiến cậu khó xử à?"

Miệng nói "ra về", nhưng giọng điệu của đối phương lại thản nhiên như thể đã quá quen với những tình huống như vậy.

Thích Tự chợt nhớ ra một chuyện, híp mắt lại: "Khoan đã, nói vậy thì tại sao đêm đó đến đón tôi, anh lại chỉ gọi cái taxi tin hìn ấy vậy?"

*****

<Epilogue>

Thích Tự: "Thì ra là muốn sát hạch năng lực của mình sao? Không thành vấn đề, cố lên! o(¯ ^ ¯)o

Phó Diên Thăng: "..."

Ài, hình như diễn chính trực hơi quá rồi, giờ hồi hận còn kịp không! ' _>`

-

A/N: Đếm ngược: Từ giờ cho đến lúc Cá nhỏ và Thầy Phó về với nhau còn—Một tháng (trong truyện)!

Bắt đầu có thể hóng được rồi! (*ω*)

-

vtrans by xiandzg

T/N: Nghe thôi đã thấy rạo rức ' _>`

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẤU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 34: Một Pha Yểm Trợ

Đúng là hôm nay, Thích Tự thấy Phó Diên Thăng có vẻ ăn diện hơn hôm đi ăn lẩu cá thật, quần áo với giày ton sur ton, nhìn cứ như thương nhân tinh anh đi chụp họa báo.

Phó Diên Thăng không hề phân tâm, vẫn tập trung nhìn đường nói: "Cậu không giống bọn họ cho lắm."

Thích Tự: "Sao lại không giống?"

"Cậu không phải loại nhìn vào vật chất để chọn người kết giao, cho nên tôi cảm thấy dù mình có lái xe thể thao hay gọi xe thì cũng chả ảnh hưởng gì..." Phó Diên Thăng ngừng một chút, lại nói, "Tất nhiên, nếu cậu cũng để ý mấy chuyện này thì tôi sẵn sàng lái xe thể thao mỗi lần đến gặp cậu."

Thích Tự: "..."

Phó Diên Thăng nói đúng, hẳn không phải loại người như vậy.

Nhưng Thích Tự thấy rất kì quái là tại sao Phó Diên Thăng lại hiểu mình đến vậy? Trong khi rõ ràng trước đây bọn họ chỉ trò chuyện qua mạng, hẳn cũng chưa từng tiết lộ quá nhiều thông tin cá nhân cho người kia.

"Vậy anh cảm thấy tôi để ý đến điều gì khi chọn người kết giao?" Thích Tự tò mò nói.

Trông thấy phía trước là đèn đỏ, Phó Diên Thăng dừng xe lại rồi mới quay ra nhìn Thích Tự một chút, nói: "Hẳn là, trí tuệ nhỉ."

Thích Tự: "..."

Cái người này lại gián tiếp tự sướng đấy à!?

Đúng giờ tan tầm, đi 7km cũng mất đến cả 40 phút, lúc bọn họ đến số 88 đường Hoài Kim thì đã là 19h20.

Đã tới đây một lần, Thích Tự quen cửa quen nẻo dẫn Phó Diên Thăng đến thẳng phòng riêng của Tư Hàng.

Hai người bước vào, quả nhiên lại gây ra một đợt sóng hô hào dữ dội.

"Đến rồi đến rồi!"

"Hoan nghênh Thích Tự!"

"Thích công tử bận rộn biệt tăm bao lâu rồi mới đến với bọn mình ấy nhỉ?"

Thích Tự liếc mắt một vòng, nhận ra vài gương mặt từ lần tụ họp trước, cả Mạnh Văn Huy và Đường Vĩ Diệp cũng đang ở đây.

Đường Vĩ Diệp kia trông thấy hấn mà mắt sáng lên như đèn pha ô tô, từ xa đã gọi hấn một tiếng, Thích Tự gần như bơ đi, trực tiếp đến chào Tư Hàng: "Đường hơi tắc nên đến muộn chút."

"Không muộn không muộn." Tư Hàng hí hửng cười nói, "Thích Tự, anh chỉ toàn chơi với mấy người đẹp trai như mình thôi phải không? Người anh em này là ai đây? Giới thiệu chút xem nào!"

Thích Tự thấy Tư Hàng nhìn mình cười kì quái mà tê cả da đầu, hấn ra vẻ nghiêm túc nói: "Đây là Phó Diên Thăng, một người quen của anh trong công việc."

"Chậc, người quen trong công việc? Sinh viên ưu tú các anh đúng là ngoài học cũng chỉ có công việc thôi phải không?" Tư Hàng vỗ vai hấn một cái, sau lại thấp giọng ghé lại gần nói: "Em bảo anh đưa bạn trai bạn gái tới thôi mà!?"

Thích Tự: "..."

"Xì, lát mà anh có bị Đường Vĩ Diệp quấy rối nữa thì em không giúp được đâu đấy!" Tư Hàng liếc hấn một cái rồi tươi cười bắt tay với Phó Diên Thăng ở phía sau, hỏi bọn họ, "Hai người ăn tối chưa?"

"Chưa, đi thẳng từ công ti đến đây." Thích Tự nói.

"Ha ha, em biết ngay mà, đúng lúc hôm nay ở đây vừa nhập một ít cua hoàng đế, nửa tiếng trước em đã bảo người ta chuẩn bị rồi, lát ăn chút mì cua nhé?" Tư Hàng hỏi.

"Được."

Tư Hàng giới thiệu bọn họ rồi lớn tiếng nói: "Nào, hai người ngồi trung tâm luôn đi!"

Ghế sofa trong phòng xếp hình chữ U, mọi người đang ngồi cũng nhanh chóng dẹp trống hai vị trí chủ tọa, nể tình ra mặt vì không ai là không thấy cậu út nhà họ Tư coi trọng Thích Tự đến mức nào.

Nhưng hai người vừa ngồi xuống thì Đường Vĩ Diệp cũng lập tức sấn đến, thanh niên đang ngồi cạnh Thích Tự đành nhanh chóng nhường chỗ lại.

"Thích Tự." Đường Vĩ Diệp nhìn hấn, không hề che giấu vẻ vẻ khao khát trong mắt, "Lâu lắm rồi không thấy cậu đến nhỉ?"

Thích Tự chỉ im lặng, hần nhớ rõ lần trước đã nói toẹt ra như thế rồi, thế mà người này vẫn không định từ bỏ ý định?

Cũng không biết có phải do tác dụng tâm lí hay không, mà từ khi Đường Vĩ Diệp ngồi xuống, Thích Tự bỗng thấy xung quanh rộng rãi trở nên thật chen chúc.

Hần vô thức nhích về phía Phó Diên Thăng, kết quả vừa cử động đã đụng phải vai của người kia.

Thích Tự giật mình, vừa định dịch lại thì đã thấy Phó Diên Thăng khoác tay lên thành ghế sau lưng hần.

"Được chưa?" Đối phương ghé tai hần thấp giọng hỏi, "Có muốn dịch lại gần nữa không?"

"...Không cần."

Thích Tự quay lại, ra vẻ bình tĩnh nói với Đường Vĩ Diệp: "Tư Hàng không nói cho anh à, tôi đi làm rất bận."

"Vậy sao tôi nhắn tin cũng không thấy cậu trả lời?" Đường Vĩ Diệp đưa rượu cho hần, nghe giọng có vẻ hờn.

Phó Diên Thăng nhíu mày hỏi: "Da cậu cháy nắng như thế, uống rượu được không?"

Không ngờ Thích Tự chưa trả lời thì Đường Vĩ Diệp đã ngạc nhiên nói: "Cháy nắng? Cháy nắng đâu?" Nói xong còn ghé sát lại nhìn.

Thích Tự vội vàng giơ tay ra cản lại hành động "ân cần" thái quá này: "Không sao, nhẹ thôi."

Có thể vì đang ngồi trong phòng, nên vết cháy nắng của hần cũng không thấy rõ như ở ngoài trời, Đường Vĩ Diệp tiếc nuối soi mặt hần chăm chăm

một lúc rồi mới thôi.

Nhưng chính bởi hành động này của đối phương, Thích Tự lại đành nhích về phía Phó Diên Thăng thêm một chút...

"Tuần trước tôi dẫn Mạnh Văn Huy bạn cậu đi đua Kart đấy, cậu ta có gửi ảnh cho cậu không?" Đường Vĩ Diệp tiếp tục tìm chủ đề.

"Có..." Không chỉ ảnh chụp, mà còn cả video vừa đua vừa hú hét vào màn hình nữa cơ mà. Nhưng Thích Tự đoán được, tất cả đều do Đường Vĩ Diệp xúi Mạnh Văn Huy gửi đi để lôi kéo hẳn, chỉ là có rảnh thì hẳn cũng chả định đi.

Đường Vĩ Diệp thấy Thích Tự hờ hững với mình như thế, nét mặt rõ là không cam tâm, đành dò hỏi tiếp: "Người bạn này của cậu làm gì thế?"

"Đầu tư." Thích Tự thuận miệng giới thiệu Phó Diên Thăng với Đường Vĩ Diệp.

Hai người vòng qua trước mặt Thích Tự, bắt tay tượng trưng một cái xong, Đường Vĩ Diệp lại hỏi: "Đầu tư gì vậy? Nhìn anh có vẻ lớn, chắc là đi làm rồi à? Ha ha, sao hai người lại quen biết vậy?"

Thích Tự thấy khoe miệng không khỏi giật giật, cái tên Đường Vĩ Diệp này định điều tra hộ khẩu nhà người ta đấy à?

Có điều Phó Diên Thăng cũng không thể ỷ, thoải mái đáp lại: "Đầu tư chứng khoán, lớn hơn các cậu vài tuổi, quen Thích Tự qua ba cậu ấy."

Thích Tự: "...???"

Không phải là bọn họ quen nhau qua mạng à?

Có điều Thích Tự cũng biết, Phó Diên Thăng chỉ đang tùy tiện đối phó với Đường Vĩ Diệp, đúng hay sai chẳng quan trọng gì, vì vậy không lên

tiếng phản bác.

Đường Vĩ Diệp tò mò, nhìn Phó Diên Thăng chăm chăm: "Đầu tư chứng khoán? Anh cũng đầu tư chứng khoán à?"

Lời này lập tức thu hút Tư Hàng đang ngồi ở phía đối diện: "Ai đầu tư chứng khoán?"

Đường Vĩ Diệp chỉ chỉ Phó Diên Thăng: "Người anh em mà Thích Tự đưa đến này."

Tư Hàng thấy vậy thì hiếu kì: "Anh cũng chơi chứng khoán à? Của những bên nào vậy?"

Phó Diên Thăng: "Gần đây thì có cổ A của HuaYun Technology, HeiMao Tech cũng ok."

"Ờ! Vậy đều là cổ Bluechip rồi, người người nhà nhà đổ xô đi mua thì tốc độ tăng chậm lắm, chơi không kích thích." Tư Hàng có vẻ không hứng thú gì với tin tức mà Phó Diên Thăng vừa nói ra.

Thích Tự nghe mà thấy lạ—

Phó Diên Thăng có kĩ năng phân tích đỉnh như thế, nhất là đối với tình hình tài chính của các công ti trên thị trường, thì làm gì mà không biết cổ phiếu nào đáng mua; chưa kể đối phương còn làm trong công ti chứng khoán, mỗi ngày tiếp xúc với đủ loại tin tức, hẳn phải là người am hiểu nhất về lĩnh vực này chứ.

Trước đây Thích Tự cũng đã từng hỏi ba về thu nhập của Phó Diên Thăng, ba hẳn bảo, nếu đối phương mà muốn, thì thu nhập hàng chục triệu một năm chỉ dựa vào mua bán chứng khoán cũng là điều nằm trong tầm tay.

(*10tr NDT đã hơn 30 tỉ VNĐ rồi)

—Thế mà Tư Hàng còn có vẻ coi thường người này như vậy? Là do Phó Diên Thăng khiêm tốn, hay Tư Hàng có thủ đoạn gì đó lợi hại hơn thật?

Lúc này, Thích Tự lại thấy Chu Lâm ngồi gần đó cất giọng: "Tư Hàng, gần đây anh trai có tuồn cho cậu tin tức độc quyền gì không? Có cơ hội kiểm soát thì đừng quên anh em ở đây đấy nhé!"

Mạnh Văn Huy cũng kích động phụ họa: "Còn tôi nữa tôi nữa!"

Được mọi người hô hào như thế, Tư Hàng rõ là đắc ý, duỗi hai tay ra ngồi như đại gia: "Yên tâm, tối nay sẽ có cơ hội."

"Tối nay!?" Cả hội hưng phấn hẳn lên, "Lần này là cổ phiếu nào vậy, mấy ngày thì có lời?"

Tư Hàng nháy mắt: "Lát nữa sẽ nói cho mọi người."

Thích Tự nghe xong mà như lọt vào sương mù, Đường Vĩ Diệp thấy hẳn mờ mịt thì tươi tỉnh rướn đến, giải thích lấy lòng: "Anh của Tư Hàng có quen một vài người đặc biệt."

Biết Đường Vĩ Diệp có ý với mình, Thích Tự thấy hành động này của đối phương quá sức mập mờ, ngày một ác cảm, vì vậy lại một lần nữa vô thức lui về phía sau.

Có điều lần này vừa lui, sau lưng hẳn đã đụng phải một... thân thể ấm áp?

Thích Tự quay đầu, thấy lồng ngực và gương mặt của Phó Diên Thăng đã ở ngay sát mình thì không khỏi khấn thưng. Ngược lại, Phó Diên Thăng chỉ hơi đỡ lấy vai hẳn, không nói gì.

Thích Tự vội vàng chỉnh lại tư thế cho đoan chính, nghiêm túc hỏi Đường Vĩ Diệp: "Đặc biệt thế nào?"

Đường Vĩ Diệp hơi liếc đến Phó Diên Thăng ở phía sau hẳn, ánh mắt không rõ là ghen ghét hay đề phòng, nhưng rõ ràng là không muốn để cho người kia nghe được câu trả lời.

Thích Tự thấy vậy cũng không hỏi nữa.

Đúng lúc mì của Tư Hàng gọi cho bọn họ được bê lên, làm dịu đi phần nào một chớp xấu hổ này.

Thích Tự và Phó Diên Thăng cùng đứng dậy, đi ra một bàn khác trong phòng ngồi ăn.

Trên bàn đã bày sẵn mấy bát mì nóng hổi, ngập trong thịt cua gạch cua vàng óng, nếu không phải đựng bằng bát pha lê trong suốt, Thích Tự đã tưởng toàn bộ chỗ đó chỉ là thịt cua.

Ngoài mì ra còn có đủ loại đồ ăn kèm từ đậu phụ rau muối dưa chua cho đến vân vân và vân vân, đại khái là không thiếu vị gì.

Thích Tự vừa cầm đũa lên thì Mạnh Văn Huy đi tới.

Thích Tự giới thiệu cho Phó Diên Thăng người bạn lâu năm này của mình, sau đó hỏi Mạnh Văn Huy: "Cậu chưa ăn tối à?"

"Hồi nãy ăn trước với hội Tư Hàng rồi hê hê, nhưng mà thèm thèm nên gọi thêm một bát." Mạnh Văn Huy cười cười, lại không nhịn được mà cảm thán với Thích Tự, "Trước đây tôi còn nghĩ ở nước ngoài thì kém gì trong nước, mà rồi đi chơi với Tư Hàng mấy bữa mới phát hiện ra mình còn nông dân lắm... mẹ, đúng là phải chơi như bọn họ mới đáng chơi chứ! Ngày nào cũng vậy quả thật quá xá đã!"

Thích Tự: "..."

Thịt cua gạch cua mới ăn thì ngon, nhưng ăn nhiều lại thành ngấy, Thích Tự chỉ ăn hơn nửa bát đã thấy ngang bụng.

Đến lúc ăn xong đi rửa tay, Thích Tự mới đứng trước bồn rửa rộng rãi bằng đá cẩm thạch hỏi Phó Diên Thăng: "Thầy Phó, anh có ngại mấy buổi tụ tập thế này không?"

Phó Diên Thăng nhìn Thích Tự qua gương: "Ngại gì?"

Thích Tự khua khua tay ướt như để thể hiện ý mình: "Gần đây tôi mới tụ tập với Tư Hàng kiểu này, cảm thấy khá là nhàm chán."

"Cũng không tệ, mì cua ăn rất ngon." Phó Diên Thăng cúi đầu nói, "Ăn ngoài chắc cũng phải 500 600 một người, không thiệt, coi như cậu mời tôi ăn cơm."

Thích Tự thở nhẹ một hơi, cười nói: "Anh cũng tính toán ghê."

Phó Diên Thăng xé một tờ giấy lau tay rồi quay ra nhìn Thích Tự: "Cơm mà, anh bạn hồi nãy vừa thấy cậu đã nói chuyện "bạn trai" gì đó là sao?"

Thích Tự hoảng hốt chột dạ, Phó Diên Thăng cũng nghe được?

Phó Diên Thăng lại hỏi: "Đường Vĩ Diệp có ý với cậu phải không?"

Thích Tự giả ngu: "Đâu."

Phó Diên Thăng nhú mày: "Lại còn đâu? Chỉ vì né cậu ta mà cậu thiếu điều chui vào trong ngực tôi rồi đấy."

Thích Tự: "..."

Phó Diên Thăng hỏi tiếp: "Cậu dẫn tôi đến đây vì cần hỗ trợ phải không? Muốn tôi giả làm bạn trai cậu?"

Thích Tự vội vàng phủ nhận: "Không phải không hề."

...

Chuyện này chỉ là trùng hợp!

Đúng lúc này, phía sau truyền đến tiếng người bước vào toilet.

Phó Diên Thăng nghiêng đầu nhìn thoáng qua, bỗng nhiên tiến lại gần Thích Tự, túm lấy cánh tay hắn, như thể định ôm đến nơi...

Thích Tự cứng đờ người, định kháng cự theo quán tính mà ngay sau đó đã nghe thấy một giọng nói quen thuộc—"Thích Tự, cậu làm gì trong này mà..." Sau đó im bật.

Phó Diên Thăng mau chóng lui lại, nhưng Đường Vĩ Diệp cũng đã nhìn thấy tư thế của bọn họ—rõ ràng không thể nào là thế đứng giữa hai người bạn bình thường.

Thích Tự thấy tim đập như điên, còn tưởng là vừa rồi Phó Diên Thăng định hôn hắn...

Mà từ góc độ của Đường Vĩ Diệp, có lẽ hành động thiếu điều muốn kề sát mặt hắn của Phó Diên Thăng vừa rồi trông cũng giống như đang hôn thật!?

...

Đường Vĩ Diệp sầm mặt, dò xét Thích Tự và Phó Diên Thăng một lát rồi mở miệng với vẻ châm chọc: "Thích Tự, chẳng phải cậu nói là mình không có "hứng thú" này à, thế thì đây là gì?"

Trí óc bị hành động của Phó Diên Thăng hack cho đứng máy rồi cực bị câu hỏi này kích động lại, Thích Tự lạnh lùng nhìn Đường Vĩ Diệp, toàn

thân tỏ ra sự giận dữ: "Đây là gì? Ha, Đường Vĩ Diệp, anh mới biết tôi được bao nhiêu ngày? Tôi quen ai thì phải bầm anh à?"

Đường Vĩ Diệp bị nói cho nghẹn họng, nhanh chóng nhớ ra, thanh niên trước mặt không giống với những người hăn từng để mắt trước đây. Người ta cũng có địa vị đàng hoàng, không sợ cường quyền, lại càng không việc gì phải nể mặt hăn.

"Xin lỗi..." Hăn ảo não nói được hai chữ rồi lập tức xoay người rời đi.

Lúc này, Thích Tự mới nhìn về phía Phó Diên Thăng, cơn giận do Đường Vĩ Diệp khơi mào vẫn chưa nguôi ngoai: "Anh vừa làm cái gì vậy?"

Phó Diên Thăng thản nhiên nói: "Giúp cậu."

Trong đầu Thích Tự lại rối loạn, vừa hoài nghi động cơ của Phó Diên Thăng, vừa hoảng hốt vì tình trạng nhịp tim tăng tốc không phanh của mình.

Nội tâm bất an như được thể phát tiết, Thích Tự lúng túng càu nhàu: "Giờ thì anh ta hiểu lầm tôi thật rồi!"

Phó Diên Thăng cau mày nói: "Hiểu lầm? Ánh mắt tên họ Đường kia nhìn tôi chính xác là ánh mắt nhìn tình địch, cậu gọi tôi tới đây để làm bia đỡ đạn, vậy mà tôi có lòng giúp thì cậu lại trách tôi? Đứa nhỏ này rốt cục còn có lương tâm không vậy?"

...Đứa, đứa nhỏ?

Không, không lương tâm!!?

Khuôn mặt cháy nắng của Thích Tự đỏ bừng lên, cả người như con tôm vừa bị thả vào nồi luộc, râu dài run lên vì tức giận.

Phó Diên Thăng nhìn hẳn, trầm giọng nói: "Về sau nếu cần dịch vụ này thì cứ nói thẳng, không phải là không được, nhưng chí ít cũng phải cho tôi chuẩn bị tâm lí một chút."

Thích Tự: "Gì, gì cơ?"

Cái đêch... Thầy Phó lại còn cung cấp cả dịch vụ này luôn!?

Thấy Phó Diên Thăng rộng lượng chính trực thế, không hiểu sao Thích Tự bỗng chột dạ nhẹ, như thể chính mình đã vô thức lợi dụng đối phương thật.

Phó Diên Thăng thấy hẳn đã dụ đi, lại khoanh tay bình tĩnh hỏi: "Thôi, cậu nghĩ rồi quyết đi, lát nữa có muốn tôi phối hợp tiếp nữa không."

Thích Tự: "..."

Lí trí bảo hẳn phải từ chối lời đề nghị này ngay lập tức—đường đường là trai thẳng, sao lại đi giả gay?

Nhưng cũng vào lúc này, Thích Tự chợt nhớ tới một nghi hoặc trước đó của mình—cùng là đàn ông, vì cái gì hẳn bài xích Đường Vĩ Diệp, mà lại không hề lăn tăn về Phó Diên Thăng?

Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của người trước mặt, Thích Tự lại hơi lung lay... cân nhắc thêm lần nữa.

Hắn tò mò không biết Phó Diên Thăng sẽ "phối hợp" thế nào, sẽ làm như vừa rồi? Hay còn hơn thế nữa...

"Cậu xoắn xuýt cái gì đấy? Nghĩ kĩ chưa?" Phó Diên Thăng mất kiên nhẫn nói, "Không cần thì tôi đi đây."

"Tôi..." Lời thúc giục của đối phương khiến Thích Tự không tài nào tỉnh táo suy nghĩ được nữa, rốt cục mờ mắt vì sắc đưa ra quyết định, "Được,

được rồi."

****

<Epilogue>

Một—

Phân Số: "Đường Vĩ Diệp bạn của Tư Hàng để ý Thích Tự, Tư Hàng vừa gọi điện cho Thích Tự, bảo cậu ấy dẫn bạn trai theo."

Số Phức: "Got it."

Hai—

Phó: "Chọc vợ một cách đường hoàng... quả là hưng-^σ-phấn."

-

vtrans by xiandzg

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẦU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 35: Thương Chiến Mô Phòng

Phó Diên Thăng cười nhẹ một tiếng, sau đó thả tay xuống.

Ra khỏi toilet, Thích Tự mới thảng thốt chất vấn bản thân vừa rồi điên hay sao mà lại chấp nhận lời đề nghị của Phó Diên Thăng!?

Nhưng chuyện này cũng không làm hấn xoắt xuýt bao lâu, vì đến khi hai người họ quay lại, bầu không khí trong phòng đã trở nên vô cùng quái dị.

Thích Tự nhìn thoáng qua, chỉ thấy Đường Vĩ Diệp ngồi ủ dột ở một góc sofa khác, trước mặt là một vài nhân viên phục vụ đang cúi húi quét dọn gì đó.

Vừa bước vào, rất nhiều người lập tức quay ra nhìn bọn họ, có hoài nghi tò mò, có cả hóng hớt xem kịch vui, đủ loại ánh mắt ám chỉ bầu không khí ngột ngạt trong phòng hiện tại chính là có liên quan tới hai người.

Không bao lâu sau, có người rỉ tai hẩn: "Vừa từ nhà vệ sinh về, Đường Vĩ Diệp đã thả tay quơ mấy cái cốc xuống đất."

Trong phòng có trái thảm, cốc không vỡ nhưng rượu thì be bét, vì vậy mấy nhân viên kia mới đang phải hí húi tìm cách tẩy rượu trên thảm.

Để giúp Đường Vĩ Diệp bình tĩnh lại, có người bèn lớn tiếng bảo phục vụ tìm vài mẫu nam vào phục vụ hẩn.

Ở những nơi thế này, tiếp khách nam được gọi là "mẫu nam", hầu hết đều là các thanh niên mặt đẹp body chuẩn, nhưng hội Đường Vĩ Diệp với

Tư Hàng đã thành khách quen ở đây, cho nên cũng không còn ham hố gì những nhân viên được gọi liền đến ấy nữa.

Thấy có người đề nghị như thế, Đường Vĩ Diệp thẳng thừng từ chối: "Tìm cái gì mà tìm, miễn đi, đây đang không vui."

Thích Tự bị cách hành xử của Đường Vĩ Diệp chọc cho tức cười—tên kia nghĩ bản thân mình là cái rốn của vũ trụ đấy? Thích thì phải có bằng được? Không được thì giận chó đánh mèo? Hành hạ người khác để tạo áp lực cho mình?

Dedeos mẹ, Thích Tự hẳn cũng không có nghĩa vụ phải quan tâm đến người thích mình.

Ở đây đều là người tinh ý, thấy sắc mặt Thích Tự có vẻ không vui, bèn nói lảng luôn sang chuyện khác, người uống người chơi, bầu không khí cũng nhanh chóng náo nhiệt lại.

Thích Tự và Phó Diên Thăng quay về vị trí cũ, bên cạnh không còn Đường Vĩ Diệp cho nên rộng rãi hơn rất nhiều.

Tư Hàng mới đầu cũng hóng chuyện, đợi đến khi mọi người không chú ý nữa mới đến chỗ Đường Vĩ Diệp khuyên nhủ hẳn: "Thôi, đừng có sàm sè ngồi đây nữa, đã bảo bao nhiêu lần là đừng có mà tia anh em rồi, cua không được có phải mất vui không, anh đúng là cứng đầu mà..."

Bọn họ ở gần nhau, Tư Hàng nói cũng không lớn nhưng Thích Tự vẫn nghe thấy hết.

Đường Vĩ Diệp nghe xong bỗng ngẩng đầu lên, nhìn về phía Thích Tự, Thích Tự bèn trừng mắt lại, cảnh cáo đối phương đừng có ý đồ vớ vẩn gì nữa.

Không ngờ người kia nhìn hẳn xong chỉ cười một cái cay đắng.

Sau đó lôi điện thoại ra chỉ chỉ cho hắn, rồi cúi xuống bắt đầu gõ chữ.

Thích Tự sững người, cũng mở Wechat trên điện thoại mình ra, tìm tới liên lạc đã bị mute đi, bên trong quả nhiên có tin nhắn mới vừa đến từ Đường Vĩ Diệp.

Vĩ Diệp: "Xin lỗi, vừa rồi tôi kích động quá."

Vĩ Diệp: "Là tôi phạm phải sai lầm ngu ngốc."

Thích Tự nhướng mày, đang nghĩ tên này có khi cũng không đến mức vô phương cứu chữa, thì lại thấy Đường Vĩ Diệp gửi thêm mấy tin—

Vĩ Diệp: "Thích Tự, tôi thật sự thích cậu..."

Vĩ Diệp: "Nhìn dáng vẻ tức giận của cậu mà tim tôi cũng đập nhanh được."

Vĩ Diệp: "Hình như tôi yêu cậu rồi."

Thích Tự tức đến mức nổi cả gân xanh trên trán, nhìn dòng chữ báo đối phương "đang nhập tin nhắn" trong Wechat mà chỉ muốn bổ thẳng cái điện thoại vào đầu Đường Vĩ Diệp!

Đúng lúc này, trên tay bỗng nhiên trống không, bởi vì điện thoại của hắn đã bị Phó Diên Thăng rút đi mất.

Đối phương không nói không rằng, thẳng tay xóa luôn liên lạc của người đang gửi tin nhắn đến cho Thích Tự ngay trước mặt hắn.

Đường Vĩ Diệp: "..."

Thích Tự: "...???"

Hắn nhất thời không thể nào hiểu nổi, rõ ràng điện thoại là thứ đồ cực kì cá nhân, thế mà không những nhìn trộm tin nhắn Đường Vĩ Diệp gửi hắn, Phó Diên Thăng lại còn dám giật điện thoại hắn để xóa liên hệ?

Thích Tự không khỏi bực mình, nhưng chưa gì Phó Diên Thăng đã thản nhiên trả lại điện thoại về đúng chỗ cũ, còn nhân thể nắm lấy tay hắn, ngón cái dịu dàng vuốt ve nơi mạch đập cổ tay, cười như không cười, nói: "Sao lại dễ bị người ta câu thế này?"

Thích Tự: "...!"

Lúc này mới bàng hoàng nhớ ra, hiện tại Phó Diên Thăng đang đóng giả làm bạn trai hắn mà!

Hắn không để ý đến Đường Vĩ Diệp nữa, chỉ thấy thân nhiệt của mình bắt đầu tăng lên vùn vụt vì động chạm thân mật này với Phó Diên Thăng, trong khi đại não thì dần tỉnh táo lại sau lời nhắc nhở của đối phương.

Phải rồi, từ bao giờ mà tâm trạng của hắn lại bị Đường Vĩ Diệp kích động thế này?

Rõ ràng lúc trước kiềm chế được rất tốt, có khó chịu đến mấy cũng vẫn tỉnh táo bỏ đi mà...

Nhưng lần này thì sao?

Hắn mơ hồ nhớ ra, hình như cảm xúc đã bị mất khống chế từ lúc ở nhà vệ sinh.

Nhưng điều đầu tiên khiến hắn mất bình tĩnh không phải Đường Vĩ Diệp, mà là mấy câu hỏi vắn vẹo đột ngột cùng một loạt hành vi sau đó của Phó Diên Thăng...

"Xích gần vào đây." Phó Diên Thăng nắm lấy cổ tay hắn, hơi kéo đối phương về phía mình, "Tìm chút chuyện phân tán sự chú ý của cậu nhé."

"...Hả?" Cử động của người kia đột ngột cắt đứt dòng suy nghĩ của Thích Tự, khiến hắn cứ thế bị lôi đi.

Phó Diên Thăng quàng tay qua vai hắn, lại ghé tai thấp giọng nói: "Chúng ta chơi một trò chơi đi?"

"Trò chơi gì?" Thích Tự đờ người tựa lên vai Phó Diên Thăng, cảm nhận được độ ấm và mùi hương của đối phương qua lớp áo sơ mi khiến da đầu hắn tê rần.

"Trò chơi mô phỏng chiến tranh thương trường." Giọng nói của Phó Diên Thăng vẫn rành mạch như mọi lần giảng bài cho hắn qua điện thoại, "Giả sử tất cả mọi người trong phòng kín này đang kinh doanh một cái công ti đi, chủ sở hữu là Tư Hàng và mấy người bạn của cậu ta, công ti này đang là một uy hiếp đối với sự nghiệp của cậu, ngoài mặt thì vẫn hợp tác và kết giao, nhưng thực chất cậu phải tách rời bọn họ để dẹp bỏ chướng ngại trên con đường của mình, cậu sẽ xử trí thế nào?"

Đây là lần đầu tiên Thích Tự biết đến trò chơi này, hắn lập tức bị thu hút: "Tách rời? Ý là phải li gián bọn họ sao?"

Phó Diên Thăng giải thích: "Tách rời chỉ là thủ đoạn, mục đích chính là chia rẽ cổ quyền, hoặc thu mua lại công ti này."

Thích Tự hiểu ra: "Tôi hiểu rồi."

Phó Diên Thăng nói: "Cậu quen thuộc với bọn họ hơn, chỉ ra những ai có khả năng đồng sở hữu công ti này đi, tôi sẽ thiết lập số cổ phần cho mỗi người."

"Chu Lâm, Tần Hàn khá thân với Tư Hàng, năm ngoài ba bọn họ còn sang Mĩ cùng nhau." Thích Tự liếc Đường Vĩ Diệp một chút, nói, "Họ Đường có vẻ cũng vậy, coi như là F4 đi."

Phó Diên Thăng cười cười: "Được rồi, Tư Hàng là đại cổ đông, có trong tay 25% cổ phần, F3 sở hữu 17% mỗi người, tổng cộng F4 chiếm 76%, còn lại đều là những cổ đông nhỏ lẻ, tổng cộng nắm giữ 17%, giả sử cậu đã mua được 7% cổ phần thông qua thị trường chứng khoán, nhưng vẫn cần ít nhất 44% nữa thì mới thắng được cuộc chiến cổ quyền này."

Thích Tự: "Làm thế nào để giành được cổ phần?"

Phó Diên Thăng: "Khiến được những người này đổi hướng về phe cậu, nghe theo chỉ thị của cậu thì coi như thắng."

Thích Tự bắt đầu vẽ kế trong đầu, nhàu mày nói: "Khó nhỉ..."

Phó Diên Thăng: "Khó lắm sao, ngay từ đầu không cần tốn sức là cậu đã chiếm được 17% nữa rồi mà."

Thích Tự sửng sốt: "Đâu ra?"

Phó Diên Thăng: "Họ Đường kia yêu cậu mà."

Thích Tự thấp giọng cười mắng: "...Anh thôi đi."

Nhưng nghe Phó Diên Thăng nói kiểu này, Thích Tự cũng không quá ác cảm với Đường Vĩ Diệp nữa, dù sao người này vẫn còn có giá trị giúp hẳn tăng cổ phần.

Thích Tự nghĩ nghĩ, nói: "Kể cả vậy thì tôi cũng mới chỉ có 24%."

Những cổ đông nhỏ lẻ kia thì hẳn không quen, mỗi người Chu Lâm, Tần Hàn, Đường Vĩ Diệp đều nắm trong tay 17%... Hơ, 17% mỗi người? Phó

Diên Thăng cố ý thiết lập vậy à? Số cổ phần của ba người này cũng vừa vặn là 51% luôn.

Nhưng kể cả thế, chẳng lẽ hẳn phải thuyết phục cả ba người này phản bội Tư Hàng thì mới có thể thắng?

Phó Diên Thăng lại cho hẳn thêm một gợi ý: "Thử đếm xem, ngoại trừ F4 và cậu thì ở đây có tất cả bao nhiêu người."

Thích Tự đếm qua một lượt, vừa vặn cũng là 17 người!

"Mỗi người 1%?"

"Chính xác." Phó Diên Thăng cười cười, "Cậu chẳng bảo Mạnh Văn Huy là bạn lâu năm của mình à? Cả tôi nữa, hiện tại cậu đã có 26%, nhiều hơn Tư Hàng 1% rồi."

Thích Tự thầm kinh hãi mà thán phục, chỉ trong một thời gian ngắn như thế, sao Phó Diên Thăng lại có thể tính toán chuẩn xác, thậm chí là thiết kế ra một trò chơi mô phỏng tình vi đến vậy?

"Cho nên hiện tại tôi có hai hướng giải quyết, một là trực tiếp giải quyết 25% của Tư Hàng, hai là giải quyết Chu Lâm hoặc Tần Hàn, rồi tìm thêm 8 cổ đông lẻ nữa để đạt được 51% phải không?" Thích Tự nhanh chóng nghĩ ra hai phương án.

Phó Diên Thăng ừ một tiếng: "Có triển vọng, vậy cậu định làm thế nào?"

Bị Phó Diên Thăng hỏi như thế, Thích Tự lại lúng túng, nếu trực tiếp đối đầu, thì dù có quý hóa Thích Tự đến đâu, hẳn là Tư Hàng cũng sẽ không dâng cổ phần lên cho người khác được?

Chu Lâm và Tần Hàn? Hai người họ dính Tư Hàng như thế, làm sao có thể bị mình tiêm chích thành phản bội...

Thấy Thích Tự cau mày, Phó Diên Thăng lại cười cười đưa thêm gợi ý: "Để ý những khi bọn họ ở chung, ai thật sự chân thành, ai có thể bị li gián."

Đang ngẫm nghĩ về lời nói của Phó Diên Thăng, Thích Tự đột nhiên cảm thấy có gì đó xuất hiện trên eo.

Lúc này hắn mới sững sờ nhận ra, không hiểu cả người đã buông thả dựa vào lồng ngực Phó Diên Thăng từ bao giờ, ngược lại cánh tay của người đàn ông kia cũng đã trượt xuống khỏi thành ghế, ôm lấy eo hắn...

"...!!!"

Đệt, không phải cái tư thế này quá mập mờ rồi à!?

Phó Diên Thăng thấy hắn nghiêng đầu trừng mình, còn chính trực nói: "Nhìn tôi làm gì, tiếp tục quan sát người ta đi chứ."

Thích Tự thu ánh nhìn, trống ngực lại bình bịch, thầm chửi tục đôi ba câu trong bụng, cũng không biết mọi người có ý kiến gì với hai bọn họ hay không... Tâm mắt quét đến Đường Vĩ Diệp, Phó Diên Thăng lại néo eo hắn một cái, nói: "Không cần quan sát họ Đường kia, coi hắn là không khí đi."

Thích Tự: "...!!!"

Nói thì cứ nói đi, việc gì phải động thủ?

Thích Tự ép mình không để ý nữa, tập trung phân tích tiếp.

Hắn nhớ là Tần Hàn tương đối nóng tính, đôi khi còn ồn ào với Tư Hàng vài câu, giống như hồi năm ngoái mè nheo người kia vì sao lại không cho Tiêu Dã chơi game với mình—lẽ nào đây chính là lỗi hổng?

Nếu mình xem trọng Tần Hàn hơn Tư Hàng đối với hắn, coi hắn là bằng vai phải lứa, liệu Tần Hàn có thể bị mình mua chuộc hay không?

Chu Lân thì lúc nào cũng ha hả với người khác, thấy có bất hòa còn cố gắng xoa dịu, rất biết điều tiết bầu không khí, song Thích Tự lại không tài nào đọc vị được người này...

...

Thích Tự vừa suy nghĩ vừa thảo luận với Phó Diên Thăng.

Phó Diên Thăng nghe xong về cái nhìn của hắn thì phân tích nói: "Đúng là đầu óc của Chu Lân khó đoán hơn Tần Hàn, nhưng li gián Chu Lân lại dễ hơn ra tay với Tần Hàn."

Thích Tự: "Vì sao chứ?"

Phó Diên Thăng: "Mấy người cứng nhắc thẳng tính thật ra rất coi trọng nghĩa khí, không dễ mua chuộc đâu, làm không tốt sẽ còn bị bản tính ngay thẳng của cậu ta dội ngược cho ấy chứ. Thế nhưng việc Chu Lân đối tốt với Tư Hàng rất có thể chỉ dựa trên nền tảng lợi ích—biết chơi với Tư Hàng sẽ có lợi cho mình nên cậu ta mới cố lấy lòng đối phương như thế, mà loại người này, chỉ cần thấy cậu có giá trị kết giao lớn hơn Tư Hàng thì khả năng cao là sẽ về phe cậu thôi."

Thích Tự nghe Phó Diên Thăng giải thích cho mà ảo não thầm thở dài, lại không nhin được mà quay đầu nhìn đối phương: "Thầy Phó, ngày nào anh cũng chơi mấy trò mô phỏng thực chiến này trong đầu đấy à?"

Phó Diên Thăng: "Thương trường chính là chiến trường, đọc vị người khác cũng là bản năng mà một thương nhân nên có mà?"

Thích Tự: "Thầy Phó, anh đúng thật là... mưu mô."

Phó Diên Thăng hơi sừng sốt, cười hỏi hắn: "Mê không?"

Thích Tự: "..."

Cái đm chứ mê...

Dựa vào kinh nghiệm bản thân, Phó Diên Thăng tiếp tục phân tích cho hẳn về đặc thù tính cách của các loại người, do ở khoảng cách gần, tiếng của đối phương bị đè xuống rất thấp, thậm chí còn có phần khàn khàn, nghe như tình nhân đang thủ thủ với nhau.

Trong phòng đang phát một bài nhạc tiếng Anh, giai điệu thanh nhã, rất giàu cảm xúc.

Trước kia Thích Tự đã từng nghe qua, còn nhớ rõ tên bài, là "The Tennessee Waltz".

Đại ý lời nhạc kể về cô gái nọ—giới thiệu bạn mình cho người yêu trong một buổi vũ hội, để rồi sau khi hai người này có với nhau một điệu nhảy, cô cũng chính thức mất đi trái tim của người mình yêu về tay người bạn kia.

Những ca từ ấy vốn dĩ chẳng liên quan gì đến Thích Tự, chỉ là giờ khắc này, hẳn cảm thấy chính mình cũng đang mất đi trái tim về tay Thầy Phó...

Thôi hỏng...

Chẳng lẽ... hẳn thật sự là...

Đúng lúc này, Phó Diên Thăng bỗng dừng nhắc nhở hẳn: "Có người vào."

Thích Tự vội vàng dẹp những suy nghĩ vẩn vơ này, liếc về phía cửa phòng.

Một thanh niên áo xám đi vào, lặng lẽ như thể muốn ẩn luôn mình đi.

Người nọ đến cạnh Tư Hàng, ghé tai đối phương nói gì đó, sau đó im im đi ra y như lúc vào.

Thích Tự thấy hai mắt Tư Hàng sáng rực lên, sau đó lại rí tai vài câu với Chu Lâm, người này nghe xong liền vỗ tay đen đét: "Ai muốn kiếm tiền nào? Cơ hội đến rồi đây!"

Cả hội nghe vậy lại nhao nhao nhìn về phía Tư Hàng, không khí nhanh chóng trở nên sục sôi.

Tư Hàng lười biếng ngồi trên sofa chính giữa, ra lệnh như quân vương: "Vẫn luật cũ, mua cổ phiếu này của tôi, thì phải nghe theo lệnh tôi, Chu Lâm sẽ báo cho mọi người ngày nào mua ngày nào bán, mỗi người tối đa 300,000, lần này là 15 ngày, đảm bảo lời gấp đôi."

Thích Tự giật mình, 15 ngày? Lời gấp đôi?

Tức là 15 ngày để biến 300,000 thành 600,000? Khủng như vậy luôn?

Nhưng cả hội nghe xong không ai sinh nghi, thậm chí còn kích động la hét—

"Tối đa 300,000 thôi sao? Ít quá vậy?"

"Phải đấy, gần đây tôi không dám tiêu tiền cũng chỉ để đợi dịp này thôi mà."

"Tôi theo tôi theo, đăng kí cho tôi!"

"Cả tôi nữa!"

...

Chu Lâm ghi lại tên và số tiền của từng người, sau đó hỏi: "Còn ai nữa không?"

Tư Hàng thấy Thích Tự này giờ chỉ im lặng quan sát, bèn cười hỏi: "Thích Tự, anh có muốn thử một lần không?"

Mạnh Văn Huy cũng lo cầu cạnh sự trợ giúp của hắn: "Thích Tự! Cho tôi vay ít tiền được không? Bố tôi hạn chế chi tiêu nên lần này về chỉ được cầm theo có 50,000 thôi. Cậu cho tôi vay nhé, bao giờ có lãi tôi chia 5:5 cho cậu!"

Đang do dự, bỗng nhiên Thích Tự cảm nhận được một luồng hơi nóng phả lên tai mình, bàn tay trên eo cũng như hơi siết lại.

Một giây sau, giọng nói dịu dàng đến trùi mẩn của người đàn ông bên cạnh cũng truyền vào tai hắn: "Đừng tham gia."

*****

<Epilogue>

Một—

Phó: Ăn đậu hũ Cá đến khàn cả giọng ㄟ (ˊ _ ˋ) ㄟ

Hai—

Thích Tự *lạnh lùng*: "Tốt lắm, chưa cần làm gì mấy đã có 17% rồi."

Đường Vĩ Diệp: "CMN ở trong mắt cậu tôi chỉ là cổ phần thôi à? QAQ"

Thích Tự *khinh bỉ*: "Không là cổ phần thì anh chẳng phải cái thá gì đâu!"

-

vtrans by xiandzg

T/N: Không biết 21 người còn lại trong cái phòng đấy có bội thực với màn chim chuột lộ liễu của hai bạn trẻ nhà mình không chứ mình là mình mệt rồi á =)))

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẤU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 36: Nhà Cái Chứng Khoán

"???" Vì cái mẹ gì mà anh phải dí sát thế mới nói được!?"

Thích Tự thấy xương cốt toàn thân như oằn ra, thiếu điều đổ cả người vào lòng Phó Diên Thăng.

Mặc dù Phó Diên Thăng đã nhắc vậy, nhưng tình thế hiện tại lại như không cho hẳn cơ hội từ chối, cả Mạnh Văn Huy và Tư Hàng đều đang chờ một câu trả lời...

"Tôi..." Cảm nhận được áp lực bên hông, Thích Tự lại rùng mình, đột nhiên ngẫm nghĩ: Thầy Phó mà đã ngăn cản thì nhất định phải có lí do, tuy hơi xấu hổ nhưng phải thừa nhận rằng, nếu để tin tưởng, hẳn dĩ nhiên sẽ chọn người đàn ông ở sau lưng thay vì Tư Hàng.

"Anh thì thôi, còn Văn Huy muốn vay bao nhiêu?" Thích Tự rốt cục nói.

"100,000. Cậu có 100,000 mà phải không?" Mạnh Văn Huy phấn khích ra mặt.

"Tối đa chỉ có thể cho cậu mượn 50,000 thôi." Thích Tự nhú mày, "Cậu cũng không cần chia % cho tôi, lời được bao nhiêu cậu cứ giữ."

Mới đầu nghe Thích Tự chỉ đồng ý cho vay 50,000, Mạnh Văn Huy còn bĩu môi chê không đủ, nhưng thấy người kia bảo không cần %, hẳn lập tức vui vẻ: "Được được được! Biết cậu tốt với tôi nhất mà!"

Thấy hẳn quyết định không theo, Tư Hàng cũng không quá để ý, dù sao đây cũng là lần đầu tiên Thích Tự nghe về vụ này, cần trọng là bình thường.

Thích Tự thở phào một cái, bấy giờ mới tức tối nhìn Phó Diên Thăng, dùng sức kéo tay đối phương ra—bộ người này nghĩ eo hẳn là cái gì vậy? Công tắc khống chế à? Hết nhéo rồi lại thả!

Người kia bị buộc phải giơ tay lên, lại đặt về thành ghế sofa ở phía sau.

"Sao là bảo tôi đừng tham gia?" Thích Tự hạ giọng hỏi.

"Lát ra ngoài sẽ nói cho cậu..." Nét mặt Phó Diên Thăng phảng phất vẻ dịu dàng, dường như rất hài lòng với sự nghe lời của Thích Tự vừa rồi.

*

Buổi tụ tập kéo dài mãi đến nửa đêm mới kết thúc, có Phó Diên Thăng kê kê bên cạnh Thích Tự như thế, Đường Vĩ Diệp cũng không dám tấn tới chuốc nhục nữa.

Lúc ra về, Thích Tự có liếc qua đối phương, chỉ trông thấy sắc mặt người kia thảm đến không thể thảm hơn... Cũng không biết có phải do thấy được hành động mập mờ của Phó Diên Thăng với Thích Tự hay không, nhưng lúc này, ánh mắt của Đường Vĩ Diệp đã thiếu điều xanh lè vì ghen tức.

Do cả hai đều uống rượu, Phó Diên Thăng bèn gọi người đến lái chiếc Lamborghini thể thao về, đúng lúc Đường Vĩ Diệp cũng thấy được.

Lúc này bọn họ đang ở dưới tầng hầm để xe, Đường Vĩ Diệp trông thấy Phó Diên Thăng thì cay cú nói: "Anh Phó, hồi nãy cũng chưa hỏi, gia đình anh kinh doanh gì vậy?"

Vào được hội này của Tư Hàng thì đều phải là người có gia cảnh không tầm thường, đôi khi kết giao cũng chẳng quan tâm người kia là ai, mà chỉ

để ý xem đằng sau họ là cái tập đoàn nào.

Bị Đường Vĩ Diệp dò xét, Phó Diên Thăng cũng không giấu diếm, chỉ cười cười nói: "Không kinh doanh gì, người bình thường thôi."

Đường Vĩ Diệp có chút khó tin: "Bình thường?"

Phó Diên Thăng khoanh tay ừ một tiếng, lại bổ sung thêm: "Làm công cho nhà nước thôi."

Nét mặt Đường Vĩ Diệp mới trở nên kinh ngạc.

Xe đến, Phó Diên Thăng cũng không để ý đến người này nữa, mở cửa cho Thích Tự xong, hai người một trước một sau lên xe luôn.

Chờ đến khi rời khỏi club 88 đường Hoài Kim rồi, Thích Tự mới hỏi Phó Diên Thăng: "Vừa rồi anh nói làm công cho nhà nước là có ý gì? Sao Đường Vĩ Diệp có vẻ kinh ngạc thế?"

Phó Diên Thăng thản nhiên nói: "Câu này rất đa nghĩa, cậu ta có thể hiểu theo ý trên mặt chữ—chỉ cần là người nộp thuế cho nhà nước, thì đều là đang làm công cho nhà nước thôi, tôi cậu hay cậu ta đều vậy, mà người qua đường ABC thì cũng thế; thu hẹp phạm vi một chút, cậu ta có thể hiểu thành gia đình tôi đều là công chức nhà nước, có thể là công chức thường, cũng có thể là quan to quyền cao chức trọng không thể để lộ tên... Có điều nhìn mặt cậu ta hồi nãy, thì chắc là hiểu thành trường hợp cuối cùng rồi, dù sao tôi cũng quen cậu cơ mà."

Thích Tự bật cười, Thầy Phó đi đâu cũng giảng bầy được vậy?

Nhưng mà nói mới nhớ, Thích Tự cũng chưa từng nghe Phó Diên Thăng nói về gia đình mình bao giờ, vì vậy không khỏi tò mò: "Vậy người trong nhà anh rốt cục là làm gì?"

Phó Diên Thăng liếc hẳn, cười hỏi: "Làm sao, chuyện giữa hai chúng ta, cậu cũng để ý vấn đề môn đăng hộ đối à?"

"Tất nhiên là không rồi." Thích Tự nói xong mới sừng sốt, trợn mắt nói, "Mà không, tôi làm gì có chuyện gì với anh?"

Phó Diên Thăng nhẹ nhàng chặc lưỡi: "Nửa tiếng trước còn thỏa mãn dựa vào ngực tôi mà, giờ đã trở mặt phũ sạch rồi à."

"...???" Thích Tự gấp gáp phản bác, "Ai thỏa mãn? Rõ ràng là anh kéo tôi dựa vào mà!"

Thích Tự thừa nhận, lúc này tâm tình của hẳn có bị khuấy động thật... nhưng đó là do ảnh hưởng của cồng, của âm nhạc, và một loạt hành động ám muội khác của Phó Diên Thăng, hiện tại đã tỉnh táo, hẳn tuyệt đối không thể để Phó Diên Thăng tiếp tục lẫn lộn mập mờ thế được.

Phó Diên Thăng nhìn hẳn vài giây, rồi đột nhiên nói: "Làm trong trường học."

"Ha... há?" Trí óc Thích Tự vẫn đang ngập chìm trong những nghi vấn và phủ nhận về tính hướng của mình, tốc độ xử lý hoàn toàn không có theo kịp tốc độ chuyển chủ đề của Phó Diên Thăng!

Phó Diên Thăng nhìn đi chỗ khác, nghiêm túc nói: "Tôi nói là gia đình tôi làm trong trường học."

Thích Tự: "..."

Thích Tự: "À..."

Chả trách Phó Diên Thăng trông thư sinh như vậy, lại còn thích được người ta gọi là thầy, thì ra là do ảnh hưởng của gia đình.

Thích Tự nhớ ra, lại hỏi: "Đúng rồi, anh còn chưa giải thích vụ cổ phiếu của Tư Hàng hồi nãy, sao lại không để tôi tham gia vậy?"

Phó Diên Thăng hỏi lại hẳn: "Lúc nghe Tư Hàng nói về việc đó, suy nghĩ đầu tiên của cậu là gì?"

Thích Tự: "Mô hình Ponzi?"

Mô hình Ponzi là loại mưu đồ hình kim tự tháp trong lĩnh vực tài chính, được sáng lập bởi một kẻ lừa đảo người Ý có tên Charles Ponzi, hứa hẹn lợi nhuận cực hời để nhử người ta đầu tư và đồng thời huy động thêm nhiều nguồn vốn nữa, béo bở cho đám người ở trên đỉnh kim tự tháp là chủ yếu. Thực chất, doanh nghiệp được đầu tư không hề sinh lời, cho nên một lượng lớn những người đến sau cùng sẽ bị lừa cho mất cả chì lẫn chài.

(*hiểu nôm na chính là kiểu scam pyramid dùng tiền của người đến sau/dưới đáy để trả cho người đến trước/gần đỉnh, trùm là đưa khơi mào/trên đỉnh)

Từ nhỏ, Thích Nguyên Thành đã dạy Thích Tự phải luôn cảnh giác với những miếng ăn từ trên trời rơi xuống như vậy, chỉ là với thân phận và gia cảnh ấy, Thích Tự khó lòng nào mà liên tưởng Tư Hàng thành một kẻ lừa đảo cho được.

Dù gì trong phòng lúc ấy đều là bạn bè thân thiết, có muốn lừa thì hẳn là Tư Hàng cũng sẽ không ra tay với người quen như vậy.

...Chẳng lẽ đây mới chỉ là khởi điểm của kim tự tháp?

Nhưng bên cạnh Tư Hàng đã có một nhân tài quản lí tài chính như Từ Nhất Chu, nhà họ Tư cũng chẳng thiếu gì tiền, vì có gì Tư Hàng phải mạo hiểm làm chuyện có thể khiến mình thân bại danh liệt như thế?

Phó Diên Thăng cho hẳn suy nghĩ một hồi, rồi mới khoanh tay nói: "Công ti mà Tư Hàng bảo các cậu mua cổ kia có tồn tại, cũng có lợi nhuận thật."

"Không phải mô hình Ponzi?" Thích Tự sững sờ, "Vậy thì là gì?"

Phó Diên Thăng không trả lời mà hỏi lại, "Cậu biết là đằng sau thị trường chứng khoán luôn có những nhà đầu tư bí ẩn cầm trịch thị trường chứ?"

"Biết." Thích Tự gật đầu, nhưng hẳn chỉ mới nghe về khái niệm "nhà cái", chứ hoạt động thực tế ra sao thì hoàn toàn mờ mịt.

Phó Diên Thăng giải thích: "Những thế lực khủng này thường được biết đến với cái tên nhà cái, nhà cái chính là nhân tố lôi kéo các nhà đầu tư nhỏ lẻ, bọn họ thường bỏ hàng trăm triệu, thậm chí là hàng tỉ ra để chi phối một loại cổ phiếu, phần lớn với mức vốn áp đảo lên tới 50%. Bình thường, nhà cái phân cấp và định hướng cổ phiếu, thu mua ép giá, ùn giá đánh lên,... đại khái là mọi hành động đều có ảnh hưởng trực tiếp hoặc gián tiếp tới lợi ích của các nhà đầu tư và giá cổ phiếu trên sàn."

Thích Tự: "Chẳng lẽ loại cổ phiếu này của Tư Hàng có liên quan đến nhà cái?"

"Không sai, công ti mà Tư Hàng giới thiệu cho các cậu là doanh nghiệp đang vận hành thật, cho nên khả năng cao là có nhà cái đứng sau, dựa vào tin tức mà Tư Hàng cung cấp về xu hướng giá chứng khoán của công ti này, tôi đoán là bọn họ đang ở trong giai đoạn thu mua hoặc đẩy giá ngắn hạn..." Phó Diên Thăng nhìn về phía Thích Tự, "Còn nhớ cái người vào báo tin mật cho Tư Hàng không?"

Thích Tự: "Có..."

Phó Diên Thăng: "Khả năng cao đây chính là người có được thông tin của thể lực "đăng sau" ấy. Để không bị cơ chế giám sát thị trường nắm được thóp, các nhà cái thường sẽ chiêu mộ một ít đại gia và nhà đầu tư dư dả cùng hành động với mình, cho nên phần tiền mà nhóm Tư Hàng kiếm được rất có thể chính là thù lao cho việc hỗ trợ thao túng giá cổ phiếu của nhà cái đứng sau."

Thích Tự sững sờ: "Nói vậy, bọn họ sẽ kiếm được một món hời như vậy thật?"

Phó Diên Thăng gật đầu: "Khá chắc là thế."

Thích Tự thở phào một hơi, thấy may vì Mạnh Văn Huy không có bị lừa, nhưng rồi lại kì quái hỏi: "Nếu vụ này hời như thế, tại sao anh lại ngăn tôi tham gia?"

Phó Diên Thăng nhìn hẩn: "Chẳng phải tôi vừa nói đấy à, nhà cái là đang muốn lách khỏi sự kiểm soát của cơ chế quản lí, về bản chất, thao túng thị trường chứng khoán và mô hình Ponzi đều lợi dụng sự thiếu tin tức của quần chúng cũng như nhược điểm của con người để gian lận, có điều mưu đồ Ponzi thì hoàn toàn là hình thức hút vốn phi pháp, còn cầm trịch thị trường, chỉ cần không dính líu đến các hoạt động mua bán tay trong, lũng loạn trật tự, thì không hề phi pháp."

Không hiểu sao, Thích Tự cảm giác lúc nói những lời này, ánh mắt của Phó Diên Thăng nhìn mình sắc bén hơn hẩn bình thường, giống như đang muốn moi móc hết tất cả ý nghĩ tham lam trong lòng hẩn ra, phơi dưới mặt trời rồi hung hăng quất cho một trận.

Thích Tự rũ mắt nói: "Thì tôi cũng nghe lời anh mà."

"Thích Tự." Phó Diên Thăng bỗng nhiên gọi tên hẩn, bình tĩnh hỏi, "Sau này khi trở thành một thương nhân có vốn có liếng, cậu đã nghĩ về việc sẽ tuyệt đối trung thành với nguyên tắc nào chưa?"

Thích Tự có chút ngơ ngác, không nghĩ lại bị vấn đề này làm cho ngây ngốc hồi lâu mà vẫn không trả lời được.

Nguyên tắc nào? Thì là không phạm pháp thôi.

Nhưng hẳn lại cảm thấy, đây không phải đáp án mà Phó Diên Thăng muốn nghe.

Quả nhiên, đối phương không chờ hẳn bao lâu đã chuyển chủ đề: "Điều tra ở MeiWei thế nào rồi?"

"Ồm, vẫn không tiến triển gì." Thích Tự nhìn ra ngoài cửa sổ, không khỏi ảo não vì mình quá vô dụng.

Phó Diên Thăng im lặng một lát, sau đó hỏi: "Thứ bảy có rảnh không?"

"Thứ bảy á?" Thích Tự quay đầu lại.

"Thứ bảy là ngày mai." Phó Diên Thăng nhắc hẳn.

"Ồ..." Chục ngày nay Thích Tự chỉ miệt mài lo làm việc và lôi kéo Ngô Song tăng ca đi điều tra cùng mình, không nhận ra ngày mai đã là cuối tuần, "Vốn định đến Ninh Thành với Ngô Song một chuyến, xưởng dệt với xưởng may của MeiWei đều nằm ở Khâu Trấn gần Ninh Thành, tôi muốn đi xem thế nào."

Thích Tự liếc nhìn thời gian trên điện thoại: "Nhưng mà nay muộn quá, cuối tuần trước Ngô Song cũng chưa được nghỉ rồi, lát tôi sẽ nhắn bảo anh ta nghỉ ngày mai, ngày kia rồi đi vậy."

"Nghỉ là đúng rồi." Phó Diên Thăng nhìn mặt hẳn nói, "Cậu ý, phơi mặt mình thành mông khi đến nơi rồi đấy, làm gì mà căng dờ vậy?"

Thích Tự buồn bực: "Anh bảo ai mông khi cơ?"

Phó Diên Thăng: "Để ngày kia tôi đi cùng hai người."

Thích Tự ngân người: "Anh đi cùng?"

Phó Diên Thăng nhú mày: "Làm sao? Hiếm khi tôi mới rảnh cuối tuần, cậu không muốn tôi đến hỗ trợ à?"

Thích Tự: "...Muốn."

Xe dừng lại trước cửa khách sạn của Thích Tự, trước khi hẳn xuống, Phó Diên Thăng còn nói: "Ngày mai có ở khách sạn chứ? Ăn trưa xong tôi sẽ đến tìm cậu, xem xem thời gian vừa qua cậu đã tìm hiểu được những gì."

Thích Tự: "..."

*****

<Epilogue>

Một—

Phân Số: "Rõ ràng đều là gián điệp, vì có gì cậu thì có người đẹp trong lòng mà tôi chỉ có thể ngồi xó?"

Số Phức *hút thuốc mím cười*: "Chúng tỏ là tôi biết quản vợ chứ sao."

7Tự: "Quản cái đầu anh! Bỏ cái tay thú của anh ra đi (ㄟ ㄎ)"

Hai—

☪: Sắp đến lúc sát hạch năng lực rồi! (khăng-trưng.JPG)

-

vtrans by xiandzg

T/N: Trước có ai từng lên sàn không? Hồi đại học mình cũng đua đòi đầu tư cổ phiếu một xí mà tìm hiểu còn không kỹ bằng Hi, chắc thế nên mới tạch =))) giờ đọc truyện lại ước gì được đời ban cho anh mentor tài chính như Thầy để em lên sàn thành công một lần ;A;;;

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẦU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 37: Tiếp Xúc Thân Mật

Về đến phòng khách sạn, Thích Tự tắm rửa xong ra đi nằm luôn, đây đều vẫn là những chuyện Phó Diên Thăng đã làm với mình hồi tối.

Thật sự là từ lúc Phó Diên Thăng chủ động đề nghị đóng giả bạn trai hẳn, Thích Tự đã lại bắt đầu hoài nghi tính hướng của đối phương, cộng thêm cả nụ hôn hồi năm ngoái giữa hai người...

Làm gì có thằng nam nào chấp nhận hôn một người đồng giới?

Lại còn tình nguyện đóng giả bạn trai của người ta?

Trừ phi điên.

Nhưng kể cả Phó Diên Thăng có là gay, thì sao?

Là gay thì chẳng lẽ không thể không thích mình?

Dù có tự tin về bề ngoài của mình đến đâu, Thích Tự cũng không atsm cho rằng ai ai cũng phải yêu mình.

Chưa kể hẳn còn có một lần ve vãn thất bại ê chề...

Thích Tự nhớ lại những lời Phó Diên Thăng nói với hẳn trên đường về, cùng câu hỏi về vấn đề nguyên tắc kia, một lần nữa không khỏi cảm khái, Thầy Phó là một người đàn ông hoàn mỹ chính trực cỡ nào kia chứ.

Nếu có bạn trai như Thầy, hẳn cũng không phải không thể cong vì đối phương...

...!?

Khoan đã, có gì đó sai sai thì phải?

Tại sao hấn lại nghĩ đến chuyện cong vì Phó Diên Thăng?

Bọn họ làm thầy trò, làm bạn tốt không hơn à!?

...Fuck...

Hiện tại Thích Tự vô cùng hoài nghi, hay là giữa hấn với em trai song sinh Thích Phong của mình vẫn luôn tồn tại một loại từ trường thần bí nào đó, cho nên tình yêu cuồng nhiệt đến mất não của Thích Phong dành cho Lăng Khả ở cõi u minh mới ảnh hưởng tới hấn, khiến hấn cũng ngày càng có khuynh hướng thành gay...

...Thích Phong đáng ghét!

*

Ngày hôm sau Thích Tự ngủ đến dậy tể, rời giường xong là đi ăn trưa luôn trong khách sạn. Phó Diên Thăng có nói buổi trưa sẽ đến tìm hấn, quả thật sau giờ cơm trưa liền gọi điện đến.

"Có đang ở khách sạn không? Giờ tôi qua nhé?"

"...Qua đi."

Cúp điện thoại xong, Thích Tự cũng xốc lại tâm lí mình một trận.

Hấn tự nhủ, mặc dù hấn với Phó Diên Thăng từng có với nhau một nụ hôn, nhưng nụ hôn kia là do hấn chủ động đùa bỡn, có khi Thầy Phó còn chẳng nhận ra người kia chính là hấn; mặc dù Thầy Phó có thể thích nam giới thật, nhưng hấn cũng chưa chắc mình đã giống vậy; mặc dù Thầy Phó

thi thoảng cũng nói mấy lời trêu ghẹo hần, nhưng đấy chỉ là miệng nói tùy tiện, chứ bản chất người ta vẫn chính trực vô cùng.

—Cho nên nếu mày không xúc động mãnh liệt đến mức muốn cong vồng vì anh ta, thì biết đường mà giữ khoảng cách chuyên nghiệp đi, nhất định, tuyệt đối, đừng có vượt qua giới hạn nữa!

Thích Tự hít sâu một hơi, quay trở lại phòng.

Hần thay sang một chiếc áo sơ mi kẻ màu xanh nhạt nhã nhặn, cài kín khuy lên tận cổ, đứng trước gương chỉnh trang lại mái tóc đen hơi rối của mình, sau đó ngồi xuống sofa trong phòng khách, tay cầm chông tổng kết điều tra gần đây, nghiêm túc chờ Phó Diên Thăng đến, cứ như đang chuẩn bị bước vào một buổi phản biện luận văn.

Hai mươi phút sau, Phó Diên Thăng đến, Thích Tự đứng dậy ra mở cửa cho đối phương.

"Mặt bị cháy nắng đã đỡ hơn chưa?" Vừa nhìn thấy Thích Tự, người kia đã lại nhìn chăm chăm vào mặt hần.

Thích Tự mất tự nhiên né ánh mắt đi, cố giữ cho giọng bình tĩnh nói: "Chắc phải hai chục ngày nữa mới lại được... không sao đâu."

Phó Diên Thăng nói: "Tôi có mang thuốc mỡ đấy, để bôi cho cậu một ít."

Thích Tự: "..."

Phó Diên Thăng đi thẳng tới sofa, lấy ra một lọ thuốc nhỏ cỡ bàn tay từ trong túi da bò của mình xong vẫn thấy Thích Tự đứng trước cửa, bèn giục: "Còn sững sờ ở đấy làm gì?"

Thích Tự giật mình nói: "À không, tôi không cần..."

"Không cần?" Phó Diên Thăng ngắt lời hẳn, "Chính mình còn không dám sờ lên mặt mà nói không cần? Phải khi nào lột hết da ra thì cậu mới định kêu đau hay gì? Hôm qua tôi chạy khắp ba tiệm thuốc, sáng sớm hôm nay lại đến một bệnh viện tư nhân nữa mới mua được cho cậu lọ thuốc mỡ nhập khẩu này, bác sĩ nói dùng cho da bị cháy nắng rất tốt, bôi thử sẽ thấy hiệu nghiệm ngay... Đừng có cật mạnh nữa, đến đây."

Hẳn ghét nhất cái giọng điệu quở trách ra lệnh như thế, nếu người khác mà nói với hẳn bằng cái giọng ấy, đảm bảo Thích Tự đã tiễn khách luôn rồi.

Có điều người nói những lời này lại là Thầy Phó mà hẳn khâm phục, chưa kể đối phương còn bảo hôm qua phải chạy đi tận ba tiệm thuốc? Lúc bọn họ tách nhau ra đã là gần 1 giờ đêm, Phó Diên Thăng không về nhà luôn mà còn chạy đi mua thuốc cho hẳn?

Thích Tự đột nhiên cảm động không thôi, giống như đã nhìn ra sự quan tâm trong lời nói nghiêm khắc của đối phương.

Hẳn vô thức đi đến sofa, nhìn thuốc mỡ kia rồi nói: "Thật ra tôi tự bôi cũng..."

Phó Diên Thăng: "Cậu nhìn thấy không mà bôi? Ngồi xuống đi."

Thích Tự: "..."

Vài giây sau, ngón tay chấm thuốc mỡ của người kia bắt đầu xoa lên mặt hẳn, đại não trống hoắc của Thích Tự bỗng nhảy ra vô số dấu "???".

...Cái diễn biến quỷ dị này là thế mẹ nào đây?

Rõ ràng nửa tiếng trước, hẳn còn đang ra sức tẩy não bản thân phải giữ gìn khoảng cách chuyên nghiệp với Thầy Phó, vậy mà hiện tại đã đồng ý để đối phương bôi thuốc mỡ cho mình rồi? Còn cái loại tiếp xúc nào thân mật hơn nữa à?

Mà khoan, không nhìn thấy thì mình vẫn có thể soi cmn gương mà?

Rốt cục người này có chơi ngải gì với hấn không mà cứ dính đến đối phương là y như rằng IQ của hấn rụng hết cả lượt vậy?

"Tsss..!" Suy nghĩ đột nhiên bị cử động của đối phương cắt đứt.

Phó Diên Thăng: "...Đau à?"

Thích Tự nhúu nhúu mày: "Hơi hơi."

"Đúng là được chiều quen..." Phó Diên Thăng cười cười lẩm bẫm một câu, lại chấm thêm một ít thuốc mỡ, cả động tác trên tay lẫn giọng điệu đều hết mức dịu dàng, "Da mặt mịn thật."

Thích Tự: "...???"

Có phải là ảo giác không vậy? Sao hấn lại cảm thấy... Thầy Phó đang mượn cố ve vãn mình nhỉ?

"Được rồi, tôi để thuốc mỡ ở đây nhé..."

Không biết là 5 10 hay 15 phút sau, rốt cục Phó Diên Thăng cũng lui về ngồi thẳng dậy.

"Sáng một lần tối một lần, nhớ tự bôi đấy, chắc 2 3 ngày gì đấy sẽ đỡ thôi."

Thích Tự liếc mắt nhìn người kia, nghĩ bụng thế sao lúc này anh còn bảo tôi không nhìn được?

Phó Diên Thăng không để ý đến ánh mắt của hấn, xoay người đi rửa tay, lúc về lại lấy ra hai cốc đồ uống để lạnh đặt lên bàn.

"Gì vậy?" Thích Tự hỏi.

"Trà giải khát đang hot đấy, được em gái ở công ti giới thiệu cho bảo ngon lắm, một cốc có xoài xay, một cốc có nho, cậu chọn đi." Phó Diên Thăng nói.

"Em gái ở công ti?" Thích Tự chọn cốc màu tím, chọc ống hút vào.

"Ừm, tôi quản lí năm tổ dự án, có mấy em gái xinh đẹp."

"Ồ..." Thích Tự nghĩ bụng, đấy, Thầy Phó để ý đến mấy em gái xinh đẹp cơ mà, khả năng cũng có xu hướng này thôi.

Thích Tự bình tĩnh hút một ngụm đồ uống, hút được đến miếng nho tươi mà mắt bỗng mở lớn.

"Được không?" Phó Diên Thăng hỏi.

Thích Tự thoáng nhìn tên hiệu trên cốc, cảm thán: "Trong nước nhiều đồ ăn đồ uống ngon thật."

Phó Diên Thăng cười cười, ngồi xuống rồi nói: "Nói qua tôi nghe về tình hình điều tra của cậu đi."

Thích Tự vừa uống nước vừa nói những điều có thể tiết lộ cho Phó Diên Thăng, người kia nghe xong thì dờ khóc dờ cười: "Đó giờ cậu điều tra như vậy hả?"

Thích Tự: "Không phải thì sao?"

Phó Diên Thăng: "Cậu cứ trực tiếp làm Thái tử vi hành như thế, mấy người dưới đó để cậu phát giác ra được cái gì mới là lạ."

Thích Tự nhú mày: "Tôi cũng kiểm tra đột xuất mấy lần mà."

Phó Diên Thăng nghiêm mặt nói: "Cậu cho rằng bọn họ biết hôm nay cậu đến thì hôm nay mới chuẩn bị à? Chắc chắn là từ lúc biết cậu sắp về

làm quản lí tạm thời là bọn họ đã dàn trận hết rồi, cho nên cậu có đi hôm nay hay ngày mai thì cũng đều chỉ thấy những thứ được ngụy tạo thôi."

Thích Tự vội nói: "Vậy tôi phải làm sao? Nói như anh thì mai tôi cũng không cần xuống xưởng nữa à."

"Đi thì vẫn phải đi." Phó Diên Thăng hút một ngụm nước, nói, "Chí ít là để cậu có cái mà so sánh."

Điều tra không có kết quả, làm việc cũng không đúng quy cách, Thích Tự không khỏi ủ rũ không cam. Hẳn biết Phó Diên Thăng nhất định có biện pháp, nhưng vẫn không nhịn được mà hỏi: "Anh đi cùng thì sẽ có tác dụng sao?"

"Trên đời này không có vách nhà nào là kín gió hoàn toàn, nếu bọn họ đã động tay động chân thật, thì nhất định phải có dấu vết lưu lại, chỉ cần nắm được một mắt xích thì sẽ dần dần lôi ra cả ổ củ cải mang bùn, nhưng mà cậu bây giờ, chưa thấy được lá củ cải đâu mà đã phơi mình thành..." Phó Diên muốn nói lại thôi, chỉ cười nhẹ một tiếng, "Nói ra cậu lại giận."

(*bắt nguồn từ thành ngữ "nhổ củ cải ắt vướng theo bùn"—đối với phạm tội tập thể, một phần tử sa lưới sẽ kéo theo hàng loạt các phần tử khác ngã trận, bởi bọn chúng là các mắt xích móc nối với nhau, cấu thành nên ổ tội phạm hoàn chỉnh)

Thích Tự: "..."

Thế này thì khác mẹ gì anh nói toẹt ra đâu!?

Hắn trừng mắt nhìn Phó Diên Thăng, tức phát ngứa răng nhưng trong lòng thì sâu đến thâm: Gặp phải đứ đả học trò đàn như này, Thầy Phó nhất định sẽ không chấp nhận đề nghị kèm cặp hẳn rồi.

Bao nhiêu năm nay, đây là lần đầu tiên hẳn thừa nhận mình vô dụng đến vậy.

Phó Diên Thăng thấy Thích Tự hiếm khi không phản bác, lại còn trưng ra vẻ mặt mát mắt như thế, không thể không hỏi: "Sao vậy? Tôi chỉ đùa chút thôi mà, không vui thật à?"

Thích Tự vuốt vuốt cốc nước, rầu rĩ nói: "Đâu."

Phó Diên Thăng nhìn hẳn, cũng không nói nữa.

Hai người trầm mặc như vậy chừng nửa phút, Thích Tự mới hoang mang: "Sao anh cứ nhìn tôi thế?"

Phó Diên Thăng thấp giọng nói: "Vì cậu đẹp."

Thích Tự: "..."

Phó Diên Thăng cười cười, lại an ủi hẳn: "Thôi, đã bảo mai tôi sẽ đi bắt kẻ xấu cùng cậu rồi mà? Đừng bực mình nữa, hmm?"

Thích Tự: "..."

Cái giọng điệu như đang dỗ trẻ này là sao?

Khoan đã, có phải hẳn vừa chịu ảnh hưởng của từ trường với Thích Phong nữa không vậy?

Vì cái gì hẳn lại cảm thấy ánh mắt Phó Diên Thăng nhìn mình lúc này... thâm tình thế?

Phó Diên Thăng hỏi: "Ban đầu cậu định ngày mai thế nào?"

Thích Tự: "Vốn là định dẫn theo Ngô Song với hai vệ sĩ mà ba tôi thuê cho, bốn người lái xe đến đó, nhưng anh cũng đi cùng thì phải thuê xe bảy

chỗ."

Phó Diên Thăng: "Còn thư kí ở MeiWei mà giám đốc Tần sắp xếp cho cậu thì sao?"

Thích Tự lắc đầu: "Chị ta không biết cuối tuần này tôi định đến Ninh Thành, ý đồ của tôi là điều tra đột xuất mà."

Phó Diên Thăng lại cười: "Tôi phát hiện ra, cậu đúng là cứng nhắc đấy."

Thích Tự: "???"

Phó Diên Thăng: "Nói muốn điều tra là cứ thế mình mình điều tra, cậu định thi thố với ai à... chẳng lẽ cậu không nghĩ đến chuyện nhờ giúp đỡ chuyên nghiệp?"

Thích Tự sừng sốt, nhờ giúp đỡ chuyên nghiệp? Thế là gian lận mà?

Không phải Phó Diên Thăng muốn kiểm tra năng lực của hắn à? Thế nên hắn mới hùng hục một mình chứ.

"Điều tra cũng giống như làm gián điệp trong chiến tranh ấy, phải mai phục, phải kiên nhẫn, cậu không biết để điều tra về một công ti, đội nhân viên chuyên nghiệp cũng phải mất đến mấy tháng à?" Phó Diên Thăng ngừng lại, nói, "Mang đi có ngàn ấy người, mà ai nấy cũng lẻo đẻo đi theo cậu như thế thì sao mà điều tra ra được gì."

Thích Tự: "..."

Chẳng lẽ hắn hiểu lầm rồi?

Hay việc tìm đến công ti điều tra cũng là một tiêu chí thể hiện năng lực của hắn?

...

Thôi bỏ đi, kết quả khảo sát cũng đã thế rồi, Thầy Phó nói gì thì là thế ấy.

Phó Diên Thăng: "Tôi có quen mấy điều tra viên bên Trác Thạch, để gọi họ tới sắp xếp cho, nhưng mà chuyện nào ra chuyện đấy, thuê đội chuyên nghiệp là phải trả tiền đó."

Thích Tự: "Tiền bạc không phải vấn đề."

Phó Diên Thăng: "Được rồi, vậy tính cả tôi là một nhé? Muốn tiếp cận với thực trạng kinh doanh ở công ti cậu, đảng nào cũng phải kí hợp đồng giữ bí mật, có điều tra ra gì thì cậu cũng không cần lo bọn tôi sẽ để lộ thông tin ra ngoài."

Thích Tự ừm một tiếng, trầm nghĩ, đúng là Thầy Phó, làm việc lúc nào cũng chặt chẽ, quả khiến người ta yên tâm.

*****

<Epilogue>

Một—

Thích Tự: "Thích Phong đáng ghét!"

Thích Phong: "Rõ ràng là anh tự mình gay! Sao lại trách em? QAQ"

Hai—

Phó: "Lúc bôi kem cho vợ, coi vợ ti hí nhìn mình mà kích hết cả động..."

Hôm nay cũng được ăn đậu hũ Cá non mơn mớn, quá ư là thoải mãn
☹(▽)☹

Ba—

Mũ 2: "Anh Phó! Em khổ quá mà! Ông chủ nhỏ sai em như thế em có ba đầu sáu tay ấy! Em vẫn còn bé lắm! Không chịu được hành hạ như thế nữa đâu!"

Số Phức *hút thuốc*: "2 à, không phải kể, anh cũng là người từng trải đây chứ đâu."

Mũ 2: "Cậu ta cũng tận dụng anh như thế à?"

Số Phức: "Lại chả? Sai anh không quản ngày đêm đến cả năm trời rồi."

Mũ 2: "..."

-

vtrans by xiandzg

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẤU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 38: Thăm Dò Thành Công

Xác nhận là Thích Tự muốn thuê đội điều tra chuyên nghiệp xong, Phó Diên Thăng hiện đang gọi điện trong phòng khách.

"Giang Hiếu à? Tôi Phó Diên Thăng đây..."

Phó Diên Thăng không tránh Thích Tự, cho nên hẳn có thể nghe được hết đối phương nói gì.

"Ha ha, gần đây rất ổn... Không nói chuyện phiếm nữa, có việc tìm anh đây." Ánh mắt Phó Diên Thăng như đang cười, "Tôi có quen một bạn nhỏ đang muốn điều tra về công ti của gia đình, anh tìm giúp tôi vài nhân viên điều tra tới hỗ trợ được không?"

Thích Tự: "...?" Bạn nhỏ?

Phó Diên Thăng tiếp tục nói vào điện thoại: "Bốn người đi, một lên kế hoạch dàn xếp, hai tới nơi ghi hình, thu thập dữ liệu, còn một nữa phụ trách viết báo cáo phân tích... Nếu có năng lực tích hợp mạnh thì ba thôi cũng được, ngày mai cần... Ừ, ngày mai luôn..."

Nghe Phó Diên Thăng cẩn thận chọn người đến giúp hẳn như vậy, Thích Tự lại càng thêm khâm phục và cảm kích.

"Ừ, cứ tính theo giá thị trường, bạn nhỏ này không thiếu tiền..." Phó Diên Thăng vừa nói vừa cười cười liếc Thích Tự, "Ừm, chính là cậu ấy."

... "Chính là cậu ấy?" Người kia biết hẳn là ai sao?

Phó Diên Thăng rũ mắt: "Được rồi, anh chọn xong thì gửi cho tôi lí lịch của bọn họ cho tôi đã, đợi tôi với cậu ấy ok rồi thì làm hợp đồng... Thôi, cúp trước nhé."

Dập điện thoại xong, Phó Diên Thăng quay ra nói với hân: "Nếu không có vấn đề gì thì tối nay là tìm được thôi."

Thích Tự: "Anh vừa gọi điện cho đại diện pháp lí của công ti điều tra Trác Thạch phải không?"

Phó Diên Thăng: "Cậu cũng biết à?"

Thích Tự: "Có ghi trong hợp đồng điện tử giữa anh với tôi, Giang Hiếu."

"Chi tiết nhỏ như vậy mà cậu cũng nhớ kĩ thế à?" Phó Diên Thăng nhướn mày, "Trí nhớ tốt thật."

Thích Tự tò mò: "Anh với công ti điều tra đó là thế nào vậy? Chẳng phải Từ Nhất Chu nói đây chỉ là một công ti vỏ bọc thôi à?"

(*shell company: công ti không có hoạt động kinh doanh hay tài sản gì, chủ yếu lập ra để đứng tên, lách luật, trốn thuế...—không phải lúc nào cũng bất hợp pháp, nhưng có thể bị sử dụng cho mục đích phi pháp)

Phó Diên Thăng giải thích: "Giang Hiếu là một người bạn tôi quen từ hồi đi học, công ti này là của anh ta, ban đầu lập nên để làm vỏ bọc thật, bởi vì nhân viên toàn làm bán thời gian như tôi thôi, có nó thì tiện cho mọi người thu phí làm ngoài, nhưng về sau Giang Hiếu phát hiện ra, nhu cầu điều tra doanh nghiệp trên thị trường tương đối nhiều, vì vậy dần dần biến nó thành chính quy, hiện tại cũng tuyển không ít nhân viên toàn thời gian để nhận điều tra các vụ tố tụng rồi."

Thích Tự gật gù suy nghĩ: "Vậy có bao nhiêu điều tra viên làm thêm như anh?"

Phó Diên Thăng: "Không nhiều lắm, trước kia mọi người nhận làm thêm là vì còn đang trong trường, giờ thì ai nấy đều có công việc ổn định rồi, cũng không thiếu tiền, đâu rảnh nhận việc ngoài nữa?"

Thích Tự: "Trong trường? Đại học?"

Phó Diên Thăng: "Tầm năm 4 đại học, hồi đó thời gian dư dả, tôi cũng muốn thử áp dụng mấy cái học được vào thực tiễn, nên nhận chơi thôi."

Nhận... chơi? Nếu như hần đoán không nhầm, lúc học đại học năm 4 thì Phó Diên Thăng còn chưa có thành niên mà?

Thích Tự kinh ngạc nói: "Năm 4 đại học mà đã làm được hết các việc trong danh sách dịch vụ anh gửi tôi hồi trước ấy hả?"

"Phạm vi hồi đó chưa rộng đến thế, cơ mà..." Phó Diên Thăng nghĩ nghĩ lại, "Cũng không kém mấy đâu, ngoài mấy việc yêu cầu kinh nghiệm thực tế ra thì nhận được gần hết."

"...!"

Thích Tự bỗng nhiên bị đá kích không nhẹ, cùng là sinh viên mà sao lại có chênh lệch lớn như vậy!?

"Sao đấy?" Thấy hần lập lờ nhìn mình như thế, Phó Diên Thăng mỉm cười, "Ánh mắt gì thế này? Mê tôi rồi à?"

"Anh nói lung tung cái gì đấy..." Thích Tự phản bác theo quán tính, nhưng trái tim lại bắt đầu nhảy loạn vì câu nói này của đối phương.

Tối đó, Phó Diên Thăng ăn cơm với Thích Tự xong thì về luôn.

Thích Tự ngồi một mình trong phòng, nghĩ lại những chi tiết khi ở chung với Phó Diên Thăng chiều nay mà không khỏi cảm thấy hình như mình đã hiểu lầm ở đâu đó...

Công cuộc điều tra của hắn không có gì tiến triển, làm việc cũng không được tốt, thế nhưng Phó Diên Thăng không những không tỏ ra thất vọng, mà còn dịu dàng an ủi hắn, còn ra sức hỗ trợ những việc hắn không giải quyết được... Mà đây thì đâu phải thái độ của một người thầy muốn kiểm tra thành quả dạy học của mình?

Nghi vấn đã bị đè xuống không biết bao nhiêu lần lại nổi lên—Lẽ nào người đàn ông này, thích hắn?

Nếu như không thích, tại sao Phó Diên Thăng lại dùng khúc nhạc violin hắn chơi làm nhạc chuông? Nếu như không thích, tại sao khuya rồi mà anh ta còn chạy đến đường Hoài Kim đón hắn? Nếu như không thích, tại sao đối phương phải chạy khắp ba cái hiệu thuốc trong đêm chỉ để tìm thuốc mỡ trị cháy nắng cho hắn? Nếu như không thích, có gì người này lại hi sinh cả cuối tuần tốt đẹp để bận bịu vì hắn?

Nghi theo hướng này, rồi nhớ lại những lời mà Phó Diên Thăng đã nói trong bữa lẩu, Thích Tự mới ngộ ra đâu đâu cũng là ẩn ý bày tỏ!

—Thích không? Tiếc là, thứ này chỉ truyền cho con dâu nhà họ Phó thôi;

—Nếu biết tôi muốn gì, rất có thể cậu sẽ lợi dụng nó để đạt được mục đích cá nhân, mà như vậy thì hoàn toàn khác với dự tính ban đầu của tôi;

—Tôi sẽ không ép buộc cậu, trừ phi là cậu cam tâm tình nguyện.

...

Đúng vậy, bởi vì không biết Thích Tự có thích mình hay không, nếu Phó Diên Thăng bộp chộp bày tỏ thì sẽ biến tình cảm thành khiên cưỡng...

Mà rất có thể, Thích Tự sẽ bán rẻ tình cảm của mình trong một thời gian để khiến đối phương ở lại thật, dù sao hắn cũng không ghét bỏ Phó Diên Thăng.

"Ha..." Thích Tự bất giác cười lên, như thể một chân trời mới vừa được mở ra trước mắt, hưng phấn đi đi lại lại trong phòng đến mấy vòng.

Hắn phải ép mình bình tĩnh lại, không được đưa ra kết luận vội vàng như vậy.

Nhờ mà là hiểu nhầm thì vứt mặt mũi đi đâu? Dù gì hắn cũng đã có một lần ve vãn thất bại...

Không đúng, Thích Tự chợt nhận ra, thất bại ấy cũng đâu thể nói lên điều gì! Kể cả Thầy Phó có thích hắn thật, thì đối phương cũng đâu phải dạng sẽ lợi dụng người say mà đục nước béo cò!

Nghĩ đến đây, Thích Tự không nhịn được mà gõ lên đầu mình một cái vì mấy ý tưởng loạn lạc nực cười của mình trước đây.

—Thích Tự à Thích Tự, Phó Diên Thăng chê cũng chẳng sai, mà đúng là gốc mà.

Một lần thất bại, mà không biết thử thêm lần hai lần ba à?

*

Khoảng 9h tối, Thích Tự nhận được thông tin về các nhân viên điều tra do Phó Diên Thăng gửi tới, tổng cộng ba người, lần lượt có tên Vệ Thiên Thụy, Lý Quang và Hạ Cảnh Thạch, tuổi tầm 25 26.

Được Phó Diên Thăng báo giá dịch vụ điều tra cho xong, Thích Tự thấy cũng không có vấn đề gì, bèn kí hợp đồng với Trác Thạch.

Sau đó hai người lại thảo luận về lịch trình cụ thể cho ngày mai.

"Tính cả mấy người cậu muốn đưa theo nữa là tám người, chia ra hai xe đi, nhưng sợ là khách sạn cậu ở có tai mắt của MeiWei, tôi nghĩ cậu nên đi tách khỏi bọn họ thì hơn." Phó Diên Thăng đề nghị để một trong hai vệ sĩ

của hắn ở Hải Thành đi chung xe với ba điều tra viên kia, còn Vương Mãnh, Ngô Song, Phó Diên Thăng và hắn sẽ đi cái còn lại, đến Ninh Thành rồi tìm chỗ tụ lại sau.

Thích Tự thấy vậy cũng hợp lí, cả hai quyết định xong thì bàn đến thời gian và địa điểm gặp mặt hôm sau rồi cũng đi nghỉ ngơi.

8h sáng chủ nhật, Ngô Song đến thẳng khách sạn của Thích Tự, Vương Mãnh đánh xe chở ba người đi, đầu tiên là qua nơi ở của Phó Diên Thăng để đón đối phương.

Phó Diên Thăng cũng ở ngay trong quận Kim Dung, đi theo định vị được gửi thì lái xe chỉ mười phút là tới nơi.

"Thì ra anh ở gần tôi nhỉ." Thích Tự nhìn nhìn tòa chung cư cao cấp qua cửa kính, hỏi Phó Diên Thăng vừa lên xe, "Anh ở đây một mình à?"

Phó Diên Thăng ừ một tiếng rồi hỏi: "Ăn sáng chưa?"

"Ăn một ít ở khách sạn rồi." Thích Tự tò mò hỏi, "Vậy gia đình anh thì sao?"

"Cũng ở Hải Thành, nhưng ở chỗ của bọn họ." Phó Diên Thăng lấy cafe và sandwich mới mua ở Starbucks ra, hỏi, "Tôi ăn ở đây không phiền chứ?"

"Không sao." Thích Tự còn kéo hộ tay vịn từ ghế giữa ra cho đối phương để cafe.

Sau đó ho nhẹ một tiếng, bắt đầu ho he dò hỏi: "Một người đàn ông 27 tuổi độc thân ở đây một mình, không có partner mà không thấy cô đơn à?"

Phó Diên Thăng liếc hắn, nói: "Có cậu sinh viên đẹp trai thanh thuần ngày nào cũng quán lấy tôi để trò chuyện qua mạng rồi, cô đơn thế nào được?"

Thích Tự: "...!"

F...u...c...k.....Y...e...s!

Thầy Phó vừa mới tán hấn đúng không!? Chứ bình thường ai lại đi nói những lời này!? Không sợ bị nói là bõn cọt lưu manh à!?

Thích Tự điều chỉnh lại nhịp thở của mình một chút, rồi mới ra vẻ bình tĩnh gheo lại: "Đáng tiếc là cậu sinh viên này sắp hết hợp đồng rồi, sớm sẽ không quần lầy anh nói chuyện được nữa đâu."

Phó Diên Thăng nói: "Không sao, hợp đồng trò chuyện kết thúc thì còn có thể kí hợp đồng khác mà, biết đâu lúc đó lại còn ở chung ấy chứ."

Thích Tự: "..."

Ở chung? Phó Diên Thăng đang ám chỉ là sẽ đồng ý kèm cặp hấn sao?

Chắc, trước kia mắt hấn mù dờ hay sao mà lại nghĩ người đàn ông này chính trực vậy không biết...

Làm nũng, bá đạo, quần người gì đó... rõ ràng là không một lúc nào bỏ qua cơ hội chòng gheo hấn!

Thích Tự không biết phải hình dung tâm trạng hiện tại của mình ra sao, hưng phấn và đặc ý là đương nhiên—Hấn sùng bái Phó Diên Thăng như thế, giờ biết Phó Diên Thăng thích mình, cũng khác gì năm thóp được đối phương đâu, quả là muốn khoe lên cho cả thế giới một phen.

Chưa kể, trước kia Thích Tự toàn gặp phải mấy kẻ vừa gặp mấy lần đã mạnh miệng nói thích, hoặc tệ hơn là trưng hết cả dục vọng lên mặt giống như Đường Vĩ Diệp kia—miệng nói thích nói yêu rồi đòi hấn phải đáp lại tâm tình như thế, thực chất chính là ích kỉ nhất, bọn họ không hề quan tâm

hắn nghĩ gì cần gì hay muốn gì, chỉ biết phô bày thềm muốn đơn phương của mình rồi gây phiền phức cho người khác.

Nhưng Phó Diên Thăng thì không như thế, đây là lần đầu tiên Thích Tự thấy một tình cảm thâm lặng mà mãnh liệt đến vậy, cứ như một mảnh lưới dày đặc bao lấy hắn, lại giống như một bể nước ấm sâu không đáy ngấm hắn ở bên trong...

Phó Diên Thăng chưa từng nói gì, mà chỉ chờ hắn tự nhận ra.

Chờ đến khi hắn nhận ra, mới phát hiện mình đã bị bao quện, đã bị ngấm quện mất rồi.

...

Thế nhưng chính điều này cũng khiến Thích Tự không khỏi bực mình và ảo não, bởi vì hắn cảm thấy rõ ràng là mình đã bị bẫy.

Với khả năng của Phó Diên Thăng, nhất định đối phương đã nhìn ra hết, cho nên mới thỉnh thoảng trêu hắn dần, ngốc, đáng yêu...

Nếu đây mà là một trò chơi thương chiến mô phỏng, thì đảm bảo hắn đã game over rồi!

Cứ nhớ tới những tâm tình rối rắm, những nỗ lực lầm lạc trước đây của mình, Thích Tự lại càng không cam tâm, chỉ muốn Phó Diên Thăng cũng phải nếm mùi y như vậy!

Có lẽ thấy hắn bần thần quá lâu, Phó Diên Thăng mới chuyển chủ đề: "Sáng nay bôi thuốc trước khi đi chưa?"

"Bôi rồi." Thích Tự hơi nheo mắt, lại cười nhạt, "Nhưng mà cảm thấy Thầy Phó bôi cho vẫn dễ chịu hơn."

Phó Diên Thăng: "..."

Thích Tự lặng lẽ quan sát nét mặt của người kia, phát hiện ra đối phương cũng không còn bình thản như trước nữa!

Mấy giây sau, Phó Diên Thăng mới giơ tay đẩy kính, nhìn hẳn nói: "Vậ à, thế để tôi lại bơi cho nhé?"

Thích Tự đang-mừng-thâm bồng thấy khoe miệng giật một cái...

Không đúng, tại sao hẳn lại cảm thấy diễn biến theo chiều hướng này có mùi nguy hiểm thế nhỉ?

*****

<Epilogue>

Một—

Phó *chịu đựng trong ngọt ngào*: "Hình như vợ bắt đầu nhìn thấu rồi, không kháng cự nổi mất, làm sao đây?"

Hai—

Mũ 2: "Tôi có tội tình gì? Vì sao cuối tuần đi tăng ca còn phải nốc nhiều cầu lương như vậy!?"

Số Phức: "Ngon không?"

Mũ 2: "Ông chủ, tôi hoàn toàn có lí do để nghi ngờ anh Phó và con trai của mục tiêu đang hẹn hò! Vì sức khoẻ tâm sinh lí của tôi, ông chủ nhất định phải xử lí đôi cầu nam nam này mới được! QAQ"

-

vtrans by xiandzg

T/N: Không hiểu sao đăng cùng c37 mà lỗi, tí thì em nó bị ém rồi ' _>`

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẤU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 39: Nó Tên Thích Phong

Mục đích của Thích Tự là thăm dò, chứ không phải ve vãn thật—lời nói có thể mập mờ, nhưng hẳn vẫn phải giả vờ tiếp là mình chưa nhìn ra vấn đề.

Trước đây Phó Diên Thăng vẫn luôn dạy hẳn làm gì cũng phải kiên nhẫn, cho nên trước khi xác nhận chính xác 100%, Thích Tự quyết sẽ không để lộ ra suy nghĩ chân thực của mình.

Thích Tự giả dò thu chiêu, chủ động nói lảng sang chuyện khác để làm dịu đi không khí ái muội đột ngột vừa rồi.

Lái xe từ Hải Thành đến Ninh Thành là một hành trình dài, mất gần ba tiếng, Thích Tự ra về đoạn chính được một lúc đã không chịu nổi nữa, lại bắt đầu ngo ngoe.

"Thầy Phó, anh có anh chị em gì không?" Thích Tự hỏi.

"Có một em trai." Phó Diên Thăng nói.

"Anh cũng có em trai?" Thích Tự không ngờ tới.

"Ừm." Phó Diên Thăng nhìn sang hẳn, hỏi, "Sao vậy, cậu cũng thế à?"

"Tôi có một đứa em sinh đôi." Thích Tự cố ý nói, "Tôi với em trai giống nhau như đúc."

Thích Tự nhắc đến chuyện này, chính là vì muốn thăm dò xem Phó Diên Thăng đã bắt đầu thích mình từ khi nào—Trò chuyện online? Sau khi gặp

hắn? Hay là từ tận tháng tư năm ngoái rồi...

Lúc ấy gheo Phó Diên Thăng xong, hắn đã nói tên mình là Thích Phong. Nếu người kia còn nhớ về sự kiện ở Skyline năm ngoái, hắn sẽ nghĩ "bọn họ" là hai người?

"Ồ?" Phó Diên Thăng nhìn có vẻ tò mò, "Em trai cậu tên gì?"

"Nó tên Thích Phong." Thích Tự vẫn theo dõi sát sao nét mặt của Phó Diên Thăng.

Phó Diên Thăng im lặng một lát rồi hỏi: "Thật là giống cậu lắm à?"

"...Ừm." Thích Tự cười nhẹ một tiếng, nghĩ bụng đã sinh đôi thì còn khác được à?

Nhưng không hiểu sao, thấy Phó Diên Thăng phản ứng như vậy, đột nhiên hắn lại có cảm giác ghen ghen kì quái với chính mình trong vỏ bọc của em trai lúc trước...

Phó Diên Thăng lại hỏi: "Sao trước đây chưa bao giờ thấy cậu nhắc về em trai sinh đôi của mình?"

"Ba mẹ tôi li dị, em trai ở lại với mẹ tôi trong nước." Thích Tự trầm nghĩ, Phó Diên Thăng là người thích điều tra nội tình thế cơ mà, chẳng lẽ lại không biết về chuyện này?

Hay là thực chất đối phương cũng chỉ đang diễn, nhằm thăm dò mục đích hắn nhắc đến chuyện này?

Phó Diên Thăng sờ sờ cằm: "Ở trong nước sao..."

Thích Tự cười nhạt, hỏi: "Tò mò về em tôi thế cơ à? Có muốn gặp nó không?"

Thấy Phó Diên Thăng còn như cân nhắc thật, máu điên trong người Thích Tự tăng lên vùn vụt—Anh cứ thử nói muốn đi, xem tôi có đá anh khỏi xe luôn không!?

"Thôi." Phó Diên Thăng lắc đầu, "Mình cậu là tôi đủ mệt rồi, thêm một cậu nữa thì chắc không kham nổi đâu."

Thích Tự: "???"

Người này còn nghĩ đến chuyện muốn cả hai!? Sao anh không muốn lên giờ luôn đi!?

Phó Diên Thăng nhìn hẩn, hỏi: "Mà trông cậu có vẻ không vui khi tôi muốn gặp em trai mình lắm nhỉ?"

Thích Tự hết hồn vì chột dạ, vừa vội vàng kiểm điểm xem mình có để lộ ra cảm xúc nào không nên hay không, vừa giả vờ không hiểu: "Sao anh lại nói vậy?"

Phó Diên Thăng cười nói: "Trực giác."

Thích Tự: "..."

"Bị nói trúng tim đen rồi hả?" Phó Diên Thăng nhú mày, "Ày, tính chiếm hữu của cậu cũng kinh thật."

Thích Tự: "..."

Cái đm...

Quả không hổ danh Thầy Phó thâm sâu!

Giờ phút này, Thích Tự mới thảng thốt nhận ra mình đang phải đối mặt với một đối thủ tầm cỡ mức nào.

Tất cả những nước đi và chiến thuật tâm lí mà hắn biết đều là do đối phương dạy cho... Thầy Phó sao có thể dễ bị hắn nắm thóp thế được?

Mới rồi còn đang dẫn dắt cuộc nói chuyện, thế mà chỉ sơ sẩy có một bước, hắn đã bị Phó Diên Thăng phản công chọc thủng ý đồ thăm dò.

Đúng là đáng sợ...

Nhưng lại càng khiến Thích Tự trở nên... hưng phấn hơn!

Phó Diên Thăng phát hiện tính chiếm hữu của hắn, nhưng vẫn chiều theo mà nói không muốn gặp em trai, chứng tỏ là sao?

—Là Thầy Phó thích hắn chứ sao!

Ha ha.

Đây hoàn toàn không phải một trò chơi thăm dò dễ dàng, mà là một trận đấu trí để kiểm nghiệm chiến thuật và khả năng diễn xuất của nhau!

Thích Tự nhướn mày, đặc ý nói: "Anh để ý tôi vui hay không thế cơ à?"

Phó Diên Thăng: "Cậu không thích thế sao?"

Thích Tự: "Tôi thích hay không quan trọng à?"

Phó Diên Thăng: "Quan trọng chứ, cậu đang là đối tượng tôi phục vụ mà."

Thích Tự tò mò: "Vậy đến lúc hợp đồng của chúng ta kết thúc, anh sẽ không để ý xem tôi vui hay buồn nữa phải không?"

Phó Diên Thăng: "Còn tùy tình hình."

Thích Tự: "Tình hình gì?"

Phó Diên Thăng: "Nếu cậu còn níu kéo tôi như bữa đi ăn lẩu cá hôm trước, tôi sẽ vẫn để ý, có qua có lại mà."

Thích Tự thở dài nói: "Nhưng đến giờ mà tôi vẫn chưa ngộ ra Thầy Phó muốn gì, sợ là sẽ không thể giữ lại anh mất..."

Phó Diên Thăng: "..."

Thích Tự sững sờ, hơ? Thầy Phó không phản bác à? Có phải hẳn thẳng ván này rồi không?...

Vài giây sau, Phó Diên Thăng mới trầm ngâm nói: "Tôi nghĩ rồi, có khi đi gặp em trai cậu cũng hay."

Thích Tự: "..."

Họ Phó này chán sống rồi à!!!

Phó Diên Thăng: "Cậu ấy ở Hải Thành à? Đang học trường nào? Ngành gì vậy?"

Thích Tự ra sức đề cơn thịnh nộ giật cấp 10 trong lòng xuống, tự nhủ mình nhất định phải nhịn, không được để ý, không để ý một chút nào...

"Ừ, anh đi đi, em tôi nó là hotboy đại học F, qua hè này lên năm 3, khoa Báo chí, anh cứ đến đại học F hỏi đại một nữ sinh là ra đây." Thích Tự sầm mặt cười.

Phó Diên Thăng: "Cậu ấy có người yêu chưa?"

Thích Tự liếc mắt nhìn người kia: "Có người yêu chưa thì liên quan gì đến anh?"

Phó Diên Thăng: "So xem hai anh em cậu ai giác ngộ về mặt tình cảm sớm hơn."

Thích Tự: "...???"

"Thích tông..." Ngô Song ngồi ghế phó lái rất cục không nhịn được mà mở miệng, "Phía trước có trạm nghỉ, cậu có muốn dùng toilet không?"

"Hả." Thích Tự xốc lại tinh thần, "Ừ, có."

Đến trạm nghỉ, vừa xuống xe, Thích Tự đã thấy trên đầu có gì đó chụp lên, nhìn lên mới biết—là mũ lưỡi trai Phó Diên Thăng vừa đội lên cho hắn.

"Đừng có phơi nắng nữa." Người kia nhẹ tay giúp hắn đội lại tử tế.

Thích Tự quay sang, thấy Phó Diên Thăng cũng đang đội một chiếc y hệt...

Hắn nhìn ra chỗ khác, rũ mắt xùy một tiếng, nét mặt rất cục cũng tươi tỉnh lại.

*

12 giờ trưa, bốn người vào đến trung tâm Ninh Thành, trước hết là giải quyết cho xong bữa trưa.

Mấy điều tra viên kia xuất phát trước, đã đến thẳng Khâu Trấn, nhóm Thích Tự ăn xong mới đến tụ lại với bọn họ.

Ba điều tra viên thuê tạm một nhà nghỉ ở Khâu Trấn, chỉ cách xưởng may của MeiWei 1.5km.

1h30 chiều, Thích Tự gặp mặt bọn họ, đều là các thanh niên có ngoại hình phổ thông.

Trong đó Vệ Thiên Thụy là tổ trưởng tổ điều tra này, tóc để húi cua, mặt mũi đàng hoàng, chủ yếu phụ trách lên kế hoạch, phân chia nhiệm vụ và

phân tích đằng sau, Lý Quang và Hạ Cảnh Thạch nhỏ con hơn, nhưng nhìn qua đều rất nhanh nhẹn, phụ trách điều tra hiện trường và thu thập thông tin.

Lúc Thích Tự đến, mấy người họ đã đang cài đặt màn hình giám sát ở một phòng, Phó Diên Thăng chào hỏi xong cũng bắt đầu thảo luận về kế hoạch điều tra.

Biết Thích Tự cũng định đến xưởng, Vệ Thiên Thụy lập tức ngăn cản: "Thích tổng, thiết nghĩ trước hết cậu đừng ra mặt vội."

Thích Tự khó hiểu: "Tôi không ra mặt?"

"Đúng vậy, ít nhất là trong vòng một tuần tới. Kế hoạch của tôi là để Lý Quang đóng giả một mối buôn trang phục từ bên ngoài, đến xưởng tìm quản lí để bàn chuyện hợp tác. Tới đó, Lý Quang sẽ mang theo thiết bị ghi âm này, tìm cơ hội gắn vào một vị trí thích hợp, pin bên trong có thể chạy liên tiếp 120-180 giờ, tức là khoảng 5-7 ngày. Trong xưởng mà có hoạt động kinh doanh ngoài luồng thì đều sẽ bị ghi lại rồi gửi thẳng đến máy chủ này làm chứng cứ..." Vệ Thiên Thụy vừa giải thích vừa giới thiệu với Thích Tự về thiết bị mà bọn họ mang theo, "Nếu thuận lợi gài được máy ghi âm, bọn tôi sẽ liên tục gửi thông tin ghi lại được đến cho cậu, một khi cậu nghe ra nội dung gì không thích hợp thì hãy báo lại luôn, sau đó chúng ta sẽ tính toán thời cơ để cậu ra mặt."

Thích Tự: "Thời cơ nào?"

Phó Diên Thăng đứng bên cạnh nói: "Hẳn là thời cơ để bắt quả tang kẻ gian."

Vệ Thiên Thụy gật đầu: "Chính xác, chưa đến thời cơ thích hợp thì cậu cứ làm việc và sinh hoạt như bình thường, đừng để bất kể ai nhìn ra điểm lạ."

Thích Tự: "..."

Thích Tự thấp giọng nói: "Thế chẳng phải là cuối tuần này tôi đến đây vô ích à?"

"Không hẳn, bọn tôi không hiểu rõ về tình hình ở MeiWei, vẫn cần cậu chỉ cho một chút." Vệ Thiên Thụy chỉ chỉ vào nút áo sơ mi của Lý Quang, "Trên người Lý Quang có gắn camera ghi hình, lát nữa cậu ta sẽ đến xưởng với Hạ Cảnh Thạch, cậu có thể ở lại nhìn xem."

Thích Tự nói cho Vệ Thiên Thụy, MeiWei có tổng cộng ba nhà máy ở trong nước, chỗ này là cái lớn thứ hai.

Hắn thấy trong sổ ghi chép của công ti, tháng nào Khâu Như Tùng—con trai Khâu Minh Dương cũng đến đây hai lần, chủ yếu để giám sát chất lượng và khâu xuất xưởng cho thị trường tiêu thụ trong nước.

Xưởng may làm việc theo hệ thống ba ca, ngoài Tết ra thì hầu như không ngừng nghỉ, cho nên cuối tuần cũng vẫn có công nhân và quản lí phụ trách bình thường.

(*hệ thống ba ca: làm việc cả 24h, chia ra các ca 0-8h 8-18h 16-24h để nhân viên thay phiên, thường được áp dụng ở các nhà máy sản xuất)

"Anh định để Lý Quang giả làm mỗi buôn như thế nào?" Thích Tự nhíu mày nói, "Nhà máy MeiWei chỉ sản xuất quần áo cho nhãn hiệu của mình, bình thường sẽ không hợp tác với mỗi bên ngoài đâu."

Phó Diên Thăng ở bên cạnh khoanh tay nói: "Theo như tôi biết thì phần lớn nhà máy của các thương hiệu vẫn lén lút nhận mỗi ngoài luồng—nhất là nhà máy nào không chịu sự giám sát trực tiếp của doanh nghiệp sở hữu, chỉ cần có máy để không, công nhân rảnh, vật liệu thừa, mấy ai sẽ bỏ qua cơ hội lợi dụng tài nguyên để trốn. Chỉ có điều với nhà máy lớn như của

MeiWei, kí kết đã lâu dài thì quản lí cũng sẽ thận trọng hơn trong việc tin tưởng khách tư, khó mà chịu hợp tác với mỗi buôn mới gặp lần đầu đây."

Vệ Thiên Thụy gật đầu: "Không sai, nhưng dù sao chúng ta cũng phải thử."

Sau khi thảo luận sơ bộ với bọn họ xong, Thích Tự không khỏi cảm khái, đây đâu phải điều tra bình thường? Rõ ràng là thẩm tra chuyên nghiệp luôn rồi mà?

So ra, mấy việc hãn làm dạo vừa rồi đúng là bát nháo.

3 giờ chiều, Thích Tự ngồi trước máy vi tính ghi hình thời gian thực trong phòng giám sát.

Thấy Lý Quang và Hà Cảnh Thạc ra lấy xe ở gần đó rồi đi thẳng đến cổng chính của nhà máy MeiWei, thương lượng với người gác bên ngoài xong thì thuận lợi tiến vào nhà máy, rồi được đưa đến một gian tiếp khách. Khoảng 30 phút sau, một người phụ nữ chừng hơn 30 tuổi đi vào.

Lúc này, tiếng từ thiết bị ghi âm cũng truyền ra.

"Tôi là quản lí trực ca, giám đốc xưởng và quản lí chuyên môn hôm nay đều không ở đây, mấy cậu có muốn bàn chuyện hợp tác thì thứ hai hãy quay lại."

Lý Quang đứng dậy nói: "Vậy có thể cho bọn tôi tham quan quanh xưởng và các thiết bị một chút chứ, để xem xem có phù hợp với yêu cầu của bên tôi không ấy mà."

Người phụ nữ kia tỏ ý xin lỗi: "Tiếc quá, xưởng chúng tôi lại không cho phép tham quan không đặt trước."

Thích Tự đang ảo não thay hai người kia thì đã thấy Hà Cảnh Thạc đứng dậy nói: "Chị, chị sẵn siu giúp bọn em với, bọn em nghe danh về công nghệ chất lượng ở MeiWei đã lâu nên rất muốn được hợp tác cùng, không cần đơn hàng lớn, đơn hàng nhỏ cũng được. Chị là quản lí, tức là thuộc hàng lãnh đạo rồi, bọn em bàn với chị cũng được mà..."

Vừa nói vừa đi đến trước mặt người phụ nữ kia, quay lưng về phía Lý Quang, trong tay còn cầm theo thứ gì đó, đến khi lướt qua camera ẩn một cái, Thích Tự mới nhận ra thứ kia chính là một xấp tiền, nhìn độ dày thì khoảng chừng 2000NDT.

Người phụ nữ kia cười nói: "Cái cậu này khéo miệng ghê đấy, thôi được rồi, để tôi dẫn các cậu đi một chút, nhưng mà nói trước, chuyện kia chắc là khó đấy, bình thường MeiWei không hợp tác với mối ngoài đâu, trừ phi là cậu được quản lí Tiểu Khâu giới thiệu."

Hà Cảnh Thạc nói: "Quản lí Tiểu Khâu?"

Người phụ nữ kia nói: "Là quản lí bộ phận PMC của MeiWei, khâu xuất xưởng của bên tôi đều phải thông qua cậu ấy, để lát tôi đưa danh thiếp cho, có gì các cậu cứ liên lạc trực tiếp mà nói chuyện."

Nghe được điều này, Thích Tự liền nhú mày thật sâu.

*****

<Epilogue>

Một—

[Đề thi đọc hiểu ngữ văn cấp S]

Tình huống: "Không hiểu sao hiện tại hẳn lại có cảm giác ghen tuông kì quái với chính mình trong vỏ bọc của em trai."

Hỏi: "Hắn đang ghen với ai?"

Thích Phong: "Ở cách xa ngàn dặm, vẫn chịu cảnh thâm sát! Tôi hận!"

Hai—

Phó: "Hối hận vì đã lừa anh chưa?"

Cá: "Tôi nói chưa thì anh định làm gì?"

Phó: "..."

-

vtrans by xiandzg

T/N: Cái xe bốn mống mà hai bạn cứ toả gay khí nồng nặc như chốn không người vậy??? Ngô Song và Vương Mãnh cũng biết tổn thương có được không???!

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẤU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 40: Thứ Bug Trí Mạng

Phó Diên Thăng đứng ở bên cạnh cũng cười nhạt: "Xem ra quản lí PMC này của bên cậu có nhiều vấn đề đấy."

Thích Tự không trả lời, chỉ để ý Lý Quang và Hà Cảnh Thạc đi theo người phụ nữ kia ra khỏi phòng khách, tiến về các phòng sản xuất.

Các hoạt động cắt may, sản xuất và hoàn thiện trong nhà máy vẫn diễn ra bình thường. Bọn họ đi rất nhanh, cho nên nên nhìn qua camera gắn trên người Lý Quang, Thích Tự cũng chưa nhìn ngay ra được điều gì có vấn đề.

Sau đó là tới phòng ủi ép thành phẩm. Thích Tự đã tiết lộ với Lý Quang từ trước, thương hiệu trang phục quốc tế như MeiWei thường đặt ra tiêu chuẩn rất cao cho khâu ủi ép, cũng như người ta vẫn thường nói là "ba công may bảy công ủi", vì vậy Thích Tự mới đề nghị hai người họ nên đưa ra yêu cầu về công đoạn này trong lúc đàm phán.

(*ủi ép trang phục thuộc khâu hoàn thiện, cực quan trọng và có ảnh hưởng trực tiếp tới chất lượng và tính thẩm mỹ của thành phẩm cuối cùng)

Quả nhiên đến đây, Lý Quang bèn dừng lại. Do môi trường trong xưởng tương đối ồn, hiệu quả ghi âm cũng không được tốt cho lắm.

Không biết bọn họ đã thương lượng gì, mà người phụ nữ kia lại dẫn hai người đến một phòng khác.

Chỉ thấy bên trong có một vài công nhân đang đóng gói một vài thành phẩm đã ủi ép xong, đúng lúc camera trên người Lý Quang chiếu đến một

chiếc sweater đính cườm.

Có thể là do chiếc áo kia xuất hiện tương đối lâu, Thích Tự nhìn một hồi bỗng nhiên phát hiện ra có điểm là lạ.

Đến mấy phút sau, nhóm Lý Quang rời khỏi căn phòng kia rồi, Thích Tự mới chợt nhớ ra, hỏi Vệ Thiên Thụy xem có quay lại đoạn vừa nãy được không.

Vệ Thiên Thụy sững sốt: "Muốn xem lại luôn sao?"

Thích Tự gật đầu, hẳn phải xác nhận ngay lập tức.

Vệ Thiên Thụy đành mở một máy tính khác, lục lại hệ thống file dự phòng rồi tua đến đoạn chiếc áo vừa rồi cho hẳn xem.

Cùng lúc đó, Thích Tự cũng bảo Ngô Song mang đến cho mình ipad làm việc, mở ra thiết kế bộ sưu tập quý vừa rồi của ME·WE—quả nhiên là tìm được chiếc áo đính cườm tương tự với hình ảnh được Lý Quang ghi lại vừa rồi.

Đúng vậy, chỉ là tương tự.

Bởi vì chiếc trong bộ sưu tập thì có thêm mấy chữ ME·WE, logo rất lớn, lại được dệt trực tiếp bằng chỉ đồng màu để tạo nên hiệu ứng đường mờ—cũng có nghĩa là, logo này không thể được in lên bằng công nghệ hậu kì.

Thích Tự có ấn tượng với chiếc áo đính cườm này, vì đây là một trong số những mặt hàng giảm giá tồn kho từ quý xuân mà hẳn trông thấy khi điều tra về thực trạng tiêu thụ của MeiWei tuần trước. Thậm chí lúc ấy, hẳn còn nhìn kĩ lại vì cảm thấy tay nghề và thiết kế tương đối thú vị.

Nhưng món đồ trong camera ấn vừa rồi, vì sao đã qua khâu ủi ép mà không hề có logo?

Thích Tự so sánh tỉ mỉ lại một hồi, mới phát hiện ra vị trí hạt cườm trên hai áo cũng khang khác!

Phó Diên Thăng hỏi hần: "Có phát hiện gì à?:"

Thích Tự nhìn chăm chăm vào màn hình vi tính, nét mặt nghiêm trọng, nói: "Món đồ này, không phải là sản xuất cho MeiWei."

Nhưng hiển nhiên là bọn họ đã lấy trộm thiết kế của ME·WE, thậm chí khả năng cao là cả nguyên vật liệu của ME·WE.

Thực tế, MeiWei có được chỗ đứng của mình giữa vô số thương hiệu quốc tế hiện nay chủ yếu là nhờ sự đầu tư của Thích Nguyên Thành vào khâu công nghệ và thiết kế ngay từ năm xưa—trung tâm thiết kế của MeiWei nằm ở New York, tập hợp các nhà thiết kế nổi danh từ khắp các nơi trên thế giới, đảm nhiệm sáng tạo cho tất cả các nhãn hiệu con trực thuộc.

Sau khi hoàn thành ở nước ngoài, các thiết kế sẽ được gửi về nước để bộ phận kỹ thuật tiến hành định dạng bằng công nghệ, rồi cuối cùng mới gửi đến xưởng để bắt đầu sản xuất số lượng lớn.

Mà do một phần công nghệ đặc thù, nhà máy của MeiWei được trang bị rất nhiều các thiết bị gia công, máy in nhuộm cao cấp và thậm chí là cả bộ phận thủ công mà những nhà máy nhỏ không có. Các kỹ thuật này đều đòi hỏi chi phí thiết bị cũng như nhân lực không hề nhỏ, bởi vậy nên giá cả mới cao hơn các nhãn hiệu thông thường...

Nghe hần giải thích xong, những người xung quanh liền có những vẻ mặt khác nhau.

Nếu như món đồ ấy không phải của MeiWei, thì là của ai?

Là ai đang thao túng dây chuyền sản xuất này, và đám trang phục kia sẽ được bán đi đâu?

Vấn đề từng khiến Thích Tự đau đầu suốt năm ngoái—vì có gì mà hướng đi của lợi nhuận tại MeiWei lại không tương xứng với sự gia tăng về chi phí sản xuất—dường như rốt cục đã lộ ra sơ hở tại đây.

Trong camera đang ghi hình, Lý Quang và Hà Cảnh Thạch đã tham quan xong tất cả các khoang, chuẩn bị rời đi.

Đợi khi hai người quay về, Thích Tự lại hỏi thêm, đặc biệt chú ý tới những chuyện phát sinh sau khi đi khỏi phòng ủ ép.

Lý Quang nói: "Bọn tôi hỏi quản lí trực ban kia quá trình ủ ép ở MeiWei như thế nào, về sau hợp tác sẽ được loại chất lượng trang phục ra sao, thì được dẫn đến căn phòng kia."

Thích Tự đã hiểu vấn đề, thì ra vì nhắc đến nhắc những yêu cầu này nên Lý Quang mới được đưa đi thăm căn phòng "bí mật" kia.

Điều này chứng tỏ, từ trên xuống dưới ở nhà máy đều biết về sự tồn tại của dây chuyền mờ ám kia, nhưng nếu đổi thành hẳn đi điều tra thì hiển nhiên sẽ không ai nhắc tới, càng sẽ không để hẳn thấy được cảnh tượng kia.

"Quản lí trực ban kia có đưa cho anh danh thiếp của quản lí Tiêu Khâu không?" Thích Tự hỏi.

"Có đây." Lý Quang móc ra một mảnh giấy từ trong túi.

Thích Tự nhìn thoáng qua, quả nhiên trên đó có in tên Khâu Như Tùng.

"Anh thử gọi cho anh ta theo đề nghị của quản lí trực ban kia xem, cứ bảo là muốn bàn chuyện hợp tác."

Lý Quang sửng sốt: "Muốn tìm hẳn ta đàm phán thật sao?"

Thích Tự híp mắt, thấp giọng nói: "Nếu không thì sao có thể lần ra đầu mối? Không sao đâu, hăn có điều kiện gì thì cứ nói cho tôi, tôi có thể phối hợp."

Lý Quang: "Tôi hiểu rồi."

Lý Quang cầm điện thoại lên gọi ngay cho Khâu Như Tùng trước mặt Thích Tự, nhưng chưa đầy hai phút thì đã dập máy.

"Anh ta từ chối à?" Thích Tự hỏi.

Lý Quang lắc đầu: "Hăn bảo tôi gần đây không bàn chuyện hợp tác, tháng 9 hăng gọi lại."

Thích Tự: "..."

Tháng 9, chẳng phải chính là thời điểm hăn sẽ kết thúc công việc để về Mỹ à?

Quả nhiên là đám người này chỉ đang diễn trò trước mặt hăn!

Thích Tự không khỏi tức giận, nhưng cũng chưa bao giờ tỉnh táo hơn, bởi vì rốt cục, hăn đã tìm ra cách để đối phó với đám quản lí ở MeiWei.

Lý Quang có nói, bọn họ đã thừa cơ để lại một thiết bị ghi âm trông không khác gì chiếc bút máy bình thường trên bàn làm việc của quản lí trưởng, nhưng có lẽ sẽ chưa thu được tin tức gì hữu hiệu ngay.

Thích Tự thấy mình ở lại Ninh Thành lúc này cũng không để làm gì, bèn quyết định quay về Hải Thành ngay tối đó.

Do ngày hôm sau còn phải đi làm, Phó Diên Thăng cũng về cùng hăn luôn.

*

Trên đường về, Thích Tự nhìn rõ là ảo não.

"Chẳng phải là có tiến triển rồi à? Sao vẫn nhăn nhó thế này?" Phó Diên Thăng thử an ủi hẳn.

Nhớ lại những đánh giá hôm qua của người này, Thích Tự lại không nhịn được mà hỏi: "Thầy Phó, có phải anh thấy tôi dần lăm đúng không?"

Thấy Phó Diên Thăng chăm chú im lặng vài giây, Thích Tự nói luôn: "Thôi, khỏi cần nói, tôi hiểu ý anh rồi."

"Không phải." Phó Diên Thăng vội nói, "Vừa rồi tôi đang nghĩ xem nên khen thế nào thì cậu sẽ vui."

Thích Tự: "... " Mẹ, khen thật thì anh cần gì phải nghĩ nữa?

Phó Diên Thăng: "Thật ra cậu chỉ chưa có chút kinh nghiệm xã hội thôi, này là thiếu hụt trời sinh rồi, bồi dưỡng dần dần cũng được mà."

Thích Tự: "... "

Hắn thề, Phó Diên Thăng mà còn dám nói thêm một câu nữa, hẳn nhất định sẽ ra tay đánh người ngay tại đây!

Phó Diên Thăng vươn tay vuốt vuốt sau ót hẳn, đành nói: "Còn không được nữa, thì cậu vẫn còn có tôi mà?"

Thích Tự: "... "

Hắn vốn đang tức giận là thế, nhưng không biết có phải do biết Phó Diên Thăng thích mình hay không, mà nghe được câu nói này, cơn bực trong lòng Thích Tự cũng như tiêu tan.

Cái vị vừa chát lại vừa ngọt này...

Chính là cảm giác thích một người sao?

Bất cứ lúc nào cũng có thể phát rồ vì một câu nói của đối phương, nhưng chỉ trong nháy mắt đã bị người kia dỗ cho vui vẻ, như đang được đắm mình trong gió mát, tung bay tận tầng mây.

Đúng là kì diệu...

Nhưng rồi Thích Tự lại rơi vào mờ mịt, hẩn đần như vậy, rốt cục Phó Diên Thăng thích hẩn ở điểm nào?

Chẳng lẽ cũng chỉ vì ngoại hình, giống như những người nông cạn từng theo đuổi hẩn trước đây?

...

Đến Hải Thành, Thích Tự mời mấy người vào nhà hàng dưới khách sạn mình ăn một bữa, rồi tính để Vương Mạnh lái xe đưa Ngô Song và Phó Diên Thăng về.

Đã 11h đêm, Phó Diên Thăng lại nói: "Chẳng phải cậu còn muốn tôi bôi thuốc mỡ cho à?"

Thích Tự: "..."

Hẩn lập tức lại muốn ngo ngoe!

10 phút sau, Phó Diên Thăng đi theo Thích Tự về phòng.

"Muốn uống gì không?" Thích Tự lật qua menu đêm, thấp giọng nói, "Rượu trà có cả."

"Vậy gọi trà tiêu thực đi." Phó Diên Thăng nói.

Thích Tự điện xuống quầy dịch vụ gọi một bình Lão Quân Mi, rồi nói: "Tôi đi tắm qua cái đã, nhanh thôi, anh đợi một lát được không? Bao giờ phục vụ mang đồ lên thì mở cửa giúp tôi."

Phó Diên Thăng: "Ừ."

Thích Tự bình tĩnh đi vào nhà tắm, đóng cửa kính lại rồi mới bối rối chống tay xuống bồn rửa mặt, há miệng thở dốc.

... Đệt, Thầy Phó ám chỉ cũng quá lộ liễu rồi!

Vừa rồi bị hăn dò hỏi uống trà hay uống rượu, Phó Diên Thăng cũng không hề từ chối, trong khi đã mượn thế này rồi, chẳng lẽ người này còn định mượn cớ ngủ lại!?

...

Thật ra thì, giường của hăn đủ lớn, thêm một người cũng không vấn đề gì...

Má má má, đầu óc hăn bị úng nước rồi à!? Sao có thể để cho Phó Diên Thăng ngủ lại!?

Cho dù hăn có tình nguyện gay vì Thầy Phó thật, nhưng cũng đâu thể đốt cháy giai đoạn thế được? Chưa kể hăn còn chưa trả thù cái người này đủ đâu!

...

Cùng lắm là hôn một cái như ở Skyline năm ngoái thôi...

Lên giường thì tuyệt đối không!

Hăn vẫn thẳng mà!

Chắc Phó Diên Thăng cũng không dám vượt quá giới hạn đâu? Dù sao hôm đó đi ăn lẩu cá, Phó Diên Thăng đã nói là sẽ không cưỡng ép hẳn mà...

...Ê mà khoan, đm đm?

Thích Tự bỗng nhiên nhận ra, chẳng phải nói vậy nghĩa là, dù có bị như cỡ nào thì đối phương cũng chịu hết phải không?

Chỉ cần hẳn kiên quyết giả ngợ, Phó Diên Thăng sẽ không thể làm gì hết!

Như vừa phát hiện ra một thứ bug trí mạng đối với Phó Diên Thăng trong trò chơi này, ánh mắt Thích Tự bèn lóe lên nét giao hoạt.

Hắn nhanh chóng vào tắm rửa, tranh thủ gội đầu rồi khoác áo choàng tắm đi ra ngoài.

Phục vụ đã bưng trà lên, Phó Diên Thăng đang ngồi trên ghế sofa, vừa uống trà vừa lật xem tạp chí tài chính Thích Tự mua về mấy hôm trước.

Trong phòng có trải một lớp thảm rất dày, Thích Tự không xỏ dép mà đi thẳng chân trần, rón rén như mèo đến cạnh Phó Diên Thăng rồi mới cất tiếng gọi: "Thầy Phó, tôi xong rồi."

Phó Diên Thăng giương mắt: "..."

Thích Tự ngồi xuống đối diện Phó Diên Thăng, để thuốc mỡ lên bàn, hai tay khoác lên thành sofa, gác chân lên, ngھnh mặt nói: "Đến đi."

Anh bảo là sẽ không cưỡng ép tôi mà đúng không?

Vậy thì để tôi xem xem, anh có phải người biết giữ lời không.

Phó Diên Thăng: "..."

****

<Epilogue>

Thích Tự: "Thầy Phó, tôi xong rồi."

Phó Diên Thăng: "..."

Xịt máu mũi điên cuồng!!

Tự bê đá đập chân mình rồi, ta hận!

-

vtrans by xiandzg

T/N: Nghịch súng đến lúc cướp cò thì lại bảo tại... ' _>`

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẤU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 41: Cứ Chờ Đó Đi

Người đàn ông kia chỉ rử mắt nói "Để tôi rửa tay đã" rồi đứng dậy luôn.

Khúc cua này khiến Thích Tự không khỏi chưng hửng, hẳn cứ nghĩ là Phó Diên Thăng sẽ trực tiếp vào việc luôn chứ—dưới tình cảnh này rồi mà đối phương vẫn còn đủ lí trí để nghĩ đến chuyện đi rửa tay?

Thích Tự thật sự không hiểu.

Có điều Phó Diên Thăng cũng mau chóng trở về, bình tĩnh lấy thuốc mỡ, chậm rãi vặn nắp ra.

Điều bộ phận nhiên của người kia khiến Thích Tự bỗng chốc như thấy, mình thực ra chẳng hề có sức hút gì với đối phương...

Chẳng lẽ như này vẫn chưa đủ quyến rũ?

Nhưng Thích Tự nghĩ lại thì, người trước mắt là Thầy Phó thâm trầm như bể rộng cơ mà, nếu để lộ hết cảm xúc ra mặt thì còn gì là Thầy Phó nữa!

Tuyệt đối không thể tin vào những gì được thể hiện ra ngoài, phải tin vào phán đoán của bản thân, biết kiên nhẫn, câu dẫn tiếp, cảm thụ bằng trái tim...

Thích Tự vừa động viên bản thân, vừa điều chỉnh lại tư thế ngồi một chút.

Chân trái đang vắt chéo được đổi thành chân phải, nhờ đó mà nới lỏng đai lưng áo choàng tắm.

Biết đối phương đang nhìn, Thích Tự cố tình hơi nghiêng người, cổ áo thuận thế trượt xuống, để lộ ra càng nhiều da thịt phía dưới xương quai xanh....

Hắn thấy rõ, động tác chầm thuốc từ trong bình của Phó Diên Thăng như khựng lại một chút, ánh mắt cũng dần tối đi.

Ha ha.

Lấy đây làm cổ vũ, chàng trai trẻ tiếp tục đẩy eo xuống, để mình lún sâu hơn vào ghế sofa.

Hắn không cần đến quá nhiều công sức để nghĩ ra những tư thế này, bởi vì giống như trời sinh đã biết phải dùng hình thể của mình ra sao để thể hiện mị lực và thu hút được sự chú ý.

Chỉ là trước kia, Thích Tự chưa bao giờ màng đến những thủ đoạn này, bởi vì điều kiện vốn có của hắn đã quá ưu tú rồi—gia thế hoành tráng, ba mẹ thành công, học vấn xuất sắc—không có gì khiến hắn phải dùng đến tuyệt chiêu câu dẫn mới đạt được.

Ngoại trừ người đàn ông ở trước mắt.

Cứ nghĩ đến những lần đối phương trêu chọc IQ của hắn, vờ vờ vệt vệt chòng ghẹo hắn suốt cả thời gian dài, rồi cả dáng vẻ đưa hắn vào tròng ở "Cá mú tươi ngon" ngày đó, Thích Tự lại điên tiết không thể xả.

Rõ ràng mình mới là người được thích, vì cái gì lại bị đối phương dắt mũi như vậy?

Trong khi hắn còn đang bận toan tính, Phó Diên Thăng đã tiến lại gần.

Người kia nhìn qua, rồi nhẹ nhàng nâng cằm hẳn lên.

Hô hấp của Thích Tự đột nhiên trở nên gấp gáp hơn, không hiểu sao vị trí này lại khiến hẳn có chút yếu thế.

Nhưng Phó Diên Thăng đã nhanh chóng chú tâm vào bồi thuốc cho hẳn.

Động tác của người kia rất dịu dàng, như thể đang nâng niu một món sứ cổ, khiến Thích Tự mơ hồ cảm thấy mình đang được đối phương nâng niu bảo vệ trong tay tựa thứ gì đó vô cùng quý giá...

Hẳn nhớ rõ hôm qua trong lúc bồi thuốc, Phó Diên Thăng còn trêu chọc hẳn, bảo hẳn được chiều, lại khen da hẳn mịn, làm cho tâm trạng hẳn lên xuống như tàu lượn, vậy mà thái độ của đối phương hôm nay lại trầm mặc khác thường.

Thích Tự mở miệng hỏi: "Vết cháy nắng có đỡ hơn không?"

Phó Diên Thăng cũng chỉ ừ một tiếng rồi thôi.

Thích Tự vốn còn định phản pháo vài câu để kích thích đối phương, nhân tiện trấn tĩnh lại tâm trạng khẩn trương của mình, nhưng cảm nhận một hồi, chính hẳn cũng không thể nói nên lời được nữa.

Bởi vì khoảng cách giữa bọn họ quá gần, bầu không khí cũng trở nên vô cùng ái muội.

Hô hấp cả hai như quấn quýt một chỗ, tạo thành dòng điện bao phủ khắp người.

Ánh mắt bọn họ khi thì chạm nhau, khi lại cùng nhau né tránh.

Hiện tại Thích Tự chỉ cảm thấy, kể cả một giây sau mà Phó Diên Thăng bắt đầu hôn xuống, hẳn cũng chẳng có cách nào chế giễu được đối phương...

Bởi vì giờ khắc này, không có ai trên cơ, cũng chẳng còn ai yếu thế hơn ai.

...

Đáng tiếc là từ đầu đến cuối, Phó Diên Thăng cũng chẳng hề mất khống chế.

Hắn cẩn thận bôi thuốc cho Thích Tự xong, nói một câu "Được rồi", sau đó lùi lại đập nắp rồi ra toilet rửa tay.

Ra đến ngoài, Phó Diên Thăng mới liếc mắt nhìn đồng hồ rồi bảo: "Cũng không còn sớm nữa, tôi về đây."

Thích Tự chỉ ngồi đó, vô thức ừ một tiếng, nhìn người kia sửa soạn quần áo rồi xoay người biến mất sau cánh cửa.

Đối phương rời đi đến cả năm phút, nhịp tim Thích Tự mới dần dần trở lại bình thường.

Hắn giơ tay che mắt, không khỏi cảm thấy buồn cười.

Vừa rồi hắn như đối phương, mà cũng thiếu điều không giữ nổi cả mình...

Thầy Phó quả không hổ là Thầy Phó, nhịn tốt thật.

Lúc nói hai lời cuối cùng kia, giọng nói của đối phương rõ ràng đã thay đổi, ánh mắt thậm chí còn chẳng dám nhìn thẳng vào hắn, vậy mà vẫn giữ được vẻ mặt bình tĩnh ung dung rời đi như thật... Hắn phục.

Thích Tự thả tay xuống, để lộ ra đôi mắt đào hoa mê người của mình, ánh nhìn lúc này lại càng trở nên kiên định và ngạo nghễ hơn trước.

Hừ, cứ chờ đó đi, hắn nhất định sẽ không thua đâu.

*

Tình cảm là tình cảm, mà công việc là công việc.

Vừa chơi ván cờ tình cảm với Phó Diên Thăng, Thích Tự cũng không quên nhiệm vụ chủ chốt của mình.

Hắn biết rõ, buổi điều tra hôm qua mới chỉ là khởi đầu, và tiếp theo đây vẫn còn rất nhiều chuyện cần hắn phải xử lí.

Sáng hôm sau, Thích Tự xốc lại tinh thần rồi đến công ti đi làm.

Hắn đã làm ở MeiWei được một tháng, nay đầu tháng lại có cuộc họp thường kì, một lần nữa gặp được Khâu Minh Dương.

Bọn họ cũng mới gặp nhau tuần trước, lúc Thích Tự đến thăm trung tâm sản xuất, Khâu Minh Dương đã đích thân đưa hắn đi thăm xưởng may lớn nhất của MeiWei và cả mấy cái nhà kho lớn khác nữa.

"Bác Khâu." Thích Tự mỉm cười chào hỏi đối phương.

"Ô, Tiểu Thích đây à." Khâu Minh Dương vỗ vỗ vai hắn, thân thiết như chú bác nhà bên, "Trong nước nắng gắt lắm, về sau ra ngoài cháu cứ đi xe tôi, đừng phơi nắng nhiều, tuần trước bác thấy mặt cháu đỏ đỏ như cháy nắng ấy..."

"Vâng, cháu đỡ rồi, gần đây cũng học hỏi thêm được rất nhiều." Thích Tự cười nói, "Bác Khâu, trước bác có bảo sẽ giới thiệu cho cháu làm quen với anh Như Tùng mà, tuần vừa rồi đến cháu lại không thấy anh, bao giờ bác sắp xếp cho hai anh em cháu gặp nhau một bữa nhé?"

Tuần trước hắn đến trung tâm sản xuất đúng lúc Khâu Như Tùng đi làm nhiệm vụ kiểm hàng, cho nên đi tham quan bộ phận PMC cũng là phó quản

lí đưa đi, không biết có phải người kia có tật giật mình nên cố ý tránh mặt hẳn hay không.

"Ày, thật ra bác có nói với thằng nhóc kia rồi, mà tại không xếp được lịch đấy chứ." Khâu Minh Dương vừa nói vừa nhú mày, dường như cũng rất phiền lòng vì thằng con không nghe lời, làm mình bẽ mặt, chỉ biết áy náy giải thích, đồng thời đảm bảo với Thích Tự, "Để nay về bác gọi nó luôn, nhất định phải đến tìm gặp cháu trong tuần này..."

"Dạ vâng, tháng tới chắc cháu cũng rảnh nhiều." Thích Tự.

Vào cuộc họp, Thích Tự có nói qua một chút về những điều đã học hỏi được, đồng thời bày tỏ lòng cảm kích với trường các phòng ban đã hỗ trợ mình trong công cuộc khảo sát suốt mười ngày vừa qua, và cuối cùng là khẳng định lại thực trạng kinh doanh tốt đẹp của công ti.

Cả đám người nghe vậy thì vui vẻ ra mặt, thậm chí còn khen hẳn tuổi trẻ tài cao, tận tụy với công việc, sau này nhất định sẽ gánh vác tốt tập đoàn Tư Nguyên.

Biết rõ bọn họ chỉ đang vờ vịt, nhưng Thích Tự vẫn hòa theo nói cảm ơn, bởi vì hẳn rõ hơn ai hết—diễn càng tốt thì sẽ càng khiến đám người này lơ là cảnh giác, và càng giúp mình che giấu được công tác điều tra sau này.

Manh mỗi từ hôm qua đã giúp Thích Tự xác định được việc mình đang bị người của công ti lừa gạt. Hẳn không biết chính xác có bao nhiêu quản lí cao cấp ở đây đã nhúng tay, nhưng dựa vào tin tức moi được từ sao mạng Đào Đào hôm bữa, thì khẳng định là không chỉ có bộ phận sản xuất.

Lát sau, Thích Tự quay trở về phòng làm việc của mình, nhờ Ngô Song đi mua cho mình một li cafe rồi rút điện thoại ra định gọi cho Vệ Thiên Thụy để hỏi về tiến độ điều tra.

Nhưng mà vừa cầm điện thoại lên tay, Thích Tự chợt trở nên cảnh giác.

Lúc trông thấy các thiết bị chuyên dụng của nhóm nhân viên điều tra hôm qua, Thích Tự rất tò mò, cho nên đã hỏi Vệ Thiên Thụy kiểm được mấy thứ ấy từ đâu.

Ai dè người kia bảo—lên Taobao đây, muốn loại cao cấp hơn thì trao đổi trực tiếp với người bán để đặt làm theo yêu cầu, tóm lại chỉ cần có tiền là có tất.

Phát hiện này thật sự đã khiến Thích Tự kinh hãi một phen, sau đó cũng bắt đầu nghi ngờ liệu mình có đang thật sự an toàn hay không.

Nếu hẳn có thể tìm đến công ti điều tra để thăm dò về hoạt động của người khác, ai dám đảm bảo hẳn không bị theo dõi tương tự?

Văn phòng ở MeiWei này là người ta chuẩn bị sẵn cho hẳn, lúc chuyển vào thì tất cả thiết bị đều đã lắp đặt xong.

Ai biết được, căn phòng này có đang bị gắn máy ghi âm ghi hình gì đó hay không?

Tất cả những điều hẳn làm và nói trước đây, có khi nào đều đã bị người ta lén ghi lại hết?

Nghĩ tới đây, sau lưng Thích Tự cũng trở nên lạnh buốt.

Hẳn đặt điện thoại di động xuống, lại nhớ tới lời dặn của Vệ Thiên Thụy hôm qua—cứ làm việc và sinh hoạt như bình thường, đừng để bất kể ai nhìn ra điểm lạ.

Thích Tự tỉnh táo lại, giả vờ nhìn tài liệu trên tay một lát rồi cầm điện thoại lên lần nữa, bấm gọi cho Khương Oánh.

"Mẹ, tối nay mẹ có nhà không?" Thích Tự hỏi.

"Có." Sau đó chưa để Thích Tự kịp nói gì thêm, Khương Oánh đã bắt đầu trách móc, "Cái thằng này, chả mấy khi về nước mà cả tháng trời qua nhà được có hai lần!"

"Dạ đâu..." Thích Tự hơi chột dạ, "Tại con hơi bận mà."

Khương Oánh: "Bận thì cũng phải có lúc nghỉ chứ? Mẹ thấy con càng ngày càng giống ba rồi đấy..."

Thích Tự vội vàng ngắt lời mẹ trước khi bão nổi: "Tối nay con về nhà ăn cơm."

Nghe vậy, giọng điệu của Khương Oánh mới bình tĩnh lại chút: "Ừ, thế để mẹ bảo dì Liễu làm mấy món con thích, nhớ về sớm đấy."

6h tối tan làm, Thích Tự gọi thẳng xe về nhà.

Đến cửa nhà, đang bấm chuông thì Thích Tự cảm giác sau lưng vụt qua một trận gió, tiếp đó là một cục lông xù nóng hằm hập nhào đến chân.

"Hửm, anh về đấy à?" Giọng nói của Thích Phong cũng vang lên từ phía sau.

Thích Tự quay lại, trông thấy Thích Phong và Lăng Khả đang sóng vai bước tới, có vẻ là vừa dắt chó đi dạo về, trong khi đứa nhỏ kia thì le lưỡi vẫy đuôi điên cuồng với mình.

Thích Tự vượt vượt đầu chó rồi nói với hai người: "Trùng hợp thế, cũng vừa về à?"

"Ừm." Thích Phong kéo kéo dây thừng, cay cú nói với chú chó kia, "Ê Tuyết, sao không bao giờ thấy em nồng nhiệt với anh như thế hả, chạy gì mà tí thì đứt dây rồi..."

Thích Tự bật cười: "Chúng tớ Tuyết nó biết nhận chủ, biết ai là người mua em ấy chứ sao."

Thích Phong: "Đệt, anh có làm gì ngoài mua nó rồi thả cho em không? Ai là người cho em ấy hết ăn lại uống? Ai mới là người ngậm đặng nuốt cay nuôi em ấy mười năm nay chứ hả!"

Thích Tự nhú mày: "Thế mà em ấy vẫn quấn anh hơn nhỉ."

Thích Phong tức giận ngồi sụp xuống, ôm mặt chó ép nó phải đối diện với mình: "Tuyết! Em nhớ cho kĩ, anh mới là chủ nhân của em!... Em cười ngu cái gì, có thu lười lại không thì bảo, ai cho em cười ngu!"

Lăng Khả: "..."

Thích Tự liếc nhìn Lăng Khả rồi nói: "Lăng Khả, kệ hai đứa ngớ ngẩn này đi, vào nhà thôi."

Lăng Khả: "..."

Thích Phong gõ gõ đầu chó, nói: "Em nghe thấy gì chưa, anh ta mắng em ngớ ngẩn đấy, về sau mà thấy người này, cấm em không được nhào tới nữa nghe chưa! Có hiểu không!" Nói một hồi xong mới thấy sai sai, tức giận rống lớn về phía bóng lưng Thích Tự, "Đệt, anh vừa mới nói cái gì, anh mới ngớ ngẩn ấy!!"

Ba người ồn ồn ào ào bước vào nhà, gặp ngay Khương Oánh cau mày đứng trước cửa.

"Từ trong nhà đã nghe thấy bọn con đấu võ mồm, lại có chuyện gì đấy, hai đứa vừa mới gặp nhau mà đã gây gỗ rồi là thế nào?"

*****

<Epilogue>

Lúc bôi thuốc.

Thích Tự: "Sao anh không nói chuyện?"

Phó Diên Thăng: "Cmn nhịn được thế đã là quá giỏi rồi, cậu còn mong tôi nói gì nữa? Nghĩ ông đây là thần à!? Tôi cũng có dục vọng của đàn ông có biết không!"

Phó Diên Thăng *sau khi rời đi*: "A di đà Phật, tiểu yêu này như chết con rồi...! Quá đáng...! Cậu cứ chờ đấy...!"

-

vtrans by xiandzg

T/N: Mình cũng hơi loạn vụ bác Khâu với chú Khâu (cùng một số chi tiết nhỏ khác nữa) nên chắc chờ Hi beta xong mình sẽ sửa sau vậy, lâu không để ý mấy chap cũ nay thấy bả sửa xanh lè từ trên xuống dưới mà phát hoảng không biết bắt đầu từ đâu cho vừa (hia iz bằng chứng)—

Thế nên tạ lỗi cả nhà nếu còn bug mà mình chưa kịp sửa nhé `\_>`

Lâu lâu mới gặp lại CP 70, làm muốn đọc lại Giả bạn trai ghê hiuhiu

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẤU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 42: Đi Làm Thay Anh

Thích Tự chào một tiếng "Mẹ" rồi vào thẳng nhà, Thích Phong cũng không giải thích vì sao hai anh em cãi lộn, chỉ hăm hè kéo áo phông lên quệt mồ hôi dưới cằm rồi dắt Tuyết Cô Nương vào phòng kính trong nhà rồi buộc lại.

Máy lạnh trong biệt thự chạy cả ngày lẫn đêm, do mùa hè nóng, loại chó phương Bắc như Samoyed cũng phải ở điều hòa mới chịu nổi.

Khương Oánh lại nhìn nhìn con trai lớn dò xét, cau mày nói: "Dạo này lại ăn ngủ thất thường đúng không? Nhìn mặt con là biết có chuyện rồi."

Thích Tự khó hiểu: "Sao mẹ nhìn ra được?"

Vừa về cũng không quên đấu khẩu với Thích Phong vài câu, Thích Tự cứ tưởng mình đã tỏ ra vui vẻ lắm rồi chứ.

Khương Oánh: "Con cứ bảo Tiểu Phong ra đứng với mình trước gương mà so."

Đúng lúc này Thích Phong rửa tay đi ra, phấn khích đi vòng vòng trước bàn ăn, bốc trộm một miếng sườn xào chua ngọt bỏ vào miệng rồi nhồm nhoàm gọi Lăng Khả: "Lăng Khả, đồ ăn hôm nay ngon cực, mau vào ăn thôi!"

Rõ ràng vừa bị anh trai chọc tức phì phò cách đây không lâu, mà lúc này đã thản nhiên vui vẻ ngay được, như thế trên đời này chẳng có việc gì khiến Thích Phong phiền não được quá 3 phút.

Thích Tự méo miệng cười, nghĩ bụng mình thì làm sao mà so được với sinh vật đơn bào như Thích Phong...

"Công ti ba con lại có chuyện à?" Khương Oánh cũng hiểu, Thích Tự đột nhiên gọi điện như thế nhất định không chỉ để về ăn một bữa cơm.

Thích Tự "vâng" một tiếng rồi kéo ghế ra ngồi vào bàn ăn: "Ăn cơm xong con sẽ nói."

Trên bàn cơm, Thích Tự tán gẫu với mẹ một chút về chuyện nhà, cảm giác đã lâu rồi không thấy nhẹ nhõm thế này—không cần tính toán, không cần mưu mô, còn có thể thảnh thơi chọc điên Thích Phong để cảm nhận sự ưu việt khó mà có được khi ở với Phó Diên Thăng.

Cũng không phải là Thích Tự chán ghét công việc hay gì. Do ảnh hưởng của Thích Nguyên Thành, Thích Tự không hề bài xích trò chơi tiền tài tôi tranh anh đoạt của thương trường, chưa kể gặp được đối thủ xứng tầm như Phó Diên Thăng còn khiến hẳn vô cùng hưng phấn.

Nhưng ở trong cảnh tranh đoạt nhiều, dĩ nhiên hẳn cũng sẽ mệt mỏi, thảnh thơi về nhà thư thái một chút vẫn tốt hơn.

Ăn xong, Thích Tự theo Khương Oánh về thư phòng, cũng không che giấu mục đích của mình nữa mà nói thẳng: "Mẹ, mẹ có biết nhân viên điều tra nào đáng tin không, dạng như thám tử tư ấy?"

Khương Oánh làm việc trong đài truyền hình đã lâu, địa vị cao, quan hệ rộng, Thích Tự tìm đến mẹ cũng có lí do cả.

Nhưng nghe Thích Tự nói vậy, cô lại không khỏi ngạc nhiên: "Con tìm thám tử tư làm gì?"

Thích Tự kể lại chuyện đi làm ở công ti cả tháng nay cho Khương Oánh nghe, cuối cùng nói: "Con nghi là có người trong công ti đang giám sát

con."

"Giám sát con?" Khương Oánh kinh sợ.

"Mẹ đừng lo quá, con chỉ nghi là bọn họ theo dõi phòng làm việc của con thôi, nhưng tạm thời cũng chưa có chứng cứ gì. Dạo trước con điều tra về thực trạng kinh doanh của công ti, nửa tháng mà không phát giác được bất cứ điều gì, dù là báo trước hay đột xuất kiểm tra thì mấy người bên dưới vẫn phối hợp rất quy củ."

Thích Tự cứ tưởng giám đốc Tần phái Trình Lệ Quân đến giám sát mình đã là quá lắm rồi, nhưng trông thấy những thiết bị chuyên nghiệp của nhóm điều tra viên hôm qua, hẳn mới biết là mình ngây thơ đến mức nào.

Nếu tầng quản lí ở MeiWei đã muốn giấu hẩn về chuyện làm ăn phi pháp, thì đừng nói là ghi âm với ghi hình, đảm bảo thủ đoạn cao cấp hơn nữa bọn họ cũng dám làm.

Mà nay cẩn thận nghĩ lại, hẳn mới nhận ra mình chưa từng nhắc đến quyết định đi Ninh Thành và cả việc tìm công ti điều tra vừa rồi ở trong phòng làm việc—Thích Tự chỉ bàn với Ngô Song về chuyện đi Ninh Thành trong lúc ra ngoài ăn trưa hôm thứ năm tuần trước, kể cả thông báo đổi lịch cũng là gọi điện trong nhà hàng.

Đây chính là lí do khiến Thích Tự nghi ngờ phòng làm việc của mình bị theo dõi.

Nhưng hẳn cũng không định rà soát để tìm kiếm hay gì. Những thiết bị mà Vệ Thiên Thụy giới thiệu với hẳn có thể bị gài vào bất kì nơi đâu, không hề dễ phát hiện. Nếu bây giờ mà bắt đầu động thái tìm kiếm, thì chỉ càng lộ ra việc hẳn đã biết mình bị giám sát, cho nên Thích Tự mới quyết định sẽ giả ngu tiếp.

Vẻ mặt Khương Oánh đầy nghiêm trọng: "Mẹ hiểu rồi, nhưng con nhờ mẹ tìm thám tử tư là để làm gì? Lôi mấy người giám sát con ra ánh sáng à?"

"Không." Thích Tự lắc đầu, "Như vậy sẽ đánh rã động cơ, con vẫn định tiếp tục công việc hiện tại ở MeiWei, tìm thám tử tư là để điều tra về mấy quản lí cao cấp trong công ti thôi."

Điều này cũng là học hỏi được từ Phó Diên Thăng—người kia đã tìm cho hắn nhân viên điều tra một lần rồi, chẳng lẽ hắn còn không biết đường tự thân vận động được?

Không phải hắn không tin tưởng điều tra viên của Trác Thạch, nhưng hắn cũng không thể trông chờ vào mỗi điều tra viên của Trác Thạch, nhờ như nhóm Vệ Thiên Thụy bị bại lộ thì sao?

Chưa kể, hắn cũng đâu thể nhờ Phó Diên Thăng hỗ trợ mãi được.

Chuyện lần này Thích Tự còn không nói cho Ngô Song, mặc dù người kia là do chính mình tuyển, nhưng hắn mà đã bị giám sát, thì cơ may nào cho Ngô Song thoát khỏi tầm ngắm.

Thêm nữa, tìm thám tử tư từ một đường khác cũng sẽ giúp Thích Tự kiểm nghiệm được độ tin cậy của môi trường xung quanh, đặc biệt là những người hắn đang tiếp xúc cùng,

Khương Oánh nghe xong thì đi đi lại lại trong thư phòng, lo lắng nói: "Mẹ có thể giúp con tìm người, nhưng con chắc là mình vẫn đang được an toàn đấy chứ? Tại sao Thích Nguyên Thành không phái người khác đi điều tra chuyện này? Để con đương đầu với nguy hiểm như vậy..."

Nhìn mẹ cau mày, Thích Tự không thể không nói: "Mẹ, chuyện này không liên quan đến ba, con cũng đâu thể chỉ là con trai của Thích Nguyên Thành mãi, tương lai con còn phải gánh vác tập đoàn Tư Nguyên, tất cả

những gì ba có được bây giờ, sau này có thể đều sẽ thành của con, thế cho nên những công ti này cũng chính là trách nhiệm mà con cần gánh vác."

Khương Oánh ngẩn người nhìn Thích Tự, dường như không thể tin được đứa con trai mới chỉ gần 20 của mình vừa nói ra những lời này.

"Mẹ hiểu rồi..." Nét nhăn trên trán rốt cục cũng giãn ra, cô thong thả bước qua một bên, bắt đầu gọi điện thoại.

Nghe mẹ điềm tĩnh liên lạc với bao nhiêu người khác nhau, không hiểu sao Thích Tự lại nhớ đến cái lúc Phó Diên Thăng gọi điện cho Giang Hiểu—Thầy Phó cũng tìm được chuyên viên điều tra cho hẳn ngay trong cuộc trò chuyện rất bình thường thế này.

Nghĩ lại, Thích Tự mới chợt nhận ra việc xây dựng mạng lưới quan hệ có ý nghĩa tới nhường nào.

"Được rồi nhé." Khương Oánh dập điện thoại, đến bàn làm việc xé một tờ ghi chú, viết lại danh tính và số liên lạc của một người rồi đưa cho Thích Tự, "Mai ban ngày, con nhớ bớt chút thời gian gọi điện cho phóng viên này."

Thích Tự nhận lấy tờ note, khó hiểu hỏi: "Phóng viên?"

Khương Oánh cười một tiếng: "Con đừng có coi thường phóng viên với kí giả—đặc biệt là phóng viên—xét ở khía cạnh nào đó thì họ cũng chính là điều tra viên, một vài người cá biệt thì trình còn hơn cả dân chuyên đấy. Phóng viên họ Dương mà mẹ tìm được giúp con có biệt danh "Chó săn đỏ", là một điều tra viên nổi tiếng trong giới, từng khui được không ít bê bối của các ông lớn chính trị, nhưng hiện giờ thì gần như ở ẩn rồi. Thuyết phục được người này thì mấy thứ con muốn điều tra đều chỉ là chuyện vặt thôi."

Thích Tự lập tức nổi lòng bái phục.

Khương Oánh im lặng một lát rồi nói thêm: "Nếu con cần thì có thể nhờ cả Thích Phong hỗ trợ nữa."

Thích Tự hơi sừng sốt, đúng là hắn đã nghĩ đến chuyện nhờ Thích Phong yểm trợ để thỉnh thoảng tiện bề ra ngoài hành động—nhưng suy đi tính lại, thấy làm vậy có thể khiến em trai bị cuốn theo vào vòng xoáy nguy hiểm, hắn đành gạt đi luôn.

"Chắc gì nó đã chịu giúp con..." Thích Tự cố đánh trống lảng.

Khương Oánh dịu dàng nói: "Nó là em trai con, dĩ nhiên sẽ không muốn con phải đương đầu với nguy hiểm một mình, con nói tử tế thì kiểu gì mà nó chẳng nhận lời."

Thích Tự: "..."

Khương Oánh bóp bóp trán, lại nói: "Chưa kể mẹ thấy thằng nhóc kia dạo này rảnh quá rồi, con tìm ít chuyện cho nó làm cũng tốt."

Nói chuyện với mẹ xong, Thích Tự do dự một lát rồi cũng quyết định tới gõ cửa phòng Thích Phong.

"Cửa không khóa đâu!" Cơm nước xong xuôi là Thích Phong tắt luôn về phòng xem phim với Lăng Khả. Thấy người tới là Thích Tự, hắn cũng hơi bất ngờ, "Ừa, anh vẫn chưa về à?"

"Em ra ngoài nói chuyện với anh một lát đi." Thích Tự nói.

"Có chuyện gì vậy?" Thấy thái độ của Thích Tự có vẻ nghiêm túc, Thích Phong liền bảo Lăng Khả "Cứ xem trước đi" một câu rồi đi theo Thích Tự ra khỏi phòng.

Vào đến phòng Thích Tự ở ngay bên cạnh, Thích Phong mới hỏi: "Gì mà thần bí vậy?"

"Mấy ngày tới, anh muốn nhờ em giúp anh một việc." Thích Tụ nói.

"Việc gì?"

"Trong vòng một tháng tới, có thể anh sẽ cần em giả trang thành anh đến MeiWei Hải Thành làm việc mấy ngày."

"...Hả?" Thích Phong lập tức từ chối, "Anh muốn trốn việc nên bắt em đến khổ thay phải không? Em không đi đâu!"

Thích Tụ hí hóp mắt lại: "Trốn việc? Em nghĩ anh giống em đấy à? Anh còn đang bận đến mức chỉ muốn phân thân ra đây này."

Thích Phong cau mày nói: "Bạn quá không kham nổi thì phải kháng nghị với ba chứ, em thấy ba cũng quá đáng với anh dễ sợ..."

Thích Tụ thật sự không muốn lặp lại cuộc nói chuyện với mẹ cho Thích Phong, nhưng hẳn cũng không có tư cách gì để bắt em trai phải hứng lấy trách nhiệm của hẳn.

Nghĩ nghĩ một lát, hẳn quyết định dùng phương thức dụ dỗ để đưa đối phương vào tròng: "Tiểu Phong, em có biết là sau khi ba mẹ li hôn, em vẫn còn cổ phần trong công ti của ba không? Hiện tại chỗ đó đang được trợ lí của mẹ giữ hộ, tiền tiêu vặt ba cho em hàng năm cũng đều là phần trăm từ lợi nhuận của công ti đấy. Thế nhưng ban quản lí lại lén lút bòn rút nó sau lưng chúng ta, khiến công ti xảy ra chuyện. Đây chính là vấn đề mà anh đang phải điều tra, nếu không tra ra được thì rất có thể em sẽ không nhận được tiền tiêu vặt từ ba nữa đâu..."

Thích Phong bối rối đầy mặt, trực tiếp ngắt lời hẳn: "Ba sắp phá sản à?"

Thích Tụ: "...???"

Thích Phong lo lắng nói: "Ồm, nếu hai người mà hết tiền thì có thể về đây, mẹ vẫn còn tiền, lại dễ mũi lòng, chắc sẽ chịu thu nhận hai người thôi..."

Thích Tự đau đầu không thôi, quyết định từ bỏ dụ dỗ, chuyển sang uy hiếp thẳng thừng: "Rốt cục là em có chịu giúp không thì bảo?"

Thấy anh trai bắt đầu gắt, Thích Phong đành khố sở gơ tay xin hàng: "Được rồi được rồi, sao anh căng thế? Em giúp là được chứ gì... Anh muốn em làm thế nào?"

Thích Tự hít sâu một hơi, chỉnh lại giọng điệu cho bình tĩnh rồi tóm tắt qua về tình huống của mình, sau đó nói: "Lúc nào mà anh cần ra ngoài điều tra một mình thì em đến công ti thay anh, đánh lạc hướng mấy người kia là được."

Thích Phong căng thẳng nói: "Nhưng em có hiểu gì về công việc của anh đâu..."

"Em không cần làm gì hết, cứ ngồi trong văn phòng giả bộ xem tài liệu, không thì lên mạng thôi cũng được." Sau đó, Thích Tự lại nói cụ thể hơn một chút về kế hoạch của mình để Thích Phong an tâm.

Thích Phong thấy nếu chỉ cần làm như anh hăn nói thì cũng không khó lắm, có điều vẫn lo lắng: "Nhưng bây giờ anh với em có giống nhau như trước nữa đâu, anh chắc là để em giả trang sẽ không bị ai nhận ra chứ?"

Thích Tự sừng sờ: "Sao lại không giống?"

"Kiểu tóc, màu tóc, dáng người." Thích Phong lại còn chỉ vào tai trái của mình, nói, "Chưa kể em còn có hơn anh một cái lỗ khuyên."

Thích Tự đi tới đánh giá Thích Phong một vòng, kiểu tóc với màu tóc thì dễ rồi, dáng người cũng không phải vấn đề gì lớn do cả hai anh em đều cao,

5kg dàn đều cả người cũng không dễ nhận ra lắm.

Mấu chốt chỉ là cái lỗ khuyên, Thích Tự nhìn chiếc khuyên chữ thập trên tai trái em trai mà cạn lời.

Hắn vẫn nhớ, Thích Phong đi bấm khuyên tai là để Lăng Khả dễ bề hai anh em họ hơn, chưa kể chính Lăng Khả cũng có một cái tương tự.

*****

<Epilogue>

Phó: "Mình cậu thì sao điều tra được? Tìm người chuyên nghiệp đi chứ!"

7 7 *hai mắt sáng ngời*: "Thủ đoạn này của anh được đấy, từ giờ nó sẽ là của tôi."

-

vtrans by xiandzg

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẤU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 43: Tôi Muốn Gặp Cậu

Thích Tự nói: "Chụp lại hình anh rồi mai kiếm thời gian đi nhuộm tóc đi, nhớ để kiểu giống của anh luôn."

Thích Phong khó chịu nói: "Tại sao phải là em làm theo anh?"

Thích Tự nói điều đương nhiên: "Vì em giả trang anh chứ không phải anh giả trang em, tất nhiên là em theo anh rồi!"

Thích Phong không phản bác được, lại hỏi: "Vậy lỗ khuyên thì sao?"

Thích Tự nhú mày: "Em tháo khuyên ra anh xem."

Thích Phong ngoan ngoãn tháo ra cho anh hẳn nhìn, còn kiêu ngạo hếch cằm như thể đang khoe ra biểu tượng tình yêu vĩ đại nào đó.

Thích Tự châm chọc nói: "Nhuộm tóc thôi chưa đủ à mà còn chọc thủng một lỗ trên tai nữa, em thích ngược đãi bản thân lắm hả..."

Thích Phong lầm bầm nói: "Ai khiến anh lo, đây là lỗ khuyên tình yêu của em với Lăng Khả, anh ghen tị thì cứ nói thẳng ra, đừng có quái gở như vậy!"

"Ghen tị? Ghen cái đầu em!" Thích Tự nhéo tai em trai: "Bịt lại cái lỗ này cho anh!"

Thích Phong ré lên một tiếng rồi quàng tay kẹp cổ anh trai, giận dữ nói: "Anh bảo bịt thì em phải bịt à? Anh là cái thá gì!"

"Anh là anh trai em!" Thích Tự cũng giơ tay phản kích, chỉ trong nháy mắt hai anh em đã xông vào đánh lộn.

Bất chấp thể trọng chênh lệch, từ nhỏ Thích Tự chưa bao giờ chịu thua trong đánh lộn, hiện tại có nhẹ hơn em trai cả mấy cân thịt thì hẳn vẫn là người nhỉnh hơn.

Hai người bất giác vật lộn đến giường, Thích Tự dùng cánh tay đè lên ngực Thích Phong: "Bịt lại! Lấy bột mì mà bịt!"

"Bịt cái đầu anh!" Thích Phong hùng hổ phản công thất bại, cả giận nói: "Ông đây không giúp anh nữa!"

"Em dám không giúp? Đã thế anh sẽ bắt cóc Lăng Khả, cho em khỏi gặp cậu ấy nữa!" Thích Tự nheo mắt uy hiếp.

Thích Phong rất cục phản công được một lần, mắng: "Anh là biến thái à?"

Thích Tự lại phản kích: "Anh mà biến thái thì mày cũng là em của biến thái!"

Thích Phong nhìn hãn chăm chăm, nói: "Anh có biết công bằng là cái mẹ gì không thế! Em đồng ý giúp anh, tóc đã phải nghe theo anh rồi! Anh lại còn bắt em bịt lỗ khuyên! Sao anh không tự giải quyết vụ khuyên tai đi?"

Thích Tự cả giận: "Anh giải quyết thế nào? Em bảo đấy là lỗ khuyên tình yêu của em với Lăng Khả còn gì? Anh đi xỏ đũa về làm người thứ ba à!?"

Thích Phong: "Có khuyên kẹp không cần lỗ mà!"

"...Hừm?" Thích Tự sừng sốt, buông đối phương ra nói, "Thế mà em không nói sớm..."

Thích Phong bị anh hấn chọc cho thiếu điều tẩu hỏa nhập ma, sau khi đứng dậy khỏi giường còn bù lu bù loa một trận: "Không nói sớm? Anh có để cho em nói không? Không nói không rằng đã néo tai em bắt em bịt lỗ! Sao anh có thể bá đạo như thế hả! Chắc chắn là học hư từ ba rồi!"

Thích Tự: "..."

*

Lúc về đến khách sạn, Vệ Thiên Thụy đã gửi file ghi âm thu được ở xưởng may MeiWei ngày hôm đó qua cho hấn.

Ban ngày, hội Lý Quang lại đến nhà máy tìm giám đốc xưởng và quản lý chuyên môn để hỏi chuyện hợp tác, nhưng quả nhiên cũng bị bác bỏ. Giống y như quản lý trực ban hôm trước, giám đốc xưởng cũng bảo Lý Quang liên hệ với Khâu Như Tùng chứ bọn họ không có quyền quyết định trong việc này.

Thích Tự tăng tốc độ lên x2, nghe qua không thấy tin tức gì có giá trị thì tạm thời gác qua một bên.

Đang chuẩn bị đi ngủ thì hấn nhận được điện thoại của Phó Diên Thăng, người đàn ông ở đầu bên kia cất giọng: "Ngủ chưa?"

Thích Tự cười nhẹ một tiếng: "Ngủ rồi thì ai đang nghe điện thoại của anh đây?"

"Đang làm gì vậy?" Giọng Phó Diên Thăng có vẻ uể oải, hình như là đã đi nằm.

Thích Tự cũng thả mình xuống giường, thong thả đáp: "Vừa tắm xong, chuẩn bị đi ngủ."

Phó Diên Thăng lại hỏi: "Hồi tối bận à?"

Ban chiều hấn có nhắn cho Thích Tự một tin, hỏi người kia có muốn đi ăn tối cùng không.

Lúc ấy Thích Tự đã quyết định về nhà nên cố tình không đáp, nghĩ bụng chẳng phải anh nhịn giới lắm à? Đã vậy tôi cũng không nhắn lại, chúng ta cùng cool đi.

Thật ra sau buổi tối hôm qua, Thích Tự rất tò mò không biết rốt cục Thầy Phó có thể nhắn nại được đến nhường nào, nếu hấn không liên lạc với đối phương nữa thì Phó Diên Thăng sẽ phản ứng ra sao.

Cho nên từ lúc nhận được tin nhắn, Thích Tự cũng thấp thỏm chờ xem Phó Diên Thăng có thêm hành động gì hơn nữa hay không.

Lúc vừa rồi ở trong nhà tắm, quả thực hấn đã có chút mất kiên nhẫn. Hấn biết Phó Diên Thăng thích mình, cũng biết mình đã bị người đàn ông này làm cho mê mẩn, bởi vậy nên lơ lơi như vậy, chính Thích Tự cũng nhớ đối phương.

Nhưng vì mục đích kiểm nghiệm, hấn vẫn ráng cắn răng chịu nhịn.

Kết quả tắm xong chưa đầy nửa tiếng, Phó Diên Thăng đã chủ động gọi điện thoại cho hấn.

... Thì ra cũng chỉ nhắn nại được đến vậy.

Thích Tự như vừa thắng được một kèo nữa, tâm trạng vô cùng phấn khởi.

"Hồi tối về nhà gặp em trai." Hấn nói.

Nhớ trước đây Phó Diên Thăng vẫn hay bảo Thích Tự quán mình, hấn cũng ngốc nghếch kiểm điểm xem bản thân có làm quá hay không. Giờ đầu

óc thông suốt, tua lại hai câu hỏi vừa xong của Phó Diên Thăng mà Thích Tự rất muốn cười phá lên, rốt cục là ai quẩn ai đây?

"Em trai sinh đôi của cậu ấy hả?" Phó Diên Thăng hỏi.

"Ừm." Thích Tự cố ý nói, "Người mà anh muốn gặp ấy."

"À, giờ tôi không muốn gặp cậu ấy nữa..." Phó Diên Thăng bỗng kéo dài âm cuối hơn bình thường, khiến lỗ tai Thích Tự nghe được cũng ngửa ngửa.

"Tại sao?" Hấn hỏi.

Phó Diên Thăng im lìm một giây, đột nhiên nói: "Tôi muốn gặp cậu."

"..."

Thích Tự thấy tim giật đánh thịch một cái, đang ngờ vực chẳng lẽ người này lại cả gan tán tỉnh mình lộ liễu như thế, thì đối phương đã nói tiếp nửa câu còn lại—"Xem xem mặt cậu đỡ chưa..."

Thích Tự: "..."

Đệt mợ anh...

Phó Diên Thăng thấp giọng cười hỏi: "Có muốn tôi qua bôi thuốc cho nữa không?"

Thích Tự: "..."

Anh nghiện rồi đấy à!?

Thích Tự không chấp nhận bị yếu thế hơn, cười cười gheo ngược lại: "Được đấy, đúng lúc tôi cũng vừa tắm xong, chưa bôi đâu."

Phó Diên Thăng: "..."

Thích Tự: "Anh ở gần chỗ tôi mà đúng không? Bắt xe 10 phút là tới rồi nhỉ?"

Phó Diên Thăng: "..."

Thích Tự: "Nhưng mà tôi thuốc mất chưa đầy 5 phút, giờ mà bắt anh qua thì có phiền quá không?"

Phó Diên Thăng: "Cũng phải, ngày mai vẫn phải đi làm nữa, cậu tự bơi đi vậy."

Thích Tự hừ lạnh trong lòng—Sợ rồi chứ gì?

Phó Diên Thăng lại hỏi: "Tối mai rảnh không?"

Thích Tự: "Chưa biết."

Phó Diên Thăng: "Việc điều tra thì sao?"

Thích Tự: "Không tiến triển gì."

Phó Diên Thăng: "Ban ngày đi làm ổn chứ?"

Thích Tự: "Vẫn như thường."

Phó Diên Thăng: "..."

Đối phương thở dài vào điện thoại, nói: "Đấy, tôi không đến cậu lại không vui?... Để tôi qua một chuyến vậy."

Thích Tự: "..."

Nghe đầu bên kia truyền đến loạt âm thanh sột soạt, Thích Tự chấn động toàn thân: "Gì, anh định qua thật? Giờ là 12h30 rồi đấy."

Loạt âm thanh nhộn nhào từ đối phương chợt dừng, Phó Diên Thăng hỏi: "Cậu không muốn tôi qua à? Nếu cậu nói không muốn, tôi sẽ không tới."

Thích Tự: "..."

Vậy nếu hần không nói, Phó Diên Thăng sẽ đến thật sao?

...Không không không, đây đâu phải là mục đích của hần.

Kể cả Phó Diên Thăng đã nói sẽ không cưỡng ép hần, nhưng nếu chú ám chỉ lộ liễu như vậy, người ta cũng đâu có đần!

Mục đích của hần chỉ là chọc ghẹo một chút, chứ không có ý định cho đối phương đắc thủ sớm thế, vì vậy phải biết đâu là điểm dừng...

Phó Diên Thăng: "Muốn hay không?"

Thích Tự rất biết tự chủ nói: "Đừng đến, tôi đùa anh thôi mà..."

Phó Diên Thăng: "Ha ha."

Thích Tự: "..."

Fuq, sao lại có cảm giác bị dội thế này.

Thích Tự hờ hững nói: "Muộn rồi, ngủ trước đây, có gì mai liên lạc sau."

Ngắt kết nối xong, hần lập tức ném điện thoại xuống gối, lại thăm mắng Phó Diên Thăng chết tiệt vài câu.

...

Hừ, cái độ khiêu khích này đúng là khó lòng dẫn lại được mà.

*

Ngày hôm sau, Thích TỰ vẫn đi làm bình thường, tranh thủ giờ cơm trưa bèn ra ngoài gọi điện cho phóng viên Dương mà mẹ hẳn giới thiệu.

Đối phương bảo Thích TỰ tìm một nơi để tối gặp rồi sẽ trao đổi kĩ hơn.

Thích TỰ nhận lời, về đến công ti thì nhận được một tấm selfie từ Thích Phong trên Wechat. Quả nhiên thằng nhóc kia đã đổi sang kiểu tóc giống y xì hẳn.

Gen sinh đôi quá sức vô địch, khiến Thích TỰ nhìn thoáng qua mà còn tưởng là hình của mình.

Phong: "Thế nào?"

TỰ: "Được rồi."

Hẳn hỏi: "Mua cho anh cái kẹp tai gì đó chưa?"

Thích TỰ không hiểu rõ về khuyên tai cho lắm, hôm qua nghe Thích Phong bảo có loại khuyên cặp không cần lỗ xong, bèn nhờ em trai đi mua hộ luôn.

Phong: "Mua rồi, tối anh tự về mà lấy! [trợn mắt]"

TỰ: "Tối nay anh có ít việc, chắc là sẽ về muộn, em ngủ trước thì cứ để lên bàn bên phòng của anh."

Tan làm, Thích TỰ đi gặp phóng viên Dương kia luôn.

Đối phương khoảng 40-50 tuổi, đội một chiếc mũ lưỡi trai đen, dưới vành mũ không phải là một gương mặt quen thuộc với đại chúng, nhưng riêng đôi mắt sáng quắc đã đủ khiến người ta ấn tượng sâu đậm.

"Cháu là con trai của MC Khương Oánh hả? Trông giống mẹ ghê đấy..."
Người kia cười cười đánh giá Thích TỰ, tán gẫu vài câu rồi cũng vào thẳng

vấn đề luôn, "Cháu muốn nhờ bác điều tra chuyện gì?"

Thích Tự: "Cháu muốn điều tra chủ yếu về hai người, là CMO Lưu Kỳ và quản lý bộ phận PMC Khâu Như Tùng của MeiWei."

Ngay từ lúc nghe được tiết lộ của Đào Đào, Thích Tự đã cảm thấy hai người này nhất định có liên quan, cho nên chắc chắn là phải điều tra. Thật ra hẳn còn nghi ngờ cả giám đốc Tần, nhưng như Phó Diên Thăng đã nói, nhờ củ cải thể nào chẳng kéo theo bùn—chỉ cần điều tra ra vấn đề ở chỗ Lưu Kỳ và Khâu Như Tùng thì Tần Hán Nghiêu kia cũng chạy đằng trời.

"Ngoài ra, hi vọng bác có thể giám sát ngược cả môi trường xung quanh cháu nữa." Thích Tự nói.

"Giám sát ngược?"

Thích Tự bèn kể lại nghi vấn bị người trong công ti theo dõi cho phóng viên Dương, đối phương nghe xong còn rất ấn tượng với hẳn: "Cháu còn trẻ mà cung cách làm việc đã biết ý biết tứ thật... Được rồi, bác sẽ giúp cháu tìm hiểu những chuyện này."

Thích Tự chỉ lo phóng viên Dương sẽ làm lớn quá, khiến những người kia sinh nghi, bèn hỏi: "Bác định dùng đến bao nhiêu nhân lực điều tra?"

Phóng viên Dương nói: "Chuyện này cháu không phải lo, chỉ cần nói cho bác một ít thông tin cơ bản về mấy người kia, rồi cứ để đó bác tự xử, có phát hiện gì bác sẽ thông báo luôn. Nhưng nhớ, cháu chỉ được tiết lộ chuyện này với mình bác, coi như để tự bảo vệ chính mình đấy."

Thích Tự sững sốt nhận ra phong cách làm việc của phóng viên Dương và Trác Thạch không hề giống nhau—bởi vì Trác Thạch hoàn toàn không giấu diếm Thích Tự về ngoại hình cũng như nhiệm vụ của mỗi điều tra viên.

Nhưng Thích Tự ngẫm lại mới thấy làm như vậy sẽ rất dễ để lộ ra sự tồn tại của mình.

Phong cách cẩn trọng của đối phương quả khiến hấn vô cùng yên tâm: "Vâng, vậy những chuyện này nhờ cả vào bác."

Sau khi kết thúc cuộc gặp gỡ với phóng viên Dương, Thích Tự cũng về thẳng nhà.

Đúng lúc Thích Phong vẫn chưa ngủ, thậm chí vừa nhìn thấy hấn đã nổi giận đùng đùng.

Thích Tự lại gần nhìn kĩ lại mái tóc mới của đối phương rồi bình luận: "Được đấy được đấy, giống anh rồi, thế khuyên tai đâu?"

Thích Phong lấy ra đôi khuyên tai bằng đá obsidian từ trong túi quần, đưa một cái cho Thích Tự rồi dạy hấn cách đeo.

"Chậc, đúng là phóng đãng." Thích Tự nhìn mình nghiêng qua nghiêng lại trong gương, sau đó quay sang Thích Phong, bỏ qua có tí chênh lệnh về hình thể thì hai bợn họ quả thật giống nhau y như đúc.

Thích Tự cười hỏi một câu: "Lăng Khả đâu? Gọi cậu ấy tới phân biệt thử đi."

Thích Phong cả giận nói: "Cậu ấy đi rồi!"

"Đi?" Thích Tự khó hiểu, "Đi đâu?"

"Về nhà!!"

Hồi chiều Lăng Khả đã về đây với Khương Oánh, nhưng trông thấy bộ dạng này của Thích Phong thì chưa thể nào tiếp nhận được, còn nói tối đến sẽ không nằm chung một giường với hấn nổi, cho nên đã về lại nhà mình vài ngày.

Thích Phong cứ nhớ đến chuyện này là lại khó chịu, bởi vậy mà từ lúc thấy Thích Tự là ánh mắt sắc như dao đã liên tục lia tới anh hai.

"Anh đã thấy em phải hi sinh vì anh nhiều thế nào chưa! Sau này nhất định phải đền bù cho em đấy!" Thích Phong hùng hổ nói.

Thích Tự thấy bộ dạng em trai rõ ràng không phải tức giận, mà là ấm ức như sắp khóc đến nơi mới phải.

Hắn chỉ biết ráng nín cười trong lòng, hỏi: "Em muốn đền bù thế nào?"

Thích Phong giơ nắm đấm lên: "Em vẫn chưa nghĩ ra! Nhưng nhớ đấy, vụ này anh nợ em!"

"Rồi rồi rồi, anh nợ em." Thích Tự vỗ vỗ vai hắn, ôn tồn nói, "Bao giờ em nghĩ xong thì cứ nói, làm được anh sẽ làm."

Thích Phong rốt cục cũng được xoa dịu một chút, lại hỏi hắn: "Bao giờ em cần đến công ti anh?"

Thích Tự tháo khuyên tai đá ra, nói: "Chưa vội, để anh đeo thứ này vài ngày đã rồi tính tiếp."

Thích Phong bi phẫn nói: "Thế anh bắt em đi nhuộm tóc sớm thế làm gì!"

*****

<Epilogue>

Thích Phong: "Khả Khả, anh tôi vừa mới đánh tôi, mắng tôi, lại còn đòi lấy bột mì bít lại lỗ tai tôi nữa, nhất định là do độc thân lâu quá nên sinh ra tâm lí biến thái đấy mà... Hu hu, cầu an ủi cầu vượt ve..."

Lãng Khả: "Tối đến nhé?"

Hôm sau.

Lăng Khả: "Xin chào Thích Phong, tạm biệt Thích Phong (= _ =)"

Thích Phong: "Ơ kìa Khả Khả! QAQ"

-

vtrans by xiandzg

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẤU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 44: Cậu Học Hư Rồi

Lại một ngày mới.

Đúng 8h40 sáng, nhân viên tiền sảnh Quách Xảo của MeiWei có mặt ở công ti.

So với bộ dạng phờ phạc lơ mơ của một tháng trước, hiện tại ngày nào Quách Xảo cũng sáng láng rạng rỡ từ sáng sớm—nay makeup kiểu tự nhiên, mai makeup kiểu thực nữ, không hôm nào bôi trùng màu son hay thiếu được mi giả và miếng dán kích mí—rồi suốt 15 phút đồng hồ từ 8h45 đến 9h mỗi ngày, cô sẽ chỉ ngồi tại quầy, hai mắt sáng như đuốc nhìn chăm chăm ra cửa lớn, không khác gì thiếu nữ hoài xuân, ngóng chờ giám đốc soái ca của bọn họ bước vào!

8h48, trợ lí Ngô Song do đích thân Thích tổng tuyển về xuất hiện.

Quách Xảo nhiệt tình chào hỏi hân: "Trợ lí Ngô đến rồi đấy à?"

Ngô Song mỉm cười, gật đầu chào lại.

Quách Xảo chỉ chỉ vào một giỏ kẹo nhỏ trên quầy, nói: "Nay có mang ít kẹo sữa hạt tôi tự làm đi cho mọi người ở công ti, anh cũng thử một chút nhé?"

Ngô Song nhướn người qua, thấy trong giỏ chồng chất những viên kẹo trắng sữa được bọc cẩn thận bằng giấy gói nilon huỳnh quang trong suốt, đủ màu vàng đỏ lam, nhìn rất đáng yêu.

"Tự làm luôn á?" Ngô Song hơi kinh ngạc, "Cô khéo tay thật, cảm ơn nhé."

"Thích tổng vẫn chưa đến à?" Quách Xảo nhân tiện hỏi.

"Chắc cũng sắp rồi." Ngô Song đánh mắt nhìn đồng hồ, "Ngày nào cậu ấy cũng đến tầm này mà."

Đúng lúc này, bên ngoài truyền vào tiếng thang máy dừng lại, như linh cảm được gì đó, Quách Xảo kích động nhìn ra cửa—

Tới rồi! Người tới rồi!

Người tỏa ra hào quang vạn trượng, chân đạp lên tường vân... thật sự tới rồi!

Thích Tự bình thân bước đến cửa lớn của công ti, thấy Ngô Song cũng đứng ở sảnh thì dừng lại: "Ngô Song, chào buổi sáng."

Quách Xảo rú rít trong lòng, sau đó lại chỉ vào giỏ kẹo, mỉm cười mời Thích Tự như vừa xong.

Thích Tự đi tới, thân nhiên bốc một viên kẹo rồi nói lời cảm ơn với cô gái ở quầy.

Như cố tình cho người trong công ti đều biết, Thích Tự nghiêng sườn mặt về phía Quách Xảo, để đối phương trông thấy thứ trang sức trên tai mình.

Quách Xảo: "...!!!"

Đến khi Thích Tự rời đi rồi, Quách Xảo mới ôm lấy khuôn mặt đỏ bừng của mình gào thét trong im lặng—Á á á soái ca còn đeo khuyên tai! Bằng đá quý màu đen! Vừa đẹp trai vừa sành điệu vừa cá tính! Hu hu hu cô muốn xỉu!!!

...

Chờ vào đến văn phòng, Ngô Song đã nhìn ra cũng hỏi: "Thích tổng, cậu mới bấm khuyên à?"

Thích Tự nghiêng nghiêng đầu, hỏi: "Đẹp không?"

Ngô Song cười nói: "Cậu đẹp trai như thế, làm gì mà chẳng đẹp. Không thấy ánh mắt cô nhân viên vừa rồi nhìn cậu như thể muốn bắn liên hoàn tim ra đấy à?"

Thích Tự nhướn mày, thầy viên kẹo vừa lấy qua cho Ngô Song: "Cho anh đấy, tôi không thích ăn đồ ngọt."

Ngô Song cười ha ha nhận lấy, hỏi: "Lịch trình hôm nay thế nào?"

Thích Tự: "Mấy bữa nay công ti đang bận chuẩn bị ra mắt bộ sưu tập thu của các nhãn hiệu con, lát nữa chúng ta qua hỏi phòng Sales xem kế hoạch Marketing thế nào."

Ngô Song sừng sốt, nhỏ giọng hỏi: "Không điều tra vụ việc của công ti nữa sao?"

Thích Tự tỏ vẻ bất đắc dĩ: "Điều tra lâu vậy rồi mà vẫn không có kết quả, có khi chúng ta chăm chỉ thái quá rồi. Hôm qua ba tôi gọi về, bảo là đợt này có tra được gì thì tra, chứ quan trọng nhất vẫn là lấy kinh nghiệm thôi, biết điểm dừng mới tốt."

Thật ra ban đầu, Thích Tự cũng định nói kế hoạch cho Ngô Song để đối phương phối hợp diễn với mình trong văn phòng. Nhưng sau khi đột ngột nhờ Thích Phong giả danh mình, hẳn lại nghĩ đến chuyện dùng Ngô Song để kiểm tra xem kế hoạch của bọn họ có trót lọt hay không.

Bao giờ Thích Phong đi làm, Thích Tự chắc chắn sẽ để Ngô Song lại cho hẳn. Nếu lừa được Ngô Song, phương án này hẳn sẽ thành công che mắt cả những người còn lại trong công ti, vì vậy Thích Tự mới chưa vội thắng thắn với trợ lí của mình.

Ngô Song cũng là người thông minh, biết Thích Tự còn nhờ đến cả công ti điều tra Trác Thạch nên cho rằng đối phương chỉ mạnh miệng chứ không nghĩ vậy thật, bèn đồng ý một tiếng rồi cũng không dị nghị gì thêm.

Ban sáng, Thích Tự dẫn Ngô Song đến phòng Sales loanh quanh một hồi, tranh thủ khoe được khuyên tai bằng đá của mình cho không ít người. Ăn cơm trưa xong về, Thích Tự chỉ ngồi trong phòng uống chút cafe, lên mạng, đại khái là vô cùng nhàn nhã.

Ngô Song làm việc ngay trong phòng Thích Tự, giữa hai người có một tấm bình phong ngăn cách. Ngồi cả chiều mà không thấy Thích Tự giao việc, hẳn đành chủ động qua hỏi: "Thích tổng, có cần tôi làm gì không?"

"Thời gian vừa rồi bạn ngược bạn xuôi cũng mệt rồi, mấy ngày nay cứ thư giãn cái đã." Thích Tự hơi ngả người ra ghế, hỏi, "Mà anh biết web nào xem phim ổn không? Tôi lên mạng tìm ra cả đống, nhìn hoa cả mắt mà vẫn chưa chọn được."

Ngô Song bối rối đi tới, thoáng nhìn qua màn hình của Thích Tự rồi nói: "Mấy trang này đều được, đăng kí thành viên thì còn bỏ được quảng cáo nữa."

Thích Tự gật gật đầu, nhờ Ngô Song làm hộ xong tiện tay ấn vào một bộ phim được đề cử ngay trang đầu.

Thấy Ngô Song vẫn đứng bên cạnh, còn nghiêng đầu hỏi: "Xem cùng không?"

Ngô Song: "À không, không."

Thích Tự: "Anh muốn làm gì thì cứ tranh thủ đi, có việc tôi sẽ gọi."

"OK..." Ngô Song quay lại chỗ ngồi của mình, hai mắt mở lớn, mấy hôm trước vẫn còn mệt bỏ hơi tai, nay rảnh quá lại không quen nổi.

Chiều đến, đang xem phim trong phòng làm việc thì Thích Tự nhận được tin nhắn Wechat của Phó Diên Thăng.

F1S: "Tối nay rảnh không?"

Thích Tự cong miệng cười, cầm điện thoại lên nhắn lại: "Định mời tôi ăn cơm à?"

F1S: "Ừm."

Hôm kia thì về nhà, hôm qua lại đi gặp phóng viên Dương, tính ra từ hôm đi Ninh Thành về, ba ngày rồi bọn họ chưa gặp lại. Được Phó Diên Thăng rủ hai lần liền, Thích Tự cũng đã thấy lòng ngứa ngáy, bèn nói: "Được, lần này ăn gì đây?"

Thế rồi lại lóe lên một ý nghĩ, nhắn thêm một tin: "Không phải ăn tôi nữa đấy chứ?"

F1S: "..."

F1S: "Cậu học hư rồi."

Đang định thả thính tiếp thì chuông điện thoại bỗng dưng vang lên, hẳn liếc qua tên người gọi đến, không ngờ lại là Khâu Minh Dương.

Thích Tự nhanh chóng bắt máy: "Bác Khâu ạ?"

Khâu Minh Dương nói: "Tiểu Tự đấy à, thằng Tùng vừa đi công tác về rồi. Tối nay nó muốn mời cháu một bữa, cháu có rảnh không?"

Thích Tự híp mắt lại, cười nói: "Được ạ, bác cứ bảo anh ý liên hệ thẳng với cháu nhé."

Dập điện thoại xong, Thích Tự liền quay ra hủy hẹn với Phó Diên Thăng: "Thầy Phó, có chuyện đột xuất, tối không đi ăn được với anh rồi."

F1S: "..."

*

Tối đó tan làm, Thích Tự dẫn theo hai vệ sĩ đến điểm hẹn mà Khâu Như Tùng đã bảo hồi chiều.

Ngồi trên xe, Thích Tự cũng gọi cho phóng viên Dương để báo vị trí của hẳn.

Nơi Khâu Như Tùng chọn là một cái club giải trí, nhìn qua trông như phiên bản thấp cấp hơn của số 88 đường Hoài Kim.

Lúc Thích Tự đến nơi, người kia đã đứng chờ trước cửa.

Đối phương mặc toàn đồ hiệu quốc tế, dáng không cao lắm, chừng 1m75, nhưng tương đối to con, khuôn mặt mập mập rất giống Khâu Minh Dương.

Thích Tự vừa xuống xe, Khâu Như Tùng đã hồ hởi ra đón, mạnh mẽ ôm hẳn một cái chào hỏi: "Thích Tự, xin lỗi nhé, bữa giờ có nghe bố kể cậu về nước rồi mà khổ nỗi dạo này bận quá, anh cũng muốn gặp sớm hơn nhưng không được, cậu thông cảm nhé!"

Thích Tự mỉm cười nói: "Anh Như Tùng cứ khách khí, em đâu có để bụng chuyện này. Chả là bữa gọi điện với ba, ông ấy cứ nhắc mãi bác Khâu là bạn chí cốt lâu năm của mình, bảo em chuyến này nhất định phải tranh

thủ gặp anh mới được... Chưa kể anh bận bịu cũng vì MeiWei chứ đâu? Dĩ nhiên là em phải thông cảm rồi."

Khâu Như Tùng cảm động không thôi: "Ôi chà, Thích Tự đúng là khéo ăn khéo nói. Mà thôi, ngoài này nóng quá, chúng ta vào trong nói chuyện đi."

Một dàn các cô gái xinh đẹp đã đứng sẵn trong phòng riêng, trước ngực mỗi người còn thêu cả "nghệ danh", nào "Như Hoa" với cả "Như Mộng, Thích Tự nghe mà đã thấy ngượng mồm.

Trông thấy Khâu Như Tùng và Thích Tự bước vào, bọn họ lập tức cúi đầu mỉm cười đều tăm tắp: "Hoan nghênh ông chủ! Chúc ông chủ khỏe mạnh an khang! Vạn sự như ý! Ăn bữa ngon miệng!"

Thích Tự: "..."

Hắn đã nhầm, đây không phải phiên bản thấp cấp của số 88 đường Hoài Kim, mà là phiên bản lỗi mới đúng.

Khâu Như Tùng nói: "Có mình hai người ăn thì im ắng quá, Thích Tự thấy ưng ai thì cứ chỉ, để các cô ấy ngồi ăn với chúng ta luôn cho náo nhiệt."

Thích Tự tỏ vẻ kinh ngạc: "Bình thường anh Như Tùng đi ăn cũng toàn vậy hả?"

Khâu Như Tùng vội nói: "Ha ha, đâu có đâu có, khi nào xã giao với mời bạn thì mới làm lớn vậy thôi, chứ bình thường một mình anh chạy đi chạy lại, chỉ có làm bạn thân với fastfood cơm hộp thôi... Nhưng đàn ông mà, làm việc cực khổ rồi thì thỉnh thoảng cũng cần giải tỏa hưởng thụ chút chứ?"

"Anh nói cũng phải..." Thích Tự nghĩ bụng "có trình độ đại học rồi mà lại đi thích mấy thứ low thế không biết?", nhưng ngoài miệng chỉ bình tĩnh nói, "Hôm nay em muốn gặp mặt làm quen với anh một chút, có nhiều người ngoài chúng kiến thì hơi ngại anh nhỉ? Những người này... hay là thôi."

Khâu Như Tùng ngẫm hiều: "Không sao không sao, cậu thoải mái là được!"

Nói xong cũng phất tay đuổi các cô gái ra ngoài luôn.

Phòng riêng vắng vẻ hẳn đi, Khâu Như Tùng lập tức giục phục vụ mang đồ ăn lên, còn quay ra hỏi Thích Tự có muốn uống rượu gì không, Mao Đài hay Ngũ Lương đều có hết.

Thích Tự nghe tên một loạt rượu trắng baijiu kia mà choáng, từ chối nói: "Anh Như Tùng, em mới năm hai thôi, uống một li baijiu thôi là khỏi ăn luôn à."

Khâu Như Tùng gãi gãi đầu, ngại ngùng nói: "He he, vậy cậu muốn uống gì?"

Thích Tự: "Sữa dừa? Không thì sữa bò cũng được..."

Khâu Như Tùng cười ha hả: "Đúng là vẫn còn bé lắm."

Chẳng biết phải do màn kịch giả bộ yếu thế này của Thích Tự này có hiệu quả hay không, nhưng dần dần Khâu Như Tùng cũng ra dáng một anh lớn quan tâm đến em nhỏ thật.

Sau một hồi hàn huyên về cuộc sống với sở thích của mỗi người, Khâu Như Tùng lại cảm thán: "Hầy, từ nhỏ đến lớn học trường tư xong lên đại học cũng vào trường danh tiếng như cậu, quả là một trời một vực với dạng ít học như anh mà."

Thích Tự cười nói: "Có khác gì đâu? Anh Như Tùng cũng từng là sinh viên đại học mà?"

"Ha, đại học gì chứ, mua cái bằng về nghe cho oai thôi chứ ba năm học đấy của anh đúng là chỉ tổ phí của." Khâu Như Tùng uống một hớp rượu rồi khoác lác, "Từ hồi vào đại học là anh bắt đầu đi quản lí nhà máy nhà kho rồi, cho nên trường dạy anh là trường đời cơ!"

Thích Tự trầm nghĩ, bảo sao chả lớn hơn mình bao nhiêu mà trông Khâu Như Tùng lại bụi bặm giang hồ thế...

Khâu Như Tùng đánh mắt nhìn Thích Tự, lại cường điệu nói thêm như để chứng tỏ: "Cậu đừng nghĩ anh mới 25 mà đã dễ dàng lên được chức quản lí PMC, bố muốn rèn luyện anh nên cũng bắt anh làm từ tầng chót làm lên đó, tính đến giờ là anh đi làm được 7 năm rồi!"

Thích Tự nâng cốc nói: "Anh Như Tùng vất vả rồi, em còn phải học hỏi anh nhiều trong công việc."

Khâu Như Tùng lập tức cười nói: "Ôi trời cậu cứ đùa, anh làm sao so được với cậu chứ? Anh chỉ là người làm công, còn nhà cậu là đại cổ đông, là người làm chủ cơ mà, như cậu rồi thì cần gì phải lo nữa? Có năm không cũng ra tiền rồi! Anh nói phải không?"

Thích Tự chỉ cười, cũng không phản bác mấy lời nịnh nọt của Khâu Như Tùng.

Hai người ăn uống trò chuyện một hồi, chưa đến 8h đã kết thúc bữa tối bột phát này.

Chắc hẳn do thấy Thích Tự quá ngây thơ, Khâu Như Tùng cũng không gọi thêm cho hẳn bất kì hình thức "giải trí" nào nữa.

Đến cửa club, Khâu Như Tùng như chợt nhớ ra gì đó, lấy một cái hộp nhỏ từ trong túi đưa cho Thích Tự: "Suýt nữa thì quên, cái này tặng cậu."

"Gì vậy anh?" Thích Tự nhận lấy xong tò mò hỏi.

"Lần đầu gặp mặt, cũng không biết cậu thích gì nên anh có chuẩn bị món quà nhỏ này." Khâu Như Tùng nói, "Chắc cậu cũng không thiếu mấy thứ này, nhưng nếu không chê thì nhận cho anh."

Thích Tự mở ra xem, bên trong là một đôi khuy măng sét của Bvlgari.

Đúng là hẳn không thiếu gì thứ này, bốn năm ngàn một đôi không phải quá đắt với hẳn, nhưng với một quản lí bộ phận bình thường thì cũng đâu ít ỏi gì?

Thích Tự đóng hộp rồi mỉm cười trả lại: "Anh Như Tùng, cảm ơn anh hôm nay đã mời em ăn tối, nhưng hiện tại em vẫn là giám đốc điều hành tạm thời của MeiWei Hải Thành, không thể nhận món quà này được, anh hiểu mà phải không?"

Nét mặt Khâu Như Tùng lập tức cứng đờ.

Thích Tự lại nói: "Chờ một tháng nữa gặp lại với tư cách bạn bè, anh đưa thì em nhất định sẽ không từ chối."

Khâu Như Tùng gượng gạo cười nói: "Phải phải phải, đúng là cậu vẫn cần thận mấy chuyện này hơn anh."

Sau khi tạm biệt Khâu Như Tùng, Thích Tự cũng lên xe về khách sạn.

Lúc chạy qua cả dọc hàng hiệu xa xỉ, bắt gặp một cửa tiệm được trưng bày vô cùng hoa lệ sau lớp cửa kính, Thích Tự mới chợt nhớ ra, hình như hẳn chưa từng tặng Phó Diên Thăng món quà nào.

Cả năm nay Phó Diên Thăng dạy dỗ hẳn, lại còn hỗ trợ hẳn đủ điều, đáng ra lần này về nước, Thích Tự đã phải chuẩn bị cho đối phương một món quà gặp mặt mới phải.

"Vương Mãnh." Thích Tự vội vàng bảo vệ sĩ dừng xe, "Tôi muốn xuống mua đồ."

Nửa tiếng sau, Thích Tự quay trở lại xe. Ngắm nhìn chiếc hộp nhỏ tinh xảo trong tay, hẳn lại thấy hình như hành động này của mình có hơi quá khích.

Từ khi về nước đến giờ, Thích Tự đã gặp Phó Diên Thăng không biết bao nhiêu lần. Thời điểm tốt nhất để tặng quà gặp mặt đã qua, giờ mà đưa thì có chẳng lại đường đột quá?

Đang mãi nghĩ ngợi, Vương Mãnh đã lái đến cửa chính của khách sạn từ lúc nào.

Thích Tự xuống xe, qua lớp cửa kính quay tròn, lại trông thấy một bóng hình quen thuộc đang ngồi ở dãy sofa trong đại sảnh.

Hắn thấy tim giật đánh thịch, vội vàng nhét hộp quà vào túi quần, sau đó mới làm mặt thản nhiên như không đi tới chỗ đối phương.

*****

<Epilogue>

Phó: "Cậu học hư rồi."

Cá: "Thích không?"

Phó: "Thích... đến mức chỉ muốn làm chết cậu."

Cá: "???"

-

A/N: Đoán xem Cá mua gì cho Thầy Phó nào?

-

vtrans by xiandzg

T/N: Mình đã đoán và sai, còn bạn? =)))

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẤU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 45: Làm Vợ Của Tôi

"Thầy Phó?" Thích Tự hai tay đút túi, mỉm cười nhìn người đàn ông trước mặt, nói, "Sao anh lại ở đây?"

—Phó Diên Thăng ở đây chờ hăn sao?

—Người này rất cục không nhịn được nữa nên phải chủ động tìm đến rồi?

—Ha ha, thật không ngờ anh ta cũng có ngày này!

Như vừa có được chút thắng thế, nét mặt Thích Tự lộ rõ vẻ đắc ý.

"Trùng hợp thế." Phó Diên Thăng kẹp trong tay một điều thuốc chưa châm, trông thấy hăn bèn đứng dậy nói, "Có khách hàng hẹn tôi ăn tối ở nhà hàng trong khách sạn của cậu, vừa ăn xong, tôi đang chờ xe chuẩn bị về đây."

Thích Tự sững sờ, chuẩn bị về?

Phó Diên Thăng không đến tìm hăn?

...Lừa nhau à?

Nói đoạn, điện thoại của Phó Diên Thăng cũng đổ chuông thật!

Người kia đưa hăn nhìn thoáng qua, trên màn hình quả nhiên hiện lên cuộc gọi đến từ "tài xế taxi".

Phó Diên Thăng vừa nhìn Thích Tự vừa nhận điện, nói với đầu bên kia: "Vâng, tôi đang ở khách sạn Holiday, từ đường Phùng Xuân thì đi thêm 500m nữa là tới..."

Thích Tự: "..."

Thấy thanh niên kia càng ngày càng trợn mắt trừng mình đầy giận dữ, Phó Diên Thăng nhếch miệng cười, lại nói vào điện thoại: "Ngại quá bác tài ơi, tôi có chuyện đột xuất, tạm thời chưa cần xe vội... lát nữa tôi sẽ gửi tiền cuộc này, làm phiền rồi."

Thích Tự: "..."

Phó Diên Thăng dập điện thoại xong thì quay ra nhìn hăn: "Đặng nào cũng gặp cậu rồi, không về vội."

Thích Tự hừ lạnh trong lòng, nghiêng đầu nói: "Lên ngồi chút không?"

Thấy Phó Diên Thăng theo sau, Thích Tự mới thoáng hả giận—vừa rồi mà người này về thật, nhất định hăn sẽ ném cái hộp trong túi quần vào bồn cầu!

Hai người vào phòng, Thích Tự lại hỏi một câu như thường lệ: "Trà? Hay rượu?"

"Trà đi, Lão Quân Mi hôm trước được phết mà còn chưa uống được hai cốc." Phó Diên Thăng nói.

Thích Tự nghĩ bụng, chưa uống được hai chén cũng tại anh bôi thuốc xong là chạy mất dép rồi chứ sao, còn định trách tôi à?

Gọi điện cho quầy phục vụ mang trà lên xong, Thích Tự xoay người đi vào phòng ngủ, lạng lẽ bóc hộp quà trong túi quần ra, để lại hộp trên tủ đầu giường rồi bỏ vật bên trong vào túi.

Ra đến ngoài, Thích Tự đi thẳng tới sofa. Hắn ngồi xuống đối diện Phó Diên Thăng, thấy đối phương đang định bỏ lại điếu thuốc không vào bao.

"Sao không hút?" Thích Tự hỏi.

"Không hút ở đây." Phó Diên Thăng rũ mắt nói, "Sợ ám mùi cậu."

Dưới sảnh khách sạn cũng không được hút thuốc, Thích Tự đoán Phó Diên Thăng lấy điếu này ra là để trên đường về mới châm, nhưng giờ theo lên đây, sợ hắn không thích nên mới đem cất lại.

Thích Tự nhìn hắn cười: "Không sao đâu, anh cứ hút đi."

Phó Diên Thăng khựng tay lại, Thích Tự nói tiếp: "Ba tôi cũng hút mà, tôi không ghét mùi này." Hắn nhìn nhìn cây thuốc nhỏ dài của đối phương, "Hơn nữa thuốc của anh còn rất thơm."

"Cậu mà thấy thơm là dễ cũng thích lắm." Phó Diên Thăng cười cười, rốt cục không cất thuốc đi nữa, hỏi hắn, "Trước thử bao giờ chưa?"

Thích Tự lắc đầu: "Chưa."

"Thế thì càng muộn càng tốt, nghiện rồi không dễ cai đâu." Phó Diên Thăng vừa nói vừa đưa tay định tìm bật lửa, bỗng nghe "tạch" một tiếng, ánh lửa màu lam lập tức xuất hiện trước mắt hắn.

Phó Diên Thăng sửng sốt, nhìn thứ trong tay Thích Tự, vô thức đưa cây thuốc lại gần.

Ấy là chiếc bật lửa Dupont Gatsby với những đường vân chữ thập màu bạc, rất bắt mắt.

"Anh có nghiện thuốc không?" Thích Tự hỏi.

"Chưa đến mức, một ngày cùng lắm hai ba điếu, khi nào stress quá thì gấp đôi, nhưng nói chung cũng phải hạn chế rồi." Phó Diên Thăng ngậm điếu thuốc lên môi, chậm rãi rít một hơi, mắt vẫn nhìn tay Thích Tự chăm chăm, "Bật lửa được đấy."

Thích Tự nghịch nghịch nấp bật của thứ đồ nhỏ con này một hồi, nhướng mi hỏi: "Thích không? Cho anh đấy?"

Phó Diên Thăng: "Cho tôi? Tại sao?"

Thích Tự thản nhiên nói: "Được người khác tặng, nhưng hiện tại tôi không hút thuốc, giữ lại cũng để không."

"Vậy à..." Phó Diên Thăng rũ mắt cười nói, "Còn tưởng cậu mua tặng tôi."

"Không muốn à?" Thích Tự hừ nhẹ một tiếng, nghĩ bụng lại còn muốn phải là tôi phải mua tặng cơ à? Nghĩ đẹp gồm.

Hắn làm bộ rụt lại: "Không muốn thì thôi, để tôi mang cho ba."

Phó Diên Thăng đành chìa tay về phía hắn.

Thích Tự khích tướng thành công, cười thầm thả chiếc bật lửa vào lòng bàn tay đối phương.

"Cậu đã có lòng thiên vị tôi hơn cả ba mình rồi, tôi mà còn từ chối nữa thì đúng là không biết phải trái, nhỉ?" Phó Diên Thăng ngấm vuốt chiếc bật lửa trong tay một hồi, nhẹ giọng nói, "Cảm ơn nhé."

Thích Tự: "..."

Trà lên, Thích Tự đứng dậy mở cửa, phục vụ vào đặt ấm chén ngay ngắn lên bàn, nói một câu "Mời quý khách thưởng thức" rồi ra ngoài luôn.

Đến lúc Thích Tự ngồi xuống lại, Phó Diên Thăng mới nhìn đến bên mặt hắn, hỏi: "Tai cậu là sao đấy?"

Thích Tự đặc ý nghiêng đầu: "Thế nào? Đẹp không?"

Phó Diên Thăng tỏ vẻ kì quái: "Sao tự dừng lại đi kẹp đá lên tai vậy, không khó chịu à?"

Thích Tự thiếu điều học máu, cả ngày hôm nay mang cái khuyên obsidian này đến đâu cũng được người ta sáng mắt lên trầm trồ, không khen sành điệu thì cũng khen đẹp trai, vậy mà gặp Thầy Phó lại bị bảo là kẹp đá lên tai?

Nhưng sao Phó Diên Thăng có thể nhìn ra là kẹp? Rõ ràng là Ngô Song còn tưởng hắn đi bấm lỗ tai kia mà...

Nghĩ đến đây Thích Tự lại không khỏi tò mò, nếu hắn với Thích Phong cùng nhau xuất hiện trước mặt Phó Diên Thăng, không biết đối phương có thể phân biệt được ngay không nhỉ.

Hắn nghiêng đầu cời khuyên xuống, cũng chưa nói gì vội, đeo cái này cả ngày đúng là khó chịu kinh.

Phó Diên Thăng nhìn vành tai hắn chăm chăm rồi chặc lưỡi: "Mặt còn chưa khỏi hắn mà đã kẹp cho tai đỏ lừ thế kia rồi, cậu thích ngược đãi bản thân lắm hả?"

Nghe Phó Diên Thăng nói vậy, Thích Tự cảm thấy câu mắng em trai "thích ngược đãi bản thân" hôm trước như đang quật lại chính mình!

Hắn không nghĩ gì đã thốt lên lời phản bác giống y xì em trai: "Ai khiến anh quản."

Phó Diên Thăng nhú mày: "Chính cậu còn gọi tôi là Thầy, chẳng lẽ tôi không có quyền quản?"

Thích Tự xì một tiếng: "Thầy thì sao chứ? Cũng đâu phải vợ tôi."

Phó Diên Thăng: "..."

Sau khi Thích Tự nói ra câu kia, Phó Diên Thăng nhìn hẩn chăm chăm rất lâu.

Bầu không khí lại trở nên ái muội bất thường, Thích Tự ra vẻ thản nhiên rót trà cho đối phương, lại nghe thấy người kia cất lời hỏi: "Phải thế nào mới đủ điều kiện làm vợ cậu?"

Tay Thích Tự run bắn lên, tí nữa thì đổ ộc trà ra ngoài!

...Đệt.

Hẩn hít sâu một hơi, cố gắng trấn tĩnh lại bản thân, ngẫm xem Phó Diên Thăng hỏi vậy là có ý gì.

—Chắc chắn không chỉ là thả thính, mà rất có thể còn là mượn cớ thăm dò yêu cầu tìm đối tượng của mình.

Thích Tự cười thầm, đầu liền nháy số: "Làm vợ tôi á? Thì chỉ nghe lời mình tôi, không lừa gạt phản bội trái ý tôi, tôi có làm gì cũng sẽ ủng hộ cố vũ trợ giúp tôi..."

Hẩn nghĩ nghĩ, liếc nhìn Phó Diên Thăng xong lại cố ý xấu xa nói: "Còn phải sinh em bé cho tôi nữa."

Phó Diên Thăng nhú mày: "Nhiều điều kiện vậy?"

Thích Tự: "Tất nhiên rồi, nhà họ Thích chúng tôi đâu có dễ vào."

Phó Diên Thăng cầm tách trà lên, trầm ngâm nói: "Không được trái ý cậu thì quản cậu thế nào? Tự cậu nói đã thấy mâu thuẫn rồi..." Hớp một ngụm trà xong lại thấp giọng nói thêm, "Tôi thấy hình như cậu đang tìm chồng chứ không phải vợ đâu."

Thích Tự: "..."

—Fuq, cái người này rốt cục phải đối phó sao?

Nếu bọn họ mà có đến với nhau thật, Thích Tự nghi rằng ngày nào mình cũng sẽ muốn bạo lực gia đình với Phó Diên Thăng mất!!

"Hồi tối có hẹn với ai vậy? Sẵn sàng bỏ bom tôi luôn." Phó Diên Thăng bất chợt chuyển chủ đề.

Thích Tự đành tạm dừng màn đánh đập đối phương trong đầu, giữ mặt bình tĩnh nói: "Quản lí bộ phận PMC của MeiWei, Khâu Như Tùng."

"Ồ? Gặp hẳn ta rồi à?" Phó Diên Thăng tò mò nói, "Là người thế nào?"

Do Phó Diên Thăng đã kí hợp đồng giữ bí mật, Thích Tự cũng không giấu giếm hẳn mấy chuyện này.

Hắn kể lại ấn tượng sơ bộ về Khâu Như Tùng, bao gồm cả tác phong làm việc của người kia, để Phó Diên Thăng phân tích giúp mình.

Nghe nói Khâu Như Tùng có tặng quà cho Thích Tự ngay trước cửa ra vào, ánh mắt đằng sau lớp kính của Phó Diên Thăng bỗng trở nên dò xét bất thường: "Bật lửa cậu cho tôi không phải là quà tặng từ hẳn ta đấy chứ?"

Giật mình bởi nét mặt đột nhiên nghiêm trọng của đối phương, Thích Tự vội vàng phản bác: "Tất nhiên không phải, anh ta tặng tôi một đôi khuy măng sét của Bvlgari, nhưng tôi đã trả lại luôn lúc đó rồi."

"Ồ..." Kính mắt hơi lóa lên một chút, ánh nhìn của Phó Diên Thăng cũng lập tức ôn hòa trở lại, như thể thay đổi vừa rồi chỉ là ảo giác của Thích Tự, "Cậu trả lại rồi thì tốt."

Nhưng ngẫm ra, Thích Tự lại cảm thấy điên máu—Phó Diên Thăng dựa vào cái gì mà chất vấn hần như thế?

Chẳng lẽ trong mắt đối phương, hần lại là một kẻ dùng quà người khác đi lấy lòng anh ta!?

Phó Diên Thăng phân tích ra cho hần: "Rất có thể việc Khâu Như Tùng để ra đến cửa mới đưa quà cho cậu là một cái bẫy. Nếu để bị chụp lại cảnh nhận quà, cậu sẽ mang danh nhận đút lót."

Thích Tự cười lạnh một tiếng: "Thầy Phó, tôi không thiếu hiểu biết đến vậy."

Hần biết Phó Diên Thăng chỉ đang lo cho mình và bản thân không nên bị kích động như thế. Vấn đề là cục tức ở trong ngực hần thì không thể tan đi đâu được.

Thích Tự đã phải lựa chọn rất tỉ mỉ mới mua được chiếc bật lửa kia cho Phó Diên Thăng, chứ không hề có chuyện đi lấy quà của người khác đem tặng đối phương. Bị hiểu lầm như vậy khiến hần không thể nào không khó chịu.

Nhưng cũng tại hần bịa chuyện cơ, trách đối phương thế nào được.

Hai người nói tiếp sang những chủ đề khác. Dường như Phó Diên Thăng cũng nhận ra hần mất hứng, bèn kể lại mấy chuyện vui vui mình gặp được trong công việc, nhưng căn bản Thích Tự đang khó chịu trong lòng, cho nên biểu hiện vẫn không giấu được nét hậm hực.

Bất giác hai tiếng đã trôi qua, thấy sắp đến 12h, Phó Diên Thăng cũng đứng dậy chuẩn bị về.

Thích Tự chậm rãi đứng dậy tiến đối phương. Ra đến gần cửa, Phó Diên Thăng lại quay đầu nhìn hẳn.

Hai người cách nhau chừng hơn 1m, Thích Tự lãnh đạm cười một tiếng, trêu chọc người kia: "Sao thế, anh không nở về à?"

Phó Diên Thăng lưỡng lự một lát, rồi đột nhiên đi tới chỗ hẳn.

"Làm gì vậy?" Thích Tự hơi hoảng hốt, trong lòng nổi lên một dự cảm không lành.

Phó Diên Thăng tiến đến, túm lấy cánh tay đối phương, kéo cả người hẳn về phía mình—Thích Tự chưa kịp hiểu mô tê gì, cứ thế bị người kia ôm vào lòng.

Còi báo động trong đầu hẳn lại réo lên inh ỏi—cái tên đàn ông chết tiệt này rốt cục không nhin nổi nữa nên quyết định xuống tay đấy à? Sao bảo không cưỡng ép cơ mà!?

Thích Tự đương nhiên sẽ không ngoan ngoãn chịu thua như vậy! Khi toàn thân cứng đờ của hẳn chuẩn bị kháng cự, thì giọng nói của Phó Diên Thăng lại truyền đến bên tai: "Thôi mà, hồi này là tôi sai, tôi nói lời không phải... Cảm ơn cậu đã mua cho tôi cái bật lửa, đừng giận nữa, nhé?"

Âm giọng người kia trầm thấp mà dịu dàng, lại còn phảng phất vẻ yếu thế cầu xin, không khác gì một mảnh lông vũ phe phẩy qua tim Thích Tự.

Hẳn lập tức như bị rút cạn sức lực.

Nói xong câu kia, Phó Diên Thăng còn ôm thêm vài giây rồi mới buông ra, nhìn thẳng vào mắt hẳn: "Cậu mà còn giận thì tôi sẽ ở lại thật đấy."

Thích Tự thấy mặt nóng bừng, lấy tay đẩy đẩy người kia ra một chút, bối rối nói: "Ai giận cái gì? Anh mau về đi!"

Bàn tay đang túm lấy cánh tay hăn của Phó Diên Thăng dần trượt xuống, lướt qua cổ tay, mơn trớn bàn tay, còn gãi nhẹ vào lòng bàn tay Thích Tự một chút, đến khi thấy ngón tay đối phương giật lên vì mẫn cảm mới buông hăn ra, lùi lại vài bước: "Tôi về đây, ngủ sớm đi."

Đến khi đối phương đóng cửa rời đi rồi, Thích Tự mới phát hiện ra tim mình thiếu điều đã nhảy lên cổ họng!

Hăn cảm thấy tất cả những nơi vừa bị chạm qua đều trở nên nóng rực, tay hăn, mặt hăn, tai hăn, thậm chí là cả tâm trí của hăn...

Không ổn, hăn phải làm gì đó cho tỉnh táo mới được!

Thích Tự lảng lảng đi vào phòng ngủ, vớ đại một cái gối dựa hình vuông lên ném đánh vi vu, sau đó lại siết chặt năm đấm, thụi cho chiếc gối ôm mềm mại trên giường cũng bay nốt.

—Tên chết tiệt kia dám ôm hăn? Càn rỡ!

Vớ thêm một cái, thụi thêm một cú!

—Không những ôm mà còn phả hơi vào tai hăn? Phạm quy!

Lại tiếp tục đánh!

—Lại còn gãi gãi vào lòng bàn tay hăn? Rốt cục là người này lấy đâu ra mấy trò ve vãn khoa trương như vậy?

Đánh chết anh! Hừ!

...

Xả giận lên gối ôm một hồi, Thích Tự mới đột nhiên nhận ra—Khoan đã, ai bảo Phó Diên Thăng cái bật lửa kia là do hấn mua!!!

****

<Epilogue>

Thích Tự châm thuốc cho Phó Diên Thăng.

Phó Diên Thăng: "Tay vợ đẹp thật."

Thích Tự muốn tặng quà: "Muốn không, cho anh đấy?"

Phó Diên Thăng: "Không muốn cái bật lửa, muốn sờ tay em."

Thích Tự: "???"

-

vtrans by xiandzg

T/N: Bao giờ mới đến cái hạn một tháng đâyyyyyyy tôi nhìn hai bạn thả thính nhau mà muốn học máu vì cần rồi ("||๖๖||")

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẤU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 46: Giả Trang Thành Minh

Sau một hồi ngẫm nghĩ, Thích Tự mới nghi Phó Diên Thăng vốn chỉ đang bầy hăn để lộ ra sự thật, nhưng lúc ấy không giải thích luôn thì cũng vô ích, giờ mà khoa trương giải thích không phải hăn mua lại chỉ thành già mồm...

Thích Tự rốt cục cũng bình tĩnh, bắt đầu nhận ra hành vi vừa rồi của Phó Diên Thăng có phần vượt quá giới hạn!

—Bình thường, đàn ông con trai với nhau làm đếch gì có kiểu an ủi này?

Thử đối đối phương thành bất kì người cùng giới nào khác, hết ôm hăn lại gãi gãi lòng bàn tay hăn như thế, Thích Tự đã thấy rợn cả người.

Ngay cả Hứa Kính cũng không ngoại lệ—nếu Hứa Kính mà làm vậy, hăn nhất định sẽ nghi đối phương có ý đồ bất thường với mình.

Nhưng Phó Diên Thăng dựa vào cái gì mà dám trắng trợn như thế? Chẳng lẽ đối phương đã phát hiện ra mình thích anh ta? Hay cũng chỉ đang mượn cớ để thăm dò tình cảm của mình thôi?

Thích Tự nghĩ bụng "Thế này không ổn", hăn mà còn dung túng nữa thì kiểu gì Phó Diên Thăng cũng sẽ được đăng chân lên đăng đầu... cứ dễ dàng chịu thua như vậy, chẳng phải hời cho người kia quá rồi à?

Thích Tự lẩn cấn đi đi lại lại trong phòng ngủ mấy vòng, cuối cùng quyết định sẽ bơ đối phương ba ngày để trấn tĩnh lại tâm tình thất thường vì ngộ độc thính của mình.

*

Tối đó đi ngủ rồi, phóng viên Dương mới cập nhật cho hần về tình hình điều tra mới nhất, vì vậy sáng hôm sau Thích Tự mới thấy được.

Báo cáo đối phương gửi có liên quan đến hành tung của Khâu Như Tùng từ khi hần rời đi, cho biết sau đó, Khâu Như Tùng còn vào lại club đến 9h, tức là tận 40 phút sau mới lên xe về.

Trong hơn nửa tiếng ấy, có tổng cộng hơn hai chục người lục tục rời khỏi club kia—tất cả đều bị phóng viên Dương lén chụp lại rồi gửi cho Thích Tự xem có nhận ra ai hay không.

Mới đầu, Thích Tự còn không hiểu sao phóng viên Dương lại gửi hần những tấm hình ấy. Những người ra sau đó thì có liên quan gì tới hần đâu?

Ai dè sau khi mở ra, tấm thứ 6 đã khiến cho Thích Tự sững sốt không nhẹ!

Hần gửi lại bức hình này cho đối phương, nói: "Đây là thư kí Trương Kiệt của Lưu Kỳ." Sau đó cũng thắc mắc luôn: "Sao bác biết có thể cháu sẽ nhận ra một người trong số đó?"

Phóng viên Dương giải thích cho hần qua một tin nhắn thoại, đại ý là việc Khâu Như Tùng tiễn hần xong lại quay vào club lần nữa rất khả nghi, nếu bọn họ đã cùng nhau phạm tội, thì chắc chắn Khâu Như Tùng sẽ không hành động một mình.

"Cứ thử đặt mình vào vị trí của cậu ta mà xem, nếu cháu làm ra chuyện gây tổn hại đến công ti, thậm chí còn phạm pháp, thế rồi bỗng dưng con trai cổ đồng lại muốn mời cháu đi ăn, cháu sẽ thấy sao?"

Bấy giờ Thích Tự mới ngộ ra—Là chột dạ!

Ngoài mặt thì Khâu Như Tùng bình tĩnh là thế, nhưng dĩ nhiên bọn họ vẫn dè chừng hẳn, sợ hẳn phát hiện, sợ hẳn điều tra tiếp, sợ rằng bữa cơm ấy thực chất chính là Hồng Môn Yến, là cái cớ để Thích Tự chất vấn hỏi tội mình.

Sự xuất hiện của Trương Kiệt ở đó chính là một minh chứng cho quan hệ cùng hưởng giữa Lưu Kỳ và Khâu Như Tùng, vì vậy ở vào thời điểm mấu chốt, bọn họ mới phải hành động cùng nhau, thấy tình thế không ổn thì còn kịp thời đối phó luôn.

Phóng viên Dương nói: "Căn cứ vào logic hành động thông thường của tội phạm tập thể thôi, nói chung cũng không có gì mới mẻ cả, cho nên chúng ta mới có thể kiên nhẫn giám sát tiếp, thu thập thêm bằng chứng. Bọn họ vẫn xem thường cháu, chắc cũng không ngờ cháu sẽ tìm người theo dõi ngược, nên mới hớ hênh để bị bắt gặp như thế."

Nhớ đến phân tích của Phó Diên Thăng tối qua, Thích Tự lại hỏi phóng viên Dương có thấy được lúc Khâu Như Tùng tặng quà cho hẳn ở trước cửa ra vào hay không.

Phóng viên Dương: "Chờ chút, để bác xem lại."

Không bao lâu sau, phóng viên Dương đã gửi một đoạn clip ngắn qua cho hẳn, tuy hơi mờ nhưng vẫn nhìn ra được người bên trong.

Hình ảnh mà phóng viên Dương ghi lại được, chính là quá trình Khâu Như Tùng đưa cho hẳn hộp khuy măng sét của Bvlgari rồi bị hẳn trả lại, tổng cộng chưa đến một phút.

Đồng thời, người kia cũng gửi cho hẳn một tấm screenshot từ clip có khoanh tròn màu đỏ, thứ được đánh dấu chính là CCTV trước cửa club.

Mới sáng ra nhìn tấm hình này, Thích Tự đã thấy sau lưng như túa mồ hôi lạnh.

Do trao đổi với phóng viên Dương, sáng ấy Thích Tự đi trễ mất 20". Đây là lần đầu tiên hấn đến muộn kể từ khi vào làm, nhân viên tiền sảnh Quách Xảo thấy hấn mà còn bất ngờ đến nỗi chào hỏi cũng ấp úng.

Thích Tự không để ý ánh mắt của người khác, lại đi thẳng về phòng đóng vai cậu ấm nhàn rỗi đến hết ngày. Lúc chiều tan làm, hấn có chạm mặt giám đốc Tần ở trong thang máy.

"Thích Tự, tuần này có về cháu không bận lắm nữa nhỉ?" Tần Hán Nghiêu nói.

"Dạ cũng rảnh hơn thật, căn bản tại chuyện cần làm cũng xong cả rồi ạ." Thích Tự cười nói.

"Ha ha, tháng trước chú thấy ngày nghỉ mà cháu cũng kéo trợ lí tăng ca, đúng là tận tâm hết sức." Tần Hán Nghiêu khuyên nhủ, "Nhưng làm gì thì làm, vẫn phải chú ý điều độ mới được."

"Giám đốc Tần nói phải." Thích Tự cười cười, "Về Hải Thành hơn một tháng rồi mà cháu còn chưa đi chơi được đâu đấy, cũng đến lúc thư giãn một chút rồi."

Tần Hán Nghiêu cảm thán: "Chú thật sự rất phục Chủ tịch Thích đã nuôi ra một cậu con trai như cháu đấy, con chú mà năng nổ bằng một nửa cháu thôi là chú cảm tạ trời đất lắm rồi."

Thích Tự nghiêng đầu: "Con chú?"

"Năm nay lớp mười, từ lúc nghỉ hè ngày nào cũng ở nhà cắm mặt vào game, thế mà còn mơ mộng ra nước ngoài học đại học..." Giám đốc Tần lắc đầu thở dài, bỗng như nghĩ ra gì đó, quay ra nhìn Thích Tự nói, "Thích Tự, hay là cuối tuần này đến nhà chú ăn cơm đi? Cho thẳng con chú làm quen với cháu một chút, mấy đứa sà sà nhau, cháu lại giỏi giang như thế, mong là nó có thể học hỏi được từ cháu một chút."

Mai đã là thứ bảy, Thích Tự nghĩ bụng, chuyện này hẳn không có lí do gì để từ chối, chưa kể đến nhà Tần Hán Nghiêu cũng là một cơ hội để thăm dò ít nhiều về thực trạng sinh hoạt của đối phương.

Cân nhắc xong, hắn vuốt vuốt cằm nói: "Được ạ, nhưng cuối tuần này thì nhà cháu có chút việc mất rồi, để tuần sau được không ạ?"

Giám đốc Tần: "Tất nhiên rồi!"

*Hai ngày cuối tuần, Thích Tự chỉ ở trong khách sạn liên lạc trao đổi với Vệ Thiên Thụy và phóng viên Dương.

Cuối tuần này có vẻ Phó Diên Thăng cũng bận, nên ngoài vài tin nhắn tán gẫu trên Wechat thì cũng không chủ động hẹn gặp hắn.

Tối chủ nhật, Thích Tự gọi điện thoại cho em trai: "Tối nay sang chỗ anh đi."

Cả tuần vừa rồi ở công ti, hắn đã phải ra sức diễn theo tác phong làm việc của Thích Phong, có giai đoạn chuyển giao này, mai để Thích Phong đến làm thay mình cũng sẽ không khiến người khác cảm thấy quá sai.

"Tối nay đi làm luôn à?" Thích Phong hỏi.

"Không, tối qua bên này ngủ, mai mới đi, sáng nào cũng có thư kí của MeiWei đến khách sạn đón anh, em phải xuất phát từ đây mới được."

"Ồ..." Thích Phong căng thẳng nói, "Vậy em cần mang theo gì không?"

"Không cần, bên này có hết." Thích Tự ngừng lại một chút rồi nói, "Đúng rồi, mua hộ anh một cái điện thoại mới, cả SIM nữa."

"Hãng gì?"

"Giống hệt cái anh đang dùng là được."

Một tiếng sau, chuông cửa vang lên.

Thích Tự đi ra, nhòm qua mắt mèo, bắt gặp Thích Phong đội một chiếc mũ tai bèo màu đen, lại còn đeo một chiếc khẩu trang đen che đi nửa khuôn mặt, đang nhìn ngó xung quanh.

Thích Tự nhanh chóng mở cửa cho đối phương, lặng lẽ nói: "Em bịt kín mít thế làm gì?"

Thích Phong tháo khẩu trang xuống, nói: "Sợ bị người ta thấy chứ sao!"

Thích Tự nhú mày: "Người khác trông thấy em cũng nghĩ là anh thôi, có cái gì mà sợ? Gan to lên chút đi được không, lén lén lút lút thế còn khiến người ta nghi hơn."

"Anh..." Thích Phong tức giận quăng điện thoại mới cho hăn, nói, "Đã nhờ vả mà còn lên mặt!"

Trong lúc Thích Tự bóc điện thoại, Thích Phong đã tranh thủ thám thính một vòng, vừa đi vừa cảm thán: "Đệt, sao phòng anh lớn vậy? Nhà vệ sinh xa hoa thế này? Có mấy buồng ngủ đấy? Chỉ có một thôi hả? Tối em ngủ đâu đây?"

Thích Tự: "Sofa."

Thích Phong đeo lại khẩu trang: "Em về đây!"

Thích Tự giương mắt nhìn hăn: "Giường lớn như thế cơ mà, ngủ chung không được à?"

Thích Phong lại tháo khẩu trang ra: "Anh trai à! Chúng ta đều là người trưởng thành đó! Ngủ chung một giường mà được à!"

Thích Tự khó hiểu nói: "Sao lại không được? Anh cũng đâu có khinh bỉ em là gay."

"Cmn anh..." Thích Phong suýt nữa đã nói anh thì không đấy? Giấu giấu cái rắm!

Nhưng ngẫm lại mới thấy sai sai, nói thế chẳng hóa càng biến thái? Hai anh em cùng gay ngủ chung với anh em người ta tính hướng bình thường ngủ chung khác nhau chỗ nào? Chẳng lẽ anh hấn không có thường thức về phương diện này sao? Kể cả hấn có đồng ý, nhưng Lăng Khả mà biết cũng sẽ ghen à!

Thích Tự thấy sắc mặt em trai liên tục thay đổi như một bảng màu bị đánh đổ, đành nói: "Sao em hay nặng xì thế nhờ? Anh ngủ sofa, được chưa?"

Lại còn nói hấn "nặng xì"!?

Thích Phong... rốt cục thấy anh trai rộng lượng nhường giường cho, nên mới không xúc động biến ngay khỏi đây nữa.

Lắp SIM vào điện thoại mới xong, Thích Tự cài đặt chế độ chuyển hướng cuộc gọi rồi đưa nó cho em trai: "Cái này em cầm đi, cuộc gọi nào mà anh không tiện nghe lúc ở bên ngoài sẽ chuyển thẳng đến đây."

Thích Phong thấy mình như đang nhận lấy một củ khoai nóng bỏng tay, hoảng hốt nói: "Anh còn muốn em nghe hộ điện thoại hả?"

Thích Tự: "Em không cần nghe, cứ để trên bàn làm việc với mang theo người, có điện thoại thì chỉ cần liếc qua là được, coi như cả anh cả điện thoại đều ở trong văn phòng."

Thích Phong chặc lưỡi: "Anh làm việc cẩn thận ghê..."

Sau đó Thích Tự bắt đầu nói cho Thích Phong về lịch trình cụ thể trong ngày: "Khoảng 7h30 là phải rời giường, rửa mặt, thay quần áo." Nói đoạn,

hắn mở tủ quần áo của mình ra, "Đây là đồ anh mặc đi làm hàng ngày, em tự chọn mà mặc."

"Đệt, nhiều thế? Toàn là sơmi với comlê à?" Thích Phong gầy gầy mặc áo, đột nhiên hưng phấn hẳn, "Cứ như đang chơi cosplay ý nhỉ!"

Thích Tự: "Cosplay là sao?"

"Không có gì." Thích Phong khoát khoát tay, lười giải thích cho ông anh lạc hậu của mình, "Anh nói tiếp đi."

"Chừng 8h20, thư kí Trình sẽ đưa xe đến cửa khách sạn đón em đi làm." Thích Tự mở iPad ra cho Thích Phong nhận biết, "Chính là chiếc Benz AL980 này, đây là ảnh của thư kí Trình, em nhìn cho nhớ đi."

"...Xịn quá vậy!"

"Khoảng 8h40-8h45 gì đấy là đến công ti, văn phòng nằm trên tầng 28." Thích Tự nhét iPad vào tay Thích Phong để hắn nhìn cho tiện, "Đây là nhân viên tiền sảnh Quách Xảo, cô nàng này có hơi si mê một chút, em nhớ giữ khoảng cách với người ta."

Thích Phong lăm bằm một câu: "Trông đáng yêu nhể."

Thích Tự liếc mắt nhìn hắn: "Đừng có quên là em đang giả trang thành anh, ở công ti thì nhớ kiểm soát một chút, đừng có gặp ai cũng cười như Tuyết Cô Nương."

Thích Phong: "???"

Thích Phong: "Em giống Tuyết hồi nào!?"

Thích Tự nhìn hắn đầy khinh bỉ: "Ngày nào chả thế, nhất là lúc ở với Lăng Khả, cười ngu hết sức."

Thích Phong phẫn nộ ném iPad xuống sofa, đứng dậy nói: "Anh nhờ em đến giúp mà còn sĩ nhục em? Em không làm nữa!"

Thích Tự túm lại cánh tay hắn: "Thôi thôi thôi, đừng có náo như con nít thế, nhưng mà nói chung là phải nhớ, muốn đóng giả anh thì ít cười ít nói đi là thành công 50% rồi!"

Thích Phong: "..."

Thích Tự bắt đầu giới thiệu người trong công ti với hắn, chú trọng nhất là Ngô Song, sau đó bảo Thích Phong cầm iPad nhìn thuộc người trong hình, để lát hắn kiểm tra.

"Lại còn kiểm tra!?" Thích Phong sững cồ là thế, nhưng được cái nhớ người rất nhanh, chưa đến nửa tiếng đã thuộc hết.

"Nhớ hết rồi á?" Thích Tự hơi ngạc nhiên, hỏi thử vài người thì đúng là không sai ai hết.

"Nhớ mặt thì có gì mà khó, người nào cũng khác nhau mà." Thích Phong bóp bóp trán, "Chỉ cần anh không bắt em đọc tài liệu là được rồi, có lần em chỉ liếc qua đồng anh mang về thôi mà choáng hết cả đầu!"

Thích Tự: "..."

Đây chính là đặc tính của thiên tài xã giao đấy à? Vì sao là anh em sinh đôi mà hắn lại không được trang bị kỹ năng này!?

Thành công vượt qua khảo sát xong, Thích Phong thư thái vào phòng tắm xa hoa của anh trai hưởng thụ, sau đó bò lên chiếc giường tổng tài rộng 2m, lô điện thoại ra, định gọi cho Lăng Khả một cuộc rồi đi ngủ.

Kết quả đang tình nồng ý mật, Thích phong lại thấy một bên giường bỗng nhiên lún xuống.

Hắn nhóm người dậy, chỉ thấy anh trai mặc đồ ngủ vừa nằm xuống, còn dùng sức đẩy đẩy hắn ra, nói: "Dịch ra tí, ghế sofa nằm không thoải mái, anh cũng muốn ngủ giường."

Thích Phong: "???"

****

<Epilogue>

Thích Tự: "Dịch ra, anh cũng muốn ngủ giường."

Phó Diên Thăng & Lăng Khả: "Trên cây chanh thì có quả chanh, Dưới cây chanh có tôi và cậu." (*T/N: Đại khái là chuaaaaaa)

Thích Phong: "Không phải đâu! Tôi cũng đâu có muốn vậy! QAQ"

-

vtrans by xiandzg

T/N: Chemi của chưa bao giờ hết hot (//▽//)

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẤU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 47: Tráo Thật Thành Giả

Sau khi bị đẩy qua một bên, Thích Phong lúng túng bảo Lăng Khả một câu "Mai nói tiếp nhé", đập máy rồi mới quay ra quát anh trai: "Anh bảo nhường giường cho em rồi mà!?"

Thích Tự rút một cái gối đầu xuống ôm, quấn chần quanh mình rồi thoả mãn nhắm mắt nói: "Ngủ đi ngủ đi..."

"Anh đừng có giả vờ ngủ!" Thích Phong giận dữ lật chần ra, vớ lấy một cái gối ôm vuông vỗ anh hẳn, "Dậy đi! Anh ngủ đây thì làm sao em dang tay dang chân được!"

Thích Tự siết chặt gối ôm, vừa né vừa mắng lại: "Em đuổi anh mình ra sofa vừa cứng vừa lạnh chỉ để nằm đây dang tay dang chân cho thỏa thích ấy hả? Thế hoá ra ngày xưa học "Khổng Dung nhường lê" bằng thừa à?"

(*Khổng Dung nhường lê: một câu chuyện về đức tính nhường nhịn—em nhỏ chọn miếng lê nhỏ và dành miếng lớn cho cha mẹ và các anh)

"Cái gì mà vừa cứng vừa lạnh! Ghế sofa rõ ràng êm như thế!" Thích Phong buông gối ôm xuống, lại gồng mình thành cái chày cán bột ủa anh mình ra.

"Êm thế thì em ra thử đi? Nằm còn không đuổi được chân!" Thích Tự bị hẳn đẩy cũng chỉ quay lưng đi, "Rõ ràng hồi bé em thích ngủ với anh lắm mà, tối đến còn ôm anh thủ thủ thi thi, em thay đổi quá rồi đấy!"

"Fuq!" Thích Phong phát rồ lên, "Hồi đấy chúng ta còn chưa đến 1m! Anh nhìn lại xem giờ mình cao bao nhiêu rồi!"

"Em làm cái gì đấy, còn dám đánh anh? Không biết phép tắc là gì à?..."

Đúng lúc này, đầu giường bên Thích Phong đột nhiên vang lên tiếng chuông điện thoại.

Cả hai người đều sửng sờ, bởi vì đó không phải tiếng chuông điện thoại của Thích Phong, mà là tiếng chuông mặc định phát ra từ chiếc Thích Tự mới nhờ Thích Phong mua về.

"Muộn rồi mà ai còn gọi thế?" Thích Phong cầm điện thoại lên, nhìn dãy số xa lạ hiện trên màn hình, lẩm bẩm một câu rồi quay ra hỏi anh hẳn, "Có nghe không anh?"

Bị Thích Phong làm loạn một hồi, Thích Tự cũng thành ra hơi ngơ, nhất thời không nghĩ ra vì sao sau khi cài chế độ chuyển hướng cuộc gọi, chiếc này lại kêu trong khi điện thoại của mình thì không? Chẳng lẽ là quảng cáo đến SIM mới?

Hắn nhìn ra chỗ mình hay để điện thoại, không ngờ lại trống hoắc.

...Khoan đã, thôi xong, để quên điện thoại ngoài phòng khách rồi!

Mà giờ này còn gọi thì chỉ có...

Đến khi Thích Tự kịp phản ứng thì đã muộn—Thích Phong cho là hẳn ngẫm đồng ý, bèn trượt về phía "nhận cuộc gọi", còn mở cả loa lên: "A lô?"

Thích Tự lập tức nhảy chồm lên như cá sống bị thả vào nước sôi, giật lại điện thoại từ tay em trai, đầu tiên là tắt loa đi.

"...Thích Tự?" Đầu kia truyền đến giọng nói quen thuộc.

Thích Tự vừa xuống giường vừa giả vờ bình tĩnh "ừ" một tiếng.

Người trong điện thoại trầm mặc một lát, rồi hỏi: "Cậu đang ở cùng ai à?"

Thích Tự: "..."

Hắn không kể kế hoạch nhờ em trai đóng giả này cho bất cứ ai, vì vậy cũng không thể để đối phương biết chuyện Thích Phong đang ở đây.

Hắn cố ý nói: "Đâu, có mình tôi thôi."

Phó Diên Thăng: "..."

Thích Tự ra hiệu cho Thích Phong im lặng, sau đó chợt dạ đi ra phòng khách: "Trễ vậy rồi còn tìm tôi làm gì thế?"

"Có phải là chưa bao giờ tìm lúc còn trẻ hơn thế này đâu?" Giọng nói của người kia có vẻ bình tĩnh đến kì lạ, "Ngủ chưa?"

Thích Tự mập mờ "Ồm" một tiếng, ra bàn trà cạnh sofa mới thấy di động của mình, vừa mở lên đã hiện ra cuộc gọi nhờ từ Phó Diên Thăng, "Chuẩn bị ngủ rồi." Hắn nói.

Phó Diên Thăng lại im lặng một lát, nói: "Được rồi, vậy thôi ngủ đi, ngủ ngon."

Nói xong cũng không đợi Thích Tự đáp lại mà đã dập máy luôn.

Thích Tự: "...???"

Cái người này làm sao vậy? Khó hiểu!

Thích Tự buồn bực ném điện thoại lên sofa, bực dọc một lúc rồi mới bình tĩnh lại.

Chẳng lẽ vừa nãy Phó Diên Thăng đã nghe thấy giọng Thích Phong? Đối phương không hiểu lầm đêm hôm rồi mình còn ở với đàn ông lạ đấy chứ...

!??

Thích Tự đen mặt cầm lại điện thoại lên, mở khung chat với Phó Diên Thăng ra, do dự ở ô nhập chữ mấy giây, rồi lại chẳng biết phải nói gì.

...

Thôi bỏ đi.

Bọn họ cũng không phải người yêu, hẳn có ở với đàn ông khác qua đêm thì sao chứ?

Họ Phó kia muốn ghen thì cứ ghen đi.

Tưởng tượng ra bộ dạng người kia ăn dấm vì mình, không hiểu sao trong lòng Thích Tự lại nổi lên khoái cảm vì được trả đũa... Hmph hmph, ai bảo trước đó ghẹo tôi vui vẻ lắm cơ?

Thích Tự ngần ngợ nghĩ ngợi ngoài phòng khách một hồi, đến khi vào lại phòng ngủ mới phát hiện ra Thích Phong đã quần hết chặn lên người, còn nằm dang tay dang chân chiếm nguyên cả chiếc giường 2m!

"..."

Đệt, cái người chết tiệt kia nửa đêm nửa hôm còn gọi điện làm gì? Hại hẳn thất thủ mất cái giường rồi!

*

Sáng sớm hôm sau, Thích Phong bị anh trai đập cho một phát vào mông bay khỏi mông.

"Đừng có ngủ nữa, dậy đi làm đi!"

"..."

Thích Phong mở mắt, bắt gặp Thích Tự đứng ngay cạnh giường không khác gì cường hào ác bá, một chân gác lên mép giường, trên người còn mặc áo ngủ tơ tằm 100%, mặt mũi sầm sì như thể cả thế giới đang thiếu nợ mình.

Có điều Thích Phong vừa được ngủ một giấc ngon, tâm trạng vô cùng sáng khoái, cho nên cũng lười đời đôi co với anh hấn.

Rời giường rửa mặt xong, Thích Phong ra tủ quần áo của anh trai, chọn lấy chiếc sơmi hoa văn hạc tím tro, phối với quần tây đen pha giữa màu mực và màu trà, cùng một chiếc cà vạt ton sur ton.

Hấn vốn có mặt thời trang không tồi, lại am hiểu cách phối đồ, cùng làm tổng tài nhưng phong cách này lại có nét phong lưu hơn hẳn so với anh trai hấn thường ngày.

"Thế nào?" Đến khi Thích Phong chỉnh xong cà vạt rồi ra khỏi phòng thay đồ, trước mắt Thích Tự cũng sáng lên cả một vùng.

Chiếc áo sơmi kia có màu tro hơi ánh tím kết hợp với họa tiết con hạc màu bạc trầm trầm, luôn bị Thích Tự chê là phối màu không đúng đắn nên chưa bao giờ đụng tới, không ngờ được Thích Phong mặc lên lại đẹp như vậy.

"Có tố chất tráo thật thành giả đấy." Thích Tự vừa khen một câu đã thấy Thích Phong nhếch miệng cười, lập tức cau mày nói, "Đừng có cười, nhìn phóng túng lắm!"

Khóe miệng Thích Phong không khỏi giật một cái, hấn vừa đeo khuyên tai vừa trừng Thích Tự đầy căm hận: "Anh cấm chỉ hết bản chất của em rồi

còn đâu!"

Thích Tự có gọi dịch vụ khách sạn mang bữa sáng lên tận phòng, đến 8h15, thấy Thích Phong đã ăn uống no nê xong, Thích Tự đưa em ra tận cửa rồi lại dặn dò vài câu: "Lát nữa dùng Wechat trên cái di động mới mua ấy, có tình hình gì thì liên lạc với anh luôn, ứng phó không nổi thì cứ lấy cơ đang mệt trong người mà kéo dài thời gian."

"Rồi rồi rồi!" Thích Phong lấy hai tay điều chỉnh cơ mặt, hít sâu một hơi, nghiêm mặt lại rồi bước ra ngoài, đồng thời cũng không quên động viên chính mình—chỉ là giả vờ thâm trầm lạnh lùng thôi mà, có gì khó đâu.

Xuống đến nơi, Thích Phong quả nhiên trông thấy một chiếc Benz AL980 đỗ trước cửa khách sạn.

Hắn bước ra không chút do dự, vừa lên xe, thư kí Trình ở ghế phó lái đã cung kính chào hỏi hắn: "Chào buổi sáng, Thích tổng."

Thích Phong chỉ đáp lại một tiếng ừ, sau đó cúi nhìn điện thoại luôn.

Quả nhiên thư kí Trình kia cũng không nói thêm gì nữa, có vẻ thuận lợi đấy nhỉ?

Hắn mở Wechat ra nhắn cho anh hai một câu: "Bình thường trên xe anh hay làm gì?"

Thích Tự: "Xem hòm thư của công ti trên iPad, không thì cứ ngồi đó thôi."

Thích Phong: "Ngồi không?"

Thích Tự: "Nghĩ chút chuyện."

Thích Phong: "..."

Đúng lúc này, thư kí Trình lại cất lời: "Thích tổng, sáng nay quản lí bộ phận PR của Phục sức Hoa Nguyên sẽ đến công ti chúng ta giao lưu, ngài có muốn tham gia cùng không?"

Thích Phong: "???"

Phục sức Hoa Nguyên? Giao lưu? Diễn biến này có vẻ hơi sai sai thì phải!?

Thích Phong: "Để... tôi xem đã."

Hắn vừa nói vừa vội vàng nhăn ngay cho anh hai về vấn đề thư kí Trình vừa nhắc đến.

Thích Tự: "Công ti nhỏ thôi, chỉ là quản lí bộ phận PR thì không cần em ra mặt, để cấp dưới đón đãi là được."

Thích Phong trầm giọng nói với thư kí Trình: "Mọi người tiếp đón đi, tôi sẽ không tham gia."

Thư kí Trình: "Vâng."

Ngồi trên xe quá rảnh, Thích Phong bèn tò mò lên mạng tìm hiểu về Phục sức Hoa Nguyên, thấy được không ít các nhãn hiệu quen mắt quen tai, bao gồm cả hãng chiếc áo phong theo hình lá phong có giá 299 mà hắn từng mua cho Lăng Khả, không ngờ tất cả đều trực thuộc công ti này.

...Vậy mà anh hắn bảo đây chỉ là công ti nhỏ!?

Chả lẽ công ti của ba ghê gớm đến thế?

Vẻ mặt của Thích Phong không khỏi trở nên hỗn độn.

Mấy phút sau, Thích Tự lại nhăn tới: "Cơ mà rất có thể bọn họ sẽ báo cáo lại lời ngỏ ý hợp tác từ bên kia, em chỉ cần nghe thôi, sau đó bảo cứ để

giám đốc Tần quyết định là được."

Thích Phong: "..."

...Sao khó thế!!!

Đến công ti, Thích Phong đi theo thư kí Trình vào thang máy, đụng phải mấy nhân viên trong công ti, ai cũng cung kính chào hẳn một tiếng "Thích tổng".

Thích Phong liếc nhìn bọn họ một chút, bỗng dừng hơi hóa đá, những người này là ai vậy trời?

Có điều bọn họ và thư kí Trình đều đi ra ở tầng 27, Thích Phong nhớ anh hai đã dặn phòng làm việc "của hẳn" nằm trên tầng 28, đành ngờ vực thêm một tầng, ra ngoài thấy tên công ti MeiWei mới thở phào một hơi.

Hẳn thấy nhân viên tiền sảnh tương đối quen mắt, tên là Quách Xảo thì phải?

Lúc vào cửa có hơi nhìn nhìn cô một chút, Thích Phong liền bị đối phương gọi lại.

"Chào buổi sáng Thích tổng!" Đối phương nhiệt tình chỉ đĩa thủy tinh trước mặt, nói, "Đây là bánh quy bơ tôi tự làm, mang đến chia cho mọi người ở công ti, anh cũng thử một ít chứ?"

"Err..." Thích Phong đi tới, thấy bánh quy đủ hình thỏ con gấu nhỏ trái tim, tiện tay bốc một miếng thỏ con, cố nhin cười để nói, "Cảm ơn."

"Đừng khách khí, anh muốn ăn thêm thì cứ đến lấy." Quách Xảo nhìn hẳn đầy mơ mộng.

Từ tiền sảnh, rẽ trái, đi đến cùng, phòng thứ hai, là đây ta?

Thích Phong đẩy cửa ra, trông thấy Ngô Song đã ở bên trong mới nhẹ nhàng thở ra, tìm đúng rồi.

"Chào Thích tổng." Trên tay Ngô Song cũng là một miếng bánh quy.

"Chào." Thích Phong gật đầu chào lại người kia.

"Em gái ngoài sảnh đúng là có lòng, để thu hút sự chú ý của cậu mà ngày nào cũng kì công làm đồ ăn vặt mang đi thế này, nhờ thế mà tôi mới có lộc ăn theo, ha ha." Ngô Song cười nói.

Thích Phong nhìn bánh quy thỏ con trong tay, đưa lên cắn một miếng, nghĩ bụng thì ra là làm để thu hút sự chú ý của anh hẳn sao?

Cũng ngon ra phết...

Thấy ánh mắt Ngô Song nhìn có chút kì quái, Thích Phong bèn hỏi: "Sao thế?"

Ngô Song: "À, không có gì."

Thích Phong nhét nốt nửa miếng bánh quy còn lại vào miệng, kiểm điểm lại một chút, vừa rồi hẳn cũng không cười nhiều hay nói nhiều quá đâu nhỉ?

Anh hẳn đã nói Ngô Song là trợ lí tự mình tuyển, dù có bị phát hiện thì cũng không sao, nhưng mà vẫn phải diễn hết mình, bởi vì khoảng cách giữa để Ngô Song nhận ra và những người khác nhận ra là không lớn, cho nên Thích Phong tuyệt đối không dám lơ là.

Sau khi ngồi xuống, hẳn lấy di động ra báo cáo cho anh hai đầu tiên: "Đã vào phòng làm việc, tất cả đều thuận lợi."

Thích Tự: "Good Job."

Thích Phong: "Nhưng mà tư liệu anh cho em xem hôm qua bị thiếu hả? Nãy gặp mấy người trong thang máy mà em chả nhận ra ai?"

Thích Tự: "Tối qua chỉ cho em nhận mặt nhân viên tầng quản lí hay tiếp xúc cùng thôi, chứ cả công ti có tận mấy trăm người, đến anh còn chẳng nhớ hết, em không cần biết đâu."

Thích Phong: "..."

Thích Tự: "Thấy bản làm việc của anh rồi chứ? Mật khẩu máy tính là ngày sinh của chúng ta, bây giờ em cứ lên mạng xem phim thôi."

Thích Phong: "Ờ không anh, anh không nhớ hết thì không sao, nhưng em không biết hết là em hoảng á! Anh có biết cái cảm giác chưa ôn xong mà đã đi thi nó lo đến thế nào không? Mau chỉ em chỗ để xem ảnh của toàn bộ nhân viên công ti đi!"

Thích Tự: "Em bật máy tính lên, thấy cái icon logo MeiWei ngoài desktop thì mở ra, vào cột nhân viên công ti là có thông tin nhân sự chi tiết của tất cả các bộ phận."

Thích Phong: "OK, để em xem đã, có gì hỏi anh sau."

Sau đó đến cả tiếng, Thích Tự ở khách sạn không thấy Thích Phong có thêm vấn đề gì mới thoảng yên tâm, sau đó bắt tay vào lo việc của mình.

Nguyên một tuần trước, Thích Tự vẫn nghe đầy đủ tài liệu ghi âm do Vệ Thiên Thụy gửi qua cho, nhưng mãi đến tận thứ năm, thiết bị được gài lại trong phòng giám đốc xưởng may MeiWei mới phát huy tác dụng.

Xế chiều hôm ấy, máy ghi âm có thu lại được một đoạn tin tức mấu chốt mang lại tiến triển cho công cuộc điều tra của bọn họ—trong một cuộc điện thoại vào khoảng 5h chiều, giám đốc xưởng đã hứa hẹn là lô quần áo mà

nhà máy đang sản xuất có thể được giao vào lúc 4h sáng thứ hai tuần sau— cũng chính là hôm nay.

Đối với trang phục của MeiWei, quy trình xuất xưởng, kiểm tra chất lượng và chuyển đến nhà kho đều được kiểm soát rất chặt chẽ, vốn dĩ hôm nay không phải ngày xuất hàng, mà kể cả xuất hàng thì cũng làm gì có ai đi chọn cái thời điểm oái oăm như 4h sáng?

Biết vậy, Thích Tự cũng nói lại luôn để nhóm Vệ Thiên Thụy có thể tranh thủ lắp đặt thiết bị ghi hình ở quanh xưởng, hòng theo dõi xem rốt cục người đến lấy hàng là ai.

6h sáng, trong khi Thích Phong vẫn còn đang ngủ say, Thích Tự đã xem thấy hình ảnh mà bọn họ lén ghi lại được.

Người tới lấy hàng lái một chiếc xe tải nhỏ, tính cả tài xế là có tổng cộng hai người đàn ông trung niên, chở đi mười thùng carton lớn nhỏ từ xưởng, nhưng không một thùng nào có ghi tên MeiWei.

Đồng thời, sau vài ngày theo dõi Khâu Như Tùng, bên phóng viên Dương cũng phát hiện ra một địa điểm khả nghi mà đối phương có đến— căn biệt thự tiếp giáp với Gia Thị ở phía Nam Hải Thành.

Hiện tại, bọn họ cũng đang nằm vùng ở gần đó.

Điện thoại trong tay vang lên, kết nối xong, Thích Tự nghe phóng viên Dương nói ở đầu bên kia: "Bên bác trông thấy chiếc xe hàng mà cháu nói rồi."

"Cháu biết rồi." Thích Tự đứng dậy, đội lên chiếc mũ bucket mà Thích Phong để lại sofa, đeo thêm cả khẩu trang, sau đó nói với phóng viên Dương, "Cháu qua đó luôn đây."

*****

<Epilogue>

Thích Tự: "Chẳng lẽ anh ta nghi mình đêm hôm còn ở với đàn ông lạ..."

Đàn ông lạ Thích Phong: "???"

-

vtrans by xiandzg

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẤU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 48: Giữ Lấy Cho Chắc

Thích Tự có bảo Vương Mãnh thuê trước một chiếc xe, hiện tại đối phương đã ở sẵn dưới bãi đỗ tầng hầm, chờ chỉ thị của Thích Tự.

Đợi hẳn xuống tới nơi, hai người lập tức phóng thẳng đến địa chỉ mà phóng viên Dương gửi cho.

Bọn họ không đến căn biệt, mà hướng tới một nhà nghỉ gần đó—Giống như đội điều tra của Trác Thạch, người của phóng viên Dương cũng thuê hai phòng ở đây để làm cứ điểm giám thị.

Đi mất một tiếng mới đến được chỗ kia.

Nhà nghỉ xây dựng đơn sơ, Thích Tự đi thẳng vào phòng của phóng viên Dương, đã thấy bọn họ trưng dụng cái giường thành bàn, phía trên phủ bìa cứng, đỡ lấy cả loạt laptop.

"Là chiếc xe này phải không?" Phóng viên Dương chỉ vào hình ảnh ghi được trên một trong số các màn hình máy tính.

Thích Tự mở điện thoại, so lại với bức ảnh Vệ Thiên Thụy gửi tới cho mình rồi nói: "Chính xác là nó."

"Thế thì đúng rồi." Phóng viên Dương lại bật cho hẳn xem tấm sơ đồ trên một máy tính khác, "Kể từ sau buổi gặp cháu tuần trước, Khâu Như Tùng đã đến đây ba lần tất cả, có một lần còn ở lại bên trong gần cả ngày—nơi này vắng vẻ, giá đất cũng rẻ, theo điều tra của bên bác, phần lớn biệt thự trống bên đó đều được các công ti thương mại thuê làm nhà kho tạm

thời, lô quần áo lấy từ xưởng ra hôm nay chắc hẳn cũng có liên quan trực tiếp đến Khâu Như Tùng."

"Có chụp được tình hình bên trong dãy biệt thự đấy không ạ?" Thích Tự hỏi.

"Vẫn chưa." Phóng viên Dương giở ra một tấm sơ đồ bố cục bên trong dãy biệt thự kia, khoanh đỏ vào căn của Khâu Như Tùng, sau đó đánh một dấu X vào căn ở ngay đối diện nó, nói, "Vừa tra được căn này đúng lúc đang trống, người của bác đã liên lạc với chủ nhà để đàm phán một hợp đồng ngắn hạn rồi, nếu được thì sẽ sớm có hình ảnh thôi."

Nói đoạn, ông lại như nhớ ra gì đó, đứng dậy ra đầu giường lấy một gói hàng chuyển phát nhanh ném cho Thích Tự, mỉm cười: "Cháu xem cái này đi đã."

"Gì vậy ạ?" Thích Tự tò mò mở ra, kiện hàng bên trong đã bị mở từ trước, bên trong là một chiếc sơmi tơ tằm nữ cổ thấp màu gôm cổ.

Thích Tự trợn mắt, vừa nhìn đã nhận ra đây lại là hàng giả của E"lite, một nhãn hiệu con dưới thương MeiWei.

E"lite là thương hiệu chuyên đồ công sở nữ, có chất lượng thiết kế, vải vóc và công nghệ đẳng cấp hơn hẳn ME·WE.

Ngoại trừ kiểu dáng hơi khác một chút, thì chiếc áo này sở hữu chất liệu và màu nhuộm đặc thù giống y hệt mẫu áo sơmi tơ tằm cổ thấp có lượng tiêu thụ cao nhất hè này của E"lite!

"Sao bác lại có được món đồ này?" Thích Tự nhíu mày hỏi phóng viên Dương.

Phóng viên Dương: "Người của bác vắng ở đây mấy ngày rồi, chiều tối hôm qua bắt gặp một nhân viên chuyển phát nhanh đến căn biệt thự kia

lấy hàng, chờ cậu ra thì cố ý gây va chạm, đụng đổ xe chuyển phát nhanh để lấy có bồi thường chút tiền, xong tranh thủ lấy một cái luôn."

Thích Tự: "..."

Quả nhiên giống như hần đoán, Khâu Như Tùng đã chuyển hàng tới đây, thì nhất định cũng sẽ phải bán đi.

Hần lật móc sau cổ áo ra, chỉ thấy một logo in bằng font chữ rất bay bổng.

... AiWei!?

Trên móc còn có cả mã QR, Thích Tự lấy điện thoại quét thử, lập tức tìm ra một cửa hàng online cùng tên.

Xem qua một lượt, quả nhiên Thích Tự bắt gặp món đồ này trong cửa hàng, được đề giá 388, tức là chỉ bằng 1/3 giá ở E"lite.

Ngoài ra vẫn còn không ít mặt hàng nhái lại đồ của MeiWei, trong đó có cả chiếc áo len hạt cườm mà Lý Quang chụp được hôm bữa, được niêm yết với giá 288, tính riêng trong tháng đã bán được hơn 2000 chiếc.

Mới chỉ tính sơ qua, giá trị tiêu thụ trong tháng của đồng hàng nhái đáng ngờ này đã lên đến cả chục triệu.

Nếu như cửa hàng này tiếp tục đục khoét và lợi dụng khâu sản xuất của MeiWei như vậy, Thích Tự không thể tưởng tượng được công ti sẽ còn thất thoát bao nhiêu!

Nhưng một điều khiến Thích Tự băn khoăn không kém, là rõ ràng mức đầu tư cho sản xuất hàng năm ở MeiWei đều được ghi lại trong báo cáo tài chính, giá mua từng sợi dệt ở xưởng cũng phải được đăng kí nghiêm ngặt,

vậy thì Khâu Như Tùng đã làm thế nào để ém đi khoản tổn thất tài chính lớn đến thế?

Thích Tự bàn luận lại với phóng viên Dương về hướng điều tra tiếp theo, sau đó bảo Vương Mãnh đưa mình quay lại khách sạn.

Trên đường về, Thích Tự không nhìn được mà lại lên điện thoại tra xét về nhãn hiệu AiWei kia.

Không tìm không biết, tìm rồi mới hay nó còn là một nhãn hiệu rất nổi trên mạng, đi đâu cũng được khen—

"Mê cái hiệu AiWei này rồi đấy, thiết kế đẹp giá bình dân, quan trọng là chất lượng lại còn tốt, 368 đồng mà mua được chất lượng của mấy món đồ có giá cả ngàn trong tiệm lặn, quá là hời!"

"Hôm nay mặc đồ của AiWei đi làm, chị em mới xúm vào hỏi hàng hiệu xịn xò nào đây, mình nói là có 298 đồng mua trên shop online thôi mà không ai tin hết ha ha!"

...

Đương nhiên cũng có dân mạng tinh mắt nhìn ra cửa hàng này chỉ bắt chước thiết kế của MeiWei, nhưng Thích Tự hầu như chẳng thấy ai đứng ra nói lí cho MeiWei.

"Không biết các người đẹp có biết đến một nhãn hiệu nhỏ có tên AiWei không, mới ra mắt hai năm gần đây thôi, có phong cách rất giống ME·WE, nhưng tỉ suất chi phí-giá trị thì hơn hẳn luôn đó!"

"Biết biết, hồi mới đầu tôi còn tưởng là một hãng con nử của MeiWei cơ, không ngờ lại chẳng liên quan gì đến nhau, đúng là có đi copy phong cách thật, nhưng chất lượng thì không bàn cãi được!"

...

Thích Tự hừ lạnh một tiếng, thiết kế đi trộm, vật liệu đi chôm, thiết bị chắc cũng đều dùng chùa, hỏi sao tỉ suất chi phí-giá trị lại cao?

Nhớ lại những bình luận tiêu cực về sản phẩm của ME·WE trên Tmall hẳn nhìn thấy hồi năm ngoái, Thích Tự bỗng nghĩ đến một phỏng đoán đáng sợ—

Có khi nào Khâu Như Tùng đã thao túng xưởng may dùng nguyên vật liệu đều và quy trình ấu để sản xuất một phần hàng cho MeiWei, trộn lẫn thật giả rồi bán những món đồ kém chất lượng này qua kênh tiêu thụ online, để dành vật liệu tốt cho AiWei do chính hắn mở bên ngoài?

Phải rồi, làm vậy là cân bằng được số liệu rồi còn gì?

Chưa kể, giả thiết này lại còn hợp lí hóa sự gia tăng rõ rệt trong chi phí hậu mãi của bộ phận tiêu thụ online nữa!

Thích Tự siết chặt năm đấm, sắc mặt cũng tái đi.

Về đến khách sạn, hắn bất chấp chênh lệch múi giờ mà gọi sang luôn New York, báo lại tất tần tạt tình huống điều tra mới nhất và phỏng đoán của mình cho ba.

Thích Nguyên Thành nghe xong cũng không khỏi nóng ruột, trầm giọng nói: "Vụ này, xem ra không điều tra cẩn thận thì không được."

Thích Tự: "Phải đấy ba, mà Khâu Như Tùng đã làm đến mức này, thì con không nghĩ là bác Khâu không biết một tí gì đâu."

Chưa kể, đây rất có thể chỉ mới là bề nổi của một tảng băng chìm, dù sao Thích Tự còn từng được Chương Thừa Tuyên tiết lộ cho một tin—chưa biết chừng Khâu Như Tùng còn dính líu đến cả Phi Á cũng nên.

Thích Nguyên Thành trầm ngâm một lát rồi nói: "Con nói lại cho ba tên cái nhân hàng online kia đi, để ba tìm đội chuyên nghiệp điều tra thêm, có điều chuyện này còn dính đến quan hệ này kia, tạm thời ba cũng chưa tiện ra mặt..." Ông ngừng lại một chút, sau đó hỏi Thích Tự như đang thương lượng, "Đến lúc ấy ba sẽ bảo bọn họ liên hệ trực tiếp với con, cho con toàn quyền phụ trách vụ này, con thấy sao?"

Nghe Thích Nguyên Thành muốn giao cho mình một nhiệm vụ lớn như vậy, Thích Tự cảm giác rất cục mình cũng đã trở thành một người đàn ông có thể đảm đương trách nhiệm trong mắt ba, trong lòng vừa kiêu ngạo vừa như được tiếp đầy động lực: "Không vấn đề ạ."

Thích Nguyên Thành khích lệ hân vài câu, còn dặn đi dặn lại vấn đề chú ý an toàn rồi mới nói sang chuyện khác: "Mẹ với em trai con vẫn khỏe chứ?"

"Vẫn khỏe ạ." Thích Tự cười nói, "Hôm nay Tiểu Phong còn đi làm thay con nữa đấy."

Thích Nguyên Thành không khỏi ngạc nhiên: "Đi làm thay con?"

"Vâng." Thích Tự cũng kể qua cho ba về tình huống và nguyên nhân hẳn nhờ Thích Phong đi làm hộ mình.

"Vây cũng tốt." Thích Nguyên Thành rất mừng, "Con nên khuyến em làm việc với mình nhiều một chút, ba chỉ có hai đứa con trai thôi, dù đã chia tay mẹ con nhưng ba vẫn thương cả hai đứa như nhau, Tiểu Phong mà tình nguyện đến làm cho con sau khi tốt nghiệp thì còn gì bằng."

Thích Tự xì một tiếng: "Ba đừng hi vọng mà làm gì, không dụ dỗ với uy hiếp nó bằng vũ lực thì lần này nó cũng chịu giúp con khối đấy."

"Có lần một thì sẽ có lần hai thôi mà." Thích Nguyên Thành cười cười, lại hỏi, "Vây còn Thầy Phó kia thì sao? Con còn liên hệ không?"

Thích Tự không khỏi ghen hợm với vấn đề này của ba, nghĩ đến mối quan hệ mập mờ giữa mình và Phó Diên Thăng mà đột nhiên chột dạ: "Vâng, còn ạ... Chính trong cuộc điều tra lần này, thầy ấy cũng hỗ trợ con rất nhiều..."

Thích Nguyên Thành: "Ồ?"

Thích Tự kể hết từ việc Phó Diên Thăng giúp mình điều tra chuyện của công ti, còn thẳng thắn cho ba biết rất nhiều phương pháp hành động và xử lí công chuyện mà mình có được hiện tại đều là nhờ đối phương dạy dỗ.

Thích Nguyên Thành nghe xong bình luận: "Đúng là cậu ta đã giúp con trưởng thành không ít đâu, con nhất định phải giữ lấy người này cho chắc vào."

Thích Tự: "..."

Thích Nguyên Thành nói thêm: "À đúng rồi, có thể cuối tháng ba sẽ về Hải Thành công tác đấy."

Thích Tự sửng sốt: "Ba sắp về?"

Thích Nguyên Thành: "Ừ, nhưng mà lịch trình tương đối kín, cụ thể ba sẽ nói cho con sau."

Thích Tự: "Vâng."

Hai cha con nói một hồi cũng hết hai tiếng đồng hồ, Thích Tự dập máy xong, nhớ lại nhận xét của ba về Phó Diên Thăng mà trên mặt bỗng dưng lộ ra vẻ dè dặt.

Giữ lấy cho chắc? Làm thế nào mới giữ được cho chắc đây...

Thích Tự thừa nhận đúng là mình rất khao khát mưu trí của Phó Diên Thăng, không cần ba phải nhắc, hẳn cũng muốn dùng trăm phương ngàn kế

để giữ người này lại bên mình.

Thế nhưng thứ đối phương cần không phải tiền, không phải địa vị, mà lại là tình cảm của hắn.

...

Ba hắn mà biết điều này, thì liệu có còn bảo hắn giữ lấy cho chắc nữa không?

Sau khi phát hiện ra mục đích của đối phương, Thích Tự cũng đã xoắn xuýt không biết hắn có thể tiếp nhận mối quan hệ đến mức độ nào với Phó Diên Thăng.

Hắn không cảm tính và dễ xúc động như Thích Phong, không sẵn sàng hứa hẹn một đời với người khác khi mới chỉ hai mươi, huống hồ đối phương còn là một người đàn ông.

Nghĩ đến thái độ của ba với chuyện tình cảm của Thích Phong và Lăng Khả, hắn cũng biết con đường này sẽ gây ra cho mình bao nhiêu khó khăn.

Vì vậy dù có làm tình nhân trong thời gian ngắn, hay nửa kia trong vòng ba năm, năm năm, hoặc thậm chí là dài lâu hơn nữa, hắn cũng muốn xác định xem Phó Diên Thăng có đáng để mình bước thêm một bước quyết định này hay không.

Đây chính là lí do khiến hắn cứ phải dò đi xét lại đối phương trong suốt thời gian qua. Hắn muốn biết tình cảm của Phó Diên Thăng với mình sâu đến đâu, lại càng muốn khống chế mình cho tốt, kể cả đối phương có sở hữu đầu óc thông minh gấp trăm lần hắn, Thích Tự cũng không hi vọng mình sẽ rơi vào thế bị động trong mối quan hệ này.

Hắn khẽ thở dài một hơi, nhớ đến biểu hiện ghen tuông mập mờ của Phó Diên Thăng tối qua mà không khỏi bật cười.

Cả ngày hôm nay không có tin tức gì từ đối phương, cũng không biết rốt cục tối qua Phó Diên Thăng gọi điện cho hắn để nói gì... Tính cả cuối tuần nữa là hắn đã sắp bơ người kia được bốn ngày.

Vậy chắc cũng đủ rồi.

Thích Tự do dự một lát, rốt cục mở Wechat ra nhắn cho người kia một tin: "Thầy Phó, tối nay rảnh không?"

Nửa tiếng sau, Phó Diên Thăng mới trả lời lại: "Để làm gì?"

Thích Tự khẽ cười lên một tiếng, cái giọng này, hình như vẫn còn chua lăm?

Hắn nói: "Muốn giới thiệu cho anh một người bạn này, tối cùng ăn cơm nhé?"

F1S: "Bạn gì?"

Tự: "Anh đến là biết thôi mà."

F1S: "Lại còn úp úp mở mở nữa."

Tự: "Thế có tới không?"

F1S: "Ở đâu?"

Tự: "Phòng khách sạn của tôi."

F1S: "..."

Xác nhận giờ hẹn với Phó Diên Thăng xong, Thích Tự cũng điện luôn cho quầy dịch vụ của khách sạn, đặt trước ba phần ăn kinh điển kiểu Pháp, đồng thời gọi phục vụ lên sắp xếp sẵn chỗ ngồi cho ba người.

Yêu cầu sắp đặt các thứ xong xuôi, cũng vừa lúc Thích Phong đi làm về.

"Thế nào? Thuận lợi cả chứ?" Thích Tự nhìn về phía hẳn.

"Má, mệt chết đi được!" Thích Phong vừa vào đã quăng ca-táp đi, bất chấp hình tượng mà ngã ngớn nằm thẳng ra sofa.

"Không ai gây khó dễ cho em chứ?" Thích Tự hỏi.

"Không." Thích Phong lấy tay xoa xoa cơ mặt đã phát cứng của mình, "Hồi sáng em lên máy tính của anh xem thông tin về các nhân viên trong công ti, chiều đến chỉ ngồi xem phim không, trong lúc đấy có người đến đưa ít tài liệu bảo anh xem qua, em có mang về đây, trong ca-táp ấy anh lấy mà xem."

"Thế em còn mệt cái gì?" Thích Tự vừa hỏi vừa lấy chồng A4 được xếp ngay ngắn từ trong cặp ra, tiện tay giở xem luôn.

"Fuq, nguyên cả ngày em phải giữ đúng một biểu cảm, không được cười cũng không được gọi điện cho Lăng Khả, chỉ ngồi đó như một cái máy mà chả lẽ không mệt!?"

Đang oán thán dở thì nhân viên sắp xếp bàn ăn đi vào, Thích Phong nhìn bọn họ tắt bật mà không khỏi tò mò, ngồi thẳng dậy nói: "Có chuyện gì vậy?"

Thích Tự nhướn mắt nhìn hẳn, nói: "Lát nữa sẽ có một người bạn tới ăn tối cùng, cần em giả trang thành anh một chút."

Thích Phong: "???"

Thích Phong mờ mịt nói: "Ừa rồi anh cũng ở đây mà? Sao em còn phải giả làm anh nữa?"

Thích Tự lướt qua tài liệu rồi kí những thứ cần kí, nói: "Để xem xem anh ta có phân biệt được không ấy mà, em không phải căng thẳng, cứ coi như

đang đùa thôi."

Thích Phong hiểu ra ý anh, mặt đúng kiểu cạn lời: "Anh, anh lại muốn trêu ai đấy?"

"Một người thầy tương đối tốt với anh." Thích Tự nhét lại tài liệu vào cốp-xít, liếc mắt nhìn giờ rồi nói: "Chắc cũng sắp tới rồi đấy, anh đi tắm cái đã, nếu anh ta đến thì hai người cứ nói chuyện trước đi, gọi "Thầy Phó" là được."

Thích Phong ồ lên, nghĩ bụng đến cả thầy giáo mà anh hẳn cũng không tha luôn? Đúng là quá thể đáng mà.

*****

<Epilogue>

Thích Tự (nói với Thầy Phó): "Chẳng phải anh muốn biết đêm qua tôi ở với ai à? Để tôi cho anh gặp."

Thích Tự (nói với Thích Phong): "Lát nữa nhớ giả làm anh tiếp."

Thích Phong: "???"

Mình tan làm rồi mà, tại sao còn phải tăng ca?

-

vtrans by xiandzg

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẤU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 49: Không Đáng Yêu Bằng

Thích Tự vào phòng tắm, Thích Phong cũng rảnh rồi video call cho Lăng Khả: "Khả Khả, tan làm chưa?"

Nghi hè, Lăng Khả theo Khương Oánh đến thực tập ở đài truyền hình, công việc không ít, còn thường xuyên phải tăng ca.

"Phải chỉnh sửa lại ít tài liệu cho mẹ cậu đã, nhưng mà sắp rồi... Cậu thì sao, cả ngày hôm nay ok chứ?" Lăng Khả cũng biết chuyện Thích Phong bị anh nhờ đi làm thay.

Thích Phong giờ điện thoại ra xa hơn một chút, để cả thân trên của mình lọt vào camera, cười nói: "Ban ngày chưa có dịp chụp ảnh cho cậu xem, thấy sao, trông tôi hôm nay ok chứ?"

Lăng Khả: "..."

"Trước kia chưa mặc style này bao giờ, nay thử cũng đẹp trai phết đấy nhì." Thích Phong giật giật cà vạt của mình trước ống kính, "Cậu thấy sao?"

"Cậu..." Lăng Khả né tránh ánh mắt, "Nếu không nói chuyện, tôi còn tưởng là anh cậu đấy..."

"Thì tôi đang nói đây là gì." Thích Phong trềng hăn, "Đừng có mà né nữa, nhìn tôi đi, nhìn nhiều sẽ thành quen, chắc tôi còn phải giữ bộ dạng này một thời gian nữa cơ, cậu cũng đâu thể cứ mất hứng mãi được?"

Lăng Khả: "..."

"Bàn ngày đến công ti á, không ai phát hiện ra tôi là giả luôn, nghe bọn họ gọi "Thích tổng" cũng thú vị ra phết..." Thích Phong có vẻ vô cùng hào hứng với trò cosplay này, cười nói, "Bây giờ tôi vẫn đang ở khách sạn, lát còn phải ăn cơm với thầy giáo của anh tôi nữa, đã thế ảnh còn bảo tôi phải đóng giả tiếp nữa chứ... Ăn xong tôi đến đón cậu nhé, được không? Mấy ngày nay chưa được gặp cậu rồi..."

Đang nói chuyện, chuông cửa đã vang lên.

"Khách đến rồi, tôi cúp trước đây." Thích Phong vội vàng đứng dậy, vừa đi ra cửa vừa nói với Lăng Khả, "Tối gặp nhé~"

Cất điện thoại xong, Thích Phong vò vò mặt mình một chút, làm bộ bắt đầu "vào vai" anh trai, rồi mới lạnh mặt ra mở cửa.

Đứng ngoài là một người đàn ông dong dong nhã nhặn, một tay hút túi quần, một tay cầm một chai vang đỏ, ngoại hình tuấn tú, khí chất thư sinh.

Thích Phong không khỏi sửng sốt một chút, sao người này... trông quen thế nhỉ?

"Thầy Phó..." Hảnh vô thức thốt lên, thế rồi kí ức về cuộc gặp gỡ sai trái đầy bất ngờ từ một năm trước cũng xông thẳng lên não sau tiếng gọi này.

Khoan đã, đây chẳng phải người đàn ông tự nhận là đã hôn mình trong quán bar hồi năm ngoái à!?

...FUQ!!

Biểu cảm vừa được chỉnh đốn xong lập tức rạn nứt, nội tâm Thích Phong cũng như hóa đá.

—Họ Phó này không phải bạn ch!ch của anh hấn à? Sao lại biến thành thầy rồi?

... Chẳng lẽ là thầy ở phương diện kia? Lại còn thăng cấp nữa à! Đỉnh vậy luôn?

—Sau hồi đó quả nhiên người này đã liên hệ với anh hấn? Bọn họ thăng thân với nhau chưa? Vì sao anh trai còn muốn hấn đóng giá? Nếu hai người họ là gì gì đó, chẳng lẽ anh hấn không sợ đối phương nhận làm?

—Hay vốn dĩ anh hai đã biết chuyện bị hấn bán đứng? Hiện tại chỉ đang cố ý thăm dò hấn thôi? Mà không, bán thì sao chứ, rõ ràng là ảnh gây chuyện trước mà!?

...

Chỉ vài giây ngắn ngủi, đầu óc Thích Phong đã bị một đống vấn đề này quấy cho thành bột nhão!

Nhìn phản ứng hết kinh ngạc lại đến lúng túng mờ mịt của người kia, Phó Diên Thăng cũng sửng sốt một chút.

Hấn đánh giá Thích Phong một lượt, rồi bỗng nhiên cất lời: "Là cậu à..."

Thích Phong: "???"

"Là cậu à" là sao? Chẳng lẽ đối phương nhận ra được!?

Phó Diên Thăng lướt mắt qua hấn, thoáng nhìn ra đằng sau, hỏi: "Anh cậu đâu?"

Giọng điệu bình tĩnh của người đàn ông kia khiến Thích Phong không khỏi hoài nghi cuộc đời này... Cái đệt? Thế là hấn bại lộ rồi hả? Tại sao chứ!? Rõ ràng hấn đã nói cười mấy đầu, còn biết đường gọi đối phương là Thầy Phó theo chỉ thị của anh trai nữa mà!

Đối diện với ánh mắt như "nhìn thấu hồng trần" của Phó Diên Thăng, Thích Phong cũng chỉ giãy giụa được một giây rồi đầu hàng luôn: "Ảnh đang tắm."

Phó Diên Thăng gật đầu tỏ ý đã hiểu, lại hỏi: "Sao vừa rồi cậu lại gọi tôi là "Thầy Phó"? Anh cậu nhờ giả trang thành cậu ấy hả?"

Thích Phong: "Ừm..."

Vl, người này đọc được suy nghĩ của người khác đấy à? Hay là do hần diễn vụng quá? Nhưng nếu ai cũng nhìn ra lớp ngụy trang của hần chỉ sau một cái liếc mắt như thế, thì màn trình diễn "đáng hài lòng" ở công ti hôm nay là thế nào? Chẳng lẽ rất nhiều người cũng đã nhìn thấu nhưng không ai nói toẹt ra? Đậu má... sao có thể nhục như vậy được!?

Phó Diên Thăng nhìn hần, lại hỏi một câu: "Cho nên người nghe máy tối qua, cũng là cậu phải không?"

"Tối qua?" Thích Phong nói xong mới nhớ ra, kinh ngạc nói, "Là anh gọi à?"

Phó Diên Thăng ừ một tiếng, nói: "Anh cậu cũng không biết chúng ta từng gặp nhau phải không?... Tất nhiên là nếu cậu chưa khai ra."

Thích Phong: "Tôi chưa..."

Phó Diên Thăng cười nhạt: "Chả trách."

Thích Phong như nghĩ ra gì đó, lại khó hiểu nhìn Phó Diên Thăng, hỏi: "Chẳng lẽ anh tôi còn chưa chịu chịu thẳng thắn với anh về chuyện của hai người ở quán bar hôm đó?"

Phó Diên Thăng: "Ừ, cậu ấy vẫn để tôi hiểu nhầm người tôi hôn là cậu đấy."

Thích Phong buồn bực nói: "Má, ảnh nghĩ cái gì trong đầu vậy không biết...!"

Phó Diên Thăng cười cười, bỗng nhiên hạ giọng hỏi hần: "Có muốn trả thù anh cậu một chút không?"

Thích Phong hơi sừng sốt: "Trả thù?"

Phó Diên Thăng nhú mày: "Thì năm ngoái cậu ấy chả giả danh cậu đi lừa tôi à, còn hại chúng ta suýt khiến bạn trai cậu hiểu nhầm đấy thôi?"

"Phải..." Nhắc lại vụ này, Thích Phong vẫn chưa hết cay, nhưng cũng không khỏi xoắn xuýt một phen—hần hoàn toàn không quen biết gì người đàn ông này, cũng không biết quan hệ hiện tại giữa đối phương và anh hai là thế nào, tính ra mới chỉ gặp nhau có hai lần, chẳng lẽ hần lại đi hợp tác với đối phương để trêu ngược lại anh mình? Nghe nó không được đúng cho lắm thì phải?

Phó Diên Thăng thấy hần còn do dự, lại thấp giọng dụ dỗ thêm: "Chẳng phải cậu bảo từ bé anh cậu đã thích giả danh mình đi lừa ác à? Cậu không muốn thấy anh mình phải chính miệng thừa nhận việc làm bậy trước mặt chúng ta sao?"

Thích Phong: "..."

Muốn thấy anh hần đỏ mặt chủ động nhận mình nói láo?

...Chết dở, sao hần lại thấy kích thích thế này?

Hai người nhìn nhau thêm ba giây, vô hình chung đã thỏa thuận nên một hiệp ước nào đó. Thích Phong nghiêng người cho Phó Diên Thăng đi vào, nhú mày nói: "Anh định làm gì?"

"Cậu cứ giả bộ đây là lần đầu tiên gặp tôi, lát tôi sẽ hỏi một ít vấn đề đơn giản, cậu thấy tiện trả lời thì trả lời." Phó Diên Thăng trấn an hẳn nói, "Không cần căng thẳng, coi như chúng ta chọc anh cậu chút thôi, có vấn đề gì tôi chịu."

*

Thích Tự tắm xong đóng vòi lại, đã nghe thấy tiếng nói chuyện từ phòng khách vọng vào.

... Phó Diên Thăng đến rồi sao?

Hẳn vểnh tai lên nghe ngóng, nhưng qua một lớp cửa thì không thể nào nghe được hai người kia đang nói gì.

Thích Tự vừa lau người vừa nghĩ ngợi... Không biết Phó Diên Thăng có nhận nhầm không, nhớ mà nhầm thật, giờ mình ra sẽ khiến đối phương hết hồn một phen ấy nhỉ?

Ày, thật muốn thấy nét mặt bối rối xấu hổ của Phó Diên Thăng mà.

...

Có điều, hẳn lại cũng mong đối phương có thể phân biệt được...

Thích Tự hít sâu một hơi giúp bản thân bình tĩnh lại, sau đó rón rén đi ra ngoài.

Tiếng nói chuyện trong phòng khách ngày càng rõ ràng theo từng bước chân của hẳn. Thích Tự nghe thấy Phó Diên Thăng hỏi em mình: "Ở đại học cậu học nhiều môn không?"

Thích Phong: "Năm nhất năm hai thì còn đỡ, nhưng bắt đầu từ kì sau là tăng thêm môn chuyên ngành rồi."

...

Hừm? Nghe có vẻ là, Phó Diên Thăng nhận ra được?

Chắc, Thích Phong này đúng là vô dụng...

Thích Tự vừa dè biu kĩ năng diễn xuất của em trai, vừa thông thả bước ra: "Thầy Phó, đến rồi à?"

Phó Diên Thăng nhìn về phía hẳn, cười nói: "Cậu với em trai giống nhau thật đấy."

Thích Tự: "Phân biệt được không?"

Phó Diên Thăng: "Được chứ, liếc mắt là nhìn ra rồi."

Thích Tự nhượng nhượng mày, nhìn về phía Thích Phong. Để chứng minh mình không cố tình dễ dãi, Thích Phong cũng vội vàng gật đầu lia lịa, nói: "Em vừa mở cửa ra, anh ấy đã hỏi anh đâu rồi."

Khóe miệng Thích Tự khẽ nhếch lên, cảm thấy ngọt ngào như vừa uống cả hũ mật ong.

Đang định hỏi Phó Diên Thăng nhận ra thế nào, thì đã thấy người kia ôn hòa nhìn về phía Thích Phong: "Bình thường cậu thích hoạt động gì?"

Thích Phong ăn ý trả lời: "Bóng rổ, cầu lông, bơi lội, leo núi... Ừm, nói chung chỉ cần là hoạt động ngoài trời thì tôi đều thích."

Phó Diên Thăng: "Vậy sao? Tôi cũng thích bơi, bao giờ có cơ hội thì đi cùng đi?"

"Errr..." Thích Phong gượng gạo cười cười, nhìn về phía anh mình, "Anh, ăn được chưa?"

Thích Tự há hốc miệng, đi ra cạnh bàn máy tính để bàn với biểu cảm kì quái, nhắc điện thoại gọi cho quầy dịch vụ mang đồ ăn lên.

Chưa đến 10 phút sau, nhân viên đẩy xe đồ ăn lên, ba người cũng ngồi vào bàn.

Bữa ăn kiểu Pháp ở khách sạn có tổng cộng bốn món: một nguội, một soup, một món chính và một món ngọt cuối bữa. Bánh mì lát dẹt và hai món đầu tiên được mang lên trước cùng nhau.

"Ăn đồ Pháp à, trùng hợp thế, khai luôn chai Marsala trăm năm tôi mang đến nhé." Phó Diên Thăng đưa rượu tới cho phục vụ mở.

Trên bàn đã có đủ hết bộ đồ ăn và cốc chén, thậm chí phục vụ còn chăm cho bọn họ cả nển, bầu không khí vô cùng thi vị.

Sau khi hỏi Thích Tự bao giờ có thể mang món chính lên, nhân viên phục vụ cũng tạm thời lui ra ngoài. Vào đến bữa, Phó Diên Thăng mới nói được mấy câu với Thích Tự đã quay sang hỏi Thích Phong bình thường thích ăn món gì.

Một vòng rượu gần hết, Phó Diên Thăng cầm chai lên, lại cũng rót cho Thích Phong trước tiên.

Thích Tự: "???"

Ba người cùng ăn, nhưng Phó Diên Thăng cứ như không hề để ý đến sự có mặt của Thích Tự, chỉ tìm đủ mọi cách bắt chuyện với Thích Phong, hết hỏi hãnh thích ăn gì, lại hỏi hãnh thích nghe nhạc gì, xem phim gì, đọc sách gì...

Toàn những chuyện vụn vặt khiến Thích Tự không nhin được mà thắc mắc—từ bao giờ Phó Diên Thăng lại thích tìm hiểu về mấy chuyện tầm phào như thế?

Rõ ràng khi bọn họ nói chuyện, Phó Diên Thăng hầu như không bao giờ hỏi hẵn những điều này!

Chẳng lẽ Phó Diên Thăng thật sự coi Thích Phong là người anh ta đã hôn ở Skyline? Cho nên mới tò mò như vậy?

Mà cái đồ ngốc Thích Phong này lắm nữa, sao người ta hỏi cái gì cũng trả lời hết thế? Không biết bảo vệ đời tư của mình à!?

...

Ăn một bữa cơm mà Thích Tự chỉ thấy khó chịu toàn thân. Vốn dĩ còn đang vui vẻ vì Phó Diên Thăng đã phân biệt được ngay hai anh em hẵn, nhưng nhìn thái độ của đối phương với em trai lúc này, hẵn lại bực đến độ chỉ muốn lật bàn.

Mới đầu, Thích Tự còn chủ động tham gia vào mấy câu để điều hòa bầu không khí, nhưng dần dần cũng im ắng hẳn đi, chỉ cầm mắt xuống miếng bít tết trên đĩa, tưởng tượng đây là Phó Diên Thăng mà ra sức cắt, hết nhát này đến nhát khác, động tác tao nhã mà vô tình, như thể phải thế mới hả giận được đôi chút.

Ăn một hồi, rốt cục Thích Phong cũng cảm thấy sai sai, cảnh tượng anh hẵn đỏ mặt nhận sai không xuất hiện, ngược lại chỉ thấy bầu không khí trong phòng ngày một ngột ngạt, nét mặt âm trầm của anh hẵn thì như chuẩn bị giết người đến nơi...

Thích Phong cũng không dám phối hợp với Phó Diên Thăng nữa, hẵn run rẩy cầm khăn lên lau miệng, sau đó trực tiếp đứng dậy nói: "Anh... ờm, tối nay em có hẹn đi xem phim với Lăng Khả rồi, hai người cứ nói chuyện tiếp đi, em đi trước đây..."

Thích Tự liếc hẵn, nói với âm giọng lạnh thấu xương: "Em còn chưa ăn tráng miệng mà."

Thích Phong bị ánh mắt sắc lẹm của anh hai đâm cho tí tắt thở: "Không, không ăn không ăn! Em muộn rồi!"

Nói xong liền vút khăn xuống bàn, thậm chí không dám nhìn sang Phó Diên Thăng mà co căng chuồn thẳng.

Nhoáng cái, trong phòng đã chỉ còn lại Thích Tự với Phó Diên Thăng, hai người ngồi đối diện nhau, bầu không khí còn nặng nề hơn cả lúc trước...

Giăng co trong im lặng đến hơn cả phút, rốt cục Thích Tự mới đặt đĩa xuống nhìn về phía Phó Diên Thăng. Chỉ không ngờ vừa nhắc mắt, hắn đã gặp ngay ánh nhìn sáng rực của đối phương đang chĩa vào mình, khoe miệng người kia còn như cười như không, tựa hồ đã chứng kiến được hết tất cả phản ứng và biểu cảm của hắn này giờ.

Trái tim Thích Tự bỗng nhảy lên cái thịch, đột nhiên ngộ ra vì sao đối phương lại làm vậy!

—Người kia đang ép hắn, đang dùng cách này để ép hắn chủ động thừa nhận về sự kiện hồi năm ngoái!

... Đệt.

Vừa rồi hắn đã suýt nữa chui vào rọ của đối phương trong vô thức! Thích Tự không khỏi kinh hoảng một phen, sau đó lại thấy máu trong người sôi lên sùng sục.

Thấy hắn biến sắc liên tục, Phó Diên Thăng hơi ngả người ra ghế, giơ li rượu đỏ lên nhẹ đưng đưa: "Sao tự dừng lại muốn giới thiệu em trai với tôi vậy?"

"Chẳng phải anh muốn gặp nó à?" Thích Tự nhanh chóng lấy lại tỉnh táo sau loạt cảm xúc thất thường vì bị ghen tức làm cho lú lẫn, cười nhạt hỏi, "Anh thấy nó thế nào?"

"Đơn thuần hơn cậu nhiều." Phó Diên Thăng chậm rãi nhấp một ngụm rượu, giương mắt cười nói tiếp, "Nhưng không đáng yêu bằng cậu."

****

<Epilogue>

Thích Phong: "Tôi đã làm điều gì sai? Vì sao lại bị anh hai với anh rể đem ra đùa giỡn như vậy! Mấy người có biết nghĩ cho tâm trạng của một gốc bạch ngọc không hả! QAQ"

Lăng Khả *vuốt vuốt*: "Ngoan, về sau không chơi với bọn họ nữa~~~"

Thích Phong: "Khả Khả à huhuhuhu"

-

vtrans by xiandzg

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẤU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 50: Tình Mê Ý Loạn

Nhịp tim Thích Tự lại hẫng một nhịp... Không đáng yêu bằng hẳn? Anh dùng "đáng yêu" để nói về đàn ông con trai như tôi mà không thấy sai à?

... Hay là Phó Diên Thăng lại đang thả thính hẳn?

Nhất định là thính rồi!

Thích Tự lại tưởng tượng ra cảnh cầm roi da hung hăng quất Phó Diên Thăng một cái trong đầu, khoe miệng vẫn nhếch lên, nhìn qua không shock cũng không bực.

"Sao anh phân biệt được tôi với em tôi vậy?" Thích Tự vẫn rất tò mò về chuyện này.

Cứ nghĩ Phó Diên Thăng sẽ phân tích tràng giang đại hải một hồi, từ chi tiết trang phục cho đến ngôn từ cử chỉ—giống như phong cách bình thường của đối phương—nhưng chẳng ngờ, lần này Phó Diên Thăng chỉ nhìn hẳn rồi nói ra hai chữ: "Trực giác."

Thích Tự: "..."

Má nó chứ trực giác...!

"Tôi cũng muốn hỏi cậu, vì sao biết rõ tôi sắp tới rồi mà cậu còn lánh mặt vào phòng tắm, để em trai ra tiếp thay?" Phó Diên Thăng bất động nhìn hẳn, hỏi, "Cậu muốn... kiểm tra tôi à?"

"Kiểm tra gì chứ?" Thích Tự cười ha hả, "Đùa chút cho vui thôi mà."

Phó Diên Thăng đặt chén rượu xuống, lắc đầu cười nhẹ.

Thích Tự: "..."

Phó Diên Thăng lấy bao thuốc lá ra, hỏi: "Có thể hút chứ?" Được cho phép xong, người kia lại lấy ra chiếc bật lửa màu bạc của Thích Tự tặng, khum tay lại châm lửa, đặt lên môi rít một hơi, rồi mở miệng hỏi cùng làn khói mở ảo dần lan tỏa: "Cậu không sợ tôi nhận nhầm thật à?"

Thích Tự hỏi lại: "Tại sao tôi phải sợ?"

Phó Diên Thăng trầm giọng nói: "Cậu biết tôi đối với cậu không hề giống với những người khác."

Thích Tự có chút muốn cười, nghĩ bụng thế vừa rồi ai là người trò chuyện nồng nhiệt với em tôi ngay trước mặt tôi? Giờ còn dám nói "đối với tôi không hề giống với những người khác"? Giống như cố ý chọc giận đối phương, Thích Tự quyết định giả ngu cho đến cùng: "Không giống ở điểm nào?"

Phó Diên Thăng không nói gì, chỉ nhìn Thích Tự rồi rít một hơi nữa, chậm chậm phả ra làn khói trắng từ mũi và miệng, giống như đang lạng lẽ thờ dài.

Không hiểu sao Thích Tự lại bị cảnh tượng này mê hoặc, hỏi: "Cho tôi thử một điếu được không?"

Phó Diên Thăng sững sờ, vừa cúi đầu lấy thuốc vừa tự giễu: "Ba cậu mà biết cậu hút thuốc, chắc sẽ nghĩ là tôi dạy hư cậu mất."

"Là tự tôi muốn hút, liên quan gì tới anh đâu?" Thích Tự thản nhiên nói, "Chưa kể chính ba tôi cũng hút mà."

"Hành vi của con người ta luôn chịu ảnh hưởng từ môi trường xung quanh." Phó Diên Thăng rút một điếu thuốc ra đưa hẳn, "Nhất là từ những người mình yêu thích, hâm mộ..."

Thích Tự xem chút nữa cười ra tiếng, cái người này còn tự luyện thể cơ đấy, muốn ám chỉ là mình chịu ảnh hưởng từ anh ta sao?

"Chuyện gì chả có lần đầu tiên." Thích Tự nhận lấy điếu thuốc, đang định mượn Phó Diên Thăng cái bật lửa để châm thuốc, thì đã thấy đối phương đứng dậy vòng sang đây.

Thích Tự: "..."

Phó Diên Thăng đi đến bên cạnh hẳn, một tay chống lên thành ghế, một tay chống lên mép bàn, nói: "Kẹp thuốc lá ra ngoài miệng, ngẩng đầu lên, một lát nữa thì hít vào."

Người kia ngậm điếu thuốc của chính mình, cúi người về phía hẳn. Như bị thôi miên trong nháy mắt, Thích Tự cũng ngoan ngoan ngẩng đầu theo lệnh của đối phương.

Hai đầu thuốc vừa chạm vào nhau, ánh lửa lập tức lấp lóe.

Nhịp tim hẳn bắt đầu tăng tốc, cái tư thế này... Rõ ràng chỉ là châm thuốc, tại sao hẳn lại có cảm giác như Phó Diên Thăng đang hôn mình?

Lúc rời ra, điêm lửa cũng tách thành hai.

Thích Tự hút vào một ngụm khói lớn, sau đó thì mờ mịt không biết phải làm sao.

Phó Diên Thăng nhả khói ra, nhìn xuống hẳn từ trên cao, cười nói: "Đừng ngậm lâu quá, nhả ra đi."

Thích Tự vừa định nuốt xuống ngụm khói kia, nghe Phó Diên Thăng nói vậy lại phản ứng đột ngột, không khói thành ra sặc sụa: "Khụ khụ..."

Nét cười trên mặt Phó Diên Thăng cứng đờ: "Sao vậy?"

Trong lúc bối rối, tay người kia chẳng may đụng phải li rượu của Thích Tự, li vừa nghiêng đi, toàn bộ rượu bên trong cũng ộc thẳng lên người Thích Tự.

Vừa rồi tắm xong, hắn chỉ mặc một chiếc áo sơ mi trắng mỏng, trước vạt áo cũng không đeo khăn ăn, thân trên bị giội cho non nửa li rượu mà phát lạnh.

"Thôi chết tôi sơ ý quá..." Phó Diên Thăng vội nói.

"...Không sao." Thích Tự rất cục cựa cũng hít thở lại bình thường, đặt thuốc lá xuống cạnh đĩa ăn, đang định đứng dậy thay rửa một chút thì phát hiện ra trạng thái của Phó Diên Thăng có chút không đúng lắm.

Hắn nhìn chăm chăm vào bộ phận nào đó của người kia vài giây, rồi vội vàng đánh mắt ra chỗ khác, thậm chí tục một tiếng, hai má bắt đầu nóng bừng lên, lại điên cuồng mắng vài câu "biến thái" trong bụng... Chỉ là giống như vừa nằm được chứng cứ có thể đưa mình đến chiến thắng, lòng hắn cũng bắt đầu nổ pháo hoa lộp bộp.

Ánh mắt chuyển đến bên trên, quả nhiên trông thấy ánh mắt Phó Diên Thăng tối dần đi.

Thích Tự không hề nhúc nhích, để rượu đỏ tùy ý thấm lên người mình, vừa như công khai quyến rũ đối phương, lại thản nhiên như một chủ nhân đang chờ được hầu hạ.

Phó Diên Thăng thấy đối phương chỉ ngồi yên đó, chần chừ một chút rồi cũng cầm khăn ăn trên bàn lên lau giúp hắn, chỉ là càng lau, lớp vải lại càng

dán sát vào da thịt.

Rượu lan ra từ vạt áo, tựa một đóa hoa hồng nở rộ trước ngực Thích Tự.

Ngón tay Phó Diên Thăng hơi siết lại, trực tiếp đối mắt với Thích Tự, phảng phất như đang tìm kiếm một câu trả lời, Thích Tự không hề sợ hãi nhìn thẳng người kia—đánh giá đối phương, quan sát đối phương.

Khoảng cách giữa bọn họ lúc này đã rất gần, thậm chí còn gần hơn cả lần bôi thuốc.

Không khí tràn ngập mùi rượu, mùi khói, và mùi nước hoa của người kia, ai muội đến thiếu điều bùng cháy.

Nhìn nhau vài giây, hơi thở của Phó Diên Thăng bỗng trở nên dồn dập, hần vô thức tiến sát lại, muốn ngửi mùi hương trên người Thích Tự, lại như muốn hôn lấy đối phương.

Giữa khoảnh khắc tình mê ý loạn, Thích Tự rất muốn thốt lên hỏi, có phải Phó Diên Thăng đã sớm biết mình là, có phải đó giờ chỉ đang bày mình hay không...

Nhưng hần biết, một khi hỏi thẳng ra như vậy, trò chơi này cũng lập tức kết thúc.

Hần không muốn người này thành công dễ dàng như vậy.

Thích Tự bỗng nhiên bắt lấy cánh tay của đối phương, hơi dùng lực đẩy ra.

Kích động và hoảng hốt vẫn còn đó, nhưng ánh mắt Thích Tự lại tinh táo hơn bao giờ hết.

Động tác này của hần là để nhắc nhở đối phương—

Thầy Phó, anh vượt quá giới hạn rồi.

Toàn thân Phó Diên Thăng cứng đờ, ánh mắt như tỏ ý phản kháng, thậm chí còn hoang mang nhìn kĩ lại thanh niên trước mắt.

Nhưng nhận ra Thích Tự đang thật sự kháng cự, hẳn chỉ đành bất lực lùi lại.

"Không đi thay quần áo à?" Ánh mắt hẳn lưu luyến lại trên người Thích Tự thêm giây lát mới né đi, giọng nói cũng đã trở nên khàn khàn.

Thường thức biểu hiện mất khống chế hiếm thấy ở đối phương một hồi, Thích Tự mới chậm rãi đứng dậy.

Đến khi hẳn thay quần áo ra, Phó Diên Thăng đã ngồi lại về vị trí của mình, cúi đầu hút thuốc, không biết là đang suy nghĩ gì.

Một bên bàn đã lộn xộn thành đống, Thích Tự không muốn ngồi lại đó nữa, bèn nói: "Thầy Phó, còn ăn không? Không thì để tôi gọi người lên dọn."

Phó Diên Thăng nghe được, chỉ thấp giọng nói một câu "Ăn xong rồi", sau đó dập điếu thuốc đã gần hết xuống gạt tàn.

Thích Tự gọi cho bên dịch vụ, còn chủ động gọi một ấm Lão Quân Mi mà Phó Diên Thăng thích xong, lại ra bàn nhặt điếu thuốc của mình lên, nói: "Cái này không thể lãng phí được."

Phó Diên Thăng cau mày nói: "Đừng hút."

Thích Tự: "Tại sao?"

Phó Diên Thăng rướn người qua, trực tiếp lấy điếu thuốc trên tay hẳn: "Cậu còn nhỏ quá, mấy năm nữa rồi hẵng hút."

Thích Tự: "???"

Nói một hồi xong anh lại ngậm điếu thuốc tôi đã hút qua vào miệng làm mẹ gì vậy? Còn chê hồi này chưa đủ mậ mờ à?

Phó Diên Thăng ngậm điếu thuốc của hắn rồi thảng ra sofa. Thích Tự không phục, bèn đuổi theo hỏi: "Nói tôi nhỏ, thế anh bắt đầu hút thuốc từ khi nào?"

Phó Diên Thăng: "23."

Thích Tự: "Thế cũng lớn với ai."

Phó Diên Thăng nhả ra một ngum khói, nói: "Bằng tuổi cậu tôi đã tốt nghiệp cao học đi làm rồi."

Thích Tự: "..."

Được rồi, coi như anh thảng.

Phó Diên Thăng không dừng lại ở vấn đề hút thuốc quá lâu, nhanh chóng hỏi sang chuyện khác: "Việc điều tra thế nào rồi?"

Thích Tự ngồi xuống, vẫn không nói cho đối phương biết chuyện mình tìm một đội điều tra khác hay nhờ Thích Phong đi làm thay, chỉ nói ba hắn cũng sẽ sớm tìm người điều tra thêm.

Phó Diên Thăng nghe vậy gật gật đầu: "Để ba cậu điều tra cũng tốt, cậu lo mấy việc này vẫn có chút nguy hiểm."

Thích Tự nhúu mày: "Sao lại nguy hiểm?"

Hồi chiều còn vừa được ba tán thưởng, hắn không muốn bị Phó Diên Thăng xem thường.

Phó Diên Thăng giải thích: "Cậu không có nhiều kinh nghiệm trong thương trường, chưa đủ nhạy cảm để nhìn ra một số cạm bẫy, có khả năng sẽ bị người ta lợi dụng, tóm lại là phải rất cẩn thận."

Biết đối phương chỉ đang lo cho mình, Thích Tự cũng thấy nhẹ nhõm hơn: "Tôi biết rồi."

Phó Diên Thăng còn nói: "Nếu Khâu Như Tùng còn hẹn gặp mặt, cậu nên tìm cớ từ chối thì hơn, gặp lại hấn hay không cũng không có tác dụng cho việc điều tra của mình, tốt nhất là đừng ra mặt."

Thích Tự ừ một tiếng rồi hỏi Phó Diên Thăng: "Cuối tuần này giám đốc Tần mời tối đến nhà ăn cơm, có vấn đề gì không?"

"CEO của MeiWei?" Phó Diên Thăng nghĩ nghĩ, nói, "Chắc cũng không sao đâu, nhưng trước khi đi thì nhớ nói kỹ hành trình của cậu cho những người thân cận, để bọn họ cảnh giác một chút."

Thích Tự: "Tôi hiểu rồi."

Phó Diên Thăng ngừng lại một chút, lại hỏi: "Gần đây cậu út nhà họ Tư có mời cậu đến tụ tập nữa không?"

Thích Tự nhún vai: "Không thấy, chưa kể gần đây tôi cũng bận, được mời cũng chẳng có thời gian mà đi."

Phó Diên Thăng: "Vậy là tốt rồi."

Thích Tự nghe đối phương nói vậy thì không khỏi buồn cười: "Sao, anh lo tôi nhiễm thói xấu của bọn họ hay lo Đường Vĩ Diệp lại quấy rối tôi?"

Phó Diên Thăng rũ mắt cười nói: "Không phải, chỉ là cảm thấy đám bọn họ sớm muộn gì cũng gặp rắc rối thôi."

Thích Tự: "Rắc rối gì?"

Phó Diên Thăng: "Lần trước chính cậu cũng thấy rồi đấy thôi."

Thích Tự không quá để ý: "Bọn họ có chống lưng mà, để gì mà gặp rắc rối."

Trà lên, còn có cả nhân viên phục vụ đi theo dọn bàn ăn, hai người uống nước trò chuyện thêm một lát, Phó Diên Thăng cũng rục rịch đi về.

Thích Tự cũng đứng dậy tiễn đối phương như lần trước, ra đến cổng, Phó Diên Thăng mới để ý đến tai của hắn, hỏi: "Cậu học theo em trai đeo khuyên tai à?"

Thích Tự sững sờ: "Tại sao không phải là nó học theo tôi?"

Phó Diên Thăng: "Vì trước kia cậu không đeo, gần đây mới bắt đầu, nên vành tai của cậu bị đỏ hơn em trai."

Thích Tự bật cười: "Không phải anh nhìn lỗ tai để phân biệt hai anh em tôi đấy chứ?"

Phó Diên Thăng: "Dĩ nhiên không phải."

"Vậy thì là gì?" Thích Tự lại ngửa ngáy hỏi, "Không nói ra được à?"

"Ánh mắt." Phó Diên Thăng nhìn hắn không chớp mắt, nói, "Ánh mắt cậu nhìn tôi không giống em trai cậu nhìn tôi."

Thích Tự muốn hỏi cho ra nhẽ: "Không giống ở điểm nào?"

"Cậu không tự nhìn ra được à?" Phó Diên Thăng nở một nụ cười, giống như đang cười hắn đã biết mà còn hỏi, nói xong cũng không đợi Thích Tự đáp lại đã quay người rời đi.

Ngây ngốc trước cửa ra vào một hồi, Thích Tự mới nhớ ra Thích Phong còn chưa quay lại, bèn lấy điện thoại gọi cho đối phương: "Gần 11h rồi,

mấy giờ em tới?"

Giọng điệu của Thích Phong vẫn có vẻ sợ sệt: "Tối nay em ngủ lại nhà Lăng Khả, sáng sớm mai em qua được không?"

Thích Tự bóp bóp trán nói: "Không cần đâu, em cứ ở đấy đi, mai cũng không có việc gì, tự anh đi làm được."

Thích Phong lập tức nói "Vâng" như vừa được đại xá.

Cúp điện thoại xong, Thích Tự đi vào phòng tắm, nhìn mình ở trong gương mà không khỏi mờ mịt—Hắn nhìn Phó Diên Thăng với ánh mắt thế nào? Hay là đối phương chỉ đang tung hỏa mù với hắn thôi?

*****

<Epilogue>

Phó Diên Thăng: "Câu thật sự không biết mình nhìn tôi với ánh mắt thế nào à?"

Thích Tự: "Ánh mắt gì?"

Phó Diên Thăng: "Mê tôi chết đi được."

Thích Tự: "Tôi đâu có tôi không hề anh lừa tôi!" (Im đi im đi tôi không nghe ↓↓↓)

Phó Diên Thăng: "..."

-

vtrans by xiandzg

T/N: Người ta lên một tí cũng vì nể mặt em thôi TỰ (͡ ͡)

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẤU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 51: Dàn Đám Súc Sinh

Hôm sau Thích Tự đi làm, vừa vào công ti đã bị em gái nhân viên tiền sảnh gọi lại.

"Thích tổng, hôm nay có cupcake đấy!" Quách Xảo mỉm cười ngọt ngào nhìn hẳn.

Thích Tự nhú mày, chẳng lẽ giữ khoảng cách như thế còn chưa đủ, không thì sao cô nàng này vẫn ngày càng nhiệt tình với hẳn vậy? Thích Tự tiện tay bốc một cái rồi lãnh đạm nói lời cảm ơn.

Vào văn phòng, trông thấy Ngô Song, Thích Tự bèn đưa cupcake qua cho người kia.

"Err." Ngô Song cũng đang ăn một cái, chưa gì đã được thêm cái nữa, tò mò hỏi, "Cậu không ăn à?"

Thích Tự xoa xoa cánh mũi, nói: "Tôi nói rồi mà, tôi không thích ăn đồ ngọt."

Ngô Song: "..."

Sau khi ngồi xuống, Thích Tự lấy ra tập tài liệu hôm qua Thích Phong mang về, để Ngô Song gửi lại các bộ phận, rồi mở máy tính lên.

Bắt gặp một tài liệu mới ngoài desktop, Thích Tự ấn mở ra xem, thì ra là ghi chép của Thích Phong về cả ngày làm việc hôm qua—từ khi hẳn vào

văn phòng cho đến khi tan làm, mấy giờ mấy phút có ai tới, nói cái gì, đều được ghi lại rất nghiêm túc.

Thích Tự mỉm cười, thằng nhóc kia làm việc chu đáo ghê.

Ban ngày ở không ti không có đại sự gì, có điều hẳn nhận được một cuộc điện thoại từ Hứa Kính, hỏi xem tối có rảnh không thì đi ăn cơm cùng.

Kể từ lần đi ăn bữa khuya đến giờ, hai người đã không gặp nhau hơn nửa tháng, Thích Tự bèn vui vẻ đáp ứng.

Tối đến gặp mặt, hai người có trò chuyện một hồi về công việc của mình, Hứa Kính nói với hẳn: "Tuần trước anh lại đi công tác ở Yến Thành, gặp được một chuyện rất thú vị."

Thích Tự: "Chuyện gì?"

Hứa Kính hỏi hẳn: "Cậu biết Lâm Hoán không?"

Thích Tự nghe cái mà ngờ ngợ, sau đó sừng sốt nhớ ra cái tên này từng được nhắc đến trong lúc đám Tư Hàng nói chuyện, hẳn nói: "Con trai đại gia số một Yến Thành?"

Hứa Kính: "Đúng, chính là cậu ta, một nhân vật đình đám trong giới thiếu gia nhà giàu, cũng không lớn hơn cậu bao nhiêu đâu, nhưng mà thủ đoạn ghê gớm ra phết, không giống như anh tưởng tượng chút nào."

Thích Tự chỉ nhớ là Lâm Hoán cũng sở hữu một công ti game, còn là đối thủ của Tư Hàng, cho nên mới tưởng người này cũng là một cậu ấm chơi bời, nghe Hứa Kính nói thế thì không khỏi tò mò: "Sao lại không giống?"

"Chuyện nói ra cũng dài." Hứa Kính chậm rãi nói, "Đại khái hồi năm kia có nổi lên hai công ti khoa học công nghệ, một tên Bồ Câu Nhỏ—chuyên về thị tần (video frequency), một tên Hỉ Thước Nhỏ—chuyên về âm tần

(audio frequency), đều phát triển rất xịn xò. Năm ngoái cả hai có chiêu mộ vốn để mở rộng quy mô, còn đặt ra yêu cầu nếu đã đầu tư vào Bồ Câu thì không thể đầu tư vào Hỉ Thước và ngược lại, nếu đã đầu tư vào Hỉ Thước thì không thể đầu tư vào Bồ Câu. Chính điều này đã thu hút không ít sự chú ý của giới đầu tư, thậm chí còn có thuyết âm mưu bảo rằng, ông chủ của cả hai thực chất chính là một."

Thích Tự: "Thế rốt cục có phải là một không?"

Hứa Kính lắc đầu: "Không phải, tuần trước gặp mặt, Lâm Hoán có kể cho anh chân tướng về hai công ti này rồi. Kể ra cũng buồn cười, hai chủ quản đều là học sinh xuất sắc của khoa Máy tính trong đại học N, thậm chí còn là bạn cùng lớp với nhau. Vốn có thể cùng hợp tác, nhưng khi vào học thì mỗi người lại có một định hướng lập nghiệp khác nhau, không bên nào thuyết phục được bên nào, nên mới bày ra một vụ cá cược—cả hai cùng lập công ti riêng, trong vòng ba năm, quy mô bên nào gấp đôi được bên còn lại thì sau này người thua sẽ phải làm công cho người thắng, cho nên thực chất chỉ là hai thanh niên đang tranh đua cao thấp với nhau thôi."

Thích Tự: "Còn có chuyện như vậy luôn? Kết quả thì sao?"

Hứa Kính thần thần bí bí nói: "Drama lắm, Sơn Vũ bên mình còn bị kéo theo cơ mà."

Thích Tự không khỏi nổi lòng hứng thú: "Thế xong sao?"

Hứa Kính: "Năm ngoái Lâm Hoán có đầu tư vào Bồ Câu, anh thấy mảng thị tần phát triển không tồi nên cũng đầu tư một chút, có được 3% cổ phần, tính ra không nhiều lắm. Lâm Hoán thì đầu tư lớn hơn, có được nguồn thu từ hần nên năm ngoái Bồ Câu phát triển rất nhanh, gần như đạt được tiêu chuẩn cá cược với Hỉ Thước đến nơi rồi. Nhưng Hỉ Thước cũng không chịu thua, hai công ti đã giằng co đến cả tám tháng trời. Cuối năm nay là đến

hạn định ba năm, mà Bồ Câu lúc nào cũng chỉ hơn được một chút, cho nên chủ quản mới gấp gáp tìm đến Lâm Hoán, ngỏ ý nhờ hăn đầu tư thêm."

Thích Tự: "Lâm Hoán có đồng ý không?"

Hứa Kính: "Có, nhưng Bồ Câu vẫn thua."

Thích Tự sừng sốt nói: "Tại sao?"

Hứa Kính: "Tuần trước Lâm Hoán hẹn gặp anh ở Yến Thành vì muốn mua lại 3% cổ phần của Sơn Vũ với giá gấp mười lần, nhằm đạt được lợi ích khống chế trong Bồ Câu."

(*lợi ích khống chế: controlling interest—đạt được khi nắm tối thiểu 51% cổ quyền trong tay)

Thích Tự không hiểu: "Tại sao phải trả giá cao như vậy để đạt được lợi ích khống chế trong Bồ Câu? Chẳng lẽ hăn định mua lại cả hai công ti này?"

Hứa Kính: "Không, trước khi đầu tư vào Bồ Câu, Lâm Hoán đã có thỏa thuận với chủ quản của Hỉ Thước rồi. Chỉ cần hăn có thể đạt lợi ích khống chế của Bồ Câu, Hỉ Thước sẽ bỏ ra gấp ba lần giá gốc để thu mua lại—cho nên hiện tại Hỉ Thước mới là bên thắng."

Thích Tự cũng chợt bừng tỉnh, thì ra đó giờ Hỉ Thước chỉ giả vờ yếu thế để kích thích Bồ Câu đưa ra quyết định bồng bột, Bồ Câu mà không liệu lĩnh bất chấp vì muốn thắng đến thế thì cũng chưa chắc đã thua...

"Ồ khoan, nhưng Sơn Vũ mà không nhượng lại 3% cổ phần kia thì Lâm Hoán cũng không đạt được lợi ích khống chế mà đúng không?"

"Đúng vậy." Hứa Kính cười nói, "Cho nên ban đầu cậu ta chỉ trả giá gấp ba thôi, nhưng anh đòi gấp mười, có cơ hội hái ra tiền như thế thì phải tận

dụng chứ."

Thích Tự không khỏi giật mình trong lòng, xem ra Hứa Kính cũng chẳng phải dạng vừa.

Hắn nghĩ nghĩ, lại vẫn thấy có điều không hiểu: "Nhưng Hỉ Thước lấy đâu ra tiền thu mua Bồ Câu?"

Hứa Kính cười cười: "Cũng là vay của Lâm Hoán."

Thích Tự: "...Hả?"

Hứa Kính: "Ha ha, không ngờ đúng không? Thật ra cái bẫy này là do chính Lâm Hoán bày ra cho Hỉ Thước. Trong thỏa thuận giữa hai người, Lâm Hoán không chỉ giúp Hỉ Thước mua lại Bồ Câu, mà còn cho Hỉ Thước ba năm để sáp nhập vào với Bồ Câu và phát triển quy mô công ti lên gấp ba lần hiện tại, nếu không thì tất cả cổ quyền này sẽ lại về tay Lâm Hoán."

Thích Tự: "Má..."

Tầng tầng lớp lớp chiêu trò thế này, cũng quá phức tạp rồi.

"Cho nên anh mới bảo Lâm Hoán tính toán kinh lắm mà." Hứa Kính lắc đầu cười nói, "Nghe thủ đoạn của cậu ta mà anh cũng được mở mang tầm mắt."

Thấy Thích Tự phấn khích hỏi thêm một vài chi tiết nữa, Hứa Kính cười nói: "Hứng thú với mảng đầu tư như thế thì đáng ra nghỉ hè phải đi theo anh chứ, còn nhiều người nhiều chuyện thú vị lắm."

Thích Tự cũng thấy kích thích: "Để sang năm đi, năm nay em phải giải quyết vụ ở MeiWei cái đã."

Hứa Kính hỏi hắn: "Điều tra ở MeiWei thế nào rồi?"

Thích Tụ kể qua vài câu, cũng không dám nói quá kĩ vì sợ tai vách mạch rừng có người theo dõi.

Ăn xong, Thích Tụ lại một lần nữa tranh trả tiền, Hứa Kính chỉ biết nói: "Lần nào cũng thế này thì làm sao anh dám mời cậu đi ăn nữa."

Thích Tụ lắt léo trả lời: "Lần sau cho anh trả."

Hai người cười cười nói nói đi ra ngoài, bỗng dưng Thích Tụ nghe thấy có người nhắc đến tên mình. Hắn dừng hẳn lại, đúng là không sai, quả thật ai đó đang nói về hắn ở phòng riêng bên cạnh.

Bữa nay Hứa Kính dẫn hắn đến một nhà hàng Quảng Đông nổi tiếng ở Hải Thành, mặc dù cũng chia ra các phòng riêng, nhưng cách âm không thể nào so với ở club số 88 đường Hoài Kim.

Thích Tụ đến gần nơi phát ra âm thanh, chỉ nghe thấy người trong phòng kia đang nói: "Anh bị hoang tưởng cmnr đấy, nghe giọng ai cũng thành Thích Tụ Thích Tụ được!"

Thích Tụ sửng sốt, Tư Hàng cũng đang ăn ở đây?

Hứa Kính thấy vậy cũng đi tới, đánh mắt ý hỏi Thích Tụ có việc gì, chỉ thấy người kia ra dấu im lặng, sau đó cả hai trầm mặc đứng nghe tiếp.

"Tao chơi bao nhiêu năm nay mà chưa gặp được ai như thế, bọn mày đúng là chưa hưởng chưa biết vị, mẹ nó chứ đến cả trong mơ tao cũng mong được ch!ch cậu ta... Cậu ta biết rõ tao có ý với mình mà hôm đấy còn tìm một thằng đàn ông khác đến diễn trò trước mặt tao nữa chứ, mẹ, làm tao nwngs phát điên rồi..." Không cần đoán, Thích Tụ cũng biết lời này là của tên bệnh hoạn nào.

Cả đám người trong phòng cười vang, Tư Hàng lại nói: "Lần trước em tìm được cho anh một cậu minh tinh rồi mà? Cũng giống Thích Tụ đấy

chứ."

Đường Vĩ Diệp: "Giống cái rằm mày, khí chất thần thái ấy mà dám đem ra để so à!"

Tư Hàng: "Em thấy anh chỉ đang rước họa vào thân thôi... Mơ cũng đừng có mơ, tìm ai khác không được à? Bối cảnh nhà đó không đụng vào được đâu, ba em còn phải nể ba anh ấy ra mặt đấy."

Thích Tự tức đến xám mặt, phải tự nhủ mình không nên chấp nhặt cái đám cận bã này, cố nhịn lại cơn giận trong lòng bỏ đi luôn.

Nhưng đúng lúc này, hăn bỗng nghe thấy giọng Tư Hàng vang lên: "Em nhớ là Thích Tự còn một người em sinh đôi đấy."

"Cái gì? Sinh đôi!?" Đây là giọng Chu Lân.

"Đúng vậy, hồi bé em có gặp rồi, giống Thích Tự y như đúc... Nhưng về sau ba mẹ họ li hôn, Thích Tự đi theo ba, em trai anh ấy thì chắc ở lại với mẹ, từ đấy em cũng không có tin tức gì."

"Ồ? Mẹ cậu ấy làm gì?" Đường Vĩ Diệp hỏi.

"Hình như là ngôi sao hay MC gì đấy, quên mất rồi, nhưng mà đẹp lắm." Tư Hàng nói.

"Ha ha, Vĩ Diệp hơi bị có phúc đấy, đã là sinh đôi, không động được con trai của chủ tịch Tư Nguyên chứ chẳng lẽ lại không với nổi con trai của một ngôi sao? Chú đi tìm em trai nó mà chơi!"

"Hay để các anh đây trời người mang đến hộ, hạ luôn tí thuốc cho chú hết thèm nhé?"

"Ý kiến không tệ đâu." Đường Vĩ Diệp nói.

"Ha ha ha ha..."

Đám người trong phòng đang cười đến là vui vẻ, thì bỗng nhiên nghe thấy đánh rầm một tiếng sau lưng, cửa phòng bị đập mở đầy thô bạo!

Cả bọn kinh hoàng quay đầu lại, thấy người đứng ở cửa ra vào mà đồng loạt biến sắc.

"Thích, Thích Tự..." Tư Hàng là người đầu tiên ý thức được sự nghiêm trọng của tình hình.

Thích Tự trừng mắt nhìn bọn họ như ác thần, sau đó đặng đặng sát khí tiến về chỗ Đường Vĩ Diệp.

Đường Vĩ Diệp thấy hấn xuất hiện còn đang mơ mộng một chút, không ngờ Thích Tự vừa đi đến đã túm cổ hấn dậy, thụi hấn một cú giữa mặt.

"Á—!" Đường Vĩ Diệp kêu thảm một tiếng, đau đến mức phải ôm mặt.

Thích Tự chửi cho một câu "Súc sinh", sau đó tiện tay vớ lấy một chai rượu trên bàn, đập thẳng lên đầu Đường Vĩ Diệp. Hấn ra tay hết sức hết lực, vì vậy máu tươi cũng lập tức chảy xuống ròng ròng từ đỉnh đầu Đường Vĩ Diệp.

Do Thích Tự lao đi quá nhanh, Hứa Kính chưa kịp ngăn lại thì Đường Vĩ Diệp đã ôm đầu ngã quy xuống đất.

Tất cả mọi người đều bị dọa cho hết hồn, nhưng vì thân phận đặc biệt của Thích Tự, không một ai dám lên đỡ Đường Vĩ Diệp, chỉ vây tới can ngăn, có người còn hô lớn tên của Thích Tự, bối rối giải thích: "Thích Tự! Mọi người chỉ đang đùa thôi!"

... Đùa? Đùa kiểu này?

Thích Tự chỉ thấy bên tai ù ù, cả người đều muốn nổ tung, lập tức quay ra tặng kẻ vừa phát ngôn "chỉ đang đùa" một đấm, khiến đối phương mới kịp "ối" một tiếng đã bị đánh bật về sau vài bước.

Đánh xong mới nhìn ra là Tư Hàng, Thích Tự cũng hơi sừng sốt. Thì ra bao nhiêu năm nay hấn vẫn chưa bao giờ bỏ qua cho Tư Hàng vì đã cướp robot Transformers của Thích Phong, chưa bao giờ hết khó chịu vì năm đó không đánh được một trận, trước giờ lại nể nang nên không ra tay, mãi đến khi tung ra một quyền vừa rồi, trong lòng mới như được nguôi ngoai.

Nhưng nhớ tới những gì đám cận bã này vừa nói, máu trong người Thích Tự lại sôi lên sùng sục.

Hấn còn đang tính xuống tay tiếp, đã bị Hứa Kính kịp thời kéo lại rồi vội vàng khuyên nhủ: "Thích Tự! Đừng đánh nữa, bình tĩnh lại đi!"

Không ít người bên ngoài nghe thấy động tĩnh cũng vây xem, nhưng Thích Tự giống như một con báo đã bị chọc giận triệt để, có vẻ không nghe cũng chẳng thấy được gì khác.

Hai vệ sĩ đi theo Thích Tự cũng chạy tới, nhưng không phải tới để khuyên can, mà để đứng một trái một phải bên cạnh hấn như hộ pháp.

Lúc này mới có người nhớ ra, hoảng hốt nói: "Mau báo cảnh sát! Gọi xe cứu thương! Đường Vĩ Diệp hôn mê rồi! Đường Vĩ Diệp sắp chết rồi!"

"Đừng..." Tư Hàng đang bụm mũi cũng phải níu người kia lại, đau đớn nói, "Đều là... người một nhà, đừng làm lớn chuyện..."

*****

<Epilogue>

Tư Hàng: "Đừng manh động, người một nhà cả mà."

Thích Tự: "Ddeos ai một nhà với bây!?"

-

vtrans by xiandzg

T/N: Ở trước mặt thì hay bắt nạt em vậy chứ Tự nó thương Phong dữ à, từ bé đã chủ động theo ba để em đỡ khổ, biết em đơn thuần nên mới hay bày ra trò giả danh thử nghiệm người theo đuổi em, thấy em gặp được một nửa chân thành như Lăng Khả mới yên tâm được phần nào. Tự nó có thể nhịn nếu chỉ động đến mình, nhưng Đường súc sinh còn dám nhắm đến Phong nên mới bị táng cho ra bã như vậy lol Chưa bao giờ ủng hộ bạo lực, nhưng mình hoàn toàn có thể hiểu cho hành vi cục súc bông bột của Tự hôm nay.

Anw đọc vụ Hi Thước với Bồ Câu lại thấy sao mà giống một cặp phúc hắc quyết đấu nữa thế không biết =))))))

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẦU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 52: Vô Cùng Thoải Mái

Khoang mũi tràn ngập mùi thuốc sát trùng đặc trưng của bệnh viện, xung quanh lại vô cùng yên ắng.

Thích Tự mặt không biểu cảm nhìn bác sĩ bôi thuốc đỏ cho mình—vì đánh người, phần da sau đốt ngón tay của hắn cũng trầy hết.

"Được rồi, không còn gì khác nghiêm trọng." Bác sĩ xử lý vết thương cho hắn xong thì quay ra nói, "Cậu trai sau này cũng đừng kích động như vậy nữa..."

Nói xong liền đứng dậy ra ngoài, Hứa Kính đi vào hỏi: "Đỡ chưa?"

Thích Tự cúi đầu, nét mặt vẫn còn hơi u ám.

Sau khi sự việc xảy ra, Hứa Kính đã xử lý tất cả mọi chuyện nhanh nhất có thể, gọi hết người cần gọi, cũng đưa cả mấy người bị thương bọn hắn đến bệnh viện tư nhân này.

Nhìn Thích Tự trầm mặc mãi không thôi, Hứa Kính thở dài, an ủi hắn nói: "Đừng lo, không có chuyện gì lớn đâu. Đường Vĩ Diệp tỉnh lại rồi, hơi chấn động não một chút, nhưng bác sĩ bảo tĩnh dưỡng khoảng 10 ngày là khỏi thôi."

Thích Tự chỉ gật gật đầu.

Hứa Kính lại nói: "Anh vừa nói chuyện với đám bọn nó, hỏi muốn giải quyết thế nào, muốn liên lạc với người lớn trong nhà hay tự giải quyết đều

được..."

Thích Tự lãnh đạm hỏi: "Bọn hăn nói sao?"

"Nghe bảo liên lạc với người lớn cái là bọn nó bảo không cần ngay, chắc cũng chột dạ." Hứa Kính bất đắc dĩ cười cười, "Đều là con nhà kinh doanh, hăn cũng biết cân nhắc lợi-hại. Trong giới con nhà giàu của nước mình thì mấy vụ ẩu đả thế này như cơm bữa ấy mà."

Thích Tự chậm rãi đứng dậy: "Để em qua gặp bọn đó một chút."

"Em đi bây giờ?" Hứa Kính ngăn người, "Hết giận rồi à?"

"Tư Hàng có nói bọn em là "người một nhà" mà?" Thích Tự nhếch miệng cười, nhưng ánh mắt vẫn lạnh lẽo y nguyên, "Dù gì cũng là do em ra tay trước, đấm rồi thì giờ cũng phải xoa chứ?"

Hứa Kính: "..."

Thích Tự được Hứa Kính dẫn đến phòng bệnh riêng của Tư Hàng.

Tư Hàng không bị thương nặng, chỉ bị hăn đấm cho chảy ít máu mũi, hiện tại đang ngồi dựa trên giường bệnh. Vết thương cũng đã được xử lí qua, mũi bị bít lại bằng hai cục bông, một bên mặt còn hơi sưng sưng đỏ đỏ.

Chu Lâm ngồi cạnh đó tán chuyện cùng, hiếm khi thấy Tư Hàng bị đánh nên còn không nhịn được mà cười trên nỗi đau của bạn. Cả hai đang nói chuyện gì đó rất chi là sôi nổi.

Nhưng vừa thấy Thích Tự xuất hiện, phòng bệnh lập tức im phăng phắc.

Tư Hàng nhìn hăn chăm chăm, hiển nhiên vẫn còn ấm ức vì tự dưng bị tai bay vạ gió.

"Tư Hàng." Thích Tự đến bên giường hăn, nhíu mày lại, nói với giọng vô cùng áy náy, "Vừa rồi anh nóng quá, vốn chỉ định đánh thẳng khốn Đường Vĩ Diệp thôi mà không ngờ lại đả thương cả cậu, nếu nhìn thấy là cậu thì anh chắc chắn đã không xuống tay rồi."

Tư Hàng: "..."

Thích Tự nghiêng người qua, dùng bàn tay bị thương chạm lên vết sưng của Tư Hàng, lo lắng hỏi: "Có sao không?"

Tư Hàng rít lên vì đau: "Đừng đừng đừng đừng đừng đừng em fuq!"

Thích Tự không nhịn được mà bật cười.

Tư Hàng cả giận nói: "Cmn anh còn cười! Em đây bị mấy người hại cho đủ thảm rồi!"

Thích Tự kiên nhẫn giải thích: "Mấy cậu đùa anh thì thôi không nói, nhưng sao còn động đến cả em trai anh? Đúng lúc anh đi ngang qua nghe được lại chả điên máu? Đối lại là cậu xem, nếu có người muốn động tay động chân với cậu, anh trai cậu có nhịn được không?"

Tư Hàng né đi khỏi tay Thích Tự, lầm bầm nói: "Tình cảm của hai anh em em có được như nhà anh đâu, anh chỉ biết cho em tiền, chứ có thèm lo cho em khối đấy..."

Ánh mắt Thích Tự chợt lóe lên, chả trách Tư Hàng lại lôi ra trò đùa như thế...

Nói chuyện một lúc, thấy thái độ Tư Hàng đã hòa hoãn lại, Thích Tự mới sang phòng Đường Vĩ Diệp ở bên cạnh.

Không khí trong phòng Đường Vĩ Diệp ngọt ngào hơn hẳn bên Tư Hàng, cũng có người đang ngồi cùng hăn, nhưng không ai nói lời nào, một người

ngơ ngác nằm đó, một người ngồi cạnh cầm mặt vào điện thoại.

Đường như không nghĩ người kia lại tới gặp hẳn, nên từ khi thấy Thích Tự bước vào cửa, Đường Vĩ Diệp cứ nhìn đối phương chăm chăm, đầy nghi hoặc phần nộ ai oán và đủ loại cảm xúc khác.

Thích Tự rảo bước tới, nhìn Đường Vĩ Diệp bị băng trắng đầu như xác ướp rồi mỉa mai nói: "Sao, bị tôi đánh phát choáng rồi à?"

Đường Vĩ Diệp: "..."

Thích Tự tiến lại gần một chút, thấp giọng hỏi: "Hay là bị đánh xong mới tỉnh người ra?"

Thái độ của hẳn đối với Đường Vĩ Diệp hoàn toàn không giống với Tư Hàng.

Đường Vĩ Diệp nhìn hẳn, vẻ ai oán còn hơn cả phần nộ, cất giọng khàn khàn nói: "Thích Tự..."

"Giả vờ đáng thương cũng vô ích thôi." Thích Tự híp mắt lại, nở nụ cười nhạt uy hiếp nói, "Dám có mấy ý định kia nữa đi, rồi xem tôi còn đánh anh tiếp không?"

Đường Vĩ Diệp thấy Thích Tự cười với mình mà như mất hồn, rõ ràng mình mới là người bị đánh, thế mà lại còn đi xin lỗi đối phương: "Cậu đừng nóng, lúc ngồi ở bàn ăn bọn tôi chỉ nói đùa vậy thôi..."

Thích Tự hừ nhẹ một tiếng, giọng điệu bình tĩnh lại một chút: "Dường thương cho tốt, hai ngày nữa sẽ quay lại xem anh thế nào."

Trong mắt Đường Vĩ Diệp bỗng lóe lên tia hi vọng, hẳn luống cuống chống người ngồi dậy, dăm dăm nhìn theo bóng lưng Thích Tự rời đi mà hỏi: "Cậu có thể... unblock tôi được không?"

Thích Tự hơi khựng lại bước chân, nhưng không buồn ngoái đầu lại mà đi thẳng ra ngoài.

Ra khỏi phòng bệnh, Thích Tự trông thấy Hứa Kính và Từ Nhất Chu đang nói chuyện bên khu nghỉ riêng, cũng đi tới chào hỏi: "Thư kí Từ."

Từ Nhất Chu nhìn hẩn mà có chút cạn lời: "Hồi tối tôi mới đi ra ngoài có tí thôi mà chưa gì các cậu đã kịp đánh nhau rồi?"

Thích Tự: "Do tôi kích động quá."

Từ Nhất Chu thở dài: "Giám đốc Hứa có giải thích với tôi rồi, đám Tư Hàng vẫn còn trẻ con lắm, nhiều khi không biết giữ mồm giữ miệng gì cả, cậu đừng chấp vặt mấy đứa đấy."

"Xin lỗi, về sau tôi sẽ kiềm chế hơn." Thích Tự chìa tay ra, "Làm phiền anh rồi."

Từ Nhất Chu cũng bắt lấy tay hẩn: "Không sao không sao, ngày nào tôi chả chạy theo dọn dẹp cho bọn này, cũng quen rồi..."

Hứa Kính nói: "Vừa rồi anh có bảo thư kí Từ rồi, chúng ta sẽ trả tiền viện phí với thuốc men cho nhóm Tư Hàng."

Thích Tự: "Cũng nên như vậy."

Sau khi tạm biệt Từ Nhất Chu, hai người cũng rời khỏi bệnh viện.

Nháo nhào một trận, thế mà cũng hết hai tiếng.

Hứa Kính gọi xe, đi về khách sạn thả Thích Tự trước. Đến khi lên xe, hẩn mới cảm thán một câu: "Quen nhau bao nhiêu năm nay mà giờ anh mới thấy cậu sừng cồ xông ra đánh người như thế đấy."

Thích Tự: "..."

Hứa Kính quay ra nhìn hấn, cười hỏi: "Cho phỏng vấn chút, cảm giác đánh nhau thế nào?"

Thích Tự nhắm mắt, tua lại một màn ở nhà hàng hồi hai tiếng trước trong đầu.

Do lúc đánh người dùng sức thái quá, đến giờ cơ bắp cánh tay phải của hấn vẫn còn co rút, chỗ rách da trên mu bàn tay cũng rất không thôi.

Nhưng lúc đó hấn không hề sợ hãi, ngược lại chỉ thấy hưng phấn—Dẫu biết bạo lực là sai, mà giờ phút ấy, hấn như giải phóng được tất cả kiềm chế tích tụ trong người bấy lâu nay, cảm giác vô cùng thoải mái...

Thích Tự mở mắt, thấp giọng nói ra mấy chữ: "Rất sáng khoái."

Hứa Kính: "..."

Nhưng ánh mắt hấn lúc này đã tỉnh táo: "Yên tâm, lần sau em sẽ không như vậy."

Thích Tự đã bình tĩnh lại từ lúc được bồi thuốc hồi nãy.

Cảm giác được phát tiết đã đời như vậy thì thoải mái thật, nhưng phát tiết xong lại có quá nhiều vấn đề phải lo—hôm nay may mà là Tư Hàng và Đường Vĩ Diệp, may mà Đường Vĩ Diệp đã tỉnh, may mà hấn không làm lớn chuyện... may mà, hấn là con trai của Thích Nguyên Thành.

Nếu là ai khác, đổi thành đối tượng đánh nhau khác, hấn mà lại mất kiểm soát thế nữa, hậu quả chắc chắn không dễ gì mà thu dọn như hôm nay.

Mà nói đi cũng phải nói lại, đấy là hấn đã còn không nhịn được mà lợi dụng thiện cảm của Tư Hàng với mình, lợi dụng tình cảm của Đường Vĩ Diệp với mình để làm dùm chuyện đi rồi.

Tiền tài, tình cảm, thời gian—cái giá của một giây bốc đồng cũng quá nhiều rồi.

Ở trong lòng, Thích Tự một lần nữa nhắc nhở bản thân tuyệt đối không thể phạm lại sai lầm tương tự.

Hắn mong mình có thể trở thành người đàn ông trưởng thành điềm tĩnh và khôn ngoan như Phó Diên Thăng, chứ không phải một phần tử bạo lực.

Hứa Kính nhìn hắn một hồi, bỗng nhiên nói: "Anh cứ tưởng mình hiểu cậu lắm, nhưng vừa rồi mới phát hiện, mình chả hiểu cậu là bao."

Thích Tự còn định nói gì đó, xe đã đỗ lại trước cửa khách sạn.

"À." Hứa Kính lấy điện thoại từ trong túi ra đưa hắn, "Lúc đánh nhau cậu làm rơi này."

Thích Tự nhận lấy rồi cảm ơn, lại thấy Hứa Kính nói: "Nghỉ ngơi cho tốt, nếu thấy không khỏe thì xin nghỉ đi, đừng đến công ti."

Thích Tự cũng ừ một tiếng: "Anh cũng về nghỉ đi."

Mở cửa xuống xe, vừa vào khách sạn, Thích Tự lại thấy Phó Diên Thăng đang ngồi nói chuyện với Thích Phong ở khu sofa đại sảnh.

Phó Diên Thăng cũng trông thấy lúc Thích Tự bước vào, bèn đứng dậy đi tới chỗ hắn.

"Sao gọi cậu mãi mà không được vậy?" Người kia vừa đến liền hỏi.

Thích Tự hơi sững sốt lấy điện thoại ra, không thấy gì trên màn hình, nhưng mở nhật kí cuộc gọi mới thấy năm cuộc gọi nhờ, đều là của Phó Diên Thăng, đều trong khoảng hai tiếng lộn xộn vừa rồi.

Kì vậy, thấy có cuộc gọi của Phó Diên Thăng mà sao Hứa Kính không nói cho hẳn?

"Nãy không cầm điện thoại nên không thấy." Thích Tự giải thích một câu, cũng không để ý lắm, cất điện thoại rồi hỏi hai người kia, "Sao hai người đều ở đây vậy?"

Thích Phong vội vàng giải thích: "Em vừa tới thôi, thấy anh Phó ngồi đây, ra hỏi thì mới biết là anh ấy đang đợi anh."

Thích Tự: "Anh đưa cho em thẻ phòng rồi mà?"

Thích Phong lúng túng nói: "Em cũng hỏi anh ấy có muốn lên phòng chờ không rồi, nhưng tại không có anh trên đấy, anh ấy bảo lên với mình em thì không tiện."

Thích Tự: "..."

Thích Tự phát phát tay với Thích Phong: "Em lên trước đi, anh nói chuyện một lát rồi lên sau."

Thích Phong ờ một tiếng, lại liếc liếc Phó Diên Thăng. Ánh mắt hai người đụng nhau, cũng như đang thăm lạng trao đổi gì đó.

Đợi Thích Phong đi rồi, Thích Tự mới hỏi Phó Diên Thăng: "Muộn rồi mà còn tìm tôi có chuyện gì vậy?"

Phó Diên Thăng nhíu mày nhìn vết thương trên tay hẳn: "Từ Nhất Chu kể là cậu đánh nhau, bị thương, còn phải vào bệnh viện... Có chuyện gì à? Cậu mà cũng ẩu đả hả?"

Thích Tự tí nữa thì quên Phó Diên Thăng là bạn với Từ Nhất Chu, nhưng lại mơ hồ cảm thấy rõ kì, sao chuyện gì Từ Nhất Chu cũng nói cho Phó Diên Thăng thế?

"Vết thương ngoài da thôi, không có gì đáng ngại." Thích Tự giờ ra cho đối phương nhìn qua, nhú mày nói, "Anh đến chỉ vì chuyện này thôi à?"

"Anh ta kể nghe như kinh lắm ấy, gọi cậu thì không được nên hơi lo." Phó Diên Thăng đánh giá hăn từ trên xuống dưới một lượt, "Nhưng có vẻ cậu cũng không sút miếng thịt hay đứt cọng tóc nào... Được rồi, không sao thì tôi về đây."

Thấy Phó Diên Thăng định đi, Thích Tự bèn gọi lại: "Anh... chỉ đến gặp tôi thế thôi à?"

"Chứ không thì sao?" Phó Diên Thăng giơ tay nhìn đồng hồ, "Giờ đã hơn 12h, tôi ngồi đợi cậu gần hai tiếng rồi, mai còn phải đi làm nữa."

"À..." Thấy đối phương bảo đã đợi mình tận hai tiếng, không hiểu sao Thích Tự lại vui vui, "Giờ cũng muộn rồi, không mời anh lên nữa, tối mai đi ăn nhé?"

Phó Diên Thăng gật đầu: "Được, có gì mai liên lạc."

Thích Tự nhìn Phó Diên Thăng rời đi xong liền về phòng. Thấy hăn, Thích Phong cũng hỏi mấy câu về chuyện đánh nhau bị thương, hăn là được Phó Diên Thăng kể cho từ lúc ở dưới nhà.

Thích Tự chỉ nói qua loa vài câu, cũng không muốn kể lại nội tình. Có điều nhớ lại lúc em trai đối mắt với Phó Diên Thăng hồi nãy, hăn không khỏi sinh nghi, bèn nhìn Thích Phong chăm chăm, nói: "Thích Phong, anh có chuyện hỏi em đây."

*****

<Epilogue>

Một—

Tư Hàng: "Đệt đệt đệt Chu Lâm cậu có thấy ánh mắt Thích Tự nhìn tôi vừa rồi không? Ngay cả anh ruột còn chưa bao giờ nhìn tôi ôn nhu đến vậy! Chẳng lẽ anh ấy hiểm độc thế?"

Chu Lâm *há hốc miệng*: "Vừa rồi cậu còn hưởng thụ thế cơ mà..."

Tần Hàn *há hốc miệng*: "Chắc chắn là Đường Vĩ Diệp ăn đánh đến hồng não rồi, bị tấn cho thiếu điều sút đầu mẻ trán ra mà còn đi xin lỗi tên đánh mình!?"

Hứa Kính *há hốc miệng*: "Cậu em đơn thuần mình từng nuôi lớn đã trở nên tà ác như vậy từ bao giờ?"

Hai—

Thích Tự: "Thích Phong, ra đây anh hỏi."

Thích Phong: "Thôi xong, qua được mừng một cũng không trốn nổi ngày rằm." (~kiêu gì cũng chết)

-

vtrans by xiandzg

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẤU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 53: Hãn Đúng Là Ngu

"...Sao đấy?" Thích Phong bỗng thấy đầy mùi nguy hiểm.

"Nãy ở dưới nhà, em với Phó Diên Thăng nói chuyện gì?"

"Có gì đâu, đã bảo là em cũng vừa về mà..." Thích Phong chột dạ vào là phản ứng lại càng mất tự nhiên, chọc cho radar của Thích Tự rú lên mãnh liệt.

—Quá mờ ám!

Hãn nghĩ đến một khả năng, đột nhiên híp mắt lại: "Trước đây em từng gặp anh ta rồi phải không?"

Thích Phong: "Đâu ra..."

Thấy em trai cụp mắt né tránh, Thích Tự mới khẳng định được: "Rõ ràng là gặp rồi!"

Thích Phong: "!?"

Thích Tự trợn mắt nói: "Em ra đây! Thành thật khai báo mau lên!"

Thích Phong vừa giả ngu tiếp, vừa yếu ớt lùi về phía sau: "Khai cái gì? Em thật sự không..."

Còn dám tránh? Thích Tự trực tiếp nhào tới, túm lại Thích Phong bằng bàn tay đang bôi đầy thuốc đỏ của mình!

"Đừng...!!!" Nhìn mu bàn tay chói mắt của anh trai, Thích Phong chỉ sợ mình vừa phản kháng sẽ làm đối phương bị thương, đành vội vàng nhận thua, "Đừng mạnh động đừng mạnh động! Em nói mà!"

...

Nửa tiếng sau đó, Thích Phong kể lại toàn bộ quá trình tiếp xúc với Phó Diên Thăng của mình—từ lần đầu tiên được đối phương gửi lời mời kết bạn trên Wechat, đến lần gặp mặt ở cảng Tinh Nguyệt, có một chút hiểu lầm, sau đó cho đối phương Wechat của Thích Tự, rồi cả lần ở trước cửa ra vào hôm trước—kể lại bằng hết!

Nhìn vẻ mặt vô tội của em trai, Thích Tự lại chỉ muốn tấn cho một trận bỗ tước.

Hắn nghiến răng xác nhận lại một vài chi tiết với đối phương: "Cho nên sau khi anh rời khỏi Hải Thành hồi tháng tư năm ngoái, anh ta đã add em rồi?"

Thích Phong: "Em không accept..."

Thích Tự: "Anh ta có gọi điện cho em không?"

Thích Phong: "Có một lần, bảo anh với anh ấy từng hôn nhau ở quán bar, nên em block luôn..."

Thích Tự: "..."

Thích Tự nhú mày: "Tháng năm lại gặp anh ta ở cảng Tinh Nguyệt?"

Thích Phong khua tay nói: "Lúc đấy anh ấy vẫn chưa nhận ra, chắc thấy em đi với Lăng Khả nên tưởng là anh "ngoại tình"."

Thích Tự: "..."

—Ngoại cái đầu em! Ông đây với hấn đã có cái gì đâu?

Thích Tự: "Thế rồi em khai hết tên tuổi số điện thoại của anh ra?"

"Phải." Thích Phong vẫn gân cổ tìm cớ cho mình, "Nhưng anh đâu thể trách em, rõ ràng là tại anh mạo danh em trước mà!?"

Thích Tự hừ lạnh một tiếng, hỏi tiếp: "Sau đó thì không gặp lại nữa à?"

Thích Phong: "Đến tận tối hôm trước mới gặp..."

Thích Tự: "Thế hồi nãy dưới nhà thì sao?"

Thích Phong: "Ảnh hỏi em đã bị anh phát hiện chưa, xong em bảo chưa."

Thích Tự: "..."

Nhìn vẻ mặt âm trầm của anh trai, Thích Phong mới cảm thấy rõ ràng là mình đã bị họ Phó kia lừa đảo, người kia còn nói anh hấn sẽ đổ mặt nhận sai vì đã giả danh hấn kia mà... Có cái rắm! Cha nội ấy không những không nhận sai, mà còn đang tra khảo hấn như đúng rồi đây này!

Nhưng nghĩ đến chuyện chính mình đã giúp người ngoài lừa anh trai, Thích Phong cũng thấy hổ thẹn, cho nên tức mà không dám ho he gì.

Chỉ là hấn không khỏi tò mò: "Anh, rốt cục quan hệ của anh với anh Phó là thế nào vậy? Sao hai người lại hôn nhau ở bar? Chẳng lẽ anh cũng..."

"Em chưa chơi Truth or Dare bao giờ à!?" Thích Tự trừng mắt lườm em trai, "Hôn thế mà cũng tính?"

Thích Phong: "À..."

Thì ra chỉ là chơi! Chả trách anh hấn không muốn nhận...

Cho nên là hẳn đã hiểu lầm anh hai? Chứ thật ra chỉ có mỗi họ Phó kia nhớ mãi không quên, theo mãi không bỏ?

Cũng phải, với ngoại hình của hai anh em hẳn thì chuyện này không lạ...

Thích Tự nhíu mày: "Sao em lại gọi anh ta là anh Phó?"

Thích Phong: "Hồi này em gọi thầy Phó, nhưng anh nói mình không phải thầy của em, nên bảo em gọi như vậy."

Thích Tự hừ nhẹ trong lòng, lại hỏi: "Còn giấu anh chuyện gì nữa không?"

Thích Phong giơ cả hai tay lên: "Có đâu! Em khai hết cho anh rồi mà!"

Thấy bộ dạng em trai không còn chột dạ nữa, Thích Tự rất cục mới tin, nói: "Coi như em biết đường ngay thật, anh không tính sổ nữa... Hơn 1h rồi, mai còn đi làm thay anh đấy, mau ngủ đi."

Thích Phong hơi sững sốt, nhìn nhìn vết thương của anh hỏi: "Em vẫn ngủ giường à?"

Thích Tự rộng lượng phát tay: "Anh vẫn còn việc bận, em ngủ trước đi." Sau đó nhớ ra, lại căn dặn Thích Phong, "Mà này, lần sau đến chỗ anh thì nhớ báo trước, thời gian này đừng xuất hiện công khai cùng nhau."

Thích Phong: "Ồ..."

Chờ Thích Phong đi ngủ rồi, Thích Tự mới rót cho mình ít rượu, ngồi một mình ngoài sofa phòng khách, vừa uống vừa cẩn thận xâu chuỗi lại tất cả mọi chuyện một lượt.

Thì ra Phó Diên Thăng đã biết mình lừa anh ta từ tháng năm năm ngoái...

Ngay từ đầu anh ta đã biết mình là ai!

Nhưng mà kì, tại sao có Wechat của hần từ Thích Phong rồi mà anh ta không add luôn từ lúc đấy?

...

Phải rồi, mình đã lừa anh ta một lần, có add thì nhất định sẽ lại bị từ chối —Người kia đoán được khả năng thành công bằng con đường này không cao, cho nên mới đổi phương thức tiếp cận mình.

Nếu hần tra ra được thân phận của mình, thì sẽ biết về quan hệ giữa hai nhà Thích - Tư...

Từ Nhất Chu?

Nhưng làm sao Phó Diên Thăng lại biết hần sẽ cần hỗ trợ phân tích báo cáo tài chính? Tư Hàng với hần cũng đã bao nhiêu năm không gặp, chưa kể nhờ hần cũng chỉ là một cậu ấm giống như Tư Hàng thì sao? Nhờ như hần không có hứng thú gì với tài hoa của Phó Diên Thăng thì thế nào?

Không...

Với thân phận của bọn họ, sớm muộn gì cũng sẽ cần đến một nhân tài như vậy, có không phải thầy thì cũng là một người hỗ trợ trong công việc, một thư kí toàn năng như Từ Nhất Chu.

Phó Diên Thăng chắc chắn mình sẽ thấy hứng thú với anh ta!

Nhớ tới cái báo cáo sơ bộ 5000NDT mà đối phương làm cho hần, tới danh sách dịch vụ người kia gửi hần xem, bản hợp đồng đặc biệt kí với hần, còn nói cái gì mà "Chỉ mỗi cậu thôi đấy", Thích Tự lại muốn cười phá lên, cười nhạo bản thân cứ thế chui thẳng vào rọ của đối phương, chui đến quên cả trời đất mà còn tưởng là mình được hời hẫm!

Hần đúng là ngu.

Chưa kể trong những cuộc hội thoại hàng ngày, người kia còn cố ý trêu hấn là dạng thư sinh yếu ớt, lừa hấn nói ra cân nặng chiều cao của mình, rồi cả lần đầu tiên hẹn gặp khi hấn về nước, còn vờ vịt hỏi hấn có biết uống rượu, có biết Skyline ở đâu hay không...

...FUC*.

Thế mà lúc trước hấn còn tìm đủ cố biện hộ cho đối phương rằng đây chỉ là trùng hợp, rằng Phó Diên Thăng sẽ không đời nào kì công như vậy chỉ vì mình...

Quá ngu!

Nếu như họ Phó kia ở đây lúc này, hấn nhất định sẽ cho người kia đóng [Tuzki lắc điên cuồng] bản người trong 10 phút mới thôi!

Nhưng Thích Tự vẫn thấy quá khó tin—người này bỏ ra mười sáu tháng, gần năm trăm ngày ròng rã, lòng vòng như vậy thật sự chỉ để bầy hấn?

Đã thế thì sao khi được ba mời về kèm cặp mình, Phó Diên Thăng còn không đáp ứng luôn!

Là làm giá, hay là lấy lùì làm tiến?

...

Nhưng bất luận là cái gì, Thích Tự cũng không thể không thừa nhận—Phó Diên Thăng đã thành công.

Thậm chí sau khi biết tất thảy đều là sắp đặt của người kia, Thích Tự lại chỉ càng thêm khâm phục đối phương!

Người đàn ông này thật sự quá kiên nhẫn, quá tinh tế...

Chưa kể, chắc chắn Phó Diên Thăng cũng biết Thích Phong sẽ sớm khai thật với mình, dù sao hai bọn họ mới là anh em ruột, Thích Phong cũng đâu thể ruột bỏ ra da bọc vào mãi thế được?

Có khi chính lời anh ta nói với Thích Phong dưới sảnh khách sạn hồi này, cũng là ám chỉ em trai nên thẳng thắn với mình đi?

Nhưng chẳng lẽ người kia không sợ một khi biết được chân tướng, hẳn sẽ thẹn quá hóa giận mà chặn luôn đối phương sao?

Khoan đã...

Thích Tự chợt nhớ điều Phó Diên Thăng từng nói với hắn trong bữa ăn lẩu cá.

—Còn nửa tháng nữa, tôi nghĩ là với đầu óc của cậu thì sẽ phát hiện ra thôi.

"Ha..." Đến lúc này thì Thích Tự đã thực sự cười ra tiếng.

Cái gì mà "để cậu tự nhận ra", "sẽ không cưỡng ép cậu" chứ, rõ ràng là người này đã ám chỉ đủ mọi đường để mình nhận ra thứ anh ta muốn là gì!

Có khi chính từ lần đầu tiên bôi thuốc mỡ cho hắn, đối phương đã bắt đầu tấn công rồi cũng nên!

Vậy mà hắn còn ngu ngốc cho rằng mình tự phát hiện ra!

Được lắm, Phó Diên Thăng.

Anh được lắm.

Thích Tự nhắm đi nhắm lại tên của đối phương trong đầu, mỉm cười đứng dậy.

Người đàn ông này, quả thật rất được...

*

Sáng hôm sau, Thích Phong lại bị anh trai đánh thức.

Lúc ăn sáng, Thích Tự có dặn hẳn: "À phải rồi, lần sau mà Phó Diên Thăng hỏi em đã khai thật với anh hay chưa, nhớ nói "chưa" đấy, rõ chưa?"

Thích Phong không khỏi sửng sốt: "Anh, hai người rốt cục đang làm cái gì vậy?"

Thích Tự liếc hẳn: "Hỏi nhiều thế làm gì, cứ biết làm theo đi. Ăn rồi rồi hả, xong rồi thì xuống đi, chắc thư kí Trình đã chờ sẵn ở dưới rồi đấy."

Thích Phong: "..."

... Hẳn khổ quá mà!

8h50 đến công ti, vì không được ngủ đủ giấc, lúc qua cửa Thích Phong không nhận được mà ngáp một cái.

"Thích tổng, tối qua ngủ không ngon sao? Ngài có muốn một li panna cotta cafe không?" Quách Xảo nhiệt tình hỏi.

Cô nàng này còn biết làm panna cotta cafe? Thích Phong tò mò tiến lại gần.

Quách Xảo lập tức đưa cho hẳn một cốc, giải thích: "Tôi làm bằng sữa tươi với cafe tự xay đấy, vừa bỏ ra khỏi tủ lạnh hồi sáng thôi, còn mới lắm."

Thích Phong nhìn qua một loạt, thấy trên đó còn có cả màu xanh, màu ngà, màu sữa trứng... la liệt năm sáu cốc, nhìn mà thèm.

"Mấy cốc này... là vị gì?" Hẳn hỏi.

Hai mắt Quách Xảo sáng rực lên, nhiệt tình giới thiệu từng cái một: "Đây là matcha, sữa dừa, sữa đặc,... Vị sữa đặc cũng rất ngon, Thích tổng cũng thử một cốc luôn nhé?"

Nhìn khuôn mặt tươi cười gần trong gang tấc của cô nàng kia, Thích Phong mới chợt nhớ ra mình đang phải cosplay tổng tài bá đạo, vội vàng lùi lại phía sau một bước rồi nghiêm mặt nói: "Một thôi, là đủ rồi."

Nói xong cũng giữ nguyên vẻ nghiêm nghị rời đi.

Vào đến văn phòng rồi, Thích Phong mới bóc thìa nhựa nhỏ được cô nàng kia cho ra, một múc bỏ vào miệng... Má, ngon vậy!

Ngẩng đầu lên đã thấy Ngô Song ngây người nhìn mình chăm chăm, Thích Phong mới vội lên tiếng chào hỏi: "Chào anh."

Ngô Song: "...Chào Thích tổng."

Thích Phong nhìn thấy trên tay Ngô Song cũng đang cầm một cốc panna cotta màu hồng, không nhận được mà hỏi: "Của anh là vị gì vậy?"

Ngô Song: "Đào, vị đào."

Thích Phong ồ một tiếng rồi nghiêm trang ngồi về chỗ của anh hẳn... nghĩ bụng, vị đào của Ngô Song trông cũng có vẻ ngon ghê, để cuối tuần ra siêu thị mà có thì mua cho Lăng Khả ăn thử ta?

Ban ngày, Thích Tự dành thời gian đến bệnh viện gặp Tư Hàng và Đường Vĩ Diệp.

Thực chất Tư Hàng không cần phải nằm viện, nhưng vết sưng trên mặt có chút khó nhìn, hẳn sợ ra ngoài gặp ai lại mất mặt, vì vậy cũng dứt khoát "dưỡng bệnh" trong phòng VIP của bệnh viện.

Thích Tự mua một bó hoa tươi cho hai bạn họ, cùng một ít món quà nhỏ khác, đến nơi thì qua gặp Tư Hàng trước.

Hàn huyên vài câu xong, Thích Tự chợt hỏi hần: "À phải rồi Tư Hàng, anh hỏi chút, sao hồi hè năm ngoái cậu lại nghĩ đến chuyện sang Mỹ vậy?"

*****

<Epilogue>

Một—

Hai anh em đối mặt mở lòng nói chuyện.

Thích Phong: "Anh, chẳng lẽ anh cũng..."

Thích Tự: "Không được hỏi! Không phải!"

Thích Phong: "...???"

Hai—

Thích Tự: "Coi như em biết đường ngay thật, lần này anh không tính số, nhưng còn dám bán đứng anh cho người ngoài một lần nữa thì đừng trách anh vô tình!"

Thích Phong: "Anh tính làm gì? → _ →"

Thích Tự cười gian: "Trói Lãng Khả lại cường bạo, giờ mình giống nhau mà, đảm bảo cậu ấy sẽ không kháng cự đâu."

Thích Phong *hốt hèn nhớ lại màn cosplay đêm qua*: "Anh cứ như ma thế! QAQ"

-

vtrans by xiandzg

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẤU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 54: Chung Cư Lâm Uyên

"Vụ đi Mỹ á?" Tư Hàng hơi ngần người, vô thức nói, "Thì để đưa hội Tiêu Dã đi thi đấu mà."

"Chỉ vì đưa Tiêu Dã đi thi đấu thôi á? Nhưng hồi sang đó, hàng ngày cũng có thấy cậu xem Tiêu Dã chơi đâu." Thích Tự nói đùa, "Không phải chỉ vì muốn sang gặp anh đấy chứ?"

Thích Tự đã cẩn thận phân tích vấn đề này—Tư Hàng không hiểu mấy về nước Mỹ, tiếng Anh cũng còn chả sõi, năm ngoái đến Seattle cùng cả một đám người mà vẫn không khác gì con rối, ngoài việc hỏi Từ Nhất Chu đi chơi đâu tiếp thì dường như chẳng có mục đích gì rõ ràng.

Tư Hàng nghe vậy thì vỗ cánh tay Thích Tự một cái, trừng mắt: "Anh tự sướng nó vừa thôi!"

"Cậu nghĩ là anh muốn thế đấy à?" Thích Tự cười khẩy, "Năm ngoái mà không gặp cậu thì anh đã chẳng dính phải đám người kia... Nhớ giám đốc Hứa mà anh đi cùng hôm qua không? Thấy anh ẩu đả với mấy cậu mà anh ấy còn hết hồn, từ hồi 9 tuổi đến giờ anh có đánh nhau bao giờ đâu, tại các cậu nên mới phá giới đấy."

Lời này của Thích Tự rõ ràng là đang oán trách, nhưng vào tai Tư Hàng lại trở nên thật... thân cận, giống như sau một trận hôm qua, bọn hắn cũng đã kéo được quý công tử cao cao tại thượng ngày nào xuống vũng bùn cùng mình.

Tư Hàng nghĩ bụng, chẳng trách bị đấm cho một cú xong mà hấn lại càng có thiện cảm với Thích Tự hơn.

Đó là bởi vì trước giờ, đối phương vẫn luôn giữ vẻ thanh cao đoan chính, có đi cùng thì cũng duy trì khoảng cách, giống như rất khinh thường mấy trò bậy bạ của bọn hấn. Nhưng hiện tại đã không còn như vậy, hấn nhìn Thích Tự mà vui vẻ nghĩ—người mà ba hấn suốt ngày tâng bốc lên tận mây xanh này, kích động lên thì cũng sẽ gây chuyện như ai thôi.

"Nói chỉ vì sang gặp anh thì hơi quá." Tư Hàng gật gù đặc ý nói, "Nhưng anh cũng là một yếu tố quan trọng dẫn đến chuyến xuất ngoại của em."

Thích Tự nhíu mày: "Tại sao?"

"Thì chiến đội của em vào bán kết, xong Từ Nhất Chu hỏi em có muốn sang xem không, vì dù sao em cũng là ông chủ mà. Có điều ba em ghét nhất cái thói chơi bời của em, em mà lấy lý do sang xem thi đấu thì còn lâu mới được đồng ý." Tư Hàng cười nói, "Rồi Từ Nhất Chu mới bày chiêu cho em— tại ngày nào ba em cũng ra rả về anh ở nhà, nên anh ta bảo cứ lấy lý do sang "gặp anh" là kiểu gì cũng hiệu quả."

Thích Tự híp mắt—Quả nhiên là Từ Nhất Chu!

"Công ti game kia của cậu thế nào rồi?" Thích Tự bình tĩnh nói lảng sang chuyện khác.

"Hầy, cũng nhàn nhàn thôi, năm nay thành tích không tốt lắm, nói chung là chán..." Tư Hàng thờ ơ nói.

...Chán?

Không hiểu sao, Thích Tự bỗng nhớ lại lời nói và ánh mắt đượm buồn nhìn ra xa xăm của Tiêu Dã, trên sân thượng khách sạn ở Seattle hồi năm ngoái.

Có thể đối với Tư Hàng, đây chỉ là một trò chơi đã chán, nhưng đối với người khác, lại chính là ước mơ đang ngày ngày bị hao mòn.

Thích Tự không khỏi cảm thấy khó chịu trong lòng, nhưng tạm thời, những chuyện này cũng không đến lượt hắn quản. Hắn ngừng nghĩ ngợi, đứng dậy nói: "Vậy thôi, nghỉ ngơi đi, anh qua gặp Đường Diệp Vĩ cái rồi về đây."

Tư Hàng cười xấu xa: "Anh mà còn qua đó, cẩn thận anh ta không dứt tình được đâu!"

Thích Tự sững sốt, nói: "Cũng đúng, vậy thôi anh khỏi qua, có gặp anh ta thì chào hộ anh một tiếng."

Tư Hàng: "...???"

*

Buổi chiều, Thích Tự về khách sạn xử lý một ít sự vụ điều tra.

Sau khi thuận lợi thuê được một căn biệt thự, nhóm của phóng viên Dương đã bắt đầu tiến hành thu thập chứng cứ Khâu Như Tùng làm lậu; bên Vệ Thiên Thụy đã lần ra nhà máy in nhãn mác cho AiWei và xác định được số lượng nhãn mác làm cho bên đó, ngày hôm qua còn tới xưởng cung cấp vải cho MeiWei theo chỉ dẫn của Thích Tự để tìm thêm đầu mối.

Đồng thời, nhóm điều tra chuyên nghiệp được Thích Nguyên Thành ủy thác cũng đã liên lạc với Thích Tự—bọn họ chủ yếu phụ trách giám sát lượng tiêu thụ, truy cập và hoạt động kinh doanh online của AiWei để xác định được thực trạng vận hành bên trong.

Tốc độ điều tra tuy có hơi chậm chạp, nhưng tất cả đều đang đi đúng theo tiến trình.

Gần giờ tan làm, Thích Tự gửi cho Phó Diên Thăng một tin: "Không nghĩ ra tối nên ăn gì, anh quyết nhé?"

F1S: "Muốn qua nhà tôi không?"

Thích Tự: "Chung cư Lâm Uyên à?"

Đó là địa chỉ đối phương từng gửi để Thích Tự qua đón đi Ninh Thành, hẳn vẫn còn nhớ rõ.

F1S: "Ăn ở ngoài nhiều cũng chán, để tôi nấu mời cậu một bữa."

Thích Tự hơi hơi rung động: "Anh còn biết nấu ăn?"

F1S: "Biết."

Tự: "Được đấy, mấy giờ tôi qua chỗ anh đây?"

F1S: "Sau 7h là được, tùy cậu."

Nói chuyện với Phó Diên Thăng xong, Thích Tự cũng đánh tiếng bảo Thích Phong tan làm thì cứ tự ăn tối, rồi gọi nhờ Vương Mãnh chuẩn bị cho mình một ít quà đến làm khách. Chờ đến 6h50, hẳn sửa soạn xong xuống nhà.

Chạy xe từ khách sạn Holiday tới chung cư Lâm Uyên mất đúng 10 phút, Thích Tự nhắn cho người kia một tin báo đã đến. Sau khi nhận được xác nhận từ chủ nhà, bảo vệ liền mở cửa cho Vương Mãnh đi qua. Xe chạy một mạch đến dưới tòa nhà của Phó Diên Thăng.

Thích Tự vừa xuống xe, đã trông thấy Phó Diên Thăng đang đi ra.

Người kia sải bước qua sảnh vào sáng choang đón hẳn, lúc quẹt thẻ mở cửa mới liếc thấy thứ hẳn mang theo, hỏi: "Sao lại xách theo cả rổ hoa quả thế này?"

"Tôi nhờ vệ sĩ mua..." Thích Tự cũng hơi cạn lời, có vẻ đây là thứ duy nhất Vương Mãnh nghĩ được ra để làm quà.

"Đưa tôi cầm cho." Phó Diên Thăng cũng không khách khí, chủ động nhận lấy giỏ quả siêu bự kia rồi dẫn hẳn lên nhà.

Thang máy dừng ở tầng 19, vào đến nhà, Phó Diên Thăng chỉ hẳn ra phòng khách: "Cậu ngồi một lát đi, tôi cũng vừa mới về, còn chưa bắt đầu nấu."

Thích Tự: "Ồ..."

Từ nhỏ đã được dạy đến nhà người khác thì không được ngó nghiêng tọc mạch, nhưng thực sự Thích Tự quá tò mò về Phó Diên Thăng, không nhịn nổi mà hỏi ngay trước cửa ra vào: "Tham quan nhà một chút được không?"

Phó Diên Thăng: "Cứ việc."

Thích Tự hơi nhượng mày, vô cùng hài lòng với câu trả lời này.

"Tôi đi thay quần áo cái đã." Phó Diên Thăng nói xong liền đi vào phòng ngủ.

Thích Tự đặt chân lên sàn gỗ sồi đen sạch bong sáng bóng, đảo mắt một vòng.

Căn phòng được trang trí theo phong cách lãnh đạm và tông màu xanh xám chủ đạo, khá nhất quán với tính cách của Phó Diên Thăng, chỉ có điều hơi trống, cũng hơi sạch sẽ quá mức.

Hẳn đi vào phòng khách, nhìn qua một lượt đồ trưng bày nho nhỏ trên kệ. Không bao lâu sau, Phó Diên Thăng thay xong quần áo cũng đi ra, hỏi hẳn: "Đang nhìn gì vậy?"

Thích Tự quay đầu lại, thấy đối phương đã đổi sang áo phông đen cùng quần dài dáng ôm, khác với phong thái tinh anh lúc mặc sơmi Âu phục đi làm, lúc này nhìn vừa bảnh bao lại thoải mái, không khác gì một đàn anh nhả nhặn trong trường.

Thích Tự hăng giọng, nhìn lại về phía một chiếc xe ngựa nhỏ bằng đồng trên kệ trang trí, hỏi: "Cái này anh mua ở đâu vậy?"

"Không phải tôi mua." Phó Diên Thăng lững thững hướng ra bếp, đưa lưng về phía hắn nói: "Công ti trang trí nhà bày lên đấy."

Thích Tự: "..."

Chả trách hắn lại thấy nơi này không giống nhà, mà như một phòng trưng bày thương mại.

"Nhà anh ở mà không tự trang trí một chút à?" Đã không phải Phó Diên Thăng mua, hắn cũng không buồn nhìn nữa mà chậm rãi đi ra chỗ đối phương, mở miệng trêu chọc, "Sao tùy tiện thế?"

Phó Diên Thăng: "Tôi không chú trọng mấy chỗ đó lắm."

Thích Tự nhú mày: "Vậy anh chú trọng chỗ nào?"

Phó Diên Thăng thấy hắn đi tới, hơi quay người ra, nói: "Giường."

Thích Tự: "???"

Phó Diên Thăng: "Phần lớn thời gian tôi đều ở ngoài mà, bình thường về đây cũng chỉ ngủ một giấc, giường dễ chịu là được rồi."

Trên bàn bếp đã la liệt một đống nguyên liệu nấu ăn tươi mới. Phó Diên Thăng rửa tay rồi xếp chúng theo từng món—sò với trứng, thịt bò với hành tây, cá vược với hành xanh... định làm gì liếc là thấy ngay.

Thích Tự thấy dụng cụ làm bếp cũng còn rất mới: "Vậy bếp thì sao?"

Phó Diên Thăng: "Một tháng chả động được hai lần."

Thích Tự: "Vậy sao còn muốn nấu cho tôi?"

Phó Diên Thăng cũng không ngẩng đầu lên, tay vẫn đều đều cắt tiếp, chỉ thấp giọng nói: "Cho đại thiếu gia cậu chút cảm giác mới mẻ chứ sao nữa."

Thích Tự cười cười: "Một tháng nấu ăn hai lần mà anh dùng dao siêu thế, có học qua rồi à?"

Phó Diên Thăng: "Hồi đi Anh học thạc sĩ vẫn thường tự nấu ăn."

Thích Tự: "Ồ."

Phó Diên Thăng xử lí xong hết các nguyên liệu khác, mới cầm đuôi con cá vược to bự kia lên, quay ra bảo: "Cậu ra ngoài chơi một lát đi, tôi chuẩn bị giết cá đây."

Thích Tự: "..."

Thích Tự: "Anh cứ giết đi, tôi có sợ đâu."

Phó Diên Thăng: "Đánh vảy cá sẽ bắn ra người cậu đấy."

Thích Tự lùi về phía sau một bước nhỏ, nhớ bình thường Anne nấu cơm đều đeo tạp dề, mới tò mò hỏi: "Anh không đeo tạp dề à?"

Phó Diên Thăng vung dao xuống: "...Không có thứ đó."

Thấy nét mặt người kia vừa loé lên vẻ dữ tợn, Thích Tự thiếu điều phì cười.

Hắn không nói gì nữa, quay ra ngồi xuống bàn ăn gần đó. Căn nhà này trống vắng là thế, nhưng nhìn thấy Phó Diên Thăng ở đây nấu bữa cho

mình, Thích Tự vẫn thấy thật ấm áp.

Động tác của Phó Diên Thăng không tính là nhanh, nhưng tất cả đều theo một trình tự rất rõ ràng, tác phong ung dung khiến người ta nhìn vào thôi đã thấy cảnh đẹp ý vui.

Dẫu biết người kia đang ra sức thể hiện, Thích Tự vẫn phải thừa nhận là mình đã động lòng, thậm chí còn bắt đầu tưởng tượng ra cảnh đối phương sang Cali kèm cặp mình, ngày ngày tất bật cơm nước cho mình ăn.

(*tất bật cơm nước: câu gốc là "rửa tay nấu canh", trích trong một bài thơ có tên "Nàng dâu mới về"—ý nghĩa sâu xa còn chỉ đăng gái tình nguyện từ bỏ điều kiện sinh hoạt tốt đẹp trước đây của mình để về với đăng trai)

Phó Diên Thăng làm bốn món một canh, tổng cộng mất 40 phút, sau đó đi mở một bình rượu nho trắng.

Ngồi xuống bàn, chờ Thích Tự nếm thử mấy miếng, Phó Diên Thăng mới hỏi: "Thế nào?"

"Không tồi." Thích Tự không trực tiếp khen ngợi, đồ ăn người kia làm dĩ nhiên không thể bằng đầu bếp nấu ngoài nhà hàng, nhưng so với cơm nước hàng ngày thì chắc chắn phải được điểm tối đa.

Quan trọng nhất là hẳn còn tận mắt chứng kiến đối phương nấu cho mình, mà riêng điểm này thì đã đủ khiến lòng thỏa thuê quá rồi.

Phó Diên Thăng nhấp một ngụm rượu, lại hỏi Thích Tự: "Vụ đánh nhau tối qua rốt cục là thế nào vậy?"

Thích Tự rũ mắt, nghĩ bụng chẳng lẽ Từ Nhất Chu còn chưa nói cho anh?

Nhưng Phó Diên Thăng đã muốn vờ vịt, hẳn cũng sẽ không bóc mẽ, chỉ vừa ăn vừa kể lại sự việc phát sinh rồi tối qua rất bình thường.

Phó Diên Thăng nghe được mà cau mày không thôi.

Thích Tự thấy sắc mặt người kia quá khó coi, cười nói: "Anh thấy tôi manh động lắm đúng không? Tôi biết, cũng đã tỉnh táo lại rồi... Mà Tư Hàng với Đường Vĩ Diệp vẫn còn đang ở trong bệnh viện tư nhân, một ngày hết 20,000NDT đều lấy từ tiền túi tôi ra đấy, anh nghĩ tôi vui nổi không? Nhưng lúc nghe bọn nó nói thế, tôi thật sự là tức đến váng cả đầu, đụng đến ai còn có thể bỏ qua chứ đụng đến mẹ với em trai tôi thì tuyệt đối không. Đánh một trận cho bọn hăn nhớ đời cũng tốt."

Phó Diên Thăng cụng li với hăn, rồi lạnh lùng nở nụ cười: "Chỉ có ngần ấy xước xát ngoài da, làm sao đã đủ khiến bọn hăn nhớ đời."

*****

<Epilogue>

Đường Vĩ Diệp nhìn bó hoa Thích Tự mua đến chăm chăm, ngậy người ra như mất hồn: "Sao Thích Tự còn chưa qua chỗ mình? Chẳng lẽ còn chưa nói chuyện với Tư Hàng xong? Đầu đau quá, muốn cậu ấy xoa một chút mới đỡ được..."

Tư Hàng mặt sừng xuất hiện: "Đừng đợi nữa, anh ấy về rồi."

Đường Vĩ Diệp: "???"

-

A/N: Mới phát hiện ra hôm nay mới là Tết Đoan ngọ ☺ Tối còn một chương nữa nha, chúc mọi người ngày lễ vui vẻ chiuchiu (づ[〰]3[〰])づ

-

vtrans by xiandzg

T/N: Không biết tối nay mấy giờ Hi mới lên, để là mình ngủ rồi lắm =))

////dải phân cách ngoài lề////

Bữa thấy mấy đoạn chat Hi nói chuyện trong group fan, đăng cho mọi người hiểu thêm về cách xây dựng tuyến tình cảm của Phu Thê nè—

Mình cũng đã đoán là hai bạn bị thu hút bởi nội hàm của nhau, chứ ngoại hình và cái hôn trong bar chỉ là điểm bonus thôi:)))) nhưng đọc thấy Hi xây dựng chi tiết tỉ mỉ để cho thấy được điều đấy thay vì viết thẳng ra thì ngưỡng mộ lắm lắm luôn, cho nên phải bê lên đây để mọi người thần tượng cô gái này cùng tuiiiii

Pss. Hi có để 2 tên cho chương 54, một là [Bốn món một canh] như trên kia, một là [Chung cư Lâm Uyên]. Không biết cái nào mới đúng nên có thấy mình đổi lại tên thì cũng không phải chương mới đâu nhen:">

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẤU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 55: Kịch Thích Thái Quá

Thích Tự thuận miệng hỏi lại: "Vậy chứ còn biết làm thế nào nữa?"

Phó Diên Thăng không trả lời, chỉ trầm mặc vài giây rồi dụi dàng nói: "Về sau đừng đặt mình vào nguy hiểm như vậy... Tôi sẽ lo."

Nghe một câu "Tôi sẽ lo" này, Thích Tự bỗng thấy cả người như nhũn ra, chợt nhớ tối hôm trước Phó Diên Thăng đã từng bảo hăn "Cậu biết tôi đối với cậu không hề giống với những người khác"—Kì thực những lời ám chỉ này đã quá rõ ràng.

Đương nhiên Thích Tự cũng phát hiện được, trong những lần chọc mình gần đây, đối phương đã không còn điềm tĩnh táo như trước kia, từ lần bôi thuốc, lời xin lỗi vì chuyện chiếc bật lửa, cho đến một loạt những chuyện xảy ra sau sự tình đổ rượu ngày hôm đó... tình cảm mà người kia dành cho mình đã quá sống động.

Nhưng chỉ sống động thì sao đã đủ? Cứ nghĩ đến cả mười sáu tháng bị đối phương trêu đùa tính kế, Thích Tự lại muốn ép người kia phải thẳng thắn với mình trước thì mới có thể hả giận, bởi vậy cố tình kích thích đối phương nói: "Có gì đâu mà anh phải lo? Hợp đồng của chúng ta sắp hết hạn rồi, đến lúc ấy, hai ta cũng chỉ là bạn bè bình thường thôi."

Phó Diên Thăng quả nhiên sửng sốt, giương mắt nhìn Thích Tự, giống như đang cố gắng xác định xem lời này của hăn là thật hay giả.

Thích Tự vẫn bình tĩnh trưng ra vẻ mặt thờ ơ.

Bầu không khí có phần ngưng đọng, hai người im lặng ăn một lát, Phó Diên Thăng mới mở miệng nói: "Việc điều tra ở MeiWei, chắc là không kịp giải quyết trong vòng nửa tháng nhỉ?"

"Ừm..." Từ những kinh nghiệm trước đó, Thích Tự cũng hiểu mong muốn đào ra tất cả gốc rễ vấn đề chỉ trong vòng mấy ngày còn lại là không tưởng.

"Nhưng tôi đã tìm được một vài chứng cứ quan trọng, Khâu Như Tùng kia nhất định là không thể thoát được." Tất cả những việc mà hãn giao cho đội điều tra chuyên nghiệp đi làm, đều chỉ nhằm mục đích thu thập thêm chứng cứ định tội Khâu Như Tùng, chờ đến thời cơ thích hợp thì giao nộp cho công an thụ án.

Phó Diên Thăng: "Hết nghỉ hè sẽ quay lại trường học bình thường phải không?"

Thích Tự gật đầu: "Chắc chắn rồi."

Những chuyện sau đó, kể cả có rời công ti thì hãn vẫn có thể điều khiển người khác hành động từ xa.

Hỏi xong hai câu này, Phó Diên Thăng lại không nói gì nữa.

Thích Tự gắp một miếng cá bỏ vào miệng, lặng lẽ liếc liếc đối phương, chỉ thấy Phó Diên Thăng đang rũ mắt nhìn xuống, tay cầm li rượu không nhúc nhích, nét mặt như phảng phất vẻ... cô độc?

Phản ứng này vốn không hề nằm trong dự kiến của Thích Tự—hãn còn tưởng người kia sẽ bị kích thích đến mức không nhịn nổi nữa, phải thẳng thắn ra luôn chứ.

Nhưng nhìn bộ dạng thế kia, chẳng lẽ Phó Diên Thăng không có ý định cường ép mình thật?

Sao có thể? Cao thượng như vậy?

Người đàn ông này đã theo đuổi hắn hơn một năm trời rồi mà...

Thích Tự chỉ nghĩ người này lại đang lừa gạt mình, một lần nữa quyết tâm phải cứng rắn lên, tiếp tục giả mù giả điếc.

"À, anh biết Bồ Câu Nhỏ với Hỉ Thước Nhỏ không?" Thích Tự chủ động nói sang chuyện khác.

"Biết, sao vậy?" Vụ của Bồ Câu với Hỉ Thước rất đình đám trong giới đầu tư, Phó Diên Thăng cũng đã nghe qua, nhưng chắc chắn là không biết được nhiều nội tình bằng người trong cuộc như Hứa Kính.

Thích Tự bèn kể lại chuyện này để điều tiết bầu không khí. Phó Diên Thăng nghe rất chăm chú, thỉnh thoảng cũng phát biểu vài câu về quan điểm của mình.

Rõ ràng người kia cũng phối hợp với hắn, nhưng Thích Tự lại cảm thấy phản ứng của đối phương lạnh nhạt hơn trước rất nhiều.

Ví dụ như khi nghe Lâm Hoán tìm đến Hứa Kính để mua lại 3% cổ phần của Sơn Vũ với giá gấp mười, Phó Diên Thăng trước kia nhất định sẽ nói lên ý kiến của mình một chút, thậm chí sẽ còn hỏi nếu ở vào tình huống ấy thì Thích Tự định làm gì để khảo sát hắn, nhưng Phó Diên Thăng hôm nay lại chỉ cười cười, nhận xét khách sáo một câu: "Giám đốc Hứa quả là có năng lực."

Thích Tự: "..."

Chẳng lẽ vừa rồi kích thích hơi quá?

Chờ đến khi ăn xong, hắn mới nhìn về phía Phó Diên Thăng, cố gắng cứu vãn tình hình: "Thầy Phó, hình như anh đang không vui à?"

Phó Diên Thăng: "... Có sao?"

Thích Tự khua khua ngón tay một chút: "Lại còn không? Thiếu điều in cả ba chữ "đang không vui" lên mặt rồi kìa."—Đây đều là những lời Phó Diên Thăng từng nói với hần, hần đoán đối phương sẽ nghe ra ý mình.

Phó Diên Thăng không nói gì, Thích Tự lại hỏi: "Do tôi nói gì khiến anh giận à?"

Phó Diên Thăng: "..."

Sau ba giây đối mặt, Phó Diên Thăng chủ động dời ánh mắt đi trước, móc bao thuốc từ trong túi ra: "Tôi hút thuốc được không?"

Thích Tự: "...Được."

Phó Diên Thăng cúi đầu châm thuốc, hít sâu một hơi, lần nữa nhìn về phía Thích Tự qua làn khói trắng, thấp giọng giải thích: "Xin lỗi, có lẽ là do ban ngày làm việc hơi mệt, không phải do cậu đâu."

Thích Tự: "..."

...Cái cơ này thì deos ai tin nổi!?

Thích Tự nhìn giỏ hoa quả bên cạnh, hỏi: "Ăn chút hoa quả không?"

"Để tôi đi rửa." Phó Diên Thăng buông thuốc xuống định đứng dậy.

Thích Tự ngăn lại: "Anh ngồi đi, để tôi."

Giọng điệu của hần có phần gấp gáp, thậm chí còn hơi như ra lệnh, khiến Phó Diên Thăng nghe được mà không khỏi sửng sò. Thấy Thích Tự đã ra bóc giỏ quả trước, người kia cũng không khăng khăng nữa.

Thích Tự chọn một quả cam tươi, một quả thanh long đỏ và năm sáu quả măng cụt rồi đem ra bồn rửa trong bếp.

"Dao gọt trái cây ở đâu vậy?" Hấn hỏi.

"Trên giá để dao, chiếc thứ hai từ trái qua." Phó Diên Thăng nhắc hấn, "Cẩn thận không đứt tay."

"Ừm."

Hai người bỗng dừng đối vai trò, lúc này lại thành Phó Diên Thăng ngồi ở bàn ăn nhìn Thích Tự tất bật trong bếp.

Thăng thản mà nói, việc Thích Tự tranh làm chuyện này cũng có phần cậy mạnh quá đà. Tuy lên đại học không thuê người giúp việc, nhưng bình thường cùng lắm là hấn tự nướng bánh mì với pha cafe, chứ bữa chính thì toàn ra ngoài ăn uống, ngay cả hoa quả cũng chỉ mua loại bóc sẵn trong siêu thị, chẳng động đến dao bao giờ.

Bởi thế nên hiện tại, hấn cắt cam miếng lớn miếng nhỏ, bổ thanh long mất bao nhiêu thịt, măng cụt thì cứng như gì, tách nửa ngày mới được có hai quả.

"Trong tủ bát có cái đĩa thủy tinh, đĩa inox để ăn hoa quả thì ở kia..." Giọng nói của người kia vang lên rất đúng lúc, nên Thích Tự biết đối phương vẫn theo dõi mình này giờ.

Không hiểu sao hấn bỗng trở nên khẩn trương, vật lộn hơn 20 phút mới xong được một đĩa trái cây.

Thích Tự đã chuẩn bị tâm lí sẽ bị Phó Diên Thăng trêu chọc, nhưng quay ra lại chỉ thấy người kia đang ngây người nhìn mình, ánh mắt không hề che giấu tình cảm mãnh liệt.

Chỉ là vừa chạm mắt Thích Tự, Phó Diên Thăng đã lập tức né đi.

Thích Tự: "..."

Thích Tự đặt đĩa quả lên bàn. Nhìn trái cây lộn xộn bên trong, Phó Diên Thăng cũng chẳng trêu chọc gì, ngược lại còn cười cười khen hẳn một câu, "Tôi còn tưởng cậu quen được ăn sẵn rồi cơ, không ngờ cũng tự làm được hết, lợi hại đó."

Thích Tự hừ một tiếng nói: "Đừng có khen, biến nó thành dạng này tôi cũng đủ xấu hổ rồi, thôi thì ăn tạm đi."

Phó Diên Thăng mỉm cười, ăn lấy vài miếng thanh long đỏ, tay cầm điều thuốc vẫn để nó cháy không.

Thích Tự cứ tưởng bầu không khí lúng túng rốt cục đã qua, nhưng không ngờ Phó Diên Thăng chỉ nói một câu như vậy rồi lại im, ánh mắt cũng dần lạnh đi, như thể cái "tưởng" của Thích Tự vốn chỉ là ảo giác của mình hẳn.

Thích Tự cũng không khỏi rối trí, thế này là sao?

Rốt cục là do hẳn học chưa tới, hay là Phó Diên Thăng vẫn đang giả vờ? Vì sao hẳn còn chưa đỡ được người này?

Trong khi Thích Tự còn đang băn khoăn không biết nên làm gì nữa để lấy lòng đối phương, Phó Diên Thăng đã đánh mắt nhìn đồng hồ treo tường, nói: "Không còn sớm nữa, để tôi đưa cậu về nhé?"

Nét mặt Thích Tự lập tức cứng đờ. Hiện tại còn chưa đến 10h, trong khi trước đây, hai người mà trò chuyện tận hứng thì toàn ở với nhau đến tận cả 11 12h. Dĩ nhiên là Thích Tự nhận ra đối phương đang tỏ ý đuổi khách.

Hẳn vốn đã cao ngạo thì chớ, thử xuống nước với Phó Diên Thăng này giờ mà chỉ đổi lại được lời này, dĩ nhiên là tức mình, không muốn nhún

nhường nữa mà làm gì.

"Không cần, để tôi gọi Vương Mãnh đến đón cho tiện." Thích Tự nói.

Gọi điện cho Vương Mãnh xong, Thích Tự cũng ra đi giày luôn. Phó Diên Thăng dập thuốc lá trên tay, không nói lời nào mà cũng theo ra ngoài, xuống nhà tiền hãn.

Vốn dĩ có thể chờ Vương Mãnh lái xe đến tại sảnh lớn tầng một, nhưng bọn họ xuống quá sớm, Thích Tự không muốn ở trong đó lúng túng đối mặt với Phó Diên Thăng, bèn nói: "Tôi ra ngoài chờ."

Phó Diên Thăng hơi sững sốt, thấp giọng nói: "Đi bên này."

Mặc dù vẫn ở cùng hãn một bước không rời, nhưng Thích Tự cảm giác được đối phương đang tận lực giữ khoảng cách với mình...

Đại sảnh của tất cả tòa nhà trong chung cư Lâm Uyên đều thông ra một khu vườn nhỏ dẫn ra cổng lớn, hai bên lối đi đầy những cảnh quan xanh mướt xinh đẹp, tối đến đèn lên đi dạo trong đây thì đúng là mát mắt.

Đáng tiếc là trong lúc tâm trí còn đang loạn thành một nùi như bây giờ, Thích Tự cũng chẳng hào hứng nổi với những cảnh đẹp này.

Bởi vì đó giờ ở trước mặt hãn, Phó Diên Thăng lúc nào cũng quá lí trí quá ghê gớm, chưa kể gần đây Thích Tự còn biết được chân tướng về việc người kia tính kế mình, cho nên trông thấy người kia lộ ra vẻ cô độc, bản năng của hãn còn không khỏi nghi ngờ Phó Diên Thăng chỉ lại đang vờ vịt.

Có điều từ lúc hãn khích Phó Diên Thăng đến giờ, đủ loại phản ứng của đối phương đều chỉ nói lên rằng hãn đã lầm—tinh thần của Phó Diên Thăng rõ ràng đã có chút sa sút.

*****

<Epilogue>

Phó Diên Thăng: "Hình như vợ không cần mình nữa rồi..."

Thích Tự: "Ra đây ôm cái nào~ Đùa mình tí thôi đừng giận nữa mà, ngoan~~"

Phó Diên Thăng: "..."

-

A/N (cũ, hiện đã xoá):

Phải giải thích một chút—Phó Diên Thăng thấy phản ứng của Cá nhỏ như thế, cứ nghĩ là đối phương đã nhận ra tình cảm của mình nhưng lại không chấp nhận đến với một người đồng giới, cho nên có ý định buông tay thật chứ không phải diễn đâu.

-

vtrans by xiandzg

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẤU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 56: Ghê Gớm Rồi Đây

Bất giác đã đến cổng lớn của chung cư Lâm Uyên từ lúc nào, Vương Mãnh vẫn còn chưa tới.

Hai người đứng dưới cổng vòm một hồi, Phó Diên Thăng lại lấy bao thuốc lá ra.

Thích Tự thấy vậy mà ngăn người. Hắn nhớ Phó Diên Thăng từng nói một ngày thường hút hai ba điếu, chỉ khi nào stress thì mới nhiều lên. Nhưng từ lúc ăn xong đến giờ, người này đã hút hai điếu, thế mà giờ lại hút nữa?

Thích Tự nhìn người kia: "Sao anh cứ hút mãi vậy?"

Động tác chuẩn bị đốt thuốc của Phó Diên Thăng lập tức khựng lại.

Thích Tự nhớ lại mấy lần gần đây gặp mặt, tần suất hút thuốc của Phó Diên Thăng cũng ngày một nhiều, không nhịn được mà trêu chọc: "Ở với tôi khiến anh stress lắm à?"

Phó Diên Thăng im lặng vài giây, ngạc nhiên là không hề phản bác, mà chỉ cất thuốc lá lại vào bao, nói: "Chưa hút vội cũng được."

Thích Tự chợt thấy tim mình như bị thứ gì đó siết lại, cảm giác vô cùng hỗn loạn.

Hắn vốn chỉ muốn dùng gậy ông đập lưng ông, để Phó Diên Thăng cũng phải nếm thử cảm giác bị mình khống chế, nhưng lại hoàn toàn quên mất

một điều—tình cảm là thứ tương hỗ.

Hắn đã thích Phó Diên Thăng, thì nghiêm nhiên mọi cảm xúc của đối phương đều sẽ ảnh hưởng đến tâm trạng của hắn.

Có trả thù thêm nữa, thực chất cũng chỉ là tự làm khổ mình.

Thích Tự khẽ thở dài, lại nhớ về sự kiện khuya ngày hôm trước.

Kì thực phải đến khi bị Phó Diên Thăng vô tình đổ rượu lên người, Thích Tự mới chắc chắn được người đàn ông này đã có chút mất khống chế... dù sao phản ứng của thân thể vẫn là thành thật nhất.

Lúc bị hắn tỏ ý từ chối, Phó Diên Thăng rõ ràng đã có chút thất thần. Song đến khi hắn thay đồ ra, người đã ổn định lại cảm xúc của mình, chỉ trầm mặc ngồi đó hút thuốc, rất giống với dáng vẻ hút thuốc trên bàn ăn hôm nay.

Có lẽ, đây đã là biểu hiện thất thố rõ ràng của đối phương.

Có lẽ, những gì hắn vẫn cho là "tính kế" kia, thực chất chỉ là cách đối phương thể hiện chân tình.

...

Thích Tự quay sang dò xét Phó Diên Thăng.

Phát giác được ánh mắt của hắn, Phó Diên Thăng cũng nhìn lại, nhíu mày: "Sao cứ nhìn tôi thế?"

Thích Tự bất giác thốt lên: "Vì anh đẹp chứ sao."

Phó Diên Thăng: "..."

Nói ra câu kia xong, chính Thích Tự cũng phải ngạc nhiên với mình.

Hắn thấy ánh mắt Phó Diên Thăng loé lên một chút, tựa như cảm xúc gì đó vừa xẹt qua. Vậy mà người kia chỉ nhìn chằm chằm Thích Tự vài giây rồi lại nhanh chóng né đi, có vẻ không hiểu ý tứ của câu nói vừa rồi.

Thích Tự đột nhiên cảm thấy có chút buồn cười, nhớ lần đầu tiên gặp mặt ở Skyline sau khi hắn về nước, trong khi tâm trạng của hắn lộn xộn đến mức không dám nhìn thẳng vào Phó Diên Thăng, người kia vẫn cứ bình chân như vại, thản nhiên quan sát dò xét hắn, còn chọc hắn đẹp mắt... Đúng là thời thế đổi thay, hiện tại Thích Tự đã có thể nhìn thẳng vào Phó Diên Thăng, thì người kia lại chẳng còn dám đối mặt với hắn.

Mười mấy giây sau, Thích Tự nghe thấy bên cạnh vang lên một tiếng cười nhẹ của Phó Diên Thăng.

Hai tay hắn đút túi, tâm trạng của Thích Tự cũng như được giải thoát.

"Sao Vương Mãnh còn chưa tới nữa..." Hắn cố ý nói gì đó làm điệu bầu không khí.

"Giờ này rất nhiều nhà hàng cửa hàng trên con phố gần đây cũng đóng cửa, chắc là tắc đường rồi..." Phó Diên Thăng giải thích một câu, ngừng chút rồi lại hỏi hắn, "Thích Tự, gần đây cậu có cảm giác bị kẻ khả nghi nào theo dõi không?"

Giọng điệu của người kia bỗng trở nên nghiêm túc, khiến Thích Tự cũng không khỏi căng thẳng: "Hình như là không, sao anh lại hỏi vậy?"

Phó Diên Thăng vẫn giữ dáng vẻ thoải mái, nhưng ánh mắt đã hoàn toàn thay đổi: "Có thấy chiếc xe bên đường kia không? Màu đen, phổ thông, biển số B2R93..."

Thích Tự khẽ giật mình, chẳng phải đây chính là...

"Đừng nhìn chăm chăm quá lâu." Phó Diên Thăng lên tiếng nhắc nhở, giọng điệu không còn mất mát sa sút như hồi nãy, cảnh giác đảo mắt quanh con đường, thấp giọng nói, "Từ khi chúng ta ra đây, chiếc xe kia vẫn luôn đậu ở đó, mà vừa rời cửa sổ hé ra, tôi cảm giác có người đang chụp trộm chúng ta."

Thích Tự: "..."

Tim vừa nháy dựng lên rồi cục cững về lại vị trí, Thích Tự nhớ rõ chiếc xe kia—hắn từng nhờ phóng viên Dương tìm người giám sát ngược môi trường quanh hắn, không ngoài ý muốn, người chụp ảnh vừa rời rất có thể chính là người được thuê.

Có điều độ nhạy cảm của Phó Diên Thăng cũng khiến Thích Tự không khỏi kinh hãi, ngay cả trong tình huống như hiện tại, người kia vẫn thời thời khắc khắc chú ý đến an toàn cho hắn... hắn làm sao mà không cảm động cho được.

Thôi, hắn nghĩ.

Vì người này, hắn chấp nhận...

"Chắc không phải đâu, có khi người ta chỉ đang ghi hình công vào chung cư..." Thích Tự cười nói, "Hoặc là thấy chúng ta đẹp trai nên chụp trộm chút thôi."

Phó Diên Thăng: "...Vậy sao?"

Thích Tự tỏ vẻ thoải mái nói: "Anh đừng lo, bình thường ra ngoài tôi vẫn có vệ sĩ đi theo, không sao đâu."

Nói đoạn, đầu đường lóe lên ánh đèn, một chiếc xe quen thuộc lái về hướng này.

Thích Tự nhớ lại một chút, đêm hôm ấy ở trước cửa phòng khách sạn, Phó Diên Thăng đã làm thế nào ấy nhỉ?

Xe của Vương Mạnh từ từ đỗ lại trước mặt hắn, Thích Tự tiến lên một bước, làm bộ định rời đi rồi lại quay đầu, lưu luyến nhìn Phó Diên Thăng một hồi.

Phó Diên Thăng sững sốt: "Sao vậy?"

Thích Tự quay cả người lại, tiến thẳng đến trước mặt Phó Diên Thăng, nắm lấy cánh tay đối phương, ôm cả người vào... Người đàn ông này đã đoạt lấy trái tim hắn, hắn tuyệt đối không cho phép đối phương chùn bước.

"Thầy Phó..." Thích Tự không dám ôm quá chặt, chỉ là một cái ôm hờ giữa những quý ông, nhưng lại ghé tai người kia thấp giọng nói, "Cảm ơn anh hôm nay đã nấu cơm cho tôi."

Sau đó trượt tay xuống, vuốt lấy cổ tay đối phương, cào cào một chút trong lòng bàn tay...

... Chắc, cái hành động cào cào này đúng là lừa dối.

Thích Tự không khỏi tò mò rất cực lúc ấy Phó Diên Thăng đã làm vậy với tâm tình ra sao...

"Về nghỉ sớm đi, hôm nào lại hẹn anh sau." Nói xong câu này, Thích Tự cũng lập tức buông người kia ra lên thẳng xe, không dám ngoái lại nhìn Phó Diên Thăng dù chỉ một chút.

Mãi đến khi xe rẽ khỏi chung cư Lâm Uyên, đi qua hai cái đèn xanh đèn đỏ rồi, Thích Tự mới thả lỏng toàn thân căng cứng này giờ.

Hắn bất giác nở nụ cười, tự thấy hưng phấn vì nước đi bạo dạn của mình vừa rồi, nhưng cũng bất an lấy tay ấn ấn môi dưới vì không biết lúc này

Thầy Phó thấy sao rồi.

Điện thoại trong túi quần vừa rung lên, tim Thích Tự cũng giật đánh thịch.

Chắc hẳn là tin nhắn của Phó Diên Thăng...

Thích Tự đưa tay lấy điện thoại ra khỏi túi quần, sau đó nhét lại, cứ thế rút ra rút vào một hồi, rốt cục cũng không mở ra xem.

Hắn không biết vì sao mình lại do dự đến thế, có thể là sợ Phó Diên Thăng chất vấn hành động vừa rồi của hắn có ý gì, cũng có thể là sợ Phó Diên Thăng hiểu ra mọi chuyện rồi quyết định thẳng thắn luôn.

Thích Tự không muốn mọi chuyện diễn ra nhanh như vậy, hắn vẫn khoái chơi trò chơi này với Phó Diên Thăng tiếp, thậm chí còn xấu xa muốn thấy bộ dạng người kia mất kiểm soát vì mình nhiều hơn nữa—tất nhiên, sau bài học ngày hôm nay, hắn sẽ phải để ý chừng mực cho tốt, hoặc là đổi một cách thức khác khiến cả hai đều không phải khó chịu.

Lúc hắn quay lại khách sạn, Thích Phong cũng đã về. Thích Tự nói chuyện với em trai một lúc, xác định hôm nay ở công ti không có vấn đề gì xong, mới yên tâm đi ra sofa, lôi điện thoại di động ra.

Thích Tự mở Wechat mà lòng đầy chờ mong như thể đang mở quà tặng Valentine.

F1S: "..."

F1S: "Ghé sớm rồi đấy..."

Năm phút trước.

F1S: "Về khách sạn an toàn thì nhớ báo."

Nửa phút trước lại thêm một tin.

F1S: "Vẫn chưa về à?"

Thích Tự nhìn đi nhìn lại mấy tin nhắn này, thậm chí cả cái dấu "..." cũng không tha, tưởng tượng ra biểu cảm tâm tình của Phó Diên Thăng lúc gửi chúng đi một hồi, mới thỏa mãn nhắn lại hai chữ: "Về rồi."

Nhắn xong mới lại tấm tắc nghĩ, người này đúng là quá hợp ý hẳn, quả nhiên không hề hỏi về những thứ hẳn không muốn trả lời.

F1S: "Cậu nên lưu ý cái xe có biển B2R93 kia, tôi thấy sau khi cậu rời đi thì cái xe đó cũng theo luôn, cẩn thận một chút mất gì đâu."

Tự: "...Được rồi."

Bởi vì vết thương trên tay vẫn còn rõ, mấy ngày sau đó Thích Tự vẫn để Thích Phong đi làm thay, còn mình thì ở khách sạn xử lí công tác điều tra.

Bữa giờ tuy còn chưa gặp lại Phó Diên Thăng, nhưng thái độ của đối phương rõ ràng đã bình thường trở lại.

Sau hôm tách ra, Phó Diên Thăng còn gửi cho Thích Tự một bài viết công khai—[Ai mới là người chiến thắng thực sự trong cuộc quyết đấu thương trường giữa Hỉ Thước nhỏ và Bồ Câu nhỏ]

F1S: "Thấy cậu có vẻ hứng thú với vụ này, bài viết kia phân tích rất khá, tham khảo thử xem."

Thích Tự: "..."

Hắn đọc qua một lượt, thấy tác giả nói người chiến thắng thực sự không phải Hỉ Thước hay Bồ Câu, mà chính là Lâm Hoán.

Bằng việc hợp nhất hai công ti, Lâm Hoán vừa kiếm được tiền mà vừa kiếm được danh, nếu ba năm sau Hỉ Thước không đạt được mục tiêu phát triển như hãn kì vọng, hãn còn có thể bán đi để quy thành tài nguyên, quả đúng là một vốn bốn lời.

Tình cờ thay, ý kiến này cũng giống với lời đánh giá của Hứa Kính hôm ấy. Có điều Hứa Kính chỉ nói Lâm hoán rất mưu mô, chứ không phân tích từ góc độ đầu tư chuyên nghiệp để thấy Lâm Hoán được lợi ở chỗ nào như diễn giải chi tiết trong bài viết này.

Thích Tự nhìn qua thông tin cá nhân của Lâm Hoán phía dưới bài viết, thấy người này cũng chỉ mới 26 tuổi thì trong lòng không khỏi dấy lên một cảm giác háo thẳng mãnh liệt... Cũng không biết sau này mà làm đầu tư, hãn có thể lợi hại hơn được Lâm Hoán hay không.

*****

<Epilogue>

Thích Tự: "Ôm ôm, an ủi, sờ sờ tay."

Phó Diên Thăng: "???"

Phó Diên Thăng: "Em còn gì ngoài mấy chiêu học lỏm được từ tôi không vậy?"

Thích Tự *nhường mày*: "Làm sao, không phục à?"

Phó Diên Thăng: "Phục..."

-

vtrans by xiandzg

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẤU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 57: Lỗi Là Chuyện Nhỏ

Cuối tuần, Thích Tự nhận lời mời đến ăn cơm trưa với gia đình giám đốc Tần.

Nhà giám đốc Tần nằm trong một khu chung cư bình thường giữa trung tâm thành phố, lớn chừng 100m². Người vợ đúng chuẩn một phu nhân dụ dàng toàn tài, đích thân đứng nấu cả bữa cơm hôm ấy.

Là quản lí cao cấp của một công ti đã lên thị trường, giám đốc Tần lại không ở biệt thự, cũng không thuê giúp việc, chỉ có một nhà ba người sống với nhau rất bình dị, khiến Thích Tự không khỏi bất ngờ.

Con trai của Tần Hán Nghiêu tên Tần Tuấn, năm nay 16 tuổi, đang học lớp 10 tại một trường trung học trọng điểm gần đó, ngoại hình có vẻ theo gene mẹ.

Vừa trông thấy Thích Tự, thiếu niên kia cũng khoa trương gọi một tiếng "Soái ca" như những người khác, rồi bắt đầu tò mò xúm lại hỏi han.

Trò chuyện một hồi, bạn nhỏ đã bắt đầu sùng bái gọi "anh Tự" tới lui, còn nói sau này cũng sẽ nộp đơn vào trường đại học danh tiếng ở nước ngoài học về kinh tế, để rồi còn tìm hẵn đi chơi.

Từ những vấn đề mà đối phương hỏi mình, Thích Tự nhận ra đây không phải một đứa nhỏ hư vinh giả tạo, tuy còn hơi ham chơi nhưng bản chất vẫn là hiếu học.

Chưa kể, cậu bé này còn có chút ngộ ngược tuổi dậy thì khiến Thích Tự không khỏi nhớ về em trai Thích Phong của mình, vì vậy cũng có ấn tượng tương đối tốt.

Tần Hán Nghiêu thấy mục đích mời Thích Tự đến nhà đã thành công thì vô cùng vui mừng, lại khích lệ con trai: "Tuấn Tuấn, thấy người ưu tú là thế nào chưa? Anh Tự mới nghỉ hè năm hai đại học đã đi làm rồi, thế mà cũng không kém cạnh gì các nhân viên có bằng thạc sĩ hay làm việc lâu năm đâu. Con phải học hỏi anh ấy nhiều vào, đừng có phung phí thời gian thì sau này mới quen được những người bạn ưu tú như Thích Tự chứ."

Tần Tuấn: "Rồi rồi con sẽ cố gắng."

Thích Tự cũng nghe ra mong muốn trải đường trước cho con trai của Tần Hán Nghiêu—nếu sau này Tần Tuấn thật sự vào được một trường đại học không tệ, thể hiện năng lực tốt, thì chắc chắn khả năng được làm cho Tư Nguyên hay thậm chí là cho chính hắn sẽ cao hơn những người khác.

Nhưng cứ nghĩ đến sự vụ điều tra gần đây, Thích Tự lại không khỏi nặng lòng.

Mấy ngày trước, trưởng nhóm điều tra chuyên nghiệp mà Thích Nguyên Thành tìm về đã nói cho Thích Tự một vài tin tức về công ti AiWei kia—AiWei được thành lập từ hơn ba năm trước, trùng hợp cũng chính là thời điểm mà báo cáo tài chính của MeiWei bắt đầu cho thấy sự biến đổi. Đại diện pháp lí và cổ đông của công ti là Liễu Mĩ Linh, nữ 25 tuổi, nhưng lại chỉ mới tốt nghiệp tiểu học.

Thích Tự có thuật lại những phát hiện này cho phóng viên Dương, sau đó người của ông đã đến tận nơi điều tra ra được rằng bốn năm trước, Liễu Mĩ Linh từng làm việc trong một sàn nhảy gần học viện Phát triển Đô thị trực thuộc đại học Giang Ninh.

Học viện Phát triển Đô thị của đại học Giang Ninh chính là nơi Khâu Như Tùng đã theo học ba năm đại học, bọn họ bèn đoán Liễu Mĩ Linh là bạn gái của Khâu Như Tùng, thậm chí có khả năng còn chỉ là bạn ch!ch. Mặc dù trên giấy tờ thì Liễu Mĩ Linh là người sở hữu AiWei, nhưng người điều hành thực tế lại là Khâu Như Tùng.

Hôm qua, trưởng nhóm điều tra bên kia còn cho biết, hiện đã tìm hiểu được người quản lí tài chính của AiWei tên Vương Lệ Lý, chính là "chị Vương" mà Đào Đào nhắc tới—Tất cả chi tiết đáng ngờ bắt đầu kết nối cả với nhau, tạo nên một chuỗi thông tin ngày một hoàn chỉnh...

Tuy chỉ triển khai công tác điều tra nhằm vào Khâu Như Tùng và Lưu Kỳ, nhưng Thích Tự cho rằng khả năng Tần Hán Nghiêu có dính líu là không nhỏ. Dù gì đối phương cũng là quản lí tối cao trong công ti, không thể nào lại không nhìn ra được tình hình tài chính của MeiWei đã có vấn đề suốt ba năm nay.

Nếu bị truy ra là có liên quan, Tần Hán Nghiêu chắc chắn cũng sẽ rơi vào vòng lao lí giống nhóm người Khâu Như Tùng. Mà như thế, thì khả năng cao là gia đình ba người êm ấm hạnh phúc ấy cũng sẽ tan vỡ...

Rời khỏi nhà giám đốc Tần, Thích Tự mang một bụng tâm sự nặng nề trở về khách sạn, gọi điện cho trưởng nhóm điều tra chuyên nghiệp kia.

Đối phương họ Cố, tên Cố Sóc, là một điều tra viên tư nhân chuyên về tội phạm kinh tế rất nổi trong giới, tương đối quen thuộc với pháp luật.

Thích Tự hỏi: "Anh Cố, tôi muốn hỏi một chút, hành vi phạm tội của Khâu Như Tùng có khả năng liên lụy tới nhiều người ở MeiWei Hải Thành không?"

Cố Sóc: "Từ những chứng cứ đã có thì hành vi của Khâu Như Tùng là tội biến thủ điển hình, tính chất cực kì nghiêm trọng, nhưng với thân phận của

hắn và ba hắn ở MeiWei, muốn làm chuyện này thì cũng không cần móc nối quá nhiều."

Thích Tự nhớ đến thái độ của giám đốc Tần đối với Khâu Minh Dương trong cuộc họp, hỏi: "Có nhiều khả năng dính dứ đến CEO của MeiWei không?"

Cố Sóc: "Như những vụ tôi xử lý trước đây, thì khả năng cao là giai tầng quản lí và bộ phận tài chính của công ti có nhận đút lót để cho qua đây. Nhưng để định tội cụ thể thì còn phải xem có tìm được chứng cứ nhận hối lộ không đã."

Nghĩ đến khuôn mặt ngây thơ của cậu con trai và bộ dáng hiền lành của vợ giám đốc Tần, bất giác Thích Tự lại muốn tìm một lí do giúp đối phương thoát tội—có khi nào giám đốc Tần không hề biết về những việc làm của Khâu Như Tùng, hoặc là chỉ mơ hồ biết một chút nhưng không có quyền can thiệp? Có khi nào, ông ấy chỉ là một giám đốc trên danh nghĩa chứ không hơn?

...

Thích Tự xoắn xuýt vì chuyện này cả đêm, cuối cùng quyết định ngày mai sẽ đến nhờ Cố Sóc tư vấn thêm về một vài vấn đề pháp lí.

Kết quả là sáng hôm sau, đang chuẩn bị ra ngoài thì Thích Tự lại bị một sự tình ngăn lại—Mạnh Văn Huy gọi điện cho hắn, nói khoản đầu tư của mình hồi hai tuần trước đã bị lỗ.

"Lỗ?" Thích Tự còn tưởng mình nghe nhầm, "Sao lại lỗ?"

Thích Tự đã biết được phương thức vận hành phía sau, nhưng rõ ràng Phó Diên Thăng có nói khoản đầu tư của bọn họ sẽ có lời kia mà.

Mạnh Văn Huy suy sụp nói, "Thì là lỗ rồi, tôi lỗ mất 100,000 rồi!"

Thích Tự lại càng sửng sốt: "Cậu chỉ mượn tôi 50,000 thôi mà, sao lại lỗ tạt 100,000?"

Mạnh Văn Huy: "Tôi còn thêm cả tiền của mình, rồi đi vay bạn ở nước ngoài nữa, bỏ hết vào đấy..."

Thích Tự xám mặt: "Tổng cộng là cậu đầu tư bao nhiêu?"

"160,000, hiện tại chỉ còn 60,000 thôi." Mạnh Văn Huy nói giọng ai oán, "Tư Hàng chỉ sai thư kí đưa tiền đến, gọi điện thoại thì không được, có khi nào hẳn lừa đảo rồi tính trốn không?"

Thích Tự tính toán một chút, 160,000 biến thành 60,000, làm gì mà lỗ tạt hơn 60% thế này.

"Cậu chờ chút, để tôi đi hỏi xem chuyện là thế nào." Thích Tự dập điện thoại với Mạnh Văn Huy xong, điện cho Tư Hàng thì quả nhiên không bắt máy, phải gọi cho Từ Nhất Chu thì mới được.

"Thư kí Từ, tôi là Thích Tự đây." Thích Tự giả dò hỏi trước một câu, "Tư Hàng vẫn đang ở bệnh viện à?"

"Ồ, Thích Tự à." Nghe giọng của Từ Nhất Chu tương đối mệt mỏi, nhưng thái độ đối với Thích Tự vẫn rất khách khí, "Hôm qua Tư Hàng xuất viện rồi, cậu muốn tìm cậu ấy à?"

Thích Tự hơi ngừng lại rồi nói: "Nghe bảo vụ đầu tư cổ phiếu của nhóm Tư Hàng bị lỗ, tôi muốn hỏi anh xem rốt cục chuyện là thế nào?"

Từ Nhất Chu thờ dãi: "Chuyện này kể ra hơi phức tạp, vốn dĩ cứ theo sắp xếp của Tư Hàng thì sẽ kiếm được lời, nhưng không biết phía sau xảy ra chuyện gì mà từ tuần trước đã bắt đầu sụt giá, bọn họ định theo dõi thêm xem thế nào thì chiều hôm qua, người sáng lập công ti bán ra những cổ phiếu đó bỗng nhiên bị tung hê bê bối tình dục, còn vướng phải nghi vấn

sảm sỡ bé gái, giá cổ phiếu trong phiên giao dịch hôm nay giảm một nửa rồi..."

Nghe đối phương giải thích như vậy, Thích Tự cũng hiểu đây là biến cố ngoài ý muốn, cho nên khó mà bù lại được.

Từ Nhất Chu lại hỏi: "Nhưng mà theo tôi nhớ, hình như cậu đâu có mua nhỉ?"

Thích Tự: "Ừm, tôi không mua, nhưng người bạn đi với tôi từ Mỹ về, tên Mạnh Văn Huy thì có."

Có lẽ do phải giải quyết cho quá nhiều người, Từ Nhất Chu cũng không nhớ rõ lắm, hỏi: "Bạn cậu đầu tư bao nhiêu?"

Thích Tự: "160,000NDT."

Từ Nhất Chu: "VẬY VẪN CÒN MAY. BỐN NGƯỜI TƯ HÀNG VỚI MẤY NGƯỜI BẠN THÂN CHU LÂN, ĐƯỜNG VĨ DIỆP CÒN ĐẦU TƯ TỔNG CỘNG 2,400,000, BIẾT TIN LỖ MÀ DẠI HẾT CẢ RA. TƯ HÀNG XUẤT VIỆN TỪ HÔM QUA, VỐN CÒN ĐỊNH ĐỂ NAY ĐI TỤ TẬP BẠN BÈ MỘT CHÚT, NHƯNG SÁNG RA BIẾT CHUYỆN NÀY XONG THÌ CHẠY ĐẾN CHỖ ANH TRAI KHÓC LÓC OM SÒM LUÔN RỒI."

Thích Tự khó hiểu: "Tìm anh trai làm gì?"

Từ Nhất Chu: "MẤY VỤ ĐẦU TƯ CỔ PHIẾU KIA CHỦ YẾU LÀ DO PHÍA ANH TRAI CẬU ẤY ĐIỀU KHIỂN, CỤ THỂ THẾ NÀO THÌ TÔI KHÔNG RÕ, TƯ HÀNG CŨNG KHÔNG NHỜ TÔI TƯ VẤN, CHỈ ĐẦU TƯ THEO ANH TRAI CẬU ẤY THÔI. NGHE NÓI BÊN ĐÓ TỔN THẤT NẶNG HƠN NHIỀU, MỚI ĐỔ TIỀN VÀO ĐƯỢC NỬA THÁNG MÀ ĐÃ BỐC HƠI CẢ CHỤC TRIỆU RỒI."

Thích Tự cũng kinh ngạc: "Nghiêm trọng vậy?"

Từ Nhất Chu cười khở: "Thật ra đối với Tư Hàng, thua lỗ chỉ là chuyện nhỏ, mất mặt mới là chuyện lớn. Đám bạn lúc nào cũng nghe cậu ấy chỉ đâu đánh đó, tin tưởng nên mới vung tiền đi đầu tư theo, giờ chuyện thành ra thế này, tôi đoán là cậu nhóc sẽ tự kỉ mất một thời gian dài đấy."

Thích Tự: "..."

"Ày, giúp tôi chuyển lời xin lỗi đến bạn cậu nhé..." Từ Nhất Chu nói, "Thích Tự này, tôi còn phải đi giải thích với từng người bạn thiếu gia tiểu thư của Tư Hàng nữa, chúng ta nói chuyện sau nhé, có việc gì thì cứ gọi cho tôi."

Thích Tự: "Ừm, vất vả cho anh rồi..."

-

vtrans by xiandzg

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẤU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 58: Tổng Tài Thế Thân

Cúp điện thoại xong, Thích Tự nghĩ nghĩ lại về toàn bộ sự việc, không hiểu sao trong đầu bỗng hiện ra câu nói "Chỉ có ngần ấy xước xước ngoài da, thì làm sao đã đủ khiến bọn hăn nhớ đời" của Phó Diên Thăng tối hôm thứ 5... Cộng với việc người kia từng nhắc hăn đừng tham gia đầu tư, còn khuyên hăn đừng tụ tập với hội Tư Hàng, trong một tích tắc, Thích Tự đã hoài nghi chẳng lẽ sự vụ sụt giá cổ phiếu lần này có liên quan đến Phó Diên Thăng.

Nhưng rồi hăn cũng nhanh chóng gạt đi khả năng này. Từ Nhất Chu đã nói vụ đầu tư này là do bên phía anh trai Tư Hàng điều khiển, làm gì có chuyện Phó Diên Thăng lại gây ra biến động lớn như vậy chỉ để giáo huấn vài cậu ấm ăn chơi thay mình.

Chưa kể, đồng ý là người này rất thông minh rất lợi hại, nhưng chắc đối phương cũng không toàn năng đến mức trở tay thành mây lật tay thành mưa như vậy đâu?

Đúng lúc này, chuông điện thoại lại réo lên như đòi hồn, cắt đứt dòng suy nghĩ của Thích Tự.

"Sao rồi? Cậu hỏi được chưa? Tư Hàng cố ý không nhận điện thoại của tôi à? Tiền đó tôi còn lấy lại được nữa không?" Vừa mở lên, Mạnh Văn Huy đã hỏi như súng liên thanh.

Thích Tự: "Từ bỏ đi, không lấy lại được đâu."

Mạnh Văn Huy rên lên một tiếng: "Oa, vậy phải làm sao bây giờ? Ba mà biết tôi bài bạc thua lỗ thế này thì chắc sẽ đánh gãy chân tôi mất..."

Thích Tự: "..."

Thích Tự hiểu Mạnh Văn Huy khóc lóc vì muốn tỏ ra đáng thương, hẳn là mong hẳn sẽ khất cho khoản vay kia, hay thậm chí là hỗ trợ giấu diếm thất thoát lần này.

Nhưng chuyện đối phương nói ba có thể đánh gãy chân mình thì không phải giả.

Mạnh Gia Hòa vẫn dạy con theo phương pháp roi vọt, từ nhỏ đến lớn, hễ cứ gây tội là Mạnh Văn Huy sẽ khó mà tránh được cảnh ăn đánh—Ở Mĩ, người lớn trong nhà đánh trẻ con cũng là phạm pháp, Mạnh Gia Hòa không thể tự ra tay, cũng không thể để người khác nhìn ra mình ngược đãi con, vì vậy đều nhờ đến tiền bối biết võ giáo huấn con trai thay mình.

Năm ngoài Mạnh Văn Huy phạm sai lầm, Mạnh Gia Hòa cũng không nương tình bảo huấn luyện viên dạy võ đánh gãy một chân hẳn, còn nhốt hẳn trong nhà cả năm trời, tuyên bố chỉ cần hẳn còn đứng đến gái-bạc-thuốc thì cứ xác định như thế một lần nữa.

Mạnh Văn Huy cũng hiểu lần này chơi cổ phiếu thua lỗ chẳng khác gì bài bạc bê bết, chưa kể hẳn lại còn đi vay để mà chơi, giờ mất tong 100,000 nên mới sợ mất mật ra như thế.

Nhưng nhớ đến cái nết nhớ ăn không nhớ đánh của Mạnh Văn Huy, thông qua sự việc lần này, Thích Tự cũng muốn để hẳn hiểu được rằng đầu tư bao giờ cũng đi cùng mạo hiểm, cho nên chí ít là trước khi về Mĩ, hẳn sẽ không tùy tiện trợ cấp cho đối phương nữa.

"Mạnh Văn Huy, không có khoản đầu tư nào là đảm bảo 100% lời cả. Lúc ấy tôi đã cho cậu vay 50,000, cậu lại không vừa lòng với món lời nhỏ,

còn đi vay thêm để đầu tư thì mới mất nhiều như thế chứ?" Thích Tự day day thái dương nói, "Chưa kể, cả tháng nay Tư Hàng dẫn cậu đi chơi đi bời, ngày nào cũng chiêu đãi cậu sơn hào hải vị rồi, coi như kia là chi phí cuộc vui đi, nghĩ thoáng lên..."

Ở đầu bên kia, Mạnh Văn Huy cũng chỉ đành bất lực với cuộc đời thút thít lên vài tiếng.

"Thôi, tôi phải đi làm việc cái đã, nói chuyện với cậu sau.." Thích Tự cúp điện thoại với đối phương xong, không khỏi sinh ra đồng cảm với thư kí Từ. Cứ nghĩ đến cảnh Từ Nhất Chu còn đang phải thay Tư Hàng dọn dẹp bãi chiến trường, đi giải thích với từng cậu ấm cô chiêu một, hẳn đã thấy đau đầu hộ đối phương.

Thích Tự nói mình còn bận là bận thật.

Mấy phút trước, hẳn lại vừa nhận được tin nhắn từ Vệ Thiên Thụy và Cố Sóc—Vệ Thiên Thụy nói bọn họ đã mua chuộc một nhân viên trong nhà máy dệt, về cơ bản đã xác nhận được vải vóc thường cung cấp cho xưởng chế tạo trang phục có cùng chất liệu, cùng màu sắc nhưng công nghệ dệt và đẳng cấp thì lại có phần chênh lệch.

Cố Sóc thì gửi các thông tin liên quan đến lượng tiêu thụ và báo cáo phân tích lợi nhuận của AiWei, rồi hẹn gặp hẳn ở trụ sở điều tra để nói chuyện.

Sau khi gọi điện thoại cho Vương Mãnh, Thích Tự cũng đội mũ đeo khẩu trang lên ra cửa.

*

Văn phòng Giám đốc tạm thời ở MeiWei.

Hôm nay là ngày thứ bảy hẳn đi làm thay anh trai, đã không còn cảm giác mới mẻ của trò chơi cosplay như hai ngày đầu, mà chỉ thấy ngày một gian nan.

Bởi vì ngoài việc ngồi trong phòng lên mạng và xem phim, Thích Phong gần như là không còn việc gì khác để làm, xem phim suốt tám tiếng một ngày thì ai mà không chán cho nổi.

Hắn nhớ nước bể bơi trong lành mang mùi Clo, nhớ máy chơi game và piano ở nhà, nhớ quãng thời gian có thể gửi tin nhắn thoại cho Lăng Khả bất kì lúc nào, ngay cả bị bắt chạy giữa trời nắng 38 độ bây giờ cũng sẽ khiến hẳn hạnh phúc hơn là ngồi trên chiếc ghế này... bởi vì chỉ ít trong lúc chạy hẳn còn có thể "càn rỡ" nhếch miệng lên một chút!

Thích Phong chỉ biết thở dài, ngán ngẩm mở lên một show giải trí.

"Thích tổng..." Không biết Ngô Song đã đi tới từ lúc nào, "Tôi định xuống cửa hàng tiện lợi dưới nhà mua ít đồ, cậu có muốn một cốc cafe không?"

Thích Phong: "Cafe thì thôi, anh mua cho tôi hộp kem Häagen-Dazs đi."

Ngô Song: "Kem, kem á?"

Thích Phong: "Ừm, vị socola nhé."

Ngô Song ngập ngừng nói: "Có... có sợ ngọt quá không?"

Thích Phong thuận miệng nói: "Không sao, tôi thích ngọt mà."

Ngô Song: "..."

Chờ Ngô Song ra ngoài rồi, Thích Phong mới thoáng thả lỏng một chút. Thật ra bình thường ở trong văn phòng, hẳn rất rất muốn trò chuyện với

Ngô Song một chút, nghe nói người kia là học sinh xuất sắc của đại học T, lớn hơn hẳn 3 tuổi, hẳn là sẽ có chủ đề chung.

Nhưng hẳn chỉ sợ nói nhiều sẽ lộ ra là mình chẳng biết gì về sự vụ của công ti—anh hẳn có bảo, văn phòng này dường như còn bị gài thiết bị theo dõi—cho nên tổng số câu mà hẳn nói với Ngô Song mỗi ngày đúng là đếm được bằng một bàn tay.

Thật sự là quá khó, Thích Phong cảm thấy mình sắp nghẹn chết đến nơi rồi!

Đúng lúc hẳn đang uể oải vì tinh thần sa sút, ngoài cửa bỗng vang lên tiếng gõ.

"Vào đi." Thích Phong dè âm giọng mình xuống.

"Thích tổng." Một người đàn ông chừng 30 tuổi đẩy cửa bước vào.

Thích Phong dò xét đối phương một chút, nhận ra người này là thư kí Trương Kiệt của CMO Lưu Kỳ ở MeiWei.

"Thư kí Trương." Thích Phong gật đầu chào hỏi lại.

Trương Kiệt mỉm cười đưa hẳn một tài liệu: "Đây là đề án xử lí hàng tồn kho của MeiWei, cần ngài xem qua và xét duyệt."

Thích Phong thấy người kia vẫn đứng trước bàn chờ mình, sừng sốt hỏi: "Cần kí luôn bây giờ?"

Trương Kiệt giải thích: "Vâng, bình thường đều là giám đốc Tần kí duyệt, nhưng hôm nay giám đốc Tần không có ở đây nên đưa qua cho ngài xem luôn."

Thích Phong hơi nhú mày, nhớ anh trai từng dặn nếu có ai mang tài liệu đến thì cứ xem là được, không cần kí tên, bởi vì phần lớn tài liệu chỉ cần

chữ kí của giám đốc Tần là đã có hiệu lực.

Nếu gặp phải người đến hỏi ý kiến thì giả vờ xem qua một lượt rồi nói "cứ làm theo ý của của giám đốc Tần" hay "cứ y theo quyết định của giám đốc Tần" là được.

Tình huống để hấn kí trước, lại còn cần luôn như thế này chưa bao giờ có tiền lệ.

Thích Phong bối rối rối không thôi, nhưng nét mặt vẫn rất bình tĩnh: "Để đó tôi xem đã, nửa tiếng nữa anh hãy quay lại lấy."

Trương Kiệt ngập ngừng một giây, sau đó nói "Vâng" rồi rời đi luôn.

Trương Kiệt vừa ra, Thích Phong lập tức cầm điện thoại lên nhắn tin cho anh trai, nhưng đợi đợi 10" cũng chưa thấy trả lời.

Thích Phong lại gửi cho Ngô Song một tin hỏi bao giờ về, cũng may là Ngô Song nhắn lại luôn: "Đang chờ thang máy, lên luôn đây."

Lúc về lại văn phòng, Ngô Song vẫn còn hơi hốt hển, đặt hộp kem xuống trước mặt Thích Phong: "Thích tổng, đây."—Hấn tưởng Thích Phong nhắc tin cho mình là vì vội muốn ăn kem.

Không ngờ Thích Phong lại đẹp kem qua một bên, thấp giọng nói: "Thư kí Trương vừa đưa tài liệu này qua, bảo tôi phải kí luôn, anh... anh cũng xem cùng tôi đi."

Ngô Song khó hiểu đối mắt với Thích Phong, lại chỉ thấy vị tổng tài trẻ tuổi kiêu ngạo mà tài năng thường ngày hiện đang chớp chớp cặp mắt đào hoa lóng lánh nhìn mình như van nài.

Không hiểu sao Ngô Song bỗng thấy rợn cả người: "Được, được."

Hắn cầm tài liệu về chỗ mình, vừa liếc nhanh qua nội dung vừa hỏi: "Anh ta bảo cần luôn bây giờ à?"

"Ừm, thư kí Trương nói 15 phút nữa sẽ qua lấy." Thích Phong cầm điện thoại đứng dậy, "Tôi vào toilet cái đã."

Ngô Song: "...Err."

Thích Phong vào toilet gọi cho anh trai hai cuộc mà vẫn không ai nghe máy.

Hắn thấy rất kì quái, bình thường có vấn đề gì cũng cứ gọi là hiện cơ mà, tại sao đúng thời khắc nguy nan thì lại như xe tuột xích thế này?

Song dù không liên lạc được thì hắn cũng không thể tránh né hiện thực. Thấy 5 phút đã trôi qua, Thích Phong bèn vội vàng quay lại văn phòng.

Thấy Ngô Song đã xem kĩ lại đề xuất kia xong, Thích Phong căng thẳng dò hỏi: "Anh thấy sao?"

Ngô Song cẩn thận nói: "Tôi đã xem qua đề xuất rồi, nhưng việc này có liên quan đến ngân sách cả chục triệu, tốt nhất cứ bàn bạc với giám đốc Tần đã rồi hãy quyết."

Thích Phong hăng giọng: "Tôi cũng nghĩ như vậy đấy."

Ngô Song: "..."

Chỉ vừa qua 30 phút, Trương Kiệt kia đã lại gọi cửa: "Thích tổng, ngài kí chưa?"

Thích Phong nghiêm trang thuật lại lời Ngô Song vừa nói.

Thế nhưng Trương Kiệt nghe xong lại cười nói: "Thích tổng, chuyện này không cần bàn đâu, giám đốc Tần mà ở đây chắc cũng sẽ kí luôn thôi,

mấy quý trước cũng vậy mà. Nếu ngài không yên tâm, tôi có thể bảo thư kí Trình tìm lại mấy tài liệu đó cho ngài xem."

... Thế này chẳng phải là bắt chó đi cày à?

Đương nhiên Thích Phong biết mình không thể tùy tiện kí mấy thứ này, anh hẳn cũng đã nói qua cho hẳn về những vấn đề ẩn dật của công ti.

Nhưng bị Trương Kiệt dí như thế, hẳn không tài nào nghĩ luôn ra được biện pháp thoái thác nào—cũng đâu thể đột nhiên ôm bụng ngã xuống đất nói mình không khỏe?

Thích Phong chỉ biết đánh mắt nhìn Ngô Song. Nhận được tín hiệu xin giúp đỡ từ hẳn, đối phương bèn chủ động lên tiếng: "VẬY PHIÊN THƯ KÍ TRƯƠNG TÌM LẠI NHỮNG TÀI LIỆU TRƯỚC KIA CHO CHÚNG TÔI XEM QUA CÁI ĐÃ."

Trương Kiệt có chút biến sắc, bỗng dừng nhắc tới Lưu Kỳ: "Nhưng tài liệu này... quản lí Lưu vẫn đang chờ..."

Ngô Song: "..."

Ngay lúc thế cục đang giằng co, điện thoại trên bàn làm việc lại vang lên.

Thích Phong tưởng là anh trai gọi điện lại, kích động cầm điện thoại lên luôn, ai ngờ lại bị dòng hiển thị trên màn hình dọa cho choáng váng một phen.

—"Phó"?

Anh Phó?

Từ sau lần ấn nhận cuộc điện thoại lúc nửa đêm của Phó Diên Thăng, anh hẳn bèn lưu cái số này trong di động mới là "Phó", còn cảnh cáo hẳn không bao giờ được tiếp điện thoại từ nó nữa.

Nhưng lúc bấy giờ, Thích Phong còn quan tâm gì ba cái lời dặn của anh trai, ai cứu được hẳn trong lúc nước sôi lửa bỏng này thì đều là anh ruột của hẳn hết!

"A lô?" Thích Phong nhận điện thoại ngay trước mặt Trương Kiệt, bắt chước giọng anh hai gọi một tiếng: "Thầy Phó~"

Phó Diên Thăng: "..."

"Hửm? Anh có chuyện tìm tôi hả?... Nhưng tôi còn đang ở công ti..." Thích Phong cũng mặc kệ Phó Diên Thăng có hiểu hay không, cứ thế tự biên tự diễn, "Gặp vậy à... Hay là gặp mặt ở quán cafe dưới công ti tôi đi? Tôi xuống luôn bây giờ đây..."

Nghe hẳn nói một thôi một hồi xong, bất ngờ là Phó Diên Thăng không những không bày tỏ nghi vấn, mà còn đáp lại đầy phối hợp: "Được, cứ chờ tôi ở đây, nửa tiếng nữa tôi đến."

Thích Phong: "???"

... Má? Không lẽ người này biết đọc suy nghĩ thật!

-

A/N: Giải thích một chút lí do chỉnh sửa nội dung—

(1) Nội dung chủ yếu của chương 55-56 là quá trình Thích Tự phản kích → kích thích thái quá → Thầy Phó chùn bước → Thích Tự hoài nghi → Thích Tự xác định tâm ý → Thích Tự dùng chiêu trò của Thầy đồ Thầy → Hóa giải mâu thuẫn nhỏ. Mặc dù bản cũ cũng đi theo trình tự này, nhưng khắc họa tâm lí với phản ứng của nhân vật còn chưa được xử lí tốt, cho nên phải sửa lại

(2) Điều chỉnh trình tự đối thoại, xóa bớt diễn biến tâm lí dư thừa, sửa đi một vài chi tiết trong tương tác giữa hai nhân vật chính, ưu tiên chỉnh lại độ dài và điểm ngắt chương. Chương 55-57 bị xóa bớt các phân đoạn dài dòng, nhập thêm nội dung của chương sau nên số chương tăng thêm mấy trăm chữ, chương 58 được bổ sung 1000+ chữ coi như đền bù, người đọc nào đã mua chương cũng không cần mua lại (trả thêm).

[...] (T/N: Còn nữa nhưng không quan trọng lắm)

-

vtrans by xiandzg

T/N: So thì muốn lòi con mắt nhưng theo mình thay đổi thực sự đáng chú ý chỉ có:

(1) Cá đã vô thức giải quyết được phần nào rắc rối "tự làm khổ mình" (trước cả lúc làm trò ôm ôm sờ sờ Thầy) như thế nào?

(2) Là CEO cho một công ti có tiếng nhưng sinh hoạt gia đình của Tần Hán Nghiêu không hề khoa trương như đáng ra

(3) Chương 58 dừng lại với sự xuất hiện như một vị thần của Thầy—liệu Phong công tía sẽ lộ hay sẽ thoát? Mời đón xem chương 59 vào một ngày không xa _(:3] ∠)_

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẤU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 59: Đoán Ra Được Hết

Cúp điện thoại xong, Thích Phong thản nhiên nhìn về phía Trương Kiệt: "Thư kí Trương, tiếc quá, tôi lại có việc gấp phải đi bây giờ. Phiên anh nói với quản lí Lưu một tiếng... Nếu ông ấy cần gấp thì thử gọi điện xin ý kiến của giám đốc Tần đi."

Nói xong cũng chẳng quan tâm Trương Kiệt nghĩ thế nào, phui mông chuồn luôn.

Mãi đến khi ra khỏi tòa nhà rồi, Thích Phong mới thở phào một hơi.

Cũng không biết vừa rồi anh Phó nói sẽ đến quán cafe tìm hắn là thật hay không, nhưng Thích Phong vẫn chưa nhận được chỉ thị từ anh trai, cho nên không dám chạy loạn, bèn ở lại luôn quán cafe, tránh được lúc nào hay lúc ấy.

Không ngờ chưa đầy 20 phút sau, Phó Diên Thăng đã xuất hiện trong tầm mắt của Thích Phong.

Người đàn ông mặc đồ công sở đẩy cửa bước vào, ánh mắt dán chặt về phía hắn, khiến Thích Phong thiếu điều muốn lòa vì độ "soái"!

Cái soái khiến Thích Phong bị dội không chỉ nằm ở vẻ ngoài và khí chất của Phó Diên Thăng, mà còn là tác phong hành sự của đối phương—gọi điện cứu nguy ngay trong thời khắc trí mạng, đã nói là làm bảo đến là đến—đúng là ngẫu chết hắn!

"... Là cậu?" Đến khi lại gần mới nhận ra người trước mắt là Thích Phong, Phó Diên Thăng lập tức giật mình, "Bảo sao nghe giọng trong điện thoại kì thế..."

Thích Phong cũng rất áy náy vì màn tự biên tự diễn trên điện thoại của mình vừa rồi đã bắt đối phương đến tận đây. Đang do dự không biết phải giải thích tình trạng của mình thế nào, Phó Diên Thăng đã bắt đầu hỏi hằn như tra khảo đến tận linh hồn: "Sao cậu lại cầm điện thoại của anh cậu? Cậu đi làm thay cậu ấy à? Vậy giờ người kia ở đâu?"

Thích Phong: "..."

Tâm như trò tàn chỉ biết nghĩ: "Đã đến nước này rồi, hắn còn nói dối làm cái gì nữa?"

Thích Phong đành giải thích đầu đuôi sự việc cho Phó Diên Thăng, người kia nghe xong liền cau mày nói: "Anh cậu đúng là làm loạn."

Thích Phong sợ sau này lại bị anh hằn truy cứu, nơm nớp nói: "Anh Phó, anh có thể coi như không biết gì về chuyện này không? Tại anh tôi bảo không được nói với ai..."

Phó Diên Thăng nhìn hằn một chút: "Cậu không nói thì tôi cũng đoán ra được hết."

Thích Phong: "..."

Quả thực vừa nhìn thấy Thích Phong, kết hợp với các chi tiết sự kiện từng xảy ra, Phó Diên Thăng đã đoán luôn ra câu trả lời, trước giờ không nghĩ theo hướng này cũng vì không ngờ Thích Tự to gan đến thế.

... Mà nhất là, Thích Tự lại còn không hề bàn bạc gì với hằn về những chuyện này.

Tuy tâm trạng chính mình cũng đang lộn xộn, Phó Diên Thăng vẫn an ủi Thích Phong một câu: "Yên tâm đi, sau chuyện xảy ra hôm nay, anh cậu cũng biết là không qua được mắt tôi đâu mà."

"Vậy được." Thích Phong lại khâm phục nhìn Phó Diên Thăng một chút.

Chết dở... dù biết là không nên cứ ăn cây táo rào cây sung thế này, Thích Phong vẫn thấy người đàn ông này quá đỉnh.

Dù sao ngoại trừ ba ba, trên đời này chắc cũng không có nổi người thứ hai dám lạnh lùng bá đạo bảo anh hấn làm loạn, còn bảo anh hấn không qua được mắt mình—nói chung là hoàn toàn có thể áp đảo anh hấn như thế...

Thích Phong lặng lẽ tặng cho người đàn ông mạnh bạo này một cái LIKE, nhanh chóng bẻ lại cán cân nội tâm đang nghiêng lệch của mình.

Thích Phong đưa mắt nhìn điện thoại, lại thấp thỏm nói: "Không biết anh tôi đang làm gì mà đến giờ vẫn chưa gọi lại nữa, gần một tiếng đồng hồ rồi..."

Phó Diên Thăng nghe vậy cũng hơi sốt ruột, nói với Thích Phong: "157XXXXXXXX, cậu thử gọi đến số này xem."

Thích Phong sững sốt nói: "Số ai vậy?"

Phó Diên Thăng: "Vương Mãnh, vệ sĩ kiêm lái xe của anh cậu."

Từ lúc Thích Tự đến trụ sở điều tra gặp Cố Sóc, hai người liền vào phòng họp luôn, bàn chuyện quá chăm chú nên hấn cũng không nhận ra điện thoại trong túi đã sập nguồn vì hết pin.

Đang chuẩn bị kết thúc cuộc họp thì một nhân viên ngoài sảnh vào báo tài xế đang tìm hấn có việc gấp.

Thích Tự sững sốt ra ngoài, nghe Vương Mãnh nói mới lấy điện thoại ra sạc.

Mở máy lên đã thấy một loạt thông báo cuộc gọi nhỡ, có của Thích Phong, có cả của Phó Diên Thăng, hắn gọi lại cho Thích Phong trước, hỏi: "Xảy ra chuyện gì rồi?"

Mất nửa phút để nghe ra tình trạng xong, Thích Tự lại nói với Thích Phong: "Em đừng về công ti nữa, đến thẳng khách sạn đi, lát gặp mặt rồi nói tiếp."

Ở trong quán cafe, Thích Phong vừa hạ điện thoại vừa nói với Phó Diên Thăng đầy cảm kích: "Liên lạc được rồi, anh ấy bảo tôi về khách sạn."

"Vậy là tốt rồi." Phó Diên Thăng nhú mày, lại nhắc nhở Thích Phong, "Cậu về bảo anh mình từ mai đi làm lại đi, đừng để cậu đi thay nữa."

"Hả?" Giọng điệu nghiêm túc của đối phương khiến Thích Phong không khỏi căng thẳng, hắn cũng muốn thoát khỏi cái công việc vô bổ mệt mỏi này lắm rồi, nghe Phó Diên Thăng nói vậy liền đồng ý, "Tôi biết rồi."

Phó Diên Thăng đưa tay lên nhìn giờ, đứng dậy nói: "Thôi, thế tôi cũng về công ti đây."

Lúc bấy giờ, Thích Phong mới nhớ ra Phó Diên Thăng đang trong giờ làm việc mà vẫn phải tới đây, lại cảm ơn đối phương một lần nữa. Phó Diên Thăng nói: "Không sao, tính chất công việc của tôi cũng tự do."

Thích Phong vô thức hỏi một câu: "Vậy anh... không đi gặp anh tôi cùng à? Có gì nói trực tiếp với anh ấy luôn..."

Phó Diên Thăng: "Không cần đâu, tối nay anh cậu sẽ tự tìm tôi thôi."

Thích Phong: "..."

Thích Phong bắt xe về khách sạn Holiday, gần như vào phòng cùng một lúc với anh trai. Hai anh em gặp nhau, Thích Tự hỏi Thích Phong tình hình cụ thể hồi này là thế nào, Thích Phong cũng kể lại vô cùng chi tiết.

"Em nói là Trương Kiệt bảo em kí đề xuất xử lí hàng tồn à?" Thích Tự hỏi.

"Vâng, may nhờ anh Phó gọi điện kịp thời nên em mới thoát thân." Thích Phong nhớ lại phản ứng của Ngô Song lúc ấy, cũng tán thưởng một câu, "Trợ lí Ngô Song của anh cũng nhanh trí lắm, em cảm giác được là anh ấy có ý giúp mình."

Thích Tự lại hỏi: "Lúc gặp mặt, Phó Diên Thăng có nói gì với em không?"

Thích Phong: "Anh ấy đoán được hết, còn bảo anh đúng là làm loạn."

Thích Tự: "..."

Sợ bị anh trai quở trách, Thích Phong còn đề cao chủ trương giữ gìn sự trong sạch của bản thân bằng cách khai ra tất tần tạt những vấn đề Phó Diên Thăng đã hỏi khi thấy mình, sau đó truyền đạt lại đề nghị lúc cuối của đối phương với điệu bộ cực khoa trương: "Anh Phó còn bảo, chuyện này quá nguy hiểm, đừng để em làm nữa!"

Thích Tự trầm ngâm một lát, thấp giọng nói: "VẬY em về nhà đi."

Hai mắt Thích Phong lập tức sáng rực: "Về nhà? Không cần đi làm thay anh nữa à?"

Thích Tự gật đầu: "Ừ..."

"Oa!" Thích Phong reo lên một tiếng, nghĩ bụng không ngờ anh Phó lại hữu dụng như vậy, biết đường cầu cứu đối phương sớm hơn có phải tốt rồi

không!

Kì thực Thích Tự đưa ra quyết định này không phải vì Phó Diên Thăng, mà chính hẳn cũng ý thức được rằng, phía Trương Kiệt chắc chắn sẽ nhận ra điểm không thích hợp sau sự vụ này. Bất kể là đã phát hiện từ trước và hôm nay chỉ đến để thăm dò, hay là nhờ hôm nay mới phát hiện được, thì hẳn cũng không thể để Thích Phong đi làm thay mình nữa.

Thích Phong ngâm nga đi vào phòng thay đồ, còn vào toilet đeo lại khuyên tai tình nhân của mình với Lăng Khả, tí tởn như con chim nhỏ được xô lông.

Thích Tự dựa người cạnh cửa, nhìn em trai hơn như được mùa mà không nhìn được cười: "Mấy ngày qua vất vả em rồi."

Thích Phong nhìn về phía anh trai ở trong gương, hừ một tiếng: "Anh cũng biết là em vất vả đấy à? Định đền bù cho em thế nào đây?"

Thích Tự khoanh tay nói: "Báo cho em một chuyện, mấy ngày nữa chắc ba sẽ về nước đấy."

Thích Phong: "...???"

Thích Tự: "Chuyến này về chắc sẽ muốn gặp em, với Lăng Khả nữa đấy."

Chỉ trong nháy mắt, con chim hưng phấn đã biến thành chim bị sang chấn: "WTF??"

Thích Tự nhếch miệng cười một tiếng: "Tranh thủ mà khăn gói đưa Lăng Khả đi trốn đi, du lịch nước ngoài hay trong nước đều được, anh bao hai đứa."

"Sao anh không nói sớm! Đi nước ngoài thì đi nước nào giờ?" Thích Phong sốt ruột đến độ vừa giậm chân vừa la lối, "Em muốn dẫn Lăng Khả đi Mông Cổ, vào núi Trường Bạch, đến nơi nào ba không tìm được ra thì thôi..."

Thích Tự nhìn em trai hốt hoảng rời đi, cười một hồi rồi nét mặt mới dần ngưng trọng lại.

Đã gần đến giờ tan làm, Thích Tự cũng không định quay lại công ti nữa. Hắn ngồi xuống sofa, lấy điện thoại nhắn tin cho Ngô Song, hỏi xem từ lúc mình đi còn xảy ra chuyện gì ở công ti nữa hay không.

Ngô Song: "Sau khi thư kí Trương đi khỏi thì không còn ai đến nữa."

Thích Tự: "Tôi có rảnh thì anh mang tài liệu cần kí đó qua khách sạn cho tôi nhé."

Ngô Song: "Thư kí Trương mang tài liệu đi rồi."

Thích Tự: "..."

Ngô Song: "Nhưng tôi có chụp lại đây, nếu Thích tổng muốn xem thì để tôi gửi cho."

Thích Tự nhướng mày: "Gửi vào mail cho tôi."

Ngô Song: "OK."

Thích Tự quay lại giao diện Wechat, mở ra khung trò chuyện với phóng viên Dương.

Vừa rồi mở điện thoại lên ở trụ sở điều tra của Cố Sóc, ngoài missed calls từ Thích Phong và Phó Diên Thăng, Thích Tự còn trông thấy mười mấy tầm hình do phóng viên Dương gửi đến.

Nhân vật chính trong những tấm hình này không phải Khâu Như Tùng hay Liễu Mĩ Linh, cũng không phải Lưu Kỳ hay Trương Kiệt, mà là những người khác ở xung quanh Thích Tự.

Một trong số đó được chụp chính hôm Phó Diên Thăng phát giác ra—lúc bọn họ đứng trước cửa chung cư Lâm Uyên chờ xe, hai người đang đối mặt nhau, dù cách cả một con đường, Thích Tự vẫn nhìn ra ánh mắt thâm tình mà Phó Diên Thăng dành cho mình.

Nhưng sự chú ý của Thích Tự không dừng lại ở bức hình này quá lâu.

Hắn trượt tiếp đầu ngón tay, phóng to một tấm hình khác.

Bối cảnh trên hình là một quán cafe, với hai nhân vật chính đang trò chuyện trong một góc khuất. Ống kính bắt được rất rõ khuôn mặt của cả hai, một là Phó Diên Thăng, một lại khiến Thích Tự bất ngờ không tưởng.

—Chính là Ngô Song, trợ lí do đích thân hắn tuyển.

Lúc nhìn thấy tấm hình này trên đường về khách sạn, đầu tiên Thích Tự nghĩ là chắc Phó Diên Thăng và Ngô Song chỉ tình cờ gặp nhau trong quán cafe, dù sao bọn họ đã quen nhau từ hôm đi Ninh Thành, trên đường cũng thấy có trao đổi vài câu.

Nhưng vừa rồi nghe Thích Phong kể chuyện, Thích Tự mới bắt đầu nghi ngờ quan hệ giữa hai người này.

Dù sao thì tuyển trợ lí là ý kiến của Phó Diên Thăng, chọn người khoa Toán cũng là đề nghị của Phó Diên Thăng. Hắn đã ngờ ngợ từ cái lần Phó Diên Thăng thấy hắn bị cháy nắng xong hỏi sao Ngô Song không che ô cho mình, rồi cộng thêm chuyện hôm nay—chỉ vừa cầu cứu Ngô Song mà Thích Phong đã nhận được điện thoại của Phó Diên Thăng luôn, đâu ra mà trùng hợp thế?

Sau quá nhiều cú lừa của Phó Diên Thăng, có giấc mộng đi chẳng nữa thì Thích Tự cũng không đời nào tin rằng đời này lại nhiều trùng hợp đến vậy.

Hẳn cho là hai người này đã quen nhau từ trước, cũng có nghĩa là hẳn lại bị lừa cmnr!

Trong chuyện xảy ra hôm nay, Thích Tự cũng biết Phó Diên Thăng và Ngô Song chỉ đang cố giúp mình, nhưng hẳn nghĩ mãi vẫn không rõ vì sao Phó Diên Thăng lại phải làm như thế.

Nếu bảo mười sáu tháng qua, Phó Diên Thăng kiên nhẫn lấy lòng là vì muốn theo đuổi mình thì Thích Tự còn hiểu được, nhưng còn chuyện này thì sao?

—Dốc lòng khuyên hẳn tự thuê trợ lí, sắp xếp Ngô Song đến cạnh hẳn, giấu diếm hẳn, hỗ trợ hẳn... đây rốt cục là cái kế hoạch quái quỷ gì?

Nếu Phó Diên Thăng muốn làm hẳn vui lòng, thì sao không tự nhận làm luôn từ đầu đi!

Thích Tự nhắm mắt lại suy nghĩ một lát, mà càng ngẫm càng mông lung.

Điện thoại đột nhiên rung lên, báo email mới. Thích Tự mở ra, đầu tiên là tự mình xem qua tài liệu được chụp lại, cũng phát hiện thấy mấy hạng mục đáng ngờ, sau đó chuyển tiếp cho Cố Sóc, nhờ người kia kiểm tra kĩ lưỡng xem thứ mà hẳn "nhất định phải kí" này rốt cục có cạm bẫy gì.

Lo xong hết các việc cũng vừa vắn đến giờ tan tầm, Thích Tự vào danh bạ, bấm gọi cho Phó Diên Thăng.

"...Thầy Phó à, tan làm chưa?" Thích Tự hỏi với giọng lười biếng.

"Vừa xong."

"Tối cùng ăn không?"

"Ở đâu?"

"Đến chỗ tôi đi?" Thích Tự xoa xoa ấn đường, "Hôm nay tôi hơi oải nên ngại ra ngoài, ăn trong khách sạn nhé."

"Được." Phó Diên Thăng ngừng lại, ẩn ý nói, "Bít tết của bữa ăn Pháp hôm trước không tệ."

Thích Tự đổi giọng mập mờ, cố ý khơi gợi: "Anh còn rượu không?"

Phó Diên Thăng cười nhẹ: "Còn."

Thích Tự: "7h tối nhé?"

Phó Diên Thăng: "Một tiếng nữa gặp."

Cúp điện thoại xong, Thích Tự hí mắt hạ quyết tâm, tối nay hẳn nhất định phải ép người này phun ra lời thật lòng bằng được thì thôi.

*****

<Epilogue>

Tuần trước, Thích Tự *hưng phấn*: "Tôi tất thắng, tiếp chiêu đi!"

Tuần này, Thích Tự *phẫn nộ*: "Đệt, vẫn cmn bị lừa! Cái tên chết tiệt này rốt cục còn giấu mình bao nhiêu chuyện nữa?"

Phó Diên Thăng *mím cười hút thuốc*: "Đoán xem?"

-

vtrans by xiandzg

T/N: Hôm nay chưa thấy chương mới, nhưng nghe bảo là vì viết cảnh kiss khó quá nên Hi phải lùi lịch đăng muộn lại =))) nghe mà kích thích gì

đâu 🗨️

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẤU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 60: Anh Thoát Rồi Đây

Thích Tự lại đặt hai phần ăn kiểu Pháp giống như lần trước. Lúc Phó Diên Thăng đến nơi, cửa phòng cũng đang mở, nhân viên bên trong tấp nập bày biện bàn ăn, phòng khách còn truyền ra một giai điệu Tây Ban Nha rất êm tai.

Người kia đứng cạnh cửa, gõ gõ ngón tay báo cho Thích Tự biết mình đã đến.

Thích Tự đang lúi húi bên một chiếc máy hát trong phòng khách, liếc thấy bóng người kia thì nói luôn: "Vào đi."

Phó Diên Thăng đi tới cạnh hắn, hỏi: "Phòng cậu còn có cái này à?"

Thích Tự cười nói: "Tôi hỏi có cách nào mở nhạc trong phòng không, thì mấy cô ấy mang đến cho đấy."

Máy hát này vốn không phải thiết bị tiêu chuẩn ở Holiday, nhưng do Thích Tự là khách quý cấp VIP đã bao hết tiền phòng hai tháng, hắn muốn dịch vụ gì nhân viên khách sạn đều sẽ cố gắng thỏa mãn hết.

"Thì vị ra phết..." Phó Diên Thăng nghe nhạc một lát rồi nói.

Thích Tự chỉnh âm lượng đến mức phù hợp rồi mới quay ra nhìn Phó Diên Thăng, hỏi: "Chiều nay anh gặp em trai tôi à?"

"Ừm." Phó Diên Thăng đưa chai rượu đỏ Asbach mình mang theo cho phục vụ, giọng điệu bất giác trở nên nghiêm túc hẳn, "Sao lại bảo em trai đi

làm thay mình?"

"Thì để tôi có thời gian ra ngoài xử lí sự vụ điều tra đó."

"Cậu tự tìm người điều tra?" Phó Diên Thăng như đã đoán ra gì đó.

"Ba tôi tìm." Thích Tự giải thích một câu rồi lại hỏi, "Mà sao anh biết số điện thoại của Vương Mạnh?"

"Hôm đó cậu gọi cho anh ta, tôi có nhìn thấy màn hình, cậu không lưu tên người này."

"Anh nhìn qua mà nhớ được luôn?" Thích Tự kinh ngạc.

"Tôi khá mẫn cảm với những con số." Phó Diên Thăng nói.

"..."

Mẫn đến đâu thì mẫn, nhưng chỉ nhìn qua đã thuộc được cả số điện thoại là cái loại năng lực biến thái gì cơ chứ?

Nhưng Thích Tự chỉ chấn kinh trong chốc lát, lại hỏi: "Nghe em tôi bảo, anh thấy tôi "làm loạn" hả?"

Phó Diên Thăng: "Nhân viên quản lí của bất kì công ti đã niêm yết nào cũng phải đạt chuẩn tư cách nhậm chức. Thân mang trọng trách của một giám đốc điều hành mà cậu lại lừa trên gạt dưới, để một người không biết gì về sự vụ của công ti đi làm thay như vậy, chẳng lẽ còn không phải làm loạn?"

Thích Tự: "Nhưng tôi đâu có để nó xử lí công việc, chỉ là ngồi đó diễn kịch thôi mà."

Phó Diên Thăng: "Tôi biết cậu làm vậy là có lí do, nhưng quốc có quốc pháp, công ti cũng có quan quy, cậu phải nắm được những thường thức cơ

bản này. Thà cậu xin nghỉ để ra ngoài điều tra, cũng còn hơn là làm như vậy, nếu không sẽ chỉ khiến người khác nghĩ cậu không coi công ti ra gì thôi... Một khi để người ta phát hiện ra cậu tìm người đi làm thay, tín nhiệm dành cho cậu coi như mất sạch, tất cả những gì cậu kí duyệt cũng đều có thể mất đi hiệu lực và lợi ích pháp lí..."

Thích Tự không phân bua nổi, chỉ đành nhắc đến Thích Nguyên Thành làm chỗ dựa: "Tôi có nói chuyện này cho ba rồi, ông ấy còn chẳng thấy sao mà anh cứ ôm khư khư mấy cái quy định đó làm gì."

Phó Diên Thăng bất đắc dĩ nói: "Lại ý mình là con trai cổ đông, lạm dụng quyền lực..."

Thích Tự kiêu ngạo ưỡn ngực xùy một tiếng, bộ dạng rõ là "ông đây cứ thế đấy anh làm gì được".

Phó Diên Thăng chỉ nhìn hẩn thờ dài, không nói gì nữa.

Hai người đi rửa tay, không bao lâu sau đã có phục vụ bắt đầu mang đồ ăn vào.

Tuy cùng là steak, nhưng đồ ăn và súp khai vị đều khác với lần trước, vì vậy trải nghiệm vẫn rất mới mẻ.

Đang ăn, Thích Tự chợt nhớ đến thắc mắc hồi chiều, không nhịn được mà hỏi: "Chiều nay anh gọi cho tôi có việc gì không?"

Phó Diên Thăng nhìn về phía hẩn: "Cậu quên hôm nay là ngày gì rồi à?"

Thích Tự ngơ ngác một chút rồi mới nhớ ra: "À, có nhớ."

—Hôm nay chính là ngày hợp đồng trò chuyện giữa hẩn và Phó Diên Thăng đến hạn.

Nhưng từ khi nhận ra Phó Diên Thăng thích mình, Thích Tự cũng không để ý đến chuyện hợp đồng này nữa, bởi vì hắn cảm thấy quyền chủ động bây giờ đã về tay mình. Chỉ cần hắn đồng ý, hắn là Phó Diên Thăng sẽ đi cùng phải không.

Phó Diên Thăng vừa cúi mắt cắt steak, vừa nói: "Vốn định gọi cậu cũng để hẹn đi ăn."

Lời giải thích này quá hợp lí, khiến Thích Tự không thể nào tiếp tục hoài nghi quan hệ giữa đối phương và Ngô Song, chỉ đành tiếp tục đề tài mà Phó Diên Thăng đã gợi ra: "Phải rồi, làm gì cũng phải đến nơi đến chốn, bữa cơm này nên là tôi mời anh mới phải."

Nghe tới bốn chữ "đến nơi đến chốn", Phó Diên Thăng liền nhìn hắn với ánh mắt kì lạ.

Thích Tự thản nhiên nói: "Nói thế nào thì chuyện hôm nay cũng phải cảm ơn anh."

Phó Diên Thăng: "Tiện thể thôi, cần gì trịnh trọng thế."

Thích Tự chân thành nói: "Không chỉ hôm nay, mà còn cả một năm vừa qua nữa, tôi cũng gây cho anh không ít phiền phức rồi, cảm ơn anh vì đã luôn kiên nhẫn tới tận bây giờ. Những điều anh dạy, đều rất có ích đối với tôi..."

Lời cảm ơn như đang dẫn tới hồi kết này khiến sắc mặt Phó Diên Thăng lập tức ngưng trọng, lại như mông lung không hiểu gì.

Bởi vì thái độ rất cung kính, Thích Tự chỉ giống như một học trò ngoan đang thể hiện lòng tôn sư trọng đạo.

Nhưng chính điệu bộ ấy, cũng như phân biệt rạch ròi giữa hắn của hiện tại và hắn của một năm qua, mơ hồ ám chỉ rằng tối nay chính là đường ranh

giới—qua đêm nay, quan hệ giữa bọn họ cũng kết thúc, sẽ không có một khởi đầu mới nào, mà chỉ là tương lai chia xa.

Thích Tự thấy đối phương không nói gì, lại chủ động nâng cốc về phía người kia: "Thầy Phó, anh vui không?"

Hai li rượu chạm vào nhau, âm vang lên thanh thúy. Phó Diên Thăng lạnh giọng nói một câu: "Sao tôi lại vui?"

Thích Tự cười nói: "Tôi tốt nghiệp, tức là anh thoát rồi đấy."

Phó Diên Thăng: "..."

Phải rồi, trước kia Phó Diên Thăng lúc nào chả chê hăn ngốc, chê hăn làm phiền giấc ngủ của mình?

Một khi hợp đồng kết thúc, hăn sẽ không còn chạy theo Phó Diên Thăng mỗi ngày để hỏi về những vấn đề ngây ngô, không giở tính trẻ con cáu bẳn, hay mè nheo đòi Phó Diên Thăng tiếp chuyện giữa đêm hôm khuya khoắt như một đứa học sinh tiểu học không hiểu chuyện như thế nữa. Hăn là phải vui chứ.

Thích Tự lại nói: "Ba tôi vẫn bảo, ngàn vàng cũng khó mà mua được người như ý. Đến khi gặp anh tôi mới hiểu được ý nghĩa của câu nói này, dù rất không nở rời khỏi anh, nhưng biết làm sao, tôi hiểu là trên đời này có những chuyện không thể cưỡng cầu được..."

Phó Diên Thăng: "..."

Thích Tự nhấp một ngụm rượu, lại trịnh trọng cam kết: "Nhưng mà dù sao thì, sau này anh cứ việc đến tìm tôi nếu cần, tôi sẽ luôn nhớ kĩ ân tình này."

Phó Diên Thăng nhìn Thích Tự chăm chăm, giống như đang cố gắng xác định có phải thanh niên kia lại đùa mình nữa không.

Thích Tự cười thầm trong lòng, không như lần trước vì thấy Phó Diên Thăng sa sút tinh thần mà chính mình cũng rối loạn theo, lần này hẳn chỉ hoàn toàn chìm đắm trong khoái cảm đùa giỡn đối phương.

Nhìn ra chút biến hóa nho nhỏ trên nét mặt và thái độ của người kia sau vài câu nói của mình, hẳn liền cảm thấy thành tựu khó tả.

Nhưng có kinh nghiệm từ lần trước, Thích Tự cũng biết hăng quá sẽ hóa dở. Hẳn chu đáo rót cho Phó Diên Thăng thêm ít rượu, hỏi: "Steak hôm nay được không?"

"...Rất ngon." Phó Diên Thăng điều chỉnh lại ánh mắt để giấu đi tâm trạng của mình, nhưng vẫn không thể giấu đi tinh thần có phần mất tập trung bởi mấy câu nói của Thích Tự.

Trong lúc ăn, thi thoảng Phó Diên Thăng còn nhìn Thích Tự đầy dò xét, không biết là đang hoài nghi chính mình, hay hoài nghi cả thế gian này.

Ăn xong, Thích Tự kêu phục vụ lên dọn bàn, còn gọi thêm hai chai rượu và một ít đồ nhắm như hạt điều và hạnh nhân tẩm muối, sau đó quay ra nói với Phó Diên Thăng: "Thầy Phó, hôm nay là ngày đặc biệt, chúng ta uống nhiều một chút đi, không say không về."

Phải nửa phút sau, Phó Diên Thăng mới giương mắt lên nhìn về phía Thích Tự, trầm giọng hỏi: "Thích Tự, rốt cục là cậu có ý gì?"

"Ý gì là ý gì?" Thích Tự tiếp tục giả ngu, nhưng trong lòng đã nở hoa từng bừng—Rốt cục cũng buộc người này phải tiến một bước trước rồi!

Phó Diên Thăng nói với vẻ nghiêm túc: "Cậu gọi tôi đến đây, chỉ để nói với tôi mấy lời kia?"

Thích Tự thỏa mãn nhìn bộ dạng thất thố của Phó Diên Thăng, hỏi lại: "Vậy anh hi vọng tôi sẽ nói gì với anh?"

Bắt gặp nét tinh quái lộ ra trong ánh mắt của Thích Tự, người kia có phần hơi sững sốt, sau đó đột nhiên cười phá lên vì bị chọc tức, mất một lúc mới trầm tĩnh lại, ngả người ra ghế rồi lắc đầu nhận xét: "Cậu đúng là ghê gớm rồi đấy..."

Thấy Phó Diên Thăng đã nhìn thấu trò đùa của mình, Thích Tự cũng không cố ra vẻ nữa, ngược lại còn kiêu ngạo hỏi: "Thầy, thấy tôi diễn thế nào?"

Phó Diên Thăng liếc hẩn một cái, nghiêng răng nói: "Chân thành tha thiết... thiếu chút nữa là tôi tưởng thật rồi."

Thích Tự thầm chúc mừng bản thân vì đã lừa được Phó Diên Thăng thêm một lần nữa, đặc ý đến quên cả trời đất. Đúng lúc này, hẩn thấy người kia bỗng nhiên đứng dậy, từng bước đi về phía mình.

Thích Tự ngẩn người, hoảng hốt nghĩ thấy mùi nguy hiểm.

Phó Diên Thăng lại gần đối phương, nhìn xuống cậu "học trò thông minh" ngày càng xảo trá này với tâm trạng phức tạp không thôi.

Hẩn vẫn nhớ rõ cảnh tượng lần đầu tiên bọn họ gặp nhau ở Skyline—

Lúc bị Thích Tự thách thức đòi hôn, mới đầu hẩn đã có ý kháng cự, bởi vì vẻ ngoài của người kia quá chói mắt, ngời đó thôi đã thu hút không biết bao nhiêu là ánh nhìn, tùy tiện hôn đối phương sẽ chỉ biến hẩn thành một kẻ lưu manh háo sắc.

Nếu được, Phó Diên Thăng hi vọng mình có thể gặp được đối phương trong một hoàn cảnh thích hợp hơn, thỏa đáng hơn mà không phải ở tại quán bar, diễn trò cho không biết bao nhiêu người nhìn như vậy.

Chỉ là dù lí trí có giãy dựa thế nào, rốt cục hẳn vẫn bị quyến rũ.

Nhìn ra vẻ mong đợi trong ánh mắt khiêu khích của Thích Tự, hẳn hoàn toàn không có cách nào "kháng cự".

Ấy là lần đầu tiên Phó Diên Thăng nhìn thẳng vào tính hướng của mình—không những đi hôn một cậu trai xa lạ, mà khi nhìn ra phản ứng vụng về trái ngược hoàn toàn với điệu bộ phách lối của người kia trong nụ hôn, rung động lại càng trở nên mãnh liệt hơn...

Hắn biết hành vi bốc đồng đầy cảm tính này trái ngược hoàn toàn với tác phong đề cao lí trí của mình trước giờ, nhưng rồi vẫn trăm phương ngàn kế nghĩ cách tiếp cận đối phương, dùng một năm quen mạng để tìm hiểu về người kia, từ tính cách, sở thích cho đến thói quen, tam quan... giống như đang tiến hành một cuộc thẩm tra đặng đặng mà ngọt ngào.

Vốn chỉ muốn khảo nghiệm liệu đối phương có đáng để mình yêu hay không, mà chẳng ngờ, thân làm giám khảo cũng ngày càng lún sâu, ngày càng mất khống chế trong chính cuộc khảo nghiệm của mình.

Nhất là khoảng thời gian hơn một tháng nay, Thích Tự quả thật đã khiến Phó Diên Thăng phải kinh ngạc với tốc độ trưởng thành của mình—ngày càng nhanh nhạy, thần bí, khiến hẳn không còn có thể nhìn thấu hoàn toàn, cũng ngày càng hiểu được cách nắm bắt hẳn, liên tục quyến rũ hẳn bằng chính những gì được "dạy", khiêu chiến sự nhẫn nại của hẳn...

"Cá nhỏ, trưởng thành thật rồi..."

Phó Diên Thăng không đầu không đuôi nói một câu như vậy, rồi cứ thế cúi người, hai tay chống lên hai thành ghế của Thích Tự, khóa người kia giữa lồng ngực mình và lưng ghế.

Thích Tự không hề biết người đàn ông này đã kịp suy nghĩ bao nhiêu thứ trong vùn vụt mấy giây vừa rồi, chỉ không khỏi kinh ngạc vì hành động đột

ngột này của đối phương: "Anh định làm gì?"

Phó Diên Thăng nhìn hấn với ánh mắt sáng quắc, lại nhớ tới bộ dạng thấm đẫm rượu đỏ lần trước của Thích Tự ở đúng vị trí này.

Hấn đã nhịn quá lâu, rốt cục không nhịn nổi nữa rồi.

"Cậu còn không biết tôi muốn làm gì?" Phó Diên Thăng khàn giọng nói một câu, rồi làm bộ ghé xuống trước mặt người kia.

Thích Tự thấy thần kinh ngày một đình trệ, nhịp tim thì nổi bão—dĩ nhiên hấn đoán được người kia muốn hôn mình, nhưng rõ ràng Phó Diên Thăng còn chưa nói gì, chưa thẳng thắn ra mà đã muốn hôn hấn rồi? Sao hấn có thể đồng ý được!?

Trong nháy mắt người kia tiến đến, Thích Tự đã nhanh tay chặn lại môi của đối phương.

Ánh mắt Phó Diên Thăng trở nên lạnh lẽo, toàn thân tỏa ra khí thế hung hãn chưa từng thấy.

Hết lần này đến lần khác, hấn nhận được ám chỉ, nhận được tín hiệu, để rồi ngay trước lúc hành động thì lại bị cự tuyệt—không ai có thể chịu đựng loại bỡn cợt ấy mãi như vậy. Lần này, hấn không thể dung túng cho đối phương được nữa.

Nhận ra Phó Diên Thăng muốn hành động thật, còi báo động trong đầu Thích Tự mới rú lên điên cuồng. Trong lúc bối rối, hấn cứ thế buột ra vấn đề đã muốn hỏi từ lâu: "Phó Diên Thăng, anh thích tôi phải không?"

Phó Diên Thăng nắm lấy cổ tay hấn, kéo bàn tay đang chặn lại trước môi mình ra.

"Cậu muốn biết à..." Người kia cười cười lăm băm một câu, lại dụ dỗ nói với âm giọng chỉ hai người nghe được, "Được thôi, hôn cái đi rồi tôi nói cho."

Thích Tự: "..."

Rõ ràng cũng biết Phó Diên Thăng đã nhận ra từ đầu, nhưng lúc này nghe đối phương nói ra những lời ấy, Thích Tự vẫn cứ tức đến trợn mắt!

Đến nước này rồi mà Phó Diên Thăng vẫn còn có thể trêu hấn?

Như hòng áp chế nhuệ khí của đối phương, Thích Tự nghiêm nghị nói: "Phó Diên Thăng, tôi không phải gay."

Phó Diên Thăng chấn động toàn thân, như thể vừa được nghe một câu đùa thể kị, giận quá hóa cười: "Cậu không phải gay? Vậy sao năm ngoái còn ghẹo tôi ở bar?"

Thích Tự giải thích: "Vì em tôi quen bạn trai, tôi cũng muốn xác định tính hướng của mình nên mới chọc anh, nhưng tôi không hề có hứng thú gì với đàn ông."

Ánh mắt Phó Diên Thăng lóe lên vẻ kinh ngạc, hấn nhớ đến những lần người này liên tục từ chối mình, không biết là không thể tin hay không thể tiếp nhận, mà tất cả thống khổ đều chợt hiện hết cả trên mặt.

Chứng kiến mọi cảm xúc mà Phó Diên Thăng phơi bày, Thích Tự cũng không khỏi ngây ngấn, bởi vì hấn chưa bao giờ nghĩ mình sẽ nhìn thấy nét mặt "thống khổ" ấy ở đối phương.

Nhưng sự thật là Thích Tự không có cố ý làm bộ làm tịch hay gì. Hấn nói vậy cũng vì muốn Phó Diên Thăng hiểu rằng—đối phương chính là độc nhất vô nhị đối với mình, hấn cũng chỉ mong mình sẽ được tôn trọng, được đối xử thật tốt.

Phó Diên Thăng trầm mặt dò xét hẳn vài giây, sau đó chậm rãi đứng thẳng dậy, lùi về phía sau.

Thích Tự không khỏi căng thẳng, trong lúc hẳn còn cho rằng đối phương đã quyết định từ bỏ, người kia bỗng dưng cầm li rượu đổ trên bàn lên, hơi nghiêng một chút, rót toàn bộ nửa phần rượu còn lại trong li xuống người hẳn.

Dịch rượu đỏ rục men theo xương quai xanh, nhanh chóng thấm vào vạt áo trước của hẳn. Thích Tự rùng mình đứng bật dậy, không thể tin những gì Phó Diên Thăng vừa làm với mình...

Phó Diên Thăng đặt lại li rượu về bàn, âm trầm nhìn thẳng đối phương, một tay mơn trớn từ dưới cổ, thuận thế nắm lấy cằm hẳn: "Đã không phải gay, thì sao lần trước còn câu dẫn tôi nhiệt tình thế?"

Nói xong câu này, Phó Diên Thăng cũng lập tức nghiêng người tới.

...

Trong nháy mắt bị hôn, Thích Tự vẫn còn đang chấn kinh—người đàn ông này điên rồi à? Hay là cũng có ý định vạch mặt hẳn từ trước? Sao có thể chơi trò lưu manh thế này!?

Đến khi mọi thần kinh cảm giác đều đã bị môi lưỡi của đối phương càn quét, Thích Tự mới buộc phải dừng lại những suy nghĩ kia.

Hương vị nam tính quen thuộc, tiết điệu liếm mút quen thuộc, pha giữa mùi rượu và mùi thuốc, đồng loạt quấy cho đầu óc Thích Tự cứ thế nhào ra.

...

Lúc mới bắt đầu, Phó Diên Thăng không quá dịu dàng, thậm chí còn có phần hung hăng thô bạo. Nhưng nhận ra Thích Tự không hề có ý kháng cự,

hắn lập tức điều chỉnh sức tấn công chậm lại, biến nụ hôn trở nên ôn nhu như tỏ ý xoa dịu, đồng thời lướt tay ra sau tai đối phương, vừa hôn vừa vuốt ve da thịt nơi này.

Nụ hôn khiến cả người Thích Tự run lên từng đợt như có điện chạy qua, cảm tưởng xương cốt toàn thân cũng ngập trong một bể chua chua ngọt ngọt, một chút lại nở, một chút lại mềm.

Hắn vốn chỉ định không kháng cự Phó Diên Thăng, nhưng không ngờ...

Lại thích đến vậy..!!

Thậm chí còn hơn cả nụ hôn đầu tiên trong trí nhớ...

Khả năng là vì lần ấy, đối phương vẫn là một người xa lạ, hắn cũng chỉ đơn thuần có cảm giác trải nghiệm, không hề có sự đồng điệu mãnh liệt về tâm hồn. Nhưng lần này, Thích Tự biết đối phương là Phó Diên Thăng, là người đã bồi bạn với hắn suốt 16 tháng trời, khiến hắn khâm phục sùng bái vì sở hữu năng lực và đầu óc tuyệt đỉnh, cũng khiến hắn giận đến ngứa răng vì vô vàn những chiêu trò và mưu kế—Nghĩ đến một người xưa nay tinh táo lí trí như đối phương lại đang mất không chế mà hôn mình, làm với mình những hành động thân mật này, toàn thân toàn tâm Thích Tự đều cảm thấy thỏa mãn hơn bao giờ hết.

Kết thúc nụ hôn, hai người hơi tách ra một chút. Nhìn ánh mắt nhuốm màu ham muốn không khác gì mình của Thích Tự, Phó Diên Thăng như bắt được chứng cứ không thể chối cãi, nghiêng răng nói: "Cậu còn nói mình không phải!?"

Lí trí yếu ớt dần quay về, Thích Tự nghĩ đến chuyện Phó Diên Thăng làm với mình, lòng tự tôn cao vút lại như bị đá kích, tức tối hàm hồ nói: "Tôi không phải! Tôi..."

Phó Diên Thăng vẫn chưa bình ổn lại hơi thở nặng nề, mắt đã ánh lên vẻ hung hăng, một lần nữa hôn tới.

"Ừm...!" Thích Tự chưa kịp phân bua đã bị chặn miệng, một lần nữa chìm vào kỹ thuật điêu luyện của đối phương, cảm giác tê rần trên da đầu cũng nhanh chóng trở lại, không còn biết mình đang định nói cái gì...

...

Đúng lúc máy hát phát đến ca khúc "Sealed with a Kiss" của Jason Donovan, Phó Diên Thăng vòng tay ôm lấy hắn. Mỗi lời hát "sealed with a kiss" vang lên, người kia lại mồm lên môi hắn, liên tục hỏi lại đúng một câu "có phải không?", cứ như vậy bào mòn ý chí của Thích Tự, buộc hắn buông bỏ mọi chấp niệm với tự tôn, với thắng thua.

Nội tâm Thích Tự vẫn không ngừng giằng co giữa "cứng rắn lên" và "chỉ một chút nữa thôi", cơn giận cũng còn đó, nhưng Thích Tự đã chẳng còn sức đâu để mà giải thích. Tự như với từng câu hát "sealed with a kiss", với ánh mắt thâm tình mà hiểu thấu của Phó Diên Thăng, với cảm giác trầm mê khi cả hai hôn nhau lúc này, hắn cảm thấy có nói gì cũng thật thừa thãi...

Giờ khắc này, hắn đã thua.

...

Nhưng cũng chỉ là trong giờ khắc này mà thôi.

- Hết Q2 -

*****

<Epilogue>

Phó Diên Thăng: "Em nhầm rồi."

Thích Tự: "Tôi không nhầm!"

Phó Diên Thăng: "..."

Thôi, còn nhiều thời gian, đợi lên giường đã... Ừm, sau này sẽ dạy dỗ dần dần.

-

vtrans by xiandzg

T/N: Nửa sau chương này mình dùng bản nay Hi mới up lên Weibo cho high chứ không dùng bản chong xáng trên TG nhé:))))

Vậy mà hôm qua bản chong xáng mới lên được hai tiếng đã bị Tấn Giang gỡ xuống rồi, nay mới được mở lại sau khi Hi sửa lại một vài chỗ từ ngữ được cho là "nhạy cảm" thôi =)))) Cho nên ai còn hi vọng vào cảnh nóng công khai của hai bạn thì từ bỏ dần đi nha:">

Đọc stt của Hi trên weibo mà thấy vừa thương vừa buồn cười, dịch lại cho mọi người hiểu sơ tình huống hôm qua một chút—

=> Bản mọi người vừa đọc là bản high rồi, chứ bản hôm qua mình đọc nó không sắc tình vậy đâu =)))

=> Đã sửa, hiện tại thầy tôi có thể hôn thoải mái mà không đau lưng rồi =))))

Bonus: Giấy nghỉ phép (trên Tấn Giang)

"Phó tiêu công lấy Lamborghini của anh chở Cá nhỏ đi ăn sủi cảo rồi, ngày 1/7 sẽ quay lại." => Tức là hôm nay không có chương mới đâu (vì có 60 bản high bên wb rồi), mai có 61 mình lại trời lên sau nhé ♡

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẤU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 61: Một Hợp Đồng Mới

Đến khi ca khúc qua đi, Thích Tự dần bình tĩnh lại, lí trí bị đè ép này giờ mới một lần nữa vận hành, nhắc nhở hấn về những gì vừa xảy ra.

Người đàn ông này dám tưới rượu lên người hấn...?

Dám dùng thủ đoạn này lừa hấn vào hôn...!?

Lại còn hôn lâu như vậy...???

Thích Tự dần kiểm soát lại cơ thể mình, ủn lồng ngực của đối phương ra.

Nhận thấy hấn kháng cự, lần này Phó Diên Thăng cũng không tiếp tục gây sức ép mà chỉ quyến luyến nhìn lại, đến khi bị Thích Tự giương mắt nhìn chăm chăm mới cười nhẹ một tiếng rồi buông ra.

Trước khi buông ra, người kia vẫn không quên vò vò tóc Thích Tự một chút.

"... Tôi đi thay quần áo." Thích Tự né đi, xoay người vào phòng ngủ.

Nhưng giữa phòng ngủ với phòng khách không có cửa, Thích Tự ngẫm lại thấy sai sai, bèn cầm áo sơ mi mới vào phòng tắm, đóng cửa khóa lại rồi mới thở phào nhẹ nhõm.

Chỉ là nhìn thấy bộ dạng lộn xộn của mình trong gương thì lại không khỏi sửng sốt.

Mất hồn mấy giây mới phát ra được một tiếng "Đệt".

Nhất định là do hãn quá ít kinh nghiệm ở phương diện này... cho nên mới thế mà đã... thành ra cái dạng như bây giờ.

Thích Tự quệt ngón cái qua bờ môi đã phát đau, sau đó vãi nước lên mặt, lúc rửa cũng thiếu điều muốn ụp cả mặt xuống bồn vì xấu hổ và giận dữ.

Được lắm, Phó Diên Thăng...

Sao bảo không cưỡng ép cơ mà?

Vậy vừa rồi là cái gì?

...

Thích Tự khẽ cắn môi, quyết định nuốt lại lời giải thích muốn nói để trừng trị đối phương cho hả.

Thay quần áo xong, Thích Tự điều chỉnh lại tâm trạng của mình một chút, hít sâu vài hơi rồi mới lạnh mặt đi ra ngoài.

Phó Diên Thăng ngồi trên sofa, có vẻ cũng đã tỉnh táo lại.

Người kia đang hút thuốc, trông thấy Thích Tự đi ra, ánh mắt lại lập tức dán chặt về phía hãn, khóe miệng hơi cười như thể vẫn chưa đủ thỏa mãn.

Thích Tự thấy vậy mà máu nóng lại nổi lên, nhưng nghĩ đến mục đích trước mắt, hãn biết hiện tại mình không thể hành động theo cảm tính.

"Thầy Phó..." Sau khi ngồi xuống đối diện người kia, Thích Tự mới điềm tĩnh mở miệng, "Tôi muốn nói chuyện tử tế với anh."

"Cậu nói đi." Phó Diên Thăng gảy gảy đầu thuốc vào gạt tàn, có thể là nhờ những nụ hôn vừa rồi mà biểu cảm gương mặt hiện tại rõ thỏa mãn, ngữ điệu cũng vô cùng dịu dàng, giống như Thích Tự có nói ra yêu cầu gì thì hãn vẫn sẵn sàng bao dung.

"Thật ra những gì tôi nói trong lúc ăn, không hoàn toàn là diễn trò..." Thích Tự yên lặng nhìn sang hẳn, nói, "Tôi thật lòng mong anh có thể tiếp tục ở lại bên cạnh mình. Tôi cũng đoán được đại khái thứ anh muốn là gì, nhưng trước đó vẫn luôn do dự vì anh từng nói muốn tôi cam tâm tình nguyện, trong khi tôi không chắc mình có thể cho anh điều anh muốn."

Phó Diên Thăng nói đùa: "Vì cậu không phải gay?"

"Không chỉ có vậy." Thích Tự nhắm mắt ngưng thần, tránh đi vấn đề khiến mình cảm thấy lúng túng, "Tôi có trách nhiệm cần gánh vác, anh cũng hiểu mà phải không?"

Phó Diên Thăng cũng đoán được đây là cái cớ Thích Tự sẽ dùng để từ chối mình. Hẳn hiểu, suy cho cùng nguyên nhân vẫn là những điều như thân phận và trách nhiệm.

Trong khi còn đang suy nghĩ xem nên thuyết phục đối phương thế nào, Phó Diên Thăng đã thấy Thích Tự ngược mắt lên một lần nữa, nói với giọng mỉa mai: "Nhưng mà vừa rồi... xem ra anh cũng không tuân thủ hứa hẹn ngày đó, vẫn cưỡng ép tôi đấy thôi."

Phó Diên Thăng nhướng mày: "Hửm?"

Thích Tự: "Cho nên tôi thấy, việc này cũng không phải không thể bàn, Thầy Phó nói có phải không?"

Phó Diên Thăng nhìn qua Thích Tự, càng cảm thấy hứng thú hơn với đối phương—rõ ràng chỉ mười mấy phút trước, người này còn đang bị mình hôn đến mềm người, động tình hiện hết cả lên mặt mà bây giờ đã có thể gương nanh múa vuốt bàn điều kiện với hẳn ngay được rồi.

Phó Diên Thăng gác một chân lên, hơi ngả người ra sofa, nói với giọng thích thú: "Nói thử ý của cậu một chút đi."

Thích Tự nói: "Anh từng bảo ở giai tầng này của tôi, phần lớn mỗi quan hệ chỉ là để đổi lấy lợi ích. Anh đã có ý với tôi, tôi cũng muốn cầu cạnh anh, cho nên tôi muốn lấy đây làm điều kiện để giữ anh lại bên mình."

Phó Diên Thăng: "Lấy gì làm điều kiện? Thân thể à?"

Thích Tự: "Ừm."

"Nhưng tôi không chỉ muốn thân xác của cậu." Phó Diên Thăng dùng tay cầm thuốc chỉ vào ngực mình, "Mà còn cả chỗ này nữa."

Thích Tự kiên trì nói: "Tôi nói rồi, cái đó thì không thể."

Phó Diên Thăng: "Cho nên ý là, cậu chỉ muốn bỏ ra thân thể mình để được tôi dạy tiếp vô điều kiện à?"

Thích Tự: "Chẳng phải đấy cũng là điều anh muốn à?"

Phó Diên Thăng nhượng mảy: "Vừa rồi tôi hôn không thích à?"

Chỉ vì lời này mà Thích Tự đã thấy hai gò má nóng bừng, hấn lạnh lòng đáp: "Thích hay không cũng không phải điều tôi quan tâm, cho nên anh không thể dùng nó làm điều kiện đàm phán. Nếu được, tôi còn hi vọng mình có thể mua được dịch vụ của anh chỉ bằng tiền."

Phó Diên Thăng: "..."

Thấy sắc mặt Phó Diên Thăng dần trầm xuống, Thích Tự lại sợ mình nói quá tàn nhẫn khiến đối phương nổi giận, bèn tiếp lời: "Tôi nhớ năm ngoái khi được ba tôi hỏi có đồng ý đến kèm cặp tôi hay không, anh đã bảo chỉ nhiều nhất là hai năm, sau đó thế nào thì còn phải xem biểu hiện của tôi... Cho nên tôi nghĩ, tôi cũng sẽ chờ xem biểu hiện của anh trong hai năm tới ra sao, rồi mới quyết định có dành thêm tình cảm cho anh hay không."

Phó Diên Thăng bật cười một tiếng, mặc dù đang bị người ta cứa dao vào lòng, hăn vẫn không khỏi thấy kích động vì điều kiện mà Thích Tự đưa ra, giống như đã gặp được kì phùng địch thủ hiểm thấy, khiến hăn muốn đánh cược tất cả một lần.

Rất được... Quả nhiên là người hăn nhìn trúng.

Phó Diên Thăng chỉ rử mắt trầm tư một chút rồi nói: "Được."

Thấy đối phương đáp ứng nhanh như vậy, Thích Tự không khỏi giật mình, vội nghĩ lại xem điều kiện vừa rồi có thiệt gì cho mình hay không: "Tôi còn có một vài yêu cầu."

Phó Diên Thăng: "Cậu nói đi."

Thích Tự bình tĩnh nói: "Trong hai năm này, trên danh nghĩa anh chính là thầy giáo tôi mời về để kèm cặp việc học hành và giải quyết những sự vụ của công ti. Anh nhất định phải hết lòng dạy bảo tôi, tuyệt đối không được để lộ ra mối quan hệ thật của chúng ta, nhất là với ba tôi."

(*từ "dạy bảo" ở đây đồng âm với "hưởng thụ")

Phó Diên Thăng: "Cậu muốn chơi yêu đương vụng trộm với tôi à?"

Thích Tự trợn ngược lông mày: "Thầy Phó, vui lòng nói chuyện nghiêm túc, chúng ta vẫn chưa đến giai đoạn yêu đương đâu."

Phó Diên Thăng: "..."

Phó Diên Thăng trầm tư một lát, lại hỏi: "Vậy cậu định giải thích với ba về mối quan hệ của chúng ta thế nào?"

Thích Tự: "Tôi vẫn sẽ trả cho anh một khoản tiền, coi như thù lao mời anh về dạy."

Phó Diên Thăng: "Cậu có thể trả tôi bao nhiêu?"

Thích Tự: "Anh muốn bao nhiêu?"

Phó Diên Thăng: "Mỗi tháng ba cậu cho bao nhiêu tiền tiêu vặt?"

Thích Tự: "Không cho theo tháng, hàng năm ông ấy cho tôi khoảng 1 triệu NDT để xài."

Phó Diên Thăng: "Là gồm cả hoa hồng từ cổ phần của cậu ở Tư Nguyên rồi à?"

Thích Tự lắc đầu: "Không, phần đó coi như tài chính do tôi tự quản lí."

Phó Diên Thăng: "Có bao nhiêu?"

Thích Tự ngờ vực: "Cái này cũng phải nói cho anh?"

Phó Diên Thăng hơi cao giọng: "Cậu muốn tôi dốc lòng dạy bảo còn gì! Về sau cũng phải dạy cậu cách quản lí tài sản nữa chứ?"

Thích Tự: "Khoảng 20 triệu NDT..."

Phó Diên Thăng gật gật đầu, nói: "Vậy sau này chia cho tôi một nửa tiền tiêu vặt đi."

Thích Tự vô thức nói: "Anh muốn nhiều vậy á?"

Phó Diên Thăng nhíu mày: "Này mà nhiều? Thử trả ít đi xem ba cậu có nghi không."

Thích Tự nghĩ bụng, thân thể cũng đem cầm rồi, giờ còn phải chia một nửa tiền tiêu vặt cho đối phương nữa thì hẳn có thiệt không?

Nhìn bộ dạng vất vả chày ra nước này của hắn, Phó Diên Thăng nhả một ngụm khói rồi trừng mắt: "Cậu còn xoắn xuýt cái gì? Tiền cậu đưa tôi quản

lí giùm thì chỉ vài phút là kiểm lại lời rồi!"

Thích Tự: "Được..."

Nếu vậy thì hình như cũng không thiệt lắm...

Thấy đã thỏa thuận xong về phần ngoài sáng, Phó Diên Thăng mới nhàn nhã nói: "Giờ bàn đến phần cậu định thỏa mãn tôi trong tối thế nào đây?"

Thích Tự giật thót tim, bỗng nhiên cảm giác người đàn ông trước mặt đã lại trở nên nguy hiểm, chỉ "Ừm" một tiếng rồi ra sức giữ vững tinh thần ứng đối tiếp.

Phó Diên Thăng xác nhận từng điều một với hăn: "Có thể hôn cậu không?"

Thích Tự nghĩ thầm, nãy đã lỡ cường điệu là quan hệ vì lợi ích, thì chắc hôn phải là phần thưởng với Phó Diên Thăng chứ nhỉ? Hăn là không nên để đối phương tùy tiện hôn mình mới đúng?

Hăn mới đang suy nghĩ dở thì đã bị Phó Diên Thăng mất kiên nhẫn thúc giục: "Tôi mới đưa ra một yêu cầu mà cậu đã do dự lâu như thế ấy hả? Rốt cục là có thành ý gì không thế?"

Thích Tự bị hăn nói cho hoảng hốt, vội nói: "Có thể..." Ngừng một chút lại nói, "Nhưng chỉ được hôn lúc có hai người thôi, mà về sau anh cũng không được cưỡng ép tôi đâu..."

Phó Diên Thăng hỏi: "Như vừa rồi có tính là ép không?"

Thích Tự: "Đương nhiên."

Phó Diên Thăng: "..."

Phó Diên Thăng lại hỏi: "Sang bên đó thì tôi ở đâu? Ở cùng cậu à?"

"Tôi có thể tìm nhà gần đó cho anh, anh muốn ở một mình hay... đều được." Thật ra Thích Tự rất mong Phó Diên Thăng sẽ đến ở cùng mình, hẳn muốn được ăn cơm người kia nấu.

Phó Diên Thăng nhíu mày: "Phải tìm nhà cho tôi để che mắt ba cậu à?"

Thích Tự: "Hoặc để về tôi sẽ thương lượng với ba, thuê chung một căn hộ lớn hơn cũng được..." Thăng thẩn thura chuyện thì chắc ba sẽ không nghĩ nhiều đâu?

Phó Diên Thăng cười cười, hỏi: "Có thể lên giường với cậu không?"

Thích Tự vội nói: "Không được!"

Phó Diên Thăng hơi trừng mắt: "Không được!?"

Thích Tự giả biện: "Đã nói rồi tôi không phải gay, hiện tại tôi chỉ không từ chối hôn anh thôi!"

Phó Diên Thăng im lặng nhìn hẳn, hồi lâu sau mới nói: "Vậy sau này thì sao?"

Thích Tự thâm nghĩ tuyệt đối không thể khiến Phó Diên Thăng mất hi vọng, trước hết phải dụ được người kia sang cái đã, dù sao những chuyện này cũng không cần ghi vào hợp đồng: "Chuyện sau này, sau này hẵng nói..."

Phó Diên Thăng nhíu mày do dự một lát, nói: "Được rồi, vẫn kí hợp đồng chứ?"

Thích Tự gật đầu: "Lần này không cần kí với Trác Thạch nữa chứ?"

Phó Diên Thăng: "Ừ, hợp đồng tư nhân thôi, để tôi soạn điều khoản rồi mai gửi cho cậu."

Thích Tự hỏi: "Công việc hiện tại của anh... xin từ chức có tiện không?"

Phó Diên Thăng đập thuốc lá vào gạt tàn, thả chân xuống nói: "Không tiện, ít nhất sẽ mất một tháng. Cuối tháng cậu cứ về trước đi, bao giờ xử lý xong công chuyện ở đây thì tôi mới sang tìm cậu được."

*****

<Epilogue>

Phó Diên Thăng: "Tôi cứ nghĩ cậu cũng thích tôi, không ngờ cậu chỉ muốn bao nuôi tôi!?"

Thích Tự: "Học Thầy một năm trời rồi, cũng đâu thể để Thầy thất vọng được?"

Phó Diên Thăng: "...Rất ưu tú."

Thích Tự: "Anh vừa mới trộm cười đúng không?"

Phó Diên Thăng *ôm tim*: "Cậu làm tôi đau lòng chết đi được rồi đây."

Thích Tự: "..."

-

vtrans by xiandzg

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẤU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 62: Hạng Mục Sau Đây

Bàn miệng về mối quan hệ mới giữa hai người xong, Thích Tự bèn chủ động đổi chủ đề: "À, anh còn nhớ vụ nhóm Tư Hàng đầu tư cổ phiếu không?"

Phó Diên Thăng: "Sao thế?"

Thích Tự: "Hôm qua tôi nghe báo, bọn họ lỗ rồi, lỗ nặng là đằng khác."

Phó Diên Thăng nói thẳng: "Cổ phiếu Vạn Hòa à? Hôm qua tin tức nói nhiều lắm, tôi thấy rồi."

Thích Tự vô thức hỏi: "Sao anh biết bọn hắn sẽ gặp chuyện?"

Phó Diên Thăng: "Tôi chỉ nói là sớm muộn rồi bọn họ cũng sẽ xảy ra chuyện, không lần này thì lần sau."

Thích Tự: "À..."

Phó Diên Thăng: "Thật ra tôi quan tâm đến chuyện trong công ti của cậu hơn, nghe em cậu bảo, có người muốn cậu kí gấp một tài liệu phải không? Nhớ cẩn thận với những gì cậu đặt chữ kí xuống."

Thích Tự ừm một tiếng, lại trầm nghĩ chờ đến khi bọn họ kí xong hợp đồng mới là lúc nào cũng có thể hỏi ý kiến của Phó Diên Thăng được rồi.

Không thể phủ nhận một điều là đối với Thích Tự, hiện tại Phó Diên Thăng vẫn còn quá thần bí, khó mà nắm bắt cho được.

Ví dụ như chuyện của Ngô Song, lại ví dụ như vụ chơi cờ phiếu của Tư Hàng... Thích Tự được trực giác kì quái không ngừng mách bảo rằng Phó Diên Thăng có liên quan gì đó đến những sự việc này, nhưng ngoài việc phát giác ra người kia chỉ đang giúp mình thì hẳn không tìm được bất kì chứng cứ nào chứng tỏ mối liên quan ấy.

Nghĩ đến việc mình sắp có thể buộc người này lại bên mình, mua đứt hai năm sự nghiệp của đối phương mà Thích Tự lại không khỏi hưng phấn... không sao, cho dù người này có bao nhiêu bí mật đi chăng nữa, hẳn cũng sẽ đích thân đào bới tất tần tật trong quãng thời gian ở chung sau này.

Lát sau, khoảng 11h là Phó Diên Thăng đứng dậy chuẩn bị về.

Thấy người kia không quá phận đòi "ngủ lại" hay "ngủ chung" gì đó, Thích Tự cũng thoáng thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng ra đến cửa, Phó Diên Thăng như nghĩ ra gì đó, quay lại nhìn hẳn rồi gọi tên: "Thích Tự."

Thích Tự: "Hửm?"

Phó Diên Thăng ngoắc ngoắc tay với hẳn: "Cậu lại đây."

Thích Tự chậm rãi bước qua, đến khi hai người chỉ còn cách nhau chừng một bàn tay thì dừng lại: "Sao thế?"

Phó Diên Thăng: "Tôi sắp về đến nơi rồi mà cậu không định biểu lộ gì à?"

Thích Tự có chút căng thẳng: "Biểu lộ gì cơ?"

Phó Diên Thăng điểm nhẹ lên môi mình một cái.

Thích Tự: "???"

Thấy Phó Diên Thăng cứ ung dung đứng đấy chờ hẳn chủ động hôn, Thích Tự không nhịn được mà hỏi: "Nãy hôn nhiều thế rồi mà chưa đủ à?"

"Bây giờ tôi chỉ có thể yêu cầu mỗi chuyện này mà cậu cũng không định thỏa mãn?" Phó Diên Thăng hí mắt uy hiếp, "Rốt cục cậu có tôi muốn kí hợp đồng nữa không? Hiện tại tôi vẫn chưa xin từ chức đâu."

Thích Tự: "..."

Thích Tự làm bầm một câu: "Thì cũng đã kí hợp đồng đâu?"

Phó Diên Thăng: "Không phải sớm muộn rồi cũng kí à?"

Thích Tự có chút lung lay, chặc lưỡi ra vẻ "Đến chịu anh" rồi đột nhiên tiến lại gần, một tay vuốt mặt Phó Diên Thăng, mỗ lên môi người kia một cái như lúc nãy đối phương đã làm với mình: "Rồi đó."

Phó Diên Thăng dở khóc dở cười: "Thế thôi?"

Thích Tự ra vẻ bình tĩnh: "Đừng có được voi đòi tiên."

Nói xong định lùi lại luôn thì chỉ một giây sau, cổ tay của hắn đã bị Phó Diên Thăng giữ lại.

Thích Tự: "...!?"

Phó Diên Thăng hơi dùng lực, lần nữa kéo người vào lồng ngực mình, một tay siết quanh eo hắn, một tay nắm lấy cổ tay hắn, dùng ngón trỏ và ngón giữa gáy mở bàn tay đang nắm lại của hắn, đánh giá: "Đôi khi tôi cũng phải thắc mắc, rốt cục là cậu lấy đâu ra dũng khí mà dám ghẹo tôi thế, từ năm ngoái ở trong bar, rồi cả trước cổng chung cư Lâm Uyên hôm trước nữa..." Người kia nhú mày, "Nghĩ tôi không dám làm gì với cậu à?"

Cứ tưởng Phó Diên Thăng sẽ được đà lấn tới, Thích Tự bèn nhìn đối phương chăm chăm, nhưng Phó Diên Thăng lại chỉ cào cào một chút vào

lòng bàn tay hần, "Thôi, còn nhiều thời gian..." Nói xong cũng buông hần ra rồi mở cửa đi luôn.

Thích Tự đứng chờ tại chỗ siết chặt nắm đấm, buông ra, nắm lại, rồi lại buông ra. Ngẫm thấy vẫn chưa phát tiết đủ, hần lại về phòng ngủ đánh đập chiếc gối ôm vuông.

Đang đánh lấy đánh để thì nhớ đến cảm giác khi hôn Phó Diên Thăng lúc này, Thích Tự lại ngơ ngác ngồi xuống, đần người ra ôm chiếc gối kia hồi lâu.

Đến khi tỉnh người lại, mới ảo não phun ra một tiếng "Fuck".

Thế này thì hỏng, hợp đồng còn chưa kí mà hần đã bắt đầu lo liệu sau này có để lộ ra sơ hở hay không rồi.

*

Sáng hôm sau, Thích Tự đi làm trở lại sau mấy ngày. Trông thấy hần, từ trên xuống dưới ở công ti vẫn cung kính gọi "Thích tổng" như cũ, ngoại trừ nữ nhân viên tiền sảnh tỏ ra nhiệt tình thái quá hơn, ánh mắt và thái độ của mọi người còn lại đều không có gì thay đổi.

"Thích tổng, đây là pudding caramel tôi mới làm hôm nay!" Quách Xảo đã lớn mật đến độ chủ động bưng đồ ăn vặt ra chào hỏi hần.

Thích Tự giật mình, lạnh lùng từ chối: "Cảm ơn, tôi không ăn đâu."

Quách Xảo: "???"

Thích Tự đi về văn phòng mình, nghĩ lại vẻ mặt tan nát cõi lòng vừa rồi của Quách Xảo mà thấy có gì đó sai sai.

"Thích tổng." Ngô Song nhớ ra một chuyện, nhắc hần, "Hôm qua cậu đi vội quá, quên cả ăn Häagen-Dazs, tôi để tạm vào tủ lạnh trong pantry công

ti rồi đấy."

Thích Tự ngạc nhiên: "Häagen-Dazs?"

Ngô Song: "Hôm qua cậu bảo tôi mua cho cậu mà..."

Khóe mắt Thích Tự giật một cái, rốt cục hẳn cũng nhận ra cái gì sai sai.

Ngồi về bàn, việc đầu tiên hẳn làm là nhắn tin hỏi Thích Phong đã ăn tổng cộng bao nhiêu đồ ăn vặt của nữ nhân viên tiền sảnh, sau đó bật máy tính lên, nhìn lướt qua nhật kí làm việc đối phương ghi chép lại rồi quay ra xử lí một chút việc vặt.

Nửa tiếng sau, Thích Tự nhận được email của Cố Sóc.

Hắn trực tiếp mở ra bằng di động. Ở trong thư, Cố Sóc đã chỉ ra những vấn đề nổi cộm của phần tài liệu hôm qua.

Trên đó nói bình thường ra, công ti cho phép bộ phận tiêu thụ online lẫn offline hạ giá bán của những hàng tồn kho. Nhưng trong một vài trường hợp đặc biệt, sau khi hạ giá, hàng tồn còn có thể được đổi nhãn mác để chuyển sang bán dưới những kênh phân phối thứ cấp.

Hình thức xử lí này rất phổ biến ở những công ti nhỏ cần lợi nhuận và hồi vốn, không quá chú trọng đến giá trị thương hiệu, nhưng không lí nào lại xuất hiện ở một công ti như MeiWei.

Dù có giảm giá thì trang phục của MeiWei vẫn có hạn ngạch nhất định. Theo những số liệu mà Thích Tự điều tra được về các cửa hàng offline, phần lớn giá sau sales đều không thấp hơn 60% giá gốc, bởi mức độ ấy vẫn đem lại 100% lợi nhuận ròng. Do đề cao giá trị thương hiệu, hàng tồn của MeiWei thà bị đưa về xưởng để tiêu hủy chứ cũng không bán ra với giá thấp hơn nữa.

Cố Sóc chỉ ra, trong tài liệu không hề định nghĩa thế nào là tình huống đặc biệt, cho nên bản thân phương án này đã là một cái lỗ hổng để lợi dụng.

Hắn không biết trước giờ phương án này đã được áp dụng hay chưa—nhưng nếu rồi thì đây rất có thể chính là cách hợp thức hóa những việc làm bẩn thỉu của Khâu Như Tùng.

Giả sử mà hôm qua cứ tiếp diễn như thế, một khi Thích Tự đặt bút kí xuống thì hành vi của Khâu Như Tùng cũng nghiễm nhiên trở thành "làm theo chỉ thị" của Thích Tự.

Với thân phận đặc biệt của Thích Tự, chỉ cần hắn cũng dính vào thì tất cả những hành vi trục lợi trước giờ của Khâu Như Tùng đều có thể thoát khỏi sự truy cứu của pháp luật và ban quản trị.

Thích Tự đọc xong mà không khỏi hãi, lại hỏi Ngô Song: "Hôm qua sau khi anh bảo Trương Kiệt tìm lại những phương án xử lí hàng tồn trước đây, anh ta có tìm không?"

Ngô Song lắc đầu: "Không, thấy cậu đi thì anh ta cũng cầm tài liệu kia về luôn."

Thích Tự nhẹ vuốt bút máy trong tay, nghĩ bụng rất có thể là việc điều tra của mình đã bại lộ, song với những chứng cứ có trong tay bây giờ, hắn là hắn vẫn đang chiếm ưu thế.

Hắn nghĩ nghĩ một lát, rồi quyết định yên lặng theo dõi thêm, đợi ít nữa ba hắn về rồi thương lượng cách đối phó tiếp.

Đến giữa giờ cơm trưa, hắn mới nhận được tin nhắn trả lời của Thích Phong: "Nhiều lắm, có bánh quy bơ, panna cotta cafe, bánh su kem, dorayaki, mochi, bánh sữa,... Tay nghề của em gái kia cũng xịn thật, mà sao tự dưng anh lại hỏi? Không được ăn à? Cô ấy chủ động đưa em, Ngô Song cũng lấy mà!"

Thích Tự nhìn một loạt đồ ngọt này mà hai mắt tối sầm, nghiêng răng trả lời: "Em có biết anh không thích ăn điểm tâm ngọt không?"

Phong: "Sao em biết được?"

Từ: "Hồi bé anh chẳng đưa hết đồ ngọt cho em à?"

Phong: "EM FẮC, thế mà mẹ toàn bảo anh thương em nên mới nhường em! Uống công em cảm động bao nhiêu năm nay! Hóa ra chỉ vì không thích nên anh mới thả cho em?"

Thích Tự tức điên, gửi cho Thích Phong một con [Tuzki lắc điên cuồng] rồi khóa điện thoại.

Ăn xong cơm hộp mà Ngô Song mua cho, Thích Tự do dự một lát rồi hăng giọng: "Ngô Song, anh giúp tôi đi lấy, hộp kem kia được không? Tôi muốn ăn bây giờ."

Ngô Song: "...Được."

Năm phút sau, Ngô Song đặt hộp kem xuống trước mặt Thích Tự.

Thích Tự vừa mở được nắp hộp, điện thoại đã báo có email mới.

Thấy là hợp đồng phác thảo mà Phó Diên Thăng gửi tới, Thích Tự lập tức mở ra xem luôn—

<Hợp đồng dịch vụ Phụ đạo học thuật kiêm Tư vấn kinh doanh>

Bên A: Thích Tự (Căn cước xx...)

Bên B: Phó Diên Thăng (Căn cước xx...)

Trên nền tảng công bằng tự nguyện và lợi ích chung, căn cứ theo "Bộ luật dân sự Trung Hoa" và "Quy tắc kí kết hợp đồng Trung Hoa", hai bên

AB đã đi đến thống nhất về một hợp đồng dịch vụ phụ đạo học thuật kèm tư vấn kinh doanh và hứa hẹn sẽ tuân thủ theo các quy tắc chung.

Nội dung dịch vụ thứ nhất:

1. Phụ đạo học thuật (gia sư)

...

2. Cố vấn kinh doanh (thư kí)

...

Thích Tự vừa đọc mà vừa kinh hãi thán phục độ chuyên nghiệp của Phó Diên Thăng, hôm qua hẳn chỉ mới nói qua loa như thế, mà hôm nay đối phương đã chuyển toàn bộ yêu cầu của hẳn thành điều khoản dịch vụ, quả thật là không có chỗ nào để bắt bẻ.

Đọc qua một lượt, Thích Tự chỉ lăn tăn với duy nhất một điều.

Quyền lợi của bên B nói—Phó Diên Thăng có quyền được làm công việc thứ hai nếu được hẳn biết và cho phép.

Thích Tự bỏ hộp kem xuống, trực tiếp nhắn lại cho đối phương trên Wechat: "Anh còn muốn làm việc khác?"

F1S: "Không được à?"

Tự: "Tôi tưởng anh sẽ chỉ toàn chức phụ đạo kèm cặp tôi, làm cho mình tôi thôi chứ."

F1S: "Vẫn còn thời gian làm công việc đàng hoàng mà, dạy cậu có gì khó đâu, rảnh quá thì tôi cũng phải tìm chút chuyện giết thời gian chứ."

Tự: "..."

Nghe đối phương nói vậy, mặc dù vẫn hơi lấn cấn, nhưng Thích Tự... cũng có thể hiểu được.

Thích Tự: "Anh sẽ không chạy đi khắp nơi để làm công việc thứ hai này đấy chứ?"

F1S: "Yên tâm, tôi vẫn ở lại cạnh cậu, đảm bảo không để ảnh hưởng đến công việc chính, làm gì cũng sẽ nói cho cậu biết."

Thích Tự cũng cảm thấy an tâm phần nào.

Tự: "Vậy được."

F1S: "Nhưng mà tôi nói chứ... sao tính chiếm hữu của cậu lại mạnh thế hả? Tôi thêm có một điều khoản mà đã hỏi riết như vậy, có phải sau này tôi hút thêm một điếu thuốc cậu cũng định quản luôn không?"

Thích Tự: "..."

Thôi, dù sao người này cũng sắp kí hợp đồng bán mình đến nơi rồi, trước không tranh cãi với anh ta vội...

Bên dưới hợp đồng còn nhắc đến nhân chứng thứ ba—Phó Diên Thăng đặc biệt ghi chú rằng, do tính chất bất công ước của hợp đồng, Thích Tự có thể tự mời công chứng, luật sư hoặc chính ba hẳn tới để xác nhận tính hợp pháp của hợp đồng, đảm bảo quyền lợi cho bản thân.

Tính tỉ mỉ chi tiết của đối phương khiến Thích Tự rất hài lòng, hẳn quyết định bao giờ kí sẽ gửi cho ba xem qua một chút để làm chứng luôn.

Tắt tài liệu này đi, Thích Tự lại mở ra một tệp tin khác đính trong email có tên <Hợp đồng dịch vụ Phụ đạo học thuật và Cố vấn kinh doanh (điều khoản bổ sung)>.

Hắn hơi ngần người, vừa mở <Điều khoản bổ sung> vừa xúc một li kem đưa đến miệng theo bản năng.

Kết quả chưa đọc được hai dòng đã phun ra cả thìa kem kia ra!

<Điều khoản bổ sung>

Ngoài nghĩa vụ thi hành hợp đồng chính thức, bên A còn phải thanh toán chi phí dịch vụ bằng cách chủ động thoả mãn nhu cầu tình cảm của bên B theo thời hạn định kì:

1. Trong những trường hợp không công khai, bên A công nhận bên B là nửa kia duy nhất về mặt tình cảm của mình;

2. Những quyền lợi của bên B bao gồm nhưng không giới hạn trong các hạng mục dỗ ngon dỗ ngọt, ôm hôn, lên giường (sau này) do bên A chủ động cung cấp.

(1) Hạng mục hôn bao gồm nhưng không giới hạn trong các hình thức hôn chào buổi sáng, hôn chúc ngủ ngon, hôn tạm biệt, hôn cổ vũ,... Mỗi tuần không thể ít hơn 20 lần, mỗi lần phải chân thành và tha thiết, không được qua loa cho xong;

(2) Hạng mục sau này bao gồm nhưng không giới hạn trong các hình thức tương tác XX, XX, XX,... các tư thế XX, XX, XX,... Số lần sẽ do bên B quyết định tùy theo tình huống thực tế...

...

!!!

Cmn chứ cái gì đây!!

Tại sao phải viết ra chi tiết thế hả!!!???

****

<Epilogue>

Thích Phong: "Anh, cảm nhận được tình thương mến thương em dành cho anh chưa?"

Thích Tự *ăn kem trong đau khổ*: "Còn không im đi! Mà y hại anh mà y thảm rồi!"

Ngô Song không nhịn được mà chặc lưỡi một tiếng... rất muốn nói rằng, "Nếu ngài không thích ăn đồ ngọt thì đầu cần cố quá như vậy, ài!"

-

A/N: Dưới khu bình luận hôm qua công khổng thì thấy Thầy thiệt quá, thụ khổng lại thấy Cá thiệt hơn... Nhưng sự thật là cả hai đều cảm thấy mình hời, mọi người đừng quên là Thầy vẫn còn phải điều tra về ba Cá nữa, bên ngoài có thua thiệt một tí thì cũng là để sau này vỡ lở truy lại đỡ khổ hơn một chút thôi

-

vtrans by xiandzg

T/N: Thật ra mình cũng là một trong những người comment thương Thầy bị thiệt mà Hi nhắc tới, nhưng vì Hi đã nói thế thì thôi đành tạm an tâm theo dõi hợp đồng tình thú giữa hai bạn vậy =))

Có vẻ cả hai bạn lại có những cái nhìn khác nhau về hợp đồng này—Tự thì nghĩ mình rất cục đã có thể quang minh chính đại trói buộc người kia, đồng thời chuẩn bị thời gian và bước đệm trước khi đến với rào cản cuối cùng là ba mình và trách nhiệm của một người con trai trưởng trong nhà, trong khi Thầy (đã biết về tình cảm cũng như trở ngại của Tự) lại có thể

dùng hợp đồng này để khiến Tự ngày càng lọt lưới mình, thuận tiện kết nối với ba Thích rồi tận dụng nốt thời hạn còn lại để điều tra vụ Tư Nguyên. Hẳn là ai cũng thấy mình đang chiếm thế thượng phong, lại còn cùng sóng nào thích style chơi chiêu với nhau nên mới sáng khoái quyết định như thế chứ? Phải rồi, không vờn mà đã officialize thì sao còn gọi là phúc hắc quyết đấu:))

Nhưng mà vẫn hóng Thầy dụ Tự nói ra nốt nửa lời giải thích còn lại chứ mình quản một mà thầy Tự nó quản Thầy mười rồi =)))

PR ngoài lề, Hi chuẩn bị viết một bộ ngắn ngắn về cp Chu Diễm x Lương Duệ Hi của bên Giả bạn trai, ai hóng thì nội dung sơ lược như dưới đây nhé:

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẤU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 63: Mình Cũng Có Thế

Thích Tự đọc xong, tay run run nhả tin kháng nghị cho Phó Diên Thăng, không đồng ý công nhận hiệu lực của những điều khoản bổ sung kia.

Tự: "Mấy cái điều khoản bổ sung kia là thế nào vậy? Sao chuyện ấy mà cũng viết vào hợp đồng?"

F1S: "Tất nhiên phải viết vào rồi, đấy là lợi ích chủ yếu mà tôi được hưởng mà. Bộ cậu tưởng tôi đồng ý theo cậu là vì mức lương 500,000NDT một năm à?"

Tự: "Nhưng anh cũng đâu cần viết đến chi tiết như thế!"

F1S: "Hôm qua chính cậu đã đồng ý là tôi có thể còn gì, đàm phán hợp đồng chính là đàm phán hợp đồng, nghĩa vụ và lợi ích của đôi bên phải được làm rõ là đúng rồi, cậu đừng có định ăn gian đấy."

Thích Tự không khỏi phát điên, hôm qua hẳn có hứa mình với Phó Diên Thăng sẽ giúp nhau mấy lần một tuần à?

Đương nhiên hẳn cũng không dám lôi từng hạng mục ra vắn vẹo Phó Diên Thăng, chỉ đành nói: "Vậy anh xóa cái hạng mục sau này đi."

F1S: "Cậu bảo tôi xóa, ý là chắc chắn sẽ không thực hiện đúng không?"

Tự: "Tôi đã nói là để sau này rồi bàn mà?"

F1S: "Thì tôi cũng viết là "Sau này" đấy thôi? Tôi có định ra thời hạn cụ thể gì cho "sau này" đâu, cậu cũng nói là không cho tôi miễn cưỡng mình rồi còn lấn cấn cái gì nữa? Chẳng nhẽ tôi lại còn nhảy bổ lên người cậu được chắc?"

Thích Tự: "...!"

FẮC! Sao người này có thể nói chuyện đòi trụ như vậy!

Thích Tự cảm giác từ lúc không nhận được mà hôn mình đến giờ, thái độ của Phó Diên Thăng càng ngày càng lưu manh, uổng công trước kia hẳn còn tưởng đối phương chính nhân quân tử thế nào... Đúng là không thể nhìn mặt bắt hình dong mà...

Nhưng Phó Diên Thăng tỏ ra vô cùng kiên định với những điều khoản này, giống như nếu Thích Tự không chịu kí điều khoản bổ sung thì mình cũng sẽ không kí hợp đồng nữa.

Thích Tự ảo não nói: "Để tôi xem lại một chút."

Phó Diên Thăng cũng không vội, đáp lại một câu: "Ừ, chỗ nào không hiểu thì cứ hỏi, đừng có mơ mơ hồ hồ đã kí rồi sau này lại chống chế, nhớ đọc cả mục xử lí vi phạm hợp đồng đi đấy."

Thích Tự: "..."

Mục xử lí vi phạm hợp đồng trong <Điều khoản bổ sung> có ghi—nếu Thích Tự không làm được những việc này, Phó Diên Thăng cũng có thể giấu diếm bí mật, thậm chí là không đảm bảo đầy đủ nghĩa vụ đã cam kết trong hợp đồng chính.

Đối mặt với nước đi này, Thích Tự quả thực đã bị "chiếu tướng" cho hết đường lui.

Thích Tự buông điện thoại xuống, thái dương giật giật không ngừng.

Thăng thần mà nói, dĩ nhiên là hắn cũng mong được làm với Phó Diên Thăng chút chuyện nho nhỏ giống như các cặp tình nhân khác—dù sao hắn cũng thích đối phương.

Nhưng tất cả những chuyện mà hắn từng nghĩ đến đều rất đơn thuần, như là cùng nấu cơm, xem phim, cùng đi tập thể dục, đi concert.

Không thì cũng là hắn ở nhà kéo violin cho Phó Diên Thăng nghe, hai người nhìn nhau trù mến xong thì thuận tiện hôn một chút... Đấy đã là cảnh tượng lãng mạn nhất hắn có thể nghĩ đến rồi.

Vậy mà điều khoản bổ sung Phó Diên Thăng gửi tới cứ thế biến phim yêu đương thanh xuân trong đầu Thích Tự thành phim con heo khẩu vị nặng, khiến hắn nhất thời không thể nào tiếp thu nổi.

Thích Tự đứng ngồi không yên nguyên một buổi chiều, đến tối về khách sạn mới lên ipad tìm về các loại tương tác với tư thế kì kì quái quái mà Phó Diên Thăng nhắc đến.

Lại nói, tuy có em trai Thích Phong là gay, nhưng quả thật Thích Tự không hề biết cụ thể gay với gay làm chuyện kia như thế nào.

Lên tìm về gay, kết quả đầu tiên chính là định nghĩa về công-thụ.

Thích Tự xem hết một lượt rồi ngẫm nghĩ, từ trong vô thức đã cảm thấy hình như Thầy Phó công hơn mình...?

Dù gì so về tuổi tác, Phó Diên Thăng cũng lớn hơn, kinh nghiệm phong phú hơn, so về hình thể, Phó Diên Thăng lại còn nhỉnh hơn hắn một chút.

Chẳng trách hắn ghẹo Lăng Khả thì không hề thấy áp lực, trong khi đối đầu với Thầy Phó lúc nào cũng có cảm giác bị áp chế rất căng thẳng...

Thích Tự có chút không cam tâm, lại đọc tiếp.

PopSci còn bảo, phân định công thụ không dựa vào hình thể hay chiều cao, cũng không dựa vào nhìn ai man hơn, mà chủ yếu là khí thể và ý nguyện của người trong cuộc.

(*PopSci: popular science—khoa học phổ cập, nói chung là diễn giải sao cho người thường cũng hiểu được)

Căn cứ vào cảm nhận khi ở chung, Thích Tự cũng thấy Phó Diên Thăng là người dẫn dắt và khống chế nhiều hơn một chút, mà mạnh hơn hẳn từ bên trong như thế, hẳn là sẽ không chịu thỏa hiệp.

Nhưng nói như vậy, chẳng phải quan hệ của hai người cũng sẽ chuyển biến theo khí thể mà song phương toát ra à?

Nếu sau này hẳn toát ra khí thể mạnh hơn, Thầy Phó cũng có thể là thụ phải không?

Kết hợp với những chi tiết trong điều khoản bổ sung, Thích Tự thử đổi góc nhìn, tưởng tượng Phó Diên Thăng thành một bà xã dục cầu bất mãn, lúc nào cũng cần ông xã cổ vũ hôn hôn mới vui nổi, tuy còn chưa có nhiều kinh nghiệm lắm, nhưng vì hạnh phúc của bà xã nên ông xã là hẳn cũng vô cùng cố gắng...

Thích Tự hít sâu một hơi, kiên định tìm thêm không biết bao nhiêu là tư liệu, vừa tiếp thu kiến thức mới, vừa tái cơ cấu lại tam quan.

... Má, thì ra đồng giới với nhau còn làm được nhiều trò như vậy?

... XX trong điều khoản bổ sung là thế này à?

... Hự, cái này, Thầy Phó... có chịu nổi không?

Một tiếng trôi qua, Thích Tự buông ipad xuống với ánh mắt phức tạp, vọt vào phòng tắm dội nước lạnh, sau lại nốc thêm một bình nước đá nữa mới làm dịu đi được đầu óc đang phùng phùng của mình.

Đúng lúc này, Phó Diên Thăng gửi tin nhắn Wechat cho hẳn.

F1S: "Đang bận à?"

Thích Tự thấy mặt lại dần nóng lên, đáp: "Không."

Một giây sau, màn hình sáng lên báo cuộc gọi đến từ đối phương.

Thích Tự vội vàng bắt máy.

"Thấy hợp đồng thế nào?" Người ở đầu kia hỏi.

Thích Tự: "... Vẫn đang xem."

Phó Diên Thăng: "Còn chỗ nào không hiểu? Để tôi giải thích cho, hoặc là cùng nhau thảo luận cũng được, xem có thể giúp cậu lí giải nghi vấn gì không."

Thích Tự: "..."

Thảo luận cái gì? Thảo luận tính hợp lí của mấy cái tư thế kia à???

Thích Tự nghe cái điệu bộ ngả ngớn này là biết Phó Diên Thăng lại đang đùa giỡn mình!

Nhưng nghĩ tới quyết tâm vừa rồi, Thích Tự thử ngẫm lại với góc nhìn của công, nói ra nghi vấn của mình: "Tôi thấy cái hạng mục sau này... anh yêu cầu nhiều thế rồi sau này có chịu được không?"

Phó Diên Thăng: "???"

Thích Tự: "Nghe nói lần đầu tiên đau lắm đấy, anh có kinh nghiệm thực tế chưa?"

Phó Diên Thăng: "..."

Thích Tự: "Anh cũng không có à?"

Giọng nói của Phó Diên Thăng trầm đi, nghiêm túc giải thích: "Chúng ta có thể cùng nhau tìm hiểu, tôi sẽ cố hết sức để cậu được thoải mái, trên hợp đồng có viết rõ rồi đấy. Nhưng mà ai cũng thế thôi, lần đầu tiên chưa chắc đã đúng ngay, dần dần rồi mới khá lên được."

Thích Tự: "..."

Mới nghe đối phương nói mấy câu, Thích Tự đã có cảm giác mình không tiếp chiêu nổi, lập tức lảng sang chuyện khác: "Tôi vốn định mời ba tôi làm nhân chứng đại diện, nhưng anh viết điều khoản bổ sung rõ ràng như thế thì sao đưa ra được?"

Phó Diên Thăng: "Thì cậu đưa hợp đồng chính thức thôi, cái ông ấy quan tâm cũng chỉ là những gì tôi có thể làm cho cậu trong hai năm tới kia mà. Còn điều kiện thân thể là cậu tự hứa hẹn với tôi, tự cậu quyết định là được rồi."

Thích Tự: "..."

Thích Tự: "Để tôi suy nghĩ thêm đã."

Phó Diên Thăng: "Được rồi, cứ suy nghĩ đi, có vấn đề gì thì nhắn tôi."

Nói chuyện thêm một lát, Phó Diên Thăng cũng chúc hẳn ngủ ngon.

Thích Tự cúp điện thoại, không nhìn nổi lo lắng, nhớ về sau không hề nổi Thầy Phó thì làm sao?

Dù sao hiện tại hẳn cũng chưa thể nào chấp nhận được chuyện này.

*

10h tối, Lăng Khả đang ở nhà Thích Phong thu dọn đồ đạc cùng người kia.

Hắn vừa kết thúc kì thực tập mấy hôm trước, mà có vẻ Thích Phong cũng không cần đi làm hộ anh trai nữa, vì vậy hai người cứ thế quyết định xách ba lô lên và đi một chuyến trước khi vào năm học mới.

Bọn họ đặt vé sáng mai bay, cho nên Thích Phong gọi hẳn đến để cùng xuất phát từ đây luôn cho tiện. Lăng Khả cơm nước xong xuôi rồi mới qua, thế mà hóa ra tên kia vẫn chưa chuẩn bị tí hành lí nào!

Lúc này, Thích Phong đang chạy loạn khắp phòng tìm đồ dưới sự thúc giục và giám sát của Lăng Khả. Bỗng nhiên, điện thoại của hắn vang lên âm báo tin nhắn Wechat mới.

"Lăng Khả, xem giúp tôi là ai gửi thế!" Thích Phong đang bận tối mắt nói

Lăng Khả mò được điện thoại của hắn ở dưới chăn, mở ra xem: "Anh cậu, hỏi cậu đang làm gì."

Thích Phong cúi kính nói: "Sao lại là anh hai, ảnh mà tìm tôi là đảm bảo không có chuyện gì tốt đẹp rồi, cậu trả lời giúp tôi cái."

Lăng Khả ờ một tiếng rồi cầm điện thoại của Thích Phong lên nhìn lại.

Phong: "Đang thu dọn hành lí."

Tự: "Chuẩn bị đi chơi xa với Lăng Khả à? Đi đâu đấy?"

Phong: "Ừm, đến Nội Mông Cổ."

Tự: "Hỏi em chuyện này."

Phong: "Chuyện gì?"

Tự: "Em với Lăng Khả ai công ai thụ?"

Lăng Khả: "..."

Trong phòng khách sạn Holiday, Thích Tự ôm điện thoại dựa vào đầu giường, đợi gần một phút không thấy trả lời, mới nhú mày gửi thêm một dấu "?".

Phong: "Lăng Khả là công."

Thích Tự sững sốt, thậm chí là kinh ngạc, nhưng nghĩ lại thì dù Thích Phong to cao hơn Lăng Khả một chút, PopSci cũng bảo rồi—phân định công thụ không dựa vào hình thể, mà dựa vào tính cách.

Trong khi Thích Phong thì thích mè nheo, Lăng Khả lại lạnh lùng cun ghầu như thế... Phong thụ Khả công cũng không quá khó hiểu.

Đúng lúc này, bên kia lại nhắn tới một tin: "Anh cũng đừng có mà xem thường thụ, làm thụ thoải mái lắm đó, chỉ việc nằm ra cho người ta hầu hạ thôi!"

Thích Tự: "..."

Từ: "Ờ, biết rồi, hai đứa đi chơi vui."

Trong căn biệt thự cách đó mấy chục km, Thích Phong ngẩng lên từ nùi quần áo: "Anh tôi bảo gì thế?"

Lăng Khả xóa đi mấy tin nhắn mẫu chốt, đẩy kính rồi bình tĩnh nói: "Cũng không có gì, hỏi chúng ta đi đâu chơi thôi, tôi trả lời giúp cậu rồi."

Thích Phong: "Ồ."

Trong lúc ấy, Thích Tự vẫn đang tựa đầu giường ngẫm lại về câu nói của đối phương, một lời "chỉ việc nằm ra cho người ta hầu hạ" của em trai đã thực sự đá động được hẳn.

Hẳn vốn dĩ đã không thể tưởng tượng Thầy Phó thành dạng bà xã gì đó, nhưng nếu đổi thành Phó Diên Thăng chủ động khiến hẳn thoải mái, Thích Tự đột nhiên cảm thấy dễ tiếp nhận hơn nhiều.

... Đến Thích Phong còn có thể, hẳn là mình cũng có thể đi?

Hôm sau, Thích Tự bèn gửi hợp đồng chính mà Phó Diên Thăng mô phỏng cho Thích Nguyên Thành, cũng báo ba biết là Thầy Phó đã đồng ý sang Mỹ kèm cặp hẳn trong hai năm tới.

Chiều ấy, giám đốc Tần đi công tác về, trực tiếp đến phong tìm Thích Tự: "Thích Tự, chú nghe bảo hôm trước Trương Kiệt có nhờ kí phương án xử lí hàng tồn kho nhưng cháu không kí à?"

"Vâng, cháu không hiểu rõ về nội dung này lắm, nên không dám tùy tiện kí trước khi có ý kiến của chú..." Thích Tự đứng dậy, khiêm tốn nói, "Nghe thư kí Trương nói là cần gấp lắm, cháu có làm chậm trễ việc gì quan trọng không ạ?"

Giám đốc Tần cười ha hả nói: "Không sao đâu, mấy cậu ấy đã làm theo chỉ thị miệng của chú rồi."

Thích Tự thừa cơ nói: "Khéo quá, cháu cũng đang muốn nhờ chú giải thích một chút về phương án xử lí hàng tồn của công ti mình. Nghe thư kí Trương bảo, hình như trước giờ đều là chú kí duyệt. Cháu có thể xem qua những tài liệu ấy không ạ?"

Giám đốc Tần gật đầu: "Được chứ, để lát chú bảo thư kí Trình tìm cho."

Chưa đầy nửa tiếng sau, Trình Lệ Quân đã mang những tài liệu từng được phê duyệt đến. Thích Tự lướt qua một lần, đặc biệt chú ý vào các sơ hở mà Cố Sóc nhắc tới, mới phát hiện ra những văn kiện này và cái mà Ngô Song chụp lại rõ ràng có điểm khác nhau!

*****

<Epilogue>

Lăng Khả: "Anh hai, ai bảo trước kia anh ghẹo em, quân tử báo thù mười năm chưa muộn, muahahaha~ Anh rể, để em trai đây giúp anh một tay~~~ *đẩy kính*"

-

vtrans by xiandzg

T/N: Hãy trân trọng 7 ❁ , đứa nhỏ sống giữa một bầu phúc hắc thế này mà vẫn giữ được tâm hồn ngọc bạch ngọc chong xáng thiện lương ' _>`

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẤU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 64: Kí Luân Tại Chỗ

Tối thứ sáu, Thích Nguyên Thành về đến Hải Thành, chỉ đi cùng người trợ lí thân cận và một luật sư, cũng không gọi bất kì ai ra sân bay đón, tới khách sạn rồi mới gọi điện báo cho Thích Tự là mình đã ở trong nước.

Thích Nguyên Thành ở tại khách sạn Westin cách Holiday không xa, vì vậy ngay tối đó Thích Tự đã đến gặp ba.

"Ừa, sao ba về sớm vậy?" Thích Tự vừa vào cửa đã hỏi, "Trên điện thoại ba bảo là thứ ba tuần tới mới về mà?"

"Đổi lịch trình giữa chừng đấy, về sớm còn giải quyết chuyện ở đây." Thích Nguyên Thành vẫy tay gọi con trai tiến đến, "Nói ba nghe tình hình điều tra gần đây thế nào rồi."

Thích Tự ngồi xuống trước mặt ba, tường thuật lại tiến triển mọi chuyện, cũng không quên nhắc đến cả vụ tí nữa thì Trương Kiệt đã lừa được Thích Phong kí thay mình đề án xử lí hàng tồn kia.

Căn cứ vào những tài liệu mà giám đốc Tần bảo Trình Lệ Quân mang đến cho hẳn xem, có vẻ động cơ của Trương Kiệt cũng giống với suy đoán sau đó của Cố Sóc—bọn họ muốn hẳn kí rồi bị cuốn chung vào vụ án kinh tế này, sau đó sẽ lợi dụng thân phận con trai chủ tịch của hẳn để thoát khỏi truy cứu.

Thích Nguyên Thành nghe xong mặt danh lại: "Giám đốc Tần nói sao?"

Nghĩ đến thái độ thẳng thắn giao nộp ra những phương án từng được phê duyệt và tình cảnh gia đình của giám đốc Tần, Thích Tự do dự nói: "Cá nhân con thấy, khả năng giám đốc Tần có dính líu vào vụ việc này không lớn lắm... Trước mắt cũng chưa tra ra chứng cứ nào cho thấy chú ấy là đồng phạm với Khâu Như Tùng và Lưu Kỳ."

Thích Nguyên Thành rút ra một điều thuốc từ trong bao, gõ nhẹ lên bàn trà rồi trầm giọng nói: "Kể cả có không tham dự, thì đường đường là giám đốc điều hành chi nhánh mà Tần Hán Nghiêu lại để xảy ra sự tình như thế thì cũng khó mà thoát tội được..."

Thích Tự: "..."

Thích Nguyên Thành châm thuốc, rít một hơi rồi nói: "Ba đã bảo thư kí báo cho ban quản trị và các cổ đông tập đoàn rồi, chiều ngày kia sẽ bí mật họp hội đồng quản trị ở Hải Thành để bàn về hướng giải quyết vụ việc này... Tối nay con nhớ liên lạc với Cố tổng, cả những nhân viên điều tra mà con tìm được nữa, tổng hợp toàn bộ chứng cứ thu thập được rồi gửi cho ba, ba sẽ bảo Tiểu Hà chỉnh sửa thành báo cáo hoàn chỉnh. Chiều chủ nhật con cũng tới tham dự đi."

Thích Tự vâng một tiếng rồi hỏi: "Ba, ba định thu lưới đấy à?"

Thích Nguyên Thành thở dài một hơi: "Để sau cuộc họp rồi nói tiếp."

Thích Tự cũng hiểu, trước đó Thích Nguyên Thành có nói trên điện thoại là không tiện ra mặt điều tra vì sợ đánh rã động cỏ, chứng tỏ hiện tại đã nắm được chứng cứ mấu chốt nên mới về. Bất luận ba hẳn định xử lí nội bộ hay nhờ đến sự vào cuộc của luật pháp, thì diễn biến tiếp theo cũng không đến phiên hẳn chỉ đạo nữa.

"À." Thích Nguyên Thành ngừng một lát rồi nói, "Ba xem qua cái hợp đồng của Phó Diên Thăng rồi."

Thích Tự hơi giật mình: "Ba thấy sao? Có vấn đề gì không?"

Thích Nguyên Thành lắc đầu: "Không phải việc gì lớn, nhưng mà cũng có chút. Con chỉ trả cậu ta 500,000NDT một năm thì có ít quá không?"

Thích Tự: "..."

Hắn tự giấu trong lòng, đây là vì ba chưa biết đến sự tồn tại của mấy điều khoản bổ sung không-thể-để-ai-thấy kia thôi!

Thích Nguyên Thành nói tiếp: "Theo ba được biết thì lương năm hiện tại của Phó Diên Thăng ít nhất cũng phải gấp ba gấp bốn lần số tiền con trả... Lúc ấy ba đã rất tò mò không biết con phải ra điều kiện gì thì nó mới chịu bằng lòng."

Thích Tự nghiêm mặt nói: "Chắc là vì thành ý của con, đã đảm động được anh ấy..."

"Nhìn hợp đồng bây giờ thì thấy nó phải hi sinh tương đối nhiều đấy, từ bỏ công việc hiện tại để đi làm gia sư toàn thời gian cho một sinh viên đại học như con, còn chẳng biết có được tiếp xúc với thực vụ gì không..." Thích Nguyên Thành trầm ngâm một lát, gảy tàn thuốc rồi lại nhìn về phía Thích Tự, "Ngày mai Phó Diên Thăng có rảnh không? Hai đứa đã bàn bạc xong rồi thì mai đến gặp ba đi, ba cũng có ít chuyện của muốn hỏi nó, không còn vấn đề gì thì kí hợp đồng luôn tại chỗ."

Thích Tự căng thẳng nói: "Kí luôn tại chỗ?"

Thích Nguyên Thành, "Ừ, tiện thể luật sư Hàn cũng đang ở đây, để chú ấy làm bên chứng nhận thứ ba đi."

Thích Tự: "..."

Về đến khách sạn, Thích Tự phải gọi luôn cho Phó Diên Thăng: "Ngày mai anh có được nghỉ không? Ba tôi về nước rồi, mai muốn gặp anh một chút."

Phó Diên Thăng nghe thế mà không hề nao núng: "Được."

Thích Tự: "Ông ấy còn bảo kí hợp đồng ngay tại trận đấy, phải làm thế nào với mấy điều khoản bổ sung kia đây?"

Phó Diên Thăng im lặng trong chớp mắt, nói: "Yên tâm, cứ để tôi xử lí, mai mấy giờ gặp mặt?"

Thích Tự: "11 rưỡi trưa, tại nhà hàng khách sạn Westin... Anh định xử lí thế nào? Cả luật sư của ba tôi cũng có mặt đấy, ông ấy là dân chuyên, có khi nào sẽ lộ không?"

Phó Diên Thăng: "Chuyện này cậu không phải lo, chỉ cần trả lời tôi một điều thôi, cậu còn lăn tăn gì về chi tiết trong các điều khoản bổ sung không?"

Thích Tự: "...Không."

Phó Diên Thăng: "Nghĩ kĩ chưa?"

Thích Tự: "Tôi cũng bảo "Không" rồi mà, sao anh còn vắn vẹo nhiều thế?"

Phó Diên Thăng: "Tôi phải đảm bảo đôi bên cùng đưa ra quyết định trong trạng thái tinh thần tỉnh táo và lí trí chứ... Cậu nghĩ kĩ rồi thì tôi in bản này ra đấy nhé, sau đừng có mà đổi ý muốn sửa này sửa kia, có làm sao tôi cũng không chịu trách nhiệm đâu."

Thích Tự: "... Biết rồi!"

Sáng hôm sau, Phó Diên Thăng đến khách sạn gặp Thích Tự trước, để hẳn xem lại hợp đồng một lượt.

Lúc nhìn đến điều khoản bổ sung kia, Thích Tự cũng phải trợn mắt há mồm, bởi vì tất cả những nội dung ba chấm kia đều đã bị thay đổi hết—

<Hợp đồng dịch vụ Phụ đạo học vấn kiêm Tư vấn kinh doanh (điều khoản bổ sung)>

Ngoài nghĩa vụ thi hành hợp đồng chính thức và thanh toán chi phí dịch vụ cho bên B, bên A cam kết sẽ công nhận thân phận và thỏa mãn nhu cầu dạy học của bên B theo như dưới đây:

1. Trong những trường hợp không công khai, bên A công nhận bên B là thầy giáo chuyên nghiệp;

2. Ngoài chương trình học chính thức, bên A phải nhất trí đi theo giáo án chuyên môn mà bên B đã soạn và vượt qua sát hạch mà bên B đưa ra để đạt được mục đích kèm cặp của bên B. Nếu như bên A không thể thực hiện, bên B có quyền kết thúc hợp đồng trước thời hạn, cũng như yêu cầu bên A thanh toán mức phí bồi thường hợp đồng nhất định. Giáo án chuyên môn bao gồm nhưng không giới hạn trong các tài liệu: <Cái nhìn đạo đức của nhà kinh doanh (môn chuyên ngành quản lý cao cấp của đại học T)>, <Rèn luyện tư duy logic (môn chuyên ngành toán học của đại học Cambridge)>, <Nghiên cứu tâm lý đại chúng>, <Khoa học Hạnh phúc (môn tự chọn ngành XXX của đại học Harvard)>...

...

"!???"

Thích Tự quay ra nhìn Phó Diên Thăng đây kì quái, chỉ thấy người kia đang chống tay bên mép bàn, ăn vận chần chu, mí mắt sau lớp kính hơi rử

xuống, thần sắc căm dục, toàn thân toát ra khí chất của một "chính nhân quân tử"...

Phó Diên Thăng: "Thế nào, ổn cả chứ?"

Thích Tự: "...Ừm."

Không hổ là Phó Diên Thăng, hăn phục rồi.

Phó Diên Thăng vừa móc ra phần tài liệu điều khoản bổ sung 18X trước, vừa nghiêm túc nói: "Nào, giờ kí cái này trước đã."

Thích Tự thấy mắt tối sầm lại, trong đầu cũng hiện ra đủ loại hình ảnh không phù hợp với thiếu nhi đã từng chạy qua đầu mình... thậm chí tặc một tiếng trong bụng: "Sao phải kí luôn bây giờ?"

Phó Diên Thăng giải thích: "Lát nữa đến chỗ ba cậu kí hợp đồng chính, điều khoản bổ sung cũng sẽ có hiệu lực luôn. Đến lúc đấy nhờ cậu chơi xấu, không chịu kí cái này nữa, chỉ có điều khoản bổ sung mới kia có hiệu lực thì tôi biết tìm ai nói lí đây?"

Thích Tự: "..."

Thăng thẫn mà nói, hăn cũng muốn kí điều khoản mới hơn là cái này...

Phó Diên Thăng nhìn ra ý định của hăn, nói: "Yên tâm, kia đúng là những giáo trình tôi định dùng để dạy cậu."

Thích Tự kí xong giương mắt nhìn lên, thấy Phó Diên Thăng đang chăm chú nhìn mình đây ả ý thì lập tức trả lại tài liệu như ném đi củ khoai nóng bỏng tay, cảnh cáo đối phương: "Để ai khác thấy được thứ này thì anh cứ liệu hồn!"

Phó Diên Thăng cười cười ừ một tiếng rồi nói: "Khi nào có mặt ba cậu, nội dung trong điều khoản bổ sung cũng không cần nhân chứng kí tên, lúc

sau chúng ta bí mật đổi lại bằng cái này rồi in dấu vân tay giáp lai là được."

Thích Tự: "???" Lại còn phải in dấu vân tay!?

Sau đó hai người cùng đi đến khách sạn Westin. Gặp bọn họ, trước tiên Thích Nguyên Thành bảo trợ lí đi đặt một phòng ăn riêng.

Trong bữa ăn, Thích Nguyên Thành còn cẩn thận hỏi về dự định và chương trình cụ thể mà Phó Diên Thăng định dùng để dạy dỗ Thích Tự trong hai năm tới.

Phó Diên Thăng rõ ràng đã có chuẩn bị đầy đủ, đối đáp vô cùng trôi chảy, không chỉ liệt kê ra những giáo trình được nhắc đến trong điều khoản bổ sung mới, mà còn nói lên rất nhiều kì vọng đối với Thích Tự, khiến hẳn nghe xong cũng không nhin được mà nổi lòng tôn kính. Thậm chí trong thoáng chốc, hẳn còn phải hoài nghi người sáng tác ra loạt điều khoản bổ sung 18X kia là ai chứ chẳng phải đối phương...

Mặt khác, Thích Tự cũng hiếm khi thấy ba hẳn tỏ thái độ đánh giá cao ai như đối với Phó Diên Thăng.

Sau một bữa cơm cả chủ và khách đều vui, bọn họ lên phòng của Thích Nguyên Thành. Tranh thủ trong lúc để luật sư Hàn xem xét hợp đồng, Thích Nguyên Thành có gọi Phó Diên Thăng vào nói chuyện riêng.

Thích Tự không biết hai người kia nói về chuyện gì, nơm nớp ngồi chờ trong phòng khách, chỉ lo sẽ bị lộ tẩy.

Hơn nửa tiếng, sau hai người mới đi ra. Nhìn biểu lộ của cả hai đều bình tĩnh như thường, Thích Tự mới thở phào nhẹ nhóm.

Luật sư Hàn cũng đã xem qua xong hợp đồng, không hề thấy có vấn đề gì.

Ba người cùng nhau kí tên ngay tại chỗ. Do Phó Diên Thăng còn chưa từ chức công việc hiện tại, hợp đồng này vốn dĩ nên để ra một tháng chờ, nhưng Thích Nguyên Thành lại bảo hiệu lực sẽ bắt đầu ngay sau khi kí kết vì sắp tới còn có việc muốn Phó Diên Thăng tham gia luôn.

Thích Nguyên Thành bắt tay Phó Diên Thăng: "Phiền cậu chiếu cố Thích Tự trong hai năm tới."

Phó Diên Thăng: "Tất nhiên rồi ạ."

Chờ Phó Diên Thăng rời đi, Thích Tự mới hỏi Thích Nguyên Thành: "Ba bảo Thầy Phó tham gia việc gì vậy?"

Thích Nguyên Thành giải thích với hấn: "Thật ra, ba thông báo với bên ngoài là đợt này về để mở họp nghị chiến lược cho tập đoàn, dự định thu mua vài công ti khoa học kĩ thuật để tích hợp thành bộ phận khoa học kĩ thuật của tập đoàn trong nửa tới của năm nay—đây là trọng tâm phát triển của Tư Nguyên trong vòng mấy năm tới, cũng chính là công việc mà ba muốn con tiếp nhận sau khi tốt nghiệp... Nếu con không chiêu mộ được Phó Diên Thăng, khả năng cao là ba cũng chưa định để con tham gia vào những việc này sớm như vậy. Nhưng vừa rồi bàn với Phó Diên Thăng, nó bảo nếu sớm muộn cũng phải tiếp quản thì nên để con tìm hiểu từ bây giờ, học hỏi từ thực tiễn mới được nhiều. Ba cũng nghĩ như thế, chứ nếu con chỉ mời nó ra nước ngoài để làm gia sư thì quá là phí phạm năng lực người ta rồi."

Thích Tự khó hiểu nói: "Thế còn việc đi học của con thì sao?"

Thích Nguyên Thành khoát khoát tay: "Không phải lo, Phó Diên Thăng bảo mấy kiến thức đại học của con học nhanh thôi, sẽ không ảnh hưởng đến việc trên trường đâu. Kể cả nhờ lúc nào con không đi học được thì nó cũng sẽ xử lí cho."

Thích Tự: "Vậy là tới đây con không chỉ lo việc học, mà còn phải chạy đi chạy lại nữa ấ ợ?"

Thích Nguyên Thành gật đầu: "Mời người ta về rồi thì nên dùng cho xứng. Thứ ba tuần sau có buổi thảo luận chuyên môn của ban giám đốc về nội dung này, ba bảo Phó Diên Thăng đến tham gia cùng rồi. Hôm ấy cả bác Tư với Tư Trạch cũng sẽ tới."

Thích Tự ngạc nhiên: "Anh của Tư Hàng?"

Thích Nguyên Thành: "Đúng rồi, bác Tư cũng định để Tư Trạch tiếp quản việc này, mấy đứa tranh thủ làm quen với nhau một chút, về sau cùng làm việc chắc sẽ còn gặp nhau nhiều đấy."

Thích Tự: "..."

*****

<Epilogue>

Thích Nguyên Thành: "Con trai à, mời người ta về làm toàn thời gian mà trả có 500,000NDT thì cũng thiệt cho người ta quá rồi."

Thích Tự: "Ba, ba xem qua cái điều khoản bổ sung 18X kia đi đã."

Thích Nguyên Thành: "...Đuổi nó ngay! (ㄟ)"

-

vtrans by xiandzg

Muốn hỏi bác Thành bán con một cách đường hoàng và hoành tráng là trải nghiệm thế nào... ' _>`

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẤU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 65: Ông Xã Ngủ Ngon

Tối đến, Thích Tự nhận được điện thoại của Phó Diên Thăng, hỏi hẳn đã về khách sạn hay chưa.

"Tôi về rồi." Thích Tự nhớ lại chuyện hồi chiều, không nhịn được mà hỏi, "Chuyện anh khuyên ba cho tôi tham gia vào công việc của tập đoàn là thế nào vậy?"

Phó Diên Thăng nghe ra giọng điệu bất thường của hẳn, ngờ vực nói: "Ba cậu không giải thích lại à?"

Thích Tự: "Có giải thích, nhưng công việc này chủ yếu làm ở trong nước, sao mà tôi theo được? Chẳng lẽ anh không định đi cùng tôi?"

Phó Diên Thăng hơi sừng sốt, bật cười: "Yên tâm đi, thật ra chương trình học của cậu không nhiều, cũng không cần ở trường suốt đâu. Tôi sẽ qua đó với cậu vào đầu kì và cuối kì, còn bình thường chúng ta ở trong nước, tôi dẫn cậu đi thực chiến không thú vị hơn à?"

Nói thì nói vậy...

"Nhưng sao anh không hỏi gì tôi mà đã tự quyết định với ba rồi, rốt cục là anh kí hợp đồng với ai?" Thích Tự buồn bực nói.

Lúc này Phó Diên Thăng mới hiểu vì sao Thích Tự không vui, buồn cười nói: "Thiệt tình... nói cậu bá đạo cũng chẳng sai. Thôi được rồi, về sau nhất định sẽ trưng cầu ý kiến của cậu trước, đồng ý không?"

Thích Tự thầm hừ một tiếng, lại hỏi: "Hồi chiều bạn gì à? Gửi tin nhắn mà không thấy anh trả lời."

"Tất nhiên rồi, đang phải tranh thủ từng giây để bàn giao công việc đây. Ba cậu còn chẳng cho tôi nổi một tháng, hiện tại tôi vừa làm cho cậu, vừa xử lý công việc của công ti, rồi còn phải viết lại nhật kí bàn giao nữa..." Phó Diên Thăng ngừng lại một chút, sau đó nói tiếp, "À mà, cho tôi biết lịch trình sắp tới của cậu đi, ngoài cuộc họp chiến lược mà ba cậu nhắc ra thì ngày cuối cùng đi làm ở MeiWei, ngày khai giảng với cả ngày bay về bên kia của cậu như thế nào."

Thích Tự không có nhiều lịch trình quan trọng như Thích Nguyên Thành, vì vậy nói miện luôn cho Phó Diên Thăng.

Phó Diên Thăng hỏi: "Mai cậu cũng đến cuộc họp ban giám đốc à? Để làm gì?"

Thích Tự: "Ba tôi bảo họp để thảo luận với các cổ đông tập đoàn về hướng giải quyết vụ việc của Khâu Như Tùng."

Phó Diên Thăng ngạc nhiên: "Nhanh vậy? Có đủ chứng cứ rồi à?"

Thích Tự: "Đã nắm được chứng cứ mấu chốt, còn đâu mời công an vào cuộc thì chắc sẽ điều tra ra nốt thôi, không phải vấn đề gì to tát."

Phó Diên Thăng trầm ngâm một lát, sau đó thấp giọng nói một câu: "Mời công an vào cuộc mà dễ thế thì đã tốt."

Thích Tự: "Ý anh là sao?"

"...Không có gì." Phó Diên Thăng lại hỏi, "Sao cậu đào được những chứng cứ này thế? Tôi nhớ là bên Trác Thạch chỉ điều tra về xưởng dệt với nhà máy thôi mà. Nhờ mấy người do ba cậu tìm về đó hả?"

Thích Tự cười cười, kể lại mình đã học hỏi đối phương rồi tự điều động ba tổ điều tra đi thu thập các loại manh mối ra sao, cứ như đang khoe công.

"Cũng kinh ra phết..." Phó Diên Thăng khen hẳn một câu, có chút dở khóc dở cười, "Chẳng trách lại tối mặt tối mũi đến nỗi phải nhờ em trai đi làm thay."

Thích Tự đặc ý đáp: "Hờ hờ~"

Phó Diên Thăng: "Người ở trước cổng chung cư Lâm Uyên ngày đó, cũng là người do cậu tìm phải không?"

Thích Tự: "..."

Điều duy nhất khiến Thích Tự ảo não đó là người này quá thông mình, hẳn mới nói một mà đối phương đã đoán ra cả mười, hơn nữa còn chẳng trật phát nào.

Nghe Thích Tự thừa nhận xong, Phó Diên Thăng cảm thán: "Bảo sao lúc ấy thấy cậu chill thế... lừa cả tôi luôn cơ đấy."

Thích Tự: "Nhắc mới nhớ, tôi cũng có chuyện muốn hỏi anh đây, rốt cục quan hệ của anh với Ngô Song là thế nào?"

"Chuyện này mà cậu cũng biết luôn?" Phó Diên Thăng hơi sửng sốt, rồi cười cười nói thẳng, "Cậu ta là đàn em của tôi đấy."

Thích Tự hí mắt: "Anh lại còn lén gài người bên cạnh tôi?"

"Cậu hiểu lầm rồi." Phó Diên Thăng giải thích, "Đây là trùng hợp thôi. Lúc khuyên cậu tuyển người, tôi cũng tiện thể nhắn một tiếng vào nhóm bạn đại học của mình, cho nên Ngô Song mới biết. Sau hỏi thì hóa ra thấy được tin nhắn của tôi xong, cậu ta bèn tự đi tìm thông báo tuyển dụng chính thức."

Thích Tự lại hỏi: "Bữa anh gọi đúng lúc thư kí Trương đang giục tôi kí duyệt tài liệu, cũng là do Ngô Song bấn tin cho phải không?"

Phó Diên Thăng: "Ừ, Ngô Song nghĩ hai chúng ta thân quen, lại cảm giác được là cậu đang bị gây khó dễ nên bảo tôi gọi đến giải vây giúp."

Thích Tự nghĩ bụng, quả nhiên.

Phó Diên Thăng: "À đúng rồi, lần nọ bọn tôi đứng mặt ở quán cafe, cậu ta có tò mò hỏi một chuyện mà tôi cũng rất muốn biết đáp án."

Thích Tự: "Chuyện gì?"

Phó Diên Thăng: "Cậu ta hỏi tôi, rốt cục là cậu có thích ăn đồ ngọt hay không."

Thích Tự: "..."

Phó Diên Thăng: "Cậu thích ăn đồ ngọt à? Tôi nhớ hình như là không mà nhỉ?"

Thích Tự: "Không thích."

"Cho nên người thích đồ ngọt là em cậu phải không?" Phó Diên Thăng hiểu ra, "Được rồi, đã rõ."

Thích Tự: "..."

Bấy giờ Thích Tự mới giải tỏa được căng thẳng trong lòng một chút. Vừa rồi hỏi đến, nếu như câu trả lời của Phó Diên Thăng có bất kì điểm nào đáng ngờ, có lẽ hẳn đã phải xem xét lại độ tin cậy của người này... May thay, đối phương không hề khiến hẳn thất vọng.

Hai người nói về sự tình của MeiWei thêm một lát, thấy thời gian đã không còn sớm, Thích Tự mới chúc Phó Diên Thăng ngủ ngon.

Đang định đập máy, Phó Diên Thăng lại gọi hắn lại: "Nói với bạn trai mà chỉ có mỗi một câu "ngủ ngon" thế à?"

Thích Tự sừng sốt tròn năm giây: "Anh nói cái gì cơ?"

Phó Diên Thăng lặp lại lần nữa: "Tôi bảo là, giờ cậu chỉ nói với tôi một câu "ngủ ngon" thôi mà đủ à?"

"Không phải, đằng trước cơ." Thích Tự ngó người nói, "Anh... thành bạn trai tôi từ bao giờ?"

Giọng điệu Phó Diên Thăng lập tức trở nên nghiêm túc: "Tự cậu xem lại điều khoản bổ sung của hợp đồng đi, dòng thứ ba, bắt đầu từ chữ thứ mười lăm, cậu đã công nhận thân phận của tôi là gì?"

Thích Tự bán tín bán nghi, lập tức giở hợp đồng đến chỗ mà Phó Diên Thăng vừa nhắc

—Trong những trường hợp không công khai, bên A công nhận bên B là nửa kia duy nhất về mặt tình cảm...

Khoan đã, nửa kia duy nhất về mặt tình cảm? Tức là bạn trai!?

Phó Diên Thăng: "Cả dòng thứ tư nữa, bắt đầu từ chữ thứ mười bảy, cậu phải chủ động làm gì?"

—Những quyền lợi của bên B bao gồm nhưng không giới hạn trong các hạng mục dễ ngon dễ ngọt, ôm hôn...

Thích Tự: "..."

Đệt... Lúc trước tìm hiểu về những cái tư thế kì quái kia xong thì đã quá cay mắt với nội dung của điều khoản bổ sung, nghĩ chắc chẳng gì có thể thái quá hơn cái "hạng mục sau này", cho nên hắn nào có dám đọc lại lần thứ hai... Ai ngờ Phó Diên Thăng còn chôn cả một cái bẫy nữa ở đây!?

Phó Diên Thăng: "Nhìn thấy chưa? Muốn tôi đọc cho cậu hay cậu đọc cho tôi đây?"

Thích Tự tỉnh táo giảo biện: "Nửa kia về mặt tình cảm sao lại là bạn trai được, anh định đánh tráo khái niệm à?"

Phó Diên Thăng cả giận nói: "Nửa kia về mặt tình cảm không phải bạn trai thì là gì? Tôi không muốn phải cắt nghĩa từng chữ cho cậu, nên còn nhắc cậu xem kĩ hợp đồng, hỏi có vấn đề không thì chính cậu bảo không, giờ kí chưa được mười hai tiếng mà cậu đã định lật lọng rồi hả?"

Thích Tự không phản bác được, nhẫn nhịn một hồi mới nghĩ tính mình cũng không thích ăn gian, đành xuống nước nói: "Vậy anh muốn tôi nói gì mới được?"

Phó Diên Thăng dụ giọng dụ dỗ: "Được rồi, gọi "ông xã" đi, thử nói "ông xã ngủ ngon" xem nào."

Thích Tự: "???"

Nghe được lời này, Thích Tự chỉ thấy đầu mình như bị đưa vào nồi tăng áp, hai tai phun ra khói xì xì!

"Phó, Diên, Thăng!" Hả nổi giận rống rống lên ba tiếng này, chỉ để nghe thấy Phó Diên Thăng ở đầu bên kia đã không nén cười được nữa.

Vì vậy tức mình đập máy ngay và luôn.

*

Hôm sau, cuộc họp ban giám đốc diễn ra tại phòng hội nghị mà thư kí Hà đã đặt ngay trong khách sạn Westin, nơi Thích Nguyên Thành đang ở. Tổng cộng có chín người trình diện, bao gồm Thích Tự và Thích Nguyên Thành,

hai ủy viên quản trị, một giám quản, một phụ trách pháp lí của tập đoàn, cùng với ba cổ đông của MeiWei.

Thích Tự đảm nhiệm chức trách ghi chép và báo cáo chính của sự kiện, do chiều hôm qua đã tập duyệt với thư kí Hà nên cũng không hề lúng túng.

Sau nửa tiếng tường trình kết quả điều tra của hẳn, đám người bắt đầu tranh luận kịch liệt—

"Khâu Minh Dương dù gì cũng là một trong những người đặt nền móng cho MeiWei, sao lại dung túng con trai làm chuyện này?"

"Ba năm nay, tổn thất mà cái hãng nhái của Khâu Như Tùng gây ra cho MeiWei đã lên đến hàng trăm triệu chưa?"

"Cũng không nghiêm trọng đến thế, đối tượng khách hàng mà cậu ta nhắm tới khác với MeiWei, tổn thất chủ yếu là về danh tiếng công ti do ảnh hưởng từ việc dùng nguyên liệu chất lượng kém để bù cho hàng nhái—có điều, lượng hàng làm cho nhãn hiệu mờ nhạt kia ta vốn không thể so được với lượng hàng cho MeiWei, chút hành vi này của cậu ta chưa đủ để gây nên sóng gió quá lớn cho công ti."

"Ày, việc này mà vỡ ra đảm bảo sẽ thành bê bối doanh nghiệp. Nhờ bộ phận PR xử lí không tốt, làm suy giảm uy tín của MeiWei, ảnh hưởng đến giá cổ phiếu thì lúc đấy tổn thất mới kinh."

"Phải đấy, chưa kể nửa năm tới chúng ta còn đang định triển khai kế hoạch lớn, giờ mà dính dáng đến pháp luật thì e là sẽ bị ảnh hưởng xấu mất."

"Nhưng hàng đồng chứng cứ phạm tội của Khâu Như Tùng cũng cho thấy là bộ phận sản xuất ở MeiWei đã mục nát quá rồi, sao có thể không truy cứu chứ!"

"Không sai, chắc chắn cậu ta đã lợi dụng quyền thế của Khâu Minh Dương để móc nối với cả nhà xưởng lẫn bên quản lí chất lượng thì mới luôn lách dễ dàng như thế. Song một khi pháp luật vào cuộc, toàn bộ giai tầng quản lí của bộ phận sản xuất sẽ bị điều tra, dây truyền cũng có khả năng vì thế mà sụp đổ."

"Không dễ xử trí đâu..."

...

Nghe bọn họ thảo luận, tâm trạng Thích Tự ngày càng tệ. Hắn cứ tưởng chỉ cần giao ra chứng cứ điều tra thì chắc chắn Khâu Như Tùng sẽ bị định tội khởi tố, nhưng giờ mới hiểu được lời Phó Diên Thăng nói trên điện thoại hôm qua là có ý gì.

Đúng lúc này, có một người nhìn về phía Thích Nguyên Thành, lên tiếng nói đỡ cho Khâu Minh Dương: "Chủ tịch Thích, hay là ngài thử nói chuyện với giám đốc Khâu xem sao, nghe nói ông ấy chỉ có một đứa con trai, thực tình thì tôi cũng không đành lòng tố giác..."

Người vừa nói là một cổ đông nhỏ khác của MeiWei, cũng nằm trong nhóm những lão làng đã đi cùng Thích Nguyên Thành từ khi xưởng phục trang mới được thành lập. Có điều khác với Khâu Minh Dương, người này chỉ là cổ đông nhận phần trăm, từ lâu đã không còn làm cho MeiWei.

"Yêu cầu Khâu Minh Dương đền bù tổn thất, dẹp cái nhãn hiệu của con trai ông ấy đi, rồi khép lại chuyện này ở đây thôi." Đối phương nói.

Thích Tự không khỏi sửng sốt—Khâu Như Tùng phạm pháp như thế, vậy mà chỉ cần bồi thường bằng tiền? Là xong!?

Hắn lo lắng nhìn về phía Thích Nguyên Thành, muốn biết thái độ của ba là gì.

Từ lúc bắt đầu đến giờ, ngoài vài lời khai họp với tư cách chủ trì thì Thích Nguyên Thành chưa từng lên tiếng, hiện tại cũng chỉ cau mày trầm mặt, nghe vậy thở dài: "Chúng ta sẽ bỏ phiếu kín nội bộ, ở đây có tổng cộng chín người, Tiểu Hà phát giấy đi—ủng hộ việc tố giác lập án thì viết 1, ủng hộ xử lý nội bộ thì viết 2, không có ý kiến thì để trống."

...

Sau khi tan họp, Thích Nguyên Thành gọi Thích Tự về phòng mình, thế nhưng lên đến nơi, ông lại chậm chạp mãi không nói gì.

Hai cha con một trước một sau, cứ thế đứng trước cửa sổ chạm sàn của căn phòng khách sạn năm sao. Thích Tự nhìn bóng lưng Thích Nguyên Thành với tâm trạng vô cùng phức tạp.

"Ba..."

Thích Tự vừa mở miệng, Thích Nguyên Thành đã xoay người lại, nói với vẻ mặt mệt mỏi: "Con cũng nghe được ý kiến của các chú các bác rồi đấy... Thích Tự, nếu là ba, con sẽ làm thế nào?"

*****

<Epilogue>

Thích Tự *dựng ngược lông mày*: "Chẳng lẽ anh không định đi cùng tôi!?"

Phó Diên Thăng: "Chặc chặc, đúng là quẩn người."

-

vtrans by xiandzg

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẤU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 66: Tuân Thủ Nguyên Tắc

Ăn tối với ba xong, Thích Tự quay về khách sạn, cảm thấy cả người có chút uể oải.

Khoảng nửa tiếng sau, chuông cửa vang lên. Thích Tự biết là ai nên trực tiếp ra mở cửa, mở xong cũng không chủ động nói chuyện, lại mệt mỏi ngồi về sofa.

"Sao vậy?" Phó Diên Thăng bước vào rồi hỏi, "Không hài lòng với kết quả họp ban giám đốc à?"

"Anh chả đoán trước được rồi còn gì?" Thích Tự hơi quay sang đối phương, hỏi, "Ăn tối chưa?"

"Vừa tăng ca để viết báo cáo bàn giao ở công ti xong đã bị cậu gọi một cuộc triệu hồi rồi còn đâu, ăn vào lúc nào." Phó Diên Thăng ra tủ đồ ăn lấy một chai nước suối, rồi mới quay lại ngồi xuống cạnh Thích Tự.

Thích Tự có chút sừng sốt: "Tôi gọi đồ ăn cho anh nhé?"

"Cứ bình tĩnh, nói chuyện với cậu một lát đã." Phó Diên Thăng mở nước uống vài ngụm rồi mới hỏi, "Bọn họ không muốn xử lí công khai phải không?"

Thích Tự chống khuỷu tay lên gối, cúi đầu nói: "Ba tôi đề nghị bỏ phiếu kín trong cuộc họp, có chín người thì sáu người muốn xử lí nội bộ."

Quả nhiên Phó Diên Thăng không hề ngạc nhiên, bắt chéo một chân lên hỏi: "Ba cậu có thái độ thế nào?"

Thích Tự: "Tôi cũng không biết nữa."

Phó Diên Thăng: "Không biết?"

"Ừ." Thích Tự không biết thật, vì từ đầu đến cuối Thích Nguyên Thành đều không thể hiện thái độ gì ra ngoài, mà hắn cũng chẳng hỏi ba đã viết con số nào lên giấy.

Phó Diên Thăng hỏi: "Vậy còn cậu, cậu nghĩ sao?"

Thích Tự ỉu xìu nói: "Tôi nghĩ thế nào có quan trọng không?"

Lúc Thích Nguyên Thành đứng trong phòng hỏi hắn một câu kia, Thích Tự mới đột nhiên hiểu được nỗi khổ tâm của ba.

Với cái móc cổ đồng lớn của tập đoàn, ai nhìn qua cũng tưởng Thích Nguyên Thành chính là người sở hữu doanh nghiệp, nhưng thực tế thì công ti đã không còn nằm trong quyền kiểm soát của một mình ông. Nếu hi vọng doanh nghiệp có thể tiếp tục kinh doanh thuận lợi, ông buộc phải nhìn vào đại cục, chú trọng ân tình và vô vàn vấn đề sâu xa hơn...

Đến ba còn thân bất do ki như thế, huống hồ là hắn.

Cho nên lúc ấy, hắn đã không đưa ra câu trả lời nào.

Phó Diên Thăng mỉm cười: "Là ai còn khẳng định "không phải vấn đề gì to tát" trên điện thoại với tôi tối qua? Thế nào? Sau một cuộc họp mà đã cảm thấy mình không quan trọng nữa rồi à?"

"Vậy chứ tôi làm gì được nữa?" Thích Tự buồn bực nói, "Những cổ đông kia bảo, chuyện này mà vỡ lở ra thì sẽ thành bê bối của doanh nghiệp,

khiến MeiWei mất uy tín, ảnh hưởng đến giá cổ phiếu, công tác PR mà không tốt thì còn gây ra tổn thất lớn hơn cho công ti..."

Phó Diên Thăng thở dài, nói: "Thích Tự, đối với cậu thì đảm bảo công bằng hay mù quáng bảo vệ giá cổ phiếu của công ti quan trọng hơn?"

Thích Tự bị hỏi mà nghẹn họng.

Phó Diên Thăng: "Cậu đừng quên, MeiWei đã đăng kí niêm yết, vốn dĩ phải chịu sự giám thị xác đáng của nhà nước, làm ăn lừa đảo là phạm pháp, làm ăn thiên vị cũng là phạm pháp. Khâu Như Tùng lạm dụng quyền chức suốt ba năm, kinh doanh phi pháp đến cả trăm triệu, không chỉ xâm phạm đến lợi ích của các cổ đông trong công ti, mà còn là lợi ích của những người đầu tư bình thường. Ý kiến của các cổ đông trong cuộc họp hôm nay có thể đại diện cho tất cả mọi người không? Bọn họ vốn dĩ chỉ đang thể hiện lập trường của ban giám đốc, chỉ muốn duy trì được giá cổ phiếu của MeiWei để bảo toàn cho thân phận và lợi ích của chính mình mà thôi. Nếu chỉ xử lí nội bộ, để Khâu Như Tùng và Khâu Minh Dương đền bù một phần tổn thất cho xuôi chuyện, thì ai sẽ giải thích cho những người tiêu dùng đã bị lừa gạt trong suốt ba năm nay? Ai sẽ giải thích cho những người đã đầu tư theo báo cáo tài chính hư cấu của MeiWei?—Số liệu trong báo cáo là giả, thông tin công khai cũng là giả, và cả hai đều lợi dụng nguồn vốn của công chúng, MeiWei mà làm như vậy thì có công bằng với những doanh nghiệp đang chấp hành nghiêm chỉnh quy tắc kinh doanh khác không? Cậu đã bao giờ nghĩ đến những vấn đề này hay chưa?"

Phó Diên Thăng nói những lời này rất điềm đạm, mặt không đỏ thớ không gập, giống như chỉ đang trần thuật lại sự thật khách quan.

Thích Tự chợt nhớ tới lần nhờ cậu Phó Diên Thăng vì báo cáo tài chính hồi năm ngoái, sau khi biết ba hẳn không có ý định điều tra vấn đề tồn đọng ở MeiWei, đối phương cũng đã giáo huấn hẳn một hồi trong Wechat. Lúc

ấy, hẳn cho rằng Phó Diên Thăng chỉ trích mình, thậm chí còn cảm thấy người kia chỉ đang quan trọng hóa vấn đề.

Nhưng giờ nghe được những lời này, Thích Tự lại chỉ thấy giật mình trong lòng.

Hắn nhìn sang Phó Diên Thăng với ánh mắt phức tạp: "Cho nên anh muốn tôi tố giác Khâu Như Tùng?"

Phó Diên Thăng lắc đầu: "Tôi không có quyền quyết định thay cậu, tôi chỉ muốn cậu nhìn chuyện này ở một góc độ toàn diện hơn thôi. Còn có lẽ đáp án cho câu hỏi "nên làm thế nào" đã ở sẵn trong lòng cậu rồi."

Thích Tự: "..."

Thích Tự nhớ lại những lí luận của mấy người trong ban giám đốc, khổ não nói: "Nhưng nếu vụ này mà bung bét, một vài người vô tội cũng sẽ bị liên lụy và tổn thất mất."

Phó Diên Thăng hỏi ngược lại: "Người vô tội mà cậu nói là ai?"

Thích Tự: "Những cổ đông nhỏ không biết gì về hành vi của Khâu Như Tùng chẳng hạn."

Một khi giá cổ phiếu sụt giảm, tổn thất mà bọn họ phải chịu kiểu gì chẳng nghiêm trọng hơn những nhà đầu tư nhỏ lẻ.

Phó Diên Thăng cười nói: "Thích Tự, cậu lại nhầm rồi. Cậu có bao giờ nghĩ, vì sao bọn họ lại không biết gì không? Cùng là cổ đông mà chẳng lẽ bọn họ không xem báo cáo tài chính? Bọn họ không hiểu thực trạng kinh doanh của công ti à? Cổ đông không phải những người rảnh rỗi chỉ biết ngồi chờ tiền chia đến tay, vốn dĩ bọn họ còn phải gánh vác rủi ro đầu tư và trách nhiệm giám sát công tác vận hành doanh nghiệp. Công ti làm ăn ổn thỏa thì bọn họ chia nhau hoa hồng, đến lúc công ti gặp vấn đề lại không

biết đường tìm cách giải quyết thích đáng, chỉ thích hưởng cảnh thái bình giả tạo, thì cậu nghĩ họ có vô tội không? Để chuyện đi đến nước này, tội của bọn họ chính là thất trách."

Thích Tự chỉ im lặng, đúng rồi, sao hẵn lại không nghĩ theo hướng này cơ chứ?

Phó Diên Thăng nói tiếp: "Khoan nói đến việc vỡ lở sẽ ảnh hưởng thế nào đến giá cổ phiếu, mà hãy tự vấn một chút, giá cổ phiếu của MeiWei có đang xứng với thực tế hay không? Tôi từng nói rồi mà, quyết định nào cũng có cái giá của nó. Trên đời này không có gì hoàn mỹ toàn phần, vấn đề là cậu có đồng ý trả ra cái giá tương ứng để đổi lấy điều mình nhắm đến hay không thôi... Trong mắt tôi, tố giác lập án không phải gây ra tổn thất cho công ti, mà chỉ đưa giá cổ phiếu của MeiWei về đúng với giá trị của nó—đây là cái giá mà trên dưới MeiWei phải trả vì đã dung túng cho hành vi phạm pháp của Khâu Như Tùng trong suốt ba năm qua. Phải cắt đi cái ung nhọt này, thì công ti mới có thể tiếp tục phát triển lành mạnh và bền vững được."

Nghe những luận điệu hùng hồn này của Phó Diên Thăng, Thích Tự chỉ càng thêm khâm phục người này, nhưng nhớ đến cái nhú mày đầy mệt mỏi của ba...

Hắn nhìn sang đối phương, không nhịn được mà hỏi: "Phó Diên Thăng, vì sao anh có thể tinh táo như vậy?"

Đến ba hẵn còn phải trấn trở không thôi, mà Phó Diên Thăng lại có thể trôi chảy như vậy, chẳng lẽ vì đối phương là người ngoài nên không buồn cân nhắc đến phương diện ân tình gì đó?

Phó Diên Thăng ngừng lại vài giây, nhìn về phía hẵn nói: "Cậu nhớ có lần tôi đã hỏi, nếu sau này trở thành một thương nhân có vốn có liếng thì cậu sẽ vẫn tuân thủ theo nguyên tắc chứ..."

Thích Tự sừng sốt, hần nhớ lúc ấy mình đã vô thức nghĩ, không phạm pháp chính là nguyên tắc.

Hần nhận ra, thế mà trước khi nói chuyện với Phó Diên Thăng, bản thân suýt nữa còn chẳng làm được cái điều đơn giản này—thái độ của những cố đồng trong cuộc họp hôm nay đã tạo ra áp lực khiến hần định dung túng cho tội phạm...

Phó Diên Thăng: "Một khi có thể trả lời câu hỏi này một cách dứt khoát, cậu sẽ không còn phiền não vì những vấn đề nhỏ nhặt như thế nữa, cũng biết rõ bất cứ khi nào lâm vào hoàn cảnh khốn cùng thì mình nên lựa chọn điều gì và từ bỏ điều gì. Tôi nghĩ, có khi ba cậu cũng nên nghiêm túc ngẫm lại vấn đề này một chút—cậu cứ thử hỏi xem, ban đầu ông ấy lập nên MeiWei với mục đích gì, công thành danh toại? Hay đơn giản chỉ là lợi ích? Tất cả lựa chọn của ông ấy bây giờ, chắc chắn đều có liên quan tới điều mà ông ấy theo đuổi."

Nghe Phó Diên Thăng nói xong, Thích Tự lại rơi vào trầm mặc hồi lâu.

Hần đột nhiên như được khai sáng cho tỉnh lại, phải rồi, bọn họ sở hữu nhiều như vậy, vốn đã có thể tự do phân phối tài sản, làm những chuyện mà lòng mình thực sự muốn, việc gì phải chịu sự chi phối và áp lực từ người khác?

Nếu mục đích của ba chỉ là tạo ra trang phục tốt, thì kể cả xuống sàn rồi MeiWei vẫn có thể sản xuất ra trang phục tốt như thường, có gì phải mở rộng đến quy mô đến như hiện nay?

Nếu đã không quản nổi nữa, thì sao còn cố gánh vác tiếp để làm gì?

...

Những vấn đề trước đây chưa từng khiến Thích Tự băn khoăn đột nhiên lao cả đến, tẩy rửa nhận thức vốn có của hần một phen...

Thấy hần cúi đầu trầm tư, Phó Diên Thăng cũng không quấy rầy nữa, đứng dậy gọi quầy dịch vụ mang lên một phần đồ ăn, cố ý để cho đối phương thời gian suy nghĩ.

Chờ đến khi Thích Tự lấy lại tinh thần, Phó Diên Thăng cũng đã ăn xong, đang thong thả châm một điếu thuốc ngay bên cạnh.

"Thông suốt chưa?" Phó Diên Thăng nhướn mày, "Định làm thế nào?"

Vốn còn đang bất an với quyết định của mình, mà nhìn đến dáng vẻ điềm tĩnh của Phó Diên Thăng, Thích Tự đột nhiên cảm thấy mình như được tiếp cho sức lực vô biên, như được cả thiên quân vạn mã hậu thuẫn.

Ánh mắt Thích Tự hơi lóe lên, hần cố ý nói: "Thầy Phó, nếu tôi cứ định bỏ qua như vậy thì anh có thất vọng không?"

Phó Diên Thăng: "Cậu sẽ không bỏ qua như vậy."

Thích Tự không hiểu: "Tại sao chứ?"

Phó Diên Thăng nhả ra một ngậm khói, cười nói: "Nếu đây là quyết định của cậu, thì quá bảo công tôi dạy dỗ suốt một năm vừa rồi đều thành công cốc à."

Thích Tự: "..."

Được rồi, hần thừa nhận là mình đã chịu ảnh hưởng từ Phó Diên Thăng.

Ngay cả khi người này nói sẽ không quyết định thay hần, thì thái độ và lập trường được thể hiện qua từng lời nói hành động của đối phương cũng đã khiến Thích Tự bất giác bị thu hút mà nghiêng lòng theo.

Giống như Phó Diên Thăng có nói, trong lòng hần đã sớm tồn tại đáp án cho câu hỏi "nên làm thế nào", chẳng qua là chút khúc mắc về tình và lợi đã khiến hần dao động, khiến hần phiến não, mà Phó Diên Thăng thì giống

như một liều thuốc trợ tim, đã giúp hẳn tìm lại sự kiên định cho bản thân mình.

"Tôi vẫn muốn giải quyết chuyện này theo hướng chính quy." Thích Tự hơi nhíu mày, "Nhưng cũng không muốn ba phải khó xử vì những quyết định của cá nhân tôi."

Phó Diên Thăng ngăn người: "Nghĩa là cậu định làm chuyện ấy một mình?"

Giọng điệu Thích Tự hơi trầm đi: "Ừm, hồi tối ăn cơm, ba tôi bảo ông ấy đã đoán được thái độ của những cổ đông này từ trước rồi, hơn nữa dù là họp kín nhưng đảm bảo sẽ có người tiết lộ tin tức cho Khâu Minh Dương. Một khi lộ ra việc điều tra, ước chừng chỉ trong vòng hai ngày là Khâu Minh Dương sẽ chủ động bày tỏ thái độ, có khi Khâu Như Tùng còn tranh thủ tiêu hủy được mấy chứng cứ liên quan luôn cũng nên... Nhìn là thấy ba vẫn nể nang tình nghĩa với bác Khâu lắm. Tôi mà đi tố cáo Khâu Như Tùng thì sẽ khiến ông ấy mất cả uy tín lẫn lòng người trong tập đoàn."

Phó Diên Thăng trầm ngâm một lát rồi chỉ ra: "Nếu mục đích của cậu chỉ là khiến Khâu Như Tùng phải nhận chế tài đích đáng, thì cũng không nhất thiết phải ra mặt tố cáo mới được."

Thích Tự: "Chẳng lẽ tôi phải tìm người đi tố cáo hộ?"

Phó Diên Thăng lắc đầu, gẩy thuốc xuống gạt tàn một cái rồi nói: "Giờ trong MeiWei có vấn đề nổi cộm như thế, giả sử ba cậu muốn lặng lẽ ém đi, nhưng cậu lại muốn để mọi người bên ngoài và cơ quan giám thị tương ứng phát giác ra hành vi ung nhọt của bọn người kia, thì cậu còn có thể làm gì?"

Thích Tự nhìn chăm chăm vào ánh lửa của tàn thuốc vài giây, mới ngẩng lên nói: "Kích nổ sớm hơn dự định?"

*****

<Epilogue>

Thích Tự: "Thầy, tôi muốn kiếm chuyện!"

Phó Diên Thăng: "Quả nhiên trẻ nhỏ dễ dạy! Đến đây, chúng ta cùng kiếm chuyện!"

-

vtrans by xiandzg

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẤU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 67: Càng Thế Càng Tốt

Phó Diên Thăng phả ra một hơi thuốc, cười nói: "Cậu điều tra được nhiều thứ như thế cơ mà, từ việc AiWei ăn cắp nguyên liệu rồi nhái thiết kế của MeiWei, cho đến vấn đề về tác phong làm việc của riêng Lưu Kỳ, để lộ ra bất kì cái nào cũng có thể gây xôn xao dư luận. Đến lúc ấy, dư luận sẽ trở thành vũ khí của cậu, buộc MeiWei phải chủ động đứng ra xử lí."

Được Phó Diên Thăng chỉ điểm, Thích Tự cũng ngộ ra luôn.

Vấn đề là trước giờ hẳn chưa từng làm chuyện này, cũng không nắm rõ thái độ và ý kiến của công chúng trong nước, chỉ sợ lại để việc nó vượt ra khỏi tầm kiểm soát...

Trong lúc còn đang băn khoăn lo lắng, hẳn đã nghe thấy Phó Diên Thăng nói tiếp: "Cho tôi ít giấy bút đi."

Thích Tự hơi ngạc nhiên, lập tức chạy đi lấy mấy tờ giấy có in logo khách sạn.

Phó Diên Thăng buông thuốc, nhận lấy giấy bút rồi giải thích: "Đúng là chúng ta muốn lợi dụng dư luận, nhưng tuyệt đối không thể làm ẩu. Nước dâng được thuyền thì cũng lật được thuyền, mục đích của chúng ta là phơi bày hành vi vi phạm tòn đọng trong công ti, là đả kích tội phạm chứ không phải bản thân công ti. Vì vậy để đảm bảo phản ứng của công chúng không vượt ngoài tầm kiểm soát, giảm thiểu tối đa thiệt hại cho MeiWei trong suốt quá trình thực hiện kế hoạch này, việc thả ra những chứng cứ mà cậu hiện có trong tay theo trình tự nào, bằng cách nào và vào lúc nào đều phải được phân tích và thiết kế có hệ thống..."

Lo lắng mới rồi của Thích Tự cũng lập tức bị lời giảng giải của Phó Diên Thăng thổi bay.

Trí tuệ của người kia được ngòi bút thuần thực ghi lại xuống mặt giấy, vẽ ra một phương án sơ bộ vô cùng quy củ và mạch lạc—mục đích, kế hoạch, người cần tìm, vấn đề cần giải quyết, không thiếu thứ gì.

Thích Tự chỉ đưa cho Phó Diên Thăng một cây bút bi rất rất bình thường của khách sạn, nhưng ở trong mắt hắn lúc này, khí chất mà người kia tỏa ra còn thu hút hơn bất kì ông trùm tài chính kí tên bằng bút máy nạm vàng nào ngoài kia.

...

Do tình hình khẩn cấp, Thích Tự phải mời phóng viên Dương đến khách sạn theo chỉ thị của Phó Diên Thăng ngay tối ấy.

Đúng vậy, muốn lợi dụng dư luận thì sự lựa chọn tốt nhất chính là phóng viên Dương.

Sau khi biết về kế hoạch của bọn họ, phóng viên Dương cũng không khỏi kinh ngạc, bật cười nhìn Thích Tự đánh giá: "Chuyện các ngành nghề lợi dụng dư luận để đạt được mục đích thì chẳng hiếm hoi gì, nhưng đây là lần đầu tiên bác thấy con trai của chủ quản công ti muốn tấn công doanh nghiệp nhà mình luôn đấy... kể ra chắc cũng chẳng ai dám tin."

Bản thân Thích Tự còn chẳng dám tin là chuyện sẽ đi đến nước này, nhưng hiện tại hắn phải chạy đua với tốc độ ứng phó của nhà họ Khâu, cũng không dư thời gian để mà do dự hay chần chờ.

Hắn chọn tin vào trực giác của mình, tin vào sự liêm chính của Phó Diên Thăng.

Ba người bàn bạc trong phòng Thích Tự mãi đến khuya, về cơ bản đã xác định được bước đầu tiên của kế hoạch.

Phải khi phóng viên Dương chuẩn bị rời đi, Thích Tự mới phát hiện ra là đã hai giờ sáng.

Hắn đứng dậy tiễn phóng viên Dương ra tận cửa, quay về vẫn thấy Phó Diên Thăng chăm chăm nhìn vào phương án vừa trao đổi, giống như đang tìm kỹ lại xem có còn lỗ hổng nào hay không.

Nhìn dáng vẻ chuyên chú của đối phương, Thích Tự lại thấy lòng khê động, cảm giác may mắn hơn bao giờ hết vì đã giữ được đối phương lại bên mình.

Trong đầu chợt hiện ra mấy điều khoản bổ sung đã kí với Phó Diên Thăng, khiến Thích Tự có hơi thẹn thùng, nhưng rồi cũng siết chặt nắm tay, quyết tâm đi tới.

"Thầy Phó..." Thích Tự thấp giọng gọi đối phương.

"Hửm?" Phó Diên Thăng ngẩng đầu lên.

Thích Tự chống một gối lên sofa, cũng như bao chàng trai khác khi mới sa vào lưới tình, không kìm nổi rung động mà đưa tay vuốt ve tóc mai người thương, rồi ngại ngần nhắm mắt, chủ động rướn người dâng môi của mình cho đối phương.

Sau vài giây kinh ngạc, Phó Diên Thăng cũng nhanh chóng phản ứng lại, hừ mũi ra một tiếng cười nhẹ rồi vươn tay giữ gáy cậu trai, khiến nụ hôn trở nên ngày một sâu.

Hai giờ đêm, sau tất cả những công chuyện mệt mỏi, cảm giác như nắng hạn gặp mưa rào.

Nụ hôn qua đi, Phó Diên Thăng nhìn thẳng vào mắt Thích Tự, hơi thở còn chưa hết hỗn loạn: "Sao nay chủ động thế?"

Thích Tự bưng mặt đối phương nhìn từ trên xuống, hỏi: "Không thích à?"

Âm cuối hơi run để lộ ra sự căng thẳng, nhưng cũng chẳng làm mất đi điệu bộ ngạo nghễ khiến Phó Diên Thăng mê mẩn ở hẳn.

"Thích..." Phó Diên Thăng nắm lấy cổ tay hẳn, "Càng thế càng tốt."

Thích Tự cười cười, lại ấn môi lên trán đối phương như một phần thưởng nữa, nói: "Hôm nay bắt anh vất vả nhiều rồi, cảm ơn." Sau đó dẫn mình đứng dậy, nói: "Trễ thế này rồi, anh có định... về không?"

Phó Diên Thăng vẫn ngồi trên sofa, nhìn Thích Tự vài giây rồi mới nói: "Ừ, chứ không lẽ ngủ lại với cậu?"

Thích Tự: "..."

Kì thực hẳn thấy, Phó Diên Thăng có muốn ngủ lại cũng chẳng sao...

Vậy mà Phó Diên Thăng lại lí trí lạ thường: "Thôi, muốn ngủ thì về sau vẫn còn nhiều cơ hội. Sáng sớm mai tôi phải theo cậu đi họp nữa, về nhà mới có quần áo nghiêm chỉnh."

Thích Tự: "..."

Nhớ tới cuộc họp kia, Thích Tự lại bắt đầu lo lắng: "Ngày mai sẽ không có vấn đề gì chứ?"

Hẳn đã từng chứng kiến rất nhiều cảnh hoành tráng với ba, nhưng đây vẫn là lần đầu tiên được tham dự vào sự kiện quan trọng như hội nghị chiến lược của tập đoàn, chưa kể hình như ba còn có ý định giao cho hẳn nhiệm

vụ trọng yếu gì đó, cho nên Thích Tự mới khó lòng nén nổi cảm giác căng thẳng như vậy.

Phó Diên Thăng: "Chủ yếu là có mặt để làm quen với tình hình và một vài nhân viên sẽ cùng làm việc sau này thôi, chắc cậu cũng không cần nói gì đâu, đừng căng thẳng."

Thích Tự nhẹ thở phào, tạm biệt Phó Diên Thăng xong cũng đi chuẩn bị quần áo cho ngày mai, tắm rửa một chút rồi lên giường.

Đến khi nằm xuống, Thích Tự lại không nhịn được mà gặm nhấm dư vị từ nụ hôn hồi nãy với Phó Diên Thăng...

Thần kinh như có nước ấm xối quá, tê tê dại dại.

Đúng là thích thật...

*

10h sáng hôm sau, phòng hội nghị cao cấp tại trụ sở tập đoàn Tư Nguyên đã không còn chỗ trống.

Thích Nguyên Thành, Tư Lại, Vương Trăn Đống cùng một loạt các cố đồng lớn và quản lí cấp cao đều đang tụ về đây, họp bàn về kế hoạch phát triển của tập đoàn trong sáu tháng cuối năm.

Sau một tiếng rưỡi giới thiệu và văn tắt, tất cả cùng tiến về phòng tiệc để dùng bữa trước.

Thích Tự nghe thấy ai đó vừa gọi tên mình, quay lại mới biết thì ra là Hứa Kính.

"Hứa Kính? Sao anh lại ở đây?" Từ hôm Hứa Kính giải quyết giúp hẳn sự vụ với Tư Hàng và Đường Vĩ Diệp đến giờ, hai người cũng chưa có thời gian gặp lại.

"Anh là CEO công ti dưới quyền Tư Nguyên mà, đương nhiên phải có mặt rồi." Hứa Kính cũng bất ngờ khi gặp Thích Tự, "Cậu thì sao, chẳng phải còn đang thực tập ở MeiWei à? Sao chưa gì bác trai đã để cậu tham gia vào mấy cuộc họp này rồi? Đến học hỏi hả?"

Hứa Kính đang nói dở, bỗng trông thấy Phó Diên Thăng chậm rãi bước đến ở sau lưng Thích Tự.

Đối phương đi tới phía sau Thích Tự thì dừng lại, Hứa Kính lại càng giật mình, có vẻ không hiểu sao người này cũng xuất hiện ở đây: "Vị này là, người anh đã gặp ở quán bar hôm ấy... bạn mạng của em hả?"

Thích Tự nhú mày, rõ ràng là hẳn đã giới thiệu tên tuổi nghề nghiệp đàn hoàng của Phó Diên Thăng, nghe Hứa Kính vẫn gọi người kia là "bạn mạng" mà không khỏi nhạy cảm.

"Anh Hứa Kính, hiện tại Thầy Phó đã là cố vấn thương vụ của em." Thích Tự giải thích.

Phó Diên Thăng lịch sự đưa tay ra với Hứa Kính: "Hứa tổng, lại gặp rồi."

Con người Hứa Kính co lại, nụ cười vẫn nở nhưng ngày càng lạnh đi, hẳn bắt lấy tay Phó Diên Thăng, khách khí nói một câu "Hân hạnh gặp lại Phó tổng." rồi lập tức quay ra hỏi Thích Tự: "Cố vấn thương vụ kiểu thư kí ấy hả?"

Kì thực nhiệm vụ của Phó Diên Thăng không hề giống với một thư kí. Trên lí thuyết, thư kí chỉ là người hỗ trợ một chút cho công việc của chủ, trong khi hiện nay Phó Diên Thăng còn dẫn dắt và giúp Thích Tự đưa ra quyết sách, xét về bản chất thì chính là thầy giáo.

Thích Tự còn đang muốn giải thích cẩn thận lại cho Hứa Kính, thì không ngờ Phó Diên Thăng đã chủ động thừa nhận trước: "Kiểu vậy."

"Ra thế." Hứa Kính cười cười, lập tức sửa lại xưng hô, "Được Thích Tự ưu ái như vậy, năng lực của thư kí Phó chắc chắn là không tầm thường rồi."

Đúng lúc này, Thích Tự lại nghe ba gọi mình—"Thích Tự, qua đây đi."

Hắn quay ra, trông thấy Thích Nguyên Thành đang vẫy mình từ cách đó không xa, trước mặt là một vài nhân vật có vẻ tầm cỡ.

Phó Diên Thăng gật đầu với Thích Tự: "Câu qua bên đó đi, chắc chúng ta không ăn cùng bàn đâu, có gì thì liên lạc qua điện thoại."

"Ừm." Thích Tự lại quay ra Hứa Kính, "Em đi trước đây, nói chuyện với anh sau."

Hứa Kính cũng mỉm cười với hắn: "Ừ, anh nói chuyện với thư kí Phó một lát đã."

Thích Tự đi tới cạnh Thích Nguyên Thành, nhìn bậc cha chú trước mắt cũng nhận ra luôn.

"Cháu chào bác Tư."

Đây chính là Tư Lại, cố đồng lớn thứ hai của tập đoàn Tư Nguyên, cũng là người cầm quyền Tư Thị.

"Thích Tự à." Tư Lại nhìn hắn với vẻ tán dương, "Nghe ba cháu kể về cháu suốt, lâu lắm rồi không gặp đấy nhỉ, lớn lên tuấn tú ghê cơ."

"Bác Tư quá khen." Thích Tự lại nhìn tới thanh niên đạo mạo bên cạnh Tư Lại.

Đối phương có đôi mắt phượng hẹp và dài, đường nét tương tự nhưng ánh mắt sắc sảo hơn, khí chất cũng trưởng thành hơn Tư Hàng.

"Đây là anh hai Tư Trạch của Tư Hàng phải không ạ?" Thích Tự đưa tay ra nói, "Nghe danh anh đã lâu."

Tư Trạch bắt tay với hắn, cười như không cười: "Anh mới là người nên nói "nghe danh đã lâu" chứ. Năm ngoái nghe cậu đậu Stafford, bố anh cứ khen suốt, đợt nghỉ này Tiểu Hàng cũng hay kể về cậu lắm."

Thích Tự: "Anh cứ nói quá."

"Hai cái đứa này khách khí với nhau thế, haha." Tư Lại sáng khoái cười một tiếng, nói với Thích Nguyên Thành, "Sau này cơ ngơi đều là của tụi nó, đáng ra cho quen nhau sớm hơn mới phải."

Thích Nguyên Thành cũng gật đầu nói: "Đúng đấy, nếu tôi với Thích Tự mà không qua nước ngoài sống thì có khi bọn nhỏ đã thân nhau như tay chân rồi."

Tư Lại hỏi: "Kinh tế quốc nội bây giờ khá lắm, trọng tâm phát triển của Tư Nguyên cũng dần chuyển về trong nước rồi, chú còn ở lại bên Mĩ làm gì, không tính đến chuyện về à?"

Thích Nguyên Thành gật gù: "Cũng có dự định rồi, mà phải đến thời điểm thích hợp."

Tư Lại cười nói: "Mà thôi đừng đứng đây nữa, đi, ra ăn rồi nói chuyện một thế."

Đến tham dự đều là nhân vật có danh có tiếng, nhưng mọi người cũng tự động phân bàn tùy theo thân phận của mình.

Cổ đông ngồi cùng cổ đông, quản lí cao cấp ngồi cùng quản lí cao cấp, còn tầng chót là những thư kí và trợ lí mà bọn họ đưa theo.

Thích Tự đi cùng ba hăn với bác Tư và Tư Trạch, ngồi xuống xong liền quay đầu ra hướng Phó Diên Thăng và Hứa Kính đứng ban nãy, nhưng đã không thấy người đâu, cũng chẳng biết là Phó Diên Thăng ngồi bàn nào.

"Thích Tự, cậu học năm mấy rồi?" Giọng nói của Tư Trạch đột ngột kéo hăn ra khỏi dòng suy nghĩ.

"Kì sau là lên năm ba ạ." Thích Tự lấy lại tinh thần đối đáp.

"Mới đại học năm ba à, Tiểu Hàng cũng năm ba đấy, haha, thế mà so với cậu thì cứ như học sinh cấp hai ấy nhỉ." Tư Trạch cười nói.

"... Đâu ạ."

"Nghe bảo chú Thích định cho cậu tham gia vào công tác phát triển mảng khoa học kỹ thuật của tập đoàn Tư Nguyên với anh phải không?" Tư Trạch hỏi.

"Vâng, sau này còn phải nhờ đại ca chỉ giáo nhiều." Thích Tự nói.

"Đừng gọi đại ca." Tư Trạch quay sang nhìn hăn, mắt phượng loé lên chút biến chuyển, "Gọi vậy anh lại cứ coi cậu thành đứa nhóc ngây thơ như thằng em anh. Cậu kém anh có mấy tuổi đâu, gọi tên là được rồi."

*****

<Epilogue>

Thích Tự: "Bắt anh vất vả rồi."

Phó Diên Thăng: "Lao động trí óc thì có gì mà vất vả? Sau này cậu sẽ còn làm chuyện khiến tôi vất hơn nữa cơ."

Thích Tự: "...???"

-

vtrans by xiandzg

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẤU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 68: Tìm Được Trên Mạng

Thích Nguyên Thành từng bảo với Thích Tự, Tư Trạch lớn hơn hẳn 8 tuổi, năm nay đã 28, tức là còn lớn hơn Phó Diên Thăng 1 tuổi. Thích Tự sợ dùng thẳng tên thì bỗ bã quá nên mới lễ phép gọi hẳn là "đại ca".

Nhưng nghe giọng điệu đối phương có vẻ cũng không muốn bị gọi như vậy thật, Thích Tự bèn khảng khái đáp: "Thế thì em cung kính không bằng tuân mệnh vậy."

Tư Trạch cười nói: "Quả nhiên cậu thành thực mà hiểu lễ nghi hơn em trai anh nhiều, phải nó thì có khi vừa rồi cũng không biết trả lời thế nào đâu."

Thích Tự: "Có vẻ em ấy vẫn hơi ham chơi..."

Hai người chạm cốc một cái rồi tiếp tục kể về việc học và làm của mình hiện tại, dần dà cũng thân hơn.

Bấy giờ Thích Tự mới biết Tư Trạch học đại học chuyên ngành kinh tế ở London, 21 tuổi về làm ở Tư Thị giúp bác Tư, đến nay đã có 7 năm kinh nghiệm.

Hiện tại hẳn giữ chức Phó chủ tịch ở Tư Thị, Giám đốc Đầu tư và sắp tới còn tham gia thêm vào một số công việc ở tập đoàn Tư Nguyên, có thể nói là một người đa chức.

"Nhiều chức trách như thế mà anh vẫn xử lí được hết à?" Thích Tự không khỏi kinh ngạc trong lòng.

"Nhiều cái chỉ là lấy danh thôi, phần lớn đều có người làm giúp. Về sau chắc cậu cũng vậy à." Tư Trạch nhìn về phía Thích Tự, hỏi dò, "Ngoài đợt thực tập ở MeiWei đợt hè này thì chú Thích có cho cậu tham gia vào công tác nào nữa không?"

Thích Tự: "Có tiếp xúc với bộ phận tiêu thụ nước ngoài ở bên Mỹ trong một thời gian ngắn hồi năm ngoái."

Tư Trạch: "Chỉ vậy thôi à?"

Thích Tự: "Vâng, còn đâu chả có mấy, chủ yếu là tập trung vào việc học."

Tư Trạch: "Vậy bình thường tự cậu có hay đầu tư này kia không?"

Thích Tự: "Cũng chỉ đầu tư vào ít quỹ, hàng kì hạn với cổ phiếu thôi."

Tư Trạch nhìn hăn đầy tò mò: "Thế chắc chú Thích phải tìm được không ít trợ lực rồi mới để cậu tham gia vào công việc phức tạp lần này đấy nhỉ? Chứ sinh viên đại học năm hai như cậu thì lo sao nổi?"

"Không có." Thích Tự hơi nhú mày, "Chỉ có một thôi."

Mà một này cũng là do hăn tự tìm về đấy chứ...

Chưa kể, hăn cứ tưởng hết hè là có thể đưa Phó Diên Thăng về Cali tận hưởng cuộc sống ngọt ngào—à không, là cuộc sống vườn trường thanh bình yên ả rồi chứ, ai ngờ đâm bang thế nào lại thành phải vừa học vừa làm, nghĩ mà áp lực.

Tư Trạch đánh giá Thích Tự vài giây với vẻ mặt khó hiểu, ánh mắt cũng không còn bén nhọn như trước.

Sau đó nhanh chóng quay đầu đi, nói: "Trong số những người có xuất thân tương tự chúng ta, anh biết một nhân vật rất lợi hại."

Thích Tự: "Ai vậy?"

Tư Trạch: "Lâm Hoán."

"Con trai đại gia số một Yến Thành?" Thích Tự không ngờ mình sẽ nghe lại cái tên này sớm thế.

"Đúng rồi." Tư Trạch cười cười, nói tiếp, "Anh với Lâm Hoán đều học đại học ở London, Lâm Hoán còn học cả trung học bên đó, sau thì vào đại học L, gần đó có một tòa cao ốc tên L&S, chính là của Lâm Hoán mua lại năm 19 tuổi. Nghe bảo từ thời sinh viên, cậu ta đã đầu tư xây lại tầng cao nhất của L&S theo quy chuẩn khách sạn 5 sao, đầy đủ phòng giải trí, phòng tập gym, phòng tiệc tùng để chính mình vào ở, sau đó cải tạo mấy tầng dưới thành chung cư cho sinh viên, có những căn mấy chục mét vuông, có cả những căn mấy trăm mét vuông, cho bạn học cùng trường thuê lại với giá rẻ, thậm chí là free với một vài người quảng giao mà có thành tích học tập tốt. Người nào càng có quan hệ tốt với Lâm Hoán, hoặc là được Lâm Hoán công nhận thì được ở tầng càng cao, đãi ngộ cũng càng tốt—cái luật này cứ thế được áp dụng suốt bốn năm, mãi đến ba năm trước, Lâm Hoán mới bán tòa nhà kia đi, tính ra lời những 20 triệu, cùng cả đồng người tài sản sàng đi theo cậu ta nữa chứ."

Thích Tự nghe mà kinh ngạc không thôi... thì ra còn có thể thu phục lòng người bằng cách này nữa sao?

Hắn cứ tưởng như Chương Thừa Tuyên đã cao tay lắm rồi, ai ngờ nghe Tư Trạch kể về Lâm Hoán xong, mới biết thế nào là núi cao còn có núi cao hơn.

Nhưng suy cho cùng thì cũng phải tùy thuộc vào xuất thân và tiềm lực tài chính của mỗi người...

Lâm Hoán là con một, vốn chỉ việc an nhàn hưởng tài sản trăm triệu như rỗng ra biển, trong khi thân phận của Chương Thừa Tuyên lại tương đối

khiêm tốn so với đồng đảo các anh chị em trong nhà, kể cả có tham vọng ngật trời thì hẳn cũng chẳng vung được bao nhiêu.

Đang chìm trong suy tư, Thích Tự lại nghe thấy Tư Trạch cất lời: "Ngoài vụ chung cư cho sinh viên, anh nghe nói trong lúc đi học ở nước ngoài, cậu ta còn tranh thủ đầu tư vào kha khá nhãn hiệu và công ti do các du học sinh khởi nghiệp, từ những mặt hàng lật vặt như ô dù, cho đến dịch vụ du lịch với dịch vụ môi giới, nhờ thế mà kiếm được không ít..."

Tư Trạch lại nhìn về phía Thích Tự, cười nói: "Anh còn lớn hơn cậu ta hai tuổi, thế mà bằng hồi anh còn là "sinh viên thơ ngây" thì cậu ta đã vung vẩy với thương trường rồi, cậu thấy siêu không?"

Thích Tự: "...Vâng." Nói thế thì chính hẳn cũng đang là "sinh viên thơ ngây" chứ đâu?

Nghe tới đây, Thích Tự rốt cục cũng hiểu ra vì sao ánh mắt Tư Trạch nhìn mình lại có sự biến đổi.

Vừa rồi Tư Trạch hỏi về kinh nghiệm làm việc, có vẻ là để hiểu rõ năng lực của hẳn, đang tiếc là lí lịch của hẳn chẳng có gì đáng chú ý thật. Còn đâu việc kể về Lâm Hoán lại cho thấy, chỉ có nhân tài như Lâm Hoán mới khiến Tư Trạch để mắt, coi làm đối thủ, chứ hẳn thì vẫn quá non.

Thích Tự đoán, giờ mà hẳn có gọi "đại ca" thì chắc Tư Trạch cũng chẳng phản đối đâu.

... Bản năng không chịu thua lại bắt đầu trào dâng trong lòng, khiến Thích Tự không khỏi cảm thấy hơi khó chịu.

Nhưng nói thế nào thì hẳn với Tư Trạch cũng chênh nhau tận 8 tuổi, e là đó giờ nghe Tư Trạch ca ngợi Thích Tự quá mức nên Tư Trạch mới đơn phương coi hẳn là đối thủ, chứ giờ gặp mặt trò chuyện thì thực lực chả lộ ra ngay.

Ăn xong, Thích Tự đứng dậy định tìm Phó Diên Thăng, không ngờ vừa quay đầu đã thấy đối phương đang đi về phía mình.

Một trước một sau đi cùng với Phó Diên Thăng là một thanh niên trẻ trung tuấn tú, tướng mạo và khí chất thoát nhìn có phần tương tự với Phó Diên Thăng.

Thích Tự vô thức liếc theo một chút, trông thấy người kia đi về phía Tư Trạch.

Thích Tự thu tầm mắt lại, quay ra hướng Phó Diên Thăng: "Anh vừa ăn ở đâu vậy?"

"Cùng bàn với thư kí của ba cậu." Phó Diên Thăng nói.

"Hứa Kính thì sao?" Thích Tự hỏi.

"Biết đâu, chắc là ngồi với người quen thôi." Phó Diên Thăng nói.

Thích Tự nhú mày, hỏi: "Anh với Hứa Kính nói chuyện gì vậy?"

Phó Diên Thăng: "Lặt vặt mấy câu thôi, anh ta hỏi tôi thành thư kí cho cậu từ bao giờ, với đến khi cậu đi học thì sao, xong tôi bảo tôi qua làm gia sư."

Thích Tự: "..."

Phó Diên Thăng: "Sao, cậu quan tâm anh ta nghĩ gì lắm à?"

"Không phải..." Thích Tự nghiêng đầu, đúng là hẳn có sợ Hứa Kính nghĩ nhiều, tại thấy thái độ hồi nãy của đối phương hơi mất tự nhiên, hình như còn không thích Phó Diên Thăng cho lắm, đi ăn mà cũng không rủ người ta.

"Thôi, đừng quan tâm mấy chuyện linh tinh này làm gì." Phó Diên Thăng đưa mắt nhìn đồng hồ, "Hai mươi phút nữa là vào họp rồi, lên thôi."

Cuộc họp buổi chiều mới là trọng điểm mà Thích Tự và Phó Diên Thăng cần tham dự.

Hai người đi thang máy lên lầu, tới một phòng họp cỡ trung, bên trong đã có nhân viên của hội nghị đang sắp xếp.

Thích Tự và Phó Diên Thăng vào phòng nghỉ cạnh đó ngồi một hồi, nói qua về chủ đề mà Thích Tự vừa trao đổi với Tư Trạch trong lúc ăn, không bao lâu sau thì Tư Trạch cũng lên.

Thích Tự lại trông thấy người đàn ông hồi nãy.

Đến khi hai bên chào hỏi giới thiệu lẫn nhau, Thích Tự mới biết người kia là trợ lí của Tư Trạch, tên Tống Phổ Tâm.

"Hân hạnh được gặp Thích tông." Ánh mắt Tống Phổ Tâm toát lên vẻ lãnh đạm, nhìn như không có cảm xúc gì, sắc mặt còn hơi tái tái.

"Chào anh." Bắt tay với Thích Tự xong, đối phương cũng lập tức rút tay về, nghiêm chỉnh đứng sang một bên, trầm mặc không nói gì.

Nãy nhìn qua còn thấy người này có khí chất tương tự với Phó Diên Thăng, nhưng qua vài câu trò chuyện, Thích Tự mới nhận ra hai người không hề giống nhau.

Vẻ tao nhã ở Phó Diên Thăng chỉ là biểu tượng, trong khi của Tống Phổ Tâm lại thấm nhuần vào bản chất, thậm chí còn khiến đối phương có vẻ thư sinh yếu đuối...

Đợi đến khi người chủ trì và Thích Nguyên Thành xuất hiện, mọi người mới cùng nhau tiến vào phòng họp.

Cuộc họp này chủ yếu tập trung vào công tác triển khai kế hoạch "Phát triển khoa học kỹ thuật" đã được nhắc đến hồi sáng—bắt đầu với việc thành lập ra bộ phận phụ trách lâm thời, tiếp đó thảo luận về các vấn đề như phương thức phát triển, mục tiêu tham khảo và ảnh hưởng lâu dài, cuối cùng đi tới một hệ kế hoạch, đồng thời công khai danh sách những cá nhân sẽ tham gia vào ban điều hành mà nội bộ đã lựa chọn từ trước.

Ở bộ phận mới, Tư Trạch đảm nhiệm chức vụ giám đốc, Thích Tự là phó giám đốc, Thích Nguyên Thành là giám sát viên lâm thời. Thư kí và trợ lí của mỗi người được hưởng quyền hạn tương ứng, phải cùng nhau chấp hành, phụ trợ hai lãnh đạo triển khai kế hoạch, đạt được mục tiêu thành lập nên một công ti khoa học kỹ thuật của riêng tập đoàn trong năm tới.

Buổi họp kéo dài suốt ba tiếng rưỡi. Thích Tự thỉnh thoảng bị ba dí vào ghế phó tổng, nội tình còn chưa nắm rõ nữa là chuẩn bị, tiêu hóa xong những tin tức này cũng đã tổn hết nơron của hấn.

Nhưng thực tình hấn cũng không cảm thấy quá áp lực, bởi vì bên cạnh đã có Phó Diên Thăng...

Gần như vấn đề nào cần đến ý kiến của hấn, Phó Diên Thăng cũng phát biểu hộ hết.

Dù là thảo luận với viên chức thông tin của tập đoàn, với thành viên chủ chốt của bộ phận mới, với Tư Trạch và cố vấn của hấn hay bất kì ai khác, người này đều trình bày rất lưu loát, thậm chí còn không ít lần khiến tất cả phải liên tục ghé mắt vì những ý kiến sâu sắc của mình.

Đáng nói là trong lúc thảo luận với mọi người, Phó Diên Thăng cũng không hề làm khách lẫn chủ, mà vẫn thường xuyên quan sát ánh mắt của Thích Tự, thấp giọng hỏi ý hấn, sau khi được hấn cho phép thì mới thay mặt phát biểu.

Tất cả những chi tiết này đều được Thích Nguyên Thành lưu vào mắt. Thích Tự chỉ thấy ba cầm chén trà, cứ thi thoảng lại nhìn về phía Phó Diên Thăng mỉm cười gật gù, có vẻ là rất hài lòng với biểu hiện của đối phương.

Đến lúc tổng kết cuộc họp, ngay cả Tư Trạch ở bên cạnh cũng phải quay sang Thích Tự, nhỏ giọng hỏi một câu: "Cố vấn này là chú Thích tìm cho cậu à?"

Thích Tự thấp giọng đáp: "Không, là em tự tìm."

Tư Trạch kinh ngạc: "Tìm ở đâu vậy?"

Thích Tự vốn định bảo là "thư kí của em trai anh đề cử đấy", nhưng nhìn ánh mắt rõ "khát người tài" của Tư Trạch, lại thấy nói vậy sẽ ảnh hưởng đến tình cảm anh em người ta, bèn chuyển hướng: "Em tìm được trên mạng."

Tư Trạch: "..."

Tuy là năng lực còn chưa bằng đối phương, nhưng khả năng dùng người nhìn hơn một chút vẫn khiến Thích Tự thư thái hơn phần nào.

Khi được hăn hỏi về kế hoạch buổi tối, Thích Nguyên Thành nói: "Tối thì không có tiệc công ti, nhưng chắc là Tư Trạch sẽ mời con đi ăn đấy. Đăng nào sau này cũng làm việc với nhau, người của hai bên cũng nên làm quen giao lưu một chút. Ba sẽ không tham gia cùng."

Thích Tự thấy sắc mặt Thích Nguyên Thành có vẻ nặng nề, hỏi: "Ba có công chuyện à?"

Thích Nguyên Thành: "Ba vừa nhận được tin nhắn, bác Khâu con hện gặp."

Thích Tự không khỏi giật mình trong lòng: "Nhanh vậy?"

Thích Nguyên Thành: "Ba chỉ về có năm ngày, cũng cho người tuần tin ra rồi. Muốn giải quyết vấn đề của con trai thì ông ấy phải tranh thủ tìm đến càng sớm càng tốt thôi."

Thích Tự hơi rũ mắt, bình tĩnh nói: "Vậy ba nhớ chú ý an toàn."

Đợi Thích Nguyên Thành rời đi, quả nhiên Tư Trạch liền tìm tới Thích Tự: "Thích Tự, tối nay cùng ăn chứ? Mời cả thư kí của cậu đi, đến biệt thự Nhuận Phong nhé."

*****

<Epilogue>

Số Phúc: "A Tâm, chúng ta tập hợp lực lượng thành công rồi."

Số Chấn: "Tôi mệt rồi, muốn nghỉ việc..."

-

vtrans by xiandzg

T/N: Huynh đệ của Thầy đúng là muôn nơi =)))

Người lên sàn lần này là Tổng Phổ Tâm, từng được nhắc đến ở chương 4 và 6—

(—Sunbae nam thần của đồng nghiệp sấp-cũ với Thầy ở CK Minh Thái)

(—Vì vấn đề gì đó mà muốn rút khỏi vị trí giám điệp bên cạnh Tư Trạch, nhưng có vẻ là một năm rồi vẫn chưa rút được 😊)

Từ hồi đọc c6 đã nhận ra hint của bạn Tâm với bạn Trạch, nhưng nay thì Hi mới chính thức xác nhận về CP Trạch Tâm trên weibo—

Chưa gì đã thấy cả một trời cầu huyết ‘_>’

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẤU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 69: Bê Bối Ngoại Tình

Biệt thự Nhuận Phong là một nhà hàng sang trọng có tiếng, xây theo lối kiến trúc cổ, nằm ở quận Tây của Hải Thành.

Sau khi nhận lời với Tư Trạch, cả hội cùng đi tháng máy xuống lầu. Không ngờ đến sảnh, Thích Tự lại chạm mặt Hứa Kính—đối phương cũng vừa kết thúc cuộc họp với nhóm CEO các công ti dưới quyền tập đoàn Tư Nguyên.

Hai bên trông thấy nhau cũng lên tiếng chào hỏi làm quen. Sau khi biết về thân phận của Hứa Kính, Tư Trạch cũng chủ động mời hẳn đi ăn cùng luôn.

Hứa Kính vui vẻ đáp ứng xong mới nhớ ra còn Thích Tự ở đó, bèn nhìn về phía hẳn, cười nói: "Không ngại chứ?"

Thích Tự lập tức đáp: "Tất nhiên là không rồi."

Hứa Kính đồng ý đi cùng, hẳn mừng còn chả kịp.

Hai nhóm người chia nhau ra đi đến điểm hẹn. Thích Tự dẫn Phó Diên Thăng và Hứa Kính ngồi cùng xe với mình—đọc đường, hai người cũng trao đổi với nhau vài câu về nội dung cuộc họp mà mình tham gia, bầu không khí nhìn chung là hài hòa.

Có lẽ Thích Tự hiểu được thái độ nhạy cảm của Hứa Kính do đâu mà ra, nhưng từ bữa đi ăn lẩu cháo là hẳn đã bày tỏ rất rõ quan điểm của mình,

Hứa Kính nên biết rằng sớm muộn gì thì Phó Diên Thăng cũng sẽ trở thành một người bên cạnh Thích Tự mới phải.

Hai người này một là "anh trai", một lại là bạn tr—à không phải, là thầy của hẳn. Ai cũng vô cùng quan trọng, dĩ nhiên Thích Tự hi vọng bọn họ có thể hòa thuận với nhau.

Giờ thấy thái độ của Hứa Kính đã bình thường trở lại, hẳn cũng thở phào được đôi chút.

Đến nhà hàng, thư kí của Tư Trạch nhắn tin chỉ dẫn bọn họ vào phòng riêng đã đặt.

Ngoại trừ ba người bên Thích Tự, bữa cơm này còn có sự góp mặt của năm người nữa do Tư Trạch đưa tới, tất cả đều là các thanh niên 20-30 tuổi trẻ tài cao cùng tham dự trong hội nghị hôm nay, bao gồm thư kí, trợ lí, quản lí, v.v. của Tư Trạch.

Chín người tề tụ một bàn, lại giới thiệu làm quen với nhau một lượt.

Do biểu hiện xuất chúng bất ngờ của Phó Diên Thăng trong buổi họp chiều nay, những người bên Tư Trạch đều tỏ ra hứng thú rõ rệt với hẳn.

Mấy chuyên gia cố vấn hỏi dò: "Sao thư kí Phó biết nhiều về các công ti cũng như thực trạng trong lĩnh vực khoa học kĩ thuật vậy?"

Phó Diên Thăng nói: "Trước giờ tôi làm bên mảng ngân hàng đầu tư, chủ yếu phụ trách đưa các công ti TMT ra thị trường nên cũng biết được khá khá tin tức về lĩnh vực này."

TMT chính là tên gọi tắt của tập hợp các ngành công nghiệp Kĩ thuật (technology), Truyền thông (media) và Viễn thông (telecom).

"Ra thế, bảo sao trong cuộc họp cậu lại nêu lên được nhiều ý kiến độc đáo như vậy."

"Xem ra lần này chúng ta có được sự hỗ trợ đặc lực rồi."

...

Thích Tự đã biết về nội dung công việc của đối phương từ trước, thế mà hôm nay vẫn không khỏi choáng ngợp với biểu hiện quá đỉnh của Phó Diên Thăng.

Rõ ràng mãi đến hôm kia bọn họ mới biết về cuộc họp này, Phó Diên Thăng lại còn bận bịu với công tác bàn giao suốt, không có nổi thời gian để chuẩn bị mà vào thảo luận vẫn trôi chảy lưu loát như thế, chứng tỏ những thông tin thường ngày đều được hấp tiếp thu và chuyển hoá hết thành kiến thức của chính mình—quả là khiến người ta khâm phục.

Lại có người hỏi: "Với năng lực ấy thì thư kí Phó dư sức làm CIO hay tổng thư kí của những công ti niêm yết cỡ khủng mà, sao trước đây lại chỉ làm phó giám đốc ở công ti chứng khoán vậy?"

(*CIO: Chief Information Officer—tổng phụ trách về mảng công nghệ thông tin của công ti)

Thật ra đây không phải thắc mắc của riêng bọn họ, mà còn là thắc mắc của cả Thích Nguyên Thành—ông từng nói với Thích Tự rằng chức vị ở ngân hàng đầu tư không hề xứng với năng lực của Phó Diên Thăng, bỏ đi chắc chắn còn nhiều triển vọng hơn.

Suy cho cùng thì công tác bổ nhiệm trong ngân hàng, ngân hàng đầu tư hay những cơ sở có nguồn vốn của quốc gia đều rất chú trọng đến thâm niên, chưa đủ năm làm hay không phải người có bối cảnh đặc biệt thì rất khó mà thăng tiến cho được.

"Sở thích cá nhân thôi." Phó Diên Thăng gác đĩa giải thích, "Tôi là kiểu người thích phân tích dữ liệu các thứ, không thích để đầu óc mình trì trệ. Làm trong ngân hàng đầu tư được tiếp xúc tương đối nhiều, nhịp độ công việc cũng nhanh, chứ nếu bị trói chặt với một công ti thì lại không thoải mái lắm."

Nói như vậy cũng không sai, bởi so với ngân hàng đầu tư thì đúng là làm việc ở công ti niềm yết nhàn hơn hẳn, nhưng bình thường chỉ thấy người bên ngân hàng đầu tư nhảy việc vì không chịu nổi cường độ quá cao, chứ hiếm ai bảo bên ngoài nhàn quá không muốn rời đi như vậy. Đều là làm công ăn lương, ai lại không thích việc nhẹ lương cao?

Người kia hữu ý liếc sang Thích Tự một chút, cười nói: "Thế sao hiện tại lại đồng ý rời đi?"

"À..." Phó Diên Thăng mỉm cười, "Thích Tự thì là ngoại lệ. Cậu ấy kiên trì mồi mọc suốt cả năm trời, rốt cục cũng đã động được tôi bằng thành ý của mình."

Đám người: "..."

Thích Tự: "...???"

Nghe Phó Diên Thăng nói thế, Thích Tự suy nghĩ chút nữa thì phì nhổ—Ai mồi mọc anh cả năm trời? Tự sướng nó vừa thôi chứ!

Có điều đang ở trên bàn cơm, hẳn không muốn làm mất mặt người mình nên cũng chỉ có thể cười cho qua.

Đám người lại nói vài câu lấy lòng Phó Diên Thăng, còn khen Thích Tự trẻ thế mà đã có con mắt thật tinh đời.

Trên danh nghĩa, Phó Diên Thăng vẫn là thư kí của Thích Tự, nhưng chẳng ai mù đến nỗi coi hẳn là một thư kí đơn giản. Về cổ đại thì người này

chính là quân sư ở cạnh mấy vị tướng tuổi trẻ tài cao chứ đâu.

Trong lúc bọn họ dùng bữa, bê bối liên quan đến một vị lãnh đạo cấp cao của MeiWei cũng lặn lẽ rò rỉ trên mạng.

7h40 tối, vào thời điểm nhiều người dùng Weibo online nhất, chủ một blog thị phi về giới kinh doanh tung ra đoạn clip ngắn ghi lại hình ảnh lãnh đạo của công ti nào đó đi vào khách sạn với một sao mạng nổi tiếng.

Trong video, vị lãnh đạo này đang ngả ngón ôm vòng eo nhỏ nhắn của sao mạng, bàn tay táy máy đến thô bỉ khiến người xem không khỏi nhức mắt.

Lúc này, cư dân mạng vẫn đang đoán già đoán non xem nhân vật chính là ai, bởi vì mặt ngôi sao đã được làm mờ, hình chụp thì xa như cố tình không để người ta nhìn ra.

...

Đám người trong biệt thự Nhuận Phong lại đang xúm vào hỏi chuyện Hứa Kính.

Hứa Kính đã từng làm việc ở Tư Nguyên nhiều năm, trước còn là thư kí thân cận của Thích Nguyên Thành, giờ lại một mình đảm nhiệm cả một công ti đầu tư, tính ra cũng là một nhân tài trẻ tuổi.

Trong bữa cơm, người từng tiếp xúc với Hứa Kính cũng khen ngợi hăng vang trời một phen, thậm chí còn nhắc đến chuyện đối phương đã giúp Lâm Hoán mua lại Bồ Câu Nhỏ thế nào.

"Ô! Thì ra anh chính là cọng rơm cuối cùng đè chết Bồ Câu Nhỏ đấy à!" Một thư kí bên phía Tư Trạch cả kinh nói.

"Cọng rơm đè chết Bồ Câu Nhỏ? Là sao?" Một người khác hỏi.

"Nghe bảo Lâm Hoán đã bí mật gặp Hứa tổng, ngỏ ý mua lại 3% cổ phần để đạt được lợi ích khổng lồ ở Bồ Câu nhỏ. Nhưng trên đời này làm gì có khe tường nào không lọt gió, người sáng lập nên Bồ Câu Nhỏ là Cát tổng cũng nhanh chóng biết được việc này, ngay đêm đó đã liên lạc và thiếu điều cầu xin Hứa tổng, nhưng cuối cùng Hứa tổng đây vẫn bán đứng người ta."

Thích Tự thầm giật mình, lúc ấy hẳn chỉ thấy Hứa Kính kể Lâm Hoán đã trả gấp mười lần để mua lại 3% kia, chứ không hề biết về sự việc phía sau này.

Hứa Kính cũng cất giọng nhẹ tênh: "Tôi có nói với Cát tổng rồi, tôi làm đầu tư, ưu tiên số một vẫn là lợi ích—ai ra giá cao hơn thì tôi bán cho người đấy. Tôi đòi gấp mười mà Lâm Hoán đồng ý luôn, trong khi Cát tổng lại lưỡng lự chần chờ. Phải mọi người thì mọi người có chọn Lâm Hoán không?"

Có người phụ họa: "Tất nhiên rồi! Trên thương trường làm gì có chuyện nhân từ."

"Nhưng sau vụ việc của Bồ Câu và Hỉ Thước, không chỉ danh tiếng của Lâm Hoán được nâng tầm mà công ti Sơn Vũ cũng được nhiều người trong giới đầu tư biết đến hơn hẳn, phải công nhận là Hứa tổng quá lợi hại... Tôi nhớ là tập đoàn Tư Nguyên chỉ nắm 50% cổ phần ở Sơn Vũ thôi nhỉ? Hình như Hứa tổng cũng là cổ đông phải không?"

Hứa Kính cầm chén rượu lên, cười nhạt một tiếng: "Cũng là hư danh để bình định thiên hạ thay "Thái tử" thôi mà, mọi người uống đi."

Nghe ra ám chỉ quá rõ ràng trong câu nói này, đám người lại đồng loạt liếc sang gương mặt còn có vẻ ngây ngô của người thừa kế nhà họ Thích, không một ánh mắt nào dám tỏ ý khinh mạn.

Bữa tối kết thúc vào lúc 9h, sau đó Tư Trạch có đi tới cạnh Thích Tự, nắm vai hẳn nói: "Bố anh vẫn thường bảo "dùng người quan trọng chất

lượng chứ không phải số lượng", nay gặp hai trợ thủ đặc lực này của cậu thì anh hiểu thế nào là một ăn mười rồi... Thích Tự, rất mong chờ vào sự hợp tác sau này của chúng ta."

Thích Tự: "Anh lại khách khí rồi, sau này vẫn phải nhờ anh chiếu cố nhiều."

Cả hội xuống lầu để lên xe, đang chuẩn bị rời đi thì một người đột nhiên lên tiếng: "Uây, CMO của MeiWei lên hotsearch à?"

Thích Tự sửng sốt: "CMO của MeiWei?"

Người kia lại gần cho Thích Tự thấy màn hình điện thoại của mình, giải thích nói: "Tổng giám Marketing kiêm Quản lí bộ phận Tiêu thụ của MeiWei, hình như là giám đốc Lưu phải không? Thấy tin báo là đi ngoại tình với sao mạng."

Tư Trạch vốn còn đang tò mò, nghe đến đây thì bật cười, thờ ơ nói: "Đi với sao mạng thì đâu phải ngoại tình? Ăn bánh trả tiền thôi mà, đám anh hùng bàn phím kia đúng là thấy ít lạ nhiều."

"Tiêu chuẩn đạo đức của dân cư mạng cao quá ha."

"Tsk, loại này đúng kiểu không ăn được nên lôi đạo lí ra chì chiết để người khác cũng không ăn được giống mình thì mới hả dạ đây mà."

Hứa Kính nhú mày: "Kể cả thế, lãnh đạo công ti mà dính phải bê bối như này thì cũng dễ thành nguy cơ đấy... Thích Tự, nhớ chú ý một chút, thấy cần là phải bàn bạc với giám đốc Tần ngay để bộ phận PR còn có hướng giải quyết kịp thời."

Thích Tự rũ mắt đăm chiêu: "Ừm, lát em sẽ cùng bọn họ tìm hiểu xem chuyện là thế nào."

Thấy Phó Diên Thăng vẫn đứng cạnh Thích Tự, Hứa Kính bèn hỏi: "Thư kí Phó định về thế nào?"

Phó Diên Thăng: "Đưa Thích Tự về khách sạn cái đã, tôi còn một số việc cần bàn với cậu ấy."

"Ra vậy, thế tôi gọi xe về đây, không đi chung với hai người nữa." Hứa Kính nhẹ thở dài một hơi, sau đó chìa tay ra, "Sau này... vất vả cậu rồi."

Phó Diên Thăng bắt tay với hắn: "Không vấn đề, việc nên làm thôi."

Thích Tự còn đang bận tâm về vụ của MeiWei, vội vàng tạm biệt Hứa Kính rồi điều Vương Mãnh tới đưa mình và Phó Diên Thăng về luôn.

Vừa lên đường, hắn đã vội mở Weibo ra.

Tài khoản mới được đăng kí cách đây không lâu, sau khi phóng viên Dương bảo hắn Weibo sẽ là nơi bọn họ thực hiện cuộc công kích dư luận lần này.

Từ khóa #CMO MeiWei ngoại tình# hiện chễm chệ ở trên hotsearch—40 phút trước, cư dân mạng đã mò được ra danh tính của người đàn ông trong clip.

Là lãnh đạo của một công ti có tiếng, Lưu Kỳ cũng có tài khoản cá nhân trên Weibo, bình thường không chỉ đăng tải một vài tin tức liên quan đến MeiWei, mà còn tự phác họa cho bản thân thành một người chồng người cha mẫu mực của gia đình.

Không ít người biết chuyện hai vợ chồng Lưu Kỳ là thanh mai trúc mã từ thời trung học, hiện đã có với nhau một đứa con gái 18 tuổi.

Cách đây mấy tháng, Lưu Kỳ còn lên mạng khoe khoang "trong nhà có một cô con gái mới lớn" cũng là fan trung thành của ME·WE, từ năm 16

tuổi là tử đã treo đầy quần áo ME·WE.

Vài bức ảnh chụp quang cảnh gia đình cũng như cô con gái rệu cho thấy Lưu Kỳ không chỉ quan tâm tới nhãn hiệu công ti mà còn là một người cha rất thương con gái, nhờ đó lôi kéo được không ít thiện cảm của người qua đường.

Trước đây cư dân mạng còn đùa là chưa thấy CMO nào có tâm đến độ trưng dụng cả con gái mình để marketing cho công ti như thế—tất nhiên là với ngôn từ đầy thiện ý.

Nhưng từ lúc clip này xuất hiện, bộ mặt giả tạo cũng đi đời, những dân mạng bị lừa gạt trong suốt thời gian qua lập tức đổ xô vào weibo cá nhân của Lưu Kỳ cũng như weibo chính thức của MeiWei.

—"Giám đốc Marketing của MeiWei các người là kẻ ngoại tình!!!"

—"Mau đuổi kẻ cặn bã này đi, không thì tôi cạch cái hãng này cả đời!"

—"Sao mạng kia chắc chỉ đáng tuổi con gái hần chứ mấy? Đúng là tởm lợm!"

—"Muốn diss MeiWei từ lâu rồi, hãng lớn như thế mà chỉ biết dựa vào quảng cáo thôi hay sao ý? Mấy năm gần đây chất lượng sản phẩm ngày càng tệ, lãnh đạo tham ô hết tiền đi bao gái đấy à?"

—"Lãnh đạo mà như này, thì MeiWei cũng đáng bị tẩy chay lắm!"

...

Thấy mùi thị phi, một hãng tin tức lớn cũng cấp tốc thu thập loạt bình luận này viết thành một bài báo, chia sẻ lên khắp các nền tảng truyền thông lớn.

Phó Diên Thăng quay sang Thích Tự đang lướt tin tức, thấp giọng đánh giá một câu: "Bước đầu của kế hoạch có vẻ thuận lợi đấy nhỉ."

Đúng vậy, đây chính là phương án mà Thích Tự với Phó Diên Thăng đã bàn bạc và thống nhất cùng phóng viên Dương hồi đêm qua.

Nếu thẳng thừng công khai chứng cứ phạm tội của Khâu Như Tùng thì quá lộ, những người tham gia vào cuộc họp cổ đông hôm qua sẽ nghi ngờ ngay.

Nhưng nếu dẫn ngòi từ Lưu Kỳ, gây xôn xao dư luận với đời sống cá nhân của hắn trước thì vẫn buộc bộ phận PR của MeiWei phải đứng ra ứng phó, mà chuyện cũng chưa lắng xuống luôn được.

Ngược lại, công kích từ dư luận sẽ chỉ ra và phóng đại rất nhiều vấn đề mà trước đó các cổ đông không thấy rõ, cũng như khiến bọn họ ý thức được hành vi của Khâu Như Tùng có thể dẫn đến bao nhiêu ảnh hưởng tiêu cực cho bộ mặt thương hiệu.

Bọn họ muốn lặng lẽ ém đi những bê bối này ư?

—Không dễ như vậy đâu!

Theo lời Phó Diên Thăng, Thích Tự nhắn cho thư kí của Thích Nguyên Thành một tin nhằm nghe ngóng tình hình: "Thư kí Hà, ba tôi vẫn đang nói chuyện với bác Khâu à?"

Thư kí Hà: "Vẫn đang nói chuyện, Khâu Minh Dương khóc lóc thảm thiết, tỏ vẻ hối lỗi lắm. Cả hai uống cũng hơi nhiều rồi, ba cậu có vẻ rất xúc động."

Thích Tự: "..."

Phó Diên Thăng hừ nhẹ một tiếng: "Hối lỗi thì có ích quá? Cứ tiếp tục kế hoạch của chúng ta đi."

Thích Tự lại nói với thư kí Hà: "Nhờ anh nhắn luôn với ba tôi một tiếng—trên Weibo đang vô cùng xôn xao về scandal giám đốc Lưu đi ngoại tình với một sao mạng, mà nếu tôi nhớ không nhầm thì sao mạng này cũng có quan hệ với Khâu Như Tùng đấy."

Thư kí Hà: "...Được rồi."

Thư kí Hà nhắn lại một tin này xong cũng không thấy động tĩnh gì nữa. Thích Tự đi với Phó Diên Thăng về phòng khách sạn, tay cầm điện thoại cứ thỉnh thoảng lướt tin, bận tâm không thôi.

Phó Diên Thăng vào rửa tay rồi ra nói với hân: "Đừng lo lắng không đâu nữa, ra đây tôi giảng lại cho về cuộc họp hồi chiều."

Thích Tự: "...?"

Phó Diên Thăng giương mắt nói: "Còn nhìn tôi làm gì? Ngơ ngơ ngáo ngáo, nguyên cả buổi họp chỉ thấy ngồi gật gù, không hiểu gì thì nói đi tôi giảng lại cho."

Thích Tự cả giận nói: "Anh nói ai ngơ ngơ ngáo ngáo cơ!!"

****

<Epilogue>

Thích Nguyên Thành *hốc mắt đỏ ửng*: "Yên tâm đi lão Khâu, tôi sẽ nể tình bao lâu nay."

Thư kí Hà tường thuật lại lời của Thích Tự.

Thích Nguyễn Thành *kinh hãi*: "Thôi chết, lão Khâu! Xảy ra chuyện lớn rồi!"

Khâu Minh Dương: Lão Thích có vẻ chần thành như thế! Chắc là không hại mình đâu... QAQ

-

vtrans by xiandzg

T/N: Nội dung dưới đây liên quan đến CP phụ Trạch-Tâm, bạn nào không hứng thú có thể bỏ qua nhé

(đoạn này Hi đang chat với bạn)

Lại lôi sắp mặt với một cặp phụ nữa của Hi ' _>` Tuy nhiên mọi người cứ yên tâm, nếu có PN về hai bạn thì mình vẫn sẽ dịch đầy đủ.

Tối nay Hi mới lên c70, nên khả năng là hôm nay mọi người chỉ được đọc c69 thôi nghen ^^

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẦU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 70: Hôn Thêm Lát Đã

Phó Diên Thăng cười nói: "Hay là hôn một chút rồi nói sau?"

"Anh vừa bảo tôi ngáo xong còn muốn hôn!?" Thích Tự cứ như con công trắng bị chọc điên đang vẩy đuôi vẩy cánh đầy nhạy cảm, khó tin trừng mắt nhìn đối phương.

Nhìn đôi mắt xinh đẹp đang trợn trừng với mình, Phó Diên Thăng lại nhớ đến bộ dạng đối phương mặc âu phục trong phòng họp lúc ban ngày—rõ ràng là nghe không hiểu rất nhiều, nhưng từ đầu đến cuối vẫn luôn làm bộ an tĩnh—thì cảm thấy hết sức đáng yêu.

Hắn chủ động đi đến trước mặt Thích Tự, chậm rãi nói: "Tôi biết sai rồi, được chưa?" Sau đó vươn tay ra định ôm lấy hắn.

Thích Tự hơi nghiêng người, trong lòng vẫn tức nhưng cũng không làm mình làm mẩy đi ra chỗ khác.

Phó Diên Thăng kéo người kia lại gần, cúi mặt xuống cần cổ đối phương, mê mẩn hít lấy một hơi rồi mới nắm lấy sau ót cậu trai, bắt đầu hôn qua như lấy lòng.

Phó Diên Thăng nói chuyện không lọt tai, nhưng khi hôn lại vô cùng dịu dàng, vô cùng lịch thiệp.

Thích Tự chẳng mấy chốc đã nguôi ngoai, cũng dần đắm mình theo.

Theo hợp đồng thì ôm hôn là nhiệm vụ mà Phó Diên Thăng yêu cầu hẳn phải thực hiện, nhưng thực chất chẳng khiến Thích Tự thích thú thoải mái quá đi à? Chung quy cũng chỉ do hẳn làm màu, để khỏi thấy người kia đặc ý quá mà thôi.

Trong một khoảng rất dài, căn phòng khách sạn yên ắng chỉ vang lên tiếng môi hôn ái muội của hai người. Mãi đến khi điện thoại trong túi rung lên bần bật, Thích Tự mới bừng tỉnh, đẩy đẩy ra hiệu cho Phó Diên Thăng: "Có điện thoại."

Nhìn môi hẳn bị hôn đến ẩm ướt, đáy mắt cũng lấp loáng vẻ động tình, Phó Diên Thăng còn không nỡ buông tay.

Phó Diên Thăng nhấp môi bảo "Nghe đi", nhưng cánh tay vẫn vòng quanh hẳn, vào sẵn tư thế như chỉ cần Thích Tự nghe xong điện thoại là sẽ tiếp tục công chuyện ngay và luôn.

"Ba tôi gọi...!" Thích Tự nói lớn hơn một chút, Phó Diên Thăng mới miễn cưỡng buông ra.

Thích Tự đi qua một bên, nhắc điện thoại: "Ba à?"

Ở đầu kia, Thích Nguyên Thành ừ một tiếng rồi hỏi: "Chuyện con bảo Tiểu Hà nhắn với ba là thế nào đấy?"

Thích Tự lập tức tường thuật lại tình huống hiện tại trên mạng, cũng không quên để ý phản ứng của đối phương.

Phó Diên Thăng có nói, bước đi này sẽ giúp bọn họ thăm dò được thái độ chân thực mà Thích Nguyên Thành dành cho vụ việc của Khâu Minh Dương.

Nếu Thích Nguyên Thành tỏ ra giận dữ, tức là ông ấy sẽ bảo lãnh cho bọn họ bằng bất cứ giá nào, để phòng trừ mâu thuẫn giữa hai cha con, lúc

bấy giờ Thích Tự có thể thẳng thắn thừa nhận hành vi của mình, kể cả ông kiên quyết không đến nhà họ Khâu thì khai đao với Lưu Kì cũng coi như một bước thí tốt không tồi; song nếu biểu hiện của Thích Nguyên Thành tương đối bình tĩnh, chứng tỏ là thâm tâm ông cũng muốn đi theo hướng xử lí vi phạm nghiêm chỉnh, thì Thích Tự cứ việc yên tâm mà thực hiện kế hoạch, tiếp tục moi móc kẻ gian lận nhưng vẫn có thể bảo vệ mặt mũi cho ba.

Lúc này, Thích Nguyên Thành nghe Thích Tự nói xong cũng không tức giận, chỉ trầm giọng hỏi: "Con có chắc đoạn clip này đến từ tổ điều tra mà tập đoàn tìm về không?"

Thích Tự có chút sửng sốt, giải thích: "Không ạ, nhưng con vừa gọi điện thoại cho bên dưới đi tìm hiểu rồi."

Hắn không phát clip này trong cuộc họp ban giám đốc, lại chưa từng cho Thích Nguyên Thành xem qua, có thấy thì ông cũng không thể chắc chắn rằng đây là chứng cứ do phía Thích Tự tuồn ra. Chỉ là sự việc diễn ra quá đúng thời điểm, Thích Nguyên Thành buộc phải nghi ngờ Thích Tự, cho nên hắn cũng không dám khẳng khẳng phủ nhận mà chỉ tạm đổ cho điều tra viên mà mình tìm về.

Thích Nguyên Thành im lặng vài giây, sau đó nói: "Được rồi, ba hiểu rồi..."

Thích Tự hỏi: "Ba, ba với bác Khâu nói chuyện thế nào rồi?"

Thích Nguyên Thành: "Tình hình có hơi phức tạp, để bao giờ rảnh rồi ba kể cho con sau."

Chờ Thích Tự đập má, Phó Diên Thăng mới hỏi: "Ba cậu nói sao?"

Thích Tự nhú mày: "Ông ấy nói một câu rất lạ..."

Phó Diên Thăng: "Lạ thế nào?"

"Ngoại trừ Cố Sóc, ba tôi cũng biết tất cả những điều tra viên còn lại đều là do tôi tìm về. Thế mà vừa rồi ở trong điện thoại, ông ấy còn hỏi tôi có chắc clip này là của "tổ điều tra mà tập đoàn tìm về" hay không..." Thích Tự khó hiểu một giây, bỗng nhiên nghĩ ra gì đó, quay ra nhìn Phó Diên Thăng, "Hay ba tôi vẫn đang ở chỗ bác Khâu, nói vậy để đối phương nghe là chính?"

"Rất có thể." Phó Diên Thăng hỏi, "Ba cậu có giận dữ không?"

Thích Tự lắc đầu: "Có vẻ là không."

Phó Diên Thăng: "Thế thì dễ rồi, bảo phóng viên Dương cứ tiến hành bước tiếp theo của kế hoạch đi."

Gọi điện thoại cho phóng viên Dương xong, trông Thích Tự vẫn lo lắng không thôi.

Phó Diên Thăng hỏi: "Sao vậy, còn lăn tăn chuyện gì?"

Thích Tự nói: "Phản ứng của netizen kịch liệt hơn tôi tưởng, cứ tiếp tục thế này sẽ không sao chứ?"

Hắn vừa điếm qua những lời bình nhận được đông đảo sự đồng tình dưới Weibo chính thức của MeiWei, lại nhớ tới bình luận "MeiWei cũng đáng bị tẩy chay" có lượng like rất cao hồi nãy mà không khỏi bất an.

Ngược lại, Phó Diên Thăng thì bình tĩnh hơn hẳn nhiều: "Thế nên tôi mới bảo cậu đừng đọc mà. Cậu chưa trải qua tình huống này bao giờ, không tránh khỏi tác động của dư luận cũng dễ hiểu, nhưng đây là một công đoạn tất yếu. Bọn họ mắng chửi càng hung, phản ứng càng dữ thì mới càng khiến ban lãnh đạo công ti cũng như các cổ đông có thái độ "việc chẳng liên quan gì đến mình" để tâm được. Cứ giao cho dân chuyên lo liệu

đi, hôm qua nói chuyện vài câu thì tôi thấy phóng viên Dương khá kinh nghiệm về phương diện này, lại rất biết nhìn đến đại cục nữa, ông ấy mà thấy không có vấn đề thì không sao đâu..."

Được lời này của Phó Diên Thăng trấn an đôi chút, Thích Tự đang mãi ngẫm nghĩ kỹ lại thì bỗng dưng bị người kia túm qua.

"Chúng ta tiếp tục đi..." Phó Diên Thăng nói xong liền tiến đến.

Thích Tự: "???"

Sao bảo giảng lại về cuộc họp!?

Nhưng Thích Tự còn chưa kịp lên tiếng kháng nghị thì hô hấp đã bị đoạt đi.

...

Thôi, thôi thì...

Hôn thêm lát đã...

*

10h tối, Đào Mai vừa tắt webcam kết thúc livestream, lập tức ngã người ra ghế bành...

"Tiểu Kim, lấy hộ chị bình nước bạc hà." Cô gọi trợ lí của mình.

Cổ họng vừa khô vừa rát, trang điểm trên mặt cũng lười tẩy, hồi tối livestream còn bị một loạt comment kì quái nói cô là tiểu tam gì đó, chẳng biết có phải đối thủ lại giở trò chọc ngoáy không, đúng phiền...

Chuông điện thoại vang lên, Đào Mai liếc qua, thấy là số lạ, bèn nhắc máy gắt gỏng một tiếng "A lô".

"Xin hỏi, đây là số của Đào Đào phải không?" Đầu bên kia truyền đến một giọng nói đàn ông trung niên.

"Phải, anh là ai vậy?"

"Tôi là thư kí ban kiểm soát của tập đoàn Tư Nguyên. Trên Weibo hiện đang lan truyền đoạn clip cô và CMO Lưu Kỳ của thương hiệu MeiWei trực thuộc tập đoàn chúng tôi vào khách sạn với nhau. Do tính khẩn cấp của sự việc, ban kiểm soát tập đoàn muốn gặp cô để trao đổi về tình huống thực tế ngay lập tức..."

... MeiWei? Giám đốc Lưu? Vào khách sạn?

Đào Mai sửng sốt không thôi, lập tức ngồi bật dậy, vừa vội vàng mở Weibo trên máy tính tìm đến tin tức mà đối phương nhắc đến, vừa phản bác không ra đâu vào đâu: "Các anh tìm tôi làm gì? Muốn tìm thì tìm giám đốc Lưu ấy, chuyện này chẳng liên quan gì đến tôi cả, chính MeiWei các người muốn tôi làm thế kia mà..."

"Cô Đào." Người kia lên tiếng cảnh cáo, "Hi vọng cô có thiện chí hợp tác. Chỉ cần cô thẳng thắn nói lại tình huống thật, bên tôi sẽ cố gắng hết sức để đưa cô ra khỏi chuyện này. Còn nếu không, chúng tôi có thể lập tức báo cảnh sát, đến lúc ấy thì kết cục của cô nằm ngoài tầm với rồi."

"Tôi..." Tay cầm điện thoại của Đào Mai đã run rẩy, "Tôi hợp tác..."

...

*

7h30 sáng, bị đồng hồ đánh thức như thường lệ, nhưng Thích Tự vẫn nhăn nhó không dậy nổi.

Tối hôm qua, Phó Diên Thăng với hẳn hôn lấy hôn để rồi mới bắt đầu bàn đến cuộc họp hồi chiều. Người kia phổ cập cho Thích Tự không ít kiến thức về khoa học kỹ thuật, nào là Internet Sci-Tech, big data, AI, e-commerce... Nghe đến quay cuồng đầu óc, rốt cục hẳn cũng hiểu được mục tiêu mà bộ phận kỹ thuật của tập đoàn đang hướng đến.

Nói tóm lại, tập đoàn Tư Nguyên muốn mượn sức ảnh hưởng của những công ti dưới trướng để tạo nên một trung tâm mua sắm trực tuyến cho các mặt hàng và văn hóa của riêng mình, kết nối với các nền tảng giao lưu xã hội cũng như đoạt lấy một lượng khách hàng có sẵn trong thị trường.

Càng nhiều khách hàng thì càng nhiều thông tin và dữ liệu, chỉ cần trở thành thương hiệu bá chủ trong một lĩnh vực là có thể nắm giữ tương lai.

Tính ra Tư Nguyên nhập cuộc tương đối muộn, nhưng nhờ liên thủ với Tư Thị mà thực lực tài chính trở nên hùng hậu, kích hoạt tiềm năng thu mua một nhóm công ti nhỏ có ý tưởng nhưng không có vốn liếng, chỉ cần tích hợp tài nguyên thì sẽ phát triển rất nhanh.

Trong nửa năm tới, nhiệm vụ của bọn họ là xây dựng cơ cấu tổ chức cho công ti, tìm kiếm mục tiêu có triển vọng để thu mua—hay thậm chí tranh đoạt mục tiêu chất lượng, bởi rất có thể những gì Tư Nguyên nhắm đến cũng đang được người khác để mắt, mà đôi khi giành được một đoàn đội tốt là coi như xong được nền móng vững chắc cho tương lai sau này của công ti.

Tất nhiên, phần lớn công tác chuẩn bị đều sẽ được các nhân viên chuyên nghiệp bên dưới lo liệu, Thích Tự chỉ cần nắm được nội tình, xem báo cáo tổng kết, tham dự vào các quyết sách quan trọng, và có mặt trong các cuộc đàm phán thu mua là được.

Hai người bàn một lèo thế mà cũng đến rạng sáng.

Đáng ra cũng chẳng mất tận ngần ấy thời gian, nếu không tại Phó Diên Thăng thiếu đứng đắn, cứ vừa giảng vừa đòi phúc lợi, hết ôm eo lại hôn trộm khiến Thích Tự không tài nào tập trung cho nổi, nhiều vấn đề phải để Phó Diên Thăng giảng đến hai ba lần mới hiểu.

Đến khi Phó Diên Thăng rời đi, Thích Tự thay rửa rồi lên giường thì cũng đã gần 2h.

Liên tục mấy bữa ngủ muộn, cộng với áp lực từ không ít sự kiện trọng đại, khiến Thích Tự cảm thấy mình bị thiếu ngủ trầm trọng.

Cũng may là hai tháng thực tập chẳng còn mấy ngày nữa là kết thúc, hẳn chỉ hi vọng mọi chuyện tới đây sẽ diễn ra thuận lợi theo kế hoạch của bọn họ.

Do vụ âm ỉ của CMO MeiWei tối qua, sáng nay Trình Lệ Quân không đích thân đến đón mà chỉ gửi cho hắn một tin nhắn ngắn gọn, tóm tắt lại sự việc rồi nói là công ti đang chuẩn bị cuộc họp khẩn.

Đến công ti, Thích Tự cảm nhận được các nhân viên đều đang trộm rĩ tai bàn tán về vụ việc này, cả văn phòng chìm trong không khí trầm thấp đầy căng thẳng.

Ngô Song vừa thấy hắn liền nói: "Thích tổng, thấy tin hôm qua chưa? Giám đốc Lưu xảy ra chuyện rồi!"

Thích Tự: "Ừm, có thấy."

Ngô Song cũng không biết quá rõ về tiến trình điều tra, thậm chí còn cho là Thích Tự đã bỏ cuộc, thế mà giờ nhắc đến tin giám đốc Lưu xảy ra chuyện, anh ta lại có vẻ... hào hứng quá nhỉ!?

Phản ứng này khiến Thích Tự càng có thêm thiện cảm với Ngô Song, hẳn buộc phải nén lại xúc động muốn kể ngay chân tướng cho đối phương,

ra về trấn tĩnh nói: "Lúc tôi mới đến làm, người trong công ti cũng mời sao mạng đó đến "ăn cơm" cùng tôi ấy mà, mới chỉ xem đoạn clip đó thì chưa khẳng định được gì, để lát nữa tôi sẽ tìm hiểu thêm về sự việc cùng với giám đốc Tần."

Do người của phóng viên Dương cũng không chụp được tận cảnh Lưu Kỳ và sao mạng kia làm gì trong phòng, Thích Tự đã nghĩ có lẽ bộ phận PR sẽ ráng tẩy trắng thành "sao mạng hợp tác với công ti dùng bữa cùng lãnh đạo", sau đó xử lý Lưu Kỳ một cách tượng trưng trong nội bộ công ti rồi cho qua việc này.

9h30, giám đốc Tần triệu tập các lãnh đạo cấp cao và phó quản lí bộ phận PR để bàn về hướng xử lí vụ bê bối tối qua.

Quả như trong dự liệu của Thích Tự, có người đề nghị nên đi theo tiến trình "điều tra nội bộ" rồi để phòng PR thực hiện công tác tẩy trắng.

Giám đốc Tần lắng nghe mọi người một lượt, sau đó lại quay ra hỏi ý Thích Tự.

Thích Tự có chút sừng sốt, nhưng cũng nghiêm túc nói luôn: "Trước hết xác minh ấy có phải sự thật hay không, nếu giám đốc Lưu đúng là người như vậy, tôi nghĩ chỉ dựa vào PR tẩy trắng thì không đủ. Công ti vẫn phải cực lực thừa nhận việc dùng sai người, đồng thời trừng phạt công khai để làm gương cho các nhân viên khác thì mới mong cứu vãn được danh tiếng thương hiệu."

Giám đốc Tần nghe xong liền gật đầu phụ họa: "Tôi cũng đồng ý với đề xuất của Thích tổng. Chúng ta sẽ thành lập tổ điều tra lâm thời, trong vòng ba ngày phải điều tra rõ ràng về vấn đề đời sống cá nhân của giám đốc Lưu, sau đó mới thảo luận tiếp đến hướng giải quyết."

Mọi người có mặt tại hiện trường đều kinh ngạc không thôi, trước giờ vào họp chỉ thấy giám đốc trẻ trên danh nghĩa kia gật đầu tán thành, chuyện

gì cũng để cho Tần Hán Nghiêu quyết định hết, ấy thế mà hôm nay hai người lại đổi vai cho nhau?

Chẳng lẽ là... sao đổi ngôi rồi!?

*****

<Epilogue>

Phó Diên Thăng: "Vợ ơi hôn miếng đi~"

Thích Tự: "... " (Thôi thì đằng nào hôn cũng sướng)

Phó Diên Thăng: "Vợ ơi hôn miếng nữa~"

Thích Tự: Đúng là hết thuốc chữa, nhưng mà dù sao cũng là bạn trai mình, chiều, chiều một chút cũng không sao.

Phó Diên Thăng *mê như gì*: "Vợ tôi dễ thương xiu."

-

vtrans by xiandzg

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẤU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 71: Sao Mạng Đào Đào

10h50 sáng, phòng PR đăng bài "Tuyên bố mở điều tra nội bộ với Lưu Kỳ" lên trang web chính thức của MeiWei, nhưng cũng không thể làm công chúng nguôi ngoai, ngược lại còn @ và tập kích tài khoản Weibo của công ti hãng hơn.

Đến giờ ăn trưa, CFO vội vã chạy tới báo cho giám đốc Tần—kết thúc phiên giao dịch hồi 12h trưa nay, giá cổ phiếu của MeiWei rớt hẳn ba điểm, hẳn là do ảnh hưởng từ bê bối ngoại tình của Lưu Kỳ tối qua.

Giá trị thị trường của MeiWei trên S Exchange là 6 tỉ, lần rớt điểm lần này coi như bốc hơi gần 300 triệu, nếu chiều nay mà còn rớt nữa thì khả năng là sẽ phải kích hoạt đến cơ chế cầu dao.

(*cơ chế cầu dao: circuit breaker—tự động dừng giao dịch khi thị trường rớt mạnh)

Chiều đến giám đốc Tần lại triệu tập bộ phận PR lên họp về hướng đi của sự việc.

Trong cuộc họp, có người đề nghị đào bới, phơi bày và thậm chí ngụy tạo ra một vài bê bối cá nhân của Đào Đào—ví dụ tung tin cô nàng không chỉ vào khách sạn với một người, mà còn mập mờ phát tín hiệu cho đây người khác để kiếm được hợp đồng quảng cáo gì đó—để tạm đánh lạc hướng dư luận.

Thích Tự chỉ lạnh lùng theo dõi, trong lòng đã xúc động khó tin nhưng cũng không lên tiếng ngăn cản.

Do phản ứng của phòng PR không khác gì dự liệu mà bọn họ đã bàn, đây cũng chính là bước tiếp theo mà người bên phía phóng viên Dương cần làm, khác nhau chỉ ở cái động cơ—người của công ti muốn Đào Đào làm vật hi sinh cho công ti, trong khi phóng viên Dương lại muốn ép Đào Đào chớ cùng rút giậu công khai ra một vài tin tức có lợi cho bọn họ.

Đúng vậy, sau khi có được xác nhận từ Thích Tự tối qua, người của phóng viên Dương đã bắt đầu dẫn dắt cư dân mạng suy đoán về danh tính thực sự của sao mạng bị làm mờ mặt trong clip, hòng tạo áp lực cho đối phương.

Hiện tại Khâu Như Tùng đang bị bố truy trách, cáng thân mình còn chẳng xong nên có lẽ cũng chỉ để Đào Đào sống chết mặc bay, bấy giờ người của phóng viên Dương sẽ chủ động liên hệ và uy hiếp cô nàng là sẽ tung thêm bằng chứng, khiến đối phương buộc phải nói ra thêm nhiều chân tướng đằng sau.

Đến giờ tan làm, quả nhiên không phụ sự kì vọng của mọi người, netizen đã đào ra được thân phận của sao mạng này, từ khóa #Sao mạng Đào Đào tiểu tam# lập tức lên thẳng hotsearch vào lúc 17h48.

Cộng đồng mạng lại đổ xô sang Weibo của Đào Đào, thậm chí có người còn vào cả livestream để chửi bới, đã thế bộ phận PR của MeiWei còn đổ thêm dầu vào lửa bằng cách mua chuộc một vài blogger lên chút tin xấu về Đào Đào.

Trong lúc Thích Tự còn tưởng kế hoạch của bọn họ vẫn đang theo đúng dự trình, phóng viên Dương lại nhắn qua một tin, nói bọn họ không liên lạc được với Đào Đào.

Thích Tự sửng sờ, trả lời luôn: "Có phải bị người trên mạng chửi rủa nhiều quá nên cô ta trốn rồi không?"

Kì thực khi nhìn thấy những lời nhục mạ ấy, Thích Tự cũng có chút không đành lòng. Cô nàng kia thì sai thật đấy, nhưng không đáng bị cả cộng đồng mạng xúm vào vùi dập như vậy—đáng ăn chửi nhất phải là những kẻ đã dùng đủ loại điều kiện dụ dỗ cô phục vụ, mà tiếc cái đám người này hiện vẫn đang ăn mình ở sau màn.

Phóng viên Dương nói: "Người bên bác đã định lấy danh nghĩa của cháu để liên lạc từ 11h tối qua mà đến giờ vẫn chưa được, gọi cả cho công ti của cô nàng cũng không xong, chắc là thấy tình hình trên Weibo như thế nên không tiếp điện thoại nữa rồi. Trưa hôm nay bọn bác liên lạc cho trợ lí của Đào Đào thì được báo, tối qua livestream xong cô ấy có nhận một cuộc điện thoại rồi vội vàng ra ngoài luôn, được một chiếc xe riêng đón đi nhưng không nói là đi đâu, từ đó đến giờ thì điện thoại vẫn luôn tắt máy."

Thích Tự trầm nghĩ, chẳng lẽ phía Khâu Như Tùng đã kịp ra tay trước rồi?

Nếu vậy thì tình hình sẽ không còn dễ dàng gì.

Phóng viên Dương nói: "Để bác theo dõi thêm động thái trên mạng thế nào đã, nếu vẫn không liên lạc được với Đào Đào thì chúng ta chuyển sang phương án dự phòng."

Thích Tự: "Vâng, vậy cũng được ạ."

Sau khi tan làm, Thích Tự gọi điện thoại rủ Phó Diên Thăng cùng ăn tối.

"Tối nay tôi phải tặng ca." Phó Diên Thăng nói, "Hay là cậu đến Phong Mậu rồi mình ăn gì ở đây luôn?"

Thích Tự đồng ý, dập máy xong liền gọi Vương Mãnh chở mình qua đó.

Hai người hẹn nhau ở một nhà hàng Nhật ngay trong Phong Mậu. Cửa tiệm này có đặc sản thịt bò Kobe rất nổi tiếng, ngày nào cũng vận chuyển

thịt tươi từ nơi sản xuất đến Hải Thành bằng đường không, bởi vậy mà thu hút không ít thực khách từ nơi khác đến.

Hai người vừa gặp nhau, Thích Tự đã hỏi: "Anh sắp thôi việc rồi mà, sao vẫn phải tăng ca?"

Phó Diên Thăng quay sang nhìn như thể hẩn vừa hỏi một vấn đề gì đấy rất ngô nghê: "Dự án trong công ti sẽ không dừng lại chỉ vì tôi thôi việc, hỗ trợ người tiếp quản vị trí với những dự án còn dang dở cũng là trách nhiệm của tôi. Hôm qua đã xin nghỉ một hôm để tham gia hội nghị chiến lược của Tư Nguyên với cậu rồi, cấp dưới còn đang chờ tôi ra chỉ thị tiếp đây."

Nói đoạn, đối phương liền quay ra gọi món—chỉ gọi thịt bò Kobe đặc sản và hai phần cơm chan trà xanh, cũng không gọi thêm rượu, có vẻ là phải tranh thủ thời gian ăn cho nhanh, xong xuôi lại nhìn về phía Thích Tự, hỏi: "Sao, tôi tăng ca khiến cậu không vui à?"

(*cơm trà xanh: chazuke)

Thích Tự hơi cúi đầu xuống: "Tôi bắt đầu trả lương cho anh rồi mà anh vẫn làm việc cho người khác, chẳng lẽ tôi không được cảm thấy thua thiệt?"

"Được..." Phó Diên Thăng cười nhẹ, "Thế lát ăn xong có muốn lên phòng làm việc của tôi ngồi một lát không? Lên nhìn tôi tăng ca."

Thích Tự vô thức bật lại: "Tôi nhìn anh tăng ca làm gì?" Nhưng nói xong lại bắt đầu tưởng tượng, đó giờ chưa đến công ti của Phó Diên Thăng bao giờ nên hẩn cũng không khỏi tò mò, chưa kể nhìn đối phương làm việc còn giống như một đặc quyền "giám sát", chắc hẩn cảm giác cũng không tệ, bởi vậy bèn cưa lại: "Thôi được rồi, dù gì tôi cũng rảnh..."

Điệu bộ lúc hẩn nói nửa câu sau cứ như đang dung túng cho cô bạn gái vừa nũng nịu với mình, nghe thì bất đắc dĩ mà thực chất lại rất hào hứng.

Phó Diên Thăng cười thâm, lại hỏi: "Mà, chuyện bên MeiWei thế nào rồi? Ban ngày tôi hơi bận nên không có thời gian để ý."

"Cũng coi như thuận lợi." Thích Tự kể lại cho Phó Diên Thăng về những việc xảy ra từ sáng đến công ti, bao gồm cả thái độ của giám đốc Tần, phương án đối phó của phòng PR v.v, "Có điều trưa nay phóng viên Dương gọi cho tôi, bảo không liên lạc được với Đào Đào..." Hắn hơi đánh nhìn điện thoại rồi nói tiếp, "Mà từ tối qua đến giờ cũng chưa thấy ba tôi gọi lại."

Thấy Thích Nguyên Thành mãi chưa liên lạc lại, Thích Tự chỉ sợ nếu mình cứ cố chấp thì sẽ gây ra rắc rối gì không thể vẫn hồi.

Phó Diên Thăng trấn an hắn: "Đừng lo, ba cậu không gọi lại chính là tín hiệu tốt."

Thích Tự: "Tại sao?"

Phó Diên Thăng: "Cậu nói cuộc họp bí mật hôm trước chỉ có một vài cổ đông nhỏ tham dự thôi đúng không?"

Thích Tự: "Ừm, cổ đông lớn của tập đoàn như bác Tư với bác Vương thì không thấy đến."

Phó Diên Thăng: "Thế thì đúng rồi, hẳn là ban đầu các cổ đông lớn còn chưa nhìn ra vấn đề trong báo cáo tài chính của MeiWei, chính ba cậu cũng từng định bỏ qua đấy thôi? Giờ nổ ra bê bối này của Lưu Kỳ, bên trên mới bắt đầu để ý, có lẽ ba cậu cũng đang bận họp với bọn họ thôi. Tập đoàn nào cũng có những mối lo mấu chốt và quá trình nghị sự của mình, giờ kể cả ba cậu với cổ đông ở MeiWei có muốn bảo vệ cho nhà họ Khâu cũng chưa chắc đã được."

Nghe Phó Diên Thăng giải thích, Thích Tự cũng thoáng yên tâm hơn được chút.

Ăn cơm xong, Thích Tự đi theo Phó Diên Thăng đến công ti đối phương. Chứng khoán Minh Thái nằm ở tầng 39 của tòa nhà Phong Mậu, hai người xuống tầng, trước hết Phó Diên Thăng dẫn Thích Tự ra quầy tiếp tân công ti để làm thủ tục đăng kí cho khách."

"Để tôi viết cho." Phó Diên Thăng chủ động cầm bút ghi lại tên và thân phận của hắn, Thích Tự thấy đối phương chú thích danh hiệu của mình là Phó phòng Phát triển khoa học - kĩ thuật của tập đoàn Tư Nguyên.

Thích Tự: "..."

Mới họp hôm qua mà nay đã dùng luôn được rồi?

Đã 8h tối mà đèn trong văn phòng vẫn sáng trưng, nhìn qua đã thấy có tới 70-80% nhân viên còn đang yên vị vùi đầu vào công việc.

Thích Tự nhỏ giọng hỏi: "Sao nhiều người tăng ca vậy?"

Phó Diên Thăng: "Làm về ngân hàng đầu tư mà."

Dọc đường bọn họ có gặp mấy nhân viên nữ, trông thấy Phó Diên Thăng thì đồng loạt cung kính chào một tiếng "Phó tổng", sau đó lại tò mò nhìn đến Thích Tự ở phía sau với những vẻ mặt khác nhau.

Thích Tự đã quen với sự chú ý của người khác, chỉ tập trung đi theo Phó Diên Thăng vào phòng làm việc.

Gian phòng rất lớn, phân ra làm hai nửa, một nửa là chỗ làm việc của Phó Diên Thăng, với một tấm bàn gỗ nằm ngang trung tâm, trên bàn là hai màn hình iMac cùng đủ loại tài liệu chất đống, một nửa là khu vực tiếp khách, có sofa và một chiếc bàn trà nho nhỏ.

Thích Tự chỉ thăm thú quanh khu tiếp khách một vòng, sợ đụng phải vấn đề tuyệt mật gì trong công việc của Phó Diên Thăng nên không vào sâu bên

trong.

"Muốn uống gì không?" Phó Diên Thăng tiến đến, nắm lấy cổ tay Thích Tự kéo người về phía mình.

Thích Tự lập tức đoán ra đối phương muốn làm gì, thấp giọng nhắc nhở: "Này, đây là phòng làm việc của anh đấy..."

"Tôi biết." Phó Diên Thăng cứ như tận dụng mọi cơ hội để thực hiện điều khoản trong hợp đồng giữa hai người, hôn phớt lên mặt Thích Tự một cái rồi thôi, "Ở đây tôi có trà, uống không?"

Thích Tự điều chỉnh lại nhịp tim của mình, ra vẻ bình tĩnh nói: "VẬY cho tôi trà đi."

"Cậu ngồi trước đi, tôi đi pha cho." Phó Diên Thăng chỉ về phía sofa.

Nhưng ngồi còn chưa ấm chỗ, Thích Tự đã nhận được điện thoại của phóng viên Dương.

"Thích Tự, cậu lên mạng xem tin tức luôn đi." Giọng điệu của đối phương có vẻ gấp gáp.

"Xảy ra chuyện gì sao?" Thích Tự hỏi.

"Một tài khoản nổi tiếng chuyên về các clip ngắn trên Weibo vừa đăng lên cuộc "phỏng vấn độc quyền với sao mạng trong vụ việc Lưu Kỳ", không phải do bên bác làm... Để bác gửi link qua Wechat, cháu xem đi rồi chúng ta nói chuyện tiếp."

Thích Tự vội vàng đồng ý, dập máy xong mở Wechat ra luôn.

Đường link dẫn tới một bài đăng trên Weibo, tài khoản lớn mà phóng viên Dương nói đến là PineappleVid.

Thích Tự mở ra mới biết đoạn clip chỉ có nền đen và phụ đề, không có hình ảnh, sau phần một giới thiệu ngắn gọn thì bắt đầu xuất hiện tiếng chào hỏi.

Người hỏi là đàn ông: "Cư dân mạng đang vô cùng xôn xao về tin đồn cô là tiểu tam chen chân vào cuộc hôn nhân của một quản lí cao cấp ở MeiWei tên Lưu Kỳ, cho hỏi việc này có phải sự thật không?"

Giọng nói của sao mạng đã bị chỉnh sửa đi, người nghe chỉ thấy cô nàng vừa khóc vừa nói: "Không phải ngoại tình, mà là phục vụ. Quản lí X của MeiWei bảo tôi chỉ cần làm hội giám đốc Lưu vui vẻ là sẽ có được quảng cáo mạng với MeiWei, tôi hỏi thì các chị em cùng ngành đều bảo đây là luật bất thành văn, ai cũng như ai, cho nên tôi mới đồng ý..."

Người đàn ông hỏi: "Cô nói "hội giám đốc Lưu", tức là không chỉ phục vụ một mình giám đốc Lưu?"

Sao mạng nữ đáp: "Đúng vậy, chủ yếu là phục vụ trong lúc ăn, có nhu cầu đặc biệt thì mới đàm phán tiếp..."

Người đàn ông hỏi: "Cô đã cung cấp dịch vụ đặc biệt cho những ai ở MeiWei?"

Sao mạng nữ: "Chỉ có hai người là quản lí X và giám đốc Lưu, quản lí X còn bảo tôi giới thiệu thêm vài chị em xinh đẹp đến làm người mẫu cho hãng A làm nhái đồ của MeiWei, nếu làm tốt thì sẽ có hoa hồng... Nhưng tôi chưa từng nhận số tiền ấy, tôi chỉ muốn giúp các chị em có được việc kiếm được tiền mà thôi..."

Người đàn ông hỏi lại: "Hãng A nhái MeiWei?"

Sao mạng nữ nặc danh: "Chính là **, hình như là của quản lí X tự mở bên ngoài, tôi cũng không rõ lắm. Rẻ hơn MeiWei rất nhiều, nhưng thiết kế

thì gần như y hệt, anh ta còn bảo thương hiệu này sớm muộn rồi cũng sẽ thay thế MeiWei..."

...

Đoạn clip chỉ dài chừng 1m30s, lại hé lộ ra những sự thật chấn động như sóng thần—

Bê bối ngoại tình đột nhiên biến thành "hiện tượng quy tắc ngầm và giao dịch tình dục", thậm chí còn xuất hiện thêm cả tình tiết lãnh đạo tự mở ra hãng A đạo nhái chính công ti mình!

*****

<Epilogue>

Phó Diên Thăng: "Có muốn lên phòng làm việc của tôi ngồi một lát không?"

Thích Tự *làm bộ chiều theo*: "Anh đã muốn dính lấy tôi như thế thì thôi tôi chiều."

Phó Diên Thăng *cạn lời*: "Haizz đúng là quán người, được hời mà còn ra vẻ..."

-

vtrans by xiandzg

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẤU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 72: Phải Có Chừng Mực

Thích Tự kéo xuống mới thấy, clip phỏng vấn mới lên được nửa tiếng mà đã thu hút đến cả mấy ngàn bình luận!

"Kinh hãi! Thế này là quản lí cao cấp biến thủ ăn chặn chính công ti mình à? Cổ đông của MeiWei có biết ban lãnh đạo đang làm mấy trò mèo này không vậy?"

"Mà nói chứ rốt cục ông chủ của MeiWei là ai vậy, sao mà thần bí thế?"

"Sao mạng kia bảo đây là luật bất thành văn trong ngành đó, có vẻ không chỉ MeiWei mới thế đâu, trời ơi tam quan đồ nát gì đâu..."

"Nói thật chứ, nếu mà có bản nhái giá rẻ của MeiWei thì tôi sẽ ủng hộ, quần áo hàng hiệu càng ngày càng đắt, không mua nổi."

"Chị gái có thể nói rõ A là hãng nào không? Tui muốn mua..."

"Mấy người nói ủng hộ mà không thấy ngượng mồm à? Hãng A kia là hàng nhái đó, nhà thiết kế vắt óc ra sáng tạo không đáng được tiền chắc? MeiWei làm marketing miễn phí hay gì? Chống hàng giả hàng nhái là trách nhiệm của tất cả mọi người đấy!"

"Nhưng phải nói là mấy năm gần đây chất lượng quần áo của MeiWei chán thật..."

"Phàn nàn về chất lượng của MeiWei thì thử xem danh tiếng của bọn họ ở nước ngoài thế nào đi đã, lúc nào cũng nằm trong top hàng hiệu có tí suất

chi phí - giá trị tốt nhất đấy, không thấy ME·WE làm ăn ở nước ngoài tốt quá nên mới tấn công vào thị trường trong nước à? Cũng chỉ có ở đây mới xảy ra vấn đề thôi!"

...

Thích Tự phát hiện ra, rất nhiều dân mạng đã phản ứng tinh táo hơn hẳn sau tin tức này—một số chuyển sang bàn luận về bản thân sự kiện chứ không chỉ là phát tiết cáu giận nữa, ví dụ như xoay quanh vấn đề hàng chính hãng và hàng A đạo nhái, cổ đông và lãnh đạo, chất lượng và tỉ suất chi phí - giá trị, v.v.

Mặc dù vẫn còn không ít bình luận đầy bức xúc, những tiếng nói lí trí đã bắt đầu định hướng lại dư luận...

Phó Diên Thăng bưng trà đã nhúng ra: "Ai gọi thế?"

"Phóng viên Dương..." Thích Tự lập tức đưa điện thoại cho Phó Diên Thăng, "Anh xem cái này đi."

"Có biến gì sao?" Phó Diên Thăng ngồi xuống cạnh rồi nhận lấy điện thoại, xem xong mới nói, "Động thái này là của phía phóng viên Dương à? Tưởng cậu vừa bảo bọn họ không liên lạc được với Đào Đào mà?"

Bấy giờ Thích Tự mới giải thích: "Phóng viên Dương vừa gọi điện cho tôi, nói không phải do bên đó làm."

Phó Diên Thăng sửng sốt, lại cúi đầu lướt qua mục bình luận, trầm giọng nói: "Nhưng thật ra tin tức này có lợi cho chúng ta."

Thích Tự: "Anh cũng cảm thấy thế?"

Lúc thảo luận kế hoạch, bọn họ đã phải tính đến trường hợp Đào Đào trốn tránh và không chịu phối hợp. Phương án dự phòng mà phóng viên

Dương đề nghị cũng là tung ra một đoạn ghi âm, có điều nhân vật chính của đoạn ghi âm ấy lại là Thích Tự và Đào Đào.

Đúng vậy, tuy hôm ấy Thích Tự lên xe với Đào Đào ngay trước mặt đám người của công ti, nhưng hẳn đã kịp mở ghi âm ghi lại toàn bộ đối thoại giữa hai người trong xe, một là để lưu giữ bằng chứng trong sạch cho bản thân, hai là để phục vụ cho tiến trình điều tra sau này.

Vấn đề là phương án dự phòng này lại đi kèm với nguy cơ bại lộ thân phận của Thích Tự, kể cả phía phóng viên Dương có chinh giọng hẳn đi chẳng nữa thì cũng không thể qua được mắt Đào Đào. Một khi cô nàng công khai thân phận của Thích Tự thì tất cả mọi người sẽ biết hẳn chính là chủ mưu đứng sau lèo lái dư luận đó giờ.

Nhưng hiện tại, đoạn clip trên Weibo của PineappleVid không những đã giải trừ nguy cơ bại lộ thân phận của Thích Tự, mà còn giúp bọn họ hoàn thành luôn cả bước kế hoạch này!

Phó Diên Thăng đưa lại di động cho hẳn, nói: "Cậu nhìn hướng dư luận mà xem, rõ ràng thế còn gì?"

Thích Tự mờ mịt nói: "Nếu không phải phóng viên Dương, thì ai đang ở trong bóng tối giúp chúng ta kia chứ?"

Chẳng lẽ còn có người khác muốn đưa vụ việc của Khâu Như Tùng ra ánh sáng, giải quyết triệt để vấn đề nổi cộm ở MeiWei?

Hẳn không nghĩ ra người nào có thể hành động trong thời gian ngắn đến vậy—tìm đến Đào Đào trước cả bọn hẳn, rồi còn hỏi ra và công bố hết những tin tức này—chưa kể để làm được thế thì quan trọng là phải hiểu được hết toàn bộ sự việc, biết nắm bắt thời cơ và quyết đoán sát phạt.

Người hiểu rõ nội tình phải là những người tham gia cuộc họp cổ đông bí mật hôm ấy, trong khi số người tán thành công khai lại chỉ có ba...

... Khoan đã...

Thích Tự cẩn thận nhớ lại thái độ của tất cả thành viên trong cuộc họp đó, bỗng nhiên nghĩ đến một khả năng: "Có khi nào... là ba tôi không?"

Phó Diên Thăng trầm ngâm nói: "Đúng là ba cậu có cả động cơ lẫn năng lực để làm vậy..."

Thích Tự trầm nghĩ, nếu đúng như thế thì rốt cục ba hấn đã lên kế hoạch này từ bao lâu nay, hay chỉ là thuận thế tiến lên theo tin tức nổ ra tối qua thôi?

"Tôi có nên gọi điện cho ông ấy không? Để xác nhận một chút?" Thích Tự cầm lấy điện thoại định đứng dậy.

Phó Diên Thăng lại dè tay hấn xuống, đề nghị: "Đừng thì hơn, trước tiên là vì cậu vẫn chưa biết chắc chắn đây có phải động thái của ba cậu hay không, kể cả đúng thì chắc phải có lí do gì nên ba cậu mới không liên lạc chứ, nhớ còn đang diễn kịch với khối lợi ích nhà họ Khâu thì sao, cậu nghĩ giờ mà gọi thì ông ấy có trả lời cậu không?"

Thích Tự: "..."

Phó Diên Thăng: "Cậu báo với phóng viên Dương một tiếng để bọn họ tạm dừng kế hoạch đi, phải theo dõi thêm tình hình rồi hấn quyết định bước sau nên làm gì, kia có là đồng minh thì hai bên cũng phải nhất trí trong hành động mới được, chứ càng nhiều người thì tình hình chỉ càng thêm phức tạp thôi."

Thích Tự nhớ hôm qua ba hấn cũng nói một câu "tình hình có hơi phức tạp" trên điện thoại, không khỏi sinh ra nhiều liên tưởng quý dị.

Hấn nhắn cho phóng viên Dương một tin giải thích tình huống, đồng thời thuật lại cả ý kiến của Phó Diên Thăng.

Đúng lúc này, cửa phòng làm việc của Phó Diên Thăng vang lên tiếng gõ.

"Mời vào." Phó Diên Thăng trực tiếp lên tiếng rồi đứng dậy.

"Phó tổng..." Một nữ nhân viên trẻ tuổi mặc đồ công sở đẩy cửa bước vào, tay cầm theo một chồng tài liệu, đang định nói chuyện với Phó Diên Thăng thì bỗng liếc thấy Thích Tự trên sofa.

Cô nàng có phần sửng sốt, nhẹ giọng "Ồ" một tiếng như đã nhận ra thanh niên kia là ai, mắt lập tức mở lớn, biểu cảm thì kinh ngạc không thôi.

"Quản lý Sở." Phó Diên Thăng chào hỏi một câu theo phép lịch sự, sau đó nói, "Chúng ta sang phòng họp bên cạnh đi."

"À... vâng."

Đang tò mò dò xét Thích Tự, cô nàng đã nghe thấy Phó Diên Thăng quay ra nói với đối phương một câu: "Thích tổng, cậu ngồi tạm ở đây nhé, tôi đi một lát rồi quay lại luôn."

Thích Tự: "...??"

Sao tự dưng lại gọi hã là "Thích tổng"?

Thích Tự cứ nghĩ là công ti Phó Diên Thăng không cho đưa người không phận sự vào, bèn phối hợp ra vẻ như một ông chủ đến bàn chuyện làm ăn, nghiêm mặt nói: "Được."

Sở Mộng: "..."

Trong lúc đợi người quay lại văn phòng, Thích Tự rất cục không nhin được mà nhăn cho thư kí Hà một tin: "Ba tôi hôm nay bận lắm à?"

Mãi không thấy thư kí Hà trả lời, Thích Tự lại lên Weibo theo dõi tình hình bình luận. Nhóm netizen thần thông quảng đại đã nhanh chóng đào ra AiWei, mấy từ khóa liên quan đến MeiWei như #AiWei nhái MeiWei# #Hãng A của lãnh đạo MeiWei# v.v. cũng bao trọn cả hotsearch.

Đến khi Phó Diên Thăng quay lại, Thích Tự vẫn đang say mê lướt bình luận trên điện thoại.

"Vẫn đang đọc về tin tức kia à?" Phó Diên Thăng hỏi.

"Ừm..." Thích Tự ngẩng lên, "Anh xong việc rồi à?"

"Chưa, qua xem cậu thế nào thôi, 10 phút nữa lại vào họp rồi." Phó Diên Thăng đi ra bàn làm việc, không biết là tìm kiếm cái gì.

Thích Tự lại cầm di động lên: "Vị quản lí vừa rồi rất đẹp."

Phó Diên Thăng: "Cậu biết đó là ai không?"

Thích Tự: "Là ai?"

Phó Diên Thăng tìm được tài liệu rồi mới hướng ra chỗ Thích Tự: "Chính là người để mắt đến cậu rồi bảo tôi ra xin số ở Skyline hồi tháng tư năm ngoái đấy."

Thích Tự: "...Rồi anh đưa số cho người ta chưa?"

"Cô ấy thấy cậu ghẹo tôi, tưởng là gay trẻ nào chuyên tìm người bao nuôi ở bar nên sau đó cũng không hỏi lại chuyện này." Phó Diên Thăng vừa nói vừa ngồi xuống cạnh Thích Tự, đặt tay lên vai đối phương rồi dần dần dịch lên, vuốt ve vùng da thịt sau gáy hẵn, "Còn tôi ấy à, chỉ vì chuyện này mà bị người trong công ti đồn là gay hơn một năm trời rồi..."

Thích Tự bật cười: "Chả trách vừa rồi anh lại gọi tôi là "Thích tổng" trước mặt cô ấy..."

...Gay trẻ tìm người bao nuôi?

Rốt cục là ai bao nuôi ai chứ...

"Tôi phát hiện ra tính chiếm hữu ở anh cũng chẳng vừa đâu?" Thích Tự hơi nheo mắt lại.

"Giờ cậu mới biết à?" Phó Diên Thăng chậm rãi đáp lại, ánh mắt lại toát lên vẻ ham muốn mà Thích Tự đã quá quen.

Thích Tự không có ý định chống cự, biết rõ đây là văn phòng của Phó Diên Thăng và bất kì lúc nào cũng có thể bị người gõ cửa quấy rầy thậm chí còn khiến hấn hưng phấn hơn... Chưa kể mấy lời vừa rồi của đối phương quả thật rất kích thích, khiến hấn không kìm lại được mong muốn công khai chủ quyền với người đàn ông này ngay tại đây.

Thích Tự chủ động rút ngắn khoảng cách cuối cùng giữa hai người, thỏa mãn mong muốn của đối phương.

Trải qua một vài lần, Thích Tự đã bắt đầu biết đáp trả, thậm chí còn thường xuyên cảm nhận được phản ứng của Phó Diên Thăng sẽ đột nhiên mãnh liệt hơn với động tác nào của mình, bởi vậy nên mới càng thêm hưởng thụ cái thú hôn nhau...

Thích Tự của một năm về trước hẳn là không bao giờ tưởng tượng nổi ngày nào đó, bản thân sẽ nhiệt tình trao môi kề mũi với người đàn ông này ngay trong văn phòng của đối phương, đã thế còn cảm thấy hôn thể nào cũng không đủ.

Có điều Phó Diên Thăng đã nói 10 phút nữa còn phải họp, hấn cũng không dám phóng túng quá, nhờ đâu lại thành hôn mãi không dứt nổi như tối qua...

Thấy đã được một lúc kha khá, Thích Tự mới rút lui, vậy mà Phó Diên Thăng lại vô thức đuổi theo đòi thêm nữa.

Thích Tự đưa tay cản hẳn lại, hướng mắt nhìn xuống chỗ nào đó của đối phương, thấp giọng nhắc nhở: "Thầy Phó, phải có chừng mực..."

Hơi thở của người kia có chút nặng nề, đôi mắt sau lớp kính cũng như ánh lên một vẻ hung hăng bất cần, song chỉ thoáng chốc đã tan biến.

Đối phương nhanh chóng tỉnh táo lại, lùi về phía sau, để chồng tài liệu này tiện tay đặt ở mép bàn lên đùi Thích Tự rồi nói: "Đây là tư liệu về một vài công ti khoa học kỹ thuật mà tôi tổng hợp hồi sáng, cậu đọc đi, nhớ chú ý đến phương hướng và đặc điểm kinh doanh chủ yếu của từng công ti, lát họp xong tôi quay lại kiểm tra..."

Thích Tự: "???"

Thừa dịp Thích Tự vẫn đang ngơ ngẩn, Phó Diên Thăng lại ngẫu nhiên đôi môi đối phương thêm chút nữa rồi mới đứng dậy chuẩn bị đi.

Thích Tự: "..."

Hắn còn tưởng mình đến để giám sát chứ, sao lại thành bị Thầy nhốt trong văn phòng làm bài tập rồi?

Sau khi Phó Diên Thăng rời đi, Thích Tự hung hăng nốc thêm hai ngụm trà nữa rồi mới giờ tập tài liệu kia ra.

Thấp thỏm đọc được nửa tiếng, Phó Diên Thăng còn chưa trở lại, điện thoại hẳn đã đổ chuông. Trông thấy tên báo trên màn hình, Thích Tự vội vàng nhắc máy: "Ba à..."

"Giờ con đang ở đâu?" Thích Nguyên Thành hỏi.

"... Con đang ở văn phòng của Thầy Phó." Thích Tự cúi đầu liếc qua tài liệu trên đùi, nghiêm túc nói, "Thầy ý cho con đọc thêm ít tin tức về các công ti khoa học kĩ thuật..."

Thích Nguyên Thành ồ một tiếng rồi hỏi: "Hôm nay con có đến MeiWei làm việc không?"

"Có ạ, phía giám đốc Tần có vẻ rất nghiêm túc với vụ việc này, cho họp cả ngày lận..." Do hoài nghi lúc nãy, Thích Tự không nhịn được nên đành hỏi, "Ba, hồi tối lại xuất hiện thêm một tin tức nữa đấy, ba có thấy không?"

"Thấy rồi." Thích Nguyên Thành ngừng lại một chút rồi nói: "Con còn ba ngày nữa ở MeiWei là hết phải không? Máy ngày tới ba hơi bận, chưa chắc đã có thể nhận điện thoại của con. Con cứ chủ động thảo luận với Tiểu Phó về kế hoạch sắp tới đi, có gì không hiểu trong công việc của tập đoàn thì hỏi nó luôn..."

Thích Tự cẩn thận hỏi: "Con có thể giúp gì cho MeiWei không?"

Thích Nguyên Thành ngừng một chút rồi nói: "Không cần, giờ con không cần làm gì nữa, mấy hôm tới đi đâu thì nhớ dẫn vệ sĩ theo, chú ý an toàn cẩn thận, từ giờ cứ để ba xử lí."

Thích Tự thầm giật mình, nhưng vẫn giữ bình tĩnh nói: "Con hiểu rồi."

Thích Nguyên Thành nói thêm với hần vài câu rồi rời dập máy.

Không bao lâu sau, Phó Diên Thăng cũng quay lại, Thích Tự vội vàng kể cho hần: "Ba tôi vừa gọi điện đến."

Phó Diên Thăng thấy bộ dạng của hần thì nhướn mày hỏi: "Là ba cậu làm à?"

"Ba tôi không bảo gì, nhưng có vẻ là thế." Thích Tự hào hứng đứng dậy, "Ông ấy cũng nói y như anh, bảo tôi ngừng hành động để mình xử lí nốt, giọng điệu chắc chắn lắm."

"Vậy à?" Phó Diên Thăng cười cười, "Thế thì xem ra trước đây cậu cũng không hiểu ba mình lắm nhỉ, có khi ba cậu đã sớm lên kế hoạch hết rồi, thế mà cậu còn sợ ông ấy muốn bảo kê cho Khâu Minh Dương vì tình nghĩa. Phải nói là diễn xuất của ba cậu hơi bị được đấy, lừa được cả con mình luôn."

Thích Tự: "..."

*****

<Epilogue>

Sở Mộng: "Ồi vãi, hóa ra cậu trai quyến rũ Phó tổng chúng ta trên bar năm ngoái không phải hot gay cười lừa kiếm ngựa đâu!"

Lâm Hàm: "???"

Hai người ra quầy tiếp tân xem tên tuổi thân phận của Thích Tự.

Lâm Hàm: "Thì ra chúng ta hiểu lầm rồi! Cậu trai đó mới là sugar daddy!
(#°Д°)

-

vtrans by xiandzg

T/N: Dặn lòng không được nghĩ đến văn phòng play của hai bạn ' _>`

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẦU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 73: Tốc Độ Sinh Tử

Thích Tự: "Nhờ ba tôi chỉ tiện thể ra tay sau khi thấy tin tức chúng ta tung lên hôm qua thôi thì sao?"

Phó Diên Thăng: "Khả năng này rất thấp, phóng viên Dương không liên lạc được với Đào Đào từ tối qua rồi mà, cũng có nghĩa ba cậu vừa thấy tin xong là hành động luôn, chứng tỏ ông ấy đã phải vạch sẵn suy nghĩ và mục đích rõ ràng rồi, biến cố tối qua chỉ khiến kế hoạch diễn ra sớm hơn dự định mà thôi."

Nhưng Thích Tự vẫn không cảm thấy ba mình... hung tàn đến mức Phó Diên Thăng nói, nếu muốn ra tay với hai cha con họ Khâu thì còn mở cuộc họp cổ đông kia làm gì, đi báo án luôn có phải đơn giản không? Chứ sao lại chỉ quyết định làm lớn chuyện sau khi gặp bác Khâu.

Tuy PineappleVid đã làm nhiều giọng của Đào Đào khi nhắc đến X tổng, nhưng chỉ cần điều tra thêm chút nữa thì tất cả sẽ biết X tổng chính là Tiểu Khâu tổng, đến nước này, Khâu Như Tùng không những khó thoát khỏi vòng lao lí, mà sẽ còn bị toàn dân mạng phỉ nhổ.

Phó Diên Thăng cười cười: "Chúng ta có ngồi đây đoán mò cũng vô ích thôi, ông ấy là ba cậu mà, bao giờ xong việc rồi cậu hỏi là được chứ gì?"

Thích Tự: "..."

Phó Diên Thăng hỏi: "Cậu đọc những tài liệu mà tôi đưa chưa?"

Thích Tự ồm ờ một tiếng rồi nói: "Có giờ qua một lần..."

"Ồ?" Phó Diên Thăng có vẻ hăng hái, "Vậy tôi hỏi nhé, cậu ấn tượng với công ti nào? Thuộc mô hình lợi nhuận gì? Cậu cảm thấy nội dung kinh doanh của nó có phù hợp với bộ phận phát triển khoa học kỹ thuật mà Tư Nguyên đang hướng đến hay không?"

Thích Tự cứng họng, cái gì vậy trời, hẳn mới đọc qua có một lần mà đã bị hỏi khó thế!?

Phó Diên Thăng nhìn hẳn đầy ôn nhu, lại thản nhiên nói với giọng điệu như đang bình luận về thời tiết: "Thứ trên cổ cậu ngoài đẹp ra thì còn có tác dụng gì nữa không vậy, hỏi đến cái gì cũng ngơ là thế nào..."

Thích Tự mất đến ba giây mới nhận ra Phó Diên Thăng đang chê mình ngốc, cả giận bỏ tập tài liệu kia qua một bên: "Anh nói thế có ý gì?"

Đúng là hẳn đã đọc qua một lần, nhưng này giờ tâm trí chỉ dồn hết cho MeiWei, làm sao mà hiểu sâu như vậy được?

Phó Diên Thăng cười nói: "Đã bảo là tôi sẽ kiểm tra rồi mà? Sau còn như thế nữa là tôi phạt đấy..."

"...Phạt?" Thích Tự thiếu điều tưởng mình nghe lộn.

Phó Diên Thăng: "Dù gì tôi cũng hào hùng hứa với ba cậu là sẽ bồi dưỡng cậu thành tài rồi, phải đưa vào khuôn khổ để mà rèn luyện chứ cứ để cậu tự do không chịu phối hợp thế này, lỡ kết quả giảng dạy không tốt thì sao?"

Thích Tự quả nhiên bị chọc tức đến bật cười: "Anh định phạt thế nào?"

Phó Diên Thăng đi thẳng đến trước mặt Thích Tự, thấp giọng nói ra hai chữ.

Thích Tự nhìn hẳn chăm chăm: "Anh nói cái gì cơ? Nói lại lần nữa coi?"

"Còn muốn nghe lại cơ à?" Phó Diên Thăng giả bộ kinh ngạc, nhưng không hề nao núng trước uy hiếp, lần này thậm chí còn dán sát tai Thích Tự, triển khai hai chữ vừa rồi thành một câu hoàn chỉnh với giọng điệu trầm thấp mà ái muội.

Thích Tự nghe Phó Diên Thăng phả vào tai mình nói "làm" "khóc" "nửa đi" gì gì đó mà hoảng hốt, máu nóng cứ thế xông thẳng lên đầu, vung nắm đấm nhắm thẳng ngực Phó Diên Thăng.

"Ấy..." Phó Diên Thăng nhanh nhẹn bắt trọn nắm đấm của hắn vào lòng bàn tay, còn nhân thế kéo người về phía mình, cợt nhả nói, "Cậu còn có khuynh hướng bạo lực gia đình nữa à?"

Thích Tự đỏ rục hai tai, vừa giãy dụa vừa nghiến răng nghiến lợi mắng hắn: "Cái đồ biến thái này!"

Phó Diên Thăng trầm giọng bật cười ôm người vào lòng.

Thích Tự phát hiện ra rõ ràng người này chẳng dùng sức mấy, mà lần nào bị đối phương ôm vào, hắn cũng như bị rút cạn sức lực, không nhắc nổi cả cánh tay mình.

Đương nhiên vừa rồi Thích Tự không có dùng đến toàn lực như lần đánh Đường Vĩ Diệp, bởi thay vì phần nộ, nghe người mình thích nói những câu ấy chỉ khiến Thích Tự càng thêm rung động.

"Được rồi, đùa cậu tí thôi." Phó Diên Thăng cạy mở nắm đấm của hắn, đan tay hai người vào với nhau, tỏ vẻ bất đắc dĩ nói: "Sao lại trong sáng như vậy hả, mới nói thôi mà đã xấu hổ rồi, đến lúc làm thật thì thế nào đây? Chẳng lẽ cậu còn định trốn xuống gầm giường?"

Thích Tự: "..."

Đầu óc hẳn bây giờ nhào nhoét như cháo, quả thật không biết phải đối phó với người đàn ông miệng lưỡi vừa dẻo vừa thô tục bậc MAX này thế nào.

Trong lúc hai người mãi chòng ghẹo ve vãn nhau, cửa phòng làm việc lại bị gõ lần nữa, Phó Diên Thăng ra dấu im lặng với Thích Tự rồi buông hẳn ra, đi mở cửa.

Người tới vẫn là quản lí Sở, cầm theo một tập tài liệu đưa cho Phó Diên Thăng, không biết có nghe thấy tiếng cười đùa vừa rồi của hai người hay không, mà ánh mắt lại hướng về phía sofa một chút.

Phó Diên Thăng trao đổi với cô vài câu ngay ngoài cửa, cũng không mời đối phương vào phòng.

Thích Tự quay lưng về phía họ, bấy giờ mới nhận ra vừa rồi Phó Diên Thăng chỉ đang trêu mình.

Dù sao hẳn là đàn ông con trai, cũng không nhận thức việc mình gay từ nhỏ, nghe Phó Diên Thăng nói vậy lại cảm thấy bị vũ nhục, nhịp tim tăng nhanh bất thường, cứ cảm thấy như đối phương đang thật sự gì gì đó mình trong tư tưởng.

Phó Diên Thăng trao đổi với cấp dưới xong quay lại, thản nhiên nói với hẳn: "Những tài liệu kia đâu? Để tôi giải thích qua cho cậu một lượt."

"Thế không phạt à?" Thích Tự nhú mày.

"Thứ tôi muốn thì cậu đâu có cho." Phó Diên Thăng cười như không cười.

"..." Thôi, Thích Tự cắn răng nghĩ, tốt nhất là khỏi phản pháo trước khi tâm lí sẵn sàng được cho những chuyện này, chứ không kẻ địch chưa sao mà hẳn đã tự diệt tám trăm rồi!

"Còn nhớ bảy mô hình lợi nhuận chủ yếu mà tôi nói với cậu hôm qua chứ?" Phó Diên Thăng hỏi.

"Nhớ..."

Đối với cái người mấy phút trước miệng còn treo đầy ngôn từ không đứng đắn mà đảo mắt đã thành giảng viên uyên bác nhã nhặn này, Thích Tự cũng đến cạn lời.

Phó Diên Thăng tìm cho hẳn toàn những công ti mà mình hiểu rõ hoặc đã tiếp xúc trong một năm gần đây. Rất nhiều trong số đó còn chưa đăng kí niêm yết, song cũng đã được công chúng biết đến chút ít sau một vài lượt huy động vốn, cho nên tương đối thích hợp trở thành mục tiêu để Tư Nguyên thu mua.

Thích Tự đọc một mình thì không hiệu quả mấy, nhưng có Phó Diên Thăng giảng giải và tương tác trao đổi thì tương đối vào.

Chỉ tiếc Phó Diên Thăng ở đây là để tăng ca, chứ không phải tập trung cho mình hẳn, giảng được nửa tiếng mà đã có tận mấy người tới gõ cửa. Thích Tự thấy Phó Diên Thăng cứ mấy phút lại phải đứng dậy giải quyết công việc mà không khỏi áy náy.

"Anh phải làm thêm tới bao giờ?" Hấn hỏi.

"Còn một dự án chờ báo cáo, lát họp với bọn họ nữa là xong." Phó Diên Thăng nói.

Thích Tự nhìn đồng hồ đã gần 10h, Phó Diên Thăng còn phải họp thì chắc 11h cũng chưa về được, hẳn ở đây lại chỉ làm chậm trễ công việc đối phương.

"Có khi tôi về trước nhé." Hấn nói.

"Mệt à?" Phó Diên Thăng hơi ngạc nhiên, "Để tôi đưa cậu về."

"Không cần đâu, anh còn đang bận mà. Chắc Vương Mạnh đang đợi tôi dưới bãi đỗ xe tầng hầm rồi, bao giờ về đến khách sạn tôi sẽ nhắn." Thích Tự cầm tập tài liệu bên cạnh, "Tôi cầm tài liệu này về được không? Để đọc lại một chút."

"... Vậy cũng được, có vấn đề gì thì cứ nhắn tôi."

Phó Diên Thăng tiễn Thích Tự ra sảnh chờ thang máy xong, về phòng nghĩ nghĩ một chút lại trực tiếp qua tìm Sở Mộng.

Chưa gì đã thấy mấy phân tích viên đang vừa làm việc vừa tán gẫu xôn xao, nhân vật chính được nhắc đến không phải ai khác ngoài hẳn và Thích Tự.

Phó Diên Thăng hắng giọng một cái, mấy cô nàng cũng lập tức im bật..

"Tiến độ thế nào rồi?"

"Báo cáo phân tích LY chưa chắc đã xong được, của Tinh Tư Tech thì được khoảng 80% rồi, có thể hoàn thành trong đêm nay..."

Phó Diên Thăng liếc nhìn đồng hồ rồi nói: "Cô cho mọi người tăng ca đến 12h thôi, bây giờ tôi còn chút việc nên không ở lại được, sáng sớm mai rồi chúng ta họp sau."

Sở Mộng: "Cũng được..."

Phó Diên Thăng về phòng lấy áo vest và điện thoại rồi vội vàng ra khỏi công ti.

*

Ở trong thang máy của Phong Mậu vẫn có sóng, Thích Tự gọi điện thoại cho Vương Mãnh, xác nhận đối phương đang ở bãi xe tầng hầm thứ ba rồi báo mình đã xuống đến nơi.

Dưới bãi xe tầng hầm lúc nào cũng tối hơn trên mặt đất, Thích Tự ra đến sảnh chờ thang máy, thấy Vương Mãnh vẫn chưa lái xe tới thì đợi nguyên tại chỗ.

Bốn phía vắng tanh không một bóng người, hiện đã là 10h tối, có ở khu vực như Phong Mậu thì giờ này cũng chả còn mấy người đi làm xuống đây lấy xe.

Điện thoại trên tay khẽ rung lên, Thích Tự mở ra, là tin nhắn Wechat từ Phó Diên Thăng.

F1S: "Để tôi đưa cậu về đi, đợi tôi dưới lầu."

Thích Tự bật cười, nhập chữ vào khung chat: "Không cần đâu, tôi..."

Vừa gõ tới đây, khước mắt Thích Tự bỗng quét thấy hai người đàn ông mặc đồ đen đeo khẩu trang đen cách hẳn chừng 20-30m.

Nhận thấy trang phục của hai người này có chút kì quái, Thích Tự chợt nhớ tới lời dặn của ba trên điện thoại, cảm nhận mùi nguy hiểm rõ rệt.

Đèn xe lóe lên cách đó không xa, cũng không biết có phải Vương Mãnh đang tới không hay là xe khác.

Thích Tự theo dõi động tĩnh mấy người áo đen nơi khước mắt, vội vàng xóa đi mấy chữ vừa nhập rồi gõ lại: "Đừng xuống, nguy hiểm."

Hắn thoáng liếc qua số hiển thị trên thang máy, có tổng cộng ba cái—một ở tầng hai mấy, một ở tầng ba mấy, một vừa đưa mình xuống đây đang đi lên, hẳn là sẽ dừng lại ở tầng một trước, rồi cũng phải mất một hồi...

Thích Tự nhìn ra ngoài lần nữa, bắt gặp một chiếc xe van bảy chỗ lạ mắt đang phóng rất nhanh về hướng này, chỉ trong chớp mắt, mấy người áo đen lảng vảng này giờ kia cũng lao đến sảnh chờ thang máy.

Dự cảm thành sự thật, Thích Tự thầm chửi thề một tiếng, cũng biết đã không còn đường lui, bèn tranh thủ chạy ra ngoài trước khi chiếc xe kia chặn lại lối ra!

Tầng hầm không bóng người nhưng vẫn còn kha khá xe, Thích Tự đành chạy xuyên giữa các xe để đề phòng trường hợp chiếc van kia định tông vào mình.

... Vương Mãnh đang đâu rồi!?

Thích Tự vừa chạy vừa liếc nhìn bốn phía, trông thấy ánh đèn xe ở hướng khác thì hô to một tiếng gọi Vương Mãnh rồi chạy vọt qua.

Mấy người sau lưng vẫn truy đuổi ráo riết, như thể đang trong một cuộc đua tốc độ sinh tử.

Nhưng nói sao thì Thích Tự cũng chỉ là một giám đốc trẻ tuổi ngồi văn phòng, phản ứng có nhanh đến đâu thì trên người vẫn đang mặc sơ mi giầy da, vốn dĩ không thể so được với mấy kẻ truy đuổi chuyên nghiệp nhanh nhẹn kia.

Tiếng bước chân theo sát ngay một gần, chưa đến 10 giây sau, Thích Tự đã thấy trời đất quay cuồng, cả người đổ nhào xuống đất.

Điện thoại bị hất văng ra, mấy người kia trực tiếp lao đến vịn tay hấn ra phía sau.

"Bảo vệ!! Bảo vệ!!" Thích Tự không cam lòng hét lên.

Thấy hấn la lối, những người kia lại đập mạnh lên gáy hấn một cú. Thích Tự đau điếng người rên lên, tầm mắt cũng dần biến đen.

... Điên rồi, đúng là điên rồi!

Thích Tự không ngờ bọn hấn lại dám giở trò bắt cóc ở một tòa nhà thương vụ có tiếng ngay giữa trung tâm thế này!

Có vẻ Vương Mạnh nghe thấy tiếng hấn, vội phóng tới luôn nhưng cũng không kịp, chiếc van đen đã dừng lại cạnh Thích Tự trước, mấy tên đô con hung hăng định tống hấn lên xe.

Trong cơn choáng váng, Thích Tự chỉ mơ hồ nghe thấy đằng xa vọng lại một giọng nói quen thuộc...

"... Buông cậu ấy ra!"

Là Phó Diên Thăng!

Tầm nhìn của Thích Tự một lần nữa quay lại.

Âm giọng người kia ngày một gần, có phần gấp gáp nhưng vẫn không mất đi sự mạch lạc rõ ràng thường ngày, tiếng nói như sấm rền vọng khắp bãi đỗ xe: "Mấy người được Khâu Minh Dương hay Khâu Như Tùng thuê tới? Mà dù có là ai đi chăng nữa, các người nghĩ bắt cậu ấy xong mà vẫn thoát được khỏi đây à? Tôi báo bảo vệ tòa nhà rồi, không quá 10 giây nữa toàn bộ tầng hầm sẽ bị phong tỏa, thêm 15 phút để cảnh sát ập tới—Tình tảo lại đi, pháp luật nước mình quy định tội bắt cóc không chung thân thì cũng 10 năm tù trở lên đấy, giờ buông ra thì cùng lắm là gán mác cố ý gây thương tích, chứ với thân phận của cậu ấy, các người mà bị bắt rồi chỉ có nước mọt gông thôi, bán mạng vì chút tiền như thế có đáng không?"

Những người kia quả nhiên hơi khựng lại, một giây sau, còi báo động của bãi xe tầng hầm cũng rú lên y như lời cảnh báo của Phó Diên Thăng.

****

<Epilogue>

Một—

Thích Tự: "Anh định phạt tôi thế nào?"

Phó Diên Thăng: "Làm cậu."

Thích Tự *nheo mắt đe dọa*: "Anh thử nói lại lần nữa coi?"

Phó Diên Thăng: "Tôi nói tôi muốn làm cậu, làm đến mức cậu phải khóc nấc trên giường cầu xin "Thầy ơi nữa đi mà".

Thích Tự *lập tức nổi xung*: "Cái đồ biến thái chết tiệt nhà anh!"

Hai—

Thầy Phó dùng võ mềm dẻo cho bọn bắt cóc sợ ngây người...

Thích Tự: An tâm ngất đi được rồi.

-

vtrans by xiandzg

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẤU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 74: Âm Mưu Ẩn Sâu

Thích Tự bị mấy tên bắt cóc ấn xuống đất, sau ót tê tái vì đau.

Hắn không nhìn thấy Phó Diên Thăng, nhưng có thể nghe thấy người kia đã ở rất gần, vẫn đang thương lượng với bọn người kia.

Ngữ điệu đối phương đã hoà hoãn không ít, từ cảnh cáo chuyển thành ân cần khuyên nhủ, chủ yếu là để tranh thủ câu giờ trong thời gian chờ trợ giúp.

Vương Mãnh tới nơi, bảo vệ của toà nhà cũng có mặt.

Hai bên giằng co mất một lúc, không biết là lời uy hiếp khuyên bảo của Phó Diên Thăng có tác dụng hay bọn người kia tự biết chuyện không thể nào thành, mà rốt cục Thích Tự cũng thấy sức ép đang trói mình dần nói lỏng.

Sau một hồi hỗn loạn, mấy kẻ cạnh hắn nhanh chóng bị lôi đi, Phó Diên Thăng dìu hắn dậy từ dưới mặt đất, lo lắng hỏi: "Vẫn ổn chứ?"

Thích Tự lắc lắc đầu cho tỉnh, nhưng lại thành tự làm mình choáng với hành động này, cả người không khỏi hơi lảo đảo.

Phó Diên Thăng lập tức đỡ lấy, để hắn dựa vào người mình.

"Sao anh vẫn xuống?" Thích Tự hỏi.

"Tôi không xuống mà được à?" Phó Diên Thăng trầm giọng hỏi lại.

Thích Tự vốn không mong Phó Diên Thăng sẽ xuống vì sợ liên lụy đến đối phương, rốt cục Phó Diên Thăng vẫn xuống, Thích Tự lại cảm thấy thật may, cũng thật an tâm.

Nếu lúc ấy Phó Diên Thăng không nhắn tin cho hắn, không nhanh trí báo luôn cho bảo vệ tòa nhà phong tỏa bãi xe tầng hầm, có khi hắn đã bị bắt đi thật rồi...

Thích Tự trông thấy hai vệ sĩ đang lúng túng đứng một bên, cả Vương Mãnh lực lưỡng chất phác cũng bị dọa cho đổ mồ hôi lạnh, tự kiểm điểm đến co rúm người lại.

Cảnh sát và cứu thương lần lượt tới nơi, toàn bộ bọn người kia bị bắt lại.

Sau đầu của Thích Tự không chảy máu, trên người cũng chỉ xước xát một chút, nhưng Phó Diên Thăng vẫn ngồi cùng xe cứu thương đến bệnh viện cho hắn làm kiểm tra.

Trong lúc đó, Phó Diên Thăng tranh thủ gọi cho thư kí Hà để đối phương báo lại với Thích Nguyên Thành về vụ việc. Lần này thì Thích Nguyên Thành lập tức điện lại luôn, giọng điệu hiếm khi nào căng thẳng đến vậy.

Tuy chỉ là một trận báo động giả, Phó Diên Thăng vẫn tỉ mỉ tường thuật lại cho Thích Nguyên Thành tiền căn hậu quả của sự kiện.

Xe cứu thương đưa bọn họ đến bệnh viện công, bác sĩ nói Thích Tự chỉ bị thương nhẹ nên không cần nằm viện, vấn đề là sau đầu có thể sẽ sinh ra tụ máu do cú đánh kia, mấy ngày tới phải nằm nghỉ ở nhà tĩnh dưỡng mới được.

Thích Nguyên Thành nghe vậy cũng không yên tâm, lại bảo Phó Diên Thăng đưa Thích Tự đến bệnh viện tư nhân—cũng chính là chỗ Thích Tự đã đưa Tư Hàng và Đường Vĩ Diệp tới sau khi đả thương hai người họ. Sau

khi làm kiểm tra toàn thân, rốt cục Thích Tự còn bị ép ở lại bệnh viện để truyền thuốc chống sưng và dịch dinh dưỡng.

Hắn vốn định dành mấy ngày tới để bàn giao công việc, nhưng giờ thì cũng phải đến công ti luôn.

Có thể do vừa gặp phải một pha bão táp, lại mệt mỏi cả đêm, Thích Tự nằm trên giường bệnh truyền dịch một lát đã thấy lơ mơ.

Trước khi chìm vào giấc ngủ, hắn nhớ rõ Phó Diên Thăng vẫn ngồi ở bên cạnh, đan tay với hắn, chuỗi hạt xanh ngọc trên cổ tay đối phương ánh lên, như một tấm bùa hộ mệnh đầy quyền năng.

Thích Tự rất muốn kể cho Phó Diên Thăng về chuyện mình đã từng bị bắt cóc một lần, nói với hắn chú người tốt cứu mình trước kia cũng đeo một chuỗi vòng hạt giống vậy, nhưng không biết là do kinh hoàng hay mệt mỏi quá độ, mà vừa đặt lưng chưa được mấy phút liền thiếp đi.

Chừng 4h sáng ngày kế, Thích Tự trở mình đê lên sau đầu, đau đến tỉnh cả ngủ, mở mắt ra không ngờ vẫn thấy Phó Diên Thăng ở đây.

Người kia vẫn mặc nguyên sơ mi quần tây, nằm nghiêng trên tấm giường dành cho người nhà cạnh giường bệnh.

Đầu giường có một bóng đèn ngủ màu quýt nho nhỏ, chiếu ra sườn mặt người kia, để Thích Tự thấy được hắn đang hơi nhíu mày, trên người chỉ đắp một lớp chăn mỏng, dường như ngủ không sâu mấy.

"Phó Diên Thăng..." Thích Tự thấp giọng gọi tên hắn.

Đối phương quả nhiên liền mở mắt, trở dậy đi tới, vặn đèn sáng lên một chút: "Thấy khó chịu ở đâu à?"

"Không." Thích Tự nhìn hắn, khó hiểu nói, "Anh không về nhà à?"

Ánh mắt Phó Diên Thăng vẫn đầy lo âu: "Tối qua bị cậu cầm tay chặt như thế, tôi đi thế nào được?"

Thích Tự: "..."

Phó Diên Thăng ngồi xuống cạnh hắn, hỏi: "Sau đầu còn đau không?"

Thích Tự: "Năm tháng thì hơi hơi."

Phó Diên Thăng vượt qua trán hắn, cười nhẹ một tiếng: "Thế thì năm nghiêng thôi, ngủ thêm chút đi... vốn đã không nhanh nhẹn rồi, đừng có để bị đánh một cái mà lại ngốc thêm đấy."

Thích Tự vốn đang cảm động vì thấy Phó Diên Thăng ở với mình cả đêm không rời, mà nghe xong một câu này của đối phương thì lập tức bị chọc cho điên người—sao cái người này có thể khiến hắn giây trước vừa yêu giây sau đã hận như vậy kia chứ?

Hiện tại còn quá sớm, Thích Tự cũng lười so đo, mắt kiên nhẫn phát phát tay đuổi Phó Diên Thăng ra chỗ khác rồi cuộn mình vào chăn ngủ thiếp đi một lần nữa.

Lần này thì ngủ đến thẳng 7h30, giờ bình thường hắn đã phải đi làm rồi. Thích Tự vừa mở mắt đã thấy giường người nhà trống không, vô thức ngồi bật dậy.

Phòng bệnh VIP có buồng vệ sinh riêng, Thích Tự nghe thấy tiếng nước rất nhỏ vọng ra từ trong đó, chỉ chốc lát sau Phó Diên Thăng đã đi ra.

Hắn là Phó Diên Thăng vừa rửa mặt xong, trên tay còn đang cầm kính mắt.

Thích Tự hơi sững sốt một chút, không ngờ trông đối phương bỏ kính ra lại ôn nhu ấm áp như thế...

Nhưng Phó Diên Thăng đã nhanh chóng đặt kính lên sống mũi, ánh mắt nhắm thẳng đến Thích Tự, quay trở lại khí chất tao nhã điềm tĩnh như bình thường.

"Dậy rồi à?" Hãn bước tới hỏi, "Đỡ hơn chút nào chưa?"

Thích Tự xác nhận một tiếng rồi nói: "Lát nữa anh vẫn phải đi làm chứ hả?"

"Ăn sáng với cậu xong mới đi." Phó Diên Thăng nhìn hãn nói, "Tự xuống giường được chứ? Có cần tôi dìu đi tiểu không?"

Thích Tự: "...Không cần!"

Má, hãn chỉ bị người ta cho một đấm vào gáy, chứ có phải tàn phế đâu!

Phó Diên Thăng cười cười, rốt cục vẫn ra đỡ lúc hãn xuống giường.

Bữa sáng là điểm tâm dinh dưỡng do bệnh viện đặc biệt chuẩn bị. Trong lúc ăn Phó Diên Thăng có nói: "Chắc hôm nay ba cậu sẽ đến gặp cậu đấy."

Thích Tự hơi sững sốt: "Tối qua ông ấy nói sao?"

Phó Diên Thăng: "Ba cậu giận không phải vừa đâu, chắc nề lắm mới chưa giận cá chém thớt với tôi đấy."

Thích Tự: "..."

Thích Tự lại hỏi thêm đối phương về diễn biến sau sự kiện hôm qua, đến 8h30, Phó Diên Thăng rời đi.

Thích Tự mở điện thoại lên xem tin trong phòng bệnh một hồi, không bao lâu sau thì Thích Nguyên Thành đến bệnh viện.

Ông bảo tất cả tạm lui nhường không gian lại cho mình và Thích Tự, dường như là để nói riêng với hẳn điều gì đó.

"Ba..." Thích Tự ngồi trên giường bệnh, nhìn sắc mặt mệt mỏi đầy lo âu của ba mà không khỏi áy náy. Căn bản là hôm qua ông vừa dặn phải chú ý an toàn xong thì câu trước câu sau hẳn đã xảy ra chuyện.

Thích Nguyên Thành không trách mắng hẳn, mà hướng lửa giận lên hai vệ sĩ kia: "Ngày nào bọn họ cũng kè kè đi theo mà vẫn để con xảy ra chuyện được à? Đúng là không được cái tích sự gì!"

"Không thể trách bọn họ được." Thích Tự thấp giọng nói, "Chính con cũng chẳng ngờ bọn người kia lại dám mai phục ở một nơi như Phong Mậu mà."

Chưa kể tối qua còn tại hẳn gọi cho Vương Mạnh quá muộn, nếu gọi từ lúc ở trong phòng Phó Diên Thăng thì có khi Vương Mạnh đã lái xe đến trước sảnh thang máy chờ sẵn, hai vệ sĩ kia cũng sẽ phát hiện ra mấy kẻ áo đen kia sớm hơn rồi.

"Lần này cũng may mà có Thầy Phó, vốn dĩ thầy ấy còn phải tăng ca mà đột nhiên thế nào lại quyết định xuống tiễn, nhận được tin nhắn của con xong là phản ứng kịp thời luôn." Thích Tự lại tranh thủ ca ngợi Phó Diên Thăng với Thích Nguyên Thành một phen.

Thích Nguyên Thành rốt cục cũng dịu mặt đi, hỏi thêm Thích Tự vài câu về tình hình sức khỏe của hẳn, xác định là không có gì đáng ngại mới bình tĩnh nói về chính sự: "Tin về Lưu Kỳ tối ngày hôm trước, là chiêu Tiểu Phó chỉ cho con đúng không?"

Thích Tự cũng không giấu diếm, thuật lại hết cho Thích Nguyên Thành nội dung kế hoạch mà mình và Phó Diên Thăng đã thảo luận với phóng viên Dương.

"Đủ lông đủ cánh rồi, biết tự tìm người, lại còn giấu ba kiếm chuyện nữa ha." Thích Nguyên Thành bất đắc dĩ nở nụ cười, "Hôm mình ăn tối sau buổi họp cổ đông con cũng chẳng nói nói gì, thấy tin nổ ra mà ba phát hoảng."

Thích Tự thấp giọng hỏi: "Ba không giận chứ?"

Thích Nguyên Thành: "Con mình thì giận với ai? Huống hồ có phải ba không hiểu cái tính này của con đâu, nhưng ba cho là con sẽ đề nghị qua với ba, không ngờ con lại tự hành động trước rồi."

Thích Tự tò mò hỏi: "Vậy rốt cục ba nghĩ thế nào về chuyện này? Chẳng phải bữa họp cổ đông có tổ chức bỏ phiếu để lấy ý kiến à? Kết quả lúc ấy là 6:3, ba cũng đồng ý với bọn họ là sẽ nói chuyện với bác Khâu rồi mà, giờ lại đổi ý sao?"

Thích Nguyên Thành thở dài, lắc đầu nói: "Việc này không đơn giản như con nghĩ, khả năng cao là không chỉ có mình nhà Khâu Minh Dương nhúng tay, cho nên buổi họp cổ đông hôm ấy chính là để thăm dò."

Thích Tự sửng sốt: "Là sao ạ?"

Thích Nguyên Thành: "Con chỉ điều tra ra Khâu Như Tùng, nhưng cứ thử nghĩ kĩ mà xem, ở một công ti đã niêm yết lớn như MeiWei, Khâu Minh Dương chỉ chiếm có 8% cổ phần, vậy mà các cổ đông khác đều mù mờ để cho con trai ông ta vận hành nguyên một cái hãng nhái suốt ba năm thế à? Ba nghi nhà họ Khâu còn nằm trong cả một khối lợi ích, cho nên mới triệu tập các đối tượng tình nghi trong hội đồng lại một chỗ..."

Thích Tự: "Thế có nghĩa buổi họp cổ đông đó chỉ là một cái bẫy của ba?"

Thích Nguyên Thành: "Không sai."

Thích Tự kinh hãi, Phó Diên Thăng đã đoán đúng rồi!

Hắn lại hỏi: "Cho nên ngay từ đầu ba đã không định nương tình với bác Khâu rồi phải không?"

Thích Nguyên Thành đứng dậy, quay lưng lại nói: "Vấn đề không phải nương tình hay không, con cũng biết cơ cấu cổ quyền ở MeiWei hiện tại như thế nào mà? Ban đầu gây dựng MeiWei, ba nắm 70% cổ phần, 30% còn lại giao cho những người đã theo ba cần cù chăm chỉ như Khâu Minh Dương và Phương Chấn Quốc. Mười năm trước, MeiWei được Tư Thị rót vốn, thành lập ra tập đoàn Tư Nguyên. Ba nghĩ cho lợi ích của các nhân viên lâu năm nên cũng không lấy lại cổ phần của bọn họ. Về sau MeiWei đăng kí niêm yết ở trong nước, vài cổ đông bán đi một phần cổ quyền của mình. Tính đến hiện tại, tập đoàn Tư Nguyên chỉ nắm 61% cổ quyền ở MeiWei, ngoại trừ các cổ đông nhỏ lẻ thì nhóm người Khâu Minh Dương, Phương Chấn Quốc, v.v. đã chiếm tổng cộng 23%, trong khi quyền không chế của ba đối với MeiWei thông qua Tư Nguyên còn chưa nổi 30%. Bọn họ mà liên thủ với các cổ đông nhỏ ở Tư Nguyên là vượt mức cổ quyền của ba, chưa kể nếu thu gom thêm cả các cổ phiếu lẻ, một khi nắm giữ hơn 51% thì còn có thể huỷ niêm yết MeiWei, chiếm nó làm của riêng... Đến lúc đó, MeiWei sẽ không còn là MeiWei của tập đoàn Tư Nguyên, cũng không phải MeiWei của nhà họ Thích chúng ta nữa."

Thích Tự chưa thể tiêu hoá ngay những con số kia, nhưng cũng hiểu được đại khái ý tứ của ba.

Thích Nguyên Thành lại nói: "Việc Khâu Như Tùng nói "chẳng mấy chốc nữa AiWei sẽ thay thế MeiWei" cũng không hề viễn vông đâu. Nếu lúc đó con không thuyết phục ba điều tra chuyện này, mặc cho AiWei phát triển ngày một lớn mạnh, đến khi đủ tiềm lực tài chính rồi, bọn hắn hoàn toàn có thể quay lại đục rỗng MeiWei, chờ nó rớt đài trên thị trường chứng khoán để thu mua ngược lại và mượn danh đưa AiWei ra thị trường."

Thích Tự nghe vậy mà kinh hãi, không ngờ đến âm mưu ẩn sâu bậc này!

"Ba cho con về MeiWei Hải Thành thực tập hè này chủ yếu là để phân tán sự chú ý, khiến bọn hăn mất cảnh giác nghĩ đây là động thái duy nhất của tập đoàn thì mới có cơ hội dàn binh bố trận. Cũng bởi vậy mà đành giấu cả con, dù sao con vẫn trẻ người non dạ, khó tránh khỏi việc bị lợi dụng trong những tình huống phức tạp thế này. Nếu ba nói rõ với con ngay từ đầu, ai biết bọn chúng có cài gián điệp ở cạnh con để đục khoét thông tin hay không?" Thích Nguyên Thành xoay người lại, một lần nữa nhìn về phía Thích Tự, nặng lòng thở dài, "Không bỏ con thì không bắt được sói, để con lọt vào tầm ngắm của bọn chúng ba cũng chẳng yên tâm phút nào, thật may mà hôm qua không xảy ra chuyện lớn..."

(*không bỏ con không bắt được sói: nghĩa tương tự với "không vào hang cọp sao bắt được cọp", nhưng trường hợp của ba Thích còn có thể hiểu theo nghĩa đen nữa nên mình dịch thô nhé)

Thích Tự giật mình, chẳng trách ba lại cứ khẳng khẳng thuê vệ sĩ cho hăn bằng được. Phải đưa quyết định như vậy, có lẽ người chịu áp lực nhiều nhất chính là Thích Nguyên Thành chứ không phải ai khác!

*****

<Epilogue>

Thích Tự mơ mơ màng màng: "Thầy Phó..."

Phó Diên Thăng: "Ừm."

Thích Tự nắm chặt tay Phó Diên Thăng: "Không cho đi..."

Phó Diên Thăng: "Không đi không đi." (Nội tâm cảm thán bã xã sao mà manh, đồng thời thở dài: "Bị đánh cho lộ hết cả ngọc xít rồi.")

-

vtrans by xiandzg

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẤU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 75: Không Sao Là May

Thích Tự không khỏi xúc động, lòng đầy khâm phục và lo lắng dành cho ba: "Ba, sắp tới con có giúp được gì nữa không?"

Thích Nguyên Thành lắc đầu: "Con đã là làm quá đủ quá tốt rồi, cứ nghỉ lại đây vài ngày, rồi đặt vé về Cali đi. Sắp ra tay với MeiWei rồi, ba không yên tâm để con ở lại đây, nhớ đâu lại xảy ra chuyện gì."

Thích Tự hiểu rõ, không gây thêm phiền phức cho ba cũng chính là sự trợ giúp lớn nhất lúc này.

Cụ thể hành động thế nào, Thích Nguyên Thành đã không chủ động nói ra thì hẳn cũng sẽ biết điều tránh hỏi.

Song, Thích Tự lại nhớ tới nhiệm vụ được ba đã giao: "Con về bên kia thì công việc ở bộ phận khoa học kỹ thuật của Tư Nguyên phải xử lý thế nào?"

Thích Nguyên Thành nghĩ nghĩ: "Trước khi quay lại Cali, con nhờ Tiểu Phó tìm cho mình một đội ngũ chừng 3-5 người chuyên phụ trách công việc ở Hải Thành đi, lúc tuyển người thì chính con cũng phải nhìn cho kỹ vào. Bọn họ sẽ giúp con xử lý công việc trong thời gian ngắn con ở nước ngoài."

Nhắc đến Phó Diên Thăng, Thích Nguyên Thành lại không nhịn được mà nói: "Trong hai tháng con về điều tra MeiWei, Phó Diên Thăng hết chạy đông chạy tây lại bày mưu tính kế rồi dẫn dắt con hành động rất khá, ba phải công nhận là người này đáng tin nhiệm thật."

Thích Tự nghe ba khen người kia thì còn vui cả mình chính mình được khen, đang định nói tốt cho Phó Diên Thăng thêm một chút thì đã thấy Thích Nguyên Thành chuyển chủ đề, ti mỉ dặn dò: "Đúng là "dùng người thì không nghi, đã nghi thì đừng dùng", nhưng dù sao nó cũng chỉ mới theo con, lại lớn tuổi và sâu sắc hơn con, cho nên đừng có cái gì cũng khai tuốt ra, phải học cả cách che giấu nữa. Nếu để bị nhìn thấu, sau này sẽ không còn là con khống chế nó đâu, mà thành nó dắt mũi con đấy."

Thích Tự: "Vâng, con biết rồi..."

Sau đó lại tự nhủ trong lòng, dù sao hẳn vẫn còn che giấu tình cảm đối với Phó Diên Thăng, chắc cũng chưa tính là triệt để giao mình ra đâu nhỉ?... Có điều nhớ tới phần hợp đồng giấu ba kí với đối phương, Thích Tự lại không khỏi chột dạ nhẹ.

"À, thế bao giờ Thầy Phó qua Cali với con, con có phải thuê riêng cho thầy ấy một chỗ ở khác không?" Thích Tự vừa nói vừa lặng lẽ thăm dò thái độ của ba.

"Tự con quyết đi." Thích Nguyên Thành có vẻ không để tâm đến việc con con này.

Thấy ba không nghi ngờ gì, Thích Tự mới nhẹ nhõm thở phào, lại hỏi: "Vậy sắp tới ba định ở lại trong nước à?"

Thích Nguyên Thành lắc đầu: "Ngày kia ba phải quay lại New York một chuyến rồi, nhưng đúng là tới đây sẽ phải đi đi về về nhiều."

Hai cha con đang trò chuyện thì thư kí Hà đến gõ cửa, "Chủ tịch..." Đối phương chỉ chỉ đồng hồ trên cổ tay, đại khái nhắc Thích Nguyên Thành là đã đến giờ.

Thích Tự không ngạc nhiên gì, vội nói: "Ba có việc thì cứ đi trước đi."

Thích Nguyên Thành miễn cưỡng đứng dậy, nhẹ vỗ vỗ bả vai con trai, dặn hẳn giữ gìn sức khỏe vài câu rồi vội vàng rời đi.

Buổi trưa, Thích Tự lại dùng bữa ngay trong phòng bệnh, ăn xong còn nhờ y tá pha cho mình một ấm trà chiều, ngồi bên chiếc bàn nhỏ nằm ngoài ban công liền phòng, vừa uống trà vừa lướt điện thoại để nắm vững hướng phát triển của tin tức tối qua.

Mấy chủ đề liên quan đến MeiWei vẫn đang rất hot trên Weibo, với vô vàn những cuộc thảo luận của netizen về "hàng replica" và "giao dịch tình ái sao mạng", thậm chí còn thu hút cả các tài khoản lớn và luật sư có tiếng lên bài phân tích đủ thứ từ mặt lợi mặt hại đằng sau những sự kiện này cho đến tính hợp pháp của hàng replica, v.v.

Học hỏi từ những cuộc thảo luận với phóng viên Dương trước đó, hiện tại Thích Tự đã có thể nhìn ra sự lèo lái vô cùng chuyên nghiệp của tổ PR đằng sau hướng đi này của dư luận—khiến thái độ của công chúng dần chuyển thành "trừng trị cái ác, đề cao cái tốt" để MeiWei có thể khôi phục lại bình thường, chứ không còn là công kích vào bản thân nhãn hiệu công ti nữa.

Khoảng 11h, trang chủ của Tư Nguyên cũng thông báo tập đoàn đã thành lập tổ điều tra nội bộ, chuẩn bị tiến hành khảo sát thực trạng kinh doanh của MeiWei.

Đủ loại dấu hiệu đều cho thấy, cuộc chiến không khói lửa này đã chính thức khai hỏa!

"Cộc cộc..." Cửa phòng truyền đến một tiếng vang nhỏ, Thích Tự quay ra, trông thấy một người cầm theo giỏ hoa quả được gói ghém rất tinh xảo.

"Anh Hứa Kính?" Thích Tự định đứng dậy ra đón.

"Ngồi đi, không cần khách khí." Hứa Kính phẩy phẩy tay với hắn, đặt rõ hoa quả lên mặt tủ gần lối vào rồi bước tới, cau mày nói, "Xảy ra chuyện như thế mà sao không báo với anh một tiếng? Thư kí Hà mà không nói thì anh cũng chẳng biết cậu nhập viện."

"...Thư kí Hà nói gì với anh?" Thích Tự hỏi.

"Anh ấy nói tối qua cậu bị thương nhẹ ở Phong Mậu, đang điều dưỡng tại đây." Hứa Kính lại gần dò xét, "Bị thương ở đâu?"

"Sau gáy, bị đập vào đầu một cái..." Thích Tự tỏ vẻ bình tĩnh nói, "Cũng không phải việc gì lớn, sợ anh lại lo nên mới không kể."

Chuyện suýt nữa bị bắt cóc, lại còn ăn đánh như thế vốn chẳng vẻ vang gì, Thích Tự kể ra cũng thấy hơi mất mặt.

"Sao tối qua cậu lại ở Phong Mậu?" Hứa Kính hỏi.

"Em đến gặp Thầy Phó. Thầy ấy vẫn chưa nghỉ việc ở Chứng khoán Minh Thái, tối qua còn tăng ca nên em lên văn phòng ngồi cùng, tranh thủ hỏi về lĩnh vực khoa học công nghệ luôn..." Thích Tự mơ hồ cảm nhận được Hứa Kính vẫn có thành kiến với Phó Diên Thăng, bèn nói tốt về người kia trong vô thức để Hứa Kính hiểu hơn.

"Cậu ta chỉ làm thư kí thôi à?" Hứa Kính thăm dò, "Lần trước thấy bảo còn ra nước ngoài dạy phụ đạo cho cậu nữa mà?"

"Vâng." Thích Tự hiếm khi có cơ hội giới thiệu chức vị danh chính ngôn thuận của Phó Diên Thăng, lại giải thích thêm vài câu, "Nhưng ba em muốn thầy ấy chỉ bảo trong việc kinh doanh là chính, thời gian ở bên Cali chắc cũng không nhiều lắm."

Hứa Kính nhú mày trầm ngâm: "Bác trai cũng thiệt tình, kì sau cậu mới lên năm ba mà đã bắt tiếp xúc với công việc của tập đoàn rồi."

Thích Tự nói đùa để làm dịu bầu không khí: "Anh Kính không phải tệ nạnh đâu, em với Thầy Phó chỉ kí hợp đồng hai năm thôi, chắc gì sau đó thầy ấy đã ở lại giúp em tiếp."

Hứa Kính lấy lại tinh thần, bật cười: "Anh thấy cậu ta đang dùng lạt mềm buộc chặt để kích thích ham muốn của cậu thì có..."

Thích Tự: "..."

Hứa Kính thở dài: "Thôi, biết cậu phải ứng người này lắm thì mới tuyển về, anh không quản đâu mà lo, cứ thoải mái đi." Hấn ngừng một chút rồi lại hỏi, "Vụ MeiWei thì thế nào rồi? Đạo này anh thấy nhiều tin lắm, là động thái của ba cậu à?"

Thích Tự ồm ờ nói: "Chắc vậy."

Mặc dù Hứa Kính là người của tập đoàn Tư Nguyên, nhưng thật ra không liên quan mật thiết đến MeiWei cho lắm. Sau cuộc trao đổi hồi nãy với ba, Thích Tự lại càng ý thức được tầm quan trọng của thông tin bí mật, cho nên không dám tùy ý để lộ ra.

Hai người trò chuyện trong phòng bệnh hơn một tiếng thì Phó Diên Thăng cũng tới.

Thích Tự ngạc nhiên vì hiện tại còn chưa đến 5h, bèn hỏi: "Sao đã đến rồi? Anh nghỉ sớm à?"

Phó Diên Thăng ừ một tiếng, gật đầu chào Hứa Kính xong nhìn sang Thích Tự: "Sợ cậu ở bệnh viện một mình lại chán, tranh thủ xong việc sớm rồi qua luôn."

Trùng hợp là Phó Diên Thăng cũng mang theo một giỏ hoa quả. Nhìn đối phương đặt giỏ của mình xuống cạnh giỏ của Hứa Kính, không hiểu sao Thích Tự lại thấy khóe miệng giật giật, cảm giác rất kì quặc.

Phó Diên Thăng đặt rõ quả xuống xong hơi lưỡng lự hỏi: "Hai người cứ nói chuyện tiếp đi nhé?"

"Không cần đâu." Hứa Kính đứng dậy, nói với vẻ tự nhiên, "Bọn tôi nói cũng nhiều rồi, nãy tranh thủ đến đây trong giờ làm, lát vẫn còn chút việc phải về công ti."

Thích Tự chủ động tiến đối phương ra cửa, Hứa Kính cũng khách khí nói một câu "Hẹn gặp lại" với Phó Diên Thăng.

Đợi Hứa Kính rời đi rồi, Thích Tự mới nhìn đến hai rõ quả trên mặt tủ, dờ khóc dờ cười: "Hai người hẹn nhau mua đây à?"

"Tầng dưới công ti có một tiệm trái cây, "Rổ quả tinh tế 128", tiện mà... Đến thăm bệnh cũng đâu thể đi tay không, cậu không muốn ăn thì chia cho y tá ấy." Phó Diên Thăng đóng cửa phòng lại, nói với Thích Tự, "Hồi chiều tôi nhận được điện thoại từ phía cảnh sát, nói đã hỏi ra một vài tin tức từ bọn bắt cóc hôm qua."

Thích Tự lập tức bị lời nói của Phó Diên Thăng thu hút sự chú ý, "Là gì?"

Phó Diên Thăng: "Theo như lời khai thì bọn chúng cũng không biết ai muốn bắt cậu, mà chỉ làm theo lệnh của một tổ chức trung gian, bảo đem được cậu đến điểm hẹn là sẽ có 500,000."

Thích Tự: "Cho nên hiện tại cũng chưa thể khẳng định đây là chủ ý của nhà họ Khâu?"

Phó Diên Thăng: "Ừm, còn phải điều tra thêm, xem xem "tổ chức" kia có chịu giao ra tin tức của người thuê không đã, nếu chứng cứ đứt đoạn thì sẽ không thể nào xác định được hung thủ phía sau."

Thích Tự: "..."

"Đừng lo mấy chuyện này vội, tóm lại cậu không sao là may rồi." Phó Diên Thăng uể oải ngồi phịch xuống ghế, nhắm mắt lại như vô cùng mệt mỏi.

Thích Tự: "Sao vậy?"

Phó Diên Thăng bơ phờ đáp: "Cậu có biết vụ việc tối qua đã dọa cho tôi hết hồn hết vía một phen không hả."

Thích Tự cũng phải bật cười với cách dùng từ khoa trương của Phó Diên Thăng: "Anh mà cũng bị dọa hết hồn hết vía cơ à?"

"Sao không?" Phó Diên Thăng vươn tay nắm lấy tay Thích Tự đặt lên ngực mình, "Đây, cho cậu cảm nhận nhịp tim của tôi luôn, từ tối qua đến giờ đã bình thường lại được đâu."

Thích Tự: "..."

Lòng bàn tay áp lên lồng ngực đối phương qua một lớp áo sơmi, quả thật có thể cảm nhận được nhịp đập có chút nhanh.

Thích Tự rút tay lại, nói: "Nhưng rõ ràng tối qua anh rất bình tĩnh, lúc bị giữ tôi vẫn nghe thấy anh đàm phán với bọn người kia tỉnh lắm mà..."

Phó Diên Thăng vuốt vuốt sống mũi, gọng kính hơi di chuyển theo động tác của tay: "Bên ngoài phải thế chứ, cậu nghĩ lúc nói mấy lời ấy tôi không sợ chắc? Nhờ bọn chúng có hung khí thì sao? Nhờ bọn họ điên lên làm cậu bị thương thì sao? Ai biết tâm lí của bọn côn đồ có bình thường hay không..."

Thích Tự tò mò đánh giá người trước mắt, quả thật chẳng thấy đối phương "sợ" chỗ nào. Tuy tối qua không nhìn thấy biểu lộ nét mặt, nhưng từ nội dung những lời đàm phán, Thích Tự cảm tưởng một mình Phó Diên Thăng cũng đã khống chế được toàn bộ cục diện.

Có điều nghe người kia nói "sợ", Thích Tự lại không khỏi phẩn khởi: "Anh sợ tôi xảy ra chuyện lắm à?"

Phó Diên Thăng: "Ừm, cậu mà bị bắt cóc ở địa bàn của tôi thì ba cậu đánh tôi chết chắc."

Ánh mắt Thích Tự trở nên hung hăng: "Thế nếu không vì ba tôi thì sao?"

Phó Diên Thăng nhìn hăn với vẻ bất đắc dĩ: "Vẫn sợ chứ, mãi mới của được người bạn trai, hợp đồng bán mình thì đã kí, việc cũng đã xin thôi, lại chỉ mới hôn được vài cái bọ... Cậu mà cứ thế biến mất ngay trước mắt tôi, có khi bóng ma tâm lí sẽ theo tôi cả đời quá."

Thích Tự: "..."

Rõ ràng là đang dở ngon dở ngọt, mà sao nghe cứ sai sai? Cái gì mà mới hôn mấy cái đã biến mất? Phó Diên Thăng toàn để ý cái quái gì vậy?

Nhưng hai người cũng không dừng lại ở chủ đề này quá lâu, vì Phó Diên Thăng liền hỏi: "Ba cậu đến chưa?"

Thích Tự: "Đến hồi sáng rồi."

Phó Diên Thăng: "Nói thế nào?"

Thích Tự nhớ lại những chuyện ba đã kể cho mình, rĩ mắt nói: "Đúng như anh đoán, ngay từ đầu ba tôi đã không có ý định định nương tình, buổi họp cổ đông lần trước vốn là cái bẫy để thăm dò, trận địa tổng thể rất lớn, ngay cả tôi cũng chỉ là một quân cờ trong tay ông ấy mà thôi..."

*****

<Epilogue>

Phó Diên Thăng hùng hực làm hết công việc của 12 tiếng trong vòng 6 tiếng để tan làm sớm, đi mua hoa quả xong xuôi rồi chạy thẳng đến bệnh viện.

Thở hồng hộc lên đến nơi thì gặp Hứa Kính???

Ra về trấn tĩnh, ổn định nhịp tim.

Hứa Kính vừa rời đi...

Phó Diên Thăng cầm tay Thích Tự đặt lên ngực mình: "Cảm nhận nhịp tim của tôi đi!"

—Sợ hãi là thật, lo lắng cũng là thật, nhưng tim đập nhanh là do vừa chạy mà ra LOL.

-

vtrans by xiandzg

T/N: Rơi vào tròng của Thầy rồi mới đọc được epilogue... Quả nhiên là tuyển tập ngàn nước bắt cá trong truyền thuyết ‘_>`

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẤU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 76: Nhân Cách Phân Liệt

Phó Diên Thăng có vẻ đã đoán ra từ trước, cười nói: "Có là quân cờ, thì cậu cũng là quân cờ quý giá nhất của ông ấy."

Thích Tự hiểu lí do vì sao ba làm như vậy, chỉ là hôm nay nghe Thích Nguyên Thành giải thích ra, Thích Tự đột nhiên cảm thấy ba mình có chút xa lạ. Dù từ khi hãn mười tuổi đã chỉ có hai cha con nương tựa vào nhau, dù Thích Nguyên Thành đã dẫn hãn đi qua biết bao tình huống hoành tráng, thì như Phó Diên Thăng vừa nói, có vẻ hãn cũng chẳng hiểu rõ ba mình là bao.

Cảm giác này lờ mờ khiến hãn sinh ra bất an, thậm chí là hoài nghi liệu bản thân sau này có thể trở thành một thương nhân túc trí đa mưu, sát phạt quả quyết như ba mình hay không—rõ ràng miệng vẫn nói không đành, nhưng quay lưng đã liền ra tay không chút lưu tình.

Thích Tự nói với Phó Diên Thăng bản khoản mà mình không thể thổ lộ cùng ba: "Nếu chỉ là quân cờ để ba tôi đánh lạc hướng đối thủ, thì dù tôi có điều tra ra được những chứng cứ kia hay không, ông ấy vẫn sẽ tự điều tra và làm theo kế hoạch của riêng mình thôi nhỉ?"

Phó Diên Thăng sững sờ, lập tức hiểu ra lí do khiến Thích Tự thất vọng là gì, bèn an ủi: "Thích Tự, ban đầu chính tôi là người đề nghị ông ấy cho cậu về điều tra MeiWei Hải Thành, tôi nhớ mình có nói—nếu là người thừa kế của ông ấy thì sớm muộn gì cậu cũng sẽ phải được rèn luyện, ngọc không mài không thành ngọc, chắc hãn ba cậu đã phải suy tính rất kĩ rồi mới quyết định cho cậu quay về đây."

Thích Tự giật mình, suýt nữa thì quên nguồn gốc của chuyện này...

Phó Diên Thăng nói tiếp: "Có không tra được gì đi chăng nữa, thì thời gian vừa qua cậu ở MeiWei thế nào, thể hiện ra sao, là một người thừa kế có năng lực có mưu kế hay chỉ là một kẻ vô tích sự ngờ nghệch, chỉ cần để ý là sẽ nhìn ra ngay, ba cậu nhất định cũng rất mừng khi thấy cậu cố gắng như thế. Chưa kể, chính cậu cũng học hỏi và có thêm được rất nhiều kinh nghiệm thực tiễn qua trải nghiệm này mà?"

Thích Tự ừm một tiếng.

Phó Diên Thăng cười nói: "Giờ cậu vẫn còn nhỏ, không cần vội vàng tranh công, mà ba cậu cũng chưa muốn để cậu xông pha chiến đấu thay ông ấy vội đâu."

Nghe Phó Diên Thăng nói vậy, Thích Tự mới thấy nhẹ lòng hơn được chút.

Hắn nhìn Phó Diên Thăng, thử thăm dò hỏi: "Anh nghĩ tiếp theo đây ba tôi sẽ làm gì?"

Phó Diên Thăng trầm tư một lát rồi nói: "Ngoài việc đối phó với nhà họ Khâu, tôi đoán là ông ấy sẽ tranh thủ thu mua cổ phần và tái cơ cấu lại cổ quyền ở MeiWei luôn. Tôi đã thử tính qua số cổ phần của ba cậu ở MeiWei, tuy mang tiếng là cổ đông số một, nhưng ông ấy lại chỉ chiếm 26.8%, con số này quả thật có hơi nguy hiểm..."

Thích Tự lại trầm trồ về khả năng phán đoán chuẩn xác của Phó Diên Thăng ở trong lòng một phen. Hắn không kể cho đối phương về những lo lắng của ba, nhưng chỉ dựa vào những tin tức công khai mà người kia cũng đã suy luận ra những hành động ba hắn sẽ làm.

Thích Tự hỏi: "Năm được bao nhiêu phần trăm mới là an toàn?"

"Với công ti đã đăng kí niêm yết thì ít nhất là 34%." Phó Diên Thăng giải thích, "34% chứng tỏ quyền khống chế an toàn của cổ đông đối với công ti, thêm nữa là quyền phủ quyết... như ở Tư Nguyên chẳng hạn, tỉ lệ khống chế của ba cậu là 34.8%, tương đương với việc khẳng định vị trí cầm quyền của ông ấy trong tập đoàn."

Thích Tự như có điều suy nghĩ. Hẳn nhớ Thích Nguyên Thành từng nói, mẹ và em trai hẳn cũng có cổ phần ở MeiWei, nhưng toàn bộ đều do trợ lí của mẹ đứng tên hộ, người ngoài khó mà điều tra ra được. Gộp cả vào không biết có được 34% hay không...

Thế nhưng hiện tại ba mẹ đã li hôn, kể cả MeiWei có gặp nguy đi chăng nữa, hẳn không chắc liệu mẹ sẽ ra tay trợ giúp hay không, bởi từ trước đến giờ, dường như ba cũng chưa từng đòi hỏi mẹ bất kì điều gì liên quan đến sự nghiệp của mình.

"Nhưng 26.8% kia không chỉ gồm cổ phần gián tiếp mà ông ấy có qua Tư Nguyên mà phải không?" Phó Diên Thăng lên tiếng ngắt lại dòng suy nghĩ của Thích Tự, "Chắc cũng có khoảng 5% là trực tiếp nắm giữ chứ?"

Thích Tự nói thẳng: "Ừm, ba có giữ hộ tôi một phần, rồi lúc trước MeiWei đăng kí niêm yết ở trong nước, nhà tôi cũng mua lại được 2% nữa từ thị trường chứng khoán."

Phó Diên Thăng gật đầu: "Thật ra ba cậu chỉ cần lôi kéo được các cổ đông cùng lập trường trong tập đoàn, hoặc là tranh thủ thu mua nhân lúc thị trường chứng khoán đang rớt giá đợt này, thì cũng không phải vấn đề gì lớn. Thậm chí, biết đâu đây còn là một cơ hội để ông ấy dần chuyển trọng tâm sự nghiệp từ nước ngoài về trong nước nữa..."

Nói về MeiWei một hồi, Thích Tự mới nhắc đến chuyện thành lập tổ đội cho bộ phận phát triển công nghệ của tập đoàn.

Phó Diên Thăng am hiểu nói: "Tranh thủ tuyển trong mấy ngày này luôn đi, hai tháng vừa qua chính cậu cũng tiếp xúc với nhiều người nhiều việc ở MeiWei rồi, có nhắm được ai không?"

Nói đến đây, Thích Tự liền nghĩ ra một ứng cử viên rất thích hợp: "Tôi thấy Ngô Song rất khá, nhưng không biết có phù hợp với chức vị của anh ấy không."

Phó Diên Thăng cười nói: "Nếu cậu thấy đáng tin, thì cứ để cậu ta xử lý giúp cậu một ít việc vặt trong nước cũng như công tác kết nối đi, cũng cần đấy."

Thích Tự gật đầu: "Để tôi hỏi xem anh ta có đồng ý không."

Thích Tự gửi tin nhắn cho Ngô Song, người kia chỉ biết hôm nay hẳn xin nghỉ, chứ không rõ là vì việc gì. Phó Diên Thăng mới bảo Thích Tự gọi Ngô Song đến bệnh viện rồi nói chuyện trực tiếp.

Do từng nghi ngờ việc Ngô Song đến làm trợ lý cho mình là do Phó Diên Thăng giật dây, Thích Tự cảm thấy ba mặt một lời cùng trao đổi cũng không tồi, bèn gọi điện kêu người kia tới luôn.

Lúc đến, Ngô Song cũng mang theo một giỏ hoa quả, tuy không cầu kì như của Phó Diên Thăng và Hứa Kính, nhưng nhìn qua đã thấy "thành ý" tương đương.

Thích Tự không khỏi giật giật khoé miệng, chỉ cho Ngô Song đặt giỏ quả của mình cạnh hai cái còn lại, sau đó ba người ngồi xuống quanh chiếc bàn nhỏ trong phòng bệnh của hẳn.

"Nghe nói hai người là bàn cùng đại học à?" Thích Tự hỏi.

"Thật ra trước kia cũng không quen..." Ngô Song ngại ngần giải thích lại chuyện mình thấy quảng cáo việc làm trong group chat sinh viên trường,

chứ trước đó chưa thân quen gì với Phó Diên Thăng.

Thích Tự: "Lần Trương Kiệt giục tôi kí tài liệu, là anh gọi cho Phó Diên Thăng phải không?"

Ngô Song gãi đầu, ừ một tiếng rồi ngại ngại nói: "Lúc ấy tôi cũng không nghĩ ra cách nào khác..."

Thích Tự nháy nháy mắt với Ngô Song, toát lên vẻ giảo hoạt: "Anh không thấy "tôi" của hôm đó khác gì với tôi bây giờ à?"

Ngô Song hơi sừng sốt, cẩn thận dò xét Thích Tự, xoắn xuýt một lát rồi ngờ vực hỏi: "Thích tổng... cậu hơi bị... rối loạn nhân cách phân liệt phải không?"

Thích Tự: "..."

Phó Diên Thăng: "..."

Ngô Song thấy sắc mặt Thích Tự kì quái, vội khoa tay giải thích: "Ý tôi là biểu hiện đa nhân cách như ở người bình thường thôi, tôi có đọc ít sách tâm lí nên biết, chứ không phải bảo cậu bị tâm thần đâu..."

Thích Tự không hề tức giận, mà còn hỏi tiếp: "Thế anh thấy nhân cách nào hơn?"

"Cậu... bị thật hả?" Ngô Song kinh hãi nhìn Thích Tự, hít sâu vài hơi lấy lại phong độ, sau đó giải thích rành mạch, "Thì, đều rất tốt... nhưng tôi thấy, nhân cách thích ăn đồ ngọt khá dễ thương."

Thích Tự: "..."

Phó Diên Thăng rốt cục không nhịn được nữa, bật cười giải thích với Ngô Song: "Thích Tự có một người em sinh đôi, thích ăn đồ ngọt chính là em trai cậu ấy."

Ngô Song đuồn người mất vài giây mới hiểu ra, ghen ngào kêu lên: "Sinh đôi!?"

Thích Tự bĩu miệng: "Thầy Phó, nói ra sớm thế mất hết cả vui."

Phó Diên Thăng nhìn hăn đầy cứng chiều mà bất lực: "Thôi đi, lớn rồi mà sao cứ thích đùa ác như con nít thế hả?"

Thích Tự hừ cười một tiếng, bắt chéo chân lên rồi quay ra nói với Ngô Song: "Có vẻ anh thích em trai tôi hơn nhì."

"Không phải." Ngô Song bối rối nói, "Nhưng hai anh em cậu giống nhau thật đấy..."

Đùa thêm vài câu, Phó Diên Thăng mới thay Thích Tự hỏi Ngô Song có muốn nhận vị trí công tác mới hay không. Biết được yêu cầu của Thích Tự, Ngô Song liền vui vẻ nhận lời.

Đến tối, trước khi Ngô Song rời đi, Thích Tự lại nhờ đối phương thêm một việc—do đến thẳng đây sau sự vụ tối qua, cả ngày hôm nay Thích Tự đã mặc quần áo bệnh viện, tuy rộng rãi thoải mái nhưng không tiện gặp người khác cho lắm. Hăn đưa thẻ khách sạn rồi nói địa chỉ và số phòng cho Ngô Song, nhờ đối phương đem giúp mình vài bộ quần áo đến.

Không ngờ Phó Diên Thăng vừa nghe vậy đã đứng dậy nói luôn: "Để tôi đi, lát tôi về lấy cho."

Thích Tự: "Vậy cũng được."

Khoảng 40 phút sau, Phó Diên Thăng quay lại, nói với Thích Tự: "Mấy việc này từ giờ phải bảo tôi."

Thích Tự sững sốt, còn tưởng là hăn không tin tưởng Ngô Song, bèn giải thích: "Thấy tin tưởng được thì tôi mới tuyển anh ta mà, chưa kể phòng tôi

cũng đâu có gì bí mật, ngày nào nhân viên chả vào quét dọn..."

Nghe xong, Phó Diên Thăng bất ngờ rút ra một chiếc đồ lót từ trong đồng quần áo kia, lắc lư trước mặt hẳn: "Cậu để người đàn ông khác lấy cho mình thứ này?"

Thích Tự: "..."

Thích Tự lập tức thẹn thùng, giật lại thứ kia: "Anh nghĩ đi đâu đấy, ba tôi cũng toàn để trợ lí dọn quần áo giúp mình mà..."

Phó Diên Thăng đẩy kính, nói: "Ba cậu thế nào tôi không biết, nhưng bây giờ cậu do tôi quản."

Thích Tự: "???"

Ừa, vì cái quái gì hẳn lại do Phó Diên Thăng quản?

Phó Diên Thăng không để ý đến vẻ mặt đầy "???" của hẳn, lại gần thấp giọng dụ dỗ: "Hôn cái đi, tôi chuẩn bị về đây."

Thích Tự chưa kịp phản ứng thì đã bị Phó Diên Thăng ôm cổ, đành phải rướn người tặng người kia một nụ hôn, sau khi tách ra mới hỏi: "Tối nay không ở lại nữa à?"

Phó Diên Thăng dụ dàng nói: "Tôi cũng phải về tắm rửa thay đồ mà... Hay tắm xong lại tới nhé?"

Thích Tự đẩy đẩy đối phương: "Thôi, mai rồi đến cũng được."

Phó Diên Thăng vẫn chưa thoả mãn, liếm môi hẳn thêm vài lần rồi mới buông ra.

*

Do mấy ngày tới Thích Tự cũng không đi làm nữa, Ngô Song bèn đứng ra làm thủ tục thôi việc thay hẳn, đồng thời báo cáo lại tình hình diễn ra ở công ti.

Nghe nói Lưu Kỳ và Trương Kiệt đều bị bắt, hồi sáng cảnh sát cũng đến MeiWei thu thập hết tài liệu trong văn phòng Lưu Kỳ. Xem ra tập đoàn đã quyết định đi theo hướng xử lý công khai, Lưu Kỳ cũng sẽ không chỉ bị điều tra vì bê bối ngoại tình nữa.

Từ hôm kia, cổ phiếu của MeiWei đã rớt giá ba ngày liên tiếp, giá trị thị trường bốc hơi 500 triệu, các tin tức liên quan truyền ra nước ngoài, giá cổ phiếu của tập đoàn Tư Nguyên tại NDSK cũng không tránh được sụt giảm. Thích Tự liên tục chú ý đến diễn biến của thị trường chứng khoán, bản khoản không biết tình huống hiện giờ có nằm trong dự tính của ba hay không...

Chiều hôm ấy, Thích Tự đang đọc tin trong phòng bệnh, thì được một người không thể nào tưởng tượng được tới thăm.

Thích Tự nhìn người đàn ông với khí chất rất giống Phó Diên Thăng ở trước mắt, sừng sốt lên tiếng: "Anh Tống?"

Người đến chính là trợ lí của Tư Trạch, Tống Phổ Tâm.

*****

<Epilogue>

Ngô Song *vuốt cằm*: "(Nhân cách) Thích ăn đồ ngọt có vẻ đáng yêu..."

Phó Diên Thăng: "Đấy là em trai sinh đôi của cậu ấy."

Ngô Song: "Hả? Lại còn có sinh đôi của nhân cách phân liệt nữa? À khoan... WTF sinh đôi? (ノ #°Д°)ノ "

Thích Tự: "Nghe chừng cậu có vẻ thích em trai tôi nhờ..."

Ngô Song: "Không không không phải..."

Thích Tự: "Không sao, bao giờ sẽ cho cậu gặp lại~~"

Thích Phong ở Nội Mông Cổ xa tí: "Achoo!"

Lăng Khả: → _ →

-

vtrans by xiandzg

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẤU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 77: Hoàng Đế Tuyển Phi

Hôm ấy Tổng Phổ Tâm mặc một chiếc sơmi màu xanh xám khói, khuy áo cài đến tận yết hầu. Thật ra đối phương còn thấp hơn Thích Tự nửa cái đầu, nhưng vì gầy nên dáng người cứ dong dong.

Người kia đứng trước cửa phòng, nói: "Nghe nói cậu bị thương nhẹ, Tư Trạch bảo tôi qua thăm cậu thay cậu ta."

Thích Tự ngạc nhiên: "Sao Tư Trạch lại biết tôi xảy ra chuyện?"

Hắn còn tưởng là chuyện mình bị bắt cóc được giữ kín lắm chứ.

Tổng Phổ Tâm: "Chắc là nghe được từ Chủ tịch Tư."

Thích Tự: "À..."

Nếu ba có kể cho bác Tư, thì khả năng là Tư Trạch sẽ biết được thật.

Tuy hơi bất ngờ nhưng người đã đến thì cũng nên trò chuyện vài câu mới phải. Thích Tự bắt tay rồi mời đối phương vào phòng.

Tổng Phổ Tâm mang đến cho Thích Tự một bó tulip xanh được trang trí rất tinh xảo, đứng cạnh ba quả trước đó thì đúng là bật lên hẳn.

Thích Tự nhận hoa, chỉ chỉ ra bàn nhỏ ngoài ban công: "Để tôi nhờ y tá đi cắm hoa, anh ra ngồi trước đi."

Hắn ra ngoài nói với y tá vài câu, quay lại vẫn thấy Tổng Phổ Tâm đứng đó, bèn đi tới nói: "Tôi nhờ bọn họ pha Earl Grey, anh uống được chứ?"

Tống Phổ Tâm: "Thế nào cũng được."

Chờ Thích Tự đến gần, người kia mới ngồi xuống, nhưng cũng không chủ động mở chủ đề.

Tuy có tò mò về Tống Phổ Tâm, Thích Tự lại không hoạt ngôn được như Thích Phong, bởi vậy hai người đối mặt xong cũng chẳng ai nói gì.

Thích Tự nhớ lại trong buổi họp hôm đó, Tống Phổ Tâm chỉ vùi đầu vào ghi chép, hầu như không phát biểu gì.

Sau đó Tư Trạch mời mọi người đi ăn, Tống Phổ Tâm cũng có mặt nhưng chỉ lặng lẽ ăn cơm uống rượu bên cạnh Tư Trạch, cả buổi chả nói được mấy câu, nếu không nhờ ngoại hình nổi bật thì cứ như tàng hình, cảm giác tồn tại thật sự rất thấp.

Sau mấy giây, chắc Tống Phổ Tâm cũng tự thấy im lặng mãi cũng kì, bèn mở lời: "Bây giờ người cậu không sao chứ?"

Thích Tự: "Người thì không sao, chỉ là hơi hã một phen thôi."

Tống Phổ Tâm thản nhiên nói: "Ở tuổi của cậu mà đã gặp phải chuyện như vậy, đúng là cũng không dễ dàng gì."

Hai y tá lần lượt tiến vào, một người bưng hoa đã cắm hỏi: "Cậu Thích muốn để hoa ở đâu?"

Thích Tự chỉ chỉ bàn trà: "Để đây đi."

Đợi các cô đặt trà và hoa xuống xong rồi đi, Thích Tự mới nói tiếp: "Cũng may mà Phó Diên Thăng xuống kịp, nếu không chưa chắc tôi đã chỉ hã thôi ấy chứ."

Tống Phổ Tâm giật mình: "Thư kí của cậu ấy hả?"

Thích Tự rót trà cho đối phương, cười nói: "Không chỉ là thư kí, mà còn là thầy của tôi."

Tống Phổ Tâm nhìn hẩn đầy tò mò, hỏi: "Cậu coi cậu ta là thầy thật hả?"

Thích Tự: "Ừm, trước khi anh ấy đồng ý đến Tư Nguyên thì bọn tôi đã quen nhau qua mạng được một năm, tôi nhận anh ấy làm thầy từ lúc đó."

Thật ra trong bữa tối hôm ấy, Phó Diên Thăng đã nhắc đến chuyện Thích Tự lấy lòng hẩn cả năm trời, nhưng có lẽ Tống Phổ Tâm không tin nên giờ mới phản ứng như vậy.

Khi chỉ có hai người thì hay làm bộ làm tịch là thế, nhưng Thích Tự không muốn bất kì ai coi thường Phó Diên Thăng, bởi vậy chưa bao giờ tiếc lời ca ngợi đối phương với người khác.

Thích Tự lại nói: "Thầy Phó giàu kinh nghiệm làm việc hơn tôi, có nhiều điểm để tôi học hỏi lắm."

Tống Phổ Tâm nghiêm túc nhìn hẩn vài giây rồi đột nhiên mỉm cười, chỉ là một nụ cười rất ngắn nhưng trong nháy mắt ấy, cả người đối phương cũng như băng tuyết mới tan, ấm áp khó tưởng.

Thích Tự sững sờ, không nhin được bèn hỏi: "Anh Tống thì thường phụ trách công việc gì cho Tư Trạch?"

Tống Phổ Tâm hơi rũ mắt xuống: "Đại loại như ghi chép, kiểm tra tài liệu..."

Trong lúc nói, đối phương vô thức sờ lên áo mình, ngón tay thon dài nhẹ vuốt qua rìa cổ áo, nét mặt và ngữ điệu vẫn vậy mà sự ấm áp chớp nhoáng vừa rồi cứ như chưa từng xuất hiện, toàn thân chỉ toát ra khí thế "muốn sống thì tránh xa".

Thích Tự không biết có phải mình tưởng tượng hay không, nhưng dường như Tống Phổ Tâm không muốn trả lời câu hỏi này cho lắm. Hẳn nghĩ là vì liên quan đến tính tuyệt mật của công việc, nên cũng không hỏi thêm nữa.

"Từ giờ anh sẽ phụ trách liên lạc với bên tôi về việc phát triển bộ phận công nghệ của tập đoàn Tư Nguyên à?" Hẳn hỏi.

Tống Phổ Tâm lắc đầu: "Chắc việc đó là của thư kí Hoàng Văn Tuấn. Tôi phụ trách về mặt sinh hoạt của Tư Trạch nhiều hơn... Giống như thay mặt cậu ta đến thăm cậu chẳng hạn."

Thích Tự cười cười, cảm thấy ví dụ của Tống Phổ Tâm rất thú vị.

Đúng lúc này, di động Thích Tự đổ chuông, hẵn liếc qua, thấy là mẹ thì vội nói: "Xin lỗi, tôi đi nghe điện thoại một chút."

Tống Phổ Tâm gật gật đầu.

Thích Tự cầm điện thoại lên, vừa nhấn nghe vừa đứng dậy ra ngoài: "Mẹ à?"

Đầu bên kia vang lên tiếng giọng nói lo lắng gấp gáp của của Khương Oánh. Thích Tự còn tưởng chuyện này được giấu kĩ lắm, giờ thì cảm giác như cả thế giới đều biết hết rồi."

"Vâng con không sao... Mẹ đừng lo... Thôi, mẹ không phải tới đâu, mai con xuất viện rồi... Vâng, mai con sẽ qua nhà, có gì kể sau ạ..."

Vất vả một hồi mới trấn an được mẹ, Thích Tự thở phào nhẹ nhõm đập máy, quay lại phòng bệnh thì thấy Tống Phổ Tâm vẫn ngồi cạnh bàn, lãnh đạm nhìn ra ngoài cửa sổ.

Chùm hoa tulip màu lam nhạt trên bàn như càng tôn lên sườn mặt tuấn tú và làn da hơi nhợt nhạt của đối phương, quanh người vẫn toát ra một vẻ u

buồn không tên...

Thích Tự hơi khựng chân lại, đang định đến nói chuyện tiếp thì Tống Phổ Tâm đã nhận ra hẳn quay lại, bèn đứng dậy trước: "Thích Tự, tôi phải quay lại chỗ Tư Trạch bây giờ, không quấy rầy cậu nữa. Nghỉ ngơi tốt nhé."

"... Ừm, được rồi, nhờ anh gửi lời cảm ơn đến Tư Trạch giúp tôi." Thích Tự khách sao nói, "Mấy ngày nữa tôi quay lại Mĩ rồi, bao giờ có việc của tập đoàn thì gặp lại anh sau."

*

Chiều tối, Phó Diên Thăng vẫn đến bệnh viện sớm như hôm qua, trên tay còn cầm theo một túi đồ.

Hắn đến cạnh bàn, thấy hoa bèn hỏi: "Hôm nay lại có ai đến thăm cậu à?"

Thích Tự ừ một tiếng rồi nói: "Anh nhớ trợ lí của Tư Trạch không? Anh họ Tống ấy."

"Tống Phổ Tâm?" Phó Diên Thăng vừa lúi húi mở túi đồ vừa hỏi, "Hai người nói chuyện gì vậy?"

"Cũng không có gì, hỏi vài câu linh tinh thôi." Thích Tự ngửi thấy mùi thơm bèn hỏi, "Anh mua gì thế?"

"Bánh bao chiên thịt cua, mới ra lò thôi." Phó Diên Thăng mở nắp lên, nướng mà nói, "Anh shipper lương năm nửa triệu của cậu đích thân xếp hàng, chọn đồ xong mang đến tận cửa rồi đây, thưởng thức đi."

Thích Tự cũng phải bật cười với câu đùa của Phó Diên Thăng, hẳn nhận đũa từ Phó Diên Thăng rồi gắp gắp bánh bao, nói: "Mà nói chứ, đó giờ tôi cứ thấy anh Tống với anh giông giống nhau ấy..."

Phó Diên Thăng hơi giật mình: "Giống chỗ nào?"

"Khí chất? Cảm giác?" Thích Tự đánh Phó Diên Thăng, rồi lại lắc đầu, "Chả biết nữa... Mới tiếp xúc có hai lần nên không chắc lắm."

Phó Diên Thăng ăn bánh bao chiên, giương mắt nhìn Thích Tự, nói: "Thật ra tôi có gặp anh ta từ trước rồi."

Thích Tự khó hiểu: "Gặp rồi? Trong công việc ấy hả?"

Phó Diên Thăng: "Không phải công việc, mà là trong một cuộc thi toán học tổ chức ở đại học T từ rất nhiều năm về trước, lúc ấy tôi học khoa toán đại học T, còn anh ta hình như đang học cấp ba, đến tập huấn cho cuộc thi vào kì nghỉ hè."

Thích Tự biết Phó Diên Thăng học đại học sớm, tính sơ qua thì Tống Phổ Tâm vẫn lớn hơn đối phương một hai tuổi.

"Lúc đến tập huấn, bọn họ ở cùng toà kí túc với tôi, xong vài người cũng nói tôi với anh ta giống nhau, nên tôi có để ý hơn một chút." Phó Diên Thăng có vẻ cũng khó hiểu, "Nhưng tôi có thấy giống gì đâu nhỉ."

Thích Tự hỏi: "Các anh cùng dự thi à?"

Phó Diên Thăng: "Không, tôi không thi, tôi khảo sát để giúp giáo sư thôi."

Thích Tự: "..."

Thích Tự nhìn Phó Diên Thăng với vẻ mặt kì quái: "Người tham dự cuộc thi toán học đó của các anh đều phải là thiên tài đặc biệt lắm phải không?"

Phó Diên Thăng: "Cũng còn tùy, nhưng riêng trình độ toán học thì đều phải thuộc top đầu cấp tỉnh thành phố, nhiều trường đại học cũng tuyển thẳng người thẳng cuộc từ các cuộc thi toán học lắm."

Thích Tự lại thấy khoé miệng giật giật, rớt cục mơ hồ nhận ra ngoài dáng vẻ thư sinh thì cả Phó Diên Thăng lẫn Tổng Phổ Tâm còn đều sở hữu một khí chất rất riêng chỉ thuộc về... thiên tài?

Bọn họ đối nhân xử thế vẫn luôn lịch sự chu đáo, nhưng kiểu gì cũng sẽ vô thức toát ra một cảm giác cao ngạo lạc lõng hẳn so với người ngoài.

Thích Tự nhớ tới hình ảnh Tổng Phổ Tâm ngồi bên bàn trà nhìn ra ngoài cửa sổ, dáng vẻ lãnh đạm tựa hồ chỉ đang lướt qua trần thế, cũng lại như bị giam hãm trong sự cô độc vô hạn...

Phó Diên Thăng: "Nhưng chắc là anh ta cũng chẳng nhớ tôi đâu..."

Bị đối phương kéo lại từ dòng suy tư, Thích Tự mới nhớ ra nói: "Phải rồi, anh Tổng nói từ giờ người phụ trách liên lạc với chúng ta về việc của bộ phát triển công nghệ sẽ là Hoàng Văn Tuấn."

"Hoàng Văn Tuấn?" Phó Diên Thăng nhớ lại một chút, "À, cái người giỏi nịnh hót đấy hả."

Thích Tự cũng buồn cười, quả thật trong bữa cơm hôm ấy thì thư kí Hoàng tăng bốc Phó Diên Thăng và Hứa Kính nhiều nhất, kẻ tung người hứng với một quản lí họ Khương không khác gì biểu diễn hợp xướng.

Phó Diên Thăng khua khua đũa, nói: "Tuy chưa tiếp xúc với bọn họ bao nhiêu, nhưng nếu có ấn tượng tốt với Tổng Phổ Tâm thì cậu cứ đề nghị Tư Trạch cho Tổng Phổ Tâm kết nối với bên mình cũng được."

Thích Tự nhíu mày: "Làm vậy được không?"

Phó Diên Thăng: "Sao không? Cậu là phó quản lí của bộ phận này mà, chẳng lẽ Tư Trạch còn không chịu đáp ứng yêu cầu nhỏ nhoi này? Chưa kể mấy người bên Tư Trạch đều rất đa năng, ai cũng có chức vị riêng nhưng

đảm nhiệm được tất, trước tôi nghe nói Tống Phổ Tâm kia học song bằng thạc sĩ về luật với tài chính đấy."

Thích Tự kinh ngạc: "Ghê gớm vậy!"

Phó Diên Thăng đứng dậy lấy một chồng lí lịch từ ca táp của mình ra, đưa cho Thích Tự: "Ban ngày tôi đã tìm được một vài ứng cử viên cho cậu rồi đây, mấy người này đều khá phù hợp với nhu cầu của chúng ta trong tương lai, cậu xem thử đi."

Thích Tự mở ra xem, có người dày dặn kinh nghiệm với các công ti khoa học Internet, người thì thiên về quản lí rủi ro và tuân thủ, người lại là chuyên viên thu thập và phân tích dữ liệu cao cấp...

"Anh lại chia sẻ tin nhắn tuyển dụng à? Mới thế mà đã tìm được người rồi?" Thích Tự bất ngờ nói.

Phó Diên Thăng bật cười: "Gửi tin tuyển dụng mà tìm được toàn nhân tài thế chắc? Cậu nghĩ lần này cũng giống như tuyển trợ lí cho cậu à?"

Thích Tự: "Chứ không thì anh tìm đâu ra?"

"Tất nhiên là nhà tuyển dụng chuyên nghiệp rồi." Phó Diên Thăng chỉ chỉ vào tập hồ sơ, bá đạo nói, "Xem đi, thích ai thì chúng ta trả giá thật cao để bê về."

Thích Tự: "..."

Sao tự dưng hẳn lại có cảm giác như hoàng đế tuyển phi thế này?

*****

<Epilogue>

Số Phúc: "A Tâm, tôi chỉ giúp anh được đến thế thôi."

Số Chẵn: "E là cậu cũng chẳng giúp được tôi đâu..."

-

vtrans by xiandzg

T/N: Chào mọi người, chắc đây sẽ là update cuối cùng từ mình trong tháng 7, tại tí nữa đi mỗ mắt rồi, bác sĩ khuyên nên tránh màn hình điện tử ít nhất một tuần 🙏

Trong thời gian mình lặn, hi vọng mọi người có thể trả lời giúp mình 2 câu hỏi dưới đây—(xin đừng để mình què) pretty please please please

1. Với những chương có bản chính quy trong sáng trên Tấn Giang và bản không chính quy chong tối non-TG, thì bạn muốn đọc bản non-TG ở đâu?

A. Wordpress (có pass nhưng dễ giải)

B. Facebook (nhóm kín nhưng chỉ cần cung cấp tên wattpad của mọi người để được duyệt)

C. Google Drive (.txt/.docx/.pdf/???)

D. Đăng link ảnh

E. Phần bình luận của Wattpad

F. Khác

2. Xưng hô trong truyện có làm bạn cần/rối không?

A. Không

B. Có (mình nên sửa thế nào?)

Ngoài ra có gì muốn góp ý nữa thì mọi người cứ thả hết vào đây, mình biết bản thân còn rất nhiều thiếu sót, mong rằng mọi người có thể giúp mình hoàn thiện hơn.

Hi vọng đến lúc quay lại thì Thầy đã xơ múi được Cá `>`

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẤU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 78: Yêu Rồi Đúng Không

Thích Tự vừa chúi đầu lựa chọn, vừa nhíu mày nói đùa: "Trả giá cao thì sẽ kéo được người về thật à? Thế sao hồi trước ba tôi đề nghị trả anh một triệu về làm gia sư cho tôi mà anh không đồng ý?"

"Cái "giá" mà tôi nói ở đây không đơn giản là tiền, mà còn là những gì chúng ta có thể bỏ ra." Phó Diên Thăng vạch một ngón tay qua tập tài liệu, nói, "Suy cho cùng thì những "nhân tài" này vẫn là người phàm, đã là người thì luôn có khát cầu, người muốn tiền, người muốn tình, người lại muốn đồng điệu về tinh thần, muốn thành tựu cho bản thân... Bọn họ làm việc ở công ti hiện tại, nhưng trong lòng vẫn chưa thấy mỹ mãn. Nếu chúng ta có thể tìm ra và thoả mãn những khát vọng sâu kín của họ, thì chẳng phải có thể kéo được người về rồi sao?"

Thích Tự: "...". Giống như hãn đã dâng bản thân ra để Phó Diên Thăng bán mạng vì mình ấy hả?

Thích Tự cũng phần nào hiểu được, đối với mấy nhân tài tinh anh như thế thì vấn đề không phải dùng tiền để chiêu mộ, cái khó là phải biết bọn họ muốn gì.

Nhân tài càng xuất chúng càng không thiếu tiền. Thay vào đó, bọn họ theo đuổi những lí tưởng của riêng mình—muốn thỏa mãn thì hoặc là có cùng tam quan, hoặc là phải thuyết phục được rằng mình có cùng tam quan. Biết rõ chuyện này cũng chẳng dễ dàng gì, nhưng so ra, Thích Tự vẫn có hứng thú với dạng người này hơn là cái nhìn "có tiền mua tiên cũng được" của Tư Hàng.

Sau khi lật xem từng cái, Thích Tự vân vê một trang hồ sơ nọ, chỉ vào bức ảnh trên đó rồi hỏi Phó Diên Thăng: "Anh thấy người này thế nào?"

"Diệp Khâm Như?" Phó Diên Thăng liếc qua, cười nói, "Tinh thật, chọn ngay người tú nhất."

—Diệp Khâm Như, 33 tuổi, cử nhân Khoa học Thông tin từ trường đại học top 2 cả nước, sau học lên thạc sĩ chuyên ngành Quản lí tại đại học H nước Mĩ, từng làm quản lí cấp cao cho bộ phận Marketing và Kinh doanh ở nhiều công ti tập đoàn lớn, điển hình như LEN Computer và B-E Ecom, ba năm trước được NanRi Tech mời về làm giám đốc điều hành bộ phận bán lẻ.

(*Bachelor of Informatics, Master of Management)

Thích Tự hỏi: "Tú? Ý là ưu tú ấy hả?"

Phó Diên Thăng mỉm cười: "Vừa tú vừa ưu tú, người này không chỉ có lí lịch hoành tráng đâu, còn là người nổi tiếng trên mạng xã hội nữa đấy, cậu lên Weibo tìm tên anh ta mà xem."

(*tú vừa là ưu tú, vừa là từ mượn của "show"—ý Thầy nói DKN không chỉ giỏi giảng, mà còn là một người phê bày/có tiếng trong công chúng)

Thích Tự cầm điện thoại lên tìm luôn, phát hiện ra tài khoản của người kia cũng thuộc hàng VIP vàng với hơn ba triệu followers, song phần giới thiệu không ghi giám đốc gì đó, mà lại là "blogger thuộc phái emo".

Thích Tự thử lướt xuống phía dưới một chút—

@Diệp Khâm Như: "Sáng dậy soi gương, không khỏi thở dài, thêm một tuổi rồi... mà sao vẫn cứ đẹp trai ngời ngời như hồi hai mươi thế này." (hình đính kèm: selfie qua gương)

@Diệp Khâm Như: "Công việc không phải tất cả, tình yêu mới là mục tiêu sống của tôi." (hình đính kèm: vỏ điện thoại in bốn chữ "khao khát tình yêu")

@Diệp Khâm Như: "Nồi lẩu thơm lừng thiêu rụi lí tưởng cuộc đời của tụi ếch." (hình đính kèm: một nồi lẩu ếch)

@Diệp Khâm Như: "Nào ai thích độc thân đâu? Chỉ là không có thời gian yêu đương thôi." (hình đính kèm: đôi gấu bông nhỏ hôn nhau trên bàn làm việc)

...

Thích Tự tiện tay nhấn mở mục bình luận, toàn bộ bên dưới đều là lời lẽ tâng bốc của dàn fangirl—

"Thánh Diệp đẹp trai number 1, càng ngày càng rù quên!"

"Tình yêu của anh ở đây nè, nhìn em nhìn em, thánh Diệp thấy em thế nào!

"Không có thời gian yêu đương thì sao chứ, đừng quên anh còn ba triệu cô bạn gái trên Weibo này! [bắn tim x2]"

...

Thích Tự cười nói: "Cái người này thú vị ghê."

Phó Diên Thăng: "Hồi đó NanRi Tech hứng thú với anh ta cũng chính vì điểm này—mỗi lần có thông báo gì quan trọng, chỉ cần người này share lên Weibo của mình kèm vài dòng cap ngắn ngắn là coi như tiết kiệm được không biết bao nhiêu chi phí marketing, thi thoảng còn mang về độ hot cho công ti nữa."

Thích Tự: "Nhưng nếu đã là CEO của cả một bộ phận trực thuộc tập đoàn lớn như NanRi, anh ta có chịu nhảy sang Tư Nguyên nữa không?"

NanRi Tech là một ông trùm trong giới thương mại điện tử, chú trọng nhất mảng tiêu thụ online của các sản phẩm khoa học kỹ thuật, hầu như không ai ở trong nước mà không biết.

Phó Diên Thăng chống tay lên nói: "Nghe bảo anh ta cũng chẳng vui vẻ gì khi làm ở NanRi, từ giữa năm nay đã có tin đồn muốn nhảy việc rồi—không vì tin tức này thì tôi đã chẳng mang hồ sơ đến cho cậu xem. Rất nhiều công ti lớn cũng đang rục rịch, căn bản là ai biết nắm bắt cơ hội hơn thôi. Nếu có thể chiêu mộ người này về, đảm bảo chúng ta sẽ như hổ thêm cánh. Nhưng tôi phải nói trước, khá chắc đây chính là nhân vật khó thu phục nhất trong đồng hồ sơ này, dù sao dưới Tư Nguyên cũng chưa có bóng dáng bất kì công ti về khoa học kỹ thuật nào, nói thẳng ra là cậu đang mời người ta về khai hoang, đã thế lại còn ở dưới trướng một sinh viên chưa tốt nghiệp đại học..."

Thích Tự hiểu rõ ý Phó Diên Thăng là gì—Người kia chưa chắc sẽ để ý đến bọn họ.

Nhưng thế thì sao? Đẳng nào bây giờ vấn đề cũng không chỉ là tiền bạc, chưa thử thì sao đã biết anh ta không thích?

Ánh mắt Thích Tự hơi lóe lên, thể hiện sự hưng phấn với thử thách phía trước: "Không sao, gặp mặt rồi nói."

Phó Diên Thăng nhếch miệng cười, có vẻ cũng rất tán thành chí khí này của hắn.

"Được rồi, thế để tôi nhờ người đi móc nối." Hắn cầm điện thoại lên kiểm tra lại ngày khai giảng của Thích Tự, "Hai ngày nữa cậu vào kì rồi à? Tôi sẽ cố gắng thu xếp cho cậu gặp anh ta một buổi trước khi bay đi."

Thích Tự hỏi Phó Diên Thăng: "Phải rồi, tôi còn có thể tìm được tin tức về người này ở đâu ngoài Weibo không?"

Ánh mắt Phó Diên Thăng lại toát lên vẻ tán thưởng: "Để tôi về tìm thêm, mai nói lại với cậu."

Biết thời gian không còn nhiều, Thích Tự cũng nhắn luôn cho Ngô Song, giao nhiệm vụ cấp tốc xem hết toàn bộ Weibo của Diệp Khâm Như ngay trong đêm.

Ngô Song nhận được tin nhắn từ Thích Tự xong cũng sửng sốt: "Xem Weibo?"

Thích Tự: "Ừm, tổng kết tất cả các loại cập nhật trên Weibo rồi phân tích xem anh ta là người thế nào, tối mai nộp lại cho tôi một báo cáo phân tích tính cách."

Ban đầu, Ngô Song còn xem nhẹ vì tưởng việc này cũng chỉ như phân tích báo cáo tài chính, nào ngờ mở Weibo ra mới choáng toàn tập.

Cái người tên Diệp Khâm Như này bắt đầu dùng Weibo từ bảy năm trước, trung bình đăng hai lần mỗi ngày, tổng cộng là hơn 6000 bài đăng...

Một ngày? Xem hết? Lại còn phải viết báo cáo phân tích tính cách?

Cmn chứ chạy Python cũng còn không độ nổi!!!

(*Python: một loại ngôn ngữ lập trình)

Sau khi bố trí nhiệm vụ cho Ngô Song, Thích Tự cũng lên mạng dò la không ít tin tức về người này, còn tìm được một clip đối phương phát biểu trong họp báo của NanRi Tech hồi hai năm về trước.

Khác với phong cách hài hước mà Thích Tự thấy được trong lúc lướt qua Weibo đối phương, vào những dịp chính thức thì Diệp Khâm Như vẫn

ngghiêm túc và kín đáo, nói năng cũng rất thuyết phục.

Trong buổi họp báo, một phóng viên nọ cũng đã nói lên băn khoăn của Thích TỰ: "Xem Weibo của anh xong thì thật khó để liên hệ Diệp tổng ngoài đời với Diệp tổng trên mạng, không biết hình tượng nào nào gần với tính cách thật của anh nhất?"

Diệp Khâm Như nhìn cô, đồng dục nói: "Những gì mọi người thấy bên ngoài chỉ là một "tôi" buộc phải nghiêm túc để phù hợp với thế giới của người trưởng thành, chứ bản chất vẫn là một thiếu niên khát vọng tình yêu và tự do... Chẳng phải ai cũng thế à?"

Phía dưới lập tức vang lên tiếng vỗ tay rào rào.

Diệp Khâm Như lại giữ mặt mũi lạnh tanh giờ chữ V với tất cả: "Cảm ơn sự ủng hộ của mọi người."

Khán giả lại một lần nữa cười vang, ngay cả Thích TỰ cũng bị biểu cảm đầy tương phản này của người kia chọc cho bật cười.

Hôm sau xuất viện, Thích TỰ về nhà một chuyến như đã hứa với Khương Oánh.

Dọc đường, hần phát hiện có một chiếc xe khác đang bám đuôi, hỏi Vương Mãnh thì người kia mới chột dạ nói: "Là chủ ý của ba cậu, sợ cậu lại gặp chuyện nên tìm thêm người đi theo bảo vệ..."

Thích TỰ biết nỗi lòng của ba, nhưng về nhà mà còn mang theo hai xe vệ sĩ thì cũng hơi quá.

Hần đành chỉ đạo: "Lát nữa mình anh theo vào là được, bảo những người còn lại chờ ngoài khu biệt thự đi, đừng để mẹ tôi trông thấy."

Wương Mãnh lập tức tuân mệnh.

Thích Tự vừa vào cửa, Khương Oánh đã vội lao ra chào đón dò xét đầy lo lắng. Để chứng tỏ mình hoàn toàn không sao, hắn còn tự giác giơ hai tay cho mẹ kiểm tra một vòng.

"Mẹ, sao mẹ biết con gặp chuyện?" Hắn hỏi.

Khương Oánh nói: "Tối hôm kia ba mẹ có gặp nhau, ba kể cho mẹ."

Thích Tự sửng sốt: "Mẹ gặp ba?"

Trong ấn tượng của hắn, hình như ba mẹ chưa bao giờ gặp lại kể từ khi li hôn tới giờ, có chuyện gì thì đều nhờ thư kí trợ lí hoặc chính hắn làm truyền thông.

Khương Oánh hơi quay mặt đi, không biết vì ngượng ngùng hay lí do gì khác mà điệu bộ có vẻ mất tự nhiên: "Ừ thì ba con muốn gặp Tiểu Phong, nhưng nó đi chơi rồi mà... Gần đây MeiWei còn dính phải nhiều tin xấu như vậy, mẹ cũng muốn gặp ba hỏi thăm một chút."

Thích Tự không khỏi cảm thấy ấm áp, chậm rãi nói: "Thật ra ba vẫn để ý mẹ lắm, bao nhiêu năm nay không tìm ai khác cũng vì chưa quên được mẹ thôi."

Khương Oánh: "..."

Thích Tự nhìn quanh rồi hỏi: "Tiểu Phong với Lăng Khả chưa về hả mẹ?"

Khương Oánh: "Thấy bảo mai về đấy."

Thích Tự cẩn trọng nói: "Ba bảo sắp tới sẽ có vài động thái "chính" MeiWei, bao giờ Tiểu Phong về thì mẹ nhắc nó chú ý an toàn một tí, cần đi đâu thì bảo lái xe nhà mình chở đi, tránh ra ngoài chơi muộn, ba bảo vệ đời

tư của chúng ta rất tốt nhưng không phải không một ai biết về tình hình gia đình mình..."

Khương Oánh bóp bóp trán: "Ừ, ba cũng dặn mẹ rồi, con không phải lo những chuyện này. Sắp khai giảng rồi đúng không?"

Thích Tự: "Ba ngày nữa vào học, chậm nhất là ngày kia con phải bay về Cali rồi."

"Hai bố con đúng là..." Khương Oánh thở dài, "Việc gì thì việc, cũng phải biết nghỉ ngơi cho đủ chứ."

Thích Tự có hơi khó hiểu khi nghe một nữ cường cuồng công việc như mẹ hẳn nói ra điều này, bật cười nói: "Mẹ thì cũng kém gì đâu?"

"Lớn tuổi rồi, đến lúc phải buông bỏ một vài cố chấp trước kia thôi." Khương Oánh lắc đầu cười nhạt, không để ý Thích Tự đang ngăn người, gọi hẳn, "Vào ăn cơm đi."

Trong lúc ăn, Thích Tự nhận được tin nhắn của Phó Diên Thăng, hỏi hẳn ăn cơm xong chưa.

Thích Tự đã kể cho đối phương việc mình qua nhà, bèn buông đũa nhắn lại: "Vẫn chưa."

Khương Oánh lặng lẽ theo dõi hẳn.

F1S: "Ăn xong tranh thủ về khách sạn dọn đồ đi, tối nay chúng ta xuất phát đến Yến Thành luôn."

Thích Tự sững sờ: "Tối nay?"

F1S: "Ừm, Diệp Khâm Như ở Yến Thành, tôi hẹn anh ta trưa mai đi ăn rồi. Đối phương đồng ý cho chúng ta hai tiếng, sáng mai mới đi thì gấp quá."

Tự: "Ba ngày nữa tôi khai giảng rồi, có kịp về Cali không?"

F1S: "Gặp Diệp Khâm Như xong, nếu có vé khởi hành tối mai hoặc ngày kia thì tôi đưa cậu ra sân bay quốc tế ở Yến Thành luôn, bay thẳng từ đây đi Cali, không cần quay lại Hải Thành nữa."

Tự: "Được."

F1S: "Thế tôi đến khách sạn chờ trước nhé? Thẻ phòng vẫn ở chỗ tôi từ lần trước đi lấy quần áo cho cậu."

Phát giác được ánh mắt của mẹ, Thích Tự vội vàng nhắm lại một tin "OK" rồi cắt điện thoại đi, cúi đầu và cớm vào miệng.

Đúng lúc này, Khương Oánh lại liếc hẳn hỏi: "Thích Tự, con đang yêu rồi đúng không?"

Thích Tự: "..."

*****

<Epilogue>

Thích Tự: "Đi công tác với Thầy đến Yến Thành ngay trong đêm? Tức là sẽ ngủ chung phải không?" (thảôngtrítườngtượng-ing)

Khương Oánh: "Con trai, yêu rồi đúng không?"

Thích Tự (hoảng hốt): "Đâu ạ, làm gì có."

Khương Oánh: "Tai đồ rục thế kia mà còn chối!"

-

vtrans by xiandzg

T/N: Cảm ơn mọi người đã trả lời câu hỏi khảo sát trong chương trước, theo lựa chọn số đông thì mình sẽ sử dụng Wordpress. Với những bạn chọn phương án khác, tới lúc ấy mình sẽ PM riêng để gửi link ảnh hoặc link drive.

Mắt mình thì không sao rồi, nhưng nói chung cứ phải babysteps đã, cho nên là trả nợ dần nhé ^^

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẦU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 79: Lạt Mềm Buộc Chặt

Về lại xe, Thích Tự nhìn bóng người in trên cửa sổ, vẫn đang nghĩ về câu hỏi như tra khảo linh hồn của mẹ hồi nãy.

Tuy lúc ấy hắn đã nhanh chóng gạt đi được, nhưng nhịp tim vẫn tăng tốc như điên vì đã lỡ để lộ ra cảm xúc.

Hắn vô thức vuốt vuốt bề mặt ghế da, không khỏi buồn bực, chẳng lẽ mình thể hiện... rõ thế à?

Đến nơi, Phó Diên Thăng quả nhiên đã có mặt ở khách sạn, đang ngồi trên sofa xem tài liệu, bên cạnh là một túi hành lí cầm tay, có vẻ không mang theo nhiều đồ lắm.

"Về rồi đấy à?" Phó Diên Thăng đánh mắt nhìn đồng hồ, "Tối nay có hai chuyến bay đến Yến Thành, một lúc 9:45 một lúc 12:20, chúng ta cũng phải nhanh đấy."

Thích Tự ừ một tiếng rồi vội vàng vào phòng thu dọn hành lí.

Phó Diên Thăng cũng đi theo, khoanh tay tựa cửa hỏi: "Có cần tôi giúp gì không?"

Thích Tự thót tim một cái: "...Không cần đâu."

Hắn biết để trợ lí hay thư kí giúp mình việc này rất bình thường, nhưng cứ nhớ đến hôm Phó Diên Thăng cầm quần lót của mình hỏi "Câu để người đàn ông khác lấy cho mình thứ này?" là hắn lại ngượng ngùng khó tả.

Từ khi kí hợp đồng mới đến giờ, Thích Tự cảm nhận rõ ràng Phó Diên Thăng vẫn không ngừng thăm dò phá vỡ rào cản tâm lí bằng cách tham dự vào cuộc sống của hắn, xâm lấn đến cả những khía cạnh riêng tư nhất.

Từ công việc cho đến sinh hoạt, từ tư tưởng cho đến nhu cầu tình cảm...

Không thể bàn cãi, quan hệ của Thích Tự với Phó Diên Thăng đã không còn nằm trong phạm vi hợp đồng.

Nói trắng ra thì, hắn đang yêu đương thật rồi.

Thích Tự không có quá nhiều đồ phải sắp xếp, ngoài mấy thứ như ví tiền và giấy tờ tài liệu quan trọng ra thì chỉ mang theo đồ dùng vệ sinh cá nhân cùng với hai ba bộ quần áo để thay giặt, phần còn lại nhờ Ngô Song hoặc Trình Lệ Quân dọn hộ rồi gửi về nhà là được.

Chưa đến hai mươi phút sau, hắn đã đóng xong hành lí.

Khi hai người lên xe rời khách sạn, Thích Tự mới hỏi Phó Diên Thăng: "Ngô Song có biết chuyện chúng ta đi Yến Thành không?"

Sau khi được giao nhiệm vụ đào bới Weibo của Diệp Khâm Như hôm qua, đối phương cũng chưa gửi lại báo cáo phân tích cho hắn.

"Cậu ấy cũng đi, chắc giờ này đang ở sân bay rồi." Phó Diên Thăng hơi liếc về phía sau, "Xe kia là người của cậu hả?"

Thích Tự miễn cưỡng đáp: "Ừm, ba tôi lại thuê thêm vệ sĩ."

Phó Diên Thăng hỏi: "Cậu có muốn dẫn theo bọn họ đến Yến Thành không?"

Thích Tự: "Mang theo hai người, còn lại thì thôi."

Phó Diên Thăng hỏi một trong số các vệ sĩ về thông tin của tất cả bọn họ, chọn ra hai người rồi gửi số căn cước cho Ngô Song đi mua vé trước.

Rốt cục bọn họ cũng đến kịp chuyến 9:45. Lên máy bay, Phó Diên Thăng lại nói cho Thích Tự không ít tin tức về Diệp Khâm Như mà mình đã thu thập được trong ngày qua đủ đường móc nối.

Rạng sáng, máy bay đáp xuống Yến Thành, đến khi đoàn người về tới khách sạn ở trung tâm thành phố thì đã là hai giờ.

Làm thủ tục đăng kí xong xuôi, Ngô Song đưa thẻ phòng cho Thích Tự: "Đây là thẻ phòng VIP giường đôi số 1220."

Thích Tự nhận thẻ phòng mà sững sờ... phòng giường đôi?

Hắn liếc qua Phó Diên Thăng, người kia vẫn đang dạn dò gì đó với Ngô Song, không nhìn lại hắn.

Lát sau ba người vào thang máy, Ngô Song đi ra ở tầng 8, Phó Diên Thăng lại tiếp tục đi cùng hắn lên tầng 12.

Hai người một trước một sau đi tới phòng 1220, Thích Tự quẹt thẻ bước vào, Phó Diên Thăng cũng yên lặng theo sát phía sau.

Thích Tự cố ra vẻ bình tĩnh đặt hành lí xuống, nhưng nhịp tim thì ngày một tăng tốc...

Thì ra Phó Diên Thăng muốn ngủ chung với hắn thật.

Chậc, phòng giường đôi...

Đây coi như là lần đầu tiên bọn hắn chung chăn gối đấy nhỉ?

Dù sao đã là bạn trai thì ngủ chung cũng không thành vấn đề.

Hôm nay muộn vậy rồi, mai còn có chính sự, cùng lắm chắc bọn họ cũng chỉ hôn một cái trước khi ngủ thôi? Với ôm ôm chút nữa?

...

Phó Diên Thăng nhìn quanh phòng một lượt, xác nhận không có vấn đề gì xong mới trở ra cửa: "Phòng được đấy, nghỉ ngơi sớm đi, sáng mai tôi sang tìm cậu sau."

"Hmm?" Thích Tự còn đang mãi mê tưởng tượng, nghe vậy thì sững sốt, "Anh không ngủ với tôi à?"

Phó Diên Thăng: "..."

Bản thân Thích Tự nói xong cũng không khỏi kinh ngạc, lúng túng đổ mắt với Phó Diên Thăng ngay trước cửa ra vào.

Phó Diên Thăng nhìn chằm chằm vài giây rồi nhướng mày hỏi: "Cậu muốn tôi ngủ cùng?"

Thích Tự lập tức nói: "Không phải." Phủ nhận xong lại nhả tiếp hai chữ, "Tùy anh."

Trên mặt còn tỏ rõ ý "tự anh không muốn hưởng phúc lợi của mình thì đừng trách tôi vô tình".

Phó Diên Thăng cười hừ một tiếng trong cuống họng, ngoắc ngoắc ngón tay với hắn: "Tới đây."

Thích Tự nhìn động tác là biết người kia lại muốn hôn, trong lòng ngượng ngùng nhưng thân thể vẫn vô thức tiến về phía đối phương.

Phó Diên Thăng ôm lấy eo hắn, bắt đầu hôn môi, Thích Tự cũng nhanh chóng nhắm mắt lại hưởng thụ.

Hai người triền miên tròn ba phút, đến khi hơi thở đã có phần hỗn loạn, Phó Diên Thăng mới tách ra, thâm tình nhìn Thích Tự ở trước mắt, thấp giọng cười hỏi: "Chẳng phải cậu vẫn chưa chấp nhận được à?"

Thích Tự: "..."

Phó Diên Thăng gáy mũi hần một cái: "Bao giờ nghĩ thông suốt rồi thì hăng mời tôi, nếu không nhớ bị tôi làm gì trên giường, cậu lại xấu hổ cạch mặt tôi luôn quá."

Thích Tự: "..."

Phó Diên Thăng buông hần ra, mở cửa nói: "Tôi ở phòng bên cạnh, có việc gì thì cứ gọi, ngủ ngon."

Người kia rời đi xong, Thích Tự vẫn giữ mặt tỉnh bơ vọt vào toilet tắm rửa đánh răng thay đồ, đến khi đối mặt với giường lớn trống rỗng mới không nhịn được mà chửi thề một tiếng: "FẮC!"

Uống công hần tự làm công tác tâm lí cho bản thân này giờ!

Tên chết tiệt kia lại giờ trò lạt mềm buộc chặt đây mà!

*

8h sáng hôm sau, Thích Tự tỉnh dậy, nhắn cho Phó Diên Thăng một tin rồi cùng xuống ăn buffet sáng của khách sạn.

"Ngủ không ngon à?" Phó Diên Thăng cũng nhìn ra tinh thần xuống sắc của hần.

Thích Tự ừ một tiếng, không biết do là ngủ muộn hay lạ chỗ mà tối qua ngủ rất nông. Hần nhấp một ngụm cafe, thấp giọng hỏi: "Nhìn rõ lắm à?"

Phó Diên Thăng nhìn ra lo lắng của hẳn, lắc đầu cười: " Lại còn lo mất hình tượng à? Yên tâm đi, có mất ngủ ba ngày thì cậu vẫn là người chói mắt nhất trong đám đông thôi."

Thích Tự bật cười, không đáp lại.

Ăn sáng xong, hai người và Ngô Song cùng về phòng, bàn xem trưa nay gặp Diệp Khâm Như có thể phát sinh những vấn đề gì.

Sau một đêm vật lộn với Weibo, Ngô Song rốt cục đã xem hết 6000+ bài đăng của Diệp Khâm Như, cũng ròng rã viết xong tám trang báo cáo phân tích ngay trong tối qua.

Lúc này, hẳn đang ngồi trên sofa giải trình về phân tích của mình cho Thích Tự và Phó Diên Thăng với hai con mắt thâm quầng: "Một nửa số bài đăng trên Weibo của Diệp tổng là để chia sẻ tin tức trong ngành hoặc liên quan công việc, nội dung đều chính thức và trung lập, rất khó phân tích; mặt khác, 3000 còn lại đều là selfie, mẫu chuyện nhỏ hoặc mấy lời deep deep của anh ta, trong đó selfies chiếm 1/6, tức là khoảng 500 post, với đủ loại góc độ tư thế cảnh nền..."

Phó Diên Thăng ngắt lời đối phương, hỏi: "Có thấy ảnh đã qua chỉnh sửa không?"

Ngô Song: "Không, đều rất tự nhiên, có vẻ tiêu chuẩn cũng cao lắm, cảm giác chính là một nhân vật tinh anh trong đời thực."

Phó Diên Thăng trầm ngâm nói: "Xem ra người này cũng tự luyện lắm."

Ngô Song gật đầu lia lịa: "Phải đấy! Tôi xem mà thiếu điều bị tẩy não bởi loạt ngôn từ phô trương của anh ta luôn rồi, cảm giác người này quá đẳng cấp, rất đáng để người ta mẩn mộ, theo đuổi..."

Phó Diên Thăng cười nhạt: "Nhưng tự luyện mà sở hữu năng lực khiến người khác luyện mình thì cũng khá đấy chứ, chẳng phải người nổi tiếng siêu sao gì mà đăng hình sinh hoạt thường ngày như vậy, không cần thận là dễ phản tác dụng lắm."

Thích Tự khó hiểu lên tiếng: "Tại sao đăng ảnh không chỉnh sửa lại là tự luyện?"

Phó Diên Thăng giải thích: "Dùng đến photoshop chứng tỏ nội tâm anh ta không chấp nhận được bản thân thực, mà nguyên nhân sâu xa chính là sự tự ti. Tất nhiên, tự luyện cũng còn chia ra nhiều dạng, như tự luyện phô trương, tự luyện yếu ớt, rồi thì dạng mâu thuẫn giữa tự ti với tự phụ nữa... Cuốn "Sổ tay chẩn đoán và thống kê các rối loạn tâm lí" có giải thích tương đối cặn kẽ, khả năng là Diệp Khâm Như rơi vào nhóm "tự luyện thích thể hiện"."

Thích Tự nhìn Phó Diên Thăng đầy ngạc nhiên: "Anh còn đọc cả về lĩnh vực này?"

"Gặp qua trong lúc tìm tư liệu về tâm lí học thôi." Phó Diên Thăng nhìn về phía Ngô Song, "Cậu nói tiếp đi."

Ngô Song: "Căn cứ vào phát hiện tổng kết của tôi—vào thời điểm công việc thuận lợi, Diệp Khâm Như sẽ chẳng mấy khi đăng bài về "tuyên ngôn tình yêu" gì đó, ngược lại chỉ khuyên netizen cố gắng phấn đấu vì mơ ước, còn nói con người ta phải theo đuổi mộng tưởng thì mới xứng đáng có được tình yêu, tiêu biểu như những update trong khoảng thời gian làm quản lí marketing ở LEN... Song hai năm trở lại đây, ngôn luận của anh ta đã có thay đổi, bắt đầu điên cuồng chia sẻ về triết lí, không hề che giấu khát vọng đối với tình yêu, đồng thời còn thể hiện ra một vài thái độ tiêu cực..."

Phó Diên Thăng rũ mắt lắng nghe, không biết là đang suy nghĩ gì.

Đến khi Ngô Song đã xong, hần trầm mặc thêm một lát, rồi mới nói cho Thích Tự về chiến lược đàm phán ngày hôm nay: "Tôi thiết nghĩ hôm nay chúng ta cứ tỏ ra bình thường như bạn bè gặp mặt thôi, tâm sự trời bể để hiểu rõ lẫn nhau, chứ đừng nhắc đến chuyện phát triển bộ phận công nghệ của tập đoàn Tư Nguyên vội."

Thích Tự: "Nhưng tôi không có khiếu nói chuyện phiếm xã giao cho lắm."

Phó Diên Thăng: "Không sao, nếu cậu không muốn nói thì cứ ngồi nghe là được."

"Nhưng nếu tôi không nói, thì có lộ ra..." Thích Tự ngập ngừng.

"Lộ ra cậu không biết gì ấy hả?" Phó Diên Thăng bật cười nói ra lo lắng của hần, "Cậu mới là sinh viên đại học, không giỏi ăn nói cũng bình thường thôi, chưa kể Lão Tử đã nói rồi "Nước cho đi nhưng chưa từng đòi lại", ở một góc độ nào đó thì yếu thế và vô tri cũng là một chiến thuật đàm phán đấy."

Thích Tự: "...???"

Yếu thế thì hần hiểu, nhưng "vô tri" là vô tri nghĩa nào?

Phó Diên Thăng không giải thích bao nhiêu, nhưng điệu bộ ung dung điềm tĩnh của đối phương vẫn tiếp cho Thích Tự không ít sức mạnh.

Bọn họ hẹn Diệp Khâm Như lúc 12h trưa, tại một nhà hàng cao cấp gần khách sạn, chỉ với ba người, không có Ngô Song.

11h45, Phó Diên Thăng và Thích Tự đã có mặt ở nhà hàng, Diệp Khâm Như vẫn chưa tới.

"Anh làm thế nào mà hẹn được anh ta vậy?" Thích Tự hỏi.

"Từ hồi làm ở Hoàn Thịnh Cảng Thành, tôi có quen một khách hàng là bạn học thạc sĩ với Diệp Khâm Như." Phó Diên Thăng nói.

Thích Tự nghe vậy, lại không nhịn được mà khâm phục mạng lưới hệ của Phó Diên Thăng một phen.

Không biết có phải nhân vật tinh anh có tên tuổi đều thích đúng giờ hay không, mà đúng 11h59, Diệp Khâm Như chuẩn xác xuất hiện trước mặt bọn họ.

Người đàn ông kia mặc bộ trang phục thiết kế riêng, mày rậm mắt sáng, mũi cao thẳng tắp, ở ngoài còn cuốn hút hơn cả ảnh chụp trên Weibo, từng hành động cử chỉ đều toát lên phong thái tự tin.

"Nghe danh Diệp tổng đã lâu." Phó Diên Thăng bắt tay với đối phương.

"Phó tổng cứ khách khí." Diệp Khâm Như lại nhìn về phía Thích Tự, "Còn đây chắc là cậu chủ của tập đoàn Tư Nguyên phải không nhỉ?"

"Không sai, cậu ấy chính là Thích Tự." Phó Diên Thăng nói.

"Xin chào." Thích Tự không kiêu không ngại cất lời chào hỏi.

Diệp Khâm Như bắt tay với hắn, đánh giá vài giây rồi mới buông ra ngời xuống.

*****

<Epilogue>

Phó Diên Thăng: "Bao giờ nghĩ thông suốt thì hãy mời tôi:)"

Thích Tự: "Tôi thông suốt rồi mà!"

Phó Diên Thăng: "Cậu không nói ra thì sao tôi biết~"

Thích Tự: "..."

Tự làm tự chịu, không ai ngủ cùng, nguyên đêm tịch mịch...

-

vtrans by xiandzg

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẤU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 80: Lầu Than Ếnh Ương

Phó Diên Thăng gọi phục vụ mang menu rượu ra cho Diệp Khâm Như order.

Diệp Khâm Như hỏi nhân viên đứng cạnh: "Nhà hàng có đề xuất gì không?"

Nhân viên kia nhiệt tình nói: "Một chai Lafite thì sao ạ?"

Diệp Khâm Như hỏi lại: "Của năm 82 à?"

Phó Diên Thăng nghe vậy thì bật cười, như thể Diệp Khâm Như vừa hỏi gì đó rất thú vị.

Nhân viên đáp: "Err, tiếc quá, hiện tại nhà hàng chỉ có Lafite năm 96 và 00 thôi. Nhưng nếu ngài muốn, tôi có thể điện cho quản lí, chắc hẳn chỉ cần nửa tiếng nữa là điều được một chai tới..."

Diệp Khâm Như khoát tay nói: "Thôi thôi."

Hắn lật menu xem qua, nhắm lấy một chai rượu đỏ của Pháp, đọc lên rồi hỏi Phó Diên Thăng đã từng nghe tên hay chưa.

Phó Diên Thăng: "Có uống một lần, vào miệng thành ngọt, vị không quá gắt, nói chung không tồi."

"Vậy cho tôi một chai này đi." Diệp Khâm Như đưa lại menu cho nhân viên phục vụ rồi quay ra giải thích với Phó Diên Thăng, "Chiều nay tôi còn phải đi có việc, nên không uống nhiều được."

"Không sao, một chai làm mồi là đủ rồi." Đợi nhân viên rời đi, Phó Diên Thăng mới nói tiếp, "Thật ra Diệp tổng mà muốn uống Lafite 82 cũng không phải không thể."

"Không cần đâu." Diệp Khâm Như cười nhạt một tiếng, giải thích: "Bình thường đi ăn cơm xã giao hay gặp mấy người nói chơi về Lafite 82, vừa rồi tôi cũng chỉ trêu cô nhân viên kia thôi, chứ đối với người thích vang đỏ thật sự, thì ngoài kia thiếu gì hãng nhỏ chất lượng không kém cạnh gì các hãng có tiếng. Phó tổng học kinh tế, chắc cũng biết do đâu mà giá rượu lại bị tăng đến mức trên trời như vậy, chúng ta việc gì phải chạy theo xu thế?"

Phó Diên Thăng cười nói: "Diệp tổng quả là am hiểu."

Thích Tự ngạc nhiên, vừa rồi thấy Diệp Khâm Như hỏi nhân viên nghiêm túc thế, hẳn còn tưởng là đối phương muốn uống Lafite 82 thật, ai ngờ chỉ đang trêu người ta thôi sao?

Diệp Khâm Như liếc sang Thích Tự, lại nói: "Huống hồ mới lần đầu tiên gặp nhau, ăn cơm thôi đã bị đòi một chai rượu trăm ngàn thì có mà Thích Tự phát khiếp."

Thích Tự hỏi: "Lafite đắt thế cơ à?"

Phó Diên Thăng giải thích: "Đúng là Lafite 82 ở trong nước đã bị độn đến giá ấy thật, mà chủ yếu đắt vì trào lưu chứ cũng chẳng phải vì bản thân chất rượu."

Thích Tự chớp mắt một cái, tựa như nghĩ đến điều gì đó, nhưng lại không mở miệng.

Phó Diên Thăng tiếp tục thảo luận với Diệp Khâm Như về vang đỏ, từ công đoạn ủ rượu, phương pháp thử rượu, cho đến sự đầu tư vào các hãng rượu ngoại quốc, khiến Thích Tự mơ hồ cảm thấy như mình đang chứng kiến hai nhà phân phối rượu đang chuẩn bị hùn vốn làm ăn lớn đến nơi.

Trong bữa ăn, hai người còn thỏa sức nghĩ cách biến một hãng rượu không tên tuổi trở nên nổi tiếng.

"Trước hết là chất lượng rượu phải đạt tiêu chuẩn, uống phải ngon cái đã." Diệp Khâm Như nâng li nói, "Cá nhân tôi thấy chai Oria này cũng không tồi, lựa chọn xong chúng ta đến gặp chủ hãng để đề nghị đầu tư quảng bá thương hiệu, nói về điều kiện thì nếu hãng rượu này thành công trở nên có tiếng, chúng ta phải được hưởng cổ tức đặc biệt ít nhất là mười năm."

Phó Diên Thăng: ": "Còn phải mời một vài nhân vật có tiếng làm quảng cáo nữa, nhưng mà để quảng cáo cho mẫu rượu này thì không thể là có tiếng bình thường được..."

Diệp Khâm Như: "Đúng vậy, ít nhất cũng phải là bậc hoàng tộc, thí dụ như hoàng tử nào đó thết đãi loại rượu này trong bữa tiệc của mình chẳng hạn..."

Phó Diên Thăng: "Móc nối với hoàng tộc không dễ, dính đến giới chính trị lại còn khá nhạy cảm, chẳng thà tìm cách đưa rượu này vào một bữa ăn với Bill Gates, lạng lẽ chụp hình rồi media play chút đỉnh, đến khi có được danh tiếng nhất định rồi thì kiếm đạo diễn nào nổi nổi, quay một thước phim quảng cáo nghệ thuật không ai hiểu gì còn hơn."

Diệp Khâm Như: "Tìm người đẹp sexy mặc đầm "phòng ngủ" về diễn hả?"

"Người đẹp sexy?" Phó Diên Thăng lắc đầu cười, "Diệp tổng hiểu nhầm về chiến lược định vị cho loại rượu này rồi, hình ảnh mà chúng ta nhắm đến là sản phẩm rượu cao cấp, hòng gây được sự chú ý với tầng lớp có quyền có tiền, anh mà làm quảng cáo mờ ám như thế thì sẽ mất hết cả đẳng cấp."

Diệp Khâm Như: "Vậy cậu thấy thế nào mới hợp?"

Phó Diên Thăng: "Tìm một nhóm diễn viên nam vóc dáng khá, mặc âu phục giày da đóng làm nhân sĩ giới thượng lưu, quay giống phong cách trong Downton Abbey, cả clip không để lộ mặt, chỉ ghi lại hình ảnh động tác từ cổ trở xuống của các nhân vật—rót rượu, nâng chén, cắt bít tết, phong thái nhất định phải trang nhã, sau đó phục vụ bên cạnh vô tình đụng trúng rượu đổ trên bàn, đổ lên người chủ, nhằm tạo hiệu quả thị giác..."

Thích Tự vốn đang mê mẩn ngồi nghe, nhưng nghe đến đoạn đụng đổ rượu đổ thì toàn thân chấn động, kinh ngạc nhìn sang Phó Diên Thăng.

Người kia như không cảm thấy gì, vẫn tiếp tục nói: "Sau đó phục vụ cúi xuống lau giúp chủ nhân, để lộ ra một bên mặt, người chủ kia cũng không loạn, chỉ giơ tay cho đối phương lau, phục vụ lau xong lại đưa chiếc khăn ăn thấm dấm rượu đổ lên hít một hơi..."

Diệp Khâm Như có phần kích động nói: "Tôi cảm được rồi!"

Thích Tự: "...???"

Diệp Khâm Như lí giải: "Không lộ mặt là để người xem có thể hòa mình vào nhân vật, hình ảnh phục vụ khom người lau cho chủ nhân sẽ khơi dậy khao khát quyền lực và địa vị ở người xem, đoạn phục vụ kia gửi mùi rượu thì đúng đỉnh, thứ mà hẳn gửi là rượu, nhưng cũng chính là hương vị của quyền lực... Chà~ nghe Phó tổng diễn tả thôi là đã muốn thử xem loại rượu này tuyệt đến đâu rồi!"

Thích Tự: "..."

Phó Diên Thăng cười cười, bấy giờ mới liếc sang Thích Tự một chút, trong mắt đầy vẻ ái muội mà chỉ hai bọn họ mới hiểu.

Thích Tự thầm gắt một tiếng "hoang đường", giận vì trong tình huống này mà Phó Diên Thăng cũng giỡn mình được, nhưng lại không khỏi kích

động vì cảnh tượng mà đối phương miêu tả, hình ảnh Phó Diên Thăng giới rượu rồi ôm hôn hẳn tối đó cứ thế chạy loạn trong đầu...

Trong lúc hẳn thất thần, Phó Diên Thăng và Diệp Khâm Như đã chuyển sang chủ đề khác.

Hai người bàn luận từ rượu đỏ qua đến nền công nghiệp rượu trong nước, sau chuyển sang phương diện chính trị rồi quay về hiện trạng và hướng phát triển của NanRi Tech trong tương lai, lúc này mới chạm một chút đến mục đích gặp mặt ngày hôm nay của bọn họ.

Nói đến chuyên môn của mình, Diệp Khâm Như thao thao bất tuyệt như được mùa, vẻ hứng khởi sáng ngời trong ánh mắt, có điều hào hứng một hồi thì lại đột nhiên trầm xuống, giống như đụng phải tâm sự gì đó.

Phó Diên Thăng thức thời hỏi: "Hình như là Diệp tổng không quá hài lòng với tình hình hiện tại?"

Diệp Khâm Như hỏi lại: "Tôi là quản lí cao cấp trẻ nhất ở NanRi, còn gì để không hài lòng nữa đâu?"

Phó Diên Thăng: "Tôi có thấy một bài đăng trên Weibo anh mấy ngày trước, rất ý nghĩa."

Diệp Khâm Như: "Bài nào?"

Phó Diên Thăng: "Bài đăng nói nôi lẩu nướng thiêu rụi lí tưởng sống của tụi ẽnh ương—ẽch vốn chỉ là một động vật lưỡng cư vô tri vô giác, vậy mà anh lại giao lí tưởng sống cho bọn chúng, còn bảo đã đều đã bị thiêu rụi cả rồi. Khi đọc những dòng ấy, tôi mới hình dung ẽnh ương là đứa bé từ nhỏ đã ưu tú hơn người, chẳng biết có phải anh đang ám chỉ chính mình, hoặc là những người như mình, từ đó ẩn dụ về những lí tưởng bị áp chế hay không. Tất nhiên, nếu tôi có hiểu sai thì mong anh đừng để ý, coi như một lời nói vui thôi là được."

Diệp Khâm Như nhìn Phó Diên Thăng, nở nụ cười nhàn nhạt rồi nâng li nói: "Cậu Phó hiểu anh."

Thích Tự thầm kinh hãi thán phục, chỉ một câu nói đơn giản như vậy mà Phó Diên Thăng cũng có thể diễn giải ra như vậy!?

Diệp Khâm Như nhấp một hớp rượu, thở dài nói: "NanRi Tech đúng là ông lớn của ngành khoa học công nghệ trong nước, cũng là mục tiêu nghề nghiệp cao nhất mà tôi cảm thấy mình có thể đạt được với chuyên môn này... Tác gia Le Pen ở Pháp đã từng nói ý chí tự do không thể nào tồn tại trong quần thể, trước đây tôi còn không hiểu, nhưng hiện tại thì vô cùng tán thành. Tại NanRi, tôi cũng chỉ là một trong đông đảo những người tài của công ti, bọn tôi làm tất cả để phục vụ một vài người, xu nịnh hơn nữa đời, chung quy chúng ta cũng vẫn là những công cụ hình người, mà như vậy thì làm sao có thể đạt được lí tưởng cuộc đời."

Phó Diên Thăng: "Cho nên anh Diệp muốn ra riêng?"

Diệp Khâm Như: "Đúng là anh có ý đó."

Phó Diên Thăng: "Anh Diệp quả là can đảm, có điều gây dựng lại sự nghiệp từ hai bàn tay trắng trong thời buổi bây giờ không dễ dàng gì, căn bản phân cấp giai tầng ở nước mình đã tương đối cố định, có ưu tú như anh Diệp thì cũng khó mà tranh được tài nguyên của các ông lớn trong ngành."

Diệp Khâm Như hơi nhíu mày.

Phó Diên Thăng: "Có điều nếu anh muốn gây dựng sự nghiệp từ hai bàn tay trắng thì khá là hợp với trạng thái chuẩn bị khai hoang vào lĩnh vực khoa học công nghệ của tập đoàn Tư Nguyên đấy, hiện tại bên tôi cũng đang bắt đầu với một số không tròn trĩnh, nhưng tất nhiên là chúng tôi có chỗ dựa."

Diệp Khâm Như hứng thú nhìn Phó Diên Thăng, Phó Diên Thăng lại giải thích qua vài câu về hiện trạng của bộ phận phát triển công nghệ ở Tư Nguyên, nhưng nói tới nói lui cũng không hề tỏ ra là đang tha thiết chiêu mộ Diệp Khâm Như, còn bảo: "Mà hôm nay gặp mặt để làm quen kết thân với anh Diệp là chính nhỉ, không bàn chuyện công việc nữa vậy."

Diệp Khâm Như: "..."

Tiếp đó, Phó Diên Thăng lại uyển chuyển đổi chủ đề sang đủ loại phong hoa tuyết nguyệt.

Hai tiếng trôi qua quá nhanh, rõ ràng là Diệp Khâm Như vẫn còn chưa thỏa mãn, vậy mà Phó Diên Thăng lại thức thời dừng lại, nói là không dám làm lỡ việc của đối phương.

Ăn xong, Thích Tự ra phòng vệ sinh, trong phòng chỉ còn lại Diệp Khâm Như và Phó Diên Thăng. Diệp Khâm Như mới nói với Phó Diên Thăng: "Sớm đã nghe danh cao thủ đàm phán số một Hoàn Thịnh của cậu, nhưng quả nhiên trăm nghe không bằng một thấy."

Phó Diên Thăng: "Anh Diệp quá khen rồi."

Diệp Khâm Như: "Có điều, Lý Thanh kể là đó giờ cậu chỉ dính mãi với công việc ở công ti chứng khoán, không chịu chuyển ra ngoài tìm cơ hội thăng tiến, vậy mà đột nhiên lại trở thành thuyết khách cho cậu chủ của Tư Nguyên thì ngạc nhiên lắm... Nhưng quan sát này giờ, có lẽ tôi hiểu được lí do rồi."

Phó Diên Thăng: "Ý là?"

Diệp Khâm Như nói với vẻ ghen tị: "Vừa rồi chúng ta nói chuyện trong bữa cơm, cứ cậu nói gì là Thích thiếu gia kia lại dán mắt nhìn không chớp mắt."

Phó Diên Thăng cười nhẹ: "Đúng là cậu ấy có phần sùng bái tôi..."

Diệp Khâm Như: "Hừ, có một tiểu kim chủ ngày nào cũng sùng bái nhìn mình như nhìn thần tượng như thế, tôi cũng chẳng ngại xông pha khói lửa vì người ta."

Phó Diên Thăng vươn tay ra: "Cậu ấy rất trân trọng người tài, mặc dù vẫn còn đi học, nhưng hai năm thì có là bao, trong lúc đang thiếu nhân lực như hiện tại, nếu Diệp tổng đồng ý đến Tư Nguyên, sau này nhất định sẽ nhận được sự coi trọng tuyệt đối của cậu ấy."

Nói đến nước này, Diệp Khâm Như cũng đã hiểu rõ: "Hẹn ngày khác bàn chuyện."

Hai người bắt tay, Phó Diên Thăng lại thấp giọng tiết lộ: "Đội ngũ quản lí của bộ phận phát triển công nghệ ở Tư Nguyên vẫn chưa được hoàn thiện, trước mắt mới có một trợ lí sẽ thay mặt Thích Tự phụ trách kết nối quan hệ trong nước, cũng là fan trung thành của anh đấy."

"...Ồ?" Diệp Khâm Như ngạc nhiên hỏi, "Nam hay nữ vậy?"

Phó Diên Thăng: "Nam."

Diệp Khâm Như nhướn mày—fan nữ của hần không ít, nhưng fan nam thì quả rất hiếm thấy.

Lát sau Thích Tự quay lại, cũng trình trọng tạm biệt Diệp Khâm Như, nói khả năng cao là mình sẽ bay về Cali trong tối nay.

"Phải rồi." Thích Tự nhớ ra, "Nhà tôi bên Mỹ cũng có mấy chai Lafite 82 của bạn ba tặng, nếu Diệp tổng thích thì để lần sau gặp mặt ăn cơm, tôi sẽ mang theo vài chai cùng uống."

Diệp Khâm Như sững sờ, bỗng nhiên cất giọng cười lớn: "Thích thiếu gia đúng là xa hoa, được rồi, tôi đợi "lần sau" của cậu."

*****

<Epilogue>

Phó Diên Thăng: "Ngô Song là fan của anh, xem không sót bài đăng nào trên Weibo anh."

Diệp Khâm Như híp mắt: "Thú vị đấy."

Ngô Song: "??? Liên quan!?"

-

vtrans by xiandzg

T/N: Thầy có đưa đệ mà cứ bán hoài:))) #thương2

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẤU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 81: Có Hơi Nhớ Cậu

Sau khi tạm biệt Diệp Khâm Như về khách sạn, hai người lại lên phòng Thích Tự bàn qua về nội dung trò chuyện trong bữa cơm.

Thích Tự không nghe được đoạn Phó Diên Thăng nói riêng với Diệp Khâm Như, bấy giờ mới tò mò hỏi: "Tôi thấy hồi nãy anh Diệp khá hứng thú với bộ phát triển công nghệ của Tư Nguyên chúng ta rồi mà, sao anh không thừa cơ đặt vấn đề luôn?"

Phó Diên Thăng nhìn hẳn: "Trước khi chính thức đưa ra lời mời, tôi muốn xác nhận xem cậu thấy anh ta thế nào đã?"

Thích Tự: "Tôi thấy thế nào?"

Phó Diên Thăng: "Ừm, lúc ấy tôi không nói thẳng ra là để cả hai đều có đường lùi cho mình, lí lịch của anh ta thì tốt thật, nhưng nhờ đâu cậu lại thấy con người anh ta chẳng ra sao thì sao?"

Thích Tự giật mình, thì ra Phó Diên Thăng vòng vo như thế cũng là để hẳn có cơ hội khảo sát người kia, điều này khiến hẳn cảm thấy thỏa mãn một cách khó hiểu.

Phó Diên Thăng lại nói: "Có thể thấy Diệp Khâm Như tương đối kiêu ngạo, làm ở một công ti hàng đầu như NanRi Tech mà còn chưa hài lòng, chứng tỏ cũng là người rất cầu tiến. Trong lúc chúng ta khảo sát anh ta, anh ta cũng đang khảo sát ngược lại. Trước khi chính thức gặp mặt mà đã tỏ ra quá vồ vập, thì chỉ tố hạ thấp giá trị bên mình, thậm chí còn khiến anh ta bớt phần hứng thú."

Thích Tự vuốt cằm nói: "Tôi thấy người này không tệ, nói chuyện cũng khá dễ chịu."

Tuy ở trên bàn ăn không nói gì mấy, nhưng hẳn rất đồng ý với phân tích của Phó Diên Thăng. Thật ra sau bữa cơm này, điều thu hút Thích Tự không phải mấy câu đùa lém lỉnh trên Weibo của Diệp Khâm Như, mà là thái độ hăng hái của đối phương khi nói về tương lai ngành công nghiệp này.

Sau khi Thích Tự nói ra suy nghĩ của mình, Phó Diên Thăng bình luận: "Những điều mà anh ta nói đều là dựa trên sự thật đấy."

Thích Tự trầm ngâm nói: "Nhưng mà lúc ở đó, tôi cứ nghĩ là Diệp Khâm Như sẽ hỏi về tình huống ở MeiWei chúng ta cơ."

Phó Diên Thăng nghĩ nghĩ: "Không hỏi cũng bình thường thôi, anh ta hiểu rõ cách vận hành vốn liếng, nhìn từ góc độ tư bản thì vụ này không phải nguy cơ gì quá lớn, dù sao chuyện cũng vỡ ra rồi, người tinh ý đều nhìn ra được đây là động thái của tổ PR, có khi anh ta còn tưởng chính cậu là người đứng sau giật dây ấy chứ."

Thích Tự sừng sốt: "Tại sao?"

Phó Diên Thăng: "Biết người biết ta mà, trước khi tới gặp mặt, chắc hẳn anh ta cũng đã tìm hiểu qua về cậu rồi—trước đây cậu chưa từng lộ mặt trong nước, năm nay vừa về nước làm giám đốc lâm thời thì MeiWei bị bóc ra vụ này, cậu nghĩ anh ta có tin đấy chỉ là trùng hợp không?"

Thích Tự lắc đầu: "Thế thì e là anh ta hiểu nhầm rồi, đây đều là kế hoạch của ba tôi mà."

Phó Diên Thăng nhìn hẳn nói: "Không đâu, Thích Tự, trước khi cậu dừng tay, cả cậu và ba mình đều hành động riêng lẻ vì cùng một mục đích. Đừng quên, chính cậu là người đã hạ quyết tâm phải điều tra chuyện này

đến cùng để xử lý vi phạm của cha con họ Khâu một cách chính quy, ba cậu có không ra tay thì cậu vẫn sẽ tiếp tục, chỉ là cậu chưa nghĩ đến khủng hoảng về cơ cấu quyền cổ đông thôi."

Thích Tự: "... " Hiếu như thế cũng không sai.

Phó Diên Thăng kể lại về thái độ của Diệp Khâm Như: "Lúc cậu đi toilet, anh ta đã tỏ ý muốn bàn tiếp chuyện với tôi rồi, nếu không có biến gì thì lần tới gặp mặt, bọn tôi sẽ nói thêm về hướng đi cụ thể của bộ phận phát triển công nghệ ở Tư Nguyên và vấn đề chức vị của anh ta."

Thích Tự rất mừng: "Vậy coi như chúng ta kéo được anh ta về rồi đúng không?"

"Nếu không phải cạnh tranh với bên nào khác, tiếp tục bàn thêm thì rất có triển vọng." Phó Diên Thăng thận trọng khen ngợi hẳn, "Biểu hiện của cậu trong bữa hôm nay cũng rất tốt."

"Tốt gì chứ? Có nói được mấy đâu." Thích Tự không khỏi thất vọng về bản thân, chỉ ước gì mình có thể học được tất cả tài hoa của Phó Diên Thăng trong một đêm.

"Trông thế chính ra lại thần bí." Phó Diên Thăng chậm rãi tiến lại gần, "Chỉ có điều..."

"Sao vậy?" Thích Tự thuận miệng hỏi.

Phó Diên Thăng áp tay lên mặt hẳn, nhìn thẳng vào đôi mắt đào hoa của đối phương, thấp giọng nói: "Về sau ở bên ngoài, kiểm soát ánh mắt cậu nhìn tôi một chút có được không?"

Thích Tự hoảng hốt hít một hơi, nhớ lại lời mẹ nói hôm qua mà không khỏi hoài nghi bản thân: "Ánh mắt tôi thế nào?"

Nhìn biểu cảm ngu ngơ đáng yêu này của hắn, Phó Diên Thăng cũng phải bật cười ra tiếng.

"Cậu tự thấy ánh mắt mình thế nào?" Người kia dùng đầu ngón tay dịu dàng vuốt ve vành tai hắn, ánh nhìn lóe lên vẻ trêu đùa, nhưng phần lớn vẫn là âu yếm thâm tình, "Tất nhiên tôi rất thích được cậu nhìn như vậy, nhưng chẳng phải cậu không muốn công khai quan hệ thật giữa hai ta à? Cứ thế này thì e là cả thế giới sẽ sớm biết cậu yêu tôi mất thôi."

Bị gheo cho tê cả da đầu, Thích Tự cắn răng phản bác: "Thế mà anh còn bảo Diệp Khâm Như tự luyện, tôi thấy anh mới là tự luyện số một đấy."

Phó Diên Thăng hôn một cái lên chóp mũi hắn: "Đúng là khẩu thị tâm phi, cậu nói thế nào cũng đúng được chưa..."

Nhận ra sự phản kháng của người kia, Phó Diên Thăng vội nói: "Thôi, tôi đùa mà." Hắn choàng tay qua eo Thích Tự, thấp giọng dụ dỗ, "Tôi nay bay rồi, cho tôi hôn thêm mấy cái đi."

Nghe điệu bộ xin xỏ của Phó Diên Thăng, Thích Tự mới nhận ra mình vẫn đang chiếm ưu thế trong mối quan hệ này. Hắn hừ nhẹ một tiếng, rồi chậm rãi vươn tay ôm lại đối phương.

Hai người cứ thế dính lấy nhau trong phòng khách sạn, Thích Tự không biết đồ ngon đồ ngọt gì đó, chỉ biết ngoan ngoãn ngồi yên cho Phó Diên Thăng lướt môi ra sau tai, rồi lại lưu luyến hôn lấy hôn để cần cổ mình như một con cún bự.

Đến khi thấy đã không còn sớm, Phó Diên Thăng mới tiễn hắn ra sân bay—Phó Diên Thăng vẫn chưa bàn giao xong công tác, hơn nữa còn phải ở lại tìm nhân sự trong nước giúp Thích Tự nên không thể sang luôn cùng hắn.

Thích Tự cũng hiểu, bọn họ đều là đàn ông, có không nở rời xa đến mấy thì cũng chẳng thể bó hẹp bản thân trong một chữ tình.

Tối đó về Cali, Thích Nguyên Thành có gọi để xác nhận hẳn đã đến nơi an toàn.

Ở trên điện thoại, hai cha con lại trò chuyện một chút về tình hình của MeiWei, Thích Tự nói ra lo lắng của mình đối với thị trường chứng khoán.

Thích Nguyên Thành nói: "Đây là bước không thể tránh khỏi, con đừng lo, nhưng mà Thích Tự này, ba muốn nhờ con tư vấn một chuyện."

Thích Tự nghe ba mình dùng từ khoa trương như vậy thì không khỏi buồn cười: "Chuyện gì vậy ba?"

Thích Nguyên Thành nói: "Con thấy MeiWei phải làm thế nào thì mới có thể cứu vãn hình tượng thương hiệu một cách tốt nhất? Đây chính là chuyện ba muốn hỏi ý kiến của con."

Thích Tự nhớ lại một vài điều mình đã từng thảo luận với Phó Diên Thăng, chân thành nói: "Suốt ba năm nay Khâu Như Tùng mở hàng đồ nhái của MeiWei, dùng vải loại B thế chỗ vải loại A trong sản xuất, nhất định đã có không ít khách hàng trả giá thật mà lại nhận về sản phẩm "rởm", sau khi thấy tin tức, đảm bảo họ là những người tức giận nhất."

"Ý con là chúng ta nên đền bù cho những người tiêu dùng mua phải hàng chất lượng B?" Thích Nguyên Thành thở dài, "Nhưng lòng người đâu có đơn giản như vậy, thấy thông cáo này, có khi người mua được hàng chuẩn lại thành ra nghi ngờ chất lượng sản phẩm mà mình sở hữu... Làm thế sẽ chỉ tổ gây ra tổn thất không thể vãn hồi cho giá trị thương hiệu."

Thích Tự khẳng khái nói: "Một phương án đền bù có thể đánh tan lo nghĩ của phần lớn người tiêu dùng thì sao, thí dụ như không chỉ áp dụng cho những khách hàng kia, mà là tất cả khách hàng của MeiWei thì sao?"

Thích Nguyên Thành không nói gì.

Thích Tự do dự nói: "Con cũng không biết chi phí để làm vậy có quá cao hay không... Hay ba cứ thử bảo cấp dưới ước tính, xem xem có đáng không."

Thích Nguyên Thành: "Ba hiểu rồi."

Thích Tự lại nhớ ra: "À, vậy chủ mưu vụ bắt cóc con ở Phong Mậu đã bị tra ra chưa ba? Có phải Khâu Như Tùng không?"

Thích Nguyên Thành: "Vẫn đang tra, nhưng do mất liên lạc với bên trung gian nên tạm thời chưa có kết quả."

Hôm sau là ngày ghi danh kì mới ở Stafford, Thích Tự nói chuyện với ba xong thì tranh thủ chợp mắt một giấc rồi đến trường đăng kí.

Hai vệ sĩ tuân mệnh Thích Nguyên Thành đi theo hẳn sang Cali hiện đang ở tạm trong nhà nghỉ gần đó.

Xử lí xong các thủ tục ở trường, Thích Tự lập tức ủy thác cho trung tâm môi giới đi tìm nhà mới.

Thành phố của đại học Stafford có mật độ dân số kém xa Hải Thành, Thích Tự sợ Phó Diên Thăng sẽ thấy nhàm chán nên còn cố ý chọn một tòa chung cư cao cấp nằm ngay giữa trung tâm thành phố—rộng chừng 100m², ba phòng riêng một phòng khách, trong đó có hai phòng ngủ với phòng tắm riêng, còn lại là thư phòng.

Ngay tầng dưới của chung cư là trung tâm thương mại cỡ lớn, xung quanh đầy đủ rạp chiếu phim, sảnh hòa nhạc, và vô vàn nhà hàng. So với chỗ ở cũ thì nơi này náo nhiệt hơn hẳn, chỉ là hơi xa trường, có lẽ ngày nào cũng phải nhờ vệ sĩ lái xe đưa đi học... hoặc là để Phó Diên Thăng đưa đi đón về cũng tốt.

Trong lúc chuyển nhà, Thích Tự cũng không quên cập nhật từng tin tức mới nhất về sự tình của MeiWei. Chỉ mười ngày kể từ khi hấn đi, tin tức MeiWei chính thức đưa AiWei ra tòa và hợp tác với cơ quan công an để điều tra một nhóm quản lí cao cấp trong công ti đã rộ khắp cả nước.

Đồng thời, MeiWei cũng nhanh chóng đưa ra thông báo cải tổ thương hiệu trong thời gian ngắn, từ thắt chặt khâu quản lí chất lượng cho đến tăng cường dịch vụ after-sales và các hoạt động phản hồi khách hàng.

Theo như thông báo chính thức, bất kì người tiêu dùng nào cảm thấy sản phẩm MeiWei mình sở hữu có vấn đề về chất lượng đều có thể gửi lại bộ phận after-sales để tiến hành kiểm tra, nếu kiểm tra ra vấn đề thì sẽ được hoàn trả 130% giá gốc, hoặc đổi lấy một trang phục khác đồng giá.

Chưa kể, MeiWei còn cam đoan kể từ ngày 15/9, thời gian để hoàn trả tất cả sản phẩm không khuyến mại sẽ tăng từ 7 ngày lên 15 ngày, trong 15 ngày ấy, chính sách hoàn tiền 100% sẽ được áp dụng nếu sản phẩm có vấn đề không bị gây ra bởi người dùng.

Chiến dịch PR về dịch vụ after-sales lần này quả nhiên đã lôi kéo được không ít thiện cảm từ công chúng, xoa dịu công kích từ dư luận và khiến ngay cả người trong giới cũng phải kinh ngạc vì độ chịu chi của MeiWei.

Thích Tự vô cùng phấn khởi, tối đó gọi điện cho Phó Diên Thăng còn khoe chuyện ba đã làm theo đề nghị của mình. Có điều nói xong, hấn không được khen ngợi như mong đợi mà chỉ thấy Phó Diên Thăng nghiêm túc hỏi một câu: "Cậu có để ý giá cổ phiếu của MeiWei không?"

Thích Tự hơi sững sốt: "Sao vậy?"

Phó Diên Thăng trầm mặc vài giây: "Gần đây giá cổ phiếu của MeiWei có vẻ là lạ."

Nghe điệu bộ đối phương bình tĩnh khác thường, Thích Tự bèn hỏi: "Lạ ở điểm nào?"

"... Không có gì." Phó Diên Thăng chủ động nói sang chuyện khác, "À đúng rồi, cuối tuần này Diệp Khâm Như hẹn gặp tôi ở Hải Thành."

Thích Tự vô thức "ừ" một tiếng, vẫn đang lăn tăn về lời vừa rồi của Phó Diên Thăng—rõ ràng là sau nửa tháng liên tục trượt dài, mãi đến hôm qua giá cổ phiếu của MeiWei mới khởi sắc một chút...

"Mấy ngày nay vẫn khỏe chứ?" Giọng điệu của Phó Diên Thăng đã trở lại bình thường, ôn nhu ngắt dòng suy nghĩ của Thích Tự, "Tôi có hơi nhớ cậu đấy."

*****

<Epilogue>

Thích Tự ngây ngốc nhìn Thầy.

Phó Diên Thăng: "Khụ, kiểm soát ánh mắt chút đi, cứ như vậy rồi tôi không kiềm nổi đâu!"

Thích Tự *hung hăng*: "...!" [trùng mắt]

Phó Diên Thăng: "Hự, chết tôi!"

-

vtrans by xiandzg

T/N: tmi—Stafford là viết trại đi của Stanford

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẤU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 82: Băng Qua Đại Dương

Nghe được một câu "Có hơi nhớ cậu" của đối phương mà Thích Tự cứng đờ cả người, não bộ cũng lập tức chuyển từ chế độ công việc sang yêu đương...

—Chỉ "hơi" thôi à?

—Ừm, thật ra mình cũng hơi nhớ anh ta...

—Nếu như Thầy Phó ở đây lúc này thì tốt biết bao.

—Hắn nhất định sẽ chủ động hôn người kia...

Thích Tự siết lấy điện thoại trong tay nghĩ ngợi vẩn vơ, cũng không biết khoe miệng mình hiện tại đã giương cao đến nhường nào.

Nghĩ thì cả đống, thế mà nói ra lại chỉ có một câu: "Tôi thuê được nhà mới rồi."

"Ồ?" Phó Diên Thăng có vẻ hứng thú, "Như thế nào?"

Thích Tự thoáng nhìn quanh, hắn đang đứng trong phòng ngủ nhà mới của bọn họ.

Kí hợp đồng thuê nhà xong, Thích Tự lập tức đi mua đủ loại nội thất, đồ dùng làm bếp và chăn ga gối đệm, thậm chí còn tỉ mỉ lựa chọn từng vật trang trí nho nhỏ cho kệ tủ trong thư phòng.

Ban ngày vừa có nhân viên vệ sinh đến dọn nhà sạch bong sáng bóng, ga đệm chăn mền của cả hai buồng ngủ đều đã thơm tất, mang màu xám lông chồn hẳn thích nhất, tủ đầu giường còn bày bộ tinh dầu khuếch tán hương từng bách của Jo Malone, thơm ngát cả căn phòng.

Trước kia hẳn chưa bao giờ làm mấy chuyện vặt vãnh này, đồ đạc trong nhà ở New York đều do Anne mua về, thế mà lần đầu tiên cũng chuyên nghiệp như ai. Cứ mừng tượng ra cuộc sống mỗi ngày với Phó Diên Thăng, Thích Tự đã thiết kế nên một tổ ấm đẳng cấp không thua gì khách sạn năm sao lúc nào không hay.

"Anh sang thì biết." Thích Tự cố tình lấp lửng.

Hắn không định kể cho Phó Diên Thăng chi tiết những việc mình làm, sợ nếu biết mình để ý như thế, đối phương sẽ còn đặc ý đến nhường nào.

Phó Diên Thăng cười cười: "Gửi địa chỉ nhà đi, tôi gửi một vài thứ sang trước."

"Tôi tôi gửi Wechat cho." Thích Tự hăng giọng một tiếng, lại nói, "Quần áo các thứ... không cần gửi sang nhiều đâu, mua ở đây cũng được mà."

Phó Diên Thăng đùa đùa: "Cậu mua cho tôi à?"

Thích Tự: "...Ừm."

Phó Diên Thăng: "Mua cả đồ lót cho tôi luôn?"

Thích Tự ra vẻ bình tĩnh nói: "Có yêu cầu gì về nhãn hiệu không?"

Phó Diên Thăng: "..."

Đò đưa nhau một hồi, Phó Diên Thăng mới bảo, nếu không có gì thay đổi thì nửa cuối tháng 9 là sang được.

Dập máy xong, Thích Tự cúi xuống nhìn sàn nhà dưới chân, do dự không biết có nên trải thảm trong nhà hay không. Có điều nhớ đến quảng cáo mà Phó Diên Thăng hình dung cho Diệp Khâm Như hôm đó, sợ người kia lại giội rượu đỏ lên người mình lần nữa, rớt xuống thảm thì chỉ có nước ố, hấn lại gạt luôn ý định này đi.

Một tuần nữa trôi qua, chủ đề liên quan đến MeiWei trong nước dần hạ nhiệt, tuy chưa về thời kì đỉnh cao nhưng giá cổ phiếu mấy hôm nay đã có dấu hiệu tăng trở lại.

Sau khi Phó Diên Thăng nói giá cổ phiếu của MeiWei có vấn đề, Thích Tự cũng đã nghiên cứu biến động thị trường thêm mấy hôm, nhưng với hiểu biết của bản thân thì hấn thì không nhìn ra điểm gì "là lạ". Hơn nữa, Thích Nguyên Thành đã bảo hấn không cần để ý thêm, Phó Diên Thăng lại chưa từng nhắc lại chuyện này một lần nào, bởi vậy dần dần hấn cũng quên.

Điều khiến Thích Tự cảm thấy kì quái hơn cả giá cổ phiếu của MeiWei, đó là gần nửa tháng kể từ khi khai giảng rồi mà hấn vẫn chưa thấy bóng dáng Chương Thừa Tuyên đâu.

Do học chung môn tự chọn, Thích Tự có gửi tin nhắn Wechat hỏi đối phương đã quay lại trường chưa, nhưng Chương Thừa Tuyên vẫn chưa trả lời lại.

Bữa nọ tình cờ gặp được Cao Trí Thời ở trường, Thích Tự mới thuận miệng hỏi: "Từ đầu năm đến giờ, tiền bối đã gặp Chương Thừa Tuyên chưa?"

Cao Trí Thời hơi ngần người: "Cậu ấy bảo đợt vừa rồi về nghỉ hè có gặp phải một vụ tai nạn giao thông nhỏ, hiện vẫn đang ở trong bệnh viện hồi phục nên xin trường cho nghỉ một tháng rồi, chắc phải tháng 10 mới qua

đấy." Sau lại tò mò hỏi, "Hai cậu thân nhau lắm mà, cậu ấy không kể cho cậu à?"

Thích Tự sừng sờ: "Không, cậu ấy kể cho anh từ khi nào vậy?"

Cao Trí Thời: "Chắc khoảng cuối tháng 8, lúc ấy tôi vẫn đang ở trong nước, định qua thăm xong còn bị cậu ta từ chối, sau nhận tin thì không thấy trả lời nữa, chả biết có bị nặng lắm không."

Thích Tự gật đầu cảm ơn: "Tôi hiểu rồi, cảm ơn anh."

Cao Trí Thời lại gọi hẳn lại: "À đúng rồi Thích Tự, năm nay lại có học sinh mới, Chương Thừa Tuyên không có mặt nên tôi sẽ đứng ra tổ chức họp mặt hội học sinh Trung Quốc, cậu tham gia chứ?"

Thích Tự lịch sự từ chối: "Năm nay nhà tôi có chút việc bận, sợ là thời gian ở trường không nhiều, đành xin phép vắng mặt rồi."

Cao Trí Thời ngại ngùng cười cười, tỏ vẻ ghen tị: "Cậu đúng là chỉ nề mỗi Chương công tử thôi nhờ."

Thích Tự sừng sốt, không biết phải giải thích thế nào.

Nhưng Cao Trí Thời cũng rất biết ý, nói xong câu kia lại hừ hạo vỗ vai Thích Tự luôn: "Thế giữ liên lạc nhé, cậu cũng có số tôi rồi, nếu đổi ý thì cứ nói với tôi một tiếng."

Thích Tự đồng ý một tiếng, sau khi về lại bắt đầu nghĩ về sự vụ xảy ra với Chương Thừa Tuyên.

Cuối tháng trước là lúc hần và ba liên thủ bóc trần bê bối của MeiWei, chinh đốn lại công ti, bản thân Thích Tự suýt bị bắt cóc, Chương Thừa Tuyên thì gặp tai nạn đúng thời gian này... những chuyện này không liên quan đến nhau đấy chứ?

Thích Tự không kìm nổi lòng, đành gọi ba thăm dò: "Ba này, sau khi bị bắt, Khâu Như Tùng có khai ra quan hệ gì với người nhà họ Chương không?"

Thích Nguyên Thành trầm giọng nói: "Ba cũng đang định kể cho con chuyện này đây. Hôm trước Khâu Như Tùng đã thú nhận với công an toàn bộ quá trình dựng nên nhãn hàng AiWei, nói năm xưa từng bị một người bạn đại học họ Chương xúi giục. Thời gian đầu mới mở, đối phương còn chỉ cho hắn rất nhiều chiêu trò, từ thay thế nguyên vật liệu và đạo nhái thiết kế của MeiWei, cho đến làm giả sổ sách và móc nối quan hệ... Khâu Như Tùng bảo ban đầu hắn chỉ định làm nhỏ lẻ thôi, nhưng không ngờ lại thuận lợi thế, dần dà mới thành lớn chuyện."

Thích Tự nhíu mày: "Chúng ta có thể truy cứu nhà họ Chương không?"

Thích Nguyên Thành: "Không, bởi tất cả đều là lời tường thuật của Khâu Như Tùng, không hề có bất kì bằng chứng nào, công khai ra có khi còn bị Phi Á buộc tội vu khống ngược lại ấy chứ."

Thích Tự buồn bực nói: "Thế coi như Khâu Như Tùng bị lợi dụng triệt để rồi còn đâu?"

"Lợi dụng là một chuyện, nhưng lòng người cũng dễ thay đổi nữa." Thích Nguyên Thành thở dài một hơi, bấy giờ mới kể lại cuộc trò chuyện của mình với Khâu Minh Dương hôm ấy, "Tối đó hẹn gặp mặt với ba, Khâu Minh Dương nói mình không biết gì về việc Khâu Như Tùng ăn trộm vật liệu của MeiWei cho AiWei, rằng trước khi ba nói về tính chất nghiêm trọng của sự việc thì ông ấy chỉ cho là Khâu Như Tùng đang tự mở một cửa hàng online láo nháo một chút nên chưa từng để tâm... Lúc đó ba đã ám chỉ rất có thể Khâu Như Tùng đang bị đối thủ của MeiWei lợi dụng, cho nên ai biết lời khai này của nó có phải đang mượn cớ thoát tội, thậm chí là cứu cánh cho những người còn lại trong khối lợi ích bao gồm ba mình hay không? Nhưng con thử nghĩ mà xem, ba năm trước Khâu Như Tùng vẫn

chỉ là một quản lí cấp thấp thuộc nhánh logistics của bộ phận sản xuất, nếu không được Khâu Minh Dương hậu thuẫn và dung túng cho, thì làm sao có thể suôn sẻ như thế?"

Nghe thái độ cay đắng của Thích Nguyên Thành, Thích Tự mới giật mình nhận ra kì thực ba hẳn vẫn cảm thấy tổn thương vì bị Khâu Minh Dương phản bội, ông không quả quyết sát phạt như hẳn tưởng, cũng chẳng hề có ý định bắt trọn tất cả ngay từ đầu.

Tối đó gặp mặt, có lẽ Thích Nguyên Thành đã muốn cho Khâu Minh Dương một cơ hội cuối cùng, vậy mà đối phương lại khiến ông thất vọng toàn tập. Ba hẳn vốn muốn nể tình nể nghĩa, nhưng đứng trước tình hình như vậy, ông không thể không gạt đi lòng nhân từ mà buộc mình cầm lấy chuôi dao...

Thích Tự cũng thờ dài, hỏi ngược lại: "À đúng rồi, ba còn nhớ Chương Thừa Tuyên không? Là bạn học từng kể cho con chuyện về Khâu Như Tùng ấy, nghe bảo tháng trước vừa bị tai nạn, giờ còn chưa sang học được vì vẫn đang nằm viện?"

Thích Nguyên Thành hơi kinh ngạc: "Thật sao?"

Thích Tự: "Vâng, tuy ban đầu báo cáo tài chính cũng cho thấy dây chuyền sản xuất có vấn đề, nhưng nếu Chương Thừa Tuyên không kể cho con về quan hệ giữa Khâu Như Tùng và anh ba của hẳn, thì chúng ta đã chẳng khoanh vùng mục tiêu nhanh như vậy..."

"Ba biết rồi, nhưng hiện tại vẫn chưa hiểu được tình hình nội bộ nhà họ Chương, Phi Á cũng chưa có động thái gì lớn..." Nghe chùng Thích Nguyên Thành không quá để ý đến tình trạng của Chương Thừa Tuyên, còn nói, "Nó cũng chẳng tốt thế đâu, nói chung cứ dính đến nhà bên đó là ba thấy không yên tâm rồi, con nhớ phải chú ý an toàn đấy."

Thích Tự không hỏi được ra đáp án mình muốn ở ba, chỉ đành "Vâng" một tiếng, trước khi đập máy, hẳn lại nhớ ra hỏi, "Thị trường chứng khoán của MeiWei vẫn bình thường chứ ba?"

Thích Nguyên Thành: "Yên tâm, tình hình hiện tại vẫn đang trong tầm kiểm soát của ba."

Thích Tự: "Vậy là tốt rồi..."

Vừa nói chuyện với Thích Nguyên Thành xong, chuông điện thoại của Thích Tự đã lại vang lên.

"Vừa điện thoại với ai đấy? Gọi hai lần đều thấy bận." Đầu bên kia vang lên giọng nam quen thuộc.

"Ba tôi gọi." Thích Tự bất giác nhẹ giọng, "Sao giờ này còn gọi cho tôi?"

Phó Diên Thăng: "Báo cho cậu một tiếng, mai tôi bay rồi."

Thích Tự thấy tim nháy lên đánh thịch, tâm trí yêu đương lại gạt hết phân tích về MeiWei ra khỏi đầu, cảm thấy nhẹ nhõm hẳn: "Mai mấy giờ?"

"12h trưa mai, bay 11 tiếng đến thẳng thành phố của cậu. Tính từ lúc này thì chỉ còn khoảng 34 tiếng nữa là cậu được gặp lại tôi rồi đấy." Phó Diên Thăng cười hỏi, "Vui không?"

Thích Tự ra vẻ bình tĩnh: "Lúc anh tới nơi chắc tôi đang có lớp rồi, để Vương Mãnh chạy xe tôi ra sân bay đón anh nhé?"

Phó Diên Thăng hơi cao giọng: "Bạn trai lặn lội băng qua đại dương đến tìm mà cậu còn có tâm trí lên lớp à?"

Thích Tự bật cười, cố ý nói: "Chứ anh tưởng tôi sẽ cúp học đi đón anh à?"

Hắn nghĩ bụng, chỉ cần Phó Diên Thăng yêu cầu, nhất định hắn sẽ đi.

Chẳng ngờ nghe xong, đối phương chỉ im lặng một lát, sau đó trầm giọng nói: "Thôi, cậu đến lớp đi. Tôi đi dọn đồ, cúp máy đây."

"Ờ..." Thích Tự còn định nói gì đó, đầu bên kia đã truyền đến âm thanh máy bận.

Thích Tự cạ lời... Phó Diên Thăng còn đập máy với hắn?

... Chẳng lẽ giận thật rồi?

Hắn nhìn chăm chăm vào màn hình điện thoại, do dự không biết có nên gọi lại dỗ đối phương một chút hay không, song nghĩ thấy từ mai là Phó Diên Thăng bắt đầu phải kè kè bên mình rồi, đâu cần dỗ nữa?

Thích Tự căn môi tắt điện thoại, tự nhủ mình không thể quá nuông chiều người này!

Từ mấy hôm trước, Thích Tự đã sớm trả lại nhà cũ và chuyển đến căn hộ mới. Hắn xoay người ra tủ lạnh lấy chai nước, quét mắt nhìn quanh, tưởng tượng ra cảnh sau này Phó Diên Thăng sẽ giặt đồ nấu nướng dạy mình học ở đây, tùy ý hắn muốn sai gì cũng được thì không khỏi lâng lâng...

Thích Tự vừa uống nước vừa ung dung đi về phòng ngủ, đột nhiên trông thấy giường thì khựng lại, mặt mày biến sắc, hai tai nóng rực

Nửa phút sau, Thích Tự vặn lại nắp chai, đổ mặt vớ đại một cái gối, bắt đầu điên cuồng đánh xuống.

*****

<Epilogue>

Phó Diên Thăng: "Cậu mua cả đồ lót cho tôi?"

Thích Tự: "Mua hết, anh muốn hiệu gì?"

Phó Diên Thăng: "Tiểu yêu, cậu đang thả thính xuyên Thái Bình Dương có đúng không! Cứ chờ đây!"

Thích Tự: "Ha ha, đang đợi mãi đây:)"

-

vtrans by xiandzg

T/N: Thầy tôi cũng biết dối đấy, em Tự lo từ giờ đi ' _>`

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẦU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 83: Đạo Cụ Dạy Học

34 giờ đồng hồ—

Từ khi Phó Diên Thăng thông báo cho hắn về khoảng thời gian đếm ngược này, Thích Tự hầu như không làm được việc gì ra hồn.

Hết tỉ mẩn kiểm tra từng góc phòng, xem xem còn gì chưa chần chu, đến nhìn đi nhìn lại đồng hồ treo tường, suy đoán Phó Diên Thăng hiện đang làm gì, bao giờ chuẩn bị ra sân bay, rồi lại bồn chồn tính toán mình có nên ra sân bay đón người hay không.

Lần đầu tiên trong đời cảm giác được sự giày vò của chờ đợi, Thích Tự thầm oán Phó Diên Thăng vì đã nhắc đến "34 giờ đồng hồ", hại hắn đứng ngồi không yên suốt như thế này.

Chưa kể, không biết Phó Diên Thăng bận thật hay vẫn dối, mà từ sau khi ngắt cú điện thoại kia, đối phương cũng không hề liên lạc lại với Thích Tự, mãi đến một ngày một đêm sau mới gửi cho hắn một tin trên Wechat: "Tôi chuẩn bị lên máy bay đây."

Thích Tự nhẹ thở phào một chút, lập tức nhắn lại: "Lên đường bình an."

12 tiếng sau, tại sân bay quốc tế SF.

Thích Tự ngồi ở hàng ghế sau chiếc Porsche của mình, theo dõi thông tin về chuyến bay trên điện thoại.

—Chuyến bay UA8XX, đáp muộn 1 tiếng 20 phút...

"Chậc..."

Thích Tự lại tắt điện thoại, chống khuỷu tay lên cửa sổ xe, ngán ngẩm nhìn ra bầu trời bên ngoài.

Đúng là điên rồi, hôm qua chỉ vì nghĩ về Phó Diên Thăng mà hấn mất ngủ đến quá nửa đêm, vốn đã định ở nhà chờ người, thế rồi đến lúc đưa chìa khóa cho Vương Mãnh lại đổi ý.

Bọn họ đã tính chuẩn thời gian ra đón, nhưng rốt cục máy bay xuống trễ, hấn lại phải ngồi đây đợi thêm tiếng rưỡi.

Vương Mãnh đi quanh một vòng rồi quay lại, gõ gõ lên cửa xe: "Thích thiếu gia, chuyến bay của cậu Phó hạ cánh rồi. Cậu ấy ngồi khoang hạng nhất nên chắc sẽ ra sớm thôi, để tôi vào sảnh đến chờ sẵn, cậu cứ ngồi trong xe đi, đừng ra ngoài."

Thích Tự "ừ" một tiếng, sau nghĩ ra gì đó, hơi ra hiệu bằng ngón trỏ: "À mà lát gặp anh ta, anh đừng nói là tôi cũng tới."

Vương Mãnh: "...Tôi biết rồi."

Thích Tự một lần nữa kéo kín cửa sổ xe, tiếp tục ngồi trong xe nhìn giờ.

Kết quả chỉ thấy, nửa tiếng ngán ngủ này thậm chí còn dài hơn cả 36 tiếng trước đó... Cứ nghĩ đã qua một lúc lâu lắm rồi, xem điện thoại mới biết chỉ là hai ba phút.

Mãi sau, mãi một lúc sau, không biết đã qua bao nhiêu lâu, bóng hình quen thuộc rốt cục mới xuất hiện.

Hấn trông thấy Phó Diên Thăng mặc trang phục đen bình thường ra khỏi sân bay, Vương Mãnh kéo giúp cho một kiện hành lí 24-inch, đang đưa tay chỉ về phía này.

Phó Diên Thăng gật gù, xách theo một túi ca táp, chậm rãi đi về hướng này.

Thích Tự nhìn đối phương qua lớp cửa sổ xe, chỉ thấy tim hăng đi một nhịp, sau đó lại đột nhiên tăng tốc, dòng chảy thời gian chậm chạp này giờ rất cục cựa trở lại tốc độ bình thường như keo nước đã khô.

Cảnh tượng tứ phía đều mờ đi, chỉ mình khuôn mặt của Phó Diên Thăng là rõ nét.

Hai người kia tiến đến cạnh xe, sau khi nghe Vương Mãnh nói gì đó, Phó Diên Thăng chuyển hướng ra hàng ghế sau.

"Cộp", cùng với tiếng cửa xe bật mở, là nửa thân trên của đối phương ngó vào.

Trông thấy Thích Tự trong xe, Phó Diên Thăng khựng lại mọi động tác, nét mặt thoáng kinh ngạc rồi bỗng cười phá lên.

"... Đến đây à?" Nét cười rất sâu, khiến cho biểu cảm trên gương mặt càng thêm sinh động.

"Anh muốn tôi đến đón còn gì?" Thích Tự nhếch miệng cười nhẹ, có trời mới biết hẳn đã phải kiềm chế nhường nào mới ngăn nổi mong muốn xuống xe ôm lấy đối phương ngay lúc này.

Nghe ngữ khí thờ ơ này, Phó Diên Thăng hơi liếc hẳn rồi nhìn thẳng về phía trước: "Xin lỗi, máy bay cất cánh trễ, để cậu chờ lâu rồi."

Điệu bộ nghiêm túc của đối phương cũng khiến Thích Tự sửng sốt, hẳn nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa cửa xe, hờ hững nói: "Cũng không lâu lắm..."

Phó Diên Thăng: "Này tức là cậu đang trốn học đấy à?"

Thích Tự: "Chứ không thì sao?"

Vương Mạnh sắp xếp hành lí của Phó Diên Thăng xong quay lên ghế lái, chờ ba người về.

Thích Tự hỏi hăng: "Bay dài thế mệt không?"

"Hơi hơi, lâu rồi cũng không bay dài." Phó Diên Thăng cũng nhìn ra ngoài cửa sổ, nói, "Từ đây về chỗ cậu mất bao lâu?"

"Khoảng 1 tiếng, nếu anh mệt thì cứ chợp mắt đi, bao giờ đến nơi..." Mới nói được nửa câu, Thích Tự giật mình vì thấy tay bỗng dưng bị túm lấy, nhưng rồi cũng không kìm được mà nằm lại, dịu giọng nói, "Bao giờ đến nơi tôi gọi."

Phó Diên Thăng ừ một tiếng, còn vuốt ve ngón tay hăng một hồi. Hai người quần quýt đan tay ở một góc Vương Mạnh không thấy được, giống như đang thể hiện nỗi nhớ dành cho nhau.

Lát sau Phó Diên Thăng nhắm mắt lại, Thích Tự không biết đối phương có ngủ hay không, nhưng suốt cả đường, cả hai cũng chưa từng rời tay một phút nào.

Thích Tự thấy lồng ngực âm ỉ lại căng căng, ngập chìm trong hạnh phúc, tựa như 36 tiếng dày vò lúc trước đều chỉ để đổi lấy giây phút mãn nguyện này...

Không, vốn dĩ đâu chỉ là 36 tiếng.

Khoảnh khắc nhìn thấy Phó Diên Thăng, Thích Tự mới nhận ra mình đã nhớ người kia đến nhường nào suốt nửa tháng nay xa cách.

Về đến chung cư, Thích Tự dừng lại dưới lầu để giới thiệu qua cho Phó Diên Thăng về vị trí của nơi này, Vương Mạnh đi đậu xe, chu đáo hộ tống

hai người lên tận nơi rồi mới rời đi.

Phó Diên Thăng đóng cửa xong hỏi: "Vệ sĩ kia của cậu ở đâu vậy?"

"Ngay tầng dưới thôi, cần là có mặt luôn." Thích Tự thay giày, nhặt thẻ nhà trên đĩa thủy tinh gần cửa ra vào đưa cho Phó Diên Thăng, "Đây là thẻ nhà..."

Phó Diên Thăng nhận lấy, nhìn thoáng qua rồi đặt về chỗ cũ, sau đó lại đối mắt với Thích Tự.

"Dép lê ở đây." Thích Tự rũ mắt nhìn xuống, chỉ vào một đôi y hệt của mình nhưng khác màu. Đang định nói tiếp, cánh tay đã bị Phó Diên Thăng túm lấy, cả người đổ nhào vào lồng ngực đối phương theo quán tính!

Phó Diên Thăng vừa kéo người vào vòng ôm của mình, vừa tìm môi hẵn một cái: "Diễn giỏi lắm, tôi còn tưởng cậu sẽ không ra đón thật chứ."

Thích Tự: "..."

Phó Diên Thăng ghé miệng lên môi hẵn, hỏi: "Nhớ tôi không?"

Thích Tự biết hẵn muốn làm gì, bèn trực tiếp chặn luôn môi đối phương.

Phó Diên Thăng bỗng như trở thành một con cún bự đói ăn, bắt đầu tham lam đòi phần thưởng của mình.

Mà Thích Tự cũng không hề kháng cự, nửa tháng nay hẵn đã thèm được hôn Phó Diên Thăng muốn chết, hiện tại còn chẳng kìm nổi lòng đưa tay ôm đầu người kia, chủ động nới giào cho giặc.

Nụ hôn này kéo dài rất lâu, hết đụng chạm kịch liệt lại thành xoa dịu ôn nhu, từ mơn trớn cho đến tận sâu, cả hai đều như muốn thưởng thức mọi góc ngách trong khoang miệng đối phương, không nỡ rời ra.

...

Nhưng suy cho cùng là người trưởng thành, hôn lâu quá cũng khó tránh có phản ứng.

Phát hiện ra biến đổi ở Phó Diên Thăng, còi báo động trong lòng Thích Tự lại vang lên âm ã, buộc hấn vội vàng dứt ra: "Đủ rồi..."

"Đủ rồi?" Phó Diên Thăng nhìn hấn với ánh mắt có phần vô độ, khàn giọng tính sổ, "3 tuần, 21 ngày, cậu nợ tôi tổng cộng 60 lần hôn, vừa rồi mới chỉ có một thôi!"

"...Biết rồi." Thích Tự giơ hai ngón tay chặn lại đôi môi đang chuẩn bị tiến đến lần nữa của người kia, hô hấp vẫn loạn, "Tôi sẽ trả đủ, nhưng anh phải theo tiết điệu của tôi, chứ của anh..." Hấn ập ứng nói, "Tôi không theo được."

Phó Diên Thăng híp mắt, siết lấy Thích Tự như muốn khám cả người hấn vào mình.

Nhưng một giây sau, Phó Diên Thăng vẫn buông hấn ra, chậm rãi lùi về phía sau nửa bước.

Thích Tự nhanh chóng quay sang một bên lấy lại hơi thở, chờ Phó Diên Thăng đổi dép xong mới dẫn đối phương đi thăm thú một vòng, giới thiệu nhà mới mà mình đã tỉ mỉ chuẩn bị vì người thương.

"Đây là phòng bếp, nồi niêu bát đĩa có hết rồi, thiếu gì nữa chúng ta lại đi mua." Thích Tự nhẹ hắng giọng, "Anh có thể nấu ăn ở đây..."

"Cậu còn muốn tôi nấu cho cậu ăn?" Phó Diên Thăng kinh ngạc.

"Không được à?" Thích Tự quay ra nhìn hấn, "Ở bên này ngoài dạy tôi ra thì anh cũng rảnh mà."

Phó Diên Thăng nhìn hẳn, bất đắc dĩ đáp: "Được rồi..."

Thích Tự cười cười, trong lòng toàn là cảm giác mãn nguyện.

Phó Diên Thăng dõi theo bóng lưng hẳn đầy cứng chiều, tiếp tục nghe nói, thỉnh thoảng gật đầu đáp lại hoặc trêu chọc vài câu, còn đâu không có vẻ gì là bất mãn với sắp xếp của Thích Tự.

Đi quanh nhà xong, Phó Diên Thăng trực tiếp mở hành lí của mình trong phòng khách, nhanh nhẹn dọn đồ của mình rồi đưa cho Thích Tự một tập tài liệu: "Tôi đã đàm phán xong với Diệp Khâm Như, nếu không có gì thay đổi thì từ tháng sau anh ta sẽ đến Tư Nguyên. Ngoài ra tôi cũng tìm được cho cậu một vài chuyên viên phân tích có thâm niên, thông tin về nhân sự đều ở trong này."

Thích Tự mừng rỡ ra mặt, nhận tập tài liệu xong cũng không vội mở ra xem: "Thế anh thì sao? Bàn giao xong hết công việc chưa?"

"Ừm." Phó Diên Thăng đảo mắt một vòng, hỏi, "Đồ đạc tôi gửi trước sang cho cậu đâu rồi?"

Thích Tự: "Trong phòng kho, để tôi đi lấy."

Phó Diên Thăng: "Cậu chưa mở ra à?"

Thích Tự kì quái hỏi: "Đồ của anh tôi mở ra làm gì?"

"À, tôi quên không bảo, toàn là đồ cho cậu đấy." Phó Diên Thăng khoanh tay, nét mặt có vẻ mệt mỏi, "Lát cậu tự mở được không, tôi hơi buồn ngủ, đi nằm lát nhé?"

"Không vấn đề." Thích Tự dẫn Phó Diên Thăng vào phòng ngủ của đối phương, chỉ giường nói, "Chăn đệm mới cả, tôi có chuẩn bị sẵn một ít đồ ngủ trong tủ, giặt sạch cả rồi, anh mặc luôn cũng được."

Phó Diên Thăng gật gật đầu, định đóng cửa.

Thích Tự vội ngăn lại: "Khoan đã."

Phó Diên Thăng: "..."

Thích Tự tiến lên, chủ động hôn người kia một chút: "Nghỉ ngơi cho tốt, cần gì thì gọi tôi."

Phó Diên Thăng: "..."

Thật ra tối qua Thích Tự cũng chẳng chợp mắt được mấy, nhưng gặp Phó Diên Thăng khiến hần hào hứng như vừa được bơm adrenalin vào người, kích động không tả.

Đợi Phó Diên Thăng đi ngủ xong, Thích Tự vừa nghĩ xem lát nữa nên dẫn người kia đi ăn đâu cho ngon, vừa cầm kéo đi vào phòng kho tìm thùng đồ mà đối phương gửi sang từ trước đó.

Hần mở ra nhìn qua, chỉ thấy ngoài thùng có dán một đồng dấu má của bên chuyển phát và bốn chữ "Đạo cụ dạy học" cực lớn, còn bên trong là cả loạt sách vở tư liệu.

Thích Tự bật cười, tiện tay cầm lên một quyển có tên "Rèn luyện tư duy logic", cũng chính là một trong những tiêu đề mà Phó Diên Thăng từng nhắc đến trong phần điều khoản bổ sung mới, bên trong còn có đôi ba dòng ghi chú. Hần nhận ra nét chữ thanh nhã này là của Phó Diên Thăng.

Thích Tự xếp ra từng quyển rồi mang vào thư phòng, đến khi tưởng hết rồi, hần ngó vào thùng thì mới thấy trong góc vẫn còn một túi đồ bọc kín mít.

Hần tò mò bê lên, dùng kéo cắt mở giấy gói, không ngờ cả loạt hộp nhỏ bằng cỡ bàn tay lập tức thi nhau rơi xuống.

"...!!!"

Thích Tự trợn tròn mắt nhìn đống hộp cùng mấy bình chất lỏng trong suốt còn sót lại bên trong túi đồ, nét mặt vốn đang hớn hở cũng cứng đờ, dần dần méo mó...

Mười giây sau, Thích Tự đỏ mặt tía tai, chỉ biết nghiêng răng phun ra ba chữ: "Phó, Diên, Thăng!"

—

*****

<Epilogue>

Phó Diên Thăng: "Cậu cố tình câu dẫn tôi có đúng không!"

Thích Tự: "Thế thì sao? Hợp đồng nói quyền chủ động thuộc về tôi cơ mà, anh đâu thể ép hay thúc tôi, chịu theo tiết điệu của tôi đi."

Phó Diên Thăng: "... Tôi thấy cậu muốn bị đè lắm rồi đấy."

-

vtrans by xiandzg

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẦU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 84: Cổ Đông Phân Tranh

Lúc Phó Diên Thăng tỉnh lại là 4.40 chiều—điện thoại đã tự động cập nhật múi giờ dựa vào cơ chế định vị.

Hắn mở Wechat ra xem qua, thấy một tin nhắn của Thích Tự từ nửa tiếng trước.

Cá nhỏ: "Chiều nay tôi phải đến trường, khoảng 5h sẽ về, anh dậy thì ở nhà chờ tôi, đừng đi đâu lung tung."

Phó Diên Thăng nhướng mày, cũng không nhắn lại gì.

Hắn rời giường rồi đi tắm luôn, gột sạch một thân mệt mỏi xong, đang định lấy quần áo mình mang theo để thay thì chợt nhớ đến lời Thích Tự, bèn ra mở tủ quần áo. Bên trong quả nhiên đã có không ít đồ, từ áo phông, sơ mi cho đến quần dài... thứ nào cũng có vài kiểu dáng khác nhau.

Không thể phủ nhận Thích Tự rất có mắt chọn đồ, dù không phải là hàng hiệu nhà nhà đều biết thì thiết kế và phối màu đều hợp ý của Phó Diên Thăng.

Cali tháng 9 vẫn còn nóng, Phó Diên Thăng chọn lấy một chiếc áo phông, lại tiện tay mở ngăn kéo gần liền trong tủ liếc qua, trông thấy đồng hồ lót bên trong thì không khỏi mở to mắt.

"Tên nhóc này..." Hắn cười thầm một tiếng.

Đúng lúc này, trên giường lại vang lên chuông báo tin nhắn mới, Phó Diên Thăng mở ra xem, nét cười trên mặt lập tức biến mất. Hắn tới chỗ ca táp, lại lấy một chiếc điện thoại khác ra kiểm tra email.

RE Số Phức: Báo cáo thông tin chuyển công tác

<Chính thức rời khỏi Chứng khoán Minh Thái vào ngày 16/9.

Dự định tới thành phố P (California) vào ngày 22/9.

Chi tiết về kế hoạch điều tra tiếp theo nằm trong file đính kèm.

...

Attachment 1: Kí kết <Hợp đồng dịch vụ gia sư kiêm cố vấn thương vụ>
Thích Tự, con trai chủ tịch Thích Nguyên Thành của tập đoàn Tư Nguyên

Attachment 2: Báo cáo công tác tại Chứng khoán Minh Thái 201506-201608

Attachment 3: Kế hoạch điều tra 201609-201708>

Đã xác nhận.

- -----

EFI-9 Bộ XX Quốc gia: Tiến triển nhiệm vụ điều tra kiêm nhiệm

Bộ đã nhận được báo cáo chuyển công tác, giữ liên lạc thường xuyên.

Attachment 1: Nhiệm vụ điều tra số EFI-9XXXX/Số Phức

*

Thích Tự đi từ trường về, vừa đặt đồ xuống đã thấy Phó Diên Thăng ra khỏi phòng ngủ.

Người kia khoanh tay trước ngực, dựa vào cạnh cửa phòng ngủ, cười như không cười nhìn hấn: "Vừa dậy đã thấy cậu dặn dò không được đi đâu lung tung, tôi có thể chạy đi đâu được chứ?"

Phó Diên Thăng hiện đang mặc một chiếc áo phông giống của Thích Tự, ngoài việc một cái màu xanh khói đậm một cái màu trắng ngà, thì từ nhãn hiệu đến hình thù đều y xì đúc.

Thích Tự nhìn vậy mà không khỏi rung động, chậm rãi bước tới.

"Vừa đây nhỉ." Hấn vịn vai Phó Diên Thăng hôn một cái, nhắm tính trong bụng, còn 57 lần.

Không biết có phải ngủ dậy xong dồi dào tinh lực hơn hay không, mà ánh mắt Phó Diên Thăng nhìn Thích Tự lúc này còn thèm khát hơn cả trước, song ngoại trừ để yên cho Thích Tự chủ động hôn mình, hấn cũng không có hành vi quá giới gì khác.

Điều này khiến Thích Tự rất hài lòng.

"Mở đồ chưa?" Phó Diên Thăng hỏi.

"Uh huh~" Tất cả vật dụng có ích cho "hạng mục sau này" đều đã bị Thích Tự bỏ tủ khóa lại. Hấn thân nhiên làm bộ như chưa từng thấy thứ gì không nên thấy.

Phó Diên Thăng chỉ cười khẩy một tiếng, cũng không hỏi gì thêm.

Tối đến, hai người ra một nhà hàng Trung Hoa gần nơi ở—Phó Diên Thăng vừa mới sang, dĩ nhiên Thích Tự sẽ không nhẫn tâm bắt đối phương xuống bếp nấu cơm cho mình luôn.

Trong bữa cơm, hai người lại nói một chút về chuyện liên quan đến bộ phát triển công nghệ của Tư Nguyên.

Thích Tự đã tranh thủ xem qua thông tin về nhân sự của team trong lúc Phó Diên Thăng đi năm—ngoài Diệp Khâm Như, Phó Diên Thăng đã kịp tuyển giúp hẳn thêm ba người khác trước khi sang đây, một chuyên gia quản lí rủi ro và hai phân tích viên cao cấp, cộng thêm Ngô Song thì tổng cộng đã có năm người, bốn nam một nữ.

Chẳng qua, Thích Tự vẫn chưa hết tò mò về lời nhận xét mà Phó Diên Thăng dành cho Diệp Khâm Như.

Phó Diên Thăng nói: "Cái Diệp Khâm Như muốn là một sân chơi để bộc lộ khả năng và khát vọng của bản thân, trong khi trước đây ở NanRi Tech, tranh đấu trên tầng lãnh đạo quá phức tạp, anh ta lại ý kiến quá nhiều, cho nên mang danh CEO công ti con nhưng thực chất chỉ là hình nộm mà công ti lợi dụng để marketing, có tiếng mà chẳng có miếng... Đường đường là một giám đốc, mà quyền lực thực tế còn chẳng bằng thư kí tổng của một quản lí cùng cấp, cảm thấy bất bình cũng đúng thôi."

Thích Tự nhớ lại lời nói của đối phương khi bọn họ gặp mặt tại Yến Thành, bấy giờ mới hiểu ra: "Chẳng trách anh ta lại đăng status kiểu "thieu rui lí tưởng cuộc đời", rồi còn bảo muốn ra riêng..."

Phó Diên Thăng: "Nhưng trong bữa cơm hôm ấy tôi cũng nói rồi, kể cả anh ta có tài hoa đến nhường nào đi chẳng nữa, không có vốn liếng mà muốn gây dựng sự nghiệp từ hai bàn tay trắng vẫn là điều không tưởng, trong khi vừa vặn là Tư Nguyên có thể cho anh ta một chỗ chống lưng. Chỉ cần đến Tư Nguyên, anh ta sẽ trở thành cốt cán của team, trước mắt còn có thể đưa ra một số quyết sách thay cậu, chưa kể ba cậu với Tư Lại chủ yếu muốn dùng công ti công nghệ này để bồi dưỡng thế hệ sau, cho nên tranh đấu tầng lãnh đạo cũng chưa căng như ở NanRi."

Thích Tự nghĩ nghĩ, nói: "Nhưng mà sau này, công ti công nghệ ấy cũng có phải do người của tôi định đoạt đâu, còn bên Tư Trạch nữa mà?"

Phó Diên Thăng gật gù tán thưởng Thích Tự vì đã biết nhìn nhận sự việc sâu sắc hơn: "Không sai, hiện tại công tác này vẫn đang được tiến hành dưới danh nghĩa toàn tập đoàn Tư Nguyên, nhưng tương lai ai có quyền hơn với công ti công nghệ này thì chưa chắc, bởi kết cấu quyền cổ đông có thể thay đổi bất kì lúc nào trong giai đoạn hình thành, ví như trường hợp Tư Thị rót thêm vốn vào để đoạt được tiếng nói giá trị nhất chẳng hạn."

Nói như vậy, nếu vụ điều tra MeiWei của Thích Tự là cuộc đối đầu giữa cổ đông và ban lãnh đạo công ti, thì tiếp theo đây sẽ là phân tranh giữa các cổ đông với nhau.

Thích Tự hỏi: "Anh có nói những điều này cho Diệp Khâm Như chứ?"

Phó Diên Thăng: "Tất nhiên, trước khi tới hẳn phải tìm hiểu rõ về tập đoàn chứ, công sở cũng như quan trường thôi, tránh làm sao được chuyện này. Tôi chỉ có thể bảo anh ta là tranh đấu tầng lãnh đạo ở Tư Nguyên vẫn tương đối dễ thở, mà Diệp Khâm Như cũng không ngây thơ cho rằng chỗ chúng ta lí tưởng như tiên đảo."

Thích Tự: "Biết vậy mà anh ta vẫn chấp nhận?"

Phó Diên Thăng nói: "Ừm, tại tôi có nói, cậu sẽ nghiêm túc cân nhắc tất cả ý kiến và tận lực ủng hộ mọi quyết sách hợp lí mà anh ta đưa ra, cho anh ta một môi trường tự do nhất có thể."

Thích Tự cười: "Nói hay vậy luôn?"

Phó Diên Thăng nhướn mày: "Tôi cũng chỉ ăn ngay nói thật thôi mà, anh ta là thạc sĩ ngành quản lí tốt nghiệp từ đại học H danh giá, có cả thâm niên lẫn ý tưởng và khát vọng. Trong khi đó, cậu mới chỉ là sinh viên năm ba, không nghe thì chẳng nhẽ còn định xắn tay chỉ đạo? Diệp Khâm Như đâu có ngốc, anh ta biết là hiện tại cậu chỉ có thể đi theo định hướng của mình đấy..."

Thích Tự giật giật khoe miệng, tức đến thiếu điều học máu.

Phó Diên Thăng: "Nhưng cứ yên tâm, tôi sẽ trông chừng giúp cậu, không cho anh ta thả phanh đâu mà lo."

Thích Tự: "..."

"À." Phó Diên Thăng hỏi, "Thế còn chuyện đổi người kết nối bên mình với Tư Trạch thành Tổng Phổ Tâm thì sao, cậu đặt vấn đề với anh ta chưa?"

Thích Tự gật đầu: "Có nói rồi, nhưng Tư Trạch từ chối."

Phó Diên Thăng ngạc nhiên: "Từ chối?"

Chuyện này Thích Tự đã làm từ trước khi xuất viện trong nước, lần ấy hẳn gọi cho Tư Trạch để cảm ơn chuyện cử Tổng Phổ Tâm đến thăm mình.

Thái độ của Tư Trạch trên điện thoại vẫn ôn hòa, nhưng nghe Thích Tự hỏi về vấn đề kia thì từ chối ngay lập tức.

Thích Tự: "Anh ta bảo anh Tổng chỉ được làm trợ lí sinh hoạt cá nhân thôi, ngoài anh Tổng thì muốn đổi ai cũng được."

Phó Diên Thăng nhìn có vẻ ngờ vực, mà chính Thích Tự cũng thấy quái lạ, có điều nhân sự là của người ta, hẳn lại không tiện xen vào.

Ăn cơm xong, Thích Tự dẫn Phó Diên Thăng đi dạo quanh khu, hai người còn vào siêu thị mua ít đồ ăn thức uống và một vài vật dụng cá nhân mà Phó Diên Thăng sẽ cần hàng ngày.

Chỉ là bất kể đi ăn hay đi chợ, đến lúc thanh toán, Phó Diên Thăng cứ định rút ví ra trả thì Thích Tự đã tranh quẹt thẻ trước.

Thấy Phó Diên Thăng khó hiểu, hẳn còn cố ý giải thích một câu: "Từ giờ anh theo tôi rồi, ra ngoài cũng không cần mang ví đâu, muốn gì tôi đều sẽ

mua cho anh."

Phó Diên Thăng: "..."

Thích Tự: "Sao còn nhìn tôi?"

Phó Diên Thăng lắc đầu, buồn cười cất ví đi rồi nói: "Không có gì."

Đi bộ về đến nhà, Phó Diên Thăng bảo Thích Tự nói qua về chương trình học và giáo án kì này của hắn ở Stafford, tận tụy bắt tay vào chuẩn bị cho công việc gia sư của mình.

Thích Tự vừa bật máy tính vừa hỏi: "Anh không cần nghỉ ngơi điều chỉnh lại đồng hồ sinh học à?"

Phó Diên Thăng: "Chiều vừa nghỉ rồi mà?"

Mở web trường xong, Thích Tự đăng nhập vào tài khoản của mình rồi nói: "Tóm tắt chương trình và tài liệu cho chuyên ngành của tôi đều có ở trên mạng, anh thích đọc online thì đọc, hoặc in ra cũng được."

Trong thư phòng, Thích Tự đã trang bị đầy đủ từ monitor cho đến máy in laser và máy chiếu theo yêu cầu của Phó Diên Thăng.

"Được rồi, để tôi xem thế nào." Phó Diên Thăng ngồi xuống, cầm lấy chuột rồi nhanh chóng vào trạng thái tập trung.

Thích Tự nhìn dáng vẻ chuyên chú của người kia không chớp mắt, lại rung động tràn tim, không nhìn được mà tiến lên hôn một cái, đồng thời nhắm tính trong bụng, 56 lần.

Phó Diên Thăng không để ý nói: "Cậu cứ ra kia chơi lát đi, bao giờ xem xong tôi sẽ nói lại với cậu."

Thích Tự: "...???"

Do tối qua mất ngủ, hôm nay chưa đến 10h là Thích Tự đã mệt bã người.

Trong khi đó, Phó Diên Thăng vừa ngủ bù chiều nay, lại không jetlag mấy, lúc này vẫn đang nhiệt huyết tìm hiểu về các lớp học của hãn để soạn thành đại cương.

Thích Tự rửa mặt xong lại lững thững đến thư phòng, khoanh tay nói: "Tôi đi ngủ đây..."

Phó Diên Thăng chỉ lơ đãng ừ một tiếng, rồi lại cầm cúi viết gì đó lên tờ giấy A4, giống như vốn dĩ chả hiểu Thích Tự vừa nói cái gì.

Đứng trước "cảnh đẹp ý vui" này, không hiểu sao Thích Tự lại cảm thấy có phần... khó chịu.

Hãn bước vào, đến bên cạnh Phó Diên Thăng, hơi nghiêng người ôm đầu đối phương quay về phía mình, hôn xuống một cái.

Phó Diên Thăng khựng lại toàn thân, lúc này mới dời sự chú ý từ những tài liệu kia sang thanh niên trước mắt.

Vấn đề là Phó Diên Thăng đang ngồi, lại bị tay vịn ghế cản trở, cho nên không thể làm gì hơn ngoài bị động tiếp nhận nụ hôn của Thích Tự...

Thích Tự chuyên chú hôn Phó Diên Thăng đến cả phút, vui vẻ hưởng thụ là chủ yếu.

Đến khi tách ra, hãn còn mỗ lên môi Phó Diên Thăng một cái như chuồn chuồn lướt nước, nhắm một lần "54" trong bụng rồi mới đứng thẳng dậy, vỗ vỗ vai Phó Diên Thăng: "Anh làm tiếp đi, tôi đi ngủ trước đây, ngủ ngon."

Phó Diên Thăng: "..."

Ra khỏi thư phòng, Thích Tự ung dung thỏa mãn về phòng mình, mở đèn nhỏ đầu giường lên chuẩn bị ngủ.

Kết quả vừa nằm xuống mấy giây đã nghe đánh "cạch" một tiếng—cửa phòng bị mở ra, Thích Tự hơi nhồm người dậy, trông thấy Phó Diên Thăng đứng đó mà sửng sốt: "Làm gì đấy?"

Người kia chậm rãi đi đến giường hăn, ngồi xuống, chống một tay cạnh Thích Tự, ngữ khí sặc mùi nguy hiểm: "Làm gì? Tôi mới phải hỏi rốt cục là cậu đang muốn làm gì đấy! Hết mua đồ lót, mua quần áo đôi, bày đủ loại đồ đôi trong nhà, rồi lại còn ve vãn trêu chọc tôi..." Hăn vừa nói, tay kia cũng đè lại bả vai Thích Tự ép hăn nằm xuống, rướn người chồm lên trên, "Cậu thật sự cho rằng tôi không dám làm gì cậu à?"

*****

<Epilogue>

Thích Tự: "Chỉ cần đi theo tôi, muốn gì tôi đều sẽ mua cho anh."

Phó Diên Thăng: "Mình được bao nuôi thật đấy à? Thôi vậy, bạn trai vui là được..."

-

vtrans by xiandzg

T/N: Các bác ơi tình hình là mình chưa kịp xây Wordpress, mấy chương tới có bản nhạ cảm nhưng chỉ hơn bản chính quy một xíuuuuu thôi nên mình cứ đăng tạm ở đây nhé x_x Baoh xây xong nhà mình sẽ sửa lại và dẫn link ứng với từng chương sau, hi vọng là không bác nào report... Mình chưa back up từ chương hai mấy rồi, giờ mà bay là bay luôn á T__T

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẤU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 85: Gia Sư Full-Time

Cảm giác nguy cơ khiến cả người Thích Tự cứng đờ, hấn trở tay nắm lấy cổ tay Phó Diên Thăng, chất vấn: "Tôi không cho anh đụng vào bao giờ?"

"Cậu biết ý tôi là gì mà?" Phó Diên Thăng chống lên lồng ngực Thích Tự, nhìn xuống từ trên cao, "Cứ chỉ hôn như vừa rồi, thì bao giờ cậu mới hết được cái nợ năm mươi mấy cái? Hmm? Chi bằng để đêm nay tôi giúp cậu xóa nợ..."

Nói đoạn, người kia cúi đầu hôn lên môi hấn, rồi lại lướt dọc theo đường cằm, tiếp tục xuống dưới, vùi mặt vào cổ Thích Tự.

"Phó... Diên Thăng...!" Thích Tự bị ép ngẩng đầu lên, như cá rời nước, ngữ khí từ chối cũng bị biến đổi theo.

Phó Diên Thăng vừa hôn mút tại yết hầu, vừa vén áo hấn lên thả tay chu du.

"...!" Thích Tự vô thức đẩy đầu hấn ra, nhưng chưa gì tay đã bị đối phương đè sang một bên.

"Còn thiếu bao nhiêu nhĩ? 50?" Lầm bầm xong, Phó Diên Thăng lại cúi xuống, ngậm lấy đầu ngực bên trái của hấn.

"Uhhh..." Hành động này của đối phương lập tức rút cạn khí lực của Thích Tự, thân không kìm được mà cong lên, không ngờ lại khiến đối phương ngậm vào càng sâu.

Phó Diên Thăng nấn ná lại đó một hồi, vừa hôn vừa động tình vuốt ve... từ eo cho đến dọc cơ bụng, không một chỗ nào bị bỏ qua.

Thích Tự cảm giác như thần kinh khoái cảm của mình đang bị kích thích trực tiếp, cả người rơi vào trạng thái mất khống chế, nói không sướng là giả, nhưng khó tiếp nhận cũng là thật...

Có điều hẳn không muốn bản thân cứ tỏ ra đã nghiệm còn ngại mãi, bèn vô thức điều chỉnh tâm tính, rắng thuyết phục bản thân rằng Phó Diên Thăng đơn giản là đang "phục vụ" mình...

Nhận thấy thanh niên này rất cục cựa cũng thả lỏng, Phó Diên Thăng lại thăm dò thân thể đối phương ngày một bạo.

Không biết qua bao lâu, Thích Tự mới mơ hồ nghe thấy người kia thăm thì: "45..."

Sau đó lại tiếp tục đổi bên.

"..."

WTF, thế này thì bao giờ mới xong!?

Theo từng nụ hôn của người kia, Thích Tự thấy ý chí mình đang dần tán loạn, đổi mặt một hồi, bộ phận nào đó tất nhiên cũng bắt đầu có phản ứng.

Phó Diên Thăng đương nhiên sẽ không lơ đi, thấp giọng cười một tiếng rồi áp tay vào vị trí kia. Thích Tự giật nảy mình, một lần nữa đẩy đầu đối phương: "Không được...!"

"Không được? Chẳng lẽ cậu cứ để nó sừng sững thế cả đêm?" Phó Diên Thăng cười nhẹ, rướn người lên thấp giọng dụ dỗ bên tai hẳn, "Ngoan... Tôi dùng tay giúp cậu, nộ hôn coi như xí xóa, ok không?"

"..."

Đang còn thất thần, Thích Tự đã cảm thấy năm ngón tay ấm áp của Phó Diên Thăng luồn vào bên trong.

Hắn há miệng thở dốc, không biết là không thể chấp nhận bản thân như thế này, hay là không dám đối mặt với thực tế, mà vô thức giơ tay che đi hai mắt.

Thích Tự cảm giác như mình đang ở trong một quả quýt, ánh sáng lọt vào từ bên ngoài, cả thế giới xung quanh đỏ rực, nhưng lại chẳng thể thấy gì ngoại trừ một dòng tê dại thấm thấu qua da thịt, khiến trong hắn không ngừng run rẩy...

Một khắc cuối cùng, trước mắt hắn như lóe lên cả chùm pháo bông lấp lánh, khiến Thích Tự đầu choáng mắt hoa, không nhắc nổi mí mắt.

Hắn lơ mơ nghe thấy người kia thấp giọng cười khẽ bên tai, hỏi hắn "Thoải mái không?", còn rút giấy dụn dụn lau sạch cho mình.

Thích Tự hơi nhếch miệng, ánh mắt mê man, há miệng thở dốc, không thể đáp lại dù chỉ một lời.

Hắn không biết mình đã chìm vào giấc ngủ thế nào, chỉ nhớ rõ trước khi thiếp đi, hình như Phó Diên Thăng vẫn đang ôm lấy hắn, sau đó còn thăm thì gì đó bên tai.

Sáng hôm sau tỉnh lại, đối phương đã không còn ở bên.

Nhớ tới chuyện xảy ra tối qua, Thích Tự bồi hồi tìm lại dư vị đến ngây ngốc trên giường vài giây, vô thức đưa tay che lại khuôn mặt đã nóng bừng.

Hắn hít sâu một hơi rồi đứng dậy vào phòng tắm, cởi áo ngủ mới thấy lồng ngực và vùng cổ mình trong gương cũng chi chít dấu hôn đỏ ửng, lại không khỏi nao nao, chỉ biết phun ra một tiếng chửi thề.

Thích Tự nhanh chóng đi tắm rửa, mặc vào chiếc áo sơ mi, cài đến tận khuy áo trên cùng mới vất vả che đi được vết tích trên cổ.

8h sáng, Thích Tự tới trước cửa phòng Phó Diên Thăng, do dự một lát rồi yên lặng hé ra một khe đủ nhòm vào, chỉ thấy người kia vẫn đang say ngủ trên giường.

Hắn không quấy rầy đối phương, bảo Vương Mạnh đưa mình đi học luôn.

Trên đường nhớ ra, hắn nói với Vương Mạnh: "Lát nữa anh qua TangXin mua ít đồ ăn sáng rồi mang đến nhà tôi nhé."

TangXin là một nhà hàng Quảng Đông của địa phương, làm đồ ăn HongKong tương đối ổn, mấy năm trước mà không có lớp sáng, Thích Tự cũng thường xuyên ghé qua uống trà sớm.

Wang Mạnh hỏi: "Cho cậu Phó sao?"

Thích Tự: "Ừm..."

Ban ngày, Thích Tự và Phó Diên Thăng vẫn trò chuyện vài câu qua Wechat, kể mình đang làm gì, cả hai cũng đều ăn ý không gợi lại chuyện tối qua.

Nhưng sau chuyện ấy, Thích Tự biết bản thân đã sinh ra thay đổi.

Trước đó hắn vẫn luôn không muốn nhận mình là gay, xác định thích Phó Diên Thăng xong cũng chỉ coi đây là một tình yêu tinh thần kiểu Platonic.

Theo bản năng, Thích Tự có thái độ kháng cự với bất kì loại quan hệ nào khác với Phó Diên Thăng ngoài ôm và hôn. Đơn giản vì hắn cảm thấy như vậy rất hờ hênh, không tự nhiên.

Nhưng khi được Phó Diên Thăng giúp đưa lên đỉnh tối qua, Thích Tự không chỉ thấy thỏa mãn về mặt thể xác, mà còn cảm thấy khủng hoảng và bất lực rõ rệt... Xúc động quẩn hẩn vào vòng xoáy, dẫn tới một thế giới vô thức.

Về sau, hẩn mới lơ mờ nhớ ra Phó Diên Thăng đã thì thầm với mình điều gì.

Đối phương nói: "Ngốc ạ, có gì mà phải ngượng ngùng như thế?"

Lại nói: "Đừng sợ, không sao đâu..."

Nghe được những lời trấn an của Phó Diên Thăng, rốt cục Thích Tự cũng giao ra bộ phận nào đó của mình cho đối phương trong thế giới kia.

Hồi sáng mới dậy còn cảm thấy hơi mất tự nhiên vì chuyện tối qua, nhưng hiện tại, Thích Tự nhận ra mình đã dỡ bỏ được rào cản tâm lí của trước đây.

Hẩn tiếp nhận thay đổi ở mình rất tự nhiên, đồng thời cũng phát hiện mình cần phải thích ứng với một loại tình cảm hoàn toàn mới.

*

Chiều tối về nhà, Thích Tự dừng lại trước cửa lớn, hít sâu một hơi, điều chỉnh cảm xúc xong xuôi rồi mới quẹt thẻ bước vào.

Phòng khách trống không, chỉ truyền ra tiếng đánh máy lạch cạch từ thư phòng.

Thích Tự đi đến cửa thư phòng, không khỏi sửng sốt với cảnh tượng bên trong—mặt đất phủ đầy giấy tờ, gần như không còn chỗ đi lại.

Phó Diên Thăng quỳ một gối trên đất, tay cầm chồng tài liệu vừa in, thoáng nhìn thấy đôi chân dài của Thích Tự trước cửa phòng mới ngẩng lên

một chút: "Về rồi đấy à?"

"Anh đang làm gì vậy?" Thích Tự tò mò hỏi.

"Soạn lại giáo án cho cậu." Phó Diên Thăng nhìn lướt qua bảng biểu bên cạnh, hỏi, "Hôm nay cậu học lớp gì đấy? Kinh tế Mạng à?"

"Ừm, cả Thương mại Quốc tế nữa." Thích Tự ngồi xổm xuống, trông thấy một chồng tài liệu ghi "Tài liệu giảng dạy nội bộ thuộc về học viện Kinh doanh đại học H", lật tiếp còn có của đại học W, đại học L... tất cả đều là giáo trình mật của top 10 học viện Kinh doanh trên toàn cầu.

Thích Tự kinh ngạc hỏi: "Anh làm thế nào có được những tài liệu này vậy?"

"Tất nhiên tôi phải có cách của tôi." Phó Diên Thăng vừa sắp xếp tài liệu vừa nói, "Cậu có chơi với bạn học nào ở trường không?"

Thích Tự: "Để làm gì?"

Phó Diên Thăng rút ra một tờ giấy đưa hẳn: "Để tiết kiệm thời gian, từ giờ cậu không cần đi học mấy tiết này đâu, nhờ bạn hoặc trả tiền cho người ta ghi âm hộ rồi nghe sau cũng được."

Trông thấy phần lớn chương trình học của mình đều được liệt kê trong tờ giấy kia, Thích Tự không khỏi sửng sốt: "Anh bảo tôi cúp hết tất cả các môn này ấy hả?"

"Ừ." Phó Diên Thăng nói như đương nhiên, "Chờ tháng sau Diệp Khâm Như đến Tư Nguyên rồi, chúng ta còn phải về nước một chuyến để khảo sát một vài công ti công nghệ nữa, cậu sẽ không có nhiều thời gian học theo tốc độ trên trường đâu..."

Thích Tự nhìn đồng tài liệu la liệt nếu chồng lên chắc cũng phải 20cm kia, khó tin hỏi lại: "Anh đã bảo tôi cúp môn, lại còn tìm thêm ngàn này tài liệu bổ sung, tôi học kịp sao được?"

Phó Diên Thăng không buồn ngẩng lên nói: "Cậu không tin tưởng tôi thế cơ à?"

"...Hả?" Thích Tự vẫn chưa hiểu gì.

Phó Diên Thăng: "Học phí cậu trả cho Stafford mỗi năm là bao nhiêu? Ba trăm ngàn?"

Thích Tự: "Khoảng đấy."

Phó Diên Thăng: "Vậy cậu biết ba trăm ngàn này tiêu vào đâu không?"

Thích Tự: "Kiến thức?"

Phó Diên Thăng cười cười: "Lí do mà phần đông mọi người cố gắng thi đậu trường danh giá, đầu tiên là vì cấp bậc tấm bằng, bằng của trường top hiển nhiên đã là một bước đệm cho các sinh viên khi ra trường; thứ hai là quan hệ, quan hệ chính là tài nguyên; cuối cùng mới là kiến thức..." Hắn phe phẩy tài liệu trên tay, nói, "Hai cái đầu không có tác dụng gì với con nhà tư bản như cậu, bởi vì chính cậu đã là tài nguyên đối với người khác."

Thích Tự nghe vậy càng mông lung, chuyện này thì liên quan gì đến học phí của hắn?

Phó Diên Thăng lại hỏi tiếp: "Bình thường các giáo sư dạy cậu những gì trên lớp?"

Thích Tự nghĩ nghĩ: "Thì là ít kiến thức kinh tế, mấy câu chuyện thương nghiệp và nguồn gốc của một vài lí thuyết thôi."

"Thế thì đúng rồi." Phó Diên Thăng vừa làm vừa chậm rãi giải thích, "Bộ não của con người không tiếp thu bằng trí nhớ, mà bằng quy luật tổng kết—quy luật tổng kết có hai phương pháp, một là tự thể nghiệm, hai là nghe kể, cho nên giáo sư giỏi sẽ thường dành thời gian lên lớp để chia sẻ về các câu chuyện thương nghiệp chân thực và thú vị... Ngoài nghe giảng thì bọn cậu còn có bài tập nhóm nữa mà phải không?"

Thích Tụ: "Ừm."

"Hoạt động nhóm thực chất chính là luyện đọc sách, tự học và làm báo cáo dưới sự chỉ dẫn của giáo viên, chứ chưa chắc đã nhận được bao nhiêu kiến thức từ họ." Phó Diên Thăng nhanh chóng hoàn tất việc sắp xếp tài liệu, bấy giờ mới ngẩng lên đối mắt với Thích Tụ, "Trong ba trăm ngàn mà cậu trả cho Stafford mỗi năm, chưa đến 1/5 là dành để mua kiến thức, nhưng cậu đã tốn thêm năm trăm ngàn để mời tôi về dạy mà lại cảm thấy chỉ lên lớp mới theo kịp, thì chẳng phải là năm trăm ngàn thuê tôi công cốc à?"

Thích Tụ: "..."

Vòng vo một hồi, Thích Tụ rốt cục cũng nghe hiểu, thì ra là người này đang khoe khoang...

"Trước mắt chúng ta phải lên kế hoạch cái đã, tuần này học hết Kinh tế Mạng, với một ít Phân tích Đầu tư chứng khoán nữa, khả năng là cậu sẽ cần đến những kiến thức này cho chuyển về nước tháng sau đây." Phó Diên Thăng gõ gõ mặt bàn làm việc, nói với Thích Tụ, "Được rồi, đừng có ngây ngốc nhìn tôi nữa, vào học thôi."

Thích Tụ: "..."

Trước đây mà bị Phó Diên Thăng chê ngốc kiêu gì hãnh cũng giận, nhưng hiện tại chỉ bình thản hỏi lại: "Luôn bây giờ hả?"

Phó Diên Thăng: "Đương nhiên, tôi đã bảo phải tranh thủ thời gian rồi mà."

Thích Tự ra bàn ngồi xuống, do chiều vừa lên lớp, chỉ đọc vài dòng tư liệu là hẳn đã vào nhập tâm theo sự dẫn dắt của Phó Diên Thăng.

Kèm học 1:1 rất khác với giảng dạy trên trường, chưa kể so với hình thức gia sư online như năm ngoái, đối mặt nghe Phó Diên Thăng giảng bài và giải đáp thắc mắc bất cứ lúc nào như hiện tại khiến trải nghiệm học tập của Thích Tự cũng dồi dào hẳn.

Một "tiết" này kéo từ 5 giờ đến 7 rưỡi, đến khi Thích Tự thấy bụng hơi đói đói, hai người mới cùng nhau xuống nhà đi ăn tối.

Thích Tự chọn một nhà hàng Tây Ban Nha, còn đặc biệt gọi hai chén vang đỏ.

Thịt rượu lên rồi, Thích Tự mới nhớ ra hỏi: "Thầy Phó, anh lớn hơn tôi có 7 tuổi mà sao hiểu biết nhiều quá vậy?"

Phó Diên Thăng: "Ý cậu là về chuyên môn?"

"Không chỉ vậy." Thích Tự nhẹ tay đung đưa li rượu trong tay, nói, "Như lần trước nói chuyện với Diệp tổng về rượu vang chẳng hạn, tôi nghe mà còn tưởng anh là chuyên gia về vang đỏ luôn đấy, kiến thức ấy thì có liên quan gì tới chuyên môn của chúng ta đâu?"

Phó Diên Thăng: "Kiến thức về rượu cũng là tôi được người ta chỉ cho khi đi xã giao, rồi về tự mình tìm hiểu thêm thôi."

Thích Tự: "Chỉ có vậy mà anh tiếp thu được hết? Nhưng từ nhỏ tôi cũng theo ba đi nhiều nơi, nhìn không ít thứ mà chưa chắc đã nhớ hay áp dụng được mấy."

Phó Diên Thăng: "Thế thì có thể là do cậu chưa hình thành được hệ thống sắp xếp kiến thức hiệu quả, ví dụ như thưởng rượu thưởng đồ ăn thuộc về thưởng thức xã giao trong hệ thống của tôi, kinh doanh và quảng cáo rượu thì nằm trong phạm trù kinh tế học, đổi thành bất kì sản phẩm nào khác cũng vậy... Bao giờ cậu hoàn thành xong hệ thống của mình, thì tất cả thông tin tiếp xúc hàng ngày sẽ không ngừng hoàn thiện và tích hợp vào hệ thống ấy..."

Hắn đang nói, thấy Thích Tự lại dùng ánh mắt si ngốc kia nhìn mình thì không khỏi buồn cười: "Đã bảo cậu phải kiểm soát một chút đi mà, sao lại nhìn tôi như thế nữa rồi?"

Thích Tự chậm rãi nhấp một ngụm rượu, ngón tay thon dài gõ nhẹ lên li thủy tinh, hỏi ngược lại: "Anh không thích à?"

Nhìn bờ môi thắm ướt rượu đỏ của đối phương, Phó Diên Thăng có chút trật nhịp, cố ý nói: "Cậu mà chủ động hơn trong chuyện "kia" thì tôi còn thích hơn."

Thích Tự hơi rũ mắt, giống như đang suy nghĩ gì đó.

Phó Diên Thăng cười cười, đang định trêu tiếp thì Thích Tự đã nhìn lên, nghiêm túc hỏi: "Vậy hay, tối ngủ chung đi?"

Phó Diên Thăng: "..."

*****

<Epilogue>

Phó Diên Thăng dùng tay cho Thích Tự biết mùi khoái lạc là thế nào.

Sau đó đùa giỡn: "Sao không nói gì? Choáng rồi à?"

Thích Tự [đờ đẫn]—Hệ thống đang thăng cấp.

Phó Diên Thăng: "Ôi chao bà xã ngây thơ đáng yêu hết sảy..."

Ngày hôm sau.

Thích Tự đã-thăng-cấp: "Ngủ chung đi?"

Phó Diên Thăng: "??"

-

vtrans by xiandzg

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẤU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 86: Có Qua Có Lại

Đêm đó hai người làm xong chính sự, Phó Diên Thăng cũng sang phòng Thích Tự theo lời mời của hẳn.

Lúc ấy Thích Tự đang dựa vào đầu giường đọc tin, thấy Phó Diên Thăng rửa mặt xong đi vào thì bỏ iPad qua tủ đầu giường, bình tĩnh dịch sang một nửa phần giường.

Phó Diên Thăng đi đến bên giường thấp giọng hỏi: "Sao hôm nay chủ động thế? Nghĩ thông suốt rồi à? Hay là thử một lần tối qua thích quá..."

Còn chưa kịp nói xong, miệng đã bị người kia chặn lại.

Thích Tự vịn lên vai Phó Diên Thăng, vừa nghiêng người hôn, vừa chậm rãi kéo đối phương xuống giường, còn tiện tay tháo đi kính mắt của hẳn.

Sau một thoáng kinh ngạc, Phó Diên Thăng cũng nhanh chóng vào hứng theo sự dẫn dắt của Thích Tự, choàng tay ôm lấy vai đối phương đáp trả nụ hôn.

Nụ hôn qua đi, Thích Tự trở tay tắt đèn trần, chỉ để một bóng đèn ngủ ấm áp nho nhỏ ở đầu giường, hai người lại đưa mắt nhìn nhau.

Không ai nói một lời, cứ thế lại gần một lần nữa, để môi lưỡi quấn quýt lấy nhau.

Thích Tự nhắm mắt lại hưởng thụ, bất giác đã bị đối phương đè xuống giường. Hẳn cũng không phản kháng, chỉ tự nhiên vòng tay ra sau lưng Phó

Diên Thăng, lặn vào bên trong áo ngủ, vuốt ve tấm lưng rộng rãi và vùng eo đối phương...

Phó Diên Thăng hơi giật mình, động tác liếm mút dần trở nên thô bạo cho thấy sự kích động của hắn lúc này.

Hai người cứ thế triền miên qua lại cả mười phút, đến khi không khí đã nhuộm màu tình dục, Phó Diên Thăng mới hỗn hển khiêu khích xuống thân thể Thích Tự một chút, để đối phương cảm nhận được độ cứng bên dưới của mình.

"...Gì đây? Sao lại quyến rũ tôi thế này?" Hắn nói với giọng trầm khàn, "Muốn bị làm rồi à?"

Mấy chữ cuối cùng để lộ rõ bản tính lưu manh của người kia, nhưng Thích Tự nghe xong cũng không có thẹn quá hóa giận.

Lời nói tuy lỗ mãng, nhưng nhìn gương mặt điển trai dịu dàng của đối phương, Thích Tự chỉ thấy trống ngực vang dội, cảm xúc dâng trào.

Thích Tự lấy sức nhồm dậy, đè lại Phó Diên Thăng, hơi rũ mắt hôn xuống, từ môi, dọc theo đường cằm, xuống đến yết hầu... giống như cách đối phương đã hôn hắn tối qua.

Phó Diên Thăng cũng ngẩn người trước loạt động tác này của Thích Tự, chờ đến khi tâm trí trở lại, Thích Tự đã đưa tay nắm lấy chỗ kia của hắn.

"Để tôi giúp anh..." Giọng nói của Thích Tự chưa bao giờ nhiễm đầy sắc tình đến vậy, một câu đơn giản đủ khiến Phó Diên Thăng mê mẩn.

Đang định thả lỏng hưởng thụ một chút, Thích Tự lại đột nhiên dùng sức trên tay, thiếu điều bóp cho hắn cong người vì đau.

Phó Diên Thăng thầm "fuck" một tiếng trong lòng, vội vàng giật tay Thích Tự khỏi chỗ kia, cố gắng giấu đi vẻ đau đớn trong giọng nói, muốn cười mà cười không nổi: "Cậu ra tay nặng như thế thì giúp gì chứ, muốn bóp chết tôi thì đúng hơn đấy..."

Thích Tự có vẻ lúng túng, im lặng một thoáng mới giải thích: "Xin lỗi, đây là lần đầu tiên tôi giúp người khác, không biết làm thế nào."

Phó Diên Thăng vừa bực mình vừa buồn cười nhìn đối phương, lại cầm tay hắn chậm rãi đặt lên thứ còn cứng ngắc của mình: "Làm theo tôi nói, cầm lấy, nhẹ thôi..."

Thích Tự: "..."

Phó Diên Thăng vừa cầm tay người kia tự vuốt mình, vừa hỏi lại: "Trước giờ cậu không tự làm cho mình à? Sao mà trắc trở vậy..."

Thích Tự chăm chú vào động tác trên tay, hồi lâu sau mới "ừ" một tiếng.

Phó Diên Thăng nghe vậy mà khựng tay, kinh ngạc nhìn Thích Tự vài giây, nét mặt cũng dần dịu lại.

Suốt sau đó, hắn vẫn luôn bao lấy tay Thích Tự, cho nên thực chất không phải Thích Tự giúp hắn, mà Phó Diên Thăng chỉ đang mượn tay Thích Tự vuốt cho mình thì đúng hơn.

Thích Tự cứ thỉnh thoảng lại nhìn lên Phó Diên Thăng, đối mặt với ánh mắt ham muốn xen lẫn âu yếm của người kia, hắn chỉ thấy trái tim thiếu điều nhảy ra khỏi lồng ngực...

Quá chực phút sau, Phó Diên Thăng mới thấp giọng bảo: "Giấy ăn."

...

Đợi đối phương tiết ra rồi, Thích Tự mới nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Phó Diên Thăng tự làm sạch xong, mới đưa tay kéo Thích Tự vào lồng ngực mình, thở dài nói: "Cảm ơn..."

Thích Tự: "Không cần cảm ơn, có qua có lại..."

Phó Diên Thăng không nhìn thấy biểu cảm của Thích Tự, chỉ có thể đưa tay xoa tóc hẳn, nói: "Thôi đi đại thiếu gia, thành ý của cậu thì tôi nhận được rồi, nhưng về sau không cần miễn cưỡng—"

Thích Tự chôn mặt vào hõm vai Phó Diên Thăng, trầm giọng nói: "Không miễn cưỡng."

Phó Diên Thăng bật cười: "Lại còn không miễn cưỡng? Vừa rồi cũng có dám nhìn tôi đâu."

Thích Tự: "..."

"Cậu cũng biết mà, đôi khi tôi chỉ chọc cậu thôi." Phó Diên Thăng hôn hôn tóc mai đối phương, nói, "Từ giờ cứ theo tiết điệu của cậu đi."

Cả hai cứ thế ôm nhau bình tĩnh lại. Từng nụ hôn, từng cái vuốt ve của đối phương đều khiến Thích Tự cảm thấy vô cùng ấm áp.

Hắn nhắm mắt một hồi, sau đó lại hỏi Phó Diên Thăng: "Tối qua anh giải quyết thế nào?"

Phó Diên Thăng: "Về phòng rồi vừa tắm vừa giải quyết."

Thích Tự: "Anh làm chuyện này nhiều lắm à?"

Phó Diên Thăng: "Trước khi gặp cậu thì không."

Thích Tự: "..."

Phó Diên Thăng dịch người một chút, lại nói: "Mà này, từ hôm qua tôi đã thấy giường cậu êm hơn giường tôi nằm là sao?"

Thích Tự cười nhẹ một tiếng: "Đệm của tôi đắt gấp đôi của anh chứ sao."

Phó Diên Thăng vỗ nhẹ lên mông hẳn, giả bộ cả giận nói: "Cậu được lắm, lại còn phân biệt đối xử à?"

Thích Tự né đi, dí lại gần sườn mặt Phó Diên Thăng, ghé tai hẳn như thủ thi: "Thế thì từ giờ anh cứ ngủ ở đây đi... Thầy Phó."

Phó Diên Thăng: "..."

*

Nghe lời Phó Diên Thăng, Thích Tự không tiếp tục đến trường mà nhờ bạn cùng lớp Vương Tuyên ghi âm lại bài giảng giúp mình—tuy bình thường không liên lạc mấy, nhưng đối mặt với ngoại hình điển trai của Thích Tự, Vương Tuyên không những không từ chối mà còn rất vui lòng hỗ trợ.

Đương nhiên, Thích Tự cũng không đi nhờ tay không—trước kia hẳn đã mơ hồ nhìn ra gia cảnh bình thường của Vương Tuyên, nên lần này bèn bày tỏ thành ý bằng một khoản thù lao cho cô.

Suốt nửa tháng sau đó, Thích Tự chỉ sinh hoạt với Phó Diên Thăng trong căn hộ nằm ở trung tâm thành phố của hai người.

Ban ngày, Thích Tự học theo chương trình chuyên ngành mà Phó Diên Thăng yêu cầu. Phó Diên Thăng dành một nửa thời gian ra giảng bài cho hẳn, còn lại đều để Thích Tự tự học, thi thoảng rảnh rỗi còn theo dõi cổ phiếu, quản lí tài sản hay thậm chí là nấu cơm cho hẳn.

Tối đến cùng nhau ngủ, hai người sẽ âu yếm, cũng sẽ hỗ trợ nhau giải quyết.

Từ sau hai đêm kia, Thích Tự cảm giác được không chỉ mình mình thay đổi, mà Phó Diên Thăng cũng có gì đó khác đi.

Đối phương không còn tùy ý trêu chọc hăn, cũng chưa từng nhắc lại về điều khoản bổ sung trong hợp đồng, tất nhiên thỉnh thoảng vẫn đùa hăn vài câu, nhưng đa phần là dịu dàng bao bọc. Nhất là khi làm chuyện kia, Phó Diên Thăng luôn luôn để ý đến cảm nhận của hăn, đôi khi chỉ giúp Thích Tự dễ chịu xong là dừng lại luôn.

Tất thảy đều giống như mong muốn của Thích Tự... Với sự đồng hành và chăm sóc chu đáo từ Phó Diên Thăng mỗi ngày, thời gian cũng thấm thoát trôi qua.

Chừng nửa tháng sau, hôm ấy Thích Tự đang thảo luận với Phó Diên Thăng về kiến thức phân tích chứng khoán thì nhận được điện thoại của Chương Thừa Tuyên.

"Thích Tự, tôi quay lại rồi..." Chương Thừa Tuyên nói từ đầu bên kia, "Nghe Vương Tuyên bảo cậu bận việc nên nửa tháng rồi không đến trường, cậu có đang ở thành phố P không?"

Thích Tự đáp: "Có."

Chương Thừa Tuyên: "Tốt quá, chúng ta gặp mặt đi, tôi có chút chuyện quan trọng muốn nói với cậu."

Quyết định địa điểm gặp mặt xong, Thích Tự dập máy rồi kể cho Phó Diên Thăng về cuộc hẹn với Chương Thừa Tuyên tối nay.

"Con riêng nhà họ Chương ấy hả?" Phó Diên Thăng vẫn nhớ người này, lật tài liệu nói, "Sao bây giờ cậu ta mới quay lại trường?"

Bấy giờ Thích Tự mới nhớ ra hẳn chưa từng kể cho Phó Diên Thăng về những gì Chương Thừa Tuyên từng tiết lộ cho mình. Nghe nói xong, Phó Diên Thăng cũng giật mình, ngẩng đầu nhìn Thích Tự: "Hẳn vừa gặp tai nạn hồi cuối tháng 8 sao?"

Thích Tự nói: "Chuyện này tôi cũng nghe một bạn học kể lại thôi, tại lúc ấy không liên lạc được với cậu ta, kế hoạch cho lớp Thực hành khởi nghiệp vẫn đang phải hoãn lại đây."

Phó Diên Thăng đóng tài liệu, như suy nghĩ gì đó rồi hỏi: "Cậu ta hẹn gặp cậu ở đâu?"

Thích Tự: "Một nhà hàng Ý gần trường học."

Phó Diên Thăng trầm ngâm nói: "Sao tôi có cảm giác chuyện này là lạ..."

Thích Tự hơi thảng thốt: "Anh cũng thấy thế?"

"Thời điểm cậu ta gặp tai nạn quá gần với lúc MeiWei xảy ra chuyện." Phó Diên Thăng nhìn về phía Thích Tự, nói, "Nhớ dẫn hai vệ sĩ của cậu đi theo trông chừng gần đó."

Thích Tự: "...Ừm."

Gần đến giờ hẹn với Chương Thừa Tuyên, Thích Tự đứng dậy đi thay quần áo, quay lại vẫn thấy Phó Diên Thăng đang đọc một cuốn sách chuyên ngành thay hẳn trong thư phòng—để tiết kiệm thời gian cho Thích Tự, Phó Diên Thăng sẽ đọc giúp một phần tài liệu, sau đó chắt lọc ra những gì tinh túy nhất đưa hẳn đọc.

Thích Tự đứng trước cửa thư phòng sửa lại khuy măng-sét, nói: "Tối anh tự ăn nhé?"

Phó Diên Thăng đang tập trung đọc, nghe vậy cũng không ngẩng lên, chỉ thuận miệng nói: "Nhớ gửi tôi địa chỉ nhà hàng, đừng quên cập nhật tình trạng an toàn với tôi trên Wechat nữa."

Chứng kiến quan tâm đối phương dành cho mình, Thích Tự lại xao động trong lòng, không nhịn được mà đi tới hôn một chút, dịu giọng nói: "Biết rồi, chờ tôi về."

Phó Diên Thăng đóng sách, buồn cười nói: "Được rồi, mau đi đi, càng ngày càng quẩn người."

Thích Tự: "..."

7h tối, Thích Tự đến nhà hàng, Chương Thừa Tuyên đã có mặt bên trong.

Thích Tự biết đối phương gặp tai nạn giao thông, nhưng không rõ bị thương nặng hay nhẹ, nay gặp mặt chỉ thấy Chương Thừa Tuyên vừa đen vừa gầy đi, trên trán còn xuất hiện thêm một vết sẹo mới.

Rõ ràng chỉ mới qua một kì nghỉ không gặp, vậy mà dường như đối phương đã bị bao trùm bởi một vẻ kiệt sức vì thặng trầm không nên có ở một sinh viên chút nào.

"Cậu không sao chứ?" Thích Tự hỏi.

Chương Thừa Tuyên âm đạm cười lên, tiếng nghe cũng chua chát: "Suýt nữa thì tôi đi đời rồi."

Thích Tự cau mày nói: "Rốt cục đã xảy ra chuyện gì? Sao cậu lại gặp tai nạn giao thông?"

Chương Thừa Tuyên cười cười đầy kì quái: "Cậu cho là tai nạn thật à?"

Thích Tự: "Không thì sao?"

Chương Thừa Tuyên ngừng lại một chút rồi nói: "Thích Tự, nếu tôi nói vụ việc của tôi có liên quan đến cậu thì cậu tin không?"

Thích Tự thoáng liếc thấy vệ sĩ tiến vào nơi khố mắt, giữ nguyên thái độ nói với Chương Thừa Tuyên: "Cậu nói thử xem."

Nắm tay đặt trên bàn ăn của Chương Thừa Tuyên hơi siết lại, chần chờ một lúc mới như hạ quyết tâm xong, chậm rãi nói: "Sau phát lên ở nước ngoài rồi trở lại thị trường trong nước, MeiWei cũng khiến Phi Á phải đối mặt với áp lực cạnh tranh vô cùng lớn. Từ bốn năm trước, bác hai với ba tôi đã bắt đầu lên mưu phá MeiWei, hai cha con họ Khâu chỉ là một trong các đường thâm nhập vào MeiWei, ngoài bọn hăn ra, trong Tư Nguyên cũng có gián điệp do nhà họ Chương cài vào, nhưng tôi không rõ là ai. Tôi vốn là một nhân vật chẳng đáng chú ý trong nhà, ban đầu cũng chẳng liên quan gì đến chuyện này, cho đến ba năm trước đậu vào Stafford, tình cờ bác hai cũng biết cậu nhắm đến trường này, cho nên mới xin bảo lưu cho tôi học muộn một năm để có cơ hội tiếp cận, giả làm bạn với cậu để moi thông tin về MeiWei và tập đoàn Tư Nguyên..."

Thích Tự ngắt lời hăn: "Cho nên việc bảo cậu đoán ra thân phận của tôi từ trang phục, là giả phải không?"

Chương Thừa Tuyên rũ mắt: "Ừm."

Thích Tự lại nói: "Cả năm ngoái, cậu không hề nhắc đến chuyện nhà họ Chương lợi dụng cha con Khâu Như Tùng đục khoét MeiWei, cho đến khi biết nghỉ hè năm nay tôi về nước thì mới nói ra quan hệ giữa Khâu Như Tùng và anh ba của cậu để lấy lòng? Cậu cũng khai với anh ba về chuyện tôi về nước phải không?"

Chương Thừa Tuyên siết chặt nắm tay, nói: "Xin lỗi."

Thích Tự khoanh tay đáp: "Không sao, vốn dĩ cậu cũng không cần kể cho tôi những chuyện này, tôi chỉ muốn xác nhận chút thôi, cậu nói tiếp đi."

Chương Thừa Tuyên ảo não nói: "Diễn biến về sau thì cậu cũng biết rồi, kế hoạch của bọn họ rất cục thất bại. Từ cuối tháng 8 thấy tin về bê bối của lãnh đạo MeiWei trên mạng, tôi đã định gọi cho cậu, vì tôi biết được một ít chứng cứ về giao dịch bí mật giữa Khâu Như Tùng và anh ba, lúc ấy tôi có ghi âm một đoạn tin nhắn Wechat rất dài để gửi cho cậu... nhưng không ngờ lại bị em gái con bác hai nghe được rồi lập tức kể lại cho ba. Biết tôi là kẻ phản bội đi mách nước cho cậu, bọn họ đã tìm người đánh đập, cướp điện thoại và còn nhốt tôi trong bệnh viện suốt một tháng. Lần này thả tôi đi cũng là để tiếp tục ẩn náu làm gián điệp bên cạnh cậu, đồng thời uy hiếp nếu tôi còn dám ăn cây táo rào cây sung thì sẽ không cho đi học nữa."

Thích Tự im lặng nhìn hẩn hồi lâu, nói: "Thế tại sao cậu còn kể cho tôi những chuyện này?"

Chương Thừa Tuyên ngẩng đầu, ánh mắt lộ ra vẻ căm thù: "Đã bị nhà đó coi chằng ra sao, việc gì tôi phải làm tay sai cho bọn họ nữa? Thích Tự, tôi đã tiếp xúc với cậu, biết cậu là người thông minh, tôi mới muốn đánh cược vào mắt nhìn người của mình một lần..."

Hẩn nhìn về phía Thích Tự, rút ra một chiếc USB từ túi quần, cầm trên tay như đang nắm lấy tia hi vọng cuối cùng.

"Trong này chứa một vài chứng cứ về những việc nhà họ Chương đã làm với MeiWei mà tôi thu thập được, có thể sẽ có ích để bên cậu đưa ra đòn phản kích. Tôi muốn dùng nó để bàn điều kiện với cậu."

Thích Tự: "Điều kiện gì?"

Chương Thừa Tuyên: "Tôi căm thù nhà họ Chương, nhưng hiện tại lại không thể không dựa vào bọn họ. Một khi đưa cho cậu thứ này, khả năng là tôi cũng không quay lại đó được nữa. Tôi hi vọng cậu có thể giúp tôi học xong đại học, đồng thời cho tôi vay một khoản tiền... Sức khỏe của mẹ tôi không được tốt, tôi không muốn bị bọn họ dùng tiền năm thóp, cho nên

muốn mượn cậu để lo cho mẹ trước. Tất nhiên sau khi tốt nghiệp và kiếm đủ, tôi sẽ trả lại toàn bộ cho cậu."

Nhìn vẻ liều mạng của Chương Thừa Tuyên, Thích Tự lại không khỏi sinh ra đồng cảm với đối phương.

Một thanh niên 20, tự lực thi đỗ vào trường đại học danh giá, vốn đã có thể sở hữu tiền đồ xán lạn, nhưng tiếc rằng lại sinh ra trong một gia đình đáng hận như thế—nếu những lời Chương Thừa Tuyên nói đều là sự thật, thì người này đúng là đáng thương tội nghiệp.

Đương nhiên còn rất đáng tôn trọng, vì không chọn tiếp tục dẫn mình vào vũng bùn của gia đình, mà tình nguyện đàm phán với đối thủ nhà họ Chương, chỉ riêng dũng khí ấy đã khiến Thích Tự vô cùng bội phục.

Hắn nghiêm túc nói: "Cho tôi một ngày để cân nhắc, được không?"

Chương Thừa Tuyên không kiêu cũng không nản, đáp: "Tất nhiên."

Thích Tự: "Ăn cơm đã, bữa này tôi mời."

Ăn xong, Thích Tự gọi thanh toán, Chương Thừa Tuyên cũng liếc thấy hai người đàn ông cách đó không xa lần lượt đứng dậy, vô thức hỏi: "Cậu biết hai người Trung Quốc kia không?"

Thích Tự giải thích: "Đấy là vệ sĩ của tôi."

Chương Thừa Tuyên: "..."

Đang định đứng dậy, Thích Tự lại nhận được điện thoại của Phó Diên Thăng.

Phó Diên Thăng: "Tôi tới đón, đang chờ cạnh xe cậu."

Hai người ra cửa, quả nhiên Thích Tự đã bắt gặp một bóng người quen thuộc ở đằng xa cạnh xe mình, trên tay còn kẹp thuốc, đang chậm rãi rít vào.

Chương Thừa Tuyên nhận ra chiếc Porsche của hắn, tất nhiên cũng trông thấy Phó Diên Thăng, lại tò mò hỏi: "Người kia cũng là vệ sĩ à?"

Thích Tự nắm tay trước môi, hắng giọng nói: "Đấy là lái xe."

Chương Thừa Tuyên nhìn nhìn Thích Tự, sau lại cúi đầu khó xử: "Tôi đã bảo với mấy người bác hai là cậu đi đâu cũng có người đi cùng bảo vệ, bên người còn cả một nhóm nhân tài nữa rồi mà... Hầy, không biết là bọn họ quá coi thường cậu hay quá coi trọng tôi, mà lại cho rằng mình tôi có thể giải quyết được cậu cơ đấy."

Thích Tự: "..."

Thích Tự thảng thốt nhớ lại tầm này năm ngoái, chính Chương Thừa Tuyên đã có vài suy đoán viễn vông về hắn, đâu ai ngờ một năm sau, tất cả những suy đoán ấy lại đều thành sự thật.

Hiện tại hắn không chỉ có vệ sĩ và gia sư bên cạnh, mà đúng là còn đang chiêu mộ một nhóm nhân tài ở trong nước thật...

*****

<Epilogue>

Thích Tự: "Từ giờ anh cứ ngủ ở đây cũng được."

Phó Diên Thăng: "Hồng rồi! Bà xã vừa ngây thơ vừa thèm khát chết tôi!"

Everyday lưỡng lự giữa đê cá ra thịt và bảo vệ phần tình thuần khiết này, lão Phó cũng tự bức mình thành chính nhân quân tử.

-

vtrans by xiandzg

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẤU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 87: Gián Điệp Ngược Lại

Sau khi tạm biệt Chương Thừa Tuyên, Thích Tự đi thẳng đến trước mặt Phó Diên Thăng, nói: "Sao anh lại tới đây?"

"Không yên tâm cho lắm." Phó Diên Thăng nhả ra một hơi thuốc, nhìn theo hướng Chương Thừa Tuyên rời đi, hỏi: "Là người kia à?"

Thích Tự ừ một tiếng, lại làm bộ hồ hững cười: "Vệ sĩ đi cùng rồi mà, có gì mà không yên tâm..."

Nói thì nói vậy, nhưng Thích Tự vẫn mừng như mở cờ trong bụng vì Phó Diên Thăng đã đến.

Thấy đối phương vẫn đang hút dở thuốc, hắn cũng không vội lên xe. Hai người tản bộ dọc phố một hồi, xe đã có Vương Mãnh lái theo sau.

Phó Diên Thăng: "Cậu ta nói gì với cậu?"

Thích Tự bèn kể lại toàn bộ những việc Chương Thừa Tuyên vừa nói với mình.

Nghe xong, Phó Diên Thăng hỏi: "Cậu nghĩ sao?"

Thích Tự trầm ngâm nói: "Tôi vẫn có phần hoài nghi lời nói của cậu ta..."

Thí dụ như việc Chương Thừa Tuyên kể mình đang cố gắng liên lạc với hắn thì bị em gái bắt được, trong khi Thích Tự chẳng hề nhận được cuộc điện thoại nào từ đối phương suốt cả hè trước đó—Làm sao có thể trùng

hợp như thế? Chẳng lẽ Chương Thừa Tuyên không biết liên lạc với đối thủ sau lưng người nhà là một việc nguy hiểm đến cỡ nào, để mà biết đường kín đáo một chút? Đây rõ ràng là điểm đáng ngờ.

Phó Diên Thăng vuốt cằm: "Nói thật, tôi cảm thấy ý đồ trở mặt với nhà họ Chương của cậu ta tương đối hoang đường, kể cả có là con riêng, cậu ta vẫn là đứa con riêng đã được nhà đó thừa nhận, trong khi hai người thân thiết đến đâu? Suy cho cùng cũng chỉ là bạn học mới quen một năm, dựa vào cái gì mà hãm lại tình nguyện vứt bỏ gia tộc để bắt tay với đối thủ?"

Nhớ lại bộ dạng tiêu tụy của Chương Thừa Tuyên, Thích Tự lại khẽ thở dài một hơi, nói: "Biết vậy, nhưng quả thật cậu ta cũng đã đả động tôi phần nào."

Chỉ mong có thể hoàn thành việc học, và chăm sóc tốt cho mẹ—là hai điểm khiến Thích Tự lung lay nhất, đầu tiên thể hiện Chương Thừa Tuyên là một người muốn dựa vào thực lực hơn là tài sản và giai cấp, thứ hai còn cho thấy lòng hiếu thảo ở hắn, nếu nhà họ Chương mà không khinh người quá đáng, thì có lẽ Chương Thừa Tuyên cũng chẳng đi đến nước này.

Phó Diên Thăng quay sang nhìn hắn: "Mềm lòng à?"

Thích Tự: "Không phải mềm lòng... nhưng kể cả không tồn tại những câu chuyện kia, cậu ta có trực tiếp cầm USB đến thương lượng thì tôi cũng không thấy những yêu cầu ấy quá đáng lắm."

"Đây là nếu như trong USB kia có tin mật hữu dụng cho MeiWei thật..." Phó Diên Thăng lại rít một hơi thuốc, nói, "Nhưng cậu có nghĩ đến trường hợp thông tin bên trong là giả không?"

Nghe Phó Diên Thăng nhắc nhở, Thích Tự mới nghĩ lại một chút: "Ý anh là Chương Thừa Tuyên dùng tin giả lừa tôi?" Hắn nghĩ nghĩ rồi nhanh chóng phủ định, "Không đúng, cậu ta còn muốn tôi hỗ trợ hoàn thành việc

học mà, nếu phát hiện tin tức là giả, tôi có thể thu hồi trợ cấp bất kì lúc nào."

Phó Diên Thăng lắc đầu: "Ý tôi là, biết đâu chính Chương Thừa Tuyên cũng đang bị người ta lợi dụng... Làm sao cậu khẳng định được những gì cậu ta thu thập được là thật? Nhờ đó cũng chỉ là một cái bẫy mà nhà họ Chương bày ra để thăm dò Chương Thừa Tuyên thì sao?"

Thích Tự: "..."

Quả nhiên Thầy vẫn là Thầy, lúc nào cũng suy nghĩ sâu sắc hơn hẳn...

Thích Tự im lặng một lát, nói: "Nhưng bọn tôi đã học chung một năm, ít nhiều gì cũng hiểu nhau được chút, tôi cảm giác hôm nay cậu ta tìm tôi như để cầu xin chứ không phải thương lượng."

Hắn ngừng lại giây lát rồi nói: "Thầy Phó, nếu tôi nói tôi muốn tin tưởng cậu ta một lần, anh có cảm thấy tôi quá thiếu lí trí không?"

Phó Diên Thăng thấp giọng cười: "Cá nhỏ, cậu là một người rất chân thành."

Điếu thuốc đã hết, Phó Diên Thăng dừng bước ném đầu lọc vào thùng rác.

Thích Tự cũng dừng theo, hỏi ngược lại: "Chân thành không tốt sao?"

Hắn không muốn chỉ cân nhắc mọi thứ bằng lợi ích được mất, cũng không thể ép mình trở nên vô tình lãnh cảm.

"Rất tốt." Phó Diên Thăng nhìn Thích Tự, tinh táo nhắc nhở hắn, "Nhưng cái giá của sự chân thành ấy không hề nhỏ."

Thích Tự và Phó Diên Thăng nhìn thẳng vào mắt nhau, mãi đến khi chiếc Porsche chậm rãi dừng lại cạnh bọn họ.

"Tôi nghĩ rồi." Thích Tự điềm tĩnh nói, "Tôi muốn giúp cậu ta, cũng sẽ tự phân rõ những thông tin cậu ta cung cấp là thật hay giả."

Trong mắt Phó Diên Thăng ánh lên vẻ hứng thú không che giấu, hẳn mở cửa xe: "Lên xe rồi nói tiếp."

Đợi xe bắt đầu chạy về chung cư, Phó Diên Thăng mới nói tiếp: "Cho nên cậu muốn đáp ứng điều kiện mà cậu ta đưa ra?"

Thích Tự: "Anh còn đề nghị gì tốt hơn sao?"

Phó Diên Thăng nói: "Tốt xấu gì Chương Thừa Tuyên cũng là người nhà họ Chương, cậu muốn giúp cậu ta mà dùng tiền mua đứt một nội ứng tiềm năng như vậy, không thấy lãng phí à?"

Thích Tự giật mình: "Ý anh là biến cậu ta thành gián điệp cho chúng ta?"

"Tôi chỉ đề nghị vậy thôi, muốn hay không là do cậu quyết định, làm hay không lại phụ thuộc vào cậu ta." Phó Diên Thăng khoanh tay, "Như lời kể thì nhà họ Chương chỉ muốn cậu ta ẩn nấp cạnh cậu để moi móc thông tin, cho nên thỉnh thoảng cậu thả ra ít thông tin ngoài lề để cậu ta về báo cáo là được, tạo điều kiện cho cậu ta lấy lại được lòng tin của gia đình một lần nữa. Huống hồ cậu ta mang họ Chương, đáng lí vẫn sẽ được hưởng một phần tài sản trong nhà, cứ thế buông tay mà không đáng tiếc sao? Để hẳn tiếp tục ở lại đó, tiếp tục tuồn ra tin tức về hành động của nhà họ Chương, thì mới là lợi cả đôi đường cho cậu lẫn cậu ta."

Thích Tự nhú mày: "Nhưng cậu ta bảo, một khi giao cái USB kia cho tôi thì không thể nào quay lại nhà họ Chương nữa."

Phó Diên Thăng: "Thích Tự, cậu thử nghĩ xem tình hình MeiWei bây giờ có bết bát đến độ phải mượn mặt báo của Chương Thừa Tuyên để cứu cánh không?"

Thích Tự: "Cũng không đến nỗi..."

Một tháng nay, tuy sự vụ của MeiWei đã không còn hot trên mạng, nhưng việc xét xử người có tội vẫn đang sôi sùng sục phía sau, nếu chiếc USB kia chứa tình báo đáng tin thật thì chắc chắn sẽ rất có ích cho ba... Song Chương Thừa Tuyên cũng nói nhà họ Chương đã bắt đầu nhắm vào MeiWei từ bốn năm trước, thậm chí còn gài được cả gián điệp vào Tư Nguyên, tất cả đều khớp với những gì ba từng tiết lộ cho hẳn, chứng tỏ là ba cũng đã phát giác được tình trạng này.

"Đúng không?" Phó Diên Thăng ung dung nói, "Nhìn rộng ra một chút, thì cậu không nhất thiết phải có thứ này, chỉ cần cậu ta tiết lộ ra một vài thông tin mấu chốt là được rồi. Như vụ của Khâu Như Tùng chẳng hạn, tôi thấy Chương Thừa Tuyên đã giúp cậu đấy chứ. Làm thế thì cậu ta cũng không quá khó sống trong nhà đó."

Thích Tự: "Nếu vậy thì hẳn cần gì tôi trợ cấp để học xong đại học nữa?"

"Tôi đoán cậu ta sẽ vẫn cần tiền, nếu không thì đã chẳng đến nỗi bị nhà họ Chương năm thóp dọa không cho đi học nữa." Phó Diên Thăng nghĩ nghĩ, nói, "Cậu còn học chung lớp Khởi nghiệp với cậu ta mà phải không?"

Thích Tự: "Hmm? Ừm."

Phó Diên Thăng: "Tôi đã nghe qua về phương án của các cậu rồi, tính khả thi tương đối cao."

Thích Tự lập tức hiểu ra: "Tôi có thể bỏ vốn thành lập nên công ti này, rồi gián tiếp trợ cấp cậu ta bằng cổ phần phải không?"

Phó Diên Thăng vuốt cằm nói: "Chính xác, cậu là một thành viên của dự án, bỏ vốn ra cũng rất thường tình. Nhưng đương nhiên, nếu muốn bí mật thì cậu có thể tìm người đầu tư trên danh nghĩa, sở hữu cổ phần thay mình là được."

Thích Tự: "Ừm, để mai tôi nói chuyện với cậu ta."

Hôm sau, Thích Tự lại hẹn gặp Chương Thừa Tuyên ở đúng nhà hàng đó, nói lại kết quả thảo luận với Phó Diên Thăng ra đàm phán.

Xong xuôi còn nói: "Chương Thừa Tuyên, suy cho cùng bọn họ vẫn mang cùng huyết mạch với cậu, dù cậu không chấp nhận điều kiện này thì tôi cũng hoàn toàn hiểu được. Tôi sẽ vẫn đầu tư vào công ti khởi nghiệp của chúng ta, coi như là thù lao cho tin tức về Khâu Như Tùng mà cậu tiết lộ cho tôi lần trước, cũng hi vọng có thể hỗ trợ cậu một chút về mặt tài chính."

Chương Thừa Tuyên nghiêm túc lắng nghe, nhìn Thích Tự đầy khâm phục.

Hắn do dự không đến mười giây đã gật đầu đáp lại: "Tôi đồng ý... Hôm qua đến tìm cậu là tôi đã quyết định phản bội lại nhà họ Chương rồi, triệt để hơn một chút cũng không ngại... Và cậu nói đúng, tôi cũng muốn giành được những gì vốn thuộc về mình ở đó."

Sau khi hai người thuận lợi đạt được sự nhất trí, Chương Thừa Tuyên cũng thể hiện thành ý của mình bằng cách tiết lộ cho Thích Tự một tin tức quan trọng—sau sự kiện lãnh đạo MeiWei dính bê bối, Phi Á đã trả một cái giá trên trời để mua lại 5.8% của Phương Chấn Quốc ở MeiWei, ngoài ra còn tranh thủ thu mua của không ít cổ đông nhỏ lẻ nhân lúc sụt giá.

Nghe được cái tên này, Thích Tự cũng không khỏi kinh ngạc... Phương Chấn Quốc chính là một cổ đông nhỏ không tham gia vào công việc ở

MeiWei, nhưng lại ra mặt bên vực Khâu Minh Dương trong buổi họp cổ đông bí mật hôm đó.

Tối về, Thích Tự do dự hồi lâu rồi mới gọi điện cho ba, kể lại tất cả những chuyện này.

Thích Nguyên Thành nghe vậy chỉ thở dài, nói: "Ba biết việc lão ta bán tháo cổ phần lúc rớt giá, nhưng không biết lại là bán cho Phi Á..."

Chứng kiến hai nhân vật cốt cán lâu năm của MeiWei lần lượt phản bội, Thích Tự cũng chẳng biết rốt cục là do đồng tiền quá mạnh, hay như ba hẳn nói, là do lòng người quá dễ đổi.

Có điều phản ứng lần này của Thích Nguyên Thành cũng không quá mãnh liệt như khi nói về sự phản bội của Khâu Minh Dương, chỉ hỏi ngược lại xem Thích Tự có được thông tin này từ đâu.

Thích Tự biết ba có thành kiến với nhà họ Chương, nên không nói ra thỏa thuận với Chương Thừa Tuyên, chỉ kể đơn giản là mình nghe được từ đối phương.

Thích Nguyên Thành không nghi ngờ gì, lại hỏi: "Tiểu Phó sang bên con rồi chứ hả? Hai đứa thế nào rồi?"

"Vâng..." Thích Tự lặng lẽ liếc nhìn Phó Diên Thăng vừa tắm xong bước ra khỏi nhà vệ sinh, nhớ lại khoảng thời gian thân mật giữa cả hai gần đây mà mặt đã bắt đầu nóng lên, song vẫn phải giữ giọng bình tĩnh đáp, "Rất tốt ạ, Thầy Phó soạn cho con một giáo trình hoàn toàn mới, ở nhà dạy mình con, hiệu quả rất cao..."

Thích Nguyên Thành hài lòng nói: "Thế thì tốt rồi, mà ba nghe nó còn chiêu mộ được cao thủ từ NanRi Tech về cho con à?"

Thích Tự: "Vâng, người kia tên Diệp Khâm Như, sắp đến Tư Nguyên nhậm chức rồi ạ... Con nói chuyện này với Tư Trạch rồi, tháng sau con với Thầy Phó sẽ về nước một chuyến."

Thích Nguyên Thành: "Tháng sau tâm nào?"

Thích Tự: "Chắc khoảng đầu tháng ạ."

Thích Nguyên Thành: "Ba cũng đang định về nước đợt đó, có gì rồi gặp mặt, tiện thể để Tiểu Hà đưa con đến cục Công Thương làm đăng kí chuyển đổi quyền cổ đông luôn."

Thích Tự sững sốt: "Chuyển đổi quyền cổ đông gì cơ ạ?"

Thích Nguyên Thành: "Con đã bắt đầu đi làm thì cũng giữ một ít cổ phần đi, chưa kể đợt vừa rồi về MeiWei còn lập được công lớn, ba để hết cổ phần mới thu hồi được dưới tên con rồi."

Thích Tự: "Vậy bây giờ, chúng ta... nắm được bao nhiêu cổ phần trong MeiWei rồi?"

Thích Nguyên Thành: "40.5%, 21.3% gián tiếp và 19.2% trực tiếp."

Thích Tự: "..."

Hắn nhớ nửa tháng trước trong tay ba vẫn chỉ có 5% cổ phần trực tiếp, vậy mà sau sự vụ của MeiWei đã thu hồi được hơn 13%? Lại còn để hết dưới tên hắn? Thế này cũng khủng quá rồi!

...Chẳng trách biết chuyện Phương Chấn Quốc bán cổ phần ra ngoài mà ba hắn cũng không phản ứng mấy.

Đúng lúc này, Thích Tự phát hiện ra người nào đó đang vòng tay ôm eo mình từ phía sau.

Cả người hẳn rùn đi, vội nói: "Thế có gì thánng sau mình về nước gặp nhau, con đi nghỉ trước đây, ba ngủ ngon."

Gấp gáp cúp máy xong, Thích Tự lập tức cảm nhận được môi hôn bên tai, cùng âm giọng trầm thấp của người kia: "Đến giờ lên giường rồi."

*****

<Epilogue>

Thầy Phó: "Biến cậu ta thành gián điệp ngược lại!"

Thích Tự: "Quả không hổ là Thầy!"

Thích Nguyên Thành: "Ba năm được đủ cỡ phiếu rồi."

Thích Tự: "Quả không hổ là ba!"

Vui vẻ ăn sắn~~

Thầy Phó: "Đừng có cười ngu nữa, lên giường nghe giảng đi."

Thích Tự: "..."

-

vtrans by xiandzg

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẤU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 88: Học Theo Anh Đã

Thích Tự xoay người hôn lại Phó Diên Thăng, lần tay vào quần áo đối phương vuốt ve da thịt bên trong—hiện tại hẳn đã có thể thản nhiên đáp lại đủ loại chiêu trò của người kia, để Phó Diên Thăng cũng nhanh chóng rơi vào tình mê ý loạn vì mình.

Quả nhiên hơi thở của Phó Diên Thăng dần trở nên gấp gáp, vừa hôn vừa đẩy Thích Tự xuống giường.

Thích Tự đã tắm rửa từ trước khi gọi điện, hiện chỉ đang mặc một lớp áo choàng tắm, đai lưng đã từ tuột lúc giăng co, để lộ ra thân thể trẻ trung gợi cảm của hẳn.

Phó Diên Thăng lướt tay xuống bên dưới gáy nhẹ, cười nói: "Đồ lót cũng không mặc, thèm khát vậy cơ à?"

Thích Tự nhìn hẳn, hơi đẩy hông lên... rõ ràng nửa tháng trước được người ta quay tay cho còn ngượng ngùng không thôi, vậy mà hôm nay đã thản nhiên làm ra đủ loại động tác câu dẫn như ai.

Ánh mắt Phó Diên Thăng tối lại, hẳn cúi người phủ nụ hôn lên môi đối phương, rồi dịch dần xuống giống như lần đầu tiên—từ yết hầu, hai đầu ngực, cho đến rốn...

Thích Tự hơi nheo mắt, rất nhanh đã nổi lên phản ứng.

Hẳn là do nào giờ luôn được Phó Diên Thăng dụ dỗ trấn an, hẳn tin đối phương sẽ không làm gì tổn thương mình, cho nên cứ thế dang mình

không kiêng dè.

Có trời mới biết, số lần Phó Diên Thăng giúp hấn tiết ra trong nửa tháng này còn nhiều hơn cả số mộng tinh mà hấn từng có từ khi dậy thì đến giờ...

Nhưng hiển nhiên hôm nay Phó Diên Thăng không chỉ định làm có vậy.

Cảm nhận được luồng hơi ấm phả xuống giữa hai chân, Thích Tự hơi nhồm người dậy, trông thấy một Phó Diên Thăng đã-bỏ-kính đang nhìn chăm chăm vào nơi đó của mình dò xét.

"Anh làm gì vậy?" Thích Tự hỏi.

"Không phải hỏi, cứ biết hưởng thụ là được, đảm bảo sẽ khiến cậu thoải mái." Người nằm giữa hai chân hấn lúc này nhìn lên đầy dịu dàng rồi nói vậy, khiến đầu óc Thích Tự cũng như phát sốt.

Hấn mơ hồ đoán được Phó Diên Thăng định làm gì, lí trí không thể nào chấp nhận nổi, chỉ là chưa kịp co lên thì Phó Diên Thăng đã nâng chân hấn, chậm rãi liếm thứ tròn tròn bên dưới.

"Uhhh..." Eo Thích Tự như nhũn ra, cả người chỉ thấy tê dại. Hấn vô thức đưa tay đẩy đầu đối phương, hốt hển không ra hơi: "Thầy... Phó..."

Đùi non ngứa ngáy khi tóc người kia cọ qua, nhưng trí mạng nhất là bộ vị nhạy cảm còn đang bị mặt lưỡi thô ráp càn quét qua, khiến toàn thân bủn rủn.

Cảm giác ấm áp dần dịch chuyển, giây phút bị đối phương ngậm vào, Thích Tự chỉ cảm thấy một dòng điện cao thế nào đó vừa giật cho võ não nổ tung. Giây trước hấn vẫn còn quyết tâm hưởng thụ, mà giây sau đã vội hoảng hốt chui lại vào vỏ quýt.

Hắn đưa một tay lên che mắt, một tay yếu ớt nắm lấy tóc Phó Diên Thăng, không biết là muốn kéo ra hay đẩy đối phương ngâm vào sâu hơn.

Mấy phút sau đó, Thích Tự thoải mái đến độ chỉ muốn tan ra trong miệng đối phương.

Cùng với nhịp điệu của Phó Diên Thăng, cổ họng hắn cũng phát ra những tiếng rên đứt đoạn, phảng phất mang giọng mũi, âm điệu uyển chuyển như loài động vật nào đó đang phát tình.

Dưới sự kích thích hoàn toàn mới lạ này, không bao lâu sau Thích Tự đã bắn.

Như vừa được Phó Diên Thăng đưa lên chín tầng mây với xung quanh sáng choang, ý thức của Thích Tự cũng thoải mái rong chơi trong thế giới tươi đẹp vô tận, hoàn toàn thanh thản và hạnh phúc.

...

Có điều lần này hắn không vô dụng thiếp đi luôn, Thích Tự mất một lúc lâu để cool down, dần lấy lại tinh thần, mới nhận ra Phó Diên Thăng đã dọn dẹp xong cho hắn. Chỉ là dường như bên dưới vẫn quyến luyến nhiệt độ trong khoang miệng đối phương, mãi không hết nóng.

Hắn nghe thấy Phó Diên Thăng cười cười bên tai mình hỏi: "Lại lag rồi à?"

Thích Tự: "..."

Tâm tình hắn hiện đang rất phức tạp, trước giờ vẫn cho rằng đàn ông dùng miệng giải quyết cho một người khác là điều gì đó rất mất mặt, thế nhưng trải nghiệm vừa rồi lại khiến Thích Tự có một cái nhìn hoàn toàn khác về việc này... giữa hai người yêu nhau, chuyện ấy chẳng có gì đáng mất mặt, ngược lại chỉ thể hiện bản năng hết lòng vì tình yêu.

Thích Tự chủ động dánh lên người Phó Diên Thăng, gặm nhấm đôi môi đối phương như mèo nhỏ liếm sữa, dùng phương thức thuần khiết này để bày tỏ lời cảm ơn của mình.

Phó Diên Thăng chấp nhận món quà lấy lòng của hắn, truyền ra một tiếng cười trầm thấp từ cổ họng, bàn tay vuốt ve sau lưng đối phương, rồi chậm rãi dịch xuống phía dưới, lướt qua khe đùi hắn đầy ám chỉ.

Thích Tự giật mình né đi như cá quẫy đuôi, vùi mặt vào hõm vai Phó Diên Thăng càng sâu, nhỏ giọng nói: "Đợi thêm chút nữa thôi..."

Phó Diên Thăng thu tay vuốt ve gáy hắn, hôn hôn vành tai đối phương: "Tự giác thế?"

"... Không bằng anh." Thích Tự im im một lát, rồi lại thành thật nói, "Cứ học theo anh đã."

Phó Diên Thăng ngẩn ra mất vài giây, hỏi: "Này, chẳng lẽ học xong cậu cũng định thực hành chuyện ấy với tôi?"

(*đoạn này là innuendo về s3x thật chứ không phải handjob hay blowjob nữa nha, ý hỏi chẳng nhẽ sau này Cá cũng định ㊗ ㊸ Thầy...)

Thích Tự: "Nói sau đi."

Phó Diên Thăng: "..."

Ngày hôm sau tiếp tục việc học chuyên môn, Phó Diên Thăng nhạy bén phát hiện ra, dường như Thích Tự không được tập trung như bình thường.

Hắn cứ giảng là đối phương lại nghĩ đi đâu đâu.

Đến lần thứ năm thứ sáu thấy Thích Tự thất thần trong lớp, Phó Diên Thăng đành phải vỗ tay một cái trước mặt hắn: "Sao đấy, nghĩ gì thế?"

Thích Tự vội né tránh ánh mắt: "Không có gì..."

Phó Diên Thăng nhìn nhìn đầy ngờ vực, nhưng nghĩ đến chuyện tối qua, cộng với bản chất ngây thơ của Thích Tự, hẳn đoán hôm nay đối phương có hơi mất tập trung một chút cũng dễ hiểu, khả năng vài ngày nữa là sẽ bình thường.

Thế nhưng không ngờ, suốt một tuần sau đó, Thích Tự vẫn cứ như vậy.

Không chỉ thất thần, tên nhóc kia còn thường xuyên nhìn hắn với cặp mắt đào hoa ánh nước đầy ái muội, khiến Phó Diên Thăng cũng bị quyến rũ cho đứng ngồi không yên.

Một tối mấy hôm sau, hai người tắm xong lên giường, lại bắt đầu ôm ôm hôn hôn—đây là điềm báo cho thấy Thích Tự muốn thân mật với hắn.

Phó Diên Thăng cũng nhiệt tình hôn lại, chỉ là trong lúc hôn, hắn cứ có cảm giác Thích Tự đang cố kéo đầu mình xuống dưới.

Phó Diên Thăng ngẩng đầu nhìn đối phương, chỉ thấy Thích Tự cũng đang ngây ngốc nhìn mình, nhỏ giọng lầm bầm: "Dùng miệng..."

Phó Diên Thăng không khỏi sửng sốt, đến khi hiểu ra mới hung hăng nhìn hắn nói: "Đừng nói là gần đây cậu thường xuyên mất tập trung cũng vì thèm khát cái miệng tôi đấy nhé?"

Thích Tự ngượng ngùng né mắt đi... Hắn cũng đâu có muốn, nhưng ai bảo lần ấy thích như vậy, hại hắn gần đây cứ trông thấy Phó Diên Thăng là lại nao nao hồi tưởng về đêm đó, chỉ muốn kéo đối phương xuống chỗ kia của mình.

Phó Diên Thăng thật sự dở khóc dở cười: "Cậu lại còn định ăn ngon nó quen đấy à?"

Thích Tự vòng tay ra sau lưng đối phương, lấy lòng nói: "Tại kĩ thuật anh tốt..."

"Khen tôi cũng vô dụng thôi." Phó Diên Thăng mạnh tay vỗ lên hông hẳn, cố ý nói, "Cho làm đến cùng thì tôi làm."

Trong mắt Thích Tự lập tức ánh lên vẻ mất mát.

Nhưng dù sao Thích Tự chỉ mới nếm mùi tình, Phó Diên Thăng cũng không thể dung túng cho hẳn mãi, hai người cùng lắm chỉ làm loại chuyện này một đến hai lần một tuần, bèn dỗ dành thanh niên kia: "Thôi, tuần sau về nước rồi, chúng ta mới học được ba môn, mà có khi phải cuối kì mới quay lại được, cậu cứ mất tập trung như thế cần thận rút môn đấy."

Thật ra tiến độ của Phó Diên Thăng gần như là một tuần một môn, Thích Tự thấy hiệu quả đã rất cao rồi.

Có điều đối mặt với Thầy Phó đầy lí trí như thế, Thích Tự cũng không yêu cầu nổi thành lời, rõ ràng hợp đồng nói hẳn cho Phó Diên Thăng phúc lợi, vậy mà thực tế lại đảo lộn thế này đây.

Thích Tự hơi mất hứng, nhưng cũng không tiếp tục đòi hỏi: "Vậy thôi."

Phó Diên Thăng thấy vậy mà bất đắc dĩ thở dài: "Được rồi, tối nay cho cậu sướng một lần nữa."

Thích Tự sững sốt, hai mắt lập tức sáng lên, nhìn người trước mắt đầy chờ mong.

Phó Diên Thăng nhìn bộ dạng này của Thích Tự mà trái tim hơi nảy lên, mơ hồ cảm thấy sớm muộn gì mình cũng bị tên nhóc này vắt chết...

*

Thích Tự và Phó Diên Thăng ở lại thành phố P thêm mười ngày, đến đầu tháng 11 mới kết thúc sinh hoạt ngọt ngào của hai người, dắt tay nhau quay lại Hải Thành.

Về Hải Thành, Thích Tự vẫn ở khách sạn để tiện cho công việc, mà Phó Diên Thăng là cố vấn của hẳn, dĩ nhiên cũng dính lấy nhau như hình với bóng.

Mục đích chuyến về nước lần này của Thích Tự một là để đăng kí quyền sở hữu cổ phần ở MeiWei như ba hẳn có nói trên điện thoại hôm trước, mà hai là vì công việc của bộ phận phát triển công nghệ.

Diệp Khâm Như đã đến Tư Nguyên nhậm chức Chuyên viên Chiến lược của Phòng Phát triển Công nghệ từ hồi cuối tháng 10, do nổi tiếng trên mạng nên lần nhảy việc này của hẳn cũng gây ra một trận rúng động trong ngành, đồng thời còn khiến thêm không ít người biết về dự định tiến vào lĩnh vực khoa học kỹ thuật của tập đoàn Tư Nguyên.

Tập đoàn thành lập một văn phòng đặc biệt dành cho bộ phận Phát triển Công nghệ ở Hải Thành, ngay sau hôm về nước, Thích Tự cũng đến công ti gặp Diệp Khâm Như luôn.

"Hoan nghênh Diệp tổng về với Tư Nguyên." Thích Tự gặp mặt bắt tay Diệp Khâm Như trong văn phòng đối phương.

Diệp Khâm Như khách khí nói: "Cũng nhờ Thích tổng ưu ái, sau này chúng ta cùng nhau phát triển."

Thích Tự đảo mắt một vòng, có vẻ tập đoàn cũng rất xem trọng Chuyên viên Chiến lược mới về, nên mới cho Diệp Khâm Như nguyên một văn phòng 50m² như này. Có điều ngoài khu vực làm việc và khu vực tiếp khách cho Diệp Khâm Như, trong góc còn có một phòng kính nho nhỏ tách biệt, với đầy đủ bàn ghế, máy tính và giá để tài liệu.

Thích Tự tò mò hỏi: "Phòng kia của ai vậy?"

Diệp Khâm như: "Chỗ cho trợ lí Ngô Song của cậu đấy, tôi mới đến Tư Nguyên được một tuần nhưng đã thấy cậu nhóc rất nhanh nhạy được việc. Đúng lúc bên hành chính nói là phòng làm việc tầng này có hạn, tôi mới bảo bọn họ dành một khu trong văn phòng tôi cho cậu ấy."

Đang nói, Ngô Song cũng gõ cửa tiến vào: "Thích tổng, hai người tới rồi đấy à? Phòng họp bên cạnh cũng chuẩn bị xong rồi."

Thích Tự vuốt cằm nói: "Được, tôi sang giờ đây."

Tiện thể ở công ti, Thích Tự cũng muốn gặp ba người mà Phó Diên Thăng tuyển giúp hẳn luôn.

Ba người lần lượt tên Khúc Hành, Liệu Thanh Sơn và Phùng Diệu—trong đó Khúc Hành và Liệu Thanh Sơn là chuyên viên phân tích cao cấp, đều từng làm việc ở các công ti công nghệ và đơn vị phân tích dữ liệu nổi tiếng, còn Phùng Diệu là nữ 36 tuổi, trước đó từng làm Quản lí Rủi ro ở một ngân hàng quốc gia.

Tổ đội năm người, tuổi trung bình còn chưa quá 30.

Tất cả đã chờ sẵn trong phòng họp, ngoại trừ Diệp Khâm Như và Ngô Song, ba người kia hôm nay mới gặp Thích Tự lần đầu. Tuy đều từng trộm nghe qua về điều kiện của sếp mới, bọn họ vẫn có chút bất ngờ khi trông thấy ngoại hình tuấn mã của hẳn.

"Mọi người cứ ngồi đi, đừng câu nệ." Thích Tự ngăn bọn họ đứng dậy nghênh đón, ngồi xuống ghế trung tâm rồi mới giới thiệu, "Tôi là Thích Tự, Phó Quản lí của Bộ phận này."

Hẳn còn trẻ, nhưng từ nhỏ đã sống như vương tử, lại quen với cảnh tượng hoành tráng, cho nên chỉ ngồi xuống mở miệng cũng đầy phong thái.

Thích Tự chỉ vào hai nhân vật quan trọng bên trái và phải mình, lần lượt giới thiệu: "Ngồi bên trái tôi là cố vấn thương vụ, Thầy Phó Diên Thăng. Bên phải tôi đây là Diệp tổng Diệp Khâm Như. Chắc mọi người đều đã gặp nhau rồi. Trước mắt tôi vẫn đang học năm thứ ba khoa Kinh Tế của đại học Stafford, chỉ có thể thỉnh thoảng về nước tham dự một vài sự kiện trọng đại, mọi vấn đề liên quan đến công việc thường ngày của team mọi người cứ nghe theo sắp xếp của Diệp tổng là được."

Đợi Thích Tự nói xong, những người còn lại cũng báo cáo qua về tình huống công tác kể từ khi nhậm chức.

Sau hai tháng được Phó Diên Thăng dạy bảo, hiện tại Thích Tự đã có thể tự tin nghe hiểu các thuật ngữ chuyên ngành mà bọn họ hay dùng.

Khác với lễ nghi quan trường phiền phức của thế hệ trước, Thích Tự xưa nay không thích dài dòng, hiệu suất họp bàn rất cao, cuộc gặp mặt làm quen cũng không kéo dài quá 40 phút.

Lúc kết thúc cuộc họp, Thích Tự đứng dậy nói: "Hân hạnh được quen biết mọi người, tối nay tôi có mở một bữa tiệc ở khách sạn Westin, hi vọng tất cả đều có thể tham dự."

7h tối đó, đám người bọn họ tụ tập về một phòng riêng trong khách sạn Westin.

Thích Tự đã thay sang một bộ vest thủ công sáng màu, đợi mọi người ổn định chỗ ngồi xong, hần mới trực tiếp vỗ tay gọi phục vụ mang vào hai chai vang đỏ.

"Hồi cuối tháng 8 gặp mặt ở Yên Thành, nghe Diệp tổng nói muốn uống Lafite 82 nên tôi mới xin ba hai chai để mang về nước chuyển này, một khui ra chiêu đãi mọi người." Thích Tự mỉm cười nhìn về phía Diệp Khâm Như, nói, "Còn bình này xin tặng Diệp tổng về làm kỉ niệm."

Lời này vừa ra, không chỉ có mọi người lên tiếng trầm trồ, mà ngay cả Diệp Khâm Như cũng phải kinh ngạc.

Hắn biết bối cảnh như của Thích Tự mà muốn mua chai rượu này cũng không khó khăn gì, nhưng việc đối phương đứng trước mặt mọi người nói ra những lời ấy lại mang ý nghĩa khác hẳn.

"Phiền cậu phải nhớ." Diệp Khâm Như nhìn nhìn Thích Tự, lần đầu tiên trong mắt ánh lên vẻ quy phục.

Thích Tự cười nói: "Diệp tổng, quân tử đã nói thì phải giữ lời, chuyện gì đã hứa, tôi nhất định không quên."

Khui rượu ra, cả hội nâng chén cụng li xong, Thích Tự lại nói: "Tôi biết các vị ở đây đều là tinh anh trong giới, là tiền bối của tôi cả về tuổi tác, sau này tôi còn phải học hỏi rất nhiều từ mọi người."

Khúc Hành vội nói: "Không dám không dám."

Liệu Thanh Sơn và Phùng Diệu cũng lên tiếng: "Thích tổng khiêm tốn quá."

Sau một chén rượu, cảm tưởng như khoảng cách giữa mọi người cũng rút đi không ít, anh một lời tôi một lời lần lượt chia sẻ về trải nghiệm và những chuyện bản thân từng gặp trong công việc trước kia.

Ngoại trừ vài lời khai tiệc, về sau chủ yếu Thích Tự chỉ chăm chú lắng nghe, nhưng cũng không hề mất đi thiện cảm của mọi người.

Chưa kể không rõ là do Thích Tự điều chỉnh thái độ khác nhau cho từng trường hợp khác nhau, hay là do hắn thay quần áo, mà những người còn lại đều cảm thấy hắn ở trên bàn cơm còn có mị lực hơn cả lúc ở trong phòng họp sáng nay.

Sau phân nửa vòng rượu, Thích Tự bắt đầu thấy hơi lâng lâng, Phó Diên Thăng thấy hần định uống tiếp thì nói thẳng: "Rượu lâu năm mạnh đấy, đừng ham."

Thích Tự dừng lại, ngoan ngoãn ừm một tiếng rồi nói: "Hầu s ống."

Phó Diên Thăng chuyển hầu s ống đến trước mặt hần, còn vắt chút chanh lên giúp rồi mới đưa qua.

Lúc Thích Tự ăn hầu s ống, Phó Diên Thăng còn cẩn thận đưa khăn ăn cho hần chấm nước bên khóe miệng.

Diệp Khâm Như theo dõi tương tác nho nhỏ giữa Phó Diên Thăng và Thích Tự một hồi, lại hồ nghi nhìn sang Ngô Song mặt lạnh ở bên cạnh, hăng giọng nói: "Tiểu Ngô, rót giúp tôi thêm ít rượu."

Ngô Song: "Ồ..."

Diệp Khâm Như: "Quay hộ tôi đĩa hầu s ống qua đây với."

Ngô Song nhíu mày: "Chẳng phải anh bị dị ứng với hầu s ống à?"

Diệp Khâm Như: "Ô? Sao cậu biết?"

Ngô Song: "Hình như tôi có đọc được trên Weibo của anh."

Diệp Khâm Như nhìn hần đầy hứng thú: "Cậu theo tôi lâu thế rồi cơ á? Weibo tôi đăng từ bốn năm trước mà cũng nhớ rõ như vậy?"

Ngô Song định phản bác, nhưng ngẩng lên đã thấy Phó Diên Thăng nhìn mình chăm chăm, đang há miệng dở lại phải ngậm vào.

Diệp Khâm Như nhếch miệng mỉm cười, cảm thấy hiện tại đều trở nên tươi đẹp.

vtrans by xiandzg

T/N: Tôi thương thầy không để đâu cho hết =)))))) Cá nhỏ ngây thơ bị
mở chốt dục cầu bất mãn rồi, giờ thầy cứ gọi là hứng đủ =))))

Ngoài ra chưa thấy Hi xác nhận gì nhưng cp Lá Ngô có vẻ nhiều hint
quá:">

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẤU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 89: Công Nghệ Hồng Trang

Bởi vì trước mắt vẫn chưa đến giai đoạn xác định mục tiêu thu mua, nhân sự hai bên chỉ thể hiện một vài ý kiến có tính chủ quan với từng công ti được nêu tên, đồng thời phác thảo kế hoạch khảo sát và phân tích tiếp theo, cho nên cũng không có quá nhiều tranh luận trong cuộc họp.

Sau đó Tư Trạch đứng lên làm chủ nhà, mời tất cả đến club số 88 đường Hoàì Kim tụ tập.

Nghe nói 88 đường Hoàì Kim, Thích Tự lại nghĩ đến Tư Hàng.

Lúc ra khỏi phòng họp, hẵn mới thuận miện hỏi Tư Trạch: "Gần đây Tư Hàng sao rồi anh?"

Từ lần Thích Tự choảng Đường Vĩ Diệp rồi lại xảy ra vụ đầu tư cổ phiếu thất bại, bọn họ cũng chưa gặp lại lần nào.

Tư Trạch: "Vẫn bình thường, cậu có liên lạc của nó mà? Lần này về nước không báo à?"

Thích Tự: "Đợt trước nghe nói cậu ấy đầu tư lỗ, sau đó cũng chưa liên hệ lại, không biết hiện tại sao rồi."

Tư Trạch hơi giật mình, ngạc nhiên hỏi: "Cậu cũng đầu tư vào vụ cổ phiếu đấy à?"

Thích Tự lắc đầu: "Em không, nhưng một người bạn em giới thiệu đến thì có."

Hồi cuối tháng 8 về Mỹ, Mạnh Văn Huy có vay Thích Tự một khoản tiền để giấu chú Mạnh việc này, đến bây giờ cũng chưa trả.

"À..." Tư Trạch gật gù, giải thích, "Vụ đầu tư cổ phiếu đẩy vốn là bên anh chịu trách nhiệm, đáng ra định để nó theo chơi một chút, nhưng giữa chừng lại xảy ra vài vấn đề ngoài ý muốn nên thành ra hơi lỗ."

Thích Tự nhớ mang máng đợt đó Từ Nhất Chu có bảo Tư Trạch lỗ mất cả mấy chục triệu, giờ nghe đối phương nói nhẹ tênh thế này cũng không khỏi kinh ngạc.

"Bạn cậu chắc cũng không mất nhiều lắm phải không? Tôi nhớ mỗi lần em tôi tham gia đều chỉ có vài triệu thôi." Tư Trạch lắc đầu cười khẩy, "Chỉ vì chuyện ấy mà nó mè nheo anh suốt nửa tháng trời, bảo tại anh nên mới mất mặt với bạn bè như thế..."

Thích Tự: "Hiện tại cậu ấy bình tâm lại chưa?"

Tư Trạch đút tay túi quần, hờ hững cười cười: "Có gì đâu, đưa cho ít tiền là nó lại vui ngay ấy mà. Yên tâm đi, chuyện qua lâu rồi, tối nay chúng ta đến 88 đường Hoài Kim, có khi nó cũng đang chơi bời ở đấy ấy chứ. Anh bao cho nó phòng đấy hết cả năm mà, cậu rảnh thì cứ qua đó mà tìm nó."

Thích Tự: "... Vâng."

Thích Tự không còn lạ gì chỗ kia, tối đến bảo vệ sĩ chở mình với Phó Diên Thăng qua đó.

Tuy ở cùng một địa điểm, không khí nơi Tư Trạch dẫn bọn họ vào hiển nhiên là trang trọng và thích hợp bàn chuyện làm ăn hơn phía phục vụ mục đích giải trí của Tư Trạch.

Tiệc chiêu đãi của club hoành tráng không kém gì khách sạn năm sao, ăn xong bọn họ lại chia ra làm hai đợt, đầu tiên chơi poker Texas trong phòng,

sau đó ra sofa tiếp tục bàn luận về các công ti công nghệ.

Nếu như trong cuộc họp ban ngày, mọi người chỉ đàng hoàng bàn về số liệu trên giấy tờ, thì lúc này nội dung của cuộc nói chuyện lại là đủ loại tin tức bên lề và đồn đãi.

Ví dụ đối tác và lãnh đạo của công ti đó có bối cảnh ra sao, quan hệ gia đình thế nào, đã sai phạm gì hay chưa... giống như ai ai cũng có một mạng lưới tình báo của riêng mình, khắc họa càng rõ mỗi con người thay vì chỉ là danh hiệu cấp bậc và sự có mặt ở đây như ban đầu.

Lúc họp ban ngày, một trong những mục tiêu thu mua mà bọn họ nhắc đến là Công nghệ Hồng Trang, sáng lập bởi một người tên Tô Cánh—nghe bảo là nhân tài được chính tay chủ tịch Lôì Hoành của Trung Đạt thu nhận dạy dỗ từ hồi mới lên đại học, chưa đến 25 tuổi đã ngồi vào ghế phó quản lí của bộ phận R&D ở Trung Đạt.

(*R&D: nghiên cứu & phát triển)

Trước đây Trung Đạt có độ nổi trong nước tương tự NanRi, người trong giới đều nói Tô Cánh được Lôì Hoành bồi dưỡng như con đẻ, tiền đồ vô cùng xán lạn. Chẳng ai ngờ, sáu năm trước, Tô Cánh lại phản bội Trung Đạt và Lôì Hoành, mang theo ít người cùng với một vài thông tin công nghệ cơ mật ra riêng, công khai khiêu chiến và thậm chí là tranh đoạt cả thị trường lẫn khách hàng của ông chủ cũ.

Hành vi không biết tự lượng sức mình này đã gây ra một cơn shock trong giới, đồng thời khiến Lôì Hoành giận tím mặt. Dưới sự ra lệnh của ông, Trung Đạt tập trung đả kích công ti của Tô Cánh suốt hai năm sau đó, khiến hẳn nhanh chóng rơi vào bế tắc.

Bốn năm trước, Tô Cánh bán lại Công nghệ Quang Thần mà hẳn sáng lập cho đối thủ Chấn Minh của Trung Đạt rồi mai danh ẩn tích.

Mãi cho tới năm ngoái, hẳn mới trở lại trong tầm mắt của công chúng với "Công nghệ Hồng Trang", làm về nền tảng tương tác trực tuyến cho make-up vlogging, rất phù hợp với hình mẫu công ti công nghệ mà Tư Nguyên đang hướng đến, cũng là mục tiêu thu mua mà cả Tư Trạch và Diệp Khâm Như tỏ ý tán thành nhất trong cuộc họp sáng nay.

Mà trong mấy năm này, tập đoàn Trung Đạt nơi Tô Cánh từng làm việc cũng không ngừng phát triển và chuyển mình thành xí nghiệp hàng đầu với nguồn vốn từ nhà nước, sở hữu thực lực không đâu sánh bằng, đừng nói là NanRi, tính cả toàn quốc bây giờ cũng không có công ti cùng loại hình nào nổi bằng Trung Đạt.

Lúc này, đám người trong phòng riêng đang tán gẫu về Tô Cánh và sự kiện rúng động của hắn năm đó, cứ than tiếc mãi.

Hoàng Tuấn Văn nói: "Tô Cánh kia cũng thảm thật, năm đó mà không phản bội Lôi Hoành thì có phải bây giờ đã tầm cỡ rồi không, cần gì công ti make với chả up, chưa kể còn phải đối mặt với cả tá ý đồ thu mua xung quanh nữa."

Phùng Diệp: "Nói chứ, trước đây Lôi Hoành nổi giận như thế chắc cũng không chỉ vì Tô Cánh bỏ ra riêng, mà còn vì hắn lấy trộm dữ liệu cơ mật nữa đi? Đúng là ăn cháo đá bát mà."

Liệu Thanh Sơn: "Anh ta có bảo những dữ liệu đó đều do team của mình nghiên cứu ra mà?"

Phó Diên Thăng nói: "Chuyện này thì tôi cũng nghe qua, thấy bảo từ hồi còn ở Trung Đạt, anh ta đã nhờ một người bên ngoài đi đăng kí quyền sở hữu trí tuệ cho những nghiên cứu của bọn họ để lách luật rồi."

Hoàng Tuấn Văn: "Dã man!"

Diệp Khâm Như lắc đầu: "Nhưng một khi để Trung Đạt tìm được chứng cứ để tố cáo, thì Tô Cảnh cứ xác định một công." "

Ngô Song sờ sờ cằm: "Tôi nghe nói bốn năm trước Lôi Hoàn đã đề nghị mua lại Công nghệ Quang Thần với giá 200 triệu."

Hoàng Tuấn Văn: "200 triệu? Gì chứ, lúc ấy Quang Thần bị vùi dập cho còn đáng giá bao nhiêu đâu, công nghệ của bọn họ lại nhạy cảm với thời gian, qua kì hạn hữu dụng mà không có tiền nghiên cứu phát minh tiếp thì chỉ có nước trượt dài... Huống hồ bị Lôi Hoàn chèn ép như thế thì làm sao chiêu mộ được vốn từ đâu nữa."

Diệp Khâm Như: "Thậm chí Lôi Hoàn còn mời Tô Cảnh về Trung Đạt, thế mà hăn từ chối, xong lại bán công ti mình cho đối thủ của Trung Đạt..." "

Phùng Diệu: "Hăn phải ghét Lôi Hoàn đến mức nào kia chứ?" "

Ngô Song siết nắm tay: "Thà chết vinh còn hơn sống nhục!" "

Diệp Khâm Như nghiêng đầu nhìn hăn, buồn cười nói: "Chết vinh sống nhục gì chứ? Năm kia Trung Đạt chả mua đứt Công nghệ Chấn Minh rồi còn gì, tính ra cũng là gián tiếp thu phục Quang Thần đấy thôi."

Ngô Song: "..."

Hoàng Tuấn Văn cau mày nói: "Lần này Trung Đạt sẽ không gây sự với Hồng Trang của Tô Cảnh nữa chứ?" "

Diệp Khâm Như: "Giờ Lôi Hoàn có khối mà thèm để ý đến Tô Cảnh đấy, cậu lại coi thường ông trùm người ta rồi..." "

Phó Diên Thăng: "Nói thẳng ra thì Tô Cảnh cũng là người có tầm nhìn và mưu lược, chỉ một năm ngắn ngủi mà đã phát lại được rồi."

Khúc Hành gật đầu nói: "Ưu thế lớn nhất của công ti hẳn là hệ thống phân tích số liệu đằng sau, nghe bảo do chính tay Tô Cánh làm ra."

Hoàng Tuấn Văn: "Nhưng năm đó đã dám đứng lên khiêu chiến Lôi Hoành, chứng tỏ Tô Cánh cũng không đơn giản gì. Vất vả mãi mới lấy lại được thanh thế mà chưa gì đã bị mình nhắm nhe thu mua công ti, người ta có chịu không mới là vấn đề..."

Tư Trạch cười cười: "Chịu hay không không phải do hẳn quyết định, mà là do vốn. Cậu thấy sao, Thích Tự?"

Thấy Tư Trạch nhìn mình, Thích Tự mới nói: "Cứ phải tìm hiểu thêm xem thế nào đã."

Trong cuộc thảo luận này, Thích Tự vẫn giữ tác phong như bình thường, rất hiếm khi phát biểu. Có thể là do hẳn còn nhỏ tuổi, lại vẫn đang đi học, nên cả hội cũng không buộc hẳn phải nói mấy.

Trong lúc bọn họ lại tán gẫu những chuyện khác, Thích Tự đứng dậy nói muốn ra toilet, Phó Diên Thăng dùng ánh mắt hỏi hẳn có muốn mình đi cùng hay không, Thích Tự lắc đầu nói: "Không sao, tôi sẽ quay lại ngay."

Thật ra trong phòng cũng có toilet riêng, nhưng chủ yếu do ngồi lâu nên Thích Tự muốn đi lại, tranh thủ thay đổi không khí một chút luôn.

Đến ngoài toilet lớn, Thích Tự đang đứng trong buồng riêng thì nghe thấy có hai người vừa nói chuyện vừa đi vào.

"Nghe bảo Tư Hàng định đăng kí niêm yết cho công ti game của nó à?"

"Nó chém thế mà mày cũng tin? Lần trước lỗ chưa đủ thảm hả?"

"Tsk, đừng nói nữa! Nhắc lại vụ đấy tao lại điên!"

"Nó ý có anh và ba chống lưng thôi, cứ thử không phải họ Tư xem, sớm muộn gì cũng bị người trùm đầu đánh cho một trận!"

"Ha ha, chả hiểu sao tao lại mong thấy nó ăn đánh thế?"

"Haiz, mà còn nhớ soái ca mà Đường Vĩ Diệp để mắt không, anh bạn ở nước ngoài của Tư Hàng ấy..."

"Nhớ! Có nhà sở hữu MeiWei đúng không?"

"Ừ, mà mà thấy không, nhà người ta xảy ra chuyện một cái là nó cũng nghỉ chơi luôn, đúng là đứa hợm hĩnh!"

...

Hai người lại cười cười nói nói đi khỏi.

Vài giây sau, Thích TỰ mới cau mày đi ra từ buồng riêng.

Hắn không quá ấn tượng với giọng nói của hai người này, nhưng bọn họ rõ ràng thuộc nhóm bạn thiếu gia của Tư Hàng.

Chỉ là Thích TỰ không ngờ, đám người này ở trước mặt Tư Hàng thì nhiệt tình tốt đẹp thế, mà sau lưng lại đi nói những lời như vậy.

Chắc chắn Tư Hàng có nghe về việc Thích TỰ cộng tác với Tư Trạch, mà nói hắn nghỉ chơi với mình vì MeiWei xảy ra chuyện cũng đều là vô căn cứ, chỉ cần có đầu để nghĩ là biết không thể nào...

Thích TỰ rút di động ra, mở Wechat đến avatar của Tư Hàng. Thật ra lúc quyết định đi toilet vừa rồi, hắn đã tính đến chuyện gọi cho đối phương một cuộc, nhưng giờ lại cảm thấy thời điểm không thích hợp cho lắm.

Thích TỰ lại cất điện thoại, rửa tay rồi quyết định hôm khác sẽ liên lạc người kia sau.

Bọn họ tụ tập đến khoảng 10h thì ra về.

Về đến xe, Phó Diên Thăng mới hỏi hản: "Cậu nghĩ sao về những chuyện bọn họ bàn tán hôm nay?"

Thích Tự nhú mày, nói: "Tôi không có chung quan điểm với cách mà họ nhắm thẳng đến nhân phẩm của một cá nhân như vậy..."

"Ồ?" Phó Diên Thăng cảm thấy hứng thú, "Ví dụ như?"

"Ví dụ như việc bọn họ nói Tô Cánh ăn cháo đá bát..." Thích Tự không nói tiếp, im lặng một hồi như có điều suy nghĩ, "Thầy Phó, thật ra trước đây đi với hội Tư Hàng, tôi cũng từng nghe bọn họ đàm tiếu về người khác rồi. Có điều cái bọn hản chú ý là tiền tài và địa vị, cho nên chuyện cũng chỉ xoay quanh vấn đề các thiếu gia này kia có nhiều tiền hay không, bình thường đi xe gì, quan hệ với minh tinh nào... Đây là những thông tin mà bọn họ dùng để đánh giá xem một người đáng bị xem thường hay đáng để tôn bocc."

Phó Diên Thăng gật đầu: "Ừm."

Thích Tự: "Trước kia tôi chẳng thấy việc bàn tán này có gì hay ho, nhưng hôm nay nghe được chủ đề nói chuyện trong phòng riêng của Tư Trạch, tôi lại cảm thấy bản chất của mọi người chẳng khác gì nhau, chỉ là chúng ta thì nhìn vào bối cảnh, thủ đoạn thương nghiệp và vết nhơ trong lịch sử không tác của người khác, dựa vào đó để phán đoán xem họ có đáng hợp tác hay không... Vấn đề là trên đời này, không phải ai cũng có cơ hội tiếp xúc trực tiếp để hiểu được tính cách và nhân phẩm của một người nào đó, mà người này cũng chẳng có cách nào để toàn thế giới thấy được một "mình" chân thực nhất. Rất nhiều người chỉ "nghe nói" rồi hình thành nên ấn tượng, thậm chí là cả định kiến..."

Phó Diên Thăng: "Cho nên?"

Thích Tự nhìn về phía Phó Diên Thăng, nói: "Cho nên tôi không muốn nhận xét về những điều bọn họ bàn tán, bao gồm cả Tô Cánh. Những chuyện xảy ra với Trung Đạt là một phần cuộc đời của anh ta, không phải toàn bộ, Trước mắt, tôi chỉ có hứng thú với Công nghệ Hồng Trang mà anh ta sáng lập, nên mới muốn hiểu thêm về con người này."

****

<Epilogue>

Mọi người trong phòng ăn trò chuyện, Thích Tự tinh tảo lắng nghe.

Thích Tự trong mắt quần chúng không biết gì: Bình hoa

Thích Tự trong mắt Lão Phó: Đại boss tương lai.

-

vtrans by xiandzg

T/N: Nhìn em từng bước trưởng thành mà dào dạt cảm giác mamafan ("°ω°`)

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẤU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 90: Hệ Thống Thăng Cấp

Phó Diên Thăng tỏ rõ nét mặt tán dương: "Cậu nghĩ được như vậy là rất tốt."

Thích Tự lại nói: "Chưa kể tôi còn vừa phát hiện, ngay cả trong lúc tán gẫu với bọn họ, anh cũng rất ít khi phát biểu gì về cái nhìn chủ quan, hầu hết đều là trần thuật về những sự thật khách quan."

Phó Diên Thăng khoanh tay nói: "Không sai, đại đa số đều khó mà tỉnh táo khách quan được như cậu vừa nói, cho nên khi ở trên bàn đàm phán, gợi ra vài chủ đề trò chuyện cũng là tạo cơ hội cho chúng ta quan sát phản ứng và phát biểu mang tính chủ quan của người khác đối với một sự kiện nhất định, phán đoán phần nào về tính cách đối phương—cảm tính hay vật chất, cầu tiến hay bảo thủ, kiên định hay ba phải, vân vân và vân vân, rồi căn cứ vào những phán đoán này để thay đổi chiến thuật đàm phán."

Thích Tự nhú mày nói: "Cho nên vừa rồi anh hỏi tôi nghĩ gì, cũng để thử tôi đúng không?"

Sự nhanh nhạy của đối phương khiến Phó Diên Thăng không khỏi sửng sốt, hần cười cười, không trả lời mà hỏi ngược lại: "Thế sau buổi hôm nay, cậu cảm thấy những người kia sẽ nghĩ gì về cậu?"

Thích Tự tự giễu nói: "Chắc là một nhóc sinh viên không có hiểu biết lập trường gì hết."

Phó Diên Thăng liếc hần, nói đầy ẩn ý: "Trước đây tôi đi đàm phán, dạng khó đối phó nhất chính là những người hiếm khi phát biểu quan điểm của

mình giống như cậu, chỉ đơn giản ngồi đó, biểu cảm nét mặt cũng không thay đổi gì."

Thích Tự bật cười: "Nói như anh, thì người khó đối phó nhất hôm nay hẳn là trợ lí Tống rồi."

Đúng vậy, bất kể là buổi họp ban ngày hay liên hoan ban tối, Tống Phổ Tâm đều không nói năng gì, Thích Tự mà không để ý quan sát thì có khi đã chẳng nhận ra được sự tồn tại của người này.

Phó Diên Thăng: "Quả thật, không dễ gì đoán mà đoán được người trầm mặc nghĩ gì, nhưng sự im lặng của người có quyền được nói và của người không có quyền lên tiếng lại cần đến hai phương pháp phân tích khác nhau—dạng sau cứ thế im lìm rồi vô hình, sẽ không ai chú ý xem hẳn nghĩ thế nào; nhưng còn dạng đầu tiên, phần lớn bọn họ đều có nguyên tắc của cá nhân, khó mà bị tẩy não bởi những thủ thuật thông thường, một khi mở miệng thì đều là những phán quyết cuối cùng."

Thích Tự nghe vậy mà rơi vào trầm tư, lại nghĩ đến ba mình, bởi vì ông chính là dạng người giống như Phó Diên Thăng vừa nói đến.

Từ năm 11 tuổi, Thích Tự đã bắt đầu theo Thích Nguyên Thành đi đây đi đó. Đôi khi vào họp, Thích Nguyên Thành cũng bảo thư kí xếp một cái ghế đằng sau mình, cho Thích Tự ngồi đó, chỉ cần không ồn thì làm gì cũng được.

Thích Tự sùng bái cha mình, cho nên cũng bắt chước ngồi ngay ngắn nghe chuyện, có điều hồi bé thì chẳng hứng thú gì về những điều người lớn thảo luận, cũng không hiểu sao ba có thể giữ im lặng lâu thế trong buổi họp, chỉ biết cứ lúc nào ba lên tiếng, thì cũng gần như họp xong.

Giờ bắt đầu làm việc với ba, Thích Tự mới phát hiện ra tác phong làm việc của mình bất giác đã chịu rất nhiều ảnh hưởng từ ông.

...

Mãi đến khi hai người trở về khách sạn, Phó Diên Thăng đi rửa mặt xong vẫn thấy Thích Tự thất thần ngồi đó, đành dùng chiêu quen thuộc để "gọi" người về.

Cảm nhận được độ ấm bên tóc mai, rốt cục Thích Tự mới nhìn thẳng vào người đàn ông trước mặt.

"Hồn về rồi đấy à." Phó Diên Thăng kéo người thẳng dậy, mỗ xuống môi hẳn rồi nói đùa, "Làm gì mà cứ ngẩn ra thế, thấy tôi bảo người trầm mặc lợi hại nên cũng giả bộ thâm trầm à?"

"Không phải..." Thích Tự nhìn Phó Diên Thăng, "Còn nhớ tôi từng hỏi sao anh hiểu biết nhiều thế, xong anh nói cho tôi về cái hệ thống tri thức kia không?"

Phó Diên Thăng: "Hmm?"

Thích Tự: "Hình như tôi cảm nhận được những gì anh nói rồi..."

Không biết có phải nhờ Phó Diên Thăng dạy bảo quá tốt hay không, mà gần đây cứ thỉnh thoảng Thích Tự lại nhớ tới những trải nghiệm hồi trước trong lúc học tập và làm việc, phát hiện ra chúng đã không còn là những hồi ức vụn vặt, mà dần trở thành những tình huống giúp hẳn lí giải chuyện nào đó, đồng thời như được khai sáng—À, thì ra là như vậy!

"Tôi cũng không biết hình dung thế nào nữa." Ánh mắt Thích Tự hấp háy, "Như kiểu... thăng cấp hệ thống ấy."

Phó Diên Thăng đẩy hẳn xuống giường, va chạm một cú đầy ân ý: "Thế bao giờ hệ thống ở phương diện này mới được thăng cấp đấy?"

"..."

Sau va chạm với Phó Diên Thăng, Thích Tự cũng lập tức đứt mạch, không suy nghĩ được chuyện gì khác.

Hắn vòng tay ôm cổ Phó Diên Thăng, nhắm mắt chủ động hôn đối phương, cả hai lại nhanh chóng lăn lộn trên giường với nhau.

Đúng lúc Phó Diên Thăng vừa lần tay đến nơi nhạy cảm nào đó, chuông cửa đột nhiên vang lên.

"...Ai vậy?" Phó Diên Thăng hơi sững sốt, Thích Tự cũng giật mình, suýt nữa dùng lực đẩy Phó Diên Thăng rớt giường.

Hắn lập tức đứng dậy: "Có khi là ba tôi..."

Phó Diên Thăng: "???"

Phó Diên Thăng: "Sao ba cậu lại tới đây? Không phải ông ấy ở Hilton à?"

Thích Nguyên Thành về nước trước bọn họ hai ngày, do có việc cần xử lý nên trước đó vẫn ở khách sạn Hilton.

Hôm qua thư kí Hà gọi điện, báo Thích Tự sáng sớm mai đi làm thủ tục chuyển đổi quyền cổ đông, cũng nói có thể tối nay Thích Nguyên Thành sẽ đến khách sạn hắn ở cho tiện.

Kết quả Thích Tự bận rộn cả ngày, vừa thất thần đã bị Phó Diên Thăng đẩy xuống giường nên cũng quẳng luôn việc này ra sau đầu.

Chuông cửa vang lên lần nữa, Thích Tự cũng không kịp giải thích cho Phó Diên Thăng, cả hai vội vội vàng vàng mặc lại quần áo như chuẩn bị đi đánh trận.

Nửa phút sau, Phó Diên Thăng ra mở cửa trước, rốt cục gặp được... thư kí Hà.

Phó Diên Thăng: "..."

Đối phương cầm điện thoại trên tay, đang định gọi Thích Tự.

"Cậu Phó cũng đang ở đây à?" Thư kí Hà cất điện thoại đi, "Tôi vừa nhắn tin cho Thích Tự, sang cả phòng bên cạnh nhấn chuông cũng không thấy ai, còn tưởng các cậu chưa về chứ?"

Phó Diên Thăng bình tĩnh nói: "Bọn tôi đang ôn lại kiến thức, vừa rồi bật nhạc trong phòng nên không nghe thấy."

"Không sao." Thư kí Hà không nghi ngờ gì, "Tôi đến báo là chủ tịch Thích đến đây rồi, ở phòng 1820, muốn gặp Thích Tự một lát."

Thích Tự sửa soạn xong cũng xuất hiện từ phía sau Phó Diên Thăng, vuốt cằm nói: "Được, để tôi đi luôn."

Thích Tự đánh mắt ra hiệu với Phó Diên Thăng một cái, sau đó đi theo thư kí Hà xuống dưới nhà.

Từ lần trước tách ra ở bệnh viện, bây giờ hai cha con mới gặp lại nhau.

Đến 1820, Thích Nguyên Thành trông thấy Thích Tự, lại thoáng nhìn ra phía sau Thích Tự: "Tiểu Phó không xuống cùng con à?"

Thích Tự: "Errr, ba muốn gặp Thầy Phó ạ? Để con gọi thầy ấy xuống."

Thích Nguyên Thành khoát khoát tay: "Thôi, cũng không có việc gì quan trọng, tính hỏi xem gần đây con thế nào, công việc bên tập đoàn có gặp vấn đề gì hay không thôi, con nói với ba cũng được."

Ông gọi Thích Tự ngồi xuống, nhờ thư kí Hà đi pha một bình trà rồi cho đối phương về nghỉ trước.

"Muộn vậy rồi mà ba còn uống trà?" Thích Tự hỏi.

"Đây là trà tối làm từ bá tử nhân, uống trước khi ngủ giúp an thần ngon giấc." Thích Nguyên Thành cười nói.

"Ba bắt đầu dưỡng sinh từ bao giờ vậy?" Nhìn ba tươi tỉnh như gặp chuyện gì đó rất hài lòng, tâm trạng Thích Tự cũng như được thả lỏng.

Hắn kể qua về tình hình hai hôm nay với Thích Nguyên Thành, cũng không quên sự vụ Tô Cánh và Lôi Hoành mà bọn họ vừa bàn tán hồi tối.

Thích Nguyên Thành nhấp một hớp trà, nói: "Năm đó ba cũng có nghe về việc này."

Thích Tự hỏi lại: "Ba thấy chuyện ấy thế nào?"

Thích Nguyên Thành nhướng mắt: "Con hỏi ý kiến của ba về sự kiện trong quá khứ giữa hai người kia, hay về ý định thu mua Công nghệ Hồng Trang?"

Thích Tự: "Nói qua về cả hai đi ạ."

Thích Nguyên Thành ngẫm nghĩ chốc lát rồi nói: "Chuyện quá khứ kia, có rất nhiều dị bản về ân ân oán oán giữa hai người họ, con cứ nghe cho biết thế thôi, dù Tô Cánh rời Trung Đạt vì bất đồng quan điểm hay tranh chấp lợi ích với Lôi Hoành, thì vấn đề nào cũng cần phải phân tích cụ thể ra... Còn về Công nghệ Hồng Trang, nếu có ý thu mua thì các con phải xác định cho rõ mục tiêu nòng cốt là gì, là lượng khách hàng có sẵn hay tổ đội kĩ thuật mà bọn họ sở hữu, định hướng sai là dễ phí công lắm đấy."

Thích Tự gật gù tán thành, hai cha con trò chuyện tầm nửa tiếng, Thích Nguyên Thành dặn dò những thứ cần chuẩn bị cho sáng mai xong, thấy đã muộn nên cũng không giữ hẳn lại nói chuyện nữa.

Lúc đứng dậy, Thích Tự nói: "Ba, trà này của ba được phết, còn nữa không ạ?"

Thích Nguyên Thành hớn hờ đứng dậy, ra vali tìm một hời, lăm bằm một mình: "Tiểu Hà để trà của ba ở đâu rồi..."

Cuối cùng tìm thấy trên kệ tủ, Thích Nguyên Thành mới móc hai gói từ trong bình ra đưa hẳn: "Con cũng thấy ngon à?"

"Cũng không tệ." Thích Tự nhìn chăm chăm hai gói trà bé xíu trong tay, "Chỉ hai gói thôi ạ?"

Thích Nguyên Thành bưng bình trà cổ nho nhỏ, nói: "Ba cũng chỉ có ngần này thôi."

Thích Tự: "Vâng thế thôi ạ."

Chúc ba ngủ ngon xong, Thích Tự quay lại phòng, thấy Phó Diên Thăng không còn ở đây nữa, rút di động ra mới thấy tin nhắn đối phương gửi từ nửa tiếng trước.

F1S: "Tôi về phòng mình trước, có chuyện gì thì gọi."

Thích Tự cầm theo hai gói trà sang phòng bên cạnh nhấn chuông, Phó Diên Thăng mở cửa rồi hỏi: "Ba cậu tìm có việc gì vậy?"

"Nói chuyện chút thôi." Thích Tự giải thích vài câu, xong lại đứng ngay trước cửa dấm dúi cho đối phương hai gói trà, "Cho anh đấy, tôi vừa xin được của ba, uống được lăm... Ngủ ngon."

Phó Diên Thăng nhận trà, lại nhìn hẳn nói: "Cậu gọi cửa phòng tôi để nói chuyện này thôi hả?"

"Ừm, còn nữa..." Thích Tự liếc mắt nhìn quanh, thấy không có ai mới tiến lên, kéo cổ Phó Diên Thăng hôn một lát, hôn xong đang định đi thì bị đối phương tóm về.

Người kia đóng sập cửa lại, bảo một tiếng "to gan" rồi trực tiếp đè hấn lên cửa hung hăng hôn, đến khi Thích Tự chìm trong tình mê ý loạn, đang nghĩ hay ngủ lại đây luôn vì dù sao ba hấn cũng không biết, Phó Diên Thăng lại mở cửa đẩy hấn ra ngoài: "Được rồi, đi ngủ đi."

Thích Tự: "???. Có còn là người nữa không!?"

Hôm sau, Thích Tự theo ba và thư kí Hà đến cục Công Thương một chuyến. Phó Diên Thăng cũng đi cùng, còn trò chuyện rất nhiều với Thích Nguyên Thành.

Sau khi chuyển đổi, Thích Tự nắm trong tay 15.3%, trở thành cổ đông sở hữu số cổ phần trực tiếp cao nhất ở MeiWei sau tập đoàn Tư Nguyên.

Bởi vì thân phận thay đổi, từ giờ Thích Tự cũng phải chú tâm giám sát tình hình hoạt động của MeiWei hơn. Xế chiều hôm đó, Thích Tự trở lại chi nhánh ở Hải Thành, phát hiện ra nhân sự trong công ti đã thay đổi rất nhiều—ngoại trừ nhân viên tiền sảnh Quách Xảo, thì phần lớn đều là gương mặt mới.

Giám đốc Tần đã không còn ở đây, CEO mới nhậm chức họ Phí, một người Thích Tự từng gặp ở New York, trước là Quản lí Hành chính tại MeiWei New York, năm nay 38 tuổi.

Phí tổng tiếp đãi hấn rất nhiệt tình, Thích Tự mới hỏi: "Giám đốc Tần chuyển đi đâu rồi?"

Phí tổng sững sờ, giải thích: "Chủ tịch Thích không báo cho cậu sao? Khâu Như Tùng khai là giám đốc Tần cũng nhận hối lộ của hấn, cho nên Tần Hán Nghiêu bị bắt rồi, hiện vẫn đang bị thẩm vấn."

*****

<Epilogue>

Phó Diên Thăng và Thích Tự đang vui vui vẻ vẻ, đột nhiên chuông cửa vang lên.

Thích Tự: "Ba tôi tới."

Phó Diên Thăng: "??? WTF!?"

Vừa xách quần vừa hoài nghi về cuộc đời, ông đây yêu đương đang hoàng mà sao cứ như mèo mả gà đồng thế này!?

-

vtrans by xiandzg

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẤU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 91: Dáng Vẻ Chân Thực

Thích Tự cau mày nói: "Chuyện xảy ra từ khi nào?"

Phí tổng nói: "Khoảng một tháng rồi, sau khi cửa hàng đạo nhái kia bị đưa ra ánh sáng hồi tháng 8, MeiWei Hải Thành có tổng cộng tám lãnh đạo cấp cao bị điều tra, giám đốc Tần là một trong số đó. Tạm thời các quản lí mới nhậm chức đều được điều về từ New York, mà suốt cả tháng này, bọn tôi cũng đã tiến hành điều tra và chỉnh đốn lại cơ cấu công việc nội bộ theo yêu cầu của chủ tịch Thích."

Thích Tự thầm giật mình, tám lãnh đạo cao cấp, rồi lập tức tái cơ cấu bộ phận dưới quyền những người này... thì ra trong lúc mình không biết, ba đã tiến hành thay máu cho tầng quản lí của MeiWei Hải Thành.

Phí tổng mang lên một tập tài liệu đã sắp xếp chỉnh chu: "Đây, đây là nhân sự tạm thời của chi nhánh Hải Thành, sau này muốn tìm hiểu kĩ hơn về thực trạng kinh doanh hay báo cáo tài chính theo quý của công ti thì Thích tổng cứ liên lạc với tôi."

Thích Tự nhận lấy tài liệu lật qua xem, hỏi: "Anh biết giám đốc Tần nhận của Khâu Như Tùng bao nhiêu tiền không?"

Phí tổng: "Nghe nói là một trăm ngàn."

Thích Tự nhíu chặt mày: "Có chứng cứ xác thực chứ?"

Phí tổng: "Chuyện này thì tôi không rõ lắm, nhưng giám đốc Tần bị bắt một tháng rồi vẫn chưa được thả, thì chắc là xác thực."

Thích Tự cất tài liệu đi rồi nói: "Tôi hiểu rồi."

Sau đó, Phí tổng lại dẫn hần đi quanh công ti một vòng. Thích Tự có trông thấy một vài người cũ quen mắt, nhưng khi thấy hần, thái độ của bọn họ đều khác hẳn với hồi hè.

Hồi đó thấy Thích Tự, bọn họ còn thản nhiên dò xét vì tò mò hơn cả, nhưng hiện tại thấy hần, ai nấy đều tự giác nhìn xuống, bày tỏ lòng tôn kính tuyệt đối.

Ngay cả người thường chủ động chào hỏi Thích Tự là Quách Xảo, giờ gặp hần cũng rụt cổ ngoan ngoãn yên vị sau bàn tiếp tân, không còn dám lỗ mãng.

Tối đến, Thích Tự từ chối lời mời ăn tối của Phí tổng, quay về khách sạn một mình.

Lúc chiều ở MeiWei, Phó Diên Thăng nhận được điện thoại của Diệp Khâm Như nói có chuyện về Công nghệ Hồng Trang muốn bàn, nên đành phải rời đi giữa chừng, đến 7 rưỡi mới quay lại.

Hần vào thang nhà hàng khách sạn tìm Thích Tự theo tin nhắn Wechat của đối phương.

Đến nơi chỉ thấy Thích Tự ngồi một chỗ gần cửa sổ, một tay đút túi quần, chân dài duỗi thẳng, nghiêng đầu nhìn ra bên ngoài, giữa hai mày phảng phất vẻ phiến muộn.

Phó Diên Thăng không khỏi khựng lại, tính từ lần đầu tiên trông thấy đối phương ở Skyline đến giờ, thế mà đã một năm bảy tháng trôi qua. Từ hai người xa lạ, bọn họ trở thành bạn mạng, rồi lại chuyển thành mối quan hệ như hiện nay... Nhìn thì rõ ràng từng bước vẫn đi theo kế hoạch, nhưng tiếp xúc với Thích Tự nhiều hơn, Phó Diên Thăng lại cảm thấy người kia giống

như một hành tinh nhỏ không ngừng thu hút các sa thạch vũ trụ, ngày càng lóa mắt, ngày càng lôi cuốn.

Mà một "hắn" vốn ở trong bóng tối, bất giác cũng vì lực hút ấy mà thay đổi quỹ đạo...

Hắn không biết kết cục sẽ là vờn quanh hay vỡ vụn.

Chỉ biết là giờ phút này, bản thân vẫn đang rất vui vẻ chấp nhận vui theo người ta, buồn cùng người ta.

Phó Diên Thăng điều chỉnh lại cảm xúc một chút, rồi sải bước đến chỗ Thích Tự.

"Một mình ngồi ngây ra đây làm gì? Gọi đồ ăn cũng không gọi." Người kia ngồi xuống trước mặt Thích Tự.

Thích Tự thu lại tầm mắt, chỉ cười nói: "Thì đang chờ anh đến mà."

Phó Diên Thăng mở menu: "Muốn ăn gì?"

Thích Tự: "Tùy, anh chọn đi."

Phó Diên Thăng chọn vài món xào đơn giản, gọi thêm hai chén rượu rồi giương mắt nhìn Thích Tự: "Chiều ở MeiWei làm những gì?"

Thích Tự: "Phí tổng giới thiệu cho tôi vài thay đổi về nhân sự, nhóm quản lí hiện tại cũng đều được điều từ NY về. Lần trước tôi nghe ba nói chuyện phiếm với bác Tư, bảo định đưa trọng tâm sự nghiệp về nước, có khi cũng là cái điềm."

Phó Diên Thăng gật đầu: "Thật ra ông ấy còn đang mượn việc thay đổi cơ cấu quyền cổ đông để công khai về cậu với bên ngoài, chắc chỉ mấy ngày nữa là người trong giới đều sẽ biết chuyện, suy đoán liên hệ cậu với sự kiện rúng động xảy ra với MeiWei hồi tháng 8 cũng sẽ nhiều hơn."

Thích Tự chỉ ừ một tiếng, lại không nói gì.

Phó Diên Thăng: "Sao vậy, áp lực lắm à?"

Thích Tự lắc đầu: "Không phải."

Phó Diên Thăng nói: "Bị chú ý sẽ dẫn đến một chút phiền toái, nhưng như vậy thì việc cậu tham gia vào việc phát triển bộ công nghệ của tập đoàn hay nhúng tay quản lí MeiWei sẽ càng thêm danh chính ngôn thuận."

Thích Tự: "Tôi hiểu rồi..."

Thịt rượu ra, Phó Diên Thăng vừa ăn vừa dò xét hần, đồng thời còn kể cho Thích Tự về chuyện khiến Diệp Khâm Như tìm gặp mình hồi chiều.

Ăn xong về phòng, Thích Tự gọi phục vụ khách sạn ngấm giúp ít trà tiêu thực. Hai người ngồi đối diện nhau trên ghế sofa, Phó Diên Thăng nhìn hần nói: "Đang không vui vì chuyện gì?"

Thích Tự mỉm cười: "Anh biết đọc suy nghĩ đấy à? Sao lần nào cũng nhìn ra tôi không vui?...Đừng nói cái gì mà tâm trạng viết đầy mặt, tôi không tin."

Phó Diên Thăng bật cười rút bao thuốc lá ra gõ gõ lên mặt bàn trà: "Chút kĩ năng ấy của cậu chỉ đủ lừa người khác thôi, không giấu được tôi đâu."

Thích Tự giật lấy bao thuốc từ tay hần gõ nhẹ lên bàn, ra lệnh: "Nói mau."

Phó Diên Thăng: "Bởi vì tôi đã nhìn thấy dáng vẻ chân thực của cậu."

Thích Tự: "Ý là sao?"

Phó Diên Thăng: "Tôi đã thấy trạng thái vui tự nhiên, buồn tự nhiên của cậu ra sao, lấy đó để tham chiếu, đồng thời quan sát cả cách cậu đối đãi với

người khác, không khó để nhận ra lúc nào cậu đang đeo mặt nạ... Ví dụ như khi tiếp xúc với Diệp Khâm Như hay Tư Trạch, cậu luôn rất nho nhã lễ độ, nhưng cứ thử hỏi mình xem, cậu có như thế khi ở với tôi không?"

Thích Tự hơi giật mình, ngẫm thấy, hình như cũng đúng.

Phó Diên Thăng nói tiếp: "Đã không giống, mà giờ ở trước mặt tôi cậu còn định che giấu cảm xúc của mình, nghĩ tôi sẽ không nhận ra sao?"

Thích Tự thảng hốt, nói như vậy, chẳng phải ngay từ đầu hẳn đã thua trò chơi này rồi à?—Phó Diên Thăng đã nhìn thấu mọi sướng vui giận buồn của hẳn trong suốt một năm rưỡi qua rồi còn đâu.

Thừa dịp hẳn thất thần, Phó Diên Thăng lặng lẽ trộm lại bao thuốc lá, rút một điếu ra châm, nói: "Giờ thì kể cho tôi chuyện gì làm cậu không vui được chưa?"

Thích Tự trầm mặc hồi lâu, rốt cục cũng mở miệng: "Hồi chiều tôi nghe Phí tổng nói, giám đốc điều hành cũ của MeiWei Hải Thành là Tần Hán Nghiêu cũng bị bắt, vì tội nhận hối lộ của Khâu Như Tùng."

Phó Diên Thăng: "Tần Hán Nghiêu làm giám đốc điều hành mà không phát giác ra Khâu Như Tùng mở shop hàng nhái suốt ba năm trời, không phải thất trách thì rất có thể đã được mua chuộc. Biết hẳn bị tra ra tội nhận hối lộ, tôi cũng không quá ngạc nhiên."

Thích Tự: "Anh có nhớ khoảng giữa tháng 8, giám đốc Tần có mời tôi qua nhà ăn một bữa không?"

Phó Diên Thăng: "Ừm, thì sao?"

Thích Tự: "Phu nhân giám đốc Tần là nội trợ toàn thời gian, bọn họ có một đứa con trai đang học phổ thông, giám đốc Tần là nguồn thu nhập duy nhất trong gia đình. Hôm đó tới chơi, vợ ông ấy còn tự tay nấu cả mâm

cơm mời tôi, không khí giữa bọn họ rất tốt, giám đốc Tần còn dặn con mình phải noi gương học tập theo tôi..."

Phó Diên Thăng nhả ra một ngụm khói, ra hiệu cho hần nói tiếp.

Thích Tự: "Nếu tra ra giám đốc Tần nhận hối lộ đến tiền triệu, thì bị bắt cũng đúng. Nhưng hôm nay Phí tổng kể cho tôi, Khâu Như Tùng chỉ đút lót Tần Hán Nghiêu một trăm ngàn."

Phó Diên Thăng: "Chỉ một trăm ngàn?"

"Ừ, đây là con số Khâu Như Tùng đã khai, hần không sai." Thích Tự nhíu mày, "Nếu chỉ vì một trăm ngàn ấy mà Tần Hán Nghiêu đi tù, thành tiền án, thì gia đình họ nhất định sẽ xuống dốc..."

Phó Diên Thăng ngắt lời hần: "Thích Tự, quan trọng là ông ta đã nhận, một trăm ngàn này có thể không là gì với lãnh đạo cấp cao của một công ty đã niêm yết, nhưng cũng có thể là thu nhập cả năm của rất nhiều hộ gia đình bình thường. Bất kể nhiều hay ít, nhận hối lộ vẫn là phạm pháp. Huống hồ, làm sao cậu biết giám đốc Tần không được lợi gì khác nữa? Nhờ như ông ấy ngồi được vào ghế đó là nhờ cha con họ Khâu thì sao?"

Bầu không khí trầm lại, Thích Tự thấp giọng nói: "Tôi cũng đã dặn lòng mình rằng, Tần Hán Nghiêu là người có tội. Thế nhưng trên đường về ban này, tôi lục lại điện thoại mới thấy rất nhiều tin nhắn của con trai Tần Hán Nghiêu từ một tháng trước, cầu xin tôi hãy giúp bố nó—Trước add Wechat xong, hồi đầu thằng bé hay nhắn hỏi mấy vấn về học tập, tôi bận không trả lời được nên mới tắt chế độ thông báo, về sau còn bận hơn nên cũng quên đi mất, mãi đến hôm nay mới trông thấy..."

Thích Tự nhìn lên, nói: "Từ lúc về tôi vẫn nghĩ, chắc giám đốc Tần cũng đoán được mình sẽ gặp chuyện nên mới mời tôi qua ăn cơm. Nhưng nếu tôi nói mình đã mềm lòng khi đọc những tin nhắn của con trai ông ta, anh sẽ thấy tôi thật vô dụng, đúng không?"

"Đây là nguyên nhân khiến cậu giấu diếm tôi?" Phó Diên Thăng sững sốt, hỏi lại hẳn, "Cậu rất mong mọi quyết định của mình sẽ được tôi tán thành sao?"

Thích Tự căn môi dưới, rũ mắt nhìn xuống, không nói gì thêm.

Phó Diên Thăng thở dài, hơi cúi thân trên, chống khuỷu tay lên đầu gối, xích lại nhìn hẳn: "Thích Tự, tôi là thầy của cậu, dẫn dắt cậu theo những gì tôi cho là đúng, nhưng sẽ không ép cậu phải nhất nhất làm theo tiêu chuẩn của tôi... Cậu nên nghe theo tiếng lòng mách bảo, trong phạm vi pháp luật cho phép, hãy cứ làm những gì cậu muốn, giống như lần cậu nói muốn giúp Chương Thừa Tuyên ấy, tôi thấy đâu có sao."

Ánh mắt Thích Tự hấp háy: "Kể cả nếu tôi muốn giúp gia đình giám đốc Tần?"

Phó Diên Thăng tỉnh táo nhắc nhở hẳn: "Chúng ta có thể đoán được, bữa cơm kia là cái kế mà giám đốc Tần dùng để dụ cậu tha cho vợ con ông ta một đường lui, song không thể phủ nhận là cậu đã thật sự bị không khí gia đình ấy đã động và trở nên thông cảm cho họ. Nếu đã phạm pháp, Tần Hán Nghiêu đáng phải nhận chế tài đích đáng, nhưng điều ấy thì có cản trở gì việc cậu ra tay giúp đỡ gia đình họ đâu—đấy là nếu như cậu muốn làm vậy để lòng thoải mái hơn."

Nghe Phó Diên Thăng nói vậy, Thích Tự cũng chợt thấy tâm trạng không còn nặng nề như trước.

Phải rồi, giúp đỡ họ chỉ là việc nhỏ đối với hẳn, xác nhận lòng mình mới là cái nan giải.

Phó Diên Thăng ngồi thẳng dậy, nhìn hẳn đầy dụi dàng: "Thích Tự... cũng mong cậu có thể nhớ kỹ, hiện tại tôi không chỉ là thầy, mà còn là bạn trai của cậu. Bất kể ngoài kia có làm cậu mệt mỏi đến đâu, ở trước mặt tôi

thì cứ thả lỏng đi, đừng che giấu mình mà làm gì. Hãy kể với tôi mọi rồi lòng và phiền muộn, tôi sẽ giúp cậu giải quyết chúng với tất cả sức mình."

*****

<Epilogue>

Phó Diên Thăng: "Dễ ngon dễ ngọt đến thế rồi, lần này thăng cấp được chưa?"

Thích Tự: "Tôi cần nghỉ thêm vài ngày."

Phó Diên Thăng: "..."

-

vtrans by xiandzg

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẤU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 92: Tự Mình Tiêu Hoá

Thích Tự giãn mày cười một tiếng, dĩ nhiên rất cảm động vì lời này của Phó Diên Thăng, nhưng cũng nghe ra đối phương lại đang dỗ ngọt hẳn.

Thích Tự hỏi lại Phó Diên Thăng: "Vậy còn anh thì sao? Thầy Phó, nếu có rối lòng hay phiền muộn, anh có tâm sự hết với tôi không?"

Phó Diên Thăng ung dung nói: "Tôi có năng lực tự tiêu hóa được vấn đề."

Thích Tự đánh giá đối phương, vừa rồi Phó Diên Thăng bảo đã thấy đáng vẻ chân thực của hẳn, trong khi ngẫm lại thì từ cả hai ở bên nhau đến giờ, hẳn chưa từng thấy người kia sâu nào vì bất kì chuyện gì.

Nhưng hẳn cũng biết, mình chưa thấy không có nghĩa là Phó Diên Thăng không có, đơn giản là người này che giấu quá tốt mà thôi.

Thích Tự lại hỏi: "Vì cho rằng hiện tại tôi không giúp gì được anh? Hay là vì anh không thể thẳng thắn với tôi?"

Tay cầm điều thuốc của Phó Diên Thăng khựng lại, hẳn quả nhiên bị hỏi cho sửng sốt.

Thích Tự cười cười, chưa từng quên việc Thích Nguyên Thành nhắc hẳn nên biết giữ lại cho mình, đừng có cái gì cũng nói với Phó Diên Thăng.

Suy cho cùng, bọn họ mới chỉ có với nhau mối quan hệ hợp đồng 2 năm, nếu hẳn cứ phơi mình ra với Phó Diên Thăng, không giữ lại chút nào như

thế, thì chẳng phải sẽ bị người kia nhìn ngày càng thấu, năm ngày càng chặt hay sao?

Huống hồ dù thực tình yêu nhau, Thích Tự cũng không muốn mình luôn là người được chăm sóc, được bao bọc trong mối quan hệ này.

Hắn thừa nhận, cảm giác có người che chở và cho mình một chỗ dựa rất hạnh phúc.

Nhưng thay vì ỷ lại, hắn mong một ngày nào đó mình cũng có thể ung dung nói ra một câu "Tôi có năng lực tự tiêu hóa vấn đề" giống như Phó Diên Thăng.

Đối mặt với ánh nhìn chăm chú từ Thích Tự, Phó Diên Thăng nhả ra một ngụm khói cuối cùng, dường như đang cân nhắc nên giải thích thế nào, thì Thích Tự đã đứng dậy trước.

Giờ đây hắn đã không còn cố chấp phải biết đáp án cho bằng được, bởi giống như Phó Diên Thăng từng nói, thật ra đáp án đã ở sẵn trong lòng hắn rồi.

Thích Tự hướng đến phòng tắm, để lại một câu mời ái muội: "Tối nay ngủ lại đây đi..."

Ánh mắt Phó Diên Thăng trầm xuống, dõi theo bóng lưng của đối phương. Hắn nhấn tắt cuống thuốc xuống gạt tàn, bất giác đứng dậy đi theo.

*

Hôm sau, Thích Tự tranh thủ lúc ba còn chưa ra ngoài, tìm đến phòng ông từ sáng sớm để nói về dự định giúp đỡ gia đình giám đốc Tần.

Nhưng để không tốt bụng mù quáng, hẳn muốn tìm hiểu về nội tình vụ án liên quan đến giám đốc Tần trước khi ra tay.

Thích Nguyên Thành nghe hẳn giải thích xong, không hề tỏ ý phản đối: "Hiện tại MeiWei ủy thác việc kết nối với bên công tố cho đoàn đội của Cố Sóc, con cũng có số anh ta rồi, cần gì thì cứ liên lạc."

Thích Tự gật đầu: "Vâng."

Thích Nguyên Thành còn nói: "Về sau những chuyện như thế, con cứ chủ động làm đi, không cần hỏi ý ba trước đâu."

Thích Tự ngạc nhiên: "Ba yên tâm về con thế sao?"

Thích Nguyên Thành cười nhẹ giải thích: "Không phải yên tâm, mà ba thấy con đã lớn, cũng nên học cách tự quyết định những việc nhỏ nhặt này được rồi, bất kể chủ ý là đúng hay sai, tốt hay xấu, tự làm tự chịu tự suy ngẫm cũng là một loại rèn luyện cho con đấy."

Thích Tự hiểu ra: "Con hiểu rồi, cảm ơn ba."

Hắn vừa quay người định rời đi, Thích Nguyên Thành lại gọi giật lại: "À mà..."

Thích Tự khựng chân: "Còn chuyện gì hả ba?"

Thích Nguyên Thành ngập ngừng muốn nói rồi lắc đầu: "Thôi, con cứ đi đi, có gì nói sau."

Thích Tự: "..."

Cùng ngày, Thích Tự với Phó Diên Thăng chia nhau ra hành động, một người đến văn phòng của Cố Sóc, một tới tập đoàn Tư Nguyên để bàn tiếp với Diệp Khâm Như về việc của bộ phát triển công nghệ.

Thích Tự dành cả sáng với Cố Sóc để tìm hiểu ngọn ngành việc giám đốc Tần nhận một trăm ngàn tiền hối lộ cũng như diễn biến vụ án hiện tại.

Trong lời khai với cảnh sát, Khâu Như Tùng đã thẳng thắn thừa nhận mình đã từng rút lót cho hơn hai mươi vị lãnh đạo cao thấp ở MeiWei, mỗi khoản từ ba mươi ngàn cho đến cả triệu, giám đốc Tần cũng là một trong số đó.

Cố Sóc nói: "Nhưng nếu xét cả tương quan thân phận, thì ông ấy đúng là người có tình tiết nhẹ nhất trong số nhóm nhận hối lộ."

Thích Tự: "Cụ thể là sao?"

Cố Sóc: "Bốn năm trước khi còn là quản lí nhân sự, Tần Hán Nghiêu được Khâu Như Tùng tặng cho một bao thuốc, đối phương đã gửi trăm ngàn vào một chiếc thẻ ngân hàng nặc danh, để trong bao thuốc lá đã mở miệng, mặt khẩu dán ngay phía sau thẻ. Tần Hán Nghiêu nhận hối lộ mà còn không biết trong bao thuốc có thẻ, nửa tháng sau mới phát hiện ra, chưa kể nhận tiền xong thì chẳng bao lâu sau đã được bổ nhiệm lên làm giám đốc điều hành của MeiWei."

Thích Tự nghe Cố Sóc giải thích, không hiểu sau nhớ đến cặp khuy măng-sét mà Khâu Như Tùng định tặng mình, không khỏi lạnh sống lưng một phen. Hắn hỏi: "Tôi có thể hiểu là giám đốc Tần bị lừa nhận hối lộ, tính chất sẽ không quá nghiêm trọng không?"

Cố Sóc: "Chúng ta nhìn nhận chủ quan thì là vậy, nhưng luật pháp sẽ chỉ nhìn vào chứng cứ—Tần Hán Nghiêu rất cục vắn nhận lấy khoản rút lót ấy, theo như lời khai, ông ấy đã bảo vợ ra ATM rút tiền làm mấy lần, những giao dịch này đều được hệ thống ngân hàng ghi lại cả. Có cái, Tần Hán Nghiêu kể là từ đó nhận được quà cáp gì từ Khâu Như Tùng, ông ấy luôn cẩn thận kiểm tra lại, nếu có phong bì hay thẻ ngân hàng gì thì đều trả lại hết."

Thích Tự: "Tình huống của ông ấy tương đương với mức phạt thế nào?"

Cố Sóc: "Pháp luật quy định những vụ nhận hối lộ từ một trăm ngàn đến dưới hai trăm ngàn sẽ bị xử phạt 3-10 năm tù. Nếu chỉ xét về số tiền đã nhận và hiện trạng tương quan thì có thể xin giảm hình phạt, nhưng Tần Hán Nghiêu lại nắm giữ chức vụ tương đối quan trọng ở MeiWei, rất có thể bên công tố sẽ truy cứu mức độ trách nhiệm của ông ấy trong khi định tội Khâu Như Tùng và tính toán tổng thất thoát mà công ti đã phải chịu, cho nên hiện tại chưa thể nói trước điều gì."

Nói chuyện với Cố Sóc xong, đại khái là Thích Tự cũng đã có tính toán riêng của mình. Hẳn sợ mình sẽ mềm lòng khi gặp gia đình giám đốc Tần, bèn ủy thác cho Cố Sóc làm người phát ngôn thay, đầu tiên là đi gặp Tần Hán Nghiêu. Cố Sóc đồng ý, nói: "Cậu muốn tôi nói gì với ông ấy?"

Thích Tự: "Anh hỏi ông ấy, có biết con mình đã nhắn tin cho tôi suốt một tháng trời hay không..."

Hắn có ý ra tay hỗ trợ, nhưng cũng muốn biết giám đốc Tần có muốn, thậm chí là có chịu hay không—dù gì đó cũng là gia đình người ta, giả như Tần Hán Nghiêu không muốn tiếp nhận, hẳn có giúp thì người ta cũng chẳng ơn. Chưa kể, hẳn cũng muốn biết Tần Hán Nghiêu có thái độ thế nào đối với việc bị cuốn vào vụ án này của Khâu Như Tùng.

Ba hôm sau, Cố Sóc cho Thích Tự một câu trả lời, nói Tần Hán Nghiêu đã viết một bức thư cho vợ và con mình ngay trong trại tạm giam, mong rằng Thích Tự sẽ xem qua rồi chuyển lại cho bọn họ.

Thích Tự mở ra xem—trong thư, Tần Hán Nghiêu kể lại toàn bộ quá trình nhận hối lộ, nói mình tình nguyện tiếp nhận phán quyết của pháp luật, cũng khuyên vợ con mình nhận thức rõ tình huống, thay vì phí công kêu oan thì hãy chăm sóc nhau thật tốt, nếu Thích Tự có thể hỗ trợ cho sinh hoạt của bọn họ nhất định phải tỏ lòng cảm kích đối phương.

Thích Tự đã đọc nó với rất nhiều cảm xúc, sau đó nhờ Cố Sóc hẹn gặp Tần phu nhân và Tần Tuấn thay mình, giao thư rồi bày tỏ mong muốn hỗ trợ của hẳn—Thích Tự sẽ nhờ luật sư xin giám án cho Tần Hán Nghiêu hết sức có thể, đợi bao giờ hết hạn tù sẽ đánh tiếng để tập đoàn nhìn nhận thái độ hối cải của đối phương rồi quyết định phân công công tác sau. Nếu sinh hoạt của Tần phu nhân và Tần Tuấn có bất kì khó khăn gì, hẳn cũng sẵn sàng hỗ trợ tài chính qua hình thức cho mượn.

Bận rộn liên tục suốt mấy ngày, rốt cục Thích Tự cũng xử lí xong chuyện giám đốc Tần.

Bởi vì hẳn vẫn đang trong kì học, chuyến này không thể ở lại nước quá lâu, chỉ nửa tháng đã phải quay về. Trước khi về Cali, Thích Tự lại về nhà gặp mẹ một chuyến như thường lệ.

Lúc hẳn đến nơi, Khương Oánh đang đứng cắm hoa gần cửa vào. Hẳn chào một tiếng "Mẹ" rồi lại gần nhìn nhìn, ngạc nhiên hỏi: "Đâu ra nhiều hoa vậy mẹ?"

"Bạn tặng." Khương Oánh trả lời qua loa, rồi lại tiếp tục ngâm nga một bài hát xưa, mặt mày hồng hào tươi tỉnh không giống gì phụ nữ ở tuổi 46.

"Chậc, sắc sỡ như này thì chắc là đàn ông rồi phải không mẹ?" Thích Tự đùa đùa một câu.

Khương Oánh lờm hẳn một cái, nhanh chóng cắm xong, bày lên kệ tủ gần cửa rồi mới bảo hẳn: "Vào ăn cơm đi."

Thích Tự sững sốt, không phản bác gì sao? Chẳng nhẽ mẹ hẳn sắp có mùa xuân thứ hai rồi??

Hai mẹ con vừa ăn cơm vừa hỏi han về công việc sinh hoạt của nhau, Thích Tự hỏi mẹ: "Tiểu Phong gần đây vẫn khỏe chứ mẹ?"

"Khỏe, đợt trước mẹ mới đầu tư cho hai đứa nó một căn hộ cách đại học F tầm 5km, giờ nó với Lăng Khả không ở kí túc cũng chả về đây, mà chuyển hẳn qua đó ở rồi..." Khương Oánh lắc đầu thờ dãi, "Đấy, có bạn trai là quên mẹ ngay."

Thích Tự: "..."

Khương Oánh gấp thức ăn cho hẳn, lại quan tâm nói: "Con thì sao? Nghe ba bảo gần đây con có cậu gia sư đi theo kèm cặp à, vừa lo học vừa lo làm thế có mệt lắm không?"

Thích Tự hơi nghẹn họng, đáp: "Vẫn ổn ạ." Sợ mẹ hỏi thêm, hẳn bèn lảng sang chuyện khác: "Mẹ với ba vẫn hay liên lạc à?"

Khương Oánh rũ mắt nói: "Có hai ba lần, ba con có về mấy đâu."

Thích Tự nhăm tính, lần trước hai người gặp mặt hồi tháng tám, tính đến giờ mới ba tháng, hẳn gặp ba được có một lần, mẹ bảo hai ba lần mà còn "có mấy đâu"? Thế chẳng phải là lần nào về ba cũng đi gặp mẹ à?"

Nhìn mẹ tươi tỉnh sáng ngời, Thích Tự bỗng nghĩ đến một phỏng đoán kì quái.

Ăn cơm xong, Khương Oánh nhờ dì giúp việc đi ngâm trà, sau đó gọi Thích Tự ra sofa trong phòng khách.

Vừa ngồi xuống, Thích Tự đã trông thấy cả đồng bình trà cổ tinh xảo trên kệ tủ. Hẳn cầm một bình lên dò xét, càng nhìn càng thấy quen, không khỏi nghi ngờ: "Trà này ở đâu ra vậy mẹ?"

Khương Oánh cầm cốc đi tới: "À, bữa trước đi show mẹ có quen được một người kinh doanh trà, đây là trà sức khỏe làm từ bá tử nhân, uống buổi tối tốt lắm. Người ta cho cả thùng cơ, mẹ uống thấy được phết, con thích thì cầm mấy bình đi."

Thích Tự: "..."

****

<Epilogue>

Thích Nguyên Thành: "Cho con hai gói, ba cũng chỉ có một bình này thôi."

Thích Tự: "Ba, mẹ có cả một thùng, vừa bảo con thích thì cầm hết đi đấy."

Thích Nguyên Thành: "Đối xử với chồng cũ và với con trai sao mà khác nhau thế... QAQ"

-

vtrans by xiandzg

T/N: Hết cầu lương từ em trai lại đến cầu lương từ ba mẹ, em đi tìm mùa xuân của mình cũng phải thôi =))

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẤU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 93: Cậu Phát Sốt Rồi

Thích Tự mang theo hai bình trà về khách sạn, đưa cả cho Phó Diên Thăng.

Ngay sau hôm quay lại Cali, Thích Tự cũng vui đầu vào việc học môn chuyên từ sáng sớm.

Tuy trước khi về Hải Thành, Phó Diên Thăng đã kèm hẩn học xong nội dung của mấy môn trong đó, nhưng Thích Tự vẫn còn rất nhiều bài tập chưa kịp làm. Đã thế kì này nghỉ quá nhiều, mấy giáo sư có ấn tượng với hẩn cũng đã nhận ra vấn đề, còn trực tiếp gửi email đến hỏi.

Sau khi hoàn thành bù bài tập và việc nhóm, Thích Tự đến trường gặp giáo sư để nhận "thăm vấn"—Stafford không hiếm học sinh có hoàn cảnh đặc biệt như Thích Tự, chỉ cần trình bày rõ ràng lí do vắng mặt và được giáo sư xác nhận là bài tập môn vẫn do chính học sinh tự làm, thì việc đến lớp cũng có thể được du di cho.

Giữa tháng 12, rốt cục Thích Tự cũng thuận lợi thi xong tất cả các môn.

Ngày đó rời trường, nhiệt độ thành phố P giảm đi đột ngột, Thích Tự chỉ mặc một chiếc áo len đen, đứng bên đường chờ xe mà bị gió thổi cho rùng mình.

Mùa đông ở Cali ấm hơn ở Hải Thành, Thích Tự lại luôn tự tin mình khỏe, bình thường mặc vậy chưa chắc đã sao, lúc này mới không khỏi cau mày kéo cổ áo lên.

Hắn lên xe, bắt gặp đèn trang trí xanh đỏ và hình nộm ông già mũ đỏ bên ngoài qua lớp cửa sổ kính, mới giật mình nhận ra đã sắp tới Giáng Sinh.

Có điều, chắc là năm nay hắn sẽ không đón Giáng Sinh ở Mỹ nữa. Phó Diên Thăng đã đặt vé ngày kia về Hải Thành cho cả hai, ba tuần nghỉ đông sắp tới cũng xác định chỉ dành cho công việc phát triển bộ phận công nghệ của tập đoàn.

Lại nói, Phó Diên Thăng chắc cũng đến kiệt sức vì phải kèm hắn tới lui suốt đợt thi cuối kì vừa rồi.

Ban ngày làm gia sư kèm đọc sách, ôn tập, làm luận văn, tối đến lại phải thức khuya bàn chuyện với người của các công ti công nghệ trong nước, xét duyệt các loại phân tích số liệu của bọn họ, tính ra thời gian nghỉ còn ít hơn cả hắn.

Nhớ lại sáng nay trên giường, Phó Diên Thăng còn ôm ôm, vừa ngái ngủ hôn lên cổ hắn vừa chúc một câu thi tốt, Thích Tự lại không khỏi mỉm cười.

Đến dưới chung cư, Thích Tự không vội lên nhà mà bảo Vương Mãnh đi cất xe rồi đi theo mình ra một cửa hàng gần đó.

Thích Tự nhìn thoáng qua, tiện rẽ vào một cửa hàng trang sức, nhân viên lập tức ra chào hỏi đơn đả: "Xin hỏi quý khách muốn tìm gì?"

"Cảm ơn, tôi xem qua một lát đã." Thích Tự nói.

Khuyu măng-sét, kẹp cà vạt, đồng hồ, bật lửa... tủ quà tặng cho nam giới luôn chỉ có ngần ấy thứ. Thích Tự không tìm được thứ gì ưng ý, lòng vòng một hồi, bất giác đã đến trước tủ kính đồ trang sức từ bao giờ.

Nhìn loạt trang sức lấp lánh dưới ánh đèn, Thích Tự không khỏi nghĩ bụng, nếu Phó Diên Thăng mà là nữ thì chọn quà đã dễ hơn bao nhiêu, nào

vòng tay, dây chuyền kim cương, rồi còn cả... nhẫn nữa...

Nhân viên cửa hàng vẫn giữ khoảng cách thích hợp sau lưng Thích Tự, thấy hắn đứng nhìn tủ trang sức mãi thì mỉm cười đánh tiếng: "Quý khách muốn mua quà cho bạn gái sao?"

Thích Tự bắt đầu thấy mặt nóng lên, lập tức dời mắt khỏi đôi nhẫn rồi quay lại tủ quà tặng cho nam, rốt cục chọn một dây lưng da sần màu nâu đậm, sau đó bảo nhân viên gói lại.

Lúc tính tiền còn nhận được điện thoại của Phó Diên Thăng, hỏi hắn: "Thi xong rồi chứ? Sao còn chưa về vậy?"

"Sắp về rồi..." Thích Tự nhận lấy túi quà, gấp hóa đơn nhét vào túi quần rồi quay lại chung cư.

Lên đến nơi, vừa qua cửa Thích Tự đã ngửi thấy mùi đồ ăn thơm ngào ngạt, hắn đổi giày vào nhà, chỉ thấy Phó Diên Thăng đang đứng trong bếp lúi húi làm gì đó.

Hắn bước tới xem, mới trầm trồ nói: "Anh còn biết làm bò bít tết nữa hả?"

Phó Diên Thăng nhướng cằm: "Mới học."

Bấy giờ Thích Tự mới phát hiện ra chiếc iPad dựng đứng cạnh bếp, trên màn hình là mấy tấm hình bít tết, hắn vươn tay vuốt một cái, nhận ra đây là giáo trình "Hướng dẫn làm bò bít tết kiểu Pháp"...

Thích Tự bật cười: "Sao anh lại còn tự học nữa vậy?"

"Thì để chúc mừng cậu thi xong chứ sao." Phó Diên Thăng quay ra hỏi hắn, "Thế nào, ổn hết chứ?"

Thích Tự ừ một tiếng, học theo thói quấy rối của người kia, ôm eo đối phương từ phía sau rồi dán cả người vào.

Phó Diên Thăng: "..."

Phó Diên Thăng: "Này này này đang nấu ăn đấy, chưa phục vụ cậu được đâu."

"Không sao, anh cứ làm việc của mình đi." Thích Tự thấp giọng nói một câu rồi luồn tay ra phía trước, bắt đầu mở nút thắt lưng của Phó Diên Thăng.

Phó Diên Thăng: "???"

Nhận ra cơ thể người kia bỗng cứng đờ, Thích Tự cười cười, rút chiếc thắt lưng đang ôm quanh eo đối phương ra.

Phó Diên Thăng vẫn đang cầm nồi trên tay, buông không được mà giữ không xong, chỉ biết dùng ngữ khí nguy hiểm cảnh cáo hăn: "Nhóc lưu manh, tôi vẫn đang mở bếp đấy."

Thích Tự cấp tốc thay cho đối phương chiếc mình vừa mua, cài lại nút bấm tử tế rồi mới hôn hôn bên tai hăn, cười nói: "Tặng anh thắt lưng mới, gần đây vất vả nhiều rồi."

Phó Diên Thăng cúi đầu liếc nhìn, nghẹn ngào cười mắng: "Mẹ..."

Một nồi súp hải sản, hai phần bò bít tết, ăn cùng khoai tây chiên và hoa lơ luộc—Phó Diên Thăng lần đầu tiên nấu thử cơm tây, đồ ăn không mới mẻ, nhưng vốn chỉ là một bữa ăn nhà đơn giản, Thích Tự cũng không cầu kì.

Hai người ngồi xuống, mở một bình rượu vang, vừa ăn vừa nói chuyện.

"Vị thế nào?" Phó Diên Thăng hỏi.

"Rất được." Thích Tự lại múc thêm cho mình một bát súp hải sản, cầm trên tay húp từ từ.

Phó Diên Thăng cắt bít tết, cứ thỉnh thoảng lại ngẩng lên liếc Thích Tự một cái, cũng không biết có phải vì vẫn canh cánh sự vụ thất lưỡng hay không mà ánh mắt cực kì mập mờ.

Lúc đánh lén thì lớn gan là thế, nhưng đến khi bị Phó Diên Thăng nhìn chòng chọc với vẻ ái muội kia, Thích Tự vẫn không khỏi gượng gạo.

Hắn làm bộ bình tĩnh nói: "Sao nhìn tôi mãi thế? Có gì thì nói đi."

Phó Diên Thăng hỏi: "Thất lưỡng kia bao nhiêu tiền?"

Thích Tự: "Không nhiều."

Phó Diên Thăng: "Bật lửa, quần áo, giày dép, thất lưỡng... mới đi với cậu có bốn tháng mà cậu đã cho tôi bao nhiêu thứ rồi? Chưa kể phần lớn đều là hàng hiệu, tính cả năm có khi là đủ tiền lương cậu đồng ý trả tôi rồi đấy."

Thích Tự: "Tôi không nghĩ nhiều như vậy."

Phó Diên Thăng lắc đầu cười: "Về sau đừng mua nữa."

Thích Tự: "Anh không thích à?"

Phó Diên Thăng: "Nếu muốn cảm ơn, chẳng thà cậu lấy lòng tôi trên giường đi."

Thích Tự: "..."

Tính ra trong khoảng thời gian ở chung với Phó Diên Thăng, những gì có thể làm hai người đều đã làm. Tình cảm dần sâu, Thích Tự cũng thay đổi tâm lí mâu thuẫn của mình mà ngày càng thích thú.

Giờ phút này nghe Phó Diên Thăng ám chỉ như vậy, bất ngờ là Thích Tự cũng ngo ngoe muốn thử thật.

Hắn đã xem qua một vài bài viết phổ cập kiến thức trên mạng, trên đó nói phía sau của nam giới có thể mang đến một cảm giác kì dị nhưng rất thoải mái, người nào thử qua cũng sẽ thích... Hay là trước khi về nước thử làm một nháy với Phó Diên Thăng? Biết đâu lại còn sướng hơn cả dùng miệng?

...

Thích Tự không khỏi ghen họng với trí tưởng tượng của mình, khó khăn nuốt xuống một miếng thịt bò.

Phó Diên Thăng thấy hắn nhú mào, hỏi: "Sao vậy, khó ăn lắm à?"

Thích Tự vuốt vuốt cổ mình, nói: "Không phải, vừa bị ghen một chút."

Có điều đúng là hôm nay Thích Tự ăn cơm chậm hơn hẳn bình thường, Phó Diên Thăng ăn xong rồi mà bát tẹt trong đĩa hắn vẫn còn đến một nửa.

Phó Diên Thăng sợ hắn ép mình, nói thẳng: "Không ăn được thì đừng ăn nữa."

Thích Tự kiên trì ăn thêm vài miếng rồi giải thích: "Không phải không ăn được, chỉ là hôm nay ăn không vào lắm."

Phó Diên Thăng: "Không sao, tối ăn ngoài nhé?"

Thích Tự gật gật đầu, hỏi Phó Diên Thăng tối nay có muốn ra ngoài nghe hòa nhạc hay không, vừa rồi đi mua thắt lưng hắn có trông thấy poster tour nhạc giao hưởng ở sảnh hòa nhạc. Gần đây hai người bận rộn suốt, giờ mới thi xong nên hắn cũng muốn thư giãn một chút.

Phó Diên Thăng đồng ý, buổi chiều hai người ở nhà bàn luận về tình hình gần đây của bộ phận công nghệ, chờ đến chạng vạng mới thay quần áo cùng ra ngoài.

Thích Tự đã mặc thêm một chiếc áo khoác so với ban sáng, không ngờ vừa xuống lầu đã bị gió thổi cho hắt xì.

"Không sao đấy chứ?" Phó Diên Thăng nhú mày.

Thích Tự kéo kín áo khoác lắc đầu: "Không sao."

Lúc ấy Thích Tự cảm thấy không sao thật, hẳn đi bộ ra nhà hàng Quảng Đông thường ăn với Phó Diên Thăng, vậy mà vẫn không vào miệng, chưa kể cổ họng còn hơi rát rát, hẳn nhắm mắt ăn một chút rồi hai người đi tới điểm hòa nhạc.

Buổi giao hưởng dài một tiếng, rốt cục Thích Tự mới nghe được 15 phút đã thấy buồn ngủ, không phải vì không có hứng thú, mà vì hẳn nghe một lát đã bắt đầu thấy choáng.

Trong bóng tối, hẳn cảm nhận được Phó Diên Thăng nắm lấy tay mình, vốn là hành động ấm áp bao nhiêu, lại chợt nghe người kia hỏi một câu: "Sao tay cậu nóng thế này?"

Sau đó, một bàn tay lạnh lạnh lại sờ lên trán hẳn, Thích Tự thấy Phó Diên Thăng nghiêm túc hỏi: "Cậu phát sốt rồi."

Thích Tự sùng sốt nói: "Thật hả?"

Hắn cũng tự áp tay lên trán rồi giật mình, thì ra là phát sốt, bảo sao này giờ cứ thấy người gai gai.

Phó Diên Thăng hỏi: "Có khó chịu ở đâu không?"

Thích Tự: "Hơi choáng đầu một chút..."

Phó Diên Thăng lo lắng nói: "Có dậy được không? Về nhà thôi."

Lúc này tốc độ phản ứng của Thích Tự đã chậm lại, nghe Phó Diên Thăng nói xong mấy giây sau mới khó hiểu hỏi lại: "Không nghe nữa à?"

Phó Diên Thăng cau mày nói: "Cậu phát sốt rồi đấy, còn không định về nghỉ ngơi đi à?"

Thích Tự: "..."

Thích Tự ở lại thêm một lát, sau đó bất đắc dĩ để Phó Diên Thăng đỡ mình dậy.

Cũng may là ở gần, hai người mới không mất bao lâu để về nhà, Phó Diên Thăng vội đưa Thích Tự đi nằm, rót một chén nước ấm đưa ăn: "Ngoài đau đầu còn thấy khó chịu ở đâu không?"

Thích Tự hơi tỉnh ra, nói: "Cổ họng bị rát."

Phó Diên Thăng nhíu mày: "Từ bao giờ?"

Thích Tự nhớ lại: "Hình như là hồi sáng lúc thi ra, bị gió thổi hơi gai người."

Phó Diên Thăng: "Bảo sao không muốn ăn, mệt thế này chắc cảm rồi... Để tôi xuống tiệm thuốc dưới nhà mua hạ sốt với nhiệt kế, cậu nghỉ đi."

Thích Tự túm tay hăn lại: "Bảo Vương Mãnh đi đi."

Phó Diên Thăng hơi ngẩn người, buồn cười nói: "Bao nhiêu tuổi rồi, lại còn không nhớ để tôi đi à?"

Thích Tự thả lỏng tay, thấp giọng nói: "Thế anh đi đi."

Phó Diên Thăng nhìn hẩn nhịu mày ương ngạnh mím môi, rõ ràng không phải giọng làm nũng nhưng điệu bộ vẫn toát lên vẻ tủi thân.

Phó Diên Thăng thở dài, ngón tay thon dài lùa qua tóc đối phương, xoa xoa đầu hẩn, cười nói: "Thôi, tôi ở lại."

Thấy khoé miệng Thích Tự khẽ cong lên, Phó Diên Thăng chỉ biết cười cười, ngồi ngay trên giường gọi điện cho Vương Mãnh.

Thích Tự nghe người kia bình tĩnh dặn dò Vương Mãnh những thứ cần mua, không hiểu sao cảm thấy thật yên tâm.

Phó Diên Thăng cúp máy xong, lại hỏi hẩn: "Từ sáng đến giờ là bao lâu rồi, thấy người khó chịu mà sao không nói một tiếng?"

Thích Tự nhìn có vẻ ảo não: "Lâu rồi tôi không có bị bệnh."

Phó Diên Thăng dí dí trán hẩn, trêu chọc nói: "Đáng ra là đêm nay định làm cậu rồi, mà thấy cậu bệnh nên tha cho đấy."

Không biết là não chập vì sốt hay cố ý phản kích, Thích Tự cũng thốt lên với giọng tiếc nuối: "Tôi cũng định đêm nay sẽ thử với anh mà, tiếc thật..."

Phó Diên Thăng: "..."

*****

<Epilogue>

Một—

Thích Tự cười thắt lưng của Phó Diên Thăng.

Phó Diên Thăng: "???" Bà xã thông suốt rồi sao? Lại còn chơi cái trò kích thích này nữa! Kích động! Nhưng mà không thể tỏ ra thèm thường thế

được, phải giả bộ một chút!"

Thích Tự đổi thắt lưng cho Phó Diên Thăng.

Phó Diên Thăng: "???" Quần cũng tụt ra đến nơi rồi mà cậu lại cho tôi cái ấy hả? Uống công người ta kích động! Đợi xem tối nay tôi trị cậu thế nào!"

Tối đến, Thích Tự ngã bệnh.

Phó Diên Thăng: "Có ai khổ như tôi không!"

Hai—

RE Số Phúc: Báo cáo nhận lễ vật ngày 15/12

<Nhận quà của cố chủ: Thắt lưng hãng C, giá khoảng 4,800NDT

Hình minh hoạ>

- ----

Đã xác nhận.

- ----

Thành viên tổ chức: "Lại ăn cầu lương ngập họng."

Phó Diên Thăng: "Xin lỗi, tôi cũng không muốn nhận đâu, lần nào nhận quà trên 4,000 cũng phải đi tra giá rồi báo cáo... Đồng chí Cá, biết cậu yêu tôi rồi nhưng chúng ta tém tém lại chút được không?"

-

vtrans by xiandzg

T/N: Rồi ngày nào đấy đồng chí Cá tự thắt nơ con bướm tặng mình cho Thầy thì Thầy định báo cáo với tổ chức thế nào =)))) người ta là tổng tài tiền tỉ đó, anh làm ăn như thế thì tổ chức biết nói thế nào với quốc gia đây hả =))))

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẤU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 94: Thời Gian Ba Ngày

Không biết từ bao giờ, Phó Diên Thăng phát hiện Thích Tự đã không còn giống một quả bom chọc vào là nổ, lúc nào cũng ngốc ngốc chui đầu vào bẫy của mình như trước đây nữa.

Nhìn Thích Tự trưởng thành, dĩ nhiên hẳn cũng thấy rất thành tựu, thế nhưng mỗi lần bị đứm nhỏ mình dạy dỗ phản pháo, tâm trạng của hẳn lại rối rắm không thôi.

"Cậu khác xưa rồi." Phó Diên Thăng cảm thán một câu.

"Khác chỗ nào?" Thích Tự hỏi.

"Không mắc bẫy của tôi nữa..."

"Anh thích thế không?"

"Hối hận vì đã dạy cậu nhiều như thế." Phó Diên Thăng nói đùa.

"Hối cũng muộn rồi." Thích Tự cười cười, do phát sốt vì bệnh, ngữ khí của hẳn còn có phần lười nhác hơn bình thường.

Phó Diên Thăng nhéo nhéo tai hẳn, nói đầy ẩn ý: "Có điều lời kia là cậu tự nói ra đấy nhé, tôi không tin cơn sốt này của cậu sẽ kéo dài mãi đâu..."

Thích Tự: "..."

Hai người đấu võ mồm một lát, chờ Vương Mãnh mua đồ đến nơi, Phó Diên Thăng nhanh chóng lấy nhiệt kế ra đo cho Thích Tự, cũng may, 38.8°,

chưa vượt qua 39°.

Thích Tự nói: "Không cần đi khám đâu, cứ để qua một đêm xem thế nào đã."

"Cũng được, thấy khó chịu ở đâu thì nhớ nói ngay." Phó Diên Thăng cất nhiệt kế, rót một li nước ấm lớn rồi bóc vitamin C và thuốc hạ sốt cho Thích Tự uống, còn dán lên trán hẳn một miếng hạ nhiệt.

Để tiện chăm sóc, tối đến Phó Diên Thăng vẫn ngủ cùng người kia, hẳn ngồi tựa vào đầu giường, câu được câu chăng trò chuyện với đối phương.

Có lẽ do quá mệt, Thích Tự mới nói được vài câu đã dựa vào một bên eo Phó Diên Thăng thiếp đi.

Phó Diên Thăng ngồi trông nửa tiếng, chờ hẳn ngủ say mới khẽ khàng xuống giường tắm qua một trận.

Nửa đêm, cả người Thích Tự nóng hầm hập rúc vào ngực hẳn, Phó Diên Thăng sờ trán đối phương, phát hiện hình như nhiệt độ lại tăng lên.

Lấy nhiệt kế đo thử, quả nhiên đã 39.2°, Phó Diên Thăng đang định đứng dậy lấy khăn lạnh lau cho hạ bớt nhiệt, Thích Tự lại lục sục giữ tay hẳn lại.

Phó Diên Thăng thấy hai mắt đối phương vẫn nhắm nghiền không biết là tỉnh hay ngủ, tính gỡ tay đối phương ra thì Thích Tự nhất quyết xích đến, lơ mơ hỏi: "Đi đâu vậy?"

Phó Diên Thăng: "Đi kiếm khăn lạnh lau người cho cậu."

Thích Tự nhú mày bá đạo nói: "Năm xuống, anh không được đi..."

Sốt đến mơ màng rồi mà vẫn dùng giọng ra lệnh được.

Phó Diên Thăng chợt nhớ tới lần bị thương sau vụ bắt cóc bất thành hồi cuối tháng tám, Thích Tự cũng từng tóm lấy hăn thấp giọng ra lệnh hăn không được đi y như vậy lúc trong bệnh viện, đúng là khiến người ta dở khóc dở cười.

Nguyên cả đêm, thân nhiệt Thích Tự phập phù lên xuống quanh mốc 39°. Cứ cách hai tiếng Phó Diên Thăng lại đo lại, thỉnh thoảng còn dùng khăn mặt lạnh lau qua giúp hăn hạ nhiệt, tới sáng hôm sau sốt cũng đỡ.

Thích Tự tỉnh dậy vẫn thấy Phó Diên Thăng ở cạnh, lơ mơ nhớ vì chăm sóc mình mà đối phương đã vất vả cả đêm, trong lòng lại cảm động không thôi.

"Đỡ hơn chưa?" Nét mặt người kia có vẻ tiêu tụy, giọng nói cũng khàn khàn vì mệt mỏi.

Thích Tự: "Đỡ hơn nhiều rồi."

Phó Diên Thăng hỏi hăn: "Muốn ăn chút gì đó không?"

Phát sốt cả đêm khiến bạch cầu trong người chết không biết bao nhiêu, cả người Thích Tự như nhũn ra vì mất lực. Hăn mệt mỏi rũ mắt, vẫn không thèm ăn gì, nhưng cũng biết nếu muốn khỏe nhanh thì không thể cứ tùy hứng như vậy.

Đang do dự không biết ăn gì, người kia đã chủ động lên tiếng: "Hôm qua nấu canh hải sản vẫn còn ít sò tươi, hay là tôi nấu cháo hải sản cho cậu nhé?"

Thích Tự sửng sốt: "Anh không mệt à?"

Phó Diên Thăng xoa xoa đầu hăn, nói nhẹ như không: "Mệt gì, nghĩa vụ của bạn trai thôi mà."

Thích Tự nghe mà ngẩn người vì độ ngọt ngào của câu nói này. Thật ra bây giờ muốn ăn gì cũng có thể gọi Vương Mãnh chạy quanh thành phố P để mua về, nhưng có lẽ do bị bệnh, hẳn lại thêm món ăn của tình cảm và sự xoa dịu hơn bất kì mỹ vị nào từ các đầu bếp nhà hàng.

Lời nói của Phó Diên Thăng giống như chạm đến trái tim hẳn, dịu dàng chữa lành từ thể xác đến tinh thần...

Cũng may là nấu cháo không mất công mấy, Phó Diên Thăng chỉ xử lí qua nguyên liệu rồi bỏ cả vào nồi, đến khi ra, Thích Tự ráng ăn hai bát lớn rồi lại nằm vật ra ngủ tiếp.

Sau hai ngày li bì, Thích Tự rốt cục cũng lại sức.

Theo như kế hoạch ban đầu, vốn dĩ trưa hôm đó bọn hắn đã phải quay lại Hải Thành, nhưng vì Thích Tự phát sốt, tối qua Phó Diên Thăng đã kịp thời đổi lại vé máy bay, dời ngày về tới ba hôm nữa.

Thích Tự biết được bèn nói: "Ngày mấy hẹn gặp cổ đông của Liên Tú vậy, có kịp không?"

Trong hai tuần Thích Tự tập trung thi cử ở Cali, bộ phận phát triển công nghệ đã thu hẹp phạm vi thu mua xuống còn bốn mục tiêu, lần lượt là Công nghệ Hồng Trang, Công nghệ Liên Tú, Công nghệ Vạn Tượng và Công nghệ Duy Mỹ.

Trong đó, bọn họ đã cùng thảo luận qua về Hồng Trang từ hồi tháng mười một, căn cứ vào ước định nội bộ, đây cũng là công ti phù hợp nhất với nhu cầu của tập đoàn Tư Nguyên. Cách đây không lâu, Diệp Khâm Như đã tiến hành tiếp xúc sơ bộ với Công nghệ Hồng Trang, nhưng nghe nói Tô Cảnh chỉ chấp nhận mức đầu tư dưới 50% cổ phần, không có ý định nhượng lại quyền khống chế công ti, mà điểm này thì lại trái ngược với yêu cầu của Tư Nguyên.

Ngoại trừ Hồng Trang, Công nghệ Liên Tú cũng rất phù hợp với yêu cầu của bọn họ, sở hữu đơn vị đại lí hàng hiệu và tủ đồ online mang tên "Tú Mỗi Ngày", với thuộc tính khách hàng khớp với của MeiWei tới tận 80%.

So với Hồng Trang, Liên Tú ra đời sớm hơn, nền tảng cũng lớn hơn, còn là một công ti đã đăng kí niêm yết. Thế nhưng, Liên Tú lại có một vấn đề trí mạng khác—sau khi đưa ra thị trường, cơ cấu quyền cổ đông biến động, hai người sáng lập ban đầu mâu thuẫn với cổ đông mới, khiến việc đưa ra quyết sách gặp vấn đề nghiêm trọng, niêm yết không bao lâu thì cổ phiếu bắt đầu trượt giá. Nghe nói, hai người sáng lập ban đầu đã quyết định bán công ti, chỉ cần được trả giá thích hợp sẽ đồng ý.

Theo như bàn bạc với Diệp Khâm Như, thì chiến thuật tốt nhất bây giờ là "giữ Liên Tú, tranh Hồng Trang"—mua lại Liên Tú với mức giá hợp lí, sau đó đoạt lấy Hồng Trang bằng mọi giá.

Còn đầu Vạn Tượng và Duy Mĩ chỉ là dự phòng trong kế hoạch, tuy đều sở hữu những gì Tư Nguyên yêu cầu nhưng cũng không nhất thiết phải có, mua được thì mua, không thì chờ công ti bọn họ chuyển nhượng rồi tuyển người về sau.

Chuyến về Giáng Sinh lần này, Thích Tự định sẽ đích thân vào cuộc, dẫn dắt đoàn đội đàm phán với cổ đông của Liên Tú về việc thu mua.

Phó Diên Thăng nói: "23/12, vẫn kịp."

Thích Tự nhắm tính thời gian—hoãn lại 3 ngày, tức là 21 về đến nơi, cộng thêm chênh lệch múi giờ nữa thì đồng nghĩa với việc ngay sau hôm về nước đã phải đi gặp người ta.

Phó Diên Thăng an ủi hẳn: "Tôi đã nói trước với Diệp tổng rồi, anh ta bảo cứ yên tâm để anh ta giải quyết, cậu cứ tranh thủ nghỉ ngơi hết hai ngày tới đi, đừng để đến lúc đó vừa bệnh lại vừa lệch múi giờ thì còn hỏng hơn, đúng không?"

Thích Tự bất mãn nói: "Gì mà nói như thế tôi yếu lắm vậy? Tôi khỏe lại rồi mà."

Phó Diên Thăng đưa nước ấm và vitamin cho hẳn, nói: "Mới lấy lại tí sức mà đã lên mặt rồi, thế tối qua ai cứ rúc vào người tôi đấy? Lại còn lằm bằm làm nũng kêu mệt nữa?"

Thích Tự thiếu điều phụng cả nước trong miệng ra, cmn ai lằm bằm!?

Nhưng đang định phản bác, hẳn bỗng nhớ ra gì đó, lại rũ mắt im lặng.

Hai ngày vừa rồi phát sốt đổ nhiều mồ hôi, Thích Tự bèn gọi người đến thay giặt chăn ga sạch sẽ, đồng thời quét tước lại cả nhà một lần.

Rốt cục hẳn cũng không bắt Phó Diên Thăng đứng bếp nữa, hai người đưa nhau ra ngoài ăn, lại sức rồi nên ăn cũng vào miệng, no nê xong thì về nhà thư thái tắm nước nóng.

Tắm rửa ra, Thích Tự trông thấy Phó Diên Thăng vẫn đang dựa vào đầu giường chăm chú xem laptop.

"Anh đang xem gì vậy?" Thích Tự hỏi.

"Phía Diệp tổng vừa gửi báo cáo định giá sơ bộ của Liên Tú." Phó Diên Thăng đáp.

"Định giá bao nhiêu?" Thích Tự đi tới.

"285 triệu, nhưng tôi cảm giác giá bị đẩy cao lên thì phải, bọn họ cho rằng Liên Tú và Hồng Trang đồng giá trị, trong khi rõ ràng Hồng Trang hơn Liên Tú..." Đang nói, màn hình trước mắt đã bị đập lại.

Thích Tự đồng thời rút máy tính trên tay Phó Diên Thăng để ra tủ đầu giường, tháo kính mắt của hẳn rồi rướn người hôn tới.

Đến khi đối phương kịp phản ứng, đầu lưỡi của Thích Tự đã quen thuộc thăm dò vào khoang miệng hắn.

Người kia thềm mắng một tiếng, rồi cũng nhanh chóng ôm eo Thích Tự đè hắn dưới mình.

Từ khi quay lại từ Hải Thành, Thích Tự vẫn luôn bận rộn với việc ôn tập, thi xong thì đột nhiên phát sốt, Phó Diên Thăng lại hết sức giữ mình, hai người đã lâu chưa có thân mật.

Mà nụ hôn chủ động vừa rồi của Thích Tự, cũng như trực tiếp châm lên ngọn lửa mà Phó Diên Thăng đã kiềm chế đó giờ.

Hai người vừa quăn quýt miệng lưỡi vừa cởi quần áo nhau, thân dưới cứng nhắc cũng không ngừng va chạm. Phó Diên Thăng mạnh bạo mút lấy môi hắn, lầm bầm nói: "Càng ngày càng chọc người..."

Hơi thở của Thích Tự dần hỗn loạn, nét mặt cũng trở nên động tình.

Hôn một hồi, Phó Diên Thăng chợt thấy có lọ gì đó được giúi vào tay mình—ngón tay vuốt qua, nhận ra ngay "đạo cụ dạy học" mà hắn gửi từ trong nước sang, trước giờ vẫn bị khóa trong tủ do Thích Tự ngại ngùng, cũng không biết là được lấy ra từ bao giờ.

Phó Diên Thăng ngẩng đầu nhìn hắn, ranh mãnh nói: "Sẵn sàng rồi à?"

"...Ừm, thử một lần đi." Thích Tự nắm lấy cổ tay đối phương, còn nhắc nhở, "Nếu anh khiến tôi không thoải mái, thì không có lần sau đâu."

Phó Diên Thăng nhìn Thích Tự hồi lâu, giống như chắc chắn người kia không có đang đùa rồi mới đẩy bình nhỏ kia lại, cười nói: "Cá nhỏ, lần đầu tiên không thể nào mà dễ chịu được, chẳng những không dễ chịu, mà còn sẽ rất đau."

Thích Tự hơi né mắt đi, thấp giọng nói: "Tôi biết, tôi có xem qua kiến thức phổ cập rồi..."

Hơi thở Phó Diên Thăng có phần nặng đi, ánh mắt nhìn Thích Tự ngày càng thâm trầm.

Thích Tự hít sâu một hơi, giống như hạ quyết tâm xong, lại đối mắt với Phó Diên Thăng: "Nhưng chúng ta có thời gian ba ngày, anh có thể làm từ từ..."

Hắn đã nói đến thế, Phó Diên Thăng có muốn từ chối cũng không được.

Người kia trầm giọng cười một tiếng, cúi đầu hôn Thích Tự hồi lâu, một tay lần xuống hông hắn vuốt ve, hỏi: "Muốn nằm ngửa hay sấp?"

Thích Tự: "..."

Thích Tự: "Ngửa đi."

Hắn muốn thấy Phó Diên Thăng làm thế nào.

Phó Diên Thăng nâng chân hắn lên, nhét gối dưới lưng để Thích Tự nằm thành hình chữ M, phơi ra toàn bộ thân dưới trước mặt mình, rồi mới cầm lại lọ gel kia vặn mở.

Mấy lần trước dùng miệng, Phó Diên Thăng đều để hắn vào tư thế này, Thích Tự đã quen nên cũng không quá xấu hổ, chỉ thấy người kia đang dốc ra tay rất nhiều dịch bôi trơn hướng xuống bên dưới của mình.

Hắn cảm giác lạnh lạnh trên đùi, sau đó là ngón tay ấm áp của Phó Diên Thăng luồn vào khe rãnh cùng những dịch nhờn kia, nhấn nhá rất lâu, cứ mỗi lần xẹt qua cửa vào là Thích Tự lại không nhịn được mà run lên.

Xoa đến khi cơ thịt quanh đó đã mềm ra, một ngón tay của Phó Diên Thăng mới thình lình tiến vào, nhưng chỉ một lúc lại lập tức rút ra.

Thích Tự có cảm giác như một quả quýt đang không ngừng bị lột trần, ý thức bên trong kinh hãi đến nỗi chỉ muốn núp đi thật sâu.

Phó Diên Thăng quanh quần thăm dò bên ngoài thêm một lát, mới lại đâm vào lần nữa cùng càng nhiều dịch bôi trơn: "Thả lỏng."

Hắn lạp đi lạp lại những thao tác này, đến khi đầy mộng Thích Tự đã trơn trượt vì chất lỏng kia, mới nói: "Những thứ khác đâu, chỉ có cái này thì không được."

Thích Tự đã bắt đầu hôn hển: "Anh còn cần gì nữa? Ở trong tủ đầu giường ấy..."

Phó Diên Thăng với tay mở ngăn kéo, quả thật tất cả bcs, bôi trơn và đồ chơi tình thú hẳn gửi tới đều được Thích Tự thấy hết vào đây.

Hắn buồn cười lấy ra một cái trứng rung, vỗ vỗ đầu gối Thích Tự bảo: "Chờ chút."

Thích Tự thở phào một hơi ngấn ngùi, duỗi rộng hai chân, cảm tưởng như một con cá đang nằm trên thớt chờ bị thịt, trong lòng lại trở nên hưng phấn đầy khó hiểu.

Hắn nghe thấy Phó Diên Thăng vào toilet một chuyến, lát sau trở ra cùng loạt tiếng ong ong nho nhỏ.

Người kia cầm theo trứng rung đã rửa sạch lại gần hẳn, xoa xoa cửa huyệt vài giây, nhờ dịch bôi trơn có sẵn mà dễ dàng đẩy thứ kia vào bên trong Thích Tự, còn dùng ngón tay vùi nó thật sâu.

"Urghh...."

Trứng rung lướt qua tuyến tiền liệt của Thích Tự, khiến cả người hắn căng lên, phía trước cũng nhanh chóng tiết ra chút dịch nhờn trong suốt ánh

lên.

Phó Diên Thăng rút ngón tay ra, để lại thứ kia bên trong rồi một lần nữa đẩy chân hẳn lên, bắt đầu dùng miệng.

Bên trong chấn động, bên ngoài được liếm, hai nguồn kích thích kịch liệt cùng lúc khiến Thích Tự chỉ muốn hét lên vì thoải mái muốn chết.

Nhưng híp mắt hưởng thụ một hồi, Thích Tự mới phát hiện ra điếm là lạ, bởi nãy giờ Phó Diên Thăng chỉ tập trung vào gốc rễ và hai quả mà hoàn toàn ngó lơ dục vọng phía trước—bộ vị dễ dàng mang lại khoái cảm nhất cho nam giới.

Hắn bất giác rướn hông, muốn nhắc nhở đối phương.

Phó Diên Thăng cũng phát hiện, nhả miệng ra nói: "Kiên nhẫn chút, còn nhiều thời gian, chưa gì đã khiến cậu bản thì làm ăn gì nữa."

Thích Tự: "..."

Nói đoạn, người kia lại đâm ngón tay vào cửa sau của hắn, đây trứng rung đang dần trượt ra vào trong một lần nữa.

Lần này hắn dùng thêm một ngón, chẳng những không rút ra mà còn tiếp tục thăm dò sâu hơn, tìm đến điểm mãn cảm của Thích Tự, để vật thể kia không ngừng đảo quanh ngón tay mình bên trong đối phương.

Cứ thế bị Phó Diên Thăng giày vò một hồi, Thích Tự nhanh chóng không thấy thỏa mãn, hẳn cho rằng bị làm hẳn cũng chỉ như vậy, bèn nhẹ dạ nói: "Anh vào đi..."

Phó Diên Thăng nghe vậy mà như được lấy lòng, cười cười cầm tay Thích Tự áp lên thứ đã cương đến nhức nhối của mình: "Vào luôn thì cậu sẽ đau lắm, chờ chút nữa thôi."

Hai người dai dẳng thêm nửa tiếng, Phó Diên Thăng thấy khuếch trương đã đủ, rốt cục mới móc trứng rung khỏi Thích Tự, rút thứ kia của mình ra đeo bao rồi thăm dò trước cửa huyết.

Thích Tự đang đắm mình trong hương vị tình dục, thấy cảnh này thì thân thể bỗng gồng lên theo bản năng.

Phó Diên Thăng nâng đầu gối của hắn lên hôn hôn, nói với giọng trấn an: "Không sao đâu, cứ thả lỏng..."

Tranh thủ khi Thích Tự nhắm mắt hít sâu một hơi, Phó Diên Thăng cử động đẩy dục vọng của mình vào.

"Uhh..." Thích Tự đau đến tái mặt, siết chặt lấy ga giường cạnh thân, vô thức rướn cổ dậy.

Phó Diên Thăng cũng đau vì quá chặt, nhưng hắn biết cửa ải khó khăn nhất đã qua, đợt một lát lại túm lấy eo Thích Tự tiếp tục đẩy sâu, khai phá tầng tầng thịt mềm, thẳng đến khi hoàn toàn thâm nhập.

Thích Tự hôn hên thở dốc, cảm giác không khác gì bị một cây gậy khổng lồ đóng lên thốt, động cũng không dám động.

"Sao không?" Phó Diên Thăng ở lại bên trong hắn, một tay dịu dàng vuốt ve khơi lại khoái cảm cho dục vọng đã hơi ỉu xiu của Thích Tự.

Thích Tự lắc đầu, có lẽ do Phó Diên Thăng đã chuẩn bị quá tốt, chờ khó chịu ban đầu qua đi thì cũng khá lên nhiều, chỉ là cảm giác căng trướng phía sau vẫn khiến hắn có chút khó chịu.

Thấy nét mặt hắn dịu đi, Phó Diên Thăng mới bắt đầu từ tốn rút ra dứt vào.

Làm một hồi, Thích Tự bất giác phát ra những tiếng rên đứt quãng từ cổ họng, sắc mặt cũng dần phiếm hồng trở lại. Phó Diên Thăng biết hẳn rốt cục đã thích ứng đến thoải mái, bèn đẩy nhanh động tác bên dưới.

"Đừng..." Thích Tự hoảng hốt, bất mãn lên tiếng, "Chậm một chút..."

Phó Diên Thăng cười nhẹ, phối hợp từ tốn lại, tự coi mình như công cụ hình người, hoàn toàn làm theo ý muốn của Thích Tự.

Tuyển tiền liệt liên tục được ma sát, Thích Tự chỉ thấy eo mềm gối nhũn, bị làm cho vừa đau vừa sướng.

Hắn cũng cảm nhận được cảm giác mà kiến thức phổ cập nhắc đến, tê tê đại đại, vô cùng thoải mái, giống như có thể bắn ra ngay giây tiếp theo, thế nhưng một giây ấy lại không hề đến.

Suy cho cùng, cực khoái với nam giới vẫn là xuất tinh, Phó Diên Thăng chỉ tập trung kích thích phía sau mà lại hoàn toàn bỏ lơ bộ vị mẫn cảm phía trước, khiến người lần đầu trải nghiệm như Thích Tự rất khó đạt tới cao trào.

Hắn không nhịn được định chạm vào phía trước, nhưng Phó Diên Thăng đã nhanh nhạy nắm lại tay hắn đè sang bên cạnh.

Thích Tự cựa quậy, nói không thành điệu: "Tôi muốn ra."

Phó Diên Thăng thích thú nhìn bộ dạng dục cầu bất mãn này ở Thích Tự một lát, nói "Để tôi", rồi thông thả nắm lấy dục vọng của đối phương, cứ như vậy tuốt nhẹ vài lần.

Thích Tự lập tức cứng người, cảm giác sắp bắn đến nơi rồi thì Phó Diên Thăng bỗng buông tay, tăng tốc dưới hông, mạnh mẽ thúc vào điểm mẫn cảm vừa tìm được.

"Uhhh..." Thích Tự hé miệng, con người co rụt, cảm tưởng như có một dòng điện chạy dọc sống lưng, thân dưới run lên một trận, chất nhầy trong suốt và tinh dịch ấm nóng đồng thời tiết ra như mất kiểm soát, vương đầy xuống bụng.

...

Phía sau không ngừng thắt lại, siết cho Phó Diên Thăng suýt thì đầu hàng, song vẫn cắn răng ra vào gần chục lần nữa, cuối cùng cũng nhúu mày nhăn mặt, dùng sức chốt một cú vào sâu trong Thích Tự, cơ bụng dán lên bắp đùi đối phương co rụt trong chốc lát, tựa hồ cũng ra.

Cả hai đều không khỏi thất thần, qua một lúc, Phó Diên Thăng mới chậm rãi rút ra, cúi xuống nút lưỡi người bên dưới.

Thích Tự được hôn cho tỉnh người, nhưng vẫn không khỏi có phần mờ mịt... hân vừa cao trào rồi đấy sao?

Nhưng cảm giác rất khác bình thường, giống như cabin cáp treo đang cấp tốc hướng về điểm cao nhất thì bỗng dưng mất điện, phải nhờ quán tính để đi tiếp, vất vả mãi mới lên đến đỉnh, thế mà bản được hai cái pháo hoa đã lại tụt về.

... Thoải mái thì thoải mái thật, nhưng sao cứ thấy chưa đủ, cảm giác phía sau không còn gì lấp đầy lại trống rỗng đến khó tả.

Phó Diên Thăng hôn hân một hồi, dịu dàng hỏi: "Thế nào? Không đau chứ?"

"Rất thoải mái..." Thích Tự cũng không định nói mình còn chưa bị làm đủ, hân sờ thấy bên dưới của Phó Diên Thăng vẫn cứng ngắt, không khỏi hâm mộ, "Anh ra chưa vậy? Sao vẫn cứng thế này?"

Phó Diên Thăng "ừm" một tiếng, cười nói: "Cậu còn muốn làm với tôi ba ngày mà? Mới một lần mà đã tước hết vũ khí thì làm tiếp thế nào được?"

Thích Tự kinh ngạc: "Anh còn muốn làm tiếp?"

Kể cả hẳn có thấy thiếu thiếu, thì cũng không đủ sức mà chịu tiếp, chưa kể khoái cảm qua đi, phía sau bị ma sát liên hồi cũng bắt đầu nóng nóng rất rất, Thích Tự không muốn tiếp nhận lần thứ hai ngay bây giờ.

Phó Diên Thăng mỉm cười: "Nghỉ chút đi, mai rồi nói."

Đối phương lau đi tinh dịch trên bụng Thích Tự, giúp hẳn vệ sinh qua rồi hai người cũng ôm nhau đi ngủ.

Sáng hôm sau, Thích Tự tỉnh lại vì cảm giác phía sau bị vật lạ xâm nhập. Bên trong vẫn còn dịch bôi trơn, không khó khăn gì nuốt vào tiết mục chào cờ sớm mai của Phó Diên Thăng, tựa như màn hoan ái đêm qua chưa từng dứt.

"Mềm ra nhiều rồi..." Phó Diên Thăng ung dung ra vào cơ thể hẳn.

Thích Tự rên lên, phía trước đã ướt đầm vì dịch tuyến tiền liệt, còn chưa tỉnh hẳn đã một lần nữa rơi vào vòng xoáy tình dục.

Lần này Phó Diên Thăng làm ở tư thế nghiêng, nâng cao một chân hẳn rồi tiến vào từ phía sau, vừa hôn mút vành tai vừa thông dong ra vào, một tay choàng ra phía trước xoa nắn điểm nổi lên trước ngực đối phương, lại từ từ lần xuống, vòng qua cây gậy, bao lấy hai vật tròn tròn, có thể nói là trêu đùa mọi điểm mẫn cảm trên người Thích Tự, trừ đúng vị trí mấu chốt nhất. Cứ khi nào hẳn định tự động thủ, Phó Diên Thăng đều phát hiện ra và ngăn lại.

Hai ba lần như vậy, đến khi phát hiện ra Thích Tự đã sắp giận, Phó Diên Thăng mới đưa tay nắm lấy hẳn, thế nhưng không vuốt, mà chỉ đúng nghĩa

cầm không, khiến Thích Tự không thể không hoài nghi người này chỉ biết sướng mình mà biếng nhác.

Tối lúc hai người đã gần cao trào, Phó Diên Thăng mới qua loa tuốt cho hần vài lần, ngay sau đó là kích động mãnh liệt từ đằng sau đưa Thích Tự lên đỉnh.

Thế nhưng không khác gì tối qua, do thiếu phần kích thích dứt điểm cho phía trước, Thích Tự vẫn cảm giác cáp treo vừa chạm đỉnh đã lại tụt xuống, hồi sức xong chỉ càng thấy dục cầu bất mãn hơn.

Có điều sau mỗi lần, Phó Diên Thăng đều rất dịu dàng quan tâm, còn ôm hôn hần thật lâu. Cùng là đàn ông, hành động của đối phương cũng khiến tâm lí Thích Tự vô cùng thoải mái. Tuy vẫn hơi thắc mắc "chẳng lẽ làm thụ chỉ có thể", hần nghĩ dù sao bọn họ mới thử có hai lần, chưa thích nghi với nhau là điều dễ hiểu, bởi vậy cũng không nhắc tới chuyện này.

Ban ngày, Phó Diên Thăng vẫn tự mình xuống bếp. Thích Tự mới sốt dậy đã trải nghiệm hai trận làm tình liên tiếp, cả người không khỏi uể oải, thậm chí còn chẳng muốn rời giường.

Phó Diên Thăng cũng chu đáo ở bên, mang laptop lên giường làm việc, để Thích Tự nằm nghỉ, mình thì đọc báo cáo phân tích phía Diệp Khâm Như gửi tới rồi nói lại cho đối phương nghe.

Tối đến thể lực khôi phục, Thích Tự nghe giọng nói trầm thấp quyến rũ của Phó Diên Thăng bên tai mà không khỏi nhớ đến dục vọng chưa được thỏa mãn triệt để, lại bắt đầu ngo ngoe.

Hần xấp tới hôn lên tóc mai của Phó Diên Thăng, đối phương liếc lại một cái, bỏ máy tính ra tủ đầu giường rồi nhanh chóng ôm lấy eo Thích Tự, cười hỏi: "Lại muốn rời à?"

Thích Tự mỗ mỗ lên khoe môi hấn, thấp giọng nói: "Anh còn được nữa không? Không thì thôi."

Phó Diên Thăng híp mắt, bị hỏi "được hay không" chính là tối kị với đàn ông, bèn túm vai Thích Tự đổi lại vị trí, vỗ vỗ mông hấn nói: "Năm sắp đi."

Thích Tự: "???"

Phó Diên Thăng vừa lột quần lót đối phương vừa nói: "Lần này cho cậu thử tư thế úp."

Bị Phó Diên Thăng kích thích cho hưng phấn, lại đã làm đến cả hai lần, hấn cũng không lảm mồm sinh sự mà trực tiếp ngoan ngoãn ôm gối nằm úp.

Phó Diên Thăng hơi tách đầu gối của hấn ra, xoa chút bôi trơn lên đùi non, đầu tiên dùng ngón tay chuẩn bị, sau đó lôi ra dương v*t vừa vì một câu của Thích Tự mà cương, chậm rãi đẩy vào, được một phần ba thì ngừng lại giây lát, rồi thúc thẳng vào nơi sâu nhất của đối phương.

Bị đụng ngay điểm mẫn cảm, Thích Tự run người rên lên, nhưng lại sợ mình kham không nổi Phó Diên Thăng vừa vào đã bạo, vội nói: "Chậm thôi..."

Phó Diên Thăng giảm tốc như hấn yêu cầu, ra vào hờ hờ gần chục cú, đến khi Thích Tự quen dần lại nghe hấn lên tiếng: "Nhanh hơn đi."

Người kia lại tăng tốc đúng như mong muốn, nhưng Thích Tự vẫn thấy có gì đó sai sai, không tìm được cảm giác thoải mái như lúc Phó Diên Thăng thúc vào ban đầu, bèn khó nhịn ưỡn mình, thấp giọng nói: "Sâu một chút..."

Phó Diên Thăng dứt khoát dừng lại mọi động tác: "Lúc đòi nhanh lúc đòi chậm, sao cậu nhiều yêu cầu thế?"

Thích Tự làm bầm: "Nhưng tôi thấy khó chịu."

Phó Diên Thăng: "Lần đầu tôi làm cậu sướng thế còn gì? Rõ ràng là do cậu quá nhiều yêu cầu."

Thích Tự cả giận: "Vậy tùy anh!"

Phó Diên Thăng: "Tùy tôi? Thế thì lát nữa cậu nói gì tôi cũng mặc kệ đấy nhé."

Thích Tự hừ mũi: "Còn không được nữa thì từ giờ anh khỏi làm đi..."

"...Nói cái gì đấy?" Phó Diên Thăng bỗng nhiên cử động, chậm rãi rút mình, đến khi gần ra hẳn ngoài mới dùng sức đâm lại vào đúng điểm kia.

Thích Tự bị thúc mà giật mình kêu lên thành tiếng.

"Đây à?" Phó Diên Thăng cười khẽ một tiếng, túm eo Thích Tự ra ra vào vào, gần như lần nào cũng đụng trúng đúng điểm kia.

Thích Tự chưa gì đã nhũn eo vì loạt tiến công dồn dập mà chuẩn xác của Phó Diên Thăng, quen miệng ra lệnh vài câu "Nhẹ chút" trong lúc lộn xộn, nhưng Phó Diên Thăng đã không còn nghe hẳn nữa.

"Vừa muốn nặng đã lại muốn nhẹ, cậu đúng là khó chiều..." Người kia vừa đâm vừa nói, "Đã bảo tùy tôi rồi, không nghe theo cậu nữa... Cứ biết nằm đó hưởng thụ đi..."

Thích Tự bị thúc đến nỗi chỉ còn biết "ừm ừm a a", gần như không còn tinh lực để phản bác.

Chờ khai phá triệt để rồi, Phó Diên Thăng mới lui ra, lật người hẳn lại rồi cúi xuống hôn.

Thích Tự mờ mịt tiếp nhận nụ hôn của Phó Diên Thăng, phía sau bị làm đến phát run, mà phía trước vẫn chưa được chạm vào, khoái cảm nửa vời khiến hắn vẫn muốn tiếp tục.

Phó Diên Thăng quả nhiên không để hắn thất vọng, hôn xong lại bắt đầu luồn vào bôi trơn, nâng chân Thích Tự rồi một lần nữa xâm nhập đầy thô bạo.

Lúc bị tiến vào, Thích Tự bất giác phát ra một tiếng rên dài, không biết là thống khổ hay hân hoan, khiến Phó Diên Thăng nghe được mà sắc mặt tối sầm, rốt cục mờ mờ lộ ra dã tâm xâm chiếm bị che giấu đã lâu.

—Nhìn thanh niên ngày thường kiêu ngạo đẹp mắt chói lóa hiện đang nằm bên dưới dang chân để mình tiến vào, có trời mới biết hắn đã nhịn đến khổ sở thế nào.

Tối qua Phó Diên Thăng đã chỉ muốn đè ép tiểu yêu này đến cùng, nhưng dù sao cũng là lần đầu tiên, hắn lại hiểu rõ tính cách luôn muốn mọi chuyện nằm trong tầm kiểm soát ở Thích Tự, cho nên mới tỉ mỉ tính toán làm sao để đối phương phải đích thân nói muốn, phải mở rộng chính mình giao ra toàn bộ chủ quyền thân thể cho hắn...

Hiện tại, Phó Diên Thăng đã không nhịn được nữa, cũng không cần nhịn nữa.

Bởi vì hắn đã xác nhận, chính Thích Tự cũng thích được đối xử như vậy...

Phó Diên Thăng ép chân Thích Tự lên, gần như gập lại trên người, để lộ hoàn toàn phía sau của đối phương, nói: "Cho cậu xem chồng mình được hay không..."

Thích Tự đã không còn tiêu hóa nổi lời này của Phó Diên Thăng, vừa bị ép bị đâm đến mất khống chế rên lên, hai mắt mơ hồ, toàn thân ửng đỏ, vừa

lầm bầm trong vô thức: "Sâu quá... Ừm... Không, không được..."

Nhưng vẫn như vừa rồi, Phó Diên Thăng chẳng hề xi nhê chút nào, không chỉ công kích mà còn dùng đủ loại lời thô tục trêu chọc hấn.

"Sâu đâu? Đây á?... Tôi không được hay cậu không được thế này?"

"Phó... Diên Thăng..." Thích Tự tức muốn chửi người nhưng lại không còn sức đâu, tên đến miệng cũng chẳng có chút khí thế nào.

"Có phải nơi này vẫn muốn thêm nữa không?"

"Không muốn nữa..."

"Không muốn gì chứ, tôi thấy cậu đang hưởng thụ thế cơ mà..."

"Ừm...!"

Khoái cảm không ngừng chong chất, Thích Tự cảm giác mình sắp bắn đến nơi, định sờ phía trước một chút đã lại bị Phó Diên Thăng ngăn cản, hấn rất cục không chịu được nữa hô lên: "Để tôi, tôi muốn..."

Phó Diên Thăng dè lại tay hấn lên giường, hô hấp nặng nề: "Muốn gì? Phải nói rõ?"

Thích Tự đã bị làm đến gần như tan tành ý thức, không nghĩ ngợi gì đã thốt lên cầu xin: "Thầy, sờ tôi đi mà..."

Phó Diên Thăng hôn hấn một chút, nói: "Ngoan, không cần sờ cũng sẽ thoải mái..."

Người kia tăng tốc bên dưới, chuyên tâm thúc vào điểm ấy của hấn như máy đóng cọc, đồng thời vẫn dè lại tay hấn.

Thích Tự nhìn đầy thỏa mãn, mơ hồ nhận ra thứ gì đang tới mới thoáng thảng thốt mở to mắt, mười mấy giây sau, chỉ kịp há miệng hõn hển, cứ thế bị đâm cho phát bắn!

Tàu lượn siêu tốc được đẩy lên đỉnh chỉ bằng những cú thúc vào hậu huyệt, rồi cứ ở nguyên như vậy, thả ra pháo hoa lớp lớp đầy trời. Nhưng lần này Phó Diên Thăng không dừng lại, chỉ là thoáng chậm đi một chút, vẫn dùng sức thúc hấn mãnh liệt, mỗi cú đều khiến toàn thân Thích Tự run lên, phía trước cũng chảy ra tinh dịch. Ngay cả khi không ra thêm được giọt nào nữa, Phó Diên Thăng vẫn chưa chịu ngừng, khiến Thích Tự cảm giác nếu cứ tiếp tục thì hẳn sẽ còn bị đâm đến phát tiếu...

"Dừng lại..." Xúc động đến loạn trí khiến Thích Tự mềm giọng xin tha, tiếng nói cũng run run nghẹn ngào vì cơn cực khoái kéo dài.

Bấy giờ hẳn mới biết mình đã lầm, cái gì mà khoái cảm nửa vời... Rõ ràng chỉ là vì lúc trước chưa làm đến triệt để!

Nghe Thích Tự không ngừng xin tha, Phó Diên Thăng rốt cục cũng dừng lại. Hấn cúi mình hõn hển, mồ hôi lướt qua lồng ngực rỏ xuống người Thích Tự, gợi cảm đến cực điểm.

Nhìn Thích Tự bị làm đến phát ngốc, người kia lại cười cười ghé tai hẳn, mập mờ hỏi một câu: "Được hay không?"

*

Đêm ấy làm xong, Thích Tự lại thu mình.

Dễ chịu là thật, nhưng bẽ mặt cũng là thật. Đến đêm đi ngủ, Thích Tự cả giận không để Phó Diên Thăng ôm, thậm chí chỉ cần thò tay sang đã bị hẳn đẩy về.

Phó Diên Thăng cũng không giận, chờ Thích Tự tiếp đi vì mệt mới tìm kiếm kéo người vào lòng mình.

Thích Tự hạ quyết tâm sẽ không làm với Phó Diên Thăng cả hai ngày sau đó, nhưng trưa hôm sau tỉnh lại, hắn đã thấy đối phương đang dùng miệng giúp mình, không biết vì muốn đền bù hay khiến hắn vui. Thích Tự được liếm láp cho hồi lâu, không ngờ trong đầu chỉ nhớ đến cảm giác sung sướng đêm qua, rồi cục lại ồm ờ để đối phương được nước lấn tới.

Tiếp sau đó thì càng không còn gì để nói, cứ bị Phó Diên Thăng kích thích là Thích Tự lại không tài nào cự tuyệt. Từ giường ra sofa cho đến sàn nhà, Phó Diên Thăng hoàn toàn vứt bỏ phong thái cấm dục kiềm chế trước kia, ở đâu cũng có thể tùy tiện đè hắn ra một phát... Qua hết ba ngày, Thích Tự cảm giác chính mình cũng bị làm đến quen.

Lúc làm thì vẫn hưởng thụ như ai, nhưng sau đó nghĩ lại, Thích Tự mới thấy rõ ràng là mình đã trúng kế của Phó Diên Thăng.

Hai lần đầu rõ ràng vẫn có thể được tuốt mà bản, không phải là Phó Diên Thăng không để hắn đụng, nhưng vài cái vuốt qua loa và cú thúc sau cùng vốn chỉ làm nền cho cảm giác bị làm đến phát tiết, ấn tượng cứ thế sâu dần sau mỗi lần thể nghiệm tiếp đó, thay đổi hoàn toàn hình thức đạt đến khoái cảm ở hắn chỉ sau mấy ngày ngắn ngủi...

Chiêu trò lạt mềm buộc chặt cùng kỹ năng dạy dỗ này đúng là khiến hắn tâm phục khẩu phục!

- Hết Q3 -

*****

<Epilogue>

Phó Diên Thăng: "Làm cậu cả sáng lần tối luôn."

Thích Tự: "Hừ, anh nói thì giỏi lắm."

Phó Diên Thăng: "Cậu đừng có mà đùa với lửa, cẩn thận tôi..."

Thích Tự trực tiếp nhét gel bôi trơn vào tay hắn: "Đây đây đây, tôi cũng muốn coi anh bản lĩnh thế nào!"

Một tiếng sau.

Thích Tự nức nở mắng người: "Đủ rồi, không muốn nữa..."

Phó Diên Thăng: "Đã nói đừng có đùa với lửa rồi mà."

Sau đó, Thích Tự cầm gối đánh người điên cuồng.

Phó Diên Thăng cạ lời: "Không làm cũng quạu, làm nhiều cũng quạu, đứa nhỏ này đúng là khó chiều."

-

vtrans by xiandzg

T/N: Xin thứ lỗi cho thiếu nữ cứ đến H là nảo mất chức năng tay ngừng hoạt động này, mình cũng biết là cẩn lắm nhưng chịu rồi Q A Q~

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẦU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 95: Đúng Là Tuyệt Tình

Kết quả của ba ngày truy lục là đến hôm xuất phát về nước, hai đui Thích Tự vẫn ê ẩm như nhũn ra. Phó Diên Thăng đã định để lên máy bay bàn bạc vài vấn đề của công ti, rốt cục hẳn mới nghe được vài câu đã đuối mắt lại.

Thấy hẳn mơ mơ màng màng, Phó Diên Thăng cũng biết mấy ngày nay làm quá hăng, dịu giọng nói: "Muốn ngủ thì ngủ chút đi, mấy chuyện này cậu không hiểu quá rõ cũng không sao."

"Mai đi gặp cổ đông của Liên Tú rồi, tôi làm phó quản lí mà chỉ biết nửa vời như thế sao được?" Thích Tự nhắm mắt lại, chấn chỉnh tinh thần rồi nói, "Anh nói tiếp đi, tôi nghe..."

Rõ ràng là đang ra lệnh, nhưng giọng nói của Thích Tự lúc này lại biếng nhác khàn khàn, mang vẻ gọi cảm khiến không ai có thể coi nhẹ.

Nhớ đến tiếng rên của Thích Tự trong lúc hai người làm tình, Phó Diên Thăng phải hít sâu vài hơi mới tìm lại được tỉnh táo.

"Được rồi..." Hẳn lại nói thêm một hồi, ban đầu Thích Tự còn câu được câu chẳng ừm ờ, nhưng không bao lâu sau đã lực bất tòng tâm chìm vào mê man.

Phó Diên Thăng lắc đầu cười nhẹ, thăm thì một câu "Cứ gồng" rồi vươn tay đập cho hẳn lớp chắn.

Nhìn dáng ngủ của thanh niên tuần mĩ, hẳn lại không tìm được lòng mà hôn một cái lên khóe môi đối phương.

Không ngờ cảnh này lại bị tiếp viên tình cờ đi qua trông thấy, nữ nhân viên mặc đồng phục lập tức đỏ mặt, cười cười với Phó Diên Thăng rồi ra về bình tĩnh rời đi.

Sau hành trình hơn mười tiếng, máy bay cũng đáp xuống Hải Thành.

Ra đến sân bay, Thích Tự phát run cầm cập với không khí ướt lạnh của Hải Thành, Phó Diên Thăng thấy vậy bèn khoác ngay cho hắn áo phao mình mang theo.

Thích Tự rút người trong tấm áo khoác rộng, thấp giọng cười: "Trước kia, có là mùa đông tôi cũng không phải mặc cái này."

Phó Diên Thăng: "Vừa cảm dậy mà, đừng để dính lạnh."

Thích Tự nhìn sang hắn, ánh mắt lộ ra vẻ oán trách: "Có mà vì cảm đấy?"

Phó Diên Thăng nắm tay chống lên môi ho nhẹ, nói: "Cẩn thận chút không thừa."

Thích Tự hừ nhẹ một tiếng, quay đầu rời đi.

Bởi vì ngay hôm sau đã phải gặp mặt cổ đông của Liên Tú, hai người xuống máy bay xong về thẳng trụ sở tập đoàn theo xe mà Ngô Song đặt trước, để họp với mấy người Diệp Khâm Như.

Lên xe, Phó Diên Thăng mới giải thích với Thích Tự: "Lát nữa họp chủ yếu là để xác định giá mua Liên Tú."

Thích Tự hơi uể oải vuốt mũi, hỏi: "Chúng ta ra bao nhiêu thì phù hợp? Tôi nhớ lần trước anh bảo ước giá là 285 triệu phải không?"

Phó Diên Thăng: "Ừm. Sau khi nhận được phản hồi của tôi, Diệp tổng đã cho cấp dưới đi làm ước giá lại, trước mắt xét thấy Liên Tú chỉ đáng giá

2.68 tỉ thôi. Hai cổ đông mà ngày mai chúng ta gặp mặt nắm giữ 53% Liên Tú, chỉ cần ra giá khoảng 140 triệu, thêm chừng 50 triệu dao động nữa là tương đối hợp lí. Song nếu giá báo của hai bên chênh nhau nhiều quá thì còn phải mặc cả nữa, chưa chắc đã đàm phán xong ngay lần đầu đâu."

Lần đầu tiên làm việc với dự án trên trăm triệu, Thích Tự không khỏi cảm thấy khẩn trương.

Hắn hỏi: "Anh liên hệ với Diệp tổng lúc nào vậy?"

Phó Diên Thăng: "Lúc cậu ngủ."

Thích Tự: "..."

Rõ ràng mấy ngày vừa rồi Phó Diên Thăng không mất sức ít hơn, cũng không xuống giường ít hơn hẳn, tại sao vẫn có thể xử lí công chuyện sau khi hẳn ngủ? Tinh lực của người này cũng quá dồi dào rồi...

Đến trụ sở tập toàn, Thích Tự gặp Diệp Khâm Như hàn huyên một lát trước.

"Nghe bảo mấy hôm trước cậu ốm phát sốt à?" Diệp Khâm Như nhìn hắn đánh giá, "Mặt mũi nhợt nhạt, mà nghe giọng vẫn khàn lăm, chưa khỏi hẳn à?"

Thích Tự: "..."

Có trời mới thấu giọng hắn không phải vì sốt mà khàn, nhưng đứng trước sự quan tâm của Diệp Khâm Như, Thích Tự chỉ có thể lúng túng đồng tình, nói: "Cũng gần khỏi rồi."

Diệp Khâm Như nói: "Cậu vẫn còn đi học, có lơ là chuyện của công ti một chút cũng không sao, đã tuyển tôi về thì một số việc cứ yên tâm giao cho tôi."

Thích Tự ừ một tiếng, lại hỏi hẵn: "Ngày mai đàm phán với Liên Tú, anh định thế nào?"

Diệp Khâm Như: "Thu mua Liên Tú không khó, bọn họ bán cho ai cũng không tốt bằng Tư Nguyên, vấn đề là bao nhiêu tiền thôi, quyền chủ động nằm trong tay chúng ta. Phiền não bây giờ phải là Hồng Trang, nửa tháng cậu về Cali vừa rồi, tôi đã đưa người đi đặt vấn đề tận hai lần, nhưng mà Tô Cánh kia đúng là khó chơi."

Thích Tự nghĩ nghĩ, hỏi: "Nếu rốt cục vẫn không được, chúng ta tự gây dựng tiếp được không?"

Diệp Khâm Như: "Tự gây dựng thì phải mất ít nhất một năm mới đạt được đến quy mô của Hồng Trang. Mấu chốt không phải độ khó, mà là thời gian."

Thích Tự cũng hiểu chỉ muộn hơn một chút là sức cạnh tranh đã thấp đi, hỏi: "Cho nên nhất định phải có được Hồng Trang mới được?"

Diệp Khâm Như: "Tốt nhất là như vậy."

Thích Tự suy nghĩ một hồi, lại hỏi: "Tư Trạch nói sao?"

Diệp Khâm Như: "Tư tổng nói sẽ đi tìm đường dây khác."

Thích Tự: "Đường dây khác?"

Diệp Khâm Như giải thích: "Tiếp xúc chính diện không được người ta để ý thì buộc phải tìm một đường khác thôi. Thật ra phía tôi cũng đang xem còn cách gì khác không. Tô Cánh kia muốn làm công ti lớn mạnh thật nhanh, kiểu gì cũng cần đến đầu tư, mà một khi nhận đầu tư thì cổ phần trong tay hẵn sẽ giảm đi, chúng ta có thể lợi dụng cơ hội ấy."

Nghe Diệp Khâm Như nói vậy, Thích Tự không khỏi nhớ lại sự tình giữa Bồ Câu và Hỉ Thước, hai bên cũng tranh đấu quyết liệt dai dẳng mãi, nhưng Bồ Câu ham thắng nhanh nên đã rơi vào bẫy, cuối cùng bị Lâm Hoán bắt tay với Vương Quần bắt gọn.

Có điều nhớ tới thủ đoạn của Lâm Hoán và Hứa Kính, Thích Tự luôn cảm thấy khó chịu trong lòng. Hẳn cũng biết thương trường là nơi anh lừa tôi gạt, đầy rẫy âm mưu, nhưng trên hết, Thích Tự vẫn mong bọn họ có thể đàm phán những việc mua bán này như cách mà Phó Diên Thăng đã mời Diệp Khâm Như về giúp hẳn—thắng thắn kết giao, hai bên cùng có lợi.

Họp qua một lát, Thích Tự và Phó Diên Thăng cũng quay lại khách sạn.

Hai người lần lượt tắm rửa, lúc Phó Diên Thăng đi ra từ phòng tắm, thấy Thích Tự vẫn mặc áo choàng tắm ngồi trên sofa như có tâm sự gì, bèn hỏi: "Sao còn chưa ngủ?"

Thích Tự ngáp ngừng một lát, rốt cục cũng nói ra ý nghĩ của mình cho Phó Diên Thăng: "Tôi muốn đích thân đi gặp Tô Cánh kia."

Phó Diên Thăng cảm thấy hứng thú, nói: "Ồ? Vì sao?"

"Diệp Khâm Như nói bọn họ đã đặt vấn đề với Tô Cánh hai lần, nhưng người này quá khó chơi, Tư Trạch cũng bắt đầu đi tìm đường khác, nhưng tôi nghĩ công ti kia dù sao cũng do chính Tô Cánh sáng lập nên..." Thích Tự nhìn lên, "Tôi nhớ anh đã từng nói, có giỏi giang kiêu ngạo đến đâu, chỉ cần là người phàm thì đều có sở cầu của riêng mình. Vấn đề không phải trả giá bao nhiêu, cho địa vị gì, mà phải biết được cái mà bọn họ thầm muốn. Nếu có thể tìm ra và phân tích xem ý nghĩ của Tô Cánh thích hợp hay mâu thuẫn với hướng đi của Tư Nguyên ở điểm nào, chưa biết chừng đàm phán chính diện vẫn còn có cơ hội."

Nghe những lời này của hẳn xong, ánh mắt Phó Diên Thăng cũng đầy vẻ tán thưởng: "Cậu nói rất đúng, xuất phát điểm của Tô Cánh là dân làm kĩ

thuật, trong khi trên danh nghĩa thì Công nghệ Hồng Trang chỉ là nền tảng hỗ trợ make-up vlogging. Thật ra tôi cũng chưa nghĩ ra lí do vì sao Tô Cánh lại nhất nhất phải nắm được quyền khống chế Hồng Trang, cách giải thích duy nhất là anh ta đã có quy hoạch độc đáo gì đó cho hướng phát triển hoặc trình độ kĩ thuật của công ti. Chúng ta vừa đến mà đã đặt vấn đề đầu tư rồi đoạt quyền khống chế công ti người ta thì bị từ chối cũng phải thôi, nhưng thế không có nghĩa anh ta là người quá khó chơi."

Hai mắt Thích Tự sáng lên: "Anh cũng cảm thấy thế?"

Phó Diên Thăng: "Đúng vậy, năm xưa Tô Cánh phản bội Lôi Hoàn, thậm chí từ chối đề nghị thu mua giá cao của Lôi Hoàn để bán lại Quang Thần cho công ti đối thủ, thì có thể thấy rõ ràng người này coi trọng tư tưởng của mình hơn là danh lợi. Tôi cũng nghe nói Tư Trạch đang tìm đường khác, thế lực và kết nối của Tư Thị thì lớn rồi, muốn cưỡng chế đoạt lấy Hồng Trang thì không khó, song nếu đối phó với người như Tô Cánh bằng thủ đoạn này, làm không tốt sẽ chỉ dẫn đến tổn thất cho cả hai."

Thích Tự không khỏi hào hứng vì mình và Phó Diên Thăng có chung nhận thức này, lập tức đứng dậy nói: "Vậy hay tranh thủ dịp nghỉ này, chúng ta nhờ Diệp tổng sắp xếp cho một buổi gặp mặt với Tô Cánh."

Vạt áo choàng tắm thùng thành phanh ra không ít lúc hẩn đứng dậy, để lộ đầy rẫy vết tích còn đó trên da thịt trắng ngọc của thanh niên.

"Được..." Sắc mặt Phó Diên Thăng lập tức trầm đi, hẩn bước tới ôm eo đối phương.

Thích Tự biết ngay Phó Diên Thăng muốn làm gì, nhanh chóng đẩy người ra: "Hôm nay không được!"

Phó Diên Thăng chôn mặt vào cổ hẩn mút nhẹ: "Biết rồi, tôi chỉ hôn thôi."

Thích Tự bất giác nhớ lại ba ngày mây mưa không ngớt với Phó Diên Thăng, lòng muốn cự tuyệt nhưng thân thể đã mềm nhũn, còn phối hợp ngựa cổ lên, hí mắt nói: "Lần nào anh chả nói thế..."

Có lần nào là không bắt đầu từ "chỉ hôn thôi"? Chọc đến khi hẳn muốn mà không ngừng nổi nữa thì nói gì chẳng được!

Được Phó Diên Thăng hôn một hồi, Thích Tự quả nhiên có cảm giác, vội vàng phải nhắc chân giẫm đối phương một cái.

Phó Diên Thăng cười cười buông hẳn ra: "Được rồi, tôi có chừng mực mà, hôm nay không làm thật."

"Về phòng anh mà ngủ." Thích Tự nói xong quay lưng, cởi áo choàng tẩm ra thay bằng áo ngủ cotton, đến khi quay lại vẫn thấy Phó Diên Thăng đứng đó nhìn mình.

Thích Tự đảo mắt qua thứ đã có dấu hiệu góc đầu của đối phương, trên mặt bắt đầu nóng ran: "Vẫn chưa đi à?"

Phó Diên Thăng nhìn hẳn một hồi, trầm giọng nói: "Vậy tôi về phòng bên cạnh."

Thích Tự không buồn lưu luyến vẫy tay: "Mai gặp lại."

Hắn xốc chăn trên giường, vì phòng lớn nên không nhìn thấy Phó Diên Thăng rời đi, chỉ nghe tiếng cửa phòng bị mở ra, sau đó sập lại đánh "cạch". Không gian một lần nữa yên tĩnh, nhưng không hiểu sao Thích Tự lại cảm thấy có chút mất mát.

Đã lâu không ngủ một người, nhưng vì mai còn phải làm chính sự, Thích Tự không thể không lí trí để mình nghỉ ngơi cho tốt.

Đưa tay tắt đèn xong, Thích Tự mới nhắm mắt được một lát đã thấy bên giường lún xuống, còn bị thứ gì đó lấn tới.

Đến khi hơi người quen thuộc tràn đến, biết đó là Phó Diên Thăng rồi, Thích Tự mới bình tĩnh lại, cả giận nói lớn: "Anh muốn dọa chết tôi à!"

"Chỉ muốn xem cậu có tuyệt tình như vậy thật không thôi mà..." Phó Diên Thăng gặm cắn vành tai hắn nói, "Đêm qua còn nức nở gọi chồng trên giường, thế mà hôm nay đã không cho ngủ chung rồi..."

Thích Tự thẹn quá nóng người: "Cmn anh bảo ai nức nở! Đừng có nói lung tung! Ừm... Anh định làm gì? Đã bảo không làm rồi mà..."

Phó Diên Thăng cười khê: "Phạt cậu một chút."

Thích Tự nhanh chóng bị ghẹo đến ú ớ, đúng là Phó Diên Thăng không làm gì thật, nhưng lại chơi hấn đến nửa vời rồi phủi mông dậy.

"Ngủ ngon..."

Nghe cửa phòng một lần nữa sập lại, Thích Tự đá chân loạn xạ, thiếu điều trợn mắt ngất đi vì tức.

... Phó, Diên, Thăng!

*****

<Epilogue>

Phó Diên Thăng: "Dạy dỗ bà xã xong, phát hiện ra người khổ vẫn là mình, càng ngày càng khiêu chiến năng lực tự chủ của người ta, haiz..."

Thích Tự: "Tôi thấy ngày nào anh cũng thiếu đánh quá rồi đấy! (ㄟ ㄎ)"

-

vtrans by xiandzg

T/N: Hi đã về, chương 94 cũng đã đủ—

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẦU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 96: Đàm Phán Giá Cả

Nơi cổ đông Liên Tú hẹn gặp không phải Hải Thành, mà là một thắng cảnh rừng trúc hạng 4A ở khu vực giáp ranh giữa Giang Tô và An Huy, nghe nói bên đó đã bao cả một biệt thự suối nước nóng để mời bọn họ qua thưởng ngoạn.

(*trong hệ thống xếp hạng cảnh quan văn hóa du lịch bên Trung, cao nhất là 5A rồi đến 4A)

8 giờ sáng, chiếc xe 7 chỗ Diệp Khâm Như thuê sẵn đi qua khách sạn đón Thích Tự và Phó Diên Thăng.

Lên xe, Thích Tự trông thấy Ngô Song và Diệp Khâm Như đã ngồi ở hàng sau, dành lại hai ghế hàng giữa cho hắn và Phó Diên Thăng. Ngoài Diệp Khâm Như và Ngô Song, đi cùng lần này còn có một phó phòng Tài chính họ Dương, ngồi ở ghế phó lái phía trên.

Ngồi xuống chào hỏi xong, Diệp Khâm Như mới hỏi: "Tôi qua nghỉ ngơi được chứ?"

Thích Tự uể oải yên vị rồi đáp lại một câu: "Cũng được."

Diệp Khâm Như cười cười, lại quay sang phía Phó Diên Thăng: "Tôi thấy tinh thần Phó tổng hôm nay có vẻ không tệ nhỉ."

Thích Tự nghe vậy không khỏi tăng xông, tối qua chỉ vì bị Phó Diên Thăng giỡn xong chạy mà mãi mới ngủ được, nếu không thì hắn đã có thể nghỉ ngơi tốt hơn rồi...

Phó Diên Thăng hỏi Diệp Khâm Như: "Đi tới đó mất bao lâu?"

Diệp Khâm Như: "3 tiếng rưỡi, Thích tổng mà cần nghỉ ngơi thì cứ việc chợp mắt trên xe."

Thích Tự ừ một tiếng, lại hỏi: "Phía Tư Trạch thì sao?"

Diệp Khâm Như: "Bên họ đi riêng, hẹn 11 rưỡi gặp chúng ta ở đó."

Ngô Song thắc mắc: "Chỉ là đi đàm phán giá thôi mà, sao phải chạy đến tận khu thẳng cánh đấy vậy?"

Diệp Khâm Như: "Dự án hàng trăm triệu mà, chẳng lẽ cậu nghĩ cũng như ra chợ mua rau, vừa đến đã anh đòi năm tôi trả ba? Chúng ta là người mua, bọn họ là người bán, muốn bán được đồ thì phải dễ cho người mua vui vẻ đã chứ? Loại chiêu đãi này cũng là tiêu chuẩn thôi."

Ngô Song: "À..."

Thích Tự thì không lạ gì với tình huống thế này, bởi vì từ nhỏ đã được Thích Nguyên Thành dẫn đi chứng kiến khá nhiều.

Tại Ý cũng có kênh phân phối của MeiWei, năm đó hẳn theo ba sang bàn chuyện làm ăn, sau đó cả hai được một người bạn của ông là thương nhân Hoa kiều chiêu đãi một chuyến du ngoạn biển đến Croatia.

Nơi này nổi tiếng nhiều năm truffle, chú kia mới dẫn bọn họ đến một ngôi làng nhỏ, tiến cử người bạn Croatia gốc Hong Kong giới thiệu về độ quý, độ ngon và độ dinh dưỡng của truffle đen, thậm chí còn dắt theo hai chú chó lên núi đào nấm cùng. Cả hành trình cứ như đi đào kho báu, khiến Thích Tự cảm thấy vô cùng mới lạ.

Ngày đó bọn họ đào được năm gốc truffle đen, xuống núi rồi vào một nhà hàng, trực tiếp mời đầu bếp người Pháp dùng nấm đó làm đồ ăn. Vào

bữa, người bạn gốc Hong Kong kia mới tiết lộ mình là thương nhân buôn truffle đen, muốn xin đầu tư từ Thích Nguyên Thành.

Tối về khách sạn, Thích Tự hỏi ba có định đồng ý với đề nghị đầu tư hay không, ông lại hỏi ngược lại hẳn một câu: "Con thấy hương vị của truffle đen kia thế nào?"

Nói thẳng ra, hẳn không ưa gì mùi vị kia, nhưng quả thật đã chơi rất vui, nghe mấy chú kia dẻo miệng còn tin mình mới được ăn thứ gì đắt đỏ ghê gớm lắm.

Thế nhưng Thích Nguyên Thành lại bảo: "Lấy lòng nhà đầu tư là nhiệm vụ mà những người muốn chiêu mộ vốn phải làm, con người ta thì rất dễ đưa ra quyết định thiếu lí trí trong lúc vui vẻ. Ba có tiền, nhưng không phải cái gì cũng sẽ đầu tư."

Thương vụ truffle đen cứ thế bị cho qua, nhưng lời nói của Thích Nguyên Thành vẫn khắc sâu trong đầu Thích Tự từ đó tới giờ.

...

Thích Tự ngắt dòng hồi tưởng, hỏi Diệp Khâm Như: "Hai cổ đông của Liên Tú kia là người thế nào?"

Diệp Khâm Như nói: "Là hai cô gái, một tên Du Liên, một tên Nghiêm Tú, cho nên mới có cái tên Liên Tú. Trong hai người thì tôi mới chỉ gặp Du Liên, lần đầu đã đưa tôi đến một nhà hàng cao cấp xây theo lối biệt thự cổ thời dân quốc ở Giang Tô, làm toàn đồ ăn tinh xảo, sau đó còn mời tôi đi nghe Côn khúc, nói chung là không giống thương nhân, mà giống nữ thanh niên yêu văn nghệ hơn..."

Ngô Song tò mò hỏi: "Đẹp không?"

Diệp Khâm Như liếc mắt nhìn hẳn: "Tạm được."

"Ồ..." Ngô Song không hiểu sao Diệp Khâm Như lại nhìn mình nói thế, ngượng ngùng nói: "Anh nói tiếp đi."

Diệp Khâm Như: "Lần đó gặp mặt, Du Liên có kể cô ấy quen Nghiêm Tú từ hồi đi du học ở Pháp, cùng ngành quản lí hàng hiệu, tốt nghiệp xong thì về nước gây dựng nên công ti này, vừa làm cổ đông vừa làm quản lí. Khởi đầu của bọn họ là đại lí hàng xa xỉ, chuyên bán sản phẩm chiết khấu của các hãng quốc tế lớn, nhờ có nguồn cung giá rẻ nên thu hút được rất nhiều khách hàng trẻ thuộc tầng lớp trung lưu. Sau vài vòng đầu tư, công ti ngày một lớn mạnh, nội dung cũng ngày càng phong phú, tủ đồ online gì đó đều là sau này mới phát triển nên. Nhưng hai năm gần đây, các nền tảng thương mại như NanRi bắt đầu khai phá được kênh mua sắm hải ngoại, tạo ra áp lực cạnh tranh cực lớn cho Liên Tú, cộng thêm nội dung kinh doanh hỗn tạp và chiến lược định vị khách hàng mơ hồ nên giá cổ phiếu của bọn họ vẫn luôn rất thấp kể từ khi đăng kí niêm yết đến giờ. Nghe Du Liên bảo, mấy cổ đông bao gồm cả tầng quản lí mỗi người một ý, hai cô ấy cũng vì lực bất tòng tâm nên mới đi đến quyết định bán công ti..."

Trước đó Thích Tự đã được Phó Diên Thăng nói qua về nội dung và thực trạng kinh doanh ở Liên Tú, nhưng đây là lần đầu tiên bọn họ nghe về câu chuyện đằng sau việc thành lập công ti của hai người này.

Thích Tự như có điều suy nghĩ: "Có thể thấy là bọn họ vốn rất coi trọng công ti này, còn đặt theo tên mình cơ mà."

Diệp Khâm Như: "Ừm, lần đó gặp cũng thấy Du tổng có tình cảm với công ti này lắm, còn kể về rất nhiều khó khăn trở ngại mà mình và Nghiêm Tú đã phải trải qua khi mới lập nghiệp nữa. Cô ấy bảo, Liên Tú cũng giống như đứa con của mình và Nghiêm Tú vậy."

Ngô Song cảm thán nói: "Đến nước phải đi bán con như bây giờ thì chắc hai cổ cũng khổ tâm dữ lắm..."

Diệp Khâm Như: "..."

Mấy người trò chuyện hơn một tiếng, nửa đường sau đó Thích Tự ngã ra ghế thiếp đi, Phó Diên Thăng bèn quay đầu làm dấu với Diệp Khâm Như và Ngô Song.

Gần đến nơi, Thích Tự mới ung dung tỉnh lại.

Đắp trên người là áo khoác của Phó Diên Thăng, Thích Tự kéo lại trang phục nhìn sang người bên cạnh, thấy trên tay đối phương có cốc cafe bèn hỏi: "Anh lấy cafe đâu ra thế?"

Phó Diên Thăng: "Nãy xuống trạm nghỉ mua, thấy cậu ngủ nên không gọi."

Thích Tự điềm nhiên giơ tay ra: "Cho tôi uống với."

Phó Diên Thăng sững sờ: "Nhưng tôi uống rồi."

Thích Tự: "Không sao."

Phó Diên Thăng chần chờ giây lát rồi cũng đưa nửa cốc cafe còn lại qua, Thích Tự trả áo cho hắn rồi nhận lấy cafe uống một ngụm.

Đến khi cảm nhận được bầu không khí yên tĩnh quý dị xung quanh, Thích Tự mới nhớ ra đằng sau mình vẫn còn Diệp Khâm Như với Ngô Song... Hành động uống cafe của Phó Diên Thăng hình như có hơi ái muội.

Hắn lúng túng trả cốc rồi nhìn ra núi trúc bên ngoài, nói lảng đi: "Sắp đến chưa?"

Phó Diên Thăng: "Sắp rồi."

Đi thêm tầm mười phút, xe mới chậm rãi dừng lại trước một cổng sân cỏ kính, nhân viên mặc trang phục truyền thống màu đen lập tức ra mở cửa xe

cho bọn họ.

Nói là biệt thự, nhưng thực chất nơi này chính là khu nghỉ dưỡng, bọn họ vừa xuống xe đã được nhân viên dẫn vào sảnh lớn.

Một cạnh sảnh lớn được làm bằng kính hoàn toàn, nhìn ra đồi núi trập trùng với cỏ thụ chọc trời và tre trúc xanh mướt, chỉ ngắm không đã thấy lòng thanh bình.

Đang thưởng thức cảnh đẹp trước mắt, phía sau bỗng truyền đến chút nhốn nháo, Thích Tự quay lại mới thấy nhóm Tư Trạch cũng vừa đến, tổng cộng có năm người, Hoàng Tuấn Văn và Tống Phổ Tâm đều có mặt, tất cả mặc âu phục giày da đây nghiêm túc.

"Thích Tự." Tư Trạch mỉm cười tiến về phía hắn bắt tay, sau đó nhân viên dẫn bọn họ tới phòng tiệc.

Du Liên và Nghiêm Tú đã chờ sẵn bên trong. Du Liên có ngoại hình rất đẹp, mặt không son phấn cũng không hề mất nét, sườn xám trắng với vân hoa màu bạc càng tôn lên dáng người mềm mại của cô.

Hai bên trông thấy nhau, Du Liên nhanh nhẹn đi tới trước mặt Diệp Khâm Như, cười nói: "Diệp tổng, hoan nghênh các anh."

"Du tổng, gặp lại rồi." Diệp Khâm Như lịch sự bắt tay đối phương, "Cảm ơn vì lần chiêu đãi này."

Đứng cạnh Du Liên là Nghiêm Tú với vóc dáng cao gầy và khí chất tuyệt hảo, nhưng khác với người kia, trang phục của cô là một bộ vest đen tuyền, vô cùng khí khái.

Tiếp đó, Diệp Khâm Như và Du Liên lần lượt giới thiệu về người bên mình, nói đến Thích Tự, Du Liên không khỏi sáng mắt kinh ngạc: "Lần

trước đã nghe Diệp tổng nhắc qua, nhưng không ngờ Thích tổng vừa trẻ vừa khí chất thế này, hân hạnh."

Bọn họ ngồi vào bàn cơm, trong bữa lại không khỏi ca tụng xã giao từ thành tựu cho đến chuyên môn của nhau một hồi, nhưng tất cả đều ăn ý không nhắc đến chuyện thu mua Liên Tú.

Hết tăng bốc nhau, bắt đầu thảo luận về những món ăn trên bàn tiệc thì ai nấy đều trở thành chuyên gia ẩm thực, một lát nữa lại chuyển sang tình hình chính trị rồi đủ loại tin đồn về người nổi tiếng. Quanh co hồi lâu, chờ đến khi ăn uống xong xuôi, Du Liên mới mở lời: "Không biết các anh tính thế nào về chuyện mua lại cổ phần ở Liên Tú rồi?"

Diệp Khâm Như gật gù nói: "Bên tôi đã tìm hiểu và tiến hành định giá Liên Tú nhiều lần, thấy được ưu thế rõ ràng nhưng nhược điểm cũng không ít. Trong lần gặp mặt trước có nói với Du tổng rồi, điều mà chúng tôi để mắt tới chính là lượng khách có sẵn và vô bọc đã niêm yết, chứ rất nhiều sản phẩm còn lại đều là vô ích... Nhưng mà Du tổng yên tâm, lần này chúng tôi đến với thành ý."

Du Liên nhìn về phía Tư Trạch: "Vậy Tư tổng muốn ra giá bao nhiêu?"

Tư Trạch cười nói: "Chi bằng bên cô nói giá trước đi."

Nhận được ánh mắt từ Du Liên, Nghiêm Tú nói luôn: "250 triệu."

Diệp Khâm Như bình tĩnh nói: "Nghiêm tổng đang nói đến ước giá toàn bộ Liên Tú à?"

Nghiêm Tú: "Là giá mua lại cổ phần trong tay tôi và Du Liên."

Tư Trạch cười lắc đầu: "Nghiêm tổng cứ đùa, không giấu gì các cô, chứ theo đánh giá của bên tôi thì giá trị của toàn bộ Liên Tú còn chưa tới con số này đâu."

Thích Tự hơi sững sốt trong lòng, không phải bọn họ đánh giá Liên Tú đáng 268 triệu à?

Quả nhiên người bên Liên Tú nghe xong lập tức biến sắc, may mà Du Liên kịp thời xử trí, cười nói: "Diệp tổng, bọn tôi chỉ báo giá hợp lí dựa vào giá trị thị trường thôi mà."

Diệp Khâm Như: "Chắc đây là giá lúc Liên Tú vừa đăng kí niêm yết nhỉ?"

Du Liên: "Chỉ cần Tư Nguyên tiếp quản, giá cổ phiếu của Liên Tú nhất định sẽ lên."

Tư Trạch: "Ra là các cô cũng biết phải có Tư Nguyên thì mới cứu vãn được tình hình, nếu như Tư Nguyên không chấp thuận, Liên Tú sẽ tiếp tục rớt giá cổ phiếu, tệ hơn nữa thì chính là rủi ro hủy niêm yết."

Một cô nàng của ban tài chính Liên Tú cau mày nói: "Nhưng định giá của bên anh cũng quá thấp rồi..."

Du Liên Nghiêm Tú liếc nhau, lại nâng chén về phía Tư Trạch và Diệp Khâm Như: "Không sao, mua bán không thành vẫn còn tình nghĩa, dù không thể nhất trí thì được làm quen với Tư Nguyên các vị đã là một điều may mắn rồi."

Nghiêm Tú cũng nói: "Mọi người mất công đến tận đây rồi thì đừng lãng phí cảnh đẹp thiên nhiên nơi này, bọn tôi đã bao trọn cả khu hết hai ngày tới, bên trong còn có suối nước nóng, sảnh bài, phòng trà, các vị cứ nghỉ ngơi rồi chúng ta bàn lại sau."

Thích Tự nhìn ra Du Liên và Nghiêm Tú không phải không muốn bán, mà chỉ đang chơi chiến thuật vòng vo. Nhưng giống như Nghiêm Tú đã nói, thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng, hiếm khi có cơ hội đến nơi cảnh quan biệt lập như thế này thì cũng nên hưởng thụ một chút mới phải.

Tất cả đứng dậy về phòng theo chỉ dẫn của nhân viên, lúc đi qua vườn, Thích Tự nghe thấy Ngô Song khẽ giọng bảo Diệp Khâm Như: "Du tổng đẹp như thế mà nãy trên xe anh còn bảo "Tạm được"?"

Diệp Khâm Như quay sang nhìn hẳn: "Sao cậu cứ để ý người ta đẹp hay không thế?"

"Ừa, không phải anh đang khao khát tình yêu à? Tôi thấy anh với Du tổng đẹp đôi đấy chứ, cỡ còn mời anh đi nghe Côn khúc nữa mà, biết đâu người ta có ý với anh..." Ngô Song lầm bầm, "Yêu cầu cao thế bảo sao ế."

Diệp Khâm Như cười nhạt: "Giọng điệu này của cậu nghe cứ như đang ghen ấy nhỉ?"

Ngô Song chưa kịp hiểu gì: "Hả?" Hẳn ghen với ai? Diệp Khâm Như á?

Diệp Khâm Như hừ mũi cười một tiếng, hếch cằm như con công quét mắt tứ phía: "Nghe nói hồ tắm nước nóng ở đây được phết, tối cùng đi đi?"

Ngô Song: "???"

Khoan đã, sao hẳn cứ thấy gì đó sai sai???

*****

<Epilogue>

Diệp Khâm Như: "Bạn fan nhỏ này đúng là để ý quá đi."

Ngô Song: "???"

Diệp Khâm Như: "Vừa nghe có người đẹp mời mình đi nghe dân ca mà đã ghen thành thế này. Thôi thì đành dỗ ngọt một chút, chứ mới đứng cạnh đã thấy mùi chua nồng nặc rồi, chặc chặc."

Ngô Song: "???" Nói nhảm cái gì đấy?"

-

vtrans by xiandzg

T/N: Có thành cặp không thì Hi nói một tiếng cho em đu chứ tự luyện công chuẩn gu em rồi... ' _>`

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẦU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 97: Đối Thoại Bí Ẩn

Đoàn người vừa nói chuyện vừa tiến phòng của mình.

Cả khu có tổng cộng tám phòng, chia đều hai bên hành lang, phía Tây nhìn ra vườn, phía Đông nhìn ra núi, những phòng hướng núi thì có suối nước nóng riêng.

Hai căn hướng núi hàng đầu hiển nhiên thuộc về Tư Trạch và Thích Tự, còn cạnh mỗi bên lần lượt dành cho nhân viên thân cận của mỗi người là Tống Phổ Tâm và Phó Diên Thăng.

Do nhà trong khu đều bật sưởi, Thích Tự cởi vest ngay khi vừa vào, rồi ra thẳng cửa sổ chạm sàn thưởng thức cảnh đẹp một hồi.

Không bao lâu sau đã có người gõ cửa, là Phó Diên Thăng và Diệp Khâm Như. Hai người bước vào, trở tay đóng cửa phòng xong, Diệp Khâm Như nói với Thích Tự: "Du tổng mời chúng ta lát nữa đi uống trà, hẳn là sẽ tranh thủ cơ hội đàm phán lần thứ hai luôn, Thích tổng thấy sao?"

Thích Tự hỏi ngược lại bọn họ: "Các anh nghĩ thế nào?"

Diệp Khâm Như: "Báo giá sơ bộ của các cô ấy quả thật quá cao, chúng ta muốn sở hữu quyền khống chế tuyệt đối thì 53% hiển nhiên là chưa đủ, không bớt được của hai người này thì đừng nói gì đến Đầu tư Phương Chu."

Đầu tư Phương Chu là cổ đông lớn thứ ba ở Liên Tú, nắm giữ khoảng 20% cổ phần, từ trước khi công ti lên sàn đã bắt đầu can thiệp vào hướng đi

của công ti, cho nên mới dẫn đến mâu thuẫn về quyết sách như hiện tại.

Diệp Khâm Như nói: "Lát đàm phán, tôi sẽ kéo định giá xuống một chút để đánh đòn tâm lí với bên đó."

Thích Tự: "Thế có khiến người ta có khó chịu không? Tôi thấy vừa rồi nghe Tư Trạch nói xong, phản ứng bên Liên Tú có vẻ không tốt cho lắm."

Diệp Khâm Như: "Với địa vị đặc biệt như thế, Tư tổng có làm cao một chút cũng không sao, đây cũng là một chiến thuật đàm phán."

Thích Tự lại nhìn về phía Phó Diên Thăng, thấy đối phương nói: "Tôi không có ý kiến gì, trước đây chúng ta đã nhất trí với định giá nào thì cứ cố gắng bám sát nó đi."

Diệp Khâm Như vuốt cằm nói: "Ok, vậy lát nữa tôi sẽ làm người phát ngôn cho Thích tổng, tiếp tục mặc cả thêm với bọn họ."

Thống nhất xong, bọn họ ra ngoài chuẩn bị đi tới phòng trà, Hoàng Tuấn Văn và một quản lí khác của phía Tư Trạch đã chờ sẵn ở cuối hành lang, nhưng không thấy Tư Trạch và Tổng Phổ Tâm đâu.

Thích Tự hỏi: "Tư Trạch đâu?"

Hoàng Tuấn Văn cười cười: "Tư tổng với trợ lí Tống có một số việc riêng cần giải quyết trước."

Diệp Khâm Như cũng không để ý lắm: "Vậy chúng ta đi thôi."

Đến phòng trà, bọn họ trông thấy Du Liên cũng đã dẫn theo ba người chờ sẵn bên trong. Đợi mọi người ổn định chỗ ngồi, Du Liên mới nói Nghiêm Tú có thói quen nghỉ trưa sau bữa ăn, đến tối sẽ gặp lại bọn họ sau.

Trà lên, bọn họ cũng vào thẳng vấn đề chính.

Diệp Khâm Như tiết lộ giá nền mà Tư Nguyên đã xác định, bớt một nửa của 250 triệu và đề nghị mức giá 125 triệu. Du Liên nghe xong lập tức nhíu mày lắc đầu, chỉ nói quá thấp để chấp thuận.

Người đẹp cau mày ai oán khiến người thương tiếc là thế, nhưng Diệp Khâm Như lại chẳng mảy may để tâm: "Du tổng, không phải tôi đang cố ý ép giá, qua hai lần gặp mặt còn rất có cảm tình với cô, nhưng cái gì ra cái đấy, giá trị của quý công ti quả thực không được đánh giá cao, nếu vẫn còn nghi ngờ thì bên tôi sẵn sàng phân tích lại các tiêu chuẩn đã dùng để định giá Liên Tú."

Du Liên nghe vậy quả nhiên đuối lí, dù sao bọn họ cũng chỉ là một công ti nhỏ, không thể nào sánh với tập đoàn Tư Nguyên về đẳng cấp định giá tài sản, cho nên ngay từ đầu đã ở vào thế yếu hơn trong cuộc đàm phán.

Cô nói: "Việc này quả thật không do mình tôi định đoạt, lát nữa sẽ phải thương lượng lại với Nghiêm Tú và người trong công ti."

Diệp Khâm Như đưa tay rót trà cho cô, ung dung nói: "Không sao, chúng ta cứ thảo luận từ từ cũng được, nếu thật sự không thể nhất trí thì coi như lần này tới đây du ngoạn với tư cách bạn bè, bao giờ về tôi lại mời Du tổng bữa cơm."

Kết thúc bữa tiệc trà hai tiếng, người muốn dạo vườn thì dạo, muốn về nghỉ thì về, ai hứng thú còn có thể theo người của khu ra sau núi đào măng.

Sau buổi đàm phán, mọi người cũng tin chắc rằng Liên Tú sẽ chấp thuận mức giá được đề nghị, nghe nói dãy núi phía sau có măng để đào thì thấy rất mới lạ, hồ hởi đi góp vui.

Thích Tự thấy hơi mệt nên không tham gia, quay về phòng với Phó Diên Thăng.

Vào đến phòng, Thích Tự nhớ lại biểu hiện vừa rồi của Diệp Khâm Như mà cười nói: "Diệp Khâm Như ép giá cũng ác thật, không thương hoa tiếc ngọc chút nào."

Phó Diên Thăng: "Lần đầu tiên anh ta ra trận thay cậu kể từ khi đến Tư Nguyên mà, chẳng lẽ lại không cố hết sức."

Thích Tự nhìn nhìn Phó Diên Thăng, thắc mắc: "Thế còn anh, sao hôm nay im ắng vậy?"

Biết Phó Diên Thăng cũng theo vụ Liên Tú từ đầu, Thích Tự đã tưởng hôm nay sẽ được học hỏi phong thái trên bàn đàm phán của đối phương một lần nữa, thế mà người kia lại chẳng xen lời lần nào từ lúc ăn trưa cho đến buổi trà chiều vừa rồi."

Phó Diên Thăng: "Nhân vật chính trong vụ thu mua Liên Tú là Diệp Khâm Như, cố vấn thương vụ như tôi mà nói nhiều thì quá bằng khách át giọng chủ à?"

Thích Tự sừng sốt hiểu ra.

Do trong phòng khá nóng, Thích Tự nói lỏng cà vạt một chút rồi hướng ra ban công, mở cửa kính cho hơi lạnh tràn vào, mới cảm giác khoan khoái hơn không ít.

Hồ tắm nước nóng nằm trong sân vườn ngoài phòng, được xây bằng đá, xung quanh trái cỏ, mang lại cảm giác rất hoang sơ nguyên thủy.

Có điều hiện tại là cuối tháng 12, nhiệt độ trên núi còn thấp, trong hồ không chứa nước. Thích Tự tò mò không biết ngâm thế nào, định ra ngoài xem thử thì đột nhiên nghe thấy một loạt thanh âm kì quái từ phòng bên cạnh.

Hắn lập tức khựng lại, tập trung lắng nghe, bởi dù giữa ban công hai phòng có tường ngăn thì trên không vẫn thông nhau—hàng loạt tiếng rên đứt quãng, tiếng thở dốc nam tính và va chạm thành nhịp cứ thế lọt vào tai, khiến Thích Tự không khỏi nóng mặt, vô thức bước lùi về phía sau.

Người đã có trải nghiệm làm tình như hắn dĩ nhiên có thể nhận ra âm thanh này, chỉ là nhớ đến chủ nhân căn phòng bên cạnh thì Thích Tự chỉ biết đưa tay bịt miệng đầy khó tin.

Hắn bối rối nghĩ, chẳng lẽ Tư Trạch với Tống Phổ Tâm cũng là tình nhân?

Nhưng giữa ban ngày ban mặt, Tư Trạch từ chối tham gia đàm phán thương vụ đứng đắn chỉ để làm chuyện này với trợ lí trong phòng thì có phải thái quá rồi không?

...

"Sao vậy?" Phó Diên Thăng đi tới phía sau.

Thích Tự vội vàng lùi vào, trở tay đóng cửa kính để ngăn lại những tiếng động kia bên ngoài.

"Không có gì..." Hắn quay lại nói, "Ra ngoài đi dạo không?"

"Cậu nói mệt mà, không nghỉ một lát đi à?" Phó Diên Thăng nói.

"Giờ nghỉ thì có khi đem lại mất ngủ, cố một chút còn hơn." Thích Tự nói.

Phó Diên Thăng cũng không phản đối. Dọc tường hành lang trưng đầy tranh thủy mặc núi non cây cảnh, mỗi góc đều là những tác phẩm nghệ thuật vô cùng tinh xảo, rất đáng thưởng thức.

Hai người dạo quanh vườn một vòng, vừa ngắm vừa trò chuyện, ra đến cửa sau của khu thì đúng lúc gặp Hoàng Tuấn Văn và Diệp Khâm Như đi đào măng về. Cả hội vây xem măng đào được, người của nhà vườn chọn ra một ít ăn được rồi mang thẳng ra bếp.

Đến bữa tối, Tư Trạch xuất hiện, Tống Phổ Tâm thì không, nhưng cũng chẳng ai bên phía Tư Trạch quan tâm về sự vắng mặt của người trợ lý sinh hoạt này.

Trông bộ dạng sáng khoái của Tư Trạch, Thích Tự lại như nghe thấy âm giọng cam chịu đầy kiềm chế kia trong đầu—rõ ràng là không phải của Tư Trạch phát ra.

Hắn không nhìn được mà hỏi: "Trợ lý Tống đâu rồi?"

Tư Trạch nói: "Cậu ta thấy không khỏe, nên không tới ăn cơm."

Diệp Khâm Như nghe vậy cũng sửng sốt: "Sức khỏe của trợ lý Tống kém lắm à? Lần trước đi công tác Yến Thành với bọn tôi, cậu ấy cũng ở lại khách sạn suốt."

Thích Tự: "Đi Yến Thành?"

Diệp Khâm Như: "Tháng trước tôi với Tư tổng có đến Yến Thành để gặp Tô Cảnh."

Tư Trạch cười cười, nói: "Cậu ta có tới cũng không ăn mấy, không cần để ý đâu."

Bữa tối còn vắng mặt cả Nghiêm Tú, Du Liên lúng túng giải thích rằng đối phương cũng thấy không khỏe trong người, cho nên không thể tới tiếp khách.

Trong tiệc trà hồi chiều, Du Liên đã nói sẽ thảo luận thêm vấn đề giá cả với người kia, tối đến Nghiêm Tú lại không tới ăn cơm, mọi người mới không thể không nghi bọn họ đã xảy ra lục đục nội bộ.

Quả nhiên trong bữa tối, Du Liên không hề nhắc đến việc nâng giá lần nào, chỉ tập trung hàn huyên chuyện phiếm với bọn họ.

Ăn xong có người mở sòng bài, Tư Trạch dường như rất hào hứng, hỏi Thích Tự có muốn tham gia cùng hay không. Thích Tự không ham hố, bèn lấy cớ còn jetlag để từ chối, bảo muốn về ngâm nước nóng rồi nghỉ sớm. Tư Trạch nghe vậy cũng không lôi kéo nữa, nhưng Phó Diên Thăng lại bị Hoàng Tuấn Văn kiên quyết giữ chân.

Mình Thích Tự về trước, đến nơi lại trông thấy một phục vụ bưng khay đứng trước cửa phòng Tư Trạch, tay còn cầm thẻ phòng, nhìn có vẻ do dự.

Hắn hỏi: "Anh có việc gì ở đây à?"

Phục vụ kia lập tức giải thích: "Tư tổng bảo phòng bếp làm ít cháo thịt măng sợi mang lên phòng này, nhưng hình như bên trong không có ai."

Thích Tự nhíu mày, chỉ một ngón sang phòng bên cạnh: "Anh thử gọi phòng kia xem."

Thấy bọn họ ở cùng một khu, phục vụ cũng không nghi ngờ gì, cất thẻ đi sang phòng bên cạnh gõ cửa, quả nhiên một lát sau cửa mở.

Phục vụ lại nói y những lời vừa rồi, đứng từ chỗ Thích Tự không nhìn thấy người sau cánh cửa, mấy giây sau chỉ nghe thấy một âm giọng yếu ớt cảm ơn người phục vụ.

Thích Tự thở phào một hơi, khẽ khàng đi vào phòng mình. Điện thoại trong túi rung lên, hắn mở ra xem, là tin nhắn của Phó Diên Thăng.

F1S: "Tối nay cậu ngâm nước nóng rồi nghỉ sớm đi, đánh bài với bọn họ xong tôi sẽ về phòng mình, không qua tìm cậu nữa."

Thích Tự đọc xong đáp lại một tin OK. Hắn báo với nhân viên mình muốn tắm nước nóng từ lúc ăn cơm, vừa rồi đã có người đến bơm nước vào hồ, hơi bốc mù mịt ngoài cửa kính.

Nhưng không biết có phải do hồi chiều nghe thấy tiếng Tư Trạch với Tống Phổ Tâm làm chuyện đó hay không, mà đến lúc vào ngâm, Thích Tự cứ toàn nghĩ đến những thứ không nên, rốt cục khiến mình nổi lên phản ứng...

Thích Tự lắc lắc đầu, mắng mình mờ mắt vì sắc rồi vội vàng bài trừ tạp niệm trong đầu, cố gắng tỉnh táo lại.

Sau hai mươi phút ngâm nước nóng, Thích Tự thư thái toàn thân, lau người xong nằm vật ra giường thiếp đi, có điều vì lệch múi giờ, đến đêm bỗng dừng lại tỉnh như sáo.

Nhìn giờ thấy đã thấy gần rạng sáng, Thích Tự cũng không ngủ nữa. Nhớ mang máng là dọc hành lang có một thư viện, hắn dậy khoác áo ngủ, định ra tìm ít sách về đọc. Không ngờ, vừa ra ngoài đã nghe thấy tiếng trò chuyện truyền đến từ cuối hành lang.

"...Anh với hắn ta như thế bao lâu rồi?"

Thích Tự giật mình, thiếu điều tưởng mình nghe nhầm—đây là giọng của Phó Diên Thăng.

"Một năm rưỡi..."

Còn người này... Tống Phổ Tâm?

"Hắn cường bức anh?" Phó Diên Thăng hỏi.

Mấy giây sau, một tiếng "ừ" gần như không thể nghe thấy mới vang lên.

Thích Tự nhú mày, bọn họ đang nói chuyện gì vậy?

"Lí do cá nhân khiến anh xin chuyển công tác đợt trước, là đây?"

"..."

"Tại sao không nói sớm?" Giọng Phó Diên Thăng nghe rõ sốt ruột, "Anh hoàn toàn có thể báo cho cấp trên là mình bị uy hiếp... Chuyện này đã vượt khỏi phạm vi công việc, anh không việc gì phải chịu đựng như vậy."

"Hắn có ghi hình..."

Cả hai lại rơi vào trầm mặc, Phó Diên Thăng rốt cục thờ dài nói: "Tôi sẽ tìm Lão Nhâm để nói về chuyện này, tình huống của anh quá sai rồi..."

"Không cần đâu..." Tống Phổ Tâm ngừng lại một chút, mệt mỏi mà bất lực, "Hắn đã thay đổi nhiều rồi, dù gì cũng sớm kết thúc thôi, cứ vậy đi."

*****

<Epilogue>

Ban ngày nghe thấy Tư Trạch với Tống Phổ Tâm abcxyz.

Thích Tự: "..."

Ban đêm nghe thấy Phó Diên Thăng với Tống Phổ Tâm bí mật nói chuyện.

Thích Tự: "..."

Thích Tự: "Ngày hôm nay tui đã biết quá nhiều!"

-

vtrans by xiandzg

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẤU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 98: Nghe Cậ Sắp Xếp

Cưỡng bức? Ghi hình? Đây là nói về... Tư Trạch?

Thích Tự vừa kinh hãi vì những gì Tống Phổ Tâm gặp phải, vừa hoang mang vì hai người kia lại trò chuyện loại chủ đề này.

Nếu hẳn nhớ không nhầm, trước kia Phó Diên Thăng chỉ mới gặp Tống Phổ Tâm một lần từ hồi đi học, đến năm nay qua Tư Nguyên thì mới biết nhau, vậy tại sao nghe bọn họ có vẻ thân quen đến thế?

Thích Tự đã có ý định ra hỏi thẳng, nhưng lí trí lại nhắc nhở hẳn không nên hành động thiếu suy nghĩ. Đúng lúc này, đằng xa vọng lại tiếng cười cười nói nói đang đến gần, chính là Tư Trạch và Hoàng Tuấn Văn.

Lợi dụng tiếng ồn, Thích Tự tranh thủ quay về phòng, đóng cửa lại.

Thì ra bọn họ chỉ mới chơi bài xong, chả trách muộn vậy rồi mà Phó Diên Thăng còn ở đó nói chuyện phiếm với Tống Phổ Tâm...

Bên ngoài nhanh chóng im ắng lại, nhưng trong đầu Thích Tự vẫn đang rối thành một nùi.

Hẳn là, Phó Diên Thăng cũng đã nghe được những âm thanh từ phòng bên cạnh lúc chiều?

Có lẽ Phó Diên Thăng đã thân thiết hơn với Tống Phổ Tâm sau mấy tháng vừa qua, cho nên mới quan tâm đến tình huống của đối phương như thế?

Nhưng sự xuất hiện của "xin chuyển công tác" và "lão Nhâm" lại khiến Thích Tự như lọt vào sương mù.

Phó Diên Thăng còn nhắc đến "trước đó", chứng tỏ khả năng từ trước khi đến Tư Nguyên, hẳn đã biết được một số chuyện của Tống Phổ Tâm... hay là chỉ là nghe nói mà thôi?

Nghĩ một hồi, Thích Tự lại không quá chắc chắn vào những gì mình nghe được, bởi dù sao lúc ấy vẫn đứng cách một khoảng, nghe cũng chẳng rõ đến thế.

Xuất phát từ lòng tin đối với Phó Diên Thăng, Thích Tự quyết định dẫn lại những nghi vấn này, quan sát đối phương thêm một thời gian rồi mới nói.

Lát sau, ba giờ Thích Tự mới ngủ tiếp, một mạch đến tám giờ sáng tỉnh lại, trông thấy tin nhắn Phó Diên Thăng báo hẳn bao giờ dậy thì báo một tiếng.

Thích Tự trả lời một câu rồi đi rửa mặt, năm phút sau ngoài cửa vang lên tiếng gõ, hẳn cũng vừa vệ sinh xong.

Phó Diên Thăng vừa đến, không vòng vo mà vào thẳng vấn đề với hẳn: "Khả năng là vụ thu mua Liên Tú hôm nay không thành rồi."

Thích Tự hơi sững sốt: "Tại sao?"

Phó Diên Thăng đóng cửa phòng, thấp giọng nói: "Sáng nay ngồi ăn điểm tâm cùng nhau, Du Liên tiết lộ với Diệp Khâm Như rằng sau khi bàn lại báo giá của phía Tư Nguyên với Nghiêm Tú, hai người họ đã sinh ra khác biệt rất lớn về quan điểm. Nghiêm Tú cho rằng tập đoàn Tư Nguyên không có thành ý, không muốn bàn thêm nữa, bởi vậy mới vắng mặt trong bữa tiệc tối qua, sáng sớm hôm nay cũng đã xuất phát về trước.

Thích Tự nhíu mày: "Có phải do Diệp Khâm Như ép giá gắt quá không?"

Phó Diên Thăng lắc đầu nói: "Không hề, chưa kể anh ta còn trưng cầu ý kiến của chúng ta trước khi báo giá rồi. Mặt khác, chúng ta cũng không biết liệu bên Liên Tú có đang diễn kịch hay không."

Thích Tự: "Diễn kịch?"

Phó Diên Thăng: "Giống như kiểu hôm qua Tư Trạch làm cao, lúc ăn trực tiếp ám chỉ đối phương mà không có Tư Nguyên mua cho thì không xong, lúc chiều đàm phán lại vắng mặt, bên kia người ta sẽ diện cũng là bình thường. Có điều cục diện đã thay đổi, chúng ta cũng không ở lại làm gì nữa, Diệp Khâm Như đề nghị cùng ăn một bữa rồi đi luôn thôi."

Thích Tự thấp thỏm: "Không bàn nữa à?"

Phó Diên Thăng: "Không phải không bàn nữa, mà từ từ rồi bàn. Là người mua, chúng ta cũng phải có phong thái của người mua. Hôm qua Diệp Khâm Như báo giá như chém đinh chặt sắt thế rồi, giờ thấy nói không bán mà chúng ta đã đổi ý luôn thì mất giá quá."

"Tôi hiểu rồi..." Thích Tự nhìn lên, "Phía Tư Trạch biết chưa?"

Phó Diên Thăng: "Bọn họ vẫn chưa dậy."

Thích Tự lại nhớ đến chuyện đêm qua, không khỏi gờm gờm Phó Diên Thăng.

Đối phương nhạy bén cảm nhận được ánh mắt của hắn, hỏi: "Sao thế?"

Thích Tự lắc đầu: "Không có gì."

Phó Diên Thăng cho rằng Thích Tự không vui vì sự tình chuyển biến xấu, bèn đi qua ôm lấy, ấn lên môi hắn một nụ hôn rất tự nhiên, thấp giọng an ủi: "Đừng nghĩ nhiều, trong các cuộc đàm phán thì chuyện như vậy rất

bình thường. Giống như Diệp Khâm Như nói đó, có được Liên Tú chỉ là vấn đề nhiều tiền hay ít tiền thôi, nhưng trước đó chúng ta cũng phải thử xem có lấy được mức giá thấp nhất hay không."

"Tôi biết rồi..." Thích Tự hiểu được cách lí giải của Phó Diên Thăng.

Biết người để dùng, dùng người không nghi—hắn đã thấy được mọi cố gắng của Diệp Khâm Như, cho nên dù chuyện này không thành thì hắn cũng sẵn sàng có chơi có chịu.

Vấn đề là giờ khắc này, tâm tư của Thích Tự hoàn toàn không dành cho vụ việc của Liên Tú.

Sau đêm qua, Thích Tự đã phát hiện Phó Diên Thăng vẫn còn điều giấu diếm mình, cũng biết việc tin tưởng người này là quá nguy hiểm, vậy mà chẳng hề ngăn mình lún sâu trong đó...

Thích Tự nhìn thẳng vào mắt Phó Diên Thăng vài giây, rốt cục lại không tìm được lòng mà ôm eo đối phương hôn trả.

Hơi thở Phó Diên Thăng dần gấp gáp, tay đưa lên ôm lấy đầu Thích Tự, ngón tay lùa vào da đầu đối phương ve vuốt... Thế nhưng đang hôn đến động tình, bỗng dừng người kia lại đẩy hắn ra.

Thanh niên xoay người lại, cất lên giọng nói đầy kiềm chế: "Anh ra ngoài trước đi, tôi phải thay quần áo."

Phó Diên Thăng: "..."

*

Bởi vì giờ dậy không giống nhau, mọi người cũng không cùng ăn bữa sáng.

Diệp Khâm Như đã dùng điểm tâm với Du Liên từ trước, hiện đang ngồi chờ ở khu sách báo trên đường từ dãy phòng cho khách đến nhà ăn cùng Ngô Song.

Thấy Thích Tự ra khỏi phòng cùng Phó Diên Thăng, Diệp Khâm Như lập tức đứng dậy, nét mặt có vẻ nghiêm trọng: "Thích tống, việc đàm phán với Liên Tú..."

Quanh đó vẫn còn nhân viên phục vụ của nhà vườn, Thích Tự không muốn để ai thấy bọn họ căng thẳng về chuyện này, bèn giơ tay ra hiệu: "Phó Diên Thăng đã kể rồi, không sao, tôi đi ăn cái đã, lát nữa lên đường rồi nói tiếp."

Diệp Khâm Như sững sốt, có vẻ không ngờ Thích Tự còn trẻ mà đã rất có phong thái lãnh đạo như vậy, vội nói: "Được."

Thật ra trong lòng Thích Tự cũng rất để ý, nhưng vì nhỏ tuổi ít trải nghiệm, để không yếu thế hơn khi đứng chung với hàng ngũ tinh anh trong giới bọn họ thì đành phải làm bộ kĩ càng hơn.

Việc Diệp Khâm Như sớm báo Phó Diên Thăng đến tận phòng nói cho Thích Tự về chuyện này cũng rất sáng suốt, chí ít là không để hẳn lộ ra cảm xúc của mình trước mặt người ngoài.

Lúc hẳn ăn xong, phía Tư Trạch cũng lần lượt biết về diễn tiến cuộc đàm phán, không ai còn thái độ coi nhẹ như chiều qua.

Mọi người gặp mặt trước cửa nhà ăn, Tư Trạch tỏ rõ vẻ không hài lòng, nhưng không phải vì năng lực đàm phán của cấp dưới, mà vì cảm thấy Liên Tú đúng là không biết tự lượng sức: "Tư Nguyên đề nghị mua lại cổ phần của bọn họ đã là có thiện chí lắm rồi, cái công ti rách nát như thế mà còn đòi cao, đợi mấy bữa nữa cổ phiếu rớt giá, tôi sẽ chống mắt lên nhìn hai người này khóc cũng không có chỗ khóc..."

Cấp dưới Tư Trạch nghe vậy thì phẫn chấn trở lại: "Phải đấy phải đấy."

Diệp Khâm Như nhắc một câu như châm chọc: "Tư tổng, nói thì nói thế, nhưng cũng đừng để Du tổng nghe được những lời này. Công ti là thành quả người ta gây dựng từ hai bàn tay trắng, muốn bán với giá cao thì có gì là sai. Tôi thấy Du tổng kia vẫn có ý muốn kết nối với chúng ta, cứ từ từ rồi bàn tiếp đi."

Thích Tự nhìn đến Tống Phổ Tâm đứng rìa đám đông, sắc mặt tái nhợt như đổ bệnh, môi mỏng mím chặt không hé nửa lời, rõ ràng khác hẳn với đám người đi cùng Tư Trạch.

Chờ phía Tư Trạch ăn cơm xong, Du Liên mới xuất hiện, biết bọn họ định đi luôn thì ra vẻ kinh ngạc: "Không đợi ăn cơm trưa đã sao?"

Diệp Khâm Như: "Không được rồi, hôm qua bọn tôi đều đã chơi rất thỏa thích, Tư tổng và Thích tổng vẫn còn chút việc phải về giải quyết nên không thể ở lại thêm."

Du Liên tiếc nuối chìa tay: "Tôi hiểu rồi..." Vừa hướng về phía Thích Tự nói: "Thấy Diệp tổng bảo Thích tổng mới về nước hôm qua, còn chưa hết jetlag mà đã bắt cậu vất vả rồi."

Thích Tự bắt tay với cô: "Du tổng khách sáo quá, mặc dù ở nước ngoài nhưng tôi vẫn luôn chú ý đến các hạng mục liên quan tới Liên Tú, nếu sau này Du tổng có ý định hợp tác nào khác với bên tôi thì cứ liên lạc với Diệp tổng."

Ánh mắt Du Liên sáng lên: "Thật tiếc vì lần này chưa được trò chuyện nhiều hơn với cậu, đành hẹn bao giờ có cơ hội vậy."

Khách khí với nhau một hồi, Du Liên mới dẫn theo một vài nhân viên Liên Tú đích thân tiễn bọn họ ra tận cổng.

Thích Tự vẫn ngồi xe 7 chỗ như lúc đến, bây giờ mới biết phía Tư Trạch tới bằng hai xe con, một Bentley một BMW.

Tư Trạch đảo mắt một vòng, trông thấy Tống Phổ Tâm thì nhú mày vẩy tới: "Đứng xa vậy làm gì? Đi, lên xe thôi."

Tống Phổ Tâm chần chừ trong thoáng chốc rồi cũng chậm bước tới cạnh xe, lên hàng ghế sau chiếc Bentley với Tư Trạch, Hoàng Tuấn Văn và ba người khác thì lên chiếc BMW còn lại.

"Gặp lại ở Hải Thành nhé." Tư Trạch hạ cửa kính tạm biệt nhóm Thích Tự xong rồi đi trước.

Xe 7 chỗ của Thích Tự cũng theo sát ngay sau.

Lên xe rồi, Diệp Khâm Như mới nói: "Ày, Tư tổng này cũng thiệt tình..."

Thích Tự hơi giật mình, tưởng là Diệp Khâm Như nói về quan hệ của Tư Trạch và Tống Phổ Tâm, vô thức hỏi: "Sao vậy?"

Diệp Khâm Như do dự: "Tôi không biết mình có nên nói những lời này ra không nữa."

Thích Tự biết hăn kiêng kị điều gì, cười bảo: "Tôi mới hợp tác với Tư Trạch cho kế hoạch phát triển bộ công nghệ này thôi, trước kia cũng không thân quen, anh muốn nói gì thì cứ nói."

Diệp Khâm Như thở dài: "Tư đại thiếu gia này có phần tự đại mù quáng, thủ đoạn làm việc cũng không đứng đắn cho lắm."

Thích Tự: "Không đứng đắn?"

Diệp Khâm Như: "Cậu thấy vừa rồi anh ta nhắc đến giá cổ phiếu của Liên Tú không? Trước khi cậu về nước, bọn tôi đã có lần gặp nhau để thảo luận định giá Liên Tú. Căn cứ theo giá trị thị trường ban đầu của Liên Tú,

chúng ta đã xác định cổ phiếu trong tay Du Liên và Nghiêm Tú có thể đáng tới 200 triệu, báo giá của Nghiêm Tú hôm qua cũng không phải vô lí đâu. Nhưng lúc ấy Tư tổng lại ra lệnh kéo dài thời gian, sau một tháng thì giá cổ phiếu của Liên Tú cũng tụt đi... Không gạt gì cậu, tôi nghi rằng đằng sau chuyện này còn có người giật dây."

Thích Tự: "Anh nghi Tư Trạch?"

"Đúng vậy, tuy chưa thể khẳng định, nhưng rõ ràng là chuyện này có lợi với chúng ta. Nếu là người bán, giá trị hàng hóa trong tay mà càng tụt thì cậu sẽ càng yếu thế đúng không? Bởi vậy nên tôi mới dám ép giá xuống hẳn 125 triệu như hôm qua..." Diệp Khâm Như ngập ngừng, "Nhưng tôi cũng nói rồi, không có chứng cứ nên chẳng thể chắc chắn được."

Thích Tự nhíu mày, nhắc đến chuyện thao túng thị trường chứng khoán, hẳn không khỏi nhớ lại lần Tư Hàng thua lỗ vì đầu tư cổ phiếu—suy đoán từ sự kiện này, thì khả năng Tư Trạch đứng sau giật dây là rất lớn.

Liếc mắt nhìn sang, thấy Phó Diên Thăng chỉ khoanh tay im lặng, Thích Tự lại nhớ đến cuộc trò chuyện của đối phương với Tống Phổ Tâm đêm qua, trong lòng lại lẩn tránh.

Đúng lúc này, Ngô Song ở phía sau lên tiếng chuyển chủ đề: "Nay là đêm Giáng sinh đấy nhỉ?"

Diệp Khâm Như sững sờ: "Mai đã đến Giáng sinh rồi sao? Trời đất, lại là một ngày cho đám tình nhân công khai ngược đãi hội FA..."

Ngô Song: "Vừa hay mai là thứ bảy."

Phó Diên Thăng quay sang nhìn Thích Tự: "Mai chắc cũng không bận việc, cậu có kế hoạch gì chưa?"

Do sống ở nước ngoài với ba từ năm lên 10, Thích Tự coi Giáng sinh không khác gì dịp lễ lớn như Tết xuân. Chưa kể đây còn là năm đầu tiên hẳn và Phó Diên Thăng đến với nhau, vốn đã định dành dịp lễ này ở bên đối phương, sự kiện đêm qua lại khiến Thích Tự do dự... không biết có nên ở một mình cho tỉnh táo hay không...

Hắn hỏi lại Phó Diên Thăng: "Anh thì sao?"

Phó Diên Thăng: "Nghe cậu sắp xếp."

*****

<Epilogue>

Diệp Khâm Như: "Christmas, lại là thời gian để đám yêu nhau ngược đãi tụi FA."

Thích Tự: "Anh định làm gì?"

Phó Diên Thăng: "Tuỳ cậu sắp xếp."

Diệp Khâm Như: "??? Hai người không nghe thấy tôi nói gì à? Lại còn ngược luôn tại chỗ? Không được! Tuyệt đối không thể thua!"

Diệp Khâm Như: "Ngô Song, mai đến công ti tặng ca."

Ngô Song: "???"

-

vtrans by xiandzg

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẤU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 99: Hẹn Hò Ba Người

Thích Tự vẫn thấy lẩn tẩn trong lòng, do vậy không nói thêm gì về chuyện này với Phó Diên Thăng trên xe.

Bọn họ xuất phát từ nhà vườn tương đối trễ, khi về đến Hải Thành đã là hai rưỡi chiều. Diệp Khâm Như còn việc ở công ti, thả Thích Tự và Phó Diên Thăng về khách sạn rồi cũng rời đi luôn cùng những người khác.

Phó Diên Thăng hỏi Thích Tự: "Đói không, muốn ăn chút gì chứ?"

Đọc đường về không có trạm nghỉ, bọn họ cũng chưa ăn bữa trưa.

Thích Tự lên tiếng đồng ý, vào thẳng nhà ăn của khách sạn gọi ít đồ.

Tối nay là đêm Giáng Sinh, khách sạn đã sớm trang trí đèn màu và cây thông Noel đầy không khí, phục vụ còn tặng thêm hai quả táo lúc mang đồ ăn lên.

Thích Tự thoáng nhìn quả táo kia, hỏi Phó Diên Thăng: "Tôi nhớ anh còn một em trai phải không?"

Phó Diên Thăng ừ một tiếng.

Thích Tự hỏi: "Em anh lớn ngần nào?"

Phó Diên Thăng khua tay cao hơn mặt bàn một chút, nói: "Năm nay lên lớp 6 tiểu học, mới cao ngần này thôi."

Thích Tự bất ngờ: "Lớp 6? Cách xa anh vậy?"

Phó Diên Thăng cười cười giải thích: "Ừm, từ nhỏ tôi đã đi học xa, suốt ngày vắng nhà hết vì trường lớp lại đến công việc, chắc ba mẹ thấy tịch mịch nên mới lén sinh thêm sau lưng tôi."

Thích Tự hỏi: "Anh ít về nhà lắm à?"

Phó Diên Thăng gật đầu: "Rất ít, quanh năm suốt tháng chẳng về được mấy lần."

Thích Tự nhớ tới vấn đề mình từng hỏi khi tới chung cư của Phó Diên Thăng hồi tháng 8, nói: "Tôi nhớ gia đình anh cũng ở Hải Thành phải không?"

Phó Diên Thăng trêu hấn: "Sao thế, muốn ra mắt nhà tôi à?"

Thích Tự hơi giật mình, vội giải thích: "Không phải, chẳng qua thấy anh theo tôi mấy tháng rồi cũng chưa có ngày nghỉ, hiếm khi mới về thế này, hay là tranh thủ về thăm họ đi."

Bấy giờ Phó Diên Thăng mới hiểu ý hấn, nói đầy ẩn ý: "À, thì ra là muốn cho tôi nghỉ..."

Thích Tự rũ mắt ăn của mình: "Tôi cũng muốn về nhà một chuyến."

Hấn chưa biết rõ chân tướng, chỉ là thấy lòng hơi khó chịu, nhưng lại không muốn Phó Diên Thăng nhận ra mình đang cố xa cách, cho nên mới phải vòng vo như vậy.

Cũng không biết Phó Diên Thăng đã phát giác được tâm tình của hấn hay chưa, nhưng Thích Tự có thể cảm nhận được đối phương đang nhìn mình chăm chăm, vài giây sau mới nói: "Cũng được."

Ăn xong không bao lâu, Phó Diên Thăng cũng rời đi luôn.

Thích Tự bần thần ngồi trong phòng khách sạn một hồi, đến khi ngoài trời dần tối mới lấy điện thoại bấm số gọi mẹ.

"Con định về nhà sao?" Khương Oánh nhận điện thoại của hắn, ngữ khí lại có vẻ bối rối.

Thích Tự sững sờ nói: "Sao vậy? Tối nay mẹ bận gì à?"

Khương Oánh nói: "Tối nay mẹ có hẹn với bạn, không ở nhà rồi..."

Thích Tự: "..."

Đi chơi với bạn đêm Giáng Sinh? Thích Tự không khỏi ngờ vực, chẳng lẽ bạn hẹn của mẹ chính là "mùa xuân thứ hai" bí ẩn kia?

Song Khương Oánh đã không chủ động nói, hắn cũng không định tọc mạch, chỉ hỏi: "Tiểu Phong thì sao, mai thứ bảy mà nay nó cũng không về nhà à mẹ?"

Khương Oánh nói: "Lần trước mẹ chả bảo rồi là gì, nó với Lăng Khả dọn ra ngoài rồi, dạo này ít về lắm... Hay là con gọi nó xem."

*

Tiếng rưỡi sau, tại một nhà hàng tình nhân nổi tiếng gần đại học F.

Thích Phong trừng mắt nhìn anh trai mình từ đâu rớt xuống, quả thực hoài nghi nhân sinh: "Giáng Sinh sao anh không ở Mỹ đi mà chạy đến đây làm gì!?"

Nay là đêm Giáng Sinh, hắn đã định ăn tối với Lăng Khả ở đây rồi cùng về tổ ấm tình yêu của hai người ngọt ngào qua đêm.

Cho đến một tiếng trước, hắn bỗng nhận được điện thoại của Thích Tự nói muốn tìm mình đi ăn, bảo đã ở gần trường học bọn họ rồi, buộc Thích

Phong hoảng hồn chạy đi đón người cấp tốc, còn phải nhờ phục vụ nhà hàng kê thêm một ghế vào bàn tình nhân cho cái bóng đèn 100W bụi tổ chàng này!

Không ít người ở xung quanh phải chấn kinh với cảnh tượng này, nhao nhao nhìn sang, xì xào bàn tán—vốn là hotboy của đại học F, riêng việc Thích Phong và Lăng Khả đi ăn với nhau ở nhà ăn tình nhân đã quá đủ bắt mắt, thế mà giờ đây còn xuất hiện thêm một soái ca giống Thích Phong y như đúc ngòi đối diện!

Hai Thích Phong... với một Lăng Khả?

Thần linh ơi, đây nhất định là chủ đề bàn tán hot nhất Giáng Sinh này ở đại học F rồi!!!

"Giờ anh còn làm việc cho ba, nên sẽ thường xuyên về nước." Thích Tự uống thử một ngụm Mojito của Thích Phong gọi, rồi lại đẩy cốc ra đầy ghét bỏ.

Nhà hàng này chuyên cơm Tây, ba bọn họ gọi mỗi người một phần bò bít tết, thức ăn được mang lên rất nhanh, nhưng khẩu vị lại khiến Thích Tự quen ăn đồ cao cấp liên tục nhúu mày.

Chẳng bao lâu sau hẳn đã buông bộ dao đĩa có vẻ đã cũ xuống, lơ đãng nhìn xung quanh: "Đây là nhà hàng nổi tiếng nhất quanh trường hai đứa đây à? Sao cảm giác không đẳng cấp lắm nhỉ?"

Thích Phong chưa gì đã rít lên: "Đây là nhà hàng xịn nhất trong vòng trăm dặm quanh đây rồi!"

Thích Tự: "Ăn một bữa ở đây hết bao nhiêu?"

Thích Phong: "Hơn 100 một người."

Thích Tụ: "Rẻ vậy?"

Thích Phong cau mày nói: "Ở đây toàn là sinh viên với sinh hoạt phí 2000-3000/tháng, anh còn muốn đắt cỡ nào nữa?"

"Khụ..." Lăng Khả không nhin được mà thấp giọng nhắc nhở Thích Phong, "Cũng được mấy người có 2000-3000 đâu, sinh hoạt phí của Tạ Kỳ Bảo có 1000, còn Cao Tuấn Phi hình như chỉ 800 thôi."

Thích Phong & Thích Tụ: "..."

Bầu không khí có chút lạnh đi, Thích Tụ uyển chuyển nói: "Nhưng mà đúng là chỗ này đông khách thật."

Thích Phong: "Còn phải nói à, học sinh trường F có hơn cả vạn, em phải đặt trước nửa tháng mới có chỗ đấy!"

Thích Tụ: "Sao phải sớm thế?"

Thích Phong: "Thì nay là đêm Giáng Sinh mà."

"Mấy đứa cũng lãng mạn thật..." Thích Tụ cười hỏi, "Thế bình thường thì sao?"

Thích Phong: "Cũng đông lắm, phải đặt trước nửa ngày mới có bàn, không thì phải xếp hàng chờ chỗ."

Thích Tụ quan sát nói: "Tổng cộng 30 bàn, tốc độ quay vòng bình thường là 1 tiếng, vào giờ cao điểm thì 3 tiếng, mỗi ngày thu nhập 40,000, tổng thu hàng tháng 1.2 triệu, kiếm cũng ác thật..."

Thích Phong kì quái hỏi: "Anh tính mấy cái này làm gì?"

Thích Tụ: "Nếu em thích, anh có thể đầu tư cho em một nhà hàng gần đây, đảm bảo cao cấp hơn."

Thích Phong suýt nữa thì phụt cả đồ uống ra ngoài: "Có cái gì mà thích!"

Thích Tự: "Ày..."

Bầu không khí lần nữa lạnh đi... Trong khi Lãng Khả nghe hai anh em nói chuyện sượng đến nỗi khóe miệng giật liên hồi, thì các bạn học xung quanh lại theo dõi đầy phần khích, thậm chí có người còn lén giơ điện thoại về phía này chụp hình, dám chắc chưa đầy một ngày nữa là diễn đàn trường lại bùng nổ rồi!

Lãng Khả khẽ thở dài, chỉ muốn chui ngay xuống lỗ nẻ, nhường lại sân chơi cho hai anh em chói chang mà chẳng hề biết mình lóa mắt này ngồi tính toán tiếp.

Đang hẹn hò tình cảm thì bị quấy rối, Thích Phong cũng cay cú không thôi: "Anh về nước sao không về nhà tìm mẹ, mà lại đến đây làm kì đà?"

Thích Tự: "Mẹ không có nhà, cũng đi hẹn hò rồi."

Thích Phong nghe mà giật mình: "Hẹn hò!?"

Thích Tự liếc mắt: "Lâu lắm rồi chưa vắc mặt về nhà chứ gì, gần đây mẹ thế nào cũng không hay."

Thích Phong hơi xấu hổ, nhưng nghe vậy không khỏi phần chấn: "Cuối cùng thì mẹ cũng tìm được bạn trai rồi à!"

Thích Tự hỏi hần: "Mà này, em muốn bạn trai của mẹ sẽ là người thế nào?"

Thích Phong vừa cắt bít tết vừa nói: "Chỉ cần yêu mẹ, có thể chăm sóc tốt cho mẹ là được rồi... Haiz, mẹ cũng 46 rồi, từ khi li hôn với ba xong cứ thui thui một mình, bao nhiêu thời gian đẹp đẽ thì dành hết cho công việc. Đôi khi em thấy mẹ mệt mỏi như thế mà cũng chạnh lòng."

Thích Tự nghe vậy trầm mặc, thật ra những gì em trai nghĩ cho mẹ, cũng chính là những gì hẳn mong cho ba.

Hắn ngập ngừng giây lát, nói: "Nếu ba với mẹ mà tái hợp, em có chịu không?"

Năm đó ba mẹ giấu Thích Phong li hôn, khiến thằng nhỏ sau khi biết được đã bị tổn thương tâm lí nghiêm trọng.

Tổn thương như vậy, nhưng Thích Phong không hề khóc nháo, mà lại mất ngủ—một đứa nhóc 10 tuổi, đêm nào cũng thức trắng.

Đến tận bây giờ, Thích Tự vẫn nhớ như in khi mẹ gọi sang cho hẳn năm đó, ghen ngào kể về tình trạng của em trai...

Sau này hẳn về nước mua con Samoyed, Thích Phong mới dần chuyển biến tốt đẹp, nhưng rồi cứ thế đổ hết oán giận lên một mình ba, cứ nhắc đến ông là nổi khùng, chưa bao giờ liên lạc với đối phương suốt mười năm nay.

Cho nên Thích Tự không chắc, nếu biết ba mẹ có khả năng tái hợp thì em trai hẳn có phản đối mãnh liệt lắm không.

Thích Phong cau mày nói: "Sao được? Ba bận như thế, hai người có về với nhau thì cũng như không thôi mà?"

Thích Tự cũng không biết đáp lại lời châm chọc này thế nào, chỉ là nhớ tới loại bình trà cả ba và mẹ cùng sở hữu, hẳn vẫn không khỏi nghi ngờ.

Thấy nét mặt anh trai có vẻ nghiêm túc, Thích Phong trợn mắt nhìn đối phương chăm chăm: "Chẳng lẽ là ba thật?"

"Anh không chắc..." Thích Tự hỏi lại, "Nếu thật thì sao?"

Thích Phong rũ mắt, hồi lâu sau mới miễn cưỡng nói: "Nếu như đây là mong muốn của mẹ thì em sẽ chúc phúc, nhưng với một yêu cầu—Ông ấy

không được phản đối chuyện của em và Lăng Khả."

Thích Tự ngấn người, không ngờ lại nghe được câu trả lời này.

Hắn liếc sang Lăng Khả, thấy đối phương cũng căng thẳng, thậm chí là lúng túng không thôi.

Thích Tự không nói gì thêm, ăn xong Thích Phong gọi tính tiền, phục vụ đi tới áy náy nói: "Ngại quá, hệ thống POS của nhà hàng hôm nay có vấn đề, không quét được mã Alipay nên chỉ có thể nhận tiền mặt."

Thích Phong nhìn về phía anh hai: "Em không mang tiền mặt, anh có không?"

Thích Tự móc ví ra: "Đô Mĩ được không?"

Thích Phong: "...Anh nghĩ sao."

Phục vụ đỏ mặt nhìn bọn họ: "Các vị cũng có thể ra quầy báo chuyển khoản trực tiếp vào tài khoản Alipay cá nhân của quản lí, chỉ là hơi đông nên chắc sẽ phải xếp hàng mất một lát."

Thích Phong đành đứng dậy nói: "Hai người cứ ngồi đi, em ra tí rồi về."

Thích Phong rời đi rồi, trên bàn chỉ còn lại hai người, trông Lăng Khả lại càng căng thẳng hơn.

Thích Tự cười như không cười nhìn hắn, hỏi: "Chuyện của cậu với Thích Phong, cậu đã nói với ba mẹ mình chưa?"

Lăng Khả: "..."

"Chưa sao?" Thích Tự nhú mào nói, "Về phía Thích Phong hẳn sẽ không gặp nhiều trở ngại lắm, nhưng nhà cậu thì sao? Phải ba mẹ truyền thống thì sẽ khó mà chấp nhận được chuyện của hai đứa đấy."

Lăng Khả túm lấy khăn ăn trên bàn: "Tôi sẽ tìm cơ hội để nói, nhưng bây giờ chưa phải lúc."

Thích Tự hơi ngả người ra ghế, hai tay đút túi nói: "Thật ra tôi cũng có chút tò mò, hai người chỉ mới lên đại học, sao đã chắc chắn mình sẽ bên nhau cả đời? Ở chung rồi kiểu gì chẳng phát hiện ra khuyết điểm của đối phương, không sợ tình cảm sẽ phai nhạt sao?"

...

Thích Phong thanh toán về, thấy Lăng Khả vẫn đang tán gẫu với Thích Tự, trên mặt anh mình còn có ý cười nhàn nhạt, tới nơi bèn hỏi: "Hai người đang nói chuyện gì đấy?"

Thích Tự: "Không có gì, xuống thôi..."

Ba người đứng dậy xuống nhà, ra đến cổng, Thích Tự nói: "Anh về đây, không quấy rầy thế giới hai người nữa."

Thích Phong: "Anh về đâu?"

Thích Tự: "Khách sạn."

Thích Phong lầm bầm: "Anh đúng là, ngoài công việc thì không có nổi người bạn nào để ở cùng dịp lễ à? Anh Phó đạo trước đâu? Em tưởng quan hệ hai người tốt lắm mà?"

Thích Tự: "..."

*****

<Epilogue>

Một—

Vương Mãnh: "Tôi muốn lên đó!"

Phục vụ nhà hàng tình nhân: "Hôm nay nhà hàng đã kín chỗ rồi, xin hỏi ngài có đặt trước không?"

Vương Mãnh: "Không có! Nhưng sếp của tôi trên đó! Tôi phải lên bảo vệ sếp!"

Phục vụ nhà hàng tình nhân: "Ngại quá thưa ngài, đây là khu vực văn vườn trường, không cần đến vệ sĩ."

Vương Mãnh: "...???"

Hai—

Thích Phong: "Anh Phó đạo trước đâu rồi?"

Thích Tự: "Bị anh phạt rồi." (~cắt thời lượng lên sóng)

-

A/N:

Chương sau sẽ tiết lộ Lăng Khả và Thích Tự đã nói gì với nhau!

-

vtrans by xiandzg

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẤU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 100: Có Tôi Ở Bên

Trên đường về, Thích Tự vẫn nghĩ về đối thoại hồi nãy với Lăng Khả.

Hắn hỏi đối phương có sợ tình cảm với Thích Phong rồi sẽ phai nhạt hay không, Lăng Khả đã trả lời có.

"...Mới đầu đến với nhau, lúc nào tôi cũng sợ Thích Phong chỉ đang nhất thời xúc động... Có lẽ là vì không được lạc quan như cậu ấy, nên tôi cứ chỉ nghĩ đến khả năng tồi tệ nhất."

"Khả năng tồi tệ nhất?"

"Ví như dần dần cậu ấy sẽ nhận ra tôi không tốt như cậu ấy tưởng, hoặc là hai đứa không còn mặn nồng như khi mới ở bên nhau nữa chẳng hạn..."

"Cậu có chấp nhận được chuyện chia tay với Thích Phong không?"

"Không... Nếu có ngày ấy, tôi thật sự không biết mình sẽ đau khổ đến nhường nào... Nhưng trên đời này lại không thiếu gì nguyên nhân có thể dẫn đến sự chia li, cho nên điều duy nhất tôi có thể làm, chính là tận lực hóa giải đi mọi mâu thuẫn và nguy cơ tiềm ẩn ngay khi còn ở bên nhau..."

...

Lần cuối cùng Lăng Khả nói về những chuyện này với hắn, hình như là hồi bị hỏi vì sao lại thích Thích Phong từ tháng 4 năm ngoái.

Thích Tự cũng không ngờ "em dâu" bình thường trầm mặc ít nói lại sâu sắc đến thế, chỉ nói mấy câu mà đã xua tan đi phần nào sương mù trong

lòng hần.

Hóa giải nguy cơ sao... Nhưng hóa giải bằng cách nào?

Nói thẳng ra những nghi vấn từ đêm qua?

Nhưng Phó Diên Thăng cơ trí như vậy, nếu đã muốn giấu hần thì thiếu gì cơ khác...

Thích Tự nhắm mắt day day thái dương, lại nhớ giờ này hai ngày trước, hai người vẫn còn đang ân ái triền miên trong căn hộ ở thành phố P. Đã quá quen với việc có Phó Diên Thăng bên cạnh, giờ mới tách ra mấy tiếng mà hần đã bắt đầu nhớ đối phương.

Giáo dục về tính độc lập từ nhỏ mách bảo điều này là không nên, rằng hần không thể để cảm xúc của mình phụ thuộc vào một người khác như vậy, chỉ là bản năng lại vẫn cứ ngang ngược.

Gần đến khách sạn, điện thoại Thích Tự rung lên, là hồi đáp từ thư kí của ba—trước khi đi tìm Thích Phong, hần đã nhắn hỏi thư kí Hà về hành tung của Thích Nguyên Thành.

Thư kí Hà cho biết, đúng là ba hần đang ở Hải Thành

Phòng đoán phần nào được xác thực, Thích Tự cũng không biết mình mừng hay mình sầu, mừng dĩ nhiên là vì ba mẹ quanh quẩn hơn mười năm, rốt cục vẫn trở về bên nhau: mà sầu lại vì so với em trai hay ba mẹ, tình trạng của hần mới cô đơn biết bao.

...

Thích Tự xuống xe, hướng lên lầu trong tịch mịch.

Ra khỏi thang máy, hần đang định tiến bước về phòng thì bắt gặp bóng người quen thuộc đã chờ sẵn ở đó.

Đối phương mân mê một điều thuốc chưa châm trên tay, mi mắt rũ xuống, dường như đang thất thần.

Thích Tự đã thấy tim nhảy đánh thịch, cất bước đi về phía người kia.

Phó Diên Thăng nghe được tiếng động cũng nhìn tới, sau giây lát đổi mặt, Thích Tự rốt cục mở miệng trước: "Anh không về nhà à?"

"Về rồi." Phó Diên Thăng nhét lại điều thuốc kia vào bao, "Còn cùng ăn một bữa..."

"Chỉ ăn cơm thôi sao?" Nhịp tim tăng tốc cho thấy Thích Tự vui đến nhường nào khi trông thấy Phó Diên Thăng ở đây lúc này, vậy mà ngoài mặt vẫn vô cùng điềm tĩnh.

Phó Diên Thăng nói: "Trong nhà không có giường cho tôi, về khách sạn vẫn tiện hơn."

Mở cửa xong, Thích Tự lại hỏi: "Sao anh biết tối nay tôi còn quay lại khách sạn?"

Phó Diên Thăng: "Tôi hỏi Vương Mãnh."

Thích Tự vừa thầm chỉ trích Vương Mãnh đúng là đáng thất vọng, bỗng nhiên bị Phó Diên Thăng túm lấy từ phía sau, ép cả người lên tường.

Cổ tay bị đè lại bên người, Thích Tự mới kêu đau một tiếng, chưa kịp làm gì thì đã bị đối phương đoạt lấy hô hấp.

Đầu lưỡi tràn ngập vị thuốc lá quen thuộc, nồng đậm hơn bất cứ lần nào trước đây.

Nụ hôn có phần thô bạo nhưng lại mang đến xúc cảm ấm áp đầy tương phản, dần gợi lại từng mảnh kí ức về ba ngày với Phó Diên Thăng ở thành phố P, gợi lên cả ham muốn trong Thích Tự...

Lòng tự nhủ một câu "chết tiệt", nhưng thân thể vẫn cứ bất giác trầm luân, giống như hãn đã không thể nào ức chế tình cảm của chính mình được nữa.

...

Thích Tự giằng tay khỏi cái giữ của Phó Diên Thăng, ôm lấy đầu đối phương, vừa ngấu nghiêng hôn lại như xả giận, vừa tự hỏi lòng mình: Hãn có thể yêu người này bất chấp hay không?

—Ngay cả khi đã nhận thức được mối nguy hiểm đến từ đối phương!

Nhưng Thích Tự cũng cảm nhận rất rõ, tình yêu Phó Diên Thăng dành cho mình là thật. Nếu không yêu, thì có gì phải mệt nhọc đêm ngày, không buồn nghỉ ngơi để chăm sóc hãn khi hãn bệnh?

Nếu không yêu, thì sao có thể bỏ đi mọi tôn nghiêm, sẵn sàng dùng miệng làm hãn vui vẻ trên giường?

Nếu không yêu, thì lí do nào khiến đối phương cứ một mình đứng trước cửa phòng chờ hãn về...

...

Hành động và lời nói của một người có thể là dối trá, nhưng những yêu thương và để tâm từ vô thức như vậy chưa chắc đã giả được.

Bọn họ nhanh chóng lột đi những thứ thừa thãi trên người đối phương, kích động không khác gì cắn xé.

Cứ thế đến khi cả hai trần trụi quần quýt, lại đến khi Thích Tự kêu lên thành tiếng, tiếng kêu như phát tiết tâm tình bất mãn tự đáy lòng.

Dĩ nhiên Phó Diên Thăng đã nhận ra sự khác thường ở hãn, có thể còn chưa rõ nguyên nhân, nhưng cũng không định hỏi nhiều, chỉ muốn cho hãn

hưởng thụ vui vẻ, để xóa đi ngăn cách giữa hai người.

Thích Tự thờ dốc nặng nề, chột nghĩ theo một chiều hướng khác ngay giữa cơn sóng tình—Giả như Phó Diên Thăng có chuyện giấu hẩn, phải chăng là vì một nguyên nhân không thể không giấu? Phó Diên Thăng không nói, có lẽ cũng vì những lí do không thể tiết lộ?

...

Gần tới cao trào, hẩn không thể kìm lòng mà ôm cổ Phó Diên Thăng, giây phút cả hai chăm chú đối mắt, bọn họ như có thể nhìn thấu tất cả nguy trang đối trá và âm mưu, vào tận nơi sâu nhất trong linh hồn đối phương.

Xong xuôi, Thích Tự nằm lì trên giường như mèo con, nhắm mắt dưỡng thần.

Tình dục quả thật rất có ích, nhất là trong việc gây tê lí tính, khiến con người ta buông bỏ khúc mắc, tìm được vui vẻ và mãn nguyện.

Chí ít vào lúc này, nghe mùi hương và cảm nhận ve vuốt từ đối phương khiến Thích Tự chẳng còn muốn lăn tăn về bất kì điều gì.

"Với người đã ở nước ngoài từ nhỏ như cậu, hôm nay hẩn là một ngày lễ đặc biệt lắm mà phải không?" Phó Diên Thăng nghiêng người nằm cạnh hẩn, một tay chống đầu, một tay khẽ xoa sau ót Thích Tự, "... Không muốn có tôi ở bên à?"

Thích Tự không nói gì, chỉ rúc đầu lại gần Phó Diên Thăng hơn như một câu trả lời.

Phó Diên Thăng cười nhẹ, giọng nói vẫn hơi khàn sau một trận vừa xong, gọi cảm đến khó tả.

"Sau này có gì cứ nói thẳng, tôi quen với con người cường hào ác bá của cậu rồi, tự đứng cho nghỉ làm tôi lại tưởng cậu bị sao..."

Thích Tự hừ mũi cười, người này đúng là giỏi tìm cớ, chính mình cũng muốn thấy về "cường hào ác bá" ở hẳn thì sao không nói thẳng đi?

Có điều qua đây, Thích Tự cũng đã nghĩ thông suốt.

Dù có coi giữa bọn họ chỉ là quan hệ qua lại thuần túy, thì việc giữ người này ở bên cũng là phúc lợi hẳn nên được hưởng, việc gì phải xa cách để chính mình phải tịch mịch trống rỗng?

"Diệp Khâm Như đã liên hệ được với Hồng Trang, Tô Cảnh chấp nhận gặp mặt rồi." Phó Diên Thăng bỗng nhiên chuyển chủ đề.

"Bao giờ?" Thích Tự ghé cổ dậy.

"Ngày 27, đúng đợt hẳn đến Hải Thành công tác, cho nên có thể gặp mặt một lần." Phó Diên Thăng nói.

"Hai hôm nữa?" Thích Tự hỏi.

"Ừm, mai không bận gì, cậu có kế hoạch chưa?" Phó Diên Thăng xoa xoa tóc hẳn, "Nếu chưa thì chúng ta ở lại khách sạn, xem qua chương trình học kì sau của cậu."

Thích Tự lại nằm xuống, nhắm mắt thấp giọng đáp: "Tôi định đi gặp Tư Hàng, nhưng không biết hẳn rảnh không."

Phó Diên Thăng bất ngờ: "Gặp Tư Hàng làm gì?"

Thích Tự nhớ lại những điều nghe được trong toilet hôm đó, nhú mày nói: "Trước nghe vụ đầu tư mà hẳn tham gia có vẻ là do Tư Trạch thao túng, nay lại thấy Diệp tổng nói giá cổ phiếu của Liên Tú có vấn đề, tôi

thấy cứ để tình hình này tiếp diễn thì Tư Trạch sẽ nguy... Mà lại không thể hỏi trực tiếp đối phương những chuyện này..."

Phó Diên Thăng tiếp lời: "Cho nên cậu muốn nghe ngóng qua Tư Hàng?"

Thích Tự: "Ừm."

Phó Diên Thăng ngừng lại một lát: "Tôi tưởng cậu không ưa tên đó."

Thích Tự chần chừ nói: "Nhưng dù sao Tư Thị với nhà tôi cũng là khối lợi ích tương quan..."

Nghe xong câu này, Phó Diên Thăng im lặng hồi lâu, Thích Tự đang thấy kì quái thì bên tai bỗng cảm nhận một hơi thở thoáng qua... người kia đã lại hôn xuống lần nữa.

*

Tối ngày Giáng Sinh, trong căn phòng tụ tập đầy trai xinh gái đẹp ở club số 88 đường Hoài Kim.

Thích Tự đi cùng Phó Diên Thăng, đẩy cửa vào trong một trời hoan nghênh nhiệt liệt, Tư Hàng hồ hởi ra đón tiếp, khoác vai Thích Tự vô nhiệt tình: "Thích Tự, lâu lắm rồi không thấy tìm em, tưởng anh quên luôn thằng em này rồi chứ!"

"Chứ không phải cậu quên anh à?" Thích Tự nhú mày nói, "Từ hè đến giờ có thấy gọi anh lần nào đâu."

Tư Hàng ngại ngừng cười cười: "Không phải em không nghĩ đến, mà tại anh trai em không cho."

Thích Tự sừng sốt: "Tại sao?"

Tư Hàng bất mãn bĩu môi: "Anh ấy bảo anh là người đứng đắn, em đừng có làm phiền."

Thích Tự: "..."

Lí do này không khỏi khiến Thích Tự ngạc nhiên, lần trước hỏi về Tư Hàng, Tư Trạch còn bảo hẳn có rảnh thì đi tìm Tư Hàng ôn chuyện kia mà.

Kì thực hẳn cũng đã muốn gặp đối phương từ lần đó, tiếc là bận xử lí chuyện của Tần Hán Nghiêu nên không còn thời gian.

Tư Hàng nhìn sang Phó Diên Thăng, vẫn còn ấn tượng về đối phương: "Vẫn là người bạn này? Người đi Lamborghini phải không, em nhớ rồi!"

Thích Tự mới liên lạc với Tư Hàng hồi trưa, vốn muốn hẹn mình đối phương chứ không hề định tham dự bữa tiệc Giáng sinh ồn ào náo nhiệt này, nhưng Tư Hàng vừa nhận được điện thoại của Thích Tự đã ré lên đầy phấn khích, bảo hẳn nhất định phải có mặt tối nay.

Thấy là tiệc tùng, Thích Tự muốn đưa Phó Diên Thăng đi cùng, mà Tư Hàng thì cũng không để ý.

Bắt tay chào hỏi xong, Tư Hàng bèn dẫn bọn họ vào chỗ ngồi.

Đường Vĩ Diệp cũng có mặt ở đây, từ lúc trông thấy Thích Tự đã dán mắt lên người hẳn, bọn họ vừa ngồi xuống là bu đến luôn: "Thích Tự, uống chút rượu không?"

Thích Tự liếc hẳn một lượt: "Tóc mọc rồi đấy à."

Đường Vĩ Diệp kinh ngạc, mãi mới hiểu ra Thích Tự đang nói đến vụ bị đập bể đầu, lúc ấy hẳn đã bị cạo mất một phần tóc để xử lí vết thương.

Đường Vĩ Diệp vuốt vuốt tóc mái, cười ngây ngô nói: "Mọc lâu rồi."

Thích Tự lại hỏi một câu: "Đầu còn đau không?"

Đường Vĩ Diệp: "..."

Cũng chẳng biết có phải vì được tình yêu tươi tắn cho hay không, mà cả người Thích Tự bây giờ còn toát lên vẻ cuốn hút đầy phong tình trước kia chưa từng có.

Đường Vĩ Diệp như con nghiện vừa vất vả cai được thì lại sa đọa lần nữa, nghe Thích Tự quan tâm một câu mà mụ cả đầu, cũng không nhận ra ánh mắt sắc lạnh như dao của Phó Diên Thăng ở bên, cay đắng nói: "Thình thoảng vẫn hơi hơi."

Thích Tự cười nhạt nhìn hẳn: "Thấy có vẻ anh chưa khỏi hẳn đâu."

Đường Vĩ Diệp: "Vậy phải làm sao?"

Thích Tự nhướn mày: "Cho thêm cú nữa?"

Đường Vĩ Diệp như thể không nghe ra ý mỉa mai của Thích Tự, còn cố ý rướn đầu tới: "Tới luôn."

Hai người cứ thản nhiên lời qua tiếng lại, Phó Diên Thăng rốt cục không nhìn nổi nữa, chủ động rót ít rượu nhét vào tay Thích Tự, lạnh giọng nói: "Sao cậu bảo đến tìm Tư Hàng nói chuyện cơ mà?"

*****

<Epilogue>

Thích Tự nói chuyện với Đường Vĩ Diệp.

Phó Diên Thăng (ghen tuông ngập trời): "Bạn trai ngồi ngay cạnh mà cậu còn dám túm tít với thằng cha khiếm nhã thèm muốn mình! Cố ý chọc giận tôi đấy à!"

Thích Tự: "Đúng rồi đấy."

Phó Diên Thăng: "..."

-

vtrans by xiandzg

T/N: Hôm qua Thầy nhắc đến em trai học lớp 6 là đã ngờ ngợ, nay tìm lại bộ "Quan hệ hoàn mỹ" mới phát hiện ra có vẻ Thầy và Cá đã được Hi cho làm cameo từ năm ngoái rồi (tuy chỉ cực chớp nhoáng trong phiên ngoại với vai trò phụ của phụ thôi). QHHM lấy bối cảnh từ sau năm 2018 (còn PHQĐ lấy từ năm 2015, hiện đang cuối 2016 thì phải?), để trích đoạn dưới đây cho mọi người thấy trước tương lai mỹ mãn của Phu Thê nhà mình, gặm tạm đi trước khi dông nổi bão lên he =))))

***

<<Kì nghỉ đông năm cuối cấp hai, Phó Diên Duyệt mời Thiệu Quân Lăng đến nhà chơi. Khi ấy, cậu đã gặp được anh trai của Phó Diên Duyệt.

Anh hai Phó Diên Duyệt mang gọng kính mảnh màu vàng kim, cao hơn cả anh cậu, nhìn rất thư sinh. Bạn trai của người nọ cũng ở đó, ngoại hình siêu soái.

Bọn họ tán gẫu trên bàn cơm hồi lâu, anh hai của Phó Diên Duyệt có phong thái trò chuyện ung dung, vừa uyên bác mà lại hài hước. Nghe một hồi, rốt cục Thiệu Quân Lăng cũng nhận ra khí chất ưu tú Phó Diên Duyệt sở hữu là từ đâu mà có—ở với người xuất chúng như vậy, bảo sao Phó Diên Duyệt lại nổi tiếng với chúng bạn đồng niên đến thế.

Chưa kể, Thiệu Quân Lăng còn cảm thấy hai anh trai kia có phương thức và tốc độ tư duy rất tương tự với mình (căn bản là đó giờ vẫn luôn cảm thấy cung phản xạ của phần lớn người xung quanh có hơi dài, suy nghĩ luôn chậm hơn cậu một nhịp, luận một chuyện đơn giản cũng rất mất thời gian, điển hình như anh cậu chứ đâu xa), cho nên nói chuyện chung cứ như được kết nối cùng mạng wifi đầy vạch, cùng rong chơi trong biển tri thức và thông tin, vô cùng lí thú.

Có điều, hình như Phó Diên Duyệt không ưng bạn trai của anh mình cho lắm, bởi vì soái ca kia tương đối độc miệng, rất khoái chọc Phó Diên Duyệt, ngay như lúc vừa gặp hai đứa bọn họ đã quay ra hỏi đối phương: "Bạn trai em đấy à?"

Phó Diên Duyệt luống cuống đến đỏ cả mặt, vội giải thích cậu chỉ là bạn học của mình.

Người kia lại tùm tùm cười: "Ừ thì bạn, sao em phải đỏ mặt?"

Chưa bao giờ Thiệu Quân Lăng thấy Phó Diên Duyệt mới bị nói cho mấy câu đã xù lông lên như thế, có điều lúc ấy chính cậu cũng chẳng nói nên lời, do còn bần hoảng hốt vì phát hiện "nam nam cũng yêu nhau được" (sau khi tận mắt chứng kiến hai anh trai kia hôn nhau trước cửa gara). Anh của Phó Diên Duyệt đành ra mặt nói người nọ: "Đừng có trêu mấy đứa nhỏ nữa."

Thiệu Quân Lăng chỉ ngồi cùng bàn với Phó Diên Duyệt một năm, sau đó cả hai cùng lên phổ thông Đức Âm, trong khi Phó Diên Duyệt vào ban Anh với dự định tốt nghiệp xong sẽ sang Anh du học, thì cậu lại chọn ban Tổng hợp vì muốn học đại học trong nước... đâu ai ngờ chính mình cũng sẽ sớm bị anh hai tổng cổ ra nước ngoài.

Hai năm sau, Thiệu Quân Lăng sang Mỹ, một năm sau đó thì biết tin Phó Diên Duyệt vào UCL.

Bọn họ vẫn luôn giữ liên lạc, nhưng chủ yếu là Phó Diên Duyệt tìm Thiệu Quân Lãng vì việc học.

Bản thân Thiệu Quân Lãng học về khoa học máy tính và trí tuệ nhân tạo, rảnh rỗi còn phải giúp bạn cũ nghiên cứu về toán học với tài chính... Đôi khi cậu mới không khỏi hoài nghi, có khi nào năm xưa Phó Diên Duyệt bao che đối tốt với mình, cũng chỉ vì một tương lai có thể sai hẳn thoải mái như bây giờ hay không? Dù gì đằng sau tên kia còn có anh hai đa mưu túc trí... với anh dâu ranh mãnh thế cơ mà.>>

***

Ầy, vậy mà đã 100c, tính ra mình cũng đi với nhau được 3 tháng rồiiiii

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẦU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 101: Gián Điệp Thương Nghiệp

Thích Tự nhận rượu, nói: "Lát nữa tôi tìm cậu ta nói chuyện riêng."

Phó Diên Thăng hiểu, hẳn là bạn của Thích Tự, nhưng dù sao cũng không thân quen gì với Tư Hàng, có mặt ở đó sẽ không tiện cho bọn họ nói về một vài chuyện.

Thấy Tư Hàng đã gọi xong đồ ăn cho bọn họ và chuẩn bị đi tới đây, Phó Diên Thăng bèn đứng dậy nói: "VẬY các cậu tự nhiên đi, tôi đi tìm Từ Nhất Chu nói chuyện."

"... Được." Thích Tự hờ hững liếc tới Từ Nhất Chu ở một góc sofa, nhấp một ngụm rượu, trong lòng như có điều suy nghĩ.

Tư Hàng ngồi xuống cạnh Thích Tự, thấy Phó Diên Thăng đi tới chỗ Từ Nhất Chu mới hỏi: "Bạn anh ra đó làm gì vậy?"

Thích Tự chưa từng kể cho Tư Hàng chuyện mình quen Phó Diên Thăng qua người kia, chỉ nói: "Anh ấy quen thư kí Từ, qua hàn huyên một lát."

"Trùng hợp thế?" Tư Hàng cũng không để ý mấy, khoa tay với Thích Tự, "Em vừa gọi cho anh thực đơn Giáng Sinh chỉ có trong tối nay đây, suất bự mà nhiều món lắm, gà quay, chân giò nướng, pancake đủ cả."

"Cảm ơn." Thích Tự nâng chén hướng về phía đối phương, "Cậu bảo thư kí Từ là do một trợ lí của anh cậu tìm cho phải không nhỉ?"

Tư Hàng cụng li với hẳn: "Đúng rồi."

Thích Tự: "Trợ lí nào vậy? Phải người họ Tống không?"

Tư Hàng: "Chính anh ta đấy."

Thích Tự thấy lòng trùng đi, hỏi tiếp: "Quan hệ của cậu với anh ta thế nào?"

Tư Hàng: "Hmm? Bình thường thôi, anh ta là người của anh hai, bọn em cũng ít tiếp xúc lắm... Anh hỏi có chuyện gì không?"

Thích Tự cố ý nói đùa: "Thì gần đây anh làm cùng anh cậu, đang thiếu nhân lực quá, thấy người kia không tệ mà có vẻ không được anh cậu trọng dụng lắm, nên có ý định cướp người đây, muốn nghe ngóng từ cậu xem có cơ hội không ý mà."

Tư Hàng không ngờ Thích Tự lại nói loại chuyện này với mình, sáng khoái cười lớn: "Không được trọng dụng? Anh gặp ảo giác đấy à? Anh em chả ưng người ta chết đi được ấy chứ!"

Thích Tự kinh ngạc: "Thật luôn?"

Tư Hàng: "Thật chứ sao không, người kia đến Tư Thị từ ba năm trước, mới đầu làm chuyên viên phân tích ở bộ phận đầu tư, chưa đầy nửa năm sau thì được anh em bổ nhiệm làm trợ lí thân cận, nói chung là được việc, lại còn cực kì phục tùng. Anh em coi trọng người này lắm, đi đâu cũng phải mang theo hết!"

Thích Tự: "..."

Phục tùng? Coi trọng?

Hiển nhiên là những lời Tư Hàng vừa nói không hề giống với những gì Thích Tự quan sát hay nghe lén được.

Khoan nói đến "được việc" hay không, nhưng qua mấy lần gặp mặt, Thích Tự chỉ mới thấy Tống Phổ Tâm ghi chép một ít nội dung cuộc họp thay Tư Trạch, thậm chí còn chưa bao giờ chủ động phát biểu điều gì, cho nên mới tưởng người này vốn dĩ không được trọng dụng.

Vấn đề phục tùng thì càng khiến Thích Tự bối rối hơn cả. Rõ ràng khi Phó Diên Thăng hỏi Tống Phổ Tâm có bị cưỡng bức hay không, hẳn đã nghe thấy đối phương xác nhận kia mà.

Đang thất thần suy tư, Tư Hàng lại tiến tới nói nhỏ: "Không giấu gì anh, người kia còn lên giường với anh hai em nữa đấy. Mấy lần em thấy anh ta đi ra từ phòng anh em lúc nửa đêm rồi..."

Thích Tự: "Đã nửa đêm sao còn gặp được?"

Tư Hàng: "Em quấy xuyên đêm mà, có ngủ đâu."

Thích Tự: "..."

Tư Hàng: "Mà nói thật, anh đừng nhắm người này, dám cá là anh em sẽ chiến với bất kì ai có ý đồ cướp người nọ đi đấy."

Chu Lân và Tần Hàn ở cách đó không xa, thấy bọn họ trò chuyện vui vẻ cũng bu lại hóng hớt: "Hai người đang nói chuyện gì đấy?"

Đường Vĩ Diệp mới giải thích cho bọn họ: "Đang nói về anh trợ lí đẹp trai của anh hai Tư Hàng."

"À, trợ lí Tống hả." Chu Lân hiển nhiên cũng biết về người này, cười đều nói, "Lần trước đến nhà cậu tôi gặp rồi, đúng là soái thật... Mà có vẻ người này năm anh cậu hơi bị chắc đấy nhỉ?"

Thích Tự làm bộ không hiểu: "Năm chắc là sao?"

Chu Lân nói: "Anh trai Tư Hàng vốn chơi bởi hơn nó nhiều, nhưng chỉ vì trợ lí kia mà tẩu tán không biết bao nhiêu bạn chịch cũ đi rồi."

Tần Hàn: "Nghe nói có lần người kia đổ bệnh, anh mà còn lo sốt vó đến độ nghỉ việc ở công ti mấy ngày liền đúng không?"

"Thôi thôi đừng nhắc nữa, vì vụ đấy mà ba tao nổi điên, kêu anh tao thân thiết với cấp dưới quá đà, phải điều trợ lí Tống đi làm việc khác mới được. Nhưng rồi anh có chịu đâu, còn âm ỉ với ông già mãi một hồi..." Tư Hàng cười nói, "Nhưng mà nói thật, đấy cũng là người tao có cảm tình nhất trong đám người bên cạnh anh hai, trước giờ cần nhờ gì anh chưa bao giờ từ chối hết."

Thích Tự thầm nghĩ, Từ Nhất Chu được Tống Phổ Tâm giới thiệu cho Tư Hàng, mà Phó Diên Thăng được Từ Nhất Chu giới thiệu đến cạnh mình...

Hắn đột nhiên phát hiện, khả năng là bên cạnh hai cổ đông đời thứ hai lớn nhất của tập đoàn Tư Nguyên, đều có người được phái đến từ cùng một nguồn!

Rốt cục những người xuất chúng này ẩn nấp bên bọn họ để làm gì?

Chẳng lẽ là... gián điệp thương nghiệp?

Bốn chữ hiện lên trong đầu khiến Thích Tự rùng mình kinh hãi, bỗng dừng nhớ lại nghi vấn đối với Phó Diên Thăng từ hồi hè.

Hắn đã cảm thấy nếu chỉ vì thích mình mà Phó Diên Thăng phải tốn công tốn sức như thế thì quá là không tưởng, có điều lúc trước không tìm ra nguyên nhân nào khác, nay dựa vào giả thiết này mới càng thấy có lí...

Chu Lân lại bổ sung một câu: "Lúc tìm người quản lí cho công ti game mà anh nó tặng, Tư Hàng còn bảo bọn tôi nó muốn tìm một người được

việc như trợ lí Tổng của anh mình cơ."

Đường Vĩ Diệp cười cợt khiếm nhã: "Tại lúc ấy chưa biết hai người họ là như thế, chứ biết thì đã hỏi câu này rồi—ý cậu "được việc" là được việc gì?"

Tư Hàng cười mắng: "Thôi đi, ông đây không có hứng thú đấy OK?"

Mấy người lại cười vang một trận.

Thích Tự cũng giả bộ nhếch miệng, nhưng trong lòng thì hỗn loạn không thôi.

Thì ra mấy người này đều biết về quan hệ của Tổng Phổ Tâm và Tư Trạch, chẳng trách trước đây Chu Lâm lại đùa rằng Từ Nhất Chu có thể phục vụ tất cả nhu cầu của Tư Hàng trừ lên giường...

Chu Lâm trêu chọc nói: "Đấy là may mà cậu không thích nam, chứ Từ Nhất Chu mà cũng tận tụy như thế, có khi cậu cũng bị anh ta nắm trong lòng bàn tay rồi ấy nhỉ?"

Tần Hàn: "Công nhận, ngại gì, ai mà chẳng biết bên cạnh mà "bạn gái như nước chảy, duy Nhất Chu ở lại"..."

(*chu: thuyền)

Đường Vĩ Diệp bá vai Tư Hàng giật giật: "Nam thì có gì không tốt, cứ thử một lần đi, đảm bảo mê!:"

Tư Hàng: "Anh nghĩ ai cũng như mình đấy à?"

Thấy nội dung trò chuyện của bọn họ ngày càng khó nghe, Thích Tự tranh thủ đổi chủ đề: "Tư Hàng, nghe bảo công ti game của cậu sắp đăng kí niêm yết à?"

Tư Hàng sáng mắt: "Sao anh biết?"

"Nghe mấy người đi với anh cậu nhắc qua." Thích Tự đương nhiên không thể kể mình nghe được trong toilet, đành nói đại một lí do, "Sao lần trước cậu bảo thành tích của chiến đội không tốt lắm, kế sống chết mặc bay? Nghĩ gì mà lại lên sàn thế?"

Tư Hàng đắc ý: "Chiến đội lo chiến đội, công ti lo công ti chứ, công ti game của em có phải chỉ mỗi thi đấu đâu, còn phát triển nhiều lĩnh vực nữa mà."

Thích Tự: "Ồ? Tình hình kinh doanh thế nào?"

Chu Lân cười châm biếm: "Có lợi nhuận quái đâu, ngày ngày chỉ biết đốt tiền!"

Tư Hàng trừng mắt lườm hăn, lầm bầm: "Chỉ cần dính được cái mác Tư Thị, tao có đốt tiền thì cũng vẫn được đầu tư."

Thích Tự thấy hăn thản nhiên nói thế, không khỏi khó hiểu: "Kinh doanh không tốt cũng lên sàn được à?"

Tư Hàng ngả người khoác hai tay lên thành ghế: "Làm cho báo cáo tài chính đẹp là được."

Thích Tự: "Ai bảo cậu thế? Từ Nhất Chu à?"

Tư Hàng: "Không, là một thư kí họ Hoàng làm cho anh tôi."

Thích Tự: "... " Hoàng Tuấn Văn?"

"Có điều mới là kế hoạch thôi, anh em bảo nhanh nhất cũng phải năm sau, qua Tết chiêu mộ thêm một lần vốn nữa đã." Tư Hàng nhìn về phía Thích Tự, "Thế nào, đến lúc đấy anh có muốn một chân không?"

Thích Tự ngờ vực nhìn hẳn: "Anh nhớ lần trước cậu rủ bạn anh đầu tư cổ phiếu xong còn lỗ chổng vó ra, lần này có lỗ nữa không thế?"

Tư Hàng vội la lên: "Lần đấy là ngoài ý muốn thôi, lần này đảm bảo không vấn đề!"

Thích Tự: "Sao cậu chắc chắn thế?"

Tần Hàn nhìn Thích Tự đầy khó hiểu: "Nhà Thích với nhà Tư là đối tác kinh doanh mà? Chẳng lẽ anh không biết nhà nó có người bên trên chổng lưng cho?"

Bị Tư Hàng liếc mắt như ra hiệu không được nói linh tinh những chuyện này, Tần Hàn mới bĩu môi im lặng.

Tư Hàng: "Nói chung là cứ yên tâm, chỉ cần thuận lợi niềm yết thì đảm bảo anh có lời, đến lúc đấy tùy anh muốn giữ hay muốn bán cổ phần."

Thích Tự cười cười: "Thôi được rồi, lát cậu bảo Từ Nhất Chu gửi anh cái thông báo chiêu mộ vốn đi, có gì anh xem qua."

Tư Hàng cầm cốc lên nói: "Nào, chúng ta nâng li."

Đến nửa đêm, Thích Tự với Phó Diên Thăng mới ra về, dọc đường Phó Diên Thăng hỏi hẳn: "Vừa rồi thấy mấy cậu trò chuyện có vẻ tấp nập, thế nào, có hỏi ra được gì không?"

Thích Tự bình tĩnh đáp: "Không, có nói qua về công ti game kia của Tư Hàng thôi, nghe bảo sắp lên sàn."

Phó Diên Thăng: "Vậy à?"

Thích Tự kể qua về thực trạng của công ti game kia, lại hỏi Phó Diên Thăng: "Tư Hàng đang dụ tôi đầu tư, anh thấy sao?"

Phó Diên Thăng khoanh tay nói: "Vấn đề này mà cậu còn phải hỏi tôi à?"

Thích Tự: "..."

Lời này của Phó Diên Thăng bỗng khiến Thích Tự nhớ lại tất cả những lần đối phương chỉ bảo và dạy dỗ mình.

Nếu thật sự là gián điệp thương nghiệp, thì Phó Diên Thăng phải moi móc thông tin từ hắn để đặt bẫy hay gây bất lợi cho bọn họ chứ?

Thế nhưng suốt bao lâu nay, ngoài tận lực tận tâm giúp hắn, đối phương cũng chưa từng làm gì hãm hại hắn, thậm chí còn ngăn hắn dính phải vụ đầu tư cổ phiếu của Tư Hàng lần trước.

Nghĩ đến đây, Thích Tự lại không khỏi mờ mịt...

Rốt cục, ba người này xuất hiện cạnh bọn họ vì mục đích gì?

*****

<Epilogue>

Trợ lí của Tư Trạch: trợ lí + bạn giường

Thư kí của Tư Hàng: bảo mẫu toàn năng

Trợ lí của Thích Tự: thầy + bạn trai

Số Phức: Người chiến thắng trong đời! 🙌

-

vtrans by xiandzg

T/N: Thầy tôi tự hào cái gì không biết, người ta ăn nấp ba năm không lộ, anh vừa tới được năm đã luyện ra một con cá bụng đen nhìn thấu cả đường

dây tổ chức rồi =))))))

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẤU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 102: Con Người Thăng Thán

Thích Tự thuận theo chủ đề của Phó Diên Thăng hỏi ngược lại: "Anh với Từ Nhất Chu thì nói chuyện gì?"

Phó Diên Thăng: "Công việc thôi."

Thích Tự: "Chia sẻ kinh nghiệm làm thư kí cho nhóm các thiếu gia nhà giàu à?"

Phó Diên Thăng bật cười: "Hình dung như cậu..."

Thích Tự: "Thật ra tôi không hiểu... Với điều kiện và năng lực như thế, Từ Nhất Chu thiếu gì cơ hội tìm được việc lương cao hơn, tại sao phải làm thư kí cho Tư Hàng kia chứ?"

Phó Diên Thăng cười hỏi: "Cậu thấy tiếc thay anh ta à?"

Thích Tự thản nhiên nói: "Như anh vừa nói đấy, công ti kia lên sàn mà lại làm giả giấy tờ, đến khi xảy ra chuyện, thân làm thư kí có khi anh ta còn phải gánh tội thay Tư Hàng... Đã là bạn thì sao anh không khuyên can người ta một chút?"

Phó Diên Thăng khựng lại, không khỏi sửng sốt vì những lời này của Thích Tự, qua mấy giây mới nói: "Mỗi người đều có lựa chọn cho riêng mình, anh ta sáng suốt nhưng lại chọn hồ đồ, người ngoài khuyên không nổi."

Sáng suốt nhưng lại chọn hồ đồ? Ý nói Từ Nhất Chu tự biết công việc của mình chẳng có gì tốt đẹp, nhưng lại chẳng thể làm khác được?

Liên hệ tới câu "Chuyện đã vượt khỏi phạm vi công việc" mà Phó Diên Thăng nói với Tống Phổ Tâm, nhịp tim của Thích Tự lại bắt đầu tăng tốc...

Hiển nhiên "công việc" mà đối phương nói tới không phải nhiệm vụ trợ lí trên danh nghĩa của Tống Phổ Tâm, mà là những nhiệm vụ đằng sau...

Giả sử ba người này có chung mục đích để ẩn nấp cạnh bọn họ, giả sử Tống Phổ Tâm và Từ Nhất Chu đều cảm thấy miễn cưỡng... thì liệu việc Phó Diên Thăng đến bên hẳn có phải cam tâm tình nguyện hay không?

...

Nhớ hồi đầu Phó Diên Thăng lúc nào cũng chê hẳn ngốc, nhớ đối phương đã từng từ chối khi mới được đề nghị làm gia sư cho hẳn, Thích Tự bỗng có cảm giác u ám như thể trái tim đang bị ai đó bóp nghẹt.

Về khách sạn, Thích Tự cố ý cười từng nút áo sơ mi trước mặt Phó Diên Thăng dụ đối phương mất khống chế, đến khi người kia ôm lấy hẳn, chủ động hôn hẳn, đến khi hai người đã cùng ngã ra giường, thấy ánh mắt Phó Diên Thăng cũng nhuốm đầy dục vọng, Thích Tự mới xua đi được một thoáng bất an trong lòng.

Ngày hôm sau, Thích Tự ở lại khách sạn tập luyện rồi đi massage, còn tranh thủ sửa lại tóc một chút.

Phó Diên Thăng không rời hẳn một bước, lúc Thích Tự cắt tóc cũng ngồi chờ ngay trong tiệm, cầm iPad đọc tài liệu.

Hai người tiếp tục duy trì quan hệ công việc ngoài sáng tình nhân trong tối như bình thường.

Thích Tự vẫn chưa đoán ra mục đích của Phó Diên Thăng, nhưng sợ hỏi liền một lúc lại lộ nên không tìm hiểu thêm, cũng càng không biểu hiện xa cách khiến Phó Diên Thăng phát giác được biến hóa ở mình như trước đây.

*

27 là ngày bọn họ hẹn gặp Tô Cánh.

Đêm đó Thích Tự và Diệp Khâm Như video call, Phó Diên Thăng cũng ở ngay bên cạnh, bọn họ lại phân tích Tô Cánh như lần nghiên cứu về tính cách của Diệp Khâm Như trước đây, sau đó thảo luận qua về chiến lược đàm phán.

Thích Tự hỏi Diệp Khâm Như: "Tình huống hai lần trước thế nào?"

Diệp Khâm Như kể: "Lần thứ nhất vào đầu tháng 11, cũng ở Hải Thành. Người này gần như không giống bất kì ai tôi từng tiếp xúc."

Thích Tự: "Không giống là sao?"

Diệp Khâm Như: "Người này trò chuyện rất thẳng thắn, không hề quanh co vòng vèo, nghĩ gì nói nấy. Lần đó gặp, tôi mới nói được hai câu mà anh đã bảo tôi vào thẳng vấn đề luôn. Tôi giới thiệu mình đại diện cho Tư Nguyên, nói tập đoàn đang muốn phát triển một công ti công nghệ nên hi vọng có thể đưa được Hồng Trang về dưới trướng với một mức giá hợp lí. Thế mà anh ta vừa nghe xong đã từ chối thẳng thừng. Tôi còn tưởng mình đã nói gì đặc tột đối phương, bèn vòng vo hẹn gặp anh ta một lần nữa cùng với Tư tổng."

Thích Tự hỏi: "Lần hai người đi Yến Thành đấy hả?"

Diệp Khâm Như: "Chính xác, Tư tổng chủ động mời anh ta một bữa ở Túy Tiên Lâu tại Yến Thành, còn mang cả quà cáp, bày tỏ thành ý rõ rệt. Mà cậu thấy như lần gặp mặt Liên Tú, bên nịnh nọt toàn là Liên Tú đấy

chứ... Thế mà Tô Cảnh này như chẳng coi Tư tổng ra gì, vẫn khách khí vẫn nhận quà nhưng nói đến chuyện thu mua thì đúng kiểu "không có cửa đâu", không cho thấy bất kì khả năng nào."

Thích Tự: "Thái độ từ chối cứng rắn lắm à?"

Diệp Khâm Như cười khở: "Tôi thấy như nhìn chúng ta diễn trò thì đúng hơn..."

Thích Tự: "Diễn trò?"

"Ừ, tôi đã tiết lộ mục đích ngay từ buổi đầu gặp mặt, anh ta thì từ chối cả hai lần liên tiếp. Lần này nghe bảo cậu muốn gặp mặt, anh ta còn cười cợt trong điện thoại, hỏi ngược lại tôi một câu "Vẫn chưa hết hi vọng cơ à", cảm giác như mang tâm lí "Để xem mấy người còn ra được chiêu gì" để đồng ý vậy..." Diệp Khâm Như ngừng lại, dặn trước Thích Tự, "Cậu còn ít tuổi, sợ mai gặp anh ta lại càng không coi ra gì."

Thích Tự nghĩ nghĩ, điềm tĩnh nói: "Không sao, xét về kinh nghiệm trong ngành thì anh ta cũng là bậc tiền bối thật, mai gặp mặt coi như để làm quen, hợp tác được hay không thì nói sau."

Diệp Khâm Như: "..."

Thích Tự nhìn sang Phó Diên Thăng ở bên cạnh: "Thầy Phó, anh thấy sao?"

Phó Diên Thăng tỏ rõ sự tán thành trong mắt: "Rất tốt, Diệp tổng đã nói đối phương là người thẳng thắn thì chúng ta cũng đừng vòng vo. Mai gặp mặt thì cứ nói thẳng về lí tưởng và mong muốn của mình, hỏi thăm một chút về quá trình và mục đích anh ta gây dựng Hồng Trang rồi tùy cơ ứng biến thôi."

Hôm sau, Thích Tự đến nhà hàng đã hẹn với Tô Cánh cùng Diệp Khâm Như và Phó Diên Thăng—một quán ăn Nhật cao cấp.

Địa điểm này do Phó Diên Thăng lựa chọn, vào cửa phải cởi giày, nghe nói đàm phán khi không mang giày có thể thu hẹp khoảng cách, khiến con người ta dễ bị thuyết phục hơn.

Ba người đến sớm 20 phút, Tô Cánh chưa xuất hiện.

Thích Tự tranh thủ hỏi Diệp Khâm Như: "Tình hình với Liên Tú thì sao? Sau hôm trước có liên lạc lại không?"

Diệp Khâm Như lắc đầu: "Bữa về đến Hải Thành tôi cũng báo cho Du tổng một tiếng, trước Giáng Sinh cũng gửi mấy tin chúc mừng, nhưng chỉ là bạn bè hỏi thăm nhau thôi, không hề bàn lại chuyện giá cả."

Thích Tự nhíu mày.

Diệp Khâm Như thấy vậy nói: "Tôi định chờ thêm một tuần, hiện đang đánh đòn tâm lí, ai liên hệ trước người đấy thành bị động."

Thích Tự hỏi hai người: "Nếu rốt cục chúng ta không nắm được cả Hồng Trang lẫn Liên Tú thì sao?"

Diệp Khâm Như gõ gõ ngón tay lên mặt bàn: "Vậy thì chúng ta tự thành lập đoàn đội cho công ti, bắt đầu từ con số không, tìm kiếm dần dần."

Phó Diên Thăng cười cười: "Từ con số không? Cũng không đến nỗi, không phải Liên Tú và Hồng Trang thì vẫn còn kha khá công ti nhỏ thích hợp để thu mua, vấn đề là mất thêm thời gian để tập hợp và chinh đốn lại chút thôi."

Thấy cả hai nói về kết quả tệ nhất mà vẫn thành thơi như vậy, Thích Tự cũng bớt căng thẳng hơn phần nào.

Không bao lâu sao, Tô Cánh đến nơi, cả ba người cùng đứng dậy chào đón.

Thích Tự lặng lẽ quan sát, đối phương đã 36 37 nhưng nhìn không hề giống tuổi, có lẽ vì nhỏ mặt thấp người, nhìn qua như chỉ mới 27 28. Gây ấn tượng nhất với người khác có lẽ chính là đôi mày kiếm sắc sảo, tô thêm một vẻ khí khái cho gương mặt thanh tú đơn thuần.

"Tô tổng, hoan nghênh." Diệp Khâm Như nhìn qua sau lưng đối phương, có hơi bất ngờ, "Một mình anh thôi sao?"

"Chuyến này đến Hải Thành công tác nên không mang theo nhiều người, lại cũng chỉ ăn một bữa thì một người tới là đủ rồi." Tô Cánh bắt tay với Diệp Khâm Như rồi nhìn sang Thích Tự và Phó Diên Thăng, hai bên lại chào hỏi giới thiệu lẫn nhau một phen.

Hầu hết ai cũng bị thu hút bởi ngoại hình của Thích Tự trong lần đầu gặp mặt, Tô Cánh lại không phải ngoại lệ, cũng quan sát người kia một hồi.

Diệp Khâm Như mỉm cười: "Ngồi thôi."

Tô Cánh cởi vest ra ngồi xuống, Thích Tự mới thấy bên trong đối phương mặc một chiếc sơ mi không quá phẳng phiu, phối cùng gile len cashmere, phanh khuy cổ áo. Đứng với bọn họ, Tô Cánh nhìn có vẻ lôi thôi tùy tiện hơn hẳn.

Bọn họ ngồi trong một gian nhỏ cho bốn người, chờ Tô Cánh ngồi xuống xong, Diệp Khâm Như gọi luôn phục vụ dọn đồ lên.

Diệp Khâm Như hỏi thăm: "Gần đây vẫn ổn chứ?"

Tô Cánh: "Bạn quay cuồng, không vì cậu bảo bữa này được mời thì tôi đã chẳng đến rồi."

Diệp Khâm Như: "Ha ha, quả nhiên Tô tổng vẫn cứ là thẳng thắn..."

"Biết tôi thẳng thắn thì vào vấn đề luôn đi, lần này lại muốn nói gì đây?"
Tô Cánh cố ý nhìn sang Thích Tự.

Diệp Khâm Như: "Là thế này, Thích tổng của bọn tôi muốn hỏi thăm về mục đích gây dựng và kế hoạch phát triển Hồng Trang của anh một chút..."

Tô Cánh đưa tay ngắt lời hẳn: "Diệp tổng, nhớ không lầm thì người muốn gặp tôi hôm nay là Thích tổng nhỉ? Nếu vậy, không biết có thể để hai bọn tôi trò chuyện riêng không?"

Cả cách chơi chiêu không giống ai lẫn yêu cầu có phần thô lỗ này của đối phương đều khiến bọn họ bất ngờ, cũng may là Thích Tự đã chuẩn bị tâm lí từ trước, nhanh chóng điềm tĩnh nói: "Tôi cũng đang có ý này, Diệp tổng, Thầy Phó, hai người có thể tránh mặt một lát chứ?"

Hai người cùng sững sốt, hết nhìn Tô Cánh lại nhìn Thích Tự, cuối cùng vẫn là Phó Diên Thăng đứng dậy trước, nói: "Bọn tôi sẽ sang phòng bên cạnh."

Thích Tự gật đầu: "Nếu cần tôi sẽ gọi mọi người."

Cả hai cùng nhanh chóng lui ra ngoài.

Thích Tự và Tô Cánh ngồi đối diện nhau, đối phương nhìn Thích Tự chăm chăm, cười nhạt nói: "Biết vì sao tôi đồng ý gặp cậu không?"

Rõ ràng bọn họ là tập đoàn lớn, là nhà đầu tư có thể chi ra cả trăm triệu. vậy mà đứng trước Tô Cánh lại trở thành đối tượng bị dò xét, bị cân nhắc ngược lại. Thích Tự cũng không biết đây là tính cách của Tô Cánh, hay vì đối phương thật sự sở hữu lợi thế đặc biệt gì đấy.

Hắn điềm nhiên hỏi lại: "Vì sao?"

Tô Cánh nhìn hẳn nói: "Nghe nói hồi tháng 7 tháng 8 cậu có về chi nhánh Hải Thành của MeiWei, tra ra vụ lãnh đạo cao cấp mở hàng nhái, dẫn tới việc tái cơ cấu quyền cổ đông trong công ti rồi nhảy lên vị trí đại cổ đông số một sau Tư Nguyên. Mọi người trong giới đều đã biết về chuyện này... Tôi rất tò mò, rốt cục những việc ấy có phải do cậu làm hay không?"

Thích Tự kinh ngạc trong lòng, Phó Diên Thăng đã nói về vấn đề này, cũng bảo có thể người ngoài sẽ nghĩ thế, nhưng đây là lần đầu tiên có người trực tiếp hỏi hẳn như vậy.

Đứng trước sự dò xét của phe đối diện trong đàm phán, khiêm tốn phủ nhận hiển nhiên không phải một lựa chọn thỏa đáng, nhưng Thích Tự cũng không trực tiếp thừa nhận, mà đi nước đôi hỏi lại: "Anh thấy có phải không?"

Tô Cánh quan sát hẳn vài giây, sau đó bật cười: "Ban đầu tôi cảm thấy không phải, căn bản vì cậu có đại thụ chống lưng, không thiếu gì người có thể làm thay... Nhưng giờ tôi lại nghĩ khác."

Thích Tự: "Ồ?"

Tô Cánh: "Tôi đã nghe qua về "sự tích" của Diệp Khâm Như rồi, một người kiêu ngạo như vậy lại chấp nhận đi theo cậu, thêm cả anh bạn còn lại nữa, trông cũng chẳng dễ thuần phục gì, thế mà tôi thấy bảy phần ánh mắt trong mấy phút ngắn ngủi ban nãy đều là dành để quan sát phản ứng của cậu..."

Thích Tự mỉm cười: "Tôi tổng nghĩ nhiều rồi, bọn họ là cấp dưới của tôi, nhưng cũng là đối tượng để tôi học hỏi, không có gì là thuần phục hay không thuần phục hết."

Tô Cánh cười nói: "Năm nay cậu mới 20 phải không? Nếu hai người này thật sự lựa chọn ở lại vì con người cậu, thì cậu quả thật rất lợi hại, hơn vị Tư tổng mắt cao hơn đầu kia của tập đoàn các cậu nhiều. Bên người cậu ta,

ngoài mấy tên dối trá nịnh nọt ra thì cũng chỉ có một nhóc đáng thương bị áp bức thôi."

Thích Tụ: "..."

Tô Cánh: "Thôi, khen nhiều quá cậu lại sinh kiêu... Cậu muốn nói chuyện gì với tôi? Như tôi đã nói rất rõ với Diệp Khâm Như, Hồng Trang chỉ tiếp nhận mức đầu tư dưới 50% cổ phần, không đồng ý thay đổi quyền khống chế, cũng không tiếp nhận chỉ đạo về phương thức hoạt động."

*****

<Epilogue>

Phó Diên Thăng: "Ngày mai bàn về lí tưởng và nguyện vọng với Tô Cánh."

Diệp Khâm Như: "Trước kia hai người cũng lừa tôi vào tròng bằng cách này!?"

Phó Diên Thăng (chỉ cười không nói).

-

vtrans by xiandzg

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẦU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 103: Không Khí Ảo Diệu

Thích Tự gật đầu nói: "Tôi biết, thật ra hôm nay đến gặp anh, tôi cũng không định bàn chuyện thu mua."

Đối mặt với thái độ ương ngạnh của Tô Cảnh, Thích Tự bèn lấy lùi làm tiến.

"Việc Hồng Trang chỉ tiếp nhận đầu tư thuần túy như anh bảo, Tư Nguyên cũng có thể thỏa mãn được. Vừa rồi Diệp tổng đã nói rồi, tôi ở đây hôm nay là để tìm hiểu về mục đích thành lập và kế hoạch phát triển Hồng Trang của anh."

Tô Cảnh: "Hồng Trang đã tuyên truyền về tất cả những điều này từ lúc chiêu mộ vốn, tôi nghĩ bộ phận công nghệ của tập đoàn cậu cũng nghiên cứu qua trước cả khi gặp tôi rồi."

Thích Tự: "Người của bộ phận công nghệ chỉ mới nghiên cứu được về tin tức và số liệu công khai đã qua chọn lọc, trong khi tôi lại quan tâm đến người đứng sau hơn."

Tô Cảnh vui vẻ: "Cậu muốn thăm dò về tôi?"

Thích Tự cũng cười cười: "Là người đầu tư, tôi cũng phải hiểu rõ về đối tượng đầu tư trước khi đưa ra quyết định chứ. Không cùng chí hướng thì không thể hợp tác—một công ti có lợi hại có tầm nhìn đến đâu đi chăng nữa, tôi cũng sẽ không nguyện ý bỏ tiền nếu như không thể đồng tình với nhân phẩm, tam quan hay tác phong làm việc của chủ quản."

"Vậy à?" Tô Cánh hỏi ngược lại, "Thế cậu chưa biết tôi là hạng người gì?"

"Ý anh là những chuyện trong quá khứ giữa anh và Lôi tổng?" Thích Tự thận trọng nói, "Tôi có nghe đồn qua."

"Đúng rồi." Tô Cánh nói với giọng mỉa mai, "Vì chuyện ấy mà gần như cả giới cười nhạo nhục mạ tôi, nói tôi là tên ăn cháo đá bát, vong ơn bội nghĩa... biết tôi có thực lực cũng đề phòng tôi khắp nơi. Tôi đã thử tìm người đầu tư trước khi gây dựng Hồng Trang, khó khăn cỡ nào có lẽ cậu còn không tưởng tượng nổi, chỉ cần nghe đến tên tôi là bọn họ lập tức rút lui. Mãi đến khi thấy Hồng Trang chẳng mất bao lâu để vượt qua 95% công ti cùng loại hình, đám người ấy mới vờ vịt liên hệ để đề nghị đầu tư. Nhưng tôi biết chủ ý của bọn họ không phải đầu tư cho công ti, mà là cướp đoạt Hồng Trang, chờ nắm được quyền khống chế rồi sẽ tôi đi, dù sao tôi cũng chẳng còn chút uy tín nào trong cái giới này nữa rồi... Cậu nói muốn đầu tư cho tôi đúng không, thế cậu không sợ tôi chỉ đang lợi dụng mình, chờ thời cơ cần ngược lại khiến cậu mất cả chì lẫn chài à?"

"Tất nhiên là sợ rồi—nếu như anh đúng là loại người trong "truyền thuyết" kia." Thích Tự bồng hạ khóe miệng, gạt đi nét cười, chân thành nói, "Nhưng lời đồn cũng chỉ lời đồn, tôi chưa tiếp xúc hay hợp tác gì với anh bao giờ, ai biết tin đồn có phải thật hay không?"

Ánh mắt Tô Cánh lóe lên, đuôi mày kiếm cơ hồ hạ xuống mấy phần.

Thích Tự ngừng lại một chút, nói: "Nhưng anh không cần giải thích với tôi chuyện của anh với Trung Đạt, so với quá khứ thì tôi muốn biết về hiện tại và quy hoạch cho tương lai của anh hơn. Theo tôi được biết, gốc của anh là công nghệ truyền thông và điện tử phải không? Hiện tại đá chéo sang nền tảng cho lĩnh vực làm đẹp thế này, có phải là hơi..."

"Phí phạm tài năng?" Tô Cánh nở nụ cười, thái độ rất cục cựa cũng không còn căng thẳng như nãy giờ, "Hồng Trang chỉ là bước đệm thôi. Vì chưa đủ ngân sách như dự tính nên tôi mới phải khởi đầu với nó. Nữ giới trong khoảng thanh-trung niên là nhóm người tiêu dùng cực kì lớn, chia sẻ vlog làm đẹp và phối đồ lại là nội dung mang đến hiệu quả kinh tế từ sự chú ý, chỉ cần tiến hành chiến lược quảng bá thích hợp thì sẽ thu hút được nguồn tiền rất đáng kể, chi phí kĩ thuật cũng ít hơn so với ngành công nghệ truyền thông điện tử của tôi trước đây. Tuy nhiên, Hồng Trang bây giờ tuyệt đối không phải mục tiêu cuối cùng của tôi."

Thích Tự: "Vậy mục tiêu cuối cùng của anh là gì?"

Tô Cánh: "Nền tảng phục vụ y học công nghệ cao."

Thích Tự sửng sốt, không tài nào liên hệ được hai thứ này với nhau.

Tô Cánh cũng biết hẳn nghe không hiểu, giải thích tiếp: "Nếu theo dõi các nội dung làm đẹp nổi bật trên APP của Hồng Trang, cậu sẽ thấy hiện nay bọn họ không chỉ chia sẻ về make up hay phối đồ, mà bắt đầu quan tâm đến cả những trị liệu công nghệ cao, ví dụ như tẩy trắng bằng laser, giảm cân bằng kĩ thuật đông lạnh v.v nữa rồi."

Thích Tự hỏi: "Những thứ này vẫn còn xa y học công nghệ cao lắm mà?"

Tô Cánh: "Không hề, qua đây tôi thấy được rất nhiều hạng mục y học công nghệ cao có tiềm năng trong lĩnh vực này, như người máy phẫu thuật chỉnh hình hay bộ dụng cụ khám mắt chẳng hạn, căn bản vì chưa phổ biến như y học làm đẹp, chưa được đại chúng biết bao nhiêu, cho nên chỉ có thể tiến hành ở một số ít bệnh viện chính quy... Nhưng đây chính là xu thế, hiện tại dùng y học công nghệ cao để làm đẹp, sau này sẽ dùng vì sức khỏe..."

Có thể do Thích Tự còn trẻ, không toát ra khí thế uy hiếp như các ông trùm tư bản khác nên Tô Cánh mới hạ mức đề phòng; hoặc cũng có thể, nét

mặt đầy ngưỡng mộ của Thích Tự vừa rồi khiến đối phương thỏa mãn hư vinh trong lòng, bất giác đã nói nhiều như vậy.

Thích Tự vừa nghe vừa suy ngẫm: "Quả thật bọn tôi chưa từng nghĩ đến việc liên hệ thời trang làm đẹp với y học công nghệ cao bao giờ. Nếu công nghệ y học tiếp tục phát triển nhanh như vậy, thì ý đồ này của anh đúng là đi trước thời đại đấy."

"Đúng không? Ha ha..." Hai mắt Tô Cánh sáng ngời, lại bắt đầu thao thao bất tuyệt, khác hẳn bộ dạng gai góc chống đối ban đầu.

Thích Tự càng nghe càng hứng thú, thi thoảng thắc mắc vài câu đều được Tô Cánh giải đáp cho rất cặn kẽ.

Nghe xong, Thích Tự nói: "Nhưng mục tiêu cuối cùng này của anh sẽ cần đến rất nhiều tiềm lực tài chính. Nếu đi theo con đường gọi vốn và lên sàn, quyền khống chế của anh đối với Hồng Trang tất sẽ bị giảm đi... Không giấu gì anh, gần đây Tư Nguyên còn định mua một công ti khác tên Liên Tú—công ti này vốn dĩ rất có tiềm năng, cả hai người sáng lập đều rất ưu tú, thế rồi cũng vì lên sàn để thu hút vốn mà rơi vào tình trạng bất đồng quyết sách giữa các cổ đông, công ti cứ thế trì trệ không phát triển. Kì thực Tư Nguyên luôn sẵn sàng ủng hộ ý tưởng của Tô tổng, để tránh khỏi nguy cơ đổi chủ của hình thức quay vòng vốn, thì trực tiếp hợp tác với Tư Nguyên sẽ hiệu quả hơn kia mà?"

Bắt được nét giảo hoạt trong ánh mắt Thích Tự, Tô Cánh ghen hòng trân trối nhìn hẳn: "CMN, thì ra cậu vẫn nhắm thu mua Hồng Trang của ông đây!"

Bấy giờ hẳn mới nhận thức được, sói con thì cũng là sói ăn thịt người, mà bản chất của thanh niên ngồi trước mặt mình vẫn là tư sản từ trong ra ngoài.

Thích Tự cười cười, chân thành nói: "Tô tổng, người đứng đầu không nói chuyện mờ ám—đã là người của bộ phát triển công nghệ ở Tư Nguyên, dĩ nhiên tôi sẽ có ý đồ thu thập những công ti và nhân tài ưu tú về dưới trường mình rồi. Tôi biết là dưa xanh hái không ngọt, cho nên nếu Tô tổng không bằng lòng, tôi nhất định sẽ không cưỡng ép. Chỉ là tôi có hơi thắc mắc, tại sao anh phải chấp nhất với quyền khống chế của công ti như vậy? Anh nói anh thiếu tài chính, nhưng hiện nay những tập đoàn với thực lực tài chính hùng hậu mà có mục tiêu giống anh, bỏ tiền ra thành lập đoàn đội không kém gì của anh thì hoàn toàn có thể trở thành tiên phong trước anh, đến lúc ấy cạnh tranh lại càng khó. Trong khi nếu để Tư Nguyên thu mua Hồng Trang, sau đó anh sẽ tha hồ tập trung phát triển và định hướng cho lĩnh vực y học công nghệ cao, không cần theo nền tảng nội dung làm đẹp nữa, chẳng phải sẽ đỡ tốn thời gian công sức hơn à?"

Tô Cánh nhìn hẩn nói: "Chỉ những thứ nắm được trong tay mới là của mình, còn quyền lợi người khác cho có thể bị thu hồi bất kì lúc nào. So sánh hơi khập khiễng một chút thì thế này—giả sử cậu sinh ra một đứa bé, nhưng về mặt pháp luật thì nó thuộc về một người khác chứ không phải cậu; thấy cậu là thân sinh, người kia để cậu nuôi đứa bé, còn bảo đứa bé chính là của cậu; vậy mà chờ cậu vất vả nuôi nó khôn lớn rồi, đối phương lại lôi pháp luật ra bảo, đứa bé vốn dĩ không phải của cậu. Cậu có hiểu được cảm giác này không?"

Thích Tự kinh ngạc trong lòng, đột nhiên nhớ lại đoạn chuyện cũ giữa Tô Cánh và Lôi Hoàn... chẳng lẽ Tô Cánh đã từng rơi vào cảnh ngộ như thế?

Hẩn trầm giọng nói: "Tôi không quan tâm nơi khác thế nào, nhưng chỗ tôi tuyệt đối không để xảy ra tình trạng ấy. Đã là giá trị do anh sáng tạo, thì ở bất cứ trường hợp nào, tôi cũng sẽ tuyên bố với mọi người nó thuộc quyền sở hữu của anh."

Tô Cánh hỏi ngược lại: "Bạn sẽ không quan tâm đến tên tuổi của chính mình? Sẽ không nói với người ngoài là cậu phát hiện ra tôi, cho tôi cơ hội và nền tảng, thì mới có được tôi của ngày nay và sau này?"

Thích Tự: "Cơ hội và nền tảng cũng góp phần tạo nên thành tựu cho một người, nhưng tôi cho rằng, đã là vàng thì luôn phát sáng, không phải tôi thì sẽ có người khác phát hiện ra, những giá trị sáng tạo của cá nhân anh mới nên được công nhận hơn cả."

Ánh mắt Tô Cánh hơi sáng lên: "Nếu thật sự thấy tôi lợi hại, thật sự muốn thành tựu của tôi như thế, thì sao không đầu tư rồi kí thỏa thuận từ bỏ quyền khống chế tuyệt đối?"

Thích Tự nhìn thẳng hẳn, nói: "Tôi tổng, có người từng nói với tôi, lựa chọn nào cũng có cái giá của nó cả. Thân phận hiện tại của tôi là thương nhân, chứ không phải nhà từ thiện. Nói thẳng ra, Tư Nguyên nhắm mua Hồng Trang vì muốn lấn sân sang lĩnh vực công nghệ, trùng hợp là dịch vụ chia sẻ nội dung làm đẹp của Hồng Trang lại có cơ cấu nền tương tự với nhánh hoạt động kinh doanh thời trang của tập đoàn, chứ không có ý định cướp đoạt gì từ anh. Chúng ta có sự đồng nhất về mục tiêu, cho nên đôi bên cùng có lợi mới là lựa chọn tối ưu."

*

Trong phòng bên cạnh.

Trên bàn chỉ có một bình rượu sake, hai cái chén nhỏ, và một đĩa nộm ốc, nhìn qua có chút đơn sơ.

Phó Diên Thăng cầm chén rượu, nhìn Diệp Khâm Như dán mặt lên vách ngăn kiểu Nhật giữa hai phòng như con thạch sùng mà khước miệng giật giật, hỏi: "Nghe được gì không?"

"Lạ ạo, lờ mờ, xong lại ồn ồn... Nghe không hiểu..." Diệp Khâm Như vừa lầm bầm vừa sờ tường, "Thấy bảo vách ngăn kiểu Nhật toàn bằng giấy mà? Sao cách âm tốt thế?"

Phó Diên Thăng: "..."

Phó Diên Thăng: "Cửa mới bằng giấy, tường làm bằng gỗ."

Diệp Khâm Như ồ lên một tiếng, cố nán lại nghe ngóng một hồi rồi cũng bỏ cuộc về bàn, nói: "Cảm giác hai người trò chuyện rất vui vẻ, Tô Cảnh kia còn cười nữa cơ..."

Phó Diên Thăng: "VẬY Ạ?"

Phó Diên Thăng rót cho đối phương ít sake, Diệp Khâm Như thấy ốc trong đĩa đã gần hết, bèn hỏi: "Hay gọi thêm ít đồ ăn nhé? Tôi thấy đói đói."

Phó Diên Thăng: "ĐƯỢC."

Diệp Khâm Như nhấn chuông order xong, nói: "Lạ nhỉ, trước kia không nhìn ra ông chủ nhỏ của chúng ta nói chuyện được ra phết!"

Phó Diên Thăng cười cười, nghĩ bụng anh còn không biết nhiều lắm.

Phục vụ đi vào, Diệp Khâm Như gọi thêm một lô đồ ăn, lại hỏi Phó Diên Thăng: "Mà này, cậu với Thích tổng quen nhau thế nào vậy? Với thân phận như thế thì xung quanh cậu ấy thiếu gì người tài, rốt cục sao lại nhìn trúng cậu?"

Phó Diên Thăng nhướn mày: "Nhìn trúng gì cơ?"

"Cậu ấy sùng bái cậu thế cơ mà?" Diệp Khâm Như tấm tắc nói, "Tôi cảm thấy bầu không khí lúc hai người đối mặt ảo diệu lắm, ánh mắt Ngô Song nhìn tôi không giống Thích tổng nhìn cậu chút nào."

Phó Diên Thăng: "..."

Đúng lúc này, điện thoại trên bàn rung lên.

Phó Diên Thăng mở ra, thoáng nhìn qua rồi đứng dậy bảo: "Gọi chúng ta rồi, sang thôi."

Diệp Khâm Như sững sốt, nhanh chóng đứng dậy theo, ra khỏi phòng còn vội báo lại với nhân viên: "Ấy ấy, mấy đồ ăn tôi vừa gọi mang hết qua phòng bên cạnh nhé!"

Chẳng ngờ vào đến nơi, thấy thức ăn trên bàn vẫn đầy nguyên như chưa ai đụng đũa, Diệp Khâm Như lại lao ra ngoài nói với phục vụ kia: "Hủy giúp tôi mấy order vừa rồi nhé!"

Phục vụ: "..."

*****

<Epilogue>

Diệp Khâm Như: "Hai người quen nhau thế nào?"

Phó Diên Thăng: "Trong bar, mới gặp cậu ấy đã bảo tôi hôn mình rồi^^"

Diệp Khâm Như: "Ý là tôi đã thua ngay từ bước đầu đúng không?"

-

vtrans by xiandzg

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẤU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 104: Ăn Nhiều Nhím Biển

Ngồi xuống xong, Diệp Khâm Như và Phó Diên Thăng không hẹn mà cùng quan sát biểu lộ của Thích Tự và Tô Cánh một phen.

Có thể thấy bọn họ đều rất bình tĩnh, tương tác hài hòa, khác hẳn với bầu không khí căng thẳng gượng gạo trước khi hai người rời đi.

Cả hai đều tinh tường, nhìn qua đã biết thái độ của Tô Cánh đã có phần thả lỏng hơn, chưa biết chừng chuyện với Hồng Trang vẫn còn hi vọng.

Diệp Khâm Như nói đùa: "Hai người nói chuyện lâu thật đấy, tôi với Phó tổng ở phòng bên đối diện nỗi bụng sôi ùng ục rồi."

Thích Tự ngạc nhiên: "Sao mấy anh không gọi ít đồ ăn lên?"

Phó Diên Thăng cười nói: "Cậu bảo bọn tôi tạm tránh đi, Diệp tổng lại tưởng ý bảo chỉ chờ đó, mới đầu không dám gọi đồ."

Tô Cánh liếc mắt nói: "Hai người có cần làm như gặp phải đại địch thế không? Tán gẫu một chút thôi mà, ai bắt nạt ông chủ của các cậu đâu."

Diệp Khâm Như: "Anh nói thế nào chứ, vừa gặp mặt đã đuổi bọn tôi đi đòi nói chuyện với một mình cậu ấy, bọn tôi có thể không căng thẳng chắc?"

Tô Cánh hừ mũi cười: "Trình độ thương thuyết của Thích tổng mấy người cao như thế, tôi có bắt nạt được khối, còn đang phải tự than thở đây."

Nghe thế, Diệp Khâm Như lại càng tò mò về cuộc nói chuyện giữa hai người, rốt cục Thích Tự đã dùng cách gì khiến thái độ của Tô Cảnh dễ chịu hẳn ra như vậy...

Nhưng Thích Tự lại thản nhiên phóng khoáng nói: "Đâu có, rõ ràng là Tô tổng nhìn xa trông rộng, cho tôi học hỏi rất nhiều điều đấy chứ."

Tô Cảnh cười nói: "Thôi, chúng ta đừng tăng bốc lẫn nhau nữa, Diệp tổng cũng đói bụng rồi mà? Đá giỡ sashimi sắp chảy đến nơi rồi, mau đến ăn đi."

Thích Tự nói với Diệp Khâm Như: "Hôm nay chỉ như một bữa liên hoan giữa bạn bè với nhau thôi, sau gặp trường hợp tương tự, Diệp tổng cũng không cần quá nghiêm túc đâu."

Diệp Khâm Như hiểu ý Thích Tự, không tiếp tục thăm dò nữa, ra dấu mời Tô Cảnh dùng trước.

Phó Diên Thăng thấy hẳn gặp nhím biển, lại nhớ ra nói: "Tưởng Ngô Song bảo anh bị dị ứng cái này mà?"

"Tôi chỉ dị ứng hầu thôi, nhím biển thì không." Diệp Khâm Như bỏ một đĩa thịt nhím tươi non vào miệng, lại liếc mắt nói, "Thì ra cậu chả để ý Weibo tôi gì cả."

Phó Diên Thăng nhướng mày: "Tôi cũng đâu phải Ngô Song, biết thế nào được chuyện từ xa xưa của anh?"

Lời này lập tức逗 Diệp Khâm Như vui vẻ trở lại: "Biết vậy hôm nay đưa cả Ngô Song theo, cậu ấy thích kiểu sushi với sashimi này lắm."

Tô Cảnh hỏi: "Ngô Song là ai?"

Diệp Khâm Như: "Trợ lí hành chính của bộ phận công nghệ ở Tư Nguyên, lần trước anh gặp ở Yến Thành rồi đấy."

Tô Cánh: "Ồ, thanh niên đó hả."

Diệp Khâm Như đặc ý nói: "Cậu ấy là fan của tôi đấy, fan trung thành theo dõi Weibo tôi bao nhiêu năm rồi, sùng bái tôi lắm."

Tô Cánh khó hiểu nói: "Thật à? Sao tôi không thấy cậu ta sùng bái cậu nhỉ?"

Diệp Khâm Như: "Anh chẳng hiểu gì cả, con người cậu ấy rất kín đáo, theo dõi Weibo cũng cực kì thâm lặng, không tỏ ý thừa nhận cũng dễ hiểu thôi."

Cả bàn: "..."

Diệp Khâm Như lại gắp một miếng nhím biển nữa, nhiệt tình đề cử với bọn họ: "Nói cho mấy người biết, nhím biển bổ lắm, phần thịt màu vàng này là tuyến sinh dục của nó, cực giàu protein, chứa cả các loại axit amin và khoáng chất, vật phẩm tráng dương cao cấp đấy... Nhà hàng này làm cũng không tệ, ăn nhiều chút đi."

Tô Cánh cười một tiếng quái dị: "Diệp tổng am hiểu thật, cần bồi bổ nhiều như thế, chứng tỏ bình thường phóng túng lắm phải không?"

Diệp Khâm Như hừ mũi: "Tôi lại chả muốn phóng túng quá, mà làm gì có chỗ nào để phóng túng đâu."

Tô Cánh: "Sao có thể, mọi người toàn bảo anh là "người bạn của phái nữ" kia mà? Làm gì không có nổi một đối tượng để phóng túng?"

Diệp Khâm Như: "Ai đồn tôi là "người bạn của phái nữ" vậy, đấy đều là fan bạn gái của tôi thôi."

Tô Cánh: "Tôi nhớ cậu như kiểu blogger về mảng tình cảm trên Weibo mà? Chuyên giải đáp các khúc mắc về tình cảm, tôi cũng đã xem qua mấy bài, còn tưởng cậu phải từng trải lắm chứ."

Diệp Khâm Như: "Tôi chỉ có cái nhìn tương đối từng trải về tình yêu thôi~"

Tô Cánh: "Cho nên cậu vẫn là trai tân hả?"

Diệp Khâm Như thiếu điều phun cả miệng nhím biển ra ngoài...

Thích Tự nghe hai người nói chuyện mà muốn phì cười, đúng lúc này, Phó Diên Thăng hướng đũa về phía hẳn.

Thích Tự rũ mắt nhìn xuống, chỉ thấy trước mắt là một đĩa con toàn thịt nhím biển vừa được chọn ra, ngay sau đó là âm giọng trầm thấp của người kia vang lên bên tai: "Bồi bổ đi."

Thích Tự: "..."

Diệp Khâm Như bên kia tranh luận với Tô Cánh một hồi, lại định quay ra gắp thêm miếng nữa, đưa đũa đến nơi mới sừng sờ: "Sao đã hết rồi?"

Thích Tự ho nhẹ một tiếng: "Gọi thêm đĩa nữa đi."

Đoạn sau cả bốn người đều không nhắc đến chính sự, chỉ tâm sự về mỹ thực và cuộc sống của mình, bữa cơm tương đối nhẹ nhõm vui vẻ.

Mãi đến lúc đứng dậy sau bữa ăn, Thích Tự mới nói với Tô Cánh: "Tô tổng, Hồng Trang là một công ti đầy tiềm năng, kể cả anh không thể chấp nhận để Tư Nguyên thu mua, tôi cũng sẽ nói một tiếng với các cơ sở đầu tư dưới trướng tập đoàn chú ý đến các anh. Sau này nếu có việc gì cần, Tô tổng luôn có thể nói với tôi."

Tô Cánh đưa tay ra nói: "Vậy tôi cảm ơn trước."

Lúc hai người bắt tay, Thích Tự lại nhìn thẳng vào mắt đối phương, thấp giọng nói một câu: "Không ai thích bị phản bội, nhưng nếu là để chống lại lừa gạt và cường quyền thì tôi hoàn toàn có thể hiểu được."

Tô Cánh há miệng ngạc nhiên, không đáp lại.

Thích Tự: "Rất vui vì được kết giao với anh hôm nay."

Tô Cánh tươi tỉnh bật cười: "Cũng là vinh hạnh của tôi, tôi sẽ cân nhắc thêm về những lời cậu nói vừa nãy."

Thích Tự mỉm cười: "Còn nhiều thời gian."

Diệp Khâm Như nghe vậy mà hai mắt sáng lên, Tô Cánh đồng ý cân nhắc đã là kết quả tốt nhất trong dự tính của hắn.

Nhưng hơn hết, hắn không khỏi nổi lòng tôn kính với Thích Tự vì đã thành công tìm ra khe hở trong hàng rào đàm phán nghiêm ngặt của người kia. Chờ Tô Cánh đi rồi, Diệp Khâm Như vội vàng hỏi: "Thích tổng, cậu đã nói những gì với anh ta trong lúc bọn tôi rời đi vậy?"

Thích Tự: "Thì chính là những chuyện tôi muốn tìm hiểu ngay từ đầu—vì sao anh ta sáng lập nên Hồng Trang, và dự tính quy hoạch cho tương lai thế nào."

Diệp Khâm Như trợn mắt: "Chỉ có thế?"

"Ừ, Hồng Trang chỉ là bước đệm thôi, mục tiêu sau này của anh ta là y học công nghệ cao." Thích Tự thuật lại câu chuyện của Tô Cánh một lần nữa.

Phó Diên Thăng vừa nghe vừa bình luận: "Người này rất có tham vọng, nhưng chuyện anh ta muốn làm tương đối khó thực hiện."

Diệp Khâm Như lại vẫn chưa thỏa mãn: "Cậu làm cách nào khiến anh ta kể ra những chuyện này?"

Lời này khiến Thích Tự khựng lại, bỗng có cảm giác như lúc Phó Diên Thăng bị hấn hỏi vì sao $1 + 1 = 2$, hồi lâu sau mới mờ mịt nói: "Tôi bảo mình muốn đầu tư cho anh ta, trước hết phải biết anh ta là dạng người gì, muốn nghe chính anh ta nói qua về Hồng Trang?"

Diệp Khâm Như cạn lời nói: "Bọn tôi gặp mặt hai lần, cũng nghe anh ta nói về kế hoạch tương lai, nhưng chưa lần nào nhắc đến chuyện này hết!"

Thích Tự: "..."

Mặc dù cả Diệp Khâm Như và Phó Diên Thăng đều cho rằng kết quả hôm nay đã tương đối khả quan, người trong cuộc trực tiếp là Thích Tự lại không thấy có gì chắc chắn về suy nghĩ của Tô Cánh.

Dù sao đối mặt với một người vừa là tiền bối trong giới kinh doanh hơn mình hẵn một bậc, lại vừa là thiên tài kỹ thuật mà ngay cả ông trùm như Lôi Hoành cũng ưu ái, bị phản bội xong vẫn không tiếc gì tìm về như thế, dĩ nhiên là Thích Tự sẽ cảm thấy áp lực.

Sau khi nghe hấn nhắc đến chuyện "đôi bên cùng có lợi", Tô Cánh cũng không thể hiện gì thêm, thậm chí còn chủ động kết thúc chủ đề, bảo Thích Tự gọi Diệp Khâm Như với Phó Diên Thăng quay lại.

Bây giờ nhìn thấy phản ứng của Diệp Khâm Như, Thích Tự mới thở phào một hơi.

Diệp Khâm Như: "Nói chung kết quả như thế là tương đối tốt rồi, mà Tư tổng chưa biết chuyện chúng ta đi gặp Tô Cánh hôm nay, có cần báo lại một tiếng không?"

Thích Tự gật đầu: "Bảo anh ấy cứ tạm thời thư thả, đừng làm gì kích động người ta."

Diệp Khâm Như: "Kích động?"

Thích Tự trầm ngâm nói: "Tâm lí phòng bị của Tô Cánh rất cao, mà anh chẳng bảo Tư Trạch có ý định tìm đường khác à? Tôi chỉ sợ Tư Trạch vô tình làm gì mạo phạm, chọc giận người ta thôi."

Thật ra trước kia Thích Tự còn nghĩ tới một khả năng khác—Tô Cánh không muốn nhượng lại quyền cố đô ở Hồng Trang, vì người không chế thực chất không phải anh ta mà là một người khác.

Nhưng sau cuộc trò chuyện 1-1 với đối phương, Thích Tự đã gạt ý nghĩ này đi.

Nhìn phản ứng, có vẻ là người này vẫn chịu ảnh hưởng của dư chấn từ sự vụ năm xưa với Lôi Hoàn, không tìm được cảm giác an toàn từ trong nội tâm, nên phải nắm tất cả trong tay mới chịu được.

Suy đoán trước đó của hần và Phó Diên Thăng không sai, người này thà làm ngọc vỡ chứ không làm ngói lành, bởi vậy chỉ có thể dùng chân thành để đổi lấy chân thành.

Diệp Khâm Như nói: "Coi như cậu cũng đã thuyết phục được Tô Cánh giữ liên lạc với chúng ta rồi, để xem thế nào."

Thích Tự cũng không nói gì nhiều với Diệp Khâm Như. Về đến khách sạn, hần và Phó Diên Thăng mới bàn lại một lượt, đối phương cũng phải tỏ ý biểu dương hần.

Thích Tự hiểu rõ hơn ai hết, hần biểu hiện được như ngày hôm nay chính là nhờ sự dạy dỗ cũng như những ảnh hưởng khó thấy từ Phó Diên Thăng trong suốt một năm rưỡi qua.

Trong khi mấy tháng trước, chỉ gặp Tư Hàng mà hẳn cũng phải liên tục nhắc mình khống chế cảm xúc để tập trung chú ý đến mục đích và nhu cầu của đối phương—thì lần này đối mặt với Tô Cánh, hẳn không cần nghĩ ngợi gì đã làm được tất cả những việc ấy, thậm chí còn sử dụng những lời được Phó Diên Thăng dạy cho một cách rất tự nhiên trong lúc đàm phán.

Thích Tự không thể không cảm kích một người thầy giỏi bạn hiền như vậy, mà chính tâm lí này cũng phần nào gạt đi những ảo não vì biết Phó Diên Thăng có điều giấu mình, khiến hẳn càng trở nên mềm lòng.

Hai người tắm rửa rồi lên giường, Thích Tự nói với Phó Diên Thăng: "Mấy hôm nay tôi định hẹn gặp Hứa Kính."

Phó Diên Thăng: "Ôn chuyện à?"

Thích Tự: "Ừm, với nói qua về việc của Hồng Trang nữa, tôi đã đáp ứng sẽ cân nhắc đầu tư cho Tô Cánh thì cũng nên có hành động bày tỏ thành ý một chút."

Phó Diên Thăng: "Có cần tôi đi cùng không?"

Thích Tự: "Không cần, mình tôi đi thôi được rồi."

Bàn tay Phó Diên Thăng đang vuốt tóc hẳn khựng lại, hồi lâu không chuyển động.

Thích Tự nghiêng đầu nhìn sang đối phương, chỉ thấy trong mắt Phó Diên Thăng thoáng buồn vô cơ nhưng vẫn không mất đi vẻ dịu dàng, bèn hỏi: "Sao vậy?"

Phó Diên Thăng: "Cảm giác cậu ngày càng tự lập..."

Thích Tự: "Tự lập không tốt à? Trước kia anh còn mong tôi "lớn nhanh lên" kia mà?"

"Đương nhiên là tốt." Phó Diên Thăng lại gần hôn hấn, tay cũng bắt đầu có động thái khác, "Để xem công hiệu của nhím biển hôm nay thế nào nào..."

Thích Tự hơi né đi, hàm hồ nói: "Còn chưa kịp tiêu hoá thì lấy đâu ra công hiệu!"

Phó Diên Thăng cười khẩy: "Nhưng cậu có phản ứng rồi đấy thôi."

"...Ừm—" Thích Tự híp mắt, nhanh chóng bị hấn đưa vào trầm mê.

Sợ Hứa Kính bận rộn, Thích Tự nhắn cho đối phương một tin từ sáng sớm hôm sau, Hứa Kính không mất bao lâu đã nhắn lại, thoải mái hẹn trưa đến gặp mặt.

"...Bữa trưa anh tự giải quyết nhé?" Thích Tự quay lưng về phía Phó Diên Thăng, đứng trước gương, soi thấy vết đỏ trên cổ mình mới thấp giọng mắng, "Sao anh để lại dấu hôn cao thế?"

Phó Diên Thăng nghe vậy đi tới, đích thân thắt cà vạt cho hấn, cười nói: "Có sao đâu, che được mà."

*****

<Epilogue>

Tô Cánh: "Chẳng lẽ cậu vẫn còn zin?"

Diệp Khâm Như: "Bộ anh thì ddeos phải à?"

Tô Cánh: "Việc quái gì tôi phải nói cho cậu!"

Phó Diên Thăng: "Hai cái người này làm khi gì có đối tượng mà đòi bồi bổ, lãng phí thức ăn."

Lặng lẽ tha hết nhím biển về cho bà xã...

-

vtrans by xiandzg

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẤU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 105: Tam Quan Khác Biệt

Nghe nói Diệp Khâm Như hôm nay cũng có hẹn với cổ đông của Công nghệ Vạn Tượng, Phó Diên Thăng bèn đi cùng.

Hứa Kính hẹn gặp ở một quán cơm tây gần Phong Mậu, Thích Tự tới đó một mình. Hai người chưa gặp lại lần nào từ hôm ở bệnh viện hồi cuối tháng 8, hiện tại đã có Phó Diên Thăng bên người nên hẳn cũng rất ít khi chủ động gọi cho Hứa Kính hỏi này hỏi kia. Nhớ lại thái độ của Hứa Kính dành cho Phó Diên Thăng mấy lần trước, dọc đường đi Thích Tự cứ thấp thỏm sợ rằng xa cách lâu nay sẽ khiến quan hệ giữa mình và Hứa Kính trở nên lạ lẫm.

Nhưng không ngờ, Hứa Kính vừa thấy Thích Tự đã ôm một cái, trên mặt vẫn là nụ cười thân thiết như hồi làm bạn với hắn ở New York nhiều năm về trước.

Thích Tự như trút đi được tảng đá trong lòng, nhoèn miệng cười chào một tiếng "Anh Kính".

Hứa Kính buông hắn ra, ngồi xuống hàn huyên vài câu mới thuận miệng nói: "Không gặp có non nửa năm mà cậu trưởng thành nhiều phết."

Thích Tự cười hỏi: "Sao anh nhìn ra được?"

"Lời nói, cử chỉ, khí chất... đều như người lớn rồi." Hứa Kính đưa menu cho hắn, cười nói, "Uống ít rượu không?"

Không biết có phải vì thấy hẳn "trưởng thành" hay không, mà thái độ của Hứa Kính cũng khác hẳn.

Diễn hình như, xưa nay Hứa Kính chưa từng chủ động đưa menu rượu cho Thích Tự, kể cả có đi bar, cứ đến lúc order là đối phương sẽ nhắc "Còn nhỏ thì đừng gọi rượu mạnh", hoặc trực tiếp bảo phục vụ bỏ thêm nước có ga hay ginger ale vào whisky để pha loãng nồng độ cồn của hẳn. Nhưng hiện tại thì khác—hiện tại, Thích Tự cảm giác Hứa Kính đã bắt đầu đối đãi với mình như với một người đàn ông ngang hàng.

Hắn không khỏi vui vẻ trong lòng, đảo mắt qua menu thì bắt gặp một tên rượu quen thuộc: "Một chai rượu đỏ dòng Orange "13 nhé?"

"Được." Hứa Kính cười hỏi, "Cậu uống rồi à?"

"Anh biết Diệp tổng Diệp Khâm Như không?" Thích Tự hỏi.

"Anh ta còn đến Tư Nguyên rồi mà, sao không biết được?" Hứa Kính nói.

"Diệp tổng có gọi thử trong lần gặp đầu tiên, uống cũng không tồi..." Thích Tự lại nhớ đến màn quảng cáo rượu đỏ mà Phó Diên Thăng trắng trợn bàn luận hôm ấy, vội rũ mi che đi tình cảm lóe lên trong mắt.

Hứa Kính nhìn nhìn hẳn, hỏi: "Nghe nói người này là do Phó Diên Thăng kéo về giúp cậu phải không?"

Thích Tự đóng menu: "Đúng vậy."

"Trước đây anh đánh giá thấp mắt nhìn người của cậu rồi." Hứa Kính cười cười, nói lời này cũng như gián tiếp công nhận việc Thích Tự đánh giá cao và trọng dụng Phó Diên Thăng, lại hỏi, "Công việc của bộ phận Công nghệ vẫn ổn chứ?"

"Hôm nay tìm anh cũng vì chuyện này đây." Thích Tự đan hai tay vào nhau, biểu cảm và ngữ khí đều trở nên nghiêm túc.

Hắn kể lại toàn tình huống gần đây của bộ phận công nghệ, bao gồm cả những khó khăn gặp phải khi tìm cách thu mua Hồng Trang cho Hứa Kính, nói: "Hôm qua em có gặp Tô Cánh lần đầu, cảm thấy đối phương rất được. Máy hôm tới mà có thời gian, hi vọng anh có thể liên hệ với Hồng Trang với tư cách đại diện cho Sơn Vũ, giúp em thể hiện thành ý tới bên đó một chút."

Hứa Kính khó hiểu: "Chẳng phải bộ công nghệ mấy cậu định thu mua Hồng Trang à? Nếu Tô Cánh được Sơn Vũ đầu tư rồi tự thân phát triển, thì sẽ càng khó chấp nhận sự kiểm soát của Tư Nguyên mà?"

Thích Tự: "Đương nhiên em hi vọng Tư Nguyên có thể nắm được Hồng Trang, vấn đề là từ trước đến nay đối phương vẫn luôn từ chối bàn về chuyện thu mua. Tô Cánh đã kiên trì như thế, thì việc Sơn Vũ đầu tư vào Hồng Trang cũng như cho đi một ân tình, để khi nào cảm thấy không thể tiếp tục mà muốn bán công ti, anh ta nhất định sẽ nghĩ đến chúng ta đầu tiên."

Hứa Kính rũ mắt suy tính nói: "Mấy cậu mà thật sự muốn thu mua Hồng Trang thì đâu phải hết cách, còn nhớ vụ Lâm Hoán từng mua lại Bồ Câu giúp Hỉ Thước mà anh kể chứ? Tương tự thôi—các cậu chỉ cần sắp đặt cho mấy đoàn đội riêng rẽ cùng liên lạc với Tô Cánh, mỗi phía tranh thủ chiếm lấy một suất cổ đông, chờ đạt được sự tín nhiệm rồi, đến thời điểm mấu chốt thì cùng hợp sức chặn đứng tài nguyên, đồng thời thành lập đội nghiên cứu phát triển nội dung giống hệt của Hồng Trang, bỏ tiền ra marketing tạo thanh thế một chút, người ta thấy Tư Nguyên cũng làm thì còn ai chú ý đến Hồng Trang, khi nào mắt xích tài chính đứt đoạn, không chống đỡ được nữa thì kiểu gì đối phương chẳng phải thỏa hiệp."

Nghe Hứa Kính nói về âm mưu tranh đoạt tàn khốc với giọng điệu thản nhiên như vậy, Thích Tự không khỏi kinh hãi trong lòng. Dĩ nhiên hẳn biết vẫn còn biện pháp khác, cũng tin rất có thể Tư Trạch sẽ làm ra chuyện tương tự, nhưng—

"Em không chỉ muốn Hồng Trang, mà còn muốn cả Tô Cánh." Thích Tự nói ra mục đích của mình.

Hứa Kính nhú mày: "Tại sao?"

Thích Tự: "Bộ phận công nghệ đã xác định giá trị chủ chốt của Hồng Trang, phát hiện ra ưu thế lớn nhất mà ứng dụng Hồng Trang sở hữu là hệ thống làm nên nền tảng, giao diện mượt hơn bất kì ứng dụng nào cùng loại hình, cập nhật tin tức thì nhanh, mang đến cho người dùng trải nghiệm rất tốt. Hệ thống này do Tô Cánh làm ra, cho nên em thấy người này chính là giá trị trung tâm của Hồng Trang."

Hứa Kính bật cười: "Thích Tự, anh công nhận Tô Cánh là một thiên tài về mặt kĩ thuật, nhưng Hồng Trang thì được, chứ anh khuyên cậu nên từ bỏ Tô Cánh đi... Chắc cậu cũng biết người này là ai, trước đó đã dính phải lùm xùm gì mà phải không?"

Thích Tự: "Ý anh là chuyện quá khứ giữa anh ta và Lôi Hoàn? Em có nghe qua rồi, thì sao?"

Hứa Kính: "Thế cậu có biết việc Tô Cánh phản bội Lôi Hoàn đã đem đến bao nhiêu rắc rối cho Trung Đạt không? Hẳn ta bội bạc trộm đi kĩ thuật thuộc về Trung Đạt, làm ra cùng loại hình sản phẩm với Trung Đạt, thậm chí còn phát triển kĩ thuật tân tiến hơn Trung Đạt, năm đó mà Trung Đạt không dốc toàn lực bao vây gây áp lực, khiến bọn hắn mất nguồn tài chính, phải bỏ dở phát minh thì địa vị của Lôi Hoàn và Tô Cánh đã hoán đổi rồi—Cậu thật sự muốn đưa một người như vậy về Tư Nguyên sao?"

Thích Tự: "Nhưng nếu kỹ thuật mà Tô Cảnh lấy đi vốn do anh ta nghiên cứu ra thì sao?"

Hứa Kính khẳng định chắc nịch: "Không có khả năng này, không có Lôi Hoành bồi dưỡng thì hẳn lấy đâu ra tài nguyên và nền tảng để thực hiện ý nghĩ với khát vọng của mình?—Mấy ai may mắn được chủ tịch tập đoàn cỡ lớn chiêu mộ về từ khi còn đang học đại học như thế? Có biết năm xưa Lôi Hoành coi trọng hẳn mức nào không? Chưa đầy 25 đã được đưa lên vị trí đứng thứ hai của bộ phận nghiên cứu tại Trung Đạt, thế mà rồi hẳn báo đáp Lôi Hoành thế nào? Hẳn phản bội tập đoàn để lấy đi thứ gọi là "nghiên cứu của mình"—Cậu thử nghĩ đi, thứ đó có thực sự thuộc về hẳn hay không? Hẳn không sử dụng tài nguyên và nhân lực của tập đoàn trong lúc nghiên cứu chắc? Con người này chính là điển hình của việc ăn cháo đá bát, coi trọng giá trị và thành tựu cá nhân hơn tất cả, cho nên tài giỏi như thế mà đến giờ cũng làm gì có ai dám tin tưởng, hợp tác cùng."

Thích Tự cũng quynh quáng vặn lại: "Tất cả đều chỉ đánh giá hành vi phản bội của Tô Cảnh dựa vào lời đồn, chứ người ngoài đâu biết ban đầu anh ta được đưa về Trung Đạt trong tình huống nào? Người ngoài đâu biết Lôi Hoành từng hứa hẹn những gì với anh ta? Nhỡ như hành vi bị gán mác "phản bội" ấy thực chất chỉ là phản kháng lại một sự lừa gạt thì sao?"

Hứa Kính nhìn hẳn, kiên nhẫn khuyên nhủ: "Thích Tự, cậu chỉ mới gặp một lần thì sao đã biết hẳn là dạng người gì? Hẳn ta kiếm cơm bằng kỹ thuật, chẳng lẽ không nói được vài câu che mắt cậu? Sao cứ phải khẳng định nhiệm một người mà cả giới không ai dám đụng vào như hẳn kia chứ?"

Thích Tự: "Em chỉ muốn nhìn nhận vấn đề một cách khách quan nhất khi chưa hiểu rõ hoàn cảnh. Đồng ý là em chưa hoàn toàn hiểu rõ, nhưng ngược lại cũng không thấy bản chất người này quỷ kế đa đoan hay gì. Bởi vậy cho đến giờ, em vẫn chọn tin vào anh ta."

Hứa Kính lắc đầu nói: "Cậu vẫn còn mang tâm tính thiếu niên, chưa hiểu được xã hội hiểm ác là thế nào, chứ không phải ai cũng trọng tình nghĩa, cũng đơn thuần thiện lương như cậu tưởng đâu. Ở trên thương trường, nhân từ với người chính là tàn nhẫn với mình, cậu mà cứ vậy thì sớm muộn gì cũng bị người ta ăn sạch thôi!"

Thích Tự bị Hứa Kính phản bác đến nổi á khẩu, hăn siết lấy li rượu trên tay, căng thẳng đối mắt với Hứa Kính...

Rốt cục, Hứa Kính vẫn là người nhượng bộ trước.

Hăn cười khổ nói: "Thôi được rồi, dù sao Sơn Vũ cũng là của cậu, anh sẽ làm theo cậu nói. Chỉ là vài triệu thì cũng không lo Tô Cánh sẽ gây nên sóng gió nổi—Nhưng anh vẫn giữ nguyên quan điểm, đừng để gì mà tin Tô Cánh."

Nghe lời này, Thích Tự đột nhiên giống như quả bóng xì hơi, đã bị ép lại còn bất lực.

Nhiều năm làm bạn từ nhỏ khiến hăn cứ tưởng Hứa Kính sẽ hiểu mình, không ngờ cũng có ngày tam quan của hai người khác nhau đến vậy...

Rõ ràng đối phương chỉ thẳng thắn nói ra suy nghĩ của mình, không lừa gạt cũng chẳng giấu giếm, nhưng giờ phút này, Thích Tự lại cảm thấy khoảng cách giữa bọn họ đã quá xa.

Thích Tự còn mong Hứa Kính có thể thật lòng ủng hộ quyết định của hăn hơn là thỏa hiệp như thế—giống như khi hăn tỏ ý muốn giúp Chương Thừa Tuyên hay giám đốc Tân, dù Phó Diên Thăng chắc chắn sẽ có cách giải quyết khác, nhưng đối phương vẫn cố vũ hăn làm theo những gì mình muốn sau khi đã nhận thức rõ hiện thực...

Giờ phút này, Thích Tự mới bàng hoàng nhận ra sự tán thành và ủng hộ mà Phó Diên Thăng dành cho mình đáng quý nhường nào.

Cũng may là bây giờ Thích Tự đã không còn viết hết cảm xúc lên mặt như trước kia, tuy hơi thất vọng nhưng hẳn hiểu Hứa Kính có lập trường và kiên định của riêng mình, đạt được mục đích rồi thì không cần nói thêm về chủ đề này làm gì nữa.

Sau đó hai người hàn huyên về tình hình gần đây, Thích Tự mới kể cho Hứa Kính về khả năng nổi lại tình xưa của ba mẹ mình.

Hứa Kính kinh ngạc nói: "Thật hả? Nhưng nửa năm qua MeiWei xảy ra nhiều chuyện như thế, trong tay MC Khương lại nắm giữ cổ phần của công ti, có khi nào bọn họ chỉ gặp nhau vì công việc không?"

"Gặp vì công việc mà ba em phải chạy về tận Hải Thành đón Giáng Sinh ấy hả?" Cứ nghĩ đến chuyện ba mẹ giấu hẳn hẹn hò mà Thích Tự lại buồn cười, "Số lần ba em gặp mẹ dạo này, có khi còn nhiều hơn suốt mười một năm trước cộng lại cũng nên."

Hứa Kính: "Nhưng mà nói chứ, chủ tịch Thích cũng nặng tình thật. Mấy năm trước về nước tiếp quản Sơn Vũ, anh có thay mặt ông gặp MC Khương bàn chuyện mấy lần, cứ gặp mẹ em xong là kiểu gì cũng được chủ tịch hỏi thăm câu về người kia..."

Thích Tự: "Khụ, thật ra lần nào em nói chuyện điện thoại với mẹ xong ba cũng phải hỏi."

Hứa Kính lắc đầu cười: "Đó giờ vẫn thương nhau thì rời đi chi nữa? Li hôn đến cả mười một năm mà người nào cũng còn độc thân, ba mẹ cậu đúng là ngang tài ngang sức thật."

Thích Tự: "Nói thật là bao nhiêu năm nay, em vẫn cảm thấy chỉ cần mẹ đồng ý cho ba một cơ hội thì ông sẽ bỏ hết mà về ngay."

Hứa Kính rót thêm chút rượu cho Thích Tự, cười nói: "Hai người mà quay lại với nhau, kiểu gì anh cũng phải tham gia hôn lễ mới được."

Thích Tự: "Nói bây giờ còn sớm quá... Bọn họ gần 50 cả rồi, lại không quan trọng hình thức lắm, có khi cứ lén lút thế thôi."

Hứa Kính bật cười: "Có ai nói về ba mẹ mình như cậu không."

Bữa cơm kéo dài đến hai tiếng, chuyện nên nói hay không nên nói đều đã nói cả.

Ăn xong, Thích Tự giành thanh toán, rút thẻ ngân hàng từ ví ra đưa cho nhân viên cầm máy POS đứng cạnh bàn. Hứa Kính tinh mắt trông thấy vết đỏ lộ ra trên cổ hắn.

Đến khi hai người đứng dậy rời khỏi nhà hàng, Hứa Kính mới thuận miệng hỏi một câu: "Thích Tự, cậu cũng đang yêu đương phải không?"

*****

<Epilogue>

Phó Diên Thăng: "Có không ra mặt, cũng phải khiến bà xã nhớ đến mình từng giây từng phút."

Thích Tự: "Anh thành công rồi..."

Phó Diên Thăng: "Có không ra mặt, cũng phải khiến tình địch biết khó mà lui."

Hứa Kính: "Ông đây với Thích Tự chỉ có tình anh em, cảm ơn! Nhưng cảm giác hiện hữu của cậu đúng là lảng vảng khắp nơi, thật đáng giận!"

-

vtrans by xiandzg

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẤU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 106: Về Rồi Chịu Phạt

Thích Tự phủ nhận theo bản năng: "Đâu có..."

Hứa Kính đưa tay chỉ chỉ lên cổ mình, trêu hấn: "Thế chỗ này bị làm sao đây?"

Thích Tự thảng thốt, vô thức lấy tay che cổ.

Hứa Kính không còn lạ gì bộ dạng căng thẳng vì xấu hổ của hấn, buồn cười nói: "Thôi, cậu cũng lớn ngần ấy rồi, việc gì phải ngại vì có nhu cầu này. Nhưng mà lúc tìm người nhớ chú ý một chút, sức khỏe vẫn là số một đấy." Nói xong cũng phất tay vẫy hấn luôn: "Anh về công ti đây, trao đổi thêm về chuyện của Hồng Trang qua điện thoại sau nhé."

Thích Tự: "Vâng..."

Mấy giây sau, Thích Tự mới hiểu ra—Khoan đã, chẳng lẽ Hứa Kính tưởng hấn đi tìm người phục vụ nhu cầu XXX?

...

Trên đường về, Thích Tự lại soi soi cổ mình bằng ống kính trước của điện thoại, sau đó bảo Vương Mãnh đang lái xe: "Vương Mãnh, lát anh qua cửa hàng tiện lợi mua giúp tôi ít băng urgo nhé."

Wương Mãnh: "Thích tổng, cậu bị thương sao?"

Thích Tự: "Không, để dự bị thôi..."

Chiều tối trở lại phòng khách sạn, Phó Diên Thăng còn chưa về, Thích Tự ngồi một mình trong phòng nghĩ lại cuộc tranh luận giữa mình và Hứa Kính trên bàn cơm hồi nãy.

Hiện tại hẳn đã cảm nhận rất rõ điểm khác nhau giữa Hứa Kính và Phó Diên Thăng, cũng hiểu vì sao bản thân lại dễ dàng đầu hàng trước mị lực của Phó Diên Thăng hơn là người bạn-người anh đã quen mình bảy năm trời như Hứa Kính...

Trong lúc suy nghĩ, ánh mắt Thích Tự bỗng nhìn đến va li hành lí của mình và Phó Diên Thăng—do lần này không có người quen ở chung khách sạn, Phó Diên Thăng mới quang minh chính đại để hết đồ đạc tùy thân của mình trong phòng hẳn, thuê một phòng khác đúng chỉ để lấy danh nghĩa.

Thích Tự nhớ ra gì đó, bỗng nhiên đứng dậy đi về phía vali hành lí kia, ngồi xổm xuống do dự vài giây, rốt cục mở khóa kéo ra.

Bên trong rất gọn gàng, y như tác phong tỉ mỉ cẩn thận của Phó Diên Thăng—quần áo cá nhân, khăn mặt, dao cạo râu, nước hoa nam, bcs... toàn bộ đều là đồ vật thông thường.

Trước giờ Thích Tự chưa bao giờ đi lục đồ của người khác, ngay cả khi đã là người yêu, hẳn và Phó Diên Thăng vẫn luôn tôn trọng sự riêng tư của nhau trong một số phương diện.

Thích Tự chỉ lật qua rồi đóng trả vali, nhưng vẫn tự khiển trách bản thân một phen.

Hẳn cũng không biết rốt cục mình bị làm sao, cứ lo được lo mất, để rồi làm ra hành vi bất thường như vậy.

Có lẽ hẳn đã mơ hồ đoán ra gì đó, cũng sớm muốn kiểm chứng sự thật, nhưng lại không muốn chấp nhận rằng Phó Diên Thăng đến với mình... là vì mục đích khác?

Khi Phó Diên Thăng trở lại, Thích Tự đã ổn định xong tâm trạng của mình.

Lúc đối phương hỏi về cuộc gặp mặt với Hứa Kính, Thích Tự cũng thẳng thắn thuật lại hết, kể cả điều Hứa Kính muốn thuyết phục mình, sau đó hỏi Phó Diên Thăng thấy sao.

Phó Diên Thăng khách quan đáp lại: "Nói thẳng ra, phần lớn những người dày dạn trong giới cũng đều sẽ nghĩ như Hứa Kính."

Thích Tự: "Vì sao?"

Phó Diên Thăng: "Vì lợi ích. Mặc dù Tô Cảnh là nhân tài hiếm có, nhưng cũng chẳng đến nỗi khó tìm, thay vì liều lĩnh thì bọn họ thà từ bỏ người này để tìm một nhân viên kỹ thuật khác với bối cảnh sạch đẹp còn hơn."

Thích Tự: "Tức là anh cũng thấy tôi đang mạo hiểm?"

Phó Diên Thăng: "Xét từ một góc độ nào đó, lựa chọn của cậu quả thật mạo hiểm hơn suy tính của Hứa Kính."

Thích Tự: "..."

Thích Tự: "Vậy anh có thấy tôi làm vậy là ngu ngốc không?"

Phó Diên Thăng cười nói: "Chính vì hầu hết thương nhân đều cân nhắc dựa vào lợi ích, thiếu sự tôn trọng dành cho con người, nên suy nghĩ của cậu mới đáng ngưỡng mộ hơn cả... Thử nhìn ngược lại mà xem, có thể cậu sẽ chịu tổn thất vì tin nhầm người, nhưng nếu lòng cậu coi trọng việc giữ vững quan điểm này hơn là kiếm lời, thì chẳng một tổn thất có thể hạ gục được cậu hết."

Thích Tự chợt nhớ tới lần hẳn hỏi Phó Diên Thăng chân thành là tốt hay xấu, đối phương đã bảo rất tốt, nhưng cái giá của sự chân thành ấy thì không hề nhỏ.

Hiện tại, rốt cục hẳn đã phần nào hiểu được câu trả lời này.

Thích Tự nhìn người đàn ông trước mắt, luôn cảm thấy mỗi khắc ở bên là một khắc yêu Phó Diên Thăng nhiều hơn, ngay cả những nghi kị cũng chẳng thể ngăn hẳn ngày càng bị đối phương thu hút.

Phó Diên Thăng lại gần hẳn, dịu dàng thì thầm: "Có chuyện gì à, sao cứ nhìn tôi mãi thế?"

Thích Tự dần híp mắt đáp lại nụ hôn: "Không có gì..."

*

Hai người ở trong nước qua Tết dương lịch, mấy hôm sau lại bận bịu đàm phán với các đối tượng thu mua khác cho bộ phận công nghệ. Ba ngày sau năm mới, Du Liên cũng chủ động liên lạc với Diệp Khâm Như, tiếp tục mặc cả với bọn họ.

Giữa tháng 1, Thích Tự quay lại thành phố P nhập học. Hẳn hỏi Phó Diên Thăng lúc ở trên máy bay: "Anh nghỉ Tết mấy ngày?"

Phó Diên Thăng: "Cả đi cả về chắc 5 ngày."

Thích Tự nhắc nhở: "Năm nay Tết sớm, anh tranh thủ đặt vé máy bay đi."

Giao thừa vào cuối tháng 1, hai người chỉ ở thành phố P được gần một tuần, Phó Diên Thăng đã bay lại về Hải Thành.

Thích Tự gọi điện trước cho ba, xác nhận năm nay bọn họ lại đón Tết ở nhà chú Mạnh, đến giao thừa thì bay về New York.

Hai cha con gặp mặt tại nhà, đầu tiên nói qua mấy chuyện vụn vặt suốt mấy tháng vừa rồi, bao gồm cả công việc của bộ phận công nghệ ở Tư Nguyên lẫn tình hình sinh hoạt của nhau gần đây.

Thích Tự kể lại cho Thích Nguyên Thành toàn bộ sự kiện phát sinh trong đợt hẩn về nghi Giáng Sinh vừa rồi.

Nghe hẩn nói muốn đưa Tô Cánh về Tư Nguyên, Thích Nguyên Thành cũng tỏ ý nghi hoặc y như Hứa Kính: "Con thấy người này đáng tin chứ?"

Thích Tự: "Tạm thời có thể tin, nhưng còn phải tiếp xúc thêm đã. Nếu có thể hoàn toàn thu phục người này, khiến anh ta chịu phối hợp năng lực của mình với tài nguyên ở Tư Nguyên thì sẽ rất có lợi cho việc phát triển bộ phận công nghệ. Con với Thầy Phó phân tích rồi, Tô Cánh hợp làm kỹ thuật thuần hơn là công tác quản lý, tính chất bộ công nghệ của tập đoàn chúng ta cũng không giống bên Trung Đạt lắm... bên Trung Đạt làm về vật phẩm thông minh, còn trước mắt chúng ta chỉ làm về nền tảng, Tô Cánh có phản bội thì cũng sẽ không gây ra tổn thất nghiêm trọng như với Trung Đạt trước đây... Đương nhiên, nếu ba cảm thấy sử dụng người này quá nguy hiểm cho tập đoàn thì con sẽ xem lại quyết định này."

Thích Nguyên Thành lắc đầu nói: "Mấy đứa phân tích không sai, bộ phận công nghệ đúng là trọng tâm phát triển trong 5 năm tới, nhưng nguy hiểm từ việc dùng sai người này cũng sẽ không gây ra ảnh hưởng quá lớn cho tập đoàn. Trước mắt cứ làm theo ý kiến của con đi."

Thích Tự: "À phải rồi, ba, lần này về, con còn nghe được một chuyện khác nữa..."

Thích Nguyên Thành: "Chuyện gì?"

Thích Tự: "Nghe nói nhà họ Tư có ô dù gì đó, cho nên Tư Trạch mới âm thầm điều khiển được giá cổ phiếu của các công ti trên sàn. Ba biết chuyện này không?"

Thích Nguyên Thành sửng sốt: "Con nghe đâu ra?"

Thích Tự: "Hôm tham gia tiệc tùng với Tư Hàng."

Thích Nguyên Thành trầm ngâm nói: "Bác Tư quan hệ rộng, đăng vợ còn có người làm quan chức, ở trong nước thì kiểu móc nối quan-thương này vẫn phổ biến lắm... Nhưng tất nhiên bọn họ cũng có biện pháp tránh nguy rồi, con đừng để ý nhiều về mấy chuyện này."

Thích Tự nhú mày: "Nhà mình hợp tác với bên đó thì có nguy hiểm không?"

Thích Nguyên Thành lắc đầu nói: "Bao nhiêu năm nay cũng không xảy ra chuyện lớn gì. Con cứ biết giữ đúng chừng mực của mình là được, cần gì thì hỏi Tiểu Phó, để nó kiểm tra cho chắc."

Thấy ba tín nhiệm Phó Diên Thăng như thế, Thích Tự lại thấy bất an nổi lên trong lòng.

"Ba..." Hăn không nhin được mà hỏi, "Nói chứ, ba cũng chỉ mới gặp Thầy Phó mấy lần, sao đã yên tâm để anh ấy ở cạnh con vậy?"

Thích Nguyên Thành: "Đương nhiên ba sẽ không vô duyên vô cớ tin tưởng nó như thế. Trước khi hai đứa kí hợp đồng, ba cũng thăm dò kĩ càng rồi."

Thích Tự kinh ngạc nói: "Ba cho người điều tra anh ấy?"

Thích Nguyên Thành nhìn hăn nói: " Dĩ nhiên rồi, có nhớ hồi bé bị bắt cóc, con từng được một chú cứu ra không?"

Thích Tự sửng sờ: "Nhớ ạ, thì sao ba?"

Thích Nguyên Thành: "Người kia tên Phó Nhàn, Phó Diên Thăng chính là con trai chú ấy."

Thích Tự nghe vậy mà giật mình, Phó Diên Thăng từng nói chuỗi hạt ngọc ấy là vật tổ truyền, thì ra hồi đó chú kia cũng mang nó sao? Bảo sao ngay từ lần đầu tiên hẳn đã thấy quen thế!

Thích Nguyên Thành mỉm cười nói: "Qua sự việc năm xưa, ba vô cùng khâm phục nhân cách của chú Phó, cũng từng nghe chú ấy kể mình có một đứa con trai rất sáng dạ. Người của đơn vị điều tra cho ba xem lí lịch của Phó Diên Thăng rồi, xuất sắc mà hoàn toàn trong sạch, cho nên ba mới yên tâm để nó đến bên con thế chứ."

Thích Tự: "Thế ba có liên lạc với chú kia không?"

Thích Nguyên Thành lắc đầu: "Ba chỉ cho người đi điều tra trên giấy tờ thôi, chứ đột nhiên đến quấy rầy người nhà họ thì không hay. Con cũng nhận nó làm thầy rồi, sau này kiểu gì chẳng có cơ hội gặp mặt..."

Đang nói thì điện thoại của Thích Nguyên Thành đổ chuông, ông vừa nghe vừa nhìn đồng hồ: "Cũng không còn sớm đâu, chúng ta xuất phát đến nhà chú Mạnh thôi."

Trên đường đi, Thích Tự không tài nào ổn định lại được tâm trạng của mình, thì ra ba hẳn đã âm thầm tra xét nhiều như vậy... Nếu thế ông có biết về quan hệ giữa Phó Diên Thăng với Từ Nhất Chu và Tống Phổ Tâm hay không?

Tiếc là sau đó, Thích Nguyên Thành cứ nói chuyện điện thoại suốt, hẳn cũng không nghe ngóng được thêm tin tức gì về Phó Diên Thăng.

Đến nhà họ Mạnh, không khí Tết náo nhiệt mới ngắt đi dòng suy nghĩ của Thích Tự.

Năm nay thấy hẳn, Mạnh Văn Tĩnh không còn xông tới đòi cưới như năm ngoái, chỉ rụt rè trốn sau lưng dì Phương, người lớn có trêu thế nào cũng không ra.

Người lớn tưởng cô nhóc đã biết thẹn thùng, lại xúm vào chọc ghẹo một hồi.

"Tiểu Văn Tĩnh, năm nay không muốn cưới anh Thích TỰ nữa rồi à?"

"Không muốn." Mạnh Văn Tĩnh cất âm giọng non nớt từ chối.

"Sao lại không? Con nhìn anh Thích TỰ đẹp trai thế cơ mà!"

"Không muốn là không muốn!" Bé gái giận dữ ngẩng lên, "Thích TỰ nói anh ấy có người mình thích rồi! Nếu cưới con nữa thì người anh ấy thích sẽ nổi giận lôi đình!"

Cả bàn người nghe cô nhóc nói vậy mà ngây ngẩn, bắt đầu bàn tán xôn xao.

"Thích TỰ có người mình thích từ bao giờ thế?"

"Con gái nhà ai vậy?"

Ngay cả Thích Nguyên Thành cũng nhìn về phía hăn đầy tò mò: "Ngay cả ba nó còn chẳng biết gì đây."

Thích TỰ thấy tim thiếu điều nhảy lên tận cổ họng, không ngờ nhóc con này nhớ dai thế, bị mình lừa đại từ năm ngoái mà vẫn chưa quên!

Hăn vội nói: "Đúng là năm ngoái cháu có nói vậy với Văn Tĩnh, em nó còn nhỏ, mọi người đừng đùa kiểu này."

Bấy giờ mọi người mới hiểu, bèn cười phá lên: "Thì ra Thích TỰ nó ngại, viện cớ vậy thôi..."

Dì Phương cũng cười trách hăn: "Bảo sao con bé cứ nói dì lừa nó... Cái thằng bé này đúng là!"

Có người còn hùa vào đùa: "Thích Tự, giờ cháu thấy Văn Tĩnh còn bé thể thôi, đợi nó lớn rồi sẽ biết, càng non càng tốt!"

Cánh đàn ông lớn tuổi lại được thể cười ầm, Thích Tự vẫn lễ phép mỉm cười, nhưng trong lòng bất đắc dĩ không thôi.

Ăn xong Thích Tự cũng ngồi nói chuyện với người lớn một lát. Nửa năm qua hẳn đã bắt đầu đi làm nên chứng chạc lên hẳn, được khen còn hơn cả năm trước.

Thích Tự rốt cục không chịu nổi, đành tìm cớ lên sân thượng giải khuây một mình, sau đó rút điện thoại ra nhắn tin cho Phó Diên Thăng: "Đang làm gì thế?"

Không bao lâu sau Phó Diên Thăng đã gọi điện lại: "Đang xem TV... Cậu đón Tết ở đâu?"

Thích Tự: "Vẫn như năm ngoái."

Phó Diên Thăng cao giọng: "Nhà của "hôn thê"?"

Thích Tự chỉ cười, Phó Diên Thăng lại hăm hè từ đầu bên kia: "Nhớ phân rõ ranh giới với cô nhóc kia đấy!"

Thích Tự cố ý nói: "Không phân được thì phải làm sao?"

Phó Diên Thăng: "Không phân được? Không phân được thì về rồi chịu phạt!"

Thích Tự nhớ lại hôm ở thành phố P trước khi Phó Diên Thăng về nước, hai người cũng lăn giường nguyên đêm, đổi mấy lần tư thế, đến lúc đổi phương phải đi, hẳn vẫn run chân rùn eo không xuống nổi giường, rốt cục đành phất tay cho Vương Mạnh đưa người ra sân bay.

Nhìn trời đêm khiến lòng khẽ rung động, Thích Tự thấp giọng hỏi: "Nhớ tôi không?"

Phó Diên Thăng: "..."

*****

<Epilogue>

Thích Tự: "Nhớ tôi không?"

Phó Diên Thăng: "Nghe bà xã tâm tình thế này thì chịu thế nào được!
Đổi vé đổi vé! Mai bay về luôn! Fác!"

-

vtrans by xiandzg

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẦU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 107: Mật Thám Chính Phủ

Quá 0h, hai cha con mới ra về. Ở trên xe, Thích Nguyên Thành hỏi Thích Tự: "Nãy trong bữa ăn các bác cũng chỉ đùa thôi, mà trông con có vẻ không thoải mái lắm? Sao thế, không thích bọn họ nói vậy à?"

Thích Tự hơi sừng sốt, nhớ ra chuyện với Văn Tĩnh, nhất là lúc bác Tề nói gì mà "càng non càng tốt", quả thật đã khiến hấn khó chịu.

Hiện tại chỉ còn hấn với Thích Nguyên Thành, Thích Tự cũng không việc gì phải che giấu tâm trạng của mình nữa, trực tiếp thể hiện ra sự phản cảm với loại quan niệm kia.

Thích Nguyên Thành: "Thích Tự à, các bác ấy đều là người của thời đại trước, ra ra vào vào tình trường nó quen rồi, đùa kiểu thế không hiếm lạ gì đâu. Nhưng nói sao vẫn là bác cha chú của con, lại là bạn nhiều năm của ba, chẳng mấy khi gặp thì chịu khó nể nang một chút, không người ta lại tưởng con cao ngạo coi thường..."

Thích Tự: "Nhưng mà ba, căn bản là con không có ý gì với Mạnh Văn Tĩnh hết, bọn họ cứ nói thế rồi sau này cô bé tưởng thật thì sao?"

Thích Nguyên Thành khẽ thở dài: "Hồi xưa ba sang Mỹ tìm đường phát triển cho MeiWei, được bác Tề với chú Mạnh giúp đỡ nhiều lắm. Ba không có anh chị em, quen nhau bao lâu nay, ba đã không chỉ coi họ là bạn bè, mà là anh em thân thiết luôn rồi. Chú Mạnh với dì Phương đều là người tốt, tư tưởng tuy hơi lạc hậu nhưng con đừng để trong lòng. Hiện tại Văn Tĩnh còn nhỏ, con không có ý kia cũng bình thường thôi, nhưng chờ đến khi lớn lên, biết đâu con lại thay đổi suy nghĩ thì sao?"

Thích Tự lập tức nói: "Tuyệt đối không!"

Không ngờ ba hẳn chẳng những nói đùa, mà còn thật sự suy tính đến hôn sự này!

Ngữ điệu Thích Tự có phần gấp gáp: "Nếu mọi người mà cứ tấy não cho Văn Tĩnh như thế, sau này con mà không cưới con bé thì quá bằng kẻ phụ bạc à? Như vậy chính là cưỡng chế tình cảm đấy."

Thích Nguyên Thành hơi sững sốt, nhìn hẳn nói: "Ba mới nói có mấy câu, con không đồng ý thì thôi chứ phản kháng dữ dội như thế làm gì?"

Thích Tự: "..."

Hẳn cắn răng nghĩ—ba là ba con, biết rõ nếu nói thế con sẽ để tâm, sẽ cố gắng thực hiện hi vọng của ba còn gì, thế không phải cưỡng chế tình cảm chắc?

Đương nhiên, Thích Tự tuyệt đối sẽ không nói ra những lời đầy tính sát thương này. Hẳn nhìn ra ngoài cửa sổ, bên tai lại vang lên tiếng "Nhớ" trầm thấp đầy thâm ý của Phó Diên Thăng trong cuộc điện thoại hồi nãy, nhận ra đúng là mình có hơi mất bình tĩnh.

Nhưng trái tim đã thuộc về Phó Diên Thăng, dù biết các chú các bác chỉ đang đùa đi chẳng nữa, hẳn vẫn không thể nào mặc kệ cho được—có là ai cũng thấy sai.

Hẳn nhanh chóng ổn định lại tâm tình, một lần nữa nhìn sang phía ba, thử dò xét nói: "Ba, ba bảo ba quen bác Tề chú Mạnh bao nhiêu năm nay, trong khi hồi còn trẻ bọn họ toàn là cao thủ tình trường thì ba cũng đâu có bị ảnh hưởng gì? Không thì tại sao li hôn mẹ rồi mà ba vẫn cứ độc thân mãi thế?"

Nét mặt Thích Nguyên Thành dịu đi, không biết nghĩ đến điều gì mà ngữ khí cũng ôn hòa hẳn: "Không thể so với ba và mẹ con được, ba mẹ là kiểu... bạn tâm giao rồi."

Thích Tự: "Bạn tâm giao?"

"Là ràng buộc về tâm hồn đấy. Ba hiểu được mọi tính cách, suy nghĩ và mong muốn của mẹ con, ngược lại thì mẹ con cũng vậy. Nhiều năm nay không phải ba chưa từng gặp được người nào tốt, nhưng mà nơi này..." Chẳng hay ba hẳn đã say hay chưa mà bỗng trở nên cảm tính hiếm thấy, chỉ chỉ vào ngực mình, "Nơi này đã thuộc về mẹ con rồi. Gặp ai cũng không tìm lại được cảm giác như khi ở bên mẹ con ngày trước..."

Thích Tự: "..."

Thật ra, đã có lần hẳn nói chuyện với Khương Oánh về lí do khiến hai người họ li hôn.

Khương Oánh không coi hẳn là trẻ con giống như Thích Phong, bởi vậy đã thẳng thắn nói ra nguyên nhân vì sao cô và Thích Nguyên Thành đường ai nấy đi ngay khi hẳn còn nhỏ.

Năm đó ba muốn ra nước ngoài phát triển sự nghiệp với MeiWei, cũng hi vọng mẹ sẽ từ bỏ công việc MC để đi cùng, qua đó ở nhà chăm sóc hai đứa bọn hẳn.

Khương Oánh không đồng ý—dù biết khi ấy đối phương đầy đủ năng lực kinh tế để lo cho cả nhà không lo cơm ăn áo mặc, nhưng cô cũng có mục tiêu của riêng mình, hơn nữa chỉ có thể theo đuổi nó ở trong nước.

Mặt khác, ba cũng không chấp nhận từ bỏ sự nghiệp của mình vì mẹ. Lần bị đối thủ cạnh tranh ác ý kia lại càng khiến ông bất mãn, quyết tâm nhất định phải làm nên thành tựu.

Trẻ tuổi nóng tính, cả hai đều không chịu nhường nhau, kết quả chỉ có thể đi đến li hôn.

Nhưng giờ nghe Thích Nguyên Thành nói vậy, Thích Tự lại không khỏi mờ mịt: "Ba đã coi mẹ là người duy nhất trong lòng, thì tại sao còn muốn li hôn?"

Thích Nguyên Thành nghiêm mặt nói: "Còn không phải vì mẹ con đề nghị trước à. Mẹ con bảo ra nước ngoài chắc chắn là không thể về trong vòng nửa năm một năm, nếu li hôn rồi, nhờ ba có tìm được ai thích hợp hơn ở đó thì cũng không cần bận tâm về mẹ, cả hai cùng tự do... Ba thấy vậy cũng tốt, mỗi người một đứa bọn con, rất công bằng."

Thích Tự: "... Có khi mẹ giận nên mới nói linh tinh vậy thôi."

Thích Nguyên Thành lầm bầm: "Ai biết được mẹ con chỉ nói linh tinh? Ba lo mình trói buộc mẹ, nên mới phải buông tay để mẹ đi tìm hạnh phúc mới chứ gì nữa!?"

Thích Tự: "..."

Thích Tự: "Giờ thì ba biết mẹ không có ý đó rồi chứ?"

Thích Nguyên Thành sững sờ, lát sau mới hiểu ra: "Con biết rồi à?"

Thích Tự bật cười, thăm dò này giờ rốt cục cũng cạy được miệng ba hẳn...

Thích Nguyên Thành truy hỏi: "Mẹ đã nói gì với con?"

"Mẹ chẳng nói gì hết." Thích Tự nghĩ bụng hai người giấu cũng kỹ lắm, "Cho nên bây giờ hai người là thế nào? Dự định tái hợp sao?"

Thích Nguyên Thành hàm hồ nói: "Cứ để xem mẹ con đã, nhờ không đồng ý thì sao..."

Thích Tự trầm ngâm nói: "Ba cũng sắp 50 rồi đấy, đàn ông thì phải chủ động đi chứ."

Thích Nguyên Thành ghen hợm: "Thằng nhóc con còn chưa có ai đâu mà đòi dạy ngược ba?"

Thích Tự cười cười, lại lảng sang chuyện khác: "À đúng rồi, trước bữa cơm đang nói dở về Thầy Phó, ba anh ấy tốt như vậy mà sao nhà mình không giữ liên hệ vậy ba?"

Năm ngoái Thích Tự cũng hỏi thì mẹ hắn bảo do cả hai đều bận bịu nên cứ thế băng đi. Nhưng hắn cảm thấy dù gì cũng là ân nhân của mình, ba lại ca ngợi phẩm chất của đối phương như thế thì không nên để mất liên lạc mới phải.

Thích Nguyên Thành: "À, sau đó ba đưa con qua Mỹ mà, lúc đấy bận tối mắt, một năm sau mới nhớ ra để bảo thư kí đến tặng người ta quà Tết, mà hoá ra nhà họ chuyển nhà, chú ấy cũng nghỉ việc trong trường rồi nên không có liên lạc nữa."

Thích Tự rũ mắt nghĩ nghĩ, lại hỏi: "Thế ba có điều tra được nhà Thầy Phó chuyển đi đâu không?"

Thích Nguyên Thành: "Quận Yên Ninh ở Hải Thành, khu đấy được phết, nghe bảo ở đó toàn nhà công vụ cho người của chính phủ với học viện khoa học giáo dục thôi."

Thích Tự: "... Nhà công vụ?"

Thích Nguyên Thành: "Ba tìm hiểu hết bối cảnh nhà họ rồi—sau khi nghỉ việc tại trường cũ thì ba của Tiểu Phó chuyển đến khoa Toán đại học D, mẹ thằng bé cũng là người đại học D, cả hai dạy ở đó nên chắc về sau thăng chức rồi được phân cho căn nhà kia. À, Phó Diên Thăng còn một đứa

em trai nữa, tên là Phó Diên Duyệt, mà trong hộ khẩu thấy ghi là "nhận nuôi".

Thích Tự: "..."

Nhận nuôi? Chẳng phải Phó Diên Thăng còn bảo ba mẹ lén sinh thêm sau lưng mình à? Hay Phó Diên Thăng cũng không biết em trai mình là được nhận nuôi?

"Ba xem cả về quá trình học tập và làm việc của Tiểu Phó rồi, không khác những gì nó kể trong lần đầu gặp mặt." Thích Nguyên Thành vừa nói, ánh mắt cũng tỏ rõ vẻ tán dương, "Ở trong gia đình như vậy, bảo sao cách nghĩ của nó lại xuất chúng thế."

Thích Tự lại hỏi: "Thế ba có biết chuyện Thầy Phó từng làm thêm ở một công ti điều tra tên Trác Thạch không?"

Thích Nguyên Thành gật đầu: "Biết, tự Tiểu Phó kể với ba, công ti kia là do một đàn anh trong trường đại học của nó mở ra, thỉnh thoảng có nhận mấy vụ điều tra tư nhân về các doanh nghiệp làm giả sổ sách trên thị trường, dạng như công ti của Tiểu Cố ấy. Cho nên ba mới bảo con, gặp vấn đề gì trong công việc thường ngày thì cứ hỏi nó, thằng bé nhiều kinh nghiệm trong lĩnh vực này nên sẽ giúp con tránh được phần nào rủi ro."

Thích Tự: "Ồ..."

Nhìn thái độ của ba, hẳn cũng không dám nói ra những gì mình phát hiện được lúc về nước. Không phải hẳn nhạy cảm, mà sự thật là quá trình Phó Diên Thăng tiếp cận hẳn quá khả nghi...

Hôm sau, Thích Tự quay lại chung cư ở thành phố P. Phó Diên Thăng vẫn chưa về, mình hẳn ngồi đọc tài liệu mà đối phương chuẩn bị cho trong thư phòng.

Đến lúc muốn ghi chú, Thích Tự mới phát hiện bút máy hết mực. Hắn mở ngăn kéo ra tìm mực, tình cờ trông thấy cuốn sổ da bò mà Phó Diên Thăng thường dùng để soạn giáo án cho mình, thử lật vài trang lại thấy một phần rất kì quái.

Trên đó là danh sách và giá cả của tất cả những món đồ mà Thích Tự mua cho đối phương từ khi sang đây, nét chữ khá ngoáy—

4 vạt màu trơn hãng J: 5,200

1 đôi giày da hãng XXXX của Ý: 18,000

1 đôi khuy măng sét bằng đá quý hãng B: 11,200

1 thắt lưng da sần màu nâu đậm hãng G: 4,600

...

Thích Tự: "..."

Phó Diên Thăng ghi lại những thứ này làm gì? Chẳng lẽ sau này còn định trả hắn?

Mà rõ ràng hắn không hề nói cho Phó Diên Thăng giá cả của những món đồ này, đối phương lại còn lên mạng tự tra nữa sao?

Thích Tự tiện tay mở máy tính, định xem thử lịch sử lên mạng của Phó Diên Thăng mà không ngờ chỉ thấy một màu trắng xoá, sạch sẽ đến kì quái!

Hắn biết bình thường Phó Diên Thăng vẫn dùng máy tính này, ngoài tìm tài liệu cho hắn thì còn lên theo dõi thị trường chứng khoán hay xử lí email từ bộ phận công nghệ trong nước này kia... Những thứ này thì có gì mà phải giấu hắn? Nếu đảng hoàng thì ai lại đi xoá lịch sử?

Thích Tự nhớ tới những lời ba nói với mình hôm qua, lại liên hệ với cuộc đối thoại nghe được ở nhà vườn đêm đó, nhịp tim bắt đầu đập điên loạn.

Nhà công vụ của chính phủ...

Lão Nhâm... Công tác... Phía trên...

Chẳng lẽ Phó Diên Thăng là mật thám của chính phủ!?

*****

<Epilogue>

Thích Nguyên Thành: "Văn Tĩnh có gì không tốt đâu..."

Thích Tự: "Ba với mẹ thế nào rồi?"

Thích Nguyên Thành: "Ha ha ha, cây già lại nở hoa rồi~"

Thích Tự: "Ba còn nghe ngóng được gì về Thầy Phó nữa?"

Thích Nguyên Thành: Blablabla...

Nói hồi mới nhận ra, khoan đã, kĩ năng nói chuyện của thằng nhóc này lợi hại như thế từ bao giờ vậy? Để mình thao thao bất tuyệt mà chính nó thì chả hé nửa lời!

-

vtrans by xiandzg

T/N: Đây thì ctrl shift N =)))) thầy sắp ngã ngựa mà em nôn quá, chỉ mong sớm thằng thăn với nhau thôi chứ đi trên dây quai tim em sắp không thối được rồiiiii

[Update 22/8 16:35

Qua Hi ngã cầu thang nên mấy nay chưa có chương mới đâu, nhưng bả mới lên chat với fan thì mình hóng hót được một ít tin mới về PHQĐ như sau:

- Truyện đi được tầm 2/3 quãng đường rồi, cuối tháng 10 là wrap up (điều kiện tiên quyết là Hi không subconsciously bôi dài ra, chính bả cũng nhận là dạo này bận việc ngoài đời với kẹt văn nên q3 này có vài chi tiết thừa thãi quá)

- Chắc chắn không ngược Phu Thê! Thầy ngã ngựa xong tất nhiên sẽ có màn ăn năn hối lỗi, nhưng vẫn ngọt =)))) (cả hai đều sẽ có đấu tranh nội tâm, nhưng rồi cũng tìm được chung điểm sớm thôi). Một khi hai bạn giải quyết thẳng thắn xong thì truyện sẽ tập trung nhiều hơn về kịch bản chính (thương chiến).

- Nội dung chính còn khoảng 100k chữ nữa, Lâm Hoán và nhà họ Chương đều nằm trong tuyến quan trọng.

- Khả năng là chuyện của Tư Tổng sẽ được khai thác thêm (phiên ngoại). Lá Ngô thì không.

- 🍁 chuẩn bị có đệ đệ Thích Hi =)) tác giả đang dồi dào tình thương của mẹ nên em bé có khi lên thẳng tuyến đầu ấy chứ =)))

Tạm thời là như vậy~]

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẤU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 108: Phần Mềm Giám Sát

Thích Tự không hiểu quá rõ về viên chức chính phủ trong nước, chỉ là tác phong chính trực nhất quán của Phó Diên Thăng và một vài sự việc gần đây khiến hắn lơ mờ sinh nghi như vậy.

Có điều phỏng đoán này vừa xuất hiện, thì mọi chi tiết khiến Thích Tự băn khoăn trước đó cũng như được xâu chuỗi vào nhau!

Giả sử như Tổng Phổ Tâm, Từ Nhất Chu và Phó Diên Thăng đều là người của chính phủ phái xuống, thì mục đích của bọn họ là gì? Điều tra tập đoàn Tư Nguyên?

Không... Căn cứ vào thời gian thì người thâm nhập sớm nhất phải là Tổng Phổ Tâm mới đúng!

Nhớ lại lúc nói về tình huống liên quan đến nhà họ Tư với ba hôm qua mà Thích Tự lạnh sống lưng—chẳng lẽ mục tiêu của bọn họ là Tư Thị?

Nhưng bất kể mục tiêu có phải Tư Thị hay không, Phó Diên Thăng đã đến cạnh hắn thì khác nào nói rằng tập đoàn Tư Nguyên cũng nằm trong phạm vi điều tra của bọn họ?

Tức là nếu như có bất kì hành vi sai phạm hay coi thường pháp luật nào trong lúc điều hành thương nghiệp, cả hắn và ba đều sẽ bị Phó Diên Thăng đưa ra trước vành móng ngựa?

...

Thích Tự quả quyết lắc đầu, tự nhủ rằng "Không thể nào".

Từ khi quen nhau đến nay, dường như lúc nào Phó Diên Thăng cũng dẫn dắt hẳn làm những chuyện "đúng đắn"—bắt đầu với việc bảo hẳn khuyên ba đi điều tra về vấn đề tài chính của MeiWei, nhắc hẳn đừng tham gia vào vụ đầu tư cổ phiếu của Tư Hàng, sau lại chỉ cho hẳn cách đưa sự kiện hàng giả ở MeiWei ra ánh sáng...

Nếu chỉ là một gián điệp vô tình, Phó Diên Thăng hoàn toàn không cần dạy dỗ hay nhắc nhở Thích Tự làm gì.

Bởi thay vì điều tra, rõ ràng đối phương đang giúp hai cha con hẳn mới đúng...

Thích Tự siết lấy con chuột trong tay, thử lên mạng tìm về "điều tra kinh tế" và "điều tra tài chính", nhưng cũng chẳng ra được mấy thông tin công khai với đại chúng.

Tra xét một hồi, Thích Tự không khỏi bàng hoàng tự vấn liệu đây có khi nào chỉ do hẳn tự tưởng tượng ra, do hẳn quá để tâm đến Phó Diên Thăng nên mới gán cho đối phương một hình ảnh như thế...

Thích Tự úp tay lên mặt, hít vào một hơi thật dài, tâm trạng hỗn loạn không thôi.

Nhưng chẳng bao lâu sau, hẳn đã hạ tay xuống, vẻ tỉnh táo trong mắt cũng đồng thời quay trở lại.

—Hẳn không thể tiếp tục xử trí theo cảm tính, cái hẳn cần nhất bây giờ chính là bằng chứng.

Hai tiếng sau, Thích Tự có mặt tại quán cafe gần trường, một bóng người quen thuộc đã ngồi sẵn ở vị trí trong góc, dường như đang lúi húi xem gì đó.

Thích Tự đi thẳng tới chỗ đối phương: "Năm mới vui vẻ."

Chương Thừa Tuyên nghe vậy mới ngẩng đầu dứt mắt khỏi tài liệu: "Năm mới vui vẻ. Uống gì không?"

"Americano." Thích Tự thoáng nhìn qua thứ Chương Thừa Tuyên đang đọc, nhận ra ấy chính là tài liệu về một môn chuyên ngành kì này mà Phó Diên Thăng đã giảng cho hẳn trước khi về nước ăn Tết.

Chương Thừa Tuyên cất tài liệu đi, hỏi: "Gần đây vẫn ổn chứ?"

"Cũng bình thường, cậu thì sao?" Thích Tự hỏi, "Người nhà có đối tốt với cậu hơn chút nào không?"

Chương Thừa Tuyên cười khở: "Vẫn thế thôi, ít liên lạc lắm. Anh ba còn hỏi về tình hình của cậu, tôi bảo dạo này cậu bận chuyện công ti trong nhà nên không đến trường, anh ấy cũng hết chuyện để hỏi."

Thích Tự nhú mày: "Sao anh ba cậu quan tâm đến động tĩnh của tôi thế?"

Chương Thừa Tuyên: "Vụ MeiWei đã kết án đâu, anh ta lo là phải."

Đúng là lúc trước Thích Tự không nhận lấy chiếc USB từ Chương Thừa Tuyên, nhưng hẳn vẫn nói lại cho ba về khả năng tồn tại chứng cứ ở đâu đó. Phiên tòa xét xử Khâu Như Tùng chưa diễn ra cũng vì còn đang điều tra về sự nhúng tay của nhà họ Chương trong vụ này. Có điều xét đến tính cơ mật và sự an toàn của Thích Tự, Thích Nguyên Thành cũng không tiết lộ quá nhiều nội tình cho hẳn.

Thích Tự bình tĩnh nói sang chuyện khác: "Hôm nay hẹn cậu ra đây là vì muốn nhờ cậu giúp một việc."

Chương Thừa Tuyên: "Việc gì vậy? Cậu cứ nói đi."

Thích Tự: "Nghe nói cậu nhờ được mấy sinh viên bên khoa Máy Tính lo giúp mảng lập trình cho dự án khởi nghiệp của chúng ta rồi à, tình hình thế nào?"

Chương Thừa Tuyên: "Ừ, xong phần khung cho front-end rồi, ổn áp ra phết!"

Thích Tự: "Kỹ thuật máy tính của mấy người nọ được không?"

Chương Thừa Tuyên: "Chắc chắn là được hơn chúng ta, sao vậy, cậu có ý định gì khác à?"

Thích Tự cười cười: "À không, máy tính của tôi bị hỏng nên muốn nhờ người nào am hiểu một chút đến xem giúp, ai rảnh cũng được, tôi có thể gửi tiền."

Chương Thừa Tuyên khó hiểu: "Máy tính của cậu hãng gì? Gửi đi bảo hành chính hãng không được à?"

Thích Tự: "Tốc độ dịch vụ after-sales cho quốc tế thì cậu biết rồi đấy, trong máy còn lưu luận văn đang viết dở nên tôi mới phải tìm người sửa gấp."

Chương Thừa Tuyên hiểu ra vấn đề, lập tức cầm điện thoại lên gọi cho người phụ trách khâu kỹ thuật của dự án khởi nghiệp. Hai người nói chuyện thêm một lát thì có người tới.

Đối phương là một học sinh quốc tế tóc nâu, tên Davis, dáng người nhỏ con, đang học năm ba ngành Phần Mềm cùng trường bọn họ, biết được nhu cầu của Thích Tự xong thì nhiệt tình đồng ý qua xem giúp luôn.

Chờ lên xe rồi, Thích Tự mới nói cho người kia mục đích thật sự của mình.

Davis hỏi: "Tức là cậu muốn tôi làm giúp một phần mềm giám sát?"

Thích Tự: "Phải, để giám sát lịch sử hoạt động và dùng web của máy tính, cậu làm được không?"

Davis khó hiểu: "Chỉ để ghi lại lịch sử hoạt động và dùng web thôi á? Máy plug-in đơn giản này thì câu lạc bộ IT có hết mà, để tôi lấy cho cậu dùng luôn."

Thích Tự: "Câu lạc bộ IT là gì vậy?"

Davis: "Một diễn đàn mà học sinh ngành tôi hay vào xem, siêu nhiều cao thủ kĩ thuật, ai cũng tự thiết kế một vài plug-in nho nhỏ rồi đăng lên. Thứ cậu cần thì tương đối đơn giản.:"

Thích Tự: "Vậy sao..."

Xem ra là tìm đúng người rồi.

Đến chung cư của Thích Tự, Davis vừa lên đã huýt sáo một hơi, kinh hãi hỏi: "Một mình cậu ở căn nhà lớn thế này à? Đỉnh vậy!"

"Không phải, tôi ở chung với bạn." Thích Tự thuận miệng đáp, dẫn Davis đến thư phòng rồi chỉ vào máy tính trên bàn, "Là cái này."

Davis vừa ngồi xuống lập tức sáng mắt: "Wow, iMac với cấu hình cao cấp nhất luôn... Hehh, cậu chờ chút, để tôi tải luôn cho, 10" là xong thôi!"

Thích Tự ừ một tiếng, hai tay đút túi đứng bên cạnh. Có điều 10" trôi qua, Davis không những chưa giải quyết xong mà còn tỏ ra khó xử.

"Sao vậy? Có vấn đề gì à?" Thích Tự khoanh tay trước ngực.

"Kì quá, sao không chạy được nhỉ?" Davis vò đầu bứt tai, "Để tôi xem chi tiết thế nào... Hơ, plug-in này không những giám sát được hoạt động

của máy tính mà còn ghi lại cả dữ liệu nhập vào luôn... Ô, sao vẫn không được, máy tính này của cậu dính virus đấy à?"

Thích Tự: "..."

Davis nhú mày nói: "Máy này cậu dùng hả? Sao phải cài phần mềm giám sát làm gì?"

Thích Tự: "Không phải tôi dùng."

Davis sừng sốt, lập tức rút lại bàn tay đặt trên bàn phím: "Không phải máy cậu?" Nói xong lại liếc liếc ra bên ngoài thư phòng, ngờ vực hỏi, "Cậu bảo tôi giám sát cái máy này... có vấn đề gì không đấy?"

Thích Tự hăng giọng giải thích: "Máy tính này tôi mua, nhưng chủ yếu là bạn tôi dùng."

Davis vẫn nhìn hăn đầy kì quái, có vẻ vẫn đang chờ một lời giải thích hợp lí hơn.

"Thôi được rồi." Thích Tự ho nhẹ một tiếng, đành nói láo, "Thực ra tôi nghi người ở chung với mình đang ngoại tình, bởi vì nay bật máy lên thì thấy lịch sử dùng web đã bị xóa trắng trơn."

Davis: "..."

Biểu cảm của Davis biến hóa đầy sinh động, khóe miệng giật giật hỏi: "Vậy cậu có muốn tôi kiểm tra qua tình trạng của máy không?"

Thích Tự: "Kiểm tra được không?"

Davis: "Được, nhưng mà sẽ mất thời gian một chút..."

Thích Tự: "Không sao."

Davis dè dặt hỏi: "Người ở chung với cậu... có sắp về không thế?"

Thích Tự: "Không, người đó về Trung rồi."

Davis thở phào một, bấy giờ mới dám đặt tay lên bàn phím lần nữa, mặt mũi nghiêm túc vào việc.

Thích Tự đứng phía sau, chỉ thấy đối phương tải về máy một đồng plugin, vừa cho chạy vừa nhập lệnh, trong lúc làm còn gọi điện cho người khác, hình như là bạn học cùng ngành, để hỏi mấy vấn đề.

Hơn nửa tiếng sau, màn hình vi tính đột nhiên nhảy ra một khung đỏ, lúc này hẳn mới quay lại nói với Thích Tự: "Máy tính này đã được cài phần mềm chống giám sát."

Thích Tự: "..."

Davis tìm ra phần mềm chống giám sát trong máy: "Nó đây, nguyên nhân vì sao những plug-in vừa rồi không chạy được... Cậu muốn gỡ nó đi không? Tôi có thể dùng vài biện pháp "bạo lực" giúp cậu."

Thích Tự hỏi: "Nếu gỡ đi thì người ở chung có phát hiện ra tôi đã động tay vào không?"

Davis: "Errr, khả năng là có..."

Thích Tự nheo mắt hỏi: "Cậu có cách nào giúp tôi giám sát được máy tính của đối phương mà vẫn giữ lại phần mềm kia không?"

Bị ánh mắt lạnh như băng của Thích Tự dọa cho túa mồ hôi, Davis đưa tay gạt trán một cái rồi nói: "Mình tôi thì e là không giải quyết được, đầu tiên phải phá giải phần mềm này, hiểu rõ công năng rồi mới thiết kế một chương trình nguy trang là nó vẫn đang vận hành..."

Davis lăm bằm một loạt suy nghĩ, Thích Tự nghe xong chỉ hỏi: "Tức là làm được hay không?"

Davis ngập ngừng nói: "Có thể thử, nhưng không thể xong luôn trong hôm nay được, ít nhất phải mất một tuần."

"Được." Thích Tự rút điện thoại ra, "Tôi sẽ chuyển trước cho cậu khoản đặt cọc. Để an toàn thì chúng ta phải kí một thỏa thuận giữ bí mật và miễn trách nhiệm đi."

Davis: "..."

Tiền Davis về rồi, Thích Tự lại gọi điện thoại cho Thích Nguyên Thành: "Ba, ba có đang bận không?"

"Hmm? Con đi học chưa? Có chuyện gì à?" Thích Nguyên Thành nói.

"Con muốn hỏi lại ba một chút, về chuyện Tư Trạch âm thầm điều khiển thị trường chứng khoán... Hai nhà hợp tác nhiều như thế, lỡ anh ta mà xảy ra chuyện thì nhà mình sẽ không liên lụy thật chứ?"

"Nếu không động tay với cổ phiếu của Tư Nguyên hay công ti dưới trướng tập đoàn thì con không cần quan tâm..." Thích Nguyên Thành ngừng lại một chút, cũng bắt đầu để ý, nói, "Hôm trước về con cũng hỏi về chuyện này, rốt cục là làm sao? Đợt vừa rồi con phát hiện ra tình huống gì à?"

"Lần về chung với Thầy Phó đợt Giáng Sinh, bọn con đã có kế hoạch đàm phán thu mua một công ti công nghệ tên Liên Tú cùng Diệp tổng. Lúc ấy Diệp Khâm Như có nói với con, anh ta nghi la Tư Trạch đang lén thao túng giá cổ phiếu của công ti kia từ phía sau... Mà mấy hôm nay, con để ý thấy giá cổ phiếu của Liên Tú đang trên đà giảm thật..."

Thích Nguyên Thành: "Con lo rằng bên phía Tư Trạch đang cố tình hạ giá thu mua một cách ác ý?"

Thích Tự: "Đúng vậy... Không phủ nhận là giá càng thấp sẽ càng có lợi cho Tư Nguyên, nhưng dù xét về mặt đạo đức hay pháp luật đi chăng nữa, con cũng không thể nào đồng tình nếu như anh ta làm như thế thật."

Thích Nguyên Thành trầm mặc hồi lâu, nói: "Ba hiểu ý con rồi, chuyện thu mua công ti kia mấy đứa cứ từ từ đi, ba cho người tìm hiểu tình huống cái đã."

*****

<Epilogue>

Thích Tự: "Tôi nghi người ở chung với mình ngoại tình."

Phó Diên Thăng: "???"

Thích Tự: "Bốn thiếu gia còn tự cảm sùng lên đầu mình rồi, món nợ này chúng ta cứ chậm rãi mà tính." (nhếch miệng cười)

Phó Diên Thăng: "Tôi đã hi sinh quá nhiều vì tổ chức!"

-

vtrans by xiandzg

T/N: Quê quá đi mất vừa lên cái update ở chương trước xong thì Hi tung chương, muốn thương idol mà idol siêng quá biết làm sao =))) Xương cốt không sao nên bả vẫn update bình thường, lát hình như còn một chương nữa cơ mà mai mình trả sau nhé giờ đi ngủ cái đã ; A ;;;

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẦU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 109: Toàn Là Nói Nhảm

Cúp điện thoại với ba xong, Thích Tự lại ngồi trong phòng khách trầm tư hồi lâu.

Phần mềm chống giám sát—đây rõ ràng là dấu hiệu cho thấy Phó Diên Thăng có điều giấu diếm. Tuy còn chưa tìm được bằng chứng xác thực, hẳn cũng không thể nào ngăn mình nghĩ theo suy đoán của mình lúc ban ngày.

Đêm đã khuya, hẳn lại đi khui rượu, vừa uống vừa nhớ lại đủ loại chi tiết từ khi quen Phó Diên Thăng đến giờ.

Hắn phát hiện ra ngoại trừ lần đầu tiên ở bar là do mình chủ động quyến rũ đối phương, dường như từng bước về sau đều nằm trong sự kiểm soát của Phó Diên Thăng. Ngay cả yêu cầu làm gia sư, nhìn thì như Thích Tự chủ động nhưng thực chất cũng là một cơ hội quá thuận lợi dành cho đối phương—nếu như mục đích Phó Diên Thăng là ẩn mình bên cạnh hắn.

Trước kia hẳn đã thấy rất kì quái, không hiểu sao một người xuất sắc như Phó Diên Thăng lại chỉ làm trưởng bộ phận đầu tư ở một công ti chứng khoán, nhưng xem ra đó cũng chỉ là một thân phận để lấy danh nghĩa của đối phương?

Cũng có nghĩa, người kia vẫn luôn lừa Thích Tự tưởng rằng chỉ vì hắn mà đối phương từ bỏ công việc cũ...

Vậy mà hắn còn mừng tấp tễnh, cảm thấy mình rõ hời; hẳn tưởng bản thân che giấu tốt lắm, kết quả mới lên giường với người ta mấy lần đã trầm mê.

...

Thích Tự uống một hơi cạn sạch rượu đỏ, lại rót thêm nửa li, siết chặt trong tay.

Biết rõ là những phát hiện cho đến giờ đang ngày càng gần với "chân tướng" hẳn suy đoán, một "chân tướng" rất giống điều mà Phó Diên Thăng sẽ làm ra, trong lòng Thích Tự vẫn dâng lên một cảm giác thất bại, bất lực vì không tài nào nắm bắt được đối phương...

Mặc dù Phó Diên Thăng đang dạy hẳn, đang giúp hẳn, cũng chưa làm chuyện gì tổn thương đến hẳn, nhưng về sau thì sao? Có ai lường trước được "lỡ như"?

Còn cái gì mà chỉ ở lại cạnh hẳn nhiều nhất hai năm, trông chờ vào biểu hiện của hẳn... chưa biết chừng hai năm này chính là thời hạn làm nhiệm vụ cũng nên?

Cứ như vậy trong một tích tắc, Thích Tự thậm chí còn hoài nghi có khi Phó Diên Thăng chỉ đang lợi dụng tình cảm của mình.

Chẳng phải quan hệ của Tống Phổ Tâm và Tư Trạch cũng như vậy hay sao?

...

Không, không thể nào, Thích Tự lắc đầu, tự nhủ mình không được nghĩ thế.

Bọn họ nhất định không giống vậy, rõ ràng Phó Diên Thăng cũng rất vui vẻ khi làm chuyện đó với hẳn.

Cái lắc đầu khiến Thích Tự thành ra hơi choáng. Hẳn cố nhịn lại xúc động muốn phang li xuống bàn trà, ngả người ra phía sau.

Hắn nghĩ tới chuỗi hạt trên cổ tay Phó Diên Thăng, nghĩ tới chú ân nhân từng cứu mình, nghĩ tới duyên phận thần kì giữa bọn họ.

Hắn liên tục thuyết phục bản thân, Phó Diên Thăng không như vậy.

...

Thế nhưng đến tận bây giờ, Phó Diên Thăng cũng chưa từng nói thích, chưa từng nói yêu với hắn lần nào.

Cùng với cảm giác mất mát trong lòng, Thích Tự tiếp đi lúc nào không hay. Trong mơ hồ, hắn thấy mình như đang ở trong căn nhà máy bỏ hoang, xung quanh là những cỗ máy bờ bụi, không thấy điểm cuối...

"Cứu... mạng..."

Hắn vừa lạnh vừa đói, toàn thân cứng ngắc không tài nào động đậy.

Hắn lớn tiếng kêu cứu, nhưng lại không thể phát ra bất kì âm thanh nào trong nỗi hoảng loạn!

Không biết bao lâu sau, một bóng người lơ mờ vọt vào, kéo hắn dậy... Hắn như người đuối nước, chỉ biết nắm chặt lấy tay đối phương!

Là chú ân nhân mang vòng hạt, hắn ngẩng đầu với đầy hi vọng, muốn được thấy cho rõ khuôn mặt đối phương, nhưng nhìn lên, người mà hắn trông thấy lại là...

"Phó... Diên Thăng?" Hắn cất lên âm giọng khàn khàn.

"Là tôi."

"Tại sao lại là anh?" Thích Tự cũng chẳng biết mình đang chờ mong điều gì, thế nhưng hiện tại hắn không muốn nhìn thấy người kia.

"Tại sao không thể là tôi?" Đối phương hỏi lại.

Thích Tự nắm lấy bả vai Phó Diên Thăng, muốn lắc đối phương như con thỏ Tuzki, nhưng lại không tài nào lắc nổi... Mẹ! Sao cơ thể người này cứng vậy? Cỗ cứ thẳng đờ, không giống Tuzki gì cả...

Người kia kéo hẳn vào vòng ôm, cần trọng hôn lên khóe môi hẳn, còn dịu dàng thì thầm: "Sao uống nhiều rượu thế này?"

Hơi người quen thuộc khiến Thích Tự không thể nào kháng cự, hẳn chậm chạp chớp mắt, mất nửa phút để nhận ra hình như trước mắt mình là người thật.

Thích Tự trừng mắt, đôi tay dịch từ bả vai lên mặt đối phương, ve vuốt, rồi cấu mạnh một cái.

Phó Diên Thăng: "..."

Thích Tự: "... " Là thật!

Phó Diên Thăng bắt ngay lấy cổ tay đối phương, đè cả người Thích Tự xuống sofa, nhú mày nhìn qua mặt bàn rồi trừng hẳn: "Có chuyện gì, sao lại say đến mức này?"

Thích Tự nhìn nét mặt lo lắng mà thâm tình của Phó Diên Thăng, cảm nhận được vẻ phong trần mệt mỏi trên người đối phương, chút chệnh choáng vừa rồi cũng bay sạch trong giây lát.

Hắn như bị bỏ bùa, bị mê hoặc, ngay lúc này chỉ muốn cảm nhận được thân nhiệt của đối phương.

Thích Tự đưa tay ôm lấy cổ người kia, thầm thì ra hai chữ.

Hơi thở Phó Diên Thăng khựng lại, bị một câu của Thích Tự kích thích cho cứng họng, vừa bận bịu cởi áo khoác trên người, vừa hung hăng đờ

người hôn xuống.

Hai người xong một lần trên sofa, còn chưa hết hứng, Phó Diên Thăng lại ôm hẳn tiến vào phòng ngủ, lúc chân chạm đất còn bất cẩn đá đổ hai vỏ chai rượu.

Đặt Thích Tự xuống giường phòng ngủ rồi, Phó Diên Thăng trầm giọng hỏi một câu: "Đừng nói là vì nhớ tôi mà uống rượu nhé?"

Thích Tự quay đầu sang bên tay Phó Diên Thăng đang chống cạnh mình, bắt gặp chuỗi hạt kia lại ngăn người nhìn vài giây, không nhin được mà nắm lấy cổ tay đối phương, bao trọn chuỗi hạt kia, hốt hển nói: "Nếu tôi nói phải thì sao?"

Phó Diên Thăng hơi khựng lại, sau đó động tác lại càng thêm điên cuồng.

Đến tận khi Thích Tự nhắm mắt chìm hẳn vào giấc ngủ, Phó Diên Thăng vẫn ôm lấy hẳn, kề sát thân mật.

Sáng hôm sau, Thích Tự tỉnh lại vì ngửi thấy mùi đồ ăn thơm lừng.

Hắn xoa eo ngồi dậy, nhìn qua giường chiếu xộc xệch mới nhớ ra chuyện nửa đêm hôm qua.

Ra đến ngoài, hắn phát hiện phòng khách đã được dọn dẹp sạch sẽ, Phó Diên Thăng mặc một chiếc áo len đen, đang quay lưng về phía hắn nấu ăn.

Thích Tự tiến lại gần, khoanh tay đứng dựa vào tường, khàn giọng hỏi: "Sao lại sang sớm?"

Phó Diên Thăng hơi ngạc nhiên quay ra, trông thấy Thích Tự chỉ tùy tiện tròng lên người một chiếc áo sơ mi, để lộ chân trần trắng ngà phía dưới mà thiếu điều phụt máu mũi!

"Cậu chả hỏi tôi nhớ cậu hay không còn gì?" Phó Diên Thăng miễn cưỡng quay đầu về, vừa cầm đũa lật trứng tráng trên bếp, vừa nói: "Cho nên tôi mới quyết đổi sang chuyến xuất phát từ sáng sớm ngày mùng 2, vội vàng qua để tặng cậu một niềm vui bất ngờ, mà ai ngờ vừa vào nhà đã gặp một con ma men..."

Thích Tự: "Chênh nhau có một ngày thôi mà, cần gì phải đổi?"

Phó Diên Thăng không đáp mà nói hăn: "Nhanh đi mặc quần vào, đừng có để bị lạnh, xong thì ra ăn chút gì đi."

Thích Tự hừ mũi cười một tiếng, xoay người lại.

Trong bữa cơm, Phó Diên Thăng nhìn nhìn Thích Tự, lại nhớ tới cảnh tượng tối qua khi vừa vào nhà, đành hỏi: "Sao tối qua uống nhiều thế? Tâm trạng không tốt à?"

Thích Tự nhướng mi: "Đã nói là nhớ anh rồi mà."

"Nghĩ cậu nói gì tôi cũng tin đấy à? Cậu mà là người như thế chắc?" Phó Diên Thăng nhìn hăn, không khỏi nói: "Có phải Tết về ba cậu đã nói gì không?"

Thích Tự: "Ông ấy có thể nói gì chứ?"

Phó Diên Thăng: "Giục cậu kết hôn chẳng hạn?"

Thích Tự: "..."

... Sao đó giờ hăn không nhận ra Phó Diên Thăng sở hữu trí tưởng tượng phong phú thế nhỉ?

Thích Tự đâm lao rồi đành phải theo lao hỏi lại: "Nếu ba muốn tôi kết hôn thật thì anh thấy sao?"

Phó Diên Thăng gặp đồ ăn cho hẳn: "Cậu có thể chọn không kết hôn, dù sao đây cũng là cuộc sống của chính cậu."

Thích Tự lại nhớ đến điều Phó Diên Thăng giấu mình mà cười lạnh trong lòng: "Tại sao tôi không thể kết hôn? Chẳng lẽ anh còn định ở bên tôi cả đời?"

Phó Diên Thăng: "..."

Thích Tự thấy đối phương im lặng thì càng không dễ chịu gì, đang thầm chỉ trích, hẳn lại nghe Phó Diên Thăng hỏi ngược một câu: "Không được à?"

Trái tim hẳn nảy mạnh một nhịp: "Tôi nói được thì anh có làm thật không? Ai là người từng nói chỉ muốn khảo nghiệm tôi trong hai năm?"

Phó Diên Thăng nhìn về phía hẳn, nói đầy ẩn ý: "Chỉ cần hai người tâm đầu ý hợp, có ở đâu thì cũng là cạnh nhau."

Thích Tự ghen hòng, nghe vậy mà không khỏi nghĩ tới ba mẹ mình, tới việc hai người vẫn tách rời đến cả chục năm trời mặc dù trong lòng chưa bao giờ mất nhau...

Cái gì mà tâm đầu ý hợp thì luôn ở cạnh nhau chứ, toàn là nói nhảm!

Phó Diên Thăng chắc chắn không biết, mẹ hẳn đã cô đơn và đau khổ đến nhường nào trong suốt mười năm ba hẳn bỏ đi ấy... Nếu yêu nhau, vì cái gì còn muốn xa nhau?

Nhưng Thích Tự cũng không muốn tiếp tục bàn luận về chủ đề này cùng Phó Diên Thăng, nói chuyện tình yêu với cái người còn giấu diếm mình nhiều như thế đúng là xa vời!

Thích Tự nhanh chóng ăn nốt mấy miếng cơm rồi nói: "Tôi đọc hết sách về <Mô hình hóa Quyết sách> rồi, lát cần anh giảng lại cho một chút."

Phó Diên Thăng ngạc nhiên: "Xem hết rồi sao? Nhanh vậy?"

Thích Tự: "Còn chưa giải quyết được vụ thu mua của cả Hồng Trang lẫn Liên Tú thì chúng ta có thể sẽ phải về nước bất cứ lúc nào, không tranh thủ thì sao kịp."

"Tự giác thế?" Phó Diên Thăng cười cười, lơ đãng hỏi, "À, thế gần đây Tô tổng có liên lạc gì với cậu không?"

Thích Tự: "Đêm giao thừa anh ta có gửi tin nhắn Chúc mừng năm mới, bảo trước đó đã nhận được liên lạc từ Hứa Kính nên muốn cảm ơn tôi."

Phó Diên Thăng: "Chỉ vậy thôi?"

Thích Tự buông đùa: "Ừm, nhưng Hứa Kính nói Sơn Vũ cùng lắm sẽ chỉ chi ra 10 triệu, mà ngàn ấy thì không thể đủ cho Hồng Trang phát triển nhanh và mạnh như đối phương muốn được."

Phó Diên Thăng nhẹ tay gõ gõ mặt bàn, như có điều suy nghĩ: "Tôi nhớ là Hứa Kính chiếm 50% cổ phần ở Sơn Vũ, nhưng trong bữa cơm lần trước anh ta lại bảo mình chỉ đang "bình định thiên hạ" thay cậu, thế rốt cục công ti đầu tư ấy là của ai?"

Thích Tự trầm mặc vài giây, nói: "50% kia là Hứa Kính đứng tên giúp tôi."

Phó Diên Thăng: "Cậu còn có cổ phần ở cả Tư Nguyên, tổng cộng chắc chắn đã sở hữu trên 50%, cho nên công ti đầu tư này chính là của cậu đúng không?"

Thích Tự nhủ mày: "Cũng không thể nói vậy, hiện tại Hứa Kính vẫn là người quản lí, ba tôi đã nói cho tôi đâu."

Phó Diên Thăng nói: "Gọi điện cho ba cậu đi, hỏi xem công ti này phân phối quyền cổ đông thế nào, để ra bao nhiêu vốn lưu động và cậu có được dùng đến nó hay không."

Thích Tự sừng sốt: "Anh bảo tôi hỏi những chuyện ấy làm gì?"

*****

<Epilogue>

Trông thấy Thích Tự để chân trần.

Phó Diên Thăng: "C-Cmn, trời muốn khử mình luôn hay gì! Không được, từ giờ không thể dung túng như thế được, một tuần nhiều nhất một lần thôi!"

Thích Tự: "Ha ha, anh đúng là kém."

Phó Diên Thăng: "..."

-

vtrans by xiandzg

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẦU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 110: Lên Giời Luôn Đi

Thích Tự sững sốt: "Anh tính làm gì?"

Phó Diên Thăng nói: "Còn nhớ năm ngoái cậu bảo Tư Trạch tạm hoãn kế hoạch của anh ta chứ? Một tháng trôi qua rồi mà Tô Cánh vẫn chưa đưa ra câu trả lời chắc chắn về việc hợp tác với Tư Nguyên, cậu đợi được nhưng chắc gì Tư Trạch đã chịu, nhờ anh ta ra tay trước thì công cậu kết nối với Tô Cánh cả tháng vừa rồi cũng đi tong."

Không cần nghĩ nhiều, Thích Tự cũng biết Phó Diên Thăng nói không sai.

Khác với Liên Tú, Hồng Trang có xu thế phát triển rõ ràng, là công ti được bộ Khoa học Kỹ thuật nhận định sẽ cho tỉ suất hoàn vốn rất cao. Trước mắt, không chỉ Tư Nguyên mà rất nhiều tập đoàn công ti lớn cũng đang muốn sở hữu miếng mồi béo bở này. Hẳn có trong tay càng nhiều nguồn tiền được tự do điều động, thì dĩ nhiên quyền kiểm soát đằng sau sẽ càng lớn.

Nghe lời Phó Diên Thăng, Thích Tự về phòng ngủ một mình gọi điện cho ba.

Thích Nguyên Thành nghe xong nói: "Ý của Tiểu Phó là nếu như Tô Cánh không có ý định hợp tác với Tư Nguyên, thì trước hết con cứ nắm lấy một phần quyền cổ đông ở Hồng Trang thông qua Sơn Vũ đi đã phải không?"

Thích Tự: "Hắn là vậy ạ."

Dù sao trong mắt Tô Cảnh, Tư Nguyên cũng không phải Tư Nguyên của mình hẳn, bộ công nghệ tập đoàn lại có ý định mua đứt công ti, trái ngược hẳn với mong muốn của đối phương. Nếu đủ năng lực, hẳn có thể đầu tư một phần thông qua Sơn Vũ, sau đó cho Tư Nguyên tiến hành tương tự. Song, muốn vượt mặt tập đoàn và để Sơn Vũ trực tiếp nhúng tay vào chuyện này, trước hết hẳn phải có được sự cho phép của Thích Nguyên Thành.

Thích Tự hỏi: "Ba, ba thấy sao?"

Thích Nguyên Thành trầm tư một lát rồi nói: "Nếu Hồng Trang thật sự đáng thu mua như thế, thì để Sơn Vũ hay Tư Nguyên ra mặt đều được, nếu là Sơn Vũ thì chúng ta sẽ sở hữu nhiều cổ phần hơn thôi."

Thích Tự: "Đúng vậy."

Thích Nguyên Thành lại im lặng mấy giây, sau đó bắt đầu giảng giải cho Thích Tự về những biến động tài chính của Sơn Vũ từ khi thành lập cho tới giờ, cũng như phạm vi nguồn vốn mà hẳn có thể dùng đến.

Thích Tự nghe được mà sửng người: "Nhiều vậy?"

Thích Nguyên Thành: "Ừ thì, vốn dĩ ba lập ra công ti này cho con mà. Hai chúng ta nắm đến hơn 80% cổ phần, trên danh nghĩa nó thuộc về Hứa Kính và tập đoàn Tư Nguyên, nhưng về bản chất thì chính là của con. Cứ tưởng con cũng biết từ hồi kí thỏa thuận đứng tên với Hứa Kính rồi, có cái lúc ấy con còn nhỏ, chưa hiểu mấy về phương diện này nên ba mới muốn để nó quản lí thay con một thời gian..."

Thích Tự: "..."

Đó giờ Thích Nguyên Thành vẫn thường cho luật sư hướng dẫn hẳn kí mấy giấy tờ đứng tên thay, Thích Tự đều chỉ biết mù mờ làm theo. Ngay cả khi Phó Diên Thăng đã từng phân tích cái tên Sơn Vũ là đặt theo hai phần

cấu thành nên chữ "Tự", hẳn vẫn không khỏi xúc động khi nghe chính ba nói ra những lời này.

Thích Nguyên Thành nói tiếp: "Ba vốn định chờ con tốt nghiệp đại học rồi mới để Hứa Kính dẫn dắt con làm quen dần với việc đầu tư, không ngờ con lại tiến bộ nhanh như thế. Đã có nhu cầu dùng đến thì tiếp quản sớm một chút đi vậy, chẳng nào cuối tháng này cũng tới sinh nhật 22 tuổi của con rồi, coi như đây là món quà từ ba đi. Con cứ cân nhắc xem có cần thiết không, ba sẽ điện trước cho Hứa Kính, chờ con về nước rồi bảo nó đưa đi làm thủ tục chuyển đổi quyền cổ đông."

Thích Tự: "Cảm ơn ba... Nhưng con nghĩ tạm thời chưa cần thay đổi đâu, cứ để anh Kính đứng tên thì hơn."

Lần trước ba giao lại cổ phần MeiWei cho hẳn, bên ngoài cũng nói chuyện của MeiWei là do hẳn chỉ đạo, giờ mà tiếp quản Sơn Vũ nữa thì không biết người ta sẽ còn đồn đại khoa trương đến mức nào. Hẳn thấy kín tiếng một chút vẫn hơn.

Thích Nguyên Thành: "Cũng được, để rồi ba sẽ bảo Hứa Kính phối hợp với các con."

Thích Tự dập máy rồi quay lại phòng khách, Phó Diên Thăng thấy thì hỏi: "Sao rồi?"

Thích Tự: "Sơn Vũ có vốn đăng kí là 20 triệu, lúc thành lập được ba tôi bơm cho 200 triệu dưới tên tôi, cộng với nguồn tiền từ Tư Nguyên và hoạt động kinh doanh từ khi hoạt động đến giờ thì quy mô hiện tại đã lên tới 1.5 tỉ. Ngoại trừ các dự án mà Hứa Kính đang vận hành, tôi còn khoảng 600 triệu vốn lưu động."

Phó Diên Thăng: "600 triệu?"

Thích Tự ừ một tiếng, nãy cũng kinh hãi không thôi khi nghe ba bảo mình được tự do sử dụng đến cả 600 triệu—số tiền này có khi đủ mua đứt cả Hồng Trang và Liên Tú chứ chẳng đùa.

Nghe xong, Phó Diên Thăng chỉ ngồi đó trên bàn ăn, nhẹ vôn vê ngón tay, không biết đang nghĩ gì.

"Sao vậy?" Thích Tự nhìn hẩn chăm chăm hỏi.

Phó Diên Thăng lắc đầu cười, thấp giọng nói: "Thế thì dễ rồi."

Không biết có phải vì tác dụng tâm lí từ những phỏng đoán kia hay không, mà Thích Tự bỗng cảm thấy nụ cười này của Phó Diên Thăng như phảng phất vẻ nguy hiểm, chỉ là nét nguy hiểm ấy lại sở hữu một sức hút trí mạng, cứ thế dụ hẩn cầm lên đao kiếm, xông thẳng vào chiến trận.

*

Tối muộn, rốt cục hai người mới kết thúc một ngày dạy và học, chuẩn bị đi ngủ.

"Tắm chung không?" Thích Tự chủ động mời.

"...Sáng tôi tắm rồi." Phó Diên Thăng ho nhẹ vào nắm tay, thấp giọng nói: "Cậu tắm trước đi, lát tôi rửa mặt thôi."

Thích Tự nhanh chóng đi vào tắm rửa, khi ra đã thấy Phó Diên Thăng còn đeo nguyên cả kính, nửa nằm nửa ngồi dựa vào gối thiếp đi.

Hẩn khẽ khàng đi tới, tháo kính mắt của đối phương rồi cúi người hôn xuống.

Phó Diên Thăng chậm rãi mở mắt, ôm đầu Thích Tự vừa hôn trả vừa lầm bầm: "Cậu thật sự định vắt kiệt tôi đấy à..."

Giọng nói dịu dàng của hắn không hề che giấu vẻ mệt mỏi—gấp gáp đôi vé rời ngồi trên máy bay hơn hai chục tiếng, vừa tới nơi đã bị con cá say rượu nào đó quyến rũ làm hai trận, ngủ được mấy tiếng lại dậy nấu cơm cho đối phương, nguyên ngày còn phải lên lớp giảng bài...

Do ngày một tiến bộ, hiện Thích Tự đã không còn thắc mắc những vấn đề đơn giản như trước kia, cho nên đôi khi trong quá trình dạy, Phó Diên Thăng cũng phải vắt hết óc mới đối đáp được với học trò.

Liên tục hai ngày một đêm như thế, người hắn có làm bằng sắt cũng không chịu thêm được "đòi hỏi" của Thích Tự.

Thích Tự mồm lên môi hắn: "Anh không được thì thôi."

Nghe vậy, Phó Diên Thăng chỉ coi là người yêu đang hờn, không những không giận mà còn ôm eo hắn nói đùa: "Biết cậu sẽ nghiện như thế, đáng ra tôi không nên cho cậu ăn mặn sớm mới phải..."

"Hối hận rồi à?" Thích Tự thả tay chu du trên người Phó Diên Thăng, thỏa mãn nhìn sắc mặt đối phương tối đi, lực đặt trên thắt lưng cũng siết lại.

Thích Tự đè lại cánh tay đang chuẩn bị nhấc lên của người kia, cười nhẹ nói: "Thôi, hôm nay tha cho anh đấy, ngủ đi."

Phó Diên Thăng: "..."

Hôm sau vẫn như thường, có vẻ Phó Diên Thăng vẫn chưa phát hiện ra chuyện Thích Tự mời người đến kiểm tra máy tính, nhưng ban ngày Thích Tự lại nhận được tin nhắn từ Davis.

Đối phương nói mình đã thử mấy ngày mà vẫn chưa tìm ra cách phá giải phần mềm phản giám sát kia.

Thích Tự bảo Phó Diên Thăng trên trường có việc, sau đó đi gặp Davis một chuyến: "Cụ thể là thế nào, vì sao không phá giải được?"

Davis: "Tôi đã thử phân tích và phát hiện nó có chức năng ngăn chặn tất cả các phần mềm lưu giữ thông tin được máy tính dùng đến, thậm chí còn chặn cả một phần mềm ghi lại thời gian sử dụng... Mấy ngày nay tôi nghiên cứu suốt mà vẫn không tìm ra cách nào phá giải, tính bảo mật của nó được thiết kế quá kinh khủng, nôm na như kiểu dùng kết hợp kim để đựng một miếng bánh gato vậy, loại bánh gato ấy thì mua ở đâu cũng được, nhưng cái kết sắt kia lại chẳng hề dễ phá chút nào."

Thích Tự nghĩ nghĩ, hỏi: "Thế cậu có quen nhân viên bảo mật thông tin nào chuyên nghiệp, lợi hại hơn mình không?"

"Thuê nhân viên bảo mật thông tin chuyên nghiệp lằng nhằng lắm, có khi cậu còn phải tìm luật sư để hợp pháp hóa quá trình ấy cơ..." Davis nhìn hẳn nói, "Hỏi thật chứ rốt cục người ở chung với cậu có thân phận gì vậy, có cần phải làm đến mức ấy không? Nếu chỉ là... ừm, cậu biết đấy, thì thà cậu lắp camera trong nhà còn hơn."

Thích Tự: "..."

Davis nhún nhún vai: "Mà thôi, như vậy cũng xâm phạm đời tư của đối phương quá, thiết nghĩ hai người nên ngồi xuống nói chuyện mà giải quyết vấn đề này đi, nếu không được nữa thì... Ừm, thay mới đi? Cậu đẹp trai như thế, kiểu gì chẳng tìm được người tốt hơn."

Thích Tự hơi cau mày, không đáp lại lời đề nghị hảo tâm của Davis.

Do chưa giúp được gì, Davis vốn định trả lại tiền mà Thích Tự không đồng ý—nói sao cũng là công người ta tìm hiểu giùm mất mấy ngày trời. Sau khi hiểu rõ kết quả nghiên cứu của Davis, Thích Tự tạm thời cắt đứt thỏa thuận với đối phương.

Mọi hoạt động thương nghiệp đều tạm dừng vì tết âm lịch ở trong nước, suốt một tuần kể từ khi Phó Diên Thăng quay lại, Thích Tự cũng không đi đâu ngoại trừ lần gặp Davis kia ra.

Ban ngày hai người chỉ ở trong căn hộ học hành đọc sách, đêm đến thì ngủ chung, làm tình...

Nhìn qua, khoảng thời gian này không khác gì lúc Phó Diên Thăng mới sang thành phố P làm gia sư cho hẳn, thậm chí còn có phần ấm áp mặn nồng hơn. Thế nhưng trong bí mật, Thích Tự vẫn chưa hề từ bỏ mục đích điều tra Phó Diên Thăng.

Ngày nọ, khi đang nằm trên giường tán chuyện trước khi đi ngủ, Thích Tự mới hỏi: "Cả Tết anh chỉ ở nhà có hai ngày mà ba mẹ không nói gì à?"

Phó Diên Thăng cười bảo: "Nói gì được? Tôi bảo mình còn phải quay lại với "công việc" mà."

Đối phương cố tình nhấn mạnh hai chữ "công việc" với ý đùa, nhưng vào đến tai Thích Tự thì chẳng vui vẻ chút nào... Cái gì mà "quay lại với công việc" chứ? Chẳng lẽ ở với hẳn chỉ là "công việc" thôi sao?

Thích Tự liếc người kia: "Chẳng phải ba mẹ thường có ý kiến với việc con cái quá bận rộn à? Chưa kể lương anh bây giờ còn thấp hơn hồi trước, bọn họ không phản đối chứ?"

"Bọn họ không biết về thu nhập của tôi, cũng chẳng hỏi đến bao giờ." Phó Diên Thăng nằm nghiêng, một tay chống đầu một tay lùa vào tóc Thích Tự, "13 tuổi tôi đã rời nhà để đi học ở Yến Thành, 17 tuổi ra nước ngoài du học, 21 tuổi bắt đầu đi làm... Ban đầu chắc chắn là có lo, nhưng năm nay tôi đã 28, lâu như thế bọn họ cũng quen rồi, có em tôi là náo thôi, cứ gặp là lại quẩn lầy hỏi này hỏi kia." Phó Diên Thăng nhéo nhéo mũi Thích Tự, "Y như cậu hồi mới quen tôi."

Thích Tự: "..."

Hắn thừa cơ nắm lấy tay Phó Diên Thăng, tháo vòng hạt của đối phương ra thưởng thức một phen: "Lúc trước anh bảo vòng hạt này là vật gia truyền phải không, của ba anh trao lại à?"

Phó Diên Thăng hơi ngạc nhiên: "Ừm, năm tôi bắt đầu đi làm."

Thích Tự nghĩ bụng, năm 9 tuổi hắn bị bắt cóc, Phó Diên Thăng mới có 15, chả trách vòng hạt vẫn nằm trên tay chú ấy.

Hắn lại hỏi: "Quan hệ của anh với ba tốt không?"

"Tốt mà." Phó Diên Thăng hơi ngừng lại, cười hỏi, "Cậu có vẻ thích chiếc vòng này nhỉ?"

Nhớ tới cuộc đối thoại hôm được Phó Diên Thăng dẫn đi ăn lẩu cá, Thích Tự lại vô thức hỏi lần nữa: "Thích, anh cho không?"

Phó Diên Thăng ranh mãnh đáp: "Tôi nói rồi mà, vòng này chỉ truyền cho con dâu nhà họ Phó thôi, bao giờ cậu đồng ý gả thì tôi cho."

Thích Tự cười lạnh trả lại chiếc vòng cho Phó Diên Thăng, chỉ nói hai chữ: "Mơ đi."

—Giấu giếm đủ thứ mà còn đòi hắn gả? Cái người này sao không đòi lên giờ luôn đi!

Phó Diên Thăng: "..."

*****

<Epilogue>

Phó Diên Thăng: "Tim bà xã như kim đáy bể."

Thích Tự cười lạnh: "Haha."

Phó Diên Thăng (si mê): "Cá ngày một khó bảo, khiến chồng càng lao đao."

Thích Tự: "Anh là cái đồ M."

Phó Diên Thăng: "..."

-

vtrans by xiandzg

T/N: Hi lỗi đoạn tuổi nên chương này Phu Thê lại thành gap6 chứ không phải gap7 nữa rồi =)))) đợi xem bả sửa thế nào rồi mình sửa lại sau nhé

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẤU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 111: Ai Bảo Anh Đi

Phó Diên Thăng vẫn còn một laptop dùng cho công việc. Mấy ngày nay để ý, Thích Tự phát hiện ra phần lớn thời gian đối phương đều dùng laptop riêng, chỉ thỉnh thoảng giúp hắn tra tài liệu hoặc xem giá cổ phiếu thì mới dùng đến bộ desktop kia.

Mà lúc dùng desktop, thái độ của Phó Diên Thăng cũng rất bình thường, không hề có ý che giấu hắn.

Thích Tự cảm thấy nếu chỉ để biết đối phương vào web nào mà đi tìm hắn nhân viên bảo mật thông tin thì cũng hơi thái quá, chưa kể có khi lại khiến Phó Diên Thăng chú ý hơn.

Hôm mùng 8, Diệp Khâm Như còn nhắc bảo hi vọng cuối tháng bọn họ có thể về nước để tiến hành đàm phán lần hai với Liên Tú. Nghĩ thấy hai người đã sắp về đến nơi, Thích Tự không dồn sự chú ý vào chiếc máy tính trong thư phòng nữa, thay vào đó là tìm người trong nước giúp mình đi kiểm tra một vài thứ khác.

Qua rằm, Thích Nguyên Thành gọi tới, trả lời về vấn đề hắn từng hỏi lúc trước.

"Ba thăm dò một chút rồi, có vẻ tình huống mà các con nghi ngờ là thật." Thích Nguyên Thành thở dài ở đầu bên kia, nói, "Nhưng Thích Tự à, việc này không nằm trong tầm kiểm soát của chúng ta. Bọn họ dễ gì mà phô ra chứng cứ, không có chứng cứ thì con cũng đâu thể khẳng định Tư Trạch đang đứng sau không chế giá cổ phiếu được."

Thích Tự siết lấy điện thoại trên tay, hỏi ngược lại: "Vậy giả sử anh ta làm thế thật, chúng ta vẫn có thể thu mua Liên Tú chứ?"

Thích Nguyên Thành: "Nếu chúng ta không biết cụ thể tình hình phía sau ra sao, vẫn thực hiện toàn bộ quá trình hợp pháp hợp quy thì sẽ không sao hết."

Thích Tự: "Nhưng bây giờ chúng ta biết rồi!"

Thích Nguyên Thành: "Không, Thích Tự, đây mới chỉ là suy đoán của các con. Đối với vấn đề vì sao giá lại thấp, ai cũng sẽ có đánh giá và suy đoán của riêng mình, chỉ cần người hợp tác không nói thẳng ra với con là họ đang khống chế giá, con cũng không vì biết thế mà mua vào với giá rẻ, thì có thể coi như chuyện này không can hệ gì tới con hết."

Thích Tự trầm mặc vài giây mới nói: "Vâng, con hiểu rồi."

Cúp máy xong, Thích Tự lại lâm vào hỗn loạn trong giây lát.

Hắn mơ hồ cảm thấy ba đã tra ra gì đó, không thì cũng sẽ rất mau thăm dò được dựa vào quan hệ với bác Tư bấy lâu nay... Vấn đề là bọn họ không thể thẳng thắn với nhau về chuyện này, ba hắn cũng chẳng ở vị trí có thể can thiệp sâu.

Chỉ cần không tìm được chứng cứ minh xác, chuyện sẽ không can hệ gì tới họ sao?

Nhưng ở trong tình huống này, bọn họ mà mua lại Liên Tú với giá rẻ thì khác nào đã "vô tình" trở thành một phần của khối lợi ích?

Thích Tự bụm mặt, đột nhiên cảm thấy ranh giới giữa đúng và sai quá sao mà mù mờ.

Nghe thấy tiếng bước chân từ phía sau, hắn nhanh chóng chỉnh đốn nét mặt rồi quay lại.

"Đặt xong vé máy bay rồi, chờ qua sinh nhật cậu rồi về nhé?" Phó Diên Thăng đi tới hỏi, "Vừa gọi điện với ai vậy?"

"Ba tôi." Thích Tự nhìn Phó Diên Thăng, cố ý nói cho đối phương biết về chuyện này, "Thì chuyện Diệp Khâm Như nghi ngờ Tư Trạch đang âm thầm điều chỉnh giá cổ phiếu của Liên Tú ấy, tôi có nhờ ba điều tra xem thế nào."

Phó Diên Thăng hơi kinh ngạc: "Ông ấy nói sao?"

Để ý thấy biểu lộ của Phó Diên Thăng có chút cứng lại, Thích Tự tiếp tục thăm dò: "Ba tôi bảo không tra được gì, nhưng nhà họ Ti quan hệ rộng, Tư Trạch có làm ra chuyện như thế cũng không bất ngờ."

Phó Diên Thăng hỏi lại: "Cậu nhờ ba đi tra về chuyện này làm gì?"

Thích Tự: "Tư Trạch mà làm vậy thật thì chẳng phải chúng ta cũng dính dáng à?"

Ánh mắt Phó Diên Thăng lộ ra nét dịu dàng: "Yên tâm, tôi sẽ lưu ý giúp cậu."

Tim Thích Tự cũng vì vậy mà hẫng một nhịp, hắn lại hỏi: "Nếu ba tôi biết rõ nội tình mà không nói cho tôi thì sao?"

Phó Diên Thăng ngăn người: "Không có chứng cứ thì đừng đặt ra giả thiết như vậy."

Thích Tự không nhịn được mà tiếp tục truy hỏi: "Nếu ba tôi cũng làm ra hành vi sai phạm, anh sẽ nhắc nhở ông ấy chứ?"

Ánh mắt Phó Diên Thăng đột nhiên trở nên căng thẳng. Bọn họ nhìn nhau, như thể đang ở trong một cuộc đọ sức vô hình.

Trong nháy mắt ấy, Thích Tự cảm thấy mình đã đoán đúng tất cả, nhưng lại chẳng thể nói ra điều gì.

Vài giây sau, hãn rốt cục né mắt đi vì quá áp lực, thứ trong lồng ngực cũng đập như cuồng loạn.

Phó Diên Thăng lại gần ôm hãn, thấp giọng nói: "Ba của cậu quyền cao chức trọng, đâu thiếu người ở bên nhắc nhở mà đến lượt tôi."

Thích Tự nhếch miệng: "Phải rồi, sao tôi có thể quên mất anh là người của tôi, chỉ làm việc cho mình tôi kia chứ."

Phó Diên Thăng hôn hôn mặt hãn, dịu giọng hỏi: "Có dự định gì cho sinh nhật chưa?"

"Sinh nhật à..." Thích Tự đảo mắt, "Tôi muốn chơi mới."

Phó Diên Thăng: "..."

Phó Diên Thăng: "Chơi mới cái gì?"

Thích Tự mạnh mẽ túm lấy cà vạt của Phó Diên Thăng, kéo người gần hơn rồi ghé sát tai đối phương, thấp giọng nói một câu.

Phó Diên Thăng: "...???"

*

Ngày 27, sau sinh nhật Thích Tự một ngày, Phó Diên Thăng và hãn lên máy bay về nước.

Cũng như lần trước, bọn họ vừa về Hải Thành thì ngay hôm sau đã có lịch gặp Liên Tú, chỉ là lần này Du Liên không chọn địa điểm đàm phán xa như nhà vườn, mà ở ngay một khách sạn có cảnh quan không tồi ở ngoại ô Hải Thành.

Hai người cũng chỉ kịp gặp gặp điều chỉnh múi giờ một chút đã vội đi gặp Diệp Khâm Như để cùng đến nơi đàm phán.

Đọc đường, Diệp Khâm Như giải thích qua về tình huống hiện tại cho Thích Tự: "Tôi với Du tổng đã cùng thảo luận qua mạng về phạm vi giá mà cả hai bên có thể tiếp nhận, trước mắt chúng ta offer 140 triệu, Du tổng cũng đã thuyết phục Nghiêm tổng không báo trên 180 triệu rồi, vào bàn rồi chúng ta nói bớt thêm chút nữa."

Thích Tự gật gù, đây cũng là khoảng giá mà bọn họ đã dự đoán.

Hắn hỏi: "Phía Tư Trạch thì sao?"

Diệp Khâm Như có vẻ khổ sở không thôi: "Ôi, Tư tổng vẫn chưa hài lòng với mức giá mà tôi bàn được đâu, còn bảo tính theo giá thị trường thì Liên Tú chỉ đáng có 100 triệu thôi. Tôi mà báo cái giá này xong chắc bị Du tổng block luôn quá!"

Thích Tự cau mày, là người theo vụ này từ đầu, hắn cũng biết vấn đề không nằm ở năng lực của Diệp Khâm Như, mà căn bản là do Tư Trạch làm khó.

"Vất vả cho anh rồi." Thích Tự nói, "Lát nữa tôi sẽ nói chuyện với Tư Trạch."

"Ừ, vậy cậu ráng nói cho cậu ta hiểu, không phải tôi không hết lòng, nhưng làm ăn cũng phải giữ đạo nghĩa. Tranh thủ mà bàn luôn được lần này thì tốt, chúng ta không thể kéo dài thêm đâu." Diệp Khâm Như nói.

Khách sạn mà Du Liên lựa chọn lần này nằm trong một con hầm rất sâu, chính diện nhìn ra cảnh hồ vách đá, tương đối nổi tiếng trong khu vực.

Bọn họ thuê hết mấy gian phòng và sảnh hội nghị, nhóm Tư Trạch đã đến du ngoạn trước một đêm. Tới nơi, nghe Hoàng Tuấn Văn báo rằng Tư Trạch vẫn đang ở trong phòng, Thích Tự bèn đòi qua thang đó tìm hắn.

"Ấy." Hoàng Tuấn Văn giữ hắn lại, mặt đầy khó xử, "Thích phó tổng, Tư tổng bọn tôi còn đang bận chút việc."

"...Việc gì?" Thích Tự nhíu mày, nhớ tới âm thanh nghe được trong nhà vườn nhà năm ngoái mà nghĩ—chẳng lẽ Tư Trạch lại không có chừng mực như thế nữa?

Hoàng Tuấn Văn: "Hay cậu chịu khó đợi thêm một lát?"

Thích Tự nghiêm mặt nói: "Trong khi bọn tôi cấp tốc đến đây để bàn chuyện, thì Tư Trạch định bắt mọi người chờ một mình mình như thế à?"

Hoàng Tuấn Văn hơi giật mình, có vẻ như không ngờ vị phó tổng bình hoa chẳng mấy khi phát biểu ý kiến này mở miệng ra lại mang khí thế đáng sợ đến vậy.

Thích Tự lạnh mắt liếc Hoàng Tuấn Văn: "Tư tổng ở phòng nào?"

"1... 1288" Hoàng Tuấn Văn bất giác thốt lên.

Thích Tự chỉnh lại cổ áo của mình, trực tiếp ra lệnh: "Gọi điện cho Tư tổng của các anh đi, báo 5" nữa tôi qua."

Hoàng Tuấn Văn: "..."

Phó Diên Thăng hỏi hắn: "Tôi đi với cậu?"

5" sau, Thích Tự đi theo Hoàng Tuấn Văn đến nhấn chuông phòng 1288.

Chốc lát sau cửa mở, chào đón hai người là gương mặt tuấn tú đang cau có của Tư Trạch, áo sơ mi trên người còn chưa cài hết cúc, để lộ da thịt trên cổ vẫn ửng đỏ vì đang dở chuyện khác.

Hoàng Tuấn Văn nơm nớp đứng cạnh Thích Tự không dám ngẩng đầu, chỉ lo nếu cả hai thiếu gia này mà đều nóng tính thì có khi nào sẽ làm ầm ngay tại đây.

Nhưng hẳn không ngờ, Thích Tự vừa trông thấy Tư Trạch đã đổi mặt ngay tức khắc, cười nhẹ nói: "Tư Trạch, em vừa tìm anh khắp nơi đấy, sao anh vẫn còn ở trong phòng thế này?"

Sắc mặt Tư Trạch cũng bất giác dịu đi, vừa cài cúc áo vừa nói: "Đến từ bao giờ thế? Vừa rồi anh mới dậy."

Thích Tự đưa mắt nhìn đồng hồ: "Sắp 11h trưa rồi đó, anh đang sống nhầm múi giờ nào vậy? Em mới về hôm qua mà đã điều chỉnh được đồng hồ sinh học rồi đây."

"Đi đi về về thế này cũng vất cho cậu quá." Tư Trạch cười cười, nghiêng người mời hẳn, "Có gì vào đây rồi nói."

Hoàng Tuấn Văn thấy thế định vào theo, nhưng chưa gì đã bị ánh mắt sắc như dao của Tư Trạch dọa cho bất động, bèn kính cẩn nói: "Tôi ở ngay bên ngoài, có gì Tư tổng cứ gọi."

Phòng của Tư Trạch dạng như căn hộ, sau khi bước vào Thích Tự có đảo mắt một vòng, ngồi xuống sofa phòng khách rồi mới nói: "Bác Tư vẫn khỏe chứ anh?"

"Vẫn khỏe." Tư Trạch ngồi xuống hỏi, "Ba cậu thì sao?"

"Cũng không tệ." Thích Tự tưởng nơi này không còn ai, đang định nói tiếp lại thấy một bóng người quen thuộc "lướt" ra từ buồng ngủ. Trong nhà

ấm áp, người kia chỉ mặc một lớp áo sơmi, thân gầy như tờ giấy, bước đi trên thảm không phát ra tiếng gì.

Tư Trạch thấy hắt từ khóe mắt, không buồn quay ra mà chỉ nói: "Tổng Phổ Tâm, đi pha một bình trà nóng cho bọn tôi."

Người kia khựng bước, lại lặng lẽ đi ra bàn để trà.

Thích Tự không để ý đến Tổng Phổ Tâm quá lâu, điềm tĩnh nói với Tư Trạch: "Trước khi về, ba em còn dặn chuyến này nhất định phải nắm được Liên Tú."

Tư Trạch hừ mũi cười: "Nắm được Liên Tú thì khó gì, không vì hai cô nàng kia đòi tăng giá tại trận thì cũng xong rồi, đúng là phải cho nếm mùi cay đắng thì bọn họ mới biết vị trí của mình ở đâu."

Thích Tự: "Lần này thì chắc sẽ được thôi? Em thấy Diệp Khâm Như bảo đã khoanh vùng giá xuống còn 140-180 triệu rồi."

Tư Trạch hơi ngả người ra sofa, ghéch chân lên nói: "Thật ra như thế vẫn cao hơn cái giá anh muốn, nhưng mà thôi, tối đa 140 triệu cũng được, nếu bên đó đồng ý thì hôm nay quyết luôn đi."

Thích Tự nhú mày: "150-160 triệu cũng được chứ, theo như kết quả chúng ta ước định lúc trước thì giá mua lại cổ phần của hai người họ phải tầm đó mà."

Tư Trạch nhìn hắt cười cười: "Đấy là lúc trước, hiện tại ba tháng trôi qua rồi, cậu thấy giá cổ phiếu Liên Tú trượt dài thế nào chưa, cũng chỉ có Tư Nguyên chúng ta mới chịu tiếp nhận bọn họ thôi."

Tổng Phổ Tâm mang trà đã pha tới, đặt ấm xuống rồi rót hai chén cho Tư Trạch và Thích Tự, xong xuôi trở dậy định lui thì Tư Trạch nhận ra, đột

nhiên ngẩng đầu nhìn ra hướng đối phương định đi, cao giọng nói: "Ai bảo anh đi?"

Âm lượng không những khiến Tống Phổ Tâm dừng bước, mà ngay cả Thích Tự cũng giật nảy mình.

Sau đó Tư Trạch vỗ vỗ xuống vị trí bên người, xúc cảm trong mắt có phần khác lạ: "Qua đây, cắt cho tôi điều xì gà."

*****

<Epilogue>

Thích Tự (tháo cà vạt): "Thầy, chúng ta chơi bondage đi."

Phó Diên Thăng: "Không ngờ cậu là loại cá này đấy!" (Kích thích gì đâu!)

Đêm sinh nhật Cá nhỏ, Phó Diên Thăng bị trói tay trói chân: "???"

—Tưởng phải là tôi trói cậu chứ?

Thích Tự đè đối phương xuống: "Năm đó, để tôi tự động."

Phó Diên Thăng: "..."

-

vtrans by xiandzg

T/N: Lần này không có bản uncensored nữa đâu nên cả nhà tự phát huy trí tưởng tượng đi =))))))

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẤU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 112: Cuộc Trò Chuyện Riêng

Thích Tự thấy Tống Phổ Tâm chần chừ vài giây, sau đó lạnh mặt quay về ngồi xuống bên cạnh Tư Trạch.

Nhìn đối phương vụng về cầm kéo cắt xì gà lên, biểu cảm trên mặt Tư Trạch mới bình thường trở lại.

Hắn cười hỏi Thích Tự: "Cậu làm một điếu không? Đây là xì gà Cuba bạn anh cho, mùi vị chuẩn lắm."

"Thuốc lá em còn không hút mà, xì gà thì càng thôi..." Thích Tự cười nhạt một tiếng, lại tiếp tục chủ đề vừa rồi, "Vụ đàm phán với Liên Tú, em thấy thế là ổn rồi. Diệp tổng cũng kể khổ bảo năm hết Tết đến vẫn còn đang cò kè mặc cả với Du tổng, lần này mà không được nữa thì không biết phải nhìn mặt em thế nào đây."

"Cậu lại còn thấy khổ thay à?" Tư Trạch cười nói, "Anh thấy Du tổng nhìn ra anh ta nhẹ dạ thì có, e là Diệp Khâm Như này trúng mĩ nhân kế của bọn họ rồi. Cậu bảo anh ta phải cứng lên, ép giá nữa vào."

Thích Tự: "..."

Thấy Tống Phổ Tâm đã cắt xong xì gà, Tư Trạch trực tiếp quay ra ngậm vào bằng miệng, cánh tay thuận thế khoác lên vai đối phương. Một khắc ấy, mi mắt Tống Phổ Tâm khẽ run lên, nhưng nét mặt vẫn lạnh nhạt như thường.

Tư Trạch không hề dời mắt khỏi người kia, chờ hần châm thuốc cho mình xong, rít sâu một hơi rồi đột nhiên phả thẳng vào mặt đối phương. Tống Phổ Tâm bị bất ngờ, không khỏi ho nhẹ vì sặc khói.

Thấy gương mặt hần rớt cục cũng có biểu cảm khác biệt, Tư Trạch mới phì cười như thể đùa ác thành công, sau đó tiếp tục hút xì gà, một tay không ngừng mơn trớn đầu vai đối phương.

Nhìn người kia cứ thản nhiên hành động như ở chốn không người, Thích Tự có được giáo dục tốt đến đâu cũng chẳng tài nào nhìn nổi.

Nếu không biết về bối cảnh và thân phận của Tống Phổ Tâm, có lẽ Thích Tự sẽ chỉ coi đối phương như một người bạn trai Tư Trạch dùng tiền mua về mà bỏ qua. Nhưng hiện tại hẳn biết, Tống Phổ Tâm không chỉ sở hữu năng lực kinh người, mà rất có thể còn là một mật thám do chính phủ phái tới giống như Phó Diên Thăng.

Nhìn đối phương bị Tư Trạch đối xử như thế, Thích Tự cũng không đành lòng.

Nhưng nghĩ lại thì, hẳn làm gì có quyền đòi quản Tư Trạch? Tiếp tục ngồi đây có lẽ chỉ càng khiến Tống Phổ Tâm thêm khó xử.

Nhận thức được điều này, Thích Tự lập tức kết thúc chủ đề: "Thế coi như hôm nay chúng ta đánh cược một lần đi."

Tư Trạch cười nói: "Cậu chưa có nhiều kinh nghiệm trong việc này, từ nhỏ lại chẳng thiếu tiền nên mới thấy du di mấy chục triệu chẳng là gì, nhưng mà bàn chuyện làm ăn khác giữa bạn bè chúng ta với nhau, không được để mình chịu thiệt thòi. Cứ thoải mái đi, anh thấy chuyện này chẳng có gì phải lo hết."

Thích Tự đứng dậy nói: "Được rồi, thế em đi trước đây, lát gặp sau."

Tư Trạch khoát khoát tay với hần: "Chờ anh hút xong điếu này sẽ ra."

Thích Tự hướng ra ngoài, trước khi đóng cửa còn loáng thoáng nghe thấy Tư Trạch thân mật thầm thì với Tổng Phổ Tâm: "Tôi làm gì anh nào? Lại không vui rồi..."

Đoạn sau hần không nghe thấy gì nữa.

Thích Tự hít sâu một hơi, đi tới nhà ăn ở tầng 6 của khách sạn trước, người của Liên Tú đều đã có mặt, xếp ra hai bàn ăn chuẩn bị chiêu đãi bọn họ bữa trưa.

Trong sảnh ăn có một phòng tiếp khách nho nhỏ, "sếp lớn" chưa đến nên đa số cấp dưới đều đang uống trà nói chuyện phiếm tại đây.

Thích Tự vừa xuất hiện, Diệp Khâm Như đã vội vàng đến hỏi: "Sao rồi?"

Thích Tự lắc đầu với hần: "Không nói được, còn bảo anh phải cứng rắn ép giá nữa đi."

Diệp Khâm Như: "..."

Thích Tự đã có kinh nghiệm bàn chuyện với Tô Cánh, với Hứa Kính, và thậm chí là vô số lần luyện tập riêng tư với Phó Diên Thăng, nhưng chỉ duy nhất với Tư Trạch là hần bó tay.

Không phải vì Tư Trạch siêu đẳng, mà căn bản là người này chẳng coi ai ra gì.

Chưa bị thua thiệt một lần thì còn lâu mới chịu nghe ý kiến của người khác.

Diệp Khâm Như cau mày, nhìn có vẻ rất khó xử: "Ày, thôi thì để lát xem thế nào."

Phó Diên Thăng ngồi bên cạnh hỏi: "Tư Trạch ở trong phòng làm gì?"

Thích Tự: "Sai trợ lí Tống cắt xì gà cho anh ta."

Phó Diên Thăng: "..."

Không bao lâu sau, Du Liên niềm nở đi tới: "Thích tổng đến rồi đấy à? Còn Tư tổng thì sao?"

Thích Tự nghĩ hút một điếu xì gà chắc cũng chẳng mất bao lâu, bèn nói: "Cũng sắp đến rồi."

Du Liên gật đầu nói: "Vậy chúng ta qua phòng bên trước đi."

Diệp Khâm Như đưa tay ra: "Mời."

Vào bàn ăn, bọn họ lại hàn huyên một hồi, Tư Trạch chưa tới nên cũng không ai nhắc đến, chỉ nói loanh quanh mấy chuyện trong giới. Cảm đảm người đợi đến nửa tiếng sau, Tư Trạch cũng không hề xuất hiện.

Thích Tự nhíu mày bảo Ngô Song ra ngoài gọi điện cho Hoàng Tuấn Văn, lát sau quay lại, Ngô Song mới nói: "Tư tổng còn có chút việc, bảo chúng ta cứ ăn trước đi, không cần chờ."

Biểu cảm của mọi người trên bàn ăn đều không tươi tỉnh gì, ngay chính Thích Tự cũng không khỏi giận dữ—vừa rồi trước khi xuống hầm thấy Tư Trạch vẫn đang thăm thì thủ thi với Tống Phổ Tâm trong phòng, tên đó thì làm được cái việc gì đứng đắn nữa!?

Hắn ngẩng đầu nhìn về phía Du Liên, nói thẳng: "Du tổng, mọi người hiếm khi mới hội ngộ một lần, chờ lâu cũng mất hứng, Tư tổng bận việc rồi thì chúng ta cứ vào bữa thôi, không phải chờ làm gì."

Thấy sếp lớn thứ hai là Thích Tự đã mở miệng như vậy, mọi người mới bắt đầu nâng rượu lên.

Nhưng nói thế nào đi chẳng nữa, thân là tổng quản lí bộ phận công nghệ mà Tư Trạch lại không xuất hiện trong tình huống này, mọi người cũng đều không khỏi nghĩ nhiều.

Trên bàn cơm chưa bao giờ thiếu người tạo không khí, bởi vậy tất cả cũng nhanh chóng náo nhiệt trở lại.

Thích Tự không phải đích thân "ra trận", ngoài mặt mỉm cười nghe bọn họ trò chuyện về đủ loại giai thoại chuyện vặt, trong lòng thì vẫn đang nghĩ về đối sách đàm phán tiếp đây.

Quả nhiên bầu không khí vui vẻ trong bữa chỉ là biểu tượng, ăn xong, Du Liên mới nói với Diệp Khâm Như: "Diệp tổng, có thể xin anh mấy phút được không?"

Thích Tự thấy vậy lập tức bảo: "Phiền Du tổng chờ một lát được không, tôi có mấy lời muốn nói với Diệp tổng trước."

Diệp Khâm Như đi tới cạnh Thích Tự, thấp giọng hỏi: "Có chuyện gì vậy?"

Thích Tự: "Ở đây có nơi nào kín đáo chút không?"

Diệp Khâm Như: "Dưới tầng 5 có quán bar thương vụ Hải Mã, tương đối yên tĩnh."

Thích Tự: "Tôi đoán Du tổng tìm anh là vì chuyện giá cả, bữa cơm vừa rồi Tư Trạch không tới nên có lẽ bên đó sẽ thấy áp lực. Anh cứ báo giá 140 triệu như Tư Trạch bảo đi xem họ có đồng ý không, nếu không thì bảo cô ấy xuống quán bar kia tìm tôi, cứ nói là tôi muốn tâm sự thôi, lát tôi sẽ nhường vị trí cho anh."

Diệp Khâm Như sững sờ, nhanh chóng gật đầu nói: "Được rồi."

Sau khi Thích Tự rời đi, Du Liên dẫn mình Diệp Khâm Như vào phòng họp bên cạnh, cất lời với sắc mặt nặng nề: "Diệp tổng, chúng ta quen biết đã gần bốn tháng, gặp mặt cũng không chỉ một lần. Được kết giao với anh quả thật rất vinh hạnh, nhưng chúng ta không kết nối chỉ để tìm bạn, mà mục đích chính là để bàn chuyện làm ăn. Hôm nay một lần nữa hội ngộ, mong anh nói thẳng ra rốt cục là tập đoàn Tư Nguyên có định hợp tác với bọn tôi hay không? Nếu thật sự có thành ý, cứ nói luôn cho tôi cái giá cuối cùng mà các anh nhắm tới, chứ chơi chiến thuật tâm lí mãi thì rất vô nghĩa."

Diệp Khâm Như trầm ngâm phục khả năng phán đoán tình hình của Thích Tự, đồng thời đành nói ra con số mà đối phương vừa chỉ điểm cho mình: "Tư tổng nói, tối đa là 140 triệu."

Du Liên trừng mắt, thậm chí hốc mắt còn ửng hồng: "140 triệu thì khác gì cái giá 125 triệu mà các anh đưa ra lúc trước? Chẳng lẽ bọn tôi đợi hai tháng nay chỉ vì 15 triệu ấy?"

"Du tổng, tôi thật sự không cố ý kéo dài thời gian, cũng rất muốn đề nghị một cái giá cao hơn trong phạm vi hợp lí, chỉ có điều..." Diệp Khâm Như thở dài trong lòng, chỉ chỉ lên đỉnh đầu, rồi lại làm bộ cắt ngang cổ mình, "Lệnh của "sếp" trên kê cổ tôi rồi."

Du Liên cười tự giễu, giơ tay nói: "Thôi, Diệp tổng không cần nói nữa. Lúc trước thấy anh tính toán định giá rồi phân tích thực trạng, tôi còn tưởng là do bên mình báo giá cao thật, suốt hai tháng nay ngày nào cũng làm công tác tư tưởng cho Nghiêm Tú, làm người đứng giữa đây khó xử. Thế nhưng hôm nay nghe được mức giá kia, tôi mới biết nào giờ mình vẫn bị "treo" chơi. Người ta bảo chết vinh còn hơn sống nhục, nếu đến bây giờ các anh vẫn chỉ định ra chút tiền ấy, tôi thà để Liên Tú chết trong tay mình chứ nhất định không bán tháo nó đi như vậy."

Diệp Khâm Như nghiêm túc nghe đối phương nói hết, mới nhìn cô chân thành đáp: "Du tổng, tôi rất khâm phục cốt cách của cô. Nói thẳng ra, Thích Tổng bọn tôi còn phải công nhận thái độ của Tư tổng không ổn chút nào, thậm chí rất sẵn lòng bỏ ra một mức giá cho thấy thành ý hơn. Có điều cậu ấy chỉ là người đứng thứ hai ở bộ phận công nghệ, khó mà vượt quyền đối nghịch với Tư tổng. Nhưng mà dù sao chúng ta cũng tới đây rồi, cô có muốn trò chuyện riêng với cậu ấy không?"

Du Liên hơi giật mình: "Ý anh là sao?"

Diệp Khâm Như: "Y như những gì tôi vừa nói, Thích Tự đang chờ sẵn ở quán bar thương vụ dưới tầng 5 của khách sạn, bàn A27, hi vọng cô sẽ tới đó một mình."

Du Liên: "..."

*

Quán bar thương vụ Hải Mã.

Thích Tự và Phó Diên Thăng đã chờ ở đây 20 phút, Phó Diên Thăng thoáng liếc qua đồng hồ: "Chắc cũng sắp đến rồi."

Nói đoạn, điện thoại của Thích Tự cũng vang lên. Hắn nhấn trả lời, nghe Diệp Khâm Như bàn giao vài câu rồi lên tiếng: "Ừ, tôi biết rồi."

Cúp máy xong lại quay ra nói với Phó Diên Thăng: "Quả nhiên Du Liên đã bị mức giá 140 triệu chọc giận, chắc là sắp đến tìm tôi rồi."

Phó Diên Thăng: "Cậu chắc chắn muốn đàm phán một mình chứ?"

Thích Tự: "Tôi muốn thử."

Phó Diên Thăng: "Không định nói qua với tôi về chiến thuật của cậu à?"

Thích Tự trông thấy Du Liên ở đằng xa, nói: "Không kịp nữa rồi."

Phó Diên Thăng nhìn hẳn, ánh mắt không biết là vui mừng hay mất mát, cuối cùng chỉ khẽ thở dài, đứng dậy nói: "VẬY THÔI, TÔI LÊN TÌM DIỆP TỔNG."

Thích Tự nhìn lên bảo:: "Nếu Tư Trạch có tìm, nhớ yểm trợ giúp tôi."

Phó Diên Thăng: "Tôi biết rồi."

Nói xong bèn đi về phía Du Liên, hai người gật đầu chào hỏi rồi trực tiếp bước qua nhau.

Du Liên rẽ một chút, rốt cục cũng trông thấy thanh niên ngồi ở bàn A27, trên người là âu phục đặt may đặc biệt, hai tay đút túi, bình tĩnh chờ đợi.

Không phủ nhận đối phương có một ngoại hình rất tuấn tú, nhưng giờ phút này, khí chất thâm trầm sắc sảo toát ra từ ngoại hình ấy mới là điều thu hút Du Liên hơn cả.

Trong lòng khẽ động, cô rào bước đi tới chỗ đối phương: "Thích tổng, nghe nói cậu muốn tâm sự với tôi?"

*****

<Epilogue>

Phó Diên Thăng: "Cả ngày hôm nay chỉ làm một người qua đường bên bà xã, rầu."

Tống Phổ Tâm (vụng về cầm kéo cắt xì gà): "Nên biết hài lòng đi."

Phó Diên Thăng (đầu hàng): "A Tâm, bỏ vũ khí xuống đã, có gì thì từ từ nói..."

-

vtrans by xiandzg

T/N: Mới vớ được cái comment djnkkout này, bạn nào đang điên tiết với tra-Trạch thì đọc giải toả tí:))))))

<Tổng Phổ Tâm cầm kéo cắt xì gà... "tạch" một tiếng, Tư Trạch đột nhiên rống lên thảm thiết, ôm lấy thân dưới be bét máu tươi ngã ra đất, lăn lộn trong đau đớn. Nghe được động tĩnh, Lão Phó lập tức xô cửa xông vào, Cá nhỏ ngay sau trông thấy hiện trường mà sợ đờ người, trong khi đó Lão Phó vẫn bình chân như vại: "Gọi cứu thương thì không kịp đâu, mau bê anh ta lên xe, chở đến bệnh viện nào đây gần đây cấp cứu xem, biết đâu còn ghép lại được."

Cá nhỏ: "...Hả? Là sao? Ghép cái gì? Nghe không hiểu...">

Bonus hình ảnh kéo cắt xì gà:

Nãy giờ cười muốn sảng mnl =))))))

Tâm hồn nào không hiểu thì cứ bỏ qua và xin hãy thứ lỗi cho mình 🙏

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẤU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 113: Giá Trị Tiềm Ẩn

"Du tổng, mời ngồi." Thích Tự vẫy tay gọi bồi bàn tới, "Uống chút gì chứ?"

Du Liên ngồi xuống rồi nói: "Một cốc Negroni đi."

Đợi bồi bàn rời đi, Du Liên mới nói: "Ngại ghê, từ lần chia tay ở nhà vườn đã bảo sẽ tìm cậu tâm sự, mà thấy bảo cậu đang học bên ngoài nên mãi chưa có cơ hội."

Thích Tự: "Không sao."

Du Liên vuốt qua tóc mai: "Nói thật vừa rồi nghe Diệp tổng bảo cậu tìm tôi, tôi cũng rất bất ngờ, bởi cứ nghĩ cậu..."

Thấy đối phương ngập ngừng, Thích Tự mới tiếp lời cô: "Nghĩ tôi không quan tâm gì đến công chuyện phải không?"

Du Liên cười cười hỏi lại: "Thế tức là tôi hiểu lầm rồi à?"

Thích Tự không để trong lòng, chỉ nói: "Đã nhận lấy vị trí này thì tôi sẽ cố gắng hoàn thành trách nhiệm của mình. Đúng ra tôi với Tư tổng phải đích thân tìm cô bàn chuyện thu mua Liên Tú mới đúng, nhưng Tư tổng bận bịu việc riêng, tôi thì ngại mình còn nhỏ nên lời nói sẽ mất đi trọng lượng, bởi vậy mới thường để Diệp tổng đại diện... Vừa rồi Diệp tổng có gọi điện cho tôi, nói rằng cô rất không hài lòng với mức giá mà Tư tổng đề nghị?"

"Nếu Diệp tổng nói ra cái giá ấy sớm hơn, bọn tôi đã chẳng phải lãng phí nhiều thời giờ đến thế."

Dường như Du Liên vẫn chưa bình tĩnh hẳn, trước khi xuống đây đã điều chỉnh lại tâm trạng một chút, nhưng nói Diệp tổng xong thì cũng tính luôn đến trường hợp xấu nhất, cho nên không còn giữ phong thái ung dung dịu dàng ngay cả trước mặt Thích Tự.

Thích Tự gật gật đầu: "Đã đến nước này, Du tổng có thể nói ra mức giá mà bên cô hướng đến được không?"

Du Liên đan tay vào nhau, nói: "170 triệu, nhưng đây là ranh giới của cá nhân tôi, còn Nghiêm Tú muốn tối thiểu 190 triệu. Nếu có thể bán với mức giá 170, đến khi phân chia tôi vẫn sẽ tính cho cô ấy theo tổng giá là 190."

Thích Tự trầm nghĩ, Du Liên cũng thật trọng tình nghĩa.

Hắn nói: "Năm ngoái bên tôi đã tiến hành định giá Liên Tú mấy lần, xác nhận tổng giá trị rơi vào khoảng 268 triệu, Du tổng và Nghiêm tổng chỉ nắm giữ 53% cổ phần nên tính ra là 142 triệu. Nếu chỉ căn cứ vào tình hình cổ phiếu và định giá chuyên nghiệp thì mức giá 140 triệu mà Tư tổng đưa ra cũng không có gì lạ."

Du Liên hơi cau mày: "Nếu cũng thấy Tư tổng báo giá hợp lí rồi, thì Thích tổng còn gọi tôi xuống hàn huyên làm gì?"

Thích Tự ngừng lại một chút rồi nói: "Bản thân hàng hóa không chỉ có giá trị hữu hình, mà còn mang cả giá trị tiềm ẩn không dễ gì phát hiện. Các chuyên gia trên thị trường luôn cố gắng chính quy hóa việc định giá tài sản, nhưng nếu mặt hàng nào cũng được đánh giá chính xác với giá trị của mình như thế, thì ngành đầu tư đã chẳng gắn liền với mạo hiểm và bất ngờ. Một người thầy cạnh tôi từng nói, đầu tư thành công là phải tìm được ra giá trị tiềm ẩn cũng như đẩy mạnh việc thương mại hóa của mặt hàng..."

Lúc này, bồi rượu mang Negroni của Du Liên tới.

Thích Tự nâng cốc cụng nhẹ với đối phương: "Tôi vẫn nhớ trong lần đầu tiên gặp mặt, Nghiêm tổng đã đưa ra mức giá 250 triệu cho 53% cổ phần mà hai người nắm giữ, đúng chứ?"

"Ừm..." Du Liên nhấp một ngụm rượu, tiếp tục nghe hẳn nói.

Thích Tự: "Trước đó tôi nghĩ, đã báo mức giá này thì chứng tỏ Liên Tú trong lòng hai người cũng phải sở hữu một giá trị gì đó mà bọn tôi không thấy được. Chưa nói đâu xa, chỉ nghe tên công ti là tôi cảm nhận được cô và Nghiêm tổng trân trọng nó nhường nào rồi. Nếu không thì hôm nay cô đã chẳng tức giận đến thế khi nghe Diệp tổng nói ra cái giá 140 triệu, phải không?"

Nắm tay của Du Liên trên cốc rượu bất giác siết chặt.

Thích Tự nói tiếp: "Diệp tổng kể, cô từng nói mình và Nghiêm Tú coi Liên Tú như con của mình. Không thiếu gì thương nghiệp đi theo hình thức đại lí hàng xa xỉ, nhưng khi ấy chỉ mình Liên Tú là nổi lên vượt trội, về sau trải qua mấy vòng đầu tư, phát triển, lên sàn cũng tương đối thuận lợi. Một công ti không thiếu cả tiền lẫn thị trường, tiềm năng như thế, có bất đồng quan điểm với nhà đầu tư khác đến đâu thì cô và Nghiêm tổng vẫn sở hữu 53% cổ phần, không việc gì phải bất đắc dĩ bán đi như vậy... Cho nên tôi muốn biết, rốt cục vì sao hai người lại phải đi đến bước này?"

Lúc Thích Tự nói đến chuyện "coi Liên Tú như con của mình", hốc mắt Du Liên lập tức đỏ lên.

Vừa rồi đối mặt với Diệp Khâm Như, Du Liên thấy tức giận và khuất nhục nhưng cũng không đến nỗi khổ sở, thế mà giờ đây ướt nhèm hai mắt chỉ vì một câu "bất đắc dĩ bán đi" của Thích Tự.

Cô chớp chớp hòng nuốt nước mắt trở về.

"Không ngờ Thích tổng còn trẻ mà đã suy tính sâu sắc đến vậy." Đối phương cố kìm nén một hồi, rốt cục không nhịn được nữa mới rút giấy ăn nhanh chóng lau mắt, "Xin lỗi, thật sự không nghĩ cậu sẽ cân nhắc những vấn đề này từ lập trường của bọn tôi... Thành ra nhớ lại một chút chuyện, để cậu chê cười rồi."

Thích Tự lại cụng li với cô, dùng hành động đơn giản này giúp Du Liên bớt xấu hổ.

Du Liên khẽ thở dài, nhìn chăm chăm sắc đỏ trong cốc rượu, kể lại đầu đuôi quá trình thành lập công ti cùng với Nghiêm Tú.

Bắt đầu từ khi cô gặp Nghiêm Tú ở Pháp, hai người đã nhìn nghe cảm học được những gì, đã phát hiện ra cơ hội kinh doanh đại lí hàng xa xỉ ra sao, và thực hiện ý nghĩ ấy như thế nào.

"...Hai năm đó, tôi với Nghiêm Tú vừa học vừa làm đại lí mua hàng xa xỉ, để lời một chút còn phải nghiên cứu kĩ càng giá cả cũng như đợt sales của từng sản phẩm, cuối tuần nào cũng chạy ra quày để tìm hiểu tin tức chiết khấu của các nhãn hiệu..."

"Có lần, bọn tôi tình cờ biết đến outlet nằm gần một thị trấn nhỏ ở phía nam nước Pháp cứ định kì lại bán rất nhiều hàng hóa của các hãng lớn chỉ với một nửa giá. Bọn tôi liên hệ với quản lí mới biết địa phương đó có rất nhiều du khách đến từ các nước đang phát triển, nhiều hãng lớn cũng hay lấy danh nghĩa "quảng bá văn hóa thương hiệu" để ưu ái cho một số đại lí mức chiết khấu rất lớn... Điều này chứng tỏ điều gì? Chứng tỏ hàng xa xỉ cũng đang cần mở rộng thị trường."

"Chúng ta đều biết hàng xa xỉ luôn bị độn giá, nhưng không thể phủ nhận là đông đảo phụ nữ vẫn muốn sở hữu mặt hàng này để thỏa mãn tâm lí, nhất là một bộ phận các cô gái trẻ làm việc trên thành phố lớn. Sinh sống trong một môi trường căng thẳng, có được một chiếc túi hàng hiệu, một đôi

dày hàng hiệu, một chiếc dây chuyền của nhãn hàng tăm tiếng—ý tôi nói ở đây là hàng chính hãng, chứ không phải hàng nhái—sẽ giúp các cô ấy trở nên sáng sủa tự tin hơn khi ra ngoài, đồng thời cũng là động lực khiến họ cố gắng phấn đấu hơn trong sinh hoạt, học tập... Bản thân tôi và Nghiêm Tú chính là như thế, ban đầu cũng vì tâm lí ấy mà dẫn bước vào lĩnh vực này, đến tận bây giờ tôi vẫn nhớ rất rõ sự phấn khích khi mua được đôi giày cao gót hàng hiệu mà mình ao ước từ lâu với giá rẻ..."

"Để nhiều cô gái trẻ khác cũng cảm nhận được niềm vui ấy như mình, bọn tôi quyết định thành lập "Liên Tú", sau đó tìm đến các nhãn hàng kia, hao tâm phí sức thuyết phục họ bán rẻ cho một lượng hàng nhất định dưới danh nghĩa "quảng bá thương hiệu". Vào thời điểm Liên Tú làm ăn được nhất, bọn tôi có thể mua vào cả trăm chiếc túi ở ngoài đáng giá 10,000 với đơn giá 3,000, đến khi rao bán lên nền tảng online, trừ đi chi phí nhân công và trang thiết bị thì bọn tôi còn chẳng lời đến 5%..."

"Ấy là hai năm cực khổ nhất, nhưng bọn tôi đều rất vui vẻ, đặc biệt mỗi lần nhận được phản hồi và lời cảm ơn của khách sau khi nhận hàng lại càng cảm thấy tất thảy mệt mỏi đều đáng giá. Chưa kể, nhờ bắt đầu với hàng xa xỉ mà bọn tôi lập tức chiếm được tình cảm từ đông đảo phái nữ trẻ tuổi thuộc tầng lớp trung lưu trong nước, cho nên hai năm đó đã giúp Liên Tú tích lũy được một lượng khách rất chất lượng..."

Thích Tự gật đầu nói: "Đây cũng là điểm khiến bọn tôi chú ý đến Liên Tú ngay từ đầu."

Du Liên thở dài: "Nhưng mà về sau, tôi và Nghiêm Tú không thấy thỏa mãn với việc chỉ bán lại hàng xa xỉ của nước ngoài, mà bắt đầu mong muốn sản xuất ra những sản phẩm thuộc về mình, gây dựng thương hiệu của chính mình..."

Thích Tự bình luận: "Mạch suy nghĩ như thế cũng là hợp lí."

Du Liên: "Lúc ấy có rất nhiều nhà đầu tư muốn bắt tay cùng, bọn tôi bị chút tiền vốn làm cho mờ mắt, lại ham phát triển cấp tốc, cho nên rốt cục chọn bên chi nhiều nhất là Đầu tư Phương Chu. Phương Chu trực tiếp mua đi 30% cổ phần trong tay chúng tôi, yêu cầu thay đổi quy chế công ti để gia tăng quyền hạn quản lí cho cổ đông mới, sau đó còn phái hai chuyên gia phát triển thương nghiệp đến, vấn đề là tư tưởng của tôi và Nghiêm Tú rất khác với bọn họ. Chúng tôi muốn bắt đầu từ những thứ nhỏ như dây chuyền hoặc vài đôi giày để tạo ra một sản phẩm "ngôi sao" trước, nhưng quản lí mới tới lại cho rằng thử nghiệm như thế mang lại hiệu suất quá thấp, phải lấn sang cả các nghiệp vụ khác, đồng thời mau đưa công ti lên sàn, tranh đoạt khách hàng, nếu không đợi đến khi các nền tảng mua sắm trực tuyến khai thông được với nước ngoài thì bọn tôi sẽ mất hết ưu thế. Nói thẳng ra, tôi và Nghiêm Tú chưa bao giờ có ý định kinh doanh cái tủ đồ online gì đó, bởi vì đã có rất nhiều người làm, bọn tôi cảm thấy chạy theo xu thế thật vô nghĩa... Nhưng thời gian đó, tôi và Nghiêm Tú phải nghe quá trời đề xuất khác nhau, ngày nào cũng bị người ta gạt đi ý tưởng, bị nói "không có khả năng", khiến bọn tôi còn không khỏi nghi ngờ thành công của mình chỉ là ăn may, rằng bản thân chỉ có thể làm đại lí chứ không hơn..."

Thích Tự ngầm nghĩ nói: "Cô và Nghiêm Tú có lí tưởng, nhưng lại không đủ kiên định để theo đuổi nó."

Du Liên cười khở: "Cậu nói không sai, tôi với cô ấy đều thiếu kinh nghiệm trong việc định hướng quy hoạch lâu dài cho công ti, bị người ta nói một chút đã dao động, bất giác thỏa hiệp không ít. Mặc dù công ti đã trải qua vài vòng đầu tư, quy mô lớn lên, giá trị của chính tôi và Nghiêm Tú cũng cao lên không ít, vậy mà bọn tôi chỉ ngày càng lực bất tòng tâm, chẳng thể nào vui nổi. Năm ngoái công ti niêm yết, nhưng Liên Tú đã không còn là Liên Tú của trước kia, dường như giờ đây ai ai cũng có thể nhúng tay vào việc phát triển của công ti, giá cổ phiếu từ khi lên sàn vẫn

luôn rất thâm, bạn bè xung quanh thấy bọn tôi bế tắc như vậy thì đều khuyên buông tay, tranh thủ lúc Liên Tú còn chút giá trị thì bán nó đi..."

Nói đến đây, hai mắt cô đã lại đỏ bừng.

Thích Tự hỏi ngược lại: "Cho nên hai người quyết định bán? Vậy bán xong thì sao?"

Du Liên lắc đầu: "Chưa biết nữa, có lẽ là bắt đầu làm gì đó mới mẻ với Nghiêm Tú, lần này bọn tôi sẽ chỉ kiên định với những gì mình muốn."

Im lặng một lát, Du Liên lại nói: "Thật ra hồi cuối năm ngoái, tôi đã rất vui khi được Diệp tổng đại diện cho Tư Nguyên liên lạc, bởi vì MeiWei là nhãn hiệu yêu thích của tôi từ rất lâu rồi."

Thích Tự: "Cô thích MeiWei?"

"Ừ, tuy tháng 8 năm ngoái có xảy ra chút chuyện, nhưng cả tôi và Nghiêm Tú đều cho rằng MeiWei vẫn là nhãn hàng xa xỉ quốc nội có tâm nhất, trước đây muốn phát triển thương hiệu của mình còn lấy MeiWei làm hình mẫu... Nghe nói Tư Nguyên muốn mua Liên Tú về làm một trong các nhãn hiệu dưới trướng, tôi đã cho rằng đây là kết cục tốt nhất mà công ti có thể đạt được, rằng về đó chắc chắn Liên Tú sẽ khá lên..." Du Liên rũ mắt, lại cười nhạt, "Nhưng bây giờ bán được hay không còn chả chắc, gần đây tôi và Nghiêm Tú thường xuyên cãi nhau cũng vì cô ấy không đành lòng với báo giá quá thấp. Thú thực, nói này giờ tôi cũng chưa thấy hiện tại Liên Tú sở hữu giá trị tiềm ẩn gì. Nếu bên cậu không nghĩ Liên Tú xứng đáng với mức giá này, tôi cũng không muốn ép nữa."

Thích Tự thở ra một hơi, trịnh trọng nói: "Có vẻ là Du tổng đang đánh giá thấp chính mình rồi."

Du Liên sững sờ, không khỏi kinh ngạc giương mắt.

Thích Tự cười cười: "Thành công của Liên Tú thật sự chỉ là ăn may thôi sao? Cô cứ tự hỏi mà xem, ở cái thời đại cả quần áo giày dép đẹp lẫn đại lí bán hàng giảm giá đều nhan nhản như nấm sau mưa như hiện nay, vì sao những người đó lại cùng lựa chọn Liên Tú?"

Du Liên trầm mặc, là người sáng lập ra Liên Tú, thế mà cô cũng muốn hỏi ngược lại Thích Tự một câu "vì sao".

Thích Tự: "Tôi đã xem quảng cáo của Liên Tú, bắt đầu với "Để mỗi cô gái bình thường đều có thể sở hữu hàng hiệu", về sau thì là "Tôi tự mua được giày cho mình, cần gì ai cho", "Có trên lưng chiếc túi tôi yêu, muộn phiền hôm nay cũng biến tiêu"... Nhưng slogan này đều do cô sáng tạo ra phải không?"

Du Liên gật đầu: "Đúng là như thế, nhưng chiến dịch quảng bá sản phẩm nào chẳng tùy tiện nghĩ ra được những lời này?"

Thích Tự: "Đây cũng là cách những người kia đã tùy tiện phủ nhận các cô à?"

Du Liên: "..."

Thích Tự giải thích: "Diệp tổng nói cô là một người trẻ có tâm hồn nghệ sĩ, trước kia tôi không để ý lắm, nhưng hôm nay nói chuyện mới phát hiện có lẽ chính bản tính mềm mại nhạy cảm, cũng như lòng đồng cảm của Du tổng với những "cô gái bình thường" ngoài kia đã tạo nên mối liên kết khăng khít giữa bọn họ và Liên Tú. Cho dù giá cổ phiếu của Liên Tú có tụt, cho dù Liên Tú đã không còn là Liên Tú trước kia như cô nói, những khách hàng ấy vẫn tình nguyện trung thành với nền tảng này... Tôi và thầy mình đã cùng phân tích thấy, đây chính là điểm làm nên sự khác biệt ở Liên Tú—nói cách khác, giá trị tiềm ẩn đáng quý nhất mà Liên Tú sở hữu chính là cô."

Ánh mắt Du Liên sáng lên, kích động trong lòng cũng tiêu tan theo những lời này của Thích Tự.

Có điều được một thanh niên tuần tú trẻ hơn mình bao nhiêu như thế khích lệ, Du Liên cũng có phần ngại ngùng, vô thức nói lảng sang chuyện khác: "Thầy của cậu... là giáo viên ở Stafford à?"

Thích Tự hăng giọng: "Không phải, là người cô mới gặp hồi nãy ấy."

Du Liên mỉm cười nói: "Thì ra là Phó tổng..."

Thích Tự ngừng một lát lại tiếp tục: "Nếu như không ở vào cương vị hiện tại, có lẽ tôi sẽ cố vũ cô và Nghiêm tổng hãy tiếp tục với công ti. Nhưng rất tiếc, tôi vẫn muốn thu mua Liên Tú vì sự phát triển của tập đoàn. Cô vừa nói mức giá tối thiểu mà mình và Nghiêm tổng có thể chấp nhận lần lượt là 170 triệu và 190 triệu phải không?"

Du Liên: "Đúng vậy..."

Thích Tự: "Để cân bằng thì lấy 180 đi, cô thấy sao?"

Du Liên sáng mắt nâng chén ngay tắp lự: "Được."

Thích Tự cụng li với cô: "Nhưng tôi có một điều kiện."

Du Liên ngăn người: "Là gì?"

Thích Tự: "Tôi hiểu được tình cảm mà cô và Nghiêm tổng dành cho Liên Tú, cũng không muốn bắt hai người phải đoạn tuyệt với đứa con tinh thần này chút nào. Song để giành lấy quyền khống chế tuyệt đối, Tư Nguyên chắc chắn không thể chừa lại cổ phần cho các cô, sau khi lấy được 53% này thì sẽ còn mua nốt cả phần của Phương Chu."

Du Liên: "Tôi hiểu."

Thích Tự: "Có điều sau khi thu mua, Tư Nguyên sẽ phải tiến hành đồng hóa Liên Tú và các hãng con khác như MeiWei, Tuyết Liên, Lovme Jewelry v.v. để thể hiện ra văn hóa đặc trưng của thương hiệu. Tôi hi vọng Du tổng có thể ở lại để lên kế hoạch cho công việc này."

Lên kế hoạch đồng hóa Liên Tú và MeiWei? Du Liên không khỏi choáng váng sau khi được Thích Tự ném cho một loạt miếng mồi béo bở: "Không thành vấn đề!"

Nhưng nhận lời xong cô mới nhớ ra hỏi: "Chẳng phải Diệp tổng nói là cậu không thể qua mặt Tư tổng để bàn giá trực tiếp với tôi sao?"

Thích Tự: "Không sai, 40 triệu bổ sung kia là giá trị tiềm ẩn mà cá nhân tôi nhận định thấy, nhưng khả năng cao sẽ không được Tư tổng đồng tình, cho nên tạm thời chỉ có thể hứa miệng với Du tổng như vậy. Để giúp hai người lấy được mức giá 180 triệu, tôi còn cần bên cô phối hợp làm một số chuyện nữa."

Du Liên: "..."

Hai người hàn huyên thêm hai mươi phút, trong thời gian này Thích Tự đã nói qua về sách lược của mình cho Du Liên.

Du Liên: "Sẽ có ích chứ?"

Thích Tự cười nói: "Chúng ta cứ vừa tiến hành vừa theo dõi, tóm lại tôi đã hứa thì nhất định sẽ giúp cô lấy được 180 triệu, không phải Tư Nguyên thì cũng có công ti khác thu mua Liên Tú."

Du Liên há hốc miệng, đang định nói thêm thì thấy Thích Tự rút điện thoại ra nhìn thoáng qua.

"Tư tổng đã tới phòng họp trên tầng 6, cô lên trước đi." Thích Tự nói.

"Còn cậu thì sao?" Du Liên đứng dậy.

Thích Tự đưa mắt nhìn điện thoại: "Tôi ngồi thêm một lát đã, đi cách nhau để Tư tổng tránh nghi ngờ việc chúng ta gặp riêng thì hơn."

Du Liên cười cười ra dấu OK, ra đến cửa quán bar mới ngoái lại nhìn, Thích Tự vẫn ngồi y như lúc cô mới tới, tự tin phóng khoáng, cùng khí chất có phần không ăn nhập với tuổi tác của mình.

Hiện tại cô đã biết, ẩn sau khuôn mặt điềm tĩnh trầm ổn kia chính là một trái tim trẻ đầy nhiệt huyết.

Đợi Du Liên rời đi, Thích Tự cũng rơi vào trầm tư.

Lúc trước hẳn vẫn mờ mịt bản khoản, nếu Tư Trạch thật sự đang động tay với giá cổ phiếu, mà hẳn vẫn tiến hành thu mua Liên Tú trong khi lơ mờ biết được về tình hình phía sau thì rốt cục là đúng hay sai?

Nhưng vừa rồi nói chuyện với Du Liên, trong quá trình đi đến quyết định cuối cùng, dường như hẳn đã tìm được đáp án cho bản thân mình.

—"Thích Tự, sau này trở thành một thương nhân có vốn có liếng, cậu đã nghĩ về việc mình sẽ tuyệt đối trung thành với nguyên tắc nào chưa?" Bên tai như lại vang lên âm giọng trầm thấp của Phó Diên Thăng.

Khi đó hẳn đã nghĩ, không phạm pháp là được.

Thế nhưng pháp luật chỉ là giới hạn để người khác quản thúc mình, mà giới hạn trong lòng hẳn, hẳn còn nên cao hơn cả pháp luật.

Vì kỉ luật bản thân, cũng là vì lương tâm làm người.

Thích Tự nhắm mắt thở dài một hơi, lần nữa mở ra, đôi mắt lại càng thêm sắc sảo.

*

Trong phòng họp tầng 6 của khách sạn, một đám người đang vây quanh Tư Trạch, thờ mạnh một chút cũng không dám.

Hoàng Tuấn Văn run rẩy dâng lên một túi chườm đá bọc trong khăn mặt, thấp giọng nói: "Tư tổng, chườm một chút đi."

Tư Trạch nhận lấy áp lên một bên mắt của mình, không khỏi rít lên một tiếng vì đau.

"... Họ Tổng kia cũng thật quá thế." Hoàng Tuấn Văn lầm bầm nói.

"Còn không mau im đi!" Tư Trạch quắc mắt nhìn hằm, Hoàng Tuấn Văn lập tức ngậm miệng.

Sầm mặt chườm lạnh được một lát, hằm mới hỏi: "Người của Liên Tú đâu? Sao còn chưa tới!"

"Diệp tổng đã đi gọi rồi..." Một người nhỏ giọng nói.

"Anh ta vẫn chưa đàm phán xong nữa à?" Tư Trạch hiển nhiên đang không vui, cứ như thể vừa ăn phải thuốc nổ.

"Ày, vừa rồi anh không xuống dùng bữa, bọn họ cũng đâu dám bàn bạc gì mấy."

Tư Trạch hừ lạnh một tiếng, đang định phàn nàn tiếp thì cửa phòng mở ra—nhóm Du Liên, Nghiêm Tú và Diệp Khâm Như lần lượt bước vào, trông thấy con mắt sừng đỏ của Tư Trạch mà sững sốt, khóe miệng Diệp Khâm Như còn bất giác giật một cái.

Du Liên: "Tư tổng... Anh sao vậy? Vẫn ổn chứ?"

Tư Trạch cầm bọc chườm che đi mắt mình, nói: "Hồi này bất cần trượt chân, đừng phải góc ghế trong phòng."

Mọi người: "..."

Du Liên nhíu mày: "Có nghiêm trọng lắm không? Hay để tôi gọi bác sĩ đến?"

Tư Trạch: "Tôi nói là không sao, mau vào chuyện chính đi... Thích Tự đâu rồi?"

Diệp Khâm Như nói: "Thích tổng vẫn còn jetlag nên đã về phòng ngủ bù, bảo tôi truyền lời để Tư tổng quyết định là được."

"Được rồi, vậy bắt đầu thôi." Tư Trạch nhìn về phía Du Liên, nói, "Du tổng, đã đến nước này thì chúng ta cũng đừng vòng vo nữa, trực tiếp báo giá đi thì hơn."

Du Liên: "Tôi cũng chỉ chờ một câu này của Tư tổng thôi. Tôi và Nghiêm tổng đã bàn bạc xong, mức giá thấp nhất mà bọn tôi có thể chấp nhận là 180 triệu."

Tư Trạch nhếch miệng: "Du tổng đang nói đùa đấy à?"

Du Liên chân thành nói: "Sao có thể? Lần trước bọn tôi báo giá 250 triệu, nể tình Diệp tổng nói hết nước hết cái suốt thời gian qua nên cũng giảm đi 70 triệu rồi."

Diệp Khâm Như cố ý nói khó: "Du tổng, thú thực là 180 triệu vẫn nằm ngoài khoanh vùng giá của bọn tôi."

Du Liên cau mày nói: "Vậy mấy anh muốn bao nhiêu?"

Diệp Khâm Như: "Cao nhất là 140 triệu."

Du Liên lắc đầu: "Không thể nào. Diệp tổng, tôi cũng nói với anh qua điện thoại rồi, 180 triệu là cái giá cuối cùng. Nếu bên anh chỉ chi ra 140 triệu, bọn tôi cũng sẽ chỉ bán phần của 140 triệu."

Mắt phượng của Tư Trạch thâm trầm nhìn Du Liên, miệng thì cười nhạt: "Du tổng, hình như cô không theo dõi tình hình chứng khoán thì phải? Tổng giá trị của Liên Tú còn chưa được nổi 300 triệu, cô có đang mơ hay không mà lại báo cái giá 180 triệu với bọn tôi?"

Nghiêm Tú ở bên nghe vậy mà biến sắc, lập tức nói trả: "Tư tổng, từ trước khi lên sàn thì giá trị của Liên Tú đã đạt mức 300 triệu rồi. Tập đoàn Tư Nguyên không mua thì sẽ có người khác mua, anh không phải chần chọc."

Du Liên vội vàng túm lấy tay cô, ra hiệu cho đối phương đừng nói nữa.

Tư Trạch bật cười: "Tôi nói này Nghiêm tổng, ngoại trừ tập đoàn Tư Nguyên thì còn ai muốn nhận về cái tàn cục rối rắm này của các cô nữa đây? Nghe đâu Đầu tư Phương Chu còn đang tìm cách bán tháo cổ phần Liên Tú khắp nơi nữa mà."

Nghiêm Tú tức tối đứng phắt dậy, trực tiếp bỏ đi.

"Nghiêm Tú!" Du Liên kinh ngạc hô lên, lập tức đuổi theo, giữ lại đối phương ngay trước cửa phòng họp, "Bình tĩnh lại đi, không đàm phán được thì cũng đừng để mất hòa khí..."

"Còn không phải do bọn họ hợm hĩnh trước à! Lâm tổng ở Yến Thành cũng đồng ý bàn chuyện với chúng ta rồi, 140 triệu thì mình thà bán cho Lâm Hoán chứ nhất định không bán cho tập đoàn Tư Nguyên!"

"Đừng như vậy mà..."

Sắc mắt của Tư Trạch trong phòng lập tức lạnh đi: "Bọn họ vừa nhắc đến ai cơ? Lâm Hoán?"

Hoàng Tuấn Văn cũng nhìn sang Diệp Khâm Như: "Lâm Hoán cũng đang nhắm đến Liên Tú sao?"

Diệp Khâm Như mờ mịt đáp: "Tôi có nghe nói gì đâu..."

Hoàng Tuấn Văn cảnh giác nói: "Hay là hai người bọn họ đang diễn kịch với chúng ta."

Quản lí Hàn nói: "Lâm Hoán cũng có cái công ti đầu tư mà? Bây giờ giá cổ phiếu của Liên Tú đang thấp như thế, có khi anh ta cũng đang muốn chớp cơ hội thì sao?"

"Hắn dám.... Tss!" Tư Trạch tức mình, tay cầm túi chườm vô thức đè mạnh lên con mắt bị thương.

Hoàng Tuấn Văn: "Tư tổng, anh bình tĩnh đã..."

Tư Trạch trừng mắt nhìn Hoàng Tuấn Văn, hạ giọng nói: "Còn không mau sai người đi xác nhận tin tức này đi!"

*****

<Epilogue>

Một—

Du Liên: "140 triệu quá thấp."

Thích Tự: "Tôi ra 180 triệu."

Du Liên: "Bọn họ đều nói chúng tôi không làm được nên trò trống gì."

Thích Tự: "Tôi nói được."

Du Liên: "Tôi là fan của MeiWei."

Thích Tự: "Đợi tôi thu mua Liên Tú rồi cô về MeiWei đi."

Du Liên: "Tổng tài Cá nhỏ no.1! " ($\cong \nabla \cong$)/

Thích Tự: "Nhưng một mình tôi không quyết được giá này, chúng ta phối hợp diễn kịch đi? Lừa tên đối tác ngusi kia của tôi một chút?"

Du Liên: "Chưa thấy kim chủ ba ba nào như này... Tổng tài Cá nhỏ no.1!" ($\cong \nabla \cong$)/

Hai—

Du Liên: "Nói thật, Lâm Hoán cũng muốn thu mua chúng tôi."

Tư Trạch (nổi giận): "Lâm Hoán!? Đến đây! Battle đi!"

Lâm Hoán: "Ai gọi hồn tôi đây?"

Thích Tự: "Ngại quá, dùng nhờ chút."

Lâm Hoán: "???"

Ba—

Tư Trạch: "Tôi làm gì cậu nào, lại không vui rồi?"

Tống Phổ Tâm vung ra một đấm: "Này thì~"

Tư Trạch ôm mắt: "Ái!!"

Tác giả: "Nghe nói độc giả oán dữ lắm, trước khi vào tù anh phải bị ăn đánh cái đã hahaha"

Tư Trạch: "... Tưởng ông đây cầm kịch bản của phản diện mà sung sướng lắm đấy à!" (ㄟ(ㄟ(ㄟ( )

-

vtrans by xiandzg

T/N: Rà muốn lòi le cũng không tìm thấy Thầy đâu, nhưng đổi lại thì em cảm thấy mình sắp bỏ công việc bàn giấy để đi đánh hàng xa xỉ được rồi
" _ > "

Á á áaaaa senpai noticed tui again nèeeeeeee

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẤU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 114: Cứ Để Cậu Ấy

Du Liên nhỏ giọng khuyên nhủ Nghiêm Tú thêm một lát, sau đó quay trở lại phòng họp một mình.

"Xin lỗi, tính Nghiêm Tú vốn vậy, kệ cô ấy đi, chúng ta bàn tiếp..." Du Liên lúng túng xin lỗi, nhanh chóng điều chỉnh điều bộ của mình rồi nhìn về phía Tư Trạch, không kiêu không nhường nói, "Tư tổng, đã mất công kết nối bao lâu nay thì dĩ nhiên tôi cũng rất muốn hợp tác với Tư Nguyên các anh, nhưng phải nói thẳng là chúng tôi không thể nào chấp nhận được mức giá 140 triệu."

Có lẽ cũng lo bị nâng mất miếng mồi béo bở này, Tư Trạch dường như đã bớt phần phách lối, nhìn Du Liên cười nhạt: "Chắc Diệp Khâm Như đã cho cô biết về kết quả định giá Liên Tú của bọn tôi rồi nhỉ? 268 triệu, 53% là 142 triệu, mấy tháng nay giá cổ phiếu của Liên Tú còn đang tuột dốc, cho nên mức giá 140 triệu mà chúng tôi đưa ra cũng đâu có ngoa."

Du Liên: "Tư tổng, 268 triệu chỉ là định giá từ phía quý công ti, chứ tôi chưa bao giờ nói mình chấp nhận nó hoàn toàn. Bọn tôi cũng biết, chỉ cần bỏ ít tiền ra marketing, tuyên truyền những nhà đầu tư nào đang tranh giành Liên Tú thì sẽ tác động được giá cổ phiếu ngay... Nhưng cả tôi và Nghiêm Tú đều là người đứng đắn, cho nên không làm như vậy."

Nghe Du Liên nói thế, đám người Hoàng Tuấn Văn lại biến sắc.

... Tranh giành? Chẳng lẽ không chỉ mình công ti của Lâm Hoán đang nhòm ngó Liên Tú?

Du Liên nói tiếp: "Bọn tôi ưu tiên Tư Nguyên trước hết do tôi rất thích nhãn hiệu MeiWei trực thuộc tập đoàn, hợp tác thành công thì coi như thỏa mãn một ý muốn cá nhân, còn thứ hai là vì bấy lâu nay kết nối với Diệp tổng cũng rất vui. Thế nhưng không có nghĩa là chúng tôi bắt buộc phải bán đi cổ phần trong tay mình..."

...

*

Lúc này, Thích Tự cũng đã rời quán bar Hải Mã để lên hội ngộ với Phó Diên Thăng.

"Trò chuyện thế nào?" Hai người gặp nhau trong căn phòng mà Du Liên đặt cho Thích Tự.

"Tôi cộng thêm 40 triệu so với mức giá mà Tư Trạch đã báo, Du Liên đã đồng ý." Thích Tự nói.

"Cứ thế cộng thêm?" Phó Diên Thăng hơi ngạc nhiên.

Theo như bàn bạc riêng trước đó, bọn họ cũng cho rằng du di trong khoảng 50 triệu so với mức giá 140 là hợp lí, có điều trò chuyện chưa đến một tiếng mà Thích Tự đã đồng ý trả cho người ta hẳn 180 triệu, Phó Diên Thăng không khỏi lo rằng hẳn đã hơi hấp tấp.

"Tôi nghĩ bọn họ xứng đáng với mức giá này." Thích Tự nói.

"Vì sao?" Phó Diên Thăng hỏi.

Thích Tự kể qua lại những chia sẻ vừa rồi của Du Liên, Phó Diên Thăng nghe xong bình luận: "Cho nên cái mà bọn họ vốn muốn hướng tới là văn hóa thương hiệu, là phương diện cảm xúc ấy hả... Nếu thế đáng ra bọn họ đừng kêu gọi tư bản hay đưa công ti lên sàn, phần lớn đầu tư đều yêu cầu

hoàn vốn nhanh, trong khi nội dung văn hóa lại cần đến chu kì rất dài, bản chất của hai hướng đi này đã mâu thuẫn rồi."

"Tôi cũng nghĩ vậy." Thích Tự lại nói tiếp về ưu điểm mà mình nhận thấy ở Du Liên cho Phó Diên Thăng.

Hồi tháng 1 về thành phố P, Phó Diên Thăng đã ở nhà phân tích cho hẳn về tính đặc biệt của Liên Tú, nói trong thời kì đầu làm đại lí hàng hiệu, bọn họ thường viết riêng cho mỗi mẫu sản phẩm một phần giới thiệu thương hiệu và phân tích tỉ suất chi phí - hiệu quả, bởi vậy nhiều món đồ vốn không nổi cho lắm cũng nhanh chóng trở thành xu hướng nhờ sự quảng bá của Liên Tú.

Thích Tự nhớ rõ điểm này, cho nên hôm nay mới hỏi Du Liên xem những slogan hiện khắp "Ăn Diện Mỗi Ngày" có phải do đối phương nghĩ ra hay không.

Phó Diên Thăng: "Nói cách khác, đối với những khách hàng của Liên Tú thì Du Liên chính là KOL."

(*KOL: key opinion leader—influencer/người có tầm ảnh hưởng, thuật ngữ marketing)

Thích Tự gật đầu: "Chính xác, cô ấy có thể không phải một quản lí tốt, nhưng lại là một người định hướng sản phẩm rất lợi hại. Tôi nghĩ không phải ai cũng tùy tiện bắt chước được "tác động cảm xúc" mà Liên Tú mang đến cho giới nhân viên văn phòng nữ ngoài kia, bởi vì nó còn gắn liền với mối đồng cảm lâu dài giữa KOL và khách hàng. Nếu Du Liên rời khỏi Liên Tú, chúng ta có tìm được người thay thế thì cũng không thể cho thấy luận điệu giống như của cô ấy. Khả năng là nhóm khách hàng trước đó của Liên Tú sẽ dần rời rạc, cho nên tôi mới ra giá 180 triệu để giữ người ở tại, trước mắt làm cầu nối giữa khách hàng và nền tảng của chúng ta."

Phó Diên Thăng cười cười: "Có khi đây là một đề nghị khá hời cho Du tổng đấy, nghe bảo cô ấy rất thích MeiWei."

"Thế chẳng phải càng tốt hơn hơn sao" Thích Tự, "Tôi vốn dĩ cũng muốn đôi bên cùng có lợi."

Phó Diên Thăng: "Thế cậu định giải quyết bên Tư Trạch thế nào?"

Thích Tự sờ sờ mũi: "Tôi bảo Du Liên phối hợp diễn với mình, còn hiệu quả ra sao thì..."

Nghe xong kế hoạch của Thích Tự, Phó Diên Thăng cũng không khỏi kinh ngạc: "Cậu muốn Du Liên nhắc đến Lâm Hoán để kích thích anh ta?"

Thích Tự gật đầu: "Ừ, Tư Trạch đã nói về Lâm Hoán ngay từ lần đầu tiên gặp tôi, cảm giác anh ta rất để ý người kia, thậm chí còn coi đó là đối thủ cạnh tranh của mình. Tư Trạch rất cứng rắn trong vụ giá cả, ngay cả tôi cũng không đả động nổi, nhưng chúng ta đều biết kết quả của việc Diệp tổng báo mức giá 140 triệu với Du Liên là thế nào rồi—không những không xong, mà có khi còn thành trở mặt với nhau. Tôi không mong Tư Trạch lại có hành động gì quá đáng ở phía sau, cho nên mới nghĩ ra cái kế tạm hoãn binh. Nếu biết không chỉ Tư Nguyên mà nhà đầu tư khác, trùng hợp chính là Lâm Hoán, cũng đang nhắm nhe mua Liên Tú, có khi anh ta sẽ biết đường lo lắng mà hòa hoãn đi một chút."

Phó Diên Thăng: "Tư Trạch cũng có mạng lưới tin tức của mình, nhờ anh ta tra ra Du Liên chỉ đang lừa mình thì sao?"

Thích Tự nói: "Hứa Kính cũng gọi là quen biết Lâm Hoán sau vụ Bô Câu đợt trước, hiện tại việc này là giả, nhưng tôi có khả năng thúc đẩy nó thành thật."

Phó Diên Thăng hỏi tiếp: "Nghe nói Lâm Hoán là một người khôn ngoan và cơ hội. Cậu tung ra tin này mà không sợ Lâm Hoán thừa cơ nhảy vào

nặng trước cổ phần của Du Liên với Nghiêm Tú, sau đó bán lại cho chúng ta với giá cao à?"

Thích Tự: "Tôi sẽ phải kí thỏa thuận ngầm với Du Liên trước khi tiến hành chuyện này. Kế hoạch là như thế, nhưng bất kể giá trị của Liên Tú có được đẩy cao đến bao nhiêu, cuối cùng 53% cổ phần trong tay Du Liên và Nghiêm Tú sẽ chỉ có thể bán lại cho chúng ta với giá 180 triệu."

Hoài nghi trong mắt Phó Diên Thăng dần tan đi, thay vào đó là càng nhiều tán thưởng và đồng tình.

Thấy đối phương không còn vấn đề gì khác, Thích Tự đưa mắt nhìn đồng hồ, đứng dậy nói: "Không biết bọn họ nói chuyện thế nào rồi, chúng ta xuống xem một lát đi."

Hắn ra tới cửa vẫn chưa thấy Phó Diên Thăng đi theo, quay đầu mới biết người kia còn ở nguyên vị trí cũ, đang nhìn mình với ánh mắt sáng như đuốc.

Thích Tự: "...Sao vậy?"

Phó Diên Thăng kiểm soát lại xúc cảm trong mắt, nói: "Dám chắc Du Liên cũng chưa được bên mua nào nhiệt tình đôn giá cho như vậy đâu."

Thích Tự cười nhẹ: "Tôi chỉ muốn trả cho bọn họ một cái giá công bằng thôi."

Ra đến ngoài, hai người lại tình cờ trông thấy bóng lưng Tống Phổ Tâm đang đứng chờ thang máy, Thích Tự gọi một tiếng: "Trợ lí Tống."

Đối phương nghe được bèn quay lại, gật đầu chào bọn họ.

Đến khi thang máy tới, bọn họ vào trong rồi, Tống Phổ Tâm mới rũ mắt hỏi: "Mấy cậu cũng xuống tầng 6 à?"

Thích Tự "ừ" một tiếng, lại tinh mắt trông thấy mu bàn tay ửng đỏ cùng phần ngón trầy xước của Tống Phổ Tâm lúc đối phương bấm thang máy.

"Tay anh bị thương à?" Thích Tự hỏi.

Tống Phổ Tâm vội vàng lấy tay kia che đi mu bàn tay mình, thấp giọng nói: "Trầy xước chút thôi, không việc gì."

Thích Tự không hỏi gì thêm, lại phát hiện rõ ràng Phó Diên Thăng và Tống Phổ Tâm có biết nhau, vậy mà ở trước mặt hắn thì tỏ ra như thể chẳng thân quen gì, thậm chí còn không nói với nhau lời nào.

Cả ba đều đang hướng tới phòng họp tầng 6, đến nơi cũng là lúc Tư Trạch và những người còn lại bước ra.

Trông thấy bên mắt sưng tấy của Tư Trạch, Thích Tự mới sững sờ liên hệ với vết trầy trên tay Tống Phổ Tâm, tuy đã có suy đoán nhưng vẫn hỏi lại ngay trước mặt Tống Phổ Tâm: "Tư Trạch, mắt anh bị sao thế kia?"

Hoàng Tuấn Văn có vẻ sợ Tư Trạch mất mặt, vội giành giải thích: "Tư tổng sơ ý va phải góc ghế."

Tư Trạch liếc nhìn Tống Phổ Tâm bên cạnh bọn hắn, lạnh lùng hỏi: "Sao mấy người lại đi cùng nhau"

"Vừa gặp trước thang máy." Thích Tự cũng không vạch trần bọn họ, nhìn tiếp tới những người ở phía sau Tư Trạch.

Du Liên và Diệp tổng rốt cục cũng bước ra khỏi phòng họp, hai người bắt tay nhau, nói một câu: "Vậy có gì bọn tôi sẽ liên lạc lại sau." Du Liên đánh mắt nhìn Thích Tự, gật đầu chào hỏi rồi rời đi trước.

"Đàm phán thế nào rồi?" Thích Tự hỏi.

Diệp Khâm Như: "Du tổng ra giá 180 triệu, chúng ta phải cân nhắc thêm đã."

Hoàng Tuấn Văn thấp giọng nói: "Nghe bảo Lâm Hoán cũng muốn mua, giờ bọn họ đang được thể thét giá với chúng ta."

Thích Tự nhượng mảy: "Vậy sao?"

Tư Trạch tối sầm mặt nói: "Tự đứng ở đâu nhảy ra, đúng phiền. Hôm nay tạm thời thế đã, anh sẽ cho thuộc hạ đi thăm dò tình huống xem thế nào, hai hôm nữa chúng ta họp lại ở Tư Nguyên rồi bàn tiếp."

Thích Tự: "Được."

Tư Trạch đang định đi, bỗng nhiên dừng chân quay lại hỏi: "À này Thích Tự, Hứa tổng của Đầu tư Sơn Vũ có quen biết Lâm Hoán phải không?"

Bọn họ đã từng tán gẫu về vụ việc của Bồ Câu và Hỉ Thước trong một bữa cơm hồi năm ngoái, chỉ là Thích Tự không ngờ Tư Trạch nhớ tốt thế, ngay cả tên của Hứa Kính cũng chưa quên.

Hắn cũng không giấu diếm mà thẳng thắn thừa nhận: "Hình như vậy."

Ánh mắt Tư Trạch hơi lóe lên: "Cậu gọi nhờ Hứa tổng thăm dò giúp xem..." Nói đoạn, hắn lại đổi ý, "Mà thôi, để lát về anh sẽ đi gặp trực tiếp."

Thích Tự chỉ chỉ mắt hắn: "Anh định để thế đi à? Hay là đợi nó đỡ chút đã?"

Tư Trạch chạm lên khóe mắt mình, sốt ruột nói: "Đợi mai nó tím xanh thì còn đỡ hơn, chúng ta cũng không có nhiều thời gian để kéo dài đâu."

Thấy Tư Trạch gấp thật, Thích Tự biết là kế khích tướng của mình đã có tác dụng, vội nói: "Được rồi, để em gọi luôn xem anh ấy có đang ở Hải Thành không, sắp xếp xong sẽ báo lại cho anh."

Đến khi hai nhóm tách ra, Thích Tự lập tức gọi Diệp Khâm Như về phòng trên tầng.

Diệp Khâm Như vẫn chưa biết gì về kế hoạch riêng của Thích Tự và Du Liên, nhỏ giọng hỏi hồi nãy hai bọn họ đã nói những gì mà lúc sau khí thế của cô nàng lại khác hẳn đi như thế.

Thích Tự trầm mặt nói: "Thầy Phó sẽ kể lại cho anh, giờ tôi đi gọi điện cho Hứa Kính cái đã..."

Nói xong bèn vào phòng ngủ bấm điện thoại cho Hứa Kính, để Phó Diên Thăng và Diệp Khâm Như lại phòng khách.

"Anh Hứa Kính, đang ở đâu thế ạ?"

"Anh ở công ti, sao thế?"

"Em có chuyện muốn nhờ anh hỗ trợ..."

...

Trong phòng khách, Diệp Khâm Như nghe Phó Diên Thăng giải thích xong thì kinh hãi thán phục: "Tức là cậu ấy quyết giá 180 triệu rồi sao? Tôi vốn định ép xuống 160 165 nữa đấy!... Lại còn muốn kết hợp với phía Du Liên diễn kịch lừa Tư tổng? Trời đất sao cậu ấy to gan vậy?"

Phó Diên Thăng móc bao thuốc ra, cười hỏi: "Làm một điếu không?"

Diệp Khâm Như vội la lớn: "Cậu lại còn cười, chẳng lẽ cậu cũng ủng hộ Thích tổng làm thế? Như vậy là li gián nội bộ đó trời! Tuy rằng tôi cũng không hoàn toàn đồng tình với cách hành sự của Tư tổng, nhưng nhớ như hần phát hiện ra thì sao?"

Phó Diên Thăng đặt bao thuốc lên bàn trà, còn châm thuốc rít một hơi, bắt chéo chân rồi nói: "Không sao đâu, cứ để cậu ấy làm đi, chẳng lẽ anh

không thấy kích thích à?"

Diệp Khâm Như: "Cậu..."

Hắn đang định phản bác thì Thích Tự đã ra khỏi phòng.

"Diệp tổng." Thích Tự cầm di động nhìn về phía Diệp Khâm Như, "Thầy Phó nói hết cho anh rồi chứ?"

Diệp Khâm Như nghiêm mặt: "Ừ..."

Trong lòng vẫn còn cả vụn điều bản khoản, nhưng Thích Tự lại không cho hắn thời gian hỏi mà nói luôn: "Tôi vừa nói chuyện với Hứa tổng của Đầu tư Sơn Vũ, anh ấy đã đồng ý liên hệ nhờ phía Lâm Hoán phối hợp thả ra một ít tin tức. Nhưng vừa rồi ở trên điện thoại, tôi có nói đây là kế hoạch do anh nghĩ ra."

Diệp Khâm Như: "???"

Thích Tự dứt lại di động vào túi quần, giải thích: "Việc này tôi không tiện ra mặt, mà người biết càng ít càng tốt, nhỡ truyền ra lại tạo thành ảnh hưởng xấu. Nhưng anh yên tâm, nếu có chuyện, tôi gánh thay anh."

Diệp Khâm Như còn biết nói gì nữa đây? Một câu "tôi gánh thay anh" của Thích Tự khác nào đã trói hắn quảng lên thuyền hải tặc luôn rồi...

Thích Tự ngồi xuống xong nói tiếp: "Đầu tư Phương Chu giữ bao nhiêu cổ phần ở Liên Tú?"

Diệp Khâm Như: "Theo thông tin công khai thì chỉ là 25%."

Thích Tự: "Đàm phán với bên đó sao rồi?"

Diệp Khâm Như: "Công tác kết nối với Phương Chu đều do phía Tư tổng chịu trách nhiệm. Nghe bảo lần đầu bọn họ báo 100 triệu, chắc định chờ Tư

Nguyên mua hết của Du Liên với Nghiêm Tú rồi tăng giá, thế nhưng giá cổ phiếu của Liên Tú cứ tụt mãi, bên đó sợ hổ nên hôm nay đã nhắn hỏi thư kí Hoàng với mức 75 triệu, có điều hình như Tư Trạch vẫn muốn hạ thêm."

Thích Tự trầm ngâm nói: "75 triệu cho 25%, chừng đó cũng được rồi. Anh thử hỏi thư kí Hoàng xem có sớm mua được 25% của Phương Chu trước không, tôi sợ đêm dài lại lắm mộng."

Diệp Khâm Như: "Được."

Di động Thích Tự rung lên, hẩn nhìn thoáng qua, chưa vội trả lời mà nói tiếp với Phó Diên Thăng: "Thầy Phó, lát nữa tôi phải đi trước, nhờ anh và Diệp tổng ở lại kí giúp thỏa thuận thu mua 180 triệu với Du tổng, sau đó bảo Du Liên khi nào về thì thả ra ít phong thanh với Phương Chu, nói Tư Nguyên không định mua lại cổ phần của bọn họ nữa nên hai người sẽ tiếp tục việc kinh doanh của mình, sắp tới cứ đối nghịch với quản lí của Phương Chu thật nhiều vào, càng ra vẻ sẵn sàng đồng quy vu tận với công ti thì càng tốt."

Phó Diên Thăng ngẫm một chút, hiểu được ý Thích Tự rồi lại hỏi: "Cậu muốn về một mình?"

Thích Tự bình tĩnh nói: "Ừ, tôi với Hứa Kính thống nhất rồi, lát nữa tôi cũng đến buổi gặp mặt của anh ấy với Tư Trạch."

Phó Diên Thăng: "Nhớ chú ý cẩn thận, lát liên lạc sau."

Đợi Thích Tự rời đi rồi, Diệp Khâm Như mới nhỏ giọng hỏi Phó Diên Thăng: "Chẳng phải Thích tổng mới 21 thôi à?"

Phó Diên Thăng nhả một ngụm khói, nói: "22 rồi, mới sinh nhật hai hôm trước."

"Thì cũng thế." Diệp Khâm Như bần khoản, "Cậu nói xem, vì cái gì mới ngần ấy tuổi mà cậu ấy đã mưu mô thế rồi? Li gián nội bộ thì thôi đi, lại còn muốn đổ vỏ sang cho tôi..."

Phó Diên Thăng liếc hẳn: "Thế là may rồi, ít ra vẫn hơn là im im làm rồi cứ thế đổ cho anh mà?"

Diệp Khâm Như ghen hợm: "Nhưng cậu ấy mới có 22, mà cậu nghe mấy cái chủ ý vừa rồi của cậu ấy chưa! Hồi 22 tôi vẫn chỉ là một thằng ngốc mơ mộng về tình yêu thôi! Sao đầu óc của cậu ấy có thể lắt léo trăm đường như thế chứ? Ưống công tôi từng nghĩ cậu ấy chỉ là một cậu nhóc đơn thuần! Chắc, đúng là cao nhân kín đáo người thường dễ lộ... Hồi cậu mới quen Thích Tự, cậu ấy đã khôn ngoan như thế chưa? Chẳng lẽ "thái tử" nào cũng trưởng thành sớm như thế?"

"Hình như chưa đâu." Phó Diên Thăng tỏ vẻ hoài niệm, "Hồi mới quen, cậu ấy vẫn ngây thơ lắm."

Diệp Khâm Như: "Thế rốt cục là chuyện gì đã xảy ra..."

Phó Diên Thăng nghĩ nghĩ, nói như tự nhủ: "Hình như là học từ tôi?"

Diệp Khâm Như: "???"

Phó Diên Thăng dí tắt đầu thuốc vào gạt tàn, đứng dậy nói: "Thôi, đừng nghĩ nhiều nữa, ông chủ nhỏ vừa giao nhiệm vụ cho chúng ta đấy, mau đi làm đi."

Diệp Khâm Như: "..."

*

Về đến trung tâm thành phố, Thích Tự không đi gặp Hứa Kính mà bảo Vương Mạnh đưa mình tới một quán trà kiểu Anh gần Phong Mậu.

"Thích Tự!" Vừa thấy người tới, Đường Vĩ Diệp đã bật dậy chào đón nồng nhiệt.

"Chờ lâu chưa?" Thích Tự đi tới ngồi.

"Đến từ lúc gửi tin nhắn cho cậu đấy." Đường Vĩ Diệp xoa xoa tay nói, "Tôi gọi một ấm trà đen Darjeeling rồi, được không?"

"Ừ." Thích Tự cười nhạt đánh giá đối phương—sơ mi quần tây là lượt phẳng phiu, cổ còn đeo nơ, tóc cũng mới uốn, nhìn không khác gì đang đi đám cưới.

Sau khi xác định quan hệ với Phó Diên Thăng và trải nghiệm tình yêu nam nam, Thích Tự đã có cái nhìn thoáng hơn với thái độ lấy lòng từ người đồng giới, tuy vẫn chẳng ưa gì Đường Vĩ Diệp nhưng cũng không cảm thấy buồn nôn hay bài xích như trước kia.

Huống hồ hấn hẹn Đường Vĩ Diệp ra đây cũng không phải để phát triển tình cảm hay gì.

Đường Vĩ Diệp hỏi: "Cậu muốn tôi nghe ngóng chuyện gì từ Tư Hàng? Chẳng phải quan hệ giữa hai người tốt lắm à, sao không đi hỏi thẳng nó ấy?"

Thích Tự: "Tư Hàng sĩ diện như thế, tôi sợ hỏi trực tiếp cậu ấy lại ngại."

Đường Vĩ Diệp: "Nói vậy..."

Thích Tự: "Nghe nói công ti game của cậu ấy sẽ niêm yết trong năm nay mà nhỉ, có thông tin chính xác không?"

Đường Vĩ Diệp: "Có, tháng bảy tới sẽ tổ chức IPO."

(*IPO: buổi chiêu mộ vốn công khai đầu tiên)

Thích Tự: "Hiện tại ai đang xử lý công tác chuẩn bị cho việc niêm yết công ti? Thư kí Từ sao?"

Đường Vĩ Diệp: "Cùng cả người của anh trai nó nữa, nói chung là Tư Hàng không phải làm gì hết, chỉ chờ đếm tiền thôi."

Thích Tự: "Anh thấy có khả năng kiếm được không?"

Đường Vĩ Diệp khẳng định chắc nịch: "Tất nhiên, lần trước đã nói rồi mà, anh của Tư Hàng quen biết người "phía trên", có thể đảm bảo lợi nhuận cho bọn tôi."

Thích Tự nhú mày nói: "Rốt cục người bên trên ấy là ai? Đáng tin chứ?"

"Sao lại không? Mạng lưới quan hệ của nhà họ khủng lắm..." Đường Vĩ Diệp tiến đến trước mặt Thích Tự, thần thần bí bí nói ra vài cái tên cơ sở và chức vị, lại bảo, "Bố Tư Hàng quen cả chủ tịch Chứng khoán Minh Thái, nghe đâu Minh Thái còn đầu tư cho công ti game của Tư Hàng 50 triệu, giờ nó nhiều tiền đến độ đốt không hết rồi!"

Thích Tự kinh hãi trong lòng: "Chứng khoán Minh Thái?"

Đường Vĩ Diệp: "Ừ, Minh Thái được quốc gia rót vốn mà, nhiều tiền lắm."

Thích Tự làm bộ hào hứng gật gù, hỏi: "Anh định đầu tư bao nhiêu?"

Đường Vĩ Diệp: "Cùng lắm là 2 triệu."

Thích Tự nhướng mày: "Thế thôi?"

Đường Vĩ Diệp đỏ mặt: "Bố mẹ không cho tôi tham gia quản lý công việc, chỉ được 2 triệu tiền tiêu vặt ra đầu tư cho nó là tốt lắm rồi, bọn Chu Lân còn chỉ nhìn không chứ chưa ra nổi 1 triệu kia kìa!"

Thích Tự: "Đùa anh thôi, làm gì căng thế."

Đường Vĩ Diệp: "..."

Thích Tự lại nói: "Tôi nhớ là Đường Khải Nhất Khí nhà anh cũng có hợp tác với Tư Thị phải không?"

Đường Vĩ Diệp: "Đường Khải Nhất Khí có một ít phần trăm ở Tư Thị, tính ra cũng là một cổ đông nhỏ."

Thích Tự rót trà cho hẳn, hỏi: "Anh lớn thế rồi mà sao suốt ngày vẫn lêu lổng thế, bố mẹ không cho anh tham gia quản lí à?"

"Bố tôi, rồi thì chú bác, chị cả anh hai quản hết rồi." Đường Vĩ Diệp nhún nhún vai nói, "Tôi còn chưa tốt nghiệp đại học mà, biết gì đâu mà quản?"

Thích Tự lại thăm dò: "Anh chị anh có chơi thân với anh của Tư Hàng không?"

"Chị tôi có gia đình rồi, chơi bởi gì nữa đâu. Nhưng anh hai tôi thì khá thân với anh của Tư Hàng, bọn họ mở chung một câu lạc bộ xe thể thao, còn cùng đầu tư vào mấy công ti nữa, hay tụ tập với nhau lắm." Đường Vĩ Diệp thối thối một lát lại nhớ ra nói, "À, cái đường đua go-kart mà tôi từng kể là của anh tôi đầu tư xây đấy, năm ngoái gọi cậu đến chơi mà cậu không đến."

Thích Tự lờ đi chủ đề này, chỉ hỏi: "Anh anh lợi hại như thế, sao anh không xin một công ti để mình tự quản lí? Như kiểu công ti game của Tư Hàng ấy, tranh thủ rèn luyện trong thời gian làm tổng tài luôn."

Đường Vĩ Diệp xì một tiếng: "Rèn luyện quái gì chứ, cậu không thấy tên ngốc Tư Hàng đó hả? Có Từ Nhất Chu rồi, ngay cả bài tập về nhà nó còn nhờ anh ta làm hộ nữa là! Nó xin anh trai cái công ti kia là vì thích chơi

game đấy chứ, tối ngày còn lên mặt với bọn tôi. Anh tôi không chiều thế đâu."

Hai người trò chuyện một hồi, di động Thích Tự vang lên, hấn đứng dậy nhận điện thoại, lại nói với Đường Vĩ Diệp: "Tôi còn có chút việc, đi luôn đây."

Đường Vĩ Diệp cũng đứng lên: "Hả? Nhanh vậy, mình còn chưa ngồi được một tiếng mà."

Thích Tự cầm lấy áo khoác của mình trên thành ghế mặc vào: "Dạo này bận thật, tôi chỉ tranh thủ ra gặp anh được một lát thế thôi."

Bộ dạng Đường Vĩ Diệp nhìn đến là mất mát.

Thích Tự không quên dặn dò: "Mà này, đừng nói cho Tư Hàng chuyện hôm nay tôi tìm anh đấy. Tính cậu ấy sĩ, biết tôi còn lén dò la tin tức về mình qua cậu thì còn bạn bè thế nào được."

Đường Vĩ Diệp ngây ngốc nhìn hấn: "Yên tâm, tuyệt đối không nói."

Thích Tự đi về, Đường Vĩ Diệp còn đích thân ra tiễn, đến khi hấn chuẩn bị lên xe rồi mới trông ngóng nói một câu: "Về sau cậu trả lời tin nhắn Wechat của tôi nhiều hơn chút được không?"

Thích Tự khựng lại, nhìn về phía hấn rồi đột nhiên tỏ ý chân thành nói: "Đường Vĩ Diệp, nếu anh không làm việc nghiêm túc thì chúng ta không có chủ đề gì để trao đổi với nhau hết."

Đường Vĩ Diệp ghen họng, vô thức hỏi lại: "Việc nghiêm túc?"

Ánh mắt Thích Tự hơi lóe lên: "Anh cũng đâu thể sống bằng tiền tiêu vặt suốt đời."

Hắn cũng không để ý đến biểu cảm sau đó của Đường Vĩ Diệp, lên xe rồi nói luôn cho Vương Mãnh một địa chỉ khác, hướng thẳng tới chỗ Hứa Kính.

Vừa rồi là điện thoại của Phó Diên Thăng, nói bên đó đã đàm phán xong với Du Liên, đang chuẩn bị về trung tâm thành phố.

Đọc đường đi, Thích Tự lại nghĩ về tin tức mà Đường Vĩ Diệp vừa tiết lộ cho mình, về cả Chứng khoán Minh Thái, cảm thấy ngày càng nhiều chi tiết được móc nối lại với nhau.

Tư Trạch hẹn gặp Hứa Kính tại một clubhouse thương vụ gần Phong Mậu, hắn không mất bao lâu để tới nơi.

Thích Tự điều chỉnh lại tâm trạng của mình, vào đến nơi thì nói: "Xin lỗi, đường hơi tắc nên em tới muộn."

Hứa Kính điềm nhiên nhìn hắn: "Không sao, ngồi đi, anh với Tư tổng cũng nói sắp xong rồi."

Thích Tự thấy mắt Tư Trạch hình như còn sưng hơn hồi chiều, thậm chí đã bắt đầu xanh tím, trong khi cả người vẫn nghiêm trang ngồi đó mà có chút buồn cười.

Hắn lại quan tâm hỏi một câu: "Tư Trạch, mắt anh đỡ hơn chút nào chưa?"

"Cậu thấy nó đỡ không?" Bị hắn dai lại chuyện này, một bên mắt phượng không bị thương của Tư Trạch trợn lên đầy giận dữ, "Con mắt này của anh còn không mở ra được đây!"

Hứa Kính cười nói: "Anh cũng vừa mới bảo Tư tổng sao lại bất cẩn thế xong. May mà chúng ta ngồi phòng riêng đây, chứ ai trông thấy có khi lại tưởng tôi đánh cậu."

****

<Epilogue>

Một—

Diệp Khâm Như: "Thích tổng, kế hoạch này của cậu cũng to gan quá rồi!"

Thích Tự: "Không phải của tôi, là của anh."

Diệp Khâm Như: "..."

Phó Diên Thăng (mỉm cười hút thuốc xem kịch vui): "Kích thích không?"

Diệp Khâm Như: "Tại sao mình lại bị cặp đôi xấu xa này lừa đến mức này!?"

Hai—

Thích Tự: "Tổng trợ lí, tay anh bị sao vậy?"

Tống Phổ Tâm: "Trầy da."

Thích Tự: "Tư Trạch, mắt anh sao thế kia?"

Hoàng Tuấn Văn: "Bị va phải thôi."

Tống Phổ Tâm: "... (Tổng tài Cá nhỏ này biết thừa rồi mà còn hỏi)

Gặp mặt ở clubhouse.

Thích Tự: "Tư Trạch, mắt anh đỡ hơn chưa?"

Tư Trạch: "Đừng có dai mãi chuyện tôi bị đánh nữa!"

Hứa Kính: "Phải nhịn, không được cười!" (Hahaha khó nhịn quá đi!)

-

vtrans by xiandzg

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẤU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 115: Tôi Muốn Hút Thuốc

Người nói vô tâm người nghe hữu ý, câu đùa này của Hứa Kính quả thực đã chọc ngoáy vào sự bề mặt đằng sau vết thương của Tư Trạch, khiến sắc mặt đối phương vô cùng khó coi.

Tư Trạch rút điện thoại ra mở camera trước, soi thấy bộ dạng hiện tại của mình xong lại chửi tục một tiếng.

Thích Tự đề nghị: "Hay anh đến bệnh viện xem qua đi."

Hứa Kính cũng nói: "Phải đấy, bệnh viện tư bây giờ có mấy thiết bị xịt làm, xịt hơi lạnh với thuốc chống sưng thì sẽ nhanh khỏi hơn."

Tư Trạch hừ một tiếng, có vẻ đồng tình với gợi ý này, bèn đứng dậy nói với hai người: "Cũng nói hết với Hứa tổng rồi, tôi không ngồi lại nữa vậy."

Hứa Kính đứng dậy theo: "Được rồi, có tin gì tôi sẽ báo lại luôn."

Hai người tiễn Tư Trạch ra đến cổng, Thích Tự mới nói: "Tư Trạch, anh em mình quen biết chưa bao lâu, mỗi lần gặp nhau lại chỉ bàn mỗi công việc thì không khỏi nhạt nhẽo. Lần này chắc em về tận hai ba tháng cơ, bình thường anh có hoạt động gì thì cho em trải nghiệm ké với."

Tư Trạch cười cười, giọng điệu có phần thả lỏng: "Anh nghe Tư Hàng bảo cậu không thích chơi bài, chưa kể lần nào về nước cũng vội vội vàng vàng nên anh mới không rủ... Được, chờ bao giờ mắt đỡ rồi anh dẫn cậu đi chơi."

Sau khi Tư Trạch rời đi, Thích Tự và Hứa Kính lại quay về phòng riêng: "Nói chuyện thế nào rồi ạ?"

Hồi nãy không có nhiều thời gian, hẳn cũng chưa kịp nói rõ ràng với Hứa Kính, lúc này đối phương mới nghiêm nghị nói: "Anh đã lừa Tư Trạch theo lời cậu dặn, nhưng mấy đứa đúng nháo quá rồi đấy!"

Thích Tự ngạc nhiên: "Nháo?"

Hứa Kính hạ giọng chất vấn hẳn: "Các cậu bắt đồng với Tư Trạch về giá cả thì có thể tiến hành bàn bạc nội bộ mà, sao lại vượt mặt cậu ta để thỏa thuận với người của Liên Tú trước."

Thích Tự giải thích: "Em với Diệp tổng nói bao nhiêu lần rồi, nhưng căn bản là Tư Trạch cố chấp, có để cho ai ý kiến đâu. Mới cả em cũng nghe Thầy Phó và Diệp tổng phân tích về Liên Tú rồi, thấy 180 triệu là mức giá hợp lí cho bọn họ."

Hứa Kính cau mày nói: "Cậu mới tiếp xúc với những chuyện này được bao lâu? Sao biết có hợp lí thật hay không? Chẳng qua là cấp dưới nói gì cậu cũng tin răm rắp. Tư Thị là cổ đông lớn thứ hai ở Tư Nguyên, ba cho cậu tham gia vào công việc của bộ công nghệ để rèn luyện, nhưng đây cũng là trọng tâm phát triển của tập đoàn đấy. Diệp Khâm Như không lo giữ gìn mối quan hệ với Tư Trạch thì thôi, đã thế còn xúi cậu giúp người ngoài đối phó hẳn, anh thấy cậu ta đúng là bị úng não rồi!"

Thích Tự: "..."

Chủ ý này vốn là của Thích Tự, Hứa Kính nói Diệp Khâm Như úng não thì có khác gì đang mắng thẳng mặt hẳn đâu.

Thích Tự cắn răng bao biện: "Bọn em đã sớm không đồng tình với tác phong thủ đoạn của Tư Trạch rồi."

Hứa Kính hỏi lại: "Tư Trạch làm gì mà thủ đoạn?"

Thích Tự: "Diệp tổng nghi ngờ anh ta đang tác động đến cổ phiếu của Liên Tú, cố ý kéo giá của bọn họ xuống."

Hứa Kính: "Chuyện này thì có vấn đề gì?"

Thích Tự hơi trợn mắt: "Thao túng giá cổ phiếu mà không phải vấn đề sao? Anh ta đang phạm pháp đấy anh!"

Hứa Kính: "Cậu có chứng cứ cho thấy cậu ta thao túng giá cổ phiếu không?"

Bị hỏi câu này, Thích Tự đương nhiên không thể nói cho Hứa Kính về những manh mối mình tra được. Ngay từ đầu Hứa Kính đã không ưng gì chuyện hăn thân cận với Phó Diên Thăng, giờ mà nói cho đối phương biết người kia có khả năng là gián điệp thì khác nào tự vả?

Huống hồ, những thứ mà hăn tra được cho đến thời điểm này cũng chưa thể khẳng định nhóm của Phó Diên Thăng đang điều tra hành vi vi phạm của Tư Thị.

Hứa Kính thấy hăn không đáp nổi, lại được thể hùng hổ: "Không có chứng cứ thì sao nói là thao túng được? Chưa kể, có làm thế thật thì đã sao? Trên thị trường hiện nay, làm gì có nhà đầu tư nào không tác động đến giá cổ phiếu? Ai mà chẳng muốn ép giá đối thủ? Làm ăn quan trọng nhất là bỏ ít lời nhiều, Tư Trạch mà có cách mua được rẻ thì tốt cho tập đoàn Tư Nguyên chứ sao?"

Thích Tự thật sự không tin nổi: "Anh nghĩ như vậy là đúng?"

Hứa Kính quả quyết nói: "Đây không phải vấn đề đúng hay sai, mà đây là hiện thực. Anh biết cậu còn nhỏ, đã quen áp dụng những gì được dạy trong trường vào thực tế, nhưng trường đời phức tạp hơn tưởng tượng của

cậu rất nhiều, sớm muộn gì cậu cũng sẽ phải học cách thích ứng với với những quy tắc ngầm này thôi."

Thích Tự nhìn hằm với anh mắt phức tạp: "Nếu em không muốn thích ứng thì sao?"

Hứa Kính: "Thì cậu khó mà sinh tồn nổi!"

Thích Tự nhắm lại hai mắt, một lần nữa cảm thấy chán nản như lần mâu thuẫn trước với Hứa Kính.

Hắn không muốn đôi co thêm với đối phương, tận lực kiềm chế âm giọng của mình: "Anh Kính, chính anh cũng nói rồi, ba cho em tham gia vào việc của bộ phận công nghệ là để rèn luyện, bởi vậy em cũng có quyền được đưa ra quyết định mình muốn chứ?"

Hứa Kính gõ gõ đốt ngón tay xuống mặt bàn: "Đúng là có quyền, nhưng cậu đã nghĩ đến hậu quả chưa? Lần này Tư Trạch nhờ anh nghe ngóng bên phía Lâm Hoán, chứng tỏ hiện tại đã không đề phòng cậu chút nào, thế nhờ rồi cậu ta phát hiện ra mình bị chúng ta câu kết với người ngoài qua mắt thì sao? Đến lúc ấy đừng chỉ nói hợp tác giữa hai đứa, mà hợp tác của hai nhà Thích - Tư cũng bị ảnh hưởng nữa đấy."

Thích Tự siết chặt nắm đấm dưới bàn: "Đâu phải em chưa nghĩ gì đã đưa ra quyết định. Dẫu biết làm vậy có điểm không ổn, em vẫn cho rằng đây là cách tốt nhất... Nếu sai, em nhất định sẽ tự gánh chịu hậu quả, sẽ có lời xin lỗi thỏa đáng tới Tư Trạch, sẽ không để liên lụy tới ba!"

Hứa Kính thấy gân xanh trên trán giật giật, dường như còn định phản bác nữa mà nhớ ra thân phận của mình, rốt cục nhẫn nhịn tránh mắt đi: "Mấy hôm trước chủ tịch có gọi bảo anh hỗ trợ cậu một chút, nhưng cậu cứ thế này thì làm sao anh dám ủng hộ đây?"

Thích Tự cũng đang cố gắng bình tĩnh lại, có điều trong lòng vẫn không hề suy chuyển: "Em không bảo anh phải ủng hộ em vô điều kiện, anh có thể bày tỏ quan điểm và đưa ra gợi ý, mà em cũng có quyền lựa chọn tiếp nhận chúng hay không."

Qua một lát, Hứa Kính mới thở dài, thái độ cũng dịu đi: "Thôi được rồi, cũng không biết cậu trở nên cứng đầu thế này từ bao giờ nữa..."

Hắn ngừng lại một chút rồi nói tiếp: "Vừa rồi gặp Tư Trạch, anh đã đáp ứng nghe ngóng rồi, nhưng vẫn phải nghĩ xem nên giải quyết phía Lâm Hoán thế nào đã. Nói rõ hơn về tình huống giữa các cậu với Liên Tú đi."

Thích Tự thở dài một hơi, nhanh chóng ổn định tâm trạng rồi kể lại quá trình kết nối với Liên Tú, bao gồm cả chuyện xảy ra ngày hôm nay. Hứa Kính ngồi nghe mà liên tục nhíu mày, nhưng cũng không có phản ứng dữ dội như vừa rồi.

"Cho nên mấy cậu muốn tung tin vờ là Lâm Hoán cũng đang để mắt tới Liên Tú, để kích thích Tư Trạch chịu tăng giá?" Hứa Kính hỏi.

Thích Tự: "Cũng có thể dụ hắn thu mua Liên Tú thật. Nghe nói Lâm Hoán là người cơ hội, nếu biết việc cổ phiếu Liên Tú tụt giá có liên quan đến ý đồ thu mua của Tư Nguyên thì có khi lại cắn câu... Nhưng bọn em kí thỏa thuận thu mua với Liên Tú rồi, cũng không sợ sẽ mất 53% ấy vào tay Lâm Hoán."

Hứa Kính nhíu mày: "Đây cũng là chủ ý của Diệp Khâm Như?"

Thích Tự: "Vâng..."

Hứa Kính rũ mắt suy nghĩ một lát rồi nói: "Anh không chắc Lâm Hoán sẽ muốn thu mua Liên Tú hay không, nhưng đúng là nghe nói cậu ta có ý với Hồng Trang."

Thích Tự ngạc nhiên: "Hồng Trang?"

Hứa Kính: "Năm ngoái cậu chả nhờ anh liên lạc với Hồng Trang là gì? Anh có thăm dò một chút, nghe bảo Lâm Hoán còn đích thân gặp mặt ăn cơm với Tô Cánh ở Yến Thành nữa rồi."

Thích Tự: "Qua tiếp xúc thì anh thấy Tô Cánh là người thế nào?"

"Nói chuyện quá thẳng thắn, EQ thấp vậy bảo sao trước đây "bài tốt" mà cũng đánh thành như thế..." Hứa Kính lắc đầu, có vẻ không ưng gì người này, "Nói chung là không nhìn ra điểm nào khiến cậu phải dụng tâm lôi kéo hết."

Thích Tự: "..."

Hai người dùng bữa luôn tại đó, đến 9 giờ mới tách ra. Tuy rằng bầu không khí sau đó đã trở lại bình thường, đến khi rời đi Thích Tự vẫn thấy cả người lẫn óc đều mệt bã.

Mặc dù cuối cùng Hứa Kính vẫn làm theo ý hãn, cuộc đối thoại hôm nay lại càng khiến Thích Tự nhận thức rõ hơn về tam quan khác biệt giữa hai người.

Nhất là khi nghe Hứa Kính nói "có làm thế thật thì đã sao", Thích Tự cảm thấy lòng sùng kính dành cho đối phương bao lâu nay cũng như sụp đổ...

Hãn đưa tay vuốt trán, rốt cục cũng cảm nhận được giữ gìn sự ngay thẳng là một việc khó đến nhường nào.

Đèn neon ngoài cửa sổ lấp lóe, điện thoại trên tay chọt rung lên, mấy giây sau Thích Tự mới nhắc máy: "A lô?"

"Về chưa?" Đầu bên kia truyền đến âm giọng quen thuộc.

"Ừm..." Thích Tự đưa mắt nhìn biển báo trên đường, "Sắp tới nơi rồi."

Xe đi qua một mốc đèn giao thông, sau đó không lâu thì đến đoạn dốc dẫn vào khách sạn. Thích Tự cắt điện thoại rồi xuống xe.

Lên tầng trông thấy Phó Diên Thăng, hần hỏi: "Ăn tối chưa?"

"Ăn với Diệp tổng rồi." Phó Diên Thăng cầm áo vest hần cởi ra đi treo lên, "Cậu đi gặp Hứa Kính lâu thế, nói những gì vậy?"

Thích Tự ngồi phịch xuống sofa, hơi ngả người ra sau, lười đáp lại, cũng lười động đậy.

Phó Diên Thăng đi tới cởi cà vạt giúp hần, Thích Tự để mặc ngón tay đối phương lướt qua cổ mình, nhẹ nhàng nới lỏng nút thắt...

Hần chỉ ngồi yên ngắm nhìn gương mặt Phó Diên Thăng, đến khi người kia chuẩn bị rút hần cà vạt ra, Thích Tự mới đột nhiên đè gáy đối phương kéo về phía mình.

Phó Diên Thăng nghiêng người hôn hần đầy tự nhiên, hần cũng lùa tay vào tóc đối phương, khi mạnh khi nhẹ ve vuốt da đầu bên trong.

Nụ hôn qua đi, Thích Tự mới rũ mắt hỏi: "Thuốc lá của anh đâu?"

Phó Diên Thăng sững sờ: "Để làm gì?"

Thích Tự: "Tôi muốn hút thuốc."

Phó Diên Thăng cũng không hỏi thêm, trực tiếp móc túi lấy ra bao thuốc, trước hết ngậm vào miệng mình, hút một hơi để châm rồi mới đặt lên môi Thích Tự, nói: "Chưa quen thì đừng hút mạnh."

Lần này Thích Tự không bị sặc, ở lâu với Phó Diên Thăng cũng như mưa dầm thấm đất, đến cả động tác kẹp thuốc còn rất giống đối phương. Hần rít

vài hơi rồi hỏi: "Thứ này có thể giải tỏa áp lực thật không?"

"Với tùy người." Phó Diên Thăng ngồi xuống đối diện hẳn, hỏi: "Áp lực lớn lắm à? Không thể nói tôi nghe sao?"

Nghĩ đến "chứng khoán Minh Thái" vừa khai thác được từ Đường Vĩ Diệp, đến phần mềm chống giám sát được cài trong máy tính bên thành phố P của Phó Diên Thăng, đến tính nguy hiểm trong những việc Tư Trạch đã làm và kế hoạch qua mắt đối phương của mình, cộng thêm cả sự ngờ vực từ Hứa Kính hôm nay, Thích Tự chỉ thấy lòng ngổn ngang trăm mối, chẳng nói nổi ra điều gì.

Hắn chậm rãi nhả ra một ngụm khói, nói: "Không muốn nói."

Phó Diên Thăng: "Thế tôi đoán nhé?"

Thích Tự: "Ừ, anh đoán đi."

Phó Diên Thăng đưa gạt tàn đến trước mặt hẳn: "Có phải Hứa Kính phản đối việc cậu lừa Tư Trạch không?"

Thích Tự cười cười gảy tàn thuốc, lại nhướng mắt nói: "Thế tại sao anh không phản đối tôi?"

Phó Diên Thăng nhìn thẳng vào đôi mắt xinh đẹp của đối phương—không chỉ có ái mộ và sùng bái thuần túy như trước kia, bên trong giờ đã xuất hiện cả những nét thăm dò và giáo hoạt.

Âm giọng hẳn có phần trầm đi, nói: "Bởi vì cậu đã trưởng thành, đã tự đưa ra quyết định bỏ cái gì chọn cái gì được rồi, tôi có phản đối cũng không còn nghĩa lí nữa."

*****

<Epilogue>

Hứa Kính: "Diệp Khâm Như bị úng não đấy à?"

Thích Tự: "..."

Hứa Kính: "Đây cũng là kế của Diệp Khâm Như sao?"

Thích Tự: "Phải..."

Diệp Khâm Như: "Tôi khổ quá mà!!!"

-

vtrans by xiandzg

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẦU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 116: Làm Chơi Chơi Thôi

Thích Tự: "Nhưng hiện tại tôi muốn nghe đề nghị của anh. Nếu là anh, anh sẽ giải quyết chuyện này thế nào? Anh thấy tôi làm đúng hay sai?"

Phó Diên Thăng trầm mặc một lát, nói: "Mâu thuẫn giữa cậu và Tư Trạch chủ yếu nằm ở khác biệt về nguyên tắc kinh doanh, điển hình như việc báo giá thu mua Liên Tú khác nhau. Xét về phương diện nguyên tắc, tôi rất ủng hộ cậu, cũng hiểu được lí do vì sao cậu làm thế. Nhưng nhìn từ góc độ của tôi, cậu xử lí việc này chưa được khéo cho lắm."

Thích Tự: "Ở điểm nào?"

Phó Diên Thăng: "Nếu ở vào trường hợp không thể thống nhất mức giá với Tư Trạch, tôi sẽ đích thân bày tỏ quan điểm của mình với Liên Tú, cho biết mình tình nguyện trả một mức giá cao hơn, nhưng không việc gì giữa bài sớm thế, cũng không vội cấu kết với họ để đối phó Tư Trạch, vì thực tế là chúng ta còn chưa quen Du Liên bao lâu... Nhưng cậu cảm tính hơn tôi, có lẽ chính điểm này đã thành công thuyết phục Du Liên. Chỉ là nhờ như trong quá trình mà xảy ra vấn đề gì, cậu sẽ rất dễ bị rơi vào thế bị động."

Thích Tự vừa nghe vừa ngẫm nghĩ, không phải hẳn chưa từng cân nhắc tới những lo lắng của Phó Diên Thăng—ví như phải biết trước về giao tình giữa Hứa Kính và Lâm Hoán thì hẳn mới dám bảo Du Liên Nghiêm Tú mượn tên Lâm Hoán để kích thích Tư Trạch, ví như kí trước thỏa thuận thu mua với Liên Tú để bọn họ không có cơ hội rút lời, ví như sợ việc hẳn và Tư Trạch bất đồng quan điểm sẽ bị người khác nắm thóp, ảnh hưởng đến đại cục nên mới phải nói với Hứa Kính đây là chủ ý của Diệp Khâm Như...

Nhưng cũng như Phó Diên Thăng có nói, cả quá trình vẫn xuất hiện rất nhiều biến số đáng lo khác—ví như hẳn không nghĩ Tư Trạch lại sốt ruột nhờ Hứa Kính đi nghe ngóng đến thế, cũng chẳng ngờ mình sẽ phải đối mặt với thái độ phản đối mãnh liệt như vậy từ Hứa Kính. Giả sử mà Hứa Kính không chịu hỗ trợ, hoặc là không hỗ trợ được gì thì cục diện sẽ phức tạp đến nhường nào.

Thích Tự gảy nốt một đợt tàn cuối, nói với vẻ tâm phục khẩu phục: "Thầy Phó, quả nhiên anh vẫn sáng suốt hơn tôi."

Phó Diên Thăng: "Nhưng đây mới chính là cậu."

Thích Tự: "Cho nên vẫn do tôi quá ngây thơ."

Phó Diên Thăng lắc đầu: "Người khéo léo chưa chắc đã chu toàn được mọi việc. Chỉ cần giữ vững nguyên tắc và giới hạn của mình, ở tuổi này của cậu có ngây thơ một chút thì sao?"

Thích Tự dí tắt thuốc, ủ rũ cúi đầu.

Phó Diên Thăng đứng dậy kéo theo đối phương, vòng tay quanh eo hẳn, cổ vũ: "Đừng tạo áp lực quá lớn cho bản thân, còn có tôi ở đây, cậu mà sai chẳng lẽ tôi lại không nhắc nhở?"

Thích Tự nhượng mày, mấp máy môi, không kìm nổi lòng mà hỏi: "Anh sẽ luôn ở đây chứ?"

Phó Diên Thăng nhìn hẳn vài giây, lại rũ mắt hôn lên môi Thích Tự, thấp giọng nói: "Một ngày nào đó, có lẽ cậu sẽ không cần đến tôi nữa."

Thích Tự vô thức siết chặt cánh tay, như để thể hiện tình cảm của mình—Hắn vẫn sẽ cần.

Dẫu biết Phó Diên Thăng lừa mình, biết Phó Diên Thăng tiếp cận mình là vì mục đích khác, Thích Tự vẫn buộc phải thừa nhận rằng bản thân đã yêu người này quá sâu đậm...

Thế nhưng bất luận có nghĩ thế nào, hẳn cũng không thể làm như không thấy thái độ né tránh của Phó Diên Thăng đối với vấn đề này.

Đối phương không cự tuyệt, nhưng lại trao quyền cự tuyệt vào tay hẳn.

Thích Tự nhắm mắt lại, như đã mơ hồ thấy được kết cục của bọn họ, không khỏi cảm thấy lòng chua xót.

Lí trí nhắc hẳn phải thu hồi xúc cảm của mình, Thích Tự rút cục thở dài một hơi, ép mình tỉnh táo lại rồi rời khỏi lồng ngực Phó Diên Thăng.

Hai người rửa mặt xong lên giường, Phó Diên Thăng chợt nhớ ra một việc, ôm hẳn nói: "Phải rồi, gần đây Tô Cảnh có liên lạc với cậu không?"

Thích Tự: "Không, tuần trước tôi có nhắn cuối tháng này mình về thôi... Sao vậy?"

Phó Diên Thăng: "Hôm nay Diệp Khâm Như hỏi tôi cậu còn định đợi phía Tô Cảnh bao lâu, lần cuối cùng hai bên gặp mặt đã là hai tháng trước rồi. Trước khi chúng ta về, Tư Trạch đã mấy lần gây áp lực rồi, Diệp tổng vẫn hòa hoãn được, nhưng nếu còn kéo dài nữa, e là Tư Trạch lại hiểu nhầm cậu bỏ bê công việc, làm chậm tiến độ."

Thích Tự sững sốt, bây giờ mới nhớ tới những lời Hứa Kính nói hôm nay.

—"Anh không biết Lâm Hoán có nhằm mua Liên Tú hay không, nhưng đúng là nghe nói cậu ta đang để mắt đến Hồng Trang."

—"Cậu gặp Tô Cánh được một lần, về đã lập tức bảo anh mở lời đầu tư để lấy lòng, nhưng rồi thấy đấy, người ta cũng đâu có cần, không phải Sơn Vũ thì anh ta vẫn tìm được nhà đầu tư khác thôi mà."

—"Căn cứ vào tần suất hoạt động bên ngoài của Tô Cánh dạo này thì không cần dùng đến những thủ đoạn bên lề nữa đâu, khả năng Tư Nguyên nắm được Hồng Trang là rất thấp. Anh khuyên cậu đừng hi vọng có thể đã động được anh ta với ngón tình cảm, cần gì thì để cấp dưới lo liệu đi."

...

Thích Tự nhú mày, nghĩ bụng gần đây bọn họ đang lo giải quyết Liên Tú, có lẽ Tư Trạch không rảnh hỏi đến tình huống phía Tô Cánh, bèn nói: "Chờ thêm một chút đi, mấy ngày tới tôi sẽ tìm cơ hội liên lạc với Tô Cánh, thăm dò xem ý định của anh ta thế nào rồi."

Phó Diên Thăng: "Được."

Nhưng không đợi Thích Tự liên hệ, Tô Cánh đã chủ động gọi hân trước.

Khoảng ba ngày sau, Thích Tự nhận được điện thoại của Tô Cánh: "Cậu về nước chưa?"

"Từ tuần trước rồi." Thích Tự đáp.

"Ở Hải Thành à? Hai ngày tới rảnh không, tôi bay qua đó rồi chúng ta gặp mặt." Tô Cánh nói.

"Bay qua? Chỉ để gặp tôi?" Thích Tự hỏi.

"Tiện thể thôi." Tô Cánh vẫn không hề vòng vo.

Thích Tự ngừng lại một chút: "Được, anh qua đi, để tôi bảo Diệp tổng đặt khách sạn trước cho."

Tô Cánh vội ngăn cản: "Không cần, tự tôi đặt được. Phải rồi, ngoài thân tín thì đừng nói cho ai là tôi muốn gặp mặt cậu."

Thích Tự có phần thấp thỏm, hình như thái độ này của đối phương không giống đến bàn chuyện hợp tác với Tư Nguyên cho lắm.

Có điều nghĩ nhiều vô ích, Tô Cánh đã bảo vậy thì hẳn cũng chỉ nói với mình Phó Diên Thăng và Diệp Khâm Như, cũng dặn bọn họ kín tiếng về chuyện này.

Hôm sau Tô Cánh đến Hải Thành, hẹn Thích Tự tại một nhà đồ Tây trong khu thương mại, còn muốn hẳn phải đi một mình.

Thích Tự hỏi: "Cả mấy người Diệp tổng không thể đi cùng à?"

Tô Cánh: "Thôi, có bọn họ rồi cậu lại vùi đầu vào ăn cơm, mình cậu đến thì hai chúng ta mới nói chuyện được."

Thích Tự: "..."

Thích Tự tới nơi như đã hẹn, thấy Tô Cánh bèn hỏi: "Tô tổng, rốt cục anh có cái gì mà phải thần bí thế?"

Tô Cánh cười cười: "Ngồi đi, hôm nay tôi mời."

Thích Tự: "Hải Thành là địa bàn của tập đoàn Tư Nguyên mà, ai lại để người làm khách lặn lội đến đây như anh còn phải mời cơm, để tôi đi."

Tô Cánh kiên quyết nói: "Tôi còn chưa cảm ơn cậu vì lần đánh tiếng với Đầu tư Sơn Vũ đâu."

Thích Tự nhú mày: "Nếu là vì chuyện ấy, anh cũng biết tôi không làm vậy vì một bữa cơm mà."

Tô Cảnh cười nhẹ: "Tôi biết, cho nên lần này mới muốn bàn giao cụ thể với cậu đây."

Hắn cầm li lên rót cho Thích Tự ít rượu đỏ, sau đó mới ngẩng lên đối mắt, chân thành nói: "Bên cậu đừng đợi Hồng Trang nữa, tôi đã quyết định bán cho người khác rồi."

Thích Tự thấy lòng trùng hăn đi, tuy đã đoán được phần nào kết quả từ những ám chỉ của đối phương, nhưng trực tiếp nghe được tuyên bố này vẫn không khỏi mất mát.

Hắn giơ li rượu lên, cười khổ nói: "Bán cho Lâm Hoán rồi sao?"

Tô Cảnh ừ một tiếng, nói: "Đã có tin rồi sao?"

Thích Tự: "Tôi cũng mới nghe Hứa Kính kể chuyện Lâm Hoán muốn thu mua Hồng Trang tuần trước thôi, chỉ không ngờ lại nhanh đến thế."

Tô Cảnh: "Cậu ta là một người hào sảng, đề cao hiệu suất."

Thích Tự hỏi: "Tôi có thể tò mò chút không, rốt cục là Lâm Hoán đã làm cách nào mà đã động được anh?"

Tô Cảnh lắc đầu: "Không phải do Lâm Hoán đã động, mà là tôi nhận thức hiện thực. Tôi biết mình không đủ khả năng giữ lại Hồng Trang được nữa, cho nên quyết định bán đi với một cái giá tốt. Lâm Hoán trả 200 triệu, cho tôi giữ lại 30% cổ phần và quyền quản lí, còn kí kết cả một thỏa thuận hai năm nữa—tôi sẽ được quản lí tiếp nếu làm cho Hồng Trang đạt được mức lợi nhuận theo yêu cầu, sẽ nhận được đền bù chênh lệch nếu cậu ta bán lại công ti, đồng thời cũng có thể dứt áo ra đi bất kì lúc nào trong thời vòng hai năm này.

Thích Tự nhớ bọn họ định giá toàn bộ Hồng Trang mới được 200 triệu, vậy mà Lâm Hoán lại bỏ ra 200 triệu chỉ để mua một bộ phần cổ phần, quả

là một cái giá đắt.

Tô Cánh nhấp một ngụm rượu, lại nói: "Thích Tự, nói thật là sau buổi gặp mặt lần trước, tôi không chỉ bị cậu đả động mà còn cảm nhận lại được nhiệt huyết dâng trào của thời trẻ, rất muốn cùng cậu phấn đấu tiến lên nữa kìa..."

Thích Tự cười nói: "Anh đã già với ai."

Tô Cánh: "Ý tôi là cái thời hơn 20 ấy... Có điều sau đó ngẫm nghĩ cẩn thận, đồng thời nghiên cứu lại kết cấu quyền lực trong tập đoàn Tư Nguyên, tôi phát hiện tuy ba cậu là cổ đông lớn nhất, nhưng công việc của bộ Công nghệ thì không chỉ do mình cậu định đoạt, hứa hẹn cậu cho tôi cũng rất khó mà thực hiện được trong thời gian ngắn."

Thích Tự vốn định phản bác rằng dù không phải Tư Nguyên thì hẳn vẫn còn Đầu tư Sơn Vũ, ba đã xác nhận hẳn có cả 600 triệu ở Sơn Vũ để tùy tiện lưu động—Thích Tự cũng có thể cho Tô Cánh những điều kiện mà Lâm Hoán hứa hẹn, chẳng qua là đối phương không cho hẳn cơ hội đàm phán...

Nhưng ngay sau đó, Tô Cánh lại nói một câu: "Chưa kể cậu cũng biết về những lời đồn về tôi rồi đấy, giữ tôi lại chắc chắn sẽ mang đến cho cậu áp lực rất lớn..."

Bất giác nghĩ tới thái độ của Hứa Kính đối với Tô Cánh, Thích Tự không khỏi siết chặt li rượu trong tay, rốt cục chỉ đành nuốt lại những lời phản bác chưa nói ra.

Hắn biết Tô Cánh nói đúng, Sơn Vũ thuộc về hắn nhưng Hứa Kính mới là người điều hành hiện tại. Nếu cứ cố chấp nắm lấy Hồng Trang bằng Sơn Vũ, hẳn sẽ không chỉ nhận lấy sự phản đối từ Hứa Kính, mà còn chẳng khác nào đắc tội xúc phạm Tư Trạch.

Thích Tự thở dài, thả lỏng nói: "Không sao, Tô tổng, mua bán không thành thì còn tình nghĩa, tôi vẫn muốn cảm ơn anh vì đã hẹn gặp để bày tỏ suy nghĩ và quyết định cuối cùng của mình... Như đã từng nói, tôi đánh giá rất cao năng lực của anh, hi vọng chúng ta có thể trở thành bằng hữu, sau này nếu cần gì thì cứ liên hệ với tôi."

Những lời này của hắn đều chân thành khẩn thiết, khiến Tô Cảnh cũng không khỏi cảm động, giơ li rượu lên nói: "Rất sẵn lòng, đã vậy từ giờ cậu gọi thẳng tên tôi đi, chúng ta cách nhau kha khá tuổi, nếu muốn thì gọi là anh Tô cũng được."

Thích Tự gọi một tiếng "anh Tô", hai người cùng nhau uống cạn rượu trong li, coi như quên hết khúc mắc trước đây.

Thích Tự nhìn thức ăn trên bàn, lại rũ mắt nói: "Bảo gọi "anh Tô" rồi mà chỉ bao mỗi bữa cơm này thì hình như em hơi thiệt đấy nhỉ."

Tô Cảnh bật cười, móc ra một món đồ nhỏ đưa hắn: "Tặng thêm cái này đã đủ chưa?"

Thích Tự nhận lấy xem xét, thấy là một chiếc móc khóa hình di động nho nhỏ bằng kim loại: "Thứ gì thế này?"

Tô Cảnh: "Phát minh của anh đấy, có chức năng ghi âm và định vị, vốn làm cho một người anh em cấp dưới là dân mù đường đi đâu cũng lạc, đã thế còn chuyên môn người một nơi điện thoại một nơi, anh mới bảo đeo cái này lên người để cả team còn biết cậu ấy ở đâu. Thiết kế một bản mà làm tận mười mấy, tặng cậu một cái đấy, về cho người khác cũng được, chỉ cần tải app về di động là biết hết hành tung của đối phương."

Thích Tự cảm thấy rất mới lạ: "Các anh còn làm cả cái này nữa à?"

Tô Cảnh cầm dao đĩa lên, vừa cắt steak vừa nói: "Trước kia anh làm kĩ thuật ở Trung Đạt phức tạp hơn nhiều, mấy thứ này làm chơi chơi thôi."

Thích Tự ngạc nhiên, bỗng lại nhớ đến phần mềm chống giám sát khiến Davis chịu chết kia, chần chừ một lát mới nói: "Các anh có thể bỏ khóa phần mềm không?"

*****

<Epilogue>

Tô Cánh chìa thiết bị định vị ra: "Cho cậu, gắn lên người chồng mình đi."

Thích Tự hỏi Tô Cánh: "Các anh có bỏ khóa phần mềm được không?"

Phó Diên Thăng: *Run rẩy kéo lại vỏ bọc*

-

vtrans by xiandzg

T/N: Với tình trạng kẹt văn thường xuyên của Hi đạo này thì mình đoán là không kịp hoàn theo dự định bà nói hôm trước đâu:))))

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẤU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 117: Cậu Có Tin Không

Tô Cánh: "Phần mềm gì cơ?"

Thích Tự tả qua, còn nhắc đến cả về vấn đề bảo mật mà Davis bảo mình, Tô Cánh nghe xong nói: "Sao cậu lại cần muốn bẻ khóa phần mềm này? Cậu muốn giám sát ai? Hay là bị ai giám sát?"

Tô Cánh hỏi xong cũng nhận ra mấy vấn đề này đều không tiện trả lời, bèn cười nói: "Thôi được rồi, không dò hỏi nữa, lát cứ gửi anh xem thử cho."

Thích Tự thở phào nhẹ nhõm: "Cảm ơn anh trước."

Bọn họ cũng không nán lại vấn đề này quá lâu, sau đó Tô Cánh hỏi thăm đến tình hình bộ phận Công nghệ ở Tư Nguyên: "Đạo trước nghe nói các cậu còn định thu mua Liên Tú nữa phải không, sao rồi, lấy được chưa?"

Thích Tự ra vẻ bình tĩnh nói: "Vẫn đang tiến hành."

Sau buổi gặp mặt hôm trước, Hứa Kính đã thuận lợi tung giúp ra một ít tin tức về Liên Tú. Thích Tự không rõ Lâm Hoán có mắc câu hay không, nhưng dường như Tư Trạch tin là Lâm Hoán đang nhắm tới Liên Tú thật, đã bảo Diệp Khâm Như báo giá 160 triệu chứ không phải 140 nữa, có điều Du Liên vẫn không chịu nhận.

Hôm trước bọn họ vừa họp ở Tư Nguyên, Tư Trạch nghe đến đoạn Diệp Khâm Như nói phía Du Liên vẫn khăng khăng đòi 180 triệu thì tức đến độ bật dậy bỏ về.

Ngược lại, nghe nói bên Hoàng Tuấn Văn đã nắm được 25% cổ phần của Phương Chu với giá 70 triệu, thậm chí còn tiến đến kí kết hợp đồng rồi, nhưng Tư Trạch còn được đà ép tới, bảo bao giờ lấy được 53% trong tay phía Du Liên thì mới trả tiền.

Chẳng qua những điều này đều là bí mật nội bộ tập đoàn, cho nên Thích Tự không tiện kể lại cho Tô Cảnh.

Tô Cảnh cũng hiểu, chỉ hỏi thăm vài câu rồi chuyển sang chủ đề khác luôn.

Ăn xong Tô Cảnh chủ động trả tiền, Thích Tự cũng không giành nữa. Mãi đến khi chuẩn bị đứng dậy đi về, đối phương mới gọi hẳn lại, thấp giọng nói: "Trả món nợ ân tình 10 triệu của Sơn Vũ cho cậu đây..."

Thích Tự: "Gì cơ?"

Tô Cảnh bấy giờ sầm mặt lại, cất lên âm giọng lạnh lùng: "Anh biết là hiện tại mình đã chẳng còn mấy uy tín, chuyện anh nói cậu tin hay không thì tùy."

Nói xong cũng dậy định đi luôn, Thích Tự vội vàng đứng lên gọi hẳn lại: "Cho em xin lỗi."

Tô Cảnh liếc hẳn, ánh mắt lộ ra vẻ hung hăng: "Có gì mà xin lỗi?"

Thích Tự nhìn thẳng vào mắt đối phương, chậm rãi nói: "Cảm ơn anh."

Tô Cảnh đối mắt với hẳn vài giây, rốt cục cũng chịu cong cong khóe miệng một lần nữa. Hẳn hướng gần Thích Tự thêm một chút, nham hiểm cười nói: "Nếu anh nói mình đang cố tình khiến Lâm Hoán không được như ý muốn thì cậu có tin không?"

Thích Tự: "..."

Trên đường về, Thích Tự vừa mân mê món đồ nho nhỏ mà Tô Cánh mới cho mình, vừa nhớ lại cuộc đối thoại vừa rồi với đối phương.

Từ chuyện thà bán Công nghệ Quang Thần cho đối thủ của Trung Đạt chứ không chịu để Lôi Hoành thu mua với giá cao hồi trước, hẳn với Phó Diên Thăng đã sớm nhận ra Tô Cánh này là một người cao ngạo, có thể nào cũng không chịu luồn cúi.

Sau này gặp mặt trực tiếp, biểu hiện của đối phương cũng tương đối hợp với tính cách mà bọn họ đã đoán ra trước đó.

Hẳn tự cho là mình đã hiểu được Tô Cánh, bởi vậy lời kia của đối phương mới khiến hẳn không nói nổi nên lời như thế.

Có điều nghĩ đến đây, hẳn lại thấy việc Tô Cánh nói mình bán Hồng Trang cho Lâm Hoán vì "nhận thức được hiện thực" chưa chắc đã là thật.

Căn cứ vào câu chuyện Bồ Câu Hỉ Thước dạo trước, Thích Tự thầm nghĩ chắc hẳn Lâm Hoán cũng đã dùng đến thủ đoạn gì đó để đoạt được Hồng Trang.

Có lẽ bên ngoài Tô Cánh vẫn chấp thuận, nhưng trong lòng không phục chút nào, cho nên mới tiết lộ chuyện Lâm Hoán để mắt tới Liên Tú cho Thích Tự. Ngẫm đến đây, câu nói "khiến Lâm Hoán không được như ý muốn" của đối phương lúc cuối cũng dần trở nên hợp lí.

Đang nghĩ ngợi, điện thoại chợt rung lên, là Diệp Khâm Như nhắn hỏi: "Sao rồi?"

Thích Tự đáp: "Đã xong, tôi sắp về đến khách sạn rồi."

Tới khách sạn, Thích Tự lên tầng quán bar thương vụ trên tầng 4—sau khi biết Tô Cánh chỉ hẹn gặp mình Thích Tự, Diệp Khâm Như và Phó Diên Thăng đã ở sẵn đây chờ hẳn.

Ba người vừa gặp, Diệp Khâm Như đã vội vã hỏi: "Ô Cánh nói gì với cậu?"

Thích Tự: "Nói là anh ta đã bán Hồng Trang cho Lâm Hoán rồi."

Diệp Khâm Như kinh ngạc: "Bán rồi!?"

Thích Tự gật đầu, kì thực đến nay vẫn chưa có mấy người biết chuyện Lâm Hoán đã nắm được Hồng Trang, không nhờ một câu nhắc nhở của Hứa Kính thì hẳn cũng chẳng đoán ra người mua là Lâm Hoán.

Thích Tự kể lại những gì Ô Cánh đã nói cho Diệp Khâm Như và Phó Diên Thăng. Lúc biết Lâm Hoán cũng đang nhắm tới Liên Tú, Diệp Khâm Như cũng bàng hoàng không kém Thích Tự: "Trùng hợp thế?"

Thích Tự: "Ừm..."

Diệp Khâm Như trầm ngâm nói: "Nếu Lâm Hoán có ý định thế thật thì xem ra đã chậm một bước rồi, chắc là không biết chuyện chúng ta đã kí thỏa thuận mua bán với Du tổng đâu nhỉ?"

Thích Tự: "Mai anh thử gọi Du tổng đi, hỏi xem người của Lâm Hoán có liên hệ gì với họ không."

Diệp Khâm Như vui buồn lẫn lộn: "Nhưng dù sao bị Lâm Hoán nắm mất Hồng Trang vẫn là một đả kích lớn đối với Tư Nguyên, Tư tổng mà biết thì kiểu gì cũng làm ầm lên cho coi."

"Tôi biết..." Thích Tự cau mày nói: "Cứ để tôi giải thích chuyện này với Tư Tổng."

Diệp Khâm Như vội nói: "Tôi đi cũng được."

Thích Tự lắc đầu: "Ý bảo Tư Trạch dừng tay lần trước là của tôi, lần này anh ta còn có thành kiến với anh vì không thu thập được Liên Tú với giá

140 triệu nữa, tôi không bắt anh đổ vỏ cả việc này đâu."

Diệp Khâm Như nghe vậy mà cảm động không thôi, Thích Tự đưa mắt nhìn đồng hồ rồi nói: "Cũng muộn rồi, Diệp tổng về nghỉ ngơi đi, mai chúng ta bàn tiếp."

Tiền Diệp Khâm Như đi rồi, Thích Tự với Phó Diên Thăng mới lên tầng về phòng.

Phó Diên Thăng nhìn ra hăn không vui, an ủi bảo: "Lúc trước đưa ra quyết định như thế, cậu cũng nghĩ đến kết quả này rồi mà phải không?"

Thích Tự: "Tôi chỉ không ngờ là Lâm Hoán ra tay nhanh thế."

Phó Diên Thăng: "Cho nên, hối hận rồi à?"

Thích Tự: "Không hối hận..."

Đối mặt với chuyện này, bảo không cảm thấy thất bại thì chắc chắn là giả, đặc biệt lúc Tô Cánh nói rằng "công việc của bộ phận Công nghệ không chỉ do mình cậu định đoạt", Thích Tự còn thấm thía cảm giác bất lực hơn bao giờ hết.

Phó Diên Thăng đi tới, vượt vượt bả vai hăn dỗ dành: "Chúng ta chả từng phân tích, Tô Cánh và năng lực kỹ thuật của anh ta mới là giá trị cốt lõi của Hồng Trang đấy à? Lần này Lâm Hoán mua được Hồng Trang thật đấy, nhưng sau mà Tô Cánh làm thêm cái Lục Trang với Hoàng Trang nữa thì cũng coi như công toi thôi mà..."

Thích Tự cười khẽ, có phải đèn giao thông đâu mà hồng lục hoàng?

(*hồng lục hoàng: đỏ xanh vàng)

Phó Diên Thăng: "Được mất trước mắt không là gì hết, phải nhìn xa trông rộng một chút."

Thích Tự túm lấy tay Phó Diên Thăng trên bả vai mình, thấp giọng nói: "Thầy Phó đúng là giỏi nói chuyện."

Phó Diên Thăng nhướng mày: "Tôi đang an ủi cậu với tư cách bạn trai."

"Bạn trai?" Thích Tự chuyển mình, nhắc chân cọ qua chỗ kia của Phó Diên Thăng, "Bạn trai thì phải làm chuyện này mới hợp chứ."

Phó Diên Thăng nheo mắt, dán môi hôn từ sườn mặt xuống đến cằm Thích Tự, còn lầm bầm nói: "Một tuần không làm mà đã đói khát thế rồi à?"

Thích Tự choàng tay ôm cổ Phó Diên Thăng, kéo người kia về giường: "Bớt ba hoa đi, còn nói nữa tôi sẽ tưởng anh "không được" thật đấy."

Phó Diên Thăng: "..."

...

Những giây phút làm tình sảng khoái khiến Thích Tự tạm gạt đi phiền muộn trong lòng, chìm vào giấc ngủ rất ngon.

Hôm sau trời vừa sáng, Thích Tự đã bị tiếng rung điện thoại gọi dậy, nhìn màn hình mới biết là mẹ đang gọi đến.

"...Vâng?" Âm giọng Thích Tự vẫn mang vẻ ngái ngủ biếng nhác.

"Con vẫn đang ngủ à? Mẹ có làm phiền không?" Tiếng của Khương Oánh vang lên trong điện thoại.

"Không ạ..."

"Nghe nói con về nước rồi nên mới gọi giờ này." Khương Oánh nói.

"Cũng chuẩn bị dậy rồi ạ..." Một cánh tay đột nhiên vòng qua eo hẳn. Thích Tự đè lại bàn tay hư hỏng của Phó Diên Thăng, nói vào điện thoại, "Có chuyện gì thế mẹ?"

"Bao giờ con mới rảnh qua nhà? Mẹ có chuyện quan trọng muốn nói với con và Tiểu Phong." Khương Oánh nói.

Thích Tự khẽ giật mình, chuyện quan trọng, lẽ nào là...

"Tối nay được không ạ?" Cảm nhận hơi thở nóng bỏng phả lên gáy, Thích Tự vô thức siết chặt lực tay, cảnh cáo người sau lưng đừng có làm bậy, "Tiểu Phong cũng về chứ?"

"Con bận hơn nên mẹ phải hỏi trước rồi mới gọi cho nó." Khương Oánh ngừng lại một chút, "Thích Tự? Bên cạnh con có ai à?"

"Đâu ạ..." Thích Tự giật mình thảng thốt, tí nữa thì đập Phó Diên Thăng khỏi giường.

"Sao mẹ thấy tiếng con cứ kì kì..."

"Kì gì đâu mẹ?" Thích Tự vội vàng ngồi bật dậy, một tay dùng sức đè lên mặt Phó Diên Thăng.

"Thôi được rồi, con chắc là tối nay về được chứ gì?" Khương Oánh hỏi lại.

"Vâng, có việc đột xuất con sẽ báo mẹ luôn."

Dập máy xong, Thích Tự mới phát hiện mặt Phó Diên Thăng đã bị mình bóp méo cả đi. Hẳn vội thu tay, lại trừng mắt nhìn đối phương: "Anh vừa làm cái gì đấy?"

Phó Diên Thăng cau mày: "Làm gì là làm gì?"

Thích Tự: "Anh không nghe thấy tôi đang nói chuyện với mẹ à? Mà còn sờ loạn?"

Phó Diên Thăng trầm giọng nói: "Tôi đã tỉnh hẳn đâu, nghe cậu bảo chuẩn bị dậy nên ôm lại một chút cũng không được à?"

Thích Tự tức mình xốc chăn ra nhà tắm.

Phó Diên Thăng nhìn theo bóng lưng hắn, bất đắc dĩ vuốt vuốt sống mũi.

Đến khi ra khỏi nhà tắm, cơn giận cũng tiêu tan, Thích Tự vừa mặc quần áo vừa nói với Phó Diên Thăng: "Tối nay tôi về nhà ăn cơm."

Hồi lâu sau, Phó Diên Thăng mới đáp lại một tiếng.

Thích Tự quay ra mới thấy người kia đang thất thần, khó hiểu hỏi: "Mãi nghĩ gì vậy?"

Phó Diên Thăng nặng nề nhìn hắn: "Đang nghĩ có phải tối qua tôi chưa thỏa mãn cậu không? Sao mà ngày càng hay quạu thế?"

Thích Tự: "..."

Phó Diên Thăng lầm bầm: "Mặc dù trông cậu cũng hưởng thụ lắm, nhưng nếu thấy chưa đủ thì cứ nói với tôi một tiếng, nghiên cứu bảo là sinh hoạt tình dục không hài hòa sẽ dẫn đến tâm trạng khó ở..."

Thích Tự ném đại một cái gối qua, thẳng tay ngăn lại màn diễn thuyết của Phó Diên Thăng.

Ban ngày, Thích Tự nhận được điện thoại của Diệp Khâm Như, nói hắn đã liên hệ Du Liên, xác nhận quả thật gần đây người đại diện của Lâm Hoán có liên lạc và bày tỏ hứng thú với cổ phần của bọn họ ở Liên Tú. Du Liên còn tưởng Thích Tự đứng sau việc này, liền miệng khen hắn làm việc

hiệu quả lại có đầu óc, song bọn họ vẫn chưa quyết có đi gặp Lâm Hoán hay không.

Thích Tự nói với Diệp Khâm Như: "Anh bảo bọn họ đi gặp đi, xem Lâm Hoán tình nguyện ra điều kiện gì, nhưng tuyệt đối đừng để lộ ra việc chúng ta đã kí kết thỏa thuận mua bán."

*****

<Epilogue>

Phó Diên Thăng: "Sao vợ lại không vui nữa rồi?"

Thích Tự: "Cmn anh còn giả ngu à?"

Phó Diên Thăng: "Ài, chồng em cũng khổ tâm lắm chứ bộ, tạm thời chỉ có thể đền bù bằng tấm thân này thôi, tới làm thêm mấy hiệp đi."

Thích Tự: "..."

-

vtrans by xiandzg

T/N: Bữa lại có người trong groupfan phát hiện ra Thầy còn bị cue từ hồi Tiểu Long Nữ Bất Nữ (viết năm 2012 =)))))) ↓ ↓ (trích c37) ↓ ↓

[Vương Mân: "Trước có lần đại diện trường đi thi Olympiad (Toán), làm được nửa đề đã thấy khá lắm rồi, toàn hỏi cái quỷ gì đâu."

Tiêu Lang: "Thế có ai làm được hết bài không anh?"

Vương Mân: "Có đó, dạng như đứa lớp thiên tài mà 13 tuổi đã được tuyển thẳng vào đại học ấy."

Tiêu Lang cảm thán: "Đỉnh vậ luôn!"

Vương Mân liếc mắt: "Em thấy thế à? Có gì hay ho chứ... Sau này mấy đứa đó đều thành công cụ cho quốc gia thôi, chẳng tự do gì đâu."

Tiêu Lang vẫn mơ mộng: "Nhưng đây chính là thần đồng trong truyền thuyết đấy! Anh thử nghĩ mà xem, 13 tuổi đã vào đại học, nghe mới ngẫu làm sao!"

Vương Mân cạn lời: "Có mà quái thai thì có..."

Thấy Tiêu Lang vẫn đờ người ảo tưởng, Vương Mân công kích bảo: "Khỏi nghĩ đi, 15 16 tuổi rồi mà làm hàm số lượng giác cơ bản vẫn sai bét nhè như em thì không thể được đâu!]

Thật ra Mân ge đây cũng là học bá đàn hoàng, có điều đứng trước dạng học thần như Thầy vẫn là không nhin được mà phải diss một chút chứ không có ý xấu gì đâu he =))))))

quickreview về TLNBN

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẦU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 118: Đại Cục Quan Trọng

Chiều hôm ấy, một mình Thích Tự đến Tư Thị, gặp Tư Trạch thú tội chuyện để vuột mất Hồng Trang.

Không chỉ đứng đầu bộ phận Công nghệ của Tư Nguyên, Tư Trạch còn đảm nhiệm cả khối đầu tư ở tập đoàn nhà mình, đó mới là nơi làm việc chính của đối phương.

Thích Tự được thư kí hành chính dẫn đến văn phòng của Tư Trạch, đúng lúc bắt gặp một nhóm người âu phục giày da đi ra, nhưng ngoài Hoàng Tuấn Văn thì hẳn chưa từng thấy ai trong số này, cũng chỉ có Hoàng Tuấn Văn cất lời chào hỏi với hẳn trước cửa ra vào: "Thích tổng, cậu đến tìm Tư tổng à?"

Thích Tự: "Tôi có gọi điện thoại rồi, anh ấy đang bận gì à?"

"À không, bọn tôi vừa họp xong." Hoàng Tuấn Văn ra hiệu mời Thích Tự vào văn phòng rồi rời đi trước.

Sau một tuần, mắt của Tư Trạch đã khỏi hẳn. Thích Tự đi vào thấy hẳn đang ngả đầu ra lưng ghế sofa da trong khu hội đàm, hai mắt đều nhắm, tâm trạng có vẻ không tốt cho lắm.

Mất kiểm soát trong vụ Liên Tú rất cục cũng khiến đại thiếu gia ngạo mạn bất cần đời này phải nghiêm túc lại.

Quen nhau nửa năm nay, Thích Tự không tiếp xúc quá nhiều với Tư Trạch, cũng hiếm khi nào trông thấy bộ dạng này của đối phương.

Đương nhiên là Thích Tự không tránh khỏi chột dạ sau vụ cấu kết với Du Liên lừa hãn, nhưng giống như Phó Diên Thăng đã nói, bất kì lựa chọn nào cũng có cái giá của nó. Từ khi biết về những hành vi lũng loạn giá cổ phiếu của Tư Trạch, hãn đã xác định bọn họ sẽ không đi chung một con đường.

Mất đi người đối tác tương lai này, chính là cái giá mà hãn phải trả.

Thích Tự hít sâu một hơi, bắt đầu mang mặt nạ lên: "Tư Trạch."

"...Tới rồi đấy à?" Tư Trạch mở mắt, lại nhìn nhìn hãn, "Hôm nay không đi cùng cậu thư kí kia à?"

Thích Tự: "Thư kí?"

Tư Trạch: "Họ Phó ấy, lúc nào cùng kè kè bên cậu mà."

"À, anh ấy đi gặp Diệp tổng bàn việc của tập đoàn rồi." Thích Tự ngồi xuống xong vào thẳng chủ đề, "Hôm nay em tới để báo cho anh một tin— Tô Cánh bán Hồng Trang cho Lâm Hoán rồi."

Tư Trạch trầm mặc một lát, với tay lấy hộp xì gà trên bàn kính, hỏi: "Ai kể với cậu?"

Thích Tự: "Tô Cánh."

Tư Trạch nhíu mày: "Tô Cánh?"

"Ừ." Thích Tự không nhắc đến chuyện Tô Cánh đến gặp mình, chỉ bảo, "Hôm qua em hỏi có còn cân nhắc hợp tác với Tư Nguyên nữa không, thì anh ta bảo mình bán cho Lâm Hoán rồi."

Hộp xì gà kia làm bằng thép lá, Tư Trạch dùng một tay mãi không cạy ra được, đột nhiên bực bội quẳng lại xuống bàn, sau vài tiếng "loang choang"

ầm ĩ mới hung hăng nhìn mặt kính, nghiêng răng phun ra ba chữ: "Lại là hần..."

Thích Tự: "Việc này cũng là sơ sót của em, trước nghe Diệp tổng bảo anh đã đi tìm biện pháp khác rồi, không vì lần em đi gặp Tô Cánh rồi kéo dài thêm hai tháng này thì cũng chẳng bị Lâm Hoán hót tay trên"

Tư Trạch chống khuỷu tay lên đầu gối, hừ một tiếng: "Thôi, anh cũng nghe cấp dưới báo tin hai người đó tiếp xúc với nhau rồi. Cậu nhỏ tuổi, ngay cả anh còn chưa phải đối thủ của Lâm Hoán thì chẳng lẽ Tô Cánh lại để cậu vào mắt thật chắc?"

Thích Tự: "..."

Tư Trạch hung hăng nói: "Họ Tô đấy cũng chẳng tốt đẹp gì đâu, mấy lần trước gặp thì hờ hững với chúng ta lắm, có khi từ đầu đã bắt tay với Lâm Hoán, chỉ câu giờ để chơi mình ấy chứ!"

Thích Tự đã đoán đúng, Tư Trạch ngại thân phận của hần nên không có giận cá chém thớt, chưa kể hai vụ Liên Tú và Hồng Trang còn xảy ra liên tiếp, khiến đối phương vô thức trút hết phần nộ lên Lâm Hoán.

Thích Tự cố ý hỏi: "Lâm Hoán kia lợi hại thế thật hả anh?"

Tư Trạch cười lạnh: "Bao nhiêu người nhòm ngó miếng bánh Hồng Trang béo bở, thế mà một mình hần ta thần không biết quỷ không hay thu được về tay. Rồi cả Liên Tú nữa, lần đó mà Nghiêm Tú không nói hớ trong lúc tranh cãi với Du Liên thì chúng ta còn chả biết hần có cũng động thái!"

Thích Tự: "Em thấy Diệp tổng bảo gần đây Lâm hoán đã hẹn gặp Du Liên, bọn họ không có lừa chúng ta..."

Tư Trạch nghiêm mặt không nói gì.

Thích Tự tranh thủ khuyên: "Tư Trạch, thật ra cũng đâu phải chúng ta không đáp ứng nổi mức giá 180 triệu, cứ kéo dài nữa, nhờ lại thất thủ thì công toi hết cả."

Tư Trạch hơi nhăn mặt, ngả người ra phía sau ngẩng lên hỏi: "Cậu thấy có đáng 180 triệu không?"

Thích Tự nói: "Một món hàng không được ai hỏi đến thì chắc chắn giá không cao, nhưng nếu có hai người đang tranh nhau để có được nó, người bán hiển nhiên sẽ đẩy giá cao lên. 180 triệu đúng là cao hơn dự tính, nhưng cũng không nằm ngoài tầm với của chúng ta."

Tư Trạch nhìn về phía hăn: "Diệp Khâm Như bảo cậu đến nói những lời này với anh à?"

Thích Tự lắc đầu: "Thật ra em còn gọi điện hỏi ba nữa, ông ấy bảo một khi về với Tư Nguyên thì giá cổ phiếu của Liên Tú sẽ tăng lại, dù sao cũng không thiệt. Chúng ta mua về để phát triển, chứ không phải kiếm lời từ bọn họ, cách biệt không quá lớn thì du di một chút cũng được, đại cục quan trọng hơn."

Nghe Thích Tự nhắc đến cả ba mình, Tư Trạch không phản đối thêm nữa, ngồi thẳng dậy hỏi: "Vậy ý ba cậu thế nào? Chúng ta nên chấp nhận mức giá mà Liên Tú đưa ra à?"

Thích Tự: "Chuyện này thì ông không nói mà để chúng ta tự quyết định, nhưng Diệp tổng bảo cứ tạm chấp nhận, kí hợp đồng đặt mua để ổn định Du Liên và Nghiêm Tú cái đã. Chúng ta đã mất Hồng Trang rồi, không thể vượt mất cả Liên Tú nữa."

Tư Trạch lần nữa cầm hộp xì gà lên, thấp giọng nói: "Sao mà anh nghi Diệp Khâm Như trúng phải mĩ nhân kế của Du Liên, cho nên mới toàn nói đỡ cho bên đó như thế..."

Thích Tự nghe ngữ khí cũng biết thái độ của Tư Trạch đã dụ đi, bởi vậy không nói gì ép Tư Trạch thỏa hiệp nữa.

Hắn liếc đến miếng xì gà trên tay đối phương, hỏi: "Gần đây em không thấy trợ lí Tống đâu nhỉ?"

Tuần trước ở khách sạn vùng ngoại ô phía nam, Tư Trạch vẫn còn sai Tống Phổ Tâm cắt xì gà cho mình, nhưng bữa trước đến họp đã không dẫn theo, hôm nay cũng không thấy.

Tư Trạch cười nham hiểm: "Bị anh giam trên giường rồi."

Thích Tự khó hiểu hỏi lại: "Giam... trên giường là sao?"

"Thì là trói vào giường đấy, anh ta không nghe lời, phải trói lại mấy ngày cho ngoan." Tư Trạch đốt xì gà, liếc mắt nhìn Thích Tự, thấy hắn cau mày thì cười nói, "Sao thế, còn đau lòng cho anh ta?"

Thích Tự: "Chẳng phải sức khỏe anh ấy không được tốt lắm à?"

Tư Trạch nhả ra một ngụm khói: "Không ăn uống tử tế, đêm lại không được ngủ, sao mà tốt cho nổi?"

Thích Tự không nhịn được mà hỏi: "Rốt cục quan hệ của anh với anh ấy là thế nào vậy?"

Tư Trạch: "Cậu biết rồi mà còn cố tình hỏi à? Là người yêu chứ gì nữa, chẳng lẽ cậu không có?"

Thích Tự: "..."

Tư Trạch nhướng mắt: "Ôi không có thật à? Để anh giới thiệu cho mấy người nhé?"

Thích Tự vội nói: "Không cần đâu."

Tư Trạch buồn cười nhìn hẳn: "Em anh nó còn thay đến mấy đời bạn gái rồi, sao cậu lại trong sáng thế chứ?... À đúng rồi, lần trước cậu bảo muốn anh dẫn đi chơi nhỉ, tối thứ 7 tuần này rảnh không?"

Thích Tự: "Thứ 7? Ngày kia á?"

Tư Trạch: "Ừ, để anh dẫn cậu đi gặp mấy người bạn."

*

Rời khỏi Tư Thị đã chạng vạng, Thích Tự không quay lại khách sạn mà bảo Vương Mạnh đưa thẳng mình về nhà.

Khương Oánh bảo muốn gặp hai anh em mà còn chưa về, lúc đến Thích Tự chỉ thấy Thích Phong đang thăm thăm thì thì với Tuyết Cô Nương trong sân.

"...Sau này không được chạy loạn nữa biết không? Lần vừa rồi mà bác bảo vệ không trông thấy thì em thành chó cơ nhỡ rồi đấy..." Thích Phong ngồi xồm cạnh Tuyết xoa đầu nó.

"Đang nói gì với nó đấy?" Thích Tự tiến đến hỏi.

"Đệt!" Thích Phong giật nảy mình, quay đầu nói, "Anh ở đâu ra đấy, làm em hết hồn!"

"Xe của anh đến rồi đi rồi mà em không nghe thấy à?" Thích Tự liếc nhìn bộ dạng như vừa làm sai chuyện gì của Tuyết Cô Nương, hỏi, "Nó sao thế? Bị bệnh à?"

Từ khi mua về đến nay, hình như Samoyed này chỉ có cười ngu chứ chưa bao giờ ủ rũ cúi đầu giống lúc này.

Thích Phong trông cũng phiền muộn không kém, lại ngồi xồm xuống nói: "Dì giúp việc bảo dạo này nó hay bỏ đi một mình lắm, hôm qua cũng

thế, đi ý đi tìm nửa ngày không thấy nên đoán nó đã ra khỏi khu biệt thự, phải nhờ bảo vệ đi tuần để ý giúp mới phát hiện ra nó trốn sau chỗ hòn non bộ trong công viên phía tây..."

Thích Tự nhú mày nói: "Hay là do đăng trí tuổi già?"

Thích Phong mờ mịt: "Chó mà cũng đăng trí tuổi già?"

Thích Tự: "Sao không? Nuôi cũng hơn mười năm rồi còn gì."

Thích Phong lập tức rút điện thoại ra tìm kiếm, lại vào xác nhận từng bệnh chứng được viết trên mạng với dì giúp việc.

"Ngày ngủ li bì, ăn uống thất thường, gọi không phản ứng, thường xuyên bỏ đi một mình, thích trốn vào những nơi nhỏ hẹp..." Thích Phong la lên một tiếng rồi nhào xuống ôm lấy Tuyết Cô Nương, "Không được, Cô Nương của anh!"

Thích Tự: "..."

Thích Phong khổ sở nói: "Liệu ngày nào đó nó có chạy đi khỏi khu nhà rồi tìm không thấy nữa không? Em nghe bảo trước khi chết bọn cún hay âm thầm trốn đi để chủ nhân không đau buồn ấy..."

Thích Tự nhìn thế, chợt nhớ ra mò tay vào túi quần.

Chiếc móc nhỏ Tô Cánh đưa hẳn vẫn ở bên trong. Thật ra lúc nghe đối phương nói thứ này có chức năng định vị, Thích Tự đã rất muốn gắn nó lên người Phó Diên Thăng... để không lúc nào là không biết người kia đang ở đâu, gặp gỡ ai, nói những gì.

Nhưng đến khi về gặp Phó Diên Thăng, Thích Tự lại bỏ đi ý định này.

Có nghi ngờ đến đâu thì kia vẫn là người hấn yêu, Thích Tự thật sự không thể nào đồng ý để bản thân giám sát đối phương bằng cách thức ti

tiện này.

Chưa kể đây còn là thiết bị không chính thống, Thích Tự chào đón Tô Cảnh nhưng cũng chẳng thể tin tưởng đối phương 100%, gắp thứ này lên người ở cạnh mình như hình với bóng thì quá liều lĩnh.

Thích Tự lấy thứ kia ra đưa cho Thích Phong: "Cái này có gắp thiết bị định vị, em đeo lên vòng cổ của Tuyết Cô Nương đi, như vậy sẽ không sợ lạc mất nó."

Thích Phong nhận lấy, hỏi qua mấy câu rồi làm luôn, sau còn ôm ấp an ủi Tuyết Cô Nương mãi mới uể oải về phòng khách.

"Sao hôm nay anh cũng về thế?" Thích Phong hỏi.

"Mẹ bảo có chuyện quan trọng muốn nói với hai đứa mà?" Thích Tự nói.

"Không phải chuyện của Tuyết chứ?" Thích Phong ngồi xuống cạnh anh, ủ rũ cúi đầu, dường như vẫn rất đau lòng.

Thích Tự an ủi hẳn: "Sinh lão bệnh tử mà, rồi cũng sẽ đến ngày ấy, cố nghĩ thoáng một chút."

Thích Phong thấp giọng nói: "Nói thì nói vậy, nhưng để gì mà nghĩ thoáng được... Nó ở với em mười năm rồi."

"Giờ em còn có Lăng Khả mà." Thích Tự lại đảo mắt một vòng, "Cậu ấy đâu rồi, không về cùng em à?"

"Tối nay cậu lạc bộ của cậu ấy có hoạt động." Thích Phong đáp lại một câu.

Thích Tự cầm bình nước thủy tinh trên bàn lên rót cho hẳn một cốc nước, nói: "Anh đoán là mẹ định nói về chuyện của mẹ với ba."

Thích Phong vừa uống được ngụm nước thì mém phun hết ra: "WHAT, chuyện lần trước anh bảo em là thật à!?"

Thích Tự nghe thấy tiếng động trước cửa, hếch cằm ra hiệu rồi khẽ nói với Thích Phong: "Mẹ về rồi, tốt hơn hết em nên chuẩn bị tâm lí đi."

Khương Oánh đi qua cửa trước, nhìn thấy hai anh em thì đi thẳng tới: "Hai đứa về sớm thế."

Thích Phong đặt cốc xuống, nghiêm túc nhìn Khương Oánh nói: "Mẹ, chuyện mẹ định nói với bọn con là gì vậy?"

*****

<Epilogue>

Một—

Tư Trạch: "Cậu nghĩ Tô Cánh sẽ để cậu vào mắt thật chắc?"

Thích Tự: "..."

(Tô Cánh: "Tôi để thật đấy rồi sao?")

Tư Trạch: "Họ Nghiêm kia mà không nói hớ thì chúng ta cũng chẳng biết Lâm Hoán đang nhắm nhe cả Liên Tú! Thế còn chưa đủ lợi hại à?"

Hai—

Thích Tự đeo móc khoá cho Tuyết Cô Nương.

Phó Diên Thăng (vuốt ngực): "Thoát một kiếp nạn..."

-

vtrans by xiandzg

T/N: Chẳng biết có phải vì vụ Tống bị trói trên giường không mà chương này vừa bị TG xoá rồi =))))))

Ngoài lề là tối nay "Bạn trai giả" ra mắt bản sách giản thể rồi, ai hóng thì qua weibo của Hi nhaaaaaa Muốn đu quá mà tình hình này sao mua!?????
("||̂p̂")

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẦU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 119: Thời Gian Tiếp Nhận

Khương Oánh vuốt vuốt tóc, hơi mắt tự nhiên né mắt đi: "Ăn cơm đã rồi nói."

"Mẹ." Hiếm khi thấy Thích Phong xụ mặt, ương ngạnh nói, "Mẹ nói luôn đi."

Khương Oánh giật mình nhìn hai anh em, rớt cục thu hết dũng khí ra ngồi xuống đối diện, trịnh trọng nói: "Thích Tự, Tiểu Phong, mẹ với ba các con quay lại với nhau rồi."

Suốt mấy giây sau khi cô nói xong câu này, toàn bộ phòng khách cũng chìm vào một bầu không khí quý dị—Thích Phong mấp máy môi với nét mặt lạnh lùng, Thích Tự thì không biểu hiện ra bất cứ thái độ gì.

Phản ứng của cả hai đều có phần vượt quá dự kiến của Khương Oánh. Đối mặt với hai đứa con sinh đôi nay đã trưởng thành, người phụ nữ đầy quyết đoán và can đảm trong công việc cũng phải lúng túng điều chỉnh lại tư thế ngồi, bỗng dưng không biết phải nói gì tiếp theo.

Năm đó chia tay Thích Nguyên Thành, cô nói là vì không chấp nhận từ bỏ sự nghiệp của mình vì đối phương, nhưng không thể phủ nhận rằng chính thái độ ngạo nghễ đầy bốc đồng của cô cũng là một trong những nguyên nhân khiến hai người tiến tới li hôn.

Cô giận người kia không chịu xuống nước vì mình, lấy li hôn ra khích tướng, nhưng chẳng ngờ biểu hiện thái quá lại khiến Thích Nguyên Thành

chán nản thất vọng. Cả hai không ai chịu cúi đầu, cứ như vậy chấm dứt hôn nhân.

Mười năm trước trẻ tuổi bông bột, cô chỉ nghĩ dứt thì dứt, cũng không phải vấn đề gì to tát.

Rồi như trong chớp mắt, bọn nhỏ đều trưởng thành, cô nhìn Thích Phong và Lăng Khả yêu đương mà hoài niệm thanh xuân, nhớ tới người đàn ông duy nhất mình yêu mới muộn màng hối hận.

—Gặp được đúng người vào độ tuổi đẹp nhất, nhưng một khi đã từ bỏ, đã buông tay, thì khả năng là cả đời cũng chẳng thể nào tìm lại được thứ tình cảm thuần khiết như ngày ấy.

May mắn thay, cô yêu một người chung tình không kém, bởi vậy mà hai người đã có cơ hội trở về bên nhau.

Chỉ là cô không dám tùy hứng đưa ra quyết định, rồi cứ thế bắt bọn nhỏ phải chấp nhận hiện thực một lần nữa.

Cô mong chúng sẽ thấu hiểu và chúc phúc, cũng mong cố gắng của mình có thể hàn gắn lại gia đình tan vỡ này.

Nhưng Khương Oánh biết, sự tình năm đó không chỉ mang đến chia li cho hai anh em vào cái tuổi không nên phải chịu những nỗi đau như thế, mà còn khiến Thích Phong sinh ra thành kiến cực lớn đối với ba, dễ gì mà xoá bỏ xa cách suốt mười một năm nay...

Còn Thích Tự, nhìn trầm ổn hơn nhưng nội tâm cũng nhạy cảm chẳng kém gì Thích Phong, chưa kể thiếu mẹ từ nhỏ nên trưởng thành quá sớm, chuyện gì cũng giấu nhem trong lòng. Chính cô cũng không đoán ra rốt cục đứa nhỏ này đang nghĩ gì.

Trong khi Khương Oánh còn đang thấp thỏm, Thích Phong đột nhiên thở dài một hơi, đưa tay lên che mặt nói: "Ài, hai người làm cái gì vậy trời..."

Thích Tự liếc Thích Phong, bấy giờ mới lộ ra nét mặt "Quả nhiên mình đoán đúng": "Anh bảo rồi mà."

Khương Oánh kinh ngạc nói: "Hai, hai đứa biết rồi sao?"

Thích Tự: "Hồi Tết con đã nói chuyện với ba."

Thích Phong thấy ngọt ngào không thôi: "Gì chứ, anh ý nói bóng nói gió với con từ lần gặp hồi Giáng Sinh năm ngoái, ảnh biết từ trước rồi!"

Thích Tự nhìn Khương Oánh giải thích: "Hôm ấy con định về nhà mà mẹ lại bảo mình có hẹn, ba thì lặn lội về nước đúng dịp ấy, cho nên mới suy đoán một chút."

Thích Phong nhú mày: "Chỉ có vậy? Thế mà anh đoán được ra ba mẹ quay lại?"

Thích Tự: "Đương nhiên còn manh mối khác nữa, lười nói thôi."

Thích Phong: "Anh là thám tử lừng danh Conan đấy à?"

Khương Oánh: "..."

Cô đúng là không biết nên khóc hay nên cười, cứ nghĩ hai đứa con mình chẳng biết gì nên nào giờ thấp thỏm, ai dè chúng lại chỉ đang chờ mình khai ra.

"Thế hai đứa có ủng hộ ba mẹ quay lại không?" Khương Oánh hỏi.

Thích Tự không cần nghĩ đã nói: "Tất nhiên, chỉ cần ba mẹ quyết, con không có ý kiến gì hết."

Thích Phong lại cau mặt im lặng, Khương Oánh căng thẳng không thôi, đang định nói gì đó thì Thích Tự đã mở miệng trước: "Con hỏi Tiểu Phong rồi, chỉ cần ba không phản đối chuyện với Lăng Khả thì nó sẽ chấp nhận."

Thích Phong: "..."

Thích Phong quay sang lườm anh hẳn: "Ai bảo em chỉ có một điều kiện đấy? Em còn nhiều cái khác đã nói đâu!"

Thích Tự liếc mắt: "Thế còn điều kiện gì nữa?"

Thích Phong: "Em chưa nghĩ ra!"

Theo dõi một màn này, Khương Oánh mỉm cười như trút bỏ được gánh nặng, quay ra nói với Thích Phong: "Tiểu Phong, ba con đồng ý rồi."

"Em..." Thích Phong đang đấu võ mồm với anh trai, nghe vậy bỗng nhiên ngẩn người, "Gì cơ ạ?"

Khương Oánh cười nói: "Mẹ bảo là ba đồng ý chuyện của con với Lăng Khả rồi."

Thích Phong nghệt mặt: "Ba mà thoáng thế ạ?"

Khương Oánh: "Chuyện nói ra hơi dài dòng, nhưng yên tâm đi, có mẹ đảm bảo, ba sẽ không bắt con làm trái với mong muốn đâu. Mẹ hi vọng con sẽ không cảm thấy áp lực vì chuyện này."

Thích Phong: "..."

Có vẻ nhận thấy bầu không khí đã dịu bớt, dì giúp việc tranh thủ đi tới: "Cô Khương, cơm cũng xong rồi, hay là mình vào ăn luôn cho nóng?"

"Phải rồi." Khương Oánh đứng dậy gọi hai đứa, "Vào ăn cơm thôi."

Bọn hắn đi theo, Thích Phong mới huých anh hắn, nhỏ giọng thầm thì: "Đồ phản bội, anh nhất định là gián điệp của ba!"

Thích Tự phản pháo: "Sao em ngây thơ thế hả?"

Ngồi xuống bàn ăn, Thích Phong ngẫm lại mà vẫn không cam tâm, bèn hỏi Khương Oánh: "Mẹ, lần này có phải ba chủ động không? Ba có phải người ngỏ lời mong mẹ quay lại không?"

Khương Oánh múc cho hắn một bát canh sườn củ sen khai vị, nói: "Là mẹ chủ động."

Thích Phong không thể tin nổi: "Tại sao chứ?"

Khương Oánh: "Chia tay bao năm nay, mẹ không quên được ba con mà ông ấy cũng vậy, trong hai người dù gì cũng phải có người mở lời trước."

Thích Phong cầm thìa ngoáy ngoáy canh, càu nhàu: "Thế thì đúng là uổng công mấy năm nay con tức giận thay mẹ."

Khương Oánh kì quái hỏi: "Sao con lại giận thay mẹ mới được?"

Thìa sứ loang choang va vào thành bát, càng cho thấy rõ tâm trạng nóng nảy của Thích Phong: "Ba chả là người không cần chúng ta trước à, ông ấy âm thầm đưa anh đi, lừa bảo một năm sau sẽ quay lại đón con để hai đứa đổi nhau nhưng thực chất có cần đến chúng ta nữa đâu!"

Cả Khương Oánh và Thích Tự nghe vậy thì đều tỏ vẻ kì quái khó hiểu.

Thích Tự hỏi hắn: "Ai bảo em thế?"

Thích Phong: "Dì Tần chăm em hồi bé, còn bảo ba quá giàu rồi, không hợp với cái nhà này nữa nên mới li hôn với mẹ."

Khương Oánh & Thích Tự: "..."

Vì công việc bận rộn nên hồi đó Khương Oánh và Thích Nguyên Thành có thuê hai dì giúp việc, một chuyên trông trẻ, phụ trách sinh hoạt của hai anh em, một lo việc nhà, phụ trách nấu cơm và dọn dẹp—dì Tần mà Thích Phong nhắc đến là người sau.

Thích Tự nhíu mày nhớ lại, dì Tần kia cứ rảnh rả là xem drama mẹ chồng nàng dâu với hôn nhân gia đình, còn thường xuyên cảm động hoặc tức giận đến rơi lệ vì mấy tình tiết cầu huyết trên phim.

Sau này Thích Tự đi theo Thích Nguyên Thành ra nước ngoài, cũng không biết dì Tần thôi việc từ khi nào, lúc về thì đã đổi thành dì Liễu bây giờ.

Thích Tự nhìn em trai đầy thông cảm: "Bao nhiêu năm nay em giận dữ không chịu gọi điện không chịu gặp ba, cũng vì tin vào lời ấy của dì Tần hả?"

Thích Phong mờ mịt nói: "Chẳng lẽ không phải thế thật?"

Khương Oánh đặt đĩa xuống, nhìn hẳn nói: "Tiểu Phong, mẹ xin lỗi..."

Thích Phong lạch cạch buông thìa trên tay, muện màng hiểu ra: "Con bị lừa rồi sao?"

Thích Tự giải thích: "Người đề nghị li hôn là mẹ, ba chưa bao giờ "không cần" mẹ và em, chẳng qua bọn họ đều không tình nguyện buông bỏ sự nghiệp thôi."

Thích Phong trợn ngược mắt, ngày đó hẳn không nghi ngờ gì lời nói của dì Tần, lại chẳng dám nói ra vì sợ mẹ đau lòng, căm giận ba lâu như thế hóa ra lại chỉ vì hiểu lầm!?

Hốc mắt Khương Oánh hơi đỏ lên: "Là do mẹ sơ suất, trước giờ cứ coi con là trẻ con nên không giải thích, cũng không làm tốt trách nhiệm của

mình nên mới khiến con hiểu lầm ba..."

"Trời...!" Thích Phong ngửa đầu cảm thán, "Sao có thể như vậy chứ, con đúng là ngốc, ngốc khác gì Tuyết đâu!"

Thích Tự cười cười: "Nhận thức rõ bản thân là tốt, về sau học ráng học khôn một chút."

Thích Phong cả giận: "Thế sao anh biết?"

Thích Tự: "Anh tự hỏi mẹ."

Thích Phong: "WHAT! Anh biết mà sao lâu nay không bảo em?"

Thích Tự: "Cứ nhắc đến ba là em đã nổi khùng rồi, anh lại đâu có chứng tự ngược? Chưa kể ba mẹ cũng li hôn thật, ai biết em hiểu lầm ghê gớm thế?"

Khương Oánh lặng lẽ gạt tay qua khóe mắt, cười nói: "Thôi, hết rồi là tốt. Lại nói, mẹ vốn không định nói với hai đứa sớm thế đâu, có điều Valentine vừa rồi ba cầu hôn mẹ..."

Thích Phong vừa cầm thìa lên đã lại rớt: "Cầu hôn?"

Thích Tự cũng sửng sốt, không ngờ mới nói chuyện với hẳn đêm giao thừa được nửa tháng mà ba đã có động thái rồi, đúng là hiệu suất cao.

Khương Oánh gạt đầu: "Ừm, mẹ suy nghĩ một tháng nay, quyết định đồng ý rồi, nếu hai đứa đều thấy ổn thì tháng bảy năm nay ba mẹ tính tổ chức một lễ cưới đơn giản ở nước ngoài."

Thích Phong suy sụp nói: "WHAT, tính xong cả lễ cưới luôn!? Tốc độ của hai người cũng quá nhanh rồi!"

Thích Tự thì bình tĩnh hơn em trai nhiều: "Ba mẹ cũng sắp 50 đến nơi rồi, còn từ từ được mấy năm nữa? Càng nhanh càng tốt chứ sao?"

Thích Phong trầm giọng nói: "Không phải, nhưng bao nhiêu năm nay ba với em không gặp nhau, giờ tự dừng nhà mình tái hợp, lại còn tổ chức hôn lễ, em chẳng có thời gian tiếp nhận gì cả..."

Khương Oánh vội nói: "Không sao, nếu con chưa thể chấp nhận luôn thì mẹ sẽ bảo ba, tạm hoãn lại cũng được, để ba tìm thời gian về gặp con nhiều hơn, bồi dưỡng tình cảm hai cha con cái đã."

Thích Phong nghe vậy thì sờn gai ốc, lập tức giơ tay: "Thôi! Không cần! Ba mẹ kết hôn luôn đi!" Lại còn bồi dưỡng tình cảm cha con, kì quặc chết, ba kết hôn với mẹ mà đi bồi dưỡng với hẵn làm gì.

Khương Oánh: "..."

Thích Phong cầm đầu vào ăn cơm, tiêu hóa hiện thực trong chốc lát rồi lại hỏi: "Thế cưới nhau lại xong thì mọi người định thế nào? Ba sẽ về nước hả mẹ?"

Khương Oánh: "Có vẻ ba con đang tính chuyển trọng tâm sự nghiệp về trong nước, mẹ thì làm việc ở đài truyền hình đã lâu, mục tiêu theo đuổi đều hoàn thành rồi, không còn gì tiếc nuối, sau này cũng muốn làm một công việc nào đó tự do hơn, đến lúc ấy đi đâu chẳng được."

Thích Phong ngờ vực nói: "Đừng nói mẹ muốn cùng ba ra nước ngoài đấy nhé?"

Khương Oánh cười cười: "Cũng có gì không tốt đâu."

Thích Phong: "Trước đây mẹ đâu có thế này!"

Khương Oánh: "Con người ta đều sẽ thay đổi mà..."

Thích Phong và mấy miếng cơm rồi lại hỏi: "Thế, con có thể đưa Lăng Khả đến hôn lễ của ba mẹ không?"

Khương Oánh: "Tất nhiên rồi, con không nói thì ba với mẹ cũng định mời thằng bé."

"Thật luôn!" Thích Phong mừng rỡ nhướn mày, "Để lát con gọi bảo Lăng Khả luôn! Ài, biết thế tối nay đã bảo cậu ấy trốn hoạt động để đến cùng rồi."

Thích Tự ở bên cạnh nghe vậy thì thầm cười trong bụng, cái gì mà không có thời gian tiếp nhận chứ, chẳng phải đã tiếp nhận xong rồi đấy sao?

****

<Epilogue>

Dì Tần: "Xong chuyện ta phát áo rồi đi, lưu chi thành tích lần tên tuổi."

#Luận về ảnh hưởng thâm sâu của những quan niệm sai lầm#

Thích Nguyên Thành: "Tôi hận!"

Phó Diên Thăng: "Ba vợ, hổ to hơn vẫn đang chờ người ở chỗ con trai lớn kìa."

Thích Nguyên Thành: "Rồi tôi tính sổ với các anh sau, giờ phải kết hôn với bà xã cái đã!"

-

vtrans by xiandzg

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẤU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 120: Bảo Vệ Người Nhà

Vừa ăn xong, Thích Phong đã vội chạy đi báo tin mừng cho Lăng Khả luôn.

"Mẹ đừng lo về Tiểu Phong, nó nói vậy chứ trong lòng vui hơn ai hết đấy." Thích Tự nói.

"Mẹ biết mà..." Khuôn mặt không hề có dấu vết tuổi tác của Khương Oánh nở một nụ cười dịu dàng, mang vẻ hạnh phúc chỉ thấy được ở người phụ nữ đang đắm mình trong hương vị tình yêu.

Dì Liễu đã ăn cơm xong, cũng tất bật chạy vào bếp dọn dẹp, trên bàn ăn chỉ còn lại Khương Oánh và Thích Tự.

"Con thì sao rồi?" Khương Oánh nhìn Thích Tự, quan tâm nói, "Bây giờ con vừa đi học, vừa phải giúp ba với công việc ở tập đoàn, chắc là vất vả lắm phải không?"

Thích Tự thấp giọng đáp: "Cũng bình thường à."

Khương Oánh xẵng giọng nói: "Cái gì mà "bình thường", nhìn Thích Phong rồi nhìn sang con mà xem, sinh con ra trước Thích Phong có mười phút, mà giờ mẹ cảm thấy con như lớn hơn thằng bé cả mười mấy tuổi vậy."

Thích Tự: "Làm gì đến nỗi..."

"Còn cãi?" Khương Oánh thở dài, "Con thật sự trưởng thành hơn so với đồng lứa rất rất nhiều. Mẹ làm MC bao nhiêu năm nay, đã gặp đủ dạng người, cũng không lạ gì những mặt đen tối và phức tạp của xã hội này, nhất là giới kinh doanh luôn bị che phủ bởi tiền tài. Con còn trẻ mà đã suốt ngày tiếp xúc với những người ấy thì làm gì có chuyện không áp lực, nhưng sức chịu đựng của con người có hạn, đôi khi cũng phải có biện pháp giải tỏa mới được. Con nhìn ba con xem, ở bên ngoài kiêu lờ thể nào, mà giờ ở với mẹ thì không lúc nào hết chuyện để nói, cứ như thể muốn giải bày hết uất ức của mười năm qua ra vậy..."

Thích Tự không dừng bị nhồi "câu lương" của ba mẹ, đành giảm tốc độ ăn nói: "Mẹ, những điều mẹ nói con đều hiểu, có áp lực con sẽ tự giải tỏa."

Khương Oánh nhìn hẩn nói: "Thích Tự, với điều kiện của hai anh em con thì đường tình cảm cũng sẽ không quá tồi, thích ai thì cứ thử chính thức tiến đến đi. Mẹ tin vào mắt nhìn người của con, bất kể người kia có thân phận gì, mẹ đều sẽ ủng hộ."

Thích Tự nhớ tới hai lần bị Khương Oánh hoài nghi, lại nhớ tới câu hỏi trên điện thoại hôm qua, trống ngực bắt đầu nhảy liên hồi: "Mẹ nói chuyện này làm gì..."

Khương Oánh nhìn hẩn chăm chăm: "Sáng đó gọi điện, con nghĩ mẹ không nghe ra tiếng thở gấp của con chỉ xuất hiện trong hoàn cảnh nào à?"

Thích Tự: "..."

Đệt, suýt nữa thì quên mẹ hẩn từng học chuyên ngành phát thanh, có thể miễn cảm với âm thanh đến nhường nào.

... Nhưng hẩn nhớ mình có thở mạnh lắm đâu?

Đang còn xấu hổ, Khương Oánh đã nói tiếp: "Thôi, mẹ tôn trọng đời sống cá nhân của con, không muốn nói thì không cần nói. Mẹ đoán trước

kia ở với ba, ông ấy đã đưa ra rất nhiều yêu cầu nên mới khiến con có phần dè dặt như vậy... Nhưng từ nay về sau, mẹ hi vọng mình có thể trở thành cảng tránh gió của con. Dù lớn đến đâu thì trong mắt mẹ con và Tiểu Phong mãi mãi vẫn là những đứa nhỏ, có gì khó khăn hay khó nói thì cứ giải bày, mẹ sẽ là hậu thuẫn kiên cường của con."

Tuyển phòng ngự tâm lí trong Thích Tự dần bị những lời này của Khương Oánh đánh tan. Nghe đến cuối, hẳn không khỏi cảm thấy lồng ngực ê ẩm, buồn khổ tích tụ cùng cảm xúc không thể phát tiết bấy lâu nay cứ như tìm được van xả...

Có điều, tính cách độc lập được rèn luyện bấy lâu nay lại nhắc nhở hẳn—nếu chưa đến lúc thật sự cần thiết, hẳn vẫn có thể tự mình giải quyết được.

Dù sao, quen một người đàn ông hơn mình 7 tuổi lại còn có khả năng là gián điệp cũng nào phải chuyện gì dễ nói ra.

Thích Tự đè lại xúc động muốn thổ lộ trong lòng, nhưng vẫn mũi lòng thấy rõ: "Vâng, con cảm ơn mẹ."

Mặc dù không nói ra, nhưng lần về nhà và lời ấy của Khương Oánh tối nay giống như đã tiếp thêm năng lượng cho Thích Tự. Trên đường trở về khách sạn, hẳn cảm thấy mình nhẹ nhõm hơn trước đó rất nhiều.

Ba mẹ cười lại, làm sao mà hẳn không vui cho được?

Ngoại trừ những mục tiêu trên thương trường, bảo vệ người nhà vẫn là trách nhiệm quan trọng nhất đời này của hẳn.

*

Theo chỉ dẫn của Thích Tự, Du Liên đã đi gặp Lâm Hoán. Nghe nói điều kiện mà Lâm Hoán đưa ra đã khiến tất cả đều phải trân trọng nghẹn họng.

Hắn nói với Du Liên, bất kể Tư Nguyên có trả bao nhiêu thì mình đều sẵn sàng mua lại cổ phần của cô và Nghiêm Tú với mức giá 130%.

Lúc kể lại những lời này cho Diệp Khâm Như, Du Liên cũng không nhin được mà đùa: "Sao cậu ta không tìm tới sớm một chút kia chứ? Nhớ hồi trước bị Tư Nguyên các anh chèn giá đến khó thở, gặp cậu ta mới thấy thần tài vậy..."

Diệp Khâm Như cảm thán với Thích Tự trong điện thoại: "Lâm Hoán này cũng chịu chi thật. May mà chúng ta đã kí thỏa thuận mua rồi, chứ mà để Du tổng thấy tiền sáng mắt bán Liên Tú cho Lâm Hoán trước, thì chúng ta cũng chả có chỗ mà than khóc."

Lúc bọn họ gọi điện, Phó Diên Thăng cũng ở bên cạnh, nghe xong tình huống còn hỏi lại Thích Tự: "Lâm Hoán đòi mua Liên Tú với mức giá 130% thật sao?"

Thích Tự ừ một tiếng, thấy sắc mặt Phó Diên Thăng nghiêm trọng bèn hỏi: "Sao vậy, anh nhìn ra vấn đề gì à?"

Phó Diên Thăng hỏi lại hắn: "Cậu tính xem, 130% của 140 triệu là bao nhiêu?"

Thích Tự không nhầm siêu như Phó Diên Thăng, còn mở máy tính trên điện thoại ra bấm bấm một hồi, kết quả được 182 triệu, gần như chính là mức giá mà Thích Tự và Du Liên đã thỏa thuận sau đó."

Thích Tự cũng ngẩn người, nhưng không rõ sự trùng hợp này thể hiện điều gì.

Phó Diên Thăng mới giải thích: "Lâm Hoán mà là một thương nhân khôn khéo, thì tuyệt đối đã chẳng đề nghị một mức giá hào sảng như thế với người mới gặp mặt lần đầu..."

Được Phó Diên Thăng nhắc nhở, Thích Tự nhớ ra Tô Cảnh có nói Lâm Hoán đã để mắt Liên Tú từ lâu, nếu Tư Trạch thật sự động tay với giá cổ phiếu của Liên Tú thì hẳn là hẳn cũng nhận ra rồi.

Thích Tự: "Ý anh là, hẳn cũng cảm thấy cổ phiếu trong tay Du Liên và Nghiêm Tú đáng giá 180 triệu?"

Phó Diên Thăng: "Ừm, nhưng trong khi Tư Trạch đang ép giá, hẳn lại xuất hiện và đưa ra đề nghị như vậy, Liên Tú chắc chắn sẽ không từ chối... Thậm chí tôi còn nghi, có người ở Tư Thị đã bán tin tình báo cho Lâm Hoán."

Thích Tự: "Tại sao lại là người ở Tư Thị?"

Phó Diên Thăng giương mắt nói: "Vì cậu là nhân tố ngoài ý muốn. Nếu không có cậu, chắc hẳn Lâm Hoán đã nắm được Liên Tú rồi. Giờ hẳn mới đi tìm Du Liên, chứng tỏ là hoàn toàn không biết về thỏa thuận mà cậu đích thân đưa ra với Du Liên."

Thích Tự ngẫm lại đầu đuôi lời nói của Phó Diên Thăng, mới rút ra một kết luận rõ ràng: "Tô Cảnh không lừa tôi."

"Chúc mừng, cậu tin đúng người rồi." Phó Diên Thăng công nhận hẳn một câu, lại nhắc nhở, "Nhưng đây mới chỉ là khởi đầu thôi, Lâm Hoán đã có được Hồng Trang thì sau này cũng thành đối thủ cạnh tranh chủ yếu của bộ phận Công nghệ ở Tư Nguyên. Chắc chắn cậu sẽ còn phải đối mặt, so chiêu với anh ta."

Nhớ tới đánh giá của Tư Trạch về Lâm Hoán, Thích Tự mới hỏi: "Anh thấy anh ta lợi hại không?"

Phó Diên Thăng: "Phân tích từ những sự kiện liên quan, tôi nhận thấy cậu ta là một người có năng lực quản lý thương nghiệp rất mạnh, nắm bắt thời cơ cũng chuẩn xác, không ra tay thì thôi, chứ ra phát nào trúng phát đó."

Vì chưa đủ kinh nghiệm nên về phương diện này có thể cậu sẽ không bằng."

Thích Tự: "..."

Phó Diên Thăng cười cười: "Nhưng mà, tôi tin là cậu sẽ làm được thôi."

Sau khi biết về điều kiện mà Lâm Hoán đưa ra với Du Liên, Tư Trạch cũng không thể không thừa nhận tác dụng của thỏa thuận đặt mua mà Diệp Khâm Như đề nghị.

Dưới sự "hỗ trợ" của Lâm Hoán, việc thu nạp Liên Tú đã diễn ra đúng như dự tính của Thích Tự—sau ba tháng, rốt cục Tư Nguyên cũng thành công mua lại 78% cổ phần trong tay Du Liên, Nghiêm Tú và Đầu tư Phương Chu với tổng giá 250 triệu, trở thành cổ đông có quyền khống chế tuyệt đối của Liên Tú, thuận lợi đưa bộ Công nghệ tiến vào giai đoạn phát triển tiếp theo.

Trong quá trình lo liệu thủ tục thu mua, Thích Tự còn chủ động gọi điện cho Tô Cánh. Tuy đã kí thỏa thuận với Du Liên từ trước khi Tô Cánh tiết lộ chuyện kia, hẳn vẫn muốn bày tỏ lòng cảm kích với đối phương.

"Có gì đâu mà cảm ơn, mấy người bên cậu toàn dân khó nhằn cả, anh không nhắc thì cũng chưa chắc đã không đàm phán thành công vụ này..." Tô Cánh khách khí vài câu trên điện thoại, chợt nhớ ra gì đó lại đổi giọng, "À đúng rồi, cái phần mềm mà cậu nhờ anh xem qua là ở đâu ra vậy?"

Thích Tự chần chừ trong chốc lát mới đáp: "Ngại quá, em không trả lời vấn đề này có được không?"

Tô Cánh: "Thôi được rồi, nói cho cậu biết, đấy là sản phẩm của một công ti bảo mật thông tin được chính phủ hậu thuẫn. Nghe bảo phần mềm của bọn họ chỉ phục vụ cho các tổ chức chính quyền thôi."

Suy đoán lại một lần nữa được xác thực, Thích Tự chỉ thấy lòng càng thêm nặng, hỏi tiếp: "Sao anh điều tra ra được?"

Tô Cánh: "Anh có cách riêng của mình. Mà này, thứ kia còn được thiết lập chức năng báo cáo lại các hoạt động chống phá, có dấu hiệu bị cưỡng chế phá giải là lập tức thông tin về cho đầu nguồn luôn đấy."

Thích Tự cứng đờ cả người: "Báo về cho đầu nguồn? Ý anh là chỉ cần em động tay vào phần mềm này thì người cài đặt cũng biết ngay?"

Tô Cánh: "Thiết lập của nó là thu thập thông tin chống phá, vấn đề cậu hỏi còn phụ thuộc vào việc nó có gửi những thông tin này đến người cài đặt hay không, nếu có thì tất nhiên họ sẽ biết. Nhưng theo kinh nghiệm của tôi, mấy phần mềm bảo mật này ít nhiều gì đều nhận công kích trong lúc hoạt động, cho nên không phải ghi chép về lần nào cũng đáng chú ý, bỏ qua hệ thống bảo mật thì nó cũng chỉ là một phần mềm chống giám sát thông thường thôi... Có điều, việc cậu tìm tôi phá nó nhất định vẫn có nguy cơ bị bại lộ."

Tô Cánh nói nhiều thế, mà Thích Tự nghe ra đúng một—Rất có thể Phó Diên Thăng biết hẳn đã động tay vào phần mềm này, chỉ là không nói gì mà thôi.

Thích Tự đập máy, rồi cứ thế ngồi cạnh giường ngơ ngác, cảm giác mãi mới nắm được quyền chủ động một lần, trong nháy mắt đã lại thành bị theo dõi, bị tính kế.

*****

<Epilogue>

Phó Diên Thăng: "Bảo bối, cứ tiếp tục đi, anh vẫn đang nhìn đây ^_^"

Thích Tự: "Q_Q Phải cứng, tôi muốn quyết đấu!"

-

vtrans by xiandzg

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẤU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 121: Bạn Trai Tăng Ngâm

Đúng lúc này, Phó Diên Thăng đi tới.

"Thích Tự, nếu không xảy ra việc gì ngoài ý muốn thì thứ hai tuần tới là xử lí xong thủ tục thu mua rồi, tuy cốt vẫn là Liên Tú nhưng chúng ta cũng phải nghĩ ra một cái tên mới cho công ti Công nghệ này..."

"Bảo phía Diệp Khâm Như nghĩ một cái đi." Thích Tự vừa trả lời vừa âm thầm dò xét Phó Diên Thăng, trong lòng không ngừng băn khoăn liệu người này có biết hắn đang điều tra mình hay không. Nếu biết thì rốt cục anh ta nghĩ gì? Có còn bình thản chơi tiếp được trò chơi nhập vai này với hắn hay không?

"Mấy nay Diệp Khâm Như bận quay cuồng, còn phải tuyển thêm khá nhân sự, giải thuật dùng cho nền tảng của Liên Tú lạc hậu quá rồi, bộ phận kĩ thuật gốc cần thêm một ít người mới..." Phó Diên Thăng nghiêm túc thuật lại các sự vụ của công ti.

"Du Liên có đến làm không?" Thích Tự hỏi.

"Có, cô ấy phụ trách kế hoạch đồng hóa như đề nghị của cậu, mấy hôm nay vẫn đang nghiên cứu về các doanh nghiệp dưới trướng tập đoàn Tư Nguyên." Phó Diên Thăng nói.

"OK." Thích Tự gật gù đầu, lại nói, "À, tối nay tôi ra ngoài một chút."

Phó Diên Thăng ngạc nhiên: "Đi đâu?"

Thích Tự: "Tư Trạch mời tôi đi dự tiệc."

Phó Diên Thăng cau mày nói: "Cách đây không lâu vừa đi rồi mà, sao lại mời nữa?"

Lần trước Thích Tự đến Tư Thị, Tư Trạch có nói sẽ dẫn hẳn đi gặp bạn bè của mình.

Lần ấy một người bạn của Tư Trạch tổ chức gặp mặt, cũng không có nội dung gì đặc biệt, chỉ là cùng tụ tập chém gió. Thích Tự đi một lần là biết Tư Trạch nhiễm những thói xấu của mình từ đâu.

Chẳng qua, phần lớn các thiếu gia kia đều có bối cảnh và tuổi tác tương đương Tư Trạch, được thừa hưởng tài nguyên quyền lợi mà bậc cha chú truyền cho.

Vốn sở hữu thân phận và ngoại hình tuần tú, Thích Tự không gặp khó khăn gì trong việc hòa nhập, trở thành tiêu điểm buổi tụ tập hôm ấy, thậm chí mấy ngày nay còn có không ít người gửi tin nhắn riêng hẹn hẳn đi chơi.

Hôm qua Tư Trạch có gọi điện, bảo Vinh thiếu gia tổ chức tiệc sinh nhật cho bạn gái nên muốn mời bạn hẳn tới dự.

Thích Tự đã gặp Vinh thiếu gia kia trong buổi tụ tập trước đó, chính là "thái tử" Vinh Kha của Bất động sản Vinh Thị, rất nhiệt tình niềm nở, thấy Thích Tự dự tiệc một mình còn muốn giới thiệu bạn gái cho hẳn.

Hiện tại Thích Tự đã không còn là thanh niên bốc đồng phô ra mọi yêu ghét như hồi mới quen Tư Hàng, hẳn chủ động bảo Tư Trạch dẫn mình đi kết giao, tức cũng rõ mình sẽ phải thỏa hiệp những gì.

Hẳn không từ chối ý tốt của Vinh Kha, cũng đã đồng ý với Tư Trạch là tối nay sẽ tới.

Nhưng mấy buổi tụ họp của bọn họ quy định chỉ có thể mang người yêu, lần trước Thích Tự đến một mình mà lần này cũng vậy.

Thích Tự giải thích: "Ba tôi có ý định chuyển trọng tâm sự nghiệp về trong nước, tôi cũng phải quen biết ít người ở đây chứ."

Phó Diên Thăng truy hỏi: "Thế lần trước đi cậu quen được những ai?"

"Nhiều lắm, Vinh Kha của Vinh Thị, anh trai Đường Vĩ Diệp, rồi cả con trai chủ tịch ngân hàng XX nữa, đều có tiếng tăm cả..." Thích Tự nhay bén nhận ra ánh mắt sau cặp kính của Phó Diên Thăng khẽ động khi hấn nhắc tới con trai chủ tịch ngân hàng kia.

Chủ tịch ngân hàng XX này họ Uông, chính là "ông lớn" mà Đường Vĩ Diệp từng nhắc đến. Thích Tự cũng không ngờ mình lại gặp được con trai cả của ông ta trong buổi tụ tập lần trước.

Hấn điềm nhiên nói tiếp: "Nhưng lần trước tiếp xúc ít, chưa thân được mấy."

Phó Diên Thăng trông có vẻ không vui: "Cậu muốn thân với những kẻ đó làm gì?... Đúng là hiện tại cậu đang ở trong nước, nhưng đừng quên cuối tháng 5 còn phải quay lại trường thi, còn mấy môn chưa học xong đâu đấy."

Thích Tự: "Tụ tập một buổi thôi mà, mất mấy thời gian đâu."

Phó Diên Thăng: "Có lần một sẽ đến lần hai, cẩn thận rồi sa đà..."

Thích Tự mất kiên nhẫn ngắt lời hấn: "Tôi tự biết chừng mực, nhưng dù sao cũng phải xã giao chứ."

Phó Diên Thăng lo lắng nhìn hấn, mấy giây sau mới nói: "Mấy giờ bắt đầu? Tổ chức ở đâu? Cần tôi đưa đi không?"

Thích Tự vừa thắt cà vạt vừa nói: "Anh cũng đâu phải tài xế của tôi, quan tâm nhiều vậy làm gì?"

Phó Diên Thăng trầm giọng: "Tôi là bạn trai cậu."

Thích Tự cười cười, thắt xong cà vạt đi tới cạnh Phó Diên Thăng, vỗ vỗ vai hắn: "Thiếu rồi—là bạn trai tăng ngằm không thể lộ diện ngoài sáng."

Phó Diên Thăng: "..."

Thích Tự: "Thôi, tôi đã có Vương Mạnh đưa đón rồi, anh cũng có bạn bè của mình ở Hải Thành chứ hả? Muốn đi đâu thì đi đi, chúng ta đi chơi riêng."

Phó Diên Thăng: "..."

Thấy đã sắp đến giờ, Thích Tự cầm điện thoại lên định đi, không ngờ mới được hai bước đã bị Phó Diên Thăng giữ lại cổ tay.

"Thích Tự." Người kia nghiêm giọng gọi tên hắn.

"...Sao đây?" Thích Tự khiêu khích nhìn lại, đáy mắt như dâng lên cảm xúc nào đó.

Phó Diên Thăng nhìn hắn, chậm rãi buông tay... Hành động này càng khiến Thích Tự thất vọng, đang định phát tay bỏ đi luôn thì Phó Diên Thăng đã ra mở cửa trước: "Tôi đưa cậu đi."

Thích Tự mở miệng, nói: "Tôi nói là có Vương Mạnh đưa đi rồi."

Phó Diên Thăng đứng cạnh cửa: "Đã được thuê thì tôi cũng phải có trách nhiệm bảo vệ cậu an toàn, nhỡ xảy ra chuyện gì rồi tôi biết ăn nói thế nào với ba cậu?"

Thích Tự: "Có thể xảy ra chuyện gì được chứ? Tôi đâu phải trẻ con!"

Phó Diên Thăng: "Hồi cuối tháng tám năm ngoái thì sao?"

Thích Tự: "Chẳng qua tình hình ở MeiWei căng quá đến mới dẫn đến tai nạn ngoài ý muốn ấy."

Phó Diên Thăng lại cau mày: "Tai nạn ngoài ý muốn? Cậu biết thân phận bây giờ của mình là gì không? Cậu có thể chịu được mấy lần ngoài ý muốn? Chưa kể cuối cùng đã tra ra chủ mưu vụ bắt cóc là ai đâu? Sao cậu biết chắc là có liên quan đến MeiWei?"

Thích Tự im re, quả thật hồi đó cảnh sát chỉ lần ra bên trung gian bỏ tiền thuê bọn bắt cóc, chứ không tra thêm được gì nữa.

Phó Diên Thăng như thể đang nhìn đứa trẻ cẩu kính, chỉ đành giục hẳn một câu: "Còn chưa đi?"

Địa điểm buổi tiệc nằm trên tầng thượng của tòa nhà Đăng Vân, cũng nhìn ra sông như tòa nhà Phong Mậu mà Phó Diên Thăng làm việc trước kia.

Phó Diên Thăng đích thân lái xe đưa hẳn đi. Cũng chẳng biết có tính là giận nhau hay không, nhưng dọc đường cả hai đều không mở miệng nói chuyện.

Mãi đến khi đi qua chung cư Lâm Uyên, Thích Tự nhìn cảnh tượng quen thuộc bên ngoài mới nhớ ra hỏi: "Căn hộ trước đây của anh giờ để không à?"

Phó Diên Thăng: "Cho thuê rồi."

Thích Tự: "Cho thuê? Ai thuê?"

"Một người bạn..." Phó Diên Thăng liếc mắt nhìn hẳn, "Sao lại hỏi chuyện này?"

Thích Tự: "À không... thế về sau anh phải làm thế nào?"

Phó Diên Thăng: "Về sau gì?"

Thích Tự cố ý nói: "Chẳng phải anh nói chỉ theo tôi nhiều nhất là 2 năm à? Hiện tại cũng 7 tháng rồi, về sau thì sao, anh cũng phải về chứ? Hay là lại định chuyển công tác, sang thành phố khác sinh sống?"

Tay cầm bánh lái của Phó Diên Thăng cứng đờ, hần thấp giọng nói: "Làm tốt công việc của hiện tại cái đã, chuyện sau này để sau này tính."

Thích Tự lầm bầm nói: "Trước đây anh bảo sau này có thể tôi sẽ không cần đến anh nữa mà. Tôi nghĩ thấy không sai, lợi hại đến đâu thì anh cũng chẳng thể dạy tôi cả đời, đến khi tôi học hết những gì anh biết rồi thì còn bắt anh ở lại làm gì chứ..."

Phó Diên Thăng: "..."

Phó Diên Thăng tập trung nhìn đường phía trước, không tiếp tục trả lời, giống như chấp nhận những gì hần vừa nói.

Thích Tự cười khẩy một cái tự giễu rồi nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, trong tim như có cây kim đang khuấy đảo, mỗi nhịp đập là một lần đau.

Đi hết con cầu qua sông, chốc lát sau đã đến tòa nhà Đăng Vân. Thích Tự bảo Phó Diên Thăng lái xe xuống bãi đỗ tầng hầm.

Tầng hầm thứ ba có khu đậu xe cho khách VIP, có cả thang máy lên thẳng tầng thượng.

Xe dừng lại trước cửa thang máy, Thích Tự tháo dây an toàn bên ghế phó lái, đưa tay kéo cửa mới biết khóa chưa mở.

"...Khóa." Thích Tự quay sang nhắc Phó Diên Thăng.

Kết quả vừa nghiêng đầu thì gương mặt người kia tiến lại, Thích Tự chưa kịp làm gì đã bị Phó Diên Thăng túm gáy hôn qua.

Đầu lưỡi ấm áp cạy mở răng môi đang khép của Thích Tự, quét một vòng như đánh dấu mọi vị trí trong khoang miệng hắn, nút mãi không rời.

Mãi đến khi xuất hiện một ánh đèn cùng tiếng động cơ đặc thù của xe thể thao đang lại gần, Thích Tự mới đẩy người trước mặt ra, thở gấp trừng hấn.

"Không được uống quá nhiều rượu, không được động chạm quá thân mật với người khác, bất kể là nam hay nữ." Phó Diên Thăng vừa lên tiếng căn dặn vừa nhìn hấn chăm chăm.

"Anh..." Thích Tự hốt hển, "Sao anh quản nhiều thế?"

"Bạn trai dưới hầm thì vẫn là bạn trai, hợp đồng đã viết trong hai năm này tôi là nửa kia duy nhất của cậu, chẳng lẽ tôi còn không được quản?" Phó Diên Thăng đưa tay lau qua bờ môi đỏ tấy vì hôn của Thích Tự, trầm giọng nói, "Tôi ở dưới này chờ, hiện tại là 8h, cho cậu 4 tiếng, 12 giờ còn chưa xuống tôi sẽ lên tìm."

"—Cạch." Khóa xe cũng lập tức được mở sau câu nói này của Phó Diên Thăng.

Cảm nhận thứ trong lồng ngực đang đập điên cuồng, Thích Tự bức bối muốn phản bác, nhưng chiếc xe thể thao kia đã đi tới phía sau, còn đột nhiên gầm động cơ như nhắc nhở bọn họ thả người mau lên.

Thích Tự khẽ căn môi, mở cửa xuống xe.

"Thích Tự?" Người trong xe phía sau vừa thấy hấn đã bấm cửa sổ xuống chào hỏi nồng nhiệt, là Đường Vĩ Sùng anh hai của Đường Vĩ Diệp.

Có vẻ Đường Vĩ Sùng đã nghe em trai kể về Thích Tự, từ buổi trước đã mập mờ nhìn hẩn dò xét, thậm chí còn trêu chọc: "Cậu chính là Thích Tự đã khiến em trai anh mê mẩn đến phát điên đấy hả?"

Người ở xung quanh nghe xong, biết em trai Đường Vĩ Sùng mê Thích Tự, lại còn lén chụp hình đối phương đặt làm nền điện thoại thì đều cười phá lên.

Thích Tự cũng không giận, chỉ đáp lại Đường Vĩ Sùng một câu: "Thật có lỗi với em trai anh, em không thích cậu ấy."

Đường Vĩ Sùng cũng chỉ có ý đùa: "Có gì đâu, chuyện tình cảm không cưỡng ép được. Cậu đã không thích nó thì anh cũng đâu thể ép hai đứa."

Nhờ câu đùa này mà Thích Tự lại thân với Đường Vĩ Sùng đầu tiên.

"Chờ chút, anh đi đỗ xe rồi lên cùng đi." Đường Vĩ Sùng chạy xe thể thao của mình lướt qua Thích Tự.

Thích Tự cũng thừa cơ đảo mắt tìm Phó Diên Thăng, chỉ thấy đối phương đã vòng lại, đỗ xe vào một chỗ trống chỉ cách sảnh thang máy hai hàng.

Người kia dừng xe xong, vừa nhắc mắt đã bắt gặp ánh nhìn từ xa của Thích Tự.

Cả hai đều hơi giật mình, đồng thời tránh mắt đi. Thích Tự quay người hướng vào cửa thang máy, mấy giây sau cảm thấy điện thoại rung lên, là tin nhắn từ Phó Diên Thăng.

F1S: "Còn nhìn tôi đỗ xe à?"

Tự: "Đang đợi người thôi."

F1S: "..."

Đường Vĩ Sùng nhanh chóng đi tới, dẫn theo người bạn gái xinh đẹp, tay choàng qua eo đối phương tiến lại cửa thang máy, gặp Thích Tự thì buông cô gái kia ra, đặt tay lên vai hãnh cười nói: "Đúng là lần này thằng em anh không mù, nhóc cũng đẹp trai thật."

Giờ phút ấy, đột nhiên Thích Tự cảm thấy phía sau như có một ánh mắt đang muốn bắn xuyên bọn họ.

*****

<Epilogue>

Bạn trai tầng ngầm = Bạn trai chờ dưới bãi đỗ xe tầng hầm

Phó Diên Thăng chua xót rơi lệ vì bản thân.

Thích Tự: "Can cái tội lại lừa tôi."

-

vtrans by xiandzg

T/N: Một bên là nhiệm vụ một bên là tình cảm, tiến thoái lưỡng nan chỉ có thể tự chịu dần vật, nếu có POV của Thầy chắc cũng ngược thấy bà huhuuuu mới thế này mà thủy tinh tâm rách nát vô dụng của em đã sắp không thấu được rồi thì sắp tới phải làm sao.....

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẤU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 122: Tâm Lí Chống Đối

Đến khi cửa thang máy chặn lại ánh mắt kia, Thích Tự mới thở phào một hơi, giả bộ dịch chuyển để né đi cánh tay Đường Vĩ Sùng đang khoác trên vai mình.

"Thấy Tư Trạch kể cậu ra nước ngoài học từ nhỏ, gần đây mới quay về à?" Đường Vĩ Sùng lại hỏi hần.

"Được nghỉ thì em cũng hay về, mẹ với em trai em đều ở đây cả, có cái năm ngoái bắt đầu về làm việc cho ba nên ở lại hả gtrong nước lâu hơn thôi."

"À, chả trách..." Đường Vĩ Sùng gật gù nói.

"Chả trách gì anh?" Thích Tự hỏi.

"Chả trách ngây thơ như thế haha." Đường Vĩ Sùng cười cười, "Tư Trạch kể là cậu được ba bao bọc kĩ lắm, từ bé không phải tiếp xúc với mấy chuyện nhốn nháo, bảo bọn anh không được bắt nạt cậu."

Thích Tự sùng sốt: "Tư Trạch nói vậy sao?"

"Chứ gì nữa, lần trước tụ tập là Tư Trạch đã rào trước với bọn anh thế rồi..." Đường Vĩ Sùng nhìn hần nói, "Quan hệ hai nhà chắc tốt lắm nhỉ? Nhà họ Tư làm ăn lớn, đầu tư đủ loại sản nghiệp khắp cả nước, vốn ra ra vào vào nhiều như thế mà bao nhiêu năm nay chỉ duy nhất khoản dành cho tập đoàn nhà cậu là còn nguyên."

Nghe vậy, Thích Tự đột nhiên cảm giác thật khó nói.

Đường Vĩ Sùng lại tiến tới nắm vai hắn, thân thiết nói: "Được rồi, Tự Trạch đã đưa cậu đến thì các anh ở đây đều sẽ bảo kê cho, cứ thả lỏng, đừng câu nệ, muốn chơi gì thì cứ thẳng thắn nói ra, sinh hoạt trong nước chắc sẽ thú vị hơn nước ngoài của cậu đấy."

Nói đoạn, thang máy cũng lên đến tầng thượng, ba người cùng bước qua cổng vòm hoa hồng tiến vào sảnh.

Phòng tiệc đã được bài trí xong xuôi với đầy rẫy đèn màu lấp lánh và hoa tươi, cùng nhóm tuấn nam mỹ nữ tới trước đang cười đùa tán gẫu.

Trên sân khấu có cả DJ chà đĩa, hiện đang chơi một bản tình ca của Hàn, phục vụ xung quanh thì bưng Champagne lui tới không ngừng.

Trông thấy Đường Vĩ Sùng và Thích Tự cùng tới, Vinh Kha niềm nở ra đón: "Tới rồi đấy à? Hoan nghênh hoan nghênh!"

Bên cạnh hắn là một cô nàng xinh xắn, trên đầu đội hờ chiếc vương miện kim cương nho nhỏ, nhìn trang phục thì đây có vẻ là nhân vật chính của bữa tiệc hôm nay.

Quả nhiên, ngay sau đó Vinh Kha đã lên tiếng giới thiệu: "Thích Tự, giới thiệu với cậu bạn gái của tôi, Lý Hân Hân."

Tuy là lần đầu tiên gặp bạn gái của Vinh Kha, Thích Tự lại thấy người kia trông quen quen.

Lúc này, Đường Vĩ Sùng dẫn bạn gái đến mới ngạc nhiên hô hào: "Lý Hân Hân! Anh là fan của em đấy, gần đây còn đang theo dõi bộ "Ngày tháng hoàn mỹ" em đóng chính cơ!"

Đường Vĩ Sùng nhìn bộ dạng của Thích Tự là biết hẳn không biết, cười cười giải thích cho một câu: "Minh tinh đang hot đấy."

Bấy giờ Thích Tự mới hiểu, thì ra là minh tinh, chắc hẳn đã nhìn thấy quảng cáo của đối phương ở đâu đó nên mới nhớ mang máng gương mặt này.

"Xin chào." Thích Tự bắt tay với cô, "Chúc mừng sinh nhật."

"Cảm ơn." Lý Hân Hân mỉm cười ngọt ngào, lại dán sát vào Vinh Kha nói, "Vinh thiếu gia, bữa anh nhờ em giới thiệu một chị em có bối cảnh sạch đẹp cho bạn mình, là cho cậu ấy đấy à?"

Vinh Kha: "Chính xác, nay ở đây có cô bạn nào của em phù hợp không?"

Lý Hân Hân đánh giá Thích Tự, tỏ vẻ ngưỡng mộ không che giấu: "Có thì có, nhưng cậu chàng cực phẩm thế này còn cần gì em giới thiệu cho chứ? Anh cứ thử đưa người ta lên sân khấu mà xem, các cô nàng muốn theo đuổi cậu ấy có mà xếp hàng xuống tận hầm gửi xe cũng chưa hết ấy chứ."

Vừa nghe ba chữ "hầm gửi xe", Thích Tự đã nghĩ ngay đến Phó Diên Thăng đang chờ mình dưới nhà, chẳng hiểu sao mặc cảm tội lỗi lại dâng trào, đồng thời còn bức bối không thôi—hắn cũng đâu có khiến đối phương phải đợi mình bên dưới.

Vinh Kha cũng vờ vọt liếc sang bạn gái mình, ôm eo cô nói: "Tài nguyên tốt thế anh mới để dành cho em đấy còn gì nữa? Tranh thủ đi, có người nào không?"

Lý Hân Hân tươi tỉnh nhìn Thích Tự, hỏi: "Quả thật tôi có một ứng cử viên phù hợp lắm, chờ chút tôi đi gọi cô ấy liền."

Đang cười nói, lại có người mới tới.

"Ô, Tư Trạch tới rồi!" Vinh Kha vẫy vẫy tay với hắn, ngạc nhiên nói, "Sao cậu cũng một mình thế này?"

"Một mình thì sao? Không có người bạn hẹn thì không được dự tiệc à?" Tư Trạch hôm nay mặc nguyên cây đen từ sơ mi đến quần tây, có vẻ bị vấn đề Vinh Kha vừa hỏi chọc cho mất hứng, toàn thân toát lên khí thế "muốn sống thì tránh xa".

Vinh Kha cũng nể đối phương, vội nói: "Hỏi chơi thôi mà, một mình thì một mình thôi, có cậu là tốt rồi, cảm ơn đã đến ủng hộ nhé."

Tư Trạch hừ nhẹ một tiếng, chào hỏi bọn họ rồi nói: "Đi, qua bên kia uống rượu với tôi."

Cả hội ra khu sofa chính giữa đại sảnh, lúc bồi bàn mang khay rượu đến, Tư Trạch chọn lấy một li Vodka.

Trong li có một cục đá lớn, vì thuộc loại mạnh nên lượng rượu không nhiều, thường thường đều là đợi đá tan dần rồi mới từ từ uống, vậy mà Tư Trạch vừa cầm lên đã tu hết sạch, sau đó đặt li không với cục đá xuống bàn đánh rầm.

Ai nấy không khỏi sửng sờ, Đường Vĩ Sùng mới lên tiếng: "Sao vậy Tư tổng, đang không vui à?"

Vinh Kha: "Bảo sao vừa đến đã gây sự với tôi rồi..."

Tư Trạch cười nhạt: "Sao đâu, uống mấy li rượu vào là vui liền."

Đường Vĩ Sùng có vẻ đã quen với cảnh này, gào lên một câu: "Rồi rồi rồi, uống uống uống! Gọi bọn họ mang thêm mấy li Vodka đến đi, cho Tư tổng uống thỏa thích!"

Nhờ câu đùa của Đường Vĩ Sùng mà bầu không khí cũng dịu đi, cả hội tươi cười nâng lí, vừa uống vừa tán gẫu chuyện trong giới.

"À này, mấy cậu nghe vụ Chủ tịch quý Vân Hải bị chính vợ mình tố cáo chưa?"

"Chủ tịch quý Vân Hải, ý cậu là Hoàng Nghị Phàm ấy hả?"

"Đúng rồi, ông ta đấy!"

"Nghe rồi, vụ đấy dạo này hot mà!"

"Ông ta bị vợ tố cáo về tội gì? Tham ô hay là giao dịch tay trong?"

"Sai hết, tố cáo vụ ngoại tình với sống cùng nhân viên nữ của mình lâu lắm rồi!"

"...Đệt, nhưng lãnh đạo cấp cao của mấy cái quỹ đấy đều có bồ nhí hết mà, có phải chuyện gì lớn đâu?"

"Mình thì không thấy lớn, chứ người vợ tố cáo thật mà, nghe bảo là gửi mail đến toàn công thể công ti, kể lại tất tần tật đời sống ngoại tình phách lối của ông với bồ nhí luôn, chắc, bức thư đó cũng bị truyền đi khắp nơi rồi. Đường đường là chủ tịch một doanh nghiệp có vốn nhà nước, nắm trong tay cả trăm tỉ tệ, đã thế còn mang danh Đảng viên, dính phải bê bối thế này thì tiền đồ còn mất sạch chứ nói gì đến li hôn tay trắng.

Đường Vĩ Sùng hỏi: "Ồ, Tư Trạch, nhà cậu với quý Vân Hải cũng có qua lại mà phải không?"

Tư Trạch lạnh lùng hừ mũi: "Khỏi nhắc, Hoàng Nghị Phàm kia đang chạy vạy khắp nơi cầu cứu, còn đến xin cả ông ngoại tôi nữa kìa. Cơ mà tôi thấy vụ này có xin giới cũng chả cứu được, vợ ông ta gây ra náo loạn như thế thì phía trên kiểu gì chẳng phải vào cuộc."

Lâm Đông nói: "Chỉ sợ sẽ rút theo củ cải vương bùn thối, Hoàng tống làm ở Vân Hải bấy lâu nay, có quan hệ sâu rộng với biết bao công ti, nhờ bị điều tra ra cái gì thì lại phiền cho chúng ta."

(*củ cải mang bùn: đối với phạm tội tập thể thì một phần tử sa lưới sẽ kéo theo hàng loạt phần tử khác ngã trận, bởi bọn chúng là các mắt xích móc nối cấu thành nên ổ tội phạm hoàn chỉnh)

Tư Trạch tỏ vẻ bất cần cười cười: "Đợi người ta điều tra mới sợ thì còn kịp chắc? Mấy chuyện này thì từ lúc làm đã phải sạch sẽ rồi, thủ tục hợp tác các thứ đều nghiêm chỉnh chính quy thì người ta tra được cái rắm gì."

Vinh Kha hỏi: "Tư Trạch, cậu không vui là vì chuyện này à?"

Tư Trạch lại cầm một li rượu lên, trầm giọng đáp: "Không phải."

Mọi người lại xôn xao trò chuyện, bất giác kéo thêm không ít người vây đến bàn tán về các tin tức trong giới.

Mang tiếng là tiệc mừng sinh nhật bạn gái Vinh Kha, song tiêu điểm thực chất vẫn tụ về mấy người Tư Trạch, minh tinh hay bạn hẹn xinh đẹp cũng chỉ để làm nền cho đám đàn ông.

Thích Tự đang nghe bọn họ nói chuyện, thì một cô nàng trông có vẻ nhanh nhẹn đi tới ngồi cạnh hẳn theo chỉ dẫn của Lý Hân Hân.

"Chào anh..." Cô gái kia cười cười với Thích Tự rồi giới thiệu bản thân, "Tôi là Hạ Hàm."

Thích Tự hơi ngơ ngác, thậm chí là bài xích nữ giới lạ mặt đến gần theo bản năng, có điều nghĩ tới sự lừa dối của Phó Diên Thăng, nghĩ tới những điều đối phương vừa ra lệnh cho mình dưới xe mà bỗng nhiên sinh ra tâm lí chống đối.

Như thế cố ý làm ngược lại với lời nói của Phó Diên Thăng, Thích Tự cười nhạt với cô nàng kia, đáp: "Xin chào, tôi là Thích Tự."

Hạ Hàm đưa cho Thích Tự một li rượu, hỏi: "Anh đang làm gì?"

Thích Tự nhìn cô nói: "Tôi vẫn đang đi học, tiện thể có làm giúp ba một số việc."

"Ồ." Hạ Hàm bị Thích Tự nhìn thẳng mà đỏ mặt, rữ mắt nói, "Anh đừng tia tôi lộ liễu thế chứ."

Thích Tự: "...Có hả?"

"Có mà." Hạ Hàm liếc hăn cười nói, "Ngoại hình anh xuất sắc thật, chị Hân mà không bảo anh là bạn của bọn họ thì tôi còn tưởng chúng ta chung giới rồi."

Thích Tự nhú mày: "Cô cũng là ngôi sao?"

Hạ Hàm vội vàng lắc đầu: "Không không không, tôi chưa đến tầm đấy. Tôi vẫn đang học trong trường Diễn xuất, năm ngoái tình cờ được một đoàn làm phim chọn trúng, có đóng chung với chị Hân vai em gái chị ấy, sau đó thì hai chị em thành bạn bè. Nhưng tôi không nổi như chị Hân, cùng lắm mới đến tuyến 18 thôi."

(*diễn viên tuyến 18: kém nổi, gần như vô danh tiểu tốt)

Thích Tự: "Học diễn xuất vui không?"

Hạ Hàm chớp chớp mắt: "Vui chứ, tôi thích lắm."

Thích Tự: "Vậy thử diễn cho tôi xem đi."

Hạ Hàm hơi bị dội: "Diễn gì?"

Thích Tự: "Gì cũng được, kiểu như một người không giống với cô vừa rồi xem."

Hạ Hàm rũ mắt suy nghĩ, lúc giương lên lần nữa, Thích Tự nhận thấy ánh mắt và khí chất của cô đã có sự thay đổi.

Hạ Hàm nhìn Thích Tự với ánh mắt quyến rũ, bạo dạn duỗi ngón trỏ chạm lên cằm Thích Tự, khoe miệng nhếch lên đầy bí ẩn, đột nhiên dán lại trước mặt hắn, thì thầm đầy hào hứng: "Soái ca, vẻ cấm dục ấy khiến tôi rất muốn chinh phục anh đấy..."

Thích Tự: "..."

Cảm nhận ngón trỏ thanh mảnh mơn trớn trên cằm, không hiểu sao bên tai Thích Tự lại vang lên lời dặn của Phó Diên Thăng—Không được động chạm quá thân mật với người khác, bất kể là nam hay nữ.

Hắn như thể bị người dùng chú điều khiển, vô thức đẩy cổ tay Hạ Hàm ra.

Hạ Hàm biến sắc, lập tức quay về bộ dạng thiếu nữ dè dặt vừa nãy, cúi đầu nói: "Ngại quá, vừa rồi chỉ là diễn thôi, tôi không có ý xúc phạm..."

Thích Tự cười cười: "Cô cũng nói tôi cấm dục mà? Quả thật tôi không thích bị người khác đụng chạm."

Hạ Hàm: "Xin lỗi..."

Thích Tự an ủi: "Không sao, cô diễn tốt thật, vừa rồi tôi thấy cô như biến thành một người khác luôn vậy."

Hạ Hàm ngại ngùng nói: "Vừa rồi tôi diễn Irene Adler trong "Sherlock Holmes". Một lớp diễn xuất của tôi từng phân tích về nhân vật này, lời

thoại do tôi tự nghĩ ra, bình thường vẫn hay tập riêng với bạn học, cơ bản thôi."

Thích Tự tò mò về lớp diễn xuất kia, lại hỏi xem đối phương được học những gì, hai người cứ thế bất giác nói chuyện một lúc lâu. Chưa kể sau khi biết Thích Tự ghét bị đụng chạm, Hạ Hàm không lại gần hẳn lần nào nữa, chỉ giữ khoảng cách nói chuyện bình thường, bởi vậy mà gây được không ít thiện cảm với hẳn.

Sau khi hiểu rõ về bối cảnh của cô gái này, Thích Tự mới đặt li rượu xuống, nói: "Tôi muốn đến phòng vệ sinh một chút, cô biết lối không?"

Hạ Hàm nóng mặt, thấp giọng nói: "Biết, để tôi dẫn anh đi."

Hai người lần lượt đứng dậy, người xung quanh thấy vậy thì đồng loạt nhìn theo đầy ẩn ý, Vinh Kha còn nhếch miệng cười thầm thì với Lý Hân Hân, hẳn là nghĩ rằng đã "mối lái" thành công.

Hạ Hàm dẫn Thích Tự đến cửa phòng vệ sinh, nhưng hẳn không đi vào mà đứng ngay đó hỏi cô: "Cô có Wechat không, chúng ta trao đổi liên lạc đi?"

Hạ Hàm sáng mắt, lập tức lôi điện thoại trong túi ra: "Được."

Thích Tự vừa quét mã của cô vừa giải thích: "Hạ Hàm, tôi sẽ không yêu đương hay đến với cô, nhưng thi thoảng sẽ cần cô hỗ trợ diễn kịch, hoặc là cùng đến một số sự kiện, ví như buổi hôm nay chẳng hạn... Cô sẽ đồng ý chứ?"

Hạ Hàm há hốc miệng, ánh mắt lóe lên vẻ thất vọng nhưng cũng nhanh chóng biến thành cảm động, gật đầu nói: "Tôi đồng ý."

Thích Tự cất điện thoại đi, cũng cảm ơn đối phương một tiếng.

Hạ Hàm: "Tôi mới là người phải cảm ơn anh."

Thích Tự: "Tại sao?"

Hạ Hàm hạ giọng nói: "Hôm nay chị Hân dẫn tôi tới đây, mang tiếng là để giới thiệu bạn trai nhưng thực chất là đến tìm kim chủ chống lưng cho... Trong giới này của bọn tôi, tài nguyên cơ hội đều có hạn. Một sinh viên mới 21 tuổi, gia cảnh lại bình thường như tôi, nếu chỉ dựa vào mình mình thì rất khó để mà phát triển được. Chị Hân bảo đây là chuyện rất bình thường trong ngành, nhưng trước khi tới đây tôi cũng sợ lắm, sợ mình sẽ gặp phải ông già biến thái nào..."

Thích Tự: "..."

Hạ Hàm cười cười: "Cũng may là gặp anh. Nói thật là lúc vừa thấy anh tôi cũng xao xuyến lắm, đẹp trai thế cơ mà. Nhưng tôi biết thân phận của các anh đều rất gì và này nọ, cho nên chẳng hi vọng yêu đương gì đâu... Thậm chí những yêu cầu anh đưa ra vừa rồi còn khiến tôi thoải mái hơn, tôi hỗ trợ được hết."

Sự thẳng thắn của đối phương cũng khiến Thích Tự thở phào nhẹ nhõm, điểm thiện cảm lại càng tăng: "Được rồi, đã là quan hệ hỗ trợ, có yêu cầu gì về vật chất hay tài nguyên cô đều có thể nói với tôi, chỉ cần nằm trong phạm vi hợp lí thì tôi sẽ giúp đỡ."

Hạ Hàm cũng không ra vẻ, le lưỡi khôn khéo nói: "Tôi sẽ không đòi hỏi quá đáng đâu."

Thích Tự gật đầu: "Vậy đợi một lát, tôi dùng phòng vệ sinh cái đã."

Hạ Hàm: "Tôi cũng vào chỉnh lại trang điểm."

Vào đến toilet, Thích Tự mới rút điện thoại mở ra hai tin nhắn chưa đọc từ Phó Diên Thăng.

F1S: "10h, đừng uống nhiều rượu quá biết chưa?"

F1S: "11h, nhắc cậu chút, còn 1 tiếng nữa."

Thích Tự hừ mũi, cười lạnh nhét lại di động vào túi quần, vờ như không trông thấy.

Hắn rửa tay xong ra ngoài, Hạ Hàm đã ra trước, hai người cùng quay lại phòng tiệc, chưa bước vào đã nghe thấy tiếng gậy gõ.

Thích Tự hơi giật mình, ráo bước nhanh hơn, vào đến nơi mới thấy xung quanh chỗ bọn họ ngồi vừa rồi đều đã đầy vụn thủy tinh, mặt đất thì bừa bộn, Tư Trạch ngồi trên ghế sofa cúi kính nói: "Gọi cho cậu ta, gọi cậu ta đến đây ngay cho tôi!"

Thích Tự nhíu mày hỏi Đường Vĩ Sùng: "Anh ấy sao vậy?"

Đường Vĩ Sùng: "Lâm Đông vừa mới nói một câu, không hiểu sao lại khiến cậu ta kích động thành ra như thế."

Thích Tự: "Nói gì?"

Đường Vĩ Sùng: "Thì vẫn là vụ của Hoàng tổng Quỳ Vân Hải ấy, Lâm Đông vừa bảo "Loại vợ như thế còn chưa bỏ thì để đến bao giờ nữa? Hoàng tổng không quản được vợ mình mà còn dám ra ngoài tìm bồ", Tư Trạch nghe xong thì lập tức ném vỡ li rượu... Hôm nay cậu ấy có vẻ không vui, vừa rồi cứ thế solo một đồng rượu, này mọi người không để ý cậu ấy đã say, giờ thì luôn mồm đòi người nào tới ấy."

Vinh Kha ngồi cạnh Tư Trạch nịnh: "Aigoo tổ tông của tôi ơi, cậu muốn gọi ai tới mới được, phải nói ra đi đã chứ!"

Tư Trạch nặng nề thở gấp mấy hơi, đột nhiên đỏ mắt đập bàn: "Tổng Phổ Tâm, tôi muốn gặp anh ta, ngay bây giờ! Ngay bây giờ!"

Cả hội nghe xong chỉ biết nhìn nhau, Đường Vĩ Sùng lầm bầm mắng một tiếng: "Đệt, vừa mới nghĩ có phải người kia hay không thì đúng thật..."

Sắc mặt mọi người đều trở nên kì quái, xem ra là đều biết về sự tồn tại của Tống Phổ Tâm.

Được Vinh Kha nhắc nhở, Tư Trạch mới lôi di động mình ra bấm một dãy số. Tất cả nhìn theo, toàn sảnh im phăng phắc như đều có thể nghe được âm thanh chờ từ trong điện thoại của hắn.

Cứ tiếng này nổi tiếng nọ, nhưng không một ai bắt máy.

Tư Trạch siết lấy điện thoại ngày càng chặt, trên trán đã nổi đầy gân xanh, nhìn như lại chuẩn bị nổi cơn tam bành đến nơi thì cuộc gọi được kết nối.

Chỉ trong khoảnh khắc, ánh mắt hung hãn của Tư Trạch bỗng trở nên mềm mại, giọng điệu giống như đang cầu xin sự tha thứ: "A Tâm..."

*****

<Epilogue>

Số Phúc: "Để ý Thích Tự giúp tôi, có ai tiếp cận hay nói chuyện cùng thì báo luôn cho tôi."

Log: "Anh Phúc, ông chủ nhỏ của anh bị người đẹp dùng ngón tay mơn trớn trên cằm, hai người còn vừa ra phòng vệ sinh với nhau."

Phó Diên Thăng: "..."

-

vtrans by xiandzg

T/N: Àiiii ngắc ngứ mãi cũng xong, chương dài mà đọc không vui nổi, thậm chí còn thấy khó chịu kinh khủng..... ("_ > ")

Mặt khác, "Log" từng xuất hiện trong group chat team Thầy lúc nhận nhiệm vụ ở chương 6, chưa rõ thân phận là ai nhưng mình cảm giác lần này là một chị gái?!

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẤU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 123: Nấu Mình Chờ Thời

Nhưng Tư Trạch vừa gọi chưa được mấy giây, không biết bên kia nói gì hay không nói gì mà đã đập máy luôn. Toàn thân hấn chấn động, tay run run bấm thêm một cuộc, đáy mắt đã lại đầy vẻ hung ác.

Bọn họ đều tưởng hấn vẫn gọi cho Tống Phổ Tâm, không ngờ vừa máy vừa kết nối, Tư Trạch lập tức quát tháo: "Đến ngay căn hộ trên đường Hòe An của tôi, Tống Phổ Tâm đang ở đấy! Cho cậu 30 phút, có trời cũng phải mang được anh ta đến tòa nhà Đăng Vân cho tôi, nghe rõ chưa!"

Đập máy xong, Tư Trạch lại hung hăng đập bàn trước mặt, chửi thề: "Mẹ! Tôi ddeos tin mình không trị được anh!"

Cả đám người đều phải kinh sợ, Vinh Kha mới đứng ra làm dịu bầu không khí: "Anh ta làm gì cậu mà cậu giận thế này?"

"Làm gì tôi? Con mẹ nó chứ bây giờ ngoài anh ta ra tôi có động đến ai nữa đâu, anh ta còn không hài lòng cái gì nữa!" Tư Trạch nện điện thoại mình xuống mặt bàn kính, "Hôm nay bảo anh ta đi cùng tôi đến đây anh ta không chịu! Dựa vào cái gì mà không chịu!"

Lâm Đông lúng túng nói: "Người yêu sinh sự là chuyện bình thường mà, cậu để bụng làm gì... Ở đây đang nhiều người, lộ ra ngoài lại không hay..."

Tư Trạch lại ngang ngược: "Tôi muốn cho tất cả đều biết đấy! Để đời này anh ta đừng có hòng mà thoát khỏi tôi!"

Bốn phía lập tức bàn tán xôn xao, ngay cả Đường Vĩ Sùng cũng lắc đầu cười khổ, không sao hiểu nổi: "Chỉ là một trợ lí nam thôi mà, đã thế còn lớn tuổi hơn Tư Trạch... đồng ý là đẹp đấy, nhưng sao lại khiến cậu ta cuồng si đến mức này cơ chứ? Cứ như bị bỏ bùa không bằng."

Thích Tự: "..."

Hắn nghe vậy mà không khỏi nghĩ đến chính mình và Phó Diên Thăng.

Sau lần nghe lén ở khu nhà vườn suối nước nóng lần trước, Thích Tự vẫn cho rằng Tống Phổ Tâm bị Tư Trạch cưỡng bức, từ một vài chi tiết quan sát được cũng cho thấy thái độ của Tư Trạch đối với Tống Phổ Tâm rất thiếu tôn trọng, thậm chí còn có phần tồi tệ.

Nhưng trông bộ dạng Tư Trạch lúc này, Thích Tự lại cảm giác đối phương không chỉ hoàn toàn đùa bỡn người kia, mà là thật sự để tâm, để tâm đến phát cuồng.

Hắn và Phó Diên Thăng không ai ép ai, quan hệ cũng không náo loạn như hai người kia, có điều bản chất thì hình như là chẳng khác gì.

Hắn không rõ Tư Trạch có biết về thân phận thật của Tống Phổ Tâm hay không, hắn là không nên mới để Tống Phổ Tâm giới thiệu Từ Nhất Chu cho em trai mình.

Vấn đề là dù Tư Trạch có nói gì đi chăng nữa, một ngày nào đó, Tống Phổ Tâm cũng sẽ rời khỏi hắn... Giống như rời cũng đến lúc, Phó Diên Thăng sẽ bỏ mình mà đi.

Chỉ khác nhau ở chỗ, Tư Trạch đã phạm phải sai lầm, và vụ việc của Quỳ Vân Hải mà bọn họ bàn tán hôm nay, rất có thể sẽ đến với Tư Trạch trong tương lai.

Thích Tự không khỏi thấy lòng trập trùng, vừa chán nản vì liên hệ đến tình cảnh của mình, vừa lo lắng cho tình cảnh sau này của Tư Trạch...

Ầm ỉ một hồi mà cũng sắp 12h đến nơi, Lý Hân Hân tím tím cánh tay Vinh Kha, mặt mũi lo lắng không thôi.

Bấy giờ Vinh Kha mới nhớ ra đây là buổi tiệc chúc mừng sinh nhật bạn gái mình, vội vàng nhờ Lâm Đông và Đường Vĩ Sùng trông Tư Trạch giúp, mình thì lên sân khấu điều tiết lại bầu không khí.

"Hôm nay là sinh nhật 25 tuổi của bạn gái tôi Lý Hân Hân, cảm ơn tất cả đã có mặt để chúc mừng, vừa rồi có chút vấn đề nhưng không gì đáng ngại, đều là người nhà cả. Các bạn cứ coi như không có gì thì tốt ha ha, uống cũng uống rồi, nhảy cũng nhảy rồi... giờ để cho cục cưng của tôi lên sân khấu cắt gato rồi hát tặng mọi người thôi chứ nhỉ, cả nhà có đồng ý không ạ?"

"Được—!" Cả sảnh lập tức vang lên tiếng vỗ tay và huýt sáo nồng nhiệt.

Cắt bánh ca hát xong, Vinh Kha lại công khai tặng Lý Hân Hân một sợi dây chuyền kim cương, đính thân đeo cho cô ngay trên sân khấu. Cả hai còn trao nhau nụ hôn ngay dưới spotlight, đưa không khí bữa tiệc lên thẳng cao trào.

12 giờ đến, show diễn ngọt ngào tình cảm đi đến hồi kết, Vinh Kha vội vàng nói lại mấy câu khép tiệc. Mọi người nghe xong đều hiểu, đại khái là muốn tan sớm để Tư Trạch còn xử lí "việc gia đình".

Chủ nhà đã lên tiếng như thế, khách khứa cũng không tiện ở lại, ngoại trừ mấy người thân với Tư Trạch ra thì đều phải ra về trước.

Trong lúc mọi người đang lục tục rời đi, Tổng Phổ Tâm cũng được Hoàng Tuấn Văn và hai trợ lí của Tư Trạch áp tải đến. Sự xuất hiện của hẳn

ở cổng vào sảnh tiệc lập tức gây xôn xao, khiến cả loạt người xung quanh dừng chân vây xem.

Vinh Kha ra ngoài, lên tiếng: "Có gì đáng xem đâu, tan thôi tan thôi, bao giờ có dịp lại tụ tập tiếp..." Sau đó mới nhìn Tống Phổ Tâm, tận tình khuyên bảo, "Cuối cùng anh cũng đến rồi, hôm nay tâm trạng Tư Trạch không tốt, lát vào anh đừng chọc giận cậu ấy nữa nhé, có gì thì từ từ khuyên bảo, không rồi mọi người lại xì xào bàn tán."

Đúng lúc này, điện thoại Thích Tự cũng vang lên, hẩn hơi giật mình rồi nghe luôn.

"Xong chưa?" Phó Diên Thăng cất lời hỏi từ đầu bên kia.

"Chưa đâu, anh đừng lên vội..." Thích Tự căng thẳng nói.

"Tôi đang ở trước cổng sảnh vào." Phó Diên Thăng nói.

Thích Tự: "... " Địch.

Hẩn ra ngoài đảo mắt một vòng, quả nhiên trông thấy Phó Diên Thăng đang cầm di động đứng trước cổng vòm bằng hoa, nơi có phục vụ và bảo vệ giám sát, không phải khách mời thì không vào được.

Thích Tự đi ra chào hỏi người kiểm tra danh sách trước cổng, Phó Diên Thăng lại chỉ nhìn thẳng ra phía sau hẩn, liếc Thích Tự hỏi: "Không định giới thiệu về vị này à?"

Thích Tự quay đầu lại mới nhận ra Hạ Hàm vẫn đang theo sau mình.

Hẩn cứng rắn nói: "Bạn hẹn... mới quen..."

Trong mắt Phó Diên Thăng lập tức nồng nặc vẻ ghen tuông cáu kỉnh, nhưng chỉ thoáng chốc đã bình tĩnh lại, không hề gây khó xử cho Thích Tự.

"Mọi người xuống hết rồi, sao cậu vẫn ở trên này?" Hãn trầm giọng hỏi.

Thích Tự giải thích: "Tư Trạch uống say, bí tí rồi nâng nạc đòi Tống Phổ Tâm đến bằng được. Máy người Hoàng Tuấn Văn vừa đưa trợ lí Tống đến xong, e là sẽ có chuyện..."

Ánh mắt Phó Diên Thăng lập tức lạnh đi: "Ở đâu?"

Thích Tự quay ra nói một tiếng bảo Hạ Hàm về trước, sau đó mới đưa Phó Diên Thăng vào.

Tống Phổ Tâm đã đi tới khu ghế sofa giữa sảnh đối mặt với Tư Trạch, cả hội trường cũng rơi vào bầu không khí nặng nề khó nói.

Người ở lại không quá nhiều nhưng cũng đến mười mấy, trong đó có Vinh Kha, Lý Hân Hân, Đường Vĩ Sùng, Lâm Đông và Hoàng Tuấn Văn vừa đến.

Nhìn là biết Tống Phổ Tâm bị người ta ép ra đây, bởi hai vệ sĩ của Tư Trạch vẫn còn đang đứng ngay phía sau đối phương.

Âm nhạc đã tắt, cả sảnh tĩnh lặng, tập trung nhìn Tống Phổ Tâm lãnh đạm nhìn Tư Trạch, thấp giọng hỏi: "Làm loạn chưa đủ à?"

Tư Trạch đã say đến mơ hồ, hồi lâu mới có phản ứng, vậy mà lại trực tiếp bổ nhào về phía Tống Phổ Tâm, cường hôn đối phương ngay trước mặt mọi người.

Tống Phổ Tâm tái mặt, lập tức giãy dụa, nhưng lại quá gầy để độ với Tư Trạch, huống hồ người kia còn uống say, khí lực như có thể cắn xé hãn ngay lúc này.

Thích Tự liếc sang Phó Diên Thăng, chỉ thấy đối phương căng cứng cả người, nhìn chăm chăm cảnh tượng trước mặt.

Vinh Kha cũng sợ Tư Trạch làm người ta bị thương, mới hô lớn "Kéo cậu ấy ra", theo đó mấy gã con trai xung quanh lập tức tiến lên tách hai người ra.

Đám người kia xúm vào giữ tay hắn, Tư Trạch vẫn hỗn hển trừng Tống Phổ Tâm như con dã thú bị bao vây.

"Tổ tông của tôi ơi, có gì từ từ nói không được à, người ta cũng tới rồi mà? Sao chưa chi đã phải động thủ rồi!" Vinh Kha vừa khuyên giải Tư Trạch, vừa điên cuồng nhăm nháy ra hiệu cho Tống Phổ Tâm nói vài lời an ủi.

Nhưng Tống Phổ Tâm vốn còn chẳng nhìn đến bọn họ, trận giằng co vừa rồi đã khiến trang phục của hắn trở nên lộn xộn, cũng để cho Thích Tự tình mắt trông thấy vết tích lấp ló trên làn da phía sau cổ áo đối phương. Hắn đứng đó với bộ dạng khốn đốn, ánh mắt trống rỗng, cả người toát ra vẻ u uất nặng nề.

Thích Tự nhớ lại lúc Tống Phổ Tâm đến bệnh viện thăm mình hồi tháng 8 năm ngoái, khí chất ở đối phương tuy đậm mực nhưng vẫn còn có chút ấm áp.

Nhớ rất rõ, nụ cười của Tống Phổ Tâm cũng giống như ánh nắng ngày đông, mang lại cảm giác vô cùng dễ chịu.

Nhưng lúc này đây, chút ấm áp ấy đã biến mất hoàn toàn. Hắn đứng đó, không khác gì một cái vỏ không hồn.

Thích Tự nhìn biểu cảm dữ dằn và con mắt đỏ ngầu của Tư Trạch, không ngờ lại hiểu cho đối phương trong khoảnh khắc.

Khả năng là Tống Phổ Tâm không thích hắn, nhưng rõ ràng Tư Trạch đã yêu, vì không có được... cũng vì không có được đối phương, bản thân lại

chẳng thể buông tay, cho nên mới vừa dẫn vật người, vừa dẫn vật mình đến như vậy.

Vinh Kha và Đường Vĩ Sùng vẫn tiếp tục khuyên bảo, người khuyên Tư Trạch, người khuyên Tống Phổ Tâm. Lặng nhắng cả nửa tiếng, Tư Trạch rốt cục cũng tỉnh táo lại, sau đó dẫn Tống Phổ Tâm đi với sự hộ tống của Hoàng Tuấn Văn và hai vệ sĩ.

Theo dõi náo loạn một hồi, cả đám cũng mệt đến bã người.

Bấy giờ Vinh Kha mới trông thấy Phó Diên Thăng bên cạnh Thích Tự, bèn hỏi: "Đây là?"

Thích Tự giới thiệu: "Một người bạn, tới đón em."

Vinh Kha chỉ ồ một tiếng, bắt tay Phó Diên Thăng xong cũng không hỏi gì thêm.

Mấy người cùng bước vào thang máy, Vinh Kha mới cười hỏi Thích Tự: "À đây còn chưa kịp hỏi, cô nàng anh giới thiệu cho cậu vui vẻ kia thế nào, ưng chứ?"

Thích Tự: "À..."

Vinh Kha cười khà, bảo: "Không sao không sao, cứ làm quen dần, anh thấy em gái kia nhanh nhẹn, tuổi lại tầm tầm cậu..." Sau còn ghé tai Thích Tự thầm thì, "Nghe bảo là gái tân đấy, chưa yêu đương bao giờ đâu, không biết có phải thật không."

Thích Tự: "..."

Lên xe, Phó Diên Thăng không hé nửa lời, Thích Tự cũng chẳng biết nói gì, chuyện vừa phát sinh trên đó khiến hẳn cảm thấy nặng nề, chỉ thất thần nhìn ra ngoài cửa sổ.

Về lại khách sạn, hai người lần lượt tắm rửa rồi lên giường. Vào đến trong chăn, Phó Diên Thăng mới chồm lên trên hẳn, ấn môi hai người lại với nhau: "Càng ngày càng gan, còn lên tìm đối tượng sau lưng tôi à?"

Thích Tự biết Phó Diên Thăng đã nén bực nãy giờ, đêm nay đối phương không động vào hẳn mới là lạ.

"Tôi tìm đối tượng thì sao?" Thích Tự cọt nhả phản bác, "Tôi cũng đâu thể đưa anh lên giới thiệu là bạn trai m—Ừmphhh!"

Phó Diên Thăng hung hăng ngấu nghiêng hôn hẳn, giằng co một hồi, Thích Tự cũng nhanh chóng bị đẩy vào trạng thái.

Có điều, hẳn cứ nghĩ hai người sẽ chỉ làm một lần rồi thôi, ai ngờ đêm nay đối phương cứ như căn nhâm thuốc, không ngừng làm hẳn để xả giận.

Đến lần lên đỉnh cuối cùng, Phó Diên Thăng mới đè ép hẳn thấp giọng hỏi: "Cậu thấy mình vẫn còn dư tinh lực thể lực để tìm đối tượng? Quên điều khoản "nửa kia duy nhất" trong hợp đồng rồi phải không?"

Bị Phó Diên Thăng lái nhái dạy dỗ đến nhão cả óc, chưa kể hồi tối còn uống rượu, rốt cục Thích Tự mơ mơ hồ hồ buộc phải thừa nhận mình chỉ nhờ cô gái kia diễn trò chứ không có gì là thật, mới được đối phương tha cho.

Đến rồi ngủ thẳng một mạch đến 11h hôm sau, khi tỉnh lại cả người mềm nhũn như tàn phế, thế mà mở mắt đã thấy Phó Diên Thăng đang mặc đồ ngủ ngồi cạnh mình đọc tài liệu.

Giận dữ và ức chế cứ thế sôi trào... Mẹ, uống công hẳn còn nghi ngờ thể lực của Phó Diên Thăng, cái gì mà nhiều nhất hai lần một tuần, chẳng phải cũng chỉ là chiêu trò náu mình chờ thời của đối phương thôi sao!?

*****

<Epilogue>

Phó Diên Thăng: "Rất giận, từ giờ không thể nuông chiều được nữa
(͡_ ͡)" -

vtrans by xiandzg

T/N: Bormej vậy mà mình không để ý cp Tư Tổng là niên hạ ORZ.....

Giải thích: Tư Trạch và Lâm Hàm (đồng nghiệp cũ của thầy ở CKMT—
chương 4) đều hơn Thầy 1 tuổi, Tổng Phổ Tâm lại còn là đàn anh của Lâm
Hàm hồi đại học => Tổng lớn hơn Tư, chắc 1-2 tuổi gì đấy.

Xin lỗi cả nhà vì thiếu sót này, mình sẽ đi sửa lại xưng hô của hai bạn
cho phù hợp.

Lại nói đúng là không hổ danh F1S!!! Thầy em bá thế cơ mà, phải lên
hình nhiều chút như này mới đáng chứ ừ ừ Xử cá xử cá nhưng đừng xử quá
để em được thấy một cuộc quyết đấu đúng nghĩa nữa nhaaaaaaaaaaaaaaa

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẤU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 124: Phòng Hờ Trước Đi

Thấy hẳn đã tỉnh, Phó Diên Thăng đưa tay qua vuốt rất tự nhiên, còn nghiêng người hôn xuống thái dương hẳn.

Hiển nhiên là người này hết sức thỏa mãn với đêm qua, cơn ghen cũng tiêu tan sau những lời van nài xin tha của Thích Tự.

"Dậy rồi à? Muốn ăn gì không?" Phó Diên Thăng dịu giọng hỏi.

Thích Tự vẫn chưa hết giận hẳn, bèn đẩy tay đối phương ra, chống người dậy rồi xuống giường.

Tắm tấp một hồi, lúc ra Phó Diên Thăng đã thay xong quần áo, cả hai cùng xuống nhà ăn brunch, lúc vào bàn Thích Tự mới nói: "Lát nữa tôi phải ra ngoài có chút việc."

Phó Diên Thăng: "Đi đâu?"

Thích Tự: "MeiWei, Phí tổng gọi tôi đến họp ban giám đốc tạm thời để báo cáo lại tình hình công ti nửa năm nay."

Hiện tại hẳn đã là một cổ đông của MeiWei, có không làm việc ở đó nữa thì cũng không thể làm cậu ấm mặc kệ sự đời như trước kia.

Phó Diên Thăng nghe vậy gật đầu: "Ừ, đúng lúc hôm nay tôi cũng có hẹn với bạn."

Thích Tự vô thức hỏi: "Bạn nào?"

Phó Diên Thăng thản nhiên đáp: "Giang tổng của Công ti Điều tra Trác Thạch, cậu cũng biết đấy."

Đúng là như vậy, Thích Tự đã biết từ khi đối phương làm đại diện pháp lí trong hợp đồng trò chuyện đầu tiên với Phó Diên Thăng, đến vụ điều tra xưởng may của MeiWei, Phó Diên Thăng cũng gọi điện nhờ Giang tổng này giúp đỡ, về sau ba hẳn lại nói, người mở công ti điều tra kia chính là đàn anh của Phó Diên Thăng ở đại học, cho nên quan hệ giữa bọn họ hẳn cũng không bình thường.

Nhưng từ khi đoán ra thân phận thật của Phó Diên Thăng, Thích Tự bắt đầu hoài nghi đến cả mạng lưới quan hệ của đối phương, không khỏi cảm giác Giang Hiếu kia cũng có liên quan gì đến "phía trên".

Để tránh lộ tâm tư, hẳn cũng không hỏi thêm gì nữa. Hai người đều đã thông báo cho nhau lịch trình của mình, ăn uống xong thì tách ra đi riêng.

Đến MeiWei, Thích Tự gặp Phí tổng rồi hỏi: "Mọi người đến hết chưa?"

Phí tổng đáp: "Rồi, đều đã vào phòng họp chờ trước."

Thích Tự đi theo Phí tổng vào phòng họp, bên trong đã có hai người một nam một nữ tầm tuổi trung niên, thấy hẳn vào lập tức đứng dậy.

Bắt tay chào hỏi xong, Thích Tự ra hiệu cho họ ngồi xuống.

Người đàn ông trung niên đeo kính đen đẩy một chiếc USB cùng chồng tài liệu dày cộp đến trước mặt Thích Tự, cung kính nói: "Thích tổng, đây là tài liệu tổng hợp các quyết sách quan trọng và báo cáo tài chính của tất cả công ti dưới trướng cũng như có liên quan đến tập đoàn Tư Nguyên trong 5 năm nay."

Người này chính là Đông Mẫn, thư kí ban giám đốc của Tư Nguyên. Trước khi về nước chuyển này, Thích Tự đã nhờ ba liên hệ cho đối phương

chuẩn bị sẵn những tài liệu kia, sau đó hẹn người đến đây với danh nghĩa họp ban giám đốc MeiWei để nghiên cứu một chút về thực trạng tập đoàn.

Thích Tự lướt qua tài liệu, cuối cùng chỉ lấy USB rồi đẩy trả chồng giấy về cho đối phương: "Xem trên giấy không tiện lắm, tôi lấy bản mềm là được rồi."

Đồng Mẫn gật đầu đáp: "Chú tịch Thích đã gửi gắm rồi, có gì cần tìm hiểu thêm thì cậu cứ hỏi bọn tôi."

Thích Tự cảm ơn rồi hỏi: "Tình hình tài chính của tập đoàn hiện nay vẫn ổn chứ?"

Người phụ nữ trung niên bên cạnh Đồng Mẫn là nhân viên kiểm toán bộ phận tài chính của tập đoàn, vẫn tắt báo cáo lại: "Từ tháng 8 năm ngoái đến nay, tập đoàn đã xảy ra hai sự kiện lớn: một là vụ lãnh đạo MeiWei bị phát hiện mở cửa hàng đồ nhái A, một là việc Quỹ Lão Miêu tại Mỹ quyết định rút vốn đầu tư, cả hai đều đã khiến giá trị của Tư Nguyên trên sàn NSDK sụt giảm, cho nên xét về tổng thể thì tình hình tài chính có phần căng thẳng hơn hai năm trước."

Phí tổng còn nói thêm: "Báo cáo tài chính của MeiWei năm nay cũng không ổn lắm, chi tiêu cho bộ phận PR và hậu mãi tăng lên gấp bội kể từ tháng 9 năm ngoái, năm nay lợi nhuận ròng tụt đi 40%, nguồn tiền lại hạn chế, tính toán lạc quan thì ít nhất một năm nữa mới có thể khởi sắc được."

Bấy lâu nay MeiWei vẫn luôn là nguồn lợi lớn của Tư Nguyên, nhưng sự kiện năm ngoái đã gây ra ảnh hưởng nghiêm trọng hơn Thích Tự tưởng tượng rất nhiều.

Thích Tự nhíu mày, hỏi bọn họ: "Nếu sắp tới mà có cổ đông khác rút vốn, hoặc là họ gặp phải chuyện gì đó khiến giá cổ phiếu Tư Nguyên lại rớt nữa, thì ảnh hưởng thế nào đến chúng ta?"

Đông Mẫn khó hiểu: "Gặp chuyện là sao?"

Thích Tự: "Chỉ là tôi giả thiết vậy thôi."

Đông Mẫn trầm ngâm đáp: "Ngoại trừ MeiWei, Tuyết Liên và Loveme Jewelry, các công ti dưới trướng còn lại đều vận hành bằng nguồn vay ngân hàng, ngay cả mũi nhọn phát triển gần đây là Công nghệ Liên Tú cũng vậy... Nếu như có chuyện thật, trước hết chúng ta phải đối mặt với khoản nợ từ ngân hàng, nguồn tiền gặp vấn đề sẽ khiến nhiều dự án đình trệ, tập đoàn có thể rơi vào khủng hoảng tài chính, để cho người ngoài thừa dịp đầu cơ thu mua, thay đổi kết cấu quyền cổ đông..."

Thích Tự nghe vậy mà trong lòng kinh hoảng.

Đông Mẫn lại an ủi hẳn: "Có điều bấy lâu nay kết cấu cổ đông ở Tư Nguyên vẫn luôn ổn định, tuy Quý Lão Miêu đã rời đi hồi năm ngoái, nhưng chỉ cần hai cổ đông đứng đầu là bố cậu và Tư Thị vững vàng thì giải thiết cậu vừa đưa ra gần như không có khả năng."

Thích Tự nghĩ bụng, phỏng chừng chính Tư Thị sẽ gặp chuyện đấy!

Nhưng hẳn không nói gì với Đông Mẫn, tìm hiểu thêm về thực trạng kinh doanh của MeiWei thêm một chút rồi cầm theo USB quay lại khách sạn, tâm trạng u ám không thôi.

Phó Diên Thăng vẫn chưa về, Thích Tự tải tài liệu trong USB vào máy tính, cài mã để mở rồi chăm chú đọc

Ngoài MeiWei, trực thuộc Tư Nguyên còn hai doanh nghiệp mang lại nguồn lợi chủ yếu nữa là Mỹ phẩm Tuyết Liên và Loveme Jewelry, cùng sáu công ti loại hình back-end thuộc lĩnh vực thiết kế, văn hóa, sinh hóa, kĩ thuật v.v và một công ti đầu tư.

Nhưng Thích Tự đã biết, Đầu tư Sơn Vũ chỉ thuộc về tập đoàn Tư Nguyên trên danh nghĩa, còn phần lớn lợi nhuận đều chảy vào túi hăn và Thích Nguyên Thành.

Mà khoan...

Thích Tự chợt nhớ ra hôm còn ở thành phố P, Phó Diên Thăng có hỏi hăn được sử dụng bao nhiêu vốn lưu động ở Sơn Vũ....

Chẳng lẽ, ngay từ lúc ấy Phó Diên Thăng đã có ý nhắc hăn phải phòng hờ trước đi!?

Thích Tự vội vàng soát lại báo cáo tài chính gần đây nhất của Tư Nguyên...

Lúc trước được ba bảo mình có quyền dùng tới 600 triệu ở Sơn Vũ, hăn đã cảm thấy choáng ngợp vì nhiều, vậy mà giờ mới biết, so với giá trị 1 tỉ đô của Tư Nguyên trên NSDK thì con số này đúng là không nhằm nhò gì.

Nhờ như những dự đoán mà hăn lo sợ trở thành hiện thực, 600 triệu này có thể làm được những gì cơ chứ?

Thích Tự ngửa đầu lên, trong lòng đầy rẫy bất an và lo lắng.

Hăn không biết bao giờ thì chuyện này vỡ lở, cũng chẳng hay đến lúc ấy, Phó Diên Thăng có còn ở bên hỗ trợ mình hay không.

Suy từ thời điểm Tổng Phổ Tâm bắt đầu đến gần Tư Trạch, có thể thấy bọn họ mai phục quanh Tư Thị và các bên liên quan đã lâu, Phó Diên Thăng còn tiếp cận hăn từ cách đây hai năm...

Vậy mà đến nay bên đó vẫn chưa có bất kì động thái nào, thậm chí Tổng Phổ Tâm còn bị Tư Trạch cưỡng ép làm bạn tình, vì sao chứ? Thiếu khuyết chứng cứ mấu chốt? Hay chỉ đang chờ một thời cơ nào đó?

Đúng lúc này, điện thoại Thích Tự vang lên.

Thích Tự mở ra xem, là cuộc gọi từ Đường Vĩ Sùng anh trai Đường Vĩ Diệp, hần nhấn nghe: "A lô?"

Đường Vĩ Sùng: "Thích Tự đây à, có bận gì không? Tối mà rảnh thì anh đưa cậu đi đua go-kart."

Thích Tự: "Em tưởng tối qua vừa tụ tập rồi?"

Đường Vĩ Sùng: "Hơ, đi chơi mà cũng phải theo chu kì à? Nghĩ ra thì phải triển luôn chứ, tối qua có vụ kia nên chắc mọi người chưa vui đủ, mấy anh em đều bảo tìm hoạt động gì kéo Tư Trạch ra ngoài giải sầu một chút, Vinh thiếu gia với Ông Sanh đồng ý rồi, cậu cũng đến đi."

Nghe thấy Ông Sanh, Thích Tự chợt nhớ đến cái tên Ông Hành Trưởng mà Đường Vĩ Diệp từng nhắc qua.

Hần không thấy Ông Sanh trong bữa tiệc tối qua, lại hết sức tò mò về quan hệ của đối phương với nhóm Tư Trạch, nhảy số một chút bèn đồng ý: "OK anh, ở đâu thế?"

Đường Vĩ Sùng: "Gửi địa chỉ đi, tối anh đánh xe qua đón."

Thích Tự nhả tên và vị trí khách sạn, không bao lâu sau đã nhận được trả lời của Đường Vĩ Sùng: "Nhớ mặc cái gì tiện vận động, cô nàng hôm qua cậu chăm cũng đến đây, biết đâu còn ngủ lại."

Thích Tự: "... " Còn ngủ lại!?"

Hần đương nhiên sẽ không ngủ lại, nhưng để nhanh chóng thâm nhập được vào đám người kia thì vẫn phải làm bộ làm tịch một chút.

Thích Tự do dự chốc lát rồi nhắn Hạ Hàm một tin bảo cô đến khách sạn trước, sau mới bảo Phó Diên Thăng tối mình còn ra ngoài.

Phó Diên Thăng gọi lại luôn: "Lại muốn đi đâu nữa?"

Thích Tự cũng ăn ngay nói thật, Phó Diên Thăng nghe xong trầm mặc một hồi, hỏi: "Vẫn còn sức ra ngoài ăn chơi đấy à?"

Thích Tự then quá hoá giận, nghiêng răng nói: "Thầy Phó, tôi đây mới 22, anh đừng có coi thường tinh lực tuổi trẻ thế chứ."

Phó Diên Thăng nghe xong lại im lặng, nhưng lần này không gằn hằn nữa, chỉ hỏi: "Đưa ở đâu, cậu biết đưa không?"

Thích Tự: "Này thì không, đến góp vui thôi, chắc không ra sân đâu."

Phó Diên Thăng khẽ thở dài một hơi: "VẬY TÙY CẬU, TỐI CẬU RA NGOÀI THÌ TÔI CŨNG KHÔNG VỀ ĂN CƠM NỮA. TÔI Ở LẠI NÓI CHUYỆN VỚI GIANG TỔNG, LÁT SẼ ĐẾN ĐÓN CẬU, NHỚ GỬI ĐỊNH VỊ ĐẤY."

Thích Tự tùy tiện ừ một tiếng, dập máy xong định đi thay quần áo, chẳng ngờ vừa dậy đã điếng người vì eo đau, bất giác phải đưa tay lên đỡ.

... Mẹ, đúng là sau này phải tăng cường thể lực mới được!

7h tối, Đường Vĩ Sùng qua đón hẳn, Phó Diên Thăng chưa về, nhưng Hạ Hàm thì đã tới theo yêu cầu của Thích Tự.

Đường Vĩ Sùng lái xe thể thao bốn chỗ, ngồi ghế phó lái vẫn là người bạn gái tối hôm qua. Thích Tự và Hạ Hàm xuống hàng sau, Đường Vĩ Sùng hỏi một câu "An vị chưa" rồi đạp mạnh chân ga, xe thể thao gầm gào một đường lái ra ngoài ô phía bắc Hải Thành.

Dọc đường, Đường Vĩ Sùng giới thiệu qua về khu đua xe kia, thì ra cũng là công trình do nhà họ Đường đầu tư xây, ngay cạnh sân golf và clubhouse nhìn ra cảnh núi, không thiếu gì địa điểm ăn chơi phóng túng.

Chạy xe hơn một tiếng mới đến nơi, bên ngoài bãi đỗ đã điểm danh hơn chục chiếc xế xịn, đều đang nổ máy chiếu đèn, khiến lối vào không khác gì hội trường hòa nhạc.

Các cô nàng xinh đẹp túm tụm tựa vào xe chụp hình tự sướng, loạt chủ xe giàu có thì nhìn bọn họ, hút thuốc đùa bỡn, phóng đăng gì đâu.

Thích Tự không thích thú gì mấy vụ này, có điều vì mục đích của mình nên vẫn phải vờ vịt chung vui.

Trông thấy Hạ Hàm cạnh hẳn, Vinh Kha mới huýt dài một tiếng. Hôm nay Lý Hân Hân không có mặt, chẳng ngờ bên cạnh hẳn đã là một cô nàng lạ mặt.

Thích Tự đến hỏi: "Chưa thấy Tư Trạch đâu nhỉ?"

"Sắp đến rồi, còn bắt Lâm Đông qua rước cơ." Vinh Kha lắc đầu cười, "Với tình trạng bây giờ của cậu ta thì chắc cũng chả chạy xe nổi."

Ấy thế mà linh, hai người đang nói thì một chiếc Porsche 911 đen cũng nhanh chóng lái vào bãi đỗ, phanh đánh kít trước mặt bọn hắn, đầu xe tí nữa thì quệt phải chân Vinh Kha.

"Bố tiên sư—!" Vinh Kha lùi lại phía sau cười mắng, "Lái cái kiểu gì đấy!"

Qua lớp cửa kính, Thích Tự trông thấy Tư Trạch ngồi trên ghế lái, sắc mặt u ám, toàn thân vẫn tỏa ra khí thế hằn học dữ dội.

*****

<Epilogue>

Thích Tự: "Anh đừng có coi thường tinh lực của tuổi trẻ."

Phó Diên Thăng: "Được rồi, cứ chờ đến tối đi, lần nữa xem thế nào:)"

Thích Tự: "..."

-

A/N: Đoán xem Thầy đi gặp Giang Hiếu làm gì nào (*~~*)

-

vtrans by xiandzg

T/N: Chắc là đi bàn chuyện đẩy nhanh tốc độ thu lưới để sớm giải thoát cho Tống Phổ Tâm cũng như tìm cách giảm thiệt hại cho Tư Nguyên chẳng? Hôm nay Hân Hân không đi nè, biết đâu là avengers assemble:))))

Ài, hôm trước còn già mồm kêu nhắc nhở vì nội dung chương, chứ nay thì phải nhận lỗi rồi, đầu mình dạo này như kiểu không nhận chữ, type ra cái gì cũng thấy sai sai, mọi người thông cảm có gì thì cứ chọt chém bảo mình sửa lại cho thuận.

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẤU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 125: Mới Chạy Hai Vòng

Xe còn chưa tắt máy, Lâm Đông đã lao ra từ ghế phó lái, trông thấy Vinh Kha thì càu nhàu: "Biết vậy không đi đón cho rồi! Tên này đúng là điên rồ, lên cầu vượt mà chạy tận 180km/h! ĐM rồi vé phạt chạy quá tốc độ lại đổ lên đầu tôi chứ ai!"

Vinh Kha: "Biết cậu ấy điên rồi mà còn đưa xe cho chạy?"

Lâm Đông rống lên: "Cậu ta đòi thì tôi ngăn được à!?"

Đường Vĩ Sùng cười nói: "Thôi được rồi, lát vào kia cho cậu ta điên thoải mái!"

Tư Trạch ngồi nguyên trong xe, đã kéo phanh tay mà vẫn rồ ga, khiến xe thể thao gầm gào rung bần bật. Nhìn hấn như thế, phần lớn đều vô thức tránh đi một chút, chỉ sợ một giây sau Tư Trạch lại đóng Fast and Furious thì lại phải vạ.

Vinh Kha ghé lại cửa sổ ghế lái, nói với Tư Trạch bên trong: "Cậu đang ở đây mà rồ ga làm gì? Dọa người chắc?"

Chẳng ngờ ngay giây sau, lốp xe cọ xát xuống đường tạo ra một tiếng vang chói tai, rồi nhanh chóng đưa con xe đen vọt lên như tên lửa.

"Cái đêch!!" Vinh Kha hãi hùng hô lên, trơ mắt nhìn Tư Trạch xô đổ cả loạt chóp nón, xông thẳng vào trường đua.

Chúng kiến hành vi "dũng mãnh" của Tư Trạch, nhóm chủ xe xung quanh lập tức kinh ngạc xì xào, sau cũng đồng loạt vào xe nối đuôi ra trận.

"Mẹ, còn chưa mặc đồ chuyên dụng nữa chứ, cậu ta chán sống rồi à!" Đường Vĩ Sùng lập tức cầm điện thoại lên gọi cho nhân viên phụ trách, ra lệnh, "Lập tức mở đèn trường đua! Xe cứu hộ vào vị trí! Cậu ta chạy xong một vòng phải ngăn lại luôn!"

Thích Tự đi theo hội Đường Vĩ Sùng vào đường đua, đã thấy Tư Trạch đang lao vun vút chiếc Porsche đen kìa của Lâm Đông, tốc độ như chớp giạt.

Hắn cua hết khúc này đến khúc khác, tiếng reo hò ngày một vang dội. Thấy thế, mấy người Đường Vĩ Sùng, Vinh Kha vừa lo lắng cho an toàn của Tư Trạch cũng nhanh chóng gia nhập đội hình cổ vũ, nhiệt huyết sôi trào theo cảm xúc kích động.

Thích Tự không biết bọn họ hào hứng cái gì, hắn nhìn chiếc Porsche đen phóng như mất phanh, cua trái queo phải đột ngột mà chỉ cảm thấy Tư Trạch không đâm thì cũng sẽ phi thẳng lên không trung, tan xác cả người lẫn xe ngay giây sau đó.

... Đây rõ ràng không phải tìm vui, mà là tìm chết mới đúng.

Chạy hết một vòng, Tư Trạch rốt cục cũng phát tiết đủ, chậm rãi dừng xe, không hề hấn gì.

Cả hội lao ra như chào đón người hùng thẳng trận trở về, tâng bốc: "Đỉnh vãi chưởng! Vừa rồi lên tới tận 250km/h phải không?"

"Người anh em, đã không?? Vừa rồi trông cậu như chuẩn bị bay lên đến nơi ấy!"

Tư Trạch xuống xe, biểu cảm không còn hằn học nóng nảy như ban nãy, nhưng ánh mắt thì vẫn đen kịt.

"Đi thôi đi thôi, lên ngồi một lát nào..." Vinh Kha khoác vai hẳn, "Thật tình, hai ngày nay cậu cứ như phát rồ ấy."

Thích Tự đi theo bọn họ ra khán đài dành cho khách VIP, cũng là nơi có tầm nhìn bao quát toàn bộ bãi đua hoàn hảo nhất. Sau khi được Tư Trạch kích nhiệt, nhóm đua chuyên nghiệp cũng lần lượt ra sân, nối đuôi đuôi nhau.

Thích Tự ngồi bên cạnh, nghe thấy Vinh Kha hỏi Tư Trạch: "Vui lên chút nào chưa?"

Tư Trạch: "Tạm tạm..."

Vinh Kha: "Tối qua về thế nào? Không đánh nhau đấy chứ?"

Tư Trạch cười lạnh: "Đánh nhau? Tôi dám chắc? Anh ấy chưa đánh tôi là may."

Khỏi nói, Vinh Kha không thể nào tưởng tượng nổi: "Cậu nói Tống Phổ Tâm kia đánh cậu? Cái người nhìn như gió thổi cũng bay đấy ấy hả? Anh ta đánh thẳng cậu?"

Tư Trạch chỉ chỉ mắt phải của mình: "Đừng có nghi ngờ, nhớ tháng trước có nguyên tuần tôi không tụ tập được với các cậu không, cái đợt đấy mắt sưng vù cũng vì bị anh ấy đánh chứ đâu."

"Này..." Vinh Kha quay cả người ra nhìn hẳn, "Rốt cục cậu làm sao thế hả? Thật sự bị người ta nắm thóp đến thế?"

Sau vài giây im lặng, không ngờ Tư Trạch cũng ừ một tiếng gằn như không để ai nghe thấy, còn nói: "Chịu thôi."

Vinh Kha như muốn rút cầu mắt ra ngoài vì trờng: "Là sao? Cậu thật sự yêu anh ta rồi?"

"Biết làm sao được? Thấy anh ấy không vui thì lòng như bị kim đâm, mà làm thế nào cũng sai..." Tư Trạch có vẻ đau khổ, "Cậu có hiểu cảm giác đấy chứ?"

Vinh Kha nghe mấy lời này của Tư Trạch mà há hốc miệng như nuốt phải nguyên quả trứng gà, hồi lâu sau mới nói được: "Cậu với anh ta cứ vậy, sau này phải làm sao?"

Tư Trạch thảng thốt nói: "Đến đâu hay đến đó, không 10 năm thì 20 năm, kể cả tim anh ấy có sắt đá cỡ nào, tôi cũng sẽ khiến nó phải rung động..."

Lúc nói những điều này, ánh mắt hấn trờng rờng, ngữ khí cũng nhẹ tênh, dường như không có chút niềm tin nào ở bản thân.

Vinh Kha chưa thấy bộ dạng này của Tư Trạch bao giờ, nhìn hấn chăm chăm nói: "Ý tôi là gia đình cậu ấy! Bảo chơi đùa còn được, chứ cậu muốn nghiêm túc đến với một người đàn ông mà ba cậu cũng kệ à?"

Tư Trạch cười mỉa: "Ba tôi nuôi cả tá tình nhân bên ngoài mà mẹ tôi cũng mắt nhắm mắt mở cho qua đấy thôi, đâu phải cậu không biết với những người như chúng ta thì tình yêu đích thực với kết hôn là hai chuyện khác nhau hoàn toàn... Chưa kể, nhà họ Tư sớm muộn gì chẳng là của tôi, tôi nuôi một Tống Phổ Tâm thì đã sao? Chỉ cần không công khai phô trương thì ba tôi có quan tâm khối."

"WTF lại còn "tình yêu đích thực"!?" Vinh Kha thấy như đang nghe kể chuyện huyền huyền, "Cậu uống lộn thuốc à?"

Thích Tự ngồi cạnh mà trong lòng cũng chấn động không thôi, rõ ràng tối qua nhìn Tư Trạch còn như muốn cắn xé Tống Phổ Tâm cơ mà, sao qua

có một đêm đã thông suốt rồi? Hay vừa nãy chạy xe nhanh quá vắng cả não ra ngoài, chứ không thì bộ dạng thâm tình bi lụy này là thế nào?

Lúc này Ông Sanh tới, Tư Trạch không muốn tiếp tục chủ đề vừa rồi, trông thấy đối phương thì nói: "Ông Sanh, tới đây, anh có chuyện cần cậu đây."

"Hey." Ông Sanh lên tiếng chào lại.

Tư Trạch khoát khoát tay với Vinh Kha: "Cậu qua bên kia đi."

Vinh Kha đành phải nhường chỗ cho người mới, mặt mũi khó hiểu lắc đầu.

Ông Sanh vừa ngồi xuống, Tư Trạch cũng khẽ giọng cất lời: "Thằng em tôi có một công ti game, tháng 7 này chuẩn bị lên sàn, đơn vị bảo lãnh là Chứng khoán Minh Thái, chờ niêm yết xong chúng ta cho nó một chân nhà cái, vẫn cách thức cũ, đẩy giá cổ phiếu lên một chút."

Ông Sanh cau mày nói: "Các công ti game sống dở chết dở của Tiểu Hàng ấy hả?"

Tư Trạch: "Nó không biết điều hành công ti, tìm một thư kí lương năm cả triệu mà chỉ biết nhờ người ta làm bài tập hộ mình, tiền ăn chơi đàn đúm bình thường cũng toàn lấy từ công ti, ra được lợi nhuận mới lạ. Nhưng cho đốt tiền mấy năm nay rồi, không thể để nó chơi chết luôn công ti được, giờ bỏ tiền marketing một tí, niêm yết xong thì bán cho người chủ mới có tiền mà không có não nào đẩy thôi."

Ông Sanh nghe vậy nói: "Được rồi, em sẽ về điều chỉnh lại giá để bọn họ chuẩn bị tài chính."

Hai người nói một hồi mới phát hiện ra Thích Tự đang chăm chú theo dõi trường đua ở bên cạnh, không rõ là có nghe được đối thoại của Tư

Trạch với Ông Sanh hay không.

Ông Sanh liếc hẳn đây cảnh giác, Tư Trạch hơi giật mình, sau mới trấn an: "Con trai đối tác mười năm của nhà anh, không sao đâu." Nói đoạn, lại quay sang Thích Tự hỏi, "Thích Tự, theo dõi lâu thế rồi mà không định xuống chạy thử hai vòng à?"

Thích Tự làm bộ bấy giờ mới nghe thấy, khiêm tốn đáp: "Em chưa đua bao giờ, đến xem thôi."

Đường Vĩ Sùng ngồi ngay sau, nghe thế lập tức đứng dậy: "Xem thôi thì sao mà đã được? Đi, xuống dưới để nhân viên lấy thiết bị âm thanh cho cậu, chạy thử cho biết."

Thích Tự vẫn còn do dự.

Tư Trạch lại động viên: "Trước lạ sau quen, sợ gì đâu."

Đường Vĩ Sùng: "Phải đấy, đàn ông con trai đừng có nói không được! Người đẹp đang nhìn kia kìa, nhanh đi thay đồ đi!"

Cả hội nghe vậy thì cười vang, Hạ Hàm cũng phấn khích nhìn hẳn, Thích Tự đành phải đứng dậy, đi xuống theo Đường Vĩ Sùng.

Xuống đến nơi, Đường Vĩ Sùng gào lớn: "Lão Hồng đâu rồi? Người anh em này của tôi mới chơi lần đầu, gọi Lão Hồng đến hỗ trợ cậu ấy đi."

Không bao lâu sau, một người đàn ông trạc 40 đi tới, cung kính chào một tiếng "Đường tổng".

Người này là huấn luyện viên trong chính trường đua, nghe bảo Thích Tự mới chơi lần đầu thì cực kì kiên nhẫn chỉ hẳn cách mặc đồ đua với găng tay và giày chuyên dụng, trước khi đội mũ còn căn dặn một vài lưu ý, đồng

thời trấn an hẳn: "Nếu căng thẳng quá thì cậu cứ chạy chậm một chút cũng được, an toàn là trên hết."

Thích Tự thì không sợ đua xe, đàn ông con trai hiếm ai lại không thích mấy hoạt động thi đấu thể thao gay cấn này, chẳng qua nhớ đến trạng thái cuồng loạn vừa rồi của đám người kia, hẳn sợ mình cũng sẽ đánh mất kiểm soát vì kích động như thế.

Lão Hồng dẫn hẳn đi lựa xe, Thích Tự chọn lấy chiếc McLaren 600LT xong, Lão Hồng cũng vào ngồi cùng, định hướng dẫn một vòng cho hẳn làm quen trước.

Chuẩn bị xong xuôi, Thích Tự hít sâu một hơi, hạ phanh tay rồi tiến vào đường đua—đã vào đây thì mọi quy tắc giao thông có thể tạm gác sang một bên.

Đoạn đầu là đường thẳng, Thích Tự thoải mái tăng tốc lên đến 150km/h, khác xa so với tốc độ đi đường rồi mà hai chiếc xe một trắng một đen cạnh hẳn vẫn âm âm vụt qua, bỏ lại hẳn chỉ trong chớp mắt.

Như cảm nhận được ánh mắt của những người trên khán đài, lòng tự trọng thôi thúc hẳn lập tức đuổi theo, rà phanh, đổi số, tăng tốc... Chạy một hồi, hẳn cũng thật sự bị kích động.

Tốc độ cao quá là có khả năng giải tỏa áp lực, Thích Tự vừa lái vừa nhớ đến những lời vừa rồi của Tư Trạch, nhớ đến những điều Phó Diên Thăng giấu diếm mình, lại nhớ đến khả năng Tư Nguyên sẽ rơi vào khủng hoảng, lí trí và xúc động cứ thế giằng co trong đầu...

180 km/h, 200km/h, 220 km/h... Tốc độ càng lúc càng nhanh, chiếc xe giống như đang chở hẳn húc đổ lồng giam, bỏ đi hết thầy phiến muện và rối lòng!

Lão Hồng vẫn luôn kịp thời nhắc hăn khi nào phải đổi tốc độ hay làm những gì, đồng thời cũng khích lệ cổ vũ hăn suốt cả đường, không khác gì những tiếng "amazing" "wonderful" của mấy hệ thống game... Cảm giác thành tựu và ham muốn hư vinh khiến Thích Tự dần mất đi lí trí. Một vòng, hai vòng, hăn cảm thấy chỉ cần nhanh hơn một chút nữa thôi là có thể cho hai tên phách lối vừa nãy ăn khói rồi.

Đúng lúc này, hăn nhìn thấy Phó Diên Thăng!

Bóng hình quen thuộc chỉ vụt qua tầm mắt của hăn trong khoảnh khắc, nhưng cảm nhận ánh mắt như phán xét của đối phương vẫn luôn dõi theo khiến trái tim Thích Tự không khỏi đập loạn.

Hăn cảm giác linh hồn mà mình vừa muốn thả rộng chưa gì đã bị xích lại, buộc phải trở về với thể xác lí trí.

Thích Tự vô thức thả lỏng chân ga, giảm tốc độ, cua, vòng, cua, đến khi về lại điểm ban nãy, nhìn ra thì nơi ấy đã chẳng còn ai.

Hăn dừng xe, thở hổn hển, cảm nhận mồ hôi túa ra trên lòng bàn tay.

"Sao không chạy nữa?" Lão Hồng quay sang nhìn hăn, "Cậu chạy tốt lắm, cực kì ổn định."

Thích Tự nắm lấy tay lái, thấp giọng nói: "Vậy là đủ rồi."

Lão Hồng càng tỏ vẻ tán dương: "Chàng trai, năng lực tự chủ của cậu cũng tốt thật, phần lớn người chạy lần đầu chưa phi lên cỏ thì nhất quyết chưa chịu xuống đâu."

Thích Tự: "..."

Lão Hồng cười cười: "Không muốn chạy nữa thì ra thay đồ đi, tôi đỡ xe giúp cho."

Thích Tự cảm ơn một tiếng, xuống xe cỡi mũ rồi hoảng hoảng hốt hốt đi về phía phòng nghỉ, không ngờ chưa được mấy bước thì Phó Diên Thăng đã thực sự xuất hiện trước mặt!

Nhân viên theo sau đối phương giải thích: "Cậu Thích, có anh Phó này nói là đến tìm cậu."

Phó Diên Thăng vẫn cầm chìa khóa xe trên tay, nhìn hẩn hỏi: "Vừa ra đua à?"

Thích Tự cảm thấy hô hấp ngừng lại, như thể bị người lớn bắt quả tang đang làm chuyện xấu, chột dạ đến không dám nhìn thẳng vào đối phương.

"Mới chạy hai vòng thôi." Hẩn nói.

Phó Diên Thăng: "Tôi trông thấy rồi, còn chạy rất nhanh."

*****

<Epilogue>

Thích Tự: "Tôi mới chạy hai vòng thôi Q_Q"

Phó Diên Thăng: "Tối về giường chạy tiếp, ok?"

Thích Tự: "..."

-

A/N: Không muốn tẩy trắng cho Tư Trạch, kết cục vẫn phải vào tù thôi, mọi người đừng thông cảm cho hẩn.

-

vtrans by xiandzg

T/N: "Chạy xe" là tiếng lóng chỉ chuyện người lớn bên đó, cho nên mấy chương có nội dung nóng Hi mới hay note là Thầy chạy Lamborghini đưa Cá đi chơi rồi.

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẤU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 126: Trao Đi Tất Cả

Phó Diên Thăng: "Tôi thấy rồi, còn chạy rất nhanh."

Ngữ khí lúc nói những lời này không có gì đặc biệt, nhưng Thích Tự lại cảm thấy đối phương rõ ràng đang phê phán mình... chọc cho tâm lí phản nghịch trong hăn một lần nữa ho he nổi dậy.

"Tôi đi thay đồ đây." Hăn nói một câu như để trốn tránh, sau đó hướng về phòng thay đồ.

Phó Diên Thăng theo sát phía sau, vào đến trong phòng, nhìn Thích Tự buông mũ, tháo găng, cởi đồ chống ma sát... cả quá trình không nói một lời nào.

Cảm giác bị nhìn chòng chọc khiến Thích Tự ngày càng bức bối, linh hồn vừa bị xích lại bắt đầu giãy dụa, hồng tìm lại tự do.

Hăn nhớ lại cảm giác nhiệt huyết sôi trào trong một khắc rong ruổi trên đường đua vừa rồi, nhưng cái nhìn chăm chú của Phó Diên Thăng lại khiến hăn chẳng thể làm bất cứ điều gì, không dám vượt giới, cũng không dám làm càn.

Chẳng qua sự kiềm chế này không xuất phát từ mong muốn của hăn, mà lại bắt nguồn từ lòng kính sợ từ bản năng đối với một người đàn ông khác.

Nghe đúng là ngu xuẩn.

Thích Tự mạnh mẽ cởi đồ bảo hộ ném lên băng ghế rồi quay ra nhìn Phó Diên Thăng.

Phó Diên Thăng vẫn giữ nguyên tư thế vừa rồi, ánh mắt sau gọng kính bạc vẫn tỉnh táo như tu sĩ vô cảm thời Trung cổ.

Thích Tự nghĩ tới đối thoại giữa Tư Trạch và Uông Sanh, nghĩ tới Tư Nguyên có thể rơi vào khủng hoảng bất kì lúc nào, nghĩ tới ba hãn hoàn toàn không biết gì về chuyện này, nghĩ tới lựa chọn mình sẽ buộc phải đối diện, cuối cùng nghĩ tới tình cảm không cách nào không chế dành cho người đàn ông này mà lập tức cảm thấy tuyệt vọng đến chua xót.

Hãn đột nhiên vớ lấy mũ bảo hiểm trên kệ, thẳng tay ném mạnh xuống đất.

Hãn không mất kiểm soát trên đường đua, không mất kiểm soát khi vừa trông thấy Phó Diên Thăng, nhưng chẳng rõ vì sao giờ phút này lại kích động đến thế.

Hãn trừng mắt nhìn Phó Diên Thăng, nhắc lại một câu: "Tôi mới đi có hai vòng!!"

Phó Diên Thăng có chút kinh ngạc, như thể không biết hãn tức giận cái gì.

Nhưng chính biểu hiện này lại càng khiến Thích Tự phiền muộn hơn.

—Cái đồ lừa đảo xấu xa!

"Sao anh lại tới đây? Bao giờ xong tôi có thể tự về! Tôi cũng là người trưởng thành rồi! Anh nhìn chăm chăm tôi làm gì!" Thích Tự lạnh lùng chất vấn Phó Diên Thăng.

Sắc mặt đối phương lập tức trầm đi theo từng lời Thích Tự nói ra, ánh mắt cũng dần trở nên hung hãn.

Sau vài giây đối mặt căng thẳng, Thích Tự sụp đổ truy hỏi: "Anh muốn gì? Rốt cục anh muốn gì ở tôi? Nói đi!"

Âm giọng của Thích Tự không nặng nề, nhưng lại bén nhọn như muốn đâm thủng lồng ngực Phó Diên Thăng, buộc hẳn lộ ra bất kì cảm xúc gì khác ngoài vẻ tinh táo đạo mạo kia.

Vậy mà Phó Diên Thăng vẫn không nói nửa lời, ánh mắt đăm đăm tựa hồ nhìn thấu Thích Tự.

Sự im lặng của đối phương khiến Thích Tự bất an, cũng khiến hẳn sợ hãi.

"Phó Diên Thăng." Hẳn siết chặt năm đấm, vô thức phát ngôn trái với lòng mình, "Anh có biết hiện tại tôi không muốn trông thấy anh một chút nào không!"

Chỉ là lời còn chưa dứt, Phó Diên Thăng đã tiến lên túm lấy cánh tay Thích Tự, kéo người vào lòng mình.

"...Buông ra!!" Thích Tự ra sức giãy dụa.

Nhưng lực của Phó Diên Thăng lớn hơn, vẫn vững vàng ôm chặt Thích Tự, giữ lấy gáy hẳn, lại ghé tai dỗ dành: "Shhh, không sao đâu..."

Âm giọng run run cùng lồng ngực phập phồng như cho Thích Tự cảm nhận được những dầy vò mà đối phương cũng đang phải chịu đựng.

Chỉ vền vện mấy chữ, nhưng lại thành công trấn an Thích Tự đang giãy dụa kịch liệt. Như một con thú bị thuần hóa, hẳn dần dần thu lại mọi nanh vuốt trước người huấn luyện mình.

Thích Tự gục đầu lên vai Phó Diên Thăng, cảm thấy hốc mắt cay xè, lại bi ai nghĩ bụng, mình cũng bị người này nắm gọn trong lòng bàn tay chứ đâu.

... Hãn chịu rồi.

Thích Tự chậm rãi đưa tay ôm lấy Phó Diên Thăng, nhắm lại hai mắt, mặc cho thứ tình cảm gần như lòng thành kính dâng trào trong lồng ngực.

Giờ khắc này, hãn nhận thức rõ hơn bao giờ hết—Thích Tự độc lập đã biến mất, mà linh hồn của hãn kể từ giờ cũng sẽ chỉ cột chặt với người đàn ông này.

—Bất kể đối phương có yêu hãn thật lòng, có rời xa hãn vào một ngày nào đó hay không.

Xúc cảm mãnh liệt tỏa khắp trái tim, khiến cả người hãn căng tràn, như vừa được tiếp thêm một loại năng lượng tinh thần kì diệu nào đó.

Thích Tự nghĩ bụng—vì người đàn ông này, hãn tình nguyện trao đi tất cả.

*

Hạ Hàm cảm thấy mình cũng thật may mắn, lúc Lý Hân Hân bảo giới thiệu bạn trai cho, cô hoàn toàn không ngờ người kia vừa trẻ vừa đẹp lại là một quân tử hiếm thấy như vậy.

Tối hôm qua về, Hạ Hàm đã mừng đến mất ngủ, nghĩ đi nghĩ lại về ánh mắt, biểu cảm và mị lực rõ rệt của Thích Tự lúc nói chuyện với mình.

Mới tách ra có mấy tiếng, cô đã mong đến lần gặp mặt tiếp theo.

Hồi chiều hôm nay, Thích Tự đã gọi điện nhờ cô đóng vai "bạn đồng hành" một lần nữa. Hạ Hàm cứ thế mang theo tâm lí thiếu nữ hoài xuân tới

khách sạn theo như lời hẹn, tuy trước đó đối phương đã trình bày rõ ràng quan điểm và mục đích của mình, sự thật là lòng cô vẫn không khỏi sinh ra những mong mỏi thừa thãi.

Ở trước mặt người ngoài, Thích Tự quan tâm đến cô như một người bạn trai hoàn mỹ, đích thân mở cửa xe giúp, nói chuyện luôn nhìn thẳng vào mắt, lúc ngồi trên khán đài cũng ân cần hỏi cô có bị gió hay lạnh quá hay không.

Người khác xem đua xe đều kích động hò hét đến đỏ mặt tía tai, chỉ mình Thích Tự là an tĩnh ngồi đó, khác với tất cả.

Tuấn tú, dịu dàng, khiêm tốn, tự chủ—chàng thiếu gia này quả thực không khác gì hình tượng người đàn ông hoàn mỹ trong ảo tưởng của cô.

Chỉ cần được ngồi cạnh, hít chung một bầu không khí với đối phương đã đủ khiến Hạ Hàm hạnh phúc vô ngần.

Vừa rồi lúc Tư tổng với Đường tổng bảo xuống đua, cô thấy Thích Tự tỏ ý thoái thác thì cũng mong đối phương sẽ không xuống.

So với phái mạnh hiếu chiến, nữ giới hiển nhiên có chút sợ hãi từ bản năng đối với loại hoạt động mạo hiểm này. Cô cũng sợ Thích Tự lần đầu đua xe sẽ gặp phải nguy hiểm gì.

Người này chỉ cần ngồi đó thôi đã đủ lóa mắt, vốn dĩ không cần ra sân để phô bày mị lực của mình.

Nhưng Thích Tự vẫn xuống, trông thấy đối phương bắt đầu lái chiếc McLaren kia vào đường đua, lòng cô cũng căng thẳng như bị treo ngược lên.

Ban đầu Thích Tự chạy khá chậm, cô không hiểu gì về đua xe, chỉ thấy người xung quanh đánh giá đối phương đi rất ổn, cua mượt không giống

người mới chút nào.

Chúng kiến đối phương càng chạy càng phóng khoáng, Hạ Hàm cũng dần trở nên kích động.

Có điều không bao lâu sau thì xe đã dừng lại, nói chạy thử hai vòng là Thích Tự chỉ chạy đúng hai vòng!

Cô nhìn chàng trai kia bước xuống đầy tiêu sái, dáng người cao ráo trong bộ đồ đua vừa sexy vừa nhanh nhẹn.

Hạ Hàm vội vàng xuống đón, nhưng vừa ra khỏi thang máy đã trông thấy Thích Tự đi vào phòng thay đồ với người đàn ông đeo kính tối qua.

Cô tò mò đi theo, vốn không định vụng trộm nghe nhìn hay gì, nhưng vừa tới cửa thì đã thấy Thích Tự giận dữ lên tiếng.

...Thích Tự mà cũng nổi giận sao?

Hạ Hàm không khỏi khó tin, mới dừng bước, nhìn xuyên qua khe cửa thấy Thích Tự nói với người đàn ông kia: "Anh có biết hiện tại tôi không muốn trông thấy anh một chút nào không!"

Vậy mà ngay sau đó, người kia lại thẳng tay ôm lấy Thích Tự!

Hạ Hàm nhú mày, chẳng phải Thích Tự không thích bị người ta đụng chạm à? Sao người đàn ông kia có thể hành động đường đột như vậy?

Thấy Thích Tự tỏ ý phản kháng, cô còn đang kích động nghĩ xem mình có nên vào giúp một tay hay không, chỉ là chưa kịp làm gì thì Thích Tự đã ngừng giãy dụa, còn để yên cho người kia hôn từ tóc mai ra đến sườn mặt...

Hạ Hàm lập tức bụm miệng ngăn lại một tiếng kinh hô, vô thức lùi về phía sau nửa bước.

Cô nhìn bọn họ ôm hôn trong căn phòng thay đồ với ánh sáng lờ mờ, trông Thích Tự có vẻ phiền muộn nhưng ánh mắt lại chất chứa cảm xúc đầy sinh động.

Không giống khi ở trước mặt bất cứ ai khác.

Tuy chỉ cách một cánh cửa, không gian tình tứ đầy trìu mến bên trong lại như tạo thành một kết giới riêng biệt, hoàn toàn ngăn cô ở bên ngoài.

Tâm hồn thiếu nữ cứ thế nát bấy, nhưng Hạ Hàm lại bất giác bị một màn này thu hút không thôi, cảm giác như sau một hồi ngâm mình trong bể giấm, vị chua lại dần mang đến những ngọt ngào đến say lòng.

"...Em đang làm gì ở đây vậy?"

Tiếng gọi từ phía sau khiến Hạ Hàm đột nhiên tỉnh người, quay đầu mới biết là Đường Vĩ Sùng.

"Thích Tự đâu rồi?" Đường Vĩ Sùng hỏi.

"Đường tổng." Hạ Hàm thấy ngực đập điên cuồng, cố ý nói lớn lên, "Thích Tự vẫn đang thay quần áo bên trong ạ."

Đường Vĩ Sùng cười cười: "Cậu ấy thay quần áo mà em lại đứng ngoài canh cửa hộ à? Em gái phải biết tranh thủ cơ hội đi chứ?"

Hạ Hàm thấy mặt nóng bừng, luống cuống nói lảng đi: "Bên trong có cả bạn anh ấy nữa."

Đường Vĩ Sùng ngạc nhiên: "Bạn?"

Hắn đang định vào thì Thích Tự đã mở cửa ra trước, nét mặt đã bình thường trở lại.

Hắn điềm tỉnh liếc qua Hạ Hàm rồi mới nói với Đường Vĩ Sùng: "Trợ lí tới tìm em về chút chuyện của công ti."

"Vãi..." Đường Vĩ Sùng dở khóc dở cười, nhìn qua Phó Diên Thăng phía sau hắn nói, "Bảo sao thấy cậu mới chạy hai vòng đã ngừng rồi."

Thích Tự cười nói: "Cảm giác rất tuyệt, về sau có cơ hội em lại thử tiếp."

Đường Vĩ Sùng: "Lên ngồi thêm lát đi? Bọn Tư Trạch định chơi bài bridge đấy, cậu chơi không?"

Thích Tự quay sang nhìn Phó Diên Thăng, đối phương vỗ nhẹ vai hắn rồi thấp giọng nói: "Cậu lên chơi đi, tôi đợi trong xe." Nói xong thì gật đầu chào Đường Vĩ Sùng rồi tự giác rời đi trước.

Đường Vĩ Sùng cũng không để ý đến Phó Diên Thăng mấy, dẫn Thích Tự lên tầng xong cảm thán: "Cậu cũng tận tụy với công việc thật đấy, đêm hôm rồi mà vẫn còn trợ lí tìm tới bàn chuyện hả? Có gì bảo cấp dưới xử lí trước không được à?"

Thích Tự: "Em mới bắt đầu giúp ba một ít công chuyện của tập đoàn thôi, để tâm hơn một chút người ta mới phục mình."

"Cũng phải." Đường Vĩ Sùng chợt nhớ ra gì đó, thầm nói, "À đấy, đưa em anh bây giờ ngày nào cũng đòi mọi người trong nhà cho đi làm để rèn luyện bản thân, lẽ nào là do ảnh hưởng từ cậu nốt?"

Thích Tự ngạc nhiên: "Đòi đi làm?"

Đường Vĩ Sùng: "Ừ, trước giờ nó chỉ toàn chơi bời, đàn đúm với bọn Tiểu Hàng lên bar cửa gái các thứ, mà dạo này cứ như đổi tính đổi nết ấy. Nay anh rủ nó đến đây, bảo có cả cậu đấy mà biết nó trả lời thế nào không? Nó bảo hiện tại mình chưa đủ tư cách để gặp cậu, xong còn ôm chông tài

liệu về các linh kiện ô tô xin ở chỗ ông chú về phòng nghiên cứu nữa chứ...
Mẹ."

Thích Tự: "..."

Đường Vĩ Sùng lắc đầu cười: "Cũng không biết tên ngốc này sẽ hăng hái được mấy ngày, nhưng ba anh thấy thế thì vui lắm... Ô, bọn họ bắt đầu rồi kia!"

Thích Tự với Hạ Hàm ngồi xuống hai chỗ cạnh nhau. Chờ Đường Vĩ Sùng dồn sự chú ý vào ván bài rồi, hắn mới thấp giọng hỏi: "Vừa rồi cô đã đứng ngoài bao lâu?"

Hạ Hàm hăng mất một nhịp tim, rũ mắt nói: "Tôi sẽ không nói ra đâu."

Cả hai trầm mặc hồi lâu, ngay lúc đang lo lắng không thôi, Hạ Hàm thấy Thích Tự khẽ nói một câu như chẳng để ai nghe được: "Cảm ơn..."

Hai tiếng nhẹ tênh tựa ngọc vỡ đáp xuống bông, lại như một cú thụi nặng nề thẳng vào lòng Hạ Hàm.

*****

<Epilogue>

Phó Diên Thăng: "Bà xã nổi giận cũng thật đáng yêu, vừa đau lòng lại vừa muốn, hự hự"

Thôi, không nghĩ vội, bạn trai tăng ngằm lại ra xe chờ tiếp vậy...

-

vtrans by xiandzg

T/N: Bước đầu rạch mặt nạ rồi nhưng tim phổi vẫn an toàn. Phu Thê thế này tôi còn gì để bất mãn nữa đâu:((((

Mà tối qua mình vừa đặt mua BẠN trai giả rồi hí hí chẳng qua với tình hình hiện nay thì không biết bao giờ hàng mới đến. Tiền truyện có 32 mà tiền vận chuyển mất 132, không biết nên biểu lộ thế nào cho phải 🙄 🙄
Thôi thì hi vọng trúng lô có chữ kí idol 🙄

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẤU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 127: Cậu Hết Giận Rồi

Do xung quanh còn có người, Thích Tự cũng không nói gì thêm.

Hắn nhìn hội Tư Trạch chơi bài một hồi, cũng đích thân nhập cuộc vài ván, tới gần nửa đêm thì đứng dậy xin phép.

Đường Vĩ Sùng nói: "Gần đây có clubhouse theo tiêu chuẩn khách sạn 5 sao đấy, không ở lại qua đêm à?"

Thích Tự cười nói: "Không được rồi, cảm ơn anh Vĩ Sùng đã tiếp đón. Ngày mai công ti còn chút việc, trợ lí của em vẫn đang đợi dưới nhà, mọi người cứ vui vẻ tiếp đi, đừng mất hứng vì em."

Không ngờ Tư Trạch nghe vậy cũng đứng lên: "Anh cũng về luôn."

Đường Vĩ Sùng trợn trừng mắt: "Cậu cũng về? Mới có 12h sao đã về rồi?"

Vinh Kha tung ra hai lá bài, lầm bầm nói: "Gần đây cậu ta bị tẩu hỏa nhập ma đấy, đừng để ý, kệ đi."

Đường Vĩ Sùng: "..."

Thích Tự nhìn sang Hạ Hàm: "Tôi đưa cô về luôn?"

Hạ Hàm cũng đứng dậy ngay sau Thích Tự, nhưng lại nhớ ra người đàn ông đeo kính, biết đối phương chính là trợ lí của Thích Tự nên không khỏi ngại ngùng, lo lắng hỏi: "Có tiện không?"

Thích Tự: "Cùng xuống đi."

Tư Trạch nói: "A, Thích Tự, xe cậu không còn ai đúng không? Cho anh quá giang luôn nhé."

Thích Tự nhớ ra Tư Trạch đến đây bằng xe của Lâm Đông, đoán do khổ chủ vẫn còn đang chơi bài nên Tư Trạch cũng ngại mượn, bèn đáp: "OK anh."

Đường Vĩ Sùng dẫn ba người bọn họ xuống nhà, vừa ra cửa là thấy ngay chiếc Benz S-Class Phó Diên Thăng đỗ trong bãi xe ngoài trời.

Cửa sổ ghế lái không đóng, đứng từ cổng có thể lờ mờ thấy được sườn mặt đối phương cùng đốm lửa phía trước.

Hắn đang hút thuốc.

Gần đến nơi, Tư Trạch mới nhận ra, cười nói: "Tôi còn đang không biết ý Thích Tự bảo trợ lí nào, thì ra là Phó tổng à."

Phó Diên Thăng ngạc nhiên, nhanh chóng dập thuốc lá, vừa chào hỏi Tư Trạch vừa đánh mắt sang Thích Tự.

Thích Tự giải thích: "Bọn họ cũng về trung tâm, đi cùng chúng ta luôn."

Có vẻ Tư Trạch ngầm xác định Thích Tự và Hạ Hàm là một cặp, bởi vậy đi vòng sang ghế phó lái, để dành hàng ghế sau cho hai thanh niên kia.

Vào đến xe, Tư Trạch mới không khỏi nhíu mày: "Cậu hút bao nhiêu rồi vậy? Xe toàn mùi khói, nghiện thuốc nặng phết nhỉ..."

"Xin lỗi, chờ lâu nên hơi buồn ngủ." Phó Diên Thăng vừa nói vừa khởi động xe, "Tư tổng về đâu nhỉ?"

Tư Trạch: "Khu trung cư Thời Đại, số 66 đường Hòa An quận Phố Giang."

Phó Diên Thăng nhanh tay nhập địa chỉ vào định vị, lại hỏi: "Đường Hòa An... đây là nơi ở chính của anh à?"

Tư Trạch cười nhẹ: "Có thể coi là vậy."

Phó Diên Thăng đóng lại cửa sổ, mở điều hòa trong xe, hạ phanh tay rồi xuất phát.

Ngồi một lát, Tư Trạch lại chủ động tìm chuyện nói: "Nhớ không nhầm thì hình như Phó tổng từng làm ở Chứng khoán Minh Thái phải không?"

Phó Diên Thăng: "Đúng rồi..."

Tư Trạch hồi tưởng: "Nhớ lần đầu tiên chúng ta họp mặt ở Tư Nguyên, cấp dưới của tôi đều khen cậu không ngớt, lúc đó cậu còn kể là Thích Tự đã kiên trì mời mọc mãi cậu mới đồng ý đi theo đúng không."

Phó Diên Thăng cười cười: "Trí nhớ của Tư tổng tốt thật."

Tư Trạch lại trêu hấn: "Vậy sao mới có một năm mà Phó tổng đã từ cổ vấn thương vụ trở thành tài xế ca đêm rồi thế này?"

Phó Diên Thăng bình thản nói: "Ai bảo Thích Tự lợi hại như thế, trước đây toàn vờ vịt giấu tài thôi. Giờ tôi bị cậu ấy thuần phục rồi, cậu ấy có bảo đợi đến sáng thì tôi cũng chịu hết."

Thích Tự: "..."

Tư Trạch nói nhạo: "Thích Tự, không ngờ năng lực quản người của cậu lại kinh thế, anh cũng muốn mang giấy bút qua học hỏi đấy..."

Thích Tự cười khan: "Anh nghe mấy lời ba hoa ấy làm gì, chẳng qua anh ấy sợ sơ sẩy thì không biết ăn nói thế nào với ba em thôi."

Tư Trạch: "Đấy, nghe thế còn hợp lí."

Mấy người trò chuyện câu được câu chăng được một lúc, rồi dần dần cũng rơi vào trầm mặc.

Ngoại trừ Phó Diên Thăng đang tập trung lái xe, người nào cũng nhìn ra ngoài cửa sổ với một bụng tâm sự của riêng mình.

Đường đêm thông thoáng, chỉ nửa giờ đã vào đến trung tâm, Phó Diên Thăng đưa Tư Trạch về đường Hoài An đầu tiên, rồi mới hỏi: "Tiếp theo đi đâu?"

Hạ Hàm đã căng thẳng cả đường ở phía sau, nghe vậy lập tức nói ra địa chỉ của mình: "Tôi ở khúc giao giữa đường Hồng Liên và Viễn Sơn."

Phó Diên Thăng nhìn vào bản đồ: "Học viện Sân khấu Điện ảnh sao?"

Hạ Hàm: "Vâng..."

Phó Diên Thăng: "Cô về muộn thế này còn vào được trường không?"

Hạ Hàm thấp giọng nói: ""Tôi với bạn thân có thuê một căn hộ ở gần trường."

Phó Diên Thăng không nói gì nữa, tập trung lái đến nơi mà Hạ Hàm vừa nói, còn cẩn thận hỏi chính xác địa chỉ chung cư, đưa cô về tận dưới chân khu nhà.

Hạ Hàm nói cảm ơn rồi vội vàng xuống xe như bị ma đuổi.

Lên đến nhà, cô đi ra cửa sổ phòng khách nhìn xuống theo bản năng, cứ nghĩ bọn họ đã đi rồi, mà không ngờ chiếc xe kia vẫn đang đỗ bên dưới.

Cô vội nhắn cho Thích Tự một tin: "Tôi về đến nhà rồi."

Đối phương cũng không nhắn lại, nhưng chừng hai phút sau, cô trông thấy Thích Tự xuống khỏi hàng sau, ngồi vào ghế phó lái rồi, chiếc xe mới lóe đèn chậm rãi rời đi.

Thích Tự không hiểu vì sao Phó Diên Thăng cứ kiên quyết bắt hẳn đôi chỗ làm gì, đường nào mấy km cũng đến khách sạn rồi, ngồi trước hay ngồi sau thì quan trọng gì?

Lại nói tuy đã xác định tâm thế, hẳn vẫn không khỏi cảm thấy ảm đạm vì những gì phát sinh trước đó. Hẳn hận mình lúc nào cũng để Phó Diên Thăng trấn an chỉ với một cái ôm cái hôn, hận mình cứ đơn giản buông bỏ mọi kiêu ngạo và tôn nghiêm đi như vậy.

Hai người trầm mặc quay về khách sạn, lúc đến bãi đậu, Phó Diên Thăng dừng xe rồi tắt máy, nhưng lại không hề có ý định đi xuống.

Cửa xe vẫn khóa, Thích Tự đoán rằng đối phương còn điều muốn nói, hô hấp cũng bất giác trở nên dồn dập.

Nhưng đợi đến cả chục phút, Phó Diên Thăng vẫn chưa mở lời, Thích Tự rốt cục bực mình, không nhịn được nữa: "Phó Diên Thăng..."

Ngay lúc Thích Tự vừa gọi lên cái tên này, Phó Diên Thăng đột nhiên cầm lấy tay hẳn.

Người kia không nhìn hẳn, lại nhìn thẳng về phía trước, thấp giọng cất lên chỉ bốn chữ mà như đầy nghẹn ngào: "Bảo bối, đừng hỏi..."

Thích Tự: "..."

Ngữ khí còn mang theo vẻ khẩn cầu, khiến Thích Tự nghe được cũng xúc động không thôi.

Hắn hít sâu một hơi, cố đè lại cảm xúc trong lòng, để giọng mình bình tĩnh nhất có thể: "Không thể nói ra, phải không?"

Phó Diên Thăng siết chặt tay hắn, lại im lặng mấy phút mới nói: "Tôi sẽ ở bên cậu, cùng cậu vượt qua tất cả..."

Cảm tưởng như đối phương đã phải rút cạn khí lực toàn thân mới đáp lại được hắn câu này.

Thích Tự thấy lòng tê rần, rốt cục không ép nữa, chỉ nắm lại tay hắn, chần chừ một lát sau mới hỏi: "Có cần tôi giúp anh làm gì không?"

Tay Phó Diên Thăng giật lên một cái, kinh ngạc quay sang Thích Tự. Lúc này Thích Tự lại né mắt đi, không muốn nhìn thẳng đối phương.

"Không." Ngữ khí Phó Diên Thăng đột nhiên trở nên nguy hiểm, lại giống như đang cảnh cáo hắn, "Đừng làm gì hết."

Thích Tự: "..."

Thích Tự buông tay người kia ra, tháo dây an toàn rồi gõ nhẹ lên cánh cửa: "Mở xe."

Phó Diên Thăng cau mày mở khóa, Thích Tự xuống xe trước, hắn cũng lập tức theo sau.

Vào đến phòng khách sạn, Phó Diên Thăng đi tới sau lưng Thích Tự, muốn cầm tay hắn, lại muốn ôm hắn vào.

Nhưng Thích Tự đã kịp ngăn đối phương lại gần, nghiêm túc nói: "Thầy Phó, hôm nay tôi muốn ở một mình, anh sang phòng bên ngủ được không?"

Phó Diên Thăng do dự đứng yên, dường như không muốn rời đi chút nào, rõ ràng biểu cảm chẳng khác đi bao nhiêu, nhưng Thích Tự lại thấy bộ dạng đối phương lúc này cũng thật khổ sở.

Nhìn ra sự cương quyết ở Thích Tụ, Phó Diên Thăng rất cục chịu thua trước: "Được..."

Chờ người kia rời khỏi phòng hẳn rồi, Thích Tụ mới ngồi phịch xuống sofa, bụm tay che đi hốc mắt cay xè.

Hẳn ngồi đó không nhúc nhích, trầm mặc liên mấy tiếng, đến khi bên ngoài đã rạng sáng mới vào giường thiếp đi.

Lại là một giấc thẳng đến trưa, bình thường đã quen cùng Phó Diên Thăng ôm nhau ngủ, nay tỉnh lại thấy mình đơn độc trên giường lớn 2m, Thích Tụ mới thấy trống trải biết bao.

Hẳn khẽ thở dài, đành buộc mình trở dậy, nhanh chóng vào tắm rửa thay đồ rồi lấy điện thoại gọi cho Phó Diên Thăng, nhưng không ngờ hệ thống lại thông báo máy đối phương đã tắt.

Thích Tụ không khỏi căng thẳng, lập tức cầm điện thoại sang gõ cửa phòng bên.

Chỉ mấy giây sau cửa đã mở, Phó Diên Thăng vẫn mặc nguyên sơ mi từ đêm qua, trong mắt cũng hẳn đầy tơ máu.

"Làm sao vậy?" Thích Tụ nhíu mày nói, "Anh thức trắng?"

"Cậu..." Phó Diên Thăng thấy hẳn thì kinh ngạc, giọng nói còn khàn khàn, "Cậu hết giận rồi."

Thích Tụ cười lạnh một tiếng: "Giận thì ích gì? Anh cũng có cho tôi hỏi đâu."

Phó Diên Thăng: "..."

Thích Tụ nhìn hẳn một lượt: "Vốn định gọi anh xuống ăn trưa cùng, mà nhìn bộ dạng này thì có khi anh cứ ngủ một lát đi đã?"

Phó Diên Thăng vội nói: "Chờ tôi, 10 phút."

Người kia vào phòng vệ sinh, nhanh chóng rửa mặt cạo râu rồi ra thay quần áo, chưa đến 10 phút đã trở về bộ dạng phong độ như thường ngày—duy chỉ đôi mắt là vẫn tiêu tụy y nguyên.

Hai người cùng xuống nhà, Phó Diên Thăng hỏi hẩn trong thang máy: "Muốn đi đâu ăn."

Thích Tự đành nói: "Nhà ăn khách sạn luôn đi, ăn xong còn về phòng... học nữa."

Phó Diên Thăng: "...Được."

Tuy đã đến giờ trưa, Thích Tự lại vẫn muốn ăn quà sáng, gọi hai khay bánh bao chiên Thượng hải, một bát miến cá viên rồi quay sang hỏi Phó Diên Thăng: "Anh ăn gì?"

"Giống cậu đi." Phó Diên Thăng chỉ chăm chăm nhìn hẩn, đến cả khi miến với bánh bao lên rồi vẫn không thôi, giống như đang cố nghiên cứu tâm tình hẩn lúc này.

Thích Tự bị tia đến mắt tự nhiên: "Làm gì mà cứ nhìn tôi suốt thế?"

Phó Diên Thăng hơi hé miệng, muốn nói nhưng lại thôi.

Thích Tự cười châm chọc: "Yên tâm, tôi sẽ không làm gì hết, chỉ xem anh muốn chơi trò gì với tôi thôi."

Phó Diên Thăng: "..."

Thích Tự gấp một chiếc bánh bao vào bát hẩn: "Ăn đi."

Cơm nước xong hai người về phòng Thích Tự, mà Thích Tự cũng lấy máy tính ra sofa chuẩn bị học thật.

Phó Diên Thăng giảng qua cho hắn vài nội dung chuyên ngành, Thích Tự nghe một hồi mà không nhin được nữa: "Cứ để tôi tự đọc tài liệu đã, anh đi nghỉ đi, giọng khàn sắp không nghe được nữa rồi."

Phó Diên Thăng cũng mệt thật, nghe Thích Tự nói vậy thì không cố chấp nữa, nhanh chóng đứng dậy định ra ngoài.

"Đi đâu vậy?" Thích Tự gọi hắn lại, chỉ vào giường mình, "Ngủ luôn đây đi, có vấn đề gì tôi còn hỏi anh."

Phó Diên Thăng: "..."

Chẳng biết có phải do thiếu ngủ một đêm mà đầu óc trở nênờ đờ dẫn hay không, nhưng Phó Diên Thăng không hề cãi lại, cũng không phản pháo như bình thường. Từ ban nãy gặp lại, Phó Diên Thăng vẫn luôn để Thích Tự điều khiển, hắn nói thế nào thì chính là thế ấy.

Thích Tự đợi Phó Diên Thăng đi nằm, nhận thấy đối phương say giấc rồi, mới mở danh mục chứa thông tin và báo cáo tài chính của tập đoàn mà Đồng Mẫn cung cấp ra, chăm chú nghiên cứu lại.

*****

<Epilogue>

Một—

Phó Diên Thăng: "Tổng tài Cá nhỏ lợi hại lắm, cậu ấy bảo tôi đợi đấy."

Thích Tự: "Cmn ai bảo anh đợi? Rõ ràng là anh năng nặc đòi đến!"

Hạ Hàm: "Hụ hụ hụ, cầu lương cứ thế bay loạn trước mặt tôi..."

Hai—

Sau một đêm, Thích Tự như trở thành người khác.

Phó Diên Thăng: "Luôn cảm thấy nhóc con vẫn còn giấu tuyệt chiêu gì đấy, đúng là thành tài rồi, không nhìn thấu được nữa, đau đầu."

-

vtrans by xiandzg

T/N: Chỉ cách nhau lớp cửa sổ giấy nữa thôi nhưng chưa thể chọc thủng được, có lẽ còn phải quay nhau như đế một hồi. Tuy hơi đau lòng nhưng lại trúng thẳng manh điểm của mình hự hự Tuyên bố tự và vì hôm qua đã nghi ngờ hướng đi của Hi 55555

Anw với chương này mình có hai lưu ý như sau:

- Xin phép không Việt hoá từ "bảo bối" vì mình rất thích nó (nghe mà tim mềm xèo gì đâu)

- Hiện tại mình đang dịch họ của bạn Trạch là Tư, nhưng hôm bữa mới phát hiện ra họ này bên Trung phải là Ti mới đúng. Rất rất xin lỗi mọi người vì sai sót của mình, mình nghĩ các bạn có quyền được biết và có ý kiến về vấn đề này. Dưới đây là vài cách xử lí mình có thể nghĩ ra:

A. Để nguyên

B. Để nguyên đến khi hoàn truyện rồi sửa cả thể

C. Sửa luôn

D. Khác (???)

Mong mọi người có thể tư vấn giúp mình vụ của Trạch, đồng thời có góp ý gì khác thì cứ thoải mái nhé.

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẦU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 128: Không Thấy Người Đâu

Thời gian dần trôi, trời ngả về tây, Thích Tự cũng không để ý mình đã ngồi bao lâu, nguyên cả chiều tập trung nghiên cứu dòng vốn, mức nợ và phân tích giá trị hiện còn của từng công ti trực thuộc tập đoàn.

Đến khi ngẩng lên, mới phát hiện ra sắc trời bên ngoài đã chạng vạng.

Phó Diên Thăng vẫn đang ngủ li bì trên giường hắt, dường như vô cùng mệt mỏi, từ lúc đặt lưng đến giờ cũng chưa thấy đổi tư thế lần nào.

Thích Tự ngả người ra sofa, chăm chú nhìn người quần chăn trên giường, nghe được tiếng thở có phần nặng nề của đối phương mà ngực cũng nặng trĩu.

"Bzzz..."

Tiếng rung từ điện thoại đột nhiên cắt đứt dòng suy nghĩ của hắt. Thích Tự đã ấn nhận gần như lập tức, nhưng có vẻ Phó Diên Thăng vẫn bị đánh thức, khẽ cử động thân mình.

Thích Tự có chút bất mãn, thấp giọng "A lô" một tiếng rồi đứng dậy vào toilet nghe điện.

Người gọi đến là Diệp Khâm Như, hỏi: "Thích tổng, cậu có gặp trợ lí của Tư Trạch không?"

Thích Tự chưa hiểu ý đối phương là gì: "Trợ lí của Tư Trạch? Ý anh là Tổng Phổ Tâm?"

Diệp Khâm Như: "Đúng rồi, trợ lí Tống ấy, nghe bảo là không thấy người đâu."

Thích Tự khó hiểu: "Không thấy đâu?"

Diệp Khâm Như: "Sáng sớm hôm nay tôi nhận được điện thoại từ thư kí Hoàng phía Tư Trạch, bảo hình như trợ lí Tống biến mất từ đêm qua, 5h sáng Tư Trạch đã dựng bọn họ dậy đi tìm mà giờ vẫn chưa thấy đâu, sợ người kia gặp chuyện nên nhờ tôi gọi hỏi tất cả người quen biết đến trợ lí Tống xem có tin tức gì không."

Thích Tự: "Tôi không gặp anh ấy..."

Diệp Khâm Như cũng khó xử nói: "Tôi cũng đoán vậy, căn bản chúng ta đâu có thân với cậu trợ lí ấy đến thế, bọn họ còn chẳng tìm được thì hỏi mình làm gì không biết?... Thôi được rồi, cũng không còn chuyện gì khác, tôi cúp đây."

Thích Tự cảm thấy có gì đó kì kì. Nếu hẳn nhớ không nhầm, chung cư trên đường Hòe An chính là nơi ở của Tống Phổ Tâm—tối hôm nọ Tư Trạch còn sai Hoàng Tuấn Văn qua đó đưa người kia đến tòa nhà Đăng Vân, mà chẳng phải tối qua Phó Diên Thăng cũng thả Tư Trạch về nơi này à.

Diệp Khâm Như nói Tống Phổ Tâm biến mất, nhưng là biến mất từ lúc ấy, hay là gặp Tư Trạch rồi mới biến mất?

Hắn quay về giường, Phó Diên Thăng cũng đã ngồi dậy.

"Ai gọi thế?" Giọng nói đối phương đã bình thường hơn nhiều.

"Diệp tổng, bảo là trợ lí Tống biến mất rồi." Thích Tự nhìn hắn nói.

Phó Diên Thăng nghe vậy mà chẳng hề tỏ ra kinh ngạc, khiến Thích Tự không khỏi giật mình, đột nhiên nghi ngờ chuyện này có gì đó liên quan đến Phó Diên Thăng...

Đúng lúc này, điện thoại lại rung. Thích Tự liếc qua, lần này là Hoàng Tuấn Văn trực tiếp gọi.

Thích Tự nghe điện ngay trước mặt Phó Diên Thăng. Người ở đầu bên kia cất giọng đầy lo lắng, đại khái là nhờ hẩn để ý nếu có tin tức gì của Tổng Phổ Tâm thì báo luôn cho mình. Nhân cơ hội này, Thích Tự cũng muốn xác nhận về bản khoản vừa này.

Hoàng Tuấn Văn cho biết, tối qua về Tư Trạch vẫn còn gặp Tổng Phổ Tâm ở đấy. Bình thường Tư Trạch ra ngoài đã có vệ sĩ canh nhà, Tổng Phổ Tâm cũng không đi đâu được, nhưng đến khi hẩn về thì vệ sĩ đều rút hết.

Rạng sáng nay, Tư Trạch tỉnh dậy không thấy người đâu, xem CCTV của tòa nhà mới phát hiện Tổng Phổ Tâm đã rời khỏi chung cư Thời Đại vào khoảng 4:40 sáng, từ đó thì mất tích, điện thoại cũng tắt máy, hỏi tất cả người quen đều không có tin tức gì.

Thích Tự nghe mà lạnh sống lưng, vô thức liếc sang Phó Diên Thăng, lại hỏi Hoàng Tuấn Văn: "Tư Trạch vẫn ổn chứ?"

Hoàng Tuấn Văn: "Sắp phát điên đến nơi rồi! Mạng lưới quan hệ có bao nhiêu liên hệ bấy nhiêu, mới nửa ngày mà có khi cả cái Hải Thành này đều đã biết chuyện trợ lí bảo bối của Tư tổng mất tích, chủ tịch cũng chẳng ngoại lệ, e là sắp tới còn ầm ĩ nữa... Mà thôi, nói chung nếu cậu có tin gì của Tổng Phổ Tâm thì báo luôn cho tôi nhé!"

Thích Tự: "Được rồi..."

Dập máy xong, Thích Tự mới kể lại đầu đuôi sự việc mà Diệp Khâm Như và Hoàng Tuấn Văn vừa nói với mình cho Phó Diên Thăng, còn đặc

biệt chú ý đến biểu cảm của đối phương, cuối cùng Phó Diên Thăng lại chỉ bình luận: "Ai chẳng nhìn ra mối quan hệ "bất thường" giữa Tư Trạch và Tổng Phổ Tâm, con thỏ bực lên còn cắn người nữa là Tổng Phổ Tâm, bị áp bức lâu ngày, có bỏ đi tôi cũng không thấy lạ."

Nhưng muốn đi thì tại sao nhất định phải rời khỏi Tư Trạch vào lúc rạng sáng?

Nếu đây là hành vi tự phát của Tổng Phổ Tâm, Thích Tự còn nghi ngờ có khi đối phương đã tìm đến cái chết...

Song nhìn thái độ của Phó Diên Thăng, hẳn do dự một lát, rốt cục không nhìn được mới hỏi: "Cả tối qua anh ở trong phòng à?"

Phó Diên Thăng hơi ngạc nhiên, bình thản đáp: "Chỉ ở nguyên trong phòng."

Thích Tự không hỏi gì thêm nữa. Thấy đã không còn sớm, hai người cùng ra ngoài ăn tối, xong về điểm qua một ít nội dung chuyên ngành, đến khoảng 10 giờ là chuẩn bị đi ngủ.

Như thể muốn bù lại một đêm trống trải hôm qua, Phó Diên Thăng vừa lên giường đã bắt đầu ôm hôn triền miên, dịu dàng lại tận tụy, vậy mà Thích Tự vẫn không khỏi lơ đãng.

Chẳng lẽ việc Tổng Phổ Tâm biến mất là tín hiệu kết thúc nhiệm vụ của bọn họ?

Hay là sau khi chứng kiến hiện trạng của Tổng Phổ Tâm hôm bữa, Phó Diên Thăng đã không nhìn được mà báo lên trên cho người kia rút trước?

Vậy chờ mọi việc qua đi hết, có khi nào Phó Diên Thăng cũng sẽ lạng lẽ biến mất giống như Tổng Phổ Tâm?

...

Thích Tự nghĩ đến đây mà thảng thốt rùng mình, lập tức trở người đè đối phương xuống dưới, đảo từ bị động thành chủ động... Dần dà giành lại quyền kiểm soát tiết điệu, nhìn dáng vẻ Phó Diên Thăng động tình vì bị hấn kích thích, Thích Tự mới tìm được cảm giác an toàn khi nhận ra mình đang vẫn nắm chắc người kia trong tay.

Nhưng suy cho cùng thì thoả mãn về thể xác vẫn không thể nào giải quyết triệt để nỗi bất an trong lòng. Mây mưa qua đi, Thích Tự gổi lên cánh tay Phó Diên Thăng, mà đây đâu vẫn là những tính toán cho sắp tới.

Hôm sau, Thích Tự đến Phong Mậu tìm Hứa Kính.

Lần cuối gặp đối phương đã là nửa tháng trước. Sau khi giải quyết xong vụ Lâm Hoán, hai người có nói chuyện qua điện thoại đúng một lần, rồi cứ thế băng đi không liên lạc.

Hứa Kính vừa trông thấy hấn đã hỏi thẳng: "Lại muốn nhờ anh chuyện gì đây?"

Thích Tự: "Sao anh biết em đến nhờ vả? Có thể em chỉ muốn qua thăm thôi mà?"

Hứa Kính cười nói: "Gớm, từ hè năm ngoái đến giờ có lần nào cậu tìm anh chỉ để thăm hỏi không đâu? Đứa nhỏ vô lương tâm..."

Thích Tự bị phản pháo mà chỉ biết chột dạ, đành nhỏ giọng xin lỗi đối phương một câu.

Hứa Kính: "Đùa vậy thôi, anh biết bây giờ cậu bận mà. Không còn nhóc em chỉ tìm anh để giết thời gian nữa, anh đây cũng rảnh nợ hấn. Thôi nói đi, có chuyện gì?"

Thích Tự thận trọng nói: "Em muốn hỏi anh về chi tiết các khoản đầu tư cũng như tình hình tài chính hiện tại của Sơn Vũ."

Do không phải công ti niêm yết, tra thông tin công khai không được, mà hôm qua nghiên cứu đồng tài liệu mà Đồng Mẫn cung cấp, hẳn mới biết phía tập đoàn cũng không hề có báo cáo đầu tư chi tiết của Sơn Vũ mấy năm gần đây.

Hứa Kính nghe vậy mới "à" một tiếng, nhíu mày nói: "Đến tra sổ sách của anh à?"

Thích Tự: "Không phải..."

Hứa Kính bật cười, lại thở dài một hơi: "Đúng là trưởng thành rồi."

Tiếng thở dài như mang theo cả chút cô đơn, nhưng Hứa Kính hoàn toàn không để Thích Tự phải khó xử, nhanh nhẹn đi đến tủ kính đựng tài liệu, lấy ra mấy tập dày cộp rồi quay lại đưa hẳn: "Tất cả đây, có cần anh sao chép cho cậu một bản không?"

"Không cần đâu, em xem luôn ở đây thôi." Thích Tự mở ra xem ngay trên sofa.

Sơn Vũ được thành lập hồi bốn năm trước, vào năm Thích Tự đang học lớp 11 ở nước ngoài, với vốn đăng kí có vền vẹn 20 triệu, nhưng ngay sau khi thành lập đã được ba hẳn rót cho 300 triệu dưới tên hẳn. Cũng cùng năm ấy, Hứa Kính trở thành giám đốc điều hành của Sơn Vũ và thay hẳn đứng tên 50% cổ phần công ti.

Sau 4 năm, quy mô tài sản của Sơn Vũ đã đạt đến 1.7 tỉ, bao gồm cả 50% còn lại từ Tư Nguyên, tăng trưởng gần như gấp ba lần.

Mặc dù suốt cả quá trình vẫn luôn có sự chỉ đạo và giám sát từ Thích Nguyên Thành, thành tích này cũng đã đủ chứng minh tầm nhìn và năng

lực đầu tư độc đáo của Hứa Kính.

Thích Tự lướt qua một lượt các dự án của Sơn Vũ, ba công ti được đầu tư trên 100 triệu đều là các thương hiệu đã niêm yết nổi tiếng với hiệu suất cao trong giới, mức phổ biến nhất là khoảng từ 10 đến 100 triệu, tổng cộng phải mấy chục hạng mục, gần như trải đủ mọi lĩnh vực, còn đâu 600 triệu mà ba bảo hần có thể tự do sử dụng chỉ là vốn lưu động mà Sơn Vũ chưa hề đụng tới.

Thích Tự vừa xem vừa hỏi Hứa Kính về thời hạn và khả năng rút vốn tùy thời của các dự án cỡ lớn kia.

"Thời hạn đầu tư đều là 5 năm. Một khi đã đầu tư, dù lời hay lỗ cũng phải chờ sau 5 năm mới thu hồi được, trừ phi là bán trao tay hoặc chuyển nhượng cổ phần." Hứa Kính trả lời, lại tò mò hỏi hần, "Cậu hỏi những chuyện này làm gì?"

Tâm trí Thích Tự lúc này đều đang nghĩ đến khả năng Tư Nguyên rơi vào khủng hoảng, nghĩ nhớ như Tư Thị gặp chuyện khiến giá cổ phiếu tụt thảm, sau đó lại phát sinh thêm tình huống xấu như cổ đông khác rút vốn hay tài sản của Tư Thị bị đóng băng, bọn họ nhất định phải có đủ nguồn lực tài chính để ứng phó với sự thu mua sáp nhập từ bên ngoài và hằng hà sa số những khó khăn khác.

Hần vô thức nói: "Anh Kính, chúng ta có thể thu lại tất cả các khoản đầu tư trong thời gian ngắn không?"

Nét mặt Hứa Kính trở nên cứng nhắc: "Cậu nói gì cơ?"

Thích Tự: "Em nói là, lấy lại toàn bộ vốn, rút được thì rút, bán được thì bán, làm sao để thu được càng nhiều tài sản về tay càng tốt."

Ánh mắt Hứa Kính lập tức trở nên gay gắt: "Đây là ý của cậu? Hay của ba cậu?"

Thích Tự: "Của em."

Hứa Kính không khỏi kinh ngạc, đột nhiên tức quá hóa cười, nói: "Thích Tự, bao năm nay anh tận tụy điều hành công ti cho cậu, đầu tư không chỉ vì lợi nhuận mà quan trọng còn vì mạng lưới quan hệ sau mỗi dự án, những lợi ích có thể sẽ trở nên cần thiết cho cậu trong tương lai nữa kìa. Thế mà cậu lại thân nhiên yêu cầu thu hồi như vậy?"

Thích Tự thẳng thốt, vội vàng giải thích: "Anh Kính, em không có ý đó."

Hắn đoán là Hứa Kính đã hiểu nhầm, nhưng cũng chẳng thể trách đối phương—tự hắn không đầu không đuôi nói ra một câu như chất vấn nỗ lực bao năm nay của Hứa Kính, chưa kể thu hồi các khoản đầu tư kia thì thành tựu mà đối phương gây dựng đó giờ đều coi như đổ sông đổ bể.

Chẳng qua Thích Tự cũng có điều khó giải bày, nói ra lời kia rồi lại chẳng biết giải thích thế nào với Hứa Kính.

Thấy hắn không nói gì nữa, Hứa Kính lại càng thất vọng, cũng chẳng rõ từ lúc nào mà sự ôn hòa trong ánh mắt nhìn đứa em thân thiết với mình đã bị thế chỗ bởi đầy rẫy chất vấn và phản đối.

Thích Tự cảm giác trong lòng như bị cứa, so với phê bình và quở mắng thì tình cảm mai một còn khiến hắn đau lòng hơn cả.

Hắn thu thập rồi đóng lại tài liệu, thấp giọng nói: "Em sẽ cân nhắc thêm..."

Có điều những lời kia đã kịp gây ra tổn thương và hiểu lầm, Hứa Kính nghe Thích Tự nói vậy cũng chẳng hề tươi tỉnh trở lại.

Ngược lại chỉ thở dài, nói: "Tháng trước anh có nghe vụ Lâm Hoán thu mua Hồng Trang rồi, cậu mà chịu nghe lời anh thì có khi chủ sở hữu Hồng Trang bây giờ đã là Tư Nguyên... Thích Tự, anh đã sớm khuyên cậu phải

tình tảo lên, nhưng giờ đây anh thật sự không thể hiểu được cậu, cũng chẳng biết rốt cục cậu đang nghĩ gì mỗi ngày nữa..."

Hứa Kính nhìn hẳn, cất lên lời chất vấn sắc bén: "Anh hỏi một câu, tất cả những thay đổi này ở cậu, đều có liên quan đến Phó Diên Thăng phải không?"

*****

<Epilogue>

Thích Tự ngồi trên sofa, chăm chú nhìn Thầy ngủ đầy trù mến.

Thích Tự: "Muốn phản công."

Phó Diên Thăng: "...???"

-

vtrans by xiandzg

T/N: Thầy tôi khác nào lam nhan hoạ thuỷ phá huỷ tình anh em =))))
(bushi—

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẤU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 129: Tiểu Phó Đang Tra

Thích Tự bị Hứa Kính hỏi vậy mà thót tim. Dĩ nhiên là hắn không thể thẳng thắn về vấn đề này, bằng không đối phương nhất định sẽ quy chụp ngay cho Phó Diên Thăng tội dạy dỗ sai lệch.

Bọn họ có quan điểm và nguyên tắc hành sự quá khác biệt, nhưng cả hai đều chưa từng ép buộc hắn, là tự hắn đã chọn nghe theo bản tính và tiếng lòng, chọn lấy hình tượng mà mình muốn hướng đến.

"Anh Kính." Thích Tự tận lực tỏ ra điềm tĩnh, "Em biết yêu cầu vừa rồi của mình thật đường đột, nhưng em hoàn toàn không có ý coi nhẹ hay nhắm vào anh, có những lí do mà hiện tại em chưa thể nào nói ra được..."

Ánh mắt Hứa Kính nhìn hắn có phần như ép cung: "Lí do gì? Không thể nói cho anh?"

Nghe được câu hỏi quen thuộc, Thích Tự bàng hoàng nhớ lại chính mình cũng từng chất vấn Phó Diên Thăng trong bãi đỗ xe khách sạn đêm ấy — "Không thể nói ra, phải không?"

Cùng một tình thế đầy khó xử, nhưng người hỏi đã từ hắn thành Hứa Kính.

Giờ phút này, Thích Tự cũng như hiểu được tâm trạng của Phó Diên Thăng khi ấy.

— Vì có người mà bản thân muốn bảo vệ, cho nên không thể nào hành động theo cảm tính.

Thích Tự gian nan cất lời: "Anh Kính, em xin lỗi."

Trong lòng cũng không ngừng cầu nguyện: Mong anh có thể nhìn tới tình bạn 7 năm qua, mà tha thứ và hiểu cho em...

Nhưng ánh nhìn sắc bén của Hứa Kính chỉ dần trở nên âm đạm, hần rũ mắt nói: "Thế này đi, biết cậu có suy tính và kiên định của riêng mình, không muốn cho nói anh cũng được, nhưng bất kể lí do khiến cậu đưa ra yêu cầu vừa rồi là gì đi chăng nữa, anh hiện vẫn là CEO của Sơn Vũ, vẫn chịu trách nhiệm với công ti này. Muốn anh rút vốn thì cậu về xin chỉ thị của ba đi rồi đến tìm anh."

Thích Tự: "..."

Thật ra kể cả Hứa Kính có nhắc hay không, chắc chắn Thích Tự cũng sẽ sớm thừa với ba chuyện này. Dù sao đây đâu còn là chuyện của 600 triệu, quyết định lớn như thế dĩ nhiên hẳn phải cho ba mình biết rồi.

Chẳng qua vì coi Hứa Kính là người anh mình có thể dựa vào, Thích Tự mới trực tiếp tìm đến đối phương, định trao đổi thông tin cũng như tìm lấy chút an ủi về mặt tinh thần. Nhưng nghe những lời này, Thích Tự mới nhận ra mình đã coi nhẹ mọi chuyện đến nhường nào.

Hắn gật gật đầu, nói: "...Vâng."

Thương thuyết đã thất bại, Thích Tự cũng không ở lại thêm nữa, bèn nói mình còn có việc phải về.

Hứa Kính đứng dậy tiễn hắn, đến cửa Thích Tự mới nhớ ra, bảo: "À phải rồi anh Kính, tháng 7 này ba mẹ em định tổ chức cưới lại ở Mỹ đấy."

Hứa Kính ngạc nhiên: "Hai người tái hợp thật luôn? Nhanh thế?"

Thích Tự cười nhẹ: "Vâng, có gì anh cũng sang dự nhé?"

Hứa Kính vuốt mũi cười cười: "Để anh xem đã, sợ chưa chắc đã có thời gian ấy chứ."

Lòng Thích Tự không khỏi chùng xuống, năm ngoái gặp mặt nói đến chuyện này, rõ ràng Hứa Kính còn chủ động nói muốn tham dự hôn lễ, chẳng biết lúc này từ chối có phải vì giận hăn hay không.

Tiền người đi xong, Hứa Kính quay về văn phòng một mình, thu lại đồng tài liệu Thích Tự vừa xem, đang dọn dờ thì đột nhiên có chút bực bội thả tập giấy xuống bàn, đưa tay lên bóp trán.

Lúc này, điện thoại trên bàn làm việc đổ chuông, Hứa Kính nhanh chóng đi tới lấy nghe.

"Lâm tổng..." Hăn bấm nhận rồi chào một tiếng, vừa nghe điện vừa nhìn ra ngoài cửa sổ. Không biết đầu bên kia nói những gì, mà Hứa Kính chỉ dăm chiêu nhìn tòa nhà tài chính đối diện Phong Mậu, im lặng lắng nghe một hồi, mới thấp giọng lên tiếng, "Tôi quyết định sẽ cân nhắc lại đề nghị lần trước của cậu."

*

Vừa rời khỏi Phong Mậu, Thích Tự cũng gọi luôn cho Thích Nguyên Thành ngay trên xe, hỏi xem gần đây đối phương có lịch về nước hay không.

"Đang định cuối tuần này đây, về Hải Thành đi đăng kí kết hôn lại với mẹ con." Thích Nguyên Thành hơi cao giọng hơn bình thường, ngữ khí lộ rõ niềm hạnh phúc khó tả, báo xong lại hỏi, "Tưởng vụ thu mua Liên Tú xong xuôi rồi? Con vẫn chưa về trường à?"

Thích Tự: "Chưa ạ, con có mấy chuyện quan trọng muốn thương lượng với ba."

Nghe giọng hẳn có vẻ nghiêm trọng, Thích Nguyên Thành không khỏi thắc mắc: "Chuyện gì?"

Thích Tự thật không đành lòng phá hỏng tâm trạng vui vẻ của ba lúc này, chỉ nói: "Bao giờ ba về, con sẽ nói trực tiếp."

Kết thúc cuộc gọi, Thích Tự đồng thời về đến khách sạn. Hẳn không giấu Phó Diên Thăng việc đi gặp Hứa Kính, mà đối phương cũng không truy hỏi hẳn đi làm gì. Từ sau tối hôm đó, cả hai vẫn luôn ngầm hiểu cho sự kín đáo của nhau.

Mấy ngày sau đó, Thích Tự chỉ ở trong khách sạn học bù.

Chuyện Tư Trạch truy tìm Tống Phổ Tâm đã gây náo loạn dư luận, Vinh Kha còn lập nguyên một cái group chat để thỉnh thoảng vào bàn tán tin đồn với bọn hắn.

Đường Vĩ Sùng: "Bốn ngày đến nơi rồi mà vẫn không thấy người đâu à?"

Vinh Kha: "Thấy đâu, nhờ cả quan hệ bên cảnh sát tìm cùng rồi mà vẫn chưa có manh mối gì."

Lâm Đông: "Có khi là tình nhân giận dữ, cố ý trốn đi cho Tư Trạch sốt ruột thôi."

Vinh Kha: "Tư Trạch bảo Tống không phải người như vậy, nó còn lo đối phương có ý định tự sát nữa kìa."

Đường Vĩ Sùng: "Cái gì? Tự sát?"

Vinh Kha: "Nghe bảo là bị trầm cảm, chưa đi khám nhưng Tư Trạch hỏi bác sĩ quen thì thấy nói triệu chứng có vẻ giống. Nửa năm trước Tống bắt

đầu thường xuyên nhất mình trong phòng, cả ngày cũng chẳng nói câu nào."

Lâm Đông: "Chẳng phải là Tư Trạch rất tốt với anh ta à, có gì mà phải rầu rĩ?"

Vĩnh Kha: "Tốt chó gì, hôm qua tôi mới biết là thằng này nó cưỡng ép người ta đó giờ."

Đường Vĩ Sùng: "Cưỡng ép?"

Vĩnh Kha: "Nghe nói hai năm đầu Tư Trạch đã đi điều tra tất cả thông tin về gia đình cũng như quan hệ cá nhân của đối phương. Mới đầu Tống không chấp nhận chuyện giữa hai bọn họ, định bỏ đi thì Tư Trạch lấy bố mẹ người ta ra uy hiếp, với chắc còn nắm được nhược điểm nào đấy nữa. Dạng thư sinh không quyền không thế như Tống thì làm sao đọ lại nổi mấy trò lưu manh của nó, cứ thế mà bị ép ở lại thôi."

Lâm Đông: "VL, khốn vậy!"

Vĩnh Kha: "Haiz, tôi thấy Tư Trạch đúng là mù mị... có mỗi cái đạo lí ép quá thành dở mà cũng không hiểu, tìm ai không tìm lại đâm đầu vào một người không có ý với mình."

Đường Vĩ Sùng: "Sao cái ddeos gì cậu cũng biết thế?"

Vĩnh Kha: "Hôm qua tôi đi tìm Tư Trạch, mấy nay nó chỉ lù rù ở trong căn hộ đường Hòe An kia thôi, mới động đến chuyện với Tống đã tự lải nhải không ngớt đấy chứ, lại còn vừa nói vừa khóc cơ, bó tay. Mấy cậu không ở hiện trường thôi, chứ riêng cái bộ dạng ngu xuẩn đấy là đủ cho tôi chọc nó cả đời rồi, ha ha!"

Lâm Đông: "Cậu nói làm tôi cũng muốn đến hóng ghê..."

Đường Vĩ Sùng: "Thế nhà cũ của Tống ở đâu? Tư Trạch còn có thông tin về gia đình anh ta mà? Đã đến đây tìm chưa?"

Vinh Kha: "Ở Tô Thành, ba mẹ làm công chức bình thường, nghỉ hưu lâu rồi, nhưng hai cụ cũng không có nhà."

Lâm Đông: "Đệch, thế này là mưu đồ trốn đi từ trước rồi còn gì!"

Vinh Kha: "Thật thế thì còn tốt, Tư Trạch bảo anh ta cũng chẳng trốn được mình cả đời, chỉ cần người kia đưa gia đình đi tàu xe hay máy bay thì nhất định sẽ lộ ra manh mối."

...

Thật ra thấy Phó Diên Thăng bình tĩnh như thế, Thích Tự đoán là Tống Phổ Tâm không gặp chuyện gì, cho nên cũng không để bụng lắm.

Có điều đọc được những tình tiết này trong hội thoại của bọn họ, hẳn lại nghĩ ngợi không thôi, chẳng biết nên thông cảm với Tư Trạch hay thương thay cho Tống Phổ Tâm.

Cuối tuần, biết ba đã về Hải Thành, Thích Tự thu xếp đến khách sạn đối phương tìm người.

Tuy mấy nay có vẻ gió êm sóng lặng, hẳn lại có cảm giác đây chỉ là bình yên trước cơn bão.

Thích Nguyên Thành vẫn ở tại khách sạn Westin, chiều tối Thích Tự mới qua, gõ cửa xong phải một lúc sau đối phương mới ra mở.

Thích Tự thấy ba chỉ mặc may ô, sơ mi khoác ngoài còn không buồn cài cúc thì ngạc nhiên: "Ba, ba vẫn đang nghỉ à?"

"Dậy rồi, vào đi." Thích Nguyên Thành vừa cài lại áo vừa đi vào.

Thích Tự đóng cửa rồi ra thẳng sofa ngồi, điếm qua trong đầu về những lời chuẩn bị nói.

Thích Nguyên Thành mang ấm nước ra, nhìn hẳn nói: "Làm gì mà nhúu mày ghê thế, gặp phải phiền phức gì à?"

Thích Tự ngáp ngừng nói: "Ba cứ mặc xong đồ đi đã..."

Thích Nguyên Thành bật cười, đành cài lại cúc áo sơ mi cho chỉnh tề: "Được chưa? Với ba mà cũng vòng vo thế, rốt cục là có chuyện gì?"

Thích Tự hỏi: "Ba, ba nhớ có lần con từng kể với ba vụ Tư Trạch âm thầm động tay tới giá cổ phiếu không?"

Thích Nguyên Thành chỉnh lại cổ áo, đáp: "Ừ có, sao?"

Thích Tự: "Ba có tra ra được chứng cứ gì không?"

Thích Nguyên Thành rót cho Thích Tự cốc nước, nói: "Lần trước ba có nói với con qua điện thoại rồi mà? Nhà bác Tư có quan hệ khủng, Tư Trạch có làm thế thật cũng không lạ, nhưng chứng cứ thì không tra ra được, bọn họ hành động cẩn thận lắm..."

Nói đoạn, Thích Nguyên Thành ngẩng lên, lại bắt gặp con trai đang nhìn mình với ánh mắt gần như dò xét.

Thích Tự hỏi: "Ba, lâu nay quen bác Tư, ba đã bao giờ dùng đến móc nối của bác ấy chưa? Ý con là những móc nối bất hợp pháp, như kiểu giao dịch tay trong ấy..."

Thích Nguyên Thành đột nhiên khựng lại tay xách ấm, vô cùng kinh ngạc trước điệu bộ này của Thích Tự, trong giây lát cũng không biết trả lời hẳn thế nào.

Thích Tự nhìn đối phương chăm chăm, ánh mắt ngày càng quyết liệt, trên mặt cũng dần dần xuất hiện vẻ lo âu.

"Ba..." Hãn sốt ruột lên tiếng, hai tay đang thoải mái đặt trên gối cũng siết lại thành nắm đấm, tỏ rõ sự căng thẳng của hãn lúc này.

Thích Nguyên Thành đặt ấm nước xuống, tiếng đáy ấm va xuống mặt bàn trà bằng kính đánh "cạch" lại càng khiến gian phòng tĩnh mịch trở nên nặng nề, không khác gì một đầu búa nện vào lòng Thích Tự.

Cùng với âm vang này, là lời khẳng định như đinh đóng cột từ Thích Nguyên Thành: "Không hề."

Thích Tự cứ như người bị bóp cổ đột nhiên lấy lại được hơi thở, bấy giờ mới thả lỏng toàn thân, chỉ có ba bốn giây vừa rồi mà đã căng thẳng đến toát mồ hôi tay.

"Không thì tốt, không thì tốt rồi..." Hãn lẩm bẩm hai câu, cơ hồ như vừa được cứu rỗi, ánh mắt lại một lần nữa dấy lên hi vọng.

Thích Nguyên Thành trầm mặc nhìn hãn, cau mày hỏi: "Rốt cục là làm sao? Tư Trạch đã nói gì với con à?"

Thích Tự nghỉ lấy vài hơi, rồi mới thấp giọng nói như sợ sẽ kinh động đến gì đó: "Ba, e là nhà họ Tư sắp có chuyện rồi."

Thích Nguyên Thành lạnh mặt: "Chuyện gì?"

Thích Tự lắc đầu: "Cụ thể ra sao thì con không biết, nhưng bọn họ đang bị điều tra, đã bị điều tra từ rất lâu rồi."

Thích Nguyên Thành đột nhiên đứng dậy, tới lui vài bước, sắc mặt đánh lại đến đáng sợ. Chỉ chốc lát sau, ông như đoán ra gì đó, lại nhìn Thích Tự nghiêm nghị hỏi: "Là Tiểu Phó đang tra đúng không?"

Thích Tự sững sốt nhìn đối phương: "Sao ba biết?"

Thích Nguyên Thành không trả lời, rồi bỗng nhiên xoay người ra bàn trà lấy điện thoại lên.

Như đoán được ba hẳn muốn làm gì, Thích Tự bật dậy túm lấy cánh tay đối phương ngăn lại: "Ba, đừng hỏi anh ấy!"

Thích Nguyên Thành nghiêm nghị nhìn hẳn, thái độ sầm đi nhanh chóng.

Thích Tự run giọng nói tiếp: "Cũng đừng nói với bất kì ai, con xin ba đấy!"

(*khúc này Tự xưng hô khách sáo, kiểu như gọi ba là "Sir" ấy)

*****

<Epilogue>

Phó Diên Thăng: "Bà xã tốt với mình quá! (¯_¯)

Thích Tự: "Cho anh nợ, sau này dùng cả đời mà trả."

-

vtrans by xiandzg

T/N: Dưới đây (đại khái) là lời hẳn nhủ từ tác giả trong groupfan: /cf. Thiên Long Bát Bộ ai không biết thì bỏ qua cũng được =)/

[Qua "nghe nói" đó giờ thì Lâm Hoán lợi hại lắm đúng không? Nhưng phần nào cũng chỉ là thủ pháp xây dựng hình tượng thôi, cứ tưởng tượng người này như Mộ Dung Phục ấy—có lợi hại đấy, nhưng không phải thượng thừa đến mức vô đối, quần chúng cứ thần thánh hóa quá rồi đến lúc người ta lên sàn lại "???" Chỉ có thể???" ra =)]

Nói gì thì nói chứ mình vẫn hóng quả tinh anh đồng niên với Thầy này lộ diện lắm, rao 5 mùa quýt rồi mà còn chưa được cho lên sóng nữa:)))

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẤU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 130: Sùng Kính Trong Lòng

Thích Nguyên Thành nhìn con trai như vậy, bỗng dưng trong lòng lại nổi lên một nỗi bất an còn lớn hơn cả lo lắng cho tập đoàn, có điều chính ông cũng không biết rốt cục nỗi bất an ấy xuất phát từ đâu.

Là một người từng trải, ông nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, lần nữa ngồi xuống sofa rồi chất vấn Thích Tự: "Con bắt đầu nghi Phó Diên Thăng điều tra Tư Thị từ bao giờ?"

"Đợt Giáng Sinh năm ngoái, lần bọn con cùng về nước bàn chuyện thu mua Liên Tú, con vô tình nghe được đối thoại của anh ấy với trợ lý bên Tư Trạch, nói lộ ra tin này..."

Thích Tự kể lại toàn bộ manh mối và suy đoán của mình cho ba, bao gồm cả chuyện hăn quen được Phó Diên Thăng qua Từ Nhất Chu ra sao, bắt đầu nghi ngờ đối phương là người của chính phủ từ khi nào, tuyệt nhiên không giấu diếm.

Nhưng dĩ nhiên Thích Tự cũng không dám nói ra mối quan hệ thật sự giữa mình và Phó Diên Thăng. Biết hăn với người kia không chỉ là thầy trò mà còn bí mật yêu đương nữa thì có khi ba hăn sẽ tăng xông phát ngất luôn quá!

Nghe hăn giải thích xong, Thích Nguyên Thành cũng giận bản thân vì đã quá sơ suất, càng giận Phó Diên Thăng vì đã lừa gạt hai cha con mình—bất kể mục đích của đối phương có là gì đi chăng nữa.

Thích Tự nhìn sắc mặt lạnh lùng của ba, không đoán ra ông đang nghĩ gì, chỉ thấy trong lòng nóng ran như lửa đốt.

"Ba..." Hắn lại gọi một tiếng.

Thích Nguyên Thành lấy lại tinh thần, đối diện với ánh mắt lo lắng của Thích Tự mới chợt nhận ra nỗi bất an trong lòng mình là từ đâu mà ra.

Ông nhìn con trai với vẻ mặt phức tạp, do dự mà khó hiểu hỏi: "Thích Tự, con cứ thế theo phe Phó Diên Thăng?"

Thích Tự vốn là người kiêu ngạo, ghét nhất sự dối trá, nhưng từ khi Phó Diên Thăng xuất hiện, con trai ông cũng một mực bị người này thu hút, cứ nhắc đến đối phương thì từ ánh mắt cho đến giọng điệu đều tỏ rõ vẻ ca ngợi và sùng bái.

Sau khi biết về Phó Diên Thăng, Thích Nguyên Thành đã đích thân đi gặp mặt, cho người điều tra về gia cảnh, lại còn phí tâm đưa đối phương về cho con trai—ông làm nhiều như thế cũng không phải vì Phó Diên Thăng sở hữu năng lực khủng khiếp đến đâu, mà là vì mong muốn của Thích Tự chứ gì nữa?

Nhưng hiện tại, thân phận của Phó Diên Thăng rõ ràng có điểm mờ ám, động cơ tiếp cận Thích Tự cũng lộ ra là giả dối, Thích Nguyên Thành thật không hiểu nổi vì sao Thích Tự vẫn còn tình nguyện tin tưởng người kia như thế.

Đối mặt với ánh mắt của ba, Thích Tự vươn tay ra nắm lấy đầu gối, chậm rãi lên tiếng: "Ba, con quen anh ấy gần hai năm rồi, từ lúc còn nói chuyện qua mạng cho đến một năm nay làm gia sư, người này vừa dạy con rất nhiều kiến thức, cũng dạy con cả những nguyên tắc kinh doanh và hành xử. Anh ấy giúp con hiểu rõ hơn về thế giới này, luôn dẫn dắt con phải kiên trì giữ vững nguyên tắc của mình. Với con anh ấy không chỉ là thầy, mà còn là một sợi dây quản thúc..."

Thích Tự nhớ lại ngày đó ở trường đua nhà họ Đường, lí trí gần như "tuột xích" của hắn đã tự giác quay về ngay khi nhìn thấy Phó Diên Thăng.

Cảm giác khi vừa chịu sự quản thúc thì chẳng thoải mái chút nào, thậm chí còn khiến hắn gào lên đòi tự do, nhưng đến khi tỉnh táo lại, Thích Tự mới thấy may mắn biết bao.

"Hồi con còn bé, chính ba đã dạy làm người thì luôn phải giữ lấy sự sùng kính trong lòng. Trước đó con không hiểu lắm, nhưng giờ thì rõ rồi, ấy không phải lòng sùng kính dành cho thần linh hay một người nào đó, mà là lòng sùng kính đối với nguyên tắc đạo nghĩa của mình. Nếu không có Thầy Phó, có lẽ con cũng đã dần trở thành một người coi thường kỉ cương như Tư Trạch... Đấy không phải điều con muốn, bởi vậy dù biết Phó Diên Thăng tiếp cận mình để có cơ hội điều tra Tư Thị, con vẫn sẵn lòng muốn giúp anh ấy..."

Giọng nói đầy chân thành của cậu trai như tiếng violin phiêu diêu trong phòng khách, Thích Tự nhìn về phía Thích Nguyên Thành với ánh mắt lấp lánh: "Không phải theo phe, mà là đồng tình với sự chính nghĩa và nguyên tắc của anh ấy."

Thích Nguyên Thành hoàn toàn không ngờ Thích Tự có thể nói ra những lời này, bởi vậy mà xúc động hồi lâu vẫn không bình tĩnh lại nổi.

Thích Tự còn nói: "Ba, con biết ba thân với bác Tư đã nhiều năm, hắn sẽ không đành lòng nhìn nhà họ gặp nạn như vậy. Nhưng nhóm người của Thầy Phó đã mai phục quanh Tư Thị từ rất lâu, chúng ta là chỉ là một móc nối trong số đó thôi, ba muốn can dự có lẽ cũng không kịp rồi..."

Thích Nguyên Thành thấp giọng nói: "Thích Tự, con về trước đi, để ba suy nghĩ đã."

Thích Tự: "Ba..."

Thích Nguyên Thành giơ tay ngắt lời hẳn, nghiêm nghị đáp: "Đừng nói nữa, ba hứa với con tạm thời sẽ không cho ai biết về chuyện này. Nhưng đây không phải chuyện nhỏ, ba cần thời gian để suy nghĩ thêm, con cứ về trước đi."

Thích Tự chỉ biết im lặng, có lo lắng đến đâu cũng không dám cãi lời ba, chỉ đành đứng dậy rồi bước ra khỏi phòng.

Đợi Thích Tự rời đi rồi, một dáng nữ thanh thoát mềm mại mới chậm rãi bước ra từ phòng ngủ.

Không phải ai khác, chính là Khương Oánh.

Thích Nguyên Thành ngẩng đầu nhìn lên, mệt mỏi nói: "Em nghe hết rồi phải không?"

Khương Oánh: "Ừ."

Thích Nguyên Thành: "Sao vừa rồi em không ra?"

Khương Oánh: "Anh vừa về chiều nay mà tối đến em đã qua ngủ cùng, để con nhìn thấy lại nghĩ mẹ nó vô vậ lắm."

Thích Nguyên Thành dở khóc dở cười: "Vợ chồng rồi mà em còn ngại cái gì..."

Khương Oánh ra ngòi xuống đối diện Thích Nguyên Thành, nhớ lại vẻ thâm tình trong giọng điệu của con trai hồi nãy mà không khỏi cau mày: "Tiểu Phó kia là người anh tìm về làm gia sư cho Thích Tự à?"

Thích Nguyên Thành lắc đầu: "Tự nó tìm được, vừa rồi thằng bé chả nói rồi đấy thôi, hai đứa quen nhau qua mạng."

Khương Oánh cầm li nước của Thích Tự lên uống một ngụm: "Tính anh cẩn thận như thế, chắc làm gì có chuyện để yên cho một người ất ơ đến

cạnh con?"

Thích Nguyên Thành thở dài: "Không phải anh chưa điều tra, nhưng nếu nó là người của chính phủ thật, thì chỉ sợ giấy tờ hộ khẩu các thứ đều giả hết thôi, anh tra thế nào được?... Mà, em có biết trên giấy tờ ghi cha của nó là ai không?"

Khương Oánh: "Ai?"

Thích Nguyên Thành: "Phó Nhân, chính là thầy giáo dạy toán từng cứu Thích Tự lần nó bị bắt cóc hồi bé ấy."

Khương Oánh kinh ngạc không thôi: "Trùng hợp thế?"

Thích Nguyên Thành: "Cũng chưa chắc, nhưng vừa thấy là anh đã nhớ đến anh Phó kia, bởi vậy mà bớt đi cảnh giác với nó bao nhiêu. Giờ nghĩ lại mới thấy, mình đúng là chủ quan..."

Khương Oánh: "Chủ quan cái gì, nó dạy dỗ con anh tốt thế còn gì nữa."

Thích Nguyên Thành ghen hòng, trợn mắt đáp lại vợ mình: "Nhưng nó đến để điều tra chúng ta! Nhỡ như anh cũng từng nhúng tay vào việc gì đó với Tư Lại, bọn họ sẽ bỏ qua cho anh chắc? Huống hồ tổ chim bị phá thì trứng nào yên ổn, Tư Thị gặp chuyện cũng đồng nghĩa với việc Tư Nguyên sẽ phải đối mặt với biến động cực lớn!"

Ông càng nói càng căng thẳng, đột nhiên vớ lấy cốc nước trên bàn uống một ngụm, sắc mặt u ám trầm trọng.

Khương Oánh hỏi lại đối phương: "Nguyên Thành, anh còn nhớ lí do khiến anh quyết định xuất ngoại hồi đó chứ?"

Thích Nguyên Thành: "Hmm?"

Khương Oánh: "Chính là vì bị Phi Á cạnh tranh ác ý, nhằm đúng lúc MeiWei chuẩn bị được Hải Hà đầu tư thì bắt cóc Thích Tự, còn móc nối quan hệ với quan chức để chèn ép MeiWei trước khi công ti đăng kí niêm yết ở trong nước. Anh vẫn luôn căm ghét hành vi quan-thương cấu kết của nhà họ Chương, sau khi nhận được nguồn đầu tư từ Tư Lại, Tư Lại cũng nói anh ta có thể giúp MeiWei lên sàn ngay lập tức, nhưng anh biết về bối cảnh của đối phương nên đã không đồng ý, thà tự mình qua Mỹ mở rộng thị trường hải ngoại, hoãn lại kế hoạch đăng kí niêm yết cho MeiWei đến tận bốn năm sau còn gì... Nguyên Thành, trước giờ anh vốn không cùng một dạng người với Tư Lại, đây cũng chính là điểm thu hút em nhất ở anh. Con trai giống anh, cho nên em cũng chẳng ngạc nhiên khi nghe con nói ra những lời vừa rồi."

Thích Nguyên Thành kinh ngạc nhìn vợ mình, lại nghe đối phương nói tiếp: "Em làm về tin tức kinh tế tài chính ở đài bao năm nay, cũng đã gặp đủ loại người nổi tiếng trong cái giới này, nhưng giờ nhìn lại, chắc cũng phải một nửa trong số những doanh nhân từng vang bóng một thời kia đều vào tù rồi... Nếu những gì Thích Tự nói là thật, thì xem nhà họ Tư kia hết thời hết vận rồi, dù sao anh cũng không ngăn được, đừng rối rắm giữa ân tình và giới hạn luật pháp ở thời điểm này."

(*vào tù: đoạn này Hi typo thành một cụm lệch pha, mình dựa vào ngữ cảnh và pinyin gần nhất thì đoán là vào tù, nếu sai sẽ sửa sau)

Thích Nguyên Thành nghe vợ nói mà không khỏi xao động, đành lầm bầm: "Để anh nghĩ, nghĩ thêm đã..."

Khương Oánh cầm tay đối phương, dịu dàng nói: "Em sẽ cùng anh."

*

Thích Tự ra ngoài nhưng chưa rời đi luôn, lại đứng yên trước cửa hồi lâu. Hắn căng thẳng cầm điện thoại trên tay, mong mỗi ba có thể sớm nghĩ

thông, sớm gọi điện lại cho mình...

Nhưng hẳn chờ mãi vẫn không thấy điện thoại của ba, mà lại nhận được cuộc gọi từ Phó Diên Thăng.

"Vẫn đang ở chỗ ba cậu à?"

"Ừm..."

Hai người sau đó cùng im lặng, qua một lát, Phó Diên Thăng nghe ra bên cạnh Thích Tự không có ai, mới thấp giọng nói: "Tôi đang chờ cậu ở tầng trệt khách sạn Westin, bao giờ xong thì xuống đây."

"Ừ..." Thích Tự dựa tường đứng chờ thêm nửa tiếng, vẫn không đợi được điện thoại của ba, rốt cục thở dài một hơi rồi âm thầm đi thang máy xuống nhà.

Qua lớp cửa kính dưới sảnh khách sạn, Thích Tự trông thấy Phó Diên Thăng mặc trench coat đen đang đứng bên ngoài hút thuốc, sườn mặt với đường nét sắc bén toát lên vẻ cô độc, nhưng chỉ vừa bắt gặp Thích Tự, biểu cảm đã lập tức trở nên dịu dàng.

"Xong rồi à?" Phó Diên Thăng không hỏi Thích Tự nói chuyện gì với ba, chỉ dập thuốc vào ngay gạt tàn trước cửa khách sạn rồi thấp giọng bảo, "Đi thôi."

Chỗ ở của bọn họ chỉ cách khách sạn Westin một con phố, bởi vậy Phó Diên Thăng cũng không lái xe qua.

Bấy giờ đã là 10h tối, hai người về khách sạn, tắm rửa qua xong xuôi, Phó Diên Thăng lại chuẩn bị lên giường chiều hẳn như thường lệ.

Từ khi đưa ra quyết định giúp Phó Diên Thăng, Thích Tự vẫn luôn có cảm giác tội lỗi với người nhà, cũng không biết mình với người này còn có

thế ở với nhau bao lâu, tâm thế luôn là hôm nay có rượu hôm nay say, chưa bao giờ từ chối khi đối phương gạ gẫm.

Chỉ là tối nay, hai người vừa vào hứng thì điện thoại Thích Tự đột nhiên rung điên cuồng.

Hắn vừa liếc thấy màn hình báo đã thót tim, vội đẩy Phó Diên Thăng ra, cầm di động lên nghe: "Ba!"

Thích Nguyên Thành trầm giọng nói qua điện thoại: "Sáng sớm mai qua chỗ ba đi."

Thích Tự: "... Mấy giờ ạ?"

"Sau 8h đi." Thích Nguyên Thành ngừng lại một chút, "Đúng rồi, đưa cả Phó Diên Thăng đến đây."

Thích Tự căng thẳng nói: "Ba muốn gặp anh ấy?"

Thích Nguyên Thành: "Là mẹ con muốn gặp nó."

Thích Tự: "???"

Thích Nguyên Thành: "Thôi, không nói vội, đi nghỉ sớm đi."

Dập máy xong, Thích Tự vẫn chưa hết mơ hồ, mẹ muốn gặp? Sao mẹ hẳn biết Phó Diên Thăng? Hồi này ba còn bảo muốn suy nghĩ thêm cơ mà? Chẳng nhẽ sau đấy lại gọi điện cho mẹ?

Phó Diên Thăng lại gần hôn nhẹ lên khóe môi hắn, thấp giọng hỏi: "Sao vậy?"

Thích Tự ngưng dòng suy nghĩ, nhìn Phó Diên Thăng đầy khó hiểu: "Ba tôi muốn sáng mai chúng ta qua đó, còn bảo là mẹ tôi muốn gặp anh."

Phó Diên Thăng cũng không khỏi sửng sốt: "Mẹ cậu?"

Nhớ tới trực giác và thính giác đáng sợ của mẹ mình, Thích Tự không nhìn được mà cảnh cáo đối phương: "Hôm trước gọi điện mẹ tôi còn nghe ra anh đang ở bên cạnh đây, mai đến nhớ giữ thái độ cho đứng đắn, tuyệt đối không thể để lộ ra cái gì đâu rõ chưa!?"

Phó Diên Thăng chồm lên người hẳn, thở dài một hơi: "Rõ rồi, thưa thiếu gia của tôi..."

Thích Tự lại đẩy hẳn ra lần nữa: "Hôm nay nghỉ đi, tôi không có hứng."

Phó Diên Thăng: "..."

*****

<Epilogue>

Thích Nguyên Thành: "Giờ nghĩ lại mới thấy, đúng là chủ quan quá."

Khương Oánh: "Đồng chí Thích đáng thương đúng là chủ quan rồi, đã biết cả hai quý tử của anh đều yêu đàn ông chưa?"

-

A/N (tác giả):

Thấy khu bình luận mấy ngày nay rất thú vị, cho nên mình muốn tâm sự với mọi người một chút.

Viết bộ này cũng là cơ hội để mình thử nghiệm một điều: cố gắng khắc họa tính cách và lựa chọn của phần lớn các nhân vật—bao gồm cả Tư Trạch, Hứa Kính, Tống Phổ Tâm, Tô Cảnh v.v.—một cách khách quan nhất có thể, trong lòng mình thì họ đều là người thật hết.

Tạm thời chưa spoil Hứa Kính rốt cục có bỏ Cá đi hay không, nhưng kể cả có bỏ thì cũng chẳng hề đồng nghĩa với việc nhân vật này trở thành phản diện hay bị mình bôi đen, anh ta chỉ đơn giản đưa ra lựa chọn dựa theo lập trường của mình, mà lựa chọn ấy là tốt hay xấu thì còn tùy vào nhận định của mỗi người đọc.

Trong truyện chỉ có Thầy và Cá đại diện cho cái mà mình cho là "chính nghĩa", và theo thể giới quan của tiểu thuyết, họ sẽ được tuyên thưởng vì điều này.

Có bạn nói Cá nhỏ quá lí tưởng hóa, thậm chí còn có phần "thánh mẫu", nhưng mà không phải như vậy đâu.

Đúng là người như Cá và Thầy ở ngoài đời rất ít, chiếm đa số vẫn là những Hứa Kính và Lâm Hoán, song cái "ít" ấy không nên trở thành lí do để mọi người công kích chủ nghĩa lí tưởng.

Trong xã hội thực dụng như ngày nay, hầu hết đều nhất nhất đề cao cái lợi, coi tiền tài là biển chỉ đường duy nhất của đời, quá nhiều người bỏ qua nguyên tắc, bỏ qua tôn chỉ, bởi vậy mình mới muốn xây dựng nên những nhân vật chính theo chủ nghĩa lí tưởng như Thầy Phó và Cá nhỏ.

Đời đã vất rồi, coi như vào tiểu thuyết thưởng thức cái đẹp xa vời ấy đi.

Hi vọng câu chuyện này sẽ không chỉ khiến mọi người tìm thấy mình trong các nhân vật khác nhau, mà còn có thể mang đến phần nào năng lượng cho các bạn nữa. -3-

-

vtrans by xiandzg

T/N: Cá nhân mình khá thích quan điểm của Hi—Có sống thực tế cũng không cần quá bi quan. Xác định giá trị và mục tiêu để theo đuổi là tự do

của mỗi người, đạo bất đồng bất tương vi mưu, nhưng khác biệt về quan điểm cũng không nhất thiết phải có người đúng người sai. Đừng vì những mảng đen trong đời mà phủ nhận chủ nghĩa lí tưởng, vì sự thật là ngoài kia vẫn còn cả những vùng sáng nữa. Utopia might be impossible, but good things are still happening all the time 🙌

Mặt khác thì... Hôm qua mình đã biết ngay là có vấn đề từ lúc bác Thành quần áo xộc xệch lại còn rề rà mãi mới ra mở cửa mà =))))))))))))))))))

Chờ mong buổi ra mắt nhạc phụ nhạc mẫu của Thầy ngày mai, biết chắc Cá nó sẽ xông pha bảo vệ Thầy rồi nên cũng không có gì muốn chúc hết, hi vọng là chờ được tin khai hoàn của Thầy -3-

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẦU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 131: Ba Hứa Với Con

Sáng hôm sau Thích Tự dậy từ rất sớm, rời giường rửa mặt xong cứ thế bỏ qua bữa sáng, đi thẳng sang Westin với Phó Diên Thăng.

Đến nơi mới có 7h30, hai người ngồi lại dưới sảnh khách sạn, chờ qua 8h mấy phút, Thích Tự lập tức đứng dậy ra bấm thang máy.

Đến cửa phòng Thích Nguyên Thành, hấn lại cẩn thận nhìn cho đối phương một tin: "Ba, ba dậy chưa? Con đến rồi."

Không bao lâu sau Thích Nguyên Thành đã ra mở cửa, quần áo chỉnh tề khác hẳn bộ dạng xộc xệch ngày hôm qua.

Phó Diên Thăng bên cạnh vẫn cung kính chào một tiếng "Chủ tịch Thích", Thích Nguyên Thành chỉ lạnh lùng liếc xéo hấn một cái, sau đó quay sang Thích Tự bảo: "Giờ giấc chuẩn giờ."

Thích Tự ngại ngần không dám đáp lại.

"Vào đi." Thích Nguyên Thành nói một câu rồi xoay người vào trước.

Thích Tự vừa vào đã thấy Khương Oánh đang ngồi sofa từ tốn uống nước lọc... Nhìn thì có vẻ, tối qua mẹ hấn đã ngủ lại đây?

"Mẹ..." Thích Tự cất lời.

Khương Oánh gật gù chào hấn, lại mỉm cười nhìn đến Phó Diên Thăng ở phía sau: "Đây chính là "Thầy Phó" mà con nhắc đến hôm qua phải không?"

Thích Tự: "..."

Phó Diên Thăng đi tới bắt tay với cô.

"Xin chào." Nhìn người phụ nữ trước mặt còn khá trẻ, Phó Diên Thăng do dự không biết gọi thế nào cho phải, ngập ngừng một lát rồi quyết định tự giới thiệu trước, "Cháu là Phó Diên Thăng ạ."

Khương Oánh khách khí bảo: "Chào Tiểu Phó, cứ gọi cô Khương là được."

Phó Diên Thăng: "Cô... cô Khương."

Thích Tự không khỏi sờn gai ốc với bầu không khí kì quái trong phòng lúc này, nhất là thái độ mà Khương Oánh dành cho Phó Diên Thăng còn khiến hẳn cảm giác như thể hôm nay mình đưa Phó Diên Thăng đến để come out...

Khương Oánh nhìn hẳn hỏi: "Hai đứa ăn sáng chưa?"

Thích Tự: "Chưa ạ..."

"Thế mẹ với Tiểu Phó xuống nhà dùng bữa một lát, hai cha con ở trên này nói chuyện đi." Khương Oánh nói xong còn liếc Thích Nguyên Thành đầy ẩn ý rồi mới đưa Phó Diên Thăng đi trước.

Thích Tự cũng không biết mẹ mình đang có ý định gì mà còn kéo Phó Diên Thăng đi ăn riêng... người đi rồi nhưng hẳn vẫn thấp thỏm nhìn theo, không khỏi nghĩ ngợi lung tung.

"Qua đây ngồi đi." Thích Nguyên Thành gọi một câu lấy lại sự chú ý của hẳn.

Thích Tự ra ngồi xuống sofa, thấp giọng hỏi: "Ba, hôm qua lúc con đến mẹ cũng ở đây phải không?"

Thích Nguyên Thành "Ừ" một tiếng, giải đáp thắc mắc đầu tiên của Thích Tự.

Hắn lại bồn chồn nói: "Sao mẹ lại muốn gặp Thầy Phó?"

Thích Nguyên Thành cười lạnh: "Mẹ con tò mò rất cục Phó Diên Thăng này là ai mà lừa được cả hai ba con mình như thế."

Thích Tự nghe lời này của ba thì xấu hổ không thôi, vừa sợ mối quan hệ của mình và Phó Diên Thăng bị bại lộ, vừa lo về thái độ của ba với sự vụ hôm qua.

Thấy dưới mắt đối phương có phần thâm thâm, Thích Tự biết đêm qua ba cũng lo đến mất ngủ, không dám vào thẳng vấn đề mà chỉ đành vòng vo: "Sao hôm qua con vừa nói có người đang điều tra Tư Thị là ba đã đoán ngay ra Thầy Phó rồi?"

Thích Nguyên Thành trầm giọng nói: "Hồi mới đến làm cho con nó có xin ba tư liệu nội bộ của tập đoàn, còn hỏi về quan hệ cá nhân giữa ba với mấy cổ đông lớn nữa. Lúc đấy ba chỉ nghĩ làm vậy là để hỗ trợ con tốt hơn, chưa kể trước đó cũng điều tra về bối cảnh của nó rồi nên không đề phòng gì. Rồi tháng 9 năm ngoái, giá cổ phiếu MeiWei giảm trầm trọng vì vụ của Khâu Như Tùng, ba vốn định thừa cơ mua thêm cổ phần, nhưng lại phát hiện ngoài mình ra vẫn còn người khác đang nâng giá cổ phiếu MeiWei. Phó Diên Thăng đã hỏi ba có biết gì về hiện tượng này không, giờ nghĩ lại mới thấy có khi lúc ấy nó cũng đang thử thăm dò mình."

Thích Tự giật mình, chợt nhớ ra hồi năm ngoái Phó Diên Thăng cũng từng đề cập với hắn chuyện giá cổ phiếu MeiWei có điểm bất thường.

Hắn căng thẳng truy hỏi: "Vậy nội tình vụ ấy là thế nào ạ? Có liên quan tới bác Tư không ba?"

"Đương nhiên là không!" Thích Nguyên Thành lờm hẩn, "Đưa bạn họ Chương của con chả nói rồi là gì? Phương Chấn Quốc bán lại cổ phần cho nhà họ Chương, chắc lúc ấy bên đó giờ trò, muốn tìm mọi cách để thu mua cổ phần nhỏ lẻ của MeiWei, hai phía cùng tranh nên mới khiến giá tăng lại bất thường như vậy."

Thích Tự nghe vậy cũng thở phào nhẹ nhõm.

Thích Nguyên Thành nhìn bộ dạng này của hẩn mà tâm trạng lại càng âm ảm.

Thích Tự lo lắng nói: "Ba, năm ngoái về thu mua cổ phần MeiWei cũng tốn không ít rồi phải không? Nếu Tư Thị gặp chuyện thật thì chúng ta còn trụ nổi chứ?"

Đây cũng chính là điều khiến Thích Nguyên Thành lo nghĩ cả đêm qua.

"Nói sao thì Tư Nguyên vẫn là một tập đoàn mang về lợi nhuận đáng kể. Tư Thị nắm giữ 22% cổ phần, nhờ gặp chuyện rồi không chống đỡ được nữa thì cũng vẫn còn người khác tiếp quản phần của bọn họ. Chỉ e là kết cục sẽ gây ra tổn hại nghiêm trọng cũng như ảnh hưởng đến sự phát triển về sau của tập đoàn." Thích Nguyên Thành vừa phân tích vừa nhìn hẩn, hỏi, "Lúc trước con nhờ ba cho người thu thập tài liệu cũng là vì việc này? Ngoài muốn nói cho ba Tư Thị sắp có biến, thì con còn định làm những gì?"

Thích Tự kể lại những giả thiết của mấy người Đồng Mẫn cho ba: "Ba từng bảo con có thể dùng đến tài chính của Sơn Vũ, nên trước khi nói chuyện này với ba, con đã đến hỏi Hứa Kính xem có thể thu hồi các khoản đầu tư để chuẩn bị cho tình hình xấu nhất hay không."

Thích Nguyên Thành nhíu mày: "Con trực tiếp đến gặp nó?"

Thích Tự: "Vâng, nhưng con không nói lí do, anh ấy cũng không đồng ý, bảo phải có chỉ thị của ba thì mới được."

Thích Nguyên Thành: "Nó đồng ý mới lạ đấy."

Thích Tự chỉ im lặng chờ đối phương nói tiếp.

Thích Nguyên Thành: "Về chuyện hôm qua, mẹ con cũng khuyên ba rất nhiều, bị những lời của con đả động nên mới muốn gặp Phó Diên Thăng, đích thân khảo nghiệm xem nó có đáng để cả gia đình ta mạo hiểm như vậy hay không."

Thích Tự thấy vô cùng khó tin: "Thật sao ạ?"

"Còn giả được chắc?" Thích Nguyên Thành thở dài một hơi, "Được rồi, ba hứa với con sẽ không tiết lộ chuyện này cho bất kì ai, nhưng có một điều kiện đi kèm."

Thích Tự: "Điều kiện gì ạ?"

Thích Nguyên Thành: "Trước khi chuyện của Tư Thị bung bét, Phó Diên Thăng không được đi theo con nữa."

Biểu cảm Thích Tự thoáng chốc cứng đờ: "Ba muốn đuổi anh ấy?"

Thích Nguyên Thành: "Không, nó sẽ về làm cho ba, một ít việc vặt khác. Chuyện nhà họ Tư con không lo được đâu, cũng đừng nghĩ nữa, mấy hôm tới thu xếp rồi sớm quay lại trường đi."

Thích Tự nghe ba nói vậy mà tim cũng treo ngược treo xuôi, có điều đây đã là kết quả khả dĩ nhất hẳn có thể mừng tượng, bởi vậy không dám yêu cầu gì nữa để tránh gây nghi ngờ.

Hắn rũ mắt đồng ý: "Vâng ạ..."

*

Khương Oánh đưa Phó Diên Thăng xuống nhà hàng ẩm thực Quảng Đông trong khách sạn, gọi ít điểm tâm đặc trưng và một bình trà nhài, nhìn Phó Diên Thăng bảo: "Chỉ là tâm sự chút thôi, cháu đừng căng thẳng."

Phó Diên Thăng: "Vâng, cô có gì muốn nói thì cứ nói đi ạ."

Khương Oánh: "Tôi qua Thích Tự với ba nó nói chuyện, cô đã nghe được rất nhiều về chuyện của hai đứa."

Phó Diên Thăng: "...Chuyện của bọn cháu?"

"Mấy chuyện phát sinh trước với sau khi cháu trở thành gia sư cho Thích Tự ấy." Khương Oánh ngừng lại một chút rồi nói tiếp, "Chắc cháu biết cô với ba nó đã li hôn từ nhiều năm trước phải không?"

Phó Diên Thăng gật đầu: "Nhưng cháu cũng nghe nói hai người sắp cưới lại rồi, chúc mừng cô chú."

"Cô cảm ơn." Khương Oánh cười cười, lại nói tiếp, "Mới lên 10 là Thích Tự đã ra nước ngoài ở với ba, cô vẫn tiếc vì bao năm nay không ở cạnh nó, giờ quay lại với chú rồi nên cũng muốn hiểu thêm về tình hình của thằng bé. Nguyên Thành bảo Thích Tự khâm phục cháu lắm, hồi đầu hai đứa mới quen qua mạng, lần đầu bị chú hỏi đến nó còn ầm ĩ với ba một trận chỉ vì bảo vệ cháu nữa đấy."

Phó Diên Thăng: "..."

Khương Oánh: "Thấy Nguyên Thành kể hồi đầu offer 1 triệu/năm mà cháu cũng không đồng ý, phải chờ Thích Tự đích thân thương lượng xong mới quyết định về làm cho nó phải không?"

Phó Diên Thăng: "Vâng..."

Khương Oánh hỏi: "Thế Thích Tự đã ra điều kiện gì mới khiến cháu đồng ý?"

Phó Diên Thăng nắm tay đặt trước môi, nói: "Cũng không có gì đặc biệt ạ, Thích Tự vốn đã rất ưu tú rồi, cháu làm vậy cốt để rèn cho cậu ấy thói quen tự đưa ra quyết định của mình thôi."

Khương Oánh: "Vậy sao? Cháu thấy nó ưu tú ở điểm nào?"

"Thông minh, hiểu học, tinh thần trách nhiệm cao, có chút kiêu ngạo nhưng rất hiểu lòng người..." Phó Diên Thăng vừa nói, ánh mắt bất giác toát lên vẻ trù mến, giọng nói cũng không khỏi dịu đi, "Điểm nào cũng tốt."

Khương Oánh: "Cháu thích nó không?"

Phó Diên Thăng: "..."

Phó Diên Thăng: "Người như cậu ấy thì nào có ai không thích ạ."

Nhân viên mang trà lên, Khương Oánh nhắc ấm định rót cho Phó Diên Thăng, nhưng đối phương đã vội vươn tay ra: "Cô cứ để cháu."

Khương Oánh xoay tay cầm sang phía hẵn, hỏi: "Bên Cali hai đứa ở chung phải không?"

Phó Diên Thăng khựng tay, nhỏ giọng đáp: "Vâng, Thích Tự có thuê một căn hộ hai phòng ngủ một phòng khách bên Cali."

Có lẽ nhận ra một lời "Điểm nào cũng tốt" vừa rồi của mình có phần hơi hớ, Phó Diên Thăng rót trà xong lại nhìn Khương Oánh, nghiêm túc nói: "Thích Tự lớn lên giống cô thật."

Khương Oánh bật cười: "Nhưng tính cách thì lại giống ba nó, tham vọng, tuyệt không chịu thua."

Phó Diên Thăng: "Thỉnh thoảng còn có chút trẻ con nữa ạ."

Khương Oánh: "Trẻ con?"

Phó Diên Thăng cười nói: "Hồi bọn cháu mới quen, cảm giác như cậu ấy vẫn là con nít vậy, ngày nào cũng đòi cháu nói chuyện cùng... Nhưng thời gian qua cậu ấy đã trưởng thành lên rất nhiều."

Khương Oánh: "Đúng là trưởng thành rồi."

Phó Diên Thăng: "Thân phận cũng buộc cậu ấy phải trưởng thành sớm, bằng không sau này lại chịu thiệt."

Khương Oánh: "Cháu có vẻ rất biết cách rèn người."

Phó Diên Thăng: "Cháu chỉ truyền lại những gì mà mình biết thôi. Thích Tự giỏi sẵn, tiếp thu rất nhanh."

Lúc này, nhân viên lại mang đồ ăn ra, một loạt lồng há cảo tôm, siu mai và váng đậu cuộn lần lượt lên bàn.

Khương Oánh ra hiệu cho Phó Diên Thăng lấy ăn, lại hỏi: "Dự tính tương lai của cháu thế nào?"

Phó Diên Thăng nghe vậy, tay vừa cầm đũa lên cũng khựng lại.

Khương Oánh nói: "Nghe bảo cháu chỉ kí với Thích Tự hợp đồng hai năm, sau đấy thì sao, cháu có định ở lại cạnh nó nữa không?"

Phó Diên Thăng thấp giọng nói: "Đến khi trưởng thành thêm chút nữa, có lẽ cậu ấy sẽ chẳng cần cháu nữa đâu..."

Khương Oánh ăn một viên siu mai, tiếp lời: "Thích Tự có một đứa em sinh đôi tên Thích Phong, cháu biết chứ?"

Phó Diên Thăng: "Đợt nghỉ năm ngoái cháu có gặp rồi ạ."

"Hồi bé hai đứa nó toàn tranh nhau ngủ với cô, lần nào Thích Phong cũng la lối "Em muốn ngủ với mẹ" om sòm rồi nhào tới chiếm trước chỗ tốt, Thích Tự thì chẳng nói gì, thậm chí còn tỏ ra khinh bỉ Thích Phong, nhưng đến khi thiếp đi rồi lại rúc vào không khác gì mèo con, dính cô hơn cả em nó nữa..."

Lúc nói những lời này, Khương Oánh cười đến là dịu dàng, cô gắp cho Phó Diên Thăng một viên há cảo tôm, lại ngẩng lên nói: "Thật ra trông trưởng thành đến đâu, bản chất Thích Tự vẫn là một đứa nhỏ luôn khuyết thiếu cảm giác an toàn."

****

<Epilogue>

Một—

Thích Tự: "Bác Tư có dính líu gì đến việc giá cổ phiếu của MeiWei có điểm bất thường không ba?"

Thích Nguyên Thành: "Tất nhiên không! Hừ, có đứa con nào cứ hở ra lại nghi ngờ ba nó phạm pháp như con không! Đúng là tổn công nuôi! Tịch thu Tiểu Phó! Không thể để nó suốt ngày ở cạnh con chằm ngòi li gián như thế được! Cứ tiếp diễn thì còn coi ba đây ra cái thể thống gì nữa?"

Thích Tự: "..."

Hai—

Khương Oánh: "Cháu thích nó không? Hai đứa ở chung à? Cháu sẽ luôn ở bên thằng bé chứ?"

Phó Diên Thăng: "Trò chuyện với mẹ vợ kích động quá!"

Thích Tự: "Nhịn cho tôi! Không tôi làm thịt anh!"

Phó Diên Thăng: "..."

-

vtrans by xiandzg

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẤU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 132: Con Cảm Ơn Mẹ

Chỉ là vài lời ân ý nhẹ nhàng, nhưng đủ khiến trong lòng Phó Diên Thăng xao động không thôi.

Hắn lờ mờ hiểu được điều Khương Oánh muốn diễn đạt, chỉ là không dám chắc chắn—dù sao cũng hiếm cha mẹ nào dễ dàng chấp nhận việc con mình yêu người đồng giới, chưa kể Thích Tự lại có một thân phận đáng kiêu ngạo như thế.

Nhưng những lời Khương Oánh vừa nói không chỉ khơi ra quan hệ thật sự giữa hắn và Thích Tự, mà còn như cho hắn biết rằng, Thích Tự cần hắn.

Chẳng lẽ đối phương muốn giao phó Thích Tự cho hắn?

...Hay chỉ là giả vờ? Để lừa hắn mắc bẫy?

Khương Oánh tiếp lời: "Nhưng mà đúng như cháu nói, Thích Tự là đứa cao ngạo, không phải ai cũng chịu thân, với cô mà nó còn chẳng sẵn lòng tâm sự..."

Cô thở dài một hơi, lại nói: "Là mẹ thằng bé, có lẽ những kì vọng của cô sẽ phần nào khác với Nguyên Thành. Cô chỉ mong Thích Tự được hạnh phúc, chứ đừng như cô với ba nó... cả hai cùng kiêu ngạo, trước kia cũng chỉ vì một chút tự trọng mà lờ nhau đến cả mười năm. Ngày trẻ thì thấy mười năm chẳng là gì, có tuổi rồi mới nhận ra đời người nào được mấy lần mười năm..."

"Cô Khương..." Đối diện với người phụ nữ xinh đẹp sắc sảo trước mắt, Phó Diên Thăng cảm giác mọi kỹ năng đàm phán và thương thuyết đều trở nên vô dụng, phòng ngự kiên cố trong lòng cũng vì những lời này mà rạn vỡ.

"Cảm ơn cô vì đã chia sẻ với cháu những điều này. Nếu như Thích Tự cần, cháu sẽ..."

Mới nói đến đây, Phó Diên Thăng đột nhiên trông thấy Thích Tự ở trước cửa nhà hàng.

Nhìn gương mặt lạnh lùng phảng phất nét âm đạm của đối phương, nhịp tim hẳn cũng trở nên mãnh liệt.

"...Cháu sẽ bảo vệ cậu ấy cả đời."

Âm giọng trầm thấp như tan vào không khí, chỉ mình Khương Oánh nghe thấy được.

Nói xong lời này, Thích Tự cũng đã đến gần. Hẳn kéo ghế ra ngồi xuống, quay ra hỏi Khương Oánh: "Mẹ, mẹ với Thầy Phó nói chuyện gì thế?"

Khương Oánh cười cười: "Chuyện Thầy Phó nghĩ gì về con."

Thích Tự: "..."

Khương Oánh gọi nhân viên lấy thêm bát đũa và cốc uống cho Thích Tự, đồng thời order thêm mấy khay dimsum: "Nãy giờ chỉ mãi nói chuyện, chẳng động đũa gì cả, mau ăn thôi..." Nói đoạn lại quay sang Thích Tự, "Ba con đâu?"

Thích Tự: "Ba đang gọi điện cho luật sư Hàn, bảo con xuống trước."

Khương Oánh: "Thế thôi, chờ ba con gọi điện nữa thì đến bao giờ, lát mẹ mua cháo lên cho ông ấy sau."

Thích Tự hơi liếc sang Phó Diên Thăng: "Ba còn bảo bao giờ Thầy Phó ăn xong thì lên tìm ba."

Phó Diên Thăng hơi giật mình, đáp lại: "Tôi biết rồi."

Người kia ăn vài viên há cảo tôm rồi nhanh tay húp bát cháo, chưa đến mười phút đã giải quyết xong: "Cô với Thích Tự cứ ăn thong thả, cháu xin phép lên trước ạ."

Khương Oánh: "Nhanh vậy?"

Thích Tự cúi đầu giải thích: "Cứ có việc là anh ấy ăn nhanh thế đấy, mẹ không cần để ý đâu."

Hắn còn ước gì Phó Diên Thăng mau đi đi, chỉ lo hai người cùng ngồi đây lại lộ ra điều gì để mẹ thấy được.

Đợi Phó Diên Thăng đi rồi, Khương Oánh mới nói: "Ba đồng ý với con rồi chứ hả? Sao vẫn cau mày ủ rũ thế này?"

Thích Tự nhớ lại điều kiện ba hắn đưa ra, lại không biết lát nữa đối phương sẽ nói gì với Phó Diên Thăng, cảm giác mọi chuyện gần đây đều vượt tầm kiểm soát khiến hắn phiền muộn không thôi.

Khương Oánh gấp cho hắn ít món vừa lên, nhẹ giọng khuyên bảo: "Thôi, đừng nghĩ lung tung."

Thích Tự ăn một miếng sườn hấp, nghĩ tới mục đích Khương Oánh tìm gặp Phó Diên Thăng mà không nhận được tò mò: "Mẹ, mẹ thấy Thầy Phó... được chứ?"

Khương Oánh: "Mẹ nhìn người hay nhìn ánh mắt, ánh mắt người này trầm ổn, cảm giác rất chừng chặc lại kiên định."

Thích Tự: "Vậy sao..."

Khương Oánh nhìn sang hẳn: "Có điều mới nói được vài câu, mẹ cũng chưa nhìn rõ con người nó được. Người là con tự chọn lấy, được hay không con phải rõ hơn mẹ chứ?"

Thích Tự thót tim, cái gì mà người hẳn chọn lấy?? Đây là đang ám chỉ về "đối tượng yêu đương" sao?

Khương Oánh thấy mặt Thích Tự hơi nghệt ra vì hoảng hốt mới cười nói: "Là một thanh niên rất được, để lại ấn tượng đầu tiên không tồi."

Thích Tự thấp giọng hỏi: "Nhưng những việc Thầy Phó làm có thể mang đến nguy cơ cho chúng ta bất kì lúc nào, chẳng lẽ mẹ không trách anh ấy?"

Khương Oánh sừng sốt, nghiêm nghị nhìn Thích Tự: "Thích Tự, nếu Phó Diên Thăng đúng là người được chính phủ phái xuống điều tra Tư Nguyên và Tư Thị như con nói, thì nguy cơ không phải do thằng bé mang đến, mà vốn dĩ đã ẩn tàng bên trong tập đoàn Tư Nguyên rồi chứ?"

Thích Tự: "..."

Khương Oánh: "Con trai, cuộc đời này vô thường, không biện pháp nào có ích mãi mãi, cũng chẳng giàu sang nào kéo dài vĩnh cửu, đừng tự tạo áp lực cho mình vì những sự "vô thường" ấy. Ba con lập nghiệp đến nay là gần hai chục năm, đó giờ đã trải qua không ít sóng to gió lớn, con phải tin tưởng vào năng lực đối phó của ba con chứ. Đương nhiên, cũng may là ông ấy làm ăn đứng đắn, chỉ cần ba con không sao thì nhà mình sẽ vẫn ổn thôi."

Nhà mình... Lâu lắm rồi hẳn chưa nghe thấy hai chữ này...

Quả thực, lời nói của Khương Oánh cũng giống như một liều thuốc an tâm, khiến Thích Tự thở phào nhẹ nhõm, lại xúc động không thôi.

"Con cảm ơn mẹ..."

*

Ăn xong, Thích Tự cũng không dám lên nghe ba với Phó Diên Thăng nói chuyện gì, bởi vậy ngồi đợi luôn dưới sảnh khách sạn.

Chờ Phó Diên Thăng xuống đến nơi, Thích Tự lập tức đứng dậy nghe ngóng: ""Ba tôi bảo gì anh?"

Phó Diên Thăng: "Bảo tôi sắp tới ở lại trong nước làm giúp ông ấy mấy việc."

Thích Tự: "Việc gì?"

Phó Diên Thăng: "Phân tích tình huống tương lai của Tư Nguyên, đề xuất phương án cải tổ..."

Thích Tự: "...???" WHAT, bảo mật thám chính phủ lên phương án cải chính hậu khủng hoảng cho tập đoàn? Hành động này của ba cũng bá quá rồi!

Thích Tự căng thẳng nói: "Anh... làm vậy có được không?"

Phó Diên Thăng: "Được..."

Thích Tự: "... "Được thật luôn? Thế thì trước đó mình việc quái gì phải lén lút thu thập tài liệu về tập đoàn!?"

Phó Diên Thăng nói: "Được rồi, về thôi. Hôm nay tôi sẽ giảng qua trọng tâm mấy môn kì tới, còn phải đặt vé máy bay cho cậu nữa. Ba cậu muốn cậu quay lại trường sớm đấy."

Thích Tự nghe tới đây mà rầu rĩ, xoay người đi ra ngoài.

Phó Diên Thăng đặt cho hẳn vé về Cali vào ba ngày sau, không quên sắp cho Vương Mạnh đi cùng.

Ba ngày sau đó, Thích Tự không gặp lại ba mẹ, nhưng cũng không ở lì trong khách sạn mà tìm thời gian rảnh để đi gặp Tư Hàng.

Kì thực hẳn muốn đi thăm Tư Trạch một chút, hai người đã cộng tác cả năm trời, dù không đồng tình với một vài hành vi phía sau của Tư Trạch thì đối phương cũng chẳng có lỗi gì với hẳn.

Suy cho cùng thì cảm tính vẫn là bản năng con người, muốn gạt sạch đi để vô tình lí trí đến cùng cũng khó. Nghĩ đến việc Tổng Phổ Tâm mất tích đã đả kích Tư Trạch đến nhường nào, mà phong ba bão táp lớn hơn vẫn đang chờ nhà họ Tư ở phía trước, Thích Tự lại không khỏi cảm thấy chột dạ vì "biết mà không báo".

Bởi vậy thay vì Tư Trạch, Thích Tự có hẹn gặp Tư Hàng trước ngày bay.

Kể từ Giáng sinh năm ngoái, đến nay đã 5 tháng bọn họ chưa gặp lại. Tên nhóc kia vẫn ngày ngày trầm mê trong game gùng khoái lạc, nhìn thấy hẳn là trêu "sinh viên ưu tú", ngoài miệng nói "anh xem thường em đúng không", nhưng lại nhiệt tình tiếp đón hẳn với đủ loại sơn hào hải vị.

Chu Lân và Tần Hàn đều có mặt, nhưng Đường Vĩ Diệp thì mất hút. Nhớ những gì Đường Vĩ Sùng từng kể, Thích Tự bèn hỏi: "Gần đây Đường Vĩ Diệp vẫn ổn chứ?"

"Không biết anh ta tự chấp mạch hay bị người nhà bắt, cơ mà gần đây thấy đi thực tập ở công ti ô tô của chú suốt..." Tư Hàng đảo mắt, lại nhìn Thích Tự cười cợt, "Sao tự dưng anh lại quan tâm, em nói cho anh biết, tên đó vẫn thương nhớ anh lắm đấy, từ khi biết anh là màn hình điện thoại toàn để hình anh thôi, thấy biến thái chưa?"

Thích Tự: "..."

Có người ngồi cách đó xa xa la lớn: "Tư Hàng! Bao giờ công ti game của mày lên sàn đấy? Từ hồi mày bảo "sắp" đến giờ cũng nửa năm rồi đấy, có

lừa bọn tao không thể hả!"

Tư Hàng hét trả: "Lừa cái đầu mày! 15/7 chiều mộ vốn công khai lần đầu! Lo mà chuẩn bị tiền đi! Xàm nó vừa thôi!" Nói đoạn lại quay sang Thích Tự, huých huých hấn bằng cùi chỏ, "Tâm đấy anh cũng nghĩ hè rồi nhỉ? Về cố vũ em đi!"

Thích Tự: "15/7? Hôm đấy ba mẹ anh tổ chức cưới lại ở nước ngoài..."

Tư Hàng: "Má! Trùng hợp vậy!"

Thích Tự vội nói: "Nhớ gửi địa chỉ cho anh trước, không tới được anh cũng sẽ gửi cho cậu giỏ hoa mừng, bao giờ lên sàn thành công sẽ đầu tư sau."

Tư Hàng hừ mũi: "Nghe vậy còn được."

Thích Tự: "Mà, anh cậu gần đây có vẻ không vui cho lắm ha..."

Tư Hàng: "Em lạ gì, Tống Phổ Tâm biến mất thì anh ấy vui thế nào cho nổi!"

Thích Tự: "Cậu không đến thăm anh ấy à?"

"Em đến rồi, còn mang cho anh ấy cả bộ Nintendo Switch với một đồng thẻ game nữa, gần đây Switch có trò Animal Crossing hot lắm anh chơi chưa?" Tư Hàng nhìn hấn rồi lắc đầu, "Chắc, biết ngay là sinh viên ưu tú như anh không chơi game mà. Cứ nghĩ cả ngày anh em chỉ ở trong căn hộ đường Hòe An kia chờ không cũng chán, chi bằng lên câu cá đào khoáng xả stress luôn, ai dè vừa gặp anh ấy đã đuổi đánh em đi, còn bảo đừng có làm phiền mình nữa chứ... Má, đúng là em nhàn cư vi bất thiện nên mới đi gặp anh ấy!"

Thích Tự nhíu mày: "Mãi thế mà mọi người không thử biện pháp gì khác giúp anh ấy mau tỉnh táo lại à?"

Tư Hàng lắc đầu: "Anh ấy không thể mãi được đâu, công ti vẫn còn một đồng việc, hai hôm trước ba em nổi cơn tam bành, mắng anh ấy đàn ông đàn ang mà ngu muội sa đà làm mất mặt nhà họ Tư, còn hạn cho ba ngày phải quay lại công ti kia kìa."

Thích Tự thấy Tư Hàng vẫn thảnh thơi như không phải việc của mình, không nhịn được bảo: "Đường Vĩ Diệp cũng bắt đầu đi thực tập rồi, cậu đã năm 3 mà vẫn định lông bông thế này à?"

Tư Hàng không phục, đáp trả: "Công ti của em sắp niêm yết rồi mà!"

Thích Tự: "Nhưng toàn bộ công tác chuẩn bị đều là Tư Trạch lo, cậu không biết gì thì sau này làm thế nào?"

Tư Hàng nói như đương nhiên: "Vẫn còn Từ Nhất Chu mà!"

Thích Tự không biết phản bác gì thêm, hai người câu được câu chăng thêm một lúc, thấy đã không còn sớm nữa, hần bèn đứng dậy bảo về.

Đúng lúc bạn gái tới rủ lên hát, Tư Hàng mới quay ra góc phòng nói lớn: "Từ Nhất Chu, tiễn Thích Tự về giúp tôi đi!"

Từ Nhất Chu đứng dậy đi tới: "Cậu về bằng gì?"

Thích Tự: "Vệ sĩ của tôi đang chờ dưới bãi đỗ xe."

Từ Nhất Chu gật đầu: "Để tôi đưa cậu xuống."

Hai người đi thang máy xuống nhà, ra đến ngoài, Thích Tự lại không nhịn được mà nói: "Thư kí Từ, anh dễ dãi với Tư Hàng quá... Thật ra bản chất cậu ta không xấu, được dạy bảo một chút có lẽ sẽ không sa đọa đến thế."

Từ Nhất Chu nhìn hần cười bảo: "Thích Tự, không phải ai cũng kiên nhẫn được như Phó Diên Thăng..."

Thích Tự thảng thốt trong lòng, đã lại thấy Từ Nhất Chu nói tiếp: "Cũng không phải cậu ấm nào cũng đáng để bồi dưỡng như cậu."

Giọng điệu đối phương vẫn rất ôn hòa, nhưng lại khiến Thích Tự mơ hồ nhìn ra vẻ lạnh lùng đến tuyệt tình đằng sau khuôn mặt nho nhã kia.

"Được rồi..." Thích Tự cẩn thận nhìn đối phương một lần, sau đó mới xoay người lên xe.

- Hết Q4 -

*****

<Epilogue>

Phó Diên Thăng: "Bà xã, mau quay lại học hành chăm chỉ đi."

Thích Tự: "Anh muốn đuổi tôi đi đến thế?"

Phó Diên Thăng: "Không phải không phải, có điều mỗi ngày bị nhóc phúc hắc em tía chăm chăm cũng áp lực lắm chứ bộ... Chờ chồng giải quyết xong công chuyện sẽ qua tìm em liền, hôn cái nào~

Thích Tự (đẩy viuuu): "Đừng có xán vào tôi!"

Phó Diên Thăng: ".....(¯-¯)"

-

vtrans by xiandzg

T/N: Thầy em chưa có danh phận gì mà đã bị cả nhà vợ đồng lòng vất khô rồi =))))

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẤU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 133: Làm Hết Khả Năng

Hôm Thích Tự bay về Mỹ, Phó Diên Thăng đích thân đưa hẳn ra sân bay.

Tới nơi, Vương Mạnh đi làm thủ tục gửi hàng chậm, Phó Diên Thăng đi theo Thích Tự đến tận cửa an ninh.

Phó Diên Thăng trước kia sắc sảo khéo miệng là thế, vậy mà gần đây đứng trước Thích Tự lúc nào cũng im thin thít như dính bùa câm.

Cuối cùng Thích Tự đành mở lời trước, không đầu không đuôi hỏi một câu: "Mấy giờ rồi?"

Phó Diên Thăng không trả lời, Thích Tự lại hỏi: "Lúc trước anh từng nói "Không sao đâu", sẽ không sao thật chứ?"

Người kia thờ dài, không nhin được mà vươn tay ôm lấy Thích Tự, thấp giọng đáp một câu: "Tôi sẽ làm hết khả năng của mình..."

Thích Tự do dự trong chốc lát, sau đó lấy ra một chiếc USB từ túi quần, lẳng lặng đúi cho Phó Diên Thăng.

Trong ấy có một vài thông tin quan trọng mà hẳn ghi âm lại bằng điện thoại hôm hẹn gặp Đường Vĩ Diệp, cùng cả hôm đi tụ tập với hội Tư Trạch. Từ tiết lộ của Đường Vĩ Diệp về móc nối giữa Tư Trạch và chủ tịch Uông, cho đến chuyện Tư Trạch nhờ Uông Sanh lo cho công ti game kia lên sàn, đều là chứng cứ xác đáng cho thấy nhà họ Tư câu kết với quan chức thao túng sàn chứng khoán, lũng loạn trật tự thị trường.

Không đợi Phó Diên Thăng phản ứng lại, Thích Tự đã đẩy hẳn ra, nói một câu "Tôi đi đây" rồi nhanh chóng tới quầy kiểm tra an ninh.

Phó Diên Thăng sững sốt không thôi, mất mấy giây mới nhận ra đây có thể là thứ gì.

Hắn nhìn theo bóng lưng Thích Tự ngày một xa, ánh mắt đột nhiên trầm đi, bàn tay cứ thế siết chặt lấy chiếc USB.

Máy bay đã lên đến độ cao 9000m, Thích Tự ngả người ra cabin hạng nhất rộng rãi, nhắm mắt nhớ lại tường tận mọi điều từ khi quen Phó Diên Thăng đến giờ, nhớ lại mọi được mất trao nhận trong hai năm vừa qua.

Vẫn là chưa thể nguôi ngoai chuyện bị Phó Diên Thăng lừa gạt, nhưng cũng may là hắn đã không làm chuyện gì trái với mong muốn của mình.

Hắn lại nhớ tới thái độ của Hứa Kính hôm đi gặp đối phương, cũng chẳng biết rồi ba có đưa ra quyết định giống mình hay không.

Sợ Hứa Kính nghĩ ngợi, Thích Tự lôi điện thoại ra định soạn sẵn tin nhắn, để bao giờ hạ cánh thì gửi đối phương luôn.

Nhưng nghĩ muốn nát óc, cứ viết rồi lại xóa, một hồi vẫn chẳng nghĩ ra cái gì nên hồn, rốt cục hắn bỏ cuộc, quyết chờ sau chuyện nhà họ Tư rồi sẽ giải thích mọi chuyện cho Hứa Kính.

Quay lại thành phố P, Thích Tự cũng không cho phép mình ủ rũ bao lâu, chỉ nghỉ ngơi một ngày rồi bắt tay vào ôn tập cho giai đoạn cuối kì đầy căng thẳng luôn.

Kì này hắn còn cúp nhiều lớp hơn kì trước, cả ngày lo luận văn rồi việc nhóm đã đủ tối mắt tối mũi, cũng chẳng có thời gian để ý xem Phó Diên Thăng đang giúp ba làm gì.

Gần như ngày nào Phó Diên Thăng cũng nhắn tin cho hần, chào sáng chào tối, còn hỏi xem hần ôn tập đến đâu, có cách biệt địa lí thì "Thầy" vẫn cứ là tận tâm hết mình, chỉ tuyệt nhiên không nhắc gì đến những thứ trong chiếc USB kia.

Thoáng chốc tháng 6 đã trôi qua, Thích Tự thi cử xong xuôi, trước khi nghỉ hè, Chương Thừa Tuyên lại hẹn hần đi ăn.

Sau khi hần bỏ tiền đầu tư vào dự án khởi nghiệp hồi năm ngoái, một mình Chương Thừa Tuyên đã dẫn dắt tổ đội làm ra cái app thuê quần áo vô cùng sinh động.

Dạo trước cả hai đều bận ôn thi nên không rảnh gặp nhau, giờ thi xong thư thả rồi, Chương Thừa Tuyên mới hẹn hần ra để báo cáo tình hình phát triển của dự án này.

Thích Tự không ngờ Chương Thừa Tuyên chu đáo đến thế, lại càng thấy thiện cảm, hỏi hần: "Sức khỏe mẹ cậu đỡ chút nào chưa?"

Chương Thừa Tuyên: "Cũng nhờ cậu mà tôi có thu nhập định kì từ dự án này, tiết kiệm được một khoản, cộng với tiền thi thoảng ba cho, mới mua căn hộ ở quê cho mẹ tôi đứng tên. Có nhà riêng để ở nên bà ấy cũng khá lên nhiều rồi."

Thích Tự gật đầu: "Vậy thì tốt."

Chương Thừa Tuyên ngập ngừng một chút, hỏi Thích Tự: "Bên cậu đang phát triển nền tảng công nghệ thời trang phải không?"

Sau khi về với Tư Nguyên, Liên Tú đổi tên thành "MeiWei·Liên Tú", hiện đang được đẩy mạnh quảng bá trên toàn quốc.

Mấy tháng nay Diệp Khâm Như đã bỏ không biết bao nhiêu công sức ra nghiên cứu và phát triển kĩ thuật vận hành cho hệ thống, Chương Thừa

Tuyên có biết cũng không lạ.

Hắn gật đầu, nói: "Ừ, có chuyện gì không?"

Chương Thừa Tuyên thoáng ngập ngừng hỏi: "Cậu biết Hồng Trang không?"

"Biết..." Thích Tự đột nhiên có dự cảm không lành.

Chương Thừa Tuyên: "Tháng trước tôi nghe ba bảo, Phi Á đang định hợp tác với Hồng Trang để làm ra công ti công nghệ thời trang, đại khái cũng tương tự MeiWei·Liên Tú bên cậu ấy."

Thích Tự nghe vậy thì không khỏi giật mình, lúc trước còn đang thắc mắc rõ ràng Lâm Hoán đâu có kinh doanh thời trang mà lại đi tranh Hồng Trang với bọn họ, chẳng lẽ là đã bắt tay với tập đoàn Lập Tảo từ trước rồi?

...Cũng phải, Phi Á với MeiWei vốn dĩ là đối thủ cạnh tranh trực tiếp, MeiWei rục rịch thì làm gì có chuyện Phi Á chịu ngồi yên.

Phi Á mà hợp tác với Hồng Trang thật thì đúng là sẽ tạo thành sức ép vô cùng lớn cho bọn họ, căn bản Tư Nguyên còn đang giữ một quả bom nguy cơ không biết bao giờ thì nổ, trong khi trước mắt thì công nghệ của Liên Tú vẫn kém Hồng Trang một bậc...

Thích Tự nhíu mày nói: "Bao giờ thì Phi Á định ra mắt nền tảng đấy?"

Chương Thừa Tuyên: "Nghe bảo là tháng 8 năm nay."

Thích Tự lập tức căng thẳng, nhưng cũng không dám để lộ ra biểu cảm gì: "Nhanh vậy?"

Chương Thừa Tuyên chỉ ừ, lại hỏi Thích Tự: "À mà, vụ của Khâu Như Tùng vẫn chưa ra tòa nữa à?"

Thích Tự vẫn đang mãi nghĩ chuyện công ti, không khỏi sửng sốt khi thấy đối phương đã chuyển chủ đề, lắc đầu đáp: "Vẫn chưa."

Chương Thừa Tuyên: "Tại sao vậy?"

Thích Tự: "Tôi cũng không rõ, ba tôi không cho tôi tham gia vào vụ này nữa."

Ánh mắt Chương Thừa Tuyên hơi lóe lên, hăn hỏi: "Thích Tự, năm ngoái tôi cũng bảo rồi mà, tôi có chứng cứ anh hai tôi cấu kết với Khâu Như Tùng, cậu thật sự không muốn à?"

Thích Tự nhìn hăn vài giây, tò mò hỏi: "Cậu tin chắc chứng cứ ấy có ích?"

Chương Thừa Tuyên gật đầu: "Chắc chắn."

Thích Tự: "Cậu không sợ đưa tôi thứ này rồi về sau sẽ gặp phiền phức à?"

Chương Thừa Tuyên: "Chỉ cần cậu không để lộ ra thì tôi sẽ không gặp phiền phức gì lớn lắm."

Thích Tự nhìn hăn một lát, rút cục chìa tay ra nói: "Được, vậy đưa tôi đi."

Chương Thừa Tuyên quả nhiên đã có chuẩn bị, nhanh chóng lấy ra chiếc USB quen mắt để trước mặt Thích Tự, nói: "Chỉ có liên quan tới anh hai tôi, những thứ khác tôi đều xóa rồi."

Thích Tự biết cái gì cũng có giá của nó, bèn hỏi: "Yêu cầu của cậu là gì?"

"Lần trước ngồi ăn ở đây cũng nói rồi mà?" Chương Thừa Tuyên cười nhẹ một tiếng, ánh mắt lại lóe lên vẻ căm hận y như lúc hăn tâm sự hết lòng

với Thích Tự hồi năm ngoái, "Nếu cậu có thể trừng trị anh hai hộ tôi, thì chính là ân tình lớn nhất dành cho tôi rồi."

Thích Tự cầm theo chiếc USB kia về chung cư, cảm giác có chút siêu thực.

Chương Thừa Tuyên là một người khiến hẳn rất khó nghĩ, đôi khi cảm thấy thương hại, đôi khi lại không khỏi kinh hãi trước lòng dạ của đối phương.

Sẵn sàng tận tâm với một người bạn xã giao trong trường đại học như hẳn, nhưng lại chỉ hận không thể diệt trừ người anh máu mủ của mình cho hả giận... Tuy là Thích Tự biết "anh hai" kia cũng chẳng tốt đẹp gì với Chương Thừa Tuyên.

So ra, Tô Cánh cũng từng phản bội sếp, cũng bị người ta gọi là kẻ ăn cháo đá bát, không đáng tin, nhưng sau khi tiếp xúc thì Thích Tự lại thấy đối phương là người yêu ghét rõ ràng.

Từ phong thái nói chuyện cho đến làm việc của Tô Cánh đều khiến Thích Tự cảm nhận đây chính là tính cách thật của đối phương. Nhưng Chương Thừa Tuyên thì không như vậy, ngược lại, Thích Tự chỉ thấy ở hẳn một sự mâu thuẫn đầy khó tả.

Người này vừa nói muốn làm bạn với hẳn, cũng lại vừa thể hiện tham vọng đầy trái ngược của mình.

Ngay như chuyện hôm nay, nếu Chương Thừa Tuyên thật sự chỉ muốn mượn tay hẳn tiêu diệt anh hai, đến khi đạt được mục đích rồi, rất có thể chính hẳn sẽ trở thành người đứng đầu Phi Á thay anh mình.

Tới lúc đó, Chương Thừa Tuyên sẽ ở phe đối đầu với hẳn.

Bọn hẳn không có khả năng trở thành bạn bè.

Đã xác định như vậy, thì rất có thể mọi biểu hiện chân thành thân thiết của Chương Thừa Tuyên đều chỉ là giả tạo, là diễn kịch để đạt được mục đích của mình.

Thích Tự nhìn nhìn chiếc USB trên tay một hồi, lo rằng thứ này chứa virus độc hại cho thông tin trong máy tính mình, mới bảo Vương Mạnh ra hàng mua cho mình cái laptop mới.

Trong lúc chờ, hẳn lại nghĩ đến chuyện Phi Á chuẩn bị hợp tác với Hồng Trang mà Chương Thừa Tuyên vừa tiết lộ, không khỏi lo lắng bất an.

Thích Tự liếc nhìn đồng hồ, hiện ở trong nước đã là rạng sáng, không tiện gọi cho Diệp Khâm Như, ba hẳn dạo này thì chắc cũng bận bù đầu với chuyện của tập đoàn, Thích Tự không dám quấy rầy ông với loại tin tức mơ hồ thế này.

Hắn đi đi lại lại trong phòng, rút điện thoại ra nhắn cho Tô Cánh một tin Wechat: "Tô Cánh, nghe bảo Hồng Trang sắp hợp tác với Phi Á à?"

Không ngờ Tô Cánh lại trả lời ngay tắp lự: "Tin tức nhạy thế?"

Thích Tự: "Các anh định bao giờ hợp tác với Phi Á?"

Tô Cánh: "Thích Tự, chúng ta sắp là đối thủ cạnh tranh đến nơi rồi, cậu hỏi vậy thì làm khó anh quá."

Thích Tự: "..."

Thích Tự: "Sao anh chưa ngủ?"

Tô Cánh: "Nhân viên kỹ thuật thì nào biết đêm là gì... Sao cậu cũng chưa ngủ?"

Thích Tự: "Em quay lại trường rồi, giờ mới 2h chiều."

Tô Cánh: "Ồ."

Thích Tự: "..."

Thích Tự: "Thật sự không thể nói à?"

Tô Cánh: "Dùng thân phận gì để nói cho cậu đây?"

Thích Tự: "Bạn bè, hoặc là đối tác tương lai, tùy anh chọn."

Tô Cánh: "Ha ha!"

Thích Tự: "Em nói nghiêm túc đấy, Tô Cánh, em vẫn không cam tâm vụ anh chọn Lâm Hoán đâu."

Thích Tự: "Từ bữa anh đến Hải Thành để báo cho em tin kia, em vẫn đang tìm cách cướp anh về đây."

Tô Cánh: "..."

Thích Tự: "Hồng Trang cũng bị Lâm Hoán thu mua rồi mà, sao anh bảo mình có thể rời đi bất cứ lúc nào?"

Nghĩ đến chuyện sắp xảy ra, Thích Tự không nhịn được mà nói: "Trước anh bảo chuyện của bộ phận Công nghệ không do mình em định đoạt, nhưng em sẽ sớm biến điều ấy thành sự thật, cũng sẽ cố gắng thực hiện những gì đã hứa hẹn..."

Thích Tự gửi đi rồi mới nhận ra mình lỡ lời, vội vàng xóa ngay tin nhắn.

(*chức năng thu hồi tin nhắn của Wechat, tương tự với xóa cho cả đôi bên trên FB Messenger/InstaDirect)

Hắn cũng không biết vì sao mình lại đột nhiên kích động đến thế...

Thích Tự hít sâu một hơi, đang gắng tìm lại sự tỉnh táo thì nhận được tin nhắn trả lời của Tô Cánh.

Tô Cánh: "Mẹ nhà cậu ông đây còn đang cảm động! Thế mà lại xóa..."

*****

<Epilogue>

Thích Tự: "Tôi muốn bếch anh về!"

Tô Cánh: "Bạn nhỏ dữ thật."

Thích Tự: "Dù gì anh cũng từng phản bội Lôi Hoành rồi, phản bội thêm Lâm Hoán thì có sao đâu, đúng không?"

Tô Cánh: "...?? Cái đêch!?"

-

vtrans by xiandzg

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẤU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 134: Thỏa Thuận Chia Phần

Thích Tự hơi xấu hổ, nhanh chóng nhận lại: "Xóa tin nhắn nhưng hứa hẹn vẫn có hiệu lực, anh thấy là được rồi... Cân nhắc chút đi, Tô Cảnh, em cần sự trợ giúp của anh."

Gửi xong tin này, Thích Tự cũng không ép hỏi Tô Cảnh về việc hợp tác của Hồng Trang và Phi Á nữa. Hắn buông điện thoại, nghĩ nếu Tô Cảnh không đồng ý thì mình với Diệp Khâm Như sẽ phải bàn về phương án đối phó thế nào.

Khoảng một tiếng sau, Vương Mạnh mang máy tính mới đến cho hắn.

Thích Tự cắm chiếc USB Chương Thừa Tuyên đưa vào máy, mở ra mới thấy bên trong có thật nhiều nội dung, ba đoạn ghi âm, hai tấm ảnh và một tệp tài liệu.

Thích Tự mở tài liệu ra xem qua trước, là một bảng thống kê thu nhập trong hai năm, tính từ thời điểm bốn năm trước.

Nhưng Thích Tự không hiểu bảng thống kê này là gì, bởi vì số liệu có vẻ không giống với thu nhập của thương hiệu AiWei mà Khâu Như Tùng lập ra. Chưa kể Cố Sóc từng nói, theo như cả điều tra kinh tế lẫn điều tra hình sự, thì Khâu Như Tùng đã kiếm được tổng cộng khoảng 80 triệu từ AiWei trong vòng ba năm, vậy mà tài liệu này chỉ thống kê được có hơn 10 triệu.

Thích Tự lại mở tiếp hai tấm ảnh, cái đầu tiên chụp Khâu Như Tùng và một người đàn ông lạ mặt uống rượu trong bar, hẳn là đã từ mấy năm trước,

bởi Khâu Như Tùng ở đây trông "non" hơn dáng vẻ lối đời mà Thích Tự thấy năm ngoái rất nhiều.

Còn lại... là Chương Thừa Hoan? Người trong hình cao to chỉ hơn chứ không kém gì Khâu Như Tùng, mặt mũi có nét giống Chương Thừa Tuyên, nhưng khí chất thì không thể nào bằng.

Tấm thứ hai không phải ảnh, mà là một bản thỏa thuận bị chụp lại.

Thích Tự chăm chú đọc, nhận ra đây hẳn là một phần thỏa thuận thành lập AiWei giữa Chương Thừa Hoan và Khâu Như Tùng, ghi rõ khoản đầu tư ban đầu cũng như cổ phần của Chương Thừa Hoan ở AiWei, cùng một vài hình thức thức hợp tác lâu dài.

Thích Tự chợt hiểu ra, bảng thống kê hồi nãy chính là khoản hoa hồng mà Khâu Như Tùng đã chia cho Chương Thừa Hoan.

Nhưng hẳn không hiểu, Khâu Như Tùng đã khai việc mình mở AiWei là do bị nhà họ Chương giật dây, mà cứ sao lúc ấy lại không đưa bản thỏa thuận này ra làm chứng cứ?

Cuối cùng Thích Tự mới sờ đến file ghi âm, cả ba được đặt tên theo trình tự thời gian, cái sớm nhất là từ hơn 4 năm trước.

Hắn mở ra, giữa không gian âm ào vang lên một giọng nói quen thuộc— tuy mới gặp có một lần, Thích Tự vẫn nhận ra đây là Khâu Như Tùng.

"...Trước đây cả nhà máy lẫn dây chuyền sản xuất của MeiWei đều do một tay ba em vận hành, chứ Thích Nguyên Thành làm được cái gì? Chỉ biết đi kết thân với đám người quyền quý, nói vài câu tiếng Anh, còn đâu chuyện bên dưới thì mặc xác! Thế mà hồi đó ông ta lôi kéo được Tư Thị, thành lập nên tập đoàn Tư Nguyên xong chỉ cho ba em có 8% cổ phần ở MeiWei, mẹ, nhân viên cốt cán kì cựu mà được ít hơn cả tổng phần cho hai thằng con chẳng làm ăn gì của ông ta..."

"Cũng bình thường mà, đời trước trồng cây đời sau hóng mát..." Người nói hẳn là Chương Thừa Hoan, "Mà ông ta chỉ có hai con thôi à? Mấy đứa đấy chắc nhàn, không như nhà anh, đã chẳng đủ chia rồi mà ba anh còn có con riêng, mới đây chú ba lại đi nhận đứa con hoang đấy về nữa chứ..."

"Ba em kể Thích Nguyên Thành li hôn rồi, ông ta với vợ chia nhau nuôi con, giờ còn một đứa thừa kế thôi, vẫn đang học cấp ba ở nước ngoài... Hưởng trọn cái tập đoàn lớn như thế thì tiền ăn bao giờ cho hết, đúng là ghen tị chết mất!"

"Tị thì được cái gì, có bản lĩnh thì đoạt lấy đi."

"Đoạt thế nào chứ? Chán ba em lắm, trước đây Thích Nguyên Thành gây dựng Tư Nguyên thì không xin một chân trong tập đoàn đi, giờ à, người ta thành chủ tịch Tư Nguyên, sở hữu tài sản tiền tỉ, còn ông ấy thì sao? Làm công hơn nửa đời cũng chỉ được cái chức quản lí bộ phận sản xuất quèn... Muốn mua biệt thự mà còn phải bán ít cổ phần đi mới đủ, ddeos gì lắm nữa..."

"Quản lí dây chuyền sản xuất chính là quản lí thu nhập của MeiWei mà? Cơ hội tốt như thế mà nhà cậu không biết tận dụng? Cậu thử nghĩ đi, MeiWei kiếm tiền nhờ cái gì, có phải là nhờ bán quần áo không?"

"Ừ thì đúng..."

"Thế quần áo đến từ đâu?"

"Nhà máy sản xuất?"

"Chính xác, nhà cậu nắm giữ cả xưởng kho lẫn tổ hậu cần, cũng là nắm giữ vận mệnh của MeiWei, động tay một chút là tiền chảy vào túi ngay thôi mà?"

"Anh nói rõ hơn được không? Động tay là sao?"

"Nói đến thế rồi mà chú vẫn chưa hiểu à? Ày, anh thấy nhà cậu đúng là chỉ hợp đi làm công cho người ta thôi!"

"Anh Chương! Đừng có nhạo em, em chả đang thỉnh giáo anh đây là gì!"

"Ha ha..." Chương Thừa Hoan như cố đè giọng xuống thật thấp, "Thử mở một thương hiệu A nhái MeiWei xem, sửa lại thiết kế hàng quý một chút, chọn lấy mấy mặt hàng bán chạy rồi rao lên mạng mà bán..."

"Chỉ thế thôi hả? Cách này em thử rồi, được mấy đâu! Chả giấu gì anh, em còn lấy trộm cả hàng mẫu của MeiWei đi bán rồi, cùng lắm lãi được mấy chục ngàn mà bã cả người... Chưa kể đồ của MeiWei bán chạy không chỉ nhờ thiết kế, mà còn nhờ chất lượng nữa. Ví như cái áo gió gì ấy, công nghệ may màu đều là độc quyền hết, mấy nhà máy nhỏ không bắt chước nổi, chỉ có thể làm tại xưởng gốc thôi, mà máy móc ở xưởng gốc thì hết công suất rồi, để gì mà động vào. Em nhái thế nào cũng không được như bản gốc."

"Thế mà còn kêu chán ba, anh cũng chán cậu lắm, thế cái chức quản lí bộ phận sản xuất của ba cậu để làm cảnh à? Nói cho cậu nghe, có quyền là có tiền, một câu của ba cậu chẳng lẽ không quyết được đồng máy kia sản xuất cho ai? Cậu cứ lấy nguyên liệu của MeiWei mà làm quần áo để mình bán, rồi tìm một xưởng may khác sản xuất cho MeiWei bằng nguyên liệu thấp cấp thôi, mới đầu đừng tham, khoảng 5-10% thôi là đẹp..."

Giống như những gì Khâu Như Tùng từng khai, cả đoạn sau của tệp ghi âm cho thấy Chương Thừa Tuyên đã chỉ hãn từng li từng tí cách mở thương hiệu A một cách hợp pháp, từ thành lập công ti cho đến làm thế nào để "bôi trơn" các móc nối mẫu chốt ở MeiWei, không sót khâu nào.

Thích Tự mở tiếp file thứ hai, là một đoạn ghi âm của ba tháng sau đó.

Sau khi biết để mở một công ti cần đến nhiều vốn ngàn nào, Khâu Như Tùng lại lúng túng không thôi.

Căn cứ vào thời điểm khi ấy, hẳn mới chỉ là đứa sinh viên đầu hai, tiết kiệm chẳng được bao, cũng không dám lừa tiền của ba đi chơi lớn như vậy, cho nên lại đến nhờ cậu Chương Thừa Hoan.

Chương Thừa Hoan nói mình có thể đầu tư, nhưng phải kí trước thỏa thuận lợi nhuận chia 3:7.

Khâu Như Tùng kinh ngạc: "Nhiều vậy?"

Chương Thừa Hoan nói: "Anh đây không chỉ bỏ tiền, mà còn có thể quân sư cho cậu cách đoạt MeiWei về tay nhà mình nữa, đòi mỗi 30% còn chề nhiều hả?"

Khâu Như Tùng lập tức có hứng thú với nội dung "đoạt MeiWei về tay nhà mình", chăm chú nghe Chương Thừa Hoan nói tiếp.

Chương Thừa Hoan nói: "Thích Nguyên Thành chỉ có 34% ở Tư Nguyên, tính ra nhà họ Thích còn chưa nắm đến 30% của MeiWei phải không? Cậu yên tâm, Lập Tảo nhà tôi cũng có ít cổ phần ở Tư Nguyên, cậu cứ mở công ti rồi làm ăn cho tốt, một thời gian sau đảm bảo MeiWei sẽ bị phốt chuyện bán hàng kém chất lượng, cả danh tiếng lẫn giá cổ phiếu đều sụt giảm, trong khi thương hiệu của cậu chắc chắn thành công, đến lúc ấy tranh thủ cầm tiền đi thu gom cổ phần ở MeiWei, chỉ cần nắm được nhiều hơn Thích Nguyên Thành thôi là MeiWei thuộc về nhà họ Khâu rồi còn gì?"

Khâu Như Tùng nghe xong đã tập tễnh mừng rỡ, liên tục ca ngợi kế sách của Chương Thừa Hoan.

Có lẽ bản thỏa thuận mà Thích Tự vừa thấy chính là cái mà bọn họ kí hôm này. Chẳng qua hẳn không khỏi khó hiểu, tại sao bọn họ lại chỉ thỏa thuận chia phần có hai năm.

Nghe đến đoạn ghi âm thứ ba, rốt cục Thích Tự cũng tìm được đáp án.

Vẫn là một cuộc đối thoại giữa Khâu Như Tùng và Chương Thừa Hoan, có điều bầu không khí không được tốt đẹp như hai lần trước, thậm chí hai người còn nổi ra tranh cãi—

Khâu Như Tùng: "Anh Chương, ba tôi biết chuyện tôi mở công ti kia rồi, người ngay thẳng đã chẳng làm việc mờ ám, thật ra Phi Á các anh chỉ muốn làm ngư ông đắc lợi thôi đúng không?"

Chương Thừa Hoan: "Cậu nói thế là ý gì?"

Khâu Như Tùng: "Anh còn hỏi tôi có ý gì? Ba tôi phân tích rồi, phá MeiWei thì chỉ lợi cho Phi Á các anh chứ nhà tôi lợi lộc gì!"

Chương Thừa Hoan: "Ha ha, ba cậu bị Thích Nguyên Thành bóc lột cả đời rồi mà vẫn muốn làm chó cho người ta à?"

Khâu Như Tùng: "Im mẹ anh đi! Ba tôi thế nào không đến lượt anh nói! Ngày đó anh mách nước cho tôi, cũng chỉ vì muốn tôi làm loạn MeiWei thôi chứ gì?"

Đến đây chợt có tiếng xé giấy, sau đó Khâu Như Tùng nói tiếp: "Đây là bản thỏa thuận chúng ta kí hai năm trước, bao lâu nay tôi chia cho anh nhiều như thế cũng là quá có tâm rồi, từ giờ trở đi thì đừng hòng nhận được một cắc nào từ tôi!"

Chương Thừa Hoan lớn tiếng: "Khâu Như Tùng, cậu đừng có mà quá đáng!"

Khâu Như Tùng: "Nhìn lại xem ai mới là người quá đáng? Ha ha, anh Chương này, nhà tôi muốn giành được MeiWei đấy, nhưng có ra sao thì cũng chẳng đến lượt Phi Á các anh ăn được đâu!"

Chương Thừa Hoan: "Xé thỏa thuận thì ích chớ gì? Tôi vẫn giữ bản của mình, cậu không sợ bị tôi tố cáo à?"

Khâu Như Tùng: "O, công ti là do tôi đứng ra thành lập cơ mà, liên quan gì đến anh? Mà tôi hỏi luật sư rồi, chưa chắc thỏa thuận này đã hợp pháp đâu! Không tin thì cứ thử tố cáo đi, đừng quên, chính anh cũng nuốt cả đồng tiền bản này của tôi rồi, anh dám nói ra không? Nói xong chính anh cũng chết thôi!"

Chương Thừa Hoan: "Mày...!"

Ghi âm đến đây là kết thúc, mấy giây sau Thích Tự mới dờ dãn ngả người ra ghế.

Thì ra Khâu Như Tùng đã tự xé đi bản thỏa thuận của mình, mất đi chứng cứ có thể vạch mặt Chương Thừa Hoan...

Nhưng chẳng phải Khâu Như Tùng từng gửi tiền cho Chương Thừa Hoan rồi à?

Đúng rồi, có chứng nhận chuyển tiền thì sẽ chứng minh được Chương Thừa Hoan là đồng lõa của Khâu Như Tùng thôi mà?

Thích Tự ngồi thẳng dậy, mở bảng thống kê thu nhập kia ra xem lại, rất cục nhìn thấy tài khoản bên nhận ở dưới cùng—

Lý Hào Kiệt (ngân hàng XX) 6222XXXXXXXXXXXX

Thích Tự căng thẳng không thôi, vội vàng nhắn hỏi thư kí Hà xem ba hẵn đang ở đâu.

Thư kí Hà trả lời: "Chủ tịch Thích đang ở trong nước."

Thích Tự nhẩm tính giờ rồi hỏi: "Ông ấy dậy chưa?"

Thư kí Hà: "Chưa, nhưng sắp rồi."

Thích Tự: "Bao giờ ông ấy dậy, anh nhắn ông ấy gọi lại cho tôi luôn nhé, cứ bảo tôi có chuyện gấp cần nói."

Thư kí Hà nhắn tin đồng ý xong, Thích Tự đợi thêm một tiếng mới nhận được điện thoại của ba mình.

Thích Nguyên Thành cất lời hỏi ở đầu bên kia: "Có chuyện gì vậy?"

Thích Tự: "Ba, vụ của Khâu Như Tùng thế nào rồi ạ?"

Thích Nguyên Thành: "Chuyện này không tiện nói rõ qua điện thoại, sao tự dừng con lại hỏi?"

"Hôm nay Chương Thừa Tuyên có đưa cho con một thứ..." Thích Tự nhanh chóng tổng kết lại những chứng cứ mình có được cho Thích Nguyên Thành.

Nghe xong, Thích Nguyên Thành trầm giọng đáp: "Con gửi những thứ đó cho Tiểu Hà đi, ba sẽ xem qua rồi tìm cách xử lí."

"Vâng..." Biết đã có ba lo, Thích Tự cũng thở phào nhẹ nhõm. Hắn ngập ngừng một chút, rốt cục vẫn không nhịn được mà hỏi, "Thầy Phó vẫn ổn chứ ạ?"

Thích Nguyên Thành: "Bận ngập đầu, mấy hôm nay phải thức đêm lo việc cho ba suốt."

Thích Tự: "..."

Thích Nguyên Thành: "Thôi được rồi, không còn chuyện gì nữa thì ba dập máy đây, lát phải đi họp nữa. Mà con thi xong chưa? Xong rồi thì về nhà sớm đi, nửa tháng nữa là hôn lễ của ba mẹ rồi. Ba đã bảo mẹ con sang New York trước, cùng cả hai em con nữa, nhớ về sớm còn đón mọi người nhé."

Thích Tự: "Hai em?"

Thích Nguyên Thành hăng giọng, bảo: "Mẹ muốn mời bạn trai của em con làm phù dâu, cái cậu Lăng Khả ấy."

Thích Tự: "???" Mới đây mà ba hử đã chấp nhận có thêm một đứa con trai rồi sao?

*****

<Epilogue>

Phó Diên Thăng: "Nhớ biết bao những tháng ngày làm việc cho Cá tổng..."

Thích Nguyên Thành giơ roi: "Ba hoa vừa thôi, làm việc đi!"

Thầy Phó—"Nàng dâu có số phận thảm nhất"

-

vtrans by xiandzg

T/N: Phu Thê phiên bản cute =)) Fanart của bạn 柒时念安 trong hình nhé~

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẤU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 135: Hai Đứa Em Trai

Dập máy xong, Thích Tự rà lại toàn bộ chứng cứ Chương Thừa Tuyên đưa mình cùng với sự vụ của Khâu Như Tùng, nhưng vẫn còn một vài vấn đề nghĩ mãi không thông.

—Người ghi lại những hội thoại này rốt cục là ai? Chương Thừa Hoan? Chương Thừa Tuyên? Hay một ai khác nữa?

Nếu là Chương Thừa Tuyên, thì nghĩ thấy đáng sợ biết bao.

Bởi điều này chứng tỏ, Chương Thừa Tuyên đã bắt đầu giám sát nghe trộm anh hai mình từ bốn năm trước, hòng thu thập chứng cứ đẩy đối phương vào chỗ chết... Nhưng hồi đó Chương Thừa Tuyên còn đâu biết hẳn là ai.

Nếu là một người khác, thì mục đích của họ là gì? Chương Thừa Tuyên làm thế nào lại có được những thứ này?

Thích Tự không tài nào hiểu được, lại cảm thấy mình mình ngồi đây suy đoán cũng vô ích, chờ nửa tháng nữa gặp ba rồi bàn thì hơn.

Nhớ tới những gì ba vừa nói, Thích Tự lấy điện thoại gửi hai tin nhắn riêng cho Khương Oánh với Thích Phong, hỏi cụ thể xem bao giờ mọi người bay sang Mĩ.

Khương Oánh nhắn lại bảo: "Ba bảo mẹ sang trước, nhưng mẹ muốn ở lại với ông ấy thêm mấy ngày, chắc rồi đi cùng luôn."

Thích Tự vừa nhai cầu lương của ba mẹ, vừa nhìn đi nhìn lại tin nhắn này mấy lần, không khỏi cảm thán tình yêu tuổi tứ tuần đã thay đổi mẹ đến nhường nào.

Có vẻ là Thích Phong còn bận ngủ nướng, mãi lâu sau mới trả lời: "Thư kí của ba đặt vé cho bọn em rồi, ngày kia tới!" Lại còn gửi kèm một cái sticker hai con mèo chạy vòng vòng.

Thích Tự không khỏi giật giật khóe miệng, rõ ràng đối phương chẳng hề nhắc đến Lăng Khả, vậy mà hẳn vẫn thấy mình vừa được nhồi cả tấn cầu lương ngập họng.

"Gửi thông tin chuyến bay đi, để anh bảo lái xe ra đón."

Nhắn xong tin này cho em trai, Thích Tự cũng buông điện thoại xuống, ngồi một mình trong căn hộ trống rỗng, không khỏi cảm thấy tịch mịch âm ỉ.

Hắn thu dọn hành lí, ngày hôm sau đi cùng với Vương Mạnh về New York.

Thích Nguyên Thành đã tìm đơn vị tổ chức đám cưới chuyên nghiệp để chuẩn bị cho hôn lễ của mình với Khương Oánh, đại khái cũng không cần Thích Tự lo gì. Về đến nhà, Thích Tự chỉ bảo Anne đi dọn phòng ngủ với một phòng cho khách để đón hai đứa em trai qua ở, sau đó thay mặt ba gọi điện cho bác Mạnh với bác Tề, hỏi xem 15/7 tới nhà họ có mấy người đi dự, cần sắp xếp đặc biệt gì hay không.

Thích Nguyên Thành làm ăn thành công, kết giao cũng nhiều, nhưng ở nước ngoài cũng chỉ thân với hai nhà Tề Mạnh, chưa kể Khương Oánh còn là MC nổi tiếng, không muốn gây sự chú ý nên đám cưới lần này của hai người được tổ chức rất kín đáo.

Mấy hôm sau, Thích Phong với Lăng Khả đáp xuống New York, Thích Tự không có việc gì nên đích thân lái xe ra đón.

Vừa gặp nhau, Thích Phong đã căng thẳng hỏi: "Ba có nhà không?"

Tuy Thích Phong đã nhận ra thành kiến với ba chỉ là một hiểu nhầm, xa cách nhiều năm giữa hai người cũng chưa thể nào tiêu ngay cho được, huống hồ lần này hẳn còn dẫn theo bạn trai, gặp mặt vẫn thấy thật ngại gì đâu.

Thích Tự xếp hành lí cả hai vào cốp xe, nói: "Không."

Thích Phong thở phào được một hơi, sau lại trợn mắt bảo: "Còn một tuần nữa là cưới mẹ rồi, chẳng lẽ ba vẫn đang bận việc? Mẹ còn xin nghỉ nửa tháng luôn đấy!"

Thích Tự quay ra nhìn hẳn: "Mẹ không nói gì với em à?"

Thích Phong mờ mịt hỏi: "Nói gì là nói gì?"

Thích Tự cũng không biết giải thích chuyện của tập đoàn thế nào, mà có nói thì chưa chắc Thích Phong đã hiểu, bởi vậy thuận miệng tìm cớ lừa em trai: "Ba mẹ đi hưởng trăng mật rồi, trước đám cưới hai ngày mới qua."

"Hả? Sao chưa cưới mà đã trăng mật..." Thích Phong mở miệng châm chích, nhưng nét mặt thì rõ ràng đã tươi tỉnh hẳn ra.

Vừa được Thích Tự đưa về đến nơi, Thích Phong đã tăng động kéo Lăng Khả còn đang trợn mắt há mồm đi quanh nhà một vòng, cậy không có Thích Nguyên Thành ở nhà nên táo bạo như chốn không người.

Thích Tự đi sau hai đứa em, nghe thấy Lăng Khả rón rén hỏi Thích Phong: "Thích Phong, ba cậu giàu dữ vậy à?"

Thích Phong: "Thật hả?"

Lăng Khả ra sức thăm thì: "Vừa rồi anh cậu lái... Maserati đúng không? Rồi nhà này, khu này, bài trí kiểu này, diện tích cỡ này... chắc phải đắt lắm nhỉ?"

Thích Phong gãi gãi đầu: "Thấy bình thường mà, tôi cũng chẳng biết đắt hay không nữa."

Lăng Khả thấy trong lòng như vỡ trận, trước cũng biết gia cảnh Thích Phong rất khá, nhưng qua đây mới nhận ra khoảng cách giàu nghèo giữa hai người khủng đến độ nào. Hắn không khỏi thấy miệng giật giật, đầu óc quay cuồng nói: "Tôi vớ được đại thiếu gia nhà giàu rồi sao..."

Thích Phong nhỏ giọng uốn nắn: "Là nhị thiếu gia."

Lăng Khả: "..."

Dù đã nhiều năm không sang, Thích Phong vẫn quen thuộc tìm đến phòng của mình, mở cửa vào xem xét: "Ồ, phòng này đó giờ không ai ở hả?"

Thích Tự khoanh tay tựa vào cửa, cười nói: "Em nghĩ ai đến ở? Nhà có hai phòng cho khách, khách đến thì cũng chỉ ở đấy thôi mà."

Thích Phong: "Đây là nước Mỹ mà, anh không bao giờ rủ bạn cấp ba hay đại học về party à?"

Thích Tự khẽ đáp: "Anh không thích quấy như em, cũng không thích đưa người khác về nhà."

Thích Phong châm chọc: "Thôi đi, anh thích quấy bên ngoài thì cứ nói thẳng ra!"

Thích Tự: "...". Thằng nhóc này không chọc hắn mấy câu thì ngứa miệng hay gì?

Tuy có hơi nhức óc, nhưng sự xuất hiện của Thích Phong cũng khiến căn nhà tĩnh mịch này có sức sống hẳn lên. Riêng đoạn nghe đối phương chỉ chốc là phiền muộn trong lòng Thích Tự đã tan đi không ít, cho nên hẳn cứ thế mượn cớ trêu chọc hai đứa em để giải sầu.

Căn phòng khách mà Thích Tự bảo Anne dọn cho Lăng Khả quả nhiên không được dùng đến, bởi vì tối đó Thích Phong cứ nằng nặc đòi Lăng Khả phải ở cùng mình.

Nửa đêm khát khát, Thích Tự mới xuống bếp tìm nước uống, lúc đi ngang qua phòng Thích Phong, nghe thấy người bên trong vẫn đang quần nhau thì chỉ lặng lẽ nhả tin nhắc cả hai tém tém lại chút.

Sáng hôm sau, Thích Tự vẫn dậy chuẩn giờ như thường lệ, ăn sáng xong mới lên gọi hai đứa kia, không ngờ vừa đến nơi thì Lăng Khả cũng mở cửa phòng, có điều vừa trông thấy hẳn đã hoảng hồn rụt lại.

Thích Tự ngạc nhiên, buồn cười bảo: "Sao phải tránh?"

Vì chuyện tối qua mà Lăng Khả không khỏi ngượng ngùng khi thấy hẳn, chỉ biết cúi gằm mặt mũi, chẳng dám đối mắt.

Thích Tự: "Tiểu Phong đâu rồi?"

Lăng Khả: "Cậu ấy đang tắm..."

Thích Tự thấy hẳn đã xong thì tiện bảo: "Xuống nhà đi, dì giúp việc chuẩn bị xong bữa sáng rồi đấy, ăn một chút rồi lát anh đưa hai đứa ra ngoài chơi."

Lăng Khả do dự liếc vào phòng một cái, có vẻ định chờ Thích Phong rồi cùng xuống.

Thích Tự nhíu mày: "Làm gì mà căng thẳng thế? Tưởng cậu là công mà? Còn sợ tôi ăn cậu chắc?"

Lăng Khả: "...???"

Lăng Khả: "!!!!"

Thấy Thích Tự đã quay đi, Lăng Khả chỉ đành theo hăn xuống luôn.

Thích Tự dẫn hăn vào phòng ăn, trên bàn đã bày sẵn trứng với thịt hun khói mà Anne rán trước, chuẩn một bữa sáng kiểu Âu.

Chờ yên vị xong, Thích Tự lại nhờ Anne lấy cho cả mình và Lăng Khả nước quả rồi ngồi cùng với hăn.

"Ăn mấy thứ này quen không? Không quen thì chờ thêm một lát, có cháo đang nấu, hoặc bảo Anne nấu mì cho cậu cũng được." Thích Tự nói.

Lăng Khả vội bảo: "Quen mà."

Thích Tự cười cười: "Tiểu Phong thì không thích mấy thứ này, thấy nó có vẻ kén ăn."

Lăng Khả: "Thật á? Tôi thấy cậu ấy toàn thích ăn mấy thứ bình thường mà."

Thích Tự: "Hơ? Nó thích ăn cái gì?"

"Cá om dưa, tôm, bánh bao chiên, malatang..." Lăng Khả liệt kê một loạt, nhắc đến Thích Phong thì nét mặt cũng thoải mái hăn ra, "Thỉnh thoảng cuối tuần bọn tôi đi chơi, cậu ấy cũng ăn cả burger với sandwich nữa."

Thích Tự nhìn hăn cười hỏi: "Tiểu Phong quán người lắm đúng không?"

Lăng Khả: "Err... cũng có chút."

Thích Tự tò mò đánh giá thể trạng Lăng Khả một hồi, không nhận được mà nói ra: "Nhìn cậu mảnh khảnh thế mà có thể cho Thích Phong hưởng thụ trong chuyện kia nhỉ... chắc bình thường phải tập luyện kinh lâm phải không?"

Lăng Khả bình tĩnh đẩy kính: "...Ừm."

Đang nói chuyện, giọng Thích Phong đã vang lên từ phía cầu thang: "Lăng Khả! Sao cậu không đợi tôi xuống cùng?"

Cậu chàng tươi tỉnh chạy ra, vừa tắm xong còn chưa sấy tóc, mặc trên mình một chiếc phong trắng thoải mái, chính giữa nghênh ngang in dòng chữ "I 爱 Link" đỏ chói, riêng chữ "爱" còn được cách điệu thêm một hình trái tim.

(*爱 = yêu; Lăng Khả = Ling Ke = Lingke ~ Link)

Lăng Khả thiếu điều phun nguyên ngụm nước trái cây trong miệng ra: "Sao, sao cậu lại mặc cái này?"

Thích Phong cúi đầu nhìn mình, nhe răng cười bảo: "Đẹp chưa? Tôi mang cả cái của cậu đấy, lát nhớ thay!"

Hai tai Lăng Khả đã đỏ au: "Chắc không nên đâu..."

"Sao lại không nên? Đây là Mĩ mà, đâu nhiều cơ hội cho tụi mình mặc áo đôi ra đường thế này đâu, phải tranh thủ chứ." Thích Phong kéo ghế ngồi xuống đối diện Lăng Khả, còn ưỡn ngực về phía anh mình như khoe khoang.

Thích Tự không khỏi thấy mắt giật giật, đến lười chấp nhận với hẳn.

Mấy ngày sau đó, Thích Tự chuyên chở hai đứa em đi thăm thú quanh New York, không chỉ làm lái xe mà còn kiêm cả nhiệm vụ phó nháy lẫn "bóng đèn".

Nhìn hai đứa em không biết là vô tình hay hữu ý cho mình ăn cấu lương mỗi ngày, Thích Tự lại nhớ đến Phó Diên Thăng cả đời này chưa chắc đã có nổi danh phận chính thức, không biết nên cảm thấy được an ủi hay ức chế.

"Anh! Cái kĩ năng chụp ảnh tệ hại này là sao thế hả?" Thích Phong la lối khi vừa nhận được điện thoại, "Chụp gì mà mờ hết mặt người ta rồi, lại đi lại đi!"

Thích Tự sầm mặt nói: "Em thì giỏi lắm!"

Thích Phong vội la lên: "Đi mà anh! Lần đầu Lăng Khả qua đây, em chỉ muốn cho cậu ấy những kỉ niệm đẹp nhất thôi mà! Xin anh đấy xin anh đây!"

Thích Tự chỉ đành nhận lại điện thoại từ hấn, chụp lại cho hai người lần nữa: "Hai đứa có thể đừng dán mặt vào nhau thế không? Anh thấy muốn nôn quá rồi... Đệch." Chưa châm chọc xong thì Thích Phong đã ôm cổ Lăng Khả hôn đối phương một cái, Thích Tự phục rồi.

Đang định đảo mắt tỏ thái độ, điện thoại Thích Phong lại đột nhiên vang lên một tiếng, ngay sau đó màn hình hiện lên thông báo tin nhắn Wechat mới—

Anh Phó: [Tin nhắn mới]

Trông thấy cái tên này, Thích Tự không khỏi nhú chặt hai mày.

Thích Phong đang định hỏi anh hấn chụp thế nào rồi thì Thích Tự đã giơ màn hình ra trước mặt mình, sầm mặt hỏi: "Sao em lại có Wechat của Phó

Diên Thăng?"

Thích Phong lập tức bối rối, quanh co bao biện: "Không phải anh ấy đâu, anh nhận nhầm rồi..."

Thích Tự lạnh mặt nhìn hẳn: "Mở ra."

Đương nhiên là Thích Phong nhận ra Thích Tự có giận thật hay không, bình thường quen trả treo là thế, nhưng nếu đối phương giận thật thì hẳn tuyệt đối không dám cãi lời bao giờ.

Hắn sợ sệt mở Wechat ra cho anh mình xem xét, ngượng ngùng không biết phải giải thích thế nào.

Thích Tự lấy xem, người kia quả nhiên là Phó Diên Thăng, trước đó Thích Phong có gửi đi mấy tấm ảnh không biết chụp lên Thích Tự từ bao giờ cho đối phương, hẳn do sợ bị phát hiện nên đều là hình sườn mặt hoặc bóng lưng.

Vừa xong Phó Diên Thăng mới nhắn lại một câu "Cảm ơn".

Thích Tự giận đến run người, quay sang nhìn Thích Phong đầy khó tin mà kinh hãi: "Giải thích đi, sao em lại giấu anh liên lạc với người này?"

*****

<Epilogue>

Thích Tự: "Chẳng phải cậu là công à? Còn sợ tôi ăn cậu chắc?"

Lăng Khả: "WTF anh ấy tin thật?... Ơ mà khoan? Anh hai nói thế này? Có phải là vừa lộ ra một sự kiện động trời không vậy!!! (ノ # °Д°)ノ "

-

vtrans by xiandzg

T/N: Không biết nên khóc hay nên cười nữa ' _>`

À mà, mình quan niệm cấu lương tương đương với pda, nhưng về tiếng việt lại không biết từ gì ngắn gọn để diễn tả nên xin phép để nguyên. Mọi người có góp ý gì thì cứ bảo nhé xD

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẤU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 136: Thần Giao Cách Cảm

Đến nước này, Thích Phong cũng không dám giấu diếm nữa, vội phải khai ra: "Chỉ mấy hôm nay thôi, trước đó không liên hệ gì hết..."

Thích Tự: "Mấy hôm nay? Trước khi qua đây em có gặp anh ta không?"

Thích Phong lắc đầu: "Không hề! Bọn em mới nói chuyện điện thoại thôi!"

Thích Tự: "Anh ta gọi em?"

Thích Phong: "Ừm, để nhờ em giúp một việc nhỏ nhỏ..."

Thích Tự nhíu mày: "Việc gì? Lén chụp anh rồi gửi cho anh ta?"

Thích Phong: "Không phải không phải, anh ấy có món quà muốn tặng anh, bảo em đợi đến hôm nào ba mẹ cưới thì đưa cho anh."

Thích Tự nheo mắt lại: "Quà đâu?"

Thích Phong: "Đã đưa em đâu! Chỉ bảo là đến hôm đấy sẽ có người liên lạc rồi đưa em, để em chuyển lại cho anh thôi!"

Thích Tự nhíu mày, lại còn chờ đến hôm đấy mới nhờ người đưa? Rất cục là Phó Diên Thăng đang muốn giở cái trò gì đây?

"Thế tại sao em lại gửi những hình này cho người kia?" Hấn lại hỏi.

"Lúc gọi điện, em nghe anh Phó có vẻ tiêu tụy nên mới hỏi vài câu..."
Nói đến đây, Thích Phong rõ là muốn đánh bài vòng vo.

Thích Tự lại sầm mặt, ép cung tiếp: "Hỏi cái gì?"

Vừa trông thấy biểu cảm ở anh trai, Thích Phong đã lập tức khiếp đảm xưng tội: "Em hỏi có phải anh ấy thích anh không, anh ấy bảo phải... còn bảo mình đã làm một vài chuyện khiến anh không vui, cũng không biết về sau có được anh tha thứ cho không... Em nghe ra lúc nói thế ảnh buồn dữ lắm, nên mới hỏi mình có thể giúp gì được không, anh ấy bảo mình sẽ cố tự giải quyết vì đây là chuyện giữa hai người, nhưng có nhờ em bao giờ sang thì chụp cho anh ấy mấy tấm của anh là tốt rồi..."

Thích Tự nghe vậy thì tim bắt đầu đập điên cuồng, cũng không biết là vì tức giận xấu hổ hay ăn dấm, nhưng kết quả lại quay ra trút giận lên đầu em trai: "Anh ta bảo chụp là em cứ thế răm rắp nghe theo? Em là em anh hay em ai? Với một người ngoài mới gặp có mấy lần mà em nhiệt tình thế à?"

Thích Phong tự dừng ăn đạn lạc mà thấy oan không thôi, liếc liếc xung quanh rồi mới kéo Thích Tự lại gần, thấp giọng hỏi: "Anh, chẳng lẽ anh không biết cái gọi là tâm linh tương thông ở sinh đôi à!? Anh cũng thích anh Phó mà đúng không? Em chỉ nghe giọng anh ấy thôi mà trực giác đã thấy quái quái rồi, cảm giác ấy, chắc giống kiểu anh hay thích trêu Lăng Khả ấy... anh hiểu không?"

Thích Tự nghe mấy lời này của Thích Phong mà trong lòng chấn động, nhớ tới "ảnh hưởng" mình cảm nhận được khi em trai mới yêu, nhớ về đủ chuyện giữa mình và Phó Diên Thăng trong hai năm qua, sắc mặt hết đỏ lại trắng, mãi lâu sau mới rặn ra được một câu: "Em... em nói linh tinh cái gì đấy!?"

Đã đến nước này Thích Phong cũng chẳng sợ gì nữa: "Anh có thể không tin, cơ mà em cảm nhận được thật! Tất nhiên, em thề là em không có hứng

thú với đàn ông lớn tuổi thế đâu! Em chỉ thích mình Lăng Khả thôi! Nhưng tại anh thích thì em biết tdn được!"

Thích Tự: "..."

Thích Phong còn nói: "Coi như em vô duyên tọc mạch lần này, nhưng em mới gửi cho anh ấy có năm tấm thôi, chưa làm gì khác cả, không tin anh cứ xem lịch sử đi!"

Thích Tự tái mặt, cũng không xem lịch sử chat mà trả lại luôn điện thoại cho hẳn rồi xoay người bỏ đi.

Thích Phong vội vàng gọi Lăng Khả, rảo bước đi theo.

Có giận đến mấy, Thích Tự cũng sẽ không bỏ lại bọn họ vì việc này, chẳng qua chỉ tạm thời không biết phải đối mặt thế nào, hay nói chính xác hơn là vô cùng rối rắm và khó xử khi chuyện tình cảm của mình và Phó Diên Thăng bị em trai phanh phui.

Càng không ngờ mình với Thích Phong lại có thần giao cách cảm gì đó thật.

Ba người đi dạo trong công viên trung tâm, từ đầu đến cuối Thích Tự luôn giữ một khoảng cách với hai đứa em. Nhìn bóng lưng cô độc cao ngạo của anh hai, Thích Phong lại cảm thấy như nàng dâu vừa mắc lỗi, chỉ biết nhỏ giọng nói với Lăng Khả: "Làm sao đây, hình như anh tôi đang giận lắm..."

Đi một hồi, trông thấy thảm cỏ lớn trước mặt, Lăng Khả mới chỉ chỉ vào cửa hàng tiện lợi gần đó, đưa ra gợi ý: "Vào mua ít đồ ăn rồi nghỉ chân lát đi, tranh thủ mà ra tâm sự với anh cậu."

Thích Phong nghe xong hơi chần chừ, sau đó mới hô gọi Thích Tự một tiếng: "Anh, Lăng Khả muốn nghỉ chân một lát!"

Lăng Khả: "..."

Thích Tự quả nhiên dừng bước, quay lại nhìn nhìn hai người, rồi không nói lời nào ra ngồi xuống thảm cỏ.

Thích Phong vội vàng chạy đi mua ba chai nước uống, đưa Lăng Khả một chai xong sấn đến chỗ Thích Tự: "Anh, này..."

Thích Tự thấy hấn ngồi xuống cạnh mình, vẫn cộc cằn hỏi: "Không ngồi với bạn trai đi, ra đây làm gì?"

Thích Phong tỏ vẻ hối lỗi xin tha: "Anh đừng giận, em không dám thế nữa đâu."

Thích Tự hừ mũi, nhận lấy chai nước hấn đưa rồi lại dăm chiêu nhìn hồ nước phía trước, sắc mặt hơi trầm, không biết là đang nghĩ gì.

Hồi lâu sau, Thích Phong mới đủ can đảm hỏi: "Vậy là, anh... anh cũng gay hả?"

Rốt cục hai anh em cũng chính thức dả động đến vấn đề này, nhưng Thích Tự lại không biết phải trả lời thế nào, hấn chỉ mới thích một mình Phó Diên Thăng, mà e là đời này cũng sẽ chẳng thích thêm ai khác, thế chắc tính vậy đi.

Thích Phong như đã biết trước câu trả lời, tỏ vẻ hào sảng vỗ vỗ vai đối phương, bảo: "Yên tâm, nếu anh không muốn come out, em sẽ coi như không biết, cũng sẽ không nói gì với ba đâu."

Thích Tự: "Thì đúng là em có biết gì đâu."

Thích Phong: "..."

Thích Phong lại hỏi lại: "Thế anh có thích anh Phó không?"

Thích Tự: "Thích có mài ra ăn được không?"

Thích Phong lập tức tha thiết bày tỏ: "Đương nhiên, thức ăn tinh thần mà, hai người thích nhau đến với nhau chính là chuyện hạnh phúc nhất trần đời đó!"

Thích Tự: "..."

Những lời này đúng là chỉ sinh vật nào có não yêu đương đơn bào như Thích Phong mới nói ra được...

Thích Phong nhìn nhìn anh trai, lại khuyên: "Anh không cần căng thẳng suốt ngày thế đâu, thuyền đến đâu cầu ắt sẽ thẳng, mọi chuyện rồi cũng sẽ ổn thôi! Trước kia anh chỉ có ba, nhưng bây giờ anh đã có cả mẹ, cả em, cả Lăng Khả nữa mà..."

Thích Tự ngắt lời hẳn: "Thế tốt nghiệp xong đến công ti ba làm đi?"

Thích Phong: "Này thì không được, em muốn đến làm ở đài truyền hình với Lăng Khả cơ..."

Thích Tự đứng dậy đá mông hẳn: "Thế thì xàm nó vừa thôi!"

Thích Phong vội đứng lên theo: "Nhưng em có thể tiếp sức cho anh về mặt tinh thần!"

Thích Tự: "Dẹp em đi!"

Không chỉ ảnh hưởng lẫn nhau trên trường tình cảm, có lẽ sinh đôi còn có khả năng phát hiện tâm trạng thật của người kia, cho nên dù bị mắng, Thích Phong lại nhận ra anh mình đã không còn giận nữa. Hắn nhếch miệng cười, bắt đầu được đà lấn tới: "Giờ mình đi đâu tiếp đây anh? Cho em lái được không?"

Thích Tự: "Có bằng chưa mà đòi!"

Thích Phong: "Có mà, cho em thử chút đi..."

...

Ba người đi chơi đến 9 giờ tối thì về nhà. Vào phòng mình rồi, Thích Tự mới mở ra hình đại diện của Phó Diên Thăng trên Wechat.

Tin nhắn cuối cùng là câu chào buổi sáng đối phương nhắn từ lúc 6h hôm nay, Thích Tự còn chưa trả lời lại.

Nếu hôm nay mà không tình cờ trông thấy tin nhắn kia trong điện thoại Thích Phong, hẳn cũng chẳng hay Phó Diên Thăng còn giấu mình làm những chuyện như thế...

Người này chưa một lần nói "thích" với hẳn, vậy mà lại có thể thân nhiên thừa nhận cùng Thích Phong.

Hắn biết nguyên nhân do đâu mình khó chịu, cũng biết mình không muốn dễ dàng tha thứ cho đối phương—người thà xin Thích Phong ảnh của hẳn, chứ nhất quyết không chủ động nói ra một câu "Tôi nhớ cậu".

...

Thích Tự vẫn nghĩ Phó Diên Thăng là một người đa mưu tính toán, tuyệt đối sẽ không phá vỡ nguyên tắc của mình vì bất kì ai.

Nhưng phát hiện hôm nay lại khiến Thích Tự mơ hồ cảm thấy có lẽ mình đã sai.

Mà Phó Diên Thăng hình như còn đang sợ hẳn nữa.

Thích Tự nhập vào khung chat mấy chữ, nhưng rồi lại bực dọc xóa đi.

*

Còn ba ngày nữa là đến hôn lễ của Thích Nguyên Thành và Khương Oánh, cuối cùng hai người cũng tới New York. Tối hôm ấy, Thích Nguyên Thành gọi Thích Tự vào thư phòng nói chuyện: "Ba đã xem những chứng cứ mà con gửi cho Tiểu Hà rồi."

Thích Tự vội hỏi: "Có dùng được không ạ?"

Thích Nguyên Thành gật đầu, giải thích: "Lần trước gọi điện con có hỏi về vụ án của Khâu Như Tùng mà ba không nói được, thật ra vụ này đang còn chút khúc mắc, vốn dĩ chúng ta muốn kiện AiWei vì tội xâm phạm bản quyền, phải chứng minh được thiết kế, thương hiệu và nhiều thứ khác của bọn họ đều cố tình sao chép theo MeiWei thì mới có thể buộc cho Khâu Như Tùng những tội sau đó được. Nhưng mà con còn nhớ người đứng tên công ti kia của Khâu Như Tùng là ai không?"

Thích Tự: "Người bạn gái tên Liễu Mỹ Linh của anh ta?"

Thích Nguyên Thành: "Đúng rồi, Khâu Như Tùng khai mình với Liễu Mỹ Linh đã kí thỏa thuận đứng tên thay, đại diện pháp lí của AiWei là Liễu Mỹ Linh nhưng người được hưởng thực tế lại là cậu ta. Có điều Khâu Như Tùng không cung cấp ra được bản thỏa thuận này, mà sau khi bị bắt Liễu Mỹ Linh cũng khăng khăng khẳng định Khâu Như Tùng chỉ lo việc cung cấp, công ti ấy là của chính mình, còn bảo mình không biết gì về việc người kia lấy cắp nguyên vật liệu của MeiWei, vì là tình nhân nên mới chuyển tiền công ti kiếm được cho đối phương quản lí. Nói chung là khó mà gán được tội danh xâm phạm bản quyền cho bọn họ, Khâu Như Tùng chỉ dính tội lợi dụng chức quyền và đút lót, chứ không liên quan gì đến AiWei... Bọn ba nghi Liễu Mỹ Linh đã bị người nhà họ Chương mua chuộc từ trước, từ đầu đến cuối đây chỉ là một cái bẫy mà thôi."

Thích Tự căng thẳng nói: "Thế giờ thì sao ạ?"

Thích Nguyên Thành: "Theo lời luật sư, mấy đoạn ghi âm và bản thỏa thuận kia có thể lật tẩy được Liễu Mỹ Linh, nhưng trước hết phải điều tra ra mối quan hệ giữa người nhận tên Lý Hào Kiệt và Chương Thừa Hoan là gì cái đã. Nếu như tra ra mà không phải mật thiết gì, thì rất khó tiến hành bắt giữ được Chương Thừa Hoan, bởi hắn hoàn toàn có thể nói mình không hề nhận bất kì khoản tiền nào, hoặc là đổ hết tội lên đầu Lý Hào Kiệt."

Thích Tự cau mày nói: "Mà kể cả Chương Thừa Hoan có bị bắt, thì cũng sẽ chẳng gây ra ảnh hưởng gì quá lớn đối tập đoàn Lập Tảo hay Phi Á phải không ạ?"

Thích Nguyên Thành: "Ừ, Chương Thừa Hoan cũng chỉ là một quản lí và cổ đông nhỏ ở Phi Á, ngồi tù mấy năm rồi cũng ra, trong khi hành động giật dây Khâu Như Tùng mở thương hiệu nhái thì đã gây ra tổn thất nghiêm trọng đến MeiWei chúng ta..."

Nhớ tới chuyện Phi Á chuẩn bị hợp tác với Hồng Trang mà Chương Thừa Tuyên tiết lộ, Thích Tự cũng tranh thủ nói luôn cho ba.

Thích Nguyên Thành nghe vậy thì chỉ thở dài: "Đúng là rối ren, đã thế còn chẳng biết bao giờ vụ của nhà họ Tư mới vỡ lở nữa chứ. Phó Diên Thăng quả nhiên rất thận trọng, mấy tháng nay ba sai làm bao nhiêu việc như thế, thăm dò không chỉ một lần mà nó cũng chưa từng để lộ ra cái gì."

Thích Tự: "..."

Thích Nguyên Thành lại nhìn Thích Tự: "Thôi, ba cũng chuẩn bị hết các bước đệm có thể rồi, giờ thì đến đâu hay đến đó vậy. Mẹ cứ cảm ràm ba suốt vì cái tội bắt con phải chịu nhiều áp lực quá, mấy hôm tới thả lỏng một chút đi, đừng nghĩ nhiều."

Thích Tự gật gật đầu, lại hỏi: "Thầy Phó vẫn ở trong nước hả ba?"

Thích Nguyên Thành xác nhận một tiếng: "Ba tạm thời để nó làm thư kí ban kiểm soát của Tư Nguyên, giám sát toàn bộ sự vụ lớn nhỏ trong tập đoàn cùng với Đồng Mẫn, có tình huống gì thì báo cáo trực tiếp cho ba."

Thích Tự nghĩ nghĩ, lại hỏi: "À đúng rồi, ba có mời anh Kính qua dự đám cưới không?"

Thích Nguyên Thành sững sốt, ngập ngừng vài giây rồi mới nhìn hẳn chậm rãi nói: "Hứa Kính chưa nói gì với con à? Nó từ chức rồi."

*****

<Epilogue>

Thích Phong: "Em hỏi có phải anh ấy thích anh không, anh bảo có đó."

Thích Tự: "...Anh ta còn chưa nói thích anh bao giờ! Tđn lại nói cho em trước!"

Thích Phong: "Em thề với anh! Em không có hứng thú với đàn ông lớn tuổi thế đâu!"

Phó Diên Thăng: "???. Lớn tuổi? Excuse me!!!"

-

vtrans by xiandzg

T/N: Thấy em đang ở thời kì hoàng kim đầy mị lực như thế mà bị giặc Ngô bên chồng nó kêu lớn tuổi =)))))) Ai uiii phải nói vibe truyện mấy nay căng như dây đàn mà có Phong tới một cái là dễ thờ dễ thương liền hụ hụ

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẦU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 137: Mỗi Người Một Chí

"Từ chức?" Thích Tự thẳng thốt khó tin, "Sao lại thế ạ?"

"Nhớ có lần con kể mình từng đi tìm Hứa Kính để nhờ thu hồi các khoản đầu tư của Sơn Vũ không?" Thích Nguyên Thành trầm giọng nói, "Sau đó ba đã bảo Phó Diên Thăng làm một bản dự báo tình thế và phương án cải chính cho tập đoàn Tư Nguyên, một trong những đề xuất của nó cũng là rút lại các khoản đầu tư của Sơn Vũ để sẵn sàng cho mọi tình huống phát sinh giống như ý kiến của con... Năm ngoái ba đã tốn không ít để thu mua cổ phần của MeiWei, hiện tại chỉ còn chút tài sản cố định chứ không có mấy vốn lưu động khả dụng, nếu tiếp tục quản lí Tư Nguyên trong tình trạng này thì đúng là rất nguy hiểm, cho nên ba kêu nó đi gặp Hứa Kính, hỏi xem Sơn Vũ có hạng mục nào rút vốn được không."

Thích Tự kinh hãi: "Ba bảo Thầy Phó đến tìm anh Kính!?"

"Sao vậy?" Thích Nguyên Thành sửng sốt trước phản ứng của Thích Tự, lại giải thích, "Bất kể còn thân phận nào khác, bản thân Phó Diên Thăng vẫn là dân chuyên Toán - Kinh tế, lại từng công tác ở công ti chứng khoán nhiều năm, giàu cả kinh nghiệm lẫn khả năng phán đoán về lĩnh vực quản lí tài chính và rủi ro cho công ti, giao cho nó việc này là đúng đắn mà hiệu quả nhất."

Thích Tự lại nhớ đến lời chất vấn của Hứa Kính lần trước, tầm mắt không khỏi tối sầm, giọng nói cũng bắt đầu run run: "Thế nên anh Kính đã từ chức...?"

"Đúng là sau đấy Hứa Kính mới đưa đơn từ chức cho ba, nhưng hai chuyện này thì ảnh hưởng gì đến nhau? Chẳng lẽ lí do chỉ vì ba bảo Phó Diên Thăng đi hỏi về các dự án nó đầu tư!?" Thích Nguyên Thành có vẻ bực mình với quyết định từ chức của Hứa Kính, ánh mắt cũng toát lên vẻ lạnh nhạt, "Thích Tự, Hứa Kính tuyệt đối không phải người bốc đồng kích động, để đưa ra được quyết định ở thời điểm này thì chứng tỏ nó đã cân nhắc từ lâu rồi."

Thích Tự vẫn chẳng thể nào tin được, dẫu biết quan điểm và lập trường của hai người không giống nhau, cũng biết hai năm nay bọn họ đã dần trở nên xa cách, nhưng chưa bao giờ hẳn nghĩ sẽ có ngày Hứa Kính lại rời đi...

Tập đoàn Tư Nguyên lớn như thế, ngoài chức Chủ tịch ra, ba hẳn cũng đồng ý cho đối phương bất kì chức vị nào.

Thích Tự nhìn ba mình, sốt sắng hỏi: "Ba có hỏi vì sao anh Kính lại xin nghỉ không?"

Thích Nguyên Thành bực dọc nói: "Đương nhiên, lúc nó đưa đơn, ba hỏi luôn có phải là không hài lòng gì về công việc hay không, mà nó chối, chỉ bảo vì nguyên do cá nhân nên không thể nào làm tiếp, còn bày tỏ cảm kích với ba mãi, nghe đã thấy khách sáo! Lúc ba hỏi thế đã nói với con chưa, nó có bảo sẽ tìm cơ hội, ba cứ nghĩ con biết rồi..."

Thích Tự lắc đầu, âm ỉ ra mặt.

Thích Nguyên Thành nhìn về phía hẳn, thở dài nói: "Uống cho con coi nó như anh trai, cũng uống công ba bồi dưỡng bao năm nay. Vốn còn định để nó phụ con tiếp quản công việc của ba, nhưng nếu nó đã quyết thế thì con cũng không cần cố nài mà làm gì. Bao nhiêu năm nay ba chưa từng bạc đãi nó, nếu thật sự chỉ vì không chịu được việc bên con còn có người khác thì ba thấy đi còn hơn, chứ với cái tính đó mà ở lại thì chưa chắc đã tốt cho

con đâu. Mỗi người một chí thì sao cầu chung đường, nó muốn đi đâu thì tùy đi. Với hồ sơ như thế, con không phải lo nó không tìm được chỗ tốt."

"Thôi, ba đừng nói chuyện này nữa..." Thích Tự lặng lẽ siết chặt nắm tay bên người, rử mắt run giọng nói, "Con đi gọi cho anh Kính cái đã..."

Nói xong cũng rời khỏi thư phòng rồi nhanh chân lên tầng.

Vừa về phòng mình, Thích Tự lập tức mở điện thoại tìm liên lạc của Hứa Kính, nhưng đang định gọi thì lại thoáng do dự.

Kết nối xong thì nói gì? Giữ người lại sao? Nhưng giữ thế nào? Hẳn có thể hứa hẹn gì với đối phương? Nếu không giữ được thì chẳng lẽ hỏi dự định đi đâu?

Thích Tự nhẹ cắn môi, quyết định nhấn gọi.

"Tút... tut..."

Nghe chuông đổ bên tai, Thích Tự bỗng cuống quýt lục lại mọi tương tác giữa mình và Hứa Kính trong hai năm qua, hòng tìm ra bất kì manh mối nào cho thấy đối phương đã có ý định rời đi từ trước.

—"Anh Kính, gần đây công việc bạn không?"

—"Bạn chứ, bạn bình định thiên hạ thay cậu chứ đâu."

...

—"Chẳng phải cậu bảo tối nay bạn gì à? Là có hẹn với người này sao?"

...

—"Anh Kính, anh giận em phải không?"

— "Phải đấy, trước đây nhóc có bao giờ giấu anh chuyện gì đâu, không ngờ mới một năm mà đã lên mạng tìm được bạn rồi... Ày, giờ mới hiểu được cảm giác của mấy người cày rank cho đã rồi bị đựa khác nó cướp hết đồ trong game là thế nào, giống như nhìn em trai nhỏ lớn lên xong chạy theo người khác ấy, chua xót lắm chứ bộ."

...

— "Nhưng sau vụ việc của Bồ Câu và Hỉ Thước, không chỉ danh tiếng của Lâm Hoán được nâng tầm mà công ti Sơn Vũ cũng được nhiều người trong giới đầu tư biết đến hơn hẳn, phải công nhận là Hứa tổng quá lợi hại..."

— "Cũng là hư danh để bình định thiên hạ thay "Thái tử" thôi mà..."

...

— "Cậu vẫn còn mang tâm tính thiếu niên, chưa hiểu được xã hội hiểm ác là thế nào, chứ không phải ai cũng trọng tình nghĩa, cũng đơn thuần thiện lương như cậu tưởng đâu. Ở trên thương trường, nhân từ với người chính là tàn nhẫn với mình, cậu mà cứ vậy thì sớm muộn gì cũng bị người ta ăn sạch thôi!"

...

— "Thích Tự, giờ đây anh thật sự không thể hiểu được cậu, cũng chẳng biết rốt cục cậu đang nghĩ gì mỗi ngày nữa... Anh hỏi một câu, tất cả những thay đổi này ở cậu, đều có liên quan đến Phó Diên Thăng phải không?"

(cf. chương 20, 25, 31, 69, 105, 128)

...

...

"A lô?" Giọng Hứa Kính vang lên.

Thích Tự lập tức ngắt ngang dòng suy nghĩ, gọi một tiếng: "Anh Kính."

Đầu bên kia như đang mưa, từng tiếng tí tách lọt vào điện thoại mang đến cảm giác ngọt ngào khó tả.

Mất một lúc sau, Hứa Kính mới cất lời, vẫn là ngữ điệu từ tốn ôn hòa như ngày còn dạy hần học Anh học Toán, cùng hần nói đủ chuyện trên trời dưới bể từ nhiều năm về trước.

Nhưng lần này, lời Hứa Kính nói ra lại là: "Thích Tự, xin lỗi..."

Thích Tự cảm thấy đầu óc cứ thế rối tuếch, chẳng nhớ được lời nào vừa nghĩ, chỉ cất lời hỏi theo bản năng: "Anh muốn rời đi?"

Hứa Kính chẳng hề do dự "Ừ" một tiếng.

Thích Tự: "Là vì... vì Thầy Phó sao?"

Hứa Kính: "Không phải."

"Vậy..." Thích Tự nói đến đây thì ngừng lại, không tài nào hoàn thành được câu hỏi cũng bởi sợ Hứa Kính trả lời rằng, là vì hần làm không tốt.

Song cho dù có quay lại một lần nữa, khả năng là hần sẽ vẫn quen được Phó Diên Thăng, vẫn bị tính cách và lập trường quan điểm của Phó Diên Thăng thu hút, rồi dần dần trở nên xa cách với Hứa Kính.

Hần có thể cho Hứa Kính địa vị và danh lợi, có thể coi đối phương như anh trai ruột của mình, nhưng đã chẳng thể nào tin nhiệm và ỷ lại Hứa Kính hoàn toàn như khi còn bé.

Thích Tự thật sự rất tổn thương, không phải tổn thương vì bị phản bội hay lừa gạt, mà là cảm giác cô độc khi bị vứt bỏ, chẳng qua lòng tự tôn

không cho phép hắn thể hiện ra vẻ khỗ sở yếu đuối này.

Hắn chớp chớp hốc mắt cay cay, ra vẻ bình tĩnh hỏi: "Quyết tâm rồi à?"

Hứa Kính: "Ừ..."

Thích Tự: "Anh không còn gì muốn nói với em à?"

"Mấy ngày nữa là ba mẹ cậu kết hôn rồi phải không? Anh nhớ hồi sinh nhật 14 tuổi, cậu còn bảo giá gì gia đình đoàn tụ, để mẹ và em trai có thể ở bên mình một lần nữa... Vốn cũng muốn cùng cậu chứng kiến những điều này, chỉ tiếc là thân phận của anh đã còn không thích hợp để có mặt ở đó rồi." Hứa Kính nhẹ thở dài một hơi rồi nói, "Đành chúc qua điện thoại thôi vậy, chúc cậu từ giờ sẽ luôn vui vẻ không sầu lo."

"...Em cảm ơn, cũng chúc anh một tương lai rộng mở và thuận lợi." Thích Tự cố giữ cho mình bình tĩnh, nói xong câu này thì dập máy luôn.

Không còn gì muốn hỏi, bởi riêng những lời vừa rồi của Hứa Kính đã đủ để đánh gục hắn.

Thích Tự thở gấp vài cái, đè lại nghẹn ngào trong cổ họng, cứ thế trượt ngồi xuống đất.

New York không mưa, nhưng những "tí tách" từ đầu dây bên kia như rơi ngay bên tai hắn, phủ xuống sàn, xuống cả lòng bàn tay.

*

Một ngày sau đó, hôn lễ của Thích Nguyên Thành và Khương Oánh được tổ chức ở New York theo như kế hoạch.

Hôm ấy New York trời quang mây tạnh, không khí trong lành, vừa sáng ra khỏi phòng Thích Tự đã ngửi thấy hương bách hợp ngào ngạt—Tổ đội lo đã đến trang trí nhà từ hôm qua, hoa tươi giăng tứ phía, nguyên một đường

từ cửa nhà cho đến phòng tân hôn phủ đầy sắc hồng, trắng và đỏ vang của cánh hoa hồng.

Thích Tự cẩn thận đi qua thăm cánh hoa cầu kì dưới sàn để xuống nhà, mới thấy ba mình ngồi trong phòng khách, đang được thợ trang điểm chỉnh sửa cho một chút.

Đám cưới được tổ chức tại một nhà vườn ở ngoại ô New York, Thích Tự và Thích Phong là phù rể của Thích Nguyên Thành nên phải theo xe tới đó từ sớm để còn đón khách.

"Ba, ba sắp xong chưa?" Thích Tự hỏi.

"Xong rồi." Thích Nguyên Thành đứng dậy nhìn qua hẳn, hỏi, "Thấy thế nào, được của nó đấy chứ?"

Thích Nguyên Thành nay mặc một bộ âu phục may đo cầu kì, bình thường sinh hoạt ăn uống lành mạnh nên nhìn qua cứ như mới đầu 40s, cả người toát lên phong thái lịch sự nho nhã.

Thích Tự gật gù: "Rất được ạ."

Thợ trang điểm đưa qua một bông hồng vàng, nhắc nhở: "Thưa ngài, còn chưa mang thứ này."

Thích Nguyên Thành nhận lấy rồi tự thân cắm vào túi áo vest của mình: "Thế này được chưa?"

Thích Tự đi tới chỉnh lại chút: "Hơi lệch."

Thích Nguyên Thành nhìn lại đầy hài lòng, nói: "Tiểu Phong đâu rồi? Xuất phát thôi."

Có lẽ Thích Phong vẫn ngại nói chuyện với ba, cho nên xuống trước cả Thích Tự mà không thấy đâu trong phòng khách. Ra đến ngoài, Thích Tự

mới bắt gặp em trai đang ngồi trong vườn nghịch điện thoại.

"Ngồi đây làm cái gì đấy, nghiên cứu bùn đất à?" Thích Tự gọi hẳn, "Đi thôi."

"Anh, anh xem này xem này!" Thích Phong bật dậy, hào hứng chĩa màn hình ra chỗ hẳn, tỏ ý khoe mẽ đầy mặt: "Lăng Khả mặc suit trắng này, đẹp trai nhỉ?"

Vì muốn tuân theo thủ tục, tối qua Khương Oánh không ở chung với Thích Nguyên Thành mà ra khách sạn Four Seasons gần nhà, Lăng Khả được giao cho trọng trách làm phù dâu nên đương nhiên cũng phải đi theo hộ tống.

Nhìn bộ dạng si mê ngây ngốc này của em trai, Thích Tự chỉ đành im lặng quay đi.

Ra đến xe, hẳn mơ hồ cảm thấy như ai đó đang nhìn mình, nhưng đảo mắt một vòng thì lại chẳng phát hiện được gì.

Ba cha con chia ra hai xe xuất phát, yên vị xong Thích Phong lại nói: "Có cả mẹ nữa, Lăng Khả lén chụp cho em đấy, anh xem này, có phải mẹ bôi chất bảo quản lên mặt không vậy? Sao em chẳng thấy mẹ thay đổi gì so với trước kia nhỉ? Đẹp quá trời!"

Thích Tự cũng nhìn xem, nói: "Chắc mẹ chăm sóc thường xuyên?"

"Em phải mang giấy bút đến xin mẹ bí quyết mới được." Thích Phong nâng cằm bằng ngón trỏ và ngón cái, bắt đầu thỏa sức tưởng tượng, "Hi vọng là hai mươi năm nữa em vẫn duy trì được ngoại hình hiện tại..."

Thích Tự liếc hẳn: "Đàn ông con trai như em để ý mấy cái này làm gì?"

Thích Phong: "Đương nhiên là để Lăng Khả mê em mãi mãi rồi! Hờ hờ, cậu ấy ngưỡng mộ body của em lắm, lần nào lên giường cũng ngấn người nhìn mãi, đáng yêu chết đi được..."

Thích Tự không khỏi cảm thấy khóe miệng giật giật: "Dùng mỹ nhân kế mê hoặc người ta mà còn không biết xấu hổ? Không đủ thực lực khiến người ta mê mình mãi à hay sao?"

"Thực lực?" Thích Phong kiêu ngạo ưỡn ngực, "Đương nhiên là em có rồi, lần nào chả khiến cậu ấy sướng điên!"

Thích Tự thấy có gì sai sai, quay ra nhìn Thích Phong: "Không phải em là thụ à? Ngoài năm sắp năm ngựa ra thì còn có thực lực gì?"

Thích Phong sững sờ: "Ai bảo em là thụ!?"

Thích Tự: "???"

Nhìn biểu cảm của Thích Tự, Thích Phong biết ngay anh hẳn đã hiểu lầm bao lâu nay, nhăn mặt nói: "Anh, đâu thể vì thấy Lăng Khả lạnh lùng lãnh đạm mà anh quy ngay cậu ấy là công em là thụ chứ! Đúng là quá thể!!"

Nhớ lại lần chat trước đó và câu mình mới hỏi Lăng Khả mấy hôm trước, Thích Tự nhanh chóng đoán ra có lẽ mình đã bị chơi khăm, sắc mặt cũng lập tức tối sầm.

Thấy Thích Phong còn đang định nói gì đó, hăn thẳng tay ún mặt đối phương đi: "Rồi rồi rồi, em là công em đĩnh nhất!"

Trong lúc Thích Phong tiếp tục bất bình cảm rằm ở bên cạnh, Thích Tự lại dời mắt ra ngoài cửa sổ, nghĩ tới những chuyện xảy ra gần đây mà ủ rũ không thôi.

*****

<Epilogue>

Thích Phong: "Ừa thế anh, anh là công hay thụ?"

Thích Tự: "Có im ngay không, anh xử em giờ. (Cả Lăng Khả nữa!)"

Lăng Khả (run rẩy): "Anh dâu cứu em!"

-

vtrans by xiandzg

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẦU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 138: Công Ti Lên Sàn

Chưa đến 9h, xe của ba cha con đã tới điểm tổ chức hôn lễ, cổng hoa và bàn ghế cho tiệc trưa đã được bày biện xong xuôi trong sân vườn.

Tấm thảm màu vàng kim trải dọc một đường vào tận sân khấu sâu trong nhà thờ, mấy hàng ghế dài trắng bên dưới đều đã được sắp xếp ổn thỏa, chỉ còn chờ khách vào ngồi.

Các nhân viên đang bận bịu kiểm tra lại các trang thiết bị lần cuối cùng, người phụ trách vừa trông thấy Thích Nguyên Thành thì lập tức chạy ra trao đổi về tiến trình cụ thể của đám cưới.

Chẳng bao lâu sau, khách mời của đám cưới cũng rục rịch xuất hiện.

Thích Tự dẫn Thích Phong ra khu vực tiếp đón, gần 10h có nhân viên tới thông báo rằng xe hoa của cô dâu đã đến bên ngoài, hai người có thể quay vào đứng với Thích Nguyên Thành được rồi.

Thích Phong chỉnh lại cổ áo mình, nhỏ giọng nói: "Ôi, sắp tới rồi sắp tới rồi, em căng thẳng quá đi..."

Thích Tự liếc mắt: "Người cần căng thẳng phải là ba chứ em căng cái gì?"

Thích Phong ngơ ngác: "Nhưng mà Lăng Khả sắp tới rồi..."

Thích Tự: "..."

10h10, Khương Oánh xuất hiện trong bộ váy lụa trắng cùng với Lăng Khả ở cổng lễ đường, mọi người đồng loạt vỗ tay rào rào, giai điệu lãng mạn cho hôn lễ cũng cùng lúc vang lên.

Thích Tự và Thích Phong mỗi người đứng một bên cạnh ba, nhìn mẹ đang chậm rãi bước đến đây.

Thích Nguyên Thành vững vàng đón lấy tay Khương Oánh, ôn tồn cảm ơn Lăng Khả một câu rồi hai người quay lên sân khấu.

Thích Tự nhanh chóng dẫn hai em trai xuống chỗ ngồi đã được dành sẵn ngay hàng một, theo dõi buổi lễ của ba mẹ.

Chủ hôn là người bạn lâu năm của Thích Nguyên Thành tên Tề Thế Phong, sơ lược xong hai mươi năm tan hợp của Thích Nguyên Thành và Khương Oánh còn không quên cảm thán về cuộc hôn nhân gương vỡ lại lành này một phen, sau đó mới quay ra Thích Nguyên Thành: "Ông bạn già của tôi, chú rể Thích Nguyên Thành, xin hỏi anh có đồng ý cưới cô Khương Oánh đây một lần nữa, bất luận hoàn cảnh thuận nghịch ra sao, giàu sang hay nghèo hèn, khỏe mạnh hay bệnh tật, vui vẻ hay buồn bã, kể từ hôm nay cho đến mãi sau này đều hứa sẽ yêu thương trân trọng và tuyệt đối không rời đi hay không?"

Thích Nguyên Thành nhìn vợ mình, vừa đeo nhẫn cho đối phương vừa thâm tình nói: "Tôi đồng ý."

Tề Thế Phong quay sang lặp lại những lời kia với Khương Oánh, cô cũng dịu dàng nhìn Thích Nguyên Thành, nắm chặt tay người kia và đáp lại đầy chân thành: " Tôi đồng ý."

Tề Thế Phong nhìn xuống bên dưới: "Tôi xin tuyên bố ông Thích Nguyên Thành và cô Khương Oánh đây chính thức thành hôn, chú rể có thể hôn cô dâu được rồi."

Bất luận thuận nghịch, giàu sang nghèo hèn... tuyệt không rời đi...

Từ nay cho đến mãi sau này...

—Một lời thề sâu sắc và lãng mạn tới nhường nào.

Nghe những lời này, lại nhìn ba mẹ trườ mển âu yếm trong những tiếng chúc phúc của người thân bạn bè, dĩ nhiên Thích Tự cũng vui lây khi thấy người nhà được hạnh phúc, chỉ là không tài nào gạt đi cảm giác tịch mịch trong lòng.

Ba mẹ có nhau, em trai có Lăng Khả, chỉ mình hăn là chẳng có một ai.

Phó Diên Thăng không ở cạnh, Hứa Kính cũng đã bỏ hăn đi...

Nhưng dù gì hôm nay vẫn là một ngày vui, Thích Tự chỉ đành cười cho qua rồi tận lực nén đi những ủ rũ trong lòng.

Nghi thức kết thúc, khách khứa cũng lần lượt ra khỏi lễ đường, tiến ra khu tiệc buffet ban trưa ngoài sân vườn theo sự chỉ dẫn của người chủ trì.

Lúc đứng dậy, Thích Tự lại thoáng có cảm giác ai đó đang dõi theo mình, cảnh giác quay ra mà chỉ bắt gặp chú Mạnh và Mạnh Văn Huy mặc âu phục.

Trông thấy hăn từ xa, Mạnh Văn Huy còn vẫy vẫy tay chào, cười đến là ngây ngô.

Thích Tự thu lại tầm mắt, nghĩ bụng chắc gần đây mình phát bệnh hoang tưởng rồi cũng nên.

Ba còn khẳng định Phó Diên Thăng đã bị giao nhiệm vụ ở lại trong nước, người kia sao có thể xuất hiện ở đây được...

Mặc dù khách không nhiều, Thích Tự vẫn phải giúp ba tiếp đón người này người kia, đại khái cũng chẳng có lúc nào nghỉ ngơi.

Chủ trì hôn lễ dẫn dàn nhạc chuyên nghiệp ra diễn sống, hết giai điệu lãng mạn này đến giai điệu lãng mạn khác.

Đang trò chuyện với một bác nọ, Thích Tự chợt nghe thấy MC lên tiếng: "Một tin vui nho nhỏ, cậu Thích Phong con trai ngài Thích và cô Khương vừa ngỏ ý dành tặng ba mẹ và các vị khách quý ở đây một khúc dương cầm ngẫu hứng cùng người bạn Lăng Khả, chúng ta cho họ một tràng pháo tay được không nào..."

Thích Tự hơi bất ngờ nhìn lên sân khấu, chỉ thấy em trai và Lăng Khả đã ngồi trước piano, Thích Phong còn vẫy tay với khán giả đầy tự nhiên, sau đó nói vào mic trước đàn: "Cám ơn MC và các anh trai siêu đỉnh của dàn nhạc đã tạo cơ hội cho bọn em, xin dành tặng mọi người một khúc <Mariage d'amour>!"

Tiếng đàn vừa lên, tiết tấu vui sướng lại khiến Thích Tự không khỏi sửng sờ.

<Mariage d'amour> vốn là một khúc dương cầm chậm rãi và ung dung nhưng hiển nhiên là Thích Phong và Lăng Khả không hề đi theo tiết tấu nguyên bản, bốn tay kết hợp, một người lo âm cao, một người lo âm thấp, trầm bổng kết hợp tạo cảm giác như nhạc dance.

Thích Tự cũng dần bị cuốn theo, hấn đứng dựa vào hành lang hoa, một tay cầm li rượu chân dài, một tay vuốt lấy điện thoại trong túi quần.

Không ngờ lúc này, điện thoại rung lên. Thích Tự vội vàng mở ra xem, đến khi trông thấy hiển thị trên màn hình thì ánh mắt lại có chút thất vọng, kết nối xong mới nói: "A lô? Tư Hàng à?"

"Ừầy vãi! Bên anh náo nhiệt thế! Đang làm gì vậy?" Tư Hàng hỏi.

"Thì anh bảo hôm nay là hôn lễ của ba mẹ anh mà... Cậu sao rồi?"

"Đơn xin niêm yết cho công ti game của em được thông qua rồi! 9h30 sáng mai chính thức có mặt trên sàn giao dịch S! Chiều đến sẽ mở tiệc chúc mừng ở tòa nhà Đăng Vân!"

"Chúc mừng chúc mừng, tòa nhà Đăng Vân hả? Tầng nào sảnh mấy? Để anh đặt người gửi hoa đến..."

"Hoa thì không cần đâu, nhưng anh nhớ mua cổ phiếu nhé, công nghệ Hàng Phàm, mã 60XXXX, 9h30 bắt đầu phát hành, anh em bảo tốt nhất nửa tiếng đầu phải giữ được màu xanh chứ không là khó coi lắm!"

(*xanh: tăng điểm)

"9h30 hả? Được, anh nhớ rồi, không thành vấn đề..."

Thích Phong và Lăng Khả vừa lúc kết thúc màn trình diễn trên sân khấu, "khán giả" vẫn hào hứng cổ vũ bọn họ trình diễn thêm một bài nữa.

Thích Phong đảo mắt một vòng, bắt gặp hần thì lập tức quay ra nói gì đó với người trong dàn nhạc, mượn họ được một chiếc violin rồi túm lấy mic triệu hồi Thích Tự lên sân khấu: "Anh, lên luôn đi!"

Thích Tự thầm mắng một tiếng "Chỉ được cái não là giỏi", sau đó nói vào điện thoại: "Tư Hàng, anh còn có chút việc, cúp trước nhé."

Hần cất điện thoại đi, trả lại li rượu cho bồi bàn đằng đó rồi rảo bước lên sân khấu.

Rất nhanh sau đó, hội trường lại vang lên khúc dương cầm trên nền đệm violin, mang đến bầu không khí vui vẻ khắp nơi.

Kim đồng hồ trên giáo đường Thiên Chúa điểm 12h, tiếng chuông chấn động tầng mái, dọa cho đám bồ câu trắng đang đậu đó hóng chuyện kinh

hoảng bay lên "phần phật".

*

Hải Thành tháng 7.

Sơ phục đã qua, Đại thử chưa tới.

(*sơ phục: ngày đầu tiên của kì nắng nóng nhất trong năm, quanh quanh tầm giữa tháng 7; đại thử: ngày đầu tiên của tiết khí thứ 12 trong năm, tầm 23-24/7)

8h sáng thứ hai, dân văn phòng mặt mày ủ dột chen lấn nhau trong tàu điện ngầm, nhưng với cậu nhân viên Tiểu Lý của sàn giao dịch S thì đây cũng chỉ là một ngày thứ hai như bao ngày thứ hai khác.

Nếu nhất định phải tìm ra điểm khác biệt, thì có lẽ là đã ba ngày rồi Hải Thành chưa thấy mặt trời ló ra lần nào.

Giữa mùa nóng mà ba ngày trời đầy mây, thỉnh thoảng rơi xuống được vài giọt mưa bụi, không khí ẩm ướt ngọt ngào như khiến phổi ai cũng ních đầy hơi nước.

Ra khỏi tàu điện ngầm, lại là khoảng không u ám mờ mịt chào đón, sắc trời dường như còn ảm đạm hơn cả hai ngày trước đó.

Tiểu Lý vừa bước được mấy bước, đã nghe thấy trên cao vang lên một loạt âm thanh gầm gào.

"Sấm rồi, chẳng lẽ là sắp dông..."

Những người đang trên đường đi làm ở xung quanh chập lười, ai nấy nhanh chóng chạy về phía tòa nhà của mình, khiến Tiểu lý cũng bất giác tăng tốc dưới chân, trong lòng lại đang ngóng một trận mưa giông ập đến:

"Sớm sì cũng mấy ngày rồi? Sấm cứ rầm rầm mà chả thấy mưa, đúng bức bối..."

Vừa rảo bước đến nơi, đã gặp ngay một dàn xe sang trọng trước cổng sàn giao dịch S, mấy thanh niên âu phục giày da bước ra khỏi xe, tiến tới nơi của vào đã có không ít người vây quanh.

Tiểu Lý đang định vào theo thì bị bảo vệ ngăn lại: "Ấy, hôm nay có một công ti game dưới trướng Tư Thị lên sàn, ban lãnh đạo đang phải ở cửa trước đón tiếp, các cậu dùng tạm cửa sau đi."

Tiểu Lý trợn mắt, khó tin nhìn mấy thanh niên chỉ chừng tuổi mình cách đó xa xa: Tư Thị? Đại gia số một Hải Thành ấy hả?

Tiểu Lý đành phải xách ca táp chạy ra cổng sau, trên đường còn gặp thêm một vài người mặc âu phục đen khác, ánh mắt ai cũng hung hăng như điều hâu.

Tiểu Lý xì một tiếng nghĩ bụng: Mé, làm như Tư Thị mở cái sàn giao dịch S này không bằng!

9h, ngoài cửa sổ sấm rền không ngớt, bầu trời lại ngày một đen.

Tiểu Lý vừa đến văn phòng đã nghe thấy đồng nghiệp bàn tán chuyện nhà họ Tư: "Mấy đứa trông thấy đại thiếu gia nhà đó chưa? Soái muốn chết..."

"Anh ta là người đưa Công nghệ Hàng Phàm lên sàn hôm nay à?"

"Không, là em trai anh ta, tên Tư Hàng, ông chủ của chiến đội FTD đấy, nghe bảo năm nay mới 22 thôi."

"22 mà đã là CEO của một công ti trên sàn rồi à? Đỉnh vậy!"

"Xuất thân tốt như thế cơ mà..."

"Chắc hiện tại bắt đầu rồi lẽ hả? 9h30 là chính thức phát hành trên thị trường mà, còn có mười mấy phút thôi, mọi người chuẩn bị vào việc đi..."

9h30, cùng với tiếng báo từ chiếc chuông quý ở đại sảnh sàn giao dịch S, ngoài trời rất cục cũng đổ mưa.

Có lẽ vì ứ đọng quá lâu, chỉ một lát sau đã bắt đầu như trút nước, từng giọt lớn nặng nề rơi xuống, chưa đến mấy giây đã biến cả mặt đất chuyển sang màu đen thẫm.

"Mưa to đến nơi rồi...!"

Mấy người đi đường hoảng hốt chạy đến nơi có mái hiên trú tạm.

Vài chiếc xe đen không có gì nổi bật đang đậu trong bãi xe gần tòa nhà giao dịch, bên trong là mấy người đàn ông mặc thường phục màu đen, tựa hồ đang chờ đợi gì đó.

9h40, điện thoại của một trong số họ đổ chuông.

Ngay sau đó, là một lời chỉ thị cho những người còn lại: "Hành động!"

Nửa phút sau, bảy tám chiếc xe từ tứ phía lái đến vây lại toàn bộ cổng vào của sàn giao dịch S.

Bảo vệ không quản mưa to xông ra cảnh cáo: "Này này làm cái gì đấy? Chỗ này ai cho đỗ xe!"

Một người áo đen bước xuống, nghiêm nghị giơ giấy chứng nhận với bảo vệ: "Bộ công an đây! Lập tức phối hợp phong tỏa cả hai cổng trước sau, bọn tôi cần áp giải hai người từ toà nhà của các anh!"

Nhân viên bảo vệ tái mặt lùi lại, không dám ho he thêm lời nào

Cùng lúc này, dưới bãi đậu xe tầng hầm của ngân hàng XX chi nhánh Hải Thành.

Một chiếc MPV lái vào ô đỗ A001 đặc biệt. Xe vừa tắt máy, một người đàn ông trán rộng bước xuống từ hàng ghế sau, đang chuẩn bị tiến vào sảnh chờ thang máy cùng thư kí, thì đột nhiên bị mấy người áo đen từ đâu ra chặn lại.

Người dẫn đầu giơ ra căn cước đặc thù, nghiêm mặt nói: "Chủ tịch Uông, phiền ông đi theo chúng tôi một chuyến."

*****

<Epilogue>

Phó Diên Thăng: "Vợ kéo violin hay quá đi!"

-

vtrans by xiandzg

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẦU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 139: Thật Sự Rất Nhớ

New York, 9h tối.

Bên ngoài quán ăn của nhà họ Mạnh, Thích Nguyên Thành với Khương Oánh đang nói lời tạm biệt với nhóm bạn thân thiết và nhiệt tình.

"Hôm nay cảm ơn mọi người rất nhiều..."

"Cảm ơn cái gì, bạn bè mấy chục năm nay, thấy bác lẻ bóng thì tội, mà giới thiệu ai cho cũng chê, hoá ra là vẫn thương nhớ vợ cũ. Giờ thấy bác rước được người ta về một lần nữa, bọn tôi mừng cho bác còn chẳng kịp!"

"Bây giờ gia đình bác đoàn tụ thế này, đúng thật là mỹ mãn đến đáng ghen tị!"

"Thôi, cũng bận rộn cả ngày rồi, về nghỉ sớm chút đi!"

Từ giáo đường ra tiệc buffet nhà vườn, đến quán ăn của nhà họ Mạnh rồi cả nhà Thích Nguyên Thành mới kết thúc ngày vui, lên đường về nhà.

Hai chiếc xe con lần lượt dừng lại trước cổng vào sân vườn biệt thự, nơi đèn màu tứ phía đã sẵn sàng chào đón bọn họ.

Khương Oánh được Thích Nguyên Thành đỡ xuống xe, bước lên đoạn đường trải đầy cánh hoa hồng, không khỏi cảm thán: "Từ nay gia đình mình chính thức về cùng một nhà rồi..."

Thích Phong đang định kéo Lăng Khả vào trong thì nhớ ra gì đó, quay lại nói với Thích Tự: "Anh, qua đây em bảo!"

"Hmm?" Thích Tự nhìn về phía hẳn.

"Này..." Thích Phong móc một phong thư nho nhỏ từ trong túi áo ra đưa cho anh trai, thần thần bí bí bảo, "Anh Phó gửi anh."

Thích Tự chợt nhớ ra chuyện Thích Phong đã kể từ mấy hôm trước, nhận lấy phong thư nhìn thoáng qua, phía trên chỉ viết đúng một dòng—

Nhờ cậu tối nay đưa thứ này cho Thích Tự, P.

Là nét chữ của Phó Diên Thăng.

Thích Tự nhìn quanh một vòng, sau đó giương mắt nhìn Thích Phong, lạnh giọng hỏi: "Em nhận được từ khi nào?"

Thích Phong: "Hồi sáng lúc em ngồi nghịch điện thoại ngoài này ấy, anh tài xế chở mình đi mới vào đưa cho..."

"Hồi sáng?" Thích Tự đi thẳng ra xe cưới còn chưa rời đi, cầm thứ trên tay hỏi lái xe, "Thứ này là anh đưa cho em trai tôi phải không?"

Lái xe là một người tây, thuộc đội tổ chức đám cưới, qua kiểm tra thì thân phận không có vấn đề gì, kính cẩn đáp lại: "Có một người đàn ông Trung Quốc đưa nó cho tôi, chỉ nhờ chuyển cho cậu Thích Phong chứ không nói gì khác."

Thích Tự nhíu mày, lại thấy Thích Phong ở bên cạnh hỏi: "Em hết nhiệm vụ rồi phải không?"

"Ừ, vào nhà trước đi." Thích Tự cầm lá thư trên tay, có chút không dám mở. Hẳn không biết rốt cục Phó Diên Thăng muốn nói gì mà nhất định phải dùng phương thức này, chứ không thể nhắn qua Wechat hay gọi điện.

Đợi Thích Phong và Lăng Khả vào nhà rồi, Thích Tự mới chần chừ mở phong bì.

Nhờ ánh đèn màu trong vườn, hắn lấy ra một bọc giấy nâu, bên trong hình vẫn còn thứ gì đó.

Lật tiếp xem, không ngờ lại là một chiếc... thẻ phòng khách sạn.

Trên giấy chỉ viết: "Sau 9h tối nay, tôi chờ cậu ở phòng 1608 khách sạn Four Seasons.—F1S"

Nhịp tim Thích Tự đột nhiên trở nên gấp gáp...

Phó Diên Thăng tới đây? Thật sự đang ở New York sao!?

Khách sạn Four Seasons chính là chỗ ở tối qua của Khương Oánh, chỉ cách nhà bọn họ 2km.

Thích Tự không nghĩ ngợi gì, lập tức gọi Vương Mãnh chở mình tới đó.

Cả đường đi, hắn liên tục mân mê tấm thẻ phòng, hết mở rồi lại đóng điện thoại, rất muốn gọi cho Phó Diên Thăng để xác nhận, nhưng do dự một hồi vẫn không gọi.

Ngược lại, hắn muốn xem rốt cục Phó Diên Thăng muốn dành cho mình "bất ngờ" gì...

Lái xe chỉ mất mấy phút, chưa bao lâu đã tới nơi.

Thích Tự đi thẳng lên trên, đến trước phòng 1608, lấy thẻ ra quẹt xong, cửa lập tức mở sau một tiếng "cạch".

Nhưng bên trong gian phòng lại đen kịt, ngay cả đèn hành lang cũng không bật.

Thích Tự bước vào rồi mới muện màng cảnh giác, hối hận vì đã không dẫn Vương Mãnh lên theo—Với thân phận này, nguy cơ lúc nào cũng rình rập xung quanh mà hắn lại bốc đồng xông vào như vậy?

Đang lo lắng nghĩ ngợi, hăn chợt nghe được một âm giọng quen thuộc: "Thích Tự..."

—Là Phó Diên Thăng!

Thích Tự thở phào nhẹ nhõm, nhưng chẳng được bao lâu tim đã lại như bị treo ngược lên, đập ngày một nhanh.

"...Sao không bật đèn?" Hăn ra vẻ bình tĩnh đóng cửa, mò mẫm tiến vào, lại chằm chọc hỏi ngược một câu, "Đây là món quà mà anh nói đấy à?"

Vừa nói xong, Thích Tự lập tức cảm thấy có bóng người đang tới, mà chỉ một giây sau, cả người đã bị đối phương ôm vào!

Phó Diên Thăng giữ chặt lấy Thích Tự, rải loạn những môi hôn rời rạc từ mặt xuống cằm hăn.

Thích Tự cũng bị hôn cho hỗn hển, nhưng vẫn cố gắng đè lại xúc động mãnh liệt trong lòng, dùng tay đẩy lồng ngực đối phương ra, hỏi: "Anh đến chỉ vì chuyện này?"

"Đợi lát nữa..." Phó Diên Thăng dè giọng thầm thì vào tai hăn, "Tôi sẽ cho cậu một lời giải thích."

Hô hấp của Thích Tự cũng lập tức cứng lại, giải thích? Phó Diên Thăng muốn thẳng thắn với hăn rồi sao?

"Nhưng cho tôi được ôm cậu đã, Thích Tự..." Phó Diên Thăng hít lấy mùi hương trên người hăn, lại nhìn hăn đầy khao khát mà mờ mịt, "Tôi rất nhớ cậu..."

Nghe vậy, Thích Tự lập tức xao động, không khỏi cười nhẹ.

"...Tới đi." Thích Tự chỉ nói đúng hai tiếng, lại nghĩ bụng, thoải mái đã rồi tính sổ với anh sau!

Nhận được lời mời của Thích Tự, Phó Diên Thăng mạnh mẽ đẩy hẳn xuống giường. Lí trí bị kích thích thôi thúc bọn họ nhào vào xé mở quần áo nhau như hai con thú đói khát đang tranh quyền chủ động.

Trong cơn mây mưa, Thích Tự một lần nữa nghe thấy Phó Diên Thăng lầm bầm bên tai mình đầy kìm nén: "Thật sự rất nhớ cậu..."

Thích Tự vòng tay ôm lại Phó Diên Thăng, hỗn hển thở dốc, kéo đối phương đắm vào ngày càng sâu.

Hắn cũng đã rất nhớ người này.

Lúc nhìn ba mẹ thề nguyện, có trời mới biết hắn đã hi vọng Phó Diên Thăng có thể xuất hiện bên mình đến nhường nào!

Hiện tại cảm nhận được đối phương trong vòng tay, Thích Tự rốt cục mới thấy lòng mình yên lại.

...

Giữa lúc tình mê ý loạn, không biết điện thoại ai đột nhiên đổ chuông liên hồi.

Thích Tự vốn đã định lơ đi, nhưng những âm thanh kia quá mức dai dẳng, hết hồi này đến hồi khác, chưa kể còn xen lẫn cả chuông báo Wechat.

Thích Tự có hơi lo nhờ là ba mẹ đang tìm mình, nhỏ giọng nói "Điện thoại" rồi vươn tay ra, định tìm quần trong đống lộn xộn mà bọn hắn vứt dưới giường.

Nhưng thân trên mới chỉ vừa rướn ra khỏi giường, cả người đã lại bị Phó Diên Thăng hung hăng kéo về.

"Ừm...!"

Một cú này lập tức làm cho Thích Tự phát điên, ánh mắt mê man siết lấy ga giường, rốt cục không còn tâm trí đâu dành cho chuyện khác.

...

*

Cùng lúc này, trong biệt thự nhà họ Thích cách đó 2km, điện thoại của Thích Nguyên Thành cũng đang rung lên bần bật.

Ông vừa cởi ra bộ âu phục nặng nề, nhắc máy "A lô" một tiếng, không biết nghe bên kia nói gì mà nhanh chóng biến sắc trầm trọng.

Ông cảm thấy dưới chân như không đứng vững nổi, bất giác lui về phía một bước.

Khương Oánh vừa rửa mặt ra, nhìn biểu cảm nghiêm trọng của chồng thì cũng mơ hồ đoán được, bèn lại gần nhẹ giọng hỏi: "Xảy ra chuyện gì sao?"

"Tư Lại... cả nhà Tư Lại bị bắt rồi..." Thích Nguyên Thành chậm chạp buông điện thoại, mệt mỏi ngồi phịch xuống, đầu đờn tiếc hận không đành lòng và đủ loại cảm xúc phức tạp đều thể hiện ra mặt.

Khương Oánh nhìn chồng, hoàn toàn có thể hiểu được tâm trạng đối phương vào lúc này—Tư Thị đã giúp nhà họ từ những ngày đầu tiên, hai người cũng hợp tác tín nhiệm nhau nhiều năm nay, phàm là người có tình cảm, Thích Nguyên Thành dễ gì mà thờ ơ trơ mắt nhìn cả nhà họ vào tù...

Nhưng nếu những phỏng đoán lúc trước của Thích Tự là thật, Khương Oánh tuyệt đối sẽ không để chồng mình nhúng tay vào chuyện này.

Cô đoán chắc Thích Nguyên Thành không hề cảm thấy may mắn hay nhẹ nhõm chút nào, hai tháng vừa rồi để mắt đến chồng thay con trai cũng

đã liên tục phải nhắc nhở đối phương rằng, có một vài giới hạn là tuyệt đối không thể chạm vào.

Vào ngày bọn họ cưới lại, thanh kiếm Damocles này rốt cục vẫn rơi xuống.

(*thanh kiếm Damocles: ẩn dụ cho những nguy cơ có thể ập xuống bất kì lúc nào khi sở hữu quyền lực trong tay)

Đêm nay, hiển nhiên sẽ là một đêm trăng...

Khương Oánh ôm lấy bả vai đối phương, dịu dàng nói: "Nguyên Thành, có em ở đây rồi."

*

Phòng 1608 khách sạn Four Seasons.

10h30, Thích Tự và Phó Diên Thăng rốt cục cũng kết thúc trận hoan lạc hăng say, chậm rãi tìm về lí trí từ vòng xoáy dục vọng.

Thích Tự xuống giường tìm lại điện thoại trong túi quần, bấy giờ mới trông thấy tận 7 cuộc gọi nhờ, từ Diệp Khâm Như, Vinh Kha, Đường Vĩ Sùng, Đường Vĩ Diệp...

Nhưng lại không có Thích Nguyên Thành hay Khương Oánh.

Hắn mở Wechat, nhìn lướt qua mấy tin nhắn chưa đọc trong nhóm các thiếu gia nhà giàu mà trợn tròn mắt.

Vinh Kha: "Đệt đệt đệt! Tin lớn! Tư Trạch với em trai nó vừa bị người ta giải đi từ toà giao dịch S!"

Lâm Đông: "Cái gì cơ???"

Đường Vĩ Sùng: "Tôi cũng vừa nghe ông già nói xong! Nhà họ Tư gặp chuyện rồi! Không liên lạc được với cả ba Tư Trạch!"

Lâm Đông: "Thế tiệc bên toà nhà Đăng Vân còn tổ chức không? Mọi người đều đang chờ mà!"

Vinh Kha: "Tổ chức ccc! Công nghệ Hàng Phàm vừa lên sàn được 10" đã bị đình chỉ rồi kia kìa!"

Đường Vĩ Sùng: "Mà không chỉ có hai người ấy bị bắt đâu..."

Đúng vậy, không chỉ có Tư Trạch và Tư Hàng, mà Chủ tịch Uông Dũng Quốc của ngân hàng XX và con trai Uông Sanh, cùng với Chủ tịch Trương Mỗ của Chứng khoán Minh Thái, tất cả đều đã bị bắt giữ cùng một lúc!

Tuy vẫn chưa được công khai chính thức trên truyền thông, những tin tức này đã truyền đi khắp nhóm tài phiệt đời thứ hai mà Tư Trạch hay giao du cùng, sau đó gần như người nào cũng để lộ tiếp ra tứ phía một chuyện—Nhà họ Tư gặp biến lớn rồi.

Thích Tự xoay người lại, bắt gặp Phó Diên Thăng đứng ngay sau lưng, đang nhìn mình với ánh mắt thâm trầm.

Rốt cục hẳn đã hiểu tại sao Phó Diên Thăng lại bảo "lát nữa" sẽ cho mình một lời giải thích.

Là bởi lúc này, mọi chuyện đều đã xong xuôi.

Tất cả cũng kết thúc rồi.

Thích Tự không gọi lại cho bất kì ai, cũng không hề lên tiếng trong nhóm chat.

Hắn để điện thoại xuống, trước hết đi vào tắm tấp để tìm lại tinh táo cho mình.

Nửa tiếng sau, Thích Tự mặc áo choàng tắm ngồi trên sofa khách sạn, nhìn Phó Diên Thăng đang đứng dựa vào tường, trong phòng bật đèn một chiếc đèn ngủ, ánh sáng mờ mờ chỉ đủ chiếu ra nửa mặt người kia.

Thích Tự vừa xin Phó Diên Thăng một liều thuốc, châm lửa xong kẹp trên tay, lại quay ra đối phương như thăm vấn tội nhân, bảo: "Nói đi."

Phó Diên Thăng khoanh tay cười khố: "Cứ phải bắt tôi đứng đây nói mới được à?"

Thích Tự: "Ừ."

Phó Diên Thăng thở dài: "Được rồi, cậu hỏi đi, tôi trả lời..."

Thích Tự: "Anh tiếp cận tôi chỉ vì mục đích điều tra Tư Thị?"

Phó Diên Thăng: "Không hẳn, lúc gặp cậu ở Skyline hồi hai năm trước, tôi còn chưa nhận được nhiệm vụ."

Thích Tự híp mắt: "Tức là lúc đó anh vốn không hứng thú gì với tôi, sau này lên mạng mới bắt đầu tán tỉnh?"

Phó Diên Thăng nhìn hẩn, từ tốn đáp: "Tôi đã có ý với cậu từ sau nụ hôn ở Skyline."

Thích Tự bật cười một tiếng: "Vậy à? Thế nếu tiếp cận rồi mới nhận ra tôi giống với đám người Tư Trạch, anh sẽ tống cả tôi vào tù đúng không?"

Phó Diên Thăng: "Cậu không giống bọn họ."

Thích Tự: "Ý tôi, là nếu như tôi vô tình làm chuyện trái pháp luật theo bọn họ, anh vẫn sẽ xử trí theo lẽ phải chứ?"

Phó Diên Thăng im lặng một chút rồi mới đáp: "Ừ."

Thích Tự nghiêng răng nhìn đối phương, dù biết chắc ấy là việc Phó Diên Thăng sẽ làm, hăn vẫn tức giận đến nỗi chỉ muốn phi vờ cái gạt tàn ngay lúc này.

Phó Diên Thăng hiểu được tâm trạng của hăn, thấp giọng nói: "Nhưng nếu đã thích cậu, tôi nhất định sẽ dạy cậu thật tốt, thậm chí là đọi cậu ra."

Thích Tự hùng hổ rít một hơi thuốc, lại thềm mắng trong bụng "Cmn ai khiến anh dạy"!

Hăn chậm rãi nhả khói, chờ cho mình bình tĩnh lại một chút mới hỏi tiếp: "Tổng Phổ Tâm và Từ Nhất Chu đều là người bên anh?"

Phó Diên Thăng: "Còn Ngô Song nữa."

Thích Tự: "..."

Phó Diên Thăng: "Nhưng Ngô Song không thuộc tuyến trọng tâm, bởi vậy không biết quá nhiều."

Thích Tự nhướng một bên mày: "Vậy rốt cục anh là người của tổ chức gì?"

Phó Diên Thăng lắc đầu: "Tôi không thể tiết lộ chuyện này với ai, có là gia quyến cũng không thể."

Thích Tự: "..."

Thích Tự rũ mắt nói: "Anh đã thuộc về tổ chức, chứng tỏ hợp đồng giữa chúng ta, cả gì mà chờ hai năm xem biểu hiện rồi mới quyết định ở lại hay không, đều là gạt tôi?"

Phó Diên Thăng không trả lời.

Thích Tự tiếp tục truy hỏi: "Các anh đều sẽ đi, đúng chứ?"

Phó Diên Thăng rất cục "Ừ" một tiếng, thấp giọng nói: "Nhưng chúng ta vẫn có thể giữ liên lạc, bất kì lúc nào cậu cần, tôi luôn sẵn sàng hỗ trợ trong phạm vi nguyên tắc nghề nghiệp... Chưa kể..."

Thích TỰ: "Chưa kể gì?"

Phó Diên Thăng nhìn hẳn với ánh mắt sáng rực, dịu giọng bảo: "Tổ chức cũng không có cấm bọn tôi yêu đương hẹn hò với ai."

*****

<Epilogue>

Phó Diên Thăng: "Tôi tới để cho em băng dính." (T/N: băng dính và lời giải thích đồng âm)

Thích TỰ: "Tôi muốn một cái cờ lê nữa."

Phó Diên Thăng: "Lấy cờ lê làm gì?"

Thích TỰ: "Để vặn rơi đầu anh đấy!"

Phó Diên Thăng (sợ hãi): "Vợ à~ Q_Q"

-

vtrans by xiandzg

T/N: Không cần đến redbull, là sự lên sóng của Thầy đã cho em động lực điên rồ để hoàn thành ba chương trong một chiều ("_ > ")

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẤU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 140: Thế Vẫn Chưa Đủ

Lời này của Phó Diên Thăng lập tức chọc cho Thích Tự mềm cả người. Quả giống như hăn đoán, Phó Diên Thăng sẽ rời đi, người này rốt cục vẫn chỉ thuộc về tổ chức của mình.

Chỉ là nghe vậy, Thích Tự đồng thời hiểu rõ, đối phương cũng không muốn chia tay hăn.

Kì thực dù Phó Diên Thăng chưa bao giờ nói lời yêu, Thích Tự vẫn có thể nhận ra người này đã không còn giống như trước kia.

Như khi yêu cầu hăn nhất định phải rời tiệc lúc 12h dưới bãi đậu tầng hầm, khi siết lấy tay hăn rồi như cầu xin hăn "Đừng hỏi", khi ôm lấy hăn cùng một câu "Tôi sẽ làm hết khả năng của mình" ở sân bay, rồi đến hôm nay lại mượn bóng tối để bộc lộ tất cả nỗi nhớ nhung trong lòng...

Phó Diên Thăng giờ đây không chỉ giữ mãi một vẻ điềm nhiên như ngày đầu, mà ở trước mặt hăn cũng sẽ bất giác thể hiện ra chút cảm xúc và dục vọng của một người đàn ông.

Chẳng qua, Thích Tự thấy thế vẫn chưa đủ.

Cứ nghĩ tới chuyện Phó Diên Thăng tiếp cận mình vì mục đích riêng, nghĩ đến thời gian đầu người này đã giỡn mình điêu luyện đến độ nào, Thích Tự vẫn cứ là chưa thể nguôi ngoai.

Hăn biết Phó Diên Thăng cũng có nỗi khổ riêng, cho nên càng giận mình đã để người kia đắc thủ quá dễ dàng, đã vậy còn chẳng thể nào ra tay với

đối phương.

Nhớ lại lúc Thích Phong nói muốn chăm sóc bản thân để Lăng Khả mãi mê mẩn mình, Thích Tự vừa nghĩ xem hẳn có thể làm gì khiến Phó Diên Thăng không dứt ra được, vừa rít vào một hơi rồi nhẹ giọng hỏi: "Anh đến New York từ bao giờ?"

Phó Diên Thăng: "5h sáng nay, 7h thì đến đây."

Thích Tự: "Tức là cả ngày nay anh vẫn luôn âm thầm theo dõi chúng tôi?"

Phó Diên Thăng: "Ừ, tôi có tới xem lễ thành hôn của ba mẹ cậu, nhưng chỉ đến giữa trưa là về rồi."

Thích Tự khó hiểu hỏi: "Lễ cưới của ba mẹ tôi có an ninh nghiêm ngặt lắm mà, anh không có thiệp thì sao lên vào được?"

Phó Diên Thăng: "Mẹ cậu mời tôi."

Thích Tự bàng hoàng: "Bao giờ?"

Phó Diên Thăng: "Từ lần rủ tôi xuống ăn sáng hồi ở trong nước kia rồi. Có điều mẹ cậu không đưa thiệp mời, mà chỉ đánh tiếng trước với người phụ trách, bảo nếu tôi muốn tham gia thì trực tiếp liên hệ với họ để báo tên là được."

Thích Tự nhíu mày: "Thế sao anh không đường hoàng mà xuất hiện?"

Phó Diên Thăng cười khố: "Ba cậu không mời, cũng đâu có cho tôi đến đâu. Tôi sợ tự tiện xuất hiện sẽ khiến ông ấy không vui, lại còn mang đến cho cậu phiền toái không cần thiết nữa."

Thích Tự: "..."

Thích Tự nghĩ nghĩ, lại hỏi: "Anh chọn hôm nay tới gặp tôi, là vì đã chắc chắn nhà họ Tư sẽ không thể nào xoay chuyển tình thế nữa rồi sao?"

Phó Diên Thăng: "Tôi không toàn năng đến thế, tổ chức có kế hoạch của tổ chức, đúng là bọn họ đã định hành động vào hôm nay, nhưng sang đây thì tôi phải được lãnh đạo thông qua rồi. Hiện được phép nói ra những điều này cũng là vì tôi đã trình lên những thông tin trong chiếc USB cậu đưa, cùng với lập trường quan điểm của cậu... Đương nhiên chúng vẫn là những thông tin không thể tùy tiện tiết lộ cho bất kì ai, tôi có mang theo một thỏa thuận giữ bí mật trong cặp, lát nữa cậu có thể kí giúp tôi chứ?"

Thích Tự sững sờ, thế này chẳng phải tiền trạm hậu tẩu à? Người cẩn thận chặt chẽ như Phó Diên Thăng mà cũng hành động cảm tính như vậy sao...

Có điều động thái này của đối phương đồng thời lại khiến Thích Tự cảm thấy mình được tin tưởng, hẳn đồng ý một tiếng, lại hỏi: "Những thứ tôi đưa anh có ích gì không?"

Phó Diên Thăng: "Có thể xem như một phần bằng chứng, nhưng bọn tôi sẽ không sử dụng chúng trên tòa."

Thích Tự: "Vì sao?"

Phó Diên Thăng: "Vì sự an toàn của cậu. Người nhà họ Tư phạm tội kinh tế, nhưng không phải tội tử hình, cũng không phải vào tù xong thì sẽ cắt đứt hoàn toàn liên lạc với bên ngoài. Để người khác trong giới biết chuyện cậu cung cấp bằng chứng chống lại bọn họ tuyệt đối không có lợi cho cả cậu và ba cậu."

Thích Tự đã hiểu, chẳng trách trước đó Phó Diên Thăng lại không muốn cho mình làm gì...

Hắn lại lo lắng hỏi: "Ba tôi sẽ không sao chứ?"

Phó Diên Thăng: "Tạm thời thì không."

Thích Tự lập tức ngẩng đầu: "Tạm thời là ý gì?"

Phó Diên Thăng: "Bọn tôi không tra thấy hành vi phạm tội nào của ba cậu, nhưng vẫn phải chờ kết quả thẩm vấn Tư Lại và Tư Trạch nữa đã."

Thích Tự nhớ ba đã từng khẳng định mình không câu kết với nhà họ Tư, tuy có tin tưởng nhưng vẫn chẳng thể nào yên tâm hoàn toàn, không phải là vì nghi ngờ ông, mà chỉ sợ đối phương đã vô tình dính phải vi phạm từ lúc nào không hay. Dù sao bọn họ cũng đã hợp tác bao nhiêu năm nay...

Chẳng bao lâu đã hết một điều thuốc, Thích Tự dí cuống xuống gạt tàn, nhìn ra Phó Diên Thăng: "Bao giờ anh về nước?"

Phó Diên Thăng: "Sáng mai..."

Thích Tự: "Sớm vậy?"

Phó Diên Thăng: "Xảy ra chuyện lớn như thế, phỏng chừng ba cậu cũng sẽ đặt vé mai về thôi, tôi đâu thể để ông ấy về đến Hải Thành rồi mà mình vẫn mất dạng?"

Rạng sáng nay mới đến, sáng sớm mai đã đi, gấp gáp như vậy cũng chỉ vì muốn gặp hẳn một lần... Nhìn gương mặt không giấu được vẻ mệt mỏi của Phó Diên Thăng, Thích Tự không thể thừa nhận đối phương đã lại làm mình mềm lòng.

Hắn tránh mắt đi, tập trung tính toán xem nên thuyết phục ra sao để ba cũng cho mình về nước ngay ngày mai, làm thế nào để ngồi cùng một chuyến với Phó Diên Thăng.

Lại không hề hay rằng, bộ dạng nghiêng người suy nghĩ này của mình có bao nhiêu sức hút với đối phương. Mãi đến khi trước mắt tối lại, Thích Tự

mới nhận ra Phó Diên Thăng đã đứng ngay đối diện từ bao giờ.

Bị phạt đứng nhận thâm vấn này giờ, Phó Diên Thăng đã sớm chịu hết nổi. Hắn chống một tay lên thành sofa, tay còn lại vuốt ve mặt Thích Tự, nhìn xuống đối phương: "Cậu còn gì muốn hỏi không?"

Thích Tự: "..."

Thấy không đáp lại, Phó Diên Thăng mới nâng cằm Thích Tự, không kìm được lòng nữa mà cúi người tìm đến môi hắn.

Đúng lúc này, điện thoại của Thích Tự đổ chuông.

Hắn vội đẩy người trước mặt ra, liếc thấy tên hiển thị trên màn hình thì lập tức căng thẳng đứng dậy nghe: "A lô, mẹ ạ?"

Người gọi là Khương Oánh, nói từ đầu bên kia: "Nhà họ Tư có chuyện rồi, con biết chưa?"

"Rồi ạ, con vừa nhận được một vài tin tức..." Thích Tự nói.

Khương Oánh: "Ba vừa bảo thư kí Hà đặt vé máy bay rồi, cho cả con về cùng ba mẹ luôn."

Y như Phó Diên Thăng dự liệu, chỉ là Thích Tự không ngờ ba sẽ cho mình theo về cùng, bèn hỏi: "Vậy Tiểu Phong với Lăng Khả thì sao ạ?"

Khương Oánh: "Tùy bọn nó thôi, nhưng có vẻ hai đứa còn muốn ở lại đây chơi thêm, cũng có dì giúp việc lo cho rồi."

Thích Tự: "Vâng..."

Khương Oánh ngừng một lát, lại hỏi: "Mẹ vừa sang gọi cửa phòng con, con không ở trong phòng à?"

Thích Tự nghe vậy mà tim thiếu điều nhảy lên tận cổ họng: "Con, con có chút việc phải ra ngoài..."

Khương Oánh: "Tiểu Phó qua rồi hả?"

Thích Tự: "..."

Khương Oánh: "Đêm nay con có về nữa không?"

"Con..." Màm hỏi cung liên tiếp khiến Thích Tự không biết phải trả lời thế nào.

Khương Oánh lại lầm bầm: "Không muốn về cũng được, mẹ không nói gì với ba đâu, nhưng mà Tiểu Hà đặt vé 9h sáng đấy, nhớ về sớm nhé."

Dập máy xong, Thích Tự vẫn chưa kịp hoàn hồn.

Phó Diên Thăng thấy mặt hần còn biến sắc hơn cả lúc biết tin về nhà họ Tự, không khỏi quan tâm: "Sao vậy, mẹ cậu bảo gì?"

Thích Tự quay ra nhìn hần chăm chăm: "Mẹ biết chuyện tôi đi gặp anh..."

Phó Diên Thăng gật gật đầu: "Ừ thì phòng này cũng là mẹ cậu đặt cho tôi mà."

Thích Tự: "???"

Thấy Thích Tự ngớ người, Phó Diên Thăng chỉ cười cười, kéo người vào trong ngực thân mật một chút: "Rồi, giờ lên giường ngủ được chưa?"

"Khoan đã!" Thích Tự đẩy Phó Diên Thăng ra, vừa rối rắm vừa cáu tiết nói, "Anh khai ra đi, sao mẹ tôi biết anh qua đây? Lại còn đặt trước khách sạn cho? Anh còn giấu tôi bao nhiêu chuyện nữa!"

Phó Diên Thăng mặt đầy vô tội: "Hồi nãy tôi nói rồi đấy thôi, mẹ cậu mời tôi tới mà..."

Thích Tự: "..."

-

vtrans by xiandzg

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẤU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 141: Nói Thêm Chút Đi

Thích Tự không khỏi mơ hồ, mẹ hẳn như thế là có ý gì? Không những mời Phó Diên Thăng đến dự đám cưới, mà còn đặt cả phòng cho đối phương?

Vì tôn trọng thân phận của Phó Diên Thăng sao? Dù gì đây cũng không chỉ là thầy của hẳn... từ hai tháng trước lúc nói muốn gặp Phó Diên Thăng, có lẽ mẹ đã nghe ba kể người này còn là con trai của chú ân nhân từng cứu hẳn rồi chẳng.

Nhưng nếu chỉ là để mắt đến con trai của người quen cũ, thì việc gì mẹ phải giấu ba, lại còn bảo hẳn tùy tiện qua đêm bên ngoài với Phó Diên Thăng nữa...

Nhớ tới nghi vấn và những lời chân thành mẹ từng chia sẻ bữa đó hẳn về nhà, trong đầu Thích Tự đột nhiên nảy ra một suy đoán kì quái—có khi nào mẹ hẳn đã biết hết rồi không? Biết Phó Diên Thăng với hẳn không chỉ có quan hệ thầy trò và hợp đồng, mà còn là...

Thích Tự mới quay ra nhìn Phó Diên Thăng với ánh mắt đầy phức tạp.

Có vẻ Phó Diên Thăng cũng biết hẳn nghĩ gì, chủ động nói: "Bữa hôm đó tôi không để lộ ra gì hết, mẹ cậu rất tốt với tôi. Tôi cũng có cảm giác là mẹ cậu nhìn thấu cả rồi."

Thích Tự chợt thấy nhộn nhạo trong lòng.

Hắn thừa nhận mình yêu người này hết thuốc chữa, nhưng kì thực cũng chưa hề chuẩn bị để công khai về Phó Diên Thăng...

Bởi vì giữa hai người còn tồn tại quá nhiều bấp bênh.

Đúng là Phó Diên Thăng vừa nói tổ chức của mình không cấm cản chuyện yêu đương, nhưng một khi đối phương rời đi, rồi bọn họ xa cách đến cả dặm tháng nửa năm, ai có thể cam đoan đoạn tình cảm này sẽ kéo dài được mãi?

Trước khi chắc chắn Phó Diên Thăng có ý định lâu dài với hắn, Thích Tự không thể nào đưa đối phương về ra mắt với gia đình, tuyên bố đây là người mình muốn làm bạn cả đời chỉ vì bản thân mong vậy.

Làm thế không chỉ vô trách nhiệm với bản thân, mà còn vô trách nhiệm với cả gia đình.

Chưa kể lí do khiến hắn băn khoăn như vậy, chủ yếu còn vì nhận thức rất rõ về những trách nhiệm mình sẽ phải gánh vác.

Thân phận và bối cảnh của Phó Diên Thăng đều quá đặc biệt, nếu đổi thành ai khác, ví như một cô gái như Hạ Hàm, thì Thích Tự đã chẳng thấy áp lực lớn đến vậy.

Thế nhưng trong lúc hắn vật lộn để bảo vệ tình yêu của mình, quay lại mới biết mẹ đã lặng lẽ ở sau lưng từ lúc nào.

Mẹ rất để ý đến lòng tự tôn và kiêu ngạo của hắn, lại khéo léo dùng cách này để ủng hộ hắn hay vững bước với tiếng lòng...

Thích Tự cảm thấy những dây thần kinh căng cứng rốt cục cũng dần thả lỏng, trong lòng ấm áp, như thể vừa được nạp thêm năng lượng.

Đang còn xuất thần, Phó Diên Thăng đã lại kéo hắn vào lòng.

Người này cứ như chỉ tách khỏi hẳn một lát là đã ngứa ngáy toàn thân, dịu dàng cẩn trọng hôn từng chút, rồi mới ghé tai Thích Tự thầm thì: "Đang nghĩ gì vậy?"

Thích Tự hơi tách ra, hỏi: "Hôm đó mẹ tôi còn nói với anh những gì?"

Phó Diên Thăng vòng tay ôm hẳn, để hai người đối mặt rất gần: "Cũng không có mấy, chỉ kể ít chuyện về cậu với em trai hồi bé thôi."

Thích Tự: "Hồi bé? Chuyện gì?"

Phó Diên Thăng: "Mẹ cậu bảo cậu còn quần người thích làm nũng hơn cả em trai mình."

Thích Tự cười khẩy: "Anh bịa thì cũng nên bịa có tâm một chút chứ, mẹ tôi mà lại đi nói như thế?"

Phó Diên Thăng: "..."

Như cố ý trả thù Phó Diên Thăng, Thích Tự trêu chọc bảo: "Thầy Phó, bất kể mẹ tôi có ám chỉ thế nào đi chăng nữa, tôi khuyên anh đừng có mơ tưởng gì quá đà, nếu như ba tôi không đồng ý, anh vẫn chỉ có thể làm một người bạn trai tầng ngầm mà thôi..."

Phó Diên Thăng nhìn hẳn vài giây, hỏi: "Cậu thanh niên mặc âu phục trắng hôm nay, chính là Lăng Khả bạn trai của em cậu đúng không?"

Thích Tự: "Ừ, sao?"

"Tôi thấy cậu ấy dẫn tay mẹ cậu vào lễ đường, còn thấy em cậu dẫn cậu ấy lên sân khấu chơi piano nữa..." Phó Diên Thăng thoáng chốc trầm mặc, cất giọng buồn buồn, "Ba cậu như vậy thì đâu có công bằng, chấp nhận việc con trai nhỏ có bạn trai mà tại sao không thể chấp nhận con trai lớn cũng có bạn trai?"

Thích Tự hơi sừng sốt, Phó Diên Thăng là đang ầm ức vì không thể có danh phận gì sao?

Hắn không khỏi bật cười: "Đã nói với anh rồi, tôi không thể giống em tôi được đâu..."

"Cùng cha cùng mẹ thì sao mà không giống?" Phó Diên Thăng vắn lại, đồng thời đẩy hắn xuống giường, thuận thế nằm đè lên.

Thích Tự trừng hắn: "Anh đừng có được đăng chân lân đăng đầu, lừa tôi bao lâu nay, cho anh làm bạn trai tầng ngầm của tôi tiếp là tốt lắm rồi!"

Tay Phó Diên Thăng đã bắt đầu táy máy.

Thích Tự cảnh giác nói: "Sáng sớm mai là bay rồi đấy, vẫn muốn nữa à?"

Phó Diên Thăng: "Lên máy bay ngủ sau..."

Vị trí nhạy cảm bị đụng chạm, Thích Tự lập tức giơ tay giữ đầu đối phương, giận đến lạc cả giọng: "Phó Diên Thăng!"

Phó Diên Thăng nghe vậy lại chỉ càng quấn người chặt hơn, cúi đầu vùi sâu vào hõm cổ hắn, thở dài gọi một tiếng: "Thích Tự..."

Ngữ khí như khẩn cầu khiến cả người Thích Tự run lên, sau đó hắn lại thấy người kia xúc động bày tỏ bên tai mình: "Nãy cũng nói rồi, tôi có ý với cậu từ sau nụ hôn trên Skyline, sau đó đã gọi cho em trai cậu nhưng vẫn rất muốn gặp lại cậu... Tôi không ngờ mình sẽ được giao nhiệm vụ liên quan đến Tư Thị, càng không ngờ cậu lại là con trai của đối tượng tôi phải điều tra... Từ khi kết bạn trên Wechat hồi hai năm trước, ngày nào tôi cũng nghĩ đến chuyện tán gẫu với cậu, nghĩ xem phải làm sao để tách rời nhiệm vụ và mục tiêu theo đuổi cậu... Suốt 28 năm sống trên đời, cậu chính là bài toán hóc búa nhất tôi từng gặp..."

Thích Tự: "..."

Phó Diên Thăng hơi nhồm người dậy, nhìn hẳn nói: "Tôi không phủ nhận việc từng trêu đùa thả bẫy cậu trước đây, nhưng tất cả đều vì thích cậu, chưa từng như vậy với bất kì ai khác... Kí hợp đồng gia sư cũng là vì thích cậu, bằng không đời nào tôi làm vậy... Mỗi ngày ở chung tôi lại càng thích cậu hơn... Lúc biết nhà cậu không dính dáng gì đến vụ việc của Tư Thị, tôi còn nhẹ nhõm hơn cả cậu nữa..."

Hẳn khẽ thở dài, hai ngón tay mơn trớn từ vành tai xuống cằm Thích Tự, "Nhưng mà bảo bối à, cậu quá thông minh. Từ giáng sinh năm ngoái cậu đã bắt đầu nghi ngờ rồi, đúng chứ? Vì nghe được cuộc nói chuyện giữa tôi và Tống Phổ Tâm đêm ấy phải không? Sau này nghĩ lại tôi mới luận ra được... Hồi Tết biết cậu động tay với phần mềm trong máy tính, tôi còn chuẩn bị sẵn tâm lí bị đui đi rồi... Vậy mà cậu không làm thế, tối mừng ba gặp lại, cậu đang say, còn đòi tôi ôm lấy. Tôi biết về tình cảm của cậu, cũng rất sợ cậu sẽ phải đau lòng, nhưng thật sự là lực bất tòng tâm không thể nào nói gì... Xin lỗi, vì đã bắt cậu khổ sở một mình lâu đến vậy..."

Phó Diên Thăng hơi nhú mày, áp tay lên mặt hẳn, thấp giọng nói tiếp: "Tôi biết, với thân phận của cậu, với bối cảnh của tôi, chúng ta sẽ chẳng thể nào yêu đương bình thường được như em trai cậu. Nhưng tôi hứa, từ giờ sẽ dành cho cậu mọi điều với hết khả năng mình, cho nên... đừng đẩy tôi ra nữa được không..."

Thích Tự hoàn toàn không ngờ mình sẽ nghe được lời độc thoại dài đến vậy từ Phó Diên Thăng vào lúc này.

Mới đầu hẳn còn bận nghĩ theo từng lời của Phó Diên Thăng, chẳng ngờ người này lại ví hẳn như một bài toán khó? Thì ra là đối phương đã biết hết tất cả?

Nhưng dần dà, Thích Tự chẳng nghĩ được gì nữa, giống như lời tỏ tình và hứa hẹn mình mong chờ bấy lâu bỗng dừng ập đến tới tấp, nện cho hấn choáng váng không thôi.

Trống rỗng trong lòng cũng cứ thế được lấp đầy, ê âm căng trướng...

Vậy mà, vẫn còn cảm thấy chưa đủ.

Thích Tự không kìm được lòng nữa, vòng tay qua gáy Phó Diên Thăng, kéo đối phương xuống gần mình hơn, tham lam nói: "Nói thêm chút đi..."

Phó Diên Thăng hơi sững sốt, cúi đầu hôn lên môi hấn, bên trong đôi mắt đang rũ xuống là vô vàn dịu dàng.

Dẫu biết rõ phong ba bão táp sớm mai còn đang chờ đón bọn họ, giờ phút này, Thích Tự vẫn chỉ muốn kéo Phó Diên Thăng rơi vào trầm mê cùng mình.

*****

<Epilogue>

Phó Diên Thăng: "Bảo bối, em quá thông minh."

Thích Tự: "Thế trước đây ai chuyên môn chê tôi ngốc?"

Phó Diên Thăng: "Căn bản là tôi không thể nào giữ được IQ bình thường khi ở trước mặt em nữa rồi."

Thích Tự: "...Nói đi nói lại, hoá ra anh vẫn thấy mình thông minh nhất thiên hạ có đúng không!?"

Phó Diên Thăng: "..."

-

A/N: Sau đây vẫn còn quyết đấu, đừng tưởng Cá nhỏ tha cho Thầy Phó nhanh như vậy ~(\w) Có điều mọi người có thể xem như tình cảm giữa hai người đến đây là ổn rồi, nói chứ mình cũng không thấy ngược gì

-

vtrans by xiandzg

T/N: Ủa méi lợ méi lợ méi lợrrrrrrrr

Tmi—

- Cái vụ quyết đấu ý, thấy Hi nói trong group thì chủ yếu là Cá muốn công lược Thầy tiếp cho tình thú thôi:)) chứ tình cảm của hai người vốn dĩ tương thông, nay Thầy cũng đã chính thức mở lời nên không còn xoắn xuýt nữa rồi

- Vụ Thầy bị phạt đứng thậm vẫn là vì trước đó làm hăng quá, lúc sa đoạ em Cá buông mình, tỉnh lại rồi lí trí mới nhắc em phải giận =))))))

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẤU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 142: Đồng Lòng Ủng Hộ

5h30 sáng, báo thức đổ chuông.

Thích Tự mới ngủ được bốn tiếng chập chập thò một tay từ trong chăn ra, nhắm mắt nhấn tắt chuông báo, sau đó lại chui về vòng ôm của Phó Diên Thăng.

Nửa phút sau, hẳn mới mơ màng hỏi: "Chuyến của anh mấy giờ?"

"...9h" Âm giọng trầm thấp của người truyền vào tai Thích Tự cùng một nụ hôn bên mai.

"9h!?" Thích Tự đột nhiên bừng tỉnh.

Phó Diên Thăng hơi sững sốt, tựa hồ cũng hiểu ra: "Cùng chuyến với cậu à?"

Từ New York bay thẳng về Hải Thành vốn không nhiều chuyến, Thích Tự lại cảm điện thoại lên, mở tin nhắn nhận được hồi tối qua ra, nhìn chăm chăm vào số hiệu, "UA8X?"

Phó Diên Thăng: "Ừm..."

Thích Tự thầm mắng một tiếng, hỏi: "Anh ngồi khoang nào?"

Phó Diên Thăng: "Thương gia."

Thích Tự thở phào một hơi: "May, thư kí Hà đặt cho nhà tôi khoang Hạng nhất..."

Đang định rời giường, Phó Diên Thăng lại kéo hẳn về, hôn một cái chào sáng xong mới chịu buông ra, nói: "Không sao đâu, thời gian lên boong của chúng ta khác nhau."

Máy bay đi quốc tế rất lớn, khoang Hạng nhất với Thương gia không cùng tầng, chỉ cần chú ý tránh thì chưa chắc đã đụng mặt được.

Thích Tự cười bảo: "Có khác gì yêu đương vụng trộm đâu..."

Phó Diên Thăng bất mãn: "Lại chả vì cậu không muốn đưa tôi ra ánh sáng à?"

Thích Tự: "Tôi đưa ra rồi anh dám xuất hiện trước mặt ba tôi không?"

Phó Diên Thăng hỏi ngược lại: "Sao không?"

Thích Tự ghen họng, tim đã mềm xèo, nhưng lại chưa muốn cho Phó Diên Thăng nếm ngọt sớm thế, bèn quay người qua chỗ khác, cười khẩy mắng một câu: "Được voi đòi tiên..."

Phó Diên Thăng nhìn Thích Tự xuống giường mặc đồ không chớp mắt, một tay chống đầu: "Nhưng vẫn phải nghĩ một lí do phòng hờ mới được, nhờ chạm mặt thì giải thích sao?"

Thích Tự: "Anh lừa người giỏi thế cơ mà? Còn hỏi tôi làm gì?"

Phó Diên Thăng: "..."

Phó Diên Thăng: "Cậu không chịu quân sự, thì đến lúc đấy tôi nói thật nhé?"

"Nói thật?" Thích Tự vừa cài tay áo vừa quay ra nhìn đối phương, "Anh định nói thế nào?"

Phó Diên Thăng nhượng một bên mày: "Nói tôi quá nhớ cậu, cho nên bay sang để ngủ với cậu."

Thích Tự đang cài cúc quần, nghe vậy giơ tay cầm thắt lưng lên làm bộ chuẩn bị quất xuống, Phó Diên Thăng vội kéo chăn lên chắn, bật ra một tiếng cười trầm trầm.

Nhớ lại diễn biến trên giường tối qua ra sao, âm giọng trầm thấp quyến rũ của Phó Diên Thăng vang lên từ phía sau mình thế nào, Thích Tự đã bắt đầu thấy hai tai nóng rực.

Hắn thắt lưng xong quay đi: "Tôi về trước đây, có gì tối Wechat."

Thích Tự nhanh chóng về nhà, gặp Anne đã đang tắt bật trong phòng bếp.

Hắn khẽ bước lên tầng, vào phòng rồi đi tắm rửa qua.

Lâu ngày mới gặp lại, tối qua Phó Diên Thăng liên tục đòi hắn như ăn mãi không no, hắn thì thả phanh quá đà, rốt cục bây giờ làm gì cũng thấy lưng tê tê khó chịu.

Nghĩ thấy lát còn phải ngồi máy bay, Thích Tự bèn đổi sang quần áo rộng rãi mềm mại hơn, xong xuôi nhìn giờ đã là 6h30.

Hắn vội vàng thu xếp một ít đồ đạc mang theo rồi ra ngoài, không ngờ vừa mở cửa phòng đã thấy Thích Phong với Lăng Khả cũng đang đẩy hành lí.

Thích Tự ngạc nhiên: "Hai đứa cũng về à?"

Thích Phong: "Mẹ bảo nay mọi người về hết rồi còn đâu, em với Lăng Khả cũng không quen bên này, ở lại làm gì..."

Thích Tự: "Tiện sang rồi thì sao không đưa Lăng Khả đi cả các thành phố khác mà chơi."

Thích Phong: "Thôi, nửa tháng này chơi vui đủ rồi, nghe mẹ bảo công ti của ba gặp vấn đề gì đó, nên mọi người mới phải về gấp thế phải không?"

Thích Tự: "Ừm..."

Thích Phong gãi gãi đầu: "Đã là người một nhà, nhà xảy ra chuyện thì em với Lăng Khả cũng nào có tâm trạng chơi bời nữa, về cùng nhỡ đâu còn giúp được gì."

Thích Tự: "Em không hiểu mấy chuyện đó thì giúp thế nào được?"

"Đợt hè năm ngoái em còn đi làm thay anh cả chục ngày mà, thế chả tính là giúp à?" Thích Phong không phục bắt bẻ, "Kể cả không giúp được, thì bọn em vẫn có thể ủng hộ về mặt tinh thần chứ!"

Thích Tự: "..."

Ba người cùng nhau xuống nhà, trông thấy Thích Nguyên Thành và Khương Oánh đã đang dùng bữa trên bàn ăn.

Khương Oánh liếc nhìn Thích Tự nhưng không nói gì, chỉ kêu ba đưa ngồi xuống ăn sáng, biểu hiện tự nhiên như thể không hề biết hấn vừa qua đêm bên ngoài.

Sắc mặt Thích Nguyên Thành không tốt cho lắm, nhìn đã thấy nặng nề đầy tâm sự, song vì Thích Phong và Lăng Khả cũng có mặt nên không nói gì trên bàn ăn.

Sau một bữa lót dạ, đúng 7h cả nhà khởi hành ra sân bay, đến nơi lại hội họp với mấy trợ lý thân cận của Thích Nguyên Thành.

Thư kí Hà hỏi hộ chiếu của bọn họ để đi in vé, đến Thích Phong và Lăng Khả lại nói: "Vé tôi đặt cho hai cậu là hạng Thương gia, lát đi theo tôi nhé."

Thích Tự đang nhắn tin với Phó Diên Thăng, nghe vậy lập tức đi tới: "Khoan đã, thư kí Hà, ba người đều ngồi hạng Thương gia à?"

Thư kí Hà giải thích: "Đúng vậy, tối qua đặt sát quá nên chỉ còn đúng ba ghế Hạng nhất cho cậu, chủ tịch Thích với MC Khương."

Thích Tự nắm tay đặt trước môi, hăng giọng bảo: "Anh đổi vé với tôi đi, lát tôi ngồi với hai em."

Thư kí Hà: "Err, vậy cũng được..."

Thích Tự nói xong lại lảng sang một bên, ráng nén kích động trong lòng nhắn cho Phó Diên Thăng một tin: "Em trai tôi về cùng, hai đứa nó ngồi hạng Thương gia, tôi vừa đổi vé với thư kí Hà, có khi lát nữa sẽ gặp anh đấy."

Phó Diên Thăng: "...Tôi thấy nhà cậu rồi."

Thích Tự: "Anh đang ở đâu?"

Phó Diên Thăng: "Quán cafe hướng 5h."

Thích Tự quay lại, trông thấy Phó Diên Thăng ngồi cạnh cửa sổ trong COSTA đang nhìn mình qua cửa kính. Hắn vội vàng tránh mắt đi, ngực đập thành thịch, đúng là yêu đương vụng trộm có khác...

Thích Tự: "Anh làm thủ tục chưa? Ngồi ghế nào?"

Phó Diên Thăng: "BC-24E."

Sau đó còn gửi kèm một bức ảnh chụp boarding card của mình.

Thích Tự gửi tin nhắn cho thư kí Hà: "Phiền anh xem giúp bọn tôi vị trí gần 24E, nhờ nhân viên lấy được ghế quanh đó thì tốt."

Thư kí Hà: "Được."

Thích Tự thở phào một hơi, siết tay thành nắm đấm, tự nhủ thời khắc kiểm nghiệm tình cảm anh em đến rồi!

Hắn nhìn về phía Thích Phong, nghiêm túc gọi: "Thích Phong."

Thích Phong căng thẳng đáp lại: "Sao vậy anh?" Bình thường anh hẳn toàn gọi "Tiểu Phong", rất ít khi gọi cả tên như thế, trường hợp này nếu không phải có chuyện quan trọng thì chính là muốn đánh nhau...

Thích Tự: "Lát lên máy bay mà gặp ai cũng không được chuyện bé xé ra to biết chưa."

Thích Phong không hiểu mô tê gì, lên máy bay còn gặp ai quen sao?

Nhận vé, kiểm tra an ninh rồi qua hải quan xong, rốt cục 8h30 cũng lên máy bay. Thích Phong đi cùng Lăng Khả theo anh hai đến khoang Thương gia, tìm tới chỗ của mình, sau đó thư thái ngồi xuống.

Hai người ba hoa với nhau một hồi, đến khi chuẩn bị đóng cửa lên tàu bay, Thích Phong mới hỏi: "Anh, mình bay mất mấy tiếng vậy?"

Thích Tự bần chồn liếc ra cửa lên máy bay: "Khoảng 15 tiếng."

Thích Phong ngả người ra ghế ngáp một cái, lười biếng nói: "Được ngủ bù rồi..."

Liếc chỗ cạnh Thích Tự vẫn không có ai, hắn còn đang định hỏi ghế đó trống à, chẳng ngờ vừa ngẩng lên đã thấy một người đàn ông cao ráo chân dài, tướng tá nhã nhặn thư sinh xuất hiện trước mặt.

Thích Phong trợn mắt, chỉ biết ngơ ngác "ơ" một tiếng, cơn buồn ngủ cũng nhanh chóng biến sạch.

Phó Diên Thăng cất lời chào hỏi: "Hey."

Tám mắt nhìn nhau, kinh ngạc một hồi, mất mấy giây sau, Thích Phong mới phun ra được một lời: "Anh Phó!!"

Phó Diên Thăng cười nhẹ, cất hành lí xách tay lên cabin phía trên rồi ung dung ngồi xuống cạnh Thích Tự.

Thích Phong lập tức quay sang Lăng Khả làm mấy lần khẩu hình ĐM để thể hiện nội tâm chấn động của mình, sau đó mới quay lại phía anh hai: "Anh, anh Phó đến đây từ bao giờ vậy?"

Thích Tự: "Sáng hôm qua."

Thích Phong hỏi Phó Diên Thăng: "Anh cũng sang mà sao còn phải nhờ em tặng quà?"

Phó Diên Thăng liếc mắt nhìn Thích Tự: "Sợ anh cậu không chịu gắp mặt."

Thích Tự: "..."

Thích Phong tò mò hỏi: "Ừa thế rốt cục quà là gì vậy anh?"

Phó Diên Thăng & Thích Tự: "..."

Thích Tự: "Tưởng em buồn ngủ mà? Sao nhiều vấn đề thế?"

Thích Phong ngại ngùng cười cười: "He he, hỏi chút thôi mà... Thế ba mẹ có biết anh Phó qua đây không?"

Thích Tự: "Mẹ biết, ba thì không."

"Ồ, mẹ biết à..." Thích Phong vô thức nhắc lại một lần, sau đó mới kinh hãi nói, "Hả? Mẹ biết!?"

"Chỉ biết anh ấy sang đây thôi." Thích Tự không nhịn được mà nói, "Em còn chuyện gì nữa không?"

Thích Phong ghé lại gần anh hẳn, thì thầm như gián điệp: "Thế tức là hai anh định... giấu ba hả?"

Thích Tự liếc mắt nhìn hẳn: "Sao bảo ủng hộ về mặt tinh thần?"

Thích Phong nhanh chóng tỉnh ngộ, vội giơ tay thề: "Em ủng hộ! Em ủng hộ!" Sau đó còn cầm cả tay Lăng Khả giơ lên, "Đồng lòng ủng hộ! Tuyệt đối không khai!"

Lăng Khả: "..."

Đuổi được em trai xong, Thích Tự mới thở dài một hơi, lại quay ra hỏi Phó Diên Thăng: "Ăn gì chưa?"

Phó Diên Thăng: "Chưa, mới uống ít cafe, lát máy bay cũng có đồ ăn rồi."

Thích Tự: "Tối qua Diệp Khâm Như có gọi, tôi còn chưa gọi lại."

Phó Diên Thăng: "Chắc báo vụ nhà họ Tư thôi, sáng nay tôi điện cho anh ta từ lúc ở khách sạn rồi. Trước mắt chuyện này sẽ không ảnh hưởng mấy đến bộ phận Công nghệ."

Thích Tự: "Sao lại thế?"

Phó Diên Thăng: "Sau khi thu mua Liên Tú, bộ Công nghệ đã đầu tư một khoản cho R&D với Marketing, chí ít cũng sẽ gắng gượng được 3-6 tháng. Nếu không có gì bất ngờ thì chỉ cần 3 tháng là tình hình ổn lại rồi."

Thích Tự chợt nhớ ra mình còn chưa nói cho Phó Diên Thăng một chuyện, vội bảo: "À này, Chương Thừa Tuyên nói với tôi, tháng 8 năm nay Phi Á định hợp tác với Hồng Trang để ra mắt nền tảng thời trang của bọn họ đây."

Phó Diên Thăng nhíu mày: "Phi Á với Hồng Trang?"

Thích Tự: "Ừ."

Phó Diên Thăng: "Sao cậu không nói sớm?"

Thích Tự: "Tôi cũng mới biết hai tuần trước thôi."

Phó Diên Thăng thoáng trầm ngâm rồi nói: "Bao giờ về nhớ bàn lại với Diệp Khâm Như."

Thích Tự nghĩ nghĩ, lại nói: "Tôi còn nhắn tin cho Tô Cánh nữa, bày tỏ hi vọng anh ta có thể về tập đoàn Tư Nguyên chúng ta."

Phó Diên Thăng ngạc nhiên: "Cậu muốn cướp người về?"

Thích Tự: "Ừm, nhưng anh ta vẫn chưa nhắn lại."

Phó Diên Thăng gật gù: "Anh ta mà về thì quả sẽ là một trợ lực rất lớn cho Tư Nguyên các cậu."

Thích Tự nghe Phó Diên Thăng nói "Tư Nguyên các cậu" mà trong lòng gai gai, cảm thấy đối phương rõ ràng còn chưa đi mà đã bắt đầu tự coi mình là người ngoài.

Hắn trầm mặc một lát, hỏi: "Anh có biện pháp gì để lôi kéo anh ta về không?"

Phó Diên Thăng: "Cậu muốn để tôi đi đàm phán à?"

"Anh khéo miệng hơn tôi mà." Thích Tự ngừng lại một chút mới nói tiếp, "Buổi đầu gặp mặt hôm ấy, anh chưa có cơ hội trò chuyện với người kia, đến lúc ăn cũng không thể hiện gì nhiều... thật ra là muốn tạo cơ hội cho tôi rèn luyện phải không?"

Phó Diên Thăng cười cười, cầm tay hắn nói: "Bao giờ về tôi sẽ thử xem."

Thích Tự hơi phản kháng, nhưng không giằng ra, thấy không ai để ý nên cũng để yên cho Phó Diên Thăng nắm lấy.

Chẳng qua hắn không biết, Thích Phong vờ như đã nhìn đi chỗ khác thực chất vẫn đang tia hai người anh từ khóe mắt, trông thấy cảnh này thì lại quay sang Lăng Khả làm khẩu hình ĐM liên tục, kích động như thể anh hai đang đang comeout ngay tại chỗ.

*****

<Epilogue>

Thích Phong: "Anh này, em có một vấn đề không biết có nên hỏi ra không?"

Thích Tự: "?"

Thích Phong: "Rốt cục giữa anh với anh Phó thì ai—"

Thích Tự: "Ngậm miệng! Xử em giờ!... Cả Lăng Khả nữa!"

Thích Phong: "Ha ha ha ha ha!"

-

vtrans by xiandzg

T/N:

Cao lãnh phúc hắc nhìn như 1 thật ra là ngạo kiều dụ 0, Đệ đệ ngốc
manh nhìn như 0 thế mà là 1 chả chê chỗ nào =)))

Hình như lâu lắm rồi mới về vibe dịu dịu ngọt ngọt thế này, cầu phát huy
hụ hụ

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẤU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 143: Gãi Cho Tôi Với

Chẳng bao lâu sau khi cất cánh, tiếp viên đã mang menu đến cho bọn họ chọn đồ ăn.

Thích Phong vừa thấy anh hai và Phó Diên Thăng nói về chuyện công ti, cũng hóng hớt hỏi: "Anh, rốt cục là công ti của ba bị sao vậy?"

Thích Tự: "Một cổ đông lớn trong công ti ba bị bắt."

Thích Phong: "Cổ đông bị bắt? Cho nên chúng ta về để cứu người à?"

Thích Tự lạnh giọng nói: "Người ta phạm pháp, cứu làm sao được."

Thích Phong: "Ô, vậy chuyện này sẽ ảnh hưởng thế nào đến chúng ta? Ba sắp phá sản rồi sao?"

Thích Tự cả giận: "Sao lần nào có chuyện em cũng nghĩ đến phá sản thế, nghĩ gì tốt đẹp chút được không?"

Thích Phong bị anh nói cho thì không khỏi âm ức, lo lắng muốn hỏi chuyện nhưng quả thật là không hiểu mấy về công ti, lại cũng chẳng biết phải hỏi thế nào.

Kì thực Thích Tự cũng có ý chinh hãn, trước đây lần nào bảo em trai cùng xem một ít tài liệu của công ti đối phương cũng chạy thẳng, bằng không bây giờ đã chẳng mờ mịt đến thế.

Thích Tự mất kiên nhẫn cúi xuống đọc menu, lại giơ một ngón tay sang gõ gõ tấm bàn trước mặt Phó Diên Thăng: "Anh giải thích cho nó đi."

Bỗng dưng bị Thích Tự quăng việc sang cho, Phó Diên Thăng cũng chỉ biết cười, đưa một tay lên vuốt vuốt sau ót đối phương như dỗ dành, đồng thời quay ra Thích Phong, hỏi: "Cậu biết ba mình làm chủ tịch một công ti tên Tư Nguyên chứ?"

Thích Phong trông thấy hành động kia thì kinh hãi, bất giác nuốt nước bọt: "Biết ạ."

Phó Diên Thăng: "Tập đoàn Tư Nguyên có rất nhiều cổ đông, ba cậu là cổ đông lớn nhất, đứng thứ hai là Tư Thị, chính là đại gia đứng đầu Hải Thành ấy."

Thích Phong & Lăng Khả: "..."

Phó Diên Thăng lại nói: "Đương nhiên Tư Thị cũng có tập đoàn và sản nghiệp riêng, Tư Nguyên chỉ là một trong những công ti niêm yết mà bọn họ đầu tư vào thôi." Như sợ bọn họ không hiểu, Phó Diên Thăng còn bổ sung một câu, "Công ti niêm yết là công ti bán cổ phiếu ra cho đại chúng."

Thích Phong cũng biết sơ sơ về khái niệm này, bèn gật gật đầu tỏ ý.

Tiếp viên mới mang tới ít đồ ăn nhẹ, đúng lúc có một gói hạnh nhân muối bé bé, Phó Diên Thăng bèn mở ra rồi đổ lên mặt bàn nhỏ trước mặt, dùng ngón tay chia hạnh nhân ra làm ba phần: "Giả sử đây lần lượt là cổ phần của nhà họ Thích, nhà họ Tư và đại chúng đi. Hiện tại mấy người đứng đầu nhà họ Tư đều dính vào tội phạm kinh tế, đã bị bắt và sẽ phải chịu trừng phạt nữa?"

Thích Phong: "Trừng phạt thế nào?"

"Bị tước đi quyền lợi chính trị một thời gian, chưa kể còn phải nộp phạt cho nhà nước nữa. Tiền phạt có thể là vài tỉ, vài chục tỉ, hoặc toàn bộ gia sản." Phó Diên Thăng gõ nhẹ ngón tay lên một trong ba phần hạnh nhân, bảo, "Hiện tại những cổ phần này vẫn là của bọn họ, kết án xong có thể sẽ

bị đem đi đấu giá bắt buộc, đến lúc đó chúng về tay ai, thậm chí là có người mua hay không đều chưa chắc."

Thích Phong nhìn chăm chăm vào mấy hạt hạnh nhân "đại diện" cho nhà mình: "Nhưng vẫn còn cổ phần của nhà em mà?"

"Nhìn qua thì đúng là như thế, có điều..." Phó Diên Thăng vừa chỉ đến phần hạnh nhân đại chúng vừa nói, "Ban đầu công chúng mua cổ phần của Tư Nguyên cũng vì sau khi tiến hành đánh giá tổng thể đã xác định đầu tư có thể đảm bảo giá trị và mang lại lợi nhuận. Nhưng bây giờ cổ đông lớn thứ hai của công ti gặp chuyện, không ít người sẽ cảm thấy lung lay bất an rồi đua nhau bán cổ phần của mình đi, mà mấy cậu biết giá cổ phiếu cao hay thấp do cái gì quyết định không?"

Thích Phong còn chưa phản ứng gì, Lăng Khả bên cạnh đã trả lời trước: "Cung cầu?"

Phó Diên Thăng: "Chính xác, thứ nào mà bị mọi người đồng loạt tranh thủ bán tháo và vứt bỏ cũng sẽ sụt giảm về mặt giá trị. Phần lớn các công ti niêm yết đều vận hành dựa vào nguồn vốn vay từ ngân hàng, đầu tư từ các quỹ, v.v. Nếu như nhiễu loạn này khiến các cổ đông nhỏ lẻ rút vốn, tài sản ít đi, ngân hàng và các nhà đầu tư cũng sẽ thức thời bán tháo. Một khi mất xích tài chính gặp vấn đề, các dự án đang tiến hành không thể tiếp tục, cũng không thể mang về lợi nhuận, cho nên khả năng phá sản đúng là vẫn có."

Thích Phong & Lăng Khả: "..."

Người nghe Phó Diên Thăng giảng giải này giờ không chỉ có Thích Phong Lăng Khả, mà còn gồm cả Thích Tự.

Phó Diên Thăng vừa nói đến đây, đã thấy hần hừ mũi rồi lạnh giọng cất lời: "Phá sản thật thì anh lo mà mang đầu đến tạ tội đi."

Phó Diên Thăng: "..."

Người kia khẽ hăng giọng rồi vội nói: "Tư Nguyên vốn có thực lực thâm niên chèo chống, chứ không như mấy công ti rỗng tuếch đầy sơ hở, chỉ cần nhanh chóng đối phó, đồng thời giữ vững được kết cấu quyền cố đông như bây thì vẫn có thể giảm thiểu thiệt hại cho tập đoàn."

Thích Phong và Lăng Khả nghe vậy mới thở phào một hơi, thậm chí còn thấy mới lạ mà hứng thú sau mấy lời giảng giải của Phó Diên Thăng về công ti niêm yết rồi cổ phần các thứ, bởi vậy bắt đầu hỏi han thêm không ít vấn đề xoay quanh.

Tiếp viên mang bữa chính tới, trong khi ba người vừa ăn vừa trò chuyện, Thích Tụ lại thất thần với lời nhận xét về mấy công ti đầy sơ hở của Phó Diên Thăng.

Hắn nhớ lí do hồi đầu kết bạn với Phó Diên Thăng cũng là vì nghiên cứu báo cáo tài chính của MeiWei, mà nếu không nhờ đối phương nhắc mình bảo ba đi điều tra xử lí, rồi tranh thủ thu hồi được cổ phiếu công ti hồi năm ngoái, thì có khi MeiWei cũng đã đổi chủ sau sự vụ của Tư Thị lần này...

Thích Tụ nghĩ đến mà kinh sợ, quay sang bên cạnh lại thấy Phó Diên Thăng vẫn đang bận rộn giải đáp mấy vấn đề sơ đẳng như công ti quỹ với dung lượng vốn là gì cho hai đứa em.

Hắn không khỏi nhớ về lần đầu tiên "thình giáo", Phó Diên Thăng còn bảo mình như đang hỏi mấy vấn đề kiểu $1+1=2$, khiến đối phương phải tốn thời gian ngẫm xem nên giải thích thế nào mới được. Lúc ấy Thích Tụ còn nghĩ người kia đang cố ý giễu cợt mình, tức đến độ chỉ muốn lôi đối phương ra khỏi điện thoại để hành hung một phen...

Lúc này, Phó Diên Thăng cũng đang bị Thích Phong hỏi xoay vòng vòng, thậm chí có những vấn đề mà anh ruột như hắn còn chẳng đủ kiên nhẫn để giải thích cho. Đường đường là sinh viên ưu tú của đại học F, chẳng lẽ lại không biết đường lên mạng tự tìm hiểu?

Thế mà Phó Diên Thăng tuyệt nhiên không mất kiên nhẫn, tuy đôi khi cũng sẽ nhíu mày như phải làm sao giải thích được 1+1 bằng mấy, nhưng nghĩ xong là bắt đầu từ tốn giảng giải, thậm chí còn kể kèm mấy câu chuyện trong ngành để Thích Phong nắm được các khái niệm liên quan, y như lúc giảng bài cho Thích Tự.

Hết một bữa ăn, Thích Phong mới thỏa mãn kết thúc màn "hỏi chuyện", xong xuôi còn quay ra thăm thỉ với Lăng Khả: "Cảm giác mở công ti làm ăn cũng thú vị ra phết..."

Thích Tự không khỏi bất ngờ, lại quay ra nhìn Phó Diên Thăng như có điều suy nghĩ: "Anh đúng là hợp làm thầy."

Phó Diên Thăng đặt lại dao đĩa xuống khay, hỏi: "Thật à..."

"Ừm..." Thích Tự chợt nhớ tới một chuyện: "Trước khi rời khỏi Hải Thành đợt vừa rồi, tôi có đi gặp Tư Hàng, còn từng hỏi Từ Nhất Chu một vấn đề."

Phó Diên Thăng: "Vấn đề gì?"

Thích Tự: "Tôi hỏi sao anh ta không để mắt dạy dỗ Tư Hàng một chút, kì thực nó cũng chẳng biết mấy về những hành vi của anh mình, đâu đáng bị coi là tội không thể tha. Nhưng anh biết Từ Nhất Chu đã trả lời thế nào không?"

Phó Diên Thăng: "...Thế nào?"

Thích Tự: "Anh ta bảo tôi, không phải ai cũng kiên nhẫn được như anh."

Phó Diên Thăng sửng sốt, lại cười cười nhìn hẩn nói: "Đâu phải với ai tôi cũng kiên nhẫn được, căn bản là vì thích cậu thôi."

Thích Tự: "..."

Không biết có phải do tưởng tượng hay không, mà Thích Tự lại thấy Thích Phong với Lăng Khả đang thì thầm nhỏ to bên cạnh bỗng đứng im bật.

Phó Diên Thăng cũng chẳng kiêng dè, còn thoáng nhìn qua bọn họ rồi nói với Thích Tự: "Các em của cậu chứ ai đâu, về sau đều là người một nhà, đương nhiên phải kiên nhẫn rồi."

Thích Tự cầm chân dúi vào ngực Phó Diên Thăng, rũ mắt nói: "Ngủ đi ngủ đi, đừng nói nữa..."

Dần dần an tĩnh lại, cả bốn đều buồn ngủ, hồi lâu sau cũng không còn tích cực huyền thiên như ban đầu, bởi vì lúc người này thức thì người kia lại vẫn đang ngủ.

Mấy lần Thích Phong tỉnh lại đều thấy anh mình vẫn ngủ say sưa... không hiểu tối qua đã làm gì mà mệt thành ra như thế.

Tới giờ ăn, lúc tiếp viên đến hỏi bọn họ muốn ăn gì, Phó Diên Thăng còn ra hiệu cho đối phương đừng quấy rầy Thích Tự.

Mãi khi nửa thời gian bay đã trôi qua, Thích Tự mới mở mắt, cũng chưa tỉnh hẳn mà chỉ lười biếng bất động nguyên một chỗ, Phó Diên Thăng bèn ân cần ghé lại hỏi han, còn nhấn chuông gọi tiếp viên mang nước và cafe tới cho.

Thích Phong chỉ thấy hai người thì thầm to nhỏ với nhau, rõ ràng không hề làm gì thái quá mà độ ái muội trong không khí cứ tăng lên vùn vụt, khiến hẳn không khỏi mất tự nhiên.

Hắn quay sang Lăng Khả, nhỏ giọng gọi: "Khả Khả..."

Lăng Khả đang xem phim, thấy vậy bèn tháo tai nghe ra: "Hừm?"

Thích Phong vòng tay ôm lấy mình: "Tôi thấy người mình cứ ngứa ngứa sao đó."

Lăng Khả: "???"

Thích Phong: "Cậu gãi cho tôi với."

Lăng Khả không nói gì, giơ tay qua cào cào cho hần mấy cái.

Thích Phong nhắm mắt lại lằm bằm: "Sướng ghê..."

Lăng Khả: "Thế sao vẫn cau mày?"

Thích Phong có vẻ phiền não nói: "Tại tôi có chuyện này nghĩ mãi không hiểu..."

Lăng Khả: "Chuyện gì?"

Thích Phong: "Lát xuống máy bay tôi nói cho."

*

Sau 15 tiếng trên không, máy bay rớt cục cũng đáp xuống sân bay quốc tế của Hải Thành.

Vừa mở điện thoại lên, âm báo tin nhắn đã vang lên liên hồi. Thích Tự nhìn lướt qua Wechat, thấy Tô Cánh đã nhắn lại mình.

Tô Cánh: "Nhà họ Tư gặp chuyện rồi!"

Tô Cánh: "Cậu? Lần trước?"

Tô Cánh: "Đệch..."

Tô Cánh: "Nói chuyện chút không?"

Thích Tự lập tức sáng mắt, nhanh chóng đưa cho Phó Diên Thăng xem tin nhắn, hỏi: "Tôi hẹn anh ta nhé?"

Phó Diên Thăng: "Ừm."

Thích Tự vọt nhả lại: "Tôi vừa xuống đến Hải Thành, anh rảnh không, gặp mặt rồi nói?"

Trên loa truyền đến thông báo nhắc xuống máy bay của tiếp viên, mấy người lần lượt đứng dậy, đúng lúc này, điện thoại của Phó Diên Thăng cũng đổ chuông.

Người kia liếc qua màn hình di động, vội đánh mắt với Thích Tự rồi nhắc máy: "A lô? Chủ tịch Thích... Vâng, cháu có, được rồi ạ." Dập điện xong mới nói với Thích Tự, "Ba cậu hỏi tôi có ở công ti không, kêu lát muốn gặp mặt."

Thích Tự: "..."

Phó Diên Thăng lấy giúp hãnh hành lí xuống, bảo: "Mấy cậu đi trước đi, tôi xuống sau một chút."

Thích Tự nhú mào: "Anh tới kịp không?"

Phó Diên Thăng: "Cậu giúp tôi câu giờ một chút, sẽ kịp thôi."

Thích Tự chỉ ừ đáp, cũng không nhiều lời thêm, đang định dẫn Thích Phong và Lăng Khả ra khỏi cabin thì đột nhiên bị Phó Diên Thăng kéo lại, hôn lên thái dương hãnh một cái rồi thấp giọng nói: "Lát gặp."

Thích Tự: "..."

Thích Phong và Lăng Khả ở ngay sau, dĩ nhiên cũng thấy được cảnh này, chờ ra đến ngoài, Thích Phong mới túm lấy cánh tay Lăng Khả, trong lòng ngứa ngáy bảo: "Hôn cái đi."

Lăng Khả méo mặt: "Đừng nháo..."

Thích Tự dẫn theo hai đứa em, tụ họp với ba mẹ và thư kí Hà ở chỗ lấy hành lí, vừa ra khỏi sân bay đã gặp ngay bầu không khí ẩm ướt, nước đọng tứ phía.

Hôm qua đã mưa to nguyên ngày, thế mà trời nay vẫn đục ngầu u ám, như báo hiệu về những điều bộn họ sắp phải đối mặt.

Thư kí Hà đã sắp xếp sẵn xe công ti đến đón, Khương Oánh với Thích Phong Lăng Khả về nhà trước, Thích Tự và Thích Nguyên Thành thì tới công ti luôn.

Chất đồ lên xong xuôi, xe chuẩn bị xuất phát đến nơi thì đột nhiên Thích Tự lại bảo: "Ba, chờ một chút, con muốn dùng toilet cái đã..."

Thích Nguyên Thành đang toàn tâm nghĩ về công việc, không nghi ngờ chút nào, vừa xem điện thoại vừa phất tay: "Ừ đi đi."

*****

<Epilogue>

Một—

Thích Phong: "Tôi có một vấn đề nghĩ mãi không thấu—anh hai tôi A như thế mà lại là thụ sao!"

Lăng Khả đẩy kính: "Hờ hờ."

Hai—

Thích Phong: "Khả Khả~ Hôn miếng đi hôn miếng đi!"

Hừ, cầu lương thôi chứ gì đâu, chiến đi!

-

vtrans by xiandzg

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẤU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 144: Ai Nấy Hoảng Loạn

Thích Tự lễ mễ trong toilet đến cả 15 phút, đến khi xác nhận Phó Diên Thăng đã lên đường về trước rồi mới trở ra.

Thích Nguyên Thành vẫn đang nói chuyện điện thoại với cổ đông khác của tập đoàn trên xe, có vẻ cũng nghi ngờ chuyến thăm toilet lâu bất thường của con trai nhưng không có thời gian nói gì.

Xe lên cầu vượt cao tốc, Thích Nguyên Thành đập máy rồi thở dài nói: "Mới bảo con tranh thủ mà nghỉ ngơi thư giãn nhân dịp hôn lễ của ba mẹ đi thì lại xảy ra chuyện thế này..."

Kì thực cả hai cha con đều biết đây là kết quả tất yếu, nhưng vì trong xe còn cả người khác, bọn họ cũng chỉ đành ngậm hiều lẫn nhau.

Thích Tự hỏi: "Ba, tình hình hiện giờ sao rồi?"

Thích Nguyên Thành: "Tư Nguyên đã lên cả sàn quốc tế, trước mắt nước ngoài chưa đưa tin về vụ nhà họ Tư gặp chuyện, giá cổ phiếu cũng chưa bị ảnh hưởng gì, nhưng 60% cổ phần tập đoàn vẫn nằm trong tay người Hoa, biết tin bác Tư bị bắt thì ai nấy đều hoảng loạn. Vừa rồi ba nói chuyện với chú Vương, cũng là để trấn an chú ý thay vì lo lắng về tình hình của Tư Nguyên thì cứ lo giữ vững cổ phần trong tay, tiện thể thăm dò xem nếu cổ phần của Tư Thị ở Tư Nguyên bị pháp luật cưỡng chế thì phía họ có bao nhiêu khả năng thu hồi..."

Người Thích Nguyên Thành vừa nhắc đến là một cổ đông khác của Tư Nguyên tên Vương Trấn Đống, có mở một công ti chuyên đồ bảo hộ y tế ở

trong nước với vợ, còn hợp tác tương đối sâu với công nghiệp may dệt của MeiWei, sau khi nhận được khoản đầu tư từ Thích Nguyên Thành thì hai người thành bạn. Sau này ăn nên làm ra, Vương Trăng Đổng cũng không ngừng mua lại cổ phần của Tư Nguyên, hiện đã trở thành cổ đông người Hoa lớn nhất sau Thích Nguyên Thành, Tư Thị và bên môi giới vốn nước ngoài.

Thích Nguyên Thành lại hỏi Thích Tự: "Phía con có tin tức gì không?"

Thích Tự: "Con chỉ biết Tư Hàng có một công ti game tên Công nghệ Hàng Phàm, mới lên sàn hôm qua, trước đó còn gọi điện kêu gọi con mua cổ phiếu, thế mà tối qua nghe nói, cậu ta cũng bị bắt ngay tại sàn giao dịch S cùng với Tư Trạch rồi..."

Đang nói, chuông điện thoại lại reo, Thích Nguyên Thành vội vàng nghe điện.

Thích Tự ngồi cạnh ông, vừa nghe ba nói vừa lướt qua tin nhắn chưa đọc trong máy mình.

Mấy người Vinh Kha, Đường Vĩ Diệp đều gửi tin nhắn riêng, hỏi xem hẳn có biết chuyện hay biết thêm tin gì hay không.

Riêng Đường Vĩ Diệp đã nhắn cho hẳn không dưới bốn chục tin, nhưng đêm qua Thích Tự với Phó Diên Thăng vẫn nhau đến nửa đêm, cả ngày hôm nay ngồi máy bay lại không có kết nối, hình đại diện của đối phương cũng vì thế mà chìm xuống tận đáy.

Thích Tự nhấn mở nhìn lướt qua—

Đường Vĩ Diệp: "Thích Tự! Công ti của Tư Hàng sắp lên sàn rồi, tôi định mua một trăm ngàn, cậu thì sao?"

Đường Vĩ Diệp: "Đệt! Tôi vừa tiêu cả trăm ngàn thì công ti nó bị đình chỉ rồi!"

Đường Vĩ Diệp: "Má! Má! Thích TỰ! Có chuyện lớn!"

Đường Vĩ Diệp: "Tư Hàng bị bắt rồi!"

Đường Vĩ Diệp: "Anh trai nó cũng bị bắt!"

Đường Vĩ Diệp: "WTF! Tôi nghe bảo ba mẹ nó bị bắt luôn rồi!"

Đường Vĩ Diệp: "A a a!! Làm sao đây! Người ta có tới bắt tôi không!"

Đường Vĩ Diệp: "A a tôi sợ quá! Thích TỰ!" [khóc lớn]x2

...

Thích TỰ: "..."

Hắn vừa định trả lời thì Thích Nguyên Thành cũng dập máy rồi quay sang: "Một luật sư của bác Tư vừa gọi ba, bảo là Tư Hàng không dính líu sâu, mang tiếng sở hữu công ti game kia nhưng không phải đại diện pháp lí hay chủ tịch, có mặt ở sàn giao dịch S cũng để góp vui là chính. Cả vợ bác Tư nữa, nghe nói không can dự gì vào sự vụ của công ti, đơn giản chỉ bị triệu tập để tra hỏi thôi. Luật sư kia đã nộp tiền để bảo lãnh cho hai mẹ con họ rồi."

Thích TỰ: "Tức là Tư Hàng không sao?"

Thích Nguyên Thành: "Chưa chắc, cho nên trước khi người ta điều tra ra được rõ ràng vấn đề của nhà họ Tư thì cũng chỉ có thể ở nhà chờ thẩm vấn thôi... Dù gì mẹ con họ cũng là những người thân cận nhất với Tư Lại và Tư Trạch, nhất định phải biết nhiều nhất rồi."

Thích TỰ: "Vậy Tư Trạch thì sao ạ?"

"Tư Trạch thì khó mà thoát được, ba thấy luật sư kia bảo, bọn họ nghi ngờ bên người Tư Trạch có một trợ lí họ Tống là gián điệp..." Nói đến đây, Thích Nguyên Thành lại dành cho Thích Tự một cái nhìn sâu xa.

Đương nhiên hẳn biết Thích Nguyên Thành có ý gì, lúc trước khai ra nghi vấn về thân phận của Phó Diên Thăng với ba, Thích Tự cũng đã nhắc đến mối quan hệ giữa Phó Diên Thăng, Tống Phổ Tâm và Từ Nhất Chu.

Thích Nguyên Thành quay đi, lại điềm nhiên tiếp tục: "Người này đã tham gia vào không ít dự án của bọn họ, nhưng hình như Tư Trạch tin nhiệm hẳn thái quá, đó giờ bị bác Tư phê bình nhắc nhở không biết bao nhiêu lần, từ năm ngoái thì Tư Trạch bắt đầu không cho cậu ta tiếp xúc với công việc nữa. Thấy bảo trợ lí Tống biến mất hồi tháng 5 vừa rồi, lúc ấy người ta không để ý lắm, giờ sự việc vỡ lở, luật sư mới phát hiện ra có điểm kì quặc."

Thích Tự: "..."

Cũng không biết phải do chợt dạ hay không mà nghe những lời này, Thích Tự lại cảm giác như Thích Nguyên Thành đang ám chỉ về quan hệ giữa hẳn và Phó Diên Thăng...

Hẳn làm bộ bình thản hỏi lại: "Trợ lí Tống tham gia vào những hạng mục gì ạ?"

"Cũng dạng như vụ công ti game này của Tư Hàng thôi, làm giả công tác niêm yết, thao túng thị trường chứng khoán với giao dịch tay trong, chưa kể còn không phải một lần... Ra tòa thì tính chất tương đối nghiêm trọng." Thích Nguyên Thành lắc đầu thở dài.

Thích Tự hỏi: "Thế bác Tư bị bắt vì tội gì ạ?"

Thích Nguyên Thành giải thích: "Quan hệ của Tư Trạch đều qua bác Tư hết, bao gồm Chủ tịch Chứng khoán Minh Thái, Quản lí sàn giao dịch S,

Chủ tịch Ưng của ngân hàng XX chi nhánh Hải Thành... Mấy người này chẳng có gì lại hỗ trợ không công, cho nên nhất định là cũng thu lợi gì đó ở đằng sau, chưa kể những việc làm của Tư Trạch kiểu gì chẳng được ba mình ngầm đồng ý rồi, giờ bị điều tra thì dĩ nhiên bác Tư phải sa lưới chung rồi."

Nói đoạn, điện thoại của Thích Nguyên Thành đã lại rung lên lần nữa.

Tuy truyền thông vẫn chưa chính thức đưa tin, sự kiện Tư Lại bị bắt hôm qua cơ hồ vẫn kinh động đến toàn bộ giới thương nghiệp, người nào người nấy đều đang tranh thủ từng giây để thu thập tin tức, hòng hiểu rõ về nội tình hơn.

Thích Nguyên Thành nghe máy rồi gọi một tiếng "Oánh Oánh", sau đó không biết nghe được cái gì mà sắc mặt lập tức tối đi: "Thật sao?... Chắc chắn chứ?... Ừ, anh biết rồi..."

Thấy ba dập máy, Thích Tự lập tức truy hỏi: "Mẹ à ba? Gọi bảo gì vậy ạ?"

"Mẹ con mới nghe ngóng được một chuyện, đêm trước khi nhà họ Tư xảy ra chuyện, ủy viên XX của thành phố B cũng đã bị giải đi trong bí mật, người này chính là cấp dưới cũ của ông ngoại Tư Trạch..." Đúng lúc xe cũng đến trước cổng trụ sở Tư Nguyên ở Hải Thành, Thích Nguyên Thành xuống xe với sắc mặt trầm trọng, "Xem ra đây không chỉ là một vụ án kinh tế thông thường nữa rồi..." Đi được vài bước lại lẩm bẩm một câu, "Lai lịch của Phó Diên Thăng này đúng là không đơn giản..."

Thích Tự: "..."

Nhóm người bọn họ đi thang lên máy lên tầng quản lí, tiến thẳng vào phòng họp nơi Đồng Mẫn và các lãnh đạo cấp cao của tập đoàn đã đang chờ sẵn, dĩ nhiên là trong đó có cả Phó Diên Thăng, không hề giống như vừa chạy từ sân bay về chút nào.

Thích Tự trao đổi ánh mắt với Phó Diên Thăng rồi ngồi xuống cạnh ba mình.

Qua cuộc họp, Thích Nguyên Thành trao đổi với cấp dưới về tình hình trước mắt, nhằm đưa ra phương án đối phó trong thời gian ngắn nhất.

Đối với Tư Nguyên, nơi đầu tiên chịu tác động từ sự vụ của nhà họ Tư chính là MeiWei, công ti niêm yết duy nhất trực thuộc tập đoàn. Ngày hôm ấy cổ phiếu MeiWei tụt 3 điểm, tuy vẫn chưa đến giới hạn giá xuống, nhưng tất cả đều có thể nhìn ra tầm ảnh hưởng của sự kiện lần này.

(*giới hạn giá xuống: limit down—mức giảm tối đa cho phép với giá của một cổ phiếu trong một ngày giao dịch)

Chưa kể đây cũng mới chỉ là khởi đầu, Tư Thị làm ăn bao lớn, móc nối trăm bề, không chỉ đầu tư vào Tư Nguyên mà còn rất nhiều doanh nghiệp lớn khác như Đường Khải Nhất Khí nhà Đường Vĩ Diệp hay Bất động sản Vinh Thị nhà Vinh Kha. Ngày đó giá cổ phiếu của các công ti liên quan đều xanh lét một màu, khiến trong lòng ai nấy hoảng loạn không thôi.

(*theo bên Trung thì màu xanh chỉ sự giảm điểm của cổ phiếu, đến mức xanh lét thì chính là ngã giá siêu chấn động)

Thích Nguyên Thành ngồi nghe từng người phát biểu, thỉnh thoảng lại liếc sang Phó Diên Thăng, không biết là suy nghĩ điều gì.

Thích Tự ngồi ngay bên cạnh, cứ thấy ba nhìn tới Phó Diên Thăng là căng thẳng tim đập nhanh.

Nhưng suốt hai tiếng họp, Thích Nguyên Thành cũng không hề bày tỏ nghi vấn gì, đến lúc kết thúc mới nói với Phó Diên Thăng: "Cậu đến phòng làm việc của tôi một lát."

Thích Tự: "..."

Trước giờ Thích Nguyên Thành chủ yếu làm việc bên New York, chẳng mấy khi về Hải Thành, nhưng văn phòng chủ tịch có người dọn dẹp thường xuyên nên vẫn rất sạch sẽ nghiêm túc.

Hai người vừa vào, thư kí Hà đã nhanh nhẹn kịp pha một bình trà mới cho Thích Nguyên Thành.

Thích Nguyên Thành ra hiệu cho thư kí rời đi, chỉ để Phó Diên Thăng ở lại, lắc lắc chén trà vài vòng rồi nhìn chăm chăm đối phương, hỏi: "Cậu thấy thế nào về sự việc lúc này?"

Phó Diên Thăng: "..."

Phó Diên Thăng: "Cháu thấy cứ tiến hành như Chủ tịch kết luận trong buổi họp là được."

Vừa rồi Thích Nguyên Thành đã quyết ngày mai sẽ tổ chức họp hội đồng quản trị, triệu tập các cổ đông trong nước để làm công tác ổn định tinh thần cho nội bộ.

Phó Diên Thăng lại nói thêm: "Trước mắt cũng phải chú ý theo dõi giá cổ phiếu thật sát sao, mặc dù nhà họ Tư xảy ra chuyện, nhưng chúng ta cần khiến các cổ đông tin rằng giá cổ phiếu của MeiWei và Tư Nguyên chỉ đang sụt giảm nhất thời, kể cả không có nhà họ Tư thì vẫn đầy đủ tiềm lực phát triển lâu dài."

Thích Nguyên Thành ghé lại gần hẳn một chút, thấp giọng hỏi: "Sau đây sẽ không còn đại sự gì nữa chứ?"

Phó Diên Thăng ho nhẹ một tiếng, nói: "Chủ tịch Thích, chuyện đời khó lường, cháu cũng không thể đoán được tình hình của tương lai, chỉ có thể làm tốt việc trước mắt mà thôi."

Thích Nguyên Thành xụ mặt lúi lúi: "Thôi được rồi, cậu ra ngoài đi..."

Nhưng Phó Diên Thăng đang định đi thì bị Thích Nguyên Thành gọi lại: "Khoan đã."

Phó Diên Thăng quay người lại, nghe Thích Nguyên Thành bảo: "Nửa tháng trước giám đốc điều hành Hứa Kính của Đầu tư Sơn Vũ đã xin từ chức, cuối tháng này sẽ đi. Thích Tự vẫn còn một năm nữa mới tốt nghiệp, tôi xem qua thì chưa tìm được ai phù hợp để thay thế, vừa hay cậu cũng hiểu chút ít về tình hình của Sơn Vũ, tạm thời qua đó quản lí đi, không cần đầu tư gì vội, cứ tập trung theo dõi giá cổ phiếu của MeiWei là được."

Phó Diên Thăng sửng sốt: "Hứa tổng từ chức?"

Thích Nguyên Thành: "Ừ."

Phó Diên Thăng nhíu mày hỏi: "Thích Tự có biết không ạ?"

"Nó biết rồi." Thích Nguyên Thành giải thích thêm vài câu rồi cho hẳn đi, "Gọi giúp tôi Thích Tự vào đây, tôi có mấy chuyện cần nói với nó."

Bước ra đã thấy Thích Tự đợi ngay bên ngoài, Phó Diên Thăng bèn chuyển lại lời của Thích Nguyên Thành.

Thấy đối phương nhìn mình với ánh mắt phức tạp, Thích Tự lại càng thấp thỏm, vừa vào đã hỏi luôn: "Ba, ba vừa nói gì với Thầy Phó thế?"

Thích Nguyên Thành lạnh lùng hừ một tiếng: "Tùy tiện hỏi mấy lời thôi, mà thằng nhóc này nói cũng như không... miệng gì kín như bưng."

Thích Tự: "..."

Thích Nguyên Thành bực mình quay lưng đi, nói: "Cuối tháng này Hứa Kính nghỉ việc rồi, ba đã bảo Phó Diên Thăng sang quản lí Sơn Vũ giúp con một thời gian, bao giờ rảnh con qua gặp Hứa Kính đi, có gặp gỡ thì cũng nên có tạm biệt. Mà giờ Tự Trạch gặp chuyện rồi, con cũng nên để

mắt đến việc của bộ phận Công nghệ hơn một chút. Vụ Hồng Trang chuẩn bị hợp tác với Phi Á mà đưa bạn họ Chương của con tiết lộ ấy, không thể xem nhẹ được đâu, nhớ bàn lại với Diệp Khâm Như xem cậu ta có kế sách gì không, rồi báo lại với ba."

*****

<Epilogue>

Thích Nguyên Thành: "Đồng chí Tiểu Phó, cơ hội của cậu đây, tiết lộ cho tôi ít bí mật đi."

Phó Diên Thăng: "Nhạc phụ đại nhân, gả con trai của người cho con đi rồi con nói."

Thích Nguyên Thành: "Đả cầu bổng của ta đâu rồi!" (ノ`□´)ノ へ——

(*đả cầu bổng: gậy trúc phòng chó của Cái Bang trong tiểu thuyết kiếm hiệp Kim Dung =))))

-

vtrans by xiandzg

T/N: Tự dưng thấy bác Thành dễ thương ghê, muốn hỏi dò mà khổ nỗi nàng dâu này quá kín miệng, ngay cả con trai bác còn chẳng moi được nữa là =))))

Tin tức bên lề cho thuyềן Tư Tổng—xác nhận gần nhất là OE lợ~

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẦU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 145: Đi Tránh Sóng Gió

Nghe ba nói xong, rốt cục Thích Tự cũng hiểu được ánh mắt phức tạp của Phó Diên Thăng mang ý gì, quả nhiên vừa ra khỏi văn phòng của Thích Nguyên Thành thì đối phương đã hỏi: "Cậu biết chuyện Hứa Kính sắp nghỉ việc rồi?"

Hắn ừ một tiếng, cũng không biết phải nói thế nào.

Phó Diên Thăng: "Sao không thấy cậu nhắc gì đến chuyện này?"

Thích Tự: "Tưởng anh còn biết trước cả tôi nữa, chẳng phải ba tôi từng bảo anh làm đánh giá về những dự án đầu tư của Sơn Vũ à?"

Phó Diên Thăng trầm giọng nói: "Tôi không biết."

Trước giờ Thích Tự đã lơ mờ cảm nhận được thái độ có phần thù địch mà Hứa Kính dành cho Phó Diên Thăng, nghe vậy thì không khỏi thấy lạ: "Anh ấy không nói gì với anh à?"

Phó Diên Thăng: "Không, lúc tôi đến Sơn Vũ, anh ta đón tiếp rất khách khí, còn đích thân giải thích về tình hình của từng dự án, đặc biệt tỉ mỉ cẩn thận."

Nghe thế, Thích Tự lại càng khó chịu hơn, có phải ngay từ lúc ấy Hứa Kính đã quyết định đi rồi? Cho nên mới không buồn quan tâm, không buồn so đo nữa?

Hắn chợt nhớ về cuộc điện thoại với Hứa Kính tối đó, cảm giác mất mát lại dâng lên trong lòng, cũng chẳng biết chính xác là tức giận, ấm ức hay cay đắng, chỉ muốn lớn tiếng gào khóc một trận cho đã, nhưng bản tính tự chủ đã giữ lại mọi cảm xúc ấy trong lòng, buộc bản thân phải thật kiên cường và bình tĩnh.

Thích Tự trầm mặc một lát, sau mới ra vẻ lãnh đạm nói: "Ba tôi đã tạm thời giao Sơn Vũ cho anh thì anh cứ làm đi."

Đúng lúc này, điện thoại đổ chuông.

Thích Tự nhìn thấy là Tô Cảnh, bèn nhanh chóng nhấc máy.

Tô Cảnh hỏi: "Cậu về chưa? Gặp ở đâu thì được? Yến Thành? Hay Hải Thành?"

Thích Tự: "Hải Thành đi, nhà họ Tư xảy ra chuyện lớn, thời gian tới em không đi đâu được, anh tiện tới không?"

Tô Cảnh: "Tiện, đặt vé xong anh báo cậu."

Thích Tự không ngờ Tô Cảnh sẽ đáp ứng nhanh thế, chưa kể còn trực tiếp gọi điện thoại tới, nghe chừng kế hoạch cướp người có hi vọng, dập máy xong bèn nói với Phó Diên Thăng: "Tôi tới bộ phận Công nghệ gặp Diệp tổng cái đã, chúng ta nói chuyện sau đi."

Nhìn ra đối phương không muốn nói về chuyện của Hứa Kính với mình, Phó Diên Thăng cũng không gắng hỏi thêm.

Hai người cùng bước vào thang máy, đến khi Thích Tự đi ra ở tầng của bộ phận Công nghệ, Phó Diên Thăng nhìn theo bóng lưng hắn mà nhíu mày, tựa hồ có điều suy tư.

Nhận được tin Thích Tự sắp tới, Diệp Khâm Như và Ngô Song đã chờ sẵn ở đây.

Bọn họ vừa gặp nhau, điều đầu tiên là bàn về tình hình của nhà họ Tư, Thích Tự cũng thuật lại những nội dung trong cuộc họp vừa rồi cho hai người.

"Trời đất, sao tự dưng lại xảy ra chuyện này không biết..." Diệp Khâm Như cảm thán một câu, sau đó lại thấp thỏm, "Rồi ai sẽ tiếp nhận cổ phần của bọn họ đây, có ảnh hưởng gì đến bộ phận Công nghệ chúng ta không..."

Thích Tự tranh thủ kể cho Diệp Khâm Như về khả năng Hồng Trang và Phi Á chuẩn bị hợp tác để tạo ra nền tảng cạnh tranh, bảo: "Bất kể kết cấu cổ đông của tập đoàn có thay đổi thế nào, chúng ta cũng phải nghĩ biện pháp giải quyết đối thủ mới này đã."

Diệp Khâm Như nghe xong chỉ thấy căng cả đầu, đúng là một mình Hồng Trang có thể không đáng sợ, nhưng Hồng Trang liên thủ với Phi Á thì chắc chắn sẽ trở thành một uy hiếp lớn đối với sự phát triển của MeiWei•Liên Tú!

Thích Tự cũng không ngần ngại nói ra kế hoạch cướp Tô Cánh về cho Tư Nguyên của mình.

Diệp Khâm Như giật mình: "Cướp Tô Cánh từ Hồng Trang sao?"

Thích Tự: "Đúng vậy, chúng ta cũng biết kỹ thuật không phải thế mạnh của Liên Tú từ lúc dự định thu mua rồi mà, tuy lúc đó bọn họ đã đăng kí niêm yết nhưng sức cạnh tranh về lâu dài thì không thể nào bằng Hồng Trang được. Các anh từng phân tích tổ đội kỹ thuật của Tô Cánh chính là giá trị cốt lõi của Hồng Trang, nếu có thể thu nạp toàn bộ bọn họ về đây thì Hồng Trang - Phi Á cũng chẳng còn gì đáng sợ nữa."

Diệp Khâm Như nhíu mày: "Nhưng Tô Cánh có chịu không mới được?"

Thích Tự: "Nguyên nhân chủ yếu khiến Tô Cảnh từ chối hợp tác với Tư Nguyên trước đây là vì thấy tôi không có quyền định đoạt ở bộ phận Công nghệ, không có khả năng thực hiện lời hứa hẹn với anh ta. Nhưng hiện tại nhà họ Tư gặp chuyện, lo lắng này đã không còn, chưa kể lúc tiết lộ chuyện Lâm Hoán để mắt tới Liên Tú, anh ta có bảo mình không muốn cho Lâm Hoán thành công, chứng tỏ quan hệ giữa hai người họ cũng chẳng êm ái gì."

Diệp Khâm Như vẫn lo lắng: "Tư Thị vừa xảy ra chuyện lớn như thế, người ngoài chẳng ai chắc liệu Tư Nguyên có liên lụy hay không, để gì mà thuyết phục Tô Cảnh dẫn team của mình tới đây trong thời điểm mấu chốt như bây giờ..."

Bấy giờ Thích Tự mới nói: "Chẳng giấu gì anh, tôi đã đưa ra đề xuất với Tô Cảnh từ nửa tháng trước, đó giờ không nhận được phản hồi gì, nhưng hôm qua vừa nổ ra tin tức về nhà họ Tư, anh ta đã lập tức gửi tin nhắn cho tôi, còn đồng ý gặp mặt một lần nữa."

Diệp Khâm Như nghe thế thì hai mắt sáng bừng: "Thật sao?"

Thích Tự gật đầu đáp: "Tôi rất có niềm tin với thái độ này của anh ta, song trước khi chính thức đưa ra lời mời, tôi muốn hỏi anh một vấn đề này đã."

Diệp Khâm Như: "Vấn đề gì?"

Thích Tự nhìn đối phương, nói: "Tô Cảnh vốn bị đồn đãi không tốt đẹp gì cho lắm, có người không ưa anh ta thì tôi cũng hiểu được. Diệp tổng là quản lý chiến lược của bộ phận Công nghệ, nhưng tôi dự định sẽ cho anh và Tô Cảnh mức quyền lợi tương đương nếu như anh ta đồng ý tới đây, anh có thể chấp nhận điều này chứ?"

Diệp Khâm Như cười cười: "Tôi đã nói rồi, người này không phải số một thì cũng là số hai trong giới kỹ thuật, thu được anh ta về thì không chỉ là nền

tảng thời trang mà muốn làm gì khác cũng được hết. Tuy rằng cái tính bộp chộp khiến anh ta nhiều khi nói ra lời khó nghe đáng giận, tôi cũng rất hoan nghênh chào đón người về vì sự phát triển của công ti. Chưa kể Tô Cảnh chuyên về kĩ thuật, tôi làm về vận hành, quyền lợi có tương đương thì cũng không xung đột."

Có lời khẳng định này của Diệp Khâm Như, Thích Tự cũng như trút bỏ được gánh nặng trong lòng.

Tiếp đó, Thích Tự lại nghe Diệp Khâm Như báo cáo về tình hình phát triển của MeiWei•Liên Tú, khoảng hơn một tiếng sau thì chuông điện thoại vang lên.

Là Khương Oánh gọi tới báo di giúp việc đã chuẩn bị cơm, hỏi hẵn có về ăn hay không.

Thích Tự thoáng nhìn đồng hồ, bấy giờ mới nhận ra đã sắp 7h tối đến nơi.

Khương Oánh lại nói: "Ba về nhà rồi, mẹ hỏi sao con không về cùng thì ông ấy bảo con còn phải qua bộ phận Công nghệ, có khi vẫn đang họp, muộn thế mà vẫn chưa tan à?"

Thích Tự: "Sắp rồi ạ, tại con không để ý thời gian, nhưng giờ cũng trễ quá, ba về rồi thì mọi người cứ ăn trước đi, đừng chờ con, lát con đi ăn với đồng nghiệp công ti luôn."

Khương Oánh thở dài: "Y như cái nết của ba con, bận vào là không để ý cái gì hết... Thôi được rồi, không chờ thì không chờ, nhưng mà tối về nhà ngủ đi, đừng ra khách sạn nữa, mẹ bảo di Liễu dọn phòng cho con rồi đấy."

Thích Tự: "Vâng ạ."

Trước khi đập máy vẫn loáng thoáng thấy mẹ đang trách móc ba, Thích Tự chỉ cười nhẹ rồi cắt điện thoại đi, sau đó nói với Diệp Khâm Như: "Diệp tổng, gọi cả Ngô Song lát cùng đi ăn tối đi."

Ba người tìm một nhà hàng gần đó ăn cho tiện.

Trong bữa cơm lại nhắc đến vụ nhà họ Tư, Diệp Khâm Như không khỏi cảm thán: "Tuần trước tôi còn vừa đến clubhouse tắm nước nóng với Tư tổng xong, nói về chiến lược tương lai của Tư Thị, nghe đâu bọn họ còn đang định đầu tư vào công nghệ thông tin với năng lượng mới nữa kìa, ai ngờ nhoáng cái mà cả nhà đã bị bắt hết rồi! Ôi, đúng là thế sự khó lường!"

Ngô Song bĩu môi nói: "Nhà họ Tư cấu kết với với quan chức bao năm nay, Tư Trạch thì chuyên môn làm ăn phách lối, có bị bắt cũng chẳng ngạc nhiên."

Diệp Khâm Như sững sốt: "Nhưng làm ăn hiện nay hầu như đều phải đi vào vùng xám mà? Được mấy ai dám nhận mình hoàn toàn trong sạch?"

Ngô Song nghiêm nghị đáp lại: "Kể cả thế thì anh cũng đâu thể coi vậy là đúng, lại còn cảm thán thế sự khó lường! Pháp luật là pháp luật, tồn tại để giữ vững công bằng và chính nghĩa, kết cục của nhà họ Tư chung quy cũng là đòi lại công bằng cho những người dân đã bị lừa gạt, đồng thời cảnh tỉnh những doanh nghiệp tương tự bọn họ mà đang thờ phào vì thoát nạn hoặc dần dần cho rằng những sai phạm này là bình thường đấy."

Diệp Khâm Như quay sang nhìn hẳn: "Hơ, không ngờ nhóc cậu cũng đề cao công lí gớm nhỉ?"

Ngô Song: "Anh cũng đừng có nhóc này nhóc nọ, tôi kém anh có 8 tuổi thôi."

Diệp Khâm Như nói như trêu người: "Thế còn không phải là nhóc à?"

Ngô Song: "..."

Ăn xong, Ngô Song xin phép trước vì còn phải bắt tàu điện ngầm.

Diệp Khâm Như đi cùng Thích Tự ra bãi đỗ xe, dọc đường có nói với hân: "Thích tổng, gần đây tôi đang nghĩ, hay là thăng chức cho Ngô Song đi."

Thích Tự: "Tại sao?"

Diệp Khâm Như vuốt vuốt cằm: "Cậu nhóc này quả thực rất được, từ báo cáo cho đến phân tích, ý tưởng không thiếu hiệu suất lại cao, tuy mới có trình độ thạc sĩ nhưng cũng là bằng kép của đại học T, nhân tài như thế mà chỉ làm trợ lý hành chính thì đúng là phí phạm tài năng..."

Thích Tự: "Chuyện nhỏ này anh cứ tự quyết là được mà? Cần gì phải hỏi tôi?"

Diệp Khâm Như nhìn hân: "Ngô Song vốn là người của cậu mà? Vị trí trợ lý vốn do cậu sắp xếp, phải được cậu đồng ý thì tôi mới dám cất nhắc chứ."

Thích Tự: "Thế anh định cho cậu ấy giữ chức vụ gì?"

Diệp Khâm Như: "Quản lý vận hành, coi như cấp dưới trực tiếp của tôi, cho tuyển thêm hai người rồi tự rèn luyện tổ đội của mình, cậu nhóc này sẽ có tiền đồ xán lạn lắm."

Thích Tự nhớ tới những gì Phó Diên Thăng đã thẳng thắn với mình hôm trước, biết Ngô Song là người của tổ chức bọn họ nên sớm muộn gì cũng sẽ rời đi, chẳng qua không thể nói cho Diệp Khâm Như vì thỏa thuận bảo mật kia, chỉ đành rũ mắt nói: "Anh thấy hợp lý thì cứ quyết đi."

Thích Tự tạm biệt Diệp Khâm Như để lên xe rồi gọi cho Phó Diên Thăng: "Anh vẫn đang ở Sơn Vũ à?"

Phó Diên Thăng: "Ừ, đang dùng bữa với Hứa tổng, tranh thủ bàn việc luôn, cậu qua không?"

Thích Tự: "Không, hai người ăn đi, tôi đang trên đường về rồi."

Phó Diên Thăng: "Về đâu?"

Thích Tự: "Về nhà."

Phó Diên Thăng trầm mặc chốc lát rồi nói: "Được rồi, có gì tối nói chuyện sau."

Dập máy xong, Thích Tự chỉ thị cho Vương Mãnh đưa mình về biệt thự, dọc đường nhìn ra chiều tà và ánh neon bên ngoài, cứ thế bần thần rồi bởi vì không biết Phó Diên Thăng và Hứa Kính sẽ nói gì với nhau.

Hắn đành lôi điện thoại ra, trả lời những tin nhắn chưa kịp xem qua để phân tán sự chú ý.

Tô Cánh nhắn báo đã mua vé ngày mai, hẹn tối đến gặp. Thích Tự bèn gửi cho Diệp Khâm Như một tin nhờ đối phương đặt trước địa điểm gặp mặt cũng như khách sạn cho người kia.

Thích Tự cũng trả lời cả tin nhắn của Đường Vĩ Diệp, mới qua mấy giây tên kia đã nhắn lại: "A! Thích Tự! Cuối cùng cũng trả lời tôi! Cậu không sao chứ!?"

Thích Tự: "Tôi không sao, nay vừa về Hải Thành."

Đường Vĩ Diệp: "Hả? Cậu về? Cậu không sợ chết à!?"

Thích Tự không hiểu gì: "Cái gì mà không sợ chết?"

Đường Vĩ Diệp: "Tôi với bạn bè còn phải lên kế hoạch ra nước ngoài để tránh sóng gió đây này, cậu đang yên lành bên đó mà về làm chi!"

Thích Tự: "..."

Thích Tự: "Sao phải đi tránh sóng gió? Mấy anh đều phạm pháp hay gì?"

Đường Vĩ Diệp: "Biết ddeos đâu bọn tôi có phạm pháp hay không! [khóc lớn]"

Thích Tự: "..."

*****

<Epilogue>

Diệp Khâm Như: "Tôi muốn thăng chức cho Ngô Song." (coi tui thương fan của mình ngần nào chưa)

Ngô Song: "Cảm ơn, thật sự không cần đâu!" (cuối cùng cũng sắp thoát được cấp trên cường tự luyện này rồi!)

Diệp Khâm Như: "QAQ Cậu hết yêu tôi rồi sao?"

-

vtrans by xiandzg

T/N: Ngày mai (2/10) Hi có buổi kí sách (Giả bạn trai) ở Thượng Hải, nên khả năng là sẽ không có chương mới nhé~

Hashtag tribute của hôm nay chắc là #thươngDiệptổngnhiềuchút quá =))))

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẦU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 146: Cực Tuệ Tất Thương

Thích Tự nhắn lại qua Wechat cho Đường Vĩ Diệp, hỏi xem liệu đối phương có biết những ai đã bỏ tiền đầu tư cho công ti của Tư Hàng và tình hình bọn họ giờ ra sao.

Đường Vĩ Diệp ngập ngừng, không biết dè chừng điều gì mà chỉ bảo muốn gặp trực tiếp Thích Tự một lần rồi nói chuyện.

Thích Tự đồng ý, hẹn trưa ngày kia gặp hăn ở một quán đồ tây trong trung tâm thành phố.

Về tới nhà, Thích Tự chỉ thấy Thích Phong và Lăng Khả đang chơi với Tuyết Cô Nương trong phòng khách, bèn hỏi: "Ba mẹ đâu rồi?"

"Chắc là thư phòng trên tầng." Thích Phong trả lời, lại hỏi hăn, "Sao giờ anh mới về?"

Thích Tự: "Bạn chuyện công ti."

Thích Phong lầm bầm: "Anh còn bận hơn cả ba nữa..."

Thích Tự thoáng nhìn qua Tuyết Cô Nương, hỏi thăm: "Chó sao rồi?"

Thích Phong thở dài, ngồi xõm xuống vò tai Tuyết Cô Nương, rầu rĩ đáp: "Không tốt lắm, phản ứng thì chậm chạp, trí nhớ cũng kém dần."

Thích Tự: "Có đi lạc thêm lần nào không?"

Thích Phong giơ thiết bị nhỏ treo trên vòng cổ của Tuyết lên, nói: "Thứ này của anh rất có ích, em bảo dì Liễu cài app trên điện thoại, cứ không thấy thì mở ra xem định vị là tìm được ngay."

Thích Tự trò chuyện với hai đứa em mấy câu rồi lên lầu tìm ba, định bàn vụ cướp Tô Cảnh về cho Tư Nguyên.

Đến trước thư phòng, thấy cửa không đóng mà giọng của Thích Nguyên Thành đã truyền ra theo khe hở: "Anh đã tưởng Phó Diên Thăng là người được Ủy ban Điều tiết Chứng khoán phái tới, nhưng sau nghĩ lại mới thấy, điều tra hiện tượng giao dịch tay trong của thị trường chứng khoán thì dựa vào mấy cú điện thoại là luận tội được rồi chứ cần gì phức tạp như thế... Mấy người kia ẩn nấp bao lâu nay, phạm vi điều tra cũng chẳng giới hạn trong tình hình kinh doanh của xí nghiệp hay thị trường chứng khoán... Nay nghe em kể người phía trên còn gặp chuyện thì đại khái là anh đoán ra rồi, vụ của nhà họ Tư dính đến cả tranh đấu chính trị nữa..."

Khương Oánh: "Cho nên xem ra, lai lịch của Phó Diên Thăng chắc phải đặc thù phết đấy."

Thích Nguyên Thành: "Anh cũng thấy nó không phải nhân viên điều tra bình thường đâu, nhưng ngoài Cục Điều tra Tội phạm kinh tế của Bộ Công an và Ủy ban Điều tiết Chứng khoán ra thì anh không đoán ra bối cảnh nào khả thi hơn nữa..."

Khương Oánh: "Thật ra em có suy đoán này..."

Thích Nguyên Thành: "Là gì vậy? Nói anh nghe xem."

Khương Oánh: "Anh biết Bộ An ninh Quốc gia chứ? Đơn vị tình báo và trị an cấp cao nhất của Chính phủ nước mình, được chia thành các cục ban, trong đó có Cục tình báo Chính trị và Cục tình báo Doanh nghiệp, mỗi cục lại chia thành nhiều cơ sở và địa phương trực thuộc. Người của cục tình báo

thường lấy thân phận bề nổi là phóng viên, học giả hay thương nhân để tiện bề thu thập tin tức cho quốc gia..."

Thích Nguyên Thành: "Em cho rằng Phó Diên Thăng là nhân viên tình báo của Bộ An ninh?"

Khương Oánh: "Đoán vậy thôi, đó là cơ cấu có mức độ bảo mật thông tin ghê gớm nhất nước mình, chưa bao giờ công khai danh tính của nhân viên trực thuộc, dân thường như mình có muốn thăm dò cũng vô ích."

Thích Nguyên Thành trầm ngâm: "Nếu thế, một khi vụ này kết thúc thì chắc chắn Phó Diên Thăng cũng phải đi rồi."

Khương Oánh: "Dĩ nhiên, doanh nghiệp như anh làm sao mà cướp được người của chính phủ."

Thích Nguyên Thành: "Anh thì chả quan trọng, người ta đã muốn đi, mình cũng đâu thể ép. Chỉ lo là Thích Tự không chịu được thôi, đứa nhỏ này trông thì bình tĩnh trầm ổn là thế, chứ thật ra trọng tình nghĩa lắm. Chắc em biết Hứa Kính chứ? Đó giờ Thích Tự kính trọng quý mến coi cậu ta như anh trai, chính anh là người đã đề bạt với hi vọng cậu ta có thể giúp đỡ Thích Tự trong công việc sau này, còn định sẽ chuyển dần một ít cổ phần cho, nhưng kết quả thì sao, Thích Tự còn chưa tốt nghiệp mà cậu ta đã đòi đi rồi... Mấy nay lần nào nhắc đến Hứa Kính với Thích Tự, đứa nhỏ này cũng cau hết cả mày lại... Một đã thế rồi chứ đừng nói là hai, chưa kể anh thấy nó còn gắn bó với Thầy nó sâu hơn Hứa Kính nhiều. Đơn cử như vụ nhà họ Tư lần này thôi, ban đầu mà anh không đồng ý giúp Phó Diên Thăng thì có khi thằng bé này còn hận cả ba mình cũng nên!"

"Tình thâm thì không thọ, sâu sắc quá lại nhận về tổn thương, chỉ mong là Thích Tự có thể nghĩ thoáng một chút thôi." Khương Oánh thở dài, lại nói, "Nhưng mà em từng thăm dò Tiểu Phó trong lúc dùng bữa cùng nhau, nó hứa hẹn chỉ cần Thích Tự muốn thì nhất định bảo vệ Thích Tự cả đời."

Thích Nguyên Thành hừ mũi: "Con trai anh mà cần nó bảo vệ chắc?"

Khương Oánh: "Nếu Phó Diên Thăng thật sự có lai lịch giống chúng ta suy đoán, thì việc đưa ra được lời hứa hẹn ấy cũng chẳng đơn giản đâu. Về sau Thích Tự còn phải giúp anh cai quản một cơ ngơi lớn như thế, có một người hiểu rõ về những giới hạn của hoạt động thương nghiệp dẫn dắt vẫn hơn chứ."

"Hai đứa nó mà duy trì được quan hệ bạn bè cũng tốt." Thích Nguyên Thành cảm thán một câu, "Nói chứ, đúng là anh chưa thấy Thích Tự thích ai như thế bao giờ..."

Nói đến đây, trong phòng đột nhiên im phăng phắc.

Mấy giây sau, Thích Nguyên Thành đột nhiên lại hỏi: "Này, em nói xem, Tiểu Phong thích con trai thì có khi nào Thích Tự cũng thế không?"

Ở ngoài cửa, Thích Tự vừa nghe đến đây đã thấy nhịp tim vượt ngưỡng 180!

Sau đó Khương Oánh nhẹ giọng đáp lại: "Thích Tự là do anh nuôi lớn, năm nay con cũng 22 rồi mà anh không biết nó thích trai hay gái à?"

"Từ nhỏ thằng bé đã rất ngoan, lúc nào cũng đi theo anh, chưa bao giờ thấy gần gũi với bạn cùng lứa, trước giờ thân với mỗi Hứa Kính, mà hai đứa thì toàn trò chuyện về học tập với công việc. Năm ngoái biết tin Tiểu Phong kiếm bạn trai, anh có bảo nó không thể nào cũng thế nổi, thằng bé còn đồng ý mà..." Thích Nguyên Thành lăm bằm một hồi, rồi lại cất lên nghi vấn, "Có phải tại anh nghĩ nhiều quá không? Sao cứ thấy tình cảm mà Thích Tự dành cho Thầy nó là lạ ấy nhỉ?"

Khương Oánh: "Phải hay không thì quan trọng gì, con thích là được rồi."

Thích Nguyên Thành vội la lên: "Em nói gì vậy? Có hai đứa con trai mà một đứa đã coi như gả đi rồi, đứa kia sao lại thích đồng giới nốt được? Thích Tự cũng thế thì nhà họ Thích chúng ta tuyệt hậu rồi còn đâu!"

Khương Oánh: "Nhờ hai đứa nó thích nhau thật, anh cũng định bỏ mặc hạnh phúc của con để chia cắt uyên ương à?"

Thích Nguyên Thành khẳng định chắc nịch: "Em đừng nói thế, Thích Tự không giống Tiểu Phong được. Anh không ở cạnh Tiểu Phong đã mười năm trời, tự biết mình đuối lí, bởi vậy nó muốn thế nào cũng tùy, nhưng Thích Tự thì tuyệt đối không thể. Nó mà có ý đay với Phó Diên Thăng, họ Phó kia đi càng sớm mới càng tốt!"

Khương Oánh: "..."

...

Thích Tự khẽ bước đi về phòng mình, trong đầu chạy loạn hết một lời "nó sẽ bảo vệ Thích Tự cả đời" của mẹ rồi lại đến "Thích Tự thì tuyệt đối không thể" của ba, tâm trạng trập trùng như sóng dập thuyền con...

Đang nghĩ ngợi, di động đột nhiên đổ chuông.

Thích Tự cầm lên nhìn qua, điện báo đến từ nhân vật chính trong của nói chuyện vừa rồi của ba mẹ hẳn chứ chẳng ai.

"A lô..."

"Về rồi phải không? Gửi định vị nhà cậu cho tôi đi." Phó Diên Thăng nói trong điện thoại.

Thích Tự chột thấy căng thẳng: "Định vị nhà tôi? Anh lấy làm gì?"

Phó Diên Thăng: "Đến tìm cậu."

Thích Tự thoáng liếc qua đồng hồ, nhú mào nói: "10h rồi mà..."

"Nhưng tôi muốn gặp cậu." Phó Diên Thăng thẳng thừng ngắt lời.

Năm chữ vền vẹn thành công chặn lại mọi lời từ chối của Thích TỰ, hẳn đành thấp giọng đáp: "Được rồi."

Dập máy xong, Thích TỰ gửi định vị đi, ngồi thêm trong phòng chừng 10 phút mới nhớ ra nếu Phó Diên Thăng tới đây, bên ngoài gọi dì Liễu mở cửa sẽ kinh động đến ba mẹ, bởi vậy nhanh chóng xuống nhà, đi bộ ra ngoài khu biệt thự chờ một mình.

Căn nhà này nằm ở vùng ngoại ô phía Nam Hải Thành, được Thích Nguyên Thành và Khương Oánh mua từ trước khi li hôn, lọt vào tầm ngắm cũng vì cảnh đẹp yên ả xung quanh, có điều với quy hoạch mở rộng đô thị suốt hơn chục năm qua, nhà cửa và trung tâm thương mại đã bắt đầu mọc lên như nấm, chỉ mình khu biệt thự này là vẫn được bao bọc và tách biệt bởi hàng rào thực vật um tùm, trở thành khu người giàu thanh tĩnh có tiếng giữa một rừng huyên náo xung quanh.

Chỉ chốc lát sau, Thích TỰ đã bắt gặp một chiếc xe màu đen chạy tới. Phó Diên Thăng trông thấy người, cho xe dừng ngay cạnh hẳn, ra khỏi ghế sau rồi hỏi: "Sao lại đợi ở đây?"

Thích TỰ dứt tay trong túi quần, nhú mào nói: "Anh bảo tôi phải giải thích với ba mẹ thế nào nếu hai người họ biết anh tới tìm tôi vào giờ này?"

Phó Diên Thăng: "Ba mẹ cậu đều ở nhà à?"

Thích TỰ: "Đương nhiên, bọn họ "mới" cưới mà, không có việc gì thì đã đang hưởng tuần trăng mật rồi cũng nên."

Ánh mắt Phó Diên Thăng toát lên vẻ áy náy, hẳn dịu giọng nói: "Ra đâu ngồi chút không?"

Thích Tự xoay người bảo: "Trong kia có cái vườn hoa nhỏ, vào đấy đi..."

Phó Diên Thăng theo hẳn vào khu nhà với an ninh nghiêm ngặt, hai người sóng vai đi vòng ra vườn hoa phía sau biệt thự, bên trái là hòn non bộ xanh um, bên phải là một con sông nhân tạo, đêm hè với tiếng dế kêu nước chảy cũng trở thành một khung cảnh hữu tình.

Tháng 7 oi ả, tối đến nhiệt độ có hạ một chút thì hầu như cũng chẳng ai ra tản bộ vào giờ này.

Thích Tự quay lưng về phía người kia, cất lời: "Anh đến tìm tôi vì có chuyện cần nói à?"

Phó Diên Thăng không đáp lại, mà trực tiếp tóm lấy cổ tay đối phương kéo người vào lòng, một tay đưa lên giữ gáy hẳn hôn qua.

Biệt thự không cao, lại có cây cối che chắn nên không sợ bị ai bắt gặp, bởi vậy Thích Tự chỉ thoáng vùng vẫy trong chớp mắt, rồi cũng nhanh chóng bị kỹ thuật và mùi hương thuộc về riêng mình Phó Diên Thăng kích thích mà thả lỏng.

Cả hai cứ thế ôm lấy nhau, Thích Tự vừa đón nhận môi hôn và ve vuốt từ đối phương, vừa nhớ đến một lời "hứa sẽ bảo vệ Thích Tự cả đời" mà mẹ mình nhắc đến hồi nãy.

...Phó Diên Thăng thật sự đã nói như vậy? Nhưng nếu là người của bộ an ninh gì đó, đến khi tới nơi khác năm vùng, lại gặp một "bạn nhỏ" khác cần dạy dỗ, xa mặt cách lòng rồi người kia định bảo vệ hẳn làm sao?

Nhớ lại việc ba nói Thích Phong có thể còn mình thì không, dẫu biết đây là sự thật, nhưng cứ nghĩ đến Thích Phong và Lăng Khả được phép công khai ân ái trong nhà mỗi ngày, còn hẳn với Phó Diên Thăng lại chỉ có thể vụng trộm ở đây, Thích Tự vẫn không khỏi cảm thấy chua xót, bất giác ôm lấy người kia chặt hơn, đáp trả nụ hôn cũng ngày một mãnh liệt.

Qua đến mười mấy phút, hai người mới chịu tách ra, Phó Diên Thăng vẫn ôm trọn lấy Thích Tự, còn mồ lên môi hẳn mãi không chịu ngừng, bộ dạng chìm trong tình mê ý loạn lúc này quả thật không ăn nhập gì với phong thái tinh anh đầy tự chủ của ban ngày.

"...Có gì không vui à?" Phó Diên Thăng cất âm giọng khàn khàn hỏi hẳn.

Thích Tự rũ mắt nói: "Xảy ra bao nhiêu chuyện như thế thì vui thế nào?"

Phó Diên Thăng thẳng thừng chỉ ra: "Vì chuyện Hứa Kính muốn rời đi sao?"

Thích Tự nghĩ bụng người này đang im lặng thì tốt đẹp biết bao, thế mà cứ mở miệng là chọn toàn chuyện hẳn không muốn nghe để nói! Hẳn hơi lùì về phía sau, khó chịu đáp: "Anh đừng nhắc đến người này nữa được không."

Phó Diên Thăng lại túm lấy cổ tay hẳn, kéo người về phía mình, hỏi: "Rốt cục là cậu đang lẩn tránh điều gì?"

Thích Tự lập tức nóng máu, oán niệm tồn đọng trong lòng bấy lâu nay đột nhiên trào dâng sau câu nói của Phó Diên Thăng: "Lẩn tránh? Là anh ta không nói không rằng đòi đi, muốn vứt bỏ tôi mà đi, anh còn mong ba tôi phải cầu xin anh ta ở lại? Hay mong tôi phải vui vẻ tiễn anh ta rời đi?"

Phó Diên Thăng nhìn thẳng vào mắt hẳn, nói: "Vậy tại sao không đến tìm người kia, nói hết ra những tiếng lòng này của cậu?"

*****

<Epilogue>

Một—

Thích Tự: "Trong khi em nó được hôn nhau công khai, chúng ta lại chỉ có thể yêu đương vụng trộm, thật đáng giận!"

Phó Diên Thăng: "Bảo bối~ Yêu đương vụng trộm cũng có cái thú của yêu đương vụng trộm, đảm bảo khi kiss hai đứa nó không thấy kích thích như mình đâu, em tin không~~"

Thích Tự: "Tin mới lạ."

Hai—

Thích Nguyên Thành: "Có hai đứa con trai, một đứa đã coi như gả đi rồi."

Thích Phong: "???? Ba! Con là công mà!"

Lãng Khả lặng lẽ đẩy kính: "Lời to."

-

vtrans by xiandzg

T/N: Giải thích tên chương: Cực tuệ tất thương—quá hiểu chuyện, sâu sắc ắt sẽ chịu tổn thương

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẤU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 147: Thành Toàn Cho Nhau

Thích Tự giận quá hóa cười: "Nói thì được gì? Chẳng lẽ tôi bảo ở lại thì anh ấy ở thật?"

Phó Diên Thăng: "Nhờ thế thì sao?"

Thích Tự đột nhiên cao giọng: "Nhưng tôi không muốn như vậy!"

Phó Diên Thăng đặt tay lên vai Thích Tự, từ tốn nhìn hẳn: "Bởi vì không muốn chịu thua sao?" Thấy Thích Tự tuyệt nhiên không có ý định thỏa hiệp, Phó Diên Thăng lại chậm rãi dỗ dành, "Vậy nói với tôi đi, được không?"

Thích Tự nghe giọng điệu này của đối phương mà dễ dàng mềm lòng, không nhịn được hỏi: "Nhưng trước hết trả lời tôi đã, hôm nay gặp mặt dùng bữa, anh có hỏi vì sao Hứa Kính muốn đi không?"

Phó Diên Thăng: "Có hỏi."

Thích Tự: "Anh ấy nói sao?"

Phó Diên Thăng nhớ lại cuộc đối thoại giữa mình với Hứa Kính tại Phong Mậu hai tiếng trước, đó là lần đầu tiên bọn họ bình tĩnh đối mặt để nói về Thích Tự.

Hắn hỏi Hứa Kính: "Anh chọn rời khỏi Sơn Vũ vì bị sự tồn tại của tôi gây sức ép?"

Hứa Kính cười cười, hỏi ngược lại: "Cậu thấy sao?"

Phó Diên Thăng: "Không phải tôi đang ra vẻ rộng lượng, nhưng anh thật sự không cần lo tôi sẽ tranh giành gì với anh, còn nhớ những gì tôi từng nói trong lần gặp ở buổi họp chiến lược cho Tư Nguyên hồi năm ngoái chứ? Tôi chỉ làm thầy của Thích Tự trong một khoảng thời gian, sẽ không ở lại Tư Nguyên mãi mãi, hiệu lực của lời này đến giờ vẫn còn nguyên."

Hứa Kính rũ mắt trả lời: "Nhớ, lúc đó cậu bảo tôi không cần bảo vệ Thích Tự như gà mái che chắn gà con, nghi ngờ tất cả những người tiếp cận cậu ấy đều vì mục đích xấu làm gì, còn nói Thích Tự là người có cá tính mạnh, nếu bản thân không thích thì khó để ai thay đổi mình, con đường của cậu ấy còn dài, thời gian này nên được tự do lựa chọn người để thân cận và học hỏi... Ha, hiện tại tôi phải thừa nhận là mình thua rồi, chỉ với hai năm mà cậu đã đánh bại được bảy năm tôi đồng hành với Thích Tự."

Phó Diên Thăng: "Thắng thua có quan trọng vậy không? Chẳng phải cả tôi lẫn anh đều muốn giúp cho Thích Tự trở nên tốt đẹp và mạnh mẽ hơn à?"

Hứa Kính: "Tôi tin chắc cậu ấy sẽ ngày một hoàn thiện hơn, nhưng thua vẫn cứ là thua. Khi nhận ra tất cả những thay đổi ở cậu ấy đã không còn liên quan gì đến mình, tôi biết là mình nên đi rồi."

Phó Diên Thăng: "Thích Tự vẫn luôn quý trọng anh như anh trai trong nhà, nhất định là vô cùng đau lòng khi biết anh chọn đi, chưa kể bây giờ nhà họ Tư còn xảy ra chuyện như thế, cậu ấy rất cần nhân lực..."

"Nếu cậu ấy đích thân đến ngõ lời, có lẽ tôi sẽ mềm lòng đấy." Hứa Kính chăm chú nhìn rượu trong li, lại cười nhẹ, "Nhưng không có chuyện ấy đâu, hoàng tử bé kiêu ngạo trước giờ nào có biết xuống nước là gì... Suy cho cùng, tôi biết đơn từ chức của mình nộp lên thật không đúng lúc, nhưng việc đã đến nước này, có tỏ ra không nữa rời khỏi Tư Nguyên cũng chẳng còn thích hợp nữa rồi..."

...

Phó Diên Thăng ngừng dòng suy nghĩ, chỉ đáp lại một câu trước lời vắn hỏi của Thích Tự: "Anh ta bảo làm ở Sơn Vũ có chút mệt mỏi, căn bản là muốn đổi môi trường."

Ánh mắt Thích Tự lóe lên: "Vậy nên ngay cả khi biết về sự vụ của nhà họ Tư, anh ấy vẫn quyết định đi phải không?"

Phó Diên Thăng ừ một tiếng, lại nói: "Nhưng Hứa Kính rất quý trọng cậu, có thể thấy anh ta cũng có chút không nỡ rời đi, cho nên tôi nghĩ, nếu được đích thân cậu giữ lại, có lẽ anh ta sẽ thay đổi quyết định của mình."

Thích Tự nghe vậy thì càng thêm chua xót.

Hắn cười khẩy một tiếng, kéo tay Phó Diên Thăng từ bả vai mình xuống, cố để trông bình tĩnh nhất có thể: "Thầy Phó, lúc đoán ra Tư Thị sắp gặp chuyện, tôi có đi tìm Hứa Kính nhờ thu hồi một khoản đầu tư của Sơn Vũ để chuẩn bị trước phương án dự phòng cho tập đoàn, nhưng lại chưa thể nói ra lí do đằng sau, bởi vậy đã khiến anh ấy rất tức giận. Cứ nghĩ một khi mọi việc vỡ lở thì Hứa Kính sẽ hiểu ra, và tôi vẫn có cơ hội đưa ra một lời giải thích chính đáng... Chẳng ngờ đối phương lại nộp đơn từ chức nhanh như thế."

"Khi nghe ba nói Hứa Kính sắp đi, tôi không tài nào chấp nhận được, cũng tưởng rằng vì mình không tốt, làm người ta không vui nên mới chọn rời khỏi Sơn Vũ. Tôi đã lập tức gọi cho anh ấy, hi vọng có thể nghe được một lời giải thích, hay thậm chí là trực tiếp trách mắng thì tôi cũng sẽ vui vẻ đón nhận, bởi vì ít ra như vậy chứng tỏ Hứa Kính vẫn còn hi vọng với tôi... Vậy mà, vậy mà vừa nghe máy, người kia lại chỉ nói với tôi một câu xin lỗi, anh biết như vậy nghĩa là gì không?"

Phó Diên Thăng: "...Là gì?"

"Là anh ấy không muốn đồng hành với tôi nữa." Thích Tự quay lưng đi, giọng nói khẽ run, "Thầy Phó, Hứa Kính không phải đang giận, mà là hoàn toàn mất hi vọng với tôi rồi."

Phó Diên Thăng sững sốt, chỉ biết nhìn bóng lưng Thích Tự với ánh mắt phức tạp.

Thích Tự nói tiếp: "Từ khi nhận việc của bộ phận Công nghệ, tôi có đi nhờ Hứa Kính hỗ trợ vài lần, cũng đã dần phát hiện ra khác biệt về quan điểm giữa cả hai. Hiện giờ không phải tôi không muốn giữ người, nhưng nghĩ lại thì dù được quay về một lần nữa, tôi vẫn sẽ hành động như mình đã quyết, có những việc tôi không thể làm theo ý của anh ấy, trong khi người ta thì không đủ tin tưởng tôi... Đã chẳng thể hứa hẹn, thì lấy gì để làm điều kiện giữ người? Ba tôi nói Hứa Kính tuyệt đối không phải một người bốc đồng, để đi đến quyết định rời khỏi Tư Nguyên thì chắc chắn đã nghĩ về chuyện này từ lâu rồi..."

"Nhớ lần chúng ta hẹn gặp ở Skyline khi tôi mới về nước hồi năm ngoái chứ, lúc ấy nói đến Hứa Kính, anh chẳng đã phân tích rất rõ về quan hệ của bọn tôi, còn nói hi vọng tôi sẽ không bị tình cảm chi phối còn gì—Thầy Phó, tôi chỉ đang áp dụng những đạo lí mà anh từng dạy, không muốn bị tình cảm với Hứa Kính trói buộc, cũng không hi vọng sự ỷ lại của mình sẽ trói buộc đối phương. Hứa Kính có ở lại, thì chỉ tổ ngày càng thất vọng, bởi vì tôi sẽ không bao giờ trở thành dạng người mà anh ấy muốn được..."

"Hứa Kính đến nhà tôi khi mới tốt nghiệp thạc sĩ năm 25 tuổi, tính đến nay cũng đã 9 năm. Đúng là hồi đó có nhờ ba tôi đề bạt và tạo cơ hội, nhưng không thể phủ nhận bản thân anh ấy cũng rất ưu tú, mà như vậy thì ở đâu chẳng thành công được. Hứa Kính từng hứa sẽ luôn ở bên đồng hành và hỗ trợ tôi, có điều ý nghĩ con người ta không phải bất biến. Hành động nuốt lời khiến tôi thất vọng và giận dữ thật đấy, nhưng ngẫm lại thì Hứa Kính là người chứ không phải vật nuôi nhà tôi, anh ấy có mục tiêu muốn theo đuổi, tôi cũng đâu thể coi việc giữ người ta lại bên cạnh là đương

nhiên. Trước giờ Hứa Kính vẫn nhận là chỉ đang bình định thiên hạ thay tôi, nhưng so ra tôi cũng rất muốn giúp anh ấy đạt được thành tựu của riêng mình. Nếu anh ấy đã tìm thấy một nơi để thực hiện lí tưởng và khát vọng, thì tôi càng nên thuyết phục bản thân đồng tình với quyết định rời đi của anh ấy mà, không phải sao?"

Thích Tự quay lại một lần nữa, hốc mắt có đỏ, nhưng không hề khóc, thậm chí giọng nói còn bình tĩnh hơn cả trước: "Thầy Phó, tôi không đang lẩn tránh, mà chỉ cần thêm một chút thời gian để chấp nhận sự thật này thôi."

Rõ ràng là nói về Hứa Kính, vậy mà Phó Diên Thăng lại có cảm giác, mỗi một câu của đối phương đều như đang nói cho mình nghe.

Hắn không khỏi tiến lên ôm lấy Thích Tự, nhẹ tay vuốt tóc hắn, thăm thì lặp lại: "Ừm, được rồi, tôi hiểu rồi..."

Mới tưởng tượng đến ngày mình bị cấp trên điều đi khỏi đây, Thích Tự cũng sẽ đau lòng thống khổ thế này, Phó Diên Thăng đã thấy trong lòng như đang có một lưỡi dao quấy nát.

Thích Tự gác cằm lên vai đối phương, nhắm mắt nói: "Thầy Phó, nhớ trước đây anh từng nói, Hứa Kính mong tôi mãi là một đứa trẻ, còn anh lại mong tôi chóng lớn chứ?"

Phó Diên Thăng nhú mày: "Ừm? Sao vậy?"

Thích Tự: "Làm một đứa trẻ, khi gặp khó khăn chỉ cần mè nheo là sẽ được dỗ ngay, trong khi làm người lớn thì lại mệt mỏi như vậy..."

Phó Diên Thăng biết rõ đây là khó khăn tất yếu trên con đường trưởng thành của bất kì ai, nhưng giờ phút này lại chẳng thể nào đành lòng, chỉ biết hôn lên thái dương Thích Tự, ngắt lời nói loạn: "Nếu như chưa muốn lớn, thì đừng lớn vội..."

Thích Tự nhếch miệng cười cay đắng: "Nhưng tôi nên lớn rồi, cũng mong mình có thể lớn nhanh một chút... Phải thừa nhận lúc này tôi không muốn gặp Hứa Kính, không muốn giữ người lại cũng vì tức giận nữa. Hi vọng ngày nào đó, con người trưởng thành của tôi có thể thu hút sự chú ý của Hứa Kính một lần nữa, đến lúc ấy, chỉ cần đối phương muốn thì tôi sẵn sàng chào đón anh ấy quay về."

Thích Tự buông ra, lùi lại một bước. Nhìn ra vẻ đau lòng còn trong mắt hẳn, Phó Diên Thăng không khỏi nói: "Tôi có thể làm gì khiến cậu vui lên đây?"

Thích Tự quay người nhìn ra dòng nước, thấp giọng nói: "Cảm ơn anh vì đã lắng nghe, tôi thấy lòng dễ chịu hơn nhiều rồi."

Phó Diên Thăng: "Bảo bối à, hiện tại tôi còn hận sao mình không thể hái sao xuống để cho cậu vui lên nữa kìa..."

Thích Tự sửng sốt, cũng không hiểu có phải đêm đó ở Four Seasons người này đã được đả thông kinh mạch gì đó không mà đột nhiên miệng lại ngọt thế này.

Nhớ tới một lời "doanh nghiệp thì làm sao cướp được người của chính phủ" của mẹ, hẳn mới nghĩ trong lòng, tôi chẳng cần sao, chỉ cần anh mãi luôn ở bên thôi có được không?

Nhưng rốt cục cũng chẳng thể nói thành lời, bởi vì đây là yêu cầu mà chỉ một đứa trẻ mới tùy tiện nói ra.

Tình cảm của người trưởng thành không phải tước đoạt và đòi hỏi, mà là thành toàn cho nhau.

Thích Tự cười nhẹ, nói: "Mai Tô Cánh tới rồi, có hẹn tôi tối đến gặp mặt dùng bữa. Anh muốn đỡ tôi thì ráng lôi kéo được anh ta về đi."

Phó Diên Thăng: "Này thì khó gì..."

Nghe được bốn chữ này, Thích Tự không khỏi ngạc nhiên quay sang nhìn đối phương: "Thầy Phó, anh tự tin vậy cơ à?"

Phó Diên Thăng nắm tay đặt trước môi: "Không phải, chẳng qua tôi thấy đủ loại dấu hiệu trước mắt đều cho thấy anh ta có ý nương nhờ cậu rồi."

Thích Tự khoanh tay nói: "Nhờ đâu chỉ là lợi dụng sự tin tưởng của tôi để thăm dò tin tức cho Lâm Hoán thì sao?"

Phó Diên Thăng: "Không đâu, theo tôi được biết thì Lâm Hoán đã đoạt lấy Hồng Trang bằng những thủ đoạn chẳng đẹp đẽ gì, chuyện cậu đoán Tô Cánh với Lâm Hoán bằng mặt nhưng không bằng lòng là thật."

"Sao anh biết?" Thích Tự nói đùa, "Tổ chức của anh cài người ở cả Yến Thành cơ à?"

Phó Diên Thăng chỉ im lặng nhìn hần.

Biểu cảm trên mặt Thích Tự cũng cứng đờ, trong lòng chửi thề một tiếng cảm thán, nhưng lại càng chờ mong đến buổi gặp ngày mai với Tô Cánh.

Hai người trao đổi về công việc thêm một lát, Phó Diên Thăng mới đánh mắt nhìn giờ, nói: "Cũng không còn sớm nữa, cậu về nghỉ ngơi đi."

Thích Tự: "Tối anh ngủ đâu? Về khách sạn à?"

Phó Diên Thăng: "Về chung cư Lâm Uyên?"

Thích Tự: "Sao tưởng anh bảo cho bạn thuê rồi?"

Phó Diên Thăng: "Đồng nghiệp ấy mà, ở chung được."

Thích Tự: "..."

Thích Tự nhíu mày: "Khoan đã, chung cư của anh có một phòng ngủ thôi đúng không? Anh ngủ chung với "đồng nghiệp" à?"

Phó Diên Thăng: "Tôi ngủ sofa..."

Thích Tự gườm gườm hăn nói: "Anh về khách sạn đi, tiền phòng tôi trả, được chưa?"

Phó Diên Thăng đưa tay vuốt tai hăn, cười đáp: "Được, tuân lệnh cậu hết."

Phó Diên Thăng vốn định đón xe một mình, nhưng Thích Tự nhất quyết đòi đi cùng ra tận cổng biệt thự, nhìn hăn lên ngò, lại nhìn theo xe chạy, ánh mắt âm đạm không thôi, còn đứng chờ tại chỗ chừng mười giây mới xoay người vào nhà.

*****

<Epilogue>

Thích Tự: "Tôi chỉ đang áp dụng những đạo lí mà anh từng dạy."

Phó Diên Thăng: "Bảo bối, đừng, em như thế tôi đau lòng lắm!"

Thích Tự: "Tôi phải mau chóng lớn lên mới được."

Phó Diên Thăng: "Cứ bé vậy đi, để chồng sủng em!"

Thích Tự (trừng mắt): "Anh bị cái gì thế hả!"

-

vtrans by xiandzg

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẦU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 148: Hạc Bắc Đến Nam

Khương Oánh vừa pha trà trong bếp xong, đang định lên tầng thì trông thấy Thích Tự đi từ ngoài cửa vào, không khỏi ngạc nhiên: "Mẹ thấy Tiểu Phong bảo con về từ 9h rồi mà, tưởng đang tắm rửa trên tầng chứ sao lại ở ngoài?"

Thích Tự: "Con ra ngoài đi dạo một lát, mẹ chưa nghỉ à?"

"Ở trên máy bay ngủ suốt rồi, giờ cũng không buồn lắm, mẹ vừa ngâm một ấm Bá Tử Nhân cho ba, con cũng uống chút đi." Khương Oánh quay lại phòng bếp, lấy một chiếc cốc thủy tinh rồi rót hết nước trà đầu cho hẳn.

Thích Tự hỏi: "Ba cũng chưa ngủ hả mẹ?"

Khương Oánh ừ một tiếng, lại nhắc nhở: "Nóng đấy, đợi nguội chút hẵng uống."

Thích Tự nhận lấy cốc trà nói: "Con lên nói chuyện với ba đã."

Khương Oánh vội đánh mắt ra hiệu cho hẳn: "Tối nay thì đừng, có gì chờ sáng mai rồi nói."

Thích Tự sững sờ, nhớ ra chủ đề ba mẹ vừa bàn tán hồi nãy mới hiểu: "Vâng, thế thôi con về phòng trước."

Sáng hôm sau, Thích Tự mới nói lại với ba về ý định cướp Tô Cảnh về cho Tư Nguyên.

Thích Nguyên Thành cũng đồng tình với kế hoạch của bọn hắn, còn dặn dò thêm mấy điều cần chú ý khi tiến hành, sau đó không biết có phải nhớ tới chuyện tối qua hay không, mà chờ đến khi Thích Tự gần đi, bỗng dừng ông lại nói: "Thích Tự, con với Phó Diên Thăng..."

Thích Tự căng thẳng không thôi, nhưng vẫn giữ cho nét mặt bình thản chờ ba nói tiếp, có điều Thích Nguyên Thành mới nói được một nửa đã khoát khoát tay bảo: "Không có gì đâu, con đi đi."

Ban ngày, Thích Tự và Phó Diên Thăng người đến bộ phận Công nghệ người tới Sơn Vũ để lo liệu phần việc của mình. Khoảng 5h chiều, bọn họ mới tụ họp về Tư Nguyên, bàn bạc cụ thể kế sách đàm phán với Tô Cảnh rồi cùng đi tới điểm hẹn, Diệp Khâm Như còn mang theo cả Ngô Song.

Lần này Diệp Khâm Như đặt chỗ ở một nhà hàng tư nhân, chia thành các phòng riêng, cảm giác kín đáo hơn nhà hàng Nhật lần trước.

Thích Tự nhìn quanh phong cách bài trí bên trong sau khi bước vào, hỏi: "Đây là quán ăn Hồ Bắc à?"

Diệp Khâm Như cười híp mắt khoe khoang: "Ừ, tôi nghe nói Tô Cảnh kia quê ở Hồ Bắc, nên mới cố ý chọn một chỗ cho anh ta thưởng thức "hương vị quê nhà"."

Chờ khi mọi người đều đã yên vị trong phòng ăn riêng, Phó Diên Thăng mới hỏi Diệp Khâm Như: "Anh hẹn anh ta mấy giờ vậy?"

"6h30." Diệp Khâm Như bật điện thoại, nhìn qua bản đồ định vị rồi nói, "Sắp đến rồi, còn 1km nữa thôi."

Ngô Song nhỏ giọng hỏi: "Anh còn biết anh ta đi tới đâu luôn?"

Diệp Khâm Như cất điện thoại đi: "Tôi đặt cho anh ta cuộc xe này mà, dĩ nhiên phải biết rồi."

Ngô Song: "..."

Ngô Song thấy đã gần đến giờ, lại hỏi: "Diệp tổng, tôi có cần xuống đón người không?"

Diệp Khâm Như quay sang nhìn hẳn: "Cậu đúng là rất thông minh, nhưng đôi khi lại ngốc không để đâu cho hết nhờ... Thử nghĩ mà xem, Tô Cánh đang là người của ai? Của Lâm Hoán. Nếu hẳn hợp tác với Phi Á thì cũng chính là đối thủ cạnh tranh lớn nhất của bên mình. Đã định nâng tay trên người ta, mà lại còn muốn đường đường chính chính gặp mặt Tô Cánh à?"

Ngô Song: "Err, thế chúng ta cứ ngồi đây đợi thôi à?"

Diệp Khâm Như: "Tôi sẽ bảo lái xe báo cho anh ta số phòng này."

Ngô Song cũng không quên thản nhiên lấy lòng một câu: "Diệp tổng đúng là chu toàn."

Đang nói, cửa phòng đã bị đẩy ra, Tô Cánh xuất hiện trong bộ áo phông thun và quần bò mài, quét mắt nhìn cả đám người ở đây rồi khó hiểu chất vấn: "Tôi chỉ hẹn mình Thích Tự thôi mà, sao cả mấy người cũng tới?"

Diệp Khâm Như thấy khóe miệng giật giật: "Người đặt xe đón anh là tôi, người đặt khách sạn cho anh cũng là tôi, thế mà anh còn không định cho tôi ăn cùng được một bữa cơm?"

Tô Cánh cười: "Ra là cậu đặt à, bảo sao lái xe còn đeo kính râm đen, khách sạn thì không đăng kí ID của tôi, làm như tôi đến Hải Thành lần này để làm điệp viên hội tụ vậy..."

Diệp Khâm Như & Ngô Song: "..."

Thích Tự ra mặt hòa giải: "Anh Tô, tới ngồi đi, mấy người này đều là thân tín của em cả, không cần ngại đâu."

Tô Cánh ngồi xuống ghế trống cạnh Thích Tự, lại nhìn qua bọn họ một lượt, nói: "Lần trước đã gặp Phó tổng với Diệp tổng rồi, thế còn bạn nhỏ này là ai?"

Diệp Khâm Như nói đùa: "Bạn fan nhỏ của tôi đấy."

Ngô Song nói: "Hân hạnh được gặp Tô tổng, tôi là Ngô Song."

Thích Tự giới thiệu: "Ngô Song là trợ lí hành chính của bộ phận Công nghệ, kiêm thư kí của Diệp tổng."

Tô Cánh gật đầu chào với hẳn, lại liếc sang Diệp Khâm Như: "Cậu đi ăn với tôi mà còn mang theo fan làm gì? Muốn chứng tỏ 3.5 triệu follow trên Weibo không phải fan giả à?"

Diệp Khâm Như: "..."

Tô Cánh cầm chén trà kiêu mạch nhỏ trước mặt lên uống cạn, sau đó hỏi Thích Tự: "Nghiêm túc đấy, lần này anh tới chính vì muốn hỏi một câu, rốt cục là Tư Thị đã xảy ra chuyện gì?"

Diệp Khâm Như thẳng thừng ngắt lời: "Anh làm gì mà phải gấp thế! Còn chưa gọi món đâu, order đi đã."

Tô Cánh lật qua menu, ngạc nhiên nói: "Đồ ăn Hồ Bắc à?"

Diệp Khâm Như phẩy tay: "Đúng rồi, anh là người Hồ Bắc phải không? Cứ chọn mấy món anh thích đi."

Tô Cánh bật cười: "Cha tôi đúng là người Hồ Bắc, nhưng bà ngoại tôi là người Phúc Kiến, hồi nhỏ tôi toàn ăn đồ Mân Nam bà làm, lên 15 vào lớp tài năng trẻ trong đại học cũng chỉ ăn đồ Quảng Đông là chính..."

Diệp Khâm Như một lần nữa thấy khóe miệng run rẩy, lấy lại menu cả giận nói: "Rồi rồi rồi để tôi gọi." Lật được vài trang lại làu bàu, "Quán này cũng không phải đồ Hồ Bắc thuần, hình như có lai cả vị Quảng Đông nữa."

Tô Cánh nhìn hần cười nói: "Tôi không kén ăn, cậu gọi gì cũng được."

Nói đoạn lại quay ra Thích Tự, hứng thú bảo: "Diệp tổng của các cậu đúng là nhiệt tình, sao vậy, hoành tráng thế này là muốn cướp tôi về thật à?"

Thích Tự: "Thành ý thế nào em đều đã bày tỏ từ hai tháng trước rồi, hôm nay không nói lời hay ý đẹp đấy làm gì nữa. Em gọi mấy người thân tín đến đây hôm nay, chính là để họ giao lưu trò chuyện với anh một chút."

Phó Diên Thăng nhân cơ hội này nói: "Ô tổng, uống rượu chứ?"

Tô Cánh: "Ăn đồ Hồ Bắc thì sao thiếu rượu được? Gọi ít rượu trắng đi."

Diệp Khâm Như: "Mao Đài à?"

Tô Cánh: "Có Hoàng Hạc Lâu không?"

Diệp Khâm Như nhìn qua menu rượu, cười bảo: "Không chỉ Hoàng Hạc Lâu, mà có cả Bạch Vân Biên luôn, "Hạc vàng một đi không trở lại, ngàn năm mây trắng vẫn còn bay"... Hmm, tên rượu đúng là hợp ý "Hạc bắc bay đến nam, một đi không trở lại", gọi một bình Hoàng Hạc Lâu một bình Bạch Vân Biên nhé?"

(*hoàng hạc: hạc vàng, bạch vân: mây trắng—hai câu thơ đều ám chỉ đến sự bỏ đi biệt tích, kích Tô Cánh nghĩ về chuyện bỏ Lâm Hoán qua Tư Nguyên)

Tô Cánh lập tức xám mặt: "Nói cái gì cậu cũng quy về chuyện của mình được..."

Diệp Khâm Như cười cười, quay sang Ngô Song ở bên cạnh: "Cậu gọi phục vụ tới ghi order đi."

Phục vụ vào, Diệp Khâm Như gọi cá Wuchang hấp, thịt lợn kho Dongpo, váng đậu, canh sườn củ sen và hơn chục món khác, còn chu đáo dọn đầu bếp giảm bớt độ cay.

Thịt rượu được mang lên, mấy người uống một hồi rồi mới quay lại chủ đề chính.

Biết việc Tư Thị gặp chuyện là lí do khiến Tô Cánh còn ngần ngại đến với Tư Nguyên, Phó Diên Thăng rót thêm rượu cho đối phương rồi chủ động giải thích: "Tô tổng, việc Tư Thị sẽ không ảnh hưởng quá nhiều đến Tư Nguyên, ngược lại có khi còn là một chuyện tốt."

Tô Cánh: "Ý là sao?"

Phó Diên Thăng: "Ba của Thích Tự tuy là cổ đông lớn nhất Tư Nguyên, nhưng địa vị của nhà họ Tư cũng được thể hiện rất rõ qua tên gọi của tập đoàn. Trước giờ nhà họ Tư không nắm quyền, một vì phân nửa lợi nhuận của Tư Nguyên đến từ hoạt động kinh doanh của MeiWei ở nước ngoài, do đích thân chủ tịch Thích phụ trách, mà hai là vì sản nghiệp của Tư Thị đã quá lớn, bọn họ cũng không thể quản xa đến thế. Nhưng từ năm ngoái, tập đoàn bắt đầu chuyển trọng tâm hoạt động về trong nước, với mũi nhọn chính là phát triển công nghệ. Ngay khi bộ phận Công nghệ vừa được thành lập, Tư Thị đã nhanh chóng nhét người của mình vào luôn, chứng tỏ bọn họ cũng không hề muốn thả đi miếng mồi béo bở này. Điều khiến anh do dự không hợp tác với Tư Nguyên lúc trước, hẳn là vì lo rằng thế lực nhà họ Tư quá lớn, tương lai mà lớn nữa thì bộ phận Công nghệ sẽ vượt khỏi tầm khống chế của Thích Tự phải không?"

"Không sai, ngay từ đầu đã gặp điệu bộ phách lối mà còn vờ vịt của Tư tổng, làm như vì coi trọng tôi lắm nên mới thu mua Hồng Trang này kia..."

Tô Cánh hừ mũi cười, lại nói, "Sau mà không gặp Thích Tự một lần, thì tôi cũng chẳng có ấn tượng tốt đẹp gì về Tư Nguyên các cậu đâu."

Phó Diên Thăng mỉm cười, nói tiếp: "Qua sự vụ lần này, nhà họ Tư khó bề mà trở mình nổi. Tất nhiên giá cổ phiếu của Tư Nguyên và các công ti dưới trướng cũng sẽ chịu những ảnh hưởng nhất định, nhưng thật ra Chủ tịch Thích hoàn toàn có thể nhân đây củng cố lại quyền khống chế độc lập của mình trong tập đoàn. Đặc biệt, không còn Tư Trạch thì từ giờ bộ phận Công nghệ sẽ chỉ do một mình Thích Tự định đoạt, cho nên tôi mới nói đây lại là một chuyện tốt với chúng ta."

Tô Cánh hỏi: "Chẳng lẽ tập đoàn Tư Nguyên sẽ không tổn thất gì?"

Phó Diên Thăng: "Nhà họ Tư đầu tư hợp tác với rất nhiều doanh nghiệp, bọn họ suy sụp thì không thể nào không có tổn thất, nhưng chịu ảnh hưởng đâu phải mình Tư Nguyên, mà là cả Đường Khải Nhất Khí, Bất động sản Vinh Thị và đây rầy các doanh nghiệp lớn nhỏ khác trong nước nữa. Tư Nguyên sở hữu thực lực thâm niên, lại có hơn 50% cổ đông cố định, chưa đến mức sẽ bị lung lay nền tảng vì xáo trộn lần này."

Tô Cánh rất hài lòng với lời giải thích của đối phương, hai người trò chuyện thêm một hồi về các xu thế trong giới kinh doanh hiện nay, Diệp Khâm Như và Ngô Song cũng nói lên một vài nhận định của mình, thậm chí còn phê bình một vài hành vi trước đây của Tư Trạch.

"Chẳng giấu gì các cậu, vừa rồi nhà họ Tư có chuyện, trong giới cũng đầy người được thể cười cợt châm biếm này kia..." Tô Cánh nói đến đây, bỗng nhiên nhìn về phía Thích Tự, thấp giọng hỏi: "Có phải cậu biết trước là bọn họ sẽ gặp vấn đề rồi không?"

Thích Tự chỉ cười, hỏi ngược lại: "Sao tôi biết được?"

Tô Cánh nhìn hẩn đầy ngờ vực: "Thế cái tin cậu gửi hồi hai tháng trước là có ý gì..."

"Tôi chỉ định đi phân bua với ba một chút về quyền định đoạt của mình ở bộ Công nghệ thôi." Nói đoạn, Thích Tự lại quay sang Phó Diên Thăng, "Thời gian này, Thầy Phó đây mới là người chuyên xử lí công chuyện của tập đoàn cùng với ba tôi, có lẽ anh ấy sẽ biết nhiều hơn tôi đấy?"

Tô Cánh cũng nhìn theo, chỉ thấy Phó Diên Thăng bình thường đĩnh đạc nghiêm túc lại đang mỉm cười đầy bí ẩn với mình, còn nâng chén rượu nói: "Tô tổng để ý những chi tiết này làm gì, theo tôi thì kết quả thế nào mới quan trọng chứ, nhỉ?"

Tô Cánh cũng nhanh chóng cầm rượu lên uống, cười cười thấp giọng nói một câu: "Nói rất hay."

Thích Tự nâng rượu của mình lên: "Anh Tô, bây giờ anh đã tin chưa, những gì em nói trên Wechat lúc đó đều là thật lòng."

Tô Cánh cũng cụng li với hắn, hỏi: "Thích Tự, team anh có 12 người, đều là các anh em thân thiết cả, nếu đến Hải Thành, cậu sẽ bao ăn bao ở chứ?"

Ánh mắt Thích Tự lập tức sáng bừng, hắn còn đùa theo một câu: "Không chỉ bao ăn bao ở, Diệp tổng đây còn có thể mai mối cho những ai độc thân nữa."

Tô Cánh bật cười: "Diệp tổng? Chính cậu ta còn đang một thân một mình kia kìa!"

Diệp Khâm Như: "Hơ, anh nói thế hơi bị động chạm đấy, tôi độc thân cũng đâu có nghĩa là không có tài nguyên. Anh biết Du Liên, người thành lập ra Liên Tú không? Hiện giờ cô ấy đang phụ trách mảng nội dung cho bộ Công nghệ bọn tôi, đội ngũ thiết kế bên dưới là một dàn mỹ nữ xinh đẹp khí chất, đảm bảo ăn đứt đám sao mạng đã ra mắt bên Lâm Hoán!"

Tô Cánh: "Đệch..."

Diệp Khâm Như: "Đệch cái gì, Thích tổng chúng tôi đã nói đến thế, đồng ý bao từ ăn ở cho đến chuyện chung thân đại sự rồi mà anh còn không mau đáp ứng đi, kì kèo cho lắm đến lúc cậu ấy quay ra gây khó dễ cho là mệt đấy!"

Tô Cánh lại cười: "Thấy có vẻ cậu mới là người muốn gây khó dễ cho tôi đấy?"

Diệp Khâm Như hừ một tiếng rồi nói: "Tôi cũng muốn lắm, nhưng Thích tổng bảo nếu anh sang thì sẽ để anh ngang hàng với tôi, nên là tôi chưa đủ quyền gây khó dễ cho anh được."

Tô Cánh sừng sốt, lập tức nhìn sang Thích Tự, nét mặt không giấu được vẻ cảm động.

*****

<Epilogue>

Diệp Khâm Như: "Tô Cánh là người Hồ Bắc, hôm nay ăn đồ Hồ Bắc."

Tô Cánh: "Từ nhỏ tôi chỉ ăn đồ Phúc Kiến thôi."

Diệp Khâm Như: "Chết dở, biết thế bảo Ngô Song đi điều tra từ trước."

Ngô Song: "Haiz, có cấp trên như này đúng là ngượng không để đâu cho hết, còn phải giả làm fan của anh ta đến bao giờ đây?"

-

vtrans by xiandzg

T/N: Chưa gì đã thấy Tư Nguyên sắp có thêm một cái chợ vỡ Tô Diệp, hai ba lớn đầu rồi mà võ mồm thấy mệt =))))

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẦU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 149: Tôi Quyết Đồng Ý

Người ta đã bày tỏ thành ý đến nhường này, chính Tô Cánh cũng thấy mình nên đưa ra một câu trả lời thỏa đáng mới được. Hắn uống nốt rượu trong cốc, sau đó nói với Thích Tự: "Được rồi, tôi quyết đồng ý với lời đề nghị của các cậu lần này!"

Tất cả nghe vậy đều mừng rỡ ra mặt, Thích Tự đang định nâng li nói "chào mừng" thì Phó Diên Thăng đã lên tiếng trước: "Tô tổng, anh đáp ứng rồi thì tôi có chuyện này muốn hỏi trực tiếp."

Tô Cánh: "Chuyện gì?"

Phó Diên Thăng: "Lâm Hoán quyết định hợp tác với Phi Á từ khi nào?"

Tô Cánh cười cười, đây cũng là vấn đề Thích Tự từng muốn thăm dò qua Wechat, lúc ấy hắn không trả lời lại, nhưng giờ đã quyết định đổi phe thì cũng chẳng ngại gì mà không hiển ra những tin tức này: "Cụ thể thì tôi không rõ, cũng không được Lâm Hoán kể cho. Nhưng tôi biết chắc một điều, cậu ta là nhà đầu tư thuần túy, chỉ quan tâm kiếm lời qua việc mua đi bán lại chứ không hứng thú gì với hoạt động vận hành hay quản lí doanh nghiệp, cho nên tôi đoán cậu ta đã tìm được bến đỗ tiếp theo cho Hồng Trang từ trước khi thu mua nó rồi."

Thích Tự: "Ý anh là Lâm Hoán đã có ý hợp tác với Phi Á từ trước khi thu mua Hồng Trang?"

Tô Cánh khoanh tay nói: "Đấy là anh đoán thế. Mà nói chứ, năm trước tập đoàn Lập Tảo cũng từng liên lạc với anh, còn là đích thân chủ tịch

Chương Ái Phát của Phi Á hẹn gặp nữa, nhưng mấy cậu cũng biết đấy, vốn dĩ anh chỉ tiếp nhận đầu tư chứ không đồng ý bán công ti. Có khi vì bị anh cự tuyệt nên bọn họ mới nhờ cậu Lâm Hoán đổi phó với anh."

...Đổi phó?

Nhớ Phó Diên Thăng có nói Lâm Hoán từng dùng thủ đoạn để mua được Hồng Trang, Thích Tự mới tò mò hỏi: "Vậy rốt cục Lâm Hoán đã làm thế nào để mua được Hồng Trang của anh?"

Tô Cánh: "Tên này rất xảo trá, lúc đó anh cần gấp tài chính để phát triển nên có bán lại một ít cổ phần cho vài công ti đầu tư, sau mới biết bọn họ đều là tai mắt của Lâm Hoán, còn cậu ta cũng đã nắm giữ đến 40% cổ phần ở Hồng Trang thông qua những công ti này..."

Thích Tự nghĩ bụng, sao mà giống với chiêu Hứa Kính từng chỉ cho hẳn vậy?

Tô Cánh lại nhìn sang Thích Tự: "Còn nhớ cậu từng bày tỏ thành ý bằng cách nhờ Hứa tổng của Sơn Vũ đầu tư cho tôi 10 triệu chứ? Về sau Lâm Hoán đến gặp tôi lại bảo, Hứa tổng kia cũng là bạn cậu ta nốt, còn khuyên tôi sớm biết đường nhìn nhận hiện thực, tranh thủ bán lại công ti với giá cao còn hơn là chạy vạy đi xin đầu tư khắp nơi như vậy."

Thích Tự giật mình, vội giải thích: "10 triệu mà Sơn Vũ đầu tư cho anh theo ý em không liên quan gì đến Lâm Hoán hết."

Tô Cánh cười nhạt: "10 triệu từ Sơn Vũ đúng là đầu tư thuần túy, không hề đòi lấy cổ phần, anh biết đấy là tấm lòng của cậu, cũng biết Lâm Hoán muốn chơi đòn tâm lý với mình. Có điều sau cuộc nói chuyện với cậu năm trước, thật ra anh cũng đã hơi lung lay, hơn người thì xác định là bị nhòm ngó dòm xét, làm gì mà anh không biết sức mình vốn không sánh nổi Hồng Trang? Nhìn rõ thực tế rồi, nghĩ đơn giản là mình cũng chẳng để tâm quá

nhều khi thành lập ra nó, đằng nào cũng phải bán, cậu ta ra giá cao thì anh bán, song giá trị của công ti này cũng chỉ đến thế mà thôi."

Diệp Khâm Như: "Chỉ đến thế là sao?"

Tô Cánh nhượng mày, giải thích: "Từ khi Hồng Trang về tay cậu ta, team tôi cũng không buồn cải tiến công nghệ nữa, giải thuật vẫn giậm chân tại chỗ, nửa năm nay mấy anh em cứ thế an nhàn, sửa này sửa kia một chút, nhìn tưởng tận lực chứ thật ra toàn tập trung nghiên cứu thứ khác."

"Đỉnh...!" Diệp Khâm Như thiếu điều muốn bật ngón cái với Tô Cánh.

Phó Diên Thăng: "VẬY team anh từng tìm hiểu về Liên Tú chứ, anh đánh giá Liên Tú với Hồng Trang chênh lệch ngàn nào?"

"Đương nhiên, trước khi thành lập Hồng Trang là tôi đã nghiên cứu tất cả công ti cùng loại hình trên thị trường rồi. Phải nói thật, cơ cấu trước đây của Liên Tú chẳng hề có tính công nghệ gì cả, dịch vụ đại lí hàng xa xỉ mà bọn họ cung cấp không khác gì nền tảng thương mại điện tử truyền thống, hầu hết nội dung gợi ý đều được thực hiện rất thủ công chứ không dựa vào học máy hay đề cử thông minh, lượng khách hàng tăng trưởng rất chậm. Nhưng Hồng Trang thì không như vậy, ngay từ đầu tôi đã thiết kế cấu trúc hệ thống dựa vào mô hình vòng lặp khép kín của cộng đồng liên hợp tương hỗ giữa các trung tâm mua sắm rồi." Tô Cánh nói đến đây thì nhú mày, chột nhận ra, "Mà tôi có nói thì chưa chắc các cậu đã hiểu mấy nội dung này..."

(*học máy: machine learning; hệ thống đề cử thông minh: recommendation system—ví dụ đơn giản như mua hàng online bây giờ, sau khi thu thập được dữ liệu về những gì bạn từng tìm kiếm, browse hay mua, dần dần hệ thống sẽ gợi ý những sản phẩm mà rất có thể bạn sẽ hứng thú mua ra ngay trang chủ để thu hút sự chú ý—bản chất của nó là khai thác dữ liệu bằng học máy và trí tuệ nhân tạo)

Phó Diên Thăng lại bảo: "Anh cứ nói một chút đi, không hiểu có thể hỏi mà."

Tô Cánh nhìn quanh, thấy tất cả đều có vẻ sốt ruột nghe nên đành nói tiếp.

Ban đầu Thích Tự còn ráng hiểu được chút, nhưng khi Tô Cánh bắt đầu nói đến nào là "mạng nơon tích chập" "không gian đa chiều" với "vector văn bản" thì hẳn cũng như lọt vào sương mù.

(*CNN/convolutional neural network; high dimensional space; text vector—các thuật ngữ trong machine learning)

Qua một lúc, rốt cục chỉ còn mình Phó Diên Thăng là vẫn tiếp tục trao đổi kiến thức, khiến Tô Cánh cũng không khỏi ngạc nhiên: "Cậu có nghiên cứu cả về lĩnh vực này à? Hiểu biết rộng thật đó."

Phó Diên Thăng: "Cũng không nghiên cứu gì, chỉ là biết qua một chút thôi."

Tô Cánh nhìn Phó Diên Thăng đầy hứng thú, lại nói: "Tôi không biết bên cậu đã thuê thêm cao thủ về giải thuật từ sau khi tiếp nhận Liên Tú hay chưa, nhưng nếu không cải tiến phương diện này đi, thì nền tảng thông minh kết hợp với mô hình vòng lặp kín của Hồng Trang dư sức đánh bại các cậu, một khi hợp tác với Phi Á cũng chỉ cần ba tháng là sẽ vượt xa."

Diệp Khâm Như: "..."

Ngô Song cũng căng thẳng: "Ghê gồm thế cơ á?"

Tô Cánh: "Tôi đã dùng thử app của các cậu nên có thể suy đoán một chút, nhưng đừng lo, chờ tôi qua đó thì khả năng lật ngược tình thế vẫn còn cao lắm."

Diệp Khâm Như: "Vậy mất bao lâu để lật ngược tình thế?"

Tô Cánh: "Chắc nửa năm."

Diệp Khâm Như: "Nửa năm? Nghe bảo tháng sau là Hồng Trang với Phi Á tiến hành rồi, chờ nửa năm nữa thì chúng ta chết đứng rồi cũng nên!"

Tô Cánh khua khua đũa: "Đệch, tôi có đưa nguyên team đến sửa lại toàn bộ cơ cấu giải thuật trong một đêm thì các cậu ddeos cần thời gian để xây dựng nền tảng người dùng à! Muốn vượt nhanh thì vung tiền làm marketing mạnh vào!"

Diệp Khâm Như chủ động rót thêm rượu cho Tô Cánh, cảm thấy khủng hoảng dồn dập: "Đúng đúng, đấu lại bằng quảng cáo tung trời, tuyệt đối không thể thua từ vạch xuất phát được!"

Tô Cánh cầm rượu lên uống, cười nói: "Được rồi, thời nay công nghệ thông tin làm bá chủ, yêu thích của mọi người thay đổi nhanh lắm, nhất là làm thời trang thì càng phải thức thời. Tôi rời Hồng Trang rồi, bên đó mà không tìm được đoàn đội nào tiếp tục cải tiến giải thuật thì cũng xù sớm thôi, sợ gì."

Thích Tự: "..."

Lúc trước Phó Diên Thăng từng nói, Tô Cánh mà rời Hồng Trang rồi làm thêm Hoàng Trang với Lục Trang thì đầu tư của Lâm Hoán cũng coi như công cốc... Hờ, giờ xem ra đúng là thế thật.

Bữa cơm kéo dài gần ba tiếng, đến gần 10h, cả hội đứng dậy, Diệp Khâm Như mới hỏi Tô Cánh: "Bao giờ thì anh tới được?"

Tô Cánh hỏi ngược lại: "Thế cậu hi vọng bao giờ tôi tới?"

Diệp Khâm Như: "Đương nhiên là càng sớm càng tốt rồi!"

Tô Cánh cười khà, lại chọc hấn: "Vừa rồi ai còn chê tôi nôn nóng? Diệp tổng này, tôi thấy cậu còn nóng hơn tôi nhiều!"

Diệp Khâm Như: "Anh đã nói thế thì được rồi, để lát tôi mang giấy tờ pháp lí qua khách sạn anh luôn!"

Tô Cánh: "Mang giấy tờ pháp lí tới khách sạn? Cậu tính làm gì?"

Diệp Khâm Như: "Thì kí hợp đồng chứ sao!"

Tô Cánh cũng cạn lời: "Muộn thế này rồi cậu còn sợ tôi chạy đi đâu nữa!?"

Phó Diên Thăng cười nói: "Diệp tổng, cứ thông thả. Hôm nay mọi người đều uống kha khá rồi, mà vội gì đâu, để Tô tổng về nghỉ ngơi đã, sáng mai chính thức gặp mặt đàm phán sau cũng được."

Nghe hấn nói vậy, Diệp Khâm Như đành thôi, gọi xe đưa Tô Cánh về khách sạn rồi mỗi người ra về riêng biệt.

Phó Diên Thăng còn đưa Thích Tự về nhà. Bình thường chẳng bao giờ uống rượu trắng mà tối nay Thích Tự cũng uống không ít, ngồi xe một lúc đã choang choáng. Nhớ lại lúc Phó Diên Thăng trao đổi với Tô Cánh về những công nghệ kia, hấn ngày càng tò mò về giới hạn tri thức của người này, chậm rãi nhắm mắt rồi cất lời hỏi: "Thầy Phó, anh hiểu được những gì Tô Cánh nói thật à?"

Phó Diên Thăng: "Tôi chưa từng nghiên cứu chuyên sâu về trí tuệ nhân tạo hay học máy, nhưng những thứ mà Tô Cánh nói tới có dựa trên một vài nguyên lí mô hình hóa tương tự trong toán học, cho nên mới hiểu được đôi chút. Có điều anh ta sẵn sàng chia sẻ những nội dung trọng tâm nhất như vậy, chứng tỏ là cũng thành tâm nghĩ đến chuyện nhờ cậy cậu rồi."

(*AI/artificial intelligence; ML/machine learning)

Thích Tự vẫn nhắm mắt, khẽ nói: "Anh lại vờ vịt, Diệp tổng quản lí nguyên bộ phận Công nghệ, bình thường nhất định cũng phải họp bàn với không ít nhân viên kĩ thuật, thế mà tôi thấy lúc này anh ấy còn mơ mơ hồ hồ."

Phó Diên Thăng quay sang nhìn hẳn: "Trong lòng cậu tôi định thế cơ à?"

Thích Tự nắm chặt lấy tay Phó Diên Thăng, mười ngón đan nhau để bên người, thấp giọng nói: "Cảm giác anh còn giấu tôi nhiều chuyện lắm..."

Phó Diên Thăng: "..."

Qua một lát, Thích Tự lại nói: "À, sáng mai các anh cứ gặp Tô tổng để bàn về chính sách đãi ngộ nhé, tôi có việc khác nên không tới được."

Phó Diên Thăng hỏi: "Việc gì vậy?"

Thích Tự: "Trưa mai có hẹn ăn trưa với Đường Vĩ Diệp."

Phó Diên Thăng cau mày: "Hẹn gặp cậu ta làm gì?"

Thích Tự: "Hỏi xem tình huống của Tư Hàng thế nào rồi."

Cảm nhận nắm tay của đối phương hơi siết lại, Thích Tự không khỏi mở mắt liếc sang, đã thấy Phó Diên Thăng mím môi, nhìn rõ là không vui. Thích Tự lại nhắm mắt bật cười, thong thả nói: "Ăn trưa thôi mà, làm gì ghen dữ? Sau này anh đi, ngày nào tôi cũng đi xã giao với không nam thì nữ, rồi anh định làm sao?"

Đến biệt thự, Phó Diên Thăng đưa Thích Tự đến tận cửa nhà rồi mới về.

Vì đã hơi say, Thích Tự về phòng xong cũng rửa mặt đi ngủ luôn. Hôm sau, hẳn mới gọi điện cho Tô Cảnh, báo rằng hôm nay mình có việc bận, nếu đối phương có yêu cầu gì về đãi ngộ thì cứ việc bàn với Diệp Khâm Như—đây thực chất là một trong các chiến lược đàm phán, mặc dù chắc

chấn Tư Nguyên sẽ không bạc đãi Tô Cảnh, nhưng Thích Nguyên Thành đề nghị rằng Thích Tự không nên ra mặt trong lúc bàn bạc về vấn đề này—Tô Cảnh nói vài câu khách khí rồi cả hai cũng cúp máy.

Thích Nguyên Thành gặp hẳn trên bàn ăn sáng, nghe báo cáo sơ lược về kết quả đàm phán với Tô Cảnh tối qua thì tỏ ra rất hài lòng.

Nhớ đến những gì Tô Cảnh tiết lộ về Hồng Trang, còn nhắc đến chuyện Lâm Hoán từng nói Hứa Kính là bạn tốt của mình, không hiểu sao Thích Tự lại thấy lo lo, bèn hỏi Thích Nguyên Thành: "Ba, lúc nghỉ việc anh Kính có phải kí thỏa thuận hạn chế cạnh tranh không?"

(*thỏa thuận hạn chế cạnh tranh: đại khái là người lao động phải cam kết sẽ không sử dụng thông tin mật có được trong thời gian làm việc cho các hoạt động cạnh tranh lại công ti cũ, bất kể là bán cho hay trực tiếp tham gia vào một tổ chức đối thủ)

Thích Nguyên Thành: "Tất nhiên rồi."

Thích Tự vừa thở phào một hơi, đã lại thấy Thích Nguyên Thành nói tiếp: "Nhưng vì không phải người làm kĩ thuật, nên sẽ không bị khống chế mấy bởi thỏa thuận này. Chẳng hạn như cậu ta vẫn có thể dùng đến những kết nối tích lũy được khi làm ở Sơn Vũ, mà dùng để làm chuyện có lợi hay có hại cho chúng ta thì còn phải xem lương tâm nó thế nào."

Thích Tự nghe vậy mà căng thẳng không thôi, lơ đãng quơ được vài miếng cơm rồi cũng buông đũa.

Gần trưa, Thích Tự xác nhận thời gian và địa điểm gặp mặt với Đường Vĩ Diệp xong, gần ra đến cửa thì thấy Tô Cảnh nhắn cho mình một tin: "Phó Diên Thăng bên cậu, rốt cục là có lai lịch thế nào đấy?"

Thích Tự sửng sốt, trả lời lại luôn: "Anh ấy làm sao?"

****

<Epilogue>

Thích Tự: "Cảm giác anh vẫn còn giấu tôi nhiều chuyện lắm..."

Phó Diên Thăng: "Biết sao giờ, làm điệp vụ thì phải kín đáo thôi."

Thích Tự: "Hừ, sớm muộn gì cũng phải vắt kiệt anh mới được."

Phó Diên Thăng: "..."

-

vtrans by xiandzg

T/N: Coi bình luận trên TG đều đang tự hỏi người có bg về toán đều ưu tú và đầy mị lực như Thầy vậy sao mà tôi chỉ biết nhìn vào gương cười cay đắng ("_ > ")

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẤU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 150: Khóc Lên Rưng Rức

Tô Cánh không trả lời luôn, Thích Tự đợi chừng 10 phút, rốt cục không nhìn được đành quay ra hỏi Phó Diên Thăng: "Các anh đàm phán với Tô Cánh thế nào rồi?"

Phó Diên Thăng thì trả lời ngay, nhưng lại chỉ có đúng hai chữ: "Ồn thỏa."

Thích Tự không khỏi tò mò, rốt cục là Phó Diên Thăng đã làm gì mà Tô Cánh phải hỏi hãn vấn đề kia?

F1S: "Bọn tôi đi dùng bữa cái đã, tối gặp sẽ kể cho cậu sau."

Thích Tự nhìn lại hình đại diện của Tô Cánh, không thấy tin hồi đáp, đoán rằng có lẽ bên kia vẫn đang bàn chuyện, bởi vậy chỉ đành nén xuống sốt ruột trong lòng, nhắn Phó Diên Thăng một câu: "Giúp tôi chiêu đãi Tô Cánh cho tốt."

Không mất bao lâu xe đã tới nhà hàng, Thích Tự được nhân viên dẫn vào tận nơi theo số bàn mà Đường Vĩ Diệp gửi cho.

Đối phương đã có mặt từ trước, đang giữa trưa lại còn ở trong nhà hàng mà vẫn đội mũ tai bèo đen, đeo khẩu trang đen, ru rú trong một góc, trông thấy Thích Tự cũng không dám đứng lên, chỉ tháo một bên khẩu trang rồi lấm lét vẫy hãn.

Chứng kiến cảnh này, Thích Tự không khỏi nhớ đến ví von "như điệp viên hội tụ" của Tô Cánh hôm qua, vừa cạ lời vừa buồn cười. Hãn đi tới

ngồi, nói: "Làm gì mà như ăn trộm thế?"

Đường Vĩ Diệp đờ giọng xuống hết mức: "Thôi đi, không vì gặp cậu thì tôi cũng chẳng bước ra khỏi cửa đâu..."

Thích Tụ: "..."

Đường Vĩ Diệp đưa menu cho Thích Tụ, thấp giọng nói: "Cậu chọn đi."

Thích Tụ gọi tạm vài món, rồi đi thẳng vào vấn đề: "Kể tôi nghe tình hình hôm đấy đi."

Đường Vĩ Diệp: " Hôm đấy... Hôm đấy bọn tôi đều đang ở tòa nhà Đăng Vân, bởi vì công ti của Tư Hàng có lịch lên sàn lúc 9h30, xong lễ thì bọn họ sẽ đến thẳng Đăng Vân để tổ chức ăn mừng, cho nên tôi với anh hai mới lái qua đó trước..."

Thích Tụ: "Anh anh cũng có mặt?"

Đường Vĩ Diệp: "Ừ, ngoài mấy đứa chơi thân với Tư Hàng bọn tôi thì còn rất nhiều bạn bè của anh Trạch cũng đến, nam nữ đủ cả, chắc phải hơn 60 người. Bọn họ rung chuông còn bọn tôi xem trực tiếp trong phòng tiệc ở Đăng Vân, bên cạnh có cả màn hình chạy giá cổ phiếu thực, đáng ra là chương trình nguyên ngày, mà vừa khui Champagne xong thì phát sóng bị đứt, anh tôi nhận được tin báo Tư Hàng với anh Trạch đã bị bắt ngay tại sàn giao dịch S, mới đầu có người không tin, chỉ coi là giỡn mặt, có điều đến 9h40 công ti kia của Tư Hàng cũng bị đình chỉ, sau đó cảnh sát ập đến, giải anh Sanh đi..."

(*rung chuông: tập tục hôm chào sàn—lãnh đạo công ti sẽ rung chuông tại sàn giao dịch trước khi chính thức phát hành cổ phiếu)

Thích Tụ: "Anh Sanh? Ý anh là Ông Sanh?"

Đường Vĩ Diệp ừ một tiếng, bắt đầu kể lại chi tiết Ưông Sanh bị đưa đi, không biết có phải vì kích thích từ hôm đó quá lớn hay không, mà giờ nghĩ đến hẳn vẫn hoảng hồn: "Tình hình lúc ấy rất loạn, tôi cũng không nhớ rõ được hết, tóm lại là sau khi anh Sanh bị bắt thì tất cả đều sợ hãi không thôi, anh tôi lập tức gọi điện cho ba với luật sư rồi đưa tôi về nhà, sau đó thì tôi không ra ngoài lần nào nữa..."

Thích Tự: "..."

Đường Vĩ Diệp lại nói: "Mấy nay cảnh sát cũng gọi cho từng người bọn tôi để tìm hiểu tình hình. Anh tôi đoán là công ti kia của Tư Hàng có vấn đề, nhưng phần lớn người ở hiện trường đều đầu tư, không thể bắt lại hết được, luật sư bảo tôi không dùng đến tài khoản của mình, cũng không phải nhà cái, sẽ không việc gì..."

Không biết lời này là được luật sư dạy cho hay Đường Vĩ Diệp chỉ tự nghĩ ra để giải vây cho mình, mà Thích Tự nghe xong cũng thấy đau đầu.

Phục vụ mang đồ ăn lên, Thích Tự gọi cho mình một bao thuốc, lại nghe Đường Vĩ Diệp lải nhải, nói loạn một hồi thì nhớ ra nói: "À, mà ba tôi bảo căn bản là vì nhà họ Tư đắc tội với người phía trên chứ không liên quan tới mình. nhưng thời gian này im hơi lặng tiếng một chút vẫn hơn..."

Thích Tự châm thuốc rít một hơi, rốt cục không nhịn được nữa phải ngắt lời hẳn: "Đường Vĩ Diệp, rốt cục là anh không biết hay giả vờ không biết công ti kia của Tư Hàng có tình huống thế nào vậy hả? Lần trước gặp mặt, anh quên là mình đã khoác lác với tôi điều gì rồi à?"

Đường Vĩ Diệp hoảng hốt: "Nhưng tất cả vẫn làm thế mà, mọi lần cũng đâu xảy ra chuyện."

Thích Tự nhìn hẳn chăm chăm, hỏi: "Tất cả đều làm thì sẽ thành đúng? Các anh biết công ti kia của Tư Hàng có vấn đề, còn nói là khoản đầu tư

tốt, nhưng đã bao giờ nghĩ mình đang kiếm lời từ ai chưa? Chính là những người đầu tư đang bị lừa gạt khác, vì cái gì mà bọn họ đáng bị lừa chứ?"

Đường Vĩ Diệp há hốc miệng: "Lúc ấy cậu cũng có khuyên tôi thế đâu..."

Thích Tự cười nhạt: "Tôi nói làm thế không đúng thì các anh sẽ nghe chặc? Nói thật là khi mấy người xui tôi đầu tư, tôi thà gửi thẳng tiền vào thẻ của Tư Hàng chứ cũng không muốn bỏ tiền vào đây."

Đường Vĩ Diệp trầm mặc một lát: "Thích Tự, cậu thấy gai mắt với bọn tôi lắm đúng không?"

Thích Tự: "Trước kia thì đúng vậy, nhất là lúc nghe được mấy lời đùa tục tũ của các anh trong phòng riêng ở clubhouse hôm đó, tôi thiếu điều muốn lôi từng người ra ngoài đánh cho tàn phế."

Đường Vĩ Diệp thấy khóe miệng co rút: "Thế... thế còn hiện tại?"

"Hiện tại lại thấy mấy người có phần đáng thương." Thích Tự nhả ra một ngụm khói, dừng dừng nói, "Đường Vĩ Diệp, thật ra trước giờ tôi và các anh chưa bao giờ là người cùng đường."

Đường Vĩ Diệp: "..."

Thấy vẻ mặt ảm đạm của đối phương, Thích Tự gầy gầy tàn thuốc rồi rũ mắt nói: "Cố gắng mà thay đổi bản thân, nếu cải thiện tốt, biết đâu sau này vẫn có thể làm bạn."

Đường Vĩ Diệp khó tin: "Cậu vẫn bằng lòng làm bạn với tôi nữa sao?"

"Tôi nói là nếu anh cải thiện mình tốt." Thích Tự nhìn lên, ánh mắt hoàn toàn lãnh đạm, "Có điều, tình cảm dành cho tôi thì nên dứt đi, dứt không được thì đến cơ hội gặp lại cũng khó đấy."

Đường Vĩ Diệp: "..."

Thích Tự nghĩ nghĩ, lại hỏi: "Tôi nghe nói Tư Hàng đã được bảo lãnh ra rồi phải không, anh đến gặp cậu ấy chưa?"

Sau khi được tại ngoại, chỉ cần không rời khỏi nơi ở thì Tư Hàng vẫn có thể liên lạc với bạn bè như thường.

Đường Vĩ Diệp ngại ngùng nói: "Chưa, xảy ra chuyện như này rồi ai dám đến gặp cậu ta nữa đâu, nhân tin còn chẳng dám nữa là."

Thích Tự: "Có gì mà không dám?"

Đường Vĩ Diệp thấp giọng nói: "Thì sợ rước họa vào thân."

Thích Tự nhíu mày: "Người khác thì không nói làm gì, nhưng anh và Chu Lâm Tần Hàn đều là bạn thân nhất của Tư Hàng cơ mà?"

Đường Vĩ Diệp hổ thẹn cúi đầu: "Thích Tự, đừng nhìn tôi như vậy, tôi cũng vì sợ thật mà thôi... Chờ việc này qua đi tôi sẽ đến gặp cậu ấy."

Thích Tự im lặng một chút, sau nói: "Tôi chưa tới nhà Tư Hàng bao giờ, anh có địa chỉ không?"

Đường Vĩ Diệp đột nhiên ngẩng đầu: "Cậu muốn đến tìm Tư Hàng?"

Thích Tự: "Thì sao?"

"À không, không sao..." Đường Vĩ Diệp tìm lại địa chỉ của Tư Hàng rồi gửi qua cho Thích Tự, vẻ mặt ngày càng ái ngại.

Thích Tự liếc qua điện thoại, dập thuốc vào gạt tàn rồi thấp giọng nói: "Ăn thôi."

Sau đó không ai lên tiếng trò chuyện nữa, thi thoảng bị Đường Vĩ Diệp liếc trộm, Thích Tự cũng lười phản ứng lại, ăn được nửa miếng steak, uống thêm ít canh hải sản rồi cả hai cùng đứng dậy ra về.

Xuống tầng, trước hết Thích Tự vào xe gọi điện cho Tư Hàng, hỏi xem đối phương có đang ở nhà hay không.

Tư Hàng nhận điện, nghe nói Thích Tự muốn đến gặp mình thì không rõ là kinh ngạc hay choáng váng, chỉ biết ngơ ngác trả lời lại.

Thích Tự gửi địa chỉ sang cho Vương Mãnh, biệt thự nhà họ Tư có vị trí đẹp hơn cả nhà Thích Tự, nằm ngay giữa trung tâm thành phố, phong thủy địa thế đều là tấc đất tấc vàng, được bao bọc bởi tầng tầng cây xanh. Chẳng qua, cũng không biết sau sự vụ lần này thì bọn họ có còn giữ được mảnh nhà này hay không.

Đến cửa nhà, Thích Tự nhấn chuông, đích thân Tư Hàng ra mở cửa rồi mời hẳn vào phòng khách.

Cậu ấm nhỏ nhà họ Tư bình thường cao ngạo tự đắc là thế, lúc này lại rúm ró ỉu xìu, khép nép sụp mắt, đến giọng nói cũng bị đè xuống thấp nhất có thể.

Hai người ngồi xuống sofa trong phòng khách, Tư Hàng cúi gằm mặt không dám nhìn Thích Tự, vài giây sau mới nhớ ra để hỏi: "Anh có muốn uống gì không?"

"Không cần đâu, nói chuyện lát thôi, anh còn phải đi có việc bây giờ, tranh thủ qua xem cậu thế nào." Thích Tự nhìn quanh một vòng, thấy không còn ai khác mới hỏi, "Mẹ cậu đâu?"

Tư Hàng: "Phòng ngủ trên tầng..."

Thích Tự: "Nhà không còn ai nữa à?"

"Có một dì giúp việc chuyên nấu ăn." Tư Hàng ngừng lại một chút rồi áp úng nói, "Ngày nào luật sư cũng đến báo tiến triển tình hình, còn đâu đều là người tới quấy rối, mẹ em mới bảo quản lí khu nhà không cho ai vào nữa."

Thích Tự: "Hiện tại ai đang lo việc cho công ti nhà cậu?"

Tư Hàng mờ mịt nói: "Chắc là cấp dưới của ba, em cũng không rõ nữa..."

Thích Tự: "Cậu không định tham gia quản lí à?"

Tư Hàng: "Em có biết quản gì đâu..."

Thích Tự nhíu mày: "Vậy cậu có biết rốt cục nhà mình gặp phải vấn đề gì không?"

Tư Hàng im im một lát mới thấp giọng đáp: "Có, luật sư nói với em rồi, bảo là ba với anh em phạm tội, sẽ bị phạt tù ít nhất 10 năm, còn phải nộp rất nhiều tiền phạt, bán hết công ti với nhà rồi mà vẫn chưa đủ nữa thì đành tuyên bố phá sản, kết cục trắng tay..."

Nhìn vẻ mặt tuyệt vọng của đối phương, Thích Tự lại không nhịn được mà an ủi: "Không đến mức thế, cậu vẫn còn những thân thích khác nữa mà? Chưa kể, chắc ba cậu cũng không dồn hết tài sản dưới tên nhà họ Tư đâu?"

Thích Tự biết rõ, phần lớn nhà giàu như bọn họ đều sẽ đầu tư một ít vào các quỹ tiền tệ hải ngoại hoặc mua bất động sản dưới tên người khác để phòng khủng hoảng, chứ không có chuyện không chuẩn bị gì.

Nhưng rõ ràng sự vụ lần này đã hoàn toàn đánh gục Tư Hàng, thần trí hẫng trở nên bất ổn, chỉ biết chờ dẫn thuật lại lời của người khác, cũng chẳng hay chính mình đang nghĩ gì.

Quả nhiên Tư Hàng không trả lời, bầu không khí rơi vào lúng túng trong chốc lát, hẳn mới lên tiếng hỏi Thích Tự: "Hôm ấy, anh đã bỏ tiền chưa?"

Thích Tự: "Còn chưa kịp..."

Tư Hàng thở phào một hơi, ủ rũ nói: "May là chưa, chứ không, em cũng không biết phải trả anh thế nào nữa."

Nghe vậy, Thích Tự không hỏi cảm động, bèn hỏi: "Anh có giúp được cậu chuyện gì không?"

Tư Hàng lắc đầu, nhưng mấy giây sau nhớ ra gì đó, lại nhìn về phía Thích Tự, ánh mắt trống rỗng bỗng sáng lên một chút: "Ừm, anh có thể, có thể tìm Từ Nhất Chu giúp em không?"

Thích Tự: "Tìm Từ Nhất Chu?"

"Từ hôm 16/7, luật sư Duẫn nộp tiền bảo lãnh cho em về xong là em không liên lạc được với Từ Nhất Chu nữa rồi. Anh ấy không bị bắt, chỉ là không tìm thấy đâu." Tư Hàng hoang mang nói, "Luật sư Duẫn bảo anh Tống là gián điệp, có khả năng là Từ Nhất Chu cũng vậy, nhưng em không tin. Lúc này nhà em xảy ra chuyện, ai nấy tranh thủ giậu đỗ bìm leo, biết đâu luật sư Duẫn cũng chẳng phải người tốt, chỉ nói vậy để nhà em nghe theo răm rắp... Em muốn gặp Từ Nhất Chu, muốn nghe anh ấy giải thích, chỉ có Từ Nhất Chu là không lừa em thôi..."

Thích Tự nhìn hẳn, lại nhớ tới những lời lạnh lùng của Từ Nhất Chu dạo trước, chỉ đành siết tay nhịn xuống, dịu giọng an ủi Tư Hàng: "Tư Hàng, Từ Nhất Chu đơn giản là một người làm công, được cậu trả lương mới ở lại, nhưng hiện tại công ti không xong, anh ta cũng sẽ không quay về nữa. Cậu phải dựa vào đôi chân của mình mà đứng dậy."

Tư Hàng hoảng hốt bừng tỉnh, hai mắt dần mở lớn, nhìn Thích Tự đầy khó tin, tủi thân mà thống khổ.

Hắn muốn nói gì đó, nhưng rốt cục chẳng thể cất thành lời, ngược lại khóe miệng dần trĩu xuống, bả vai run rẩy bắt đầu khóc lên rưng rức.

****

<Epilogue>

Tư Hàng: "Chỉ mình Từ Nhất Chu là sẽ không lừa em!"

Thích Tự (lắc Tư Hàng như meme Tuzki): "Đồ ngốc, tỉnh lại đi! Anh ta mới chính là tên lừa đảo bậc nhất!"

Từ Nhất Chu: ^_^

-

vtrans by xiandzg

T/N: Cái team gián điệp này cũng mạnh quá rồi, điểm mặt có Từ Tổng Phó Ngô thì không người nào là không lừa gạt được tình cảm của đối tượng cần tiếp cận =)))) nhưng chính phải như Từ Nhất Chu mới là gián điệp hoàn mỹ, khi nằm vùng luôn giữ đúng chuẩn mực, giải quyết công việc ổn thỏa, lấy được thiện cảm từ đối tượng nhưng không sinh ra bất kì khúc mắc tình cảm gì, kết thúc nhiệm vụ cái là rút lui nhanh gọn nhẹ, không dây dưa cũng không lưu luyến. Chứ như Tống thì trauma còn dài, mà như Thầy thì hết việc rồi vẫn đang ề cổ làm công cho nhà vợ tiếp... ("_ > ")

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẦU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 151: Đúng Là Chi Li

Thích Tự thấy vậy cũng bối rối, chỉ nghe Tư Hàng vừa khóc vừa lầm bầm bên cạnh: "Anh ta kí với em hợp đồng 3 năm, giờ đã tới hạn đâu..." Rấm rứt mấy cái lại nói, "Em vẫn có thể trả, vẫn trả được lương tiếp mà, chỉ cần Từ Nhất Chu quay lại thôi..."

Chứng kiến cảnh này, Thích Tự không khỏi nhớ tới khủng hoảng của chính mình khi nhận ra Phó Diên Thăng có thể đi mất bất cứ lúc nào, cảm xúc trong lòng cũng thật khó tả.

Hắn đơn giản an ủi Tư Hàng vài câu, đối phương khóc lóc mãi một hồi mới ngưng, lát sau cả người đờ đẫn như mất hồn, nhìn ngày càng tiêu tụy.

Có điện thoại gọi đến, Thích Tự liếc qua, ấn tắt đi rồi nói với Tư Hàng: "Anh còn có chút việc bây giờ."

Tư Hàng vội đáp: "VẬY anh mau đi đi, cảm ơn anh đã qua gặp em..."

Thích Tự đứng lên vỗ vỗ vai hắn, nhẹ giọng khuyên bảo: "Ráng mà sớm vực lại tinh thần."

Tư Hàng không đáp lại, cũng không dậy tiễn Thích Tự.

Ra đến cửa, Thích Tự vẫn không yên tâm ngoái lại, chỉ thấy Tư Hàng vẫn lè loi ngồi đó, cả người rúm rọ, ủ rũ cúi đầu, như thể đang muốn thu mình trốn đi.

Hắn khẽ thở dài, đành nói với đối phương: "Anh sẽ thử tìm Từ Nhất Chu giúp cậu."

Tư Hàng nghe vậy lập tức ngẩng lên, bên trong đôi mắt ửng đỏ vì khóc như xuất hiện thêm chút chờ mong.

Rời khỏi nhà họ Tư, lên xe rồi Thích Tự mới bật điện thoại gọi lại cho Phó Diên Thăng.

Biết hắn đã ăn trưa với Đường Vĩ Diệp xong, người kia bèn hẹn gặp ở khách sạn.

Thích Tự đập máy rồi nghĩa qua Wechat, thấy Tô Cánh cũng đã nhắn lại từ nửa tiếng trước: "Trước nghe nói người này là cố vấn kinh doanh của cậu, anh cứ tưởng cậu ta có nền học quản lí thương nghiệp, nhưng tối qua bàn luận về machine learning với cơ cấu giải thuật trong bữa ăn thì không hề giống người ngoài ngành, mà hôm nay đi đàm phán hợp đồng cùng Diệp tổng cũng đưa đủ loại khả năng sau khi rời Hồng Trang ra cân nhắc truy hỏi... Chắc, người gì mà toàn năng toàn diện, không điểm thiếu sót!"

Tô Cánh: "Giữ được một người như thế bên mình, cậu cũng ghê gớm lắm."

Tô Cánh: "Thôi, tôi về Yến Thành cái đã, nửa tháng tới sẽ dẫn team qua báo danh với cậu."

Thích Tự nhắn lại một câu "Lên đường bình an", cất điện thoại rồi nhìn ra ngoài cửa sổ, đầy đầu vẫn là bộ dạng khóc lóc tuyệt vọng của Tư Hàng hồi này.

Nửa tiếng sau, Thích Tự đến phòng khách sạn của Phó Diên Thăng.

"Đến rồi à?" Phó Diên Thăng mỉm cười ra mở cửa cho hắn, "Uống trà không?"

"Gì cũng được." Thích Tự đóng cửa rồi ra ngồi xuống bàn trà.

Phó Diên Thăng mới đun nước xong, vừa pha trà vừa báo cáo lại kết quả đàm phán cho hẳn: "Bọn tôi đã đi đến thỏa thuận mức lương cơ bản 5 triệu/năm cho cá nhân Tô Cảnh, 15 triệu/năm cho 12 người còn lại của team, 3 năm đầu ưu đãi giá trị nội tại của quyền chọn là X tệ/cổ phiếu, 3 năm sau sẽ chuyển thành cổ quyền chính thức, tỉ lệ nhận mua không vượt quá 8%."

(*giá trị nội tại của quyền chọn: intrinsic value of option—ví dụ đơn giản, xét quyền chọn mua cổ A với giá thực hiện là 10đ/cổ, nếu A có giá thị trường là 15đ/cổ thì quyền chọn mua đang lãi với giá trị nội tại là 5đ/cổ, ngược lại nếu A có giá thị trường ≤ 10 đ/cổ thì quyền chọn mua không có giá trị nội tại—ưu đãi dành cho team của Tô Cảnh là một giá trị X cố định bất kể cổ phiếu có lãi lỗ hay hòa vốn;

*cổ quyền: stock ownership)

Thích Tự gật gật đầu, ngoại trừ lương năm của team thì những nội dung này đều đã được bọn họ thảo luận từ trước khi gặp Tô Cảnh, mà định mức 15 triệu cũng hoàn toàn nằm trong phạm vi chấp nhận được.

Phó Diên Thăng pha trà xong quay về cạnh Thích Tự, nói: "Đối với yêu cầu bao ăn bao ở mà anh ta có nhắc đến hôm qua, Diệp tổng cũng đồng ý sẽ thuê cho các anh em trong team một căn nhà tầng gần công ti rồi. Theo kế hoạch thì bọn họ sẽ sang nhậm chức trước mừng 1 tháng sau."

Thích Tự nhận cốc rồi ừ một tiếng, lại bảo: "Tô Cảnh nhắn tin cho tôi, khen anh lắm."

Phó Diên Thăng nhướng mày: "Khen tôi?"

Thích Tự: "Nói là anh cần nhắc truy hỏi đủ loại tình huống có thể xảy ra sau khi anh ta rời Hồng Trang... Anh có tính toán gì à?"

"À, chuyện này ấ ý hả." Phó Diên Thăng thản nhiên nói, "Cậu còn nhớ tin đồn năm xưa Tô Cánh từng mang bí mật kỹ thuật từ Trung Đạ đi thành lập Công nghệ Quang Thần của riêng mình không? Theo tôi được biết, những kỹ thuật ấy đúng là sản phẩm sáng tạo của team anh ta thật, nhưng hai bên đã kí hợp đồng nhân công, cho nên nhìn từ góc độ pháp luật thì tất cả kỹ thuật mà bọn họ nghiên cứu trong thời gian làm việc tại đó đều thuộc về Trung Đạ, và khi đó Lôi Hoàn hoàn toàn có quyền lên tiếng tố cáo. Tôi qua Tô Cánh nói nửa năm vừa rồi ở Hồng Trang chỉ ăn không ngồi rồi, đồng thời dẫn team làm nghiên cứu bí mật, tôi lo anh ta không ý thức kĩ về vấn đề này nên mới hỏi hợp đồng giữa bọn họ với Hồng Trang là hợp đồng gì, lúc bán công ti cho Lâm Hoán có bán cả cơ cấu giải thuật luôn hay không, nếu có thì qua bên mình sẽ phải thiết kế lại chứ không thể sử dụng những cơ cấu đó được nữa..."

Nhìn môi mỏng của đối phương hết khép lại mở, Thích Tự cảm giác người này vĩnh viễn sẽ luôn ung dung điềm tĩnh, trật tự dứt khoát, theo như Tô Cánh nhận xét thì chính là "toàn năng toàn diện, không chút thiếu sót", chẳng qua có thích hấn tới đâu, Phó Diên Thăng cũng chẳng thể nào ở bên hấn mãi được...

Phó Diên Thăng thấy hấn thất thần mới đánh giá: "Sao thế, nghĩ đi đâu vậy?"

Thích Tự nhấp một ngụm trà, hỏi: "Anh biết Từ Nhất Chu đi đâu rồi không?"

Phó Diên Thăng: "Sao tự dừng lại hỏi về anh ta?"

Thích Tự im im chốc lát, mới đáp: "Tôi vừa đi gặp Tư Hàng."

Phó Diên Thăng: "..."

Thích Tự rũ mắt: "Cậu ta không ổn lắm, còn khóc nói muốn tìm Từ Nhất Chu... Từ Nhất Chu là người bên anh, xong việc rồi cũng đương nhiên, chỉ

là đột nhiên biến mất bất tằm như vậy, khiến Tư Hàng thật sự rất shock..."

Phó Diên Thăng đặt cốc trà xuống, nghiêm mặt nói: "Thích Tự, tường đồ mọi người đây không phải điều hiếm lạ, sau khi nhà họ Tư xảy ra chuyện, không thiếu gì người đột nhiên trở mặt cắt đứt quan hệ với họ qua đêm, Từ Nhất Chu không có nghĩa vụ phải giải thích với Tư Hàng."

Thích Tự nhú mày, cũng muốn khuyên mình bớt lo chuyện bao đồng, nhưng nhớ tới bộ dạng của Tư Hàng thì không thể nào thờ ơ.

Hắn hỏi: "Anh có thể liên lạc với Từ Nhất Chu không? Cho tôi nói vài lời thôi, nếu anh ta không đáp ứng thì tôi sẽ không gượng ép đâu."

Phó Diên Thăng nhìn hắn chăm chăm hồi lâu, rốt cục đành đồng ý.

Thích Tự thấy người kia đi đến bên giường, lấy ra một chiếc điện thoại khác dưới gối, quay đi nhắn tin một hồi rồi trở về.

Chốc lát sau, điện thoại Thích Tự chọt rung, màn hình hiện lên một dãy số xa lạ khiến hắn không khỏi giật mình, nhìn qua Phó Diên Thăng thì nhận được ra hiệu nhắc máy.

Thích Tự nhận điện, đầu bên kia lập tức vang lên giọng nói ôn hòa của Từ Nhất Chu: "Thích Tự, nghe nói cậu tìm tôi à?"

Thích Tự: "Thư kí Từ..."

Từ Nhất Chu: "Tôi không còn là thư kí của Tư Hàng nữa rồi, cậu cứ gọi thẳng tên đi."

Sau khi thuật lại trạng thái của Tư Hàng, Thích Tự mới hỏi liệu đối phương có thể qua gặp hoặc gọi cho Tư Hàng một cú hay không, rốt cục đổi lại một phản ứng không khác gì Phó Diên Thăng từ Từ Nhất Chu:

"Thích Tự, hiện tại tôi không có nghĩa vụ quan tâm xem Tư Hàng đang vui hay buồn."

Thích Tự: "Cho nên đây là chuyện tôi nhờ anh giúp."

Từ Nhất Chu: "Cậu vốn dĩ đâu coi Tư Hàng là bạn, vì sao còn muốn tôi giúp cậu ta?"

Thích Tự nhíu mày: "Không phải bạn, nhưng cậu ấy vẫn luôn nhiệt tình với tôi. Ở cạnh 2 năm rưỡi, hẳn anh còn hiểu rõ Tư Hàng hơn, có nhiều khuyết điểm thì cậu ấy cũng không phạm phải tội tày trời. Huống hồ bị lừa bao lâu nay mà Tư Hàng vẫn tin, anh cũng ngại gì một lần nữa?"

Từ Nhất Chu bật cười: "Cậu muốn tôi lừa cậu ta thế nào?"

Thích Tự: "Cho Tư Hàng một tia hi vọng để ráng mà sớm vực lại tinh thần, thí dụ như bảo, chờ bao giờ cậu ấy đủ năng lực chèo chống nhà họ Tư thì anh sẽ trở lại chẳng hạn."

Từ Nhất Chu cũng sáng khoái nói: "Được rồi, coi như nể mặt Phó Diên Thăng, tôi sẽ giúp cậu chuyện này. Nhưng mà món nợ này tôi không cần cậu trả, bảo Phó Diên Thăng nhớ cho kỹ là được."

Thích Tự nhìn qua Phó Diên Thăng, đang định nói gì đó thì Từ Nhất Chu đã lại lên tiếng: "Cậu cũng đừng quản chuyện nhà người nữa, ráng mà trân trọng thời gian với Phó Diên Thăng. Vậy nhé."

Nói xong cũng cúp luôn.

Thích Tự: "..."

Phó Diên Thăng: "Từ Nhất Chu nói sao?"

Thích Tự: "Đồng ý giúp, nhưng bảo tính món nợ này lên đầu anh."

Phó Diên Thăng cười khẩy một tiếng: "Đúng là chi li..."

Thích Tự: "Từ Nhất Chu biết về quan hệ của chúng ta à?"

Phó Diên Thăng: "Tôi có đệ trình yêu cầu được tiết lộ thông tin cho cậu lên tổ chức, nên là ít nhiều gì bọn họ đều biết."

... Bọn họ?

Thích Tự chợt nhớ tới một người, hỏi Phó Diên Thăng: "Trợ lí Tổng vẫn ổn chứ?"

Phó Diên Thăng thở dài, đứng dậy lấy ấm trà về rót cho Thích Tự thêm một chút, rồi mới nói: "Không ổn lắm, tình trạng tâm lí của anh ấy rất nghiêm trọng."

Thích Tự nhìn lên: "...Trầm cảm?"

Phó Diên Thăng "ừm" một tiếng, nói: "Cậu cũng biết đấy, quan hệ của anh ấy với Tư Trạch trước đây có chút phức tạp, gây nên sang chấn tâm lí không nhẹ. Nhưng hiện tại có người ở bên chăm sóc rồi, về lâu dài có lẽ cũng sẽ vượt qua được."

Thích Tự siết chặt lấy cốc trà, nhớ đến câu nói cuối cùng của Từ Nhất Chu, mắt nhìn đau đáu lên chuỗi hạt trên tay Phó Diên Thăng, đáy lòng cũng sinh ra một chấp niệm tuyệt không từ bỏ.

Nói chuyện thêm một lát, Phó Diên Thăng cũng phải đến Sơn Vũ lo nốt công việc bàn giao.

Thích Tự nghe vậy cũng định đi, nhưng trước đó đã bị Phó Diên Thăng giữ lại, mập mờ hỏi tối đến có thể qua khách sạn ngủ chung hay không.

Thích Tự: "Không được, mấy hôm nay ba mẹ tôi ở nhà suốt, ba tôi cũng bắt đầu ngờ ngợ về quan hệ của mình rồi, thấy tôi qua đêm bên ngoài sẽ

càng nghi."

Từ khi về nước cả hai còn chưa ngủ chung được một lần. Bị cự tuyệt đầy vô tình, người đàn ông điềm tĩnh nào đó rất cục để lộ ra vẻ khó nhìn, túm lấy cổ tay Thích Tự, đè hẳn lên cửa khách sạn hôn môi ngẫu nhiên, hồi lâu sau mới lưu luyến thả người đi.

Hôm sau, Thích Tự nhận được tin nhắn của Tư Hàng, là một lời cảm ơn.

Có vẻ Từ Nhất Chu đã liên lạc lại với Tư Hàng, không biết là nói gì, cũng không biết rốt cục Tư Hàng có thể vượt qua cú shock này hay không.

Nhưng chẳng được mấy ngày, Thích Tự đã lại đụng phải một chuyện có liên quan tới hẳn.

Công ti game của Tư Hàng bị đình chỉ giao dịch do phạm pháp trong quá trình lên sàn, sau khi điều tra còn phải đối mặt với án phạt.

Danh tiếng của các tuyển thủ trong công ti dĩ nhiên đã bị tổn hại vì sự vụ lần này, quản lí thấy vậy bèn liên hợp với bọn họ kiện ngược Công nghệ Hàng Phạm, yêu cầu bồi thường và chấm dứt hợp đồng trước thời hạn để còn sớm đi được nơi khác.

Bởi vẫn là gương mặt hot trong giới eSports, gần đây Tiêu Dĩ liên tục được người của câu lạc bộ khác ngỏ ý mời về, trong đó có cả câu lạc bộ của Lâm Hoán. Nhưng mà Từ Nhất Chu bỏ đi, đầu tàu mất lái, Tư Hàng trước giờ lại chỉ là tổng quản bù nhìn, hoàn toàn không có khả năng ứng phó với cục diện rối rắm hiện nay.

Để giảm thiểu tổn thất, luật sư Duẩn quyết định bán trao tay cả câu lạc bộ lẫn hợp đồng, mà nhìn đi nhìn lại chỉ có phía Lâm Hoán chịu mua trọn gói, trả giá cũng cao nhất. Nhưng trước giờ chiến đội của Lâm Hoán chính là đối thủ một mất một còn của Tư Hàng, Tư Hàng nghe xong thì nhất quyết không đồng ý, lại khóc lóc gọi cho Thích Tự nhờ hỗ trợ.

Gần như cùng lúc, Tiêu Dã cũng gửi một tin đến Thích Tự, hỏi: "Anh Tự, em gặp anh chút được không?"

Hai người đã trao đổi liên lạc với nhau từ lần quen biết ở Seattle, nhưng đó giờ Tiêu Dã rất ít khi làm phiền hẳn.

Thích Tự đoán ra mục đích hẹn gặp của đối phương là gì, bởi vậy cũng đồng ý: "Được."

****

<Epilogue>

Thích Tự: "Anh cũng lừa cậu ta bao lâu nay rồi, ngại gì lừa thêm một lần nữa?"

Từ Nhất Chu: "Tôi sẽ cố giúp, coi như nể mặt Phó Diên Thăng."

(Gọi cho Tư Hàng, lừa một trận)

Tư Hàng: "Quả nhiên vẫn là Từ Nhất Chu tốt nhất! Mình phải ráng mà đứng dậy, sau này còn mời anh ta về làm thư kí tiếp! Q A Q"

Thích Tự: "Hầy, cái miệng thư kí, đúng là chuyên lừa đảo..."

-

vtrans by xiandzg

T/N: Gặp em Dã thì cứ gặp nhưng đừng nhồi thêm cả tri thức esports nữa không thôi em lăn ra luôn đấy =))))))

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẤU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 152: Chiến Đội Dã Thảo

Hai người hẹn nhau ở một quán cafe, hai năm không gặp, Tiêu Dã đã trưởng thành lên không ít, nhưng nhìn thấy Thích Tự thì vẫn ngại ngùng như trước đây. Chưa kể không biết có phải do có việc muốn nhờ hay không, mà trông cậu chàng có vẻ căng thẳng, hai tay đặt trên gối ngồi đối diện Thích Tự, ấp a ấp úng mãi không vào được chủ đề chính.

Thích Tự bèn mở lời: "Anh cũng biết chút ít về tình huống của các cậu rồi, có nguyện vọng gì thì cứ nói thẳng ra."

Lúc này Tiêu Dã mới mạnh dạn kể, cậu vẫn còn 1 năm 3 tháng kí kết nữa với Tư Hàng, mà bây giờ Hàng Phàm gặp chuyện, không trả nổi lương cho bọn họ, tuyển thủ trong đội đều nhao nhao đòi công ti chấm dứt hợp đồng trước thời hạn, có điều nếu giải quyết qua tố tụng thì sẽ mất ít nhất năm rưỡi, trong khi nhà họ Tư đang còn chẳng cáng nổi chính mình, bọn họ sợ rằng rốt cục cũng không lấy được cả tiền bồi thường.

Một năm với tuyển thủ eSports không giống một năm trong các ngành khác, chẳng ai muốn bị lãng phí như vậy, nghe nói Lâm Hoán ngỏ ý thu mua trọn đội, không ít người vui mừng khôn xiết, nhưng Tiêu Dã lại tuyệt nhiên không bằng lòng.

Thích Tự có phần ngạc nhiên, cứ tưởng chỉ dạng thiếu suy nghĩ như Tư Hàng mới không hiểu được tình hình hiện nay, mà không ngờ lần này phe hắn còn có cả Tiêu Dã.

Thích Tự hỏi: "Nghe bảo câu lạc bộ bên Lâm Hoán có thực lực mạnh nhất game này của các cậu mà, sao lại không muốn sang?"

Tiêu Dã siết chặt nắm tay, có phần kích động: "LAS chính là đối thủ sống còn của bọn em, sang đó thì cũng như tù binh bại trận, trong đội có người bằng lòng vứt bỏ sĩ diện, nhưng em không làm được, chưa kể Phương Đình ngửa mắt với em lâu lắm rồi..."

Thích Tự ngắt lời: "Phương Đình là ai?"

Tiêu Dã: "Phương Đình là đội trưởng của LAS, LAS là câu lạc bộ của Lâm Hoán..."

Thích Tự: "À, cậu nói tiếp đi."

Tiêu Dã: "Nghe nói Lâm Hoán đối đãi với Phương Đình như người nhà, có khi mua em sang chỉ để không, hoặc cho làm dự bị cũng nên. Một núi không thể có hai hổ, tới đó rồi ngày nào cũng phải e dè khép nép với Phương Đình, thì thà giết em luôn còn hơn!"

Thích Tự: "..."

Nghe Tiêu Dã kể thêm một vài giai thoại nữa về ân oán với LAS, Thích Tự cũng không khỏi sững sờ, rốt cục hỏi: "Vậy giờ cậu định thế nào?"

Tiêu Dã gạt đi vẻ hung hăng trong mắt, nói: "Anh Tự, anh còn nhớ cuộc nói chuyện của chúng ta ở Seattle hồi 2 năm trước chứ..."

Thích Tự hiểu ra: "Cậu muốn thành lập chiến đội của riêng mình?"

Tiêu Dã lại lộ ra vẻ ngại ngùng: "Vâng, em chưa bao giờ từ bỏ ý định này, vẫn luôn giữ liên lạc với các đồng đội cũ, mấy năm nay cũng tích góp được ít tiền ở chỗ Tư Hàng, định chờ năm sau hết hạn hợp đồng thì sẽ ra riêng, thành lập tổ đội của chính mình. Em còn bàn chuyện này với cả anh Hàng, anh ấy cũng có dự định bán công ti trong vòng một năm tới nên không ngại để em đi, chỉ là không ai ngờ chuyện lại thành ra như hiện nay... Đến đây rồi thì em cũng không dài dòng nữa, lúc ấy anh đã bảo, nếu 3 năm

sau vẫn có ý định này thì hãy đưa chiến đội của mình đến gặp anh, tuy bây giờ còn sớm 1 năm, nhưng em muốn đánh cược một lần... Anh Hàng cũng bảo, chỉ cần không phải Lâm Hoán thì anh ấy sẵn sàng đồng ý cho em đi."

Tư Hàng đồng ý, nhưng những người đang phải thu dọn cục diện rối rắm của nhà họ Tư thay hẳn thì không, bởi vì 1 năm hợp đồng với Tiêu Dã vẫn có thể bán đi được. Nếu muốn kết thúc trước thời hạn, không những Tiêu Dã sẽ phải bỏ tiền chuộc thân, mà còn bị đòi bồi thường vì tội vi phạm hợp đồng, nếu trả thì hết tiền thành lập chiến đội, nhưng chờ một năm nữa lại thiệt nhiều hơn được, chẳng vì tiến thoái lưỡng nan thì lúc này Tiêu Dã cũng không muốn phiền đến Thích Tự.

Thích Tự nghe giải bày một hồi, rốt cục hiểu ra Tiêu Dã không chỉ mong mình được mua lại, mà còn hi vọng hẳn có thể đầu tư cho chiến đội mà thanh niên này muốn thành lập.

Có điều Thích Tự không phải Tư Hàng, không thể bỗng bộp đưa ra quyết định cảm tính như thế, chưa kể Tiêu Dã đơn thuần là một người chơi eSports, hẳn lo đối phương chỉ muốn thành lập tổ đội vì kích động nhất thời, chứ cũng không biết vận hành kinh doanh ra sao.

Thích Tự từ tốn nói: "Tiêu Dã, phải nói thật là chính nhà anh cũng đang bị ảnh hưởng bởi sự vụ vừa rồi, tình hình tài chính của tập đoàn eo hẹp đủ đường, các dự án đầu tư đều treo hết, theo lệnh chủ tịch thì trong vòng nửa năm tới tất cả nguồn tiền dữ trữ chỉ được dành để duy trì giá cổ phiếu mà thôi. Với tư cách bạn bè thì anh rất muốn giúp, nhưng nếu cậu muốn xin đầu tư thì phải nhìn từ cương vị một người làm ăn, mà đã là người làm ăn thì anh không thể nào đồng ý với một vụ mua bán thua thiệt..."

Tiêu Dã: "..."

Thích Tự nhấp một ngụm cafe, lại nhìn thẳng về phía đối phương, uyển chuyển nói: "Thế này đi, cho cậu ba ngày, về bàn bạc với team rồi vạch ra

một dự thảo cụ thể cho anh, từ kế hoạch, thành viên, hình thức mang về lợi nhuận đến cả thực trạng và tương lai phát triển của trò chơi này. Đến lúc đấy anh sẽ tìm chuyên viên đánh giá, nếu xác định có thể thực hiện được, anh đồng ý bỏ tiền đầu tư cho các cậu thông qua Sơn Vũ, nhưng nếu rủi ro quá cao, cùng lắm thì anh chỉ có thể đi nói chuyện với Tư Hàng, làm sao lấy được cho cậu mức giá thoát hợp đồng thấp nhất mà thôi. Thấy sao?"

Nghe Thích Tự nói vậy, ánh mắt âm đạm của Tiêu Dã cũng lập tức sáng bừng với vẻ cảm kích. Thanh niên gật đầu lia lịa đáp lại: "Vâng, em sẽ đi làm luôn!"

Sau cuộc gặp mặt với Tiêu Dã, Thích Tự lại gọi điện cho Tư Hàng, kể chuyện Tiêu Dã đến tìm mình. Dù gì thanh niên này vẫn đang là người của Hàng Phàm, có làm theo phương án nào mà Thích Tự vừa đề ra cũng không thể vượt mặt Tư Hàng được.

Biết Thích Tự đồng ý ra tay giúp đỡ, Tư Hàng còn vui đến phát khóc, bởi vì hôm trước vừa gọi điện nhờ cậu đã bị Thích Tự từ chối thẳng thừng, với lí do là không hiểu eSports.

Thích Tự nói: "Cậu đừng vội mừng, anh chỉ đồng ý giúp mình Tiêu Dã, mà còn phải xem xem kế hoạch của cậu ấy thế nào rồi mới quyết định, chứ không hỗ trợ được toàn thể FTD cho cậu đâu, cục diện rối rắm đó của cậu chắc cũng chỉ mình Lâm Hoán đại gia mới tình nguyện mua trọn gói thôi."

Tư Hàng nói: "Chỉ cần Tiêu Dã không tới LAS thì sao cũng được!"

Thích Tự nghiêm túc nói: "Tư Hàng, cậu cũng phải trưởng thành chút đi, ba với anh nhọc lòng để cậu tránh xa việc làm ăn nên mới bảo vệ được cho cậu bình an vô sự đấy, thế mà giờ này cậu vẫn lo tranh đấu trong giới game vì thể diện à?"

Tư Hàng im im hai giây lại bắt đầu ư ử.

Thích Tự cũng đến đau đầu: "Đừng khóc nữa, đàn ông đàn ang mà suốt ngày sụt mướt thì còn ra thể thống gì? Tốt hơn hết từ giờ cậu nên lo mà đi theo luật sư Duẩn để hiểu thêm về tình hình nhà mình đi, không hiểu thì hỏi, không biết thì học, còn hèn nhát lười biếng thế này nữa thì đừng nhìn mặt anh!"

Tư Hàng nghẹn ngào cầu xin: "Em học, em học mà, đừng bỏ em nốt, giờ em chỉ còn mình anh là bạn thôi..."

Thích Tự chán nản dập máy.

Được cho ba ngày, nhưng chỉ sau một đêm là team của Tiêu Dã đã làm xong kế hoạch thành lập chiến đội. Tiêu Dã nhắn hỏi Thích Tự rảnh khi nào thì sẽ dẫn đội đến gặp mặt luôn.

Trưa hôm ấy Thích Tự đến Phong Mậu tìm Phó Diên Thăng đi ăn cơm, tiện thể kể luôn về chuyện này. Phó Diên Thăng nghe xong cũng khó tin: "Lúc này mà cậu còn định đầu tư vào một chiến đội chơi game ấy hả?"

Thích Tự thở dài: "Hồi 2 năm trước ở Seattle, nghe Tiêu Dã kể về quá khứ của mình xong tôi mới kích động đưa ra hứa hẹn. Biết là thời điểm này không thích hợp cho lắm, nhưng cậu ấy đã đến nhờ vả, tôi cũng không thể coi như chưa từng nói gì... Tôi bảo cậu ấy lên phương án cụ thể, có gì anh đánh giá giúp xem, nếu thấy không ổn thì thôi."

Phó Diên Thăng nhìn hần cười, lắc đầu nói: "Đúng là chỉ có người chân thành như cậu mới ôm việc này vào người thôi."

Hai chữ "chân thành" còn được nhấn nhá chậm lại, rõ ý trên chọc.

Thích Tự nhú mày: "Anh không muốn giúp?"

Phó Diên Thăng gắp cho hần một miếng cá, tranh thủ rướn người tới gần, thấp giọng nói: "Vợ đã muốn làm, sao mà không giúp cho được?"

Thích Tự cầm đũa ngẩn ngơ, một giây sau mới kịp phản ứng, trừng mắt với đối phương: "Ai là... vợ anh?" Đang ngoài công cộng, hẳn chỉ đành đè lại hai tiếng cuối cùng, thành ra mất sạch khí thế.

Phó Diên Thăng nhếch miệng cười, bảo: "Gọi mấy cậu ấy đến đây đi."

Thích Tự bất giác đánh mắt nhìn đến chuỗi hạt trên cổ tay Phó Diên Thăng, hỏi: "Hứa Kính còn đang ở công ti không?"

"Còn." Phó Diên Thăng nhướng một bên mày, "Nếu cậu không muốn đụng mặt, thì hẹn bọn họ sau 7h tối, hoặc chờ thêm vài ngày nữa đi, hết thứ 6 tuần này là anh ta chính thức nghỉ rồi."

Thích Tự nghĩ nghĩ, lại ngập ngừng hỏi: "Anh ấy có nói sắp tới dự định đi đâu không?"

Phó Diên Thăng: "Không nói."

Thích Tự không hỏi thêm nữa, chỉ gửi tin nhắn cho Tiêu Dã, hẹn đối phương 7h30 tối nay dẫn người đến quán cafe tầng một Phong Mậu.

Chiều đến hẳn quay về bộ Công nghệ ở Tư Nguyên, giải quyết xong một vài sự vụ, thấy gần đến giờ thì bảo Vương Mạnh đưa mình đi.

7h15, nhóm Tiêu Dã đã có mặt ở quán cafe, tổng cộng 7 người, Thích Tự nhìn một vòng thì đều là các thanh niên 17 18 tuổi, lớn nhất cũng không quá 20.

Tiêu Dã đứng dậy nói: "Anh Tự, đây là các huynh đ—... à không, là thành viên tương lai của đội em." Sau đó quay ra giới thiệu Thích Tự với mấy người anh em, "Đây là ông chủ tương lai—ừm, hi vọng thế."

Cả nhóm nhao nhao cung kính "Chào anh Tự" "Chào ông chủ", sau đó lần lượt giới thiệu về bản thân mình, thanh niên lớn tuổi nhất tên Bách

Thảo, người cao dong dỏng, trông chững chạc nhất trong 7 người, nhưng khi đối diện với Thích Tự cũng khỏi căng thẳng khép nép.

Thích Tự trông thấy một cậu nhóc gói lại chiếc burger đang ăn dở, mới quan tâm hỏi: "Mấy đứa chưa ăn à?"

Bách Thảo vội nói: "Dạ rồi, bọn em mua McDonald's lúc ở bến tàu."

Thích Tự ngạc nhiên: "Các cậu đều đến từ nơi khác?"

Tiêu Dã giải thích: "Mấy cậu ấy không ở Hải Thành anh ạ, chiều nay mới mua vé tàu từ thành phố N tới."

Thích Tự gật gù, từ tốn nói: "VẬY LÊN HỌP THÔI."

Cả hội đi thang máy lên tầng, Phó Diên Thăng nghe nói người đã đến mới ra khỏi văn phòng, cùng vào phòng họp.

Chờ tất cả yên vị, mấy thanh niên cũng mở Powerpoint vào đề luận.

Trợ lý hỗ trợ mở máy chiếu lên, màn hình lập tức hiện ra trang chiếu đầu tiên với dòng tiêu đề màu xanh—"Kế hoạch thành lập chiến đội Dã Thảo".

...

Một tiếng sau, Thích Tự tiễn nhóm Tiêu Dã ra khỏi Sơn Vũ, nói: "Mấy đứa về trước đi, anh với quản lý Phó sẽ bàn thêm về dự án này, có kết quả rồi anh báo."

Tiêu Dã lên tiếng đáp lại, đến tận khi cửa thang máy dần đóng, các thanh niên vẫn còn nhìn về phía Thích Tự đầy trông mong.

Thích Tự thở dài, quay lại phòng họp thì thấy Phó Diên Thăng vẫn đang cau mày rà lại từng trang trong bài thuyết trình vừa rồi.

"Anh thấy sao?" Ngay chính Thích Tự cũng không có lòng tin.

Phó Diên Thăng cười khẽ, bảo: "Tiêu Dã mà không phải một tuyển thủ hot trong giới eSports này, thì tôi đã nghi bọn họ chính là một gánh xiếc lừa đảo rồi."

Thích Tự: "..."

Phó Diên Thăng liếc mắt nhìn hẳn: "Không đành lòng đúng không?"

Nhớ đến cảnh đĩa nhóc kia gói lại burger, cùng ánh mắt cả hội trước khi rời đi, Thích Tự thấp giọng nói: "Cảm giác mấy đĩa nó cũng nhọc." Nói đoạn, lại ra vẻ bình tĩnh, "Nhưng anh đừng để ý tôi nghĩ gì, thấy sao nói vậy là được."

****

<Epilogue>

Tiêu Dã: "Đây là ông chủ tương lai của chúng ta!"

Chiến đội Dã Thảo: "Ông chủ uy quyền, ông chủ rộng rãi, ông chủ phát tài!"

Thích Tự: "..."

Bách Thảo: "Thích tổng! Chỉ cần anh đồng ý đầu tư, về sau bọn em nhất định sẽ chinh chết cầu tiện nhân Lâm Hoán kia giúp anh!"

-

vtrans by xiandzg

T/N: T biết tổng rồi nhớ... Phải chấp niệm mà em nói hôm qua là về làm dâu nhà họ Phó không mà cứ nhìn chuỗi hạt của Thầy quai vậy Cá??? (

"_ > ")

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẤU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 153: Không Phải Việc Cậu

Phó Diên Thăng nhìn lại về màn hình trước mặt, nói: "Vừa rồi Bách Thảo có kể bọn họ quen nhau đã 5 năm, nhưng trước khi bị FTD cướp mất Tiêu Dã, thành tích tốt nhất mà bọn họ giành được là thứ 8 cả nước, Tiêu Dã vừa đi thì chiến tích cũng lập tức tụt thảm. Trừ bỏ Tiêu Dã, Bách Thảo là người có thực lực mạnh nhất, hai năm nay tiến bộ rất nhiều, cũng coi như lên được tuyến đầu, nhưng để so với Tiêu Dã thì vẫn chưa cùng đẳng cấp. Mấy năm nay bọn họ tự thân vận động, cự tuyệt mọi lời mời từ các câu lạc bộ khác để chờ ngày Tiêu Dã quay về, có thể chống đỡ được tới hiện tại cũng nhờ thu nhập của Tiêu Dã, quả đúng là một nhóm trọng tình trọng nghĩa, nhưng nếu gạt tình nghĩa qua một bên, mấy đứa nó lấy đâu ra tự tin chỉ cần Tiêu Dã quay về thì cả đội sẽ lập tức vươn lên hàng top?"

Trò chuột trượt xuống, chuyển màn hình đến trang chiến tích, thứ hạng và phần thưởng mà các tuyến thủ của Dã Thảo đã đạt được trong các cuộc thi Đấu trường anh hùng suốt một năm qua. Không thể không thừa nhận, những mục tiêu giải thưởng mà Bách Thảo vừa đề ra đều nằm ngoài tầm với của thực lực bọn họ.

"Trước mắt, tôi chỉ thấy mình Tiêu Dã là có tiềm năng mang về lợi nhuận, bởi vì cậu ấy đã qua khảo nghiệm thị trường, kỹ thuật, hình tượng hay năng lực thương mại đều không phải bàn cãi. Nhưng tuyến thủ ngôi sao có đỉnh đến đâu, thì vẫn cần đến những đồng đội ưu tú chèo chống cùng, nếu không chỉ tổ bị kéo chân mà thôi..." Phó Diên Thăng cau mày, "Chỉ nhìn những thứ này thôi thì không đủ, tôi cần thấy đội đấu ra chiến tích thực, chưa kể, mấy cậu ấy còn cần cả một người đại diện chuyên nghiệp nữa."

Thích Tự: "Người đại diện?"

"Đúng vậy, chiến đội game nào cũng phải có người đại diện, đội trưởng, huấn luyện viên cùng các nhân viên hỗ trợ. Một người đại diện giỏi sẽ khai thác được tiềm năng thương mại và quy hoạch phát triển ở mỗi thành viên, chưa nói đến việc có thành quán quân được hay không, dù thực lực chỉ nhàn nhàn thì cũng vẫn duy trì được hoạt động cơ bản của chiến đội. Nhưng Dã Thảo không có, mấy thanh niên vừa rồi đều chỉ là tuyển thủ thuần túy, cho nên mới loạn như vậy..." Phó Diên Thăng gõ gõ ngón tay trái lên mặt bàn, trầm ngâm nói, "Trùng hợp là tôi có quen một người, am hiểu về quản lí, thông thạo về chiến thuật, rất thích hợp làm người đại diện..."

Thấy Phó Diên Thăng nói sang chuyện bên lề, Thích Tự lập tức truy hỏi: "Người nào?"

Phó Diên Thăng nhìn sang Thích Tự: "Một người bạn quen được lúc đi du học, họ Tưởng, cũng là thiếu gia nhà giàu, từng làm người đại diện cho một đội bóng ở Italy rồi dẫn đội giành vô địch, qua Úc kinh doanh bất động sản còn đạt được danh hiệu người môi giới xuất sắc gì đó nữa... Tôi nhớ cậu ta cũng mê game, hồi bên London suốt ngày tranh luận với tôi về eSports, am hiểu rành mạch lắm..."

Thích Tự: "Người như vậy thì lấy đâu ra thời gian làm người đại diện cho chiến đội game?"

Phó Diên Thăng cười cười: "Nghe toàn diện uy phong là thế, cơ mà không phải công việc đàng hoàng gì đâu. Nhà có hai người chị gái thì đều là típ "nữ cường", không còn gia nghiệp gì để kế thừa, tốt nghiệp xong cái là đi ngao du luôn, mấy thành tích tôi vừa kể đều là cậu ta làm chơi thôi."

Thích Tự thầm cảm thán trong lòng, cùng là thiếu gia nhà giàu, người ta chơi ra một lí lịch lóa mắt như thế, kẻ thì ngoài lên bar chơi gái cũng chỉ biết ngồi khóc lóc trong nhà.

Hắn quay sang Phó Diên Thăng, đang định hỏi có thể liên hệ với người ấy hay không thì đã thấy đối phương nhanh nhẹn cầm điện thoại lên trước.

Chỉ mất mấy giây để kết nối, Phó Diên Thăng cũng không ngại nghe máy ngay trước mặt Thích Tự: "Tưởng Húc à, đang đâu đấy?"

Trong phòng họp chỉ có mỗi hai người, mà xem chừng Tưởng Húc cũng là người mồm to, vừa nói cái giọng đã oang oang truyền qua loa: "Hơ, con người bạn rợn như cậu mà cũng có thời gian gọi cho tôi à?"

"Tìm cậu có việc cần nhờ đây, biết game Đấu trường anh hùng không?... Oh, vậy biết Tiêu Dã chứ?... Biết hả? Thế thì tốt, hiện tại Tiêu Dã ở trong tay tôi, cậu ấy muốn thành lập một chiến đội của riêng mình nên tìm tôi xin đầu tư, có điều còn thiếu một người đại diện, cậu muốn đến tiếp quản và dẫn dắt chiến đội này đi đấu giải không?... Hơ, thiếu gia lêu lổng như cậu thì bận gì?... Lương á? Không có lương đâu, mang thành tích về đây rồi nói."

Đầu bên kia gào rú gì đó liên hồi, Thích Tự chỉ lờ mờ nghe được một câu "Cmn cậu còn muốn tay không bắt sói à".

(*tay không bắt sói trắng: bỏ ra thì ít mà thu lợi thì nhiều)

Phó Diên Thăng cười nhạt: "Cậu cũng có thiếu tiền đâu."

"Kể cả không thiếu thì cũng đừng mơ ông đây làm không công cho cậu, nhớ hồi đó ở bên châu Âu tôi..."

"Thôi thôi thôi, mấy cái sự tích vô dụng đấy tôi nghe nhàm quá rồi, dẹp ông đi, lương tháng 20,000, bao ăn bao ở, thắng được giải nhất thì cho cậu cổ phần... Tôi làm game hay không thì ảnh hưởng gì đến cậu?... Ờ, thật ra là vợ tôi muốn làm, tôi chỉ đứng ngoài hỗ trợ thôi..."

Thích Tự đang chăm chú nghe ngóng, đến đây thì ánh mắt lập tức bắn ra dao.

Bên kia điện thoại cũng lại rú lên: "Cái gì? Cậu cười rồi? Sao không mời tôi!!"

Phó Diên Thăng vừa đối diện với cái nhìn uy hiếp từ Thích Tự, vừa nói với người kia: "Tôi còn bận việc, không rảnh tán gẫu với cậu nữa, nếu hứng thú với chiến đội này thì gặp mặt rồi nói... Nghiêm túc đấy, tôi đang ở Hải Thành, đến lúc nào cũng được..."

Dập máy xong, thấy Thích Tự vẫn đang nở nụ cười khùng bố với mình, hẳn mới điềm nhiên giải thích: "Đùa thôi mà, bản tính cậu ta tò mò nên tôi chọc chơi chút."

Thích Tự hừ nhẹ một tiếng: "Sao anh biết người ta có thời gian rảnh?"

Phó Diên Thăng để điện thoại xuống: "Tình cờ thôi, mấy hôm trước xem Moments mới biết cậu ta đang ở thành phố H, đủ rảnh, còn muốn kiếm chuyện làm chơi kia kìa. Cứ chờ xem thế nào, nếu cậu ta chịu đến thì gánh xiếc này vẫn còn cơ hội."

Thích Tự: "Nếu anh ta không chịu thì sao?"

Phó Diên Thăng nghĩ nghĩ: "Hồi công ti ba cậu ta gặp vấn đề về tài chính, tôi còn hỗ trợ tìm cách giải quyết nữa mà, món nợ này sao cậu ta có thể phủi nhanh thế được..."

Thích Tự: "..."

Thích Tự cười thầm trong lòng: "Vậy nghĩa là anh quyết định đầu tư cho chiến đội của Tiêu Dã?"

Phó Diên Thăng lắc đầu: "Không, ba cậu nói rồi, không thể động vào tài chính của Sơn Vũ."

Thích Tự nhíu mày: "Thế thì..."

Phó Diên Thăng vạch nhẹ một đường lên mặt bàn với ngón trỏ ngón giữa: "Mình là người dọn mâm, vừa ra người vừa ra kế hoạch, bên Tư Hàng thì bảo Tiêu Dã kí một thỏa thuận cá cược: nếu như trong vòng một năm tới, Tiêu Dã dẫn đội kiếm được số tiền như hai người ước định, Tư Hàng sẽ phải chuyển khoản phí chuộc thân của Tiêu Dã thành cổ phần đầu tư, tối đa 20% và tiếp tục hưởng hoa hồng; nếu bất thành, Tư Hàng có thể yêu cầu Tiêu Dã trả lại số tiền ấy kèm lãi theo từng giai đoạn."

Thích Tự: "Ý anh là biến chính 1 năm 3 tháng hợp đồng còn lại mà Tư Hàng có với Tiêu Dã thành vốn đầu tư?"

Phó Diên Thăng: "Chính xác, làm vậy thì cậu không cần bỏ tiền ra chuộc Tiêu Dã, mà cậu ấy cũng sẽ phải ráng dẫn dắt chiến đội cho tốt dưới áp lực này."

Thích Tự: "Nếu vậy thì Tiêu Dã cũng tự thành lập chiến đội được mà, cần gì đến chúng ta nữa?"

Phó Diên Thăng nhướn mày: "Tôi chả nói đấy à, mình vừa ra người vừa ra kế hoạch, riêng ngần này đã đáng có được 50% cổ phần rồi. Chưa kể tiền thuê địa điểm nhân công về sau cũng là đầu tư. Tôi vừa tính qua rồi, cùng lắm 1 triệu là đủ trang trải phí vận hành cho một năm. Cậu đã muốn giúp thì bỏ tiền túi ra hỗ trợ khoản này đi, 1 triệu với cậu không quá lớn—nếu bọn họ có tiền đồ thật thì cậu kiếm được một khoản, coi như không uổng công giúp đỡ mấy đứa trong lúc khó khăn; mà có lỗi thì cũng chỉ mất 1 triệu thôi, Tiêu Dã là người tử tế thì nhất định sẽ bán mình kiếm trả lại cậu."

Thích Tự nghĩ nghĩ một hồi, lắc đầu cười: "Chỉ bỏ chút ấy tiền mà muốn hần 50% cổ phần, phương án này của anh đúng là lợi cả đôi đường cho tôi

rồi."

"Đương nhiên." Phó Diên Thăng chỉ chỉ vào đầu mình, nhếch miệng cười nói, "Chồng cậu kinh doanh cái này mà."

Thích Tự giật mình sững sốt, lập tức vươn tay tóm tai Phó Diên Thăng, nghiến răng nói: "Tôi không nói gì là anh cứ được thể đấy hả? Hở ra là vợ với chồng, thuận miệng thế..."

Phó Diên Thăng không ngờ Thích Tự lại ra chiêu này, bị tóm tai mà ngây ngẩn cả người, hồi lâu không có phản ứng gì.

Hai người cứ thế đối mặt nhìn nhau, dường như Thích Tự có hơi xấu hổ, đang định rời tay thì Phó Diên Thăng đã vờ vệt phun ra một chữ: "Đau." Trong khi ánh mắt nhìn hẩn lại đầy ái muội, khiến tiếng kêu đau chẳng khác nào đùa cợt ve vãn, nói cũng như không.

Thích Tự nóng máu, tăng lực nhéo trên tay, bấy giờ Phó Diên Thăng mới la lên thảm thiết: "Ái, làm gì mà bạo lực thế hả..." Cùng lúc đó cũng tóm lấy cổ tay Thích Tự, kéo người về phía mình, làm bộ muốn hôn.

Chẳng qua vừa chạm môi, cả hai đã nghe thấy "két" một tiếng từ phía sau.

Thích Tự lập tức đẩy Phó Diên Thăng ra, quay đầu nhìn lại mới thấy Hứa Kính sững sốt đứng đó, tay trên nắm cửa vẫn cứng đờ nguyên chỗ.

Ba người đối mặt, biểu cảm ai nấy đều trở nên kinh hãi.

"Anh Kính..." Thích Tự lầm bầm một câu, nhanh chóng đứng dậy.

Hứa Kính vội né mắt đi, ra vẻ bình tĩnh nhìn qua Phó Diên Thăng: "Phó tổng, tôi tới để lấy đồ, trợ lí không nói các cậu đang ở trong phòng họp, tôi thấy đèn sáng nên tưởng ai."

Phó Diên Thăng: "Anh cần lấy gì vậy?"

Hứa Kính lắc lắc tập tài liệu trên tay: "Vụ của Vạn Thành, hồi tối về mà quên mất..." Sau đó đánh mắt sang Thích Tự, "Vậy không làm phiền nữa" rồi quay lưng rời đi luôn.

Thích Tự vội đuổi theo gọi: "Hứa Kính!"

Hứa Kính dừng bước trước cổng vào Sơn Vũ, cũng không quay đầu lại: "Có việc gì à?"

Thích Tự: "Em..."

Tránh mặt đến cả tháng trời, không ngờ rốt cục lại gặp nhau trong hoàn cảnh này—vừa rồi Phó Diên Thăng cầm tay hấn rướn người hôn tới, đảm bảo đều đã bị Hứa Kính thấy được.

Trong lòng có cả vạn lời muốn nói, nhưng Thích Tự chẳng thể cất lên một câu nào.

Thấy hấn nói được một chữ rồi ngừng, Hứa Kính chỉ quay đầu ra cười bảo: "Thích Tự, không cần giải thích, anh đã quyết định đi rồi, không can thiệp gì nữa đâu mà lo. Chuyện vừa xong anh coi như không thấy, cũng sẽ không nói lại với ba cậu."

Chính mấy lời nhẹ tênh này của Hứa Kính, lại chẳng khác nào một lưỡi dao sắc nhọn đâm thẳng vào lồng ngực Thích Tự.

Nhưng hấn có thể nói gì được đây? Bảo đối phương cứ việc can thiệp đi, hay nhận sai vì đã giấu Hứa Kính về mối quan hệ với Phó Diên Thăng?

Hấn siết chặt nắm tay, rốt cục chỉ hỏi ra một câu: "Anh Kính, sau khi rời khỏi đây, anh định sẽ tới chỗ Lâm Hoán à?"

Hứa Kính chợt siết lấy tài liệu trên tay, chỉ ngoảnh mặt đi, để lại bóng lưng và một câu "Không phải việc của cậu" cho Thích Tự rồi rảo bước ra sảnh chờ thang máy.

Phó Diên Thăng ra sau, đứng cạnh Thích Tự khoác tay lên vai hăn, chỉ biết áy náy thở dài, bình thường mồm miệng khéo léo là thế, mà hiện tại cũng hoàn toàn lúng túng, không biết làm sao để an ủi người yêu.

Hăn biết tình cảnh xấu hổ vừa rồi cũng có lỗi của mình, bởi vậy lại càng thêm tự trách.

Tối đến đưa Thích Tự về nhà, cả đường ngồi hàng sau, Phó Diên Thăng không ngừng niết vào lòng bàn tay hăn, để lộ ra thấp thỏm trong lòng.

Thái độ của Thích Tự cũng đã bình thường trở lại từ bao giờ, lúc gần đến nhà, hăn còn siết ngược lại tay đối phương, nói: "Tôi không sao."

Phó Diên Thăng nhú mày: "Không sao thật chứ?"

Thích Tự cười nhẹ: "Anh bảo không sợ bước ra ánh sáng cùng tôi mà? Mới bị Hứa Kính thấy thôi đã căng thẳng thế, sau này định đối mặt với người khác thế nào?"

Phó Diên Thăng sững sốt, đối mặt với người khác? Thích Tự có ý định comeout cùng hăn thật sao?

Có "danh phận chính thức" đáng ra là chuyện vui, nhưng Phó Diên Thăng lại thấy thái độ của Thích Tự rất bất thường, mà nghiêm trọng hơn cả, là hiện tại hăn đã không còn đoán được cậu học trò thông minh này nghĩ gì trong đầu.

Đến biệt thự, Thích Tự lại nhắc hăn: "Về chuyện của Dĩ Thảo, bao giờ rảnh anh cứ phác qua thoả thuận đánh cược kia trước, đợi bạn anh nhận lời rồi tôi nhắn Tiêu Dĩ."

Phó Diên Thăng đáp lại: "Được rồi."

Thích Tự xuống xe, quay người vào nhà, đến một góc Phó Diên Thăng còn không nhìn thấy, hắn mới gạt đi nét cười nhàn nhạt trên mặt, để lộ ra ánh mắt đau lòng và chua xót.

*****

<Epilogue>

Hứa Kính: "Thì ra! Hai người! Có quan hệ này!! (#°Д°)"

Thích Tự: "Anh Kính, nghe em giải thích đã..."

Hứa Kính (đấm ngực): "Không cần nói nữa! Anh thua là đúng! (Phó câu tặc, cậu đúng là đồ phóng đảng ngả ngớn!)"

Phó Diên Thăng: "..."

-

vtrans by xiandzg

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẦU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 154: Có Dịp Thì Vui

Hai hôm sau, người bạn Tưởng Húc của Phó Diên Thăng đến Hải Thành, hẹn gặp hẳn ở ngay Sơn Vũ, chỉ nói chuyện hai tiếng đã đàm phán xong.

Thích Tự nhận được điện thoại của Phó Diên Thăng, biết Tưởng Húc đã đồng ý dẫn dẫn Dã Thảo thì rất mừng, còn muốn mời người kia đi ăn một bữa.

Phó Diên Thăng cũng không khỏi ngạc nhiên: "Cậu muốn gặp anh ta?"

Thích Tự: "Anh ta có nợ anh, thì chuyến này đến đây cũng vì việc của tôi, chẳng lẽ lại không mời người ta được một bữa. Sao vậy, không tiện gặp à?"

"À không..." Hẳn đã nói thế, Phó Diên Thăng cũng chẳng còn lí do gì để từ chối, bèn đặt hẹn cơm tối ngay dưới Phong Mậu cho ba người.

Khác với chất giọng "giang hồ" trên điện thoại, ngoại hình Tưởng Húc mày rậm mắt to, diện mạo đứng đắn, toàn thân thời thượng, khí chất tinh anh khác hẳn với đám choai choai Tiêu Dã.

Vì một câu đùa "Vợ tôi muốn làm" của Phó Diên Thăng bữa gọi điện, từ lúc gặp Tưởng Húc cứ nhìn nhìn Thích Tự đầy tò mò, thi thoảng lại quay ra cười đùa Phó Diên Thăng, cứ như kiểu trong đầu đã chụp xong nguyên bộ ảnh cưới từ Berlin qua đến Seattle cho hai người.

Nhân lúc Thích Tự không để ý, hẳn mới ghé lại chỗ Phó Diên Thăng trêu chọc: "Chậc, không ngờ cậu lại có xu hướng này nha..."

Phó Diên Thăng liếc mắt lờm hẩn: "Làm sao?"

Tường Húc nhăm nháy ra hiệu, vừa tỏ vẻ "Vờ vịt cái gì nữa", vừa sợ Phó Diên Thăng không hiểu ý thật nên còn nhắc lại một từ trong điện thoại hôm trước: "Đây hả?... "Vợ" ấy?"

"Đừng có gọi lung tung." Phó Diên Thăng nghiêm túc chặn lời, "Vợ cái gì, Sếp tôi đấy."

Tường Húc: "..."

Thích Tự cười cười nhìn qua, giả bộ không biết hai người đang dấm dúi cái gì, nâng li với Tường Húc rồi hỏi: "Anh Tường đã kết hôn chưa?"

Tường Húc cười khà: "Chưa chưa, quen phiêu bạt một mình rồi, tìm đối tượng ổn định cũng chẳng dễ gì."

"Không có ổn định." Thích Tự nhướn mày, "Thì chắc anh Tường từng có nhiều duyên "vợ" lắm nhỉ?"

Tường Húc khàng khái nói: "Thì cũng gọi là, đời người như kịch mà, tới đâu có dịp thì vui thôi, vậy mới mỹ mãn chứ phỏng?"

Phó Diên Thăng gắp miếng sushi lên quơ quơ trước mặt Tường Húc, dè bĩu nói: "Ông chú có nhớ mình đã ba mấy tuổi đời rồi không mà còn "vậy mới mỹ mãn", cứ thế tiếp đi, tôi chống mắt lên xem không vì tiền thì có ai chịu diễn trò với anh không?"

"Mẹ!" Tường Húc không biết tại sao Phó Diên Thăng lại tự dưng sặc mùi thuốc súng như thế, nhưng cũng bất chấp mặt mũi phản pháo, "Đừng có ý mình học đại học trước tôi hai năm mà lên mặt, cậu còn hơn năm nữa là đầu ba rồi ha? Chưa kể cũng nay đây mai đó khác gì? Mỗi lần gọi điện lại ở một nơi, mới tốt nghiệp thì ở Cảng Thành, vừa năm ngoái sang đây, hồi chiều nói chuyện đã lại bảo chuẩn bị đi Thâm Thành rồi..."

(*Cảng Thành: trước mình để Hong Kong ấy mà giờ để này cho đỡ lệch pha)

Nghe đến "đi Thâm Thành", Thích Tự nhướng mày, đột nhiên quay sang Phó Diên Thăng.

Chỉ thấy tay cầm đũa của người kia cứng đờ, cứ thế đánh rớt miếng sushi vô tội, trứng cá đỏ tươi bên trên vãi tung ra đĩa, như thể vừa mổ phanh ruột chiếc đĩa hình con cá.

Bầu không khí trên bàn đột nhiên chùng đi, riêng Tưởng Húc vẫn tiếp tục lải nhải: "Steven kể hồi ở Hoàn Thịnh cậu từng được cả tá tiểu thư sang chảnh theo đuổi, tôi không tin ngần ấy năm mà cậu không vui dịp nào... Lần này lại còn lừa tôi là có vợ, xây, vợ trong mơ à, chúng ta cũng tám lạng nửa cân thôi."

Phó Diên Thăng hạ đũa, cau mày nói: "Nói bậy ít thôi, lo ăn cơm của anh đi..."

Nhưng ngoài một câu gắt mắng, Phó Diên Thăng cũng không giải thích gì thêm, Thích Tự hiểu được, hết cả muốn ăn.

Nửa bữa sau đó, một mình Tưởng Húc thao thao bất tuyệt đủ chuyện trên trời dưới bể, thỉnh thoảng Phó Diên Thăng mới ậm ừ đáp lại, rõ là không buồn để tâm.

Mãi cũng xong được bữa cơm, Tưởng Húc rốt cục nhận ra bầu không khí sai sai, tranh thủ lúc Thích Tự đi thanh toán rồi vào toilet, hăn mới nhỏ giọng hỏi Phó Diên Thăng: "Sao vậy, tôi nói gì sau à? Trông hai người có vẻ căng thế?"

Phó Diên Thăng cười lạnh: "Thì ra cũng biết là bọn tôi căng cơ đấy? Còn không phải tại cái "dịp vui" từ miệng anh mà ra à..."

Bấy giờ Tường Húc mới muộn màng nhận ra: "Đệt, người này là "vợ" cậu thật đấy à!?"

Phó Diên Thăng hồi hận không để đâu cho hết: "Đáng ra tôi không nên đưa cậu đến bữa ăn này..."

Tường Húc im im vài giây, lại bắt đầu vào thế hóng chuyện: "Vợ cậu trẻ thế, thiếu gia nhà nào đấy? Là người mở Sơn Vũ đấy à? Khà khà, bảo sao năm đó cậu chả vừa mắt ai trong đám tiểu thư ở Cảng Thành, ra là thuộc giới này..."

Phó Diên Thăng không nhịn được mà giơ tay ủa đầu hẳn ra: "Tí phần nhanh lên, còn nhiều lời nữa thì lương lậu gì này bàn dẹp hết đi."

Tường Húc: "..."

Đội Thích Tự quay lại, trò chuyện thêm vài câu rồi Tường Húc cũng thức thời về luôn.

Phó Diên Thăng hỏi hẳn định làm gì, Thích Tự chỉ bảo: "Tôi hơi mệt, về nhà luôn thôi."

Phó Diên Thăng vội đòi đưa về, hẳn cũng không phản đối, lên đến xe còn bảo: "Cảm ơn anh chuyện hôm nay." Ý là việc Phó Diên Thăng đã tìm giúp người đại diện cho chiến đội Dã Thảo.

Phó Diên Thăng không khỏi mất tự nhiên: "Chuyện nhỏ mà, đâu cần khách sáo với tôi."

Thích Tự không đáp lại, sau đó mỗi người đều ôm tâm sự của riêng mình, cả đường không ai nói gì thêm.

Đến biệt thự, Phó Diên Thăng xuống xe theo, nói muốn đi dạo với Thích Tự trong vườn một lát. Cả hai đều biết tiết lộ mà Tường Húc lỡ miệng nói

ra có nghĩa là sao, lại chẳng thể coi như chưa nghe thấy gì, bởi vậy Phó Diên Thăng cũng không thể cứ thế mà về.

Thích Tự dẫn Phó Diên Thăng vào biệt thự, mãi khi đến hành lang nơi bọn họ từng hôn mới cất lời hỏi: "Anh sắp đi rồi à?"

Phó Diên Thăng buộc phải nói: "Mới có thông báo, nhưng chưa chính thức xác nhận."

Thích Tự: "Bao giờ?"

Phó Diên Thăng: "Cuối tháng sau..."

Thích Tự gật gật đầu: "Tôi hiểu rồi."

Tuyệt, tháng này là Hứa Kính, tháng sau đến Phó Diên Thăng.

Thái độ của Thích Tự vẫn rất bình tĩnh, nhưng đối phương càng bình tĩnh, Phó Diên Thăng lại càng lo, hần giữ lấy cánh tay Thích Tự, ngữ khí đầy kiềm chế: "Thích Tự, đừng nghĩ nhiều vội, tôi vẫn đang xin cấp trên cho hoãn chuyển công tác thêm mấy tháng..."

Thích Tự nghĩ thầm, thì ra với họ thế là "chuyển công tác".

Cũng phải, Phó Diên Thăng phụ thuộc vào tổ chức bí ẩn của mình, người ta bảo đến đâu phải đến đó, gọi là chuyển công tác đâu có sai?

Thích Tự thản nhiên đáp lại: "Không sao, hết tháng 8 tôi cũng quay lại Stafford rồi, anh đã không đi cùng tôi nữa, thì ở Hải Thành hay ở đâu có khác gì?"

Phó Diên Thăng không nói nên lời: "Tôi..."

Thích Tự quay sang nhìn hần, trực tiếp ngắt lời: "Tôi chỉ muốn biết một điều thôi, giả sử đến giờ tôi vẫn chưa phát hiện ra thân phận thật của anh,

thì anh có viện một cơ khác để rời đi không? Chẳng hạn, vì năng lực của tôi không được như mong đợi, nên anh sẽ không ở lại với tôi nữa? Hay là cứ thế đi luôn như Tống Phổ Tâm và Từ Nhất Chu?"

Phó Diên Thăng sững sốt đáp: "Tôi sẽ không làm thế."

Thích Tự rũ mắt, lầm bầm nói: "Tức là anh sẽ vẫn chọn nói thẳng ra—như vậy cũng tốt, tôi không thích bị người khác lừa gạt."

Phó Diên Thăng đau lòng không thôi, vươn tay kéo Thích Tự vào lòng, cứ thế ôm hồi lâu, mới cất tiếng thầm thì bên tai đối phương, thâm tình mà ân nhẫn: "Xin lỗi..."

Thích Tự vẫn chấp tay sau lưng, đã chỉ muốn gục vào đối phương vì mệt mỏi, nhưng tự tôn lại không cho phép hẳn để lộ ra quá nhiều yếu đuối.

Đúng lúc này, hẳn trông thấy hai người cách đó không xa đang sóng vai đi tới, bóng dáng quen thuộc liếc qua biết ngay ai.

Một ý nghĩ chợt xẹt qua đầu, đại não như vừa diễn ra cuộc giao chiến lịch sử trong thoáng chốc, Thích Tự chậm rãi vòng tay ôm lấy eo Phó Diên Thăng, nhắm mắt lại quyết đánh cược một phen.

Nhận thấy Thích Tự đang đáp trả, Phó Diên Thăng lại càng ôm hẳn chặt hơn, hoàn toàn chìm trong tự trách và đau lòng, không hề phát giác sau lưng có người tới, cho đến khi giọng nói của Thích Nguyên Thành bất chợt vang lên—

"Thích Tự...? Hai đứa...!"

Phó Diên Thăng sững người, vội buông tay nhìn về phía người vừa xuất hiện.

Thích Tự cũng đã mở mắt, bình tĩnh lùi lại một bước, đối diện với hai người: "Ba, mẹ."

Phó Diên Thăng đã rồi đến phát hoảng, nhưng vẫn cố trấn tĩnh: "Chủ tịch Thích, cô Khương..."

Nỗi lo từ mấy hôm trước cứ thế phơi ra ngay trước mắt, Thích Nguyên Thành quả thực không biết phải đối diện thế nào, nhưng điều khiến ông mờ mịt hơn cả, là rõ ràng Thích Tự mới vừa ôm ấp thăm thiết với Phó Diên Thăng xong, mà giờ phút này đã bày ra vẻ mặt điềm nhiên như thể ấy chỉ là một cái ôm rất đời thường giữa hai người đàn ông.

Thích Nguyên Thành mất đến vài giây hoang mang tưởng mình nghĩ nhiều, đang không biết nên nổi điên hay bình tĩnh mới phải, Khương Oánh lại sợ chồng không nhìn nổi, bất giác giữ lấy tay đối phương. Bấy giờ ông mới giật mình sức tỉnh, không khỏi cảm thấy bản thân thật nực cười vì ý định tự tấy não vừa rồi.

Người đàn ông trung niên lúc này đã giận đến tím mặt, hung hăng quắc mắt với Phó Diên Thăng, lại hùng hổ ra lệnh cho Thích Tự: "Về đây cho ba!"

Khương Oánh nhìn qua bọn họ đầy lo lắng, nhưng rồi cũng đành đuổi theo chồng vào nhà.

Thích Tự bình tĩnh nói với Phó Diên Thăng: "Anh về trước đi."

Phó Diên Thăng lo lắng không thôi: "Để tôi giải thích với ba cậu..."

Thích Tự quay ra nhìn hẳn, lạnh giọng nhắc lại: "Về đi."

Phó Diên Thăng sững sốt, đối diện với khí thế của Thích Tự lúc này cũng không nói nên lời, cứ vậy chôn chân tại chỗ nhìn đối phương rời đi, chẳng thể giúp đỡ hay bảo vệ, chỉ biết đau lòng và lo lắng khôn nguôi.

Thích Tự đi theo ba mẹ vào nhà. Từ hôm bị Hứa Kính bắt gặp với Phó Diên Thăng ở Sơn Vũ, hẳn đã xác định sớm muộn gì giờ khắc này cũng đến, bởi vậy mới thà nắm lấy quyền chủ động về tay, thay vì suốt ngày phải thấp thỏm sợ lộ hay bị "bắt gian" bất thành linh.

Thích Nguyên Thành còn không buồn lên thư phòng, đi thẳng vào sofa phòng khách, nhìn hẳn chăm chăm, giọng nói cũng run lên vì phẫn nộ: "Tự con nói đi, chuyện vừa xong là thế nào!?"

Thích Tự đứng cạnh bàn uống nước, vẫn nguyên khí thế, nhưng cũng không tỏ ra đối chọi gay gắt, mà chỉ đơn giản thuật lại đầy bình tĩnh: "Ba, từ khi mới quen con đã rất ngưỡng mộ Thầy Phó, qua hai năm vừa rồi thì tình cảm cũng không còn là tình bạn hay tình thầy trò đơn thuần nữa... Con không muốn giấu ba, nhưng không thể không thừa nhận một điều, con yêu anh ấy."

Thích Nguyên Thành nghe mà tăng xông, bất chợt cầm chén trà nguội trên bàn lên hất thẳng vào Thích Tự.

Từ nhỏ tới lớn Thích Tự chưa bao giờ thấy ba mình nổi giận đến mức này, bởi vậy cũng không khỏi sửng sờ.

"Nguyên Thành!" Khương Oánh cứng rắn lớn tiếng gằn lại, sau đó lại mềm giọng khẩn khoản, "Có gì từ từ nói..."

Thích Nguyên Thành giật đến run người, giọng nói cũng lạc đi, khó tin hỏi lại: "Con, con nói cái gì? Thử nói lại lần nữa đi!"

Thích Tự vượt đi nước trà trên mặt, lấy lại tinh thần, rũ mắt nhìn xuống, một lần nữa thấp giọng lặp lại: "Con yêu Phó Diên Thăng."

****

<Epilogue>

Thích Nguyên Thành: "Hai đứa bị ông bắt gian tại trận! Thế mà thân nhiên như không? Đúng là không biết xấu hổ!"

Phó Diên Thăng: "Ày, trước lạ sau quen thôi ạ, mong ba vợ thứ lỗi..."

Thích Tự: "Xin lỗi ba, nhưng con cố tình để ba thấy đấy."

Phó Diên Thăng: "???" (Thổn thức, trở thành tài rồi...)

Thích Nguyên Thành: "Thăng bất hiếu! Đả cầu bồng của ta đâu!!
(☹ '□')☹ ☹—————"

-

vtrans by xiandzg

T/N: Đúng là trò giỏi của F1S! Khổ nhục kế dùng rất tốt! Xác định danh phận rồi! Còn ngại gì yêu xa!

Chờ mẹ tự dưng về cuối hưng phấn quá, em thành bá tổng thật rồi Tự
ơiiii ("||̣̣̣̣ρ||̣̣̣̣")

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẤU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 155: Mở Màn Chiến Tranh

Thích Nguyên Thành giận đến tối mắt, thiếu điều ngất đi. Ông nhìn quanh một lượt, đang định tìm vật gì khác để đánh cho "đứa con bất hiếu" này tỉnh người ra thì đã thấy Thích Tự khụy gối, chậm rãi quỳ xuống trước mặt mình.

"Ba..." Thích Tự chống hai gối lên đất, ngửa đầu nhìn ông, từ tốn nói, "Con biết mình đã khiến ba thất vọng, cũng biết hiện tại ba khó lòng nào chấp nhận được sự thật này, nhưng bảo con buộc mình phủ nhận tình cảm dành cho anh ấy, thì con không làm được... Ba muốn đánh muốn mắng con đều chịu, nhưng không phải là vì muốn ép ba đồng ý, chỉ xin ba cho con vài năm... Hiện tại con mới 22, ba từng trải hơn con, hẳn sẽ cảm thấy con thật ngu ngốc, tùy hứng, tự rước khổ vào người. Hơn ai hết, con biết quyết định của mình lúc này chưa chắc đã đủ "trưởng thành", cũng chẳng chắc gì bản thân có thể cùng đi với Phó Diên Thăng đến hết một đời. Nhưng mà, anh ấy sắp đi rồi, cuối tháng sau sẽ rời khỏi Tư Nguyên, sẽ rời xa con... Con biết chừng mực, nếu ngày nào đó có thể buông bỏ đoạn tình cảm này, con sẽ không dây dưa với bất kì người đồng giới nào khác, chuyện lấy vợ sinh con sau đó cũng tùy ba sắp đặt... Nhưng nếu như, nếu như không buông được..."

Nói đến đây, Thích Tự cũng lặng thinh, không biết là chưa nghĩ xong "nếu không buông được" thì thế nào, hay vốn dĩ đã quyết nhận lấy định mệnh này cả đời.

Ánh mắt hẳn thâm trầm, nét mặt ưu thương, ngữ khí nhẹ tênh nhưng lại đầy quyết đoán: "Nếu như không buông được, chỉ mong ba cho phép con

miễn chuyện kết hôn, ba muốn chối bỏ, thì con sẽ không bao giờ công khai mối quan hệ với anh ấy, tuyệt đối không để ba phải xấu mặt vì con."

Thích Nguyên Thành nhìn qua, chỉ thấy hăn dù đang quỳ rạp trên đất, nhưng sống lưng vẫn cứ thẳng tắp, toát lên vẻ cố chấp khiến người khác không khỏi bất lực.

Chưa bao giờ ông cảm nhận được sự trưởng thành của con trai rõ như lúc này, thẳng bé không hề nao núng khi bị "bắt tại trận", thậm chí còn có vẻ đang mong ba mình sớm phát hiện ra chân tướng.

Để rồi lấy lòng tin làm giáo, dùng tình thân làm khiên, cứ thế sai cánh hô lên, trực diện tiến tới công kích ông.

Thích Nguyên Thành hơi choáng, bất giác lùi về sau một bước, ngồi phịch xuống sofa. Ông giận dữ thất vọng vì bị qua mặt, nhưng đầu óc trong lòng, lại không khỏi tự hào vì sự thông suốt, nhanh nhạy, trầm ổn và điềm tĩnh ở con trai.

Nói được ra những lời vừa rồi, chứng tỏ Thích Tự cũng chẳng phải bốc đồng hay tùy hứng, mà đơn giản là bất đắc dĩ.

Thích Nguyên Thành có thể mơ hồ mừng tượng, con trai ông hăn đã lập đi lập lại những lời này trong lòng không biết bao nhiêu lần khi ở một mình, chỉ chờ đến lúc bị phát hiện để lấy ra đánh cược một phen.

Kì thực từ hồi tháng năm Thích Tự đến khách sạn Westin tìm ông, điệu bộ cố chấp của đứa nhỏ này khi nhắc đến Phó Diên Thăng đã rất đáng ngờ, chả qua vì tin tưởng, vì Thích Tự đã từng hứa mình sẽ không giống Tiểu Phong, cho nên ông mới lơ là cảnh giác...

Thích Nguyên Thành cũng chẳng rõ hiện mình đang giận Thích Tự ngộ ngược, hay giận chính bản thân vì đã chủ quan, không biết rút kinh nghiệm từ trường hợp của đứa nhỏ hơn. Chính ông là người để Phó Diên Thăng

tiếp cận và khiến Thích Tự mở mắt, cũng chính ông đã tạo cơ hội cho hai đứa nó ở chung và tìm hiểu nhau, để rồi dẫn đến một Thích Tự như bây giờ.

Nhưng ngẫm lại, dù có quản thế hay quản nữa thì sao?

Nếu muốn để Thích Tự trưởng thành độc lập, suy cho cùng ông vẫn sẽ phải buông tay, cái gì nên đến rồi cũng đến, tránh làm sao cho được vận mệnh.

Thấy động tĩnh, Thích Phong và Lăng Khả trên tầng cũng đã ra ngoài nghe ngóng, trông thấy anh hai đang quỳ gối trước mặt ba, bầu không khí trong phòng khách thì căng như dây đàn, cả hai cứ thế nghệt ra ở đầu cầu thang, lúng túng không dám lại gần.

Khương Oánh không khỏi đỏ mắt vì những lời vừa rồi của Thích Tự, chỉ biết đưa tay lên che miệng, nhìn cả hai cha con, cũng chẳng biết nên đau lòng cho ai.

"Nguyên Thành..." Cô nhẹ giọng mở lời, tiếng nói nghẹn ngào như khẩn khoản cầu xin đối phương.

Bị bức bách từ cả hai, Thích Nguyên Thành rơi vào tiến thoái lưỡng nan, trong lòng chùng đi, khí thế cũng tan tành.

"Con... dậy đi." Thích Nguyên Thành nhìn Thích Tự, cố gồng mình ra uy, "Lên gác đi, lúc này ba không muốn nói chuyện với con!"

Nghe vậy, Khương Oánh cũng nhận ra chồng mình không còn nổi sùng như vừa nãy, vội vàng nháy mắt ra hiệu cho Thích Tự, chẳng qua không phải đối phương đã hết giận, mà là thấy bất lực thì đúng hơn.

Thích Tự vâng lời đứng dậy, áy náy nhìn lại ba mẹ rồi mới ra cầu thang, chỉ nghe trên tầng lao xao một lát, hẳn là Thích Phong với Lăng Khả vừa

cuống quýt bỏ trốn vì ngại đụng mặt với anh trai.

Hắn về phòng, đóng cửa, lại thuận thế dựa lên một hồi, sau đó mới rút ra chiếc điện thoại đang rung lên này giờ từ túi quần.

Tất cả đều là cuộc gọi nhờ và tin nhắn mới từ Phó Diên Thăng.

F1S: "Thích Tự, đừng gánh vác một mình, để tôi giải thích với hai người họ cùng cậu..."

F1S: "Đều tại tôi, vừa rồi lại kích động ôm cậu."

F1S: "Cậu không sao chứ? Cho tôi vào đi."

...

Thích Tự bước tới cửa sổ, kéo màn che ra nhìn xuống, quả thật thấy Phó Diên Thăng vẫn đứng ngoài vườn, đang hút dở một điếu thuốc, thần thờ nhìn về phía biệt thự này.

Thích Tự gọi lại cho đối phương, Phó Diên Thăng lập tức bỏ thuốc ra nghe máy: "A lô? Cậu không sao đấy chứ?"

Thích Tự nhìn người bên dưới qua lớp cửa kính, thấp giọng nói: "Này bảo anh về đi rồi mà?"

Phó Diên Thăng: "Tôi có thể yên tâm mà về được chắc!? Rốt cục cậu thế nào rồi? Ba cậu có làm gì không?"

Thích Tự: "Tôi không sao, ông ấy có thể làm gì con mình chứ?"

Phó Diên Thăng: "Cậu mở cửa cho tôi vào đi, tôi muốn nói chuyện với ba cậu."

Thích Tự cau mày: "Phó Diên Thăng, lí trí của anh chẳng hết cho chó gặm rồi hả? Ba tôi đang nóng máu như thế, anh đòi gặp để tìm đường chết sớm à?"

Phó Diên Thăng: "..."

Thích Tự thở dài: "Thôi, đã nói là tôi không sao mà, ông ấy có hai đứa con trai, một đã gay rồi, nãy lại thấy chúng ta ôm nhau nữa, không chấp nhận nổi cũng dễ hiểu thôi."

Phó Diên Thăng chỉ trầm mặc, ừm một tiếng đáp lại.

Thích Tự đành cúp máy, lại nhìn ra ngoài, chỉ thấy Phó Diên Thăng vẫn đứng nguyên tại chỗ, tay cầm điện thoại, cả người như hóa đá, mãi cũng không chịu đi.

Thích Tự gửi một tin nhắn đi: "Sao còn chưa đi?"

F1S: "Cậu thấy tôi?"

F1S: "Phòng cậu ở đâu?"

Tự: "Cửa sổ là kính một chiều, anh không thấy được tôi đâu. Tôi chuẩn bị ngủ rồi, anh cũng đừng có đứng sừng sừng ra đấy nữa, định làm Thần giữ cửa à."

F1S: "Không sao, tôi muốn ở gần cậu thêm một lát."

Thích Tự thấy mắt cay cay, lại nghĩ bụng, tháng sau anh cũng đi rồi, giờ còn ra vẻ lưu luyến với ai?

Chẳng qua nghĩ thì nghĩ vậy, nhưng chính hắn cũng không nhắc nổi chân mình, cứ thế đứng cạnh cửa sổ như một tên ngốc.

*

Sau tối hôm đó, hai cha con bắt đầu chiến tranh lạnh. Thích Nguyên Thành không còn nhắc lại chuyện của Thích Tự với Phó Diên Thăng, nhưng ánh mắt và hành động vẫn không ngừng nói lên sự bất mãn với hành vi ngỗ ngược của con trai.

Thích Tự cũng không dám xuất hiện cùng Phó Diên Thăng trước mặt ba, để cho thấy "chùng mực" của mình thì thậm chí còn nghiêm chỉnh giữ khoảng cách với Phó Diên Thăng, chứ đừng nói là tình tình tứ tứ.

Thời gian này, Khương Oánh cũng rất tỉ mỉ quan tâm an ủi Thích Tự, còn bảo thuyền đến đầu cầu ắt tự thăng, không ngừng cổ vũ hấn đấu tranh vì tự do yêu đương của mình; Thích Phong và Lăng Khả thì càng nghe lời hấn rầm rập, thận trọng đủ điều, thức thời giả ngoan, gắng hết sức mình để đỡ anh vui vẻ.

Thích Tự không cho Phó Diên Thăng đi tìm ba mình, chỉ sợ đối phương gánh không nổi hậu quả. Phó Diên Thăng bị người yêu uy hiếp, vừa bất lực, lại vừa biết mình đuối lí, chỉ đành yên phận làm việc cho tốt.

Phương án mà Phó Diên Thăng đề ra cho team của Tiêu Dã được xúc tiến thuận lợi. Sau khi nhậm chức người đại diện chiến đội, Tưởng Húc chỉ mất mấy ngày để lên một kế hoạch kinh doanh chuyên nghiệp hoàn chỉnh, chu toàn từ cả các việc như thuê huấn luyện viên, tìm căn cứ địa hay khởi động lịch tập hàng ngày, khiến Thích Tự cũng yên tâm bỏ tiền ra đầu tư.

Cuối tháng 7, Hứa Kính chính thức nghỉ việc, không rõ là đi đâu.

Đầu tháng 8, Tô Cánh dẫn đoàn đội của mình đến Hải Thành, gia nhập MeiWei-Liên Tú.

Tối đến, Thích Tự mở tiệc tiếp đón bọn họ ở nhà hàng biệt thự Nhuận Phong. Bộ phận Công nghệ đã tách khỏi tập đoàn và hợp nhất với MeiWei-Liên Tú, các nhân viên quản lý trọng yếu của công ti đều có mặt trong bữa tiệc, bao gồm cả mấy người Diệp Khâm Như, Du Liên và Phó Diên Thăng.

Để thể hiện thành ý xã giao trong bữa tiệc, Tô Cánh mới lấy ra một cái hộp, bảo là có quà ra mắt tặng mọi người.

Thích Tự ngồi cạnh ngay cạnh, liếc vào trong hộp mới thấy một đồng móc treo nhỏ nhỏ hình điện thoại, giống cái có chức năng định vị mà Tô Cánh từng cho hẳn.

Tô Cánh giới thiệu qua rồi chia cho từng người. Nghe xong thứ này chỉ dùng để ghi âm và định vị, ai nấy đều có hơi chưng hửng, nhưng vì Tô Cánh đã nhiệt tình, nên cũng coi như một cái móc khóa hay móc điện thoại rồi đồng loạt cảm rồi rít.

Đến mình, Thích Tự lại từ chối: "Em thì không cần đâu, lần trước anh cho em một cái rồi mà?"

Tô Cánh vẫn đưa cho hẳn một cái, bảo: "Cái lần trước là demo thôi, team anh dùng thử xong kêu thỉnh thoảng lag lắm, này mới cải tiến, định vị chính xác hơn, ghi âm cũng rõ tiếng hơn... À, thế dùng thử cái kia chưa?"

Thích Tự: "Dùng rồi."

Hai mắt Tô Cánh sáng lên: "Chính cậu dùng hả, thấy sao?"

Thích Tự: "À không, là cho chó nhà em..."

Tô Cánh sững người một lúc mới tức tối gào lên: "Đệch, cậu có biết cái chip này được làm từ công nghệ CDMA tân tiến nhất, kết hợp cả hai kỹ thuật định vị AGPS hỗ trợ không dây với AFLT để đạt được độ chính xác, tính khả dụng và tốc độ cao, hơn hẳn phần lớn điện thoại bây giờ không hả, bán ra ngoài ít nhất cũng phải mấy trăm, thế mà cậu đi dùng cho một con chó!"

(*Advanced Forward Link Trilateration: phép đo tam giác dùng liên kết chuyển tiếp cao cấp, dùng trong kỹ thuật điện tử viễn thông)

Thích Tự vội giải thích: "Chó nhà em mắc chứng đãng trí tuổi già, chuyên môn lén ra ngoài không về, chưa kể cái này của anh chỉ định vị với ghi âm, mà chức năng ấy điện thoại em có rồi, biết dùng vào đâu nữa đâu."

Đây cũng chính là tiếng lòng của mọi người ở đây, bởi vậy cả hội nghe xong thì cười ầm lên, chọc Tô Cánh tức điên, lầm bầm trách Thích Tự không trân trọng kỹ thuật và trí tuệ của mình, mãi đến khi Thích Tự phải thề sẽ không sử dụng món quà này cho chó nữa thì mới cho qua.

Giữa tháng 8, đúng như Chương Thừa Tuyên tiết lộ, nền tảng online của Phi Á-Hồng Trang được tung ra. Cùng ngày hôm đó, Phi Á cũng tổ chức họp báo, tuyên bố chính thức tiến quân vào lĩnh vực công nghệ và thương mại điện tử.

Khi được phóng viên hỏi mình có ý kiến gì về nền tảng MeiWei-Liên Tú cùng loại hình, Chủ tịch Chương Ái Phát bày tỏ—một khi làm, Phi Á sẽ luôn là người đứng đầu. Có thể coi như, lời này đã chính thức khai hoá cuộc chiến đầu tiên giữa Phi Á và MeiWei ở lĩnh vực công nghệ thương mại điện tử.

Trong buổi họp báo, người sở hữu Hồng Trang là Lâm Hoán cũng có mặt. Với xuất thân từ đại gia số một Yến Thành, Lâm Hoán vẫn luôn là tiêu điểm nóng của truyền thông, nhờ hấn mà ngay cả tin tức thương trường vốn chẳng được mấy ai quan tâm cũng lên thẳng hot search ngày hôm đó.

Cùng thời gian, câu lạc bộ Dã Thảo chính thức ra mắt dưới sự chỉ đạo nhanh nhẹn và dứt khoát của Tưởng Húc. Tiêu Dã và các đồng đội cũ lập nên chiến đội GRASS, trực tiếp khiêu chiến LAS của Lâm Hoán, tự tin khẳng định chỉ cần một năm để giành được chức quán quân Đấu trường anh hùng, đì cho LAS hít khói.

Trùng hợp thay, bữa ấy Weibo chính thức của câu lạc bộ cũng đăng lên hình ảnh chiến đội chụp chung với nhà đầu tư chính là Thích Tự. Với ngoại

hình không kém gì minh tinh, hẳn lập tức thu hút được sự chú ý của dân mạng, thân phận "thái tử" MeiWei cũng nhanh chóng bị đào ra. Kết hợp với thông tin cạnh tranh giữa MeiWei-Liên Tú và Phi Á-Hồng Trang của Lâm Hoán, cũng như việc nòng cốt xây dựng giải thuật cho Hồng Trang là Tô Cánh đã gia nhập MeiWei, cả giới kinh doanh lẫn eSports bắt đầu rộ lên đồn đãi về Thích Tự và Lâm Hoán như hai ông trùm thương nghiệp đối chọi gay gắt không khác gì "thủy hỏa bất dung".

Chưa kể không biết là bị ai làm lộ số điện thoại, mà kể từ hôm ấy, ngày nào Thích Tự cũng nhận đến cả chục cuộc gọi từ cánh báo chí và người ngoài giới muốn phỏng vấn, hòng đào bới những bí ẩn về hắn.

Thích Tự nhức óc không thôi, ngày càng phải giữ mình kín kẽ hơn. Trong khi đợt nghỉ cứ thế trôi qua với cả đồng thăng trầm kịch tính, thời điểm Phó Diên Thăng rời khỏi Sơn Vũ cũng đến gần.

*****

<Epilogue>

Lâm Hoán: "Thích công tử, cậu làm bản thiếu gia đây hứng thú rồi đấy."

Thích Tự: "Đẹp đi, anh chỉ xứng làm nền thế thôi."

Lâm Hoán: "..."

-

vtrans by xiandzg

T/N: Trên đang cảm động, xuống cuối gặp linh vật phong bật lại cười muốn điên =))) bao giờ Hi mới định cho bá tống Lâm-chi sống trong lời nói của người khác-Hoán này lên sàn đây trời =))))

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẤU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 156: Gieo Gió Gặt Bão

Phó Diên Thăng rời đi, việc tìm người tiếp quản Sơn Vũ cũng là một vấn đề không nhỏ.

Sau khi thảo luận với ba, Thích Tự quyết định sẽ đích thân gánh vác trọng trách này.

Sau hai năm được Phó Diên Thăng chỉ dạy, cùng một năm kinh nghiệm thực tế với bộ phận Công nghệ, quản lý một công ti đầu tư đối cũng không còn nằm ngoài tầm với của Thích Tự. Hắn chỉ cần tìm một người quản lý đại diện ở trong nước, để đối phương tùy thời báo cáo lại mọi dự án và các sự vụ trọng đại là được.

Về việc này, Phó Diên Thăng có tiến cử với Thích Tự một người—chính là Sở Mộng, cấp dưới cũ của hắn và cũng là Phó tổng đương nhiệm ở Chứng khoán Minh Thái.

Sở Mộng tốt nghiệp từ một trường Tài chính - Kinh tế danh giá, 26 tuổi hoàn thành chương trình thạc sĩ xong là tiến vào lĩnh vực đầu tư, đi lên từ vị trí chuyên viên phân tích cho đến bây giờ, nhìn thì năng lực chuyên môn cũng không thua kém gì Phó Diên Thăng.

Chẳng qua trong môi trường nam giới vẫn chiếm đa số như giới đầu tư, là nữ thì Sở Mộng sẽ gặp bất lợi hơn một chút về phương diện phát triển quan hệ và xã giao, không thể mạnh bạo toàn diện được như Hứa Kính hay Phó Diên Thăng. Bù lại thì cô được cái tỉ mỉ cẩn thận—trong suốt một năm cộng tác, Phó Diên Thăng phải công nhận rằng các báo cáo phân tích qua

tay Sở Mộng đều gần như không có sai sót, bởi vậy mới nhận định đối phương là lựa chọn tốt nhất để hỗ trợ Thích Tự quản lí Sơn Vũ.

Đương nhiên, Phó Diên Thăng nghĩ tới chuyện tiến cử Sở Mộng một phần cũng vì nghe nói từ khi Chủ tịch bị bắt do sai phạm trong vụ đưa Hàng Phàm lên sàn, hàng loạt các lãnh đạo cấp cao ở Minh Thái cũng bị khai ra bê bối tham ô nhận hối lộ.

Tầng quản lí rung động, cấp dưới cũng ăn đủ. Sở Mộng vừa lên chức Phó tổng được một năm thì công ti đã dính phải cả đống vấn đề như vậy, mới không khỏi nản lòng muốn tìm đường thoát thân.

Thích Tự tin tưởng mắt nhìn người của Phó Diên Thăng nên không có ý kiến gì, đi thương lượng với ba thì Thích Nguyên Thành cũng đồng ý sau khi xem qua hồ sơ của Sở Mộng.

Tư Thị bị kết tội thì toàn bộ tài sản cũng đóng băng, dòng tiền của Tư Nguyên bị thắt chặt, lúc này Sơn Vũ phải thận trọng với từng khoản chi tiêu, bởi vậy cần một người quản lí có khả năng chèo chống chứ không phải lập công.

Nhận được lời đề nghị của Phó Diên Thăng, Sở Mộng cũng vừa mừng vừa hoảng, vội vàng phải thu xếp đến gặp đối phương.

Sau khi nghe Phó Diên Thăng giải thích qua về tình hình của Sơn Vũ, Sở Mộng vô cùng kinh ngạc khi biết người sở hữu công ti lại chính là cậu chàng soái ca mà mình từng tia ở Skyline hồi đó, đồng thời không khỏi hồ thẹn vì những suy đoán vớ vẩn trước đây của mình.

Sau khi được Phó Diên Thăng giới thiệu, Sở Mộng mới chính thức gặp mặt Thích Tự tại Sơn Vũ.

Nói chuyện với một Thích Tự đã cực kì ra dáng lãnh đạo của lúc này, Sở Mộng lại không khỏi nhớ tới nụ hôn giữa đối phương và Phó Diên Thăng

trong bar ngày ấy, vừa bắn khoăn suy đoán về mối quan hệ của hai người bây giờ, vừa bất giác quay về tâm hồn thiếu nữ khi đối mặt với vị "kim chủ" nhỏ tuổi này, bởi vậy chẳng mất bao lâu đã vô cùng kính cẩn phục tùng đối phương.

Hỗ trợ thu xếp mọi chuyện ở Sơn Vũ xong, Phó Diên Thăng cũng bàn giao quyền điều hành lại cho Thích Tự.

Trước ngày rời khỏi Hải Thành, Phó Diên Thăng rủ đối phương đi ăn tối, chính ở nhà hàng "Điện cá lóc" hẳn từng mời Thích Tự lần đầu tiên.

(*hình như hồi đấy mình dịch là cá mú, nhưng hôm nay tìm hiểu lại thì nó phải là họ cá lóc channa argus mới đúng)

Vẫn là địa điểm ấy, vẫn là những lát cá ướp lạnh.

Lẩu trong nồi đá, lửa chậm rãi đun.

Phó Diên Thăng nhìn Thích Tự qua màn hơi nước mờ mờ, giọng đầy áy náy: "Xin lỗi, tôi cứ tưởng sẽ được ở lại Tư Nguyên ít nhất nửa năm nữa, không ngờ cấp trên lại đòi gấp như vậy..."

Thích Tự vừa nhúng mấy lát cá vào nồi, vừa rũ mắt nói: "Không sao, ba tôi bảo tình hình hiện nay vẫn nằm trong tầm kiểm soát, chưa kể dù anh có ở lại, thì cũng đâu tiết lộ được tin mật gì đâu, đúng không?"

Phó Diên Thăng chỉ ừ, lại bảo: "Cậu yên tâm, qua nơi khác tôi vẫn sẽ để mắt đến tình hình của Tư Nguyên."

Thích Tự cười nhẹ: "Đừng để mắt tới chuyện xấu là được."

Phó Diên Thăng: "..."

Thích Tự lại hỏi: "Anh đến Thâm Thành làm gì? Ở đâu?"

Phó Diên Thăng nhấp một ngụm Trúc Diệp Thanh, nói: "Đến Chứng khoán Vạn Kỳ ở Thâm Thành, chức vụ cũ."

Thích Tự nương mày: "Công ti chứng khoán là nghiệp vụ cố định của anh à?"

Phó Diên Thăng: "Nói vậy cũng không sai, đây là nơi có cơ hội tiếp xúc với đủ loại công ti đủ loại người, rồi cả tin tức nữa."

Thích Tự nương mày: "Như anh ấy mà, nhờ có ngày bị ám sát thì nhất định là do biết quá nhiều."

Phó Diên Thăng: "..."

Phó Diên Thăng chăm chú nhìn biểu hiện sinh động trên mặt Thích Tự, gần như chẳng rời mắt một giây nào.

Hắn lại không nhin được mà hỏi: "Hôm ấy, rốt cục cậu đã nói gì với ba?"

Phó Diên Thăng đã hỏi chuyện này không chỉ một lần, nhưng suốt cả tháng nay, Thích Tự vẫn cứ im im, còn bảo hăn hăn không được nghĩ nhiều.

Ban ngày Phó Diên Thăng đến gửi đơn từ chức—đây cũng là lần đầu tiên Thích Tự để cho hăn đến gặp Thích Nguyên Thành kể từ khi quan hệ giữa hai bọn họ bị phát hiện—Thích Nguyên Thành không hề ngạc nhiên với việc hăn xin nghỉ, cả buổi chỉ sầm mặt, nhìn hăn như muốn xẻ thịt lộ da bằng ánh mắt, còn cho người giải quyết thủ tục nhanh nhất có thể, đại khái là thiếu điều muốn tống tiễn hăn đi ngay và luôn.

Nhưng thái độ thờ ơ đầy "rộng rãi" ấy của Thích Nguyên Thành lại khiến Phó Diên Thăng nghĩ đến một phỏng đoán xấu xí—hăn lo Thích Tự muốn chia tay với mình.

Bởi vậy mà những ngày này, Phó Diên Thăng mới cảm giác như một tội phạm chờ tuyên án, không ngừng băn khoăn nếu Thích Tự muốn dừng lại thì hẳn phải làm sao.

Thấy đối phương vẫn cúi đầu ăn cá, Phó Diên Thăng lại ép hỏi: "Tôi cũng sắp đi đến nơi rồi, không thể được thỏa mãn một chút sao?"

Tay cầm đĩa của Thích Tự khựng lại, bấy giờ hẳn mới nói: "Tôi bảo với ông ấy, là anh sắp đi rồi."

Phó Diên Thăng: "Gì nữa? Làm gì có chuyện chỉ thế thôi?"

Thích Tự: "Tôi xin ông ấy cho mình một thời gian."

Phó Diên Thăng: "Một thời gian... là bao lâu?"

Thích Tự: "Tôi không biết, có thể là vài tháng, một năm, vài năm..."

Phó Diên Thăng nghe đến "vài năm", chưa thả lỏng được bao lâu thì trái tim đã lại chùng đi: "Tức là cậu cảm thấy, rốt cục thì chúng ta cũng sẽ dừng lại?"

Thích Tự đặt đĩa xuống, nhìn thẳng vào Phó Diên Thăng, hỏi ngược lại: "Phó Diên Thăng, anh thật sự cho rằng kể cả chúng ta cứ xa nhau như vậy, thì tình cảm vẫn sẽ nguyên vẹn như giờ sao?"

Phó Diên Thăng siết chặt chén rượu trên tay, sắc mặt tối đi.

Thích Tự: "Tôi xin ba cho chúng ta một thời gian, là vì biết đối với người từng trải như ông ấy, thứ tình cảm này của chúng ta hẳn sẽ không thể vượt qua được thử thách thời gian và địa lí trong vòng "vài năm" này..."

Phó Diên Thăng chăm chú nhìn hẳn, mắt ánh lên vẻ sắc lạnh, nhưng đầu đó bên trong lại là một ngọn lửa đang hùng hực cháy: "Vậy còn cậu? Cậu thì nghĩ sao?"

"Tôi không biết." Thích Tự né tránh ánh mắt đối phương, nói, "Tôi không muốn khiên cưỡng chia tay, đây là làm khó chính mình, nhưng tôi nghĩ rồi, nếu tình cảm của chúng ta dần nhạt đi trong thời gian xa nhau, thì chia thôi, vậy cũng tốt cho cả hai."

Phó Diên Thăng: "..."

Nhận được câu trả lời còn tốt hơn trong dự đoán, nhưng Phó Diên Thăng lại càng đau lòng, đau lòng vì Thích Tự quá hiểu chuyện và trưởng thành, cũng đau lòng vì suy nghĩ thực tế của đối phương.

Biết rõ bối cảnh chính mình không thể nào cho người yêu một cảm giác an toàn, Phó Diên Thăng vẫn không nhận được xúc động mà hỏi: "Thích Tự, vì sao cậu không giữ tôi ở lại?"

Giây phút hỏi ra câu này, Phó Diên Thăng cũng tự thấy mình quá đỗi ấu trĩ, bởi vì hẳn rõ hơn ai hết, chính hẳn không thể quyết định được, mới muốn mượn miệng Thích Tự ép mình, để xem rốt cục bản thân có thể vì Thích Tự mà thỏa hiệp đến nước nào.

Thích Tự chỉ hơi sững sốt, rồi nhẹ giọng nói: "Thầy Phó, không cần miễn cưỡng, anh chưa từng hứa hẹn hay nợ tôi bất kì điều gì. Anh nhớ không, trước đây ở đúng nơi này, tôi hỏi anh phải làm sao thì anh mới chấp nhận đi theo tôi, anh bảo nếu mình chủ động nói ra yêu cầu, thì mọi thứ đều sẽ biến thành miễn cưỡng... Bây giờ, tôi cũng muốn nói lại với anh những lời này."

Thích Tự nhìn Phó Diên Thăng, khóe miệng khẽ nhếch nhưng lại chẳng phải cười: "Nếu như anh không thể không đi thì cứ đi, nếu ở lại được thì ở lại, tôi cũng muốn là anh cam tâm tình nguyện."

Hắn nói với vẻ ung dung bình tĩnh, khác hẳn với khi kích thích Phó Diên Thăng ở chung cư Lâm Uyên hay khách sạn Holiday trước kia.

Hắn không giận dữ hay ảm ức, ngược lại rất thẳng thắn, cũng rất thật lòng.

Phó Diên Thăng chỉ thấy trong lòng run lên, hồi tưởng quá khứ, lại nhìn vẻ lãnh đạm điềm nhiên của Thích Tự lúc này, đại khái đã hiểu cảm giác "gieo gió gặt bão" là thế nào.

Hắn siết lấy chén rượu trên tay, nói ra đúng một chữ: "Được."

Đầy lòng đều là không cam không đành, Phó Diên Thăng nhắc tay uống cạn Trúc Diệp Thanh trong chén, rượu vào lòng đắng chắng khác nào uống độc giải khát, ưu sầu khó kể lại càng khiến người ta thêm chua xót.

—Hay cho cái thứ gọi là "cam tâm tình nguyện".

Ăn xong, Thích Tự chủ động thanh toán coi như làm tiệc chia tay, Phó Diên Thăng cũng không cự tuyệt.

Hai người ra khỏi nhà hàng, Thích Tự liếc qua thời gian—9h, hắn đang định gọi cho Vương Mãnh thì Phó Diên Thăng đã ngăn lại: "Tối nay về khách sạn với tôi đi?"

Thích Tự: "...Gì?"

Phó Diên Thăng tiến lại gần hắn, nói đầy ám chỉ: "Nếu là tiệc chia tay, thì một bữa ăn làm sao đã đủ, phải trọn bộ chứ?"

Sau lần bại lộ từ tháng trước, Thích Tự sợ mình sẽ kích động đến ba nên nguyên thời gian này cũng cứ thế "cấm dục". Bây giờ thấy Phó Diên Thăng đột nhiên quay ra đùa nghịch lưu manh với mình, hắn cũng không khỏi nổi máu ngả ngớn, quay sang đối phương cười nói: "Được, vậy cho anh thỏa mãn một lần."

Hai người đón xe về khách sạn, vừa vào phòng Phó Diên Thăng đã nóng nảy đẩy hẳn xuống giường, còn nói: "Một tháng trời, Cá nhỏ, cậu sắp khiến tôi phát điên rồi... Cả tháng nay tôi vì cha con cậu mà ăn ngủ không yên sâu lo trăm mối, nhưng nghe những gì cậu nói trong bữa cơm vừa nãy mới biết, rõ ràng là tôi thua thiệt! Chúng ta không chia tay thì việc quái gì tôi không được lên giường với cậu..."

Thích Tự ngẩng đầu nói khẽ: "Anh bớt nói đi, có làm không đây? Tôi còn phải về trước 12h đấy."

Phó Diên Thăng sững sốt, nhóc xấu xa này còn muốn về nhà?

"Làm..." Phó Diên Thăng đê Thích Tự trên giường, cúi đầu mút vành tai đối phương, cảm nhận người bên dưới run lên, lại khàn giọng thổi vào tai hẳn ba chữ, "Làm cả đêm."

Thích Tự hừ mũi cười, làm cả đêm? Mồm mép lắm.

Nói là thế, nhưng cả tháng cấm dục quả thật kích cho đôi tình nhân đang yêu đương cuồng nhiệt hưng phấn cực điểm, làm một lần xong chưa kịp thở đã tới lần hai.

Nghĩ thấy qua đêm nay mình với Phó Diên Thăng đã phải xa rời, Thích Tự cũng không khỏi có ý phóng túng.

Cứ thế đến quá nửa đêm, hẳn mới cảm thấy Phó Diên Thăng có gì đó là lạ...

Hình như người này say rượu!

Kì thực từ lúc Phó Diên Thăng ghé lại nói chuyện, Thích Tự đã ngửi được mùi cồn nồng nặc từ miệng hẳn, nhưng trước giờ chưa từng thấy người này say, mà đối phương còn biểu hiện chẳng khác gì bình thường, cho nên Thích Tự mới không nghi ngờ gì.

Đến khi nhận ra "Phó Diên Thăng phát cuồng rồi" thì đã quá muộn.

Suốt cả đêm, Thích Tự không biết mình đã phải nghe bao nhiêu lời thô tục phóng đăng từ Phó Diên Thăng, cũng không biết mình đã bị ép nói bao nhiêu lần xin tha, "quần quật" mãi đến rạng sáng, cả hai mới mệt mỏi ôm nhau thiếp đi.

Ngày hôm sau, Thích Tự giật mình tỉnh giấc vì bị tiếng chuông điện thoại đánh thức, hăn đưa tay với lấy điện thoại, không buồn nhìn đã nhấn nhận luôn: "A lô?..."

Cũng may mà là Diệp Khâm Như.

Thích Tự chỉ thấy toàn thân ê ẩm, giọng nói thì khàn đặc, Diệp Khâm Như nghe ra hăn không được ổn, còn hỏi có phải bị cảm hay không, nếu phải thì cứ ở nhà nghỉ ngơi cho tốt.

Thích Tự đập máy xong, thoáng nhìn qua thời gian, đã gần 10h.

Màn cửa trong phòng đóng kín mít, không để lọt nổi một tia sáng vào, làm hăn cứ tưởng trời còn chưa sáng.

Thích Tự nhìn qua cuộc gọi và tin nhắn mới, phát hiện ra không có của ba với mẹ mới thở phào một hơi, lại cạn lực bất động.

Phó Diên Thăng cũng bị cuộc gọi vừa rồi đánh thức, đang thâm tình nhìn qua, thấy hăn vừa buông điện thoại đã lại ghé tới hôn.

Thích Tự nhớ tới chuyện tối qua, trên mặt lại nóng bừng, thầm mắng một tiếng "nát rượu" rồi ấy người ra, cắn răng ngồi dậy.

Phó Diên Thăng cũng dậy theo, ôm hăn từ phía sau thầm thì: "Đừng đi..." Môi còn thuận thế dán lên gáy Thích Tự, khiến cả đầu hăn tê rần, người cũng như nhũn ra trong ngực đối phương.

Hôn một hồi, Phó Diên Thăng lại vòng tay bao trọn lấy Thích Tự, gác cằm lên vai hẳn, hỏi: "Điện thoại cậu đâu?"

Thích Tự: "...Để làm gì?"

Phó Diên Thăng: "Cho tôi mượn chút."

Thích Tự mò lấy điện thoại cạnh gối, mở ra rồi để vào tay đối phương.

Phó Diên Thăng tìm kiếm rồi tải về một ứng dụng, Thích Tự nhận ra, đây chính là phần mềm đi kèm với móc treo định vị mà Tô Cánh tặng bọn họ.

Xong xuôi, người kia mở app, nhập vào một chuỗi kí tự rồi nói: "Đây là mã chiếc định vị Tô Cánh cho tôi, tôi sẽ luôn mang nó theo người, từ giờ tôi ở đâu cậu đều có thể thấy được hết; muốn biết tôi đang làm gì thì cứ hỏi, lúc nào cũng được, nói được tôi sẽ nói... Đến khi chúng ta tách ra, tôi sẽ nhắn tin chào sáng tốt lành chúc tối ngủ ngon, cũng sẽ gọi điện nói "Tôi yêu cậu" mỗi ngày. Ngoại trừ nhiệm vụ, cậu chính là ưu tiên số một lòng tôi, lần này không kí hợp đồng, nhưng cậu cứ nhớ kĩ lời hứa này, tôi nói được làm được."

Phó Diên Thăng trả lại điện thoại cho Thích Tự, ghé tai hẳn thủ thi: "Thích Tự, dù có ở chân trời góc bể nào đi chăng nữa, tôi cũng sẽ không buông cậu ra đâu, cứ việc thử thách cho thỏa thích đi."

*****

<Epilogue>

Thích Nguyên Thành: "Cuối cùng thì thằng nhóc họ Phó kia cũng đi! Tối nay nhất định phải canh chừng Cá nhỏ, không cho đi tiền cầu tặc kia, hừ."

12h đêm.

Thích Nguyên Thành: "Còn chưa về? Tôi muốn khùng!"

8h sáng.

Thích Nguyên Thành: "Cái gì? Đi thâm đêm?! Rốt cục chúng nó đã đi đâu làm gì! QAQ"

-

vtrans by xiandzg

T/N: Thầy từng đòi khảo nghiệm em 2 năm, giờ thì tình nguyện cho em khảo nghiệm giám thị mình, đúng là thời thế:)) Tính ra thì đoạn tình của Phu Thê có chút chông gai, nhưng khoảng cách và thời gian sẽ là một thước đo thử thách tình yêu rất hiệu quả.

Kì lạ là đến đây mình không có sầu như mình tưởng, thậm chí còn cảm thấy cách hai người thẳng thắn với nhau ở chương này cũng như quãng thời gian yêu xa sắp tới sẽ khiến Phu Thê ngày một yêu và trân trọng nhau hơn / đồng thời cho bác Thành ít thời gian giảm chấn với khảo nghiệm nữa =)))/. Vì sự thành thực của cả hai (và vì đây là tiểu thuyết, còn là tiểu thuyết của Hi xD), mình vẫn tin chắc vào một cái kết viên mãn cho sự thâm tình lí trí của hai bạn.

(tuy nhiên truyện không có tag HE đâu, ai muốn thì vẫn hoàn toàn có thể đặt cửa một nồi máu chó cho OE BE nhé =)))))

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẤU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 157: Cho Tôi Nhìn Chút

Đến buổi trưa Thích Tự mới về, cứ tưởng không có ai ở nhà, không ngờ vừa mở cửa bước vào đã gặp Thích Nguyên Thành khoanh tay ngồi ngay sofa phòng khách, nhìn mặt u ám như bị ai quyết cả mấy tí.

Thích Tự chào một tiếng "ba", giọng vẫn còn khàn đặc.

Thích Nguyên Thành bất giác cứng mặt, xét nét nhìn Thích Tự một hồi khiến hăn không khỏi căng thẳng đến đờ cả người, cảm giác như ba mình đã biết hết nội tình.

May mà, có vẻ Thích Nguyên Thành cũng không định vứt hết mặt mũi để hỏi toẹt ra về chuyện giữa hăn với Phó Diên Thăng, lập tức né mắt đi, chỉ nói: "Con sắp phải quay lại trường rồi chứ hả?"

Thích Tự: "Vâng, con mua vé chiều mai bay rồi."

Thích Nguyên Thành: "Ba tháng tới cứ lo mà học ở trường cho tốt, đi đâu ra ngoài là phải có vệ sĩ đi cùng, tình hình công ti trong nước thế nào cũng đừng về."

Thích Tự nhú mày: "Lại sắp có chuyện gì nữa sao ba?"

Thích Nguyên Thành quét mắt nhìn hăn, từ tốn cầm chén trà trên bàn lên: "Ba có nhờ luật sư điều tra về thứ mà đưa bạn họ Chương của con đưa cho, tìm hiểu ra được Lý Hào Kiệt chính là anh rể kiêm thư kí của Chương Thừa Hoan, có thể nói không ít người nhà họ Chương đã được hưởng lợi từ việc Khâu Như Tùng mở ra AiWei hồi ba năm trước. Máy hôm trước bị đối

chứng với những thứ này xong, Liễu Mỹ Linh cũng thú tội rồi, nhận là nói dối theo chỉ đạo của nhà họ Chương. Họ Liễu này còn một em trai với một em gái đang học đại học, biết mình dính vào vụ án kinh tế này thì khó lòng nào thoát thân, chỉ mong các em có đường lui, Chương Thừa Hoan lại uy hiếp cô ả nếu không nghe lời thì sẽ ra tay với hai đứa nó. Bây giờ chứng cứ đều đã xác thực, cảnh sát có thể tiến hành bắt Chương Thừa Hoan và những kẻ liên can bất cứ lúc nào, án xâm phạm bản quyền cũng đang được xử lý rồi, chờ xác định tổn thất thực tế mà AiWei đã gây ra cho MeiWei nữa là lên tòa thụ thẩm thôi."

Thích Tự hỏi: "Vậy Chương Thừa Hoan bị bắt chưa ạ?"

"Vẫn chưa, nhưng chỉ là vấn đề sớm muộn thôi." Thích Nguyên Thành nhấp một ngụm trà, hừ mũi lạnh lùng nói, "Phi Á lại còn to mồm muốn cạnh tranh vị trí số một với MeiWei? Để ba chống mắt lên xem một khi cái chuyện bại hoại này bị đưa ra ánh sáng thì nhà họ Chương định tranh thế nào?"

Nhìn khí thế hùng hổ của ba, Thích Tự cũng không lấy làm lạ.

Công cuộc giành giật người dùng giữa hai công ti hiện đang vô cùng căng thẳng—hôm nay MeiWei phát phiếu quà tặng, hôm sau Phi Á giảm giá 70% toàn hệ thống, bữa nay MeiWei mời ngôi sao nổi tiếng nào đó về làm đại diện thương hiệu, bữa tới Phi Á cũng phải tìm influencer về livestream...

(*influencer: những cá nhân nổi bật có sức tác động đến những đối tượng hoặc thị trường nhất định, có thể là celeb hot instagrammer beauty vlogger v.v.—ví dụ chỉ cần họ dùng một sản phẩm gì đấy là sau đó nó cháy hàng luôn)

Tuy Thích Tự đã cướp được đoàn đội nòng cốt của Hồng Trang về tay, tập tính của người dùng vẫn cần thời gian để thay đổi, giống như Tô Cảnh

bảo, dù hẳn có thiết kế lại toàn bộ cơ cấu giải thuật của MeiWei-Liên Tú trong một đêm đi chẳng nữa, thì cũng phải từ từ khách hàng mới thích ứng và quen được với hệ thống này.

Huống hồ, Tô Cánh cũng không thể dùng lại nguyên xi thiết kế đã làm cho Hồng Trang, mà phải cách tân từ nền tảng để chắc chắn MeiWei có thể thắng thế về lâu về dài trong việc bảo đảm trải nghiệm cho người sử dụng.

Trước mắt, MeiWei-Liên Tú vẫn đang sử dụng kỹ thuật tương đối lạc hậu, cộng thêm khủng hoảng sau sự vụ nhà họ Tư khiến Tư Nguyên không thể chi tiêu xa hoa cho bộ phận công nghệ như Lập Tảo, bởi vậy tạm thời có phần thua kém hơn.

Bôn ba giới thương nghiệp suốt hai chục năm nay, Thích Nguyên Thành rất ít khi gây thù chuốc oán với ai, duy chỉ hận có nhà họ Chương, từ khi bọn họ ra tay bắt cóc Thích Tự, dùng trò bẩn khi MeiWei có kế hoạch lên sàn ở trong nước, sau lại có thêm vụ hiệu nhái AiWei, nợ cũ chưa trả nợ đã chồng thêm nợ mới, ông có rộng rãi đến đâu cũng không thể nuốt được cục tức này.

Tuy MeiWei-Liên Tú và Phi Á-Hồng Trang vẫn là hai tân binh của giới công nghệ, sự phát triển của nó lại phản ánh được xu thế tương lai của cả hai tập đoàn. Bởi vậy cuộc chiến lúc này giữa hai bên không đơn thuần là chiến về chất lượng sản phẩm, cấp bậc dịch vụ và trình độ kỹ thuật, mà hơn cả là chiến về dư luận, đánh vào lòng dân để giành được thiện cảm và độ phổ biến.

Cho nên những gì Thích Nguyên Thành mới nói không phải là nóng nảy chốc lát, mà hiện tại đích thực là thời điểm tốt nhất để bắt Chương Thừa Hoan và công khai hành vi cấu kết bẩn với Khâu Như Tùng.

Thích Tự cam đoan: "Con hiểu rồi, mấy tháng tới con sẽ chú ý an toàn."

Thích Nguyên Thành bỏ chén trà xuống rồi quay ra nhìn hẳn, bấy giờ mới hỏi một câu: "Họ Phó kia đi rồi hả?"

Thích Tự bàng hoàng, chỉ "vâng" nhẹ một tiếng, nghĩ đến chuyện cả đêm qua không về thì hơi xấu hổ, cũng chẳng biết phải nói tiếp thế nào.

Thích Nguyên Thành lạnh mặt nói trước: "Đi rồi thì về sau bớt liên lạc lại! Xã hội này thiếu gì người ưu tú, với thân phận và bối cảnh của nó, làm gì cũng không thể quang minh chính đại, chưa kể ở xa như thế, con có khó khăn nó cũng chẳng giúp đỡ được, cứ thế thì tốt đẹp gì?"

Thích Tự: "..."

Ông thành tâm nói tiếp: "Con cũng chỉ là mê muội nhất thời thôi, chờ một thời gian nữa tỉnh táo lại, bảo mẹ con giới thiệu cho mấy cô gái làm quen xem..."

Thích Tự: "..."

Đúng như dự liệu, ba tuyệt nhiên không hề ủng hộ chuyện hẳn come out chút nào, dù chỉ còn một tia hi vọng thì ông cũng vẫn ra sức kéo hẳn về con đường "chính quy".

Thích Nguyên Thành trừng mắt nhìn hẳn: "Có lọt tai chữ nào không đấy?"

Thích Tự đành phải dùng đến chiêu vòng vo: "Đợi con buông được rồi nói sau đi ạ..."

Ánh mắt Thích Nguyên Thành lại sôi lên sùng sục, Thích Tự thấy vậy vội nói: "Con lên xếp đồ đã."

Nhìn con trai vội vã đánh bài chuồn, Thích Nguyên Thành chỉ biết thờ dài trên sofa.

Trời đất, rốt cục là ông đã tạo cái nghiệt gì không biết, bản thân rõ ràng thẳng băng thế này mà cả hai đứa con trai đều đồng tính là sao? Chẳng lẽ Tống Tử Quan Âm bị lẩn trong lúc Oánh Oánh mang thai, và hai đứa nó vốn dĩ phải là gái mới đúng?

(*Tống Tử Quan Âm: một trong những hóa thân của Quan Thế Âm Bồ Tát, theo sự tích thì Ngài sẽ bảo vệ người phụ nữ trong và sau khi sinh được bình an cùng đứa con, đồng thời ban cho con trai hoặc con gái tùy theo sở cầu của người làm cha làm mẹ)

Thích Nguyên Thành lắc lắc đầu, lại nhấp một ngụm trà, xoắn xuýt nghĩ xem phải thuyết phục vợ đi tìm đối tượng cho con trai thế nào.

Thích Tự về phòng, mở điện thoại ra đã thấy mấy tin nhắn từ Phó Diên Thăng.

F1S: "Hình như tối qua tôi hơi say, có chút mất tự chủ nên hành cậ quá đáng, xin lỗi nhiều. Về nhớ nghỉ ngơi cho tốt, không rồi lại mệt."

Thích Tự nghĩ bụng, người này còn biết là mình say cơ đấy?

F1S: "Bao giờ đến Tâm Thành tôi gọi."

F1S: "I miss you [🍷]"

Thích Tự nhìn dòng tin nhắn cuối hồi lâu, lại nhớ đến từng câu "Tôi yêu cậ" mà Phó Diên Thăng thì thầm vào tai mình tối qua, tuy là lời của rượu, nhưng được thổ lộ ngàn ấy trong một đêm cũng đủ khiến Thích Tự mềm cả người.

Mới nghĩ lại màn chia tay lưu luyến sáng nay cùng một câu "cứ thử thách cho thỏa thích" của đối phương mà tim đã đập điên cuồng, Thích Tự cũng thấy mình đúng là hết thuốc chữa...

Hắn tiện tay mở app định vị kia ra, thấy điểm đỗ thuộc về Phó Diên Thăng hiện đang ở sân bay.

Thích Tự cứ thế nhìn điểm đỗ di chuyển một hồi, không khỏi cảm thấy thỏa mãn vì nắm được hành tung của người kia trong lòng bàn tay.

Đến lúc cất điện thoại, hắn lại vô thức sờ lên gáy, nơi được Phó Diên Thăng rải lên không biết bao nhiêu nụ hôn tối qua như vẫn lưu lại xúc cảm mơ hồ.

..."Tỉnh táo lại"? Còn có thể nữa sao?

Hôm sau, Thích Tự lần lượt ghé qua bộ phận Công nghệ và Sơn Vũ để gặp Diệp Khâm Như, Tô Cảnh và Sở Mộng, bàn giao xong xuôi công việc rồi tạm biệt bọn họ để ra sân bay về thành phố P.

Căn hộ thuê mới vì Phó Diên Thăng giờ còn mình Thích Tự ở. Lần trước về nước, hắn đã tưởng xong việc của nhà họ Tư thì Phó Diên Thăng sẽ sang lại với mình, chí ít là thực hiện nốt cái hợp đồng hai năm ngày đó, chẳng ngờ mới thế mà người kia đã rời đi.

Trong nhà vẫn lưu lại đủ loại dấu vết ở chung của hai người—quần áo hắn mua cho Phó Diên Thăng trong tủ, kem đánh răng sữa tắm của hai người trong phòng tắm, thậm chí là BCS trong tủ đầu giường cũng còn chưa dùng hết...

Nhìn mấy thứ này, Thích Tự lại không khỏi bực mình, bèn mở điện thoại lên hỏi Phó Diên Thăng: "Đồ đạc của anh bên thành phố P giải quyết thế nào đây? Tôi thu xếp rồi gửi về cho anh à?"

Phó Diên Thăng gửi lại cho hắn một tin nhắn thoại: "Cứ để đó đi, bao giờ rảnh tôi bay qua với cậu."

Thích Tự: "..."

Chỉ mấy hôm nữa là Thích Tự khai giảng, chương trình học và lượng việc của năm cuối sẽ nặng hơn lúc trước rất nhiều, trong khi Phó Diên Thăng mới đến Thâm Thành, cũng không khỏi bận rộn ổn định lại cuộc sống. Tuy đối phương chưa từng quên nhắn tin sáng tối hay gọi nói yêu hân mỗi ngày như đã hứa, khoảng cách nửa vòng trái đất vẫn khiến Thích Tự cảm thấy trống trải, không thể nào thỏa mãn.

Hai người bận rộn với cuộc sống của mình suốt nửa tháng trời, ngoại trừ mấy mấy câu trò chuyện sáng sớm hay tối muộn thì cũng hiếm khi trao đổi gì khác.

Sáng nào mở tủ Thích Tự cũng trông thấy sơ mi của Phó Diên Thăng, nghĩ đến chuyện đối phương nói hôm ấy thì phát điên—có mà rảnh được để sang với hân đấy? Cmn chỉ chém là giỏi!

Hân bèn lôi hết xuống nhét bừa vào một cái vali, mắt không thấy tâm không phiền.

Đủ loại sự kiện trọng đại đã xảy ra trong hai tháng 9 và 10—giống như ba hân nói, Chương Thừa Hoan rốt cục bị bắt, vụ Khâu Như Tùng lạm chức lạm quyền và án xâm phạm bản quyền của AiWei cũng ra toà, cả hai lần lượt bị phán phạt tù 9 năm và 7 năm.

Thích Nguyên Thành dàn xếp cho truyền thông trong nước thả lỏng công kích trò bản mà nhà họ Chương làm với MeiWei, dư luận sục sôi, cuộc đối đầu giữa MeiWei và Phi Á cũng vì thế mà càng thêm gay gắt. Tin tức truyền ra quốc tế, các bạn học người Trung ở Stafford lần lượt biết về thân phận của Thích Tự, chứng kiến hân nguyên cả tháng trời đi đâu cũng có vệ sĩ hộ tống thì càng nổi lòng tôn kính.

Vì chuyện này, Chương Thừa Tuyên cũng mời Thích Tự đi ăn một bữa.

Cao Trí Thời đã tốt nghiệp, mà ngoài hân ra thì ít ai trong nhóm bạn học Trung Quốc biết về thân phận thật của Chương Thừa Tuyên, bởi vậy hầu

như không người nào bàn tán về mối quan hệ thân thiết giữa Chương Thừa Tuyên và Thích Tự.

Trên bàn ăn, Chương Thừa Tuyên lại nói lời cảm ơn, Thích Tự bèn hỏi: "Giờ anh hai cậu vào tù rồi, tốt nghiệp xong cậu sẽ về tiếp quản Phi Á à?"

Chương Thừa Tuyên: "Ừ, ba tôi bảo bao giờ tốt nghiệp thì đến Phi Á hỗ trợ."

Thích Tự rũ mắt nói: "Chúng ta chỉ khiến Chương Thừa Hoan vào tù được 7 năm, đợi mãn hạn rồi, cậu vẫn phải về dưới trướng anh ta thôi mà?"

Chương Thừa Tuyên cười cười: "Bảy năm là đủ, đợi đến khi ấy, Phi Á cũng không còn là Phi Á của anh ta nữa rồi."

Thích Tự nhướn mày: "Tự tin vậy sao?"

Chương Thừa Tuyên nhìn quanh rồi nói: "Cũng đâu thể hoài phí bao nhiêu năm đi học được?"

Thích Tự nghĩ nghĩ, rốt cục nói ra nghi vấn lúc trước của mình: "Chắc cậu cũng không lạ gì về cạnh tranh giữa MeiWei và Phi Á hiện tại, đến khi cậu tiếp quản công ti, e là chúng ta sẽ thành đối thủ rồi."

Chương Thừa Tuyên nhìn hẳn nói: "Không sai, nhưng tôi hi vọng chúng ta vẫn có thể làm bạn."

Thích Tự cười nhẹ: "Tôi nghĩ là không khả thi lắm đâu."

Chương Thừa Tuyên lại nói: "Ít nhất thì so với Chương Thừa Hoan, tôi sẽ cố gắng trở thành một đối thủ đáng trọng hơn."

Thích Tự nghe vậy cũng thả lỏng hơn, nâng li rượu cười nói với đối phương: "Vậy thì, vì đối thủ tương lai đáng trọng."

Ánh mắt Chương Thừa Tuyên sáng lên: "Cheers."

Tan tiệc với Chương Thừa Tuyên xong, Thích Tự về nhà tắm rửa, vừa ra thì điện thoại đã đổ chuông, là yêu cầu video call từ Phó Diên Thăng.

Thích Tự ấn nhận rồi dựng đứng điện thoại đặt trên bàn, trở vào phòng tắm lấy khăn sau đó vừa lau tóc vừa đi ra.

Màn hình đã hiện lên khuôn mặt Phó Diên Thăng.

"Vừa tắm à?" Phó Diên Thăng hỏi.

Thích Tự ừm một tiếng, đi lấy chai nước rồi mới ngồi xuống trước bàn, hỏi: "Sao lại gọi giờ này?"

Bọn họ chên nhau 15 tiếng, bình thường giờ này Phó Diên Thăng đều đang làm việc. Tách ra được một tháng, Thích Tự cảm giác như hai người đang quay trở về thời gian dạy-học online hồi năm đầu quen nhau.

Chẳng qua năm đó, Phó Diên Thăng chưa bao giờ video call với hẳn.

"Hôm nay được nghỉ, cố ý canh giờ này." Phó Diên Thăng nhìn chăm chăm vùng da thịt lấp ló dưới cổ áo hần, yết hầu hơi động, nói ra mấy chữ, "Tại tôi nhớ cậu."

Thích Tự cười khẽ, cố ý kéo vạt áo che lại ngực mình. Phó Diên Thăng nhú mày, ngữ khí có phần nôn nóng: "Cậu... hé ra đi, cho tôi nhìn chút."

Thích Tự: "..."

*****

<Epilogue>

Phó Diên Thăng: "Cho nhìn chút đi! Cho nhìn chút đi moooooooo!" (T/N: dùng âm kute)

Thích Tự: "Không, cho anh thèm chết thì thôi."

Phó Diên Thăng: "Nhớ bà xã, muốn ngủ với bà xã! QAQ"

-

vtrans by xiandzg

T/N: Sau chương này thì Thầy cũng thu về được một rổ meme "Cho nhìn chút đi" luôn nè:))

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẦU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 158: Mờ Mờ Áo Áo

Thích Tự không khỏi bị câu này của Phó Diên Thăng chọc cười, vừa mở video lên mà đã háo sắc thế rồi?

Hắn hờ hững uống miếng nước, hỏi: "Hôm nay là thứ năm mà, sao lại được nghỉ? Hai tiếng trước tôi còn thấy anh đang đi ăn ở nhà hàng Thiếu Nguyệt."

Phó Diên Thăng sững sốt, ánh mắt cũng kiềm chế lại bớt: "Cậu coi tôi à?"

Được người yêu "giám sát" trên từng cây số cũng như một loại hạnh phúc, bởi rõ ràng điều ấy chứng tỏ Thích Tự để ý hắn. Ngữ khí của Phó Diên Thăng bất giác trở nên dịu dàng hơn: "Nãy tôi đi xã giao."

Thích Tự lau tóc tiếp: "Với ai?"

Phó Diên Thăng: "Thương gia A, thiếu gia B, quan chức C."

Thích Tự nghe xong một loạt ABC cũng thấy nhức óc, khựng tay lại hỏi: "Không nói được?"

Phó Diên Thăng chỉ có thể "ừ".

Thích Tự cũng không gắng hỏi thêm, gật đầu nói "Thế thôi" rồi thôi. Hắn biết vì bối cảnh đặc biệt nên đối phương không thể để lộ ra một vài vấn đề dính dáng đến nhiệm vụ, tình trạng này đã trở thành bình thường trong những cuộc nói chuyện của hai người.

Phó Diên Thăng nói thêm: "Đáng ra định ở đến chiều, nhưng một người có việc đột xuất phải về trước, cho nên bọn tôi tan tiệc luôn. Bên công ti cũng đã hòm hòm, cấp dưới thì có việc để làm hết rồi nên tôi về nhà sớm, nghĩ thấy sắp đến giờ đi ngủ bên đó, mới đợi để video call với cậu."

Thích Tự cười nói: "Thế thì "được nghỉ" cái gì, rõ ràng là anh trốn làm."

"Cậu nói thế nào thì là thế ấy..." Phó Diên Thăng tỏ vẻ dung túng, lại bảo: "Cậu thì sao, gần đây bận không?"

"Bận, năm cuối nhiều tin chỉ nhất mà, ngoài hai môn phải thi thì còn cần làm hai bài luận nhỏ với một bài luận lớn." Thích Tự bỏ khăn xuống, ngả người sâu vào ghế, có vẻ mệt mỏi, "Tuy cùng là ngành tài chính, nhưng phạm vi chủ đề của luận án lớn lại không liên quan lắm đến công việc trước mắt và sau này của tôi, cảm giác dành thời gian cho nó hơi phí..."

Đang than thở, hăn lại thấy Phó Diên Thăng nói: "Hay để tôi viết hộ cho?"

Thích Tự: "..."

Người trong điện thoại không có vẻ gì là đùa cợt, Thích Tự mới buồn cười: "Thầy Phó, anh sao vậy?"

Phó Diên Thăng: "Sao là sao? Chúng ta có kí hợp đồng gia sư hai năm mà, bây giờ không được trả lương nữa nhưng tôi cũng chưa quên đâu."

Thích Tự bật cười: "Không phải, kể cả gia sư thì anh cũng là thầy, sao có thể viết hộ luận văn cho tôi?"

Phó Diên Thăng: "Trước đây tôi cũng từng tổng kết trọng điểm trong tài liệu tham khảo với lập dàn ý luận văn cho cậu mà?"

Thích Tự: "Nhưng anh đã bao giờ viết hộ cả luận văn đâu, chẳng lẽ việc này không đi ngược lại với nguyên tắc dạy học của một người thầy đoàn chính à?"

Phó Diên Thăng nghiêm túc nói: "Thích Tự, chúng ta phải làm rõ vấn đề tại sao cậu phải viết luận văn—thử trả lời trước đi, cậu cảm thấy mình viết luận vì cái gì?"

Thích Tự bị hỏi thì sững sốt, định trả lời trong vô thức, tín chỉ? Tốt nghiệp? Nhưng đáp vậy thì không ổn cho lắm, quá thực dụng và đối phó. Hắn ngẫm lại một chút, mơ hồ cảm thấy vì muốn học được gì đó hữu ích nên mới viết luận văn, nhưng mà chủ đề của luận án lớn thì lại có phần xa rời thực tiễn.

Từ biến đổi trong nét mặt, Phó Diên Thăng nhìn ra hắn đã ngờ ngợ được đáp án, lúc này mới nói tiếp: "Từ góc nhìn người dạy, viết luận là hình thức để bồi dưỡng khả năng suy luận của học sinh, bởi mỗi quá trình nhìn nhận đề tài, tìm tư liệu liên quan, so sánh các quan điểm rồi tích hợp cả ý kiến cá nhân đều góp phần hình thành nên năng lực tư duy logic một cách có hệ thống. Các giáo sư sẽ đánh giá học sinh có đủ trình độ nhận bằng hay không dựa vào khả năng suy luận, chứ không phải thu thập được bao nhiêu tài liệu số má. Thông qua quan sát, tôi nhận thấy cậu đã sở hữu năng lực này rồi, thế cho nên mới giúp làm những việc trước kia, để cậu có thời gian học thêm cái mới. Vừa rồi chính cậu cũng thừa nhận là dành thời gian cho đề tài luận án không liên quan gì đến công việc thực tiễn sau này của mình thì quá phí, tôi nghĩ giống thế, đề nghị viết hộ thì có gì là không ổn? Vừa tiết kiệm được thời gian, mà nếu cậu hứng thú, tôi còn có thể ra cho cậu những nhiệm vụ mang tính thách thức cao hơn nhiều."

Lời giải thích toàn diện và logic của Phó Diên Thăng khiến Thích Tự lập tức á khẩu đến ngẩn người, vô thức nói: "Nhưng nếu đưa anh viết hộ luận văn thì là gian lận học thức rồi còn đâu?"

"Gian lận học thức?" Phó Diên Thăng cười cười, "Đấy là chỉ những học sinh không có năng lực phải nhờ người làm hộ cái mình không làm được, giả mạo thành tích để đổi lấy cái bằng, hoàn toàn khác với tình huống của cậu. Yên tâm, tôi sẽ kiểm soát năng lực, làm theo trình độ của cậu thôi, đảm bảo tiêu chuẩn chính cậu cũng có thể viết ra được."

Thích Tự: "..."

Cái gì mà kiểm soát năng lực? Người này đề nghị viết hộ luận văn mà cũng không quên khoe khoang một phen sao!?

Thích Tự biết rõ Phó Diên Thăng trình độ hơn mình, nhưng nhớ tới những lời ca ngợi mà Tô Cảnh dành cho đối phương, hăn lại không nhịn được mà muốn xác nhận xem rốt cục người này lợi hại đến đâu: "Vậy đến bao giờ năng lực của tôi mới được như anh?"

Phó Diên Thăng: "Err..."

Err là ý gì? Thích Tự dựng ngược lông mày: "Anh cho rằng tôi không thể nào bằng anh?"

"Chắc là khó đấy..." Phó Diên Thăng biết rõ Thích Tự là một người tham vọng và kiêu ngạo, thấy hăn có vẻ giận thì cũng lúng túng, vội giải thích tại sao mình lại phát ngôn như vậy, "Hồi đại học tôi theo sáu chuyên ngành, toàn bộ đều đạt GPA tối đa, có thể là do tôi thiên cặn, nhưng quả thật đến nay cũng chưa từng gặp ai hơn mình về khoản học tập."

(*GPA: đại khái là điểm trung bình khóa học, có hệ theo thang 4.0, có hệ theo thang 7.0)

Thích Tự: "Sao anh bảo chuyên ngành hồi đại học của mình là Toán!?"

Phó Diên Thăng: "Trong hồ sơ thì đúng là như vậy, có điều hồi đó năng động nhiều sức, được giáo viên hướng dẫn xin trường cho học thêm mấy

chuyên ngành khác, mà tôi cũng qua hết các bài thi đầu vào."

Cũng chẳng biết là bị hút hồn hay kích thích bởi điệu bộ tự phụ từ tiềm thức này của Phó Diên Thăng, Thích Tự nghe vậy thì xao động không thôi, tiếp tục truy hỏi: "Thành thật khai mau, rốt cục là ngoài Toán ra anh còn học những gì?"

"Kinh tế, quản lí tài chính, khoa học thông tin, tâm lí, chính trị..." Phó Diên Thăng nói xong còn giải thích, "Thật ra cậu không cần so sánh với tôi làm gì, hồi đó thanh niên tích cực nên cảm thấy thi cử viết luận cũng dễ, học nhiều còn khoe khoang được với bạn bè xung quanh, tuy là chưa chắc bọn họ đã ưa gì tôi thật, hiện tại thì biết đường hạn chế lại rồi."

Thích Tự lập tức xâm mặt mà...

Thi cử viết luận cũng dễ, học nhiều để khoe, biết đường hạn chế...

Được rồi, hăn muốn quỳ!

"Huống hồ học vấn mỗi người đều có sở trường riêng, mấy thứ đó ở đại học đều rất cơ bản. Với thân phận và địa vị của cậu sau này, cứ học những gì mình cần thôi, thế mới đem lại hiệu suất cao nhất, những lĩnh vực khác đã có các chuyên gia đầu ngành như Diệp Khâm Như với Tô Cánh lo giúp rồi..."

Đang nói, Phó Diên Thăng để ý thấy vạt áo Thích Tự vừa kéo vào đã lại lỏng ra, để lộ cả mảng da thịt trắng ngọc, dưới ánh đèn nhìn không khác gì men sứ cao cấp nhất.

Hăn vẫn nhớ loại sữa tắm Thích Tự thường dùng bên thành phố P có mùi biển, lần nào tắm xong trên người đối phương cũng mang một mùi hương thanh mát, giống như mũ nhân ngư vừa ra khỏi biển cả, từ đầu đến chân đều tỏa lên mị lực hút hồn.

Phó Diên Thăng cứ thế nhìn chăm chăm vào một mảnh trắng ngần trong điện thoại, cảm giác mùi hương từ trên người đối phương như đang xuyên ra từ chiếc màn hình bé chùng bàn tay, khiến hấn mê mẩn không thôi, rốt cục thăng thường nói ra: "Cưng à, đêm dài đằng đẵng mà chúng ta cứ phải nói tiếp về chủ đề này sao? Cho tôi... nhìn cậu chút đi."

Thích Tự: "..."

Thích Tự còn đang hoài nghi nhân sinh vì sao cùng là con người mà trí thông minh lại chênh lệch nhau đến vậy, nghe tới đây mới để ý thấy ánh nhìn đăm đăm của Phó Diên Thăng trong điện thoại, không khỏi vừa bực mình vừa tức cười: "Anh đang nhìn rồi còn gì?"

Giọng nói của Phó Diên Thăng đột nhiên trầm hẳn: "Cậu kéo áo ra đi, tôi muốn nhìn bên trong?"

Thích Tự: "???"

Rốt cục vì cái gì mà năm đó hấn lại thấy Phó Diên Thăng là một chính nhân quân tử!? Hai năm trước nếu Phó Diên Thăng dám nói vậy với mình, Thích Tự đảm bảo đã kịp hỏi thăm mười tám đời tổ tông đối phương trước khi block với report luôn rồi!

Có điều bây giờ bọn họ đã là người yêu, Phó Diên Thăng có yêu cầu thế cũng chẳng quá đáng.

Chẳng qua vừa rồi bị màn khoe khoang trí óc tinh bơ của người này kích thích, Thích Tự mới không muốn để cho đối phương được thỏa mãn, ánh mắt hơi lóe lên, chợt nảy ra một kế: "Anh cách xa màn hình ra chút, bỏ điện thoại xuống, đừng cầm trên tay."

Phó Diên Thăng ngẩn người, không biết Thích Tự đang tính bày trò gì, nhưng thấy người yêu cũng không từ chối yêu cầu của mình thì không khỏi chờ mong.

Hắn ngoan ngoãn để điện thoại xuống, ngồi lùi về phía sau, còn tự giác giơ hai tay lên cho thấy mình không có dùng tay cầm: "Đây nhớ."

Thích Tự nhìn hắn, lại nói: "Anh bỏ kính ra đi."

Phó Diên Thăng: "...???"

Phó Diên Thăng lập tức phản kháng: "Cậu bắt nạt người mù đấy à?"

Phó Diên Thăng cận hơn 5 độ, bỏ kính ra thì vạn vật cách mắt nửa thước đều biến thành mờ mờ ảo ảo, chẳng khác nào mù dờ. Trước đây ở trên giường, Thích Tự cũng chuyên môn chơi xấu bằng cách tháo kính của Phó Diên Thăng, để nhìn rõ hơn thì người kia kiểu gì cũng phải vội vàng dán sát lại.

Hiện tại hai người video call, màn hình đã chỉ có tí mà Thích Tự còn bắt hắn ngồi xa bỏ kính, thế thì nhìn cái gì? Nhìn thấy cô đơn à...

Thích Tự nhướn mày: "Không chịu?"

Nghe ra giọng đe dọa, Phó Diên Thăng đành thỏa hiệp, vừa tháo kính vừa tưởng tượng xem người yêu đang định làm trò gì với mình, trong bộ não IQ 200+ lúc này cũng chỉ lại còn một đồng hình ảnh không phù hợp với thiếu nhi cần được làm mờ.

Trông thấy đối phương hơi nheo mắt lại, trên mặt cũng là vẻ dịu dàng vô hại hân thích nhất, Thích Tự mới từ từ kéo mở vạt áo mình ra...

Phó Diên Thăng mở lớn hai mắt, trừng trừng nhìn vào màn hình điện thoại, không hề che giấu dục vọng sáng rực, nhằm lúc Thích Tự không kịp trở tay thì đeo kính rồi dán lại gần.

Thích Tự giật mình, vội vàng chụp tay che lại ống kính, màn hình lập tức đen ngòm.

Phó Diên Thăng: "..."

Thích Tự: "..."

"Cậu...!" Giọng nói cay cú khó nhịn của Phó Diên Thăng truyền ra từ điện thoại, "Cá nhỏ, trước kia tôi không nhận ra cậu cũng hư hỏng như thế đấy?"

Thích Tự hừ mũi cười, nghĩ bụng thiên tài thì sao chứ? Đứng trước dự vọng thì cũng bình phàm cả thôi mà?

Hắn kéo kín lại áo choàng tắm rồi mới cầm điện thoại lên, nhìn người trên hình cười nhạt: "Thầy Phó, hai năm trước anh còn không dám video call vì sợ tôi lưu lại hình ảnh làm ngoài giờ cơ mà, hiện tại chúng ta nói hẳn những thứ này, anh không sợ nhưng tôi thì có nha, sợ anh ghi lại mấy hình ảnh kia lắm chứ, đường đường là Chủ tịch tương lai của Tư Nguyên, sơ sẩy cái thì còn ra thể thống gì nữa?"

Phó Diên Thăng thảng thốt hồi tưởng, đây đều là chiêu trò lạt mềm buộc chặt mà hắn từng dùng với Thích Tự, giờ bị chính đối phương dùng lại với mình, hắn chỉ thấy vừa thâm vừa ấm ức.

"Cưng ơi." Hắn như nài nỉ nói vào điện thoại, "Đừng thế mà..."

*****

<Epilogue>

Đạo Hàm: "Đàn em, cuối tuần gặp mặt cái nhỉ."

Số Phúc: "Không được, em bận rồi."

Đạo Hàm: "Cậu vừa mới tới, đã phải thâm nhập trại địch đâu mà bận bịu gì?"

Số Phúc: "Em phải viết luận văn cho bà xã."

Đạo Hàm: "...???"

Số Phúc: "Mà còn phải xin xỏ gãy lưởi mới được viết hộ đấy chứ, haiz."

Đạo Hàm: "??? Đàn em học thần tiếng tám lừng lẫy năm đó giờ còn phải xin được viết luận cho người ta? Đúng là đời ddeos ai ngờ!!"

-

vtrans by xiandzg

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẦU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 159: Liên Lạc Hàng Ngày

Thấy ánh mắt Thích Tự mang đầy nét cười, Phó Diên Thăng mới biết đối phương chỉ đang thích chí trêu mình. Vốn biết người kia đã phải chịu nhiều thiệt thòi vì hấn, Phó Diên Thăng cũng không hề bực tức, trái lại còn nhẹ lòng đôi phần khi thấy hấn vui vẻ.

Phó Diên Thăng hít sâu một hơi, ráng đè lại dục vọng trong mình rồi bảo Thích Tự: "Có chính sự muốn nói cho cậu đây."

Thích Tự: "Gì vậy?"

Phó Diên Thăng: "Sắp có kết luận chính thức về việc của nhà họ Tư rồi."

Thích Tự sững sốt: "Nhanh vậy?"

Bản án của Khâu Như Tùng với MeiWei phải mất cả năm mới lên tòa vì cần thời gian thu thập bằng chứng, trong khi từ lúc Tư Trạch bị bắt đến giờ mới có ba tháng.

Phó Diên Thăng: "Tôi chỉ tiết lộ được thế thôi, có thời gian thì cậu nhắc ba mình chuẩn bị tâm thế một chút, nhưng đừng bảo là tôi nói."

Thích Tự ngạc nhiên, hỏi ngược lại: "Chuyện này mà anh cũng không được nói sao?"

Phó Diên Thăng: "Tất nhiên."

Thích Tự: "Thế sao còn kể cho tôi, chẳng phải như vậy trái vậy nguyên tắc của anh à?"

Phó Diên Thăng cười khờ: "Cậu đoán xem?"

Thích Tự không khỏi bối rối, hai người lúng túng nhìn nhau qua điện thoại vài giây, Phó Diên Thăng mới giải thích: "Không sao đâu, đây cũng không phải chuyện cơ mật trọng yếu gì, có bị phát hiện là nói cho cậu thì cùng lắm chỉ bị trách phạt chút thôi."

Thích Tự không đành lòng, bảo: "Nếu đã không được nói, thì về sau không cần nói cho tôi đâu."

Phó Diên Thăng cười cười: "Ừm."

Hai người trò chuyện thêm một lát về công việc và chuyên ngành, bao gồm cả chủ đề, nội dung cũng như phương hướng cho luận án lớn kia. Đến khi gần ngủ, nể tình sự hi sinh vừa nãy của Phó Diên Thăng mà Thích Tự mới cho đối phương được "toại nguyện". Chẳng qua còn cố ý nửa vờ, ngắt video ngay lúc máu chốt nhất, khiến đầu óc Phó Diên Thăng không ngừng chạy loạn, rốt cục chỉ tổ bất mãn thêm chứ chẳng tận hứng nổi.

Hôm sau, Thích Tự gọi điện về cho ba, bóng gió hỏi xem việc bán trao tay cổ phần của Tư Thị ở Tư Nguyên đã ổn thỏa chưa.

Thích Nguyên Thành nói: "Ba đã kêu gọi một vài cổ đông với đối tác tiếp nhận cổ phần của Tư Thị, nhưng chưa đến thời điểm máu chốt thì chưa thể nói chắc liệu bọn họ có làm theo hay không, dù sao tiền bây giờ còn nằm trong túi người ta, mà với thương nhân thì lợi nhuận vẫn là quan trọng nhất. Ở vào tình huống hiện nay, không hòa vào bỏ đá xuống giếng đã coi như có tâm lắm rồi."

Đang thầm cảm thán về hiện thực tàn khốc, Thích Tự lại thấy Thích Nguyên Thành trầm giọng hỏi: "Gần đây con còn liên lạc gì với họ Phó kia không đấy?"

Thích Tự nghĩ bụng "chết dở", tối qua lại còn video call nội dung cấm nữa chứ, có điều tất nhiên là hấn không dám thành thật với ba, chỉ nói: "Còn ạ, nhưng không nhiều lắm."

Thích Nguyên Thành hừ mũi, không biết là hừ Thích Tự hay Phó Diên Thăng, nhưng từ hơi thở đã toát lên vẻ căm phẫn oán giận.

Thích Tự lúng túng không biết nói tiếp thế nào, vội vàng đánh trống lảng sang chuyện khác: "Dạ này mẹ vẫn khỏe chứ ạ?"

Thích Nguyên Thành đột nhiên cao giọng, hỏi lại: "Mẹ không gọi cho con à?"

"Không ạ." Nhận ra sự thay đổi đột ngột trong ngữ khí của ba, Thích Tự lập tức truy hỏi, "Mẹ làm sao ạ?"

Từ lúc bọn họ về Hải Thành sau khi nhà họ Tư gặp chuyện, Thích Nguyên Thành vẫn ở lại trong nước với Khương Oánh, hiện chỉ còn mình Thích Tự đang ở Mỹ vì việc học.

Thích Nguyên Thành ngừng lại một chút: "Để mẹ tự nói với con đi!"

Lúc này là buổi tối ở trong nước, có vẻ Thích Nguyên Thành đang ở nhà nên trực tiếp chuyển điện thoại luôn, chưa đến mấy giây sau đầu kia đã vang lên giọng nói của Khương Oánh: "A lô? Thích Tự đấy hả con."

Thích Tự: "Vâng mẹ, mọi người ở nhà vẫn ổn chứ ạ?"

"Ừ, đều ổn." Khương Oánh nói qua với hấn vài câu về tình hình trong nhà, sau đó trầm ngâm một lát, rồi không ngờ cũng hỏi, "Con thì sao? Còn liên lạc với Tiểu Phó chứ?"

Thích Tự thấp giọng đáp: "Dạ, liên lạc hàng ngày..."

Không ngờ chỉ vừa dứt lời mà ông nghe đã truyền đến tiếng rống của ba hăn: "Liên lạc hàng ngày!? Thích Tự, sao con lại trí trá với ba thế hả??"

Thích Tự kinh hãi giật nảy mình—ba hăn chưa đi sao? Điện thoại lại còn mở loa!?

Đang lúng túng không thôi, Khương Oánh đã nhẹ giọng lên tiếng: "Nguyên Thành, anh ra ngoài lát đi, để em nói chuyện với Thích Tự."

Ba hăn lập tức im re, tiếng trong điện thoại cũng có chút thay đổi, sau đó chỉ thấy ba hăn lăm bằm rời đi.

Khương Oánh cầm lại di động, nói với Thích Tự: "Cái thằng bé này, lòng có chuyện mà chả chịu nói với người nhà bao giờ hết. Bất kể về sau quan hệ giữa con và Phó Diên Thăng có là yêu đương hay bạn bè đi chẳng nữa, quen được một người chân thành và có lòng như vậy đã là may mắn trong đời rồi. Ba con vốn quen với nếp nghĩ người xưa, có thương mới trách, tạm thời chưa thể chấp nhận được nên làm dữ vậy thôi, con cũng ráng thông cảm cho ông ấy."

Thích Tự đương nhiên hiểu được, nhưng nghĩ lại từ đầu mẹ vẫn luôn ủng hộ mà chẳng hề dị nghị, hăn không khỏi băn khoăn: "Nhưng nếu con với anh ấy cứ nhập nhằng thế này cả đời, mẹ vẫn sẽ chúc phúc cho bọn con sao?"

Khương Oánh: "Lúc Tiểu Phong đến với Lăng Khả, mẹ đã nghĩ đến chuyện ấy rồi. Con đường mà mấy đứa lựa chọn vốn đã chẳng dễ dàng gì, nếu ngay cả gia đình cũng không ủng hộ thì sẽ còn khổ biết bao nhiêu? Trước kia ba mong con lấy vợ sinh con, thành gia lập nghiệp cũng là vì muốn con được hạnh phúc viên mãn, nếu ở bên người ấy khiến con vui, chắc chắn rồi một ngày ba con sẽ chúc phúc thôi."

Thích Tự an lòng hơn rất nhiều nhờ lời động viên từ Khương Oánh, chỉ là nhớ tới giọng điệu vừa rồi của ba, hăn có cảm giác đây không phải

chuyện mà đối phương muốn mẹ kể cho mình, lập tức lại hỏi: "Mẹ, dạo này thật sự không còn chuyện gì khác nữa chứ?"

"Thật ra còn một chuyện." Khương Oánh ngậm ngừng chốc lát rồi cười nhẹ, "Con với Thích Phong, chắc là sắp có em trai hoặc em gái rồi đấy."

Em trai hoặc em gái? Chẳng lẽ ba mẹ muốn nhận con nuôi? Ồ mà khoan, Thích Tự không khỏi sửng sốt, do dự hỏi lại: "Mẹ, mẹ có bầu sao?"

Khương Oánh chỉ ừ một tiếng, giọng điệu mang đầy vẻ hạnh phúc.

Thích Tự vừa mừng vừa lo, nhưng vui chưa được bao lâu đã vô cùng căng thẳng: "Nhưng mẹ cũng 46 rồi, sinh con ở tuổi này không hại cho sức khỏe đấy chứ?"

Khương Oánh phụt cười: "Con với ba đúng là y xì đúc, ba biết chuyện xong cũng phản ứng hết như con... Đừng lo, có tuổi thì có tuổi nhưng mẹ hỏi bác sĩ rồi, bây giờ y khoa tân tiến, chỉ cần điều dưỡng thật tốt, kiểm tra thai kì cẩn thận với tuân theo chỉ dặn của bác sĩ thì cũng không vấn đề gì."

Thích Tự nhú mày: "Thật chứ ạ?"

Hắn không hiểu rõ chuyện sinh nở, nhưng xưa học sinh lí cấp 3 cũng biết rằng các sản phụ trên 35 tuổi thường sẽ gặp phải những rủi ro nhất định khi sinh con.

Khương Oánh khẽ thở dài, ôn tồn nói, "Thích Tự, mẹ với ba xa cách cả chục năm mới cưới lại, quả thật là chẳng dễ dàng gì, nhưng hiện tại không còn gánh nặng sự nghiệp như năm đó, mẹ cũng muốn toàn tâm toàn ý làm mẹ một lần nữa... Đứa nhỏ này đến đúng lúc mẹ mong, hi vọng là các con đều sẽ ủng hộ mẹ."

Thích Tự rối rắm một hồi, trầm mặc vài giây mới đáp: "Mẹ, quyết định sinh hay không là ở mẹ, nếu có thể bình an sinh em ra thì đương nhiên cả

nhà đều mừng. Nhưng với con, với ba hay với Thích Phong, sức khỏe và an toàn của mẹ vẫn là quan trọng nhất."

Khương Oánh nói: "Mẹ biết mọi người lo lắng điều gì, con yên tâm, nếu bác sĩ nói có nguy hiểm mẹ sẽ bỏ."

Lúc này, đầu bên kia lại truyền tới âm giọng của Thích Nguyên Thành: "Vẫn chưa nói xong à? Sắp 10h rồi, em không đi nghỉ đi rồi lại mệt..."

Khương Oánh nói vào điện thoại: "VẬY THÔI THÍCH TỰ, MẸ KHÔNG NHIỀU LỜI NỮA, MÌNH CON Ở BÊN ĐÓ CŨNG NHỚ GIỮ GÌN SỨC KHỎE CHO TỐT ĐẤY."

Thích Nguyên Thành: "Khoan đừng dập máy vội, anh nói với con mấy câu cái đã."

Điện thoại một lần nữa về tay Thích Nguyên Thành, "Con biết rồi chứ hả?" Có vẻ Thích Nguyên Thành vừa nói vừa đi ra nơi khác, đờ giọng thật thấp, "Ba cũng khuyên rồi mà mẹ kiên quyết muốn!"

Chỉ là một câu nói đơn giản, nhưng đủ để thể hiện tất cả lo lắng cho vợ và nỗi chờ mong khó nói với Thích Tự. Như cảm nhận được lo lắng của ba, hần mới càng lúng túng bất an: "Ba..."

Thích Nguyên Thành thở dài: "Thôi, không phải nói gì nữa. Mẹ con bảo đây là chuyện tốt, hi vọng là thế thật. Con có rảnh thì hỏi chuyện quan tâm mẹ hơn một chút, bác sĩ bảo phụ nữ mang thai dễ bất ổn và nhạy cảm hơn bình thường nhiều..."

Thích Nguyên Thành nhắc qua một lượt chỉ dặn của bác sĩ, rõ ràng đều là chuyện chính mình cần làm, thế mà lại đi liến tấu với Thích Tự, vô thức cho thấy nỗi lo lắng bồn chồn trong lòng ông.

Hai cha con nương tựa vào nhau cả mười năm, đối với hần, Thích Nguyên Thành không chỉ là cha, mà còn giống như một người bạn lớn cũng

rất cần được chăm sóc và an ủi. Thích Tự đáp ứng từng cái một, hứa với ba mình đều sẽ làm theo, mối quan hệ căng thẳng vì Phó Diên Thăng của hai người cũng dần dịu đi sau cuộc nói chuyện này.

Dập máy xong, Thích Tự mới lên mạng tìm hiểu một chút về vấn đề sinh nở của sản phụ lớn tuổi, đọc rồi lại càng thêm lo cho tình hình của Khương Oánh. Hẳn vốn trưởng thành sớm, chưa kể 22 tuổi ngày xưa có khi con cái đã đề huề, cứ nghĩ đến chuyện sắp sửa có em trai hoặc em gái thì Thích Tự cũng chẳng áp lực kém Thích Nguyên Thành là bao.

Khoảng một tuần sau, quả nhiên đã có phán quyết dành cho nhà họ Tư.

Bởi dính dáng tới giao dịch tay trong, thao túng thị trường chứng khoán, lũng loạn nền kinh tế cùng một vài tội danh khác, Tư Lại và Tư Trạch bị phạt tổng cộng 16 tỉ, đồng thời lần lượt phải chịu án tù 12 và 18 năm.

Giống như Phó Diên Thăng đã từng "dự đoán", ngân hàng và các ban ngành liên quan cũng nhanh chóng tịch thu toàn bộ tài sản trong nước của Tư Thị.

Nhưng điều khiến Thích Tự ngạc nhiên nhất, đó là trong quá trình xử trí Tư Thị thì không một phương tiện truyền thông chính thức nào đưa tin về việc bắt giam Chủ tịch Ưông Dũng Quốc và vị quan chức nào đó, mà phải đến một năm sau mới bùng lên tin tức về người bị song quy. Tất nhiên đây đều là chuyện của sau này, chứ ở hiện tại, Thích Tự mà không đích thân tiếp xúc với nội tình và biết những người này cũng có dính dáng, thì đã chẳng liên hệ nổi việc họ bị bắt với sự vụ của Tư Thị.

(*song quy là một hình thức tạm giam và lấy cung đối với cán bộ công chức bên Trung, nghi can có thể bị tước bỏ quyền công dân và thậm chí là tra tấn để lấy lời khai)

Bên phía nhà họ Tư, nghe nói Tư Hàng đã được cấp dưới thân tín của ba và anh hai đưa lên cầm quyền toàn gia. Sau lần khám nhà, Tư Thị tuy

không đến mức trắng tay nhưng cấp bậc trong giới tư sản cũng đã tụt dốc không phanh, chưa kể ảnh hưởng tiêu cực từ sự vụ lần này chắc chắn sẽ trở thành rào cản cho sự phát triển thương nghiệp trong tương lai, cho nên e là khó mà lấy lại được vị thế "đại gia số một Hải Thành" như trước kia.

Sau khi có phán quyết, Tư Lại đành phải rút đi 20% cổ phần của Tư Thị ở Tư Nguyên để lấy tiền nộp phạt, cho Tư Hàng thay mặt thực thi.

Một vài cổ đông và đối tác được Thích Nguyên Thành kêu gọi cùng với Đầu tư Sơn Vũ đã tiếp lấy 10%, 10% còn lại cũng được những người khác tranh thủ mua vào trong lúc giá đang thấp. Rồi ren gần hai tháng, giá cổ phiếu của Tư Nguyên rất cục mới gần như ổn định lại.

Thế nhưng ngay trong thời điểm căng thẳng này, một sự vụ khác lại đồng thời xảy ra!

Giữa tháng 12, Thích Tự vừa kết thúc một kì học, đang thu xếp đồ đạc trong căn hộ thì điện thoại trên bàn đồ chuông.

Thích Tự tiện tay ấn nhắc, chỉ hỏi một câu "Sao đấy?", cũng không nhìn vào màn hình mà cúi xuống dọn quần áo để mang về tiếp luôn.

"Người đâu rồi?" Âm giọng trầm trầm cuốn hút của Phó Diên Thăng vang lên, "Đang làm gì thế?"

"Dọn đồ về nước." Thích Tự đáp.

"Về nước?" Phó Diên Thăng sững sốt, "Sao bảo Giáng sinh không về? Tôi đang định mua vé sang với cậu."

"...Đừng sang." Thích Tự ngồi dậy, nóng nảy nói vào điện thoại, "Có chuyện rồi, ba tôi vừa gọi, bảo là Vương Trăn Đống đang đòi rút vốn. Giá cổ phiếu mãi mới ổn lại, giờ ông ta quyết định như thế nên cả công ti đang nháo nhào cả lên."

Phó Diên Thăng nhớ Vương Trăn Đống chính là cổ đông độc lập lớn nhất ở Tư Nguyên chỉ sau Thích Nguyên Thành, mới nhú mày nói: "Tôi tưởng ông ấy là bạn tốt của ba cậu?"

"Thì sao chứ?" Thích Tụ bực bội nói, "Vụ của nhà họ Tư khiến Tư Nguyên mất giá cả triệu trên thị trường, người làm ăn coi trọng lợi nhuận, quan hệ tốt đến đâu cũng chỉ là đối tác nhất thời, vì cái gì người ta phải chịu khổ trường kì với nhà tôi?"

****

<Epilogue>

Thích Nguyên Thành: "Con với Phó Diên Thăng còn liên lạc không đấy."

Thích Tụ: "Ít ạ."

Khương Oánh: "Con với Phó Diên Thăng còn liên lạc không."

Thích Tụ: "Hàng ngày vẫn gọi ạ."

Thích Nguyên Thành: "Thăng ranh này! Khổ cực nuôi mày khôn lớn để mày bị heo dụ đi thế à! Lại còn cấu kết với nó lừa ba!

Thích Tụ: "..."

Phó Diên Thăng: (bị-ghép-đầu-heo.jpg)...

-

vtrans by xiandzg

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẦU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 160: Chi Yêu Minh Cậu

Thích Tự có phần gắt gỏng, giống như đang giận cá chém thớt với Phó Diên Thăng.

Đối phương cũng không để bụng, nhẫn nại hỏi lại cặn kẽ về tình hình: "Nếu ông ấy rút vốn, thiếu hụt về tài chính của Tư Nguyên là bao nhiêu?"

Thích Tự: "4.6% cổ phần, tính theo giá trị thị trường của Tư Nguyên bây giờ thì tối thiểu là 500 triệu."

Mà đây không phải vấn đề mấu chốt, mấu chốt là giá cổ phiếu của Tư Nguyên chỉ vừa ổn lại, hành động rút vốn của Vương Trấn Đống hiển nhiên sẽ là một tín hiệu nguy hiểm đối với các cổ đông mới tới, nếu ai đó thấy thế cũng quyết định buông tay, tạo thành phản ứng dây chuyền thì hậu quả đúng là khôn lường.

Ảnh hưởng từ sự vụ của Tư Thị, hai tháng vừa qua đã có không biết bao nhiêu công ti bị nhà họ Tư rút vốn, dẫn đến giá cổ phiếu tụt dốc, quay vòng vốn bất thành, thậm chí là đứng trước bờ vực phá sản. Tập đoàn Tư Nguyên hiển nhiên không muốn đi vào vết xe đổ này.

Phó Diên Thăng cũng đã nghĩ đến trường hợp ấy, nghiêm túc hỏi: "Ba cậu gọi về à?"

"Không phải ý của ba tôi, vụ kiện giữa MeiWei với nhà họ Chương mới kết thúc cách đây không lâu, ông ấy còn lo tôi về nước sẽ không an toàn nữa kìa, khả năng cũng nghĩ tôi không giúp được gì trong chuyện này nên vừa rồi chỉ gọi báo một tiếng, để tôi thảo luận với phía Diệp tổng về tình

trạng của bộ phận Công nghệ nửa năm tới và dự trù cho trường hợp xấu nhất thôi." Thích Tự lại nói, "Nhưng dù sao tôi cũng phải về, MeiWei-Liên Tú là trọng tâm phát triển của Tư Nguyên, nhờ công ti bị ảnh hưởng trực tiếp từ quyết định rút vốn của Vương Trăn Đống mà tôi vẫn sống chết mặc bay ở bên này địa cầu, thì còn đáng gì cái chức CEO nữa?"

Phó Diên Thăng hỏi: "Về rồi cậu có kế hoạch gì chưa?"

Thích Tự: "Kiếm người có thể mua lại cổ phần của Vương Trăn Đống... Ba tôi đang kết nối lại những mối liên hệ trước đây, mấy ngày nay cũng bận mờ mắt rồi, đúng lúc tôi được nghỉ, chí ít về còn xem có giúp xã giao được gì không."

Phó Diên Thăng gật đầu: "Được rồi, vậy cậu cứ về đi, thử xem có điều động được gì không, có khó khăn gì thì cứ nói, tôi cùng nghĩ cách với cậu."

Thích Tự: "Nghĩ cách gì? Anh đi thì cũng đi rồi, chẳng lẽ còn có thể chi ra 500 triệu thay tôi?"

Phó Diên Thăng: "Sao không? Chẳng lẽ tôi không phải một mối liên hệ của cậu? Hay là cậu không tin vào những mối liên hệ của tôi?"

Thích Tự cười mỉa: "Anh chẳng phải người của "bên trên" à? Ngoài đội gián điệp giống mình ra thì còn mối liên hệ nào nữa? Hay là vẫn giữ liên lạc với các thiên kim tiểu thư gặp trong "dịp vui" nào ở Cảng Thành ngày xưa?"

Phó Diên Thăng: "..."

Thích Tự: "Thôi, không nói chuyện phiếm nữa. Còn ba tiếng là đến chuyến Vương Mạnh đặt cho tôi rồi, ra sân bay đã mất cả tiếng, dọn đồ xong tôi phải đi luôn đây."

Nói đoạn, không chờ Phó Diên Thăng đáp lại đã thẳng thừng dập máy.

...Hắn điên rồi à?

Sao có thể vô thức phun ra mùi ghen tuông nồng nặc vậy chứ?

Thích Tự vuốt mặt, lại tiếp tục lúi húi nhét đồ, nhưng chưa được mấy giây sau, điện thoại đã liên tiếp rung lên bần bật, hắn cũng không kìm lòng được mà mở ra.

F1S: "Bảo bối, tôi có quen biết gì mấy cô đó đâu."

F1S: "Liên hệ của tôi toàn mấy ông chú tầm tuổi ba cậu..."

F1S: "Đừng ghen, ngoan, tôi chỉ yêu mình cậu."

Thích Tự: "... " Mẹ, cái đồ chết tiệt nhà anh lắm nữa!

Thích Tự bay về Hải Thành ngay trong tối ấy, ngoài Vương Mãnh ra, Thích Nguyên Thành còn phân thêm hai vệ sĩ tới đón hắn.

Ở trong nước vẫn đang là ban ngày, Thích Tự lên xe nhưng không về nhà luôn, mà đi thẳng đến công ti một chuyến.

Diệp Khâm Như thấy hắn thì than lên một tiếng rồi kéo luôn lên phòng họp: "Cuối cùng thì cậu cũng tới, mở họp thôi, tôi thuật lại về tình hình hiện tại cho!"

Dọc đường còn gặp Ngô Song, đối phương mặc suit, tay cầm laptop, vội vàng chào hỏi Thích Tự rồi đi về hướng ngược lại, cũng không biết là đang bận gì.

Thích Tự ngạc nhiên, hỏi Diệp Khâm Như: "Ngô Song chưa đi à?"

Diệp Khâm Như khó hiểu: "Đi? Đi đâu?"

Thích Tự không khỏi cảm thấy kì quái, chỉ đáp lại một câu "Không có gì".

Vào đến phòng họp, một cô nàng buộc tóc đuôi ngựa đang bận bịu điều chỉnh máy chiếu rồi pha trà cho bọn họ, một lát sau lại có thêm mấy người, bao gồm cả Liệu Thanh Sơn và Phùng Diệu, đều là các thành viên cốt cán của bộ phận công nghệ từ ngày mới thành lập.

Đợi mọi người yên vị, Ngô Song mới ôm laptop đi vào, nói: "Tôi tổng đang bận nên bảo chúng ta cứ họp trước, lát nữa anh ấy tới sau."

Diệp Khâm Như phất tay nói: "Kệ anh ta đi, mình bắt đầu thôi."

Từ khi chính thức khai chiến với Phi Á-Hồng Trang bốn tháng trước, MeiWei-Liên Tú đã liên tục trải qua không ít biến lớn.

Đầu tháng 8, quyết định nhảy việc của Tô Cánh khiến Lâm Hoán sôi máu không thôi. Đến khi MeiWei-Liên Tú chính thức công khai trao chức Quản lí Kỹ thuật cho Tô Cánh, Lâm Hoán lập tức điều động truyền thông công kích hấn về mặt đạo đức trên khắp các bảng tin lớn của giới thương trường, phê phán bản chất bạc bẽo đã ăn sâu vào máu, nói người này đã từng phản bội Lôi Hoành, giờ đây phản bội Lâm Hoán, thì sớm muộn gì cũng sẽ có ngày phản bội lại Tư Nguyên.

Đúng lúc này Tư Thị gặp chuyện, cơ cấu giải thuật của Liên Tú thì yếu thế từ đầu, người trong giới hóng chuyện xong đều chẳng tin tưởng mấy vào tiền đồ của MeiWei, khiến cho Phi Á hợp tác với Lâm Hoán cứ thế vượt lên dẫn trước.

Chẳng qua chưa được bao lâu thì vụ án của Khâu Như Tùng ra tòa, Thích Nguyên Thành cũng dùng truyền thông bóc trần bê bối Chương Thừa Hoan xúi giục lãnh đạo MeiWei mở hàng nhái rồi bị kiện đi tù. Động thái này không những thành công "tẩy trắng" cho MeiWei, mà còn để lộ ra bằng chứng không thể chối cãi về tình trạng cạnh tranh bẩn trên thương trường,

công kích người nhà họ Chương ghê tởm vô đạo đức, dẫn dắt dư luận đồng loạt đổ chiều, MeiWei gỡ lại được một bàn.

Hai tháng tiếp đó, tập đoàn Tư Nguyên đối mặt với khủng hoảng giá cổ phiếu do ảnh hưởng từ việc Tư Thị rút vốn, tài chính thiếu hụt, Diệp Khâm Như với đội kỹ thuật của Tô Cánh cũng chịu áp lực tứ phía, vừa phải đối đầu với Phi Á trên chiến trường marketing, vừa phải cải tiến cơ cấu giải thuật cũ của Liên Tú mấy lượt liền.

Gần đây, nền tảng người dùng của MeiWei-Liên Tú phát triển mạnh về cả số lượng, sự trung thành và tính tích cực, vừa mới giành được ưu thế hơn so với Phi Á thì lại xảy ra chuyện này.

Diệp Khâm Như sốt sắng như ngồi trên chảo dầu, liền thoảng nói với Thích Tự: "Thích tổng, mắt xích tài chính không thể đứt được, bất luận thế nào cũng phải nghĩ ra cách, đứt cái là khỏi làm marketing, là đổ sông đổ bể gần hết những gì bỏ ra nào giờ luôn đấy."

Chi phí chìm quá cao, đâu phải Thích Tự không biết là không thể lui về được nữa?

(*phí chìm: khoản chi đã mất và không thể thu hồi—có thật nhưng lại không được nhắc đến khi cân nhắc hiệu quả kinh tế tương lai của một dự án)

Hắn nói: "Mọi người bình tĩnh, tôi sẽ nghĩ cách..."

Không ngờ vừa nói xong thì Tô Cánh xông vào, thần sắc tiều tụy, mắt đầy tơ máu, nhưng lúc này ở trước mặt Thích Tự lại không khác gì nguyên thùng hoả lực cấp 10, rống lên: "Bình tĩnh? Bình tĩnh mà được à? Cái tên Phó Diên Thăng kia đâu rồi? Không vì cậu ta nói việc của Tư Thị có khi còn là một chuyện tốt đối với Tư Nguyên, cái gì mà chưa đến mức lung lay nền tảng thì tôi đã chẳng bị dụ, rốt cục vừa tới đã gặp phải toàn rối rắm khó khăn! Vốn chỉ muốn nhàn nhã làm kỹ thuật, ai dè hôm trước Diệp Khâm

Như nói lại có cỗ đông đòi rút vốn, kỹ thuật cũng chưa chắc đã làm tiếp được... Ha, tức muốn trọc luôn vì các cậu quá!"

Diệp Khâm Như biết Tô Cánh thẳng tính lại hay nóng nảy, nhưng thấy đối phương thẳng thừng nói chuyện với Thích Tự như vậy cũng không khỏi ngạc nhiên.

Sợ mất thể diện cho Thích Tự, hẳn vội bảo những người khác ra hỏi phòng họp trước, đợi người đi hết, Diệp Khâm Như định vào giảng hòa một chút thì thoáng nhìn đến Tô Cánh đang tăng xông, nhớ chính mình cũng góp công lừa Tô Cánh về MeiWei-Liên Tú, sợ phải vạ nên lập tức xoay người chuồn luôn.

Rốt cục trong phòng họp chỉ còn lại Tô Cánh và Thích Tự bất đắc dĩ nhìn nhau.

Thích Tự thờ dài, áy náy nói với đối phương: "Anh Tô..."

"Cậu... đừng có mà tỏ vẻ đáng thương với anh, vô dụng thôi!" Tô Cánh nghiêng rãnh, tiếp tục nói như bắn liên thanh, "Cậu biết vì cậu mà anh đã phải chịu nhịn biết bao nhiêu cực đoan không hả? Từ lúc quyết định đến đây nương nhờ là anh biết Lâm Hoán sẽ định mượn gió bẻ măng rồi, quả nhiên, thẳng chớ đấy dùng truyền thông đại đi đại lại chửi anh ăn cháo đá bát nguyên một tháng trời, fuq cả lò nhà nó chứ! Chính nó chơi trò bắn để ngoạn lấy Hồng Trang mà còn dám nói mình cháo đá bát, mấy năm nay anh đã nghe quá đủ những lời này rồi! Nhưng vì cậu mà anh nhịn, vì cậu hứa sẽ giúp anh thực hiện hoài bão nên anh tin!"

Thích Tự nghe mà xúc động, không nhịn được mà đứng dậy, định đi qua an ủi Tô Cánh một chút.

Có điều hẳn cao hơn Tô Cánh cả nửa cái đầu, vừa đứng dậy đã tỏa ra khí thế bức người, khiến đối phương vội vàng rú lên: "Cậu ngồi đó, ngồi xuống! Anh còn chưa nói xong đâu!"

Thích Tự: "..."

Thích Tự đành phải ngồi lại, nhún nhường nói: "Được, anh nói đi, em nghe."

Tô Cánh vừa phát tiết được một trận, có vẻ đã dịu đi phần nào: "Cmn mấy anh em theo anh tới đây ngày nào cũng chỉ ngủ 6 tiếng để lo cải tiến hệ thống cho các cậu, rông rã qua được hai tháng, đến giờ vẫn phải phân ra ba nhóm hai ca để lo mảng back-end mỗi ngày, anh liều mạng làm việc như vậy là vì cái gì? Thích Tự, anh đã 38 rồi! Anh không giống cậu, không thể thất bại một lần cậu hiểu không?"

(*back-end: đảm bảo server mượt mà cho các ứng dụng phần mềm chạy trên web)

"Em hiểu..." Thích Tự nhìn hẩn, lại khẳng định một câu: "Anh yên tâm, em sẽ tìm được cách bù lại thiếu hụt tài chính sau khi Vương Trần Đống rút đi, tuyệt đối sẽ không để hoạt động quảng bá và nghiên cứu ở đây phải dừng lại."

Lúc này hẩn chỉ có thể nghĩ đến Sơn Vũ, mà sau khi mua lại cổ phần ở Tư Nguyên thì hiện tại Sơn Vũ cũng không còn khả năng bỏ ra một đồng vốn nào nữa. Thế nhưng trước kia Hứa Kính đã giúp hẩn tạo được kha khá quan hệ qua Sơn Vũ, trong số đó không thiếu gì công ti niêm yết nổi danh trên thị trường, nếu liên hệ xã giao có lẽ sẽ tìm được một người chấp nhận đầu tư.

Chẳng qua nhắc tới Sơn Vũ, Thích Tự lại nhớ đến những gì Hứa Kính từng nói, nhớ đến một câu "Không phải việc cậu" của đối phương trước khi rời đi, lòng không khỏi chua xót, nắm tay cũng vô thức siết chặt.

Thật ra Thích Tự cũng có chút hi vọng với lời của Phó Diên Thăng trên điện thoại tối qua, nhưng nếu được chọn, hẩn không muốn hai người có bất kì món nợ ân tình nào với nhau. Thích Tự mong rằng quan hệ giữa mình và

Phó Diên Thăng chỉ có tình cảm thuần túy, nói nhỡ mà một ngày dừng lại, giải quyết cũng sẽ dễ dàng hơn.

Nghe Thích Tự nói như vừa rồi, Tô Cảnh rất cục nguôi ngoai, đúng lúc điện thoại đổ chuông, có vẻ là người của bên kĩ thuật đang kiểm, hẳn nhắc máy nói vài câu rồi vội vã rời đi.

Trước đó cũng không quên gắt với Thích Tự một câu: "Vừa rồi là chính cậu nói đấy, Thích Tự, anh đã cược cả tương lai của mình cho cậu, đừng làm anh thất vọng!"

Thích Tự đáp lại một tiếng, đứng dậy tiễn đối phương.

Đợi xong xuôi, Diệp Khâm Như mới lao ra khỏi phòng bên cạnh, hỏi: "Sao rồi? Anh ta bớt giận chưa?"

Thích Tự quay sang nhìn hẳn: "Nãy anh chuẩn cũng nhanh lắm."

"Ày, đừng nhắc nữa, mời người này về thì đúng là được thêm một thiên tài, nhưng cũng là thêm cả một ông giời luôn đó! Cả công ti này có ai dám chọc giận anh ta? Cậu cũng thấy thái độ anh ta nói chuyện với mình rồi đấy, khác gì bố dạy con đâu... Làm việc chung bốn tháng nay, tôi cũng coi như hiểu được vì sao lúc rời khỏi Trung Đạt anh ta bị chỉ trích nhiều thế mà không một ai đứng ra nói giúp." Diệp Khâm Như lắc đầu, "Tính tình anh ta, quá dễ gây thù."

Thích Tự vỗ vỗ vai hẳn: "Anh vất vả rồi."

"...Cũng không có gì." Diệp Khâm Như lại còn thêm một câu, "Kĩ thuật của anh ta đúng là rất được, cho nên tôi nhin."

Thích Tự khoát khoát tay với đối phương: "Tôi về nhà cái đã, bàn xem ba tôi định xử lí vụ cổ đông kia thế nào, anh có việc thì đi đi, không cần tiễn."

****

<Epilogue>

Tô Cánh: "Tên cầu Phó Diên Thăng kia đâu rồi? Tôi đúng là bị phu thê hai người lừa thảm!"

Diệp Khâm Như: (bỏ-chạy.jpg)

Tô Cánh: "Còn cả cậu nữa! Đừng có mà đánh bài chuồn với tôi! Cậu là VIP có 2 triệu người theo đuổi cơ mà, mau nghĩ cách cho tôi đi! Không nghĩ ra? Cái đêch, 2 triệu fan của cậu đều là giả hết à!" (T/N: tài khoản Weibo được chứng thực VIP với 2 triệu followers)

Diệp Khâm Như (nghiến răng nghiền lợi): "Kĩ thuật anh tốt nên tôi nhin."

-

vtrans by xiandzg

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẤU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 161: Chi Biết Hứa Kính

Từ khi mang thai, Khương Oánh đã nghỉ việc ở đài truyền hình để chuyên tâm tĩn dưỡng, dạo gần đây còn ốm nghén dữ dội nên Thích Nguyên Thành cũng gần như chỉ làm việc ở nhà để tiện bề chăm sóc vợ.

Lúc về đến nhà, Thích Tự gặp mẹ đang đọc sách trong phòng khách, bụng bầu chưa rõ mà người còn có vẻ gầy đi.

"Mẹ." Thích Tự đặt tạm hành lí xuống vào chào, lại hỏi han tình hình sinh hoạt với sức khỏe của mẹ một hồi.

Khương Oánh nói: "Chỉ hơi ngán ăn thôi, còn đâu thì tốt hết, nhưng mà đấy cũng là biểu hiện bình thường trong thai kì, con không phải lo quá đâu."

Thích Tự đau lòng ôm mẹ một lát mới hỏi: "Tiểu Phong đâu rồi ạ?"

"Sáng nay nó với Lăng Khả về trường rồi, nhưng mà nửa năm nay cũng hay về lắm." Khương Oánh vừa nói vừa nhìn sang lọ hoa bên cạnh, tiện tay chỉnh lại một cành hồng, cười nhẹ, "Bây giờ nhà mình mới giống nhà đúng nghĩa."

Lúc này, Thích Nguyên Thành đi xuống từ trên lầu.

"Về đây à?" Ông nói với Thích Tự một câu, không rõ phải vì xấu hổ không mà vội tránh mắt đi, ra cạnh Khương Oánh ân cần hỏi han, đến nỗi chọc cho đối phương mất kiên nhẫn: "Anh định hỏi bao nhiêu lần một ngày nữa đây? Có phải em chưa bầu bao giờ đâu mà ai cũng căng như dây đàn

thế? Mà thôi, anh đã bắt con lặn lội về đây rồi, cần nói gì thì nói đi, đừng có chăm chăm vào em nữa."

Thích Nguyên Thành nghĩ bụng "Mình có gọi nó về đâu cơ chứ", nhưng thấy vợ đang có vẻ nóng nên cũng không phân bua.

May mà Thích Tự chủ động ra mặt giải vây: "Ba, mình lên gác nói chuyện đi."

Hai cha con đi vào thư phòng tầng trên, đóng cửa xong Thích Tự cũng vào thẳng vấn đề: "Tình hình hiện nay thế nào rồi ba, chú Vương định rút vốn thật ă?"

Thích Nguyên Thành quay lưng đi trầm giọng nói: "Ừ, Vương Trần Đống đến kể với ba là tình trạng công ti dụng cụ y tế của mình mấy năm nay không khả quan lắm, vốn còn định dựa vào Tư Nguyên mà giờ tập đoàn lại rơi vào tình huống này, ông ấy không kham được nữa... Ha, nói được gì ba đều đã nói, ý kiến gì ba cũng ý kiến rồi, kết quả vẫn là vô dụng. Ông ấy cho chúng ta tối đa 15 ngày, nếu ba tìm được ai đồng ý mua lại ngang giá thì ông ấy sẽ ưu tiên bán trao tay, bằng không sẽ rao công khai."

Thích Tự nghe ra âm giọng tức tối ở ba, bèn nói: "Thật chứ, không sớm không muộn nhằm đúng lúc này đòi bán cổ phần, đã thế còn chỉ cho có hạn nửa tháng, nhìn vào đã thấy nghi là bị người khác xúi giục hòng làm khó chúng ta."

"Ba có nghĩ đến trường hợp ấy, nhưng thương trường cũng là chiến trường, đã đến nước này thì mình đành kiên trì đương đầu thôi." Thích Nguyên Thành quay lại, nhìn hẳn nói: "Con vừa ghé qua công ti Công nghệ à?"

Thích Tự gật đầu, kể lại qua tình huống hồi nãy với Diệp Khâm Như và Tô Cánh cho ba.

Thích Nguyên Thành thở dài: "Sao con lại khí phách hứa hẹn loại chuyện này? Nói thẳng ra là ba đã dùng gần hết mọi quan hệ khả dụng của mình từ hồi Tư Thị mới ngã ngựa rồi, trong vòng nửa tháng tới mà chúng ta không tìm được ai chấp nhận mua lại nguyên giá cổ phần của Vương Trần Đống, thì thật sự chỉ còn nước giật gấu vá vai nữa thôi!"

Giật gấu vá vai, chính là thanh lí các công ti con còn giá trị để dồn sức phát triển cho bộ phận công nghệ, nhưng bán tháo vốn là một tín hiệu xấu, cũng sẽ mang lại ảnh hưởng tiêu cực cho Tư Nguyên chẳng kém gì việc Vương Trần Đống rút vốn.

"Chẳng phải vẫn còn 15 ngày đấy ạ?" Thích Tự cau mày, "Chưa đến lúc đó thì mọi chuyện đều có thể biến chuyển mà ba?"

Thích Nguyên Thành: "Còn 12 ngày."

Thích Tự gật đầu: "Được rồi, con sẽ nghĩ cách."

"Con vẫn là sinh viên, ngoài bạn học trong trường thì cũng chỉ tiếp xúc với mấy người ở bộ phận công nghệ, còn có cách gì được nữa?" Thích Nguyên Thành sững sốt, bỗng nhiên nhìn hẩn chăm chăm, "Con định tìm đến Phó Diên Thăng?"

"...Không phải." Thích Tự rũ mắt, "Con định đến Sơn Vũ."

Thích Nguyên Thành hiểu ra, đang định nói thêm gì đó thì Thích Tự đã quay lưng đi.

Đông đến trời tối sớm, Khương Oánh thấy đã giờ này mà Thích Tự còn muốn ra ngoài thì không khỏi ngờ vực: "Sắp ăn tối đến nơi rồi con còn đi đâu đấy?"

"Con đến công ti một chuyến, mọi người cứ ăn trước đi ạ, lát có gì con ăn ngoài luôn..." Thích Tự choàng khăn rồi vội vã ra khỏi nhà.

Khương Oánh lo lắng không thôi, trông thấy Thích Nguyên Thành cũng đã xuống thì lườm cháy mắt: "Con trai mới đi xa về, còn chưa kịp ăn một bữa cơm nhà mà anh đã hành nó thế rồi à?"

Thích Nguyên Thành vội vàng phản bác: "Anh có bảo nó đi đâu..."

Khương Oánh cá giận: "Đừng có viện cớ, anh mà không muốn để nó đi thật, thì sao không ngăn nó lại!"

Thích Nguyên Thành: "..."

*

Thích Tự đã gọi trước cho Sở Mộng, nhờ cô tập hợp hồ sơ của tất cả công ti Sơn Vũ từng đầu tư rồi chờ mình ở văn phòng.

Đến khi hẵn tới, hai người lập tức bắt tay vào rà soát thực lực tài chính của từng doanh nghiệp. Thích Tự đang gấp gáp lo tìm giải pháp, nhập tâm vào việc đến quên cả trời đất, không biết bao lâu sau, điện thoại đổ chuông, hẵn thấy là Phó Diên Thăng gọi thì mới bỏ tài liệu trên tay xuống nhận: "Sao đây?"

Phó Diên Thăng hỏi: "Về đến Hải Thành mà sao không nhắn cho tôi một tiếng? Ở đâu rồi? Đang làm gì đấy?"

Thích Tự bị đống tài liệu quay như dế suốt từ nãy, giờ lại bị Phó Diên Thăng hỏi cung liên tiếp ba câu thì có phần gắt lên: "Anh cũng đâu phải người của tôi nữa, hỏi nhiều thế làm gì?"

Phó Diên Thăng bất đắc dĩ nói: "Dù gì tôi cũng là bạn trai cậu, quan tâm một chút thì sao chứ?"

Thích Tự không khỏi mất tự nhiên vì còn Sở Mộng ở đây, bèn đứng dậy ra khỏi văn phòng, đẽ giọng nói: "Tôi đang bận lắm, rốt cục là anh có

chuyện gì?"

Phó Diên Thăng: "Tuần sau Giáng Sinh rồi, tôi đến Hải Thành gặp cậu nhé?"

Thích Tự: "Đừng, tôi không rảnh đâu."

"...Sao lại đừng." Giọng điệu Phó Diên Thăng như có phần mè nheo, "Một tối cũng không được à?"

Thích Tự cáu tiết: "Một tối? Mẹ nó chứ anh tối cũng chỉ vì muốn lên giường với tôi thôi chứ gì?"

Hắn nói lời này không hề kiềm chế cảm xúc, âm giọng lại còn lớn, vang lên giữa công ti trống không mà như còn dội lại mấy lần. Thích Tự muộn màng nhớ ra Sở Mộng ở trong phòng, xấu hổ đến nỗi chỉ muốn chui xuống đất.

"Tôi đang bận thật, dập máy trước đây." Thích Tự buồn bực cúp điện thoại, hít sâu vài cái mới quay lại vào phòng.

Hai tai Sở Mộng hơi đỏ, hiển nhiên cũng vừa nghe được một câu kia. Cô chủ động mở lời làm dịu bầu không khí: "Thích tổng, cậu đói chưa? Có muốn gọi chút đồ ăn gì về lót dạ không?"

Thích Tự thoáng nhìn qua thời gian, không ngờ thế mà đã 10 rưỡi. Lúc đến Phong Mậu hắn có mua một cốc cafe ở tầng trệt, sau đó cũng quên luôn cả cơm tối.

"Xin lỗi, tôi quên không để ý giờ, chắc chị cũng đói rồi? Hay chị xuống ăn trước đi? Tôi xem thêm một lát đã."

"À không không, tôi nhịn ăn tối để ép cân, nhưng cậu chỉ uống mỗi cafe thì không tốt lắm đâu?" Sở Mộng đoán ra người vừa gọi điện tới là ai, sợ

Thích Tự bực mình nên nói thẳng, "Thật ra hồi nãy tôi đăng Moments kể tối nay chúng ta tăng ca, Phó tổng có nhắn lại, còn hỏi xem cậu ăn cơm tối chưa."

Thích Tự: "...???"

Thích Tự không thân Sở Mộng, dĩ nhiên không thể đối xử với người ta như với Phó Diên Thăng, bởi vậy chỉ đành rũ mắt, cố gắng hòa nhã nhất có thể: "Vậy hay, chị xem nhà hàng nào ở Phong Mậu còn mở thì mua giúp tôi một phần cơm văn phòng nhé."

Sở Mộng: "Không vấn đề."

Đuối được Sở Mộng đi rồi, Thích Tự mới bùm lại gương mặt đã nóng bừng, thầm chửi tục một tiếng trong bụng.

Vài giây sau, Thích Tự rất cục không nhịn được phải gọi lại cho Phó Diên Thăng, máy nối xong thì cười lạnh một tiếng: "Anh được lắm, đi rồi nhưng vẫn phải cài người cạnh tôi đúng không? Lúc trước đề cử Sở Mộng cũng là để giám sát tôi chứ gì?"

Phó Diên Thăng: "Không phải..."

Lại nhớ hồi chiều còn gặp cả Ngô Song, Thích Tự mới chất vấn: "Thế sao Ngô Song còn chưa đi?"

Phó Diên Thăng: "Err... cậu ấy không thuộc tuyến trọng yếu của tổ chức, đi đâu làm gì sao tôi quản được."

Thích Tự: "Không quản? Thế trước đây ai là người mỗi lái cho anh ta đến làm trợ lí của tôi?"

Phó Diên Thăng lấp liếm: "Lần này là do cấp trên bảo cậu ấy chờ lệnh."

Thích Tự nheo mắt: "Anh biết hết về tình hình ở Tư Nguyên phải không?"

Phó Diên Thăng: "Cũng gọi là, biết chút..."

Thích Tự: "..."

Phó Diên Thăng biết Thích Tự đang giận, nhanh chóng ra chiều trấn an: "Được rồi được rồi cậu đừng giận, Ngô Song ở lại cũng giúp được khối việc mà, thế không tốt à? Tôi cũng nói là sẽ để ý sát sao tình hình của Tư Nguyên mà..."

Thích Tự nghiêng răng nghiêng lợi: "Anh để ý? Để ý xem Tư Nguyên lao đao thế nào ấy hả?"

Phó Diên Thăng: "Tôi gọi cũng vì muốn giúp đây mà? Cậu đang rà lại các hồ sơ đầu tư ở Sơn Vũ đúng không? Tìm được cái nào khả dụng chưa?"

"Uh huh." Thích Tự nghĩ bụng, đúng là không gì qua được mắt người này.

Phó Diên Thăng: "Lúc nhận bàn giao, tôi cũng đã hỏi Hứa Kính về mỗi công ti từng được đầu tư rồi, còn gọi cả cho các chủ quản để thông báo về thay đổi nhân sự ở Sơn Vũ, nhưng rồi phát hiện ra, bọn họ coi trọng Hứa Kính hơn là bản thân Sơn Vũ nhiều..."

Nhận ra Phó Diên Thăng có phần ngập ngừng, Thích Tự mới nhú mày: "Anh cứ nói đi."

Phó Diên Thăng: "Thông thường, phía được đầu tư chỉ rơi vào tâm lý này nếu tiếp xúc với người thi hành đầu tư có thái độ lạm quyền, khoa trương cường điệu về năng lực bản thân, hay thậm chí là đề xuất gì đó ngoài cả phần vốn chính thức. Hồi tháng 7 Hứa Kính gần đi, biết cậu đã đang phiền lòng, tôi cũng chẳng muốn nói gì không hay về anh ta, chưa kể mỗi người

lại có một phương thức tiếp cận công việc khác nhau. Tôi không phủ nhận chuyện Hứa Kính rất có năng lực, nhưng cách làm của người này đã khiến phần lớn những bên từng nhận đầu tư chỉ biết mình anh ta, chứ chẳng quan tâm đến Sơn Vũ hay thậm chí cậu là ai, khiến về sau cậu có tiếp quản công ti cũng không thể thiếu anh ta được. Hiện nay Tư Nguyên gặp khó khăn, cậu nghĩ đến các mối liên hệ của Sơn Vũ cũng là hợp lí, nhưng nói thật, tài nguyên có thể dùng đến ở Sơn Vũ bây giờ rất hạn hẹp."

"Anh chắc chứ?" Đầu ngón tay Thích Tự siết lấy điện thoại đã trắng bệch, hẳn không cam lòng hỏi lại, "Nhưng "rất hạn hẹp" cũng đâu đồng nghĩa với "không hề có", đúng không?"

Phó Diên Thăng: "Đúng vậy, nếu thật sự muốn tìm thì cậu có thể liên lạc với Cù tổng của Thực phẩm Lũng Tiên, công ti này chuyên về fast food, hồi nhận đầu tư của Sơn Vũ thì tổng tài sản còn chưa vượt quá 300 triệu, nhưng mấy năm gần đây nhờ kết hợp với tiêu thụ online và food blogger nổi tiếng trên mạng mà giá trị thị trường đã lên tới 2 tỉ; ngoài ra còn có Trị liệu thẩm mỹ Tân Diệu, liên hợp từ các cơ sở trị liệu thẩm mỹ nhỏ lẻ trên thị trường dựa vào mô hình lợi nhuận hệ thống, sở hữu tiềm năng phát triển rất đáng gờm. Mấy ngày tới mà rảnh, cậu thử thu xếp hẹn gặp CEO hoặc người có tiếng nói chủ chốt của bọn họ xem sao. Chứ còn lại, tôi nghĩ là không cần xem thêm đâu..."

Nghe Phó Diên Thăng kiên nhẫn phân tích cho mình từ đầu dây bên kia, Thích Tự lại không khỏi cảm thấy mất mát.

Cả Hứa Kính lẫn Phó Diên Thăng, vì sao đều không thể ở cạnh hẳn lúc này...

****

<Epilogue>

Thích Tự: "Cmn anh tới cũng chỉ để lên giường với tôi thôi chứ gì?"

Phó Diên Thăng: "Mình xa nhau nửa năm rồi đó! Trêu người tôi qua video bao lâu nay, giờ còn không cho qua ngủ cùng, cậu muốn bỏ đói tôi đây à!QAQ"

Thích Tự: "Chính tự anh muốn đi chứ ai ép! Nhịn đói đi!"

-

vtrans by xiandzg

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẤU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 162: Tư Bản Lâm Hoà

Tất nhiên, cảm giác ấy cũng chỉ thoáng qua trong mấy giây ngắn ngủi, đường đường là đàn ông con trai, tương lai còn phải đảm đương một mình một vùng trời, hãn sao có thể uể oải nản lòng chỉ vì chút việc này.

Thích Tự lên tinh thần nói: "Thực phẩm Lũng Tiên với Trị liệu thâm mỹ Tân Điều phải không, tôi biết rồi."

Phó Diên Thăng lại nói: "Trụ sở chính của Tân Điều ở Yến Thành, của Lũng Tiên thì ở Nam Thị, cả hai đều không ở Hải Thành, nhưng cậu có việc cần nhờ thì nên đến tận nơi mà mời, trước khi đi nhớ hỏi xem người ta có thời gian gặp mặt không đã. Tư Nguyên đang ở thế khó nhưng cậu vẫn là con trai chủ tịch một tập đoàn có danh tiếng trên thị trường, bọn không nể Sơn Vũ thì cũng phải biết MeiWei với Tư Nguyên. Bảo Sở Mộng liên hệ trước đi, nếu qua điện thoại mà bọn họ đã tỏ ý khinh khỉnh thì ắt là vô dụng, không việc gì phải đi."

Thích Tự biết Phó Diên Thăng nói vậy để nhắc mình nhớ giữ lấy tôn nghiêm, giống như ba hãn đã từng nói—người làm doanh nghiệp rất quan trọng khí phách, tưng không hèn, thành không kiêu. Quả thật dù gặp khó khăn thì Tư Nguyên vẫn là một công ti đã niêm yết, muốn duy trì tiếp không hề khó, khó cái là làm sao giữ vững được vốn liếng và vị thế của mình.

Nhưng hiện tại MeiWei còn đang đối đầu với Phi Á, hãn đã có gan cướp Tô Cánh về tay, thì cũng nên gánh lấy những áp lực này mới phải. Nếu thật

sự chỉ hi vọng được ở hai công ti kia, bọn họ mới khinh khỉnh một chút mà chẳng lẽ hấn lại từ bỏ luôn?

Thích Tự khẽ thở dài, nói: "Mai tôi sẽ liên hệ trước, có gì rồi nói sau."

Nghe tiếng Sở Mộng đã về, hấn mới nói vào điện thoại: "Vậy thôi nhé."

Phó Diên Thăng ừ một tiếng, không quên dặn dò: "Trên trời dưới đất không gì là quan trọng bằng sức khỏe, đừng có bỏ bữa."

Thích Tự cười cười: "Được rồi, lát ăn đây."

Vừa cúp điện thoại, Sở Mộng cũng đẩy cửa bước vào: "Nhắn tin không thấy cậu trả lời, nên tôi tự ý mua một phần cơm lươn ở ChiShang."

Thích Tự tùy tiện đáp lại, nhận hộp rồi nói: "Cảm ơn chị."

Hấn thấy Sở Mộng chỉ mua một hộp sữa chua ít béo với một phần salad, cười hỏi: "Chị ăn kiêng giảm cân thật à?"

"Cũng không hẳn, là duy trì dáng thì đúng hơn. Công việc này phải đi giao lưu gặp gỡ nhiều, hình tượng quan trọng mà." Sở Mộng mở nắp sữa chua, múc một thìa lại nói, "Tôi không giống Phó tổng, cậu ấy chăm chỉ tập luyện quanh năm chứ tôi lười vận động, chỉ có thể quản cái miệng của mình thôi."

Sở Mộng lại nhìn nhìn Thích Tự: "Thích tổng cũng rèn luyện chứ?"

Thích Tự cười cười: "Tôi cũng bữa đực bữa cái thôi, không kỉ luật được như Phó tổng."

Căn hộ hấn thuê ở thành phố P có ngay phòng gym trong tòa nhà, Thích Tự nhớ rõ ngày nào Phó Diên Thăng cũng xuống tập luyện cả tiếng, sắp 30 mà thắt lưng không có tí mỡ thừa nào, lên giường thì...

Thích Tự bắt đầu thấy mặt nóng lên, vội vàng dừng lại hồi tưởng về người kia, hỏi Sở Mộ: "Chị với Phó Diên Thăng làm việc chung được bao lâu?"

Sở Mộ: "Khoảng 1 năm rưỡi, nhưng chỉ với ngân ấy mà cậu ấy đã trở thành nhân vật có tiếng của phòng Đầu tư ở Minh Thái rồi."

Thích Tự tò mò: "Có tiếng về điều gì vậy?"

Sở Mộ nào dám nhắc lại về vụ trên Skyline với Thích Tự, chỉ nói: "Ngoại hình, ăn nói, năng lực, mặt nào cũng đỉnh. Cậu ấy vừa tới đã khiến không biết bao cô nàng ở Minh Thái muốn theo đuổi, tiếc là mới được mấy tháng thì đã bảo mình có đối tượng rồi."

Thích Tự ghen hòng: "Đối, đối tượng?"

"Ừ, hình như ở nước ngoài nên hai người họ bị chênh giờ, hồi đấy ở Minh Thái, cứ trước ba giờ chiều là Phó tổng khư khư cái điện thoại bên người, mấy phút lại ngó một lần, cả phòng tôi đều biết đối tượng của cậu cậu ấy siêu quyến rũ người..." Sở Mộ vừa nói vừa dò xét sắc mặt đối phương.

Thích Tự hăng giọng, vội đổi chủ đề: "Lát nữa phiền chị tìm lại thông tin về Thực phẩm Lũng Tiên và Trị liệu thẩm mỹ Tân Điều, tổng hợp rồi gửi đến mail giúp tôi. Hôm nay cũng không còn sớm nữa, ăn xong chắc tôi phải về trước, có gì chúng ta liên lạc qua điện thoại."

Đọc đường ngồi trên xe về nhà, Thích Tự nhớ tới mấy lời Sở Mộ vừa nói, lôi điện thoại ra nhìn Phó Diên Thăng một lát, lại không nhìn được mà bật cười thành tiếng, hẳn không biết từ Phó Diên Thăng đã coi mình là đối tượng từ hai năm trước rồi cơ đấy?

Hôm sau, Sở Mộ thay hẳn liên hệ với lãnh đạo của Lũng Tiên và Tân Điều, đúng lúc CEO Dương Hiểu Tuyết của Tân Điều đang đi công tác ở

Hải Thành, Sở Mộng mới tiện thể hẹn gặp Dương Hiểu Tuyết ngay trưa ngày kế.

Nghe đến tên Sơn Vũ và Thích Tự, Cù tổng cũng nể nang đồng ý gặp mặt, nhưng đối phương ở tận Nam Thị, Thích Tự chỉ có thể đích thân qua đó, thời gian đã định là ba ngày nữa.

Xác nhận xong, Thích Tự tranh thủ tìm hiểu kỹ về Tân Điều và vị CEO kia một hồi. Nhớ Tô Cảnh từng nói về dự định làm y học công nghệ cao trong tương lai, hẳn cảm thấy nếu không thể lôi kéo đầu tư thì biết đâu về sau MeiWei-Liên Tú vẫn có thể hợp tác với công ti này, bởi vậy lập tức gọi điện bảo Ngô Song chuẩn bị hồ sơ tư liệu về MeiWei-Liên Tú gửi cho mình, coi như dự phòng.

Bữa gặp Dương Hiểu Tuyết, phía Thích Tự đã đặt trước nhà hàng ở khách sạn Howard Johnson"s.

Thông tin nói đối phương đã hơn 40, nhưng diện mạo cũng không chênh lệch mấy với Sở Mộng còn trong tuổi 30, đường nét tinh xảo mỹ lệ, có thể nói là một gương mặt đại diện cho lĩnh vực của mình.

"Thích tổng, Sở tổng, đường đi hơi tắc, ngại quá lại để hai người đợi lâu." Dương Hiểu Tuyết tươi cười nói.

Sở Mộng nói: "Không có gì đáng ngại, ai cũng biết đường xá Hải Thành tệ thế nào mà, Dương tổng bận rộn mà vẫn ưu ái dành thời gian cho bọn tôi là quá tốt rồi."

"Làm gì, được hai người hẹn gặp, chưa nói đến tập đoàn Tư Nguyên thì tôi cũng phải nể mặt Hứa tổng năm xưa chứ."

Dương Hiểu Tuyết ngồi xuống rồi mới nhìn nhìn Thích Tự đánh giá: "Thích tổng đúng là tuấn tú thật đấy. Trước đây được Hứa tổng đầu tư, tôi mới mời cậu ấy nếu muốn thăm mỹ thì cứ tìm tôi, mà cậu ấy từ chối kêu

mình không cần, tôi bảo kể cả người thân bạn bè xung quanh cũng được, cậu ấy còn đùa nói trùm cuối của Sơn Vũ thì lại càng không cần. Lúc ấy tôi còn không hiểu, nhưng nay gặp thì rõ rồi."

Thích Tự nghe đối phương nhắc tới Hứa Kính không rời miệng, trong lòng trầm đi nhưng vẫn tươi tỉnh nói: "Dương tổng quá khen."

Dương Hiểu Tuyết: "Có gì nói đó thôi mà, tôi thấy ngoại hình của cậu còn ăn đứt cả mấy cậu diễn viên trẻ đang hot trên TV."

Hai bên cứ thế khách khí qua lại, đến khi đồ ăn ra còn nói chuyện phiếm một hồi. Cứ lần nào Thích Tự đánh mắt nhắc Sở Mộng vào chuyện thì Dương Hiểu Tuyết lại nói sang chuyện khác, ăn hết bữa cơm vẫn chưa đặt được vấn đề.

Thích Tự biết tình hình hiện tại không giống bình thường, muốn xin đầu tư thì trước hết phải lấy được lòng người ta. Hắn sẵn sàng nhún nhường như hồi mới tiếp xúc với phía Du Liên, nhưng không thể nhẫn nhục, cũng không có thời gian vòng vo với Dương Hiểu Tuyết mãi.

Quá nửa bữa cơm, Thích Tự rất cục không nhịn được mà nói: "Chắc Dương tổng cũng ít nhiều biết về mục đích bọn tôi hẹn gặp hôm nay là gì rồi. Sơn Vũ và Tân Diệu đã từng có duyên hợp tác, tuy người thực hiện đầu tư trước kia không phải tôi, nhưng cũng là thân tín của tôi. Hồi tháng 5, bên tôi nhận thấy rủi ro tiềm ẩn nên mới bắt buộc phải rút vốn cấp tốc, hiện tại Tư Nguyên có chút khó khăn, nay hẹn gặp Dương tổng cũng vì mạo muội muốn hỏi, chẳng hay chị có thể nể tình trước kia từng nhận đầu tư từ Sơn Vũ mà ra tay hỗ trợ chúng tôi một chút hay không. Tất nhiên sẽ không chỉ là hỗ trợ suông, MeiWei-Liên Tú hiện đang cạnh tranh với Phi Á-Hồng Trang, mà trị liệu thẩm mỹ cũng là một trong các chủ đề hot trên hệ thống của chúng tôi—nếu Tân Diệu đồng ý đầu tư vào Tư Nguyên, tương lai có thể sẽ là một đối tác rất triển vọng của MeiWei-Liên Tú."

Hắn còn đang định đi lấy tư liệu về MeiWei-Liên Tú tới, Dương Hiểu Tuyết đã giơ tay ngăn lại: "Thích tổng, hôm nay chúng ta chỉ có thể ăn một bữa cơm với nhau thôi."

Bọn họ nghe vậy không khỏi căng thẳng, Dương Hiểu Tuyết lại nhìn Thích Tự nói tiếp: "Tôi rất cảm kích khoản vốn mà Sơn Vũ đã dành cho Tân Điều năm đó. Hồi tháng 5 bên cậu rút vốn xong, Hứa tổng lại còn tìm giúp Tân Điều một nhà đầu tư khác, đến giờ bọn tôi vẫn duy trì quan hệ rất hữu hảo. Việc hợp tác mà cậu vừa nói quả thật rất ấn tượng, nhưng chúng ta đều là người làm ăn, nhìn từ góc độ của tôi thì không có gì MeiWei-Liên Tú có mà Phi Á-Hồng Trang lại không, trong khi hai công ti bất phân thắng bại, chẳng phải bên có giá cổ phiếu ổn định và hậu thuẫn tài chính hùng hậu hơn mới là lựa chọn an toàn sao?"

Thích Tự ngạc nhiên: "Hứa tổng đã tìm nhà đầu tư khác cho bên chị?"

"Đúng vậy, tôi biết Hứa Kính đã rời khỏi Sơn Vũ, đáng ra không nên nói cho cậu chuyện này mới phải." Dương Hiểu Tuyết nhìn hắn, nói đầy ẩn ý, "Nhưng nay gặp mặt, tôi thật lòng rất mến cậu, mà cùng ở trong giới thì chắc sớm muộn gì cậu cũng biết thôi—Hiện tại Hứa Kính đã về Tư bản Lâm Hòa, sau khi Sơn Vũ rút đi khỏi Tân Điều thì cậu ấy cũng cho Lâm Hòa đầu tư lại gấp đôi. Chủ sở hữu Tư bản Lâm Hoàn chính là Lâm Hoán ở Yến Thành, cũng là người nắm đến 40% cổ phần của Phi Á-Hồng Trang. Làm ăn cũng không thể bỏ qua lương tâm, tôi mà giúp bên cậu thì quá là đối đầu với Lâm Hoán rồi đi?"

Nghe đến đây, Thích Tự biết khả năng xin được hỗ trợ từ Tân Điều là bằng không, mới gật gù nói: "Tôi hiểu rồi, rất cảm ơn Dương tổng đã phân trần rõ ràng."

Dương Hiểu Tuyết nói: "Chuyện nên làm thôi, hôm nay tôi tới đây cũng không phải vì muốn làm cậu khó xử, chỉ là hi vọng tương lai chúng ta vẫn có thể nhìn mặt nhau. Như người ta nói thì xe đến trước núi ắt có đường,

hết con hằm sẽ gặp lại ánh sáng, giới kinh doanh này đầy rẫy biến số, nay là địch mà có khi mai đã là bạn. Mặc dù Tư Nguyên đang gặp khó, tôi tin là với thực lực của mình thì các cậu sẽ vượt qua được thôi. Nếu sau này chúng ta không còn đối lập, tất nhiên tôi sẽ cân nhắc đến việc hợp tác với bên ấy."

Thích Tự mỉm cười đáp: "Cảm ơn lời chúc của Dương tổng."

Khách sáo nói chuyện thêm một lát, Dương Hiểu Tuyết cũng gác đĩa, nói là có việc cần đi trước.

Thích Tự và Sở Mộng đều dậy tiễn, người đi rồi Sở Mộng mới không nhin được mà châm chích: "Người này đúng là ghê gớm, lời tốt lời xấu một mình chị ta cân hết!"

Thích Tự trầm ngâm nói: "Nói sao người ta cũng đã 40, leo được đến địa vị bây giờ cũng phải có bản lĩnh gì chứ."

Nhớ đến ánh mắt dò xét Thích Tự vừa rời của Dương Hiểu Tuyết, Sở Mộng không khỏi thông cảm: "Cậu có thấy ánh mắt chị ta nhìn cậu này giờ không? Hơn 40 rồi đẩy trời đất, thế mà cậu vẫn có thể giữ nguyên thái độ này?"

Thích Tự khó hiểu: "Ánh mắt gì?"

"...Thì như, như hồ điệp ấy?" Nhất là lúc nghe một câu "Tôi thật lòng mến cậu" của đối phương, Sở Mộng cũng sồn hết cả gai ốc.

Có điều lớn lên với ngoại hình của mình, Thích Tự cũng đã sớm vô cảm với đủ loại ánh mắt này, chỉ nói: "VẬY Ờ? TÔI CŨNG QUEN RỒI..."

Sở Mộng vốn định nói thêm, mà nhớ lại hôm ở trên Skyline hồi đó, chính "máy bay" mình đây cũng từng có ý với Thích Tự, so với Dương Hiểu Tuyết đúng là tám lạng nửa cân nên không ho he gì nữa.

"Ày, ăn một bữa cơm vô ích rồi." Sở Mộng cảm thán.

Thích Tự rũ mắt: "Không hẳn là không có thu hoạch, chí ít chị ta cũng nói cho tôi biết, Hứa Kính đã đi đâu."

****

<Epilogue>

Sở Mộng: "Chị em, xác nhận rồi! Người yêu mạng của Phó tổng hồi trước chính là cậu kim chủ của tập đoàn Tư Nguyên!"

Lâm Hàm: "Omo omo! Sau nộ hôn ở Skyline là định tình luôn đấy à? Vậy thì cũng hơn 3 năm rồi!"

Nguyên nhóm: "CHÂN ÁI LÀ ĐÂY!"

Sở Mộng: "Mà nay tôi còn nghe thấy kim chủ nhỏ chất vấn có phải Phó tổng thèm lên giường với mình quá rồi không nữa cơ!"

Nguyên nhóm: "Á á Á Á Á Á..."

-

vtrans by xiandzg

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẤU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 163: Nửa Kín Nửa Hở

Biết Thích Tự hẹn gặp CEO của Tân Điều, tối về Thích Nguyên Thành cũng hỏi chuyện, nghe hẳn kể lại về những gì Dương Hiểu Tuyết nói ra xong thì nổi cơn tam bành: "Đúng là ba nhìn nhầm Hứa Kính rồi! Không nhờ tài nguyên của Sơn Vũ thì cậu ta nghĩ mình được nổi như ngày hôm nay chắc. Thế mà ba còn tưởng chỉ vì khác biệt quan điểm với con nên cậu ta mới đi, hóa ra là đã nhắm đến cảnh cao bấy lâu nay, bây giờ thờ ơ đứng nhìn thôi chưa đủ, lại còn trở mặt cản đường chúng ta nữa cơ đấy!"

"Khác biệt quan điểm?" Thích Tự ngạc nhiên, hỏi, "Sao ba biết?"

Thấy nét mặt Thích Nguyên Thành cứng đờ, Thích Tự lập tức nhận ra có uẩn khúc, truy hỏi: "Anh Kính đã nói gì với ba phải không?"

Thích Nguyên Thành hừ mũi một tiếng, trầm giọng nói: "Hôm đến đưa đơn từ chức, cậu ta với ba có nói chuyện rất lâu, cậu ta kể lại mấy lần hai đứa mâu thuẫn, bảo bây giờ làm gì cũng không được con đồng tình nên cảm thấy rất thất bại... Cậu ta còn nhắc đến cả Phó Diên Thăng, nói là không thể chịu được việc con tin tưởng người khác hơn mình."

Thích Tự nhíu mày: "Chính anh ấy nói với ba những điều này?"

Thích Nguyên Thành: "Ừ, ba cứ nghĩ Hứa Kính sẽ nói hết với con những điều này, muốn đi thì cũng nên giải thích cho con chứ. Tối đó ở New York, ba không nói gì lúc con hỏi đến cũng là vì thế. Nhưng mà xem ra, cậu ta cũng chẳng nói gì với con ha."

Thích Tự rũ mắt đáp lại một tiếng.

"Nói trắng ra, những suy nghĩ đấy của cậu ta vốn đã không được bình thường rồi, sau này con mà tiếp quản công việc của ba thì làm gì có chuyện chỉ tin nhiệm một người được? Ba cũng khuyên bảo tập đoàn Tư Nguyên lớn như thế thì sợ gì không có chỗ phát huy năng lực, cậu ta nói mình hiểu, nhưng mà vẫn không chấp nhận được..."

Nói một hồi, Thích Nguyên Thành lại không khỏi nghĩ tới mối quan hệ thật sự của Thích Tự với Phó Diên Thăng, trước đó chưa biết nên nghe Hứa Kính nói vậy mới chẳng nghĩ gì nhiều, giờ ngẫm lại thấy quái quái, chẳng lẽ là Hứa Kính cũng coi Thích Tự...

Thích Nguyên Thành hơi thảng thốt, lặng lẽ dò xét con trai, chưa gì đã tự làm bản thân khó chịu với hoài nghi của mình, vội hắng giọng nói tiếp: "Cho nên lúc ấy ba mới nói, nếu thật sự chỉ vì không chịu được việc bên con còn có người khác thì cậu ta nên đi đi thì hơn, ở lại chưa chắc đã tốt cho con, mà đâu ai ngờ đối phương đã thành ra như thế..."

Vốn còn muốn mắng Hứa Kính vong ân bội nghĩa, giữa chừng đã chuyển trọng tâm suy nghĩ vì Thích Tự, giờ lại thấy con trai mặt mũi âm đạm như vậy, Thích Nguyên Thành rốt cục không tài nào mở miệng nổi.

"Bỏ đi, Tân Điều chỉ mới trị giá 2 tỉ, tài sản không cùng một cấp với Tư Nguyên, Vương Trăn Đống rút vốn rồi thì bọn họ cũng đâu có khả năng chích ra tận 500 triệu... Không giúp thì thôi." Thích Nguyên Thành thở dài, lại lo lắng nhìn Thích Tự: "Con cũng đi nghỉ sớm đi, không rồi mẹ lại lo."

Thích Tự vâng một tiếng, không nói thêm gì mà rời khỏi thư phòng luôn.

Nhìn theo bóng lưng của con, Thích Nguyên Thành lại ảo não thở dài, đứa nhỏ này đúng là khiến người ta vừa bực vừa thương...

Về đến phòng, Thích Tự ngồi khom người bên giường, tay luồn vào tóc buồn bực tự ấn đầu mình.

Đôi khi hẳn cũng nghĩ, nếu như hẳn vẫn luôn nghe lời Hứa Kính, giữ khoảng cách với Phó Diên Thăng, nếu hẳn không chọc cho Hứa Kính tức giận bỏ đi, hiện tại đối phương vẫn đang còn ở Sơn Vũ, thì có phải tình hình đã khác rồi hay không?

...Không.

Thích Tự buộc mình phải sáng suốt—kể cả Phó Diên Thăng có không đến bên, Tư Thị vẫn sẽ xảy ra chuyện, thậm chí nếu chẳng ai nhắc hẳn về vấn đề nổi cộm ở MeiWei, để người nhà họ Chương tranh thủ quấy phá, tập đoàn Tư Nguyên sẽ còn chịu ảnh hưởng lớn nữa.

Hẳn không nên quy chuyện phát sinh đột ngột như Vương Trăn Đống rút vốn là mằm họa do chính mình tạo nên...

Nhưng suy cho cùng, vẫn có một lỗi mà hẳn không thể nào chối cãi.

Hẳn đã không xử lý tốt quan hệ giữa mình và Hứa Kính.

Trước kia bọn họ tốt đẹp là thế, rõ ràng chưa từng giấu nhau điều gì...

Thích Tự siết chặt ngón tay, ra sức vò đầu.

Có điều hiện thực không cho hẳn chìm mãi trong hối hận, Thích Tự chỉ trầm tư một lát rồi đứng dậy lôi laptop ra, tỉnh táo ngồi xuống bàn.

Sơn Vũ của trước kia mang tên nhà họ Thích, nhưng lại là Sơn Vũ của Hứa Kính. Tuy không thể thay đổi quá khứ, hẳn vẫn có thể trải đường cho tương lai của Sơn Vũ kể từ giờ phút này.

Thích Tự vừa lật lại tư liệu về Tân Điều mới tra được gần đây, vừa gọi điện giới thiệu về tình hình của Tân Điều với Diệp Khâm Như, đồng thời kể lại kết quả gặp mặt Dương Hiếu Tuyết ngày hôm ấy, để đối phương mau

chuẩn bị hồ sơ chiêu mộ vốn cho MeiWei-Liên Tú rồi gửi tới Dương Hiếu Tuyết.

Diệp Khâm Như: "Hồ sơ chiêu mộ vốn? Cậu muốn đi kéo đầu tư về cho MeiWei-Liên Tú?"

Thích Tự: "Tôi đã hứa với Tô Cánh sẽ không để mắt xích tài chính đứt đoạn, trước mắt tập đoàn không có khả năng bỏ ra bao nhiêu nữa, phải nghĩ biện pháp kiếm tiền từ ngoài."

Diệp Khâm Như khó hiểu nói: "Nhưng đối phương đã nói Tân Điều hiện đang cùng một chiến tuyến với Lâm Hoán rồi mà, chúng ta còn gửi hồ sơ chiêu mộ vốn sang thì khác gì rước nhục vào người?"

Thích Tự: "Tân Điều từng là khách hàng của Sơn Vũ, thì cũng là đối tác thương nghiệp tiềm năng cho Sơn Vũ và tất cả công ti dưới trướng Tư Nguyên. Dương Hiếu Tuyết cũng nói đối lập chỉ là nhất thời, nay là bạn nhưng mai thì chưa chắc. Có thể hiện tại người ta về phe Lâm Hoán vì ân tình với Hứa Kính, nhưng một phần ân tình cũng đâu thể dùng được cả đời, xét đến phát triển doanh nghiệp và lợi nhuận công ti thì vẫn sẽ phải dùng đến con mắt thương nhân. Tình trạng trước mắt của Tư Nguyên đúng là không ổn, nhưng mức độ phát triển của MeiWei-Liên Tú đã vượt qua Phi Á-Hồng Trang, nếu mình vẫn giữ được thế thắng ngay cả trong khi kẹt tài chính, biết đâu Dương Hiếu Tuyết sẽ thấy được càng nhiều ưu thế khi hợp tác với MeiWei-Liên Tú, hơn cả khoản đầu tư từ Lâm Hoán, tôi tin đối phương sẽ chọn chúng ta, hưởng hồ..."

Đang định nói tiếp, điện thoại đã hiện lên yêu cầu video call, Thích Tự liếc qua rồi nói với Diệp Khâm Như: "Tôi phải nghe điện thoại cái đã, lát gọi lại cho anh sau."

Thích Tự ấn nhận cuộc gọi, hai giây sau, bộ dạng vừa tắm xong của Phó Diên Thăng cũng hiện lên màn hình.

Người kia mặc áo ngủ cotton dài tay màu xám, khăn bông trắng vắt trên cổ, tay áo xắn lên, áo cài một cúc, lỏng lẻo lập lờ.

Thích Tự đoán hẳn mới đi tập về.

Đối với tình nhân, đặc biệt với cặp nào đã yêu xa đến cả nửa năm trời, bộ dạng người yêu vừa tắm xong chính là một đòn quyến rũ trí mạng.

Thích Tự từng dùng thủ đoạn này như Phó Diên Thăng mấy lần, nhưng hẳn chưa bao giờ thú nhận, bộ dạng ấy của đối phương cũng có hiệu quả y hệt với mình.

Phó Diên Thăng cầm trên tay một chiếc cốc màu xanh nhạt, nghiêm túc hỏi vào điện thoại: "Cưng à, thế nào rồi?"

"...Cái gì thế nào?" Thích Tự ra vẻ bình tĩnh nói.

"Chẳng phải hôm nay cậu đi gặp CEO Tân Điều sao?" Phó Diên Thăng uống một ngụm nước, có vẻ vẫn nóng nên mày hơi nhíu lại, bèn đặt tạm xuống một bên, "Tình hình thế nào?"

Thích Tự nhướn mày: "Sở Mộng không kể cho anh à?"

Phó Diên Thăng cạn lời: "Sở Mộng kể với tôi chuyện này làm gì? Cậu coi người ta là tai mắt của tôi thật đấy à?"

Thích Tự bình tĩnh đáp: "Dương Hiểu Tuyết của Tân Điều nói Hứa Kính đã đầu quân về Tư bản Lâm Hòa, sau khi Sơn Vũ rút vốn thì Hứa Kính có bảo Lâm Hoán đầu tư lại gấp đôi. Chị ta coi ân tình trước đây là với Hứa Kính chứ không phải với Sơn Vũ, cho nên không giúp được."

"Tư bản Lâm Hòa? Công ti đầu tư của Lâm Hoán?" Phó Diên Thăng ngăn người, ngờ vực nói, "Trước đây tôi đọc tài liệu công khai của Tân Điều thì không thấy khoản đầu tư từ Lâm Hoán."

Thích Tự thoáng liếc qua màn hình máy tính, đây cũng là chuyện vừa rồi hẳn định nói với Diệp Khâm Như.

"Ừ, tôi cũng vừa xem lại, sau khi Sơn Vũ rút vốn thì danh sách cổ quyền ở Tân Điều chỉ có thêm đúng một công ti đầu tư tên "Dã Độ", nhưng phần trăm lại chỉ bằng 1/4 của Sơn Vũ trước kia... Tôi đã nghĩ nếu Dã Độ chính là công ti con dưới tên Lâm Hoán, thì có khi nào vì hiện tại Tân Điều tăng giá, nên bây giờ bỏ ra gấp đôi cũng chưa mua được số cổ phần bằng ngày xưa hay không?"

Phó Diên Thăng: "Có thể lắm, tôi đã xem qua báo cáo tài chính của Tân Điều mấy năm trước, ROI hằng năm lên đến gần 300%, hiệu suất quá xuất sắc, nếu mở rộng vốn hóa thì nhất định sẽ bị người ta tranh đoạt cổ phần, thế nên chưa chắc là ai giúp ai đâu."

(*return on investment: tỉ suất hoàn vốn)

Thích Tự nhíu mày: "Ý anh là, Dương tổng vì nể tình Hứa Kính nên mới nhận đầu tư từ Lâm Hoán?"

Phó Diên Thăng: "Đúng vậy, công ti đầu tư dùng tiền kiếm tiền, tất nhiên sẽ muốn gửi gắm tài chính vào chỗ tốt. Sở dĩ tôi bảo cậu tìm đến Tân Điều với Lũng Tiên cũng vì đây là hai công ti rất được các nhà đầu tư ưa ái. Ban đầu là Hứa Kính bỏ vốn, nhưng Sơn Vũ cũng kiếm lời từ bọn họ, về bản chất thì chính là song phương cùng lợi, không ai thiệt ai. Chẳng qua hợp tác xong thì kiểu gì cũng có tình cảm, chưa kể MeiWei-Liên Tú còn là hệ thống chuyên về làm đẹp, hoàn toàn có thể trở thành một đối tác tiềm năng của Tân Điều."

Nghe Phó Diên Thăng phân tích, Thích Tự lại càng vững tin vào quyết định vừa nãy của mình.

Hôm nay Dương Hiếu Tuyết chịu gặp mặt bọn họ, khả năng cũng để xem hẳn là dạng người gì, có thích hợp cộng tác về sau hay không...

Phó Diên Thăng cảm thán một câu: "Người ta đã nói không giúp được, thì thử xem còn khả năng hợp tác nào khác không."

Thích Tự nghĩ tới một chuyện, hỏi Phó Diên Thăng: "Sao anh không bắt gờ gì với chuyện Hứa Kính đầu quân cho Lâm Hoán?"

Phó Diên Thăng: "Tôi không có ý đả kích cậu, nhưng đây là chuyện rất bình thường trong giới kinh doanh. Nền tảng của Lâm Thị hoành tráng như thế, mà đâu phải chúng ta không biết Lâm Hoán đánh giá cao Hứa Kính. Chính cậu cũng đoán ra Hứa Kính sẽ đến nương nhờ cậu ta sau khi rời khỏi Sơn Vũ mà?"

Thích Tự: "..."

Phải rồi, sau khi bọn họ bị Hứa Kính bắt gặp hồi cuối tháng 7, hẳn có đũa theo chất vấn Hứa Kính về chuyện này, lúc ấy Phó Diên Thăng cũng nghe được.

Nhưng lúc đấy hẳn cũng chỉ đoán vậy, chứ không hề chắc chắn.

Cho nên nay nghe Dương Hiểu Tuyết chính thức xác nhận, Thích Tự mới cảm thấy lồng ngực khó chịu như bị giội cả xô nước đá như vậy.

...Đi đâu cũng được, cứ gì phải là chỗ của Lâm Hoán?

Làm gì mà Hứa Kính không biết Lâm Hoán sẽ hợp tác với đối thủ một mất một còn của MeiWei là Phi Á, đối phương chọn đến đó, tức là đã xác định về phe đối lập với hẳn!

Lúc trước hẳn còn cố gắng tìm cơ cho sự rời đi của Hứa Kính, để thấy người kia không có để bụng như vậy, nhưng những gì ba hẳn nói ra vừa nãy không chỉ xác nhận thái độ thù địch Hứa Kính dành cho Phó Diên Thăng, mà còn xác nhận cả sự thất vọng của đối phương về Thích Tự.

Giờ đây thậm chí hẳn còn nghi ngờ, có khi nào là Hứa Kính đang... trả thù mình?

Trả thù vì hẳn không nghe lời, trả thù vì hẳn dễ dàng tín nhiệm Phó Diên Thăng hơn...

Phó Diên Thăng lại cầm cốc nước lên, vừa uống vừa nói: "Sao vậy, vẫn giận anh ta à?"

Thích Tự hỏi ngược lại: "Tôi không được phép giận à?"

Phó Diên Thăng cười nhẹ: "Được chứ, nói thật, phải tôi tôi cũng giận. Nhà cậu bồi dưỡng Hứa Kính bao nhiêu năm, cậu lại còn coi anh ta như anh trai, trước đây anh ta mượn Sơn Vũ để móc nối quan hệ cho bản thân, thế mà giờ Tư Nguyên gặp nạn cũng không hỏi được một câu. Cậu đi xin trợ giúp mà người ta thì cứ nhắc mãi về ân tình với Hứa Kính, đúng là quá thể!"

Thích Tự: "..."

Dường như Phó Diên Thăng không nhìn ra sắc mặt hẳn ngày một sầm đi, vẫn tiếp tục chọc ngoáy vào nỗi đau: "Tôi thấy cậu nên gọi cho anh ta một cuộc mà chất vấn cho ra nhẽ. Thật ra tối hôm ba cậu bảo tôi tiếp quản Sơn Vũ, lúc dùng bữa với Hứa Kính tôi thấy anh ta cũng xúc động lắm, không đến nỗi vô cảm tuyệt tình đâu. Bị cậu chỉ trích đạo đức một trận xong biết đâu lương tâm anh ta lại..."

Thích Tự tức đến tái mặt, đập bàn nói lớn: "Phó Diên Thăng! Anh châm chọc mà cứ nhẹ tênh như không ấy nhỉ, hay là vấn đề tôi đang đối mặt chẳng là gì với anh!?"

Phó Diên Thăng đang định uống nước thì giật nảy mình với cơn tam bành của Thích Tự, tay run một cái, vừa sặc vừa bị sóng lên mặt, lại còn tung tóe xuống khắp cổ và vạt áo.

"Khụ, không phải cứng ơ, khụ khụ..." Phó Diên Thăng vội nói, "Tôi chỉ muốn đỡ cho cậu vui lên chút thôi..."

Thích Tự nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Anh thấy tôi có vui nổi với tình hình nhà mình hiện tại không?"

Phó Diên Thăng mãi mới hết sặc, nhanh chóng rút ra mấy tờ giấy, vừa lau nước trên người vừa nói: "Tôi đã nói rồi, chỉ cần cậu muốn tôi sẽ giúp, nhưng biết cậu là người có tự trọng cao, chưa được cậu cho phép tôi tuyệt đối không mạo muội ra tay..."

Thích Tự hừ mũi, người này nói cũng dễ dàng ghê.

Nghe một lúc, ánh mắt hẩn bắt đầu mất tự chủ đuổi theo tay của Phó Diên Thăng, nhìn đối phương lau sạch những giọt nước vương vãi, thậm chí còn vô thức cầm giấy phui phui, khiến áo ngủ chỉ cài có một cúc lại càng thêm phất phơ, cơ ngực lúc ẩn lúc hiện trên màn hình...

Thích Tự híp mắt—Cmn hẩn hoài nghi Phó Diên Thăng cố ý!!

Phó Diên Thăng lại chẳng hề tự nhận thức được gì, vẫn tiếp tục khuyên nhủ: "Hơn nữa, tôi biết Hứa Kính là nỗi khó xử trong lòng cậu, cậu nói mình cần thời gian để chấp nhận sự rời đi của anh ta, nhưng nửa năm rồi mà cậu đã vượt qua được đâu? Thà cứ thẳng thắn nói về nó còn hơn là ôm lấy bức bối trong lòng, tôi không muốn cậu phải đau lòng mãi vì chuyện này..."

"Anh nửa kín nửa hở cho ai nhìn?" Thích Tự cười lạnh ngắt lời hẩn, "Đã thế thì cởi hẩn ra đi!"

Phó Diên Thăng: "..."

*****

<Epilogue>

Một—

Thích Nguyên Thành: "Cho nên Hứa Kính bỏ đi là vì ghen với Phó Diên Thăng? Chẳng lẽ Hứa Kính cũng thế với Thích Tự...? Trời đất! Nhưng năm đó Thích Tự mới có 14 tuổi...? (ノ # °Д°) A a a, đây là cái diễn biến ân oán tình thù gì thế này!?"

Thích Tự: "Ba, đừng nghĩ nhiều... (=.=)"

Hứa Kính: "Chủ tịch Thích, đừng nghĩ nhiều... (=.=)"

Hai—

Thích Tự: "Anh nửa kín nửa hở thế cho ai xem?"

Phó Diên Thăng: "Không nghĩ là em cũng thèm khát thân thể tôi thế đấy?"

-

vtrans by xiandzg

T/N: Sắc dụ là phạm quy nha Thầy T____T

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẤU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 164: Tuỳ Cơ Đánh Trả

Hiếm được một lần Thích Tự muốn chòng ghẹo lưu manh, Phó Diên Thăng lại đoán chính bất ngờ: "Đừng tuỳ tiện ngắt lời, có nghe tôi vừa nói gì không đấy?"

"Uh huh." Dĩ nhiên Thích Tự có nghe được, đặc biệt là lời đầu tiên đã tiếp cho hắn rất nhiều sức mạnh, chẳng qua vẻ ung dung của đối phương lại càng khiến hắn cảm thấy vô dụng.

Thích Tự còn chẳng biết mình đang so đo với ai, bởi vậy nên mới ra vẻ bình thản.

Nhưng không thể phủ nhận một điều, Phó Diên Thăng quá hiểu hắn. Đúng thật là Thích Tự không muốn tuỳ tiện nhận lấy trợ giúp từ đối phương, chỉ dẫn hay đề xuất đều được, nhưng hỗ trợ kéo về cả 500 triệu vốn thì quá nhiều, hắn sợ mình không trả nổi phần ân tình ấy.

Còn chuyện của Hứa Kính, quả thật sau khi bị Phó Diên Thăng kích thích, Thích Tự cũng cảm thấy lòng mình nhẹ đi không ít, hắn lại chẳng việc gì phải làm cái việc ngây thơ như gọi điện chất vấn người kia.

Đã đến nước này, oan gia ngõ hẹp mà gặp nhau nữa thì tuỳ cơ đánh trả đi.

"Vẫn còn Cù tổng nữa mà? Đợi tôi thử gặp mặt đã rồi nói sau." Thích Tự vẫn chưa từ bỏ quyết tâm.

"Định sẽ đàm phán với Cù tổng thế nào chưa?" Phó Diên Thăng hỏi, "Không thể chỉ vin vào ân tình để xin đầu tư được, là thương nhân với nhau, cậu cần cho thấy được lợi ích mà người ta có thể nhận được từ Tư Nguyên nữa."

Thích Tự nghĩ nghĩ: "Hay làm thỏa thuận đầu tư đặt cược? Quy mô của Lũng Tiên e là không đủ khả năng tiếp nhận toàn bộ cổ phần của Vương Trăn Đống, nhưng chí ít có thể rót vốn cho MeiWei-Liên Tú, cũng là giúp ta vượt qua được khó khăn lần này, tôi sẵn sàng đề xuất một mức ROI kèm thời hạn ưu ái cho bọn họ."

"Đề xuất cho người ta thu lợi thì cũng đúng, nhưng cậu có nghĩ đến trường hợp nhờ mình không thực hiện yêu cầu trong thỏa thuận thì sao không?" Phó Diên Thăng nhắc nhở, "Đừng quên rằng MeiWei-Liên Tú còn đang rất tiêu tốn, sự phát triển của nó vẫn cần có hậu thuẫn tài chính vững vàng từ Tư Nguyên, mỗi lĩnh vực lại chỉ có một vị trí đứng đầu, nếu không đánh bại được Phi Á thì tình huống luôn có thể trở nên tồi tệ hơn. Quyết định rút vốn đột ngột của Vương Trăn Đống quá kì quặc, trước khi phía cậu điều tra ra nguyên nhân chân thực đằng sau chuyện này, kí kết thỏa thuận đánh cược với Cù tổng cũng chẳng khác nào nhảy disco trên một tòa nhà sắp sập, thà mở lời vay trực tiếp còn hơn."

Thích Tự nhíu mày càng sâu: "Nhưng dưới trướng Tư Nguyên hình như không có công ti nào làm trong lĩnh vực tương tự hay tinh hoa ẩm thực hết, tôi cũng đâu thể đề nghị họ hợp tác với MeiWei như khi gặp Tân Điếu?"

Phó Diên Thăng: "Không phải đâu Thích Tự, cậu thử nhìn từ một góc độ khác mà xem. Cù tổng của Thực phẩm Lũng Tiên là một thương nhân dân dã mới học hết cấp một, phần lớn những chiến lược làm marketing hay ẩm thực mạng mà bên đó tung ra gần đây đều là ý tưởng từ cô con gái đang du học bên Nhật của ông ta. Mấy năm trước, đây vẫn là một công ti địa phương tương đối kém tiếng, lợi nhuận khả quan nhờ nền khách hàng cơ bản, nhưng lại không đủ đẳng cấp để lên được tuyến trên. Trong khi đó

MeiWei là nhãn hiệu thời trang xa xỉ nổi danh ở cả trong lẫn ngoài nước, Tư Nguyên cũng là tập đoàn đã có mặt trên sàn NSDK, giá cổ phiếu có tạm gặp nguy thì độ nổi tiếng và sức ảnh hưởng vẫn ở một tầm khác so với Lũng Tiên."

(*sàn giao dịch chứng khoán, ngoài đời chính là NSDQ/NASDAQ)

Thích Tự lập tức hiểu ra: "Ý anh là bọn họ có thể mượn việc hợp tác với MeiWei và Tư Nguyên để nâng tầm thương hiệu?"

Phó Diên Thăng: "Chính xác, đây là cơ hội chỉ có thể gặp chứ không thể cầu, tuy người đến nhờ cậu là cậu, nhưng đối với việc con trai chủ tịch một tập đoàn lớn lặn lội đến tận địa phương nhỏ tìm mình như thế, có khi bọn họ còn thấy cậu đang hạ mình cũng nên."

Thích Tự: "Ồ..." Chẳng trách trước đó Phó Diên Thăng lại cứ khuyến khích cứ thả lỏng, xem ra nói chuyện với Cù tổng này sẽ dễ hơn lần gặp gỡ Dương Hiểu Tuyết một chút.

Thấy Thích Tự cuối cùng cũng giãn mày bình tĩnh lại, Phó Diên Thăng mới nhoẻn miệng cười: "Được rồi, chính sự đã xong, giờ mình quay lại chuyện cậu đòi tôi cởi áo đi?"

Thích Tự: "..."

Thích Tự nhướn mày: "Sao, mọi lần anh cũng kêu tôi cởi đấy thôi, chẳng lẽ tôi không được đòi anh cởi?"

"Chậc, giờ mới biết thì ra cậu cũng thèm tôi ghê nha." Phó Diên Thăng túm lại cổ áo, ranh mãnh nói, "Nhưng nhìn tôi cởi qua video thì có gì vui? Từ giờ đến Giáng Sinh còn sáu ngày, nếu cậu muốn thì để sáu hôm nữa tôi qua tận nơi, cởi ngay trước mặt cậu cho mà nhìn."

"...Mẹ." Thích Tự cười mắng, "Rồi rồi rồi, qua đi."

Phó Diên Thăng: "Thế tôi đặt vé nhé?"

Thích Tự cũng cong tay gõ nhẹ lên mặt bàn: "Ừm, để tôi đặt khách sạn trước."

Hai người lại nhìn nhau mấy giây qua màn hình, đối diện với ánh nhìn nóng bỏng từ đối phương thì đều im thin thít, rồi cục Phó Diên Thăng đành lên tiếng trước: "Vậy nghỉ sớm đi, ngủ ngon."

Dập máy xong, Phó Diên Thăng vừa định đưa tay đi làm gì đó thì điện thoại đã rung. Hắn mở ra, là một tin nhắn từ Thích Tự.

Cá nhỏ: "Trước khi gặp tôi, anh không được tự xử đâu đấy."

Phó Diên Thăng thoáng nhìn qua bộ vị nào đó đã hơi cộm lên, thăm mắng một tiếng rồi cười cười trả lời: "Ừ, giữ lại hết cho cậu."

Thích Tự nhìn đồng hồ đã hơn 12 giờ, nhớ ra vừa rồi còn chưa nói xong với Diệp Khâm Như, sợ giờ gọi điện lại phiền đối phương nghỉ ngơi nên chỉ gửi qua một tin nhắn.

Thích Tự: "Tôi không tra thấy Lâm Hoán trong danh sách cổ quyền ở Tân Điều, có thể Dương Hiểu Tuyết nói thế chứ chưa chắc đã thế thật, chúng ta đừng bỏ qua bất kì khả năng nào, cứ lấy thực lực của công ti ra đàm phán với người ta."

Đến sáng hôm sau thì nhận được tin nhắn trả lời từ Diệp Khâm Như—

Diệp Khâm Như: "Tối qua nghe cậu nói xong tôi đã hiểu ra rồi, Thích tổng [👍]"

Diệp Khâm Như: "Yên tâm, tôi sẽ cố gắng hết sức."

*

Hai hôm sau, Thích Tự đi cùng Sở Mộng đến Nam Thị gặp Cù tổng.

Được Phó Diên Thăng nhắc nhở, mấy ngày qua Thích Tự đã nhờ Sở Mộng kiếm cho mình không ít tư liệu để tìm hiểu về Lũng Tiên.

Cù tổng kia có tên đầy đủ là Cù Vĩ Tường, xấp xỉ tuổi Thích Nguyên Thành. Thực phẩm Lũng Tiên nằm tại một huyện nhỏ của Nam Thị tên Lũng Phương, có thể coi là một xí nghiệp tư có tiếng ở địa phương, chiếm gần 700m² đất, bao gồm cả nhà máy, văn phòng, chỗ ở cho công nhân v.v.

Theo sắp xếp của Thích Tự, Vương Mãnh đưa bọn họ xuất phát từ 6 giờ sáng, đi mất hơn ba tiếng, khoảng 9 rưỡi đã tới trụ sở Lũng Tiên. Cù Vĩ Tường nhận điện xong thì đích thân ngoài đón tiếp cùng trợ lí.

"Cậu là Thích tổng của Sơn Vũ phải không? Hoan nghênh hoan nghênh!" Cù tổng thấy Thích Tự trẻ tuổi cũng không coi thường, ngược lại còn tỏ ra nhiệt tình thân thiết, "Nay lạnh thế này mà còn bắt tội hai người đi từ Hải Thành đến đây, vất vả rồi!"

Phó Diên Thăng nói không sai, ngay cách ăn mặc và dùng từ thoải mái đã cho thấy Cù Vĩ Tường này là một thương nhân rất dân dã, nhưng Thích Tự vẫn muốn thể hiện thành ý tôn trọng từ phía bọn họ, chuyến này đến còn mang theo hai chai rượu tây trị giá hơn chục ngàn đến làm quà gặp mặt.

"Cảm ơn cảm ơn, hai người khách khí quá!" Cù Vĩ Tường nhận lấy rồi cười khà, "Mà thôi đừng đứng đây nữa, để tôi dẫn cậu đi quanh một vòng!"

Ông vừa nói vừa dẫn Thích Tự ngồi lên một chiếc xe điện giống ở các khu du lịch, giải thích: "Nhà máy tương đối hơn, đi bộ thì không biết bao giờ mới hết được, ngồi cái này cho tiện. Công ti của tôi hiện có tổng cộng khoảng 300 nhân công, tầng một là xưởng chế biến ô mai quả khô... Ấy, nói cậu nghe chú chú ý làm ô mai đào vàng này là của con gái tôi đấy, nó bảo ô mai bán trong siêu thị đại trà khó ăn mà đều lỗi thời hết rồi, phải cải tiến

chất lượng sản phẩm, đưa nó vào dòng tinh hoa, ba viên trong một gói nhỏ, bao bì cũng phải thiết kế cho cao cấp, sau đó kết nối với các cửa hàng tiện lợi 24h, để cùng chỗ bày kệ cao su thì đảm bảo bán chạy! Tôi nghe theo nó, xong ô mai Lũng Tiên vừa ra mắt cái là gần như tháng nào cũng bán hết sạch!"

Cũ Vĩ Tường ngồi với Thích Tự trên hàng đầu, vừa giới thiệu thành tích của công ti vừa khoe khoang về con gái mình, có lúc còn kích động đến văng cả nước miếng tay khoa lung tung, Sở Mộng thấy thế thì chỉ muốn giờ ca tấp của mình lên cản giùm Thích Tự.

Trong khi đó Thích Tự lại cực kì chăm chú, vừa nghe vừa hỏi không ít vấn đề, chọc trúng ham muốn PR của Cũ Vĩ Tường, giới thiệu từ xưởng ô mai cho đến nơi chế biến nào socola nào các loại bỏng bim bim, rốt cục cả đoàn ngồi trên xe điện gió lùa tứ phía nguyên một tiếng đồng hồ!

Huyện Lũng Phương nằm ở phía nam Hoàng Hà, gió tháng 12 thì lạnh thấu xương, đến lúc bọn họ vào được văn phòng thì Sở Mộng đã thấy cả người như sắp đóng băng đến nơi.

Cũ Vĩ Tường đưa bọn tới tầng máy, ấn tầng 2 rồi cười nói: "Tòa này có 8 tầng, cũng là tòa cao nhất trong quần thể công ti chúng tôi, lúc mới xây bọn họ định để văn phòng chủ tịch trên tầng cao nhất, mà tôi thích tầng 2 hơn, tầng 2 tốt hơn bao nhiêu, đi lên đi xuống đều tiện!"

Thích Tự: "Vậy phía trên có những bộ phận gì?"

Cũ Vĩ Tường: "Thì phòng tài chính, kế hoạch, quảng cáo v.v. Mà cao thế chứ bọn tôi cũng chỉ dùng thêm ba tầng nữa thôi, bên trên để trống cả. Đấy cậu xem, thế mà ban đầu bọn họ còn định để tôi ở tầng 8, tôi dám chắc? Nhớ tối nào tăng ca, cả mấy tầng phía dưới đều không người xong thang máy lại hỏng nữa thì tôi có mà hết vía..."

Thích Tự mỉm cười: "Cù tổng đúng là hài hước, nhìn tình hình bây giờ thì đảm bảo Lũng Tiên sẽ còn phát triển nữa, kiểu gì cũng dùng đến thôi."

Cù Vĩ Tường chân chất cười: "Đến lúc đấy thì con gái tôi cũng đã tốt nghiệp, tôi bảo nó rồi, cho nó làm chủ tịch còn tôi làm công cho con bé thôi."

Thích Tự nhìn đối phương: "Cù tổng chiều con gái thật đấy."

Cù Vĩ Tường: "Được có cô con gái rệu, sao có thể không chiều? Chưa kể mấy đứa bây giờ đều là sinh viên, lại chẳng hơn kẻ già thô kệch mới tốt nghiệp tiểu học này à? Những tôi đang làm đều là để trải đường cho con bé, đợi nó về đây đảm bảo sẽ làm tốt hơn tôi nhiều!"

Cù Vĩ Tường vừa nói vừa dẫn bọn họ vào buồng chủ tịch, căn phòng rộng chừng 30m², nửa để làm việc nửa dành tiếp khách, khu tiếp khách cũng chỉ có một bàn trà bằng gỗ và hai băng ghế sofa kiểu cổ.

Sở Mộng cứ tưởng vào trong nhà sẽ ấm áp hơn, chẳng ngờ không một chỗ nào từ đại sảnh lên đến phòng chủ tịch có mở điều hòa, hiện tại đã lạnh run cầm cập.

Cù Vĩ Tường bảo trợ lí đi pha ít trà rồi mới nhìn về phía Thích Tự, nói: "Nhìn Thích tổng trẻ quá, chắc là cũng mới tốt nghiệp chưa bao lâu phải không?"

Thích Tự: "Vẫn còn nửa năm nữa mới tốt nghiệp."

"Ô? Thật sao? Nếu thế cậu chỉ lớn hơn Nhàn Nhàn nhà tôi có một tuổi thôi!" Cù Vĩ Tường không khỏi nhìn lại Thích Tự một phen, từ lúc gặp đã thấy thanh niên này diện mạo đáng dấp đều đoan chính, điệu bộ ăn nói cũng xuất sắc, ông đánh giá đối phương rất cao, "Cơ mà trông Thích tổng người lớn hơn con gái tôi nhiều, đúng là người được bồi dưỡng để thừa kế tập đoàn hàng khủng có khác..."

Thích Tự sững sốt, hôm nay hẳn đến đây với thân phận CEO của Sơn Vũ, đáng lí ra Cù tổng đâu thể biết về bất cứ thân phận nào khác, chẳng lẽ Hứa Kính đã từng nói gì với đối phương?

Cù Vĩ Tường cảm thán vài câu, mới phát hiện ra Sở Mộng đang không ngừng bụm tay hà hơi, vội hỏi: "Quản lí Sở lạnh lắm sao?"

Sở Mộng: "À, chắc là do vừa rồi đứng gió lâu quá."

Cù Vĩ Tường vội vàng đứng dậy, rảo bước ra ngoài gọi lớn: "Tiểu Vương! Tiểu Vương!... Pha trà xong nhớ lấy cho quản lí Sở cái túi chườm nóng nữa!"

Tiểu Vương: "...Vâng!"

Sở Mộng thoáng nhìn qua cái điều hòa trong văn phòng, nghĩ bụng không biết có phải nó chỉ ở đó để làm cảnh hay không.

Cù Vĩ Tường quay về rồi lại tỏ vẻ áy náy: "Xin lỗi quản lí Sở, hồi nãy tôi không chú ý đến sức chịu lạnh của phụ nữ có phần kém hơn, chờ Tiểu Vương mang túi chườm đến thì cô cứ sưởi luôn đi đã."

Sở Mộng miễn cưỡng tươi tỉnh: "Không sao đâu, tôi uống ít trà nóng là ấm lên ngay thôi!"

Cù Vĩ Tường đang định ngồi xuống thì nhớ ra gì đó, bảo hai người chờ chút rồi vội vàng vàng bỏ ra ngoài.

Nghe tiếng bước chân của Cù Vĩ Tường đã đi xa, Sở Mộng mới bồi rồi nói với Thích Tự: "Thích tổng, Lũng Tiên này cũng xoàng xĩnh quá, sao tôi cứ có cảm giác không đáng tin cho lắm..."

Thích Tự nhìn quanh một vòng, trong lòng cũng hơi băn khoăn, nhưng từ bé ba hẳn đã dạy không thể trông mặt mà bắt hình dong, nhìn Cù Vĩ Tường

có vẻ bần bần, không chu toàn với khách từ xa đến như thế, nhưng từ đó cũng suy ra được người này vốn sống rất đơn giản.

Từ kiệm thành sang nào khó gì, nhưng đường đường là chủ tịch của một công ti đã lên sàn thân mang ngàn vạn mà vẫn giữ được cái nếp cần kiệm như vậy, thì quả thật cũng khiến Thích Tự không khỏi kinh ngạc. So với những thương nhân thích phô trương tiền tài ngoài kia, chính ra người như Cù tổng lại còn khiến hãnh an tâm hơn.

"Cứ để xem thế nào đã." Hãn nói.

Cù Vĩ Tường cũng rất mau quay lại, dáng người hơi mập nên đi một hồi mà trán đã hơi rịn mồ hôi, đối lập hoàn toàn với Sở Mộng đang lấy bẫy vì lạnh lúc này.

Người kia quệt tay qua trán, cười nói: "Mãi đưa hai người đi tham quan công ti mà tí thì quên cả giờ ăn trưa, tôi vừa đi bảo nhà bếp nấu ít đồ ngon rồi, trò chuyện một lát rồi chúng ta xuống ăn nhé."

Thích Tự khách khí nói: "Ăn gì cũng được mà, Cù tổng không cần bận tâm thế đâu. Hôm nay bên tôi đến để bàn chuyện hợp tác là chính."

Cù Vĩ Tường xen lời hãn: "Tôi biết tôi biết, Hứa tổng có gọi điện cho tôi rồi!"

Thích Tự ngạc nhiên: "Hứa tổng? Ý là Hứa Kính sao?"

Cù Vĩ Tường cười nói: "Đúng vậy, cậu ấy mới gọi hôm qua xong."

Thích Tự sầm mặt, sao Hứa Kính lại biết hãn sẽ tìm đến Cù Vĩ Tường? Chẳng lẽ đối phương đã nghe được chuyện hãn đi gặp Dương Hiểu Tuyết, rồi đoán ra?

Trợ lí Tiểu Vương của Cù Vĩ Tường tiến vào, đặt trà nóng lên bàn rồi đưa túi sưởi cho Sở Mộng. Chờ người này rời đi, Thích Tự mới nhìn lên hỏi: "Không biết Hứa tổng đã nói gì với ngài?"

Cù Vĩ Tường: "Cậu ấy bảo tập đoàn Tư Nguyên phía trên Sơn Vũ đang gặp khó khăn, có khả năng cậu sẽ tìm tôi xin giúp đỡ. Hứa tổng chính là quý nhân của Lũng Tiên, nhờ khoản đầu tư từ Sơn Vũ trước kia mà bọn tôi có thể mở rộng quy mô sản xuất và tăng trưởng lợi nhuận, cậu ấy còn giới thiệu cho tôi quản lí Hồng của Chứng khoán Dự Đông để giúp đưa Lũng Tiên lên sàn nữa. Hiện tại các cậu gặp khó khăn, dĩ nhiên là tôi cũng muốn giúp, có điều..."

Thấy đối phương có vẻ ngập ngừng, Thích Tự chủ động truy hỏi: "Có điều gì sao?"

Cù Vĩ Tường cười nói: "Có điều trước đó, Hứa tổng hi vọng cậu có thể gọi cho cậu ấy một cuộc cái đã."

Ánh mắt Thích Tự hơi chần động—Trước đó? Ý là trước khi Cù Vĩ Tường ra tay hỗ trợ bọn họ?

Chẳng lẽ Hứa Kính đang ngầm nhắc rằng, nếu không có đối phương ra mặt thì Cù Vĩ Tường đã từ chối rồi?

Thích Tự chỉ cảm thấy lồng ngực bức bách đến khó thở, hần siết chặt nắm tay trầm giọng nói: "Cũng được, Cù tổng có thể cho tôi mượn tạm chỗ nào đó để nói chuyện điện thoại chứ?"

Cù Vĩ Tường chỉ sang bên cạnh: "Sát vách có một phòng họp trống."

*****

<Epilogue>

Thích Tụ: "Trước khi gặp tôi, cấm anh tự giải quyết."

Phó Diên Thăng: "???" Cậu có chắc là đến lúc đấy mình sẽ chịu hết được không?"

Thích Tụ: "Anh cứ thử đi?"

Phó Diên Thăng: "FUQ! Chờ đó cho tôi!"

-

vtrans by xiandzg

—[Update 25/10/2020 18:45

Tạm nghỉ hai ngày, 27 mình quay lại.]

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẦU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 165: Buộc Hãn Cúi Đầu

Thích Tự đứng dậy đi vào phòng họp kia, rút điện thoại trong túi quần ra, tìm đến dãy số quen thuộc, do dự vài giây rồi cũng ấn gọi.

Chẳng mất bao lâu đầu kia đã nhận, giọng nói của Hứa Kính vang lên: "A lô?"

"Em đang ở chỗ Cù tổng của Thực phẩm Lũng Tiên." Thích Tự đã tranh thủ điều chỉnh lại tâm trạng của mình sau mấy giây vừa rồi, ánh mắt mãnh liệt những ngữ khí hoàn toàn bình thản, "Anh muốn em gọi điện là vì chuyện gì?"

Có vẻ Hứa Kính cũng không ngờ hãn lại bình thản đến vậy, trầm mặc một lát mới từ tốn nói: "Dương tổng của Tân Điều kể với anh, hôm qua vừa được cậu hẹn gặp."

Thích Tự: "Người này cũng vội báo cáo ghê."

"Anh đã nghe một chút về hiện trạng của Tư Nguyên, cũng biết chuyện Vương Trấn Đống muốn rút vốn, đoán được cậu sẽ đi tìm Cù tổng nên hôm qua mới gọi điện trước để nói qua về tình hình của Tư Nguyên, nhưng anh cũng không biết người ta có thể giúp đỡ hay không." Hứa Kính ngừng lại một chút, nói tiếp, "Còn nhớ anh đã bảo gì khi cậu muốn thu hồi toàn bộ dự án đầu tư của Sơn Vũ chứ?"

Nghe như vậy, Thích Tự cũng xác nhận được rằng—Hứa Kính đúng là muốn đánh đòn phủ đầu với mình!

—Thích Tự, bao năm nay anh tận tụy điều hành công ti cho cậu, đầu tư không chỉ vì lợi nhuận mà quan trọng còn vì mạng lưới quan hệ sau mỗi dự án, những lợi ích có thể sẽ trở nên cần thiết cho cậu trong tương lai nữa kìa. Thế mà cậu lại thản nhiên yêu cầu thu hồi như vậy?

Câu nói kia vẫn như văng vẳng bên tai, nhưng sau khi chuyện nhà họ Tư vỡ lở, Thích Tự không tin Hứa Kính không hiểu ra động cơ khiến hẳn làm vậy!

Tổ chim bị phá trứng sao lành, nếu cổ phiếu của Tư Nguyên sụt giảm kịch sàn sau khi nhà họ Tư rút đi, các mối quan hệ của Sơn Vũ còn có ích lợi gì?

"Nhớ, còn nhớ anh bảo em vẫn mang tâm tính thiếu niên, chưa hiểu được xã hội hiểm ác là thế nào, không phải ai cũng trọng tình nghĩa như em tưởng..." Thích Tự rũ mắt rồi lại nhìn lên, trong mắt ánh lên nét lạnh lẽo, "Em biết đây là hiện thực, chỉ không ngờ anh lại đích thân dạy cho em bài học này."

Hứa Kính: "Nếu làm vậy có thể khiến cậu nhận thức rõ..."

Thích Tự siết lấy điện thoại trong tay, thẳng thừng ngắt lời đối phương: "Anh Kính, nếu anh muốn em gọi cuộc điện thoại này để tán đồng những gì anh nói khi ấy, thì e là anh phải thất vọng rồi. Đúng, anh là người đã quyết định đầu tư cho Dương Hiểu Tuyết và Cù Vĩ Tường, nhưng đừng quên, đây đều là tiền của Sơn Vũ. Hôm nay em đến tìm Cù Vĩ Tường cũng không phải chỉ để xin hỗ trợ, mà là đến bàn chuyện hợp tác, là có qua có lại đôi bên cùng hưởng lợi! Nếu Cù tổng cũng không phân biệt được chính phụ như anh, thì chỉ có thể nói là hữu duyên vô phận, em tuyệt đối sẽ không vì chút rào cản này mà khép nép quỳ lạy một ai hết!"

Đầu bên kia lập tức rơi vào im lặng rất lâu.

Đợi vài giây không thấy đối phương lên tiếng, Thích Tự bèn nói: "Nếu anh không muốn nói gì khác, thì em cúp trước đây."

Hứa Kính còn chưa có đáp, hắn đã nghiêng rặng kết thúc cuộc gọi.

Thích Tự cắt điện thoại đi, bỗng nhiên cảm thấy quá mệt mỏi, đứng tựa vào cửa phòng hơn chục giây, ngẩng đầu nhìn lên quạt trần và bóng đèn tuýp lỗi thời...

Hắn không ngờ Hứa Kính sẽ đi, càng chưa từng nghĩ Hứa Kính sẽ về phe đối lập với mình, nhưng từng chuyện từng chuyện lại đều đã xảy ra.

Vừa rồi nói gặt với Hứa Kính, cũng không phải là hắn không sợ gì.

Hắn biết mình có thể mạnh miệng nói mình không khép nép quỳ lạy người khác, là vì trước giờ đã quen sống sướng được chiều, từ khi hắn có nhận thức đến nay, sự nghiệp của ba ngày chỉ ngày một lớn mạnh, môi trường xung quanh khiến hắn hình thành nên ý niệm này.

Nhưng nếu giống như mẹ hắn nói, thế gian này không có gì là bất biến, chẳng giàu sang nào là vĩnh cửu, cực thịnh thì tất suy, nếu tình trạng của Tư Nguyên ngày càng tồi tệ, đứng trước đường cùng hắn còn có thể giữ vững lập trường của mình hay không?

...

Thích Tự nhanh chóng lắc lắc đầu để mình tỉnh táo, quay lại văn phòng của Cù tổng.

Cù Vĩ Tường bưng chiếc cốc giữ nhiệt đã ố vết trà trên tay, đang nói chuyện phiếm với Sở Mộng, cười khà khà như một người cha hiền từ.

Thích Tự lên tiếng gọi "Cù tổng".

"Gọi xong rồi sao?" Cù Vĩ Tường rướn người ra, vội gọi hắn tới ngồi.

Ngồi xuống xong, Thích Tự mới nhìn Cù Vĩ Tường nghiêm mặt nói: "Cù tổng, Hứa Kính chỉ nói là anh ấy đã kể qua cho ngài về tập đoàn Tư Nguyên, nhưng chắc cũng qua đó mà ngài biết được về thân phận khác của tôi. Không giấu gì Cù tổng, đúng là gần đây Tư Nguyên đang gặp chút khó khăn, có cổ đông đang muốn rút vốn vội, tập đoàn không muốn việc này ảnh hưởng đến giá cổ phiếu, cho nên mới đang tìm đối tác mới nguyện ý tiếp nhận số cổ phần kia. Từ khi lên sàn NSDK từ mười năm trước, giá trị thị trường của Tư Nguyên vẫn luôn ổn định phát triển, dưới trướng có thời trang MeiWei nổi tiếng ở cả trong lẫn ngoài nước, với trụ sở và chuỗi cung ứng hoàn chỉnh ở hơn mười quốc gia bao gồm Trung Nhật Mỹ Úc. Hôm nay tôi tìm đến ngài, cũng là vì phát hiện ra trong số các dự án đầu tư của Sơn Vũ trước đây, quý công ti mấy năm này phát triển mạnh mẽ, sở hữu nguồn tài lực rất dồi dào. Nếu ngài đồng ý giúp đỡ chúng tôi vượt qua thời kì khó khăn này, một khi thoát khỏi nguy cơ nhất định Tư Nguyên cũng sẽ hỗ trợ Thực phẩm Lũng Tiên phát triển về lâu về dài. Nhưng phải nói, tập đoàn cũng chưa khốn đến mức cùng đường, nếu Cù tổng không thoải mái thì chúng tôi cũng sẽ không cưỡng cầu."

Thích Tự nói rất trôi chảy, thái độ không kiêu cũng không tiện, khiến Cù tổng cũng không khỏi ngẩn người. Ông nhìn Thích Tự, mới đầu còn có chút chờ mong, nhưng nghe đến cuối thì không khỏi sững sốt, vội nói: "Ấy? Hồi nãy chính tôi cũng nói là muốn hỗ trợ mà. Hứa tổng, Hứa tổng cũng đâu có bảo tôi đừng giúp."

Thích Tự nhú mày: "Nói thật, tôi cũng không biết mục đích Hứa tổng muốn tôi gọi một cú vừa rồi để làm gì. Nếu không ngại thì ngài có thể truyền đạt lại những gì anh ấy đã nói với ngài luôn tại đây."

Cù Vĩ Tường đặt cốc xuống, khua tay giải thích: "Cậu ấy bảo tôi, Sơn Vũ vốn dĩ thuộc về cậu, nhưng cậu còn đi học nên cậu ấy mới tạm đứng ra quản lí giúp. Có thể là vì sợ tôi không tiếp cậu, cậu ấy còn nói mong tôi nể tình hợp tác trước đây, nếu cậu cần gì thì tôi hãy ra tay giúp đỡ."

Thích Tự trầm mặc giây lát, lại nói: "Thật ra nửa năm trước Hứa Kính đã rời khỏi Sơn Vũ, không còn là người của Tư Nguyên chúng tôi nữa. Tôi không phủ nhận ân tình của anh ấy với ngài, nhưng nếu vì anh ấy nhờ mà ngài mới chấp nhận bàn chuyện hợp tác với chúng tôi, thì thật sự không cần đâu."

"Đâu có đâu có." Cù Vĩ Tường khoát tay nói, "Tôi nhớ ân tình của Hứa tổng, nhưng cũng nhớ ân tình của Sơn Vũ nữa chứ, nói sao thì khoản đầu tư năm đó cũng là của Sơn Vũ kia mà, không có nó thì sao có được Lũng Tiên của ngày hôm nay. Kì thực, trước khi cậu tới tôi đã cân nhắc rồi, tối qua gọi điện với con gái, nó cũng nói y như cậu, bảo Tư Nguyên là tập đoàn lớn đã lên sàn nhiều năm, chẳng dễ gì mà sụp đổ, hiện tại cổ phiếu có chút bấp bênh âu cũng vì chuyện nhà họ Tư, qua khỏi là tốt liền, song nếu chúng tôi có thể nhân cơ hội này mà thắt chặt quan hệ với bên cậu, thì tương lai phát triển sau này sẽ rất rộng mở..."

Sở Mộng có phần bất ngờ, trao đổi ánh mắt với Thích Tự rồi lại nhìn về phía Cù Vĩ Tường.

Đối phương đã cầm cốc lên một lần nữa, có vẻ vẫn căng thẳng: "Nhưng tôi không rõ các cậu cần bao nhiêu, vì bên tôi cùng lắm cũng chỉ có thể bỏ ra 600 triệu."

Sở Mộng nghe đến đây thì sợ ngây người, trước khi đến cô đã nghe Thích Tự nói qua về lỗ hổng tài chính trước mắt của Tư Nguyên, nhưng hoàn toàn không ngờ ông chú trông bần bần này vừa xuất thủ đã dứt khoát vung ra tận 600 triệu! Hào khí bậc này thì đúng là ăn đứt cả khối thành phần tinh anh vàng bạc đầy mình trong Phong Mậu bọn họ!

Thấy im ắng, Cù Vĩ Tường còn tưởng bọn họ chê ít, lại nhìn Thích Tự xoa xoa cốc giải thích: "600 triệu này vốn là khoản bọn tôi định đầu tư vào các đại lí offline trong nước, nhiều hơn thì thật tình là không có."

Thích Tự vội nắm tay trước môi hắng giọng, nói: "Như vậy là vừa đủ, nhưng ngài dự định xuất ra cả 600 triệu thật sao?"

Cù Vĩ Tường: "Đương nhiên rồi, nhiều tiền như vậy sao tôi dám đùa!?"

Thích Tự cảm kích nói: "Vậy tôi xin cảm ơn Cù tổng trước."

Cù Vĩ Tường bấy giờ mới nhẹ thở ra: "Cảm ơn gì chứ, tôi bỏ tiền ra mua cổ phần của tập đoàn các cậu mà, đâu phải tặng không." Ông liếc nhìn đồng hồ rồi nói, "Cũng 12 giờ rồi, mình xuống ăn cơm trước đi, ngồi thêm lát nữa thì e là đồ nhà bếp làm sẽ nguội cả mất!"

Lúc xuống nhà, Thích Tự cũng gọi luôn cho ba để báo cáo tiến triển. Nghe hẳn kể về Cù Vĩ Tường, Thích Nguyên Thành cũng không khỏi ngạc nhiên, mừng rỡ nói sẽ lập tức cho người của tập đoàn đến chỗ Thích Tự, cùng bàn việc chuyển giao cổ phần luôn.

Bọn họ đi theo Cù Vĩ Tường xuống nhà ăn, hiện có không ít công nhân còn đang ăn, gặp Cù Vĩ Tường cũng không hề e dè, nhao nhao chào hỏi "Sếp Cù", hiển nhiên cho thấy vị chủ tịch này rất được lòng cấp dưới.

Cù Vĩ Tường đưa mấy người Thích Tự vào một phòng riêng, cười bảo: "Bình thường tôi toàn ngồi ngoài ăn chung cho vui, mà sợ các cậu thấy ồn nên mới bảo người dọn cho phòng riêng này."

Yên vị xong, đầu bếp đích thân mang đồ ăn vào cho bọn họ. Cả Vương Mãnh cũng đến là bốn người tất cả, đồ ăn đã tràn lan cả bàn mà Cù Vĩ Tường còn nói: "Chỗ này của bọn tôi vùng sâu vùng xa, điều kiện đơn sơ nên chỉ có đồ ăn dân dã thôi, mong mọi người không chê."

"Ngài cứ nói quá!" Sở Mộng nào còn dám xem nhẹ người ta, từ lúc Cù Vĩ Tường ngỏ ý bỏ ra 600 triệu, cô cũng bắt đầu thấy ông chú này không khác gì Phật Di Lặc đang tỏa ra hào quang quanh mình.

Trong bữa cơm, Thích Tự có tìm chủ đề để nói chuyện với Cù Vĩ Tường: "Cù tổng, không biết con gái ngài học chuyên ngành gì?"

Cù Vĩ Tường nghe người ta nhắc đến con gái thì mặt mũi cũng sáng bừng: "Nó học marketing, hình như cũng liên quan đến kinh doanh phải không nhỉ?"

"Có thể nói vậy..." Thích Tự cười cười, "Vừa rồi nghe ngài kể về, tôi thấy con gái ngài rất có mắt nhìn đại cục, tưởng là cũng chung ngành tài chính kinh doanh."

Cù Vĩ Tường liếc nhìn Thích Tự, cười khà khà bảo: "Thật ra con gái tôi cũng biết cậu."

Thích Tự hơi sửng sốt: "Biết tôi?"

Cù Vĩ Tường: "Ừ, con gái tôi đọc được tin tức về cậu trên mạng, nói cậu học ở Stafford, danh giá hơn trường nó đang theo học nhiều, còn bảo hiện cậu đang đấu đá với một "Thái tử" nhà họ Lâm, cơ mà nó khen cậu đẹp trai trẻ tuổi, trông có triển vọng hơn người kia nhiều..."

Thích Tự: "..."

"Tôi không biết nhiều về mấy chuyện này, nhưng nó đã nói vậy thì chắc hẳn cậu phải rất lợi hại rồi." Cù Vĩ Tường lại nhớ ra gì đó, buông đũa lấy điện thoại, nói, "Hôm qua nghe nói cậu sắp đến tìm tôi, nó còn gọi nhờ tôi xem có xin được Wechat của cậu không!"

Thích Tự: "..."

Sở Mộng ở bên cạnh không nhịn được mà phụt cười, hỏi: "Cù tổng, chắc em gái nhà mình vẫn chưa tình yêu tình báo gì nhỉ?"

Có vẻ Cù Vĩ Tường không thông thạo Wechat lắm, mò mẫm nhấn từng cái một lên màn hình, thi thoảng lại liếc nhìn Thích Tự, nhỏ giọng lầm bầm: "À thì cũng chưa."

Ăn xong, mấy người lại về văn phòng của Cù Vĩ Tường, bàn thêm không ít về dự định hợp tác sau này, đến khi người của Thích Nguyên Thành tới nơi mới tiếp quản từ đó.

Tranh thủ rảnh rang được chút, Thích Tự xin luật sư Hàn điều thuốc rồi xuống cuối hành lang đứng một mình cho thoáng đãng.

Cửa sổ hành lang hướng tây, dưới huyện lại ít nhà cao tầng, mới 4 rưỡi nhìn ra đã trông thấy ráng chiều xa xa.

Thích Tự châm thuốc, rít sâu một hơi.

Mặc dù Cù Vĩ Tường đã đồng ý đầu tư, cứ nhớ lại cuộc điện thoại với Hứa Kính hồi nãy là hẫng lại không khỏi phiền não.

Thích Tự rút điện thoại ra, do dự giây lát rồi lại bấm vào số Hứa Kính.

Điện thoại vừa kết nối, Thích Tự là người lên tiếng trước: "Anh biết kiểu gì Cù tổng cũng sẽ đồng ý hỗ trợ phải không?"

Hứa Kính: "Ông ấy đồng ý rồi sao?"

Thích Tự: "Đừng vờ vịt với em, anh cũng tiếp xúc rồi, làm gì không biết ông ấy là người thế nào."

Hứa Kính: "Thì sao chứ? Chuyện thương trường lúc nào chẳng có biến được, tiền trong tay người ta thì làm sao anh chắc ông ấy sẽ giúp các cậu?"

Thích Tự cười khẩy, mĩa mai: "Hứa Kính, rốt cục là anh có ý gì? Anh nghĩ mình gọi cho Cù tổng một cuộc thì em sẽ mắc nợ anh sao? Hay anh thấy mình nợ em, nên nhất quyết phải vẽ thêm chuyện để làm?"

Đầu kia im ắng hồi lâu, đến khi Thích Tự cứ nghĩ đối phương không nói được gì nữa, giọng nói của Hứa Kính lại cất lên, vẫn ôn hòa như trong trí nhớ của hắn, không đặc ý hay tỏ vẻ trên cơ, cũng không phải cố ý chọc tức, ngược lại còn mơ hồ lộ ra vẻ bất lực và ghen ngào—

"Tiểu Tự, anh cũng chỉ muốn thấy cậu cúi đầu nhận sai, vì sao lại khó khăn đến vậy?"

Lửa giận trong mắt Thích Tự lập tức như bị câu nói này của đối phương tưới tắt.

Hắn ngẩn người, mãi đến khi tí nữa bồng tay vì tàn thuốc mới phản ứng được.

"Anh Kính." Ánh mắt Thích Tự vẫn không hề dao động, hắn chân thành nói: "Anh có quan điểm của anh, em cũng có lập trường muốn giữ vững."

Hứa Kính không phản bác thêm, vẻ bất lực vừa rồi cũng chỉ như Thích Tự tưởng tượng ra.

Sau đó, hắn nghe thấy đối phương bình tĩnh nói tiếp: "Anh nghe Lâm Hoán nói, việc Vương Trấn Đống rút vốn là do người của Lập Tảo giật dây, Cù tổng chịu thế chỗ Vương Trấn Đống là chuyện mừng, nhưng anh nghi mọi chuyện chỉ mới bắt đầu thôi, những người vừa trở thành cổ đông nhỏ lẻ của Tư Nguyên gần đây đều đáng nghi, bên cậu nhớ để ý cẩn thận."

Thích Tự gảy đi tàn thuốc, thấp giọng nói: "Anh cũng sang chỗ Lâm Hoán rồi, tiết lộ cho em chuyện này mà không sợ ông chủ mới có ý kiến à?"

"Anh ở cạnh hai cha con cậu đã bảy năm trời, chẳng lẽ cậu coi anh là động vật máu lạnh vô tình thật chắc?" Hứa Kính không nhin được mà cúi kính hỏi ngược, ngừng một chút mới bình tĩnh lại, nói, "Nhưng anh cũng

chỉ tiết lộ được đến thế thôi, hi vọng các cậu có thể vượt qua khó khăn lần này." Nói xong thì cúp điện thoại luôn.

Thích Tự nhìn nhìn điện thoại, phả ra một hơi khói trắng, lại nheo mắt trông về chân trời đằng xa, nhận ra ráng chiều đã thẫm đi không ít.

Mặt trời cũng sắp lặn.

Hắn tua đi tua lại lời nói của Hứa Kính trong đầu, bên tai cũng mơ hồ nghe thấy một câu "Chưa được cậu cho phép, tôi tuyệt đối sẽ không mạo muội ra tay" của Phó Diên Thăng, nghĩ mà không nén được cơn giận, mới mạnh tay nện lên khung cửa sổ một cái.

Đi thôi chưa đủ, người nào cũng muốn buộc hắn cúi đầu nữa mới chịu!

Mẹ!

"...Thích tổng?" Đúng lúc Thích Tự đang mất khống chế, Sở Mộng cũng đang đi tìm hắn, trông thấy người kia đột nhiên đâm vào cửa sổ thì hết hồn, "Thì, thì ra cậu ở đây?"

Thích Tự quay lại đối mặt với Sở Mộng, ánh mắt trầm tĩnh không hề hợp với tuổi tác của hắn.

Nhưng Sở Mộng cũng không quên hắn vừa mới tức giận, bèn cười hỏi: "Sao vậy, chẳng phải Cù tổng đã đồng ý bỏ vốn rồi à?"

****

<Epilogue>

Thích Tự: "Đi thôi chưa đủ, người nào cũng muốn buộc hắn cúi đầu nữa mới chịu! (* ̄ ̂)"

Phó Diên Thăng: "???" Năm không cũng trúng đạn???"

-

vtrans by xiandzg

T/N: Bữa nghe Hi bảo Phúc hắc nhiều phiên ngoại lắm, khả năng cao là sẽ có điểm nhìn của Thầy nữa, nhưng mà chỉ đăng lên mạng có một phần thôi, còn đâu để dành cho xuất bản phần thể với giản thể x_x giản thể ok chứ phần thể thì quá bằng đánh đố em rồi 😊

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẤU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 166: Như Được Khai Sáng

"Không việc gì." Thích Tự tắt thuốc, hỏi, "Bọn họ đàm phán thế nào rồi?"

"Hiện có một vấn đề phát sinh, trong số 600 triệu mà Cù tổng nói đến, chỉ 1/3 là đang nằm trong tài khoản của công ti, còn lại đều do một công ti quỹ quản lí. Rút tiền từ quỹ sẽ mất thời gian hơn một chút, bọn họ đã liên hệ với đại diện bên đó rồi, giờ phải đợi mai người của công ti quỹ đến thì mới đàm phán cách xử lí tiếp được." Sở Mộng đến gần hơn một chút, nhỏ giọng nói, "Luật sư Hàn bảo tôi hỏi cậu xem có muốn ở lại Nam Thị một đêm không, có vẻ là Cù tổng muốn cậu đi theo đàm phán đến cùng."

Thích Tự: "Cũng được, cứ sắp xếp vậy đi."

Sở Mộng nhớ lại câu chuyện trong bữa trưa, cười cười ghẹo hấn: "Hình như Cù tổng hơi bị ửng cậu đấy, có khi nào là nhắm cậu cho vị trí con rể nên hôm nay mới quyết định hào sảng vậy không?"

Thích Tự nhăn mày, chỉ để lại một câu "Đừng nói lung tung" rồi quay người đi về phòng đàm phán.

Sở Mộng bụm miệng cười trộm, cũng ráo bước đuổi theo.

Tối đó bọn họ nghỉ lại một khách sạn trong trung tâm Nam Thị. Ăn xong về phòng, Thích Tự cũng bấm điện thoại gọi cho Thích Nguyên Thành luôn.

"...Ba à."

"Thích Tự?" Thích Nguyên Thành nghe máy nói, "Ba cũng đang định gọi con, tình hình thế nào rồi?"

Thích Tự báo cáo lại tiến triển đàm phán, không quên kể về vấn đề mà Sở Mộng nhắc đến, chỉ lo bọn họ sẽ không kịp hoàn thành thủ tục chuyển nhượng cổ phần trước thời hạn mà Vương Trăn Đống đưa ra.

Thích Nguyên Thành nói: "Có người đồng ý tiếp nhận cổ phần của ông ta rồi thì dễ nói thôi, giao dịch mấy trăm triệu cũng không thể vội vàng được, luật sư Hàn sẽ lo kí thỏa thuận với bọn họ."

Hắn nghe vậy thì yên tâm, bấy giờ mới nói lại tin tức Hứa Kính vừa tiết lộ cho ba: "À ba, Hứa Kính bảo vụ lần này của Vương Trăn Đống là do phía Lập Tảo gây rối đấy."

Thích Nguyên Thành không khỏi sửng sốt: "Con liên lạc với Hứa Kính?"

"...Vâng." Mặc dù hắn vẫn để tâm chuyện Hứa Kính tới làm cho Lâm Hoán, nhưng chuyện nào ra chuyện ấy, nói sao thì Hứa Kính cũng đã có lời giúp bọn họ trong việc đàm phán với với Cù tổng lần này.

Thích Tự cố gắng gạt cảm xúc cá nhân qua một bên, tường thuật lại nguyên xi thái độ của Cù tổng cũng như lời nhắc nhở từ Hứa Kính.

Thích Nguyên Thành hừ nhẹ, nói: "Coi như thằng nhóc kia còn có lòng... Nhưng thật ra ba cũng đoán được chuyện này, con cứ thử nghĩ xem, giờ mà Tư Nguyên lao đao vì giá cổ phiếu thì ai là người được lợi nhất? Còn không phải Phi Á đang đấu đá với MeiWei à! Mấy hôm nay ba cũng nói chuyện với Vương Trăn Đống, hợp tác bao năm nay, dùng một cái đòi rút vốn thì còn khả năng nào ngoài bị Lập Tảo xúi giục, có khi là được bên đó đề xuất điều kiện hơi hơn rồi cũng nên! Nhưng đây không phải mấu chốt, quan trọng là việc Vương Trăn Đống rút đi có thể sẽ gây ra hiệu ứng đám đông. Hứa Kính nó nhắc cũng đúng đấy, giờ mà có người rút vốn nữa thì chẳng lẽ chúng ta phải bán nhà đập vào? Tìm người thế chỗ không thể là kế

sách lâu dài, hơn cả việc xin đầu tư từ mấy Cù tổng, bây giờ chúng ta phải kiếm được một tập đoàn lớn với lực lượng hùng hậu đến ủng hộ Tư Nguyên, có thể không tầm cỡ như Tư Thị, nhưng quy mô cũng phải lớn, đầu tư bao nhiêu không quan trọng, chủ yếu là cần thân cận với Tư Nguyên, nhằm ổn định lại tâm lí cho các cổ đông và người đầu tư."

Thích Tự nghĩ bụng, tập đoàn lớn mà hùng hậu như thế thì phải đi đâu tìm mới được? Từ khi đưa Tư Nguyên lên sàn thì ba hẳn toàn công ti ở nước ngoài, lúc nhà họ Tư gặp chuyện cũng đã dùng đến mọi mối quan hệ dùng được.

Chẳng lẽ, hẳn lại đến nhờ Phó Diên Thăng hỗ trợ? Nhưng Phó Diên Thăng đơn giản là một "chuyên viên" quanh năm trà trộn tại các công ti chứng khoán, trong một giới phân chia giai cấp như tài chính, với chức vị ấy thì Phó Diên Thăng có ghê gớm nhường nào cũng chỉ tiếp xúc với các khách hàng tầm Cù tổng là chính...

Trong lúc hẳn còn đang băn khoăn không thôi, Thích Nguyên Thành lại đột nhiên nói: "Không giấu con, mấy tiếng trước vừa có một người không thể ngờ đến mới liên hệ cho ba."

Thích Tự hơi giật mình: "Ai ạ?"

Thích Nguyên Thành: "Lôi Hoành."

"Lôi Hoành?" Thích Tự sững sốt vài giây mới nhớ ra, "Lôi Hoành của Trung Đạt ấy ạ!?"

Thích Nguyên Thành: "Đúng vậy, nhưng không phải đích thân ông ta, mà là giám đốc của một công ti đầu tư dưới trướng Trung Đạt gọi điện cho ba, muốn đặt vấn đề hợp tác với Tư Nguyên."

Thích Tự nhú mày: "Hợp tác thế nào à?"

Thích Nguyên Thành: "Cụ thể thì ba chưa biết, nhưng thấy người kia bảo là Lôi Hoàn đích thân ra chỉ thị, mai hẹn gặp ba, Lôi Hoàn sẽ đích thân tới."

Thích Tự: "Ba đồng ý chưa ạ?"

Thích Nguyên Thành: "Tất nhiên, bất kể bọn họ có ý định gì, nội việc Trung Đạt chủ động tìm tới thôi đã là một tin hiệu khả quan đối với những người đang theo dõi nhất cử nhất động của Tư Nguyên rồi."

Không sai, hiện tại Trung Đạt nằm trong TOP100 doanh nghiệp toàn cầu, lại có vốn đầu tư từ nhà nước, phải nói là thực lực không thể coi thường. Lôi Hoàn sẽ không vô duyên vô cớ liên hệ với ba hẳn, có thể bàn chuyện hợp tác dĩ nhiên là chuyện tốt, chẳng qua nghĩ đến ân oán năm xưa giữa Tô Cảnh và Lôi Hoàn, không hiểu sao Thích Tự lại thấy hơi bất an.

Thích Nguyên Thành nói tiếp: "Bọn họ hẹn 2 giờ chiều ngày mai, con mà muốn gặp Lôi tổng thì sáng mai về sớm rồi đi cùng ba."

"Chắc con không về kịp đâu." Thích Tự giải thích, "Cù tổng kia có vẻ không thạo về phương diện tài chính của công ti, nay lúc đàm phán với luật sư Hàn, ông ấy còn hỏi xem con có thể ở lại đến mai không, con vẫn nên ở lại cho ông ấy yên tâm thì hơn. Còn phía Lôi tổng, người ta tai to mặt lớn, đã không điếm danh con thì con đến cũng không ích gì, ba đứng ra bàn chuyện thôi là được rồi."

Thích Nguyên Thành: "Vậy thôi."

Sau khi đập máy với Thích Nguyên Thành, Thích Tự lại mở app định vị ra coi Phó Diên Thăng đang ở đâu. Thấy đối phương vẫn chưa về nhà, hẳn mới tranh thủ vào tắm nước nóng một trận.

Tắm tấp xong ra, Thích Tự mới video call cho đối phương.

"Gọi điện đúng lúc thế." Phó Diên Thăng nhanh chóng nhận điện, vừa cầm điện thoại vừa nhập mã vào nhà, lại hỏi, "Theo dõi định vị rồi gọi tôi đây à?"

"Uh huh." Thích Tự lên giường, thoải mái nằm ra, cảm giác nói chuyện với Phó Diên Thăng cảm giác nhẹ nhõm hơn với ba bao nhiêu. Hắn hỏi, "Sao về muộn vậy?"

"Đi xã giao mà, mới 9h giờ, này coi là sớm rồi." Phó Diên Thăng cầm điện thoại vào bếp, rót cho mình chén nước rồi mới nhìn đến màn hình, "Nay đi ngủ sớm thế à?"

"Chưa ngủ, mới nằm thôi." Thích Tự một tay chống đầu, chỉ thấy người trong video hơi ngẩng lên, để lộ rõ đường cằm, yết hầu hơi động lúc uống nước, hết sức gợi cảm.

Không thể không thừa nhận, Thích Tự thật quá nhớ người kia.

Uống được nửa cốc, Phó Diên Thăng mới ngồi xuống bàn ăn, nhìn vào điện thoại nói: "Vẫn đang ở Nam Thị à?"

"Sao biết?" Thích Tự nhướn mày, "Chẳng lẽ anh cũng cài thiết bị định vị tôi?"

"Tôi cũng muốn đấy chứ, mà cậu có chịu đâu." Phó Diên Thăng bất mãn hừ mũi, mới nói tiếp, "Không ở Nam Thị thì cậu ra khách sạn làm gì?"

Thích Tự: "Ở Hải Thành tôi cũng ra khách sạn được chứ sao? Biết đâu tôi đi thuê phòng với người khác?"

Phó Diên Thăng: "..."

Thích Tự: "Sao không nói gì?"

"Cậu nhìn lại căn phòng đi, nhìn cái bài trí lỗi thời ở đó đi! Đại thiếu gia tầm cỡ như cậu, ở Hải Thành không đi khách sạn năm sao mà lại đến cái nhà nghỉ cấp này làm gì? Chưa kể hôm nay cậu đi gặp Cù tổng đúng không? Có gì mà không đoán được vì chưa xong việc nên phải nghỉ lại Nam Thị?" Phó Diên Thăng gườm gườm nhìn hẳn, "Thôi được rồi, đừng đổ tôi mấy vấn đề ngốc nghếch này nữa, có gì nói đi!"

Thích Tự: "..."

Thích Tự chống người dậy, khoanh chân ngồi xếp bằng trên giường, lại nói: "Vậy sao anh không hỏi tôi tình hình thuận lợi hay không?"

"Cậu tươi tỉnh ở đây ba hoa đùa với tôi thế này, còn có thể không thuận lợi chắc?" Phó Diên Thăng chỉ biết nói, "Mình cậu hỏi ngớ ngẩn chưa đủ à mà còn muốn tôi cũng vậy?"

Thích Tự thầm chửi một tiếng trong lòng, đặt điện thoại lên chân rồi vớ lấy một cái gối, vừa chọc chơi vừa kể lại chuyện hôm nay cho Phó Diên Thăng.

Phó Diên Thăng vuốt vuốt cằm, nói: "Tức là lần này Hứa Kính cũng góp tay giúp đỡ đấy chứ."

Thích Tự hơi siết lấy gối trong tay, khẽ nói: "Bản chất Cù tổng rất tốt tính, kể cả không có cuộc gọi kia của Hứa Kính thì hẳn là việc vẫn thành thôi."

Phó Diên Thăng: "Cũng không thể nói thế được..."

Kì thực Thích Tự hiểu rõ vấn đề, này còn lí luận phân bua với ba không ít, nhưng ở trước mặt Phó Diên Thăng, hẳn mới muốn được thể ra vẻ một chút: "Anh không có gì để nói về lời kia của Hứa Kính à?"

Phó Diên Thăng: "Chuyện anh ta muốn cậu nhận sai ấy hả?"

Thích Tự: "Anh cũng thấy tôi sai à?"

Phó Diên Thăng bật cười: "Nói chứ, hai người một 22 một 33 tuổi đầu rồi mà hành xử cứ như trẻ con vậy."

Thích Tự cúi tiết đấm xuống gối: "Anh có ý gì?"

Phó Diên Thăng phân tích: "Việc Hứa Kính muốn cậu gọi cho mình ngày hôm nay, chứng tỏ anh ta vẫn rất quan tâm đến cậu."

"Quan tâm thì sao?" Thích Tự cười nhạt, "Rốt cục rồi vẫn đi đấy thôi? Lại còn sang chỗ của Lâm Hoán nữa?"

"Cũng vì anh ta muốn biết cậu có để tâm đến mình không thôi." Phó Diên Thăng cầm cốc lên uống một ngụm rồi nói tiếp, "Nếu anh ta không sang chỗ Lâm Hoán, thì có thể khiến cậu chú ý và không cam tâm đến vậy à? Cậu dám nói mình không giận anh ta vì đã bỏ rơi, đã phản bội mình không? Nói thật với tôi, đừng tự lừa dối bản thân."

Thích Tự nhấn thật sâu ngón tay vào mặt gối: "Không cam tâm, thì cũng biết phải làm sao?"

Phó Diên Thăng: "Còn làm gì nữa? Cướp người về chứ sao! Tôi thấy những gì anh ta nói với cậu hôm nay chẳng khác gì đang bảo "Chỉ cần thấy cậu giận, anh sẵn sàng xông pha khói lửa vì cậu" cả. Trong khi cậu lại ở đây bướng bỉnh, nói muốn cho anh ta thực hiện ý chí của mình, có bị ngược không thể hả? Cuộc đời được mấy lần 7 năm? Tình nghĩa của anh ta với Lâm Hoán có thể bằng được với cậu không? Cậu đã tin tình nghĩa sẽ chiến thắng lợi ích, thì sao không nghĩ đến chuyện chinh phục lại người kia với tư tưởng ấy của mình? Chưa kể Hứa Kính còn là người đã vào đến nội bộ Lâm Thị, nếu cậu biết dụng tâm phản công một chút, anh ta sẽ là nguồn tin tình báo tốt nhất cho Tư Nguyên các cậu!"

Lời này của Phó Diên Thăng như bổ thẳng xuống đầu Thích Tự, khiến hắn sững sốt đến ngậy người. Vốn đang còn không phục, còn cảm thấy Phó Diên Thăng không ở trong hoàn cảnh của mình mà nói như đúng rồi, mà chẳng biết bị câu nào của đối phương đánh trúng, hắn đột nhiên tỉnh ngộ ra, cảm giác như được khai sáng, vỡ lẽ tất cả.

Thích Tự hơi chấn động, nhếch miệng thâm trầm nhìn Phó Diên Thăng: "Thầy Phó, anh đúng là không phải người..."

Phó Diên Thăng: "???"

Phó Diên Thăng lập tức la ó: "Mẹ nó chứ cậu không đồng ý thì thôi, việc gì phải chửi chông mình như thế?"

(*câu nói "Đúng là không phải người..." hiện hay được dùng như một câu chửi/chế giễu, nhưng trước đây vốn dĩ nó chỉ có ý nói người nghe bất kham, không theo quy củ, làm khác thói thường, v.v. thôi—ở đây hắn là Tự nói với ý xưa, mà Thầy lại tưởng mình bị chửi)

Thích Tự vươn tay chạm lên mặt Phó Diên Thăng trên màn hình, nói: "Không có gì, cảm ơn anh."

Phó Diên Thăng: "..."

Nhưng Thích Tự cũng không để Phó Diên Thăng đắc ý được bao lâu, nhanh chóng nói sang chuyện khác: "Phải rồi, hỏi anh một chuyện này."

*****

<Epilogue>

Thích Tự: "Cảm giác tán gẫu với Phó Diên Thăng đúng là thoải mái hơn nói chuyện với ba."

Thích Nguyên Thành: "Thăng ranh! Ai cho mặc áo choàng tắm tẩn gấu với đàn ông!!!"

Thích Tự: "...Nhưng đây là người yêu con."

Thích Nguyên Thành: "Kể cả thế!! (ㄟ_ㄟ)"

-

vtrans by xiandzg

T/N: Mình không muốn phân bua cho Hứa Kính, hành động của ảnh sai hay đúng còn tùy người cảm nhận, chỉ muốn nói là việc người này không hợp với tư tưởng kinh doanh của Cá là thật, ý muốn thao túng làm nhiếp chính vương cho thái tử có lẽ cũng là thật, nhưng đến hai chương này thì có thể thấy tình cảm trong 7 năm ở với Thích gia không phải giả, ý đồ thao túng cũng chưa chắc đã không xuất phát từ thói quen bao bọc một đứa em (ㄟ_ㄟ)

Mặt khác thì douma F1S lại ghi một bàn nữa vào lòng em rồi
T_____T

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẤU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 167: Với Một Điều Kiện

Phó Diên Thăng: "Chuyện gì?"

"Hôm nay ba tôi được bên Trung Đạt liên lạc, nghe bảo là Lôi Hoàn muốn gặp mặt đặt vấn đề hợp tác." Thích Tự hơi băn khoăn nói, "Lúc trước anh bảo muốn giúp tôi, Lôi tổng này không phải là "mối quan hệ" mà anh nói lúc trước đấy chứ?"

"Lôi Hoàn?" Phó Diên Thăng cười cười, "Không phải tôi, cậu đề cao tôi thế, nghĩ tôi móc nối được với cả Chủ tịch của Trung Đạt cơ à?"

Thích Tự mới thở phào một hơi: "Tôi cũng nghĩ là không phải anh."

Phó Diên Thăng: "..."

Thích Tự: "Nhưng nếu không phải anh, thì sao tự dưng Lôi tổng lại muốn gặp ba tôi nhỉ? Trước đó nhà tôi đã bao giờ hợp tác hay qua lại gì với Trung Đạt đâu."

Phó Diên Thăng: "Có khi là vì Tô Cánh đấy."

Câu nói này lập tức đánh trúng nỗi bất an mà Thích Tự không dám nói ra, hần hỏi Phó Diên Thăng: "Sao lại vì Tô Cánh? Vì gì mới được? Tô Cánh với Lôi Hoàn bây giờ nước sông không phạm nước giếng, có lí nào?"

"Sao lại lí nào?" Phó Diên Thăng cười nhạt, "Nghe đồn năm xưa Lôi Hoàn bồi dưỡng Tô Cánh như con, còn đưa về làm phó quản lí bộ phận

Nghiên cứu-Phát triển khi anh ta còn chưa đến 25 kia mà—bình thường trong ngành này, có là kỹ sư trâu bò nhất cũng phải mất đến 8 năm 10 năm mới lên được cái chức đó. Sau này Tô Cánh còn dẫn đội kỹ thuật của mình phản bội Trung Đạt, rõ ràng Lôi Hoàn có thể đi tố cáo, nhưng ông ta không làm vậy, mà lại chọn cách âm thầm gây khó dễ cho sự nghiệp đối phương, khiến Tô Cánh cùng đường rồi lại đề nghị thu mua công ti của anh ta với một cái giá trên trời, bỏ qua mọi hiềm khích trước đây mà mời người về... Cậu thấy trong số này thì diễn biến nào nghe có lí?"

Nghe Phó Diên Thăng nói vậy, Thích Tự cũng cảm thấy chuyện này đúng là có phần tế nhị.

Nhưng hẳn nghĩ mãi vẫn không hiểu: "Nói như anh, nếu thật sự đến vì Tô Cánh thì rốt cục Lôi Hoàn muốn gì? Với quy mô và khả năng của Trung Đạt bây giờ, muốn nhân tài nào mà chẳng được?"

"Cậu cho rằng cái mà Lôi Hoàn để tâm là tài hoa của Tô Cánh sao?" Phó Diên Thăng lại cười, lắc đầu nói, "Thích Tự, cậu vẫn chưa hiểu nhân tình thế thái rồi."

Thích Tự cũng không ngại học hỏi: "Vậy anh phân tích cho tôi đi?"

Phó Diên Thăng: "Tôi chả vừa nói đấy thôi, nghe đồn Lôi Hoàn coi Tô Cánh như con ruột, mà cậu thấy cách ông ta xử lý đối phương có giống những gì ông chủ sẽ làm với một cấp dưới phản bội không, nói là cha với con còn hợp lí hơn, nhẹ tay thì sợ bị đánh trả, nặng nay thì lại sợ nó vỡ đầu, nhìn nó vấp ngã xong lại đưa tay ra giúp... Có khi Lôi Hoàn cũng chẳng hận Tô Cánh, mà chỉ muốn làm vậy để giữa bớt cái tính ngạo mạn ở Tô Cánh đi thôi."

Thích Tự không khỏi thấy khóe miệng giật giật: "Đừng nói Tô Cánh là... con ruột của Lôi Hoàn thật đấy chứ?"

Phó Diên Thăng: "Trước khi có căn cứ xác đáng thì không nên đoán mò, nhưng căn cứ vào những thủ đoạn trước kia, chúng ta có thể đoán được sự chú ý mà Lôi Hoàn dành cho Tô Cánh là thuộc loại nào. Trên đời này không thiếu gì thiên tài, càng không thiếu người làm kỹ thuật ưu tú, nhưng e là cũng chỉ mình Tô Cánh mới có thể khiến Lôi Hoàn bận tâm thế thôi. Chủ các doanh nghiệp lớn thường hay có tâm lí đế vương thời cổ, nhất là mấy người gần đến tuổi xế chiều, nắm trong tay quyền cao chức trọng, tính cách lại càng thêm cố chấp, thà mình phụ người chứ không để ai phụ mình. Tô Cánh là thành phần cứng đầu cứng cổ khiến Trung Đạt lao đao duy nhất trong suốt 10 năm qua, cậu nói xem như vậy đã đủ để trở thành một tâm bệnh đối với Lôi tổng chưa?"

Thích Tự khó hiểu nói: "Nhưng nếu có chấp niệm với Tô Cánh đến thế, sao ông ta không đề nghị hỗ trợ ngay từ khi Tô Cánh mới gây dựng Hồng Trang mà phải chờ đến tận bây giờ?"

Phó Diên Thăng: "Khi đó người ta tranh nhau đòi mua Hồng Trang, Tô Cánh có khó khăn mấy thì cũng mang tiếng khởi đầu lần nữa, sao có thể không kiêu ngạo. Nhưng hiện nay Tư Nguyên gặp nguy, khả năng là Lôi Hoàn cũng chẳng ngờ Tô Cánh lại lựa chọn sai lầm một lần nữa, không có ông ta thì đảm bảo Tô Cánh thất bại. Chỉ có hoàn cảnh khốn cùng mới khiến con người ta nhận thua dễ dàng, bây giờ chính là thời điểm xuất hiện có thể đảm bảo đạt được mục đích của Lôi Hoàn nhất."

Nghe Phó Diên Thăng giảng giải rành mạch rõ ràng, quả thật là không có lỗ hổng nào, Thích Tự đã đang tin thật thì người kia lại nói: "Ừm, vừa rồi đều là tôi đoán mò thôi, có khi Lôi tổng cũng chẳng để ý Tô Cánh thế đâu... À mà, bao giờ thì ba cậu đi gặp mặt ông ta?"

Thích Tự: "Chiều mai..."

Phó Diên Thăng: "Ồ, mai đã gặp rồi hả, thế thì chờ bọn họ gặp xong là cậu biết mục đích của người kia thôi mà. Có thời gian nghĩ vẫn nghĩ vớ"

mấy chuyện này, thì thà nghĩ cách làm sao làm hòa được với Hứa Kính để còn xúi anh ta làm việc cho mình đi, đừng tưởng đánh trống lảng mà né tránh được chuyện này tiếp."

Thích Tự: "..."

Tên này... đúng là không phải người!!

*

Có lẽ vì những lời phân tích kia của Phó Diên Thăng, ngày hôm sau Thích Tự mới không ngừng tưởng tượng ra cuộc gặp mặt giữa ba hãn với Lôi Hoành.

Ban sáng, hãn đến bàn chuyện với Cù tổng và luật sư Hàn cả buổi, rất cục hai bên cũng thống nhất được một phương án khái quát. Tối đó, cả đoàn cũng chạy xe quay lại Hải Thành.

Thích Tự nhận được điện thoại từ Thích Nguyên Thành khi đang ở trên đường cao tốc, chỉ hỏi hãn bao giờ về, Thích Tự nói khoảng 8h, đối phương mới bảo chờ hãn về rồi nói chuyện.

Thấy ba có vẻ ngập ngừng, Thích Tự lại càng thêm tò mò.

Về đến nhà, hãn lên thẳng thư phòng gõ cửa, chưa kịp thở đã vội hỏi: "Ba, nay gặp mặt Lôi tổng nói gì thế à?"

Thích Nguyên Thành đang ngồi ở bàn làm việc, nét mặt cũng chẳng tươi tỉnh gì. Thích Tự thấy vậy mới lo lo, lẽ nào không phải chuyện gì tốt?

Thích Nguyên Thành kêu hãn ngồi xuống, rồi mới từ tốn nói: "Lôi Hoành nói ông ta có để ý đến chuyện nhà họ Tư, cũng biết tình hình hiện nay của Tư Nguyên, nên muốn đầu tư vào tập đoàn mình với danh nghĩa cá nhân, đồng thời cho phép thả ra một chút phong thanh về chuyện được

Trung Đạt hỗ trợ, để chúng ta vượt qua được nan nguy lần này, chỉ là với một điều kiện..."

Thích Tự vô thức nuốt nước bọt: "Điều kiện gì ạ?"

Thích Nguyên Thành nhìn hăn nói: "Đối phương muốn chúng ta giao ra Tô Cánh."

Máu chảy trong người Thích Tự như đông cứng trong tích tắc, sau đó thì ồ ạt tăng tốc, hăn hỏi ngược lại: "Tô Cánh nói sao cũng là người, hợp đồng với chúng ta thì chẳng phải giấy bán mình, làm sao mà "giao ra" được?"

Thích Nguyên Thành đứng dậy, lấy phích nước cạnh bàn rót cho mình thêm chút trà, lại nói: "Lôi tổng bảo, chỉ cần chúng ta sa thải để Tô Cánh không có nơi nương tựa, sau đó giải thích lí do thì đối phương sẽ cam tâm tình nguyện quay lại Trung Đạt."

Thích Tự cả kinh lùi về phía sau một chút, đuổi việc? Giải thích? Giải thích thế nào? Chẳng lẽ nói là Lôi tổng của Trung Đạt muốn bọn họ đuổi việc đối phương?

"Đường đường là chủ tịch một tập đoàn nằm trong TOP100, sao Lôi tổng lại muốn đòi người một cách gian manh thế này?" Hăn hỏi ngược lại.

Thích Nguyên Thành nhìn hăn, nghiêm túc nói: "Cái gì gian manh? Đừng nói lung tung, Lôi Hoàn cũng không nói thẳng ra như vậy, đây là ba tổng kết lại ý tứ của người ta thôi."

"Có khác gì đâu ba?" Thích Tự có phần hơi kích động, "Nếu muốn kéo người về Trung Đạt, Lôi tổng hoàn toàn có thể đến gặp trực tiếp để đặt vấn đề, Tô Cánh mà tình nguyện thì hiển nhiên sẽ đồng ý đi theo thôi, chứ làm thế này rõ ràng là uy hiếp mà?"

Thích Nguyên Thành lại ngồi xuống, rõ ràng có vẻ khó xử: "Nói thì thế, nhưng con cũng biết Lôi tổng có thể giúp Tư Nguyên chúng ta nhường nào rồi đấy? Con quen Tô Cánh mới hơn nửa năm, đã hiểu người này được bao nhiêu, giờ khó khăn thì nên cân nhắc nặng nhẹ một chút..."

"Ba à!" Thích Tự vội nói, "Tô Cánh mới đến Tư Nguyên sau vụ của Tư Thị, vào thời điểm ai ai cũng lo chạy bán xới thì người này không ngần ngại mang đoàn đội đến tìm chúng ta, thậm chí sẵn sàng gánh lấy cái danh "phản chủ" một lần nữa, sau khi tới bộ phận Công nghệ cũng thức trắng ròng rã hai tháng cùng team để mau chóng cải tiến giải thuật, ra sức giúp công ti mình đối đầu với Phi Á, ba nghĩ người ta có mưu đồ gì sâu sa? Tiền bạc? Hay là tiền đồ? Đúng là bọn con mới quen biết hơn nửa năm, không biết xưa kia Tô Cánh có ân oán gì với Lôi Hoàn, nhưng hiện tại đã là người của công ti con, con đâu thể phụ bạc lòng tin của người ta mà làm ra chuyện như thế!"

Thích Nguyên Thành trầm ngâm nhìn hẩn, có vẻ xúc động, nhưng đến khi Thích Tự nói xong thì lại tránh mắt đi.

Thích Tự không khỏi lo lắng, hoảng hốt nói: "Ba, ba chưa đồng ý với Lôi tổng chứ ạ?"

"Chưa." Thích Nguyên Thành cảm thán, "Con ấy à, đã quyết tâm với cái gì thì có chịu để ai tác động bao giờ đâu?"

Thích Tự thở phào một hơi: "VẬY..."

Thích Nguyên Thành: "Nay ba đã bảo Lôi tổng, công ti Công nghệ bây giờ do con toàn quyền, nhân sự đều là con tuyển về, ba không thể quyết định thay được, nhưng ông ấy vẫn nhờ ba nhắc con cân nhắc chuyện này một chút."

Thích Tự siết chặt nắm tay: "Không cần đâu ạ, phiền ba nói lại với Lôi tổng là con không thể đồng ý với điều kiện của ông ấy được."

Thích Nguyên Thành trầm mặc vài giây, thấp giọng nói: "Được rồi, vậy bỏ qua chuyện này đi."

Thấy ba đồng ý nhanh thế, Thích Tự cũng không khỏi sửng sốt, định báo cáo lại tình huống bên Cù tổng thì Thích Nguyên Thành đã khoát tay nói: "Luật sư Hàn đã nói lại với ba chuyện ban ngày từ lúc trên xe rồi, mấy hôm nay con cũng vất vả suốt, mau đi nghỉ sớm đi."

Thích Tự gật đầu, trước khi ra khỏi thư phòng, hẳn còn trông thấy ba mình đang mệt mỏi bóp trán trước bàn làm việc.

Rõ ràng đã được ba tôn trọng quyết định, chứng kiến cảnh này vẫn khiến Thích Tự không thể nào an lòng.

...Ba hẳn tiếc thay sự trợ giúp mà Lôi tổng tình nguyện cung cấp cho Tư Nguyên sao?

Cũng phải, ông chưa từng tiếp xúc với Tô Cảnh nên mới thấy người này không khác gì hàng ngàn hàng vạn nhân viên khác ở Tư Nguyên, trong khi sự trợ giúp của Lôi Hoàn lại là cơ hội ngàn năm có một...

Thích Tự về phòng, mang tiếng thuyết phục được ba mà cũng chẳng vui nổi, thậm chí còn thấy rối bời muốn điên.

Hắn mở điện thoại, nhìn qua app định vị, không ngờ lại thấy Phó Diên Thăng đang ở Cảng Thành. Thích Tự cũng không để ý, trực tiếp nhấn gọi cho đối phương.

Mất một lát Phó Diên Thăng mới nhận, xung quanh nghe hơi ồn, có vẻ là đang ở ngoài.

"Anh đang ở Cảng Thành à?" Thích Tự hỏi.

"Đang đi xã giao..." Phó Diên Thăng đè thấp giọng nói, "Lát về khách sạn tôi gọi lại được không?"

"Nữa à?" Thích Tự ráng nhin lại, hỏi, "Bao giờ thì xong?"

Phó Diên Thăng: "Tối đa một tiếng nữa."

Thích Tự: "Tận một tiếng? Có thể về sớm chút không?"

Đầu bên kia chột sột soạt trong giây lát, có vẻ Phó Diên Thăng đã ra nơi yên tĩnh hơn, tạp âm cũng ít hẳn, bấy giờ mới hỏi: "Sao vậy cưng ơi? Có chuyện gì gấp à?"

Thích Tự: "Không có gì, thôi anh cứ bận đi, một tiếng nữa nói chuyện sau."

Phó Diên Thăng: "..."

*****

<Epilogue>

Thích Tự: "Tôi cũng nghĩ là không phải anh."

Phó Diên Thăng: "...???"

Phó Phó: "Bị vợ coi thường, đúng là đáng giận, muốn gây sự! (ㄟ_ㄟ)"

-

vtrans by xiandzg

T/N: Chẳng biết sao mình lại thích việc Tự chỉ về đúng với bản thân, với tuổi của mình mà mè nheo khi ở với Thầy lắm luôn T___T mẹ nó soft gì đầuuuu

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẤU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 168: Đang Ghen Đấy À

Dập máy xong, Thích Tự thần người ngồi trên giường, qua một lát mới bị loạt tiếng rung từ điện thoại ngắt dòng suy nghĩ.

Hắn mở điện thoại lên xem, là tin nhắn từ Cù Nhàn con gái của Cù tổng.

Cù Vĩ Tường không hiểu mấy về sự vụ tài chính của công ti, lại vô cùng tin tưởng cô con gái rệu, hồi sáng nói chuyện có nhờ Thích Tự gửi video và tư liệu liên quan đến cho Cù Nhàn ngay tại đó.

Sau khi nhận được tài liệu, gặp chỗ nào không hiểu Cù Nhàn sẽ trực tiếp nhắn hỏi Thích Tự.

Để hai cha con họ yên tâm, hắn cũng kiên nhẫn trả lời hết cho đối phương.

Vừa rồi phiền não vì chuyện của Lôi Hoành nên chưa kịp trả lời luôn, Cù Nhàn lại tưởng hắn mất kiên nhẫn, nhắn hỏi một câu: "Chắc anh thấy mấy vấn đề tôi hỏi đều nhỏ nhặt lắm nhỉ?"

Thích Tự lấy lại tinh thần trả lời: "Không vấn đề, chúng ta nói chuyện hợp tác thì cả hai bên đều phải hiểu rõ ràng chi tiết mọi điều khoản là đúng rồi, trước khi chính thức kí kết, có gì không hiểu cô cứ hỏi."

So ra, Thích Tự thấy giải thích cho Cù Nhàn còn dễ hơn cho Cù Vĩ Tường, cô nàng xem chừng rất thông minh, tuy không chuyên nghiệp nhưng năng lực tiếp nhận và phân tích vẫn mạnh hơn ba mình nhiều.

Chẳng qua cả hai cha con đều xởi lởi nhiệt tình, ngoài chuyện hợp tác thì thỉnh thoảng cũng tán gẫu hỏi han vài câu về việc học với kế hoạch của Thích cho hiện tại và sau này.

Nhớ lại câu đùa của Sở Mộng hôm qua, Thích Tự cũng biết có thể hai cha con Cù Vĩ Tường đang trông mong gì đó ở mình. Giờ để hai bên thuận lợi hợp tác, hẳn vừa phải giữ gìn quan hệ tốt đẹp với bọn họ, vừa phải vạch rõ ranh giới khi nói chuyện phiếm để cô nàng kia khỏi nghĩ nhiều.

Hai người hỏi qua đáp lại, thế mà cũng một tiếng trôi qua.

Phó Diên Thăng đúng giờ gọi tới, Thích Tự cũng vội vàng nhận máy.

"Tôi về khách sạn rồi..." Phó Diên Thăng đã cởi áo khoác, tiến ra sofa ngồi xuống, trên tay còn kẹp một điếu thuốc vừa châm, "Có chuyện gì mà này tìm tôi gấp vậy?"

Thích Tự rút cục cũng được nghỉ xả khỏi màn vấn đáp với Cù Nhàn, thở phào một hơi dựa vào chiếc gối sau lưng, kể lại hết cho Phó Diên Thăng: "Anh nói không sai, đúng là Lôi Hoàn nhằm tới Tô Cánh nên mới tới."

Phó Diên Thăng cười nói: "Thật à?"

Nghe Thích Tự kể lại đối thoại của mình với ba trong thư phòng, Phó Diên Thăng mới nói: "Câu nói thẳng với ba mình thế hả?"

"Anh thấy tôi nói hơi quá à?" Nhớ lại biểu cảm của ba khi ấy, Thích Tự cũng tự vấn bản thân, "Phải thừa nhận là điều kiện mà Lôi Hoàn đưa ra khiến tôi có phần nóng nảy, cho nên lúc đấy mới kích động thế."

"Xét đến lợi ích thì hầu hết ai nghe cũng sẽ chấp nhận điều kiện của Lôi Hoàn, phải công nhận đây là một cơ hội quá tốt cho Tư Nguyên chuyển nguy thành an." Phó Diên Thăng cười cười, "Nhưng tôi cũng không bất ngờ với quyết định này của cậu, ai bảo cậu chân thành thế chứ."

Thích Tự bối rối: "Tôi làm vậy, chắc ba tôi thất vọng lắm."

"Có được ắt có mất, ở đời lấy đâu ra chuyện hoàn mỹ 100%? Hẳn là ba cậu cũng hiểu, không có Tô Cánh thì Lôi Hoàn chưa chắc đã mặn mà với Tư Nguyên, trong khi Tô Cánh lại do đích thân cậu đưa về, ông ấy muốn tôn trọng cậu thì phải chấp nhận kết quả này thôi." Phó Diên Thăng ngừng lại một chút mới nói, "Có điều..."

Thích Tự: "Có điều gì?"

Phó Diên Thăng cảm thán: "Bài diễn thuyết dào dạt tình nghĩa của cậu lại không được Tô Cánh chứng kiến, đúng là đáng tiếc."

Thích Tự: "...???"

Thích Tự dờ khóc dờ cười: "Đây là trọng điểm đấy à?"

"Đương nhiên rồi, đưa ra lựa chọn nào thì phải tối ưu hóa lợi ích của nó chứ." Phó Diên Thăng chỉ chỉ điều thuốc vào màn hình, "Nếu biết cậu đã từ bỏ những gì vì anh ta, đảm bảo Tô Cánh sẵn sàng trung thành với cậu cả đời."

Thích Tự: "Chẳng lẽ anh còn muốn tôi tua lại lời kia trước mặt Tô Cánh? Thế cũng quá giả tạo rồi."

Phó Diên Thăng: "Kia toàn là lời thật lòng của cậu, sao lại giả tạo được? Mà cần gì cậu nói trực tiếp, để người khác chuyển lời hộ cũng được mà."

Thích Tự nghĩ bụng, người này đúng là phúc hắc từ xương từ tủy...

Phó Diên Thăng nhả khói, nhìn hắn nói: "Quyết cũng quyết rồi, sao còn nhú mày thế này, sợ Lôi Hoàn then quá hóa giận mà gây khó dễ cho tập đoàn à?"

Thích Tự hơi sùng sốt: "Người có máu mặt như thế ai lại đi so đo vì chuyện này?"

Phó Diên Thăng: "Cậu đừng thấy mấy ông lớn mà chủ quan, phải chấp niệm đến nhường nào thì đối phương mới đích thân tìm tới thế chứ, đặt vấn đề bất thành xong biết đâu lại muốn ra uy ép người."

Lời này khiến Thích Tự hoảng hốt không thôi, nhớ Hứa Kính có nói các cổ đông vừa tới mấy tháng gần đây mới là nguy cơ tiềm ẩn, Lôi tổng đã không giúp thì thôi, nhờ mà lại góp sức gây rối nữa thì chẳng phải là họa vô đơn chí sao?

Hình ảnh ba hăn đơn độc ngồi trong thư phòng không ngừng hiện lên trong đầu Thích Tự. Nhớ lại bản thân đã liên tục khiến ba phiền lòng đến độ nào suốt hơn nửa năm qua, hăn bất giác nhíu mày thật sâu. Xét từ một khía cạnh nào đó, chẳng phải là ba đang "chiều ý" hăn đấy sao? Bằng không, ông đã có thể bỏ qua ý kiến của Thích Tự để đưa ra một quyết định tốt hơn hăn cho đại cục.

Biết rằng lựa chọn lần này của mình có cái giá của nó, hăn không nhận được mà nhìn Phó Diên Thăng, mở miệng nói: "Lần trước anh bảo..."

Nhìn Thích Tự dân biến sắc, làm gì mà Phó Diên Thăng mà không hiểu, bèn cười hỏi: "Muốn nhờ tôi hỗ trợ à?"

Thích Tự: "..."

Phó Diên Thăng dụ dỗ: "Được rồi, gọi một tiếng "Chồng ời" đi xem nào."

Thích Tự đến ghen hợm vì đối phương, nổi lòng tự ái, không nhận được mà bẻ lái: "Hay là mai tôi thử đi tìm Đường Vĩ Diệp nhỉ? Tuy còn kém Tư Thị nhưng Đường Khải Nhất Khí cũng tương đối vững chắc, lại không bị

ảnh hưởng mấy từ sự vụ của nhà họ Tư, tôi còn quen cả anh trai của Đường Vĩ Diệp nữa, đi hỏi thử biết đâu người ta lại giúp?"

Phó Diên Thăng: "..."

Thích Tự: "Chỉ có điều, giờ mà mắc nợ nhà họ thì tôi cũng không còn biết lấy gì để báo đáp ngoài..."

Tay cầm thuốc của Phó Diên Thăng hơi khựng lại, hấn cả giận nói: "Cậu dám đi!?"

Thích Tự nhướng mày, ra vẻ hung hăng: "Thế anh nói một lời thôi, được hay không?"

"Tôi đã bao giờ nói không với cậu chưa?" Phó Diên Thăng nhấn thuốc xuống gạt tàn, chỉ biết nói, "Đúng là có một không hai, đi nhờ người mà còn bá đạo như thế..."

Nhìn người trước mắt lại một lần nữa chịu thỏa hiệp vì mình, Thích Tự cũng thấy tim mềm xèo: "Cảm ơn nha."

Phó Diên Thăng hừ mũi nói: "Nhưng mà nói trước, người tôi tìm được không khùng như Lôi tổng đâu, đến lúc đấy cậu đừng có mà chê."

Thích Tự bật cười: "Giờ được hỗ trợ đã là may, anh nghĩ tôi còn kén cá chọn canh à?"

Phó Diên Thăng: "Cậu kiêu ngạo như thế, ai biết có vừa được mắt hay không..."

Thích Tự: "Thế người anh tìm được là ai?"

Phó Diên Thăng: "Bí mật đã."

"Chắc, chuyện này mà cũng muốn câu giờ được..." Thích Tự lại nhớ ra việc cần, vội nói, "Ê, nhưng không đùa đâu, thời gian cho bên tôi có hạn nữa đó."

Phó Diên Thăng: "Tôi biết, hai ngày nữa sẽ có câu trả lời chắc chắn cho cậu."

Thích Tự bán tin bán nghi nhìn hẳn, chỉ hai ngày thôi sao?

Hai người lại chòng gheo nhau vài câu, thấy điện thoại Thích Tự vẫn rung lên bần bật, Phó Diên Thăng không nhịn được mà hỏi: "Gì đấy, tôi đang nói chuyện với cậu đây rồi, còn ai nhắn tin nữa thế?"

"Sao anh thính thế? Là con gái của Cù tổng." Nãy đang trả lời dở thì Thích Tự đi nhận điện thoại của Phó Diên Thăng, sau đó cũng bơ người ta luôn.

"...Con gái Cù tổng?" Phó Diên Thăng ngẩn người, sau đó cau mày nói, "Bao nhiêu tuổi? Nhắn tin về chuyện gì?"

"Nhỏ hơn tôi 1 tuổi. Thì Cù tổng chuẩn bị tiếp nhận cổ phần của Vương Trấn Đống mà, có mấy thứ trong hợp đồng ông ấy không hiểu lắm nên bảo tôi gửi tài liệu cho con gái mình..."

Thích Tự giải thích một hồi, Phó Diên Thăng càng nghe càng giận: "Chuyện ấy sao cậu không nhờ ai khác chỉ cho người ta? Sở Mộng đâu? Bảo chị ấy liên hệ đi, làm như cậu không biết về cái thể chất hút người của mình ấy, rồi nhờ cô bé kia lọt lưới thì sao?"

Thích Tự: "Thì sao? Anh đang ghen đấy à?"

Phó Diên Thăng lạnh lùng cau mày: "Chẳng lẽ tôi không được quyền ghen? Làm bạn trai chính quy mà nửa năm rồi còn chưa được động vào người yêu, trong khi cậu thì hay lắm, nay cô nhỏ mai cô lớn, tôi mà không

gọi hàng ngày thì có phải cậu còn định cấp tốc đến ở rể để giúp tập đoàn rồi không?"

Nghe đối phương cầu nhàu như thế, Thích Tự lại nín cười đến run cả người: "Ghen cũng gớm quá... Anh chờ đó."

Nói xong thì cúp điện thoại luôn.

Phó Diên Thăng: "???"

Thích Tự quay về khung chat với Cù Nhàn, đối phương đã gửi tới chục cái tin, nói cả chuyện phiếm lẫn chuyện hợp đồng, không thấy hấn nhấn lại nên vừa gửi một tin: "Anh đang bận à?"

Thích Tự: "Xin lỗi, người yêu tôi vừa gọi."

Cù Nhàn: "À..."

Cù Nhàn: "Hóa ra anh có người yêu rồi?"

Tự: "Ừ, gần 3 năm."

Thích Tự chụp lại màn hình rồi gửi cho Phó Diên Thăng.

F1S: "..."

F1S: "Cái chữ "À" kia vi diệu thế, thấy chưa, cậu mà không giải thích rõ ra là cô nàng định tán cậu rồi đấy!"

F1S: "...Hmm? 3 năm?"

Tự: "Chẳng phải anh suốt ngày nói với cấp dưới ở Minh Thái là mình có đối tượng quán người lắm à?"

Tự: "Nhớ không nhầm thì lúc ấy anh cũng mới biết tôi thôi nhì."

F1S: "..."

Cù Nhàn: "Anh cũng kín tiếng thật đấy, chẳng thấy đăng gì lên Moments bao giờ."

Tự: "Người kia có công việc tương đối đặc biệt, nên là không thể công khai."

Thích Tự lại chụp màn hình gửi cho Phó Diên Thăng: "Có công khai được không? Không công khai được, nên là từ giờ bớt cần nhắn ha."

F1S: "..."

****

<Epilogue>

Cù Nhàn: [ ]

Cù Nhàn: "Thất tình rồi."

-

vtrans by xiandzg

T/N: Chủ động dẹp tình địch cho người yêu, siêu đáng khennnnn -3-

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẦU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 169: Hành Xử Cảm Tính

Phía Thực phẩm Lũng Tiên đã có người của Thích Nguyên Thành lo liệu, hôm sau Thích Tự đến công ti công nghệ.

Gặp hẳn, Diệp Khâm Như cũng hỏi luôn chuyện tìm đầu tư, Thích Tự mới nói: "Bên mình đặt được vấn đề với Cù tổng của Thực phẩm Lũng Tiên rồi, ông ấy đồng ý chi ra 600 triệu để mua lại cổ phần trong tay Vương Trần Đống."

Diệp Khâm Như hào hứng nói: "Thế là nguồn tài chính cho công ti được duy trì rồi đúng không?"

Mặc dù đã nhờ Phó Diên Thăng, Thích Tự cũng chưa xác định đối phương có thể giúp mình đến mức nào, bởi vậy nghe Diệp Khâm Như hỏi thế thì đành bảo: "Hiện tại vẫn tương đối bấp bênh, khoản đầu tư của Cù tổng chỉ có khả năng giải quyết khẩn cấp tạm thời, chứ không thể diệt hẳn nguy cơ cho tập đoàn... Nhưng chúng tôi cũng đang tìm cách rồi."

Diệp Khâm Như không khỏi lo lắng.

Thích Tự lại hỏi: "Việc kết nối với Dương Hiểu Tuyết thì sao rồi?"

Diệp Khâm Như nói: "Dương tổng nhận tài liệu chiêu vốn của chúng ta rồi, chưa nói là muốn đầu tư hay không, nhưng có vẻ hứng thú với việc trao đổi tài nguyên và hợp tác trên hệ thống, hôm qua còn chỉ thị cho trưởng bộ phận marketing của Tân Điều liên lạc với tôi nữa, chắc là triển vọng đấy."

Thích Tự gật đầu, đang định nói tiếp thì di động đổ chuông, giờ lên mới thấy là Thích Nguyên Thành gọi đến.

"A lô." Thích Tự nhắc máy rồi nói, "Ba ạ?"

"Thích Tự, con đang ở đâu thế? Có rảnh không?" Thích Nguyên Thành nghiêm túc nói.

Thích Tự: "Con ở công ti công nghệ, sao vậy ba?"

Thích Nguyên Thành: "Lôi tổng muốn gặp con một lát."

Thích Tự sửng sốt: "Gặp con? Để làm gì ạ?"

"Ba vừa gọi điện để nói lại ý con với Lôi Hoàn, nhưng có vẻ đối phương chưa từ bỏ ý định, muốn gặp con trực tiếp. Ông ấy đang ở khách sạn Hải Than, mới bảo thư kí gửi địa chỉ cụ thể cho ba rồi đây." Thích Nguyên Thành hơi ngừng lại rồi nói, "Con gọi cả cái cậu Diệp Khâm Như đi cùng đi."

Thích Tự liếc Diệp Khâm Như, trầm giọng nói: "Vâng."

Thấy Thích Tự nhìn sang, Diệp Khâm Như chỉ chờ hăn đập máy cái hỏi luôn: "Sao vậy?"

Thích Tự nghiêm mặt: "Có một nhân vật tầm cỡ muốn gặp chúng ta, Diệp tổng, phiền anh đi cùng tôi một chuyến rồi."

Diệp Khâm Như: "Ồ? Nhân vật tầm cỡ? Ai thế?"

Thích Tự vừa gọi bảo Vương Mạnh đánh xe đến vừa nói: "Lên xe rồi nói."

Hai người vừa rời khỏi văn phòng thì đụng phải Tô Cảnh đang đến tìm Diệp Khâm Như có chuyện, thấy bọn họ lén lén lút lút ra ngoài thì ngạc

nhân: "Các cậu đi đâu đấy?"

Diệp Khâm Như khai ra không ngần ngại: "Tôi với Thích tổng chuẩn bị đi gặp một nhân vật tầm cỡ, anh đi cùng không?"

Thích Tự thấy khoe miệng giần giật, vội bảo: "Không cần phiền Tô tổng đi đâu, Diệp tổng anh đi với tôi là được rồi."

Vốn dĩ Tô Cánh cũng không định hóng hớt gì, nhưng nghe Thích Tự nói vậy thì không vui: "Nhân vật tầm cỡ nào? Dù gì anh cũng là quản lý kỹ thuật của MeiWei-Liên Tú, có chức vị tương đương với Diệp Khâm Như mà lại không được theo cùng, sợ anh làm cậu mất mặt hay gì?"

Thích Tự: "..."

Diệp Khâm Như không biết gì nên còn bồi thêm: "Đi gặp nhân vật tầm cỡ thì cho Tô tổng đi cùng cũng tốt mà, đều là thành viên cốt cán của công ti cả, đông tí cho có lực lượng."

Thích Tự thở dài: "Được rồi, vậy cùng đi đi."

Tô Cánh thấy Thích Tự có vẻ miễn cưỡng mới càng khó chịu: "Cậu em, có ý gì đấy? Lẽ nào vì lần trước bị anh nổi xung mà cậu thay đổi thái độ? Ban đầu tìm cách cướp anh về đây có thể này đâu!"

Thích Tự bối rối nhìn hẳn: "Không phải em thái độ, mà là người em chuẩn bị gặp có liên quan đến anh."

"Ô? Lại còn liên quan đến anh? Thế thì anh càng phải đi chứ?" Tô Cánh cuộn tròn tài liệu trên tay rồi cắm vào túi quần, gian giảo cười nói, "Đi thôi."

10" sau, ba người lên xe hướng về khách sạn Hải Than, Diệp Khâm Như ngồi ghế trước mới tò mò hỏi: "Thích tổng, thế rốt cục là chúng ta đi gặp

ai?"

Thích Tự nhìn nhìn Tô Cánh ở bên cạnh, khoanh tay nói: "Lôi tổng của Trung Đạt."

Diệp Khâm Như: "..."

Tô Cánh: "..."

Vừa nghe đến cái tên này, mặt mũi Tô Cánh lập tức trắng bệch, cả người cứng đờ như cung gương. Hắn nhìn Thích Tự, trong mắt đầy vẻ khó hiểu, chất vấn, giận dữ cùng một loạt cảm xúc hỗn độn khác.

Thích Tự sợ hãi hiểu lầm, vội vàng giải thích: "Hôm qua Lôi tổng có tìm ba em đặt vấn đề hợp tác, ông ấy biết tình hình tài chính của tập đoàn đang khó khăn nên ngỏ ý giúp đỡ, nhưng với một điều kiện là phải giao anh ra... Mà em từ chối rồi."

Diệp Khâm Như: "Từ, từ chối?"

Thích Tự: "Ừ, Lôi tổng gặp ba tôi, nhưng ba cho tôi tự quyết định. Tôi đã nhờ ông ấy chuyển lời từ chối đến Lôi tổng. Từ chối rồi nên tôi cũng không định kể, sợ sẽ ảnh hưởng đến tâm trạng của các anh, chỉ không ngờ Lôi tổng lại vừa gọi ba tôi, bảo muốn trực tiếp gặp tôi nói chuyện."

Diệp Khâm Như: "Chuyện này..."

Nhớ tới những gì hôm qua Phó Diên Thăng mới nói, Thích Tự cũng cảm thấy bất an không thôi.

Tô Cánh tái mặt, trầm mặc một lát rồi đột nhiên loạn cào cào đòi mở cửa xe: "Cho tôi xuống xe, tôi không đi nữa!"

Xe vừa lên cầu vượt, còn đang chuẩn bị tăng tốc, cũng may mà Vương Mãnh đã chốt cửa từ lúc mọi người vừa yên vị, nhưng Thích Tự vẫn không

khỏi hoảng hốt vì hành động của Tô Cánh, vội giữ cánh tay đối phương lại: "Anh làm cái gì đấy? Làm sao dừng xe ở đây được."

Tô Cánh quay sang trừng mắt, chất vấn và giận dữ trong mắt đã trở thành bàng hoàng và sợ hãi.

Thích Tự hơi sững sốt, nói với đối phương: "Nếu anh không muốn gặp Lô tổng thì lát nữa cứ ở lại trong xe với Vương Mãnh, mình em với Diệp tổng vào thôi."

Thấy Tô Cánh vẫn ngờ vực, hấn lại nói: "Anh yên tâm, ông ta có mời chài cỡ nào em cũng không lấy anh ra trao đổi đâu, anh tin chứ?"

Tô Cánh nhìn Thích Tự mấy giây, bắt được vẻ kiên định trong mắt hấn mới như yên lòng phần nào, rốt cục chịu ngồi ngay ngắn lại, nhìn ra bên ngoài cửa sổ, tuy là trên miệng vẫn không ngừng lầm bầm vài câu chửi, rõ ràng chưa hết căng thẳng.

Không mất bao lâu đã tới khách sạn Hải Than, Vương Mãnh dừng xe dưới bãi đỗ tầng ngầm.

Trước khi xuống, Thích Tự thấy Tô Cánh vẫn co rúm vào một góc xe, cuộn tài liệu trong túi quần cũng bị hấn bóp nát đến mất dạng.

Hấn trông cảnh này thì không tài nào yên lòng, đành phải bảo Vương Mãnh để mắt đến người kia một chút.

Hai người vào thang máy rồi, Diệp Khâm Như mới không nhin được mà cảm thán: "Sao cậu không nói với tôi là mình đi gặp Lô tổng từ đầu ấy, nãy giờ sượng quá đi..."

Thích Tự: "Thôi không sao, chuyện liên quan đến Tô Cánh thì cũng nên để anh ấy biết."

Diệp Khâm Như: "Ày, nghe cậu nói ở trên xe xong, giờ tôi lại thấy người mình chuẩn bị gặp chẳng phải nhân vật tầm cỡ gì, mà là ác bá định giở trò trấn lột thì đúng hơn..."

Thích Tự: "..."

Diệp Khâm Như nghĩ hồi lại hỏi: "Cậu định từ chối đề nghị giúp đỡ của Lôi tổng thật à? Đây là Trung Đạt đấy..."

Thích Tự liếc hẳn: "Nhận lời Lôi tổng tức là bán đứng Tô Cánh, anh nỡ à?"

Diệp Khâm Như: "Err, tính anh ta hơi tệ nhưng làm chung cũng nửa năm rồi, đúng là ai nỡ."

Thích Tự rũ mắt thì trông thấy chùm chìa khóa móc trên thắt lưng Diệp Khâm Như, hỏi: "Anh có mang cái móc hình di động mà Tô Cánh tặng chúng ta chứ?"

Diệp Khâm Như xách lên nhìn: "Đây, làm móc chìa khóa."

Thích Tự: "Thứ này ghi âm được phải không?"

Diệp Khâm Như: "Ừ, sao vậy?"

Thích Tự: "Anh mở lên đi, gửi Tô Cánh cái mã rồi lát ghi âm cho anh ấy nghe cả thể."

Diệp Khâm Như: "..."

Lên sảnh, Thích Tự mới gọi cho thư kí của Lôi Hoàn, không bao lâu sau một người đàn ông chừng 30 tuổi đã xuống dẫn bọn họ lên quán trà VIP trên tầng 3.

Trước khi vào, Diệp Khâm Như còn căng thẳng chỉnh lại cổ áo, hít sâu một hơi, siết chặt nắm tay rồi thấp giọng nói: "Vì gã Tô Cánh khốn kiếp kia!"

Hai người bước vào, trông thấy Lôi Hoàn đang ngồi một chỗ cạnh cửa sổ, nhìn ra cảnh biển mĩ lệ bên ngoài.

(*tên khách sạn Hải Than cũng có nghĩa là bãi biển)

Thích Tự nhớ Lôi Hoàn còn nhiều tuổi hơn Thích Nguyên Thành, nhìn diện mạo thì có vẻ cũng nhiều hơn kha khá.

Nghe thấy tiếng động, Lôi Hoàn mới quay lại cười chào bọn họ, nét mặt ôn hòa nhưng nụ cười không hề mất đi vẻ uy quyền điển hình ở một người có địa vị trên cao.

Thích Tự lễ phép nói: "Xin chào Lôi tổng, tôi là Thích Tự, còn đây là quản lí chiến lược Diệp Khâm Như của MeiWei-Liên Tú."

Diệp Khâm Như hơi cúi người: "Lôi tổng, nghe danh ngài đã lâu."

Lôi Hoàn khoát tay bảo bọn họ: "Lại ngồi đi."

Hai người ngồi xuống trước mặt Lôi Hoàn, đối phương gọi thư kí mang trà lên rồi mới nhìn nhìn đánh giá Thích Tự một phen, cười nói: "Hôm qua tôi mới gặp ba cậu, nghe nói cậu từ chối đề nghị của tôi à?"

"Vâng, rất cảm ơn Lôi tổng vì đã để mắt và có ý hỗ trợ Tư Nguyên vượt qua thời gian khó khăn này, chỉ tiếc là tôi không thể đáp ứng được điều kiện mà ngài đưa ra." Thích Tự đan tay vào nhau, vừa khiêm tốn nhìn đối phương, vừa thuyết phục bản thân coi người trước mắt giống kiểu ba mình để giảm bớt áp lực.

Lôi Hoành hơi nheo mắt: "Vì cái gì? Biết là hệ thống như của MeiWei-Liên Tú cần có kỹ thuật chuyên sâu, nhưng tôi chọn đại một người trong Trung Đạt cũng thay thế được Tô Cánh, trong khi sự hỗ trợ của tôi thì không phải thứ mà phía cậu có thể tùy tiện tìm được ở thời điểm này. Cậu không thấy mình đang hành xử cảm tính quá à?"

Thích Tự không trả lời mà hỏi ngược lại: "Ngài đã nói tìm đại một người ở Trung Đạt cũng hơn được Tô Cánh rồi, thì sao còn nhất nhất muốn đưa người này về?"

Lôi Cánh cầm cốc trà lên nhấp một ngụm, nói: "Chắc hẳn cậu cũng đã nghe qua về ân oán trước đây của bọn tôi..."

Thích Tự: "Người ngoài đều nói Tô Cánh phản bội ngài, chân tướng thế nào tôi không biết, nhưng nếu lời đồn là thật, thì Tô Cánh cũng đã thất bại trong việc cạnh tranh với Trung Đạt bằng công ti tự thành lập, sau nhiều năm chịu thẳng trăm bêu rêu, giờ vào Tư Nguyên có thể coi như đổi nghề rồi, công việc hiện tại chẳng hề liên quan đến lĩnh vực chuyên môn trước kia, nào còn tính uy hiếp gì với ngài nữa, cứ sao cứ nhất quyết phải kéo người về, lại còn lấy tập đoàn ra gây sức ép cho tôi, chẳng lẽ là muốn đả kích cả tâm lý lẫn sự nghiệp của đối phương một lần nữa? Lôi tổng, thứ cho tôi vô lễ, nhưng có vì mục đích gì thì tôi cũng thấy ngài ức hiếp người hơi quá đáng rồi."

Ánh mắt Lôi Hoành trở nên hung hăng như mắt ưng, chăm chăm nhìn Thích Tự.

Thích Tự chẳng hề nao núng, nhưng Diệp Khâm Như bên cạnh thì đã hoảng hồn đến đổ mồ hôi lạnh—quả nhiên bê con không sợ cọp, Lôi Hoành nói một câu thì hấn đớp lại hấn mười câu, lại còn bảo đối phương ức hiếp người quá đáng, đúng là không muốn sống nữa rồi!

"Ài, vẫn còn trẻ con lắm." Lôi Hoàn trao đổi ánh mắt với thư kí rồi nhìn về phía Thích Tự, trêu chọc nói, "Ở trên thương trường này, ai quyền lực hơn người ấy có quyền định đoạt, chỉ có tâm lí non trẻ mới gọi đó là "ức hiếp người" thôi."

Diệp Khâm Như sợ Thích Tự lại nói gì chọc giận ông lớn, vội vàng huých huých đầu gối đối phương dưới gầm bàn nhắc hẳn thận trọng.

Nhưng Thích Tự vẫn như chưa tỉnh ngộ, ngẫm lại phân tích của Phó Diên Thăng một hồi lại nhìn Lôi Hoàn nói tiếp: "Nghe bảo Lôi tổng từng bồi dưỡng Tô Cánh như con ruột của mình. Có lẽ trong mắt ngài chúng tôi đều là những đứa trẻ không hiểu chuyện, nhưng trẻ con cũng có chí khí và kiên định của mình. Tôi đã đưa Tô Cánh về thì dĩ nhiên phải chịu trách nhiệm với đối phương, người của mình còn không bảo vệ được thì nói gì đến công ti? Lôi tổng điều hành cả một doanh nghiệp lớn như Trung Đạt, chắc sẽ hiểu được tầm quan trọng của lòng người hơn tôi chứ."

Lôi Hoàn cười nhạt, hỏi: "Tức là cậu nhất quyết không đồng ý phải không?"

"Đúng vậy." Thích Tự vẫn giữ vững quan điểm, "Ngài có nói quyết định của tôi quá cảm tính, thật sự thì chúng tôi cũng rất tiếc khi phải từ chối sự hỗ trợ từ ngài. Trong giới kinh doanh đây rầy lừa gạt và biến động, Tư Nguyên mà không vượt qua được nguy cơ lần này thì sẽ khó tránh khỏi tổn thất và suy thoái liên tiếp, khả năng là MeiWei-Liên Tú cũng chẳng thể giữ được vị trí đầu ngành gì nữa. Nhưng tôi cho rằng, nói sao trong đời cũng nên có một điều gì đó khiến con người ta sẵn sàng từ bỏ mọi tiền tài và vật chất để bảo vệ đến cùng, tỉ như khát vọng, đạo nghĩa, tín ngưỡng hay chân tình chẳng hạn..."

Lôi Hoàn trân trối nhìn thanh niên trước mắt, nhìn hẳn từ tổn mà mạnh mẽ nói ra một câu cuối cùng: "Tôi còn trẻ, vẫn còn muốn hành xử cảm tính. Hi vọng Lôi tổng sẽ rộng lượng bỏ qua."

Nghe được lời này, ánh mắt Lôi Hoàn dần trở nên âm đạm, lại né tránh đi, chỉ chốc lát mà cả người đã tiêu tụy đi bao nhiêu.

****

<Epilogue>

Thích Tụ: "Đi, đi gặp một nhân vật lớn với tôi."

Diệp Khâm Như: "Dẫn cả Tô Cánh đi!"

Tô Cánh: "Cho tôi đi cho tôi đi (ㄟ_ㄟ)"

Thích Tụ: "Đi gặp Lôi Hoàn đấy."

Tô Cánh: "Cho tôi xuống cho tôi xuống! QAQ"

Diệp Khâm Như: "..."

Hai—

Lôi Hoàn: "Cậu..."

Thích Tụ bật mode (nói như) súng liên thanh.

Diệp Khâm Như: "...???" (Cú! Tôi ngất! Chết mất!!)

-

vtrans by xiandzg

T/N: Chương trước đã được sửa lại một chút, bạn nào đọc sớm từ tối hôm qua có thể xem lại, không thì chú ý hai chỗ quan trọng này là được:

—Thầy rào trước về việc Lôi Hoàn có thể gây khó dễ cho Tư Nguyên

—Hai ngày nữa sẽ biết connection của Thầy là ai

Anw nốt này là hết marathon rồi giờ quay về tốc độ 1-2 chương/ngày của tác giả nha =))) nhìn lại cũng không biết hôm qua mình lấy đâu ra ngần ấy sức trâu nữa ("_ > ")

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẦU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 170: Tự Minh Huyền Hoặc

Nghe được những gì Thích Tự vừa nói, Diệp Khâm Như cũng thấy đại não như ngưng trệ. Rõ ràng hẳn lớn hơn, cũng dày dặn kinh nghiệm và trưởng thành hơn đối phương, vậy mà lúc này lại chỉ biết ngồi đực ra đó, chẳng thốt lên nổi một câu nào.

Hai bên căng thẳng đến mấy giây, rốt cục thư kí của Lôi Hoàn mới chủ động rót trà thêm cho bọn họ, ôn tồn khuyên nhủ: "Lôi tổng, cậu Thích đây trẻ tuổi năng động, suy nghĩ có khác ngài một chút cũng là thường tình. Uống ít trà ấm cho hạ hỏa rồi từ từ nói chuyện."

Diệp Khâm Như bấy giờ mới sực tỉnh, vội tham gia giảng hòa: "Thư kí Chu nói đúng đấy! Thích tổng của chúng tôi có chút thẳng tính, nhưng mà thật sự rất tốt, mong Lôi tổng người lớn rộng lượng đừng chấp nhặt thanh niên bọn tôi..."

Vừa nói còn vừa điên cuồng huých chân Thích Tự dưới gầm bàn vì sợ hẳn không phục, sau đó tranh thủ nói lảng sang chuyện khác: "Ô, trà Phổ Nhĩ này có thả thêm nụ cúc phải không nhỉ?"

Thích Tự: "..."

Thư kí Chu gật đầu đáp: "Đúng rồi, Phổ Nhĩ chín uống ấm bụng, thêm nụ cúc lại có tác dụng thanh nhiệt giải độc, rất hợp cho mùa đông."

Diệp Khâm Như cười cười cảm khái: "Bởi nói sao mà thơm đến vậy, ừm, vị cũng rất tuyệt!"

Qua vài chén trà, không khí căng thẳng trong phòng cũng dịu đi không ít.

Thư kí Chu nhìn Thích Tự, lại hỏi: "Hôm qua bọn tôi mới gặp cha của cậu Thích, nghe Chủ tịch bảo công ti Công nghệ này hiện đang do cậu điều hành phải không?"

Thích Tự: "Vâng, ba muốn tôi tham gia quản lí sớm một chút để rèn luyện, nhưng vì còn chưa đủ sức nên ngoài việc phân công nhiệm vụ cho các thành viên trọng tâm và định hướng toàn diện cho công ti ra, thì đều là Diệp tổng và Tô tổng làm giúp hết."

Thư kí Chu gật gù: "Bình thường mà, cậu còn trẻ mà đã quản lí được như vậy là ấn tượng rồi."

Lôi Hoành lại nhìn về phía Thích Tự, thấp giọng nói: "Hôm qua nghe cha cậu bảo ông ấy không thể quyết định thay cậu, tôi còn tưởng ông ấy gạt mình, không ngờ là cậu đang trực tiếp điều hành thật... Cậu còn chưa tốt nghiệp đại học phải không? Đang vừa đi học vừa quản lí công ti à?"

Thích Tự: "Tháng 7 năm tới là tốt nghiệp, hai năm gần đây tập đoàn Tư Nguyên đang đưa trọng tâm phát triển về trong nước, đến khi tốt nghiệp rồi tôi sẽ thường trú ở Hải Thành, tập trung cho công việc ở MeiWei-Liên Tú."

Thư kí Chu nhìn Lôi Hoành: "Lôi tổng, tôi nhớ không nhầm thì hồi trước chuyên viên Tô cũng bắt đầu công tác từ lúc còn đi học phải không?"

"Ừ... 15 tuổi nó lên đại học, 19 bắt đầu chương trình thạc sĩ, trong hai năm làm nghiên cứu đã được tôi chiêu mộ về Trung Đạt." Lôi Hoành từ tốn nói, "Lúc vừa tới, Trung Đạt đang nghiên cứu sản xuất chip SD-2 mạch màng dày, hồi đó nhân tài trong lĩnh vực chưa nhiều như bây giờ, trình độ của nhân viên kĩ thuật thì không tới, rốt cục nổi bật nhất lại là cậu nhóc còn đang làm nghiên cứu sinh này..."

Lôi Hoàn nhớ lại, không biết nghĩ đến cái gì mà cười nhẹ, là nụ cười mang rõ nét yêu thương của người lớn dành cho con trẻ trong nhà.

Diệp Khâm Như cứ tưởng sau vụ phản bội năm xưa, Lôi Hoàn hẳn sẽ phải hận Tô Cánh thấu xương, giờ có mang về Trung Đạt thì nhất định cũng không để người kia sung sướng gì. Cộng thêm phản ứng dữ dội của Tô Cánh trên xe hồi nãy, hẳn còn sớm mừng tượng xong xuôi một màn "mắt bắn tia lửa hận" khi cho hai người gặp nhau rồi, thế mà nhìn thái độ của Lôi Hoàn với thư kí Chu lúc này, hẳn lại không khỏi cảm thấy hình như mình đã nghĩ hơi xa sự thật.

Lôi tổng nói một hồi, mặt lại dần nghiêm lại: "Nhưng hồi đó cậu ta trẻ con, lại còn lười biếng, thấy đi làm vất vả nên suốt ngày muốn trốn về trường, thậm chí là nhảy sang công việc nào nhàn hơn."

Thư kí Chu: "Hình như, văn phòng đặc biệt của chuyên viên Tô ở bộ phận nghiên cứu tại Trung Đạt vẫn được giữ nguyên đến giờ nhỉ?"

Diệp Khâm Như tò mò: "Giữ lại văn phòng đặc biệt của chuyên viên Tô?"

Thư kí Chu giải thích: "Nghe nói hồi ở Trung Đạt chuyên viên Tô khá tự do tùy tiện, không tuân theo kỉ cương công ti, lại còn thường xuyên né việc. Lôi tổng muốn giáo huấn nghiêm ngặt, nên mới thiết kế ra một khu vực riêng chừng 4m2 ở giữa bộ phận nghiên cứu làm văn phòng cho cậu ấy. Các kĩ thuật viên khác đều được hoạt động ngoài không gian mở, có mình chuyên viên Tô là phải làm trong phòng riêng. Đôi khi đến thời điểm mấu chốt của dự án, Lôi tổng sợ cậu ấy bỏ trốn vì áp lực nên còn cho khóa căn phòng kia lại, chưa làm xong thì chưa được ra, mọi người mới hay đùa chỗ đó là "phòng tối của chuyên viên Tô"..."

Thích Tự: "..."

Diệp Khâm Như: "..."

Thư kí Chu liếc liếc Lôi Hoàn, chỉ sợ mình đã lỡ lời nên còn bổ sung: "Nhưng mà lúc tôi đến Trung Đạt thì chuyên viên Tô đã đi rồi, đây đều là lời đồn được kể lại thôi, cũng không chắc có phải thế thật không."

Lôi Hoàn hừ mũi một tiếng, cũng không phản bác mà còn nói: "Không rèn luyện thì sao thành người, Tô Cánh thông minh và tiềm năng như thế, nhưng bị cái tăng động, dễ mất tập trung, không vào quy củ thì không thể hiện được hết khả năng bao giờ."

Thư kí Chu thấy Diệp Khâm Như và Thích Tự đều có vẻ ái ngại, mới hăng giọng hỏi bọn họ: "Tôi thấy trang web của MeiWei-Liên Tú có ghi chuyên viên Tô hiện đang là quản lí kĩ thuật, cậu ấy làm việc bên các cậu thế nào?"

Thích Tự nói: "Ở MeiWei-Liên Tú anh ấy rất tự do, làm gì cũng tùy ý."

Thư kí Chu sững người: "Làm gì cũng tùy ý?"

Diệp Khâm Như cẩn thận diễn đạt lại: "Ừm cũng không thể nói vậy, việc cần làm thì vẫn phải làm, nhưng hiện nay Tô Cánh đúng là người định đoạt mọi chuyện của bộ phận kĩ thuật, dưới quyền có chừng ba mươi nhân viên, bao gồm cả team riêng của mình và những người chúng tôi đã thuê từ trước. Giờ giấc làm việc với nội dung triển khai đều do một tay anh ta quyết hết, nói chung là vẫn khá tự do, đã thế người này còn nóng tính, không vui là lớn tiếng liền, chấp cả Thích tổng đây..."

Thư kí Chu: "..."

Diệp Khâm Như vuốt vuốt cằm, ngẫm lại một chút: "Nhưng mà từ hồi đến bên này, hình như anh ta chưa trốn việc bao giờ đâu."

Lôi Hoàn nhìn hẩn nói: "Không thể nào."

Diệp Khâm Như cười khở: "Tôi lừa ngài có để làm gì đâu. Hai tháng đầu mới tới, ngày nào Tô Cánh cũng cầm rế ở công ti suốt 17 18 tiếng đồng hồ, thậm chí còn sắm cả cái túi ngủ để thỉnh thoảng nghỉ lại luôn trong văn phòng. Thấy anh ta làm lụng hừng hực như thế, tôi mới thấy đúng là Thích tổng đào được bảo vật về công ti."

Lôi Hoàn ngờ ngợ nhìn hẩn vài giây rồi rũ mắt, dường như cũng phải tin.

Diệp Khâm Như: "Lôi tổng nói mình và Tô Cánh từng có ân oán nỉ, có thể chia sẻ một chút về chuyện này không? Có đôi khi mâu thuẫn chỉ là kết quả của hiểu lầm, tôi thấy ngài muốn đưa Tô Cánh về Trung Đạt như thế, dường như cũng chẳng phải oán hận đối phương..."

"Đâu có oán hận gì." Lôi Hoàn trầm giọng nói, "Tôi cứ nghĩ rằng Trung Đạt mới là bến đỗ tốt nhất, còn cậu đi đâu khác cũng thật lãng phí tài năng chỉ vì giận tôi... Nhưng mà xem ra, đây đều là tôi tự mình huỷ hoại."

Diệp Khâm Như: "..."

Lôi Hoàn lại nhìn về phía Thích Tự, nói: "Cậu trai trẻ cũng đừng nghĩ tôi ác, tôi gây khó dễ cho các cậu mà không ai ngờ đến mới thì mới là ác kìa... Tôi rất thích những lời vừa nãy của cậu, lâu lắm rồi chẳng người nào nói với tôi về điều này. Có điều tình hình tập đoàn của các cậu bây giờ cũng đáng lo đấy."

Lôi Hoàn nhíu mày, từ tốn nói: "Hay là, cứ để công ti đầu tư dưới tên tôi bỏ ít vốn vào cho MeiWei-Liên Tú, giúp các cậu vượt qua thời gian khó khăn này đi. Tô Cánh đã thích thú với công việc này như thế, tôi cũng hi vọng nó có thể đạt được chút thành tựu gì đấy."

Diệp Khâm Như mừng rỡ không thôi, vội vàng nhìn sang Thích Tự, chẳng ngờ lại thấy đối phương cau mày, nhìn Lôi Hoàn đầy khó xử: "Mong Lôi tổng thứ lỗi, tôi không thể nhận được."

Lôi Hoàn chăm chăm nhìn hẳn: "Vì sao?"

Diệp Khâm Như đến là sốt ruột, Lôi Hoàn người ta đã chịu bỏ qua hiềm khích trước đây, tình nguyện vô tư giúp đỡ thế rồi mà Thích Tự lại còn từ chối!?

"Tuy mới biết Tô Cánh nửa năm, nhưng tôi cũng hiểu được phần nào tính cách của anh ấy. Có thể ngài không oán không hận, nhưng chưa chắc Tô Cánh..." Thích Tự ngập ngừng, nắm tay đặt hờ trước môi nói tiếp, "Nếu anh ấy biết tôi đồng ý nhận đầu tư từ ngài, có lẽ là sẽ cạch mặt tôi luôn mất. Thật sự rất cảm kích ý tốt của Lôi tổng, nhưng nếu muốn hỗ trợ, cũng xin đừng để chúng tôi biết ngài là nhà hảo tâm ấy."

Lôi Hoàn ngăn người, chột phá lên cười, khóe mắt còn ươn ướt, cười đến nỗi Diệp Khâm Như bắt đầu phát run vì căng thẳng, thì rốt cục chỉ nói "Vây thôi", rồi khoát tay với bọn họ bảo: "Mấy cậu về đi."

Thích Tự với Diệp Khâm Như liếc nhau một cái, sau đó lập tức đứng dậy.

Tới cạnh bàn, Thích Tự mới hơi khom người về phía Lôi Hoàn, nói: "Lôi tổng, cảm ơn ngài, hi vọng sau này chúng ta còn gặp lại."

Diệp Khâm Như cũng cung kính chào tạm biệt, thư kí Chu nói: "Xin phép Lôi tổng, tôi đi tiễn các cậu ấy ra ngoài."

Lôi Hoàn chỉ ừ nhẹ một tiếng, nhìn bóng lưng thẳng tắp của Thích Tự khi rời đi, lại nghĩ tới thanh niên cũng kiêu ngạo không ai sánh bằng kia...

Bọn họ khác nhau từ dáng dấp chiều cao cho đến giọng nói, nhưng không hiểu sao ông lại như thấy hình ảnh của Tô Cánh ở Thích Tự.

Chỉ tiếc là, ông cũng không thể đưa được thanh niên kia quay về.

Thư kí Chu đưa hai người đến cửa thang máy, Diệp Khâm Như đã khách sáo khuyên đối phương trở về.

Lúc xuống lầu, Diệp Khâm Như nhớ lại cuộc nói chuyện vừa diễn ra với Lôi Hoàn mà cảm xúc khó tả: "Tôi nghe thư kí Chu kể về cái phòng tối kia mà cũng kinh ngạc, bị quản như thế mấy năm trời thì ai mà chả có bóng ma tâm lí? Bảo sao Tô Cánh lại tránh Lôi tổng như tránh tà..."

Thích Tự nhắc nhở: "Lát đừng nhắc lại chuyện này trước mặt Tô Cánh."

"Nhưng vừa nãy cậu bảo tôi ghi âm mà, anh ta cũng nghe hết rồi." Diệp Khâm Như cười cười, "Ày, bị chúng ta nắm được lịch sử đen thế này, không biết lát nữa gặp lại, Tô Cánh có thẹn quá hóa giận không đây?"

Thích Tự khoanh tay nói: "Dù sao thì, chí ít là sau lần này anh ấy cũng sẽ cảm thấy an toàn hơn với chúng ta đi."

Diệp Khâm Như nhìn nhìn Thích Tự, sâu trong lòng ngày càng cảm thấy báỉ phục đại boss trẻ tuổi này.

Hai người ra khỏi thang máy, đến nơi mới thấy Vương Mãnh không ở trong xe, mà đang ngồi xổm bên ngoài cạnh buồng lái. Thích Tự ngạc nhiên hỏi: "Sao anh lại ngồi ngoài này, Tô Cánh đâu?"

Vương Mãnh chỉ ngón cái vào trong xe, thành thật nói: "Vừa rồi Tô tổng khóc bù lu bù loa ở bên trong, xong đuổi tôi ra ngoài."

Thích Tự: "..."

Diệp Khâm Như không nhịn được mà phụt cười, nhưng sợ bị Tô Cánh ghi thù nên vội nghiêm mặt lại.

Ba người lần lượt lên xe, Thích Tự vẫn ngồi ở hàng sau, trông thấy Tô Cánh nghiêng mặt nhìn ra cửa sổ bên kia, không còn khóc nhưng mắt mũi

đúng là đồ bùng.

Thích Tự cũng không nói gì, chỉ bảo: "Xong việc rồi, chúng ta về thôi."

Cả dọc đường không ai nói chuyện, mãi lúc đến bãi đỗ dưới công ti, Tô Cánh mới gọi Thích Tự lại.

Hai người đi một đoạn xa, Tô Cánh mới khoác vai Thích Tự xúc động nói: "Thích Tự, hồi này cậu nói gì anh đều nghe được hết rồi. Tình nghĩa này anh sẽ không bao giờ quên, từ giờ trở đi, anh coi cậu như em mình. Chỉ cần cậu nói, có là núi đao biển lửa anh cũng sẵn sàng xông pha."

Diệp Khâm Như cất lời từ đằng sau: "Anh em cái gì? Đừng có thấy sang bắt quàng làm họ, Thích Tự là ông chủ của anh đấy!"

Tô Cánh quay đầu mắng: "Cậu nghe lén mà còn không biết ngượng?"

Diệp Khâm Như liếc hẳn: "Cái hàm xe này lại lớn quá cơ, tôi đứng cách xa 3m cũng nghe được anh với Thích tổng nói gì rồi, cần phải nghe lén đấy?"

Tô Cánh: "Cậu coi như không nghe thấy thì chết ai? Không nói cũng có ai bảo cậu cầm đâu!"

Diệp Khâm Như: "Này này này, vừa rồi đâu phải chỉ mình Thích Tự nói đỡ cho anh, thế mà anh cảm ơn có mỗi Thích Tự, coi tôi là không khí à? Đồ vô lương tâm, cứ cẩn thận không tôi cũng làm một cái phòng tối giam anh lại đấy!"

Thích Tự: "..."

Tô Cánh: "..."

Diệp Khâm Như buột miệng xong mới muộn màng nhận ra mình vừa chọc vào vết thương lòng của người ta, đang lúng túng định xin lỗi thì thấy

Tô Cánh chặc lưỡi cười lạnh: "Còn dám uy hiếp tôi? Tôi lại chả hack hết mấy cái tài khoản mạng xã hội của cậu bây giờ, xem cậu còn khua môi múa mép được trên cái Weibo 4 triệu người theo dõi nữa không!"

Diệp Khâm Như: "...???"

Là hẳn hẳn nên mới nghĩ đến chuyện xin lỗi!

*****

<Epilogue>

Diệp Khâm Như: "Trà Phổ Nhĩ này có thêm nụ cúc phải không nhỉ? Thơm thật đấy!"

Thích Tự (liếc): "Nghe như kiểu anh mới được uống lần đầu ấy..."

Diệp Khâm Như: "Đừng có xen miệng vào nữa, Diệp ca đây bị tên nhóc nhà cậu dọa cho phát bệnh tim rồi!"

-

vtrans by xiandzg

T/N: Mọi người đoán Lôi Hoành với Tô Cánh có quan hệ gì??? Mình đang nghi là cha con, nhớ có đoạn anh Cánh bảo ba người Hồ Bắc nhưng lớn lên với ngoại tại Phúc Kiến ấy, không biết phải hint gì không 😏

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẤU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 171: Tập Đoàn Thiên Bảo

Thích Tự đành đứng ra giảng hòa: "Thôi thôi hai anh cũng đừng có võ mồm nữa, công ti đang trong giai đoạn căng thẳng, mọi người phải cùng nhau cố gắng nhiều."

Tô Cánh nói với Diệp Khâm Như: "Nể mặt Thích tổng, tôi không thêm chấp cậu."

Diệp Khâm Như: "??? Ở mẹ...?"

Bị Thích Tự đánh mắt ra hiệu, Diệp Khâm Như mới đành nhẫn nhục vì đại cục, rớt cục im miệng.

Ra khỏi thang máy, Tô Cánh mới huých cùi chỏ sang Diệp Khâm Như, lầm bầm một câu như tiếng muỗi rồi xoay người đi, phất phất cuộn tài liệu rúm ró về phía bọn họ: "Tôi đi làm việc đây."

Người đi rồi, Diệp Khâm Như mới ngộ ra Tô Cánh vừa nói "Cảm ơn cả cậu nữa" với mình, sững sốt đến dở khóc dở cười, chỉ biết lắc đầu thờ dài.

Buổi trưa, Thích Tự ăn cơm văn phòng gọi về với Diệp Khâm Như, chiều đến xử lí nốt công việc cùng đối phương, mãi sẩm tối mới rời đi.

Hắn vẫn chưa biết phải giải thích với ba thế nào về chuyện từ chối Lôĩ tổng những hai lần, thậm chí còn từ chối cả khoản đầu tư vô điều kiện của đối phương. Cứ thế cau mày nghĩ ngợi cả dọc đường, chẳng ngờ về đến nhà, vừa lên thư phòng thì ba hắn cũng đang tươi tỉnh buông điện thoại xuống: "Con về đúng lúc lắm..."

"Có chuyện gì mà trông ba vui thế?" Thích Tự nghĩ bụng, không lẽ là Lôi tổng gọi điện cho ba hẳn nói gì?

Thích Nguyên Thành cười cười đi vòng qua bàn làm việc: "Ba vừa mới nhận được một cuộc điện thoại cực kì không tưởng."

Thích Tự đứng khựng lại hỏi: "Ai vậy ba?"

Thích Nguyên Thành: "Tập đoàn Thiên Bảo của Cảng thành, không biết là con nghe danh bao giờ chưa."

"Cảng Thành?" Nhớ tới vị trí tối qua Phó Diên Thăng xuất hiện cũng như lời nhờ vả của mình, Thích Tự mới không khỏi nghi ngờ chuyện này có liên quan đến đối phương.

Nhưng hẳn lại cảm thấy Phó Diên Thăng sao có thể nhanh đến thế, nhiều khi cũng chỉ là trùng hợp, bèn ra vẻ bình tĩnh: "Con không rõ lắm, có lai lịch thế nào vậy ba?"

Thích Nguyên Thành: "Con không biết tập đoàn Thiên Bảo, nhưng chắc biết Trịnh Thị của Cảng Thành chứ?"

Thích Tự: "Này thì con có nghe qua rồi."

Trịnh Thị khởi nghiệp với nghề buôn bán tơ lụa, từ thế kỉ trước bắt đầu mua vàng làm trang sức, về sau thì đầu tư thêm cả vào lĩnh vực cơ sở hạ tầng, truyền hình cáp, thuốc lá, năng lượng v.v. ở Cảng Thành, là một trong ba danh gia vọng tộc đứng đầu khu vực này suốt bao năm nay.

Thích Nguyên Thành: "Chủ tịch tập đoàn Thiên Bảo tên Ngô Dũng Thiên, là con rể hai của người đứng đầu Trịnh Thị, sở hữu bốn công ti đã lên sàn ở Cảng Thành bao gồm Thời trang Phong Thượng, chuỗi Khách sạn Ngải Lệ v.v., rồi cả Trang sức Kim Phúc cũng là mua lại từ Trịnh Thị từ 15 năm trước rồi gây dựng thành tiếng tăm lừng lẫy như bây giờ đấy chứ."

Trang sức Kim Phúc? Thì ra thương hiệu Kim Phúc có mặt ở gần như khắp các trung tâm mua sắm trên cả nước còn nằm dưới trướng Thiên Bảo!

Thích Tự nghe ba nói qua vài câu là hiểu được tầm cỡ của tập đoàn, bèn hỏi: "Chủ tịch Ngô của Thiên Bảo mới gọi cho ba à?"

Thích Nguyên Thành cười nói: "Đúng vậy, Ngô Dũng Thiên quê ở Ninh Thành, tính ra còn là đồng hương của ba con đây. Trước giờ chúng ta chưa từng tiếp xúc, nhưng ông ấy quen bác Tề, thấy bảo có gặp nhau một lần hồi bên Mỹ. Nghe nói Tư Thị xảy ra chuyện, người ta biết gần đây Tư Nguyên gặp khó khăn nên mới hỏi số ba qua Tề Thế Phong để liên lạc. Trùng hợp là sang năm tập đoàn bọn họ cũng có ý định tiến quân vào lĩnh vực thương mại điện tử trong nước, biết MeiWei nhà mình đang vận hành một hệ thống thì muốn đầu tư 1 tỉ để xúc tiến hợp tác."

Thích Tự kinh ngạc nói: "1 tỉ?"

"Ừ." Thích Nguyên Thành gật đầu, "Thấy trên điện thoại người ta có thành ý lắm, nói muốn hẹn gặp để nói chuyện luôn. Ba bảo Tiểu Hà đặt vé rồi, tối nay ba sẽ bay đến Cảng Thành một chuyến."

Thích Tự giật mình sửng sốt: "Nhưng muộn rồi mà, sao ba không để mai hẵng đi?"

Thích Nguyên Thành: "Bàn việc làm ăn thì lo gì sớm muộn, chưa kể mai là đêm Giáng Sinh rồi, nếu đàm phán thuận lợi, biết đâu ba lại mang được tin vui về dự lễ với cả nhà..."

Thích Tự: "Ba muốn con đi cùng không?"

"Không cần đâu, con ở nhà với mẹ đi." Thích Nguyên Thành vừa nói vừa ra ngoài, có vẻ căng thẳng không biết phải thuyết phục Khương Oánh đang trong thai kì thế nào, còn xoa xoa tay tự động viên mình, "Điềm tốt, điềm tốt mà..."

Ra đến cửa, Thích Nguyên Thành mới nhớ ra để hỏi Thích Tự: "À, suýt thì quên, hôm nay con gặp Lô tổng thế nào?"

"Ồ dạ, con từ chối rồi..." Thích Tự vội giải thích, "Nhưng mà có vẻ Lô tổng không phật lòng gì đâu."

Thích Nguyên Thành thở dài, rõ là tiếc nuối, nhưng nghĩ tới cuộc điện thoại vừa rồi thì ánh mắt lại sáng lên vẻ hi vọng.

Gần đây Khương Oánh không ngồi yên được một chỗ, thường hay xuống phòng khách đi đi lại lại.

Thích Tự theo ba rời khỏi thư phòng, ra tận cầu thang nhìn đối phương xuống nhà tìm mẹ nói chuyện.

Nghe nói chồng mình phải bay đến Cảng Thành ngay trong đêm, Khương Oánh quả nhiên buồn bực oán trách vài câu, mà Thích Nguyên Thành cũng chỉ biết dụi dàu ôm đối phương vào an ủi.

Thích Tự cứ thế tựa lên lan can cầu thang nhìn xuống chăm chú, không khỏi thích thú với cảnh tượng này.

Chẳng biết ba thuyết phục thế nào mà rốt cục mẹ hẳn cũng đồng ý, còn đích thân cầm áo khoác mặc lên cho đối phương rồi tiễn ra tận cổng.

Thích Nguyên Thành đi rồi, Thích Tự mới lôi di động ra, không kìm được lòng mà vào kiểm tra app định vị một lần, phát hiện Phó Diên Thăng đã về lại Thâm Thành.

...Tập đoàn Thiên Bảo, Ngô Dũng Thiên? Chẳng lẽ đây là mối quan hệ của Phó Diên Thăng?

Nhưng ba hẳn vừa bảo chủ tịch Ngô kia quen bác Tề, mà tối qua chính Phó Diên Thăng còn nói người mình tìm được không tầm cỡ bằng Lô

Hoành, trong khi dù ít nổi hơn thì quy mô của Thiên Bảo cũng chẳng kém Trung Đạt là bao.

Đang chìm trong suy tư, Thích Tự đột nhiên nghe thấy tiếng nói chuyện lao xao ngoài cổng, nhìn xuống mới biết là Thích Phong với Lăng Khả đang dặt nhau vào nhà.

Hôm nay là thứ 6, hẳn vì mai rảnh nên hai đứa mới dành cuối tuần về nhà.

"Mẹ! Con thấy xe của ba vừa ra ngoài xong." Thích Phong vừa cởi giày vừa nói, "Ba đi đâu vậy ạ?"

"Cảng Thành." Khương Oánh đáp.

"Cảng Thành!?" Thích Phong lập tức rú lên, "Mai là đêm Giáng Sinh rồi mà ba còn đến Cảng Thành làm gì?"

"Còn làm gì nữa? Đi công tác bàn chuyện làm ăn chứ sao." Khương Oánh nói.

"Trời đất." Thích Phong châm chích, "Mẹ đang bụng mang dạ chửa thể này mà ba vẫn chỉ nghĩ đến làm ăn, đúng là quá thể..."

Thích Tự đi xuống nói: "Bớt bớt cái miệng em đi, tập đoàn đang lao đao vì một cổ đông đòi rút vốn kia kia, không vì cấp bách bất đắc dĩ thì ba đã chẳng chọn đi vào lúc này."

Hồi tháng 7 về nước cùng nhau, Phó Diên Thăng đã phổ cập qua cho bọn hắn về những ảnh hưởng mà Tư Nguyên có thể phải chịu từ sự vụ nhà họ Tư.

Có điều đã nửa năm trôi qua, Thích Phong cảm giác mình với Lăng Khả vẫn dẫu vào đấy, ngoại trừ thỉnh thoảng bị nhận nhầm là quản lí chiến đội

Dã Thảo gì đó thì cuộc sống của hắn cũng chẳng thay đổi là bao...

Thích Phong gãi gãi đầu: "Cổ đông rút vốn nghiêm trọng vậy à? Không đến nỗi các công ti dưới trướng tập đoàn đều sập chứ?"

Thích Tự: "Em thì biết gì? Biết quan tâm ba thì đã coi sự nghiệp của ba là của cả nhà, cũng tại xa cách quá lâu nên em mới không hiểu được nỗi lo của ba, nhưng thử đổi lại xem, nếu người ở trong hoàn cảnh ấy là mẹ thì giờ em thấy sao?"

Thích Phong tái mặt, không biết nên nói gì cho phải.

Thích Tự liếc hắn: "Đây là ba thấy có lỗi với em vì việc li hôn hồi trước thôi, chứ thành phần lông bông như em ấy mà, đáng ra là bị gán đi để gán nợ rồi đấy."

Lăng Khả: "..."

"Gán nợ?" Thích Phong nghẹn họng trôn trối, "Thế kỉ nào rồi mà vẫn còn cái hủ tục này?"

"Sao không?" Thích Tự cười nhạt, "Với ngoại hình của em, không gán được thì ít ra cũng bán được ít tiền."

Khương Oánh mới đi tới nói: "Thôi, em nó đã không biết gì rồi mà con lại còn dọa? Tất cả vào ăn cơm đi."

Thích Tự: "Con đùa chút thôi mà."

Thích Phong: "..."

Không biết có phải vì bị kích thích bởi mấy lời của anh trai hay không, mà sau đó Thích Phong cũng không còn dám ồn ào, chỉ vùi đầu vào ăn cơm rồi cấp tốc xin ra ngoài thăm Tuyết Cô Nương cùng Lăng Khả.

Thích Tự mới nhớ ra hỏi: "Sức khỏe của Tuyết thế nào rồi ạ?"

Khương Oánh lắc đầu nói: "Không tốt cho lắm, giờ còn chẳng nhận được mặt ai. Tuần trước Thích Phong mới đưa nó đến một bác sĩ, người ta bảo mình phải chuẩn bị tâm lí đi, không còn bao nhiêu thời gian nữa rồi."

Thích Tự hơi khựng tay lại, chậm chạp bới lên một miếng cơm, cũng không khỏi đau lòng: "Nhỡ mà làm sao thật, thằng nhóc kia sẽ khóc chết mất."

Khương Oánh: "Ừ, nhưng mà sinh lão bệnh tử là quy luật rồi, biết làm sao được."

Ăn xong, Thích Tự ngồi lại nói chuyện với mẹ một lát rồi lên tắm rửa.

Đợi đến giờ mọi ngày, hăn mới cầm điện thoại lên gọi video call cho Phó Diên Thăng.

Hai người tán gẫu đủ điều về những chuyện xảy ra trong ngày, được một lát rồi Thích Tự mới thử dò hỏi: "Anh có biết tập đoàn Thiên Bảo không?"

Phó Diên Thăng: "Có nghe qua, một tập đoàn ở Cảng Thành phải không, sao thế?"

Thích Tự: "Nghe nói chủ tịch Hồ Dũng Thiên quen bạn của ba tôi, nay có gọi cho ông ấy để đặt vấn đề hợp tác. Ba tôi cũng vừa xuất phát đi Cảng Thành xong."

Phó Diên Thăng: "Ồ? Vậy à? Hợp tác thế nào?"

Thích Tự giải thích qua vài câu, trông Phó Diên Thăng có vẻ không biết gì về chuyện này thì cũng thấy là lạ, bèn hỏi: "Nãy tôi còn tưởng hay Chủ tịch Hồ của Thiên Bảo chính là người anh tìm được?"

Phó Diên Thăng: "Nào đâu, tôi làm gì ghê gớm thế được... Nói vậy, ba cậu với chủ tịch Hồ mà đàm phán thành công thì cũng không cần tôi hỗ trợ nữa rồi."

"Cứ chờ xem thế nào đã." Thấy Phó Diên Thăng đã vậy, Thích Tự cũng không cố thăm dò nữa, quay ra hỏi, "Mai hay ngày kia anh mới tới?"

"Sáng mai bay chuyển sớm, không delay gì thì 11h30 là đến Hải Thành." Phó Diên Thăng nhướn mày hỏi, "Cùng ăn trưa nhé?"

Thích Tự: "Được."

Phó Diên Thăng: "Ra sân bay đón tôi không?"

Thích Tự cười nói: "Tự đón xe về đi, khách sạn Holiday trên đường Hà Tân, báo tên của tôi là được, đặt sẵn phòng cho anh rồi đấy."

****

<Epilogue>

Thích Tự: "Lớ vớ là gả em đi gán nợ đấy."

Thích Phong: "Khả Khả ơi cứu tôi~~~ Tôi không muốn đâu! QAQ"

Lăng Khả: "= _ ="

-

vtrans by xiandzg

T/N: Tối qua có người đi xã giao tận Cảng Thành, nay thì Thiên Bảo liên lạc—tự dưng làm em nghĩ nhiều quá... Rốt cục đây là phục bút, là trùng hợp, hay là lòng tin bất chấp của em vào fls đang act up thế này =))))))

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẦU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 172: Muốn Ăn Cật Đã

Hôm sau, vừa tỉnh dậy là Thích Tự đã mở app định vị kia ra, cứ một lúc lại vào kiểm tra. Hắn thấy Phó Diên Thăng xuất phát lúc 7h30, 8h tới sân bay Thâm Thành, đến 9h thì định vị bắt đầu mất tín hiệu, hẳn là máy bay đã cất cánh...

11h30, chấm đỏ kia đã xuất hiện ở sân bay Hải Thành.

Thích Tự vớ lấy áo khoác trên lưng ghế, chuẩn bị ra ngoài.

Đến cửa phòng, hắn lại lui về vài bước, soi mình trong gương đứng, vuốt vuốt tóc vài lần rồi mới đi.

Khương Oánh đang nói chuyện với dì giúp việc, Thích Tự xuống nhà chào mẹ trước khi đi: "Mẹ ơi con ra ngoài bây giờ, cắt cơm cả trưa lẫn tối nhé ạ."

Khương Oánh ngạc nhiên: "Nay thứ 7 mà con vẫn đến công ti à?"

Thích Tự thấp giọng nói: "Không ạ, Thầy Phó đến Hải Thành rồi."

Khương Oánh nhìn hắn vài giây, hỏi: "Tôi còn về không thế?"

Thích Tự lúng túng đảo mắt, ngại ngần nói: "Err, chưa biết ạ, con sẽ cố về..."

Khương Oánh tủm tỉm cười: "Được rồi, tùy con đấy, đằng nào ba cũng không ở nhà, mà có về thì để mẹ lo."

Thích Tự: "...Con cảm ơn mẹ."

Đến khách sạn Holiday, Thích Tự lại bảo Vương Mãnh chạy thêm vài vòng quanh đó, đợi chấm đỏ kia tới nơi, từ xa trông thấy Phó Diên Thăng xuống xe rồi mới bảo Vương Mãnh lái qua.

Thâm Thành ở dưới Nam, không lạnh như Hải Thành, hẳn thấy Phó Diên Thăng mang theo một hành lí xách tay, khoác trên mình chiếc áo len rộng màu xám khói, càng làm bật lên dáng người dong dỏng.

Chờ đối phương vào khách sạn rồi, Thích Tự mới xuống xe đi theo, nhìn hẳn ra lễ tân, báo tên mình, nhận thẻ phòng.

Đến khi Phó Diên Thăng xoay người lại, hai người chính diện thấy nhau, ánh mắt vừa chạm, không trung cũng như lớp đớp đầy pháo hoa.

Đối diện với ánh mắt sáng rực từ Phó Diên Thăng, Thích Tự mới thấy tim mình cuồn cuộn không thôi, cảm tưởng nháy mắt ấy kéo dài rất lâu rất lâu.

"Đi theo tôi đây à?" Phó Diên Thăng đến trước mặt hẳn, cười hỏi, "Nhìn định vị của tôi suốt phải không?"

Thích Tự hừ mũi cười: "Bớt tự luyện đi, chính anh bảo 11h30 còn gì, tôi chỉ cần giờ đến rồi trùng hợp gặp anh thôi."

Phó Diên Thăng nhướn mày, trùng hợp? Còn chẳng phải nhắn tin hỏi hẳn đến chưa? Trùng hợp gì gồm vậy?

Nhưng hẳn cũng không định bóc mẽ, chỉ hươ hươ thẻ phòng với Thích Tự, lời mời trong mắt không cần nói ra cũng hiểu: "Lên thôi, 0812."

Hai người đi thang máy lên tầng 8, cả chuyến không ai nói gì, vào đến phòng, Phó Diên Thăng vừa đặt hành lí xuống đã lập tức ôm chầm lấy

Thích Tự.

Nghe được mùi hương trên người Phó Diên Thăng, Thích Tự cũng thấy toàn thân run lên như có một dòng điện chạy qua.

Tựa hồ cảm tưởng ngay cả một nụ hôn cũng thật xa xỉ, quá không nỡ, Phó Diên Thăng chỉ đơn giản dán chặt lấy hân, vừa hít hà, vừa cận kề bên mai.

Ôm một hồi, có vẻ Phó Diên Thăng thấy áo khoác quá vướng víu, bèn kéo khóa mở ra, chỉ để lại một lớp len mỏng sát người, hai tay còn vòng qua eo Thích Tự.

"Hhhh... tay anh lạnh thế!" Thích Tự rít lên.

"Tôi mặc có bao nhiêu đâu, cho ủ ấm nhờ đi..." Phó Diên Thăng tham lam lần mò, bấy giờ mới bắt đầu hôn hân.

Xa cách nhau, bận bịu riêng, chỉ có thể nén lại mọi nỗi nhớ trong lòng, nhưng phải đến khi tận mắt trông thấy, tận tay cảm nhận, cả hai mới thật sự nhận ra những ngày tháng yêu xa đã giày vò mình đến nhường nào, đã khiến mình mong mỗi đối phương biết bao nhiêu.

Cánh môi vừa chạm, mới đầu chỉ trao nhau những gặm nhấm nhỏ nhặt, dần dà mới từ cạn thành sâu.

Thích Tự vòng tay ôm lại Phó Diên Thăng, không ngừng muốn dán sát vào đối phương hơn nữa....

Đơn giản là hôn, lại như có thể kéo dài đến vô tận.

Không biết đã bao lâu trôi qua, Thích Tự mới hớn hớn hỏi: "Không ăn trưa à?"

Phó Diên Thăng nhìn hân lăm bằm: "Muốn ăn cậu đã..."

Thích Tự: "..."

*

Hai người cứ thế lăn lộn trên giường triền miên, bụng réo âm ỉ cũng chẳng hay, 1h, 2h, mãi đến khi kim đồng hồ đã quá 3h, bọn hắn mới dần thoát ra khỏi vòng xoáy cảm xúc như mưa rào sau nắng hạn.

"...Ổn chứ?" Phó Diên Thăng hỏi hắn.

Thích Tự kiệt sức nằm bẹp trên giường ừ một tiếng, mắt cũng chẳng muốn mở.

Phó Diên Thăng: "Giờ nghỉ rồi tối tiếp tục ha?"

Thích Tự hơi hé mắt: "Anh vẫn còn sức hả?"

"Mấy hôm trước ai còn mạnh miệng nói trước khi gặp thì... Hmm?" Phó Diên Thăng đột nhiên cử động, phả hơi lên tai Thích Tự, "Mới có bao nhiêu đâu, đã bảo rồi, dành lại hết cho cậu."

Thích Tự thấy da đầu tê rần, vừa chỉ sợ bạt mạng đến hồng người, lại vừa không khỏi thỏa mãn vì biết Phó Diên Thăng đã nghe lời mình.

Phó Diên Thăng: "Đói không? Lỡ mất cơm trưa rồi, ra ngoài ăn nhé?"

Thích Tự nghiêng người gối lên cánh tay Phó Diên Thăng: "Không đói, lười đi."

Phó Diên Thăng cười cười, dán lên trán hắn cái chẹt rồi dịu giọng nói: "Nhưng đâu thể bỏ hết bữa được, lười đi thì thôi, tôi gọi khách sạn nấu ít đồ nóng mang lên nhé? Thật ra tôi cũng hơi đói."

Thích Tự: "Vậy anh gọi đi..."

Phó Diên Thăng vợ lấy điện thoại đầu giường, gọi xuống quầy dịch vụ, được nối máy sang nhà hàng khách sạn rồi mới hỏi: "Cho hỏi giờ này nhà hàng làm được những món gì?... Dimsum HongKong cũng được, nhân tôm đi, thêm váng đậu cuộn... cả một phần sườn hấp nữa..."

Vừa lắng nghe âm giọng trầm trầm lôi cuốn, vừa mê mẩn độ ấm từ người cạnh mình, Thích Tự lại tham lam nghĩ bụng, giá như Phó Diên Thăng luôn ở bên, thì ngày nào hẳn cũng được cảm nhận nhịp đập của người này, được cùng ôm đối phương đi ngủ rồi.

Bọn họ mà không phải xa nhau nữa thì tốt biết bao...

"Cậu điếm lại một lần giúp tôi được không." Phó Diên Thăng đang nói chuyện với nhân viên phục vụ, bỗng nhiên thấy Thích Tự rúc rúc vào ngực mình, lại còn vòng tay ôm chặt lấy hắn, không khỏi bật cười lùa tay vào tóc đối phương vuốt nhẹ, nói vào điện thoại, "Tốt rồi, chỉ vậy thôi, làm xong phiền nhà hàng mang lên phòng 0812... Tôi họ Phó."

Dập máy xong, Phó Diên Thăng mới nhìn Thích Tự cười cười: "Sao tự dưng dính tôi thế?"

Thích Tự: "..."

Phó Diên Thăng: "Muốn nữa rồi à? Nhưng giờ ấy nhờ lát nữa phục vụ đến gõ cửa thì làm sao."

Thích Tự: "Không muốn."

Phó Diên Thăng: "Thế cậu đang làm gì đây?"

Thích Tự bực mình nói: "Cmn anh không thể để yên cho tôi ôm một lúc được à?"

Phó Diên Thăng cười một tiếng từ cổ họng, vuốt ve lỗ tai đang dần đỏ lên của Thích Tự, bảo: "Ôm đi, hôm nay cho cứng ôm thỏa thích."

Thích Tự: "..."

Chừng nửa tiếng sau, chuông cửa vang lên, Phó Diên Thăng phải vỗ nhẹ lên vai hấn, Thích Tự mới chịu rời lỏng tay.

Phó Diên Thăng trở dậy, mặc tạm một chiếc áo ngủ để ra nhận đồ ăn, đến khi quay về mới thấy Thích Tự đã rời giường.

Trong phòng bật điều hòa ấm áp, Thích Tự cũng không buồn mặc gì, khom người lục lọt quần dài của Phó Diên Thăng trên thảm trải sàn, lấy ra bao thuốc với bật lửa, châm xong ngậm lên miệng, sau đó thản nhiên ngồi xuống sofa, lại còn ghếch chân lên như đại gia.

Chứng kiến cảnh này, Phó Diên Thăng thiếu điều phun trào máu mũi.

"Cơm đến rồi lại đi hút thuốc?" Phó Diên Thăng hỏi.

"Anh ăn đi, tôi đầy rồi, không muốn ăn nữa." Thích Tự nhả khói nói.

"...???" Mẹ, yêu nghiệt!

Phó Diên Thăng đặt tạm thức ăn lên bàn trà, đi lấy một chiếc áo ngủ khác rồi ném cho đối phương: "Mặc vào, không biết lạnh là gì à!"

Thích Tự phì cười, vừa ngậm thuốc vừa mặc thêm áo, bỗng dưng nghe thấy chuông điện thoại vang lên.

Hấn đi chân trần ra chỗ áo khoác bị vứt lăn lóc trên đất, mở điện thoại thấy hiện tên ba, mới vội vàng kéo lại áo ngủ, đứng đắn rồi mới ấn trả lời.

"A lô, Thích Tự à." Thích Nguyên Thành không hề biết Thích Tự đang ở đâu, vào thẳng vấn đề, "Ba vừa gặp mặt chủ tịch Ngô rồi, gọi điện thoại để

báo con luôn. Bản chất của việc hợp tác mà chủ tịch Ngô nói đến chính là đầu tư cho mình, đại khái là ông ấy để mắt đến tình hình phát triển của MeiWei-Liên Tú nên muốn chi tiền mua cổ phần ở MeiWei, xem ra chúng ta khổ tận cam lai rồi!"

Thích Tự hơi liếc sang Phó Diên Thăng, mừng rỡ đáp: "Thật hả ba? Thế thì tốt quá!"

Thích Nguyên Thành vui vẻ cười khà: "Mau báo cho mẹ con một tiếng đi, mẹ không hỏi thôi chứ cũng canh cánh nghĩ ngợi suốt đấy, nhớ bảo mẹ cứ yên tâm, tối nay ba đi gặp chủ tịch Ngô một bữa nữa rồi về Hải Thành luôn..."

Thích Tự ngạc nhiên: "Tối xong mà ba về luôn, thì chẳng phải là rạng sáng mới tới nơi ă?"

Thích Nguyên Thành: "Ừ, dù gì cũng là đêm Giáng sinh mà, nhưng mà cả nhà không cần đợi ba đâu."

Thích Tự kẹp thuốc lên tay, cau mày nói: "Ba ơi, thật ra bình thường mẹ với Tiểu Phong cũng không chú trọng đón Giáng Sinh thế đâu, đêm hôm khuya khoắt ba về có khi mẹ cũng ngủ rồi."

Thích Nguyên Thành trầm ngâm nói: "Cũng đúng, thế thôi để ba xem thế nào rồi tính, muộn quá thì để mai về vậy..."

Thích Tự: "Vâng, ba chú ý an toàn nhé, chúc trước ba một đêm Giáng sinh vui vẻ."

...

Dập máy xong, Thích Tự đang tính kể chuyện mừng này cho Phó Diên Thăng thì đã thấy người kia nhìn mình đầy hứng thú—lại là vẻ mặt ung dung tự đắc như đã biết hết tất cả ấy.

Thích Tự hơi giật mình, đột nhiên hiểu ra, hỏi: "Chủ tịch Ngô là móc nối của anh?"

Phó Diên Thăng: "Hmm? Cậu nói gì cơ?"

Thích Tự đặt điện thoại lên mặt bàn đánh ruỳnh: "Lại còn giả ngây giả ngô?"

Phó Diên Thăng đẩy kính: "Làm gì mà dữ thế..."

Thích Tự nghĩ nghĩ, lại hỏi: "Hôm trước anh đến Cảng Thành là để gặp người này?"

Phó Diên Thăng: "Cậu cũng mở miệng nhờ rồi, chưa giải quyết được thì mặt mũi đâu mà đến gặp cậu?"

"...Đừng có dẻo miệng." Thích Tự thấy mặt bắt đầu nóng lên, tiếp tục truy hỏi, "Sao anh quen được chủ tịch Ngô của tập đoàn Thiên Bảo?"

Phó Diên Thăng giải thích: "Quen từ hồi làm ở Hoàn Thịnh Cảng Thành, ông ấy cũng là một trong những người nghi ngờ về thân phận thật của tôi giống cậu. 5 năm trước, tập đoàn Thiên Bảo suýt dính phải một án tham nhũng lớn ở Cảng Thành. Nội tình thì không thể tiết lộ, chỉ có thể nói với cậu là tôi từng vô tình tiết lộ cho ông ấy một tin tức, vốn dĩ cũng không to tát gì, nhưng chủ tịch Ngô đã nhìn nhận thấu đáo rồi nhờ nó mà tránh được nguy cơ. Về sau, lần nào gặp lại ông ấy cũng nhắc về món nợ ân tình này, bảo tôi nếu cần cứ tìm, nằm trong khả năng thì ông ấy nhất định sẽ giúp."

Thích Tự: "Cớ gì phải để ba tôi nghĩ chủ tịch Ngô là bạn của Tề Thế Phong?"

Phó Diên Thăng: "Không khó để tra ra những móc nối này, ba cậu là bạn của Tề Thế Phong, tổ tiên của Tề Thế Phong lại là thương nhân giàu có tiếng ở Cảng Thành. Hôm trước đến gặp, tôi cũng chỉ hỏi băng quơ mà hoá

ra ông ấy quen Tề Thế Phong thật, chỉ là không quá thân thôi. Tôi có dặn ông ấy lúc liên lạc ba cậu phải tránh nhắc đến tôi, cứ mượn tạm danh nghĩa Tề Thế Phong là được."

Thích Tự: "Nhưng tại sao lại không để ba tôi biết việc này là do anh giúp?"

Phó Diên Thăng: "Ba cậu vẫn đâu muốn cậu dính líu gì đến tôi đâu, đúng không? Nhờ ông ấy biết rồi lại từ chối thì chẳng hoá ra tôi công cốc à? Không để lộ mới tốt, tránh gây áp lực cho ba cậu, không rồi ông ấy là nghĩ nhận mỗi này thì phải có nghĩa vụ gả cậu cho tôi gì đó..."

Thích Tự: "..."

Phó Diên Thăng: "Ừm, mà thật ra tôi cũng chỉ có vai trò dẫn mối thôi. Căn bản là Tư Nguyên chẳng có vấn đề gì về thực lực kinh doanh hết, vượt qua được cơn khủng hoảng biến động cổ quyền này sẽ lại phát triển lớn mạnh. Chủ tịch Ngô rót vốn cho Tư Nguyên thì tương lai cũng thu lợi thôi, song phương cùng hời mà."

Cái gì mà "chỉ dắt mối"? Đây rõ ràng là cả miếng bánh béo bở rơi từ trên trời!

Thích Tự rít thêm vài hơi, nhìn nhìn chuỗi hạt trên cổ tay Phó Diên Thăng, đột nhiên nghĩ tới câu nói mà người này để trên profile Wechat.

(i.e. "Kết giao vì lợi là bỏ đi đạo nghĩa/Mất đạo nghĩa sẽ chỉ thấy người sai.")

Hắn không khỏi rỗi lòng, nhìn Phó Diên Thăng hỏi: "Nhưng mà Thầy Phó, mấy chuyện nhờ vả như vậy vốn trái với nguyên tắc đối nhân xử thế của anh mà phải không?"

Phó Diên Thăng ngấn người nhìn hẩn, dịu giọng bảo: "Thích Tự, tôi cũng bị cậu kéo xuống phàm trần rồi, chỉ cần là vì cậu, có gì mà không thể?"

Thích Tự lập tức cảm thấy tim mình như bị chuông đồng thúc mạnh, vang dội âm ỉ, hồi lâu không thể nói nên lời.

Chẳng qua đang cảm động tột đỉnh, hẩn lại thấy Phó Diên Thăng rũ mắt nhìn xuống đồng hồ ăn đang dần lạnh đi trên bàn, hỏi một câu: "Tôi bắt đầu ăn được chưa?"

"Anh..." Thích Tự cũng đến cạn lời, "Thôi ăn đi."

****

<Epilogue>

Phó Diên Thăng: "Tôi cũng bị cậu kéo xuống phàm trần rồi mà..."

Thích Tự: "Mẹ nó, thế hoá ra trước giờ anh tự cho mình là thần tiên à?"

Phó Diên Thăng: "...Không phải! Là người tu đạo!"

Thích Tự: "Ăn nằm với tôi chán chê rồi còn tự nhận mình là người tu đạo, cmn anh đúng là không biết ngượng."

Phó Diên Thăng: "..."

-

vtrans by xiandzg

T/N: Mình là người đơn giản, Thầy về là mình hăng ("_ > ")

Douma đến chết lâm sàng với Phu Thê T_____T Lạ Hi cho Xmas dài ra một tí có được không, 10 chương cũng không vấn đề em hold

đượccccccccccc

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẦU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 173: Mưa Dầm Thấm Đất

Sau khi được chính Phó Diên Thăng xác nhận, Thích Tự mới yên tâm gọi điện cho Khương Oánh báo tin vui.

Ngô Dũng Thiên muốn rút vốn, thì coi như Tư Nguyên đã có được một thế lực cỡ khủng khác chống lưng, tai họa ngầm từng khiến bọn họ lặn tăn cũng không còn khả năng uy hiếp gì với tập đoàn nữa.

Thích Tự đặt điện thoại xuống, thấy Phó Diên Thăng gắp miếng há cảo tôm đến gần miệng mình thì hơi né đi, nói: "Qua bữa rồi, tôi không muốn ăn thật mà."

"Nghe lời đi." Phó Diên Thăng dỗ hăn, "Chưa thưởng thức qua sao đã biết mình không muốn?"

Thích Tự không khỏi buồn cười với giọng điệu ngả ngớn của đối phương, rốt cục cũng há miệng nhận lấy miếng há cảo, hết khai vị còn bị ép ăn thêm nửa tô cháo thịt nạc.

Ăn xong hai người lại về giường, nhưng cũng chỉ rúc vào nhau nói chuyện phiếm chứ không làm gì khác.

"Kể tôi nghe về hồi anh đi làm ở Cảng Thành đi." Thích Tự nói.

"Cậu muốn biết về chuyện gì?"

"Gì cũng được." Thích Tự thuận miệng hỏi, "Anh đến Cảng Thành cũng là do bên trên điều động à?"

"Cũng không hẳn, là tự chọn nữa, muốn đi đâu trước thì đi. Tôi đến Hoàn Thịnh là vì có một người anh cùng khoa ở đấy, hai năm đầu làm ở vị trí chuyên viên phân tích, toàn gánh dirty work không..."

"Dirty work là sao?" Thích Tự tò mò, "Việc phạm pháp á??"

"Nghĩ đi đâu đấy?" Phó Diên Thăng vuốt nhẹ đầu hăn, cười bảo, "Gọi thế thôi, đại khái là thu thập dữ liệu, tổng hợp chỉnh sửa thông tin, xem báo cáo tài chính, lập mô hình tính toán định giá tài sản, vừa khổ vừa mệt, lại chẳng có tính thách thức gì..."

"Việc này với anh thì dễ không thôi mà? Sao còn muốn làm?" Thích Tự hỏi.

"Để lấy thời gian kinh nghiệm chứ sao, tưởng ai cũng 21 tuổi đã lên tổng giám đốc, rồi có cả dàn chuyên viên tinh anh làm công bên dưới như cậu à?" Phó Diên Thăng cười cười nhìn hăn, nói, "Lúc ấy tôi chỉ tầm tuổi cậu hồi mình mới quen thôi, lại nhỏ hơn tất cả mọi người trong nhóm, không kinh nghiệm không tài nguyên, chỉ có cái đầu thì làm được gì nữa?"

Thích Tự hỏi: "Bạn không?"

Phó Diên Thăng: "Bạn, ngày nào cũng 9h sáng đến 9h tối, nhưng hồi mới thì chỉ làm các việc bề mặt đơn giản thôi, giống kiểu Ngô Song ở MeiWei-Liên Tú bây giờ ấy, đàn anh sắp xếp cái gì thì tôi làm cái đó, sau quen rồi thì mới dần tiếp xúc với các nhiệm vụ trọng tâm hơn..."

Phó Diên Thăng nói đến đây thì ngừng lại, Thích Tự biết, hăn là lại động đến vấn đề gì không thể lộ ra.

Hăn cũng không hỏi thêm, qua một lát lại thấy Phó Diên Thăng quay sang bảo: "Lấy hộ tôi điều thuốc..."

Thích Tự xoay người với hộp thuốc lá dở, vừa rút ra một điếu cho Phó Diên Thăng, đang định lấy cho cả mình thì bị đối phương chặn lại: "Nãy hút rồi giờ định hút nữa à?"

Thích Tự: "Anh dạy chứ ai?"

Phó Diên Thăng đoạt đi hộp thuốc trên tay hắn: "Tôi dạy cậu đủ điều, duy chỉ không dạy cậu hút thuốc, từ lần bị đổ rượu tôi đã khuyên rồi, là tự cậu dính vào đấy chứ..."

Thích Tự còn định lấy lại: "Thì mưa dầm thấm đất mà?"

"Thôi." Phó Diên Thăng giấu tạm hộp thuốc vào dưới gói mình, lại ôm Thích Tự vào nói, "Năm ngoan đi rồi tôi cho hút vài hơi."

Thích Tự: "..."

Phó Diên Thăng châm thuốc, tự mình hút một hơi trước rồi đưa đến miệng người kia.

Thích Tự hơi sững sốt, rử mắt ngậm lấy đầu thuốc vừa qua môi đối phương, neho mắt rít một hơi, không hiểu sao cảm thấy rất lãng mạn.

Phó Diên Thăng trông thấy vẻ mặt say mê của hắn thì bật cười: "Từ bao giờ mà đã nghiện nặng độ này rồi?"

Thích Tự nhả khói, trong lòng cũng đang băn khoăn về chuyện ấy.

Qua mấy giây, hắn mới thần người nhìn trần nhà, nói: "Cũng không phải thế..."

Đôi lúc Thích Tự hút thuốc vì nhớ mùi hương trên người Phó Diên Thăng, hoặc là khi phiền não, trong đầu nhớ đến dáng vẻ đối phương hút thuốc, hắn lại cảm thấy nếu mình cũng giống người kia, thì biết đâu lại dễ dàng giải quyết được mọi chuyện...

Mà lúc này hẳn say mê như vậy, cũng chỉ vì đây là điều thuốc Phó Diên Thăng đã hút qua.

Nhớ tới vừa rồi Phó Diên Thăng ngập ngừng muốn nói lại thôi, Thích Tự mới thấp giọng nói: "Thỉnh thoảng tôi lại nghĩ, anh làm công việc phải giữ quá trời bí mật như vậy, nhiều chuyện thậm chí còn chẳng thể tiết lộ với những người thân cận nhất, có khi nào cảm thấy cô độc không?"

Phó Diên Thăng trầm mặc một lát, nói: "Trước khi gặp cậu, tôi chưa bao giờ nghi ngờ lựa chọn của mình, cũng không cảm thấy bản thân phải hi sinh mất mát gì vì nó, bởi ấy đều là tôi tự nguyện..."

"Thế giờ thì sao?" Thích Tự hỏi.

"Giờ ấy à." Người kia lại rút thuốc, nói, "Ngày nào cũng thấy thật cô độc."

"...Tại sao?" Thích Tự hỏi.

Phó Diên Thăng luồn tay qua gáy Thích Tự, để hẳn gối lên vai mình, cười nói: "Bởi vì không được ở gần cậu, cũng không biết làm sao để cậu hiểu tôi hơn, chỉ sợ đến một ngày cậu hết hứng thú hay kiên nhẫn thì sẽ bỏ tôi đi."

Thích Tự không khỏi xao lòng, cười khê: "Gì, chẳng phải anh tự phụ lắm à? Sao lại nghĩ như thế?"

Phó Diên Thăng: "Có tự phụ đến đâu, gặp cậu cũng mất điện."

Thích Tự: "..."

Giờ phút ấy, Thích Tự đã rất muốn hỏi, nếu cảm thấy như vậy, vì sao anh không từ bỏ công việc này để đến cạnh tôi?

Đến Tư Nguyên, tôi sẵn sàng cho anh chức vị tốt nhất cạnh mình...

Nhưng hẳn hiểu, dù sao Phó Diên Thăng vẫn có kiên định với lựa chọn của mình, mà thế sự thì chẳng thể nào song toàn.

Bởi vậy rốt cục, hẳn cũng không nói gì.

Hai người lần lượt hút cũng hết điều thuốc.

Nằm thêm một lát, Thích Tự lại xoay người nằm đè lên Phó Diên Thăng, mặt đây ẩn ý: "Giờ có muốn gần tôi hơn chút không?"

Phó Diên Thăng nhếch miệng cười: "Nữa à?"

Thích Tự: "Nữa đi..."

Oán hận biệt li tránh chẳng được, đành để hoan ái giải trăm sầu.

-

vtrans by xiandzg

T/N: Ngắn đúng không, ngắn là đúng rồi, bữa nay bà Hi kẹt văn mà, không có cả epilogue luôn =))))))

Coi tạm tranh mừng Halloween của bạn 柒时念安 đỡ vậy nè:"> ko biết còn ai nhớ phân đoạn này ko, nhưng hồi này là chương đầu tiên mình phải qua weibo lấy bản sắc tình hơn được 1mm so với bản trên TG về á:))))))

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẤU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 174: Tất Cả Của Cậu

Hai người cứ thế dính nhau trên giường khách sạn đến tận sáng hôm sau, tỉnh xong cũng không buồn dậy, hết ôm ấp lại hôn lên mắt mũi nhau như mèo, để hơi mình quán lấy toàn thân đối phương.

Mãi đến khi đói hết chịu nổi, bọn họ mới đi tắm rửa thay đồ, xuống lầu ăn brunch.

Thích Tự nhận được vài tin nhắn mừng Giáng Sinh, nhưng không có tin tức gì ba nên cũng chưa vội về.

Đường Hà Tân nằm ngay điểm giao giữa khu thương mại và thắng cảnh Bồ Giang, xung quanh có không ít các hàng hiệu nổi tiếng. Ăn xong thấy thời tiết khá thuận lợi, Thích Tự mới rủ Phó Diên Thăng đi dạo dọc phố một lát.

Nắng đông ấm áp rải đầy mặt sông mặt đường và các toà nhà, sắc vàng rực khiến tâm trạng con người ta cũng thật dễ chịu.

Ý nghĩa của Giáng Sinh ở trong nước khác với nước ngoài, về đây thì nó giống như một ngày lễ để các thành niên tụ tập tìm thú vui hơn là gia đình đoàn viên. Bữa nay còn là cuối tuần, nhìn cả đường đâu đâu cũng thấy tình nhân quấn quýt. Thích Tự và Phó Diên Thăng sóng vai đi cạnh nhau, tuy không thể dắt díu nắm tay như người khác, nhưng tính ra vẫn là một dịp lãng mạn hiếm hoi.

Bọn họ đều cao ráo điển trai, diện mạo của Thích Tự lại còn bắt mắt, cả hai cứ dính lấy nhau nói chuyện mà chẳng hay mỗi lần mặt đối mặt hay

mỉm cười lại toát ra không khí ái muội đến nhường nào.

Lúc này chiều ngược lại xuất hiện một đám các cô nàng trẻ tuổi, hẳn là sinh viên đang đi chơi Giáng Sinh, tíu tít ồn ào không ngừng, vậy mà trông thấy Thích Tự với Phó Diên Thăng đều bất giác nhìn theo nhiều chút, âm thanh cũng tự động nhỏ dần đều.

Lối đi bộ chỉ rộng chừng 3m, vì Thích Tự đang đi giữa đường, lúc hai bên lướt qua nhau Phó Diên Thăng còn vô thức đưa tay khoác hờ lên bả vai hẳn để tránh va chạm. Nhóm nữ sinh kia chứng kiến cảnh này thì đồng loạt trợn ngược mắt, người nín cười người kinh hô, đi tiếp trong hưng phấn.

"...Đi gần vào đây chút." Phó Diên Thăng lại thấy có người sắp đến từ khóe mắt, rốt cục đổi chỗ cho Thích Tự đi sát lề, "Cậu vừa nói gì cơ?"

"Tôi bảo nếu không còn việc gì quan trọng, thì giữa tháng giêng tôi quay lại Mỹ, trước khi tốt nghiệp sẽ không về nữa." Thích Tự như vẫn chìm trong khoảnh khắc vừa xong, cả tim lẫn mắt lúc này đều chỉ nhìn thấy mình Phó Diên Thăng.

"Tết cũng không về à?" Phó Diên Thăng hỏi.

"Ừm, Tết mấy năm trước thì hay bay từ thành phố P qua New York, mấy tiếng là đến rồi, nhưng năm nay ba mẹ tôi cưới lại, hẳn là sẽ ăn Tết trong nước, tôi bay đi bay về cũng phiền nên chắc thôi." Thích Tự nói.

"Bao giờ đến lễ tốt nghiệp của cậu?" Phó Diên Thăng hỏi.

"Chắc giữa tháng sáu đổ ra." Thích Tự nhếch miệng, "Anh hỏi làm gì, chẳng lẽ lại còn định qua dự lễ tốt nghiệp của tôi?"

"Tốt xấu gì tôi cũng đã dạy dỗ cậu hai năm qua, muốn thấy "học trò của mình" tốt nghiệp thì có gì sai." Phó Diên Thăng nhìn hẳn hỏi, "Làm sao, không hoan nghênh à, hmm?"

Thích Tự: "Hoan nghênh thì hoan nghênh, vấn đề là anh có thời gian qua không?"

"Câu này hỏi khó thế." Phó Diên Thăng nhìn về phía trước, khẽ thở dài, "Để gần lúc đấy rồi tính tiếp vậy, tôi sẽ cố dành ra chút thời gian."

"Không cần cố quá đâu..." Đúng lúc này, hai người đi ngang qua một cửa hàng bán đồ nam, Thích Tự trông thấy chiếc áo măng tô mà manikin bên trong đang mặc thì khựng lại, bảo, "Vào đây xem chút."

Thích Tự đẩy cửa vào, một nhân viên lập tức ra chào đón: "Chúc quý khách một buổi sáng tốt lành, chào mừng đến với L'armadio del signore, xin hỏi hai vị cần tìm gì?"

Phó Diên Thăng thấp giọng hỏi Thích Tự: "Cậu muốn mua quần áo à?"

Thích Tự không nói gì, nhìn quanh một vòng thấy cách bài trí và phong cách của tiệm này khá được, mới hỏi: "Không biết mình còn hàng cho chiếc áo khoác mà mẫu đang mặc kia không nhỉ?"

Nhân viên đáp: "Đó là mẫu đặc biệt của hãng trong mùa này, cả tiệm chỉ có một chiếc mẫu, nếu ngài muốn thì tôi có thể gỡ xuống cho ngài thử..."

Thích Tự gật đầu: "Vậy phiền chị lấy xuống giúp tôi."

Nhân viên đeo găng trắng cẩn thận cởi chiếc măng tô trên người manikin xuống, đến khi đưa tới cho Thích Tự, lại được hân hưởng cảm ra hiệu về phía Phó Diên Thăng: "Để cho anh này thử."

Phó Diên Thăng: "..."

Tranh thủ lúc Phó Diên Thăng thay đồ, Thích Tự lại đi lòng vòng quanh tiệm, chọn thêm được một chiếc khăn cashmere kẻ ô màu xanh đậm.

Mấy phút sau, Phó Diên Thăng đi ra, nhân viên kia còn đang giới thiệu về chất liệu, may mặc và thiết kế của trang phục thì đã thấy Thích Tự lại gần, tự tay quàng khăn cho Phó Diên Thăng rồi thấp giọng nói: "Tôi mới nhìn đã thấy hình thể của anh rất giống với mẫu, biết ngay là cái áo này sẽ vừa mà, quả nhiên."

Hắn hơi lùi về phía sau, đánh giá một phen rồi lại xích đến chỉnh khăn cho đối phương, hai mắt sáng ngời như đứa nhỏ đang nhìn thứ đồ chơi yêu dấu của mình.

Mà Phó Diên Thăng cũng chiều theo, vừa dịu dàng nhìn hắn vừa dang tay cho người kia chỉnh sửa thỏa thích.

Nhân viên cũng đã ngừng giới thiệu từ lâu, chỉ biết lúng túng đứng một bên, cảm giác như người thừa.

"Đẹp lắm, mua đi." Thích Tự rút ví ra, nhìn về phía nhân viên hỏi, "Quẹt thẻ được chứ?"

Đối phương đỏ mặt gật đầu: "Được, được, vì là mẫu đặc biệt của dòng cao cấp nên chiếc áo này có giá 86,800 NDT..."

(*sương sương 300 triệu)

Thích Tự cũng không để ý, rút thẻ từ ví da đưa cho nhân viên: "Tính cùng cả chiếc khăn quàng cổ này nữa."

Trả tiền xong, Thích Tự còn bảo đối phương gói lại áo cũ của Phó Diên Thăng vào túi, để người kia mặc luôn đồ mới.

Ra khỏi cửa hàng, Phó Diên Thăng mới đùa bảo: "Thích thiếu gia đúng là mạnh bạo, đồ tám chục ngàn mà quyết cứ phần phật."

Thích Tự đút tay vào túi, đánh mắt nhìn hắn: "Thế anh có thích không?"

Phó Diên Thăng cười nói: "Thích, chỉ cần là đồ cậu tặng tôi đều thích, chẳng qua..."

Thích Tự sợ hấn từ chối, vội chặn trước: "Đừng có mà "chẳng qua", thích thì mặc, tôi không bao giờ nhận lại quà đã tặng."

Phó Diên Thăng bật cười thành tiếng: "Được rồi, vậy cảm ơn được không?"

Thích Tự thấp giọng nói: "Cảm ơn cái gì, anh cũng giúp tôi chuyện của Tư Nguyên nữa mà..."

Phó Diên Thăng dựng cổ áo lên, cố tình bảo: "Cậu định trả ơn tôi chuyện đấy bằng cái áo này thôi hả?"

Thích Tự nhướn mày: "Chứ anh còn muốn gì nữa?"

Phó Diên Thăng ghé sát tai hấn, dè giọng xuống nói: "Muốn bản thân cậu, trái tim cậu, tất cả của cậu."

Thích Tự hơi đẩy hấn ra, cười mắng: "Một Chủ tịch Ngô mà muốn đổi lấy tất cả của tôi ấy hả? Làm ăn lỗ thối, bản thiếu gia đây không theo."

Phó Diên Thăng dứt tay vào túi áo, nói: "Cậu không muốn cũng được, nhưng tôi có một yêu cầu khác."

Thích Tự: "Yêu cầu khác?"

Phó Diên Thăng rút điện thoại của mình ra, lắc lắc chiếc móc nhỏ treo trên đó, hỏi: "Cậu có biết hàng ngày tôi bán khoản về chuyện gì nhất không?"

Thích Tự: "Chuyện gì?"

"Cậu đang ở đâu, đang làm gì, có đang ổn hay không." Phó Diên Thăng nhìn về phía Thích Tự, "Hai vế sau tôi không nói, nhưng vế đầu ấy..."

Thích Tự nhanh chóng hiểu ra Phó Diên Thăng muốn ám chỉ điều gì, mới bật cười: "Anh cũng muốn theo dõi định vị của tôi?"

Phó Diên Thăng: "Không được à? Tôi còn cho cậu giám sát mình nửa năm rồi, cậu cũng để tôi biết cậu đang ở đâu mọi lúc mọi nơi đi chứ?"

Thích Tự hăng giọng: "Tôi phải nghĩ thêm đã."

Nói xong hần lại nhớ ra một chuyện, bèn hỏi: "Mà này, anh ghi lại giá của mấy thứ tôi từng mua cho anh làm gì?"

Phó Diên Thăng: "Giá nào?"

Thích Tự: "Tôi thấy cuốn sổ kia từ hồi ở thành phố P rồi, anh định ghi lại để trả tôi chắc?"

Phó Diên Thăng ngại ngùng cười cười: "Không phải, cái đó là để báo cáo."

Thích Tự: "Báo cáo?"

Phó Diên Thăng: "Ừ, tổ chức có quy định nếu nhận được quà tặng trên 4000NDT trong lúc làm nhiệm vụ thì đều phải báo cáo lại."

Thích Tự kinh ngạc mất vài giây, rồi đột nhiên túm lấy tay áo Phó Diên Thăng, chất vấn: "Vậy cái áo này thì sao? Cũng phải báo cáo?"

Phó Diên Thăng kéo khăn lên mũi người, nhìn hần dụ giọng đáp: "Này thì không, nhận quà của bạn trai cần gì báo cáo, mấy đồng nghiệp FA biết được có khi còn đòi xử tôi ấy chứ."

"Thế chẳng lẽ đồ tôi tặng trước kia không tính là quà của bạn trai!?" Thích Tự giận dữ hỏi một câu, mới đột nhiên nhận ra trọng tâm, "Khoan đã, anh báo cáo gì là đồng nghiệp đều thấy được hết?"

Phó Diên Thăng hoảng hốt vội giải thích: "Bọn họ cũng đâu có rảnh mà theo dõi xem tôi báo cáo những gì..."

Thấy Phó Diên Thăng rõ ràng chột dạ, Thích Tự nhớ tới những thắt lưng giày da mình tặng đối phương đều bị báo cáo lại hết mà không khỏi cả giận vì xấu hổ, quay đầu bỏ đi trước.

"Ồ kìa, Thích Tự." Phó Diên Thăng rảo bước đuổi theo giữ cánh tay hăn, áy náy nói, "Cứng ơi tôi sai rồi, đừng giận mà, hiện tại cậu cũng không còn là đối tượng trong nhiệm vụ nữa, tôi sẽ không báo cáo gì đâu..."

Nhận thấy việc dùng dằng của bọn họ đang thu hút không ít sự chú ý xung quanh, Thích Tự chỉ đành đi chậm lại: "Được rồi, bỏ tay ra đi."

Sau đó Phó Diên Thăng còn phân bua rất nhiều, Thích Tự cũng nghĩ chẳng mấy khi hai người mới gặp nhau, để giận dữ thì quá là không đáng, bởi vậy cũng không chấp nhận nữa.

Gần về khách sạn, Thích Tự nhận được điện thoại của Khương Oánh, báo rằng Thích Nguyên Thành đã lên máy bay về Hải Thành, khoảng chiều tối là đến nhà.

Thích Tự mới nói với Phó Diên Thăng: "Tối nay ba tôi về, còn là Giáng Sinh nên mẹ tôi bảo dì Liễu giúp việc chuẩn bị cơm rồi, tôi phải về nhà ăn tối... Anh tự giải quyết nhé?"

Phó Diên Thăng quay sang: "Ăn xong còn ra ngoài được không?"

Thích Tự nghiêm túc bảo: "Để xem tối thế nào đã, ra được thì ra, không được thì thôi, dù sao mình cũng gặp nhau rồi."

Phó Diên Thăng: "..."

Đang nói, điện thoại đột nhiên đổ chuông, người gọi đến là Diệp Khâm Như. Thích Tự nghe máy, nói vài câu rồi bịt tạm loa lại, thấp giọng hỏi Phó Diên Thăng: "Bao giờ anh quay lại Thâm Thành?"

Phó Diên Thăng đáp: "1h chiều mai bay."

Thích Tự nghe vậy thì nói với Diệp Khâm Như: "Được rồi, ngày mai các anh cứ đến trước đi... Ủm, có gì liên lạc."

Chờ hẳn dập máy xong, Phó Diên Thăng mới hỏi: "Có chuyện gì à?"

Thích Tự: "Diệp Khâm Như báo Tân Điều chuẩn bị mở hội nghị thương mại về hợp tác chiến lược trong ba ngày tại Giang Trấn, bọn họ muốn mời MeiWei-Liên Tú tham gia."

Phó Diên Thăng: "Bao giờ?"

Thích Tự: "Ngày kia, mai là buổi gặp mặt chiều đãi khách mời, tôi bảo nhóm Diệp tổng cứ đến trước, Vương Mạnh sẽ chờ tôi qua đó sau, chắc cũng kịp."

Chiều đến, hai người ở trong khách sạn bàn về chuyện hợp tác với Tân Điều, Phó Diên Thăng bảo hẳn: "Tôi nghe nói Tân Điều đang có ý định phát hành thêm cổ phiếu để mở rộng quy mô trong vòng nửa năm tới. Đừng nghĩ đây chỉ là một công ti với mức giá hơn 2 tỉ trên thị trường, bọn họ cũng làm về hệ thống nền tảng, lại còn nắm độc quyền trong lĩnh vực của mình, tương lai phát triển rất đáng gờm... Bây giờ Tư Nguyên đã có Thiên Bảo chống lưng, khả năng để các cậu hợp tác với Tân Điều cũng lớn hơn rồi, nhớ bảo phía Diệp tổng cố gắng tranh thủ."

Thích Tự: "Ủm, mà Diệp tổng bảo đợt này người của Phi Á cũng tới, đây hẳn sẽ là lần đụng mặt công khai đầu tiên của bọn tôi và bên đó. Đợt tối xác

nhận với ba về chuyện hợp tác với Thiên Bảo xong, tôi sẽ nói lại cho Diệp tổng luôn."

Phó Diên Thăng: "Cũng được."

Thấy không còn bao nhiêu thời gian, Thích Tự mới gọi Vương Mãnh đến đưa mình về nhà. Phó Diên Thăng tiễn người ra tận cửa khách sạn, trước khi tạm biệt còn lưu luyến cầm lấy cổ tay hắn, thâm tình từ tốn bảo: "Tôi chờ cậu ở khách sạn, hẹn tối gặp lại."

*****

<Epilogue>

Phó Diên Thăng: "Bọn họ cũng đâu có rảnh mà theo dõi xem tôi báo cáo những gì..."

Boygroun Toán học: "Không! Bọn tôi biết hết đấy! Toàn đội đều biết kim chủ nhỏ họ Thích của tập đoàn Tư Nguyên yêu cậu đến vô phương cứu chữa! Ngay cả đồ lót cũng phải tự mình mua cho cậu! (Đã nốc no cầu lương, mài dao quèn quẹt với Số Phức)

Thích Tự: "Phó Diên Thăng! Anh chờ chết đi! (ノ`□´)ノ へ————"

Phó Diên Thăng: "..."

-

vtrans by xiandzg

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẦU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 175: Lâu Rồi Không Gặp

Thích Tự vừa về không bao lâu thì ba hăn cũng đến nhà.

Thích Nguyên Thành tiến vào, có vẻ mệt mỏi vì đi đường xa, nhưng trông thấy Khương Oánh thì vội ân cần hỏi han một hồi, khiến Khương Oánh cũng không nhịn được mà nói: "Anh mới đi có hai ngày thì em thấy khác thế nào? Thôi thôi, con ở nhà chờ anh về nói chuyện mãi rồi đấy, vào việc với nó đi."

Thích Tự: "..."

Thích Nguyên Thành lại cẩn thận ôm vợ thêm một lần, rồi mới tươi tỉnh gọi Thích Tự ra nói chuyện.

Hai người ngồi ngay trong phòng khách trao đổi. Thích Tự nghe ba nói qua về cuộc gặp gỡ với Chủ tịch Ngô xong, mới nhắc đến hội nghị thương mại của Tân Điều mà Diệp Khâm Như vừa báo, hỏi xem có thể tuần luôn tin tức này ra để tăng khả năng hợp tác giữa MeiWei-Liên Tú và Tân Điều hay không.

Thích Nguyên Thành nghe vậy thì hơi nhíu mày: "Thật ra trước mắt ba định giữ kín chuyện này với bên ngoài, để thiết kế một cái bẫy lôi hết tai họa ngầm ở Tư Nguyên ra cái đã."

Thích Tự ngạc nhiên: "Bẫy gì ạ?"

Thích Nguyên Thành: "Từ lúc Vương Trăn Đống đòi rút vốn, ba cũng nghi ông ta đã bị người của Lập Tảo mua chuộc, hoặc là đe dọa bằng một

chuyện ghê gớm nào đấy, sợ chúng ta không chấp nhận được nên mới quyết định dứt áo ra đi như vậy. Nhưng hợp tác đã nhiều năm, chung quy ông ta vẫn còn chút tình nghĩa nên mới du di cho cái hạn 15 ngày kia, chứ mà thẳng thừng công khai với bên ngoài luôn thì chúng ta cũng chẳng kịp trở tay nổi... Giờ Tư Nguyên đã có Thiên Bảo chống lưng, ba muốn thử thuyết phục thêm xem ông ta có chịu ở lại hay không, nếu được thì phối hợp diễn một màn kịch với chúng ta..."

Thích Tự nghe đến đây là hiểu, bèn tiếp lời: "Ba muốn để chú Vương giả vờ rút vốn, dụ rã ra khỏi hang, thừa cơ thu lại cổ phần từ các cổ đông mới bất định kia phải không?"

Thích Nguyên Thành gật đầu: "Chính xác, một khi lộ ra tin tức Thiên Bảo muốn nhập cổ phần vào Tư Nguyên, giá cổ phiếu của tập đoàn sẽ lập tức tăng trở lại, người muốn bán cổ phần cũng thừa cơ tăng giá ngay. Đã có thể thuyết phục được Vương Trấn Đống rút vốn, chứng tỏ là Lập Tảo vẫn còn người cài trong Tư Nguyên, phải nhân cơ hội này dẹp sạch bọn họ thì kết cấu cổ quyền của tập đoàn mới ổn định được."

Thích Tự hỏi: "Nhưng nếu chú Vương không rút vốn thì bên Cù tổng phải làm sao?"

Thích Nguyên Thành: "Cù Vĩ Tường đã ngó ý giúp đỡ khi chúng ta hoạn nạn, tất nhiên là mình không thể bỏ quên ân tình này. Ba sẽ ưu tiên cho ông ấy mua lại những cổ phiếu mà các thành phần hiểm họa tranh thủ bán tháo trước, một khi Thiên Bảo ra mặt, giá cổ phiếu tăng lại thì ông ấy cũng được hời."

Thích Tự gật đầu nói: "Con hiểu rồi, thế cứ theo kế hoạch của ba đi ạ."

So với sự phát triển của công ti con, ổn định tập đoàn vẫn là nhiệm vụ quan trọng hơn cả, Thích Nguyên Thành đã có tính toán như thế, bọn họ cũng không thể vội nói cho Tân Điều biết về chuyện này.

"Được rồi, nói nữa thì không biết bao giờ mới xong, mau vào ăn thôi." Khương Oánh gọi vọng ra từ trong phòng ăn.

Thích Nguyên Thành thở phào một hơi, đứng lên cười nói: "Chẳng mấy khi nhà mình mới đón Giáng Sinh cùng nhau, ăn cơm cái đã, mấy chuyện này nói sau cũng được."

Với người đã ở nước ngoài lâu năm như Thích Tự và Thích Nguyên Thành, Giáng Sinh mang một ý nghĩa rất đặc biệt, chưa kể năm nay Thích Nguyên Thành với Khương Oánh còn vừa cưới lại xong, cả nhà mới nhất trí tụ tập đón lễ.

Thích Tự đứng dậy đi vào nhà ăn, thấy dì Liễu đã làm không biết bao nhiêu là đồ, trên bàn còn có cả gà nướng và bánh táo, rất hợp với không khí Giáng Sinh.

Chờ tất cả đã có rượu và đồ uống trong cốc, Thích Nguyên Thành mới nâng li nói: "Nào, chúc cả nhà luôn luôn hoà thuận, hạnh phúc an khang, Giáng Sinh vui vẻ."

Thích Phong và Lăng Khả đồng thanh nói: "Giáng Sinh vui vẻ, cạn li!"

Nhìn cảnh này, Thích Tự không khỏi nhớ đến Phó Diên Thăng đang một thân một mình lẻ loi ở khách sạn, lại nghĩ giá mà ba chấp nhận Phó Diên Thăng, giá mà Phó Diên Thăng cũng có thể tự do công khai ra vào gia đình này, cùng đón lễ với bọn họ giống như Lăng Khả...

"...Thích Tự?"

Tiếng gọi của Khương Oánh đột ngột kéo Thích Tự quay về thực tại. Hắn vội vàng lấy lại tinh thần, nâng cốc nói: "Giáng Sinh vui vẻ!"

Ăn xong, Thích Tự đi cùng hai em trai ra chơi với Tuyết Cô Nương, nhìn đến chiếc móc trên cổ nó mà nhớ đến yêu cầu của Phó Diên Thăng. Hắn về

phòng, mở ngăn kéo lấy cái mà Tô Cánh đưa mình bỏ vào túi, ngẩng lên lại trông thấy bọc ô mai được Cù tổng của Thực phẩm Lũng Tiên tặng cho ở trên giá, cũng tiện tay nhét túi áo mấy cái.

Tối đến, Thích Nguyên Thành lần lượt điện thoại cho bạn bè thân thiết ở bên Mĩ, chẳng mấy khi nghỉ lễ nên cũng không động gì vào công việc.

Ba mẹ vừa về phòng, Thích Tự cũng mặc áo rồi rón rén ra ngoài.

Vì sợ bị phát hiện, hắn còn để ra đến tận cổng khu mới gọi cho Vương Mãnh, sau đó run rẩy đứng hứng gió hơn hai mươi phút, vừa chờ vừa nhắn tin cho Phó Diên Thăng: "Có ở khách sạn không? Tôi qua bây giờ đây."

F1S: "Cậu không xem định vị à? Từ lúc mình tách ra đến giờ, 6 tiếng đồng hồ qua tôi có bước chân ra khỏi phòng lần nào đâu."

Đương nhiên là Thích Tự đã nhìn, cũng biết Phó Diên Thăng không hề nói đùa, chẳng qua nghe chính miệng đối phương nói ra thì cảm giác vẫn khác.

Hai người gặp lại, cửa phòng vừa đóng đã vội vàng ôm nhau.

"Cậu mà còn chưa đến nữa là tôi ngủ gật rồi..." Phó Diên Thăng vòng tay bao lấy Thích Tự chậm rãi đi vào.

"Ngủ?" Thích Tự cười nói, "Anh mà dám ngủ thì tôi cũng không đến nữa..."

"...Nhóc xấu xa." Phó Diên Thăng mỗ lên môi hắn một cái, lại híp mắt hỏi, "Ăn gì đấy? Miệng toàn vị quả."

Thích Tự ngăn người, lấy một viên ô mai từ trong túi áo, bóc vỏ rồi đút vào miệng đối phương: "Anh thử đi."

"Hmm..." Phó Diên Thăng nhíu mày, "Cái gì vậy? Chua thế..."

Thích Tự hôn hẩn một cái, cười hỏi: "Ném lại đi, ngọt chưa?"

Phó Diên Thăng: "Hình như cũng hơi hơi."

Thích Tự lại ghé đến hôn sâu với Phó Diên Thăng, đẩy tới đẩy lui viên ô mai trong miệng người kia rồi hỏi: "Chỉ hơi thôi à?"

"Rất ngọt." Phó Diên Thăng áp hẩn vào tường, lại dán đến lần nữa, "Muốn thêm..."

Thích Tự khẽ cười, hai người quần quýt chừng chục phút, ô mai tan, quần áo cũng biến, bất giác đã lại ngã xuống giường.

Một hồi kịch liệt qua đi, Thích Tự dựa lên người Phó Diên Thăng, nói lại kế hoạch diệt trừ tai họa ngầm của ba hẩn rồi nói: "Nếu không thể để lộ ra tin tức này, khả năng công ti đàm phán hợp tác thành công với Tân Điều trong hội nghị tới đây cũng thấp đi phải không?"

Phó Diên Thăng thông thả nói: "Đừng lo, Gia Cát Lượng còn có Không Thành kế cơ mà, cứ đảm bảo kỹ thuật đàm phán cho tốt thì kiểu gì cũng thành."

(*không thành kế: trong thành không có lực lượng, lại bị uy hiếp thì càng phải tỏ ra trầm tĩnh kì lạ để địch tưởng có mai phục mà bỏ đi—tục xưng, tỏ ra nguy hiểm... ㄥ (ㄨㄣ) ㄟ)

Thích Tự cười nói: "Vào đến miệng anh chuyện gì cũng đơn giản là sao?"

Phó Diên Thăng: "Thì vốn dĩ có khó đâu, thực lực của các cậu với Phi Á-Hồng Trang tương đương, thậm chí nếu tính về tương lai đường dài, MeiWei-Liên Tú có Tô Cánh nên còn nhỉnh hơn một chút. Thiên Bảo rút vốn cho Tư Nguyên là chuyện chắc chắn rồi, các cậu phải khí thế lên mà tin chắc vào phần thắng chứ."

Thích Tự ngân người, cũng đúng, trước đó giá cổ phiếu của Tư Nguyên chao đảo vì Vương Trấn Đống rút vốn nên bọn họ mới tìm đến Tân Điều xin hỗ trợ, nhưng giờ thì tình hình khác rồi.

Thích Tự nhìn nhìn Phó Diên Thăng, lại nghĩ bụng, tiếc là một nhân tài thế này không thể ở cạnh 24/7 cho mình tận dụng...

Hắn thở dài, hỏi: "Mấy giờ rồi?"

Phó Diên Thăng hôn hôn lên thái dương hắn: "Sắp 2h rồi, muốn ngủ chưa?"

Hồi lâu sau, Thích Tự mới ừm một tiếng.

Biết chẳng bao lâu nữa sẽ lại xa nhau, thời gian cũng như tính bằng giây, cả hai đều cảm thấy giấc ngủ quá xa xỉ, chỉ cần trời chưa sáng thì bọn họ vẫn có thể ở bên nhau thêm một chút.

Chẳng qua dù không nở đến đâu, mặt trời vẫn lên cao như thường lệ, giờ phút chia tay cũng phải tới.

Hôm sau, hai người cùng ăn brunch xong, Thích Tự gọi Vương Mãnh đánh xe đến đưa Phó Diên Thăng ra sân bay, cả mình cũng theo luôn.

Lên xe, Phó Diên Thăng mới đùa bảo: "Đích thân tiễn tôi ra sân bay luôn hả? Tự đừng được súng mà sợ..."

Thích Tự thản nhiên nói: "Lát nữa tôi cũng đi Giang Trấn luôn, tiện thể thôi."

Phó Diên Thăng nhớ hôm qua Thích Tự đang gọi điện thì hỏi mình mấy giờ đi, còn bảo Diệp Khâm Như cứ xuất phát đến Giang Trấn trước, rõ ràng là đã có sẵn ý định ra sân bay cùng. Hắn cười thầm trong lòng, cũng không

bóc mẽ để giữ thể diện cho Thích Tự, chỉ thừa cơ nắm tay người yêu, tranh thủ từng giây từng phút được gần gũi đối phương.

Từ khách sạn ra sân bay mất 40" đi đường, cả hai mới đầu còn ra vẻ bình tĩnh trò chuyện, nhưng chỉ một lát sau đều im lặng, ai nấy nhìn thẳng về phía trước, chỉ sợ càng nói sẽ càng khiến không khí thêm bi thương.

Đến sân bay, Vương Mãnh dừng xe tại khu thả người tăng khởi hành, rồi xuống trước để lấy hành lí từ sau cốp. Phó Diên Thăng mới nhìn Thích Tự, nói: "Tôi đi đây."

Thích Tự: "Đi đi."

Phó Diên Thăng đưa tay vuốt gáy đối phương, định tiến lại hôn hắn mà sợ người đến người đi ở xung quanh, rốt cục vẫn nhìn được, chỉ bảo: "Nhớ chăm sóc mình cho tốt, gặp lại sau."

Thích Tự: "Ừm, cả anh nữa."

Phó Diên Thăng buông tay, mở cửa xuống xe, nhận lấy hành lí từ Vương Mãnh rồi nói cảm ơn, cũng không dám quay đầu nhìn lại Thích Tự.

Nhưng mới đi được hai bước, hắn đã nghe thấy tiếng Thích Tự gọi mình.

"Phó Diên Thăng."

Trái tim Phó Diên Thăng như hẫng một nhịp, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Thích Tự đang giơ tay về phía mình, chiếc móc định vị được treo vào một ngón, đang lủng lẳng trong lòng bàn tay.

"Lát nữa, tôi sẽ gửi mã cho anh..."

Nói xong lời này, cửa sổ kính cũng bắt đầu đóng lại.

Phó Diên Thăng trông thấy Thích Tự quay đầu đi, khóe miệng hơi nhếch, lớp cửa kính sẫm màu dần che khuất sườn mặt cuốn hút của hắn, xe cũng từ từ chuyển bánh.

Mất đi độ ấm của người thương, trên tay chỉ còn lại điện thoại lạnh như băng...

Ở bên nhau hạnh phúc bao nhiêu, khi tách ra sẽ càng tịch mịch bấy nhiêu.

Phó Diên Thăng nói mình ngày nào cũng thấy cô độc, chẳng lẽ Thích Tự thì không? Hắn nhìn ra hai hàng cây khô ven đường, nhìn lên bầu trời ngoài cửa kính, khẽ thở dài một hơi, dần buộc mình thích ứng với tình cảnh này.

*

Giang Trấn mà Tân Điều chọn làm nơi tổ chức hội nghị vốn là một cổ trấn du lịch, sau này được cho xây một loạt phòng họp khách sạn và đủ loại công trình khác để tổ chức Đại hội Internet thế giới, hiện thường được các công ti doanh nghiệp lớn mạnh nổi tiếng chọn làm nơi tổ chức ra mắt sản phẩm và diễn đàn thương mại.

Lái xe từ sân bay Hải Thành đến Giang Trấn chỉ mất nửa tiếng, Thích Tự tiễn Phó Diên Thăng xong đi luôn, chưa đến 3h chiều đã có mặt. Nhưng ngòi xe không vào được cổ trấn, Thích Tự gọi điện cho Diệp Khâm Như, đối phương mới bảo hắn đỗ vào bãi xe đợi tạm.

Sau chừng 10" nhân viên phụ trách đón tiếp của Tân Điều ra đón, nhận được tin xong Thích Tự xuống xe, vừa đứng được thì trông thấy ba chiếc xe thương vụ đi từ phía giếng hãm lái vào.

Xe dừng lại, bảy tám người ăn mặc chỉnh tề quý khí bức người cũng bước ra.

Nhìn qua khóe mắt, Thích Tự quét thấy một bóng người quen thuộc.

Sở hữu dáng dấp bắt mắt, bên người lại không có ai khác, cho nên đối phương cũng nhanh chóng trông thấy Thích Tự. Nét mặt người kia lộ rõ vẻ bất ngờ, lập tức lên tiếng chào hỏi: "Thích Tự..."

Thích Tự biết người của Phi Á-Hồng Trang sẽ có mặt, nhưng không biết là Hứa Kính cũng đến, trong lòng không khỏi xao động, chỉ đành ra vẻ bình tĩnh nói: "Anh Kính, lâu rồi không gặp."

*****

<Epilogue>

Lâm Hoán: "Tui cũng xuống xe rồi, ở ngay cạnh Hứa Kính! Cho tui lên sàn!!"

Tác giả: "Không cho."

Lâm Hoán: "..."

-

vtrans by xiandzg

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẤU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 176: Truy Cầu Gì Chứ

Xung quanh Hứa Kính thấy vậy cũng đồng loạt nhìn về phía Thích Tự, người không biết thân phận của hắn còn thấp giọng hỏi Hứa Kính: "Hứa tống, vị này là ai vậy?"

Hứa Kính mới nói được chữ "Tự", đột nhiên ý thức được gì thì lập tức chuyển hướng: "Là CEO Thích Tự của MeiWei-Liên Tú."

Nghe xong mỗi người phản ứng một kiểu, có kinh ngạc, có tò mò, người lịch sự thì hơi gật đầu với Thích Tự, nhưng phần lớn đều chỉ nhìn hắn chòng chọc.

Hứa Kính có phần thất thần, giải thích xong về thân phận của Thích Tự thì rơi vào trầm mặc, cũng không giới thiệu về những người bên mình. Đứng cạnh hắn là một người đàn ông cao xấp xỉ Thích Tự, tuấn tú lịch sự, đôi mày toát lên vẻ phong lưu, nổi bật lên giữa đám đông vây quanh.

Thích Tự nhận ra đây chính là Lâm Hoán—hắn đã từng thấy ảnh chụp đối phương ở trên mạng, mà dường như người kia cũng đang dò xét đánh giá Thích Tự đầy hứng thú.

Xét về diện mạo và khí chất, Thích Tự chẳng có gì là kém cạnh, nhưng bên người hắn lúc này lại không còn một ai ngoài Vương Mãnh, cho nên hắn thua.

May mà lúc này Diệp Khâm Như đã ra đến nơi cùng nhân viên đón tiếp, trông thấy đội ngũ hai bên đối mặt, hắn cũng không khỏi sửng sốt, dĩ nhiên

là nhận ra nhóm người của Lâm Hoán, bèn khách khí chào hỏi: "Lâm tổng, các cậu cũng đến rồi à?"

Lâm Hoán cười cười, đang định mở miệng nói chuyện thì Thích Tự đã quay đi, ra lệnh cho Diệp Khâm Như: "Chúng ta vào trước đi."

Diệp Khâm Như vội đánh tiếng lại với bên kia: "VẬY BỌN TÔI ĐI TRƯỚC ĐÃ, HẸN GẶP LẠI."

Lâm Hoán: "..."

Nhân viên phụ trách lái xe điện ra đón bọn họ, trông thấy nhóm người của Lâm Hoán cũng không dám thờ ơ, lập tức đánh điện cho đồng nghiệp, trấn an phía Lâm Hoán vài câu rồi mới đưa Diệp Khâm Như và Thích Tự đi vào.

Thấy sắc mặt Thích Tự lạnh như băng, Diệp Khâm Như chờ lên xe mới quan tâm hỏi: "Sao mà trùng hợp thế, bọn họ nói gì vậy, không làm khó cậu đấy chứ?"

Thích Tự: "Không, bọn họ vừa mới đến thôi."

"Thế thì tốt." Diệp Khâm Như nhíu mày lâm bẫm, "Quả nhiên là Hứa tổng đầu quân cho Lâm Hoán rồi..."

Diệp Khâm Như nhận ra Hứa Kính, trước đây cả hai đều quản lí công ti con dưới trướng Tư Nguyên, đã từng gặp nhau mấy lần trong đại hội của tập đoàn, có điều là không biết quá nhiều về mối quan hệ của đối phương với Thích Tự.

Năm nay lúc nhà họ Tư gặp sự cố, Diệp Khâm Như cũng có nghe về việc Hứa Kính từ chức ở Sơn Vũ, cách đây không lâu còn được Thích Tự cho biết về chuyện người kia đã đến Tư bản Lâm Hòa và cho Lâm Hòa đầu tư vào Tân Điếu. Diệp Khâm Như cũng không quá để tâm vì thương trường

vốn chẳng hiếm lạ gì tình huống này, cho đến vừa rồi trông thấy sắc mặt tối sầm của Thích Tự mới nhận ra có thể phía sau vẫn còn có uẩn khúc gì đó.

Xe điện chờ bọn hắn bằng đường VIP, lái từ cổng thẳng cảnh vào đến tòa khách sạn 5 sao mà Tân Điếu đã bao trọn cho bọn họ.

Xuống xe, Diệp Khâm Như mới giới thiệu cho Thích Tự: "Sảnh tổ chức hội nghị ở ngay bên cạnh, hôm nay chưa có việc gì quan trọng ngoài buổi tiệc tối của Tân Điếu, khu hoạt động chính tại tầng một khách sạn đang diễn ra buffet trà chiều với hoạt động tuyên truyền giới thiệu của Tân Điếu, chuẩn bị chu đáo phết, Dương tổng cũng đang tiếp khách bên ấy, cậu có muốn qua gặp không?"

Nghĩ thấy phía Lâm Hoán Hứa Kính sẽ sớm vào đây, giờ qua gặp Dương tổng thì kiểu gì cũng lại đụng mặt, Thích Tự lại không khỏi do dự.

Diệp Khâm Như tinh ý nhận ra, nói: "Thật ra bọn tôi đến trước cậu một tiếng, cũng đã qua đó chào hỏi người ta rồi."

Thích Tự gật đầu nói: "Các anh qua gặp là được rồi, lên tầng cái đã, tôi có chuyện cần nói với anh."

Để không làm mất chất cổ trấn, khách sạn 5 sao này chỉ được xây có ba tầng, mấy trăm căn phòng đều được bố trí theo vòng tròn trên tầng 2 và 3. Diệp Khâm Như vừa đi vừa nói chuyện: "Đợt này Tân Điếu mời tổng cộng mấy chục cơ sở truyền thông và đối tác tiềm năng, dành riêng cho chúng ta 10 phòng, tôi bảo các quản lí cao cấp của MeiWei-Liên Tú đi hết..."

Thích Tự hỏi: "Ô Cánh có đến không?"

Diệp Khâm Như: "Náo nhiệt thế này làm gì có chuyện thiếu mặt anh ta? Nghe nói Lâm Hoán cũng có mặt, Ô Cánh mới bảo phải tới để còn chọc diên đối phương nữa."

Thích Tự sùng sốt: "Sao lại chọc điên?"

Diệp Khâm Như: "Nghe nói trước khi rời khỏi Hồng Trang, theo thỏa thuận là Tô Cánh phải bán hết cổ phần công ti trong tay lại cho Lâm Hoán, anh ta lại còn tranh thủ bòn rút được một món hời từ đối phương. Về sau Lâm Hoán biết Tô Cánh đến nương tựa MeiWei-Liên Tú, mới tức điên lên bỏ tiền thuê truyền thông mạng mạt sát anh ta cả tháng trời đấy! Nhìn thấy Tô Cánh, Lâm Hoán không điên người mới lạ!"

Thích Tự nghe vậy mà không khỏi phì cười, tâm trạng cũng tốt lên không ít.

Diệp Khâm Như lại tiếp: "Có cái anh ta cũng không bỏ bê công việc, mang theo cả máy tính đến đây, dọc đường còn nghiên cứu giải thuật với lập trình suốt, bảo là phải thiết kế lại cho MeiWei-Liên Tú một cơ cấu tối tân hơn nữa, chắc giờ đang cắm đầu vào máy trong phòng đấy..."

Thích Tự cười hỏi: "Làm gì mà căng vậy?"

Diệp Khâm Như: "Lại chả căng, từ ngày nghe được những lời mà cậu nói với Lô tổng hôm ấy, có khi anh ta cảm động đến mức sẵn sàng hi sinh cả cái mạng già của mình vì cậu cũng nên."

Thích Tự: "..."

Diệp Khâm Như dẫn Thích Tự đến căn phòng đã sắp xếp trước cho hẳn, mở cửa ra vẫn thấy Vương Mãnh đi theo mới nói: "Lái xe, à không, vệ sĩ của cậu ở cùng với Tiểu Trịnh được không?"

Phần lớn lái xe đi theo đều được xếp chỗ tại khách sạn thấp cấp hơn một chút ở quanh đó, chỉ có vệ sĩ là được ở gần, nhưng bình thường thì những người như bọn họ cũng chẳng ai mang theo vệ sĩ bao giờ, thân phận của Vương Mãnh mới có phần lạc quẻ là vì thế.

Tiểu Trịnh mà Diệp Khâm Như vừa nhắc đến là một kĩ thuật viên trong đội Tô Cánh, Thích Tự nói "Được" rồi quay ra bảo Vương Mãnh: "Tôi sẽ chỉ hoạt động trong khách sạn, chắc không có vấn đề an toàn gì đâu, anh cũng không cần đi theo suốt, có gì cần tôi sẽ gọi."

Wương Mãnh nhận lệnh rời đi, Diệp Khâm Như đi vào với Thích Tự, lại hỏi: "Cậu muốn nói chuyện gì với tôi? Có cần gọi Tô Cánh không?"

"Không cần quấy rầy anh ấy, tôi nói cho anh trước đã." Thích Tự ngồi xuống sofa, bắt đầu thuật lại việc tập đoàn Thiên Bảo chuẩn bị đầu tư vào Tư Nguyên.

Diệp Khâm Như nghe xong mừng rỡ không thôi: "Chuyện này là thật sao?"

Thích Tự: "Là thật, hôm qua ba tôi vừa bay về từ Cảng Thành, đàm phán xong xuôi với Chủ tịch Ngô của Thiên Bảo rồi."

Diệp Khâm Như khó hiểu: "Đã có quan hệ với cả Thiên Bảo, thì sao ba cậu không tìm đến người ta ngay từ lúc nhà họ Tư rút vốn vì gặp chuyện?"

Thích Tự im lặng một chút, rốt cục nói thẳng: "Không giấu gì anh, lần này Thiên Bảo chịu giúp chúng ta cũng là nhờ Thầy Phó bí mật đánh tiếng với họ."

Diệp Khâm Như kinh ngạc: "Phó Diên Thăng?"

Thích Tự ừ một tiếng: "Nhưng anh ấy không muốn để lộ ra là mình có góp tay vào chuyện này, anh chỉ cần biết thôi, đừng nói cho người khác."

Hắn không thể nói với ba, nhưng ít nhất cũng không muốn giấu diếm cả Diệp Khâm Như.

"Tôi hiểu rồi." Diệp Khâm Như gật gù, lại tò mò nhìn Thích Tự nói, "Nhưng mà Thích tổng này, đừng chê tôi nhiều chuyện chứ đó giờ tôi vẫn rất bận khoản một chuyện, rốt cục vì sao Phó Diên Thăng lại rời đi?"

Trước thấy Thích Tự kể Phó Diên Thăng rời khỏi Sơn Vũ để đến một công ti chứng khoán ở Thâm Thành, Diệp Khâm Như cũng đã rất ngạc nhiên, còn tưởng là hai người họ có mâu thuẫn, mà khi đó Thích Tự lại vội về trường luôn nên hẳn chưa nghe ngóng được gì.

Thích Tự nghe vậy chỉ rũ mắt, điềm tĩnh nói: "Anh ấy có truy cầu của riêng mình..."

"Truy cầu gì chứ? Nghe bảo hình như cậu ấy lại làm nghề cũ ở công ti chứng khoán mà? Tuy Tư Nguyên gặp khó khăn nhất thời, nhưng đã có quan hệ cỡ đó thì sao cậu ấy không chọn đường dễ, không làm CEO công ti đầu tư hay cánh tay phải đắc lực của Thái tử mà còn chạy đến công ti chứng khoán làm gì..." Diệp Khâm Như lắc đầu cười, "Nói thật chứ tôi không hiểu nổi cậu ấy."

Những lời này cũng như xoáy sâu vào nỗi lòng của Thích Tự, hẳn chỉ mới vừa tách khỏi Phó Diên Thăng, còn chưa vượt qua được cảm giác khổ sở sau biệt li, đã đang buồn vì người yêu không ở bên cạnh, nghe vậy thì lại càng thêm phiền muộn.

*****

<Epilogue>

Diệp Khâm Như: "Lâm tổng, các cậu cũng đến rồi à?"

Thích Tự: "Chúng ta đi trước đi."

Lâm Hoán: "Cmn ít nhiều gì cũng phải để cho tôi nói một lời thoại đã chứ!"

Thích Tự: "Không cho."

Lâm Hoán: "..."

-

vtrans by xiandzg

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẤU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 177: Phó Diên Thăng Đâu

Nhưng vì không muốn để Diệp Khâm Như nhận ra mình đang tâm trạng, Thích Tự chỉ đành đánh trống lảng, đá sang vấn đề làm sao để tranh được suất hợp tác với Tân Điều lần này.

Theo kế hoạch, đại hội sẽ bắt đầu với buổi công khai phương hướng chiến lược và các mặt đang cần hợp tác của công ti trong ngày thứ nhất, tiếp đến là hội nghị đàm phán đa phương cho ngày thứ hai và lễ kí kết vào ngày thứ ba.

Tân Điều có một bộ phận khách hàng tương tự với của MeiWei-Liên Tú, nên nôm na thì "trao đổi và chia sẻ tài nguyên" chính là liên thông tài khoản cũng như lượng tiêu thụ trên nền tảng kỹ thuật, để cả hai công ti có thể phát triển quy mô hệ thống trong thời gian ngắn nhất.

Mà vì MeiWei và Phi Á thuộc cùng loại hình, cho nên Tân Điều chắc chắn sẽ chỉ chọn một trong hai—nói cách khác, công ti chiến thắng trong cuộc đua giành suất hợp tác này sẽ được biết sau ba ngày.

Thích Tự hỏi: "Này coi như đấu thầu rồi còn gì, sao lại làm gấp vậy?"

Diệp Khâm Như: "Thật ra Tân Điều đã chuẩn bị cho thương hội Giang Trấn được hơn một tháng rồi, gần đây Dương tổng đến Hải Thành công tác cũng là vì việc này, nhờ có cậu nhắc, tuần vừa rồi tôi tích cực liên hệ nên bọn họ mới quyết định mời thêm chúng ta."

"Hôm qua lúc anh gọi tôi đã thấy lạ rồi, bảo sao hoạt động lớn như thế mà bọn họ lại chỉ báo trước mình có hai ngày..." Thích Tự cau mày nói,

"Nhưng Tân Điều mời chúng ta đến không phải để làm cảnh thôi đấy chứ?"

Diệp Khâm Như lắc đầu: "Tôi không cảm thấy vậy, còn nhớ việc Dương tổng bảo quản lí Marketing liên lạc với tôi chứ?"

Thích Tự: "Ừ?"

Diệp Khâm Như: "Quản lí Marketing kia họ Phương, là cấp dưới thân tín trực tiếp dưới quyền Dương tổng, có tiết lộ với tôi rằng vốn dĩ Tân Điều đã nhắm hợp tác với Phi Á từ trước, nhưng hình như Phi Á gặp vấn đề gì đó, cho nên quyết định mời chúng ta tham dự chính là một dấu hiệu chuyển hướng."

Thích Tự: "Phi Á gặp vấn đề gì?"

Diệp Khâm Như: "Cụ thể thế nào tôi không rõ, chuyện liên quan đến bí mật thương nghiệp chắc cũng không tiện tiết lộ, nhưng thái độ của Tân Điều đối với chúng ta thì thay đổi rõ rệt. Nay lúc tôi dẫn quân mình đến, Dương tổng hoan nghênh nhiệt tình lắm, còn tỏ ý xin lỗi và mong chúng ta thông cảm vì mời quá đột ngột, quy cách tiếp đón và sắp xếp phòng ở cũng không có vẻ gì là khinh thường..."

Thích Tự gật đầu: "Vậy thì tốt rồi."

Diệp Khâm Như cảm thán một tiếng, lại tập tễnh mừng rỡ: "Giờ Tư Nguyên có tập đoàn Thiên Bảo chống lưng rồi, chúng ta cũng chẳng việc gì phải rón rén nữa, lát tôi sẽ hẹn quản lí Phương ra nói chuyện, tuy chưa thể để lộ ra tin tức về Thiên Bảo, nhưng chí ít là có thể bóng gió một chút..." Hắn chà tay, sau nghĩ ra gì đó lại tiến đến gần Thích Tự, nhỏ giọng nói, "À mà, quản lí Phương kia là fan của tôi đấy, thấy bảo theo dõi Weibo tôi cũng mấy năm rồi."

Thích Tự: "..."

Nghe Diệp Khâm Như nói vậy, Thích Tự cũng không khỏi dâng lên hi vọng trong lòng, đồng thời cảm thấy thật may vì mình đã khuyên đối phương đừng từ bỏ việc đặt vấn đề hợp tác.

Hai người nói thêm một lát cũng gần đến giờ tiệc tối, Diệp Khâm Như đi gọi Tô Cảnh và những người khác, bảo tập trung đủ người rồi cùng xuống.

Thích Tự tranh thủ lúc này đi rửa mặt mũi, sờ đến điện thoại mới thấy Phó Diên Thăng đã tới Thâm Thành, vừa nhắn cho hắn một tin.

F1S: "Đến Giang Trấn chưa? Ở đấy thế nào?"

Thích Tự khẽ cười, trả lời lại: "Tối lâu rồi."

Trong lúc đó còn mở cửa sổ ra, quay lại ít cảnh bên ngoài rồi gửi cho đối phương, bảo: "Lần đầu tiên tôi đến cố trấn này đấy."

F1S: "Đang ra ngoài đi dạo à?"

Tự: "Bạn lắm, làm gì có thời gian đi dạo, vừa nói chuyện với Diệp tổng xong, lát còn phải tham tự tiệc tối nữa."

F1S: "Được rồi, vậy tập trung làm việc đi, trước khi đi ngủ sẽ video call cho cậu sau."

Tự: "OK."

Mấy giây sau, đã lại nhận được thêm một tin.

F1S: "Rất nhớ cậu."

Thích Tự cũng xao lòng, định nhắn lại một câu "Tôi cũng vậy", mà đang gõ chữ thì thấy một tin nhắn khác, nhấn vào xem hóa ra là Chương Thừa Tuyên.

Chương Thừa Tuyên: "Thích Tự, cậu đang ở Giang Trấn à?"

Chương Thừa Tuyên: "Nghe có người bảo nãy trông thấy cậu."

Tự: "Người nào bảo? Cậu cũng đang ở Giang Trấn à?"

Chương Thừa Tuyên: "Chính xác! Tôi đang dưới sảnh tiệc tầng một này, nghe nhóm Lâm Hoán nhắc đến, bảo cậu cũng đang ở đây."

Tự: "Cậu là đại diện của Phi Á à?"

Chương Thừa Tuyên: "À không, lần này tôi đến cùng ba, gọi là cọ xát chút thôi."

Tự: "Thế thì cũng đúng mà."

Chương Thừa Tuyên: "Muốn kiếm cậu nói chuyện ghê, mà tôi lỡ bảo với người nhà là chúng ta không thân mấy rồi..."

Thích Tự cười cười, trả lời đối phương: "Vậy thì coi như không quen đi, cạnh tranh mà, bên nào cũng nên nói chuyện bằng thực lực."

Chương Thừa Tuyên: [👍]

Đang nói chuyện, Diệp Khâm Như cũng đã đến gọi.

Thích Tự mở cửa ra, trông thấy mười mấy quản lí cấp cao của MeiWei-Liên Tú, bao gồm cả Tô Cánh và Du Liên, đều đang đứng ở bên ngoài, trông thấy hắn thì đồng loạt chào một tiếng "Thích tổng".

Diệp Khâm Như coi như xong việc, giao lại nhiệm vụ đi đầu cho Thích Tự, dẫn theo cả một đoàn người phía sau, nhìn rõ là phô trương.

Trong phòng tiệc xếp tổng cộng hơn ba chục bàn, phân nửa số người đã có mặt, lúc Thích Tự dẫn đoàn người của mình vào còn gây nên một trận

xôn xao không nhẹ, dù sao thì tổng giám đốc với tuổi tác và diện mạo như hãn cũng quá là hiếm thấy.

Nhân viên phụ trách dẫn bọn họ tới bàn 5B gần sân khấu chính, ngay cạnh bàn 5A của Phi Á. Sắp xếp này đủ cho thấy Tân Điều coi trọng MeiWei cỡ nào, nhưng hầu hết người trong giới đều biết về cạnh tranh giữa bọn hãn với Phi Á, cho nên ai nấy đều không khỏi nghĩ bụng Tân Điều này đang cố tình tạo trò.

Thích Tự dẫn người đi tới, bầu không khí toàn khu vực này cũng trở nên căng thẳng rõ rệt.

Thích Tự đánh mắt nhìn qua, trông thấy bàn bên có Lâm Hoán, Hứa Kính, Chương Thừa Tuyên với mấy người gặp ở bãi đỗ xe hồi nãy, phân nửa còn lại thì hãn không nhận ra.

Hãn cũng chỉ lướt qua gọi là, chứ không đối mặt với bất kì ai, kể cả Hứa Kính, ánh mắt ra oai khiến xung quanh sửng sốt, lại cộng thêm ưu thế trời sinh về ngoại hình, người ở đó bỗng dưng đều thấy rõ ràng khí thế của Phi Á đang bị MeiWei chèn ép.

Hai bên công ti không hề tương tác gì với nhau, chờ Thích Tự yên vị, những người khác cũng ngồi xuống theo, có điều Tô Cánh lại chưa hài lòng với chỗ của mình, bèn bảo với Diệp Khâm Như: "Đổi chỗ cho tôi."

Diệp Khâm Như: "???"

Tô Cánh đổi chỗ xong, ngẩng lên là chạm mắt với Lâm Hoán qua khe hở giữa hai người đối diện, mới nhếch miệng cười một tiếng, thẳng tay giơ ngón giữa với đối phương.

Lâm Hoán: "... " Mẹ! Có định để người ta ăn cơm nữa không!

Về sau Tô Cánh cũng không đếm xỉa đến người kia nữa, hai bàn như phân thành hai thế giới tách biệt bởi một vách ngăn vô hình ở giữa. Mà lúc này đây, bọn hắn đều không biết chính mình đã trở thành chủ đề bàn tán cho toàn bộ các bàn khác trong bữa tiệc.

Người thì bàn về chuyện Hứa Kính từng là thư kí của Chủ tịch tập đoàn Tư Nguyên, đã làm CEO của Đầu tư Sơn Vũ nhiều năm, không hiểu sao nay lại đầu quân cho Lâm Hoán...

Người thì chỉ ra Tô Cánh chính là tên trùm kỹ thuật đã từng gây rúng động giới công nghệ thông tin với vụ phản bội Lôi Hoàn năm đó, sau còn sáng lập nên cả Hồng Trang, thế mà nay đã bị Thích Tự kéo về MeiWei-Liên Tú...

Lại có người cho biết Diệp Khâm Như là một blogger nổi tiếng theo hệ emo trên Weibo, trước đang làm quản lí bộ phận bán lẻ ở NanRi Tech thì bỏ đi để giúp Thái tử của tập đoàn Tư Nguyên gây dựng nên hệ thống công nghệ, có điều xem ra hiện tại cũng tương đối khá khẩm?

Ngay cả gương mặt lộ diện công khai lần đầu tiên như Chương Thừa Tuyên, cũng bị nhân vật biết tuốt nào đó kể ra là con nuôi của Chương Ái Phát, chưa kể còn học chung đại học với Thích tổng...

Đám đông cứ thế hóng thị điên cuồng, riêng lịch sử cướp người qua lại giữa Lâm Hoán với Thích Tự đã đủ để viết nên nguyên bộ drama cấu huyệt 40 tập, chứ đừng nói đến cả cuộc chiến pháp lí giữa MeiWei và Phi Á từng khiến một thiếu gia nhà họ Chương đi tù...

Cũng may Diệp Khâm Như thừa cách tạo bầu không khí, cho nên bọn hắn vẫn thản nhiên ăn cơm thưởng rượu và tán đủ loại chuyện trên trời dưới đất, nói chung là thoải mái.

Mãi nghe mấy người Diệp Khâm Như nói chuyện phiếm, Thích Tự cũng không còn quá chú ý đến bàn bên, đến nửa bữa thấy mình uống hơi nhiều,

mới đi ra toilet một chuyến, không ngờ lại đụng phải Hứa Kính bên trong.

Hắn không biết người kia đã vào từ bao giờ, chỉ thấy đối phương đang ngẩn người chống hai tay lên lavabo, có vẻ vừa rửa mặt nên còn ướt sũng.

Nghe tiếng cửa bị đẩy ra, Hứa Kính lập tức đứng thẳng dậy, trông thấy là Thích Tự thì không khỏi kinh ngạc, sau lại nhìn hắn đầy kì quái...

Thích Tự cũng không hiểu ánh mắt ấy có ý gì, giống như chua xót, giống như không nở, nhưng lại mang cả chút mừng rỡ.

Trong một thoáng, không hiểu sao Thích Tự lại nhớ đến những lời Phó Diên Thăng từng nói với mình...

Hắn điều chỉnh lại cảm xúc trong lòng, chủ động cất tiếng chào "Anh Kính", đợi một lát không thấy đối phương trả lời thì bỏ vào buồng vệ sinh trước, chẳng ngờ đến lúc ra Hứa Kính vẫn ở đấy.

"...Phó Diên Thăng đâu?" Hứa Kính khoanh tay nhìn hắn, thấp giọng hỏi, "Chiều giờ không thấy đi cùng cậu, cậu ta không đến à?"

Thích Tự hơi ngạc nhiên, đi tới cạnh hắn rửa tay, cũng không nhìn qua: "Sao anh ấy phải đi cùng em?"

Hứa Kính nhíu mày: "Cậu ta là cố vấn thương vụ của cậu còn gì, sao lại không đi cùng những buổi thế này?"

Thích Tự: "Anh ấy đi rồi."

Hứa Kính: "Đi rồi?"

"Giống anh thôi, đi rồi." Thích Tự rút giấy ăn lau tay, bấy giờ mới nhìn về phía đối phương nói, "Sao, tưởng hôm đến bàn giao công việc ở Sơn Vũ hai người còn ăn tối với nhau mà, anh ấy không nói gì với anh?"

Hứa Kính như có phần giận dữ, lúc nói môi cũng run lên: "Chẳng phải cậu ta đã bảo sẽ còn ở lại với cậu ít nhất hai năm nữa à?"

Thích Tự vo giấy thành một cục rồi ném vào thùng rác, giương mắt lên nói: "Anh hỏi xong chưa? Xong rồi thì em về ăn trước đây."

Nãy là Diệp Khâm Như, giờ lại đến Hứa Kính, cứ phải đụng vào đúng chuyện này mới được...

Thấy Thích Tự định đi, Hứa Kính bèn gọi giật lại: "Lát gặp nhau nói chuyện được không?"

Thích Tự đã đến cạnh lối ra, lại thu tay đẩy cửa, vẫn quay lưng về phía đối phương hỏi: "Nói chuyện gì?"

Hứa Kính: "Tâm sự chút thôi..."

Thích Tự dứt tay vào túi quần, nói: "Anh Kính, giờ anh ở bên Lâm Hoán, chắc cũng rõ bây giờ chúng ta đã ở hai phe đối lập. Chẳng lẽ anh định tìm em nói chuyện để moi tin gì..."

Hứa Kính ngắt lời hăn: "Không phải!"

Thích Tự: "Thế anh không sợ nếu em để lộ ra chuyện này, Lâm Hoán sẽ nảy sinh nghi kị với mình à?"

Âm giọng Hứa Kính hơi run run, giống như đang ráng kìm lại cảm xúc: "Không cần để ý cậu ta, anh muốn nói về chuyện giữa cậu và anh."

Thích Tự cười khẽ: "Được rồi, anh cứ tìm chỗ đi, lát nhắn cho em."

Nói xong cũng đẩy cửa đi luôn.

*****

<Epilogue>

Thích Tự: "Anh không sợ Lâm Hoán nảy sinh nghi kị với mình à?"

Hứa Kính: "Kệ cậu ta chứ."

Lâm Hoán: "Rồi để mặt mũi tôi đi đâu??"

Tô Cánh (㊦): "Ai rảnh quan tâm."

Lâm Hoán: "Đạo diễn! Đạo diễn đâu rồi? Chúng ta phải nói chuyện! Sao bảo vai này là đại boss sau màn sẽ đối đầu cú chốt với nhân vật chính?!"

Đạo diễn: "Ai bảo cậu thế?"

Lâm Hoán: "Độc... độc giả nói vậy..."

Đạo diễn (đẩy kính): "Thế thì bị hổ rồi, cậu vốn chỉ là một công cụ hình người thôi." (T/N: Đây chắc hiện thân của Hi vì bà cũng đeo kính =))))))

Lâm Hoán: "..."

-

A/N: Sửa lại bug liên quan đến lượng người follow Diệp Khâm Như trên Weibo trong mấy chương trước, hồi đầu mới lên sàn ảnh đã có 3 triệu, sau năm rưỡi thì chắc phải tăng thêm không ít, thế mà hai lần được nhắc đến gần đây đều nói là 2 triệu, để tạ lỗi thì lần lượt sửa thành 3.5 với 4 triệu nha~ (T/N: Đã sửa ở c148 và c170)

-

vtrans by xiandzg

T/N: Hmmm, phải nhắc lại là tác giả đã nhiều lần viết epilogue cho thấy HK không có tình ý gì với Cá hết, rào trước vậy chứ thấy nhiều người bên

TG cứ yy hai anh em người ta quàì =)))

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẤU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 178: Thân Bất Do Ki

Thích Tự quay về không bao lâu đã nhận được tin nhắn từ Hứa Kính, nói tan tiệc sẽ chờ hăn trên quán bar tầng thượng khách sạn.

Ăn xong, Diệp Khâm Như muốn tìm quản lí Phương nói chuyện, Tô Cánh định về phòng làm việc tiếp, Du Liên thì tươi tỉnh hỏi Thích Tự đã có kế hoạch gì chưa, nếu không thì cô sẵn sàng làm bạn tâm sự cùng.

Thích Tự từ chối nói: "Cảm ơn Du tổng, nhưng tôi có hẹn với một người bạn mất rồi."

Du Liên nghe vậy còn tỏ ra tiếc nuối, cười trách: "Từ sau lần nói chuyện ở Thâm Khanh, tôi vẫn chờ được tán chuyện với cậu lắm đây, tiếc là ông chủ thoát ần thoát hiện bí hiểm quá, không biết có còn cơ hội nào không."

Thích Tự cười cười: "Đến khi tôi tốt nghiệp về nước, sẽ còn đụng mặt mọi người dài dài, thiếu gì cơ hội đâu."

Tô Cánh tranh thủ, khua tay nói: "Phải đấy, chờ Thích tổng về dẫn dắt chúng ta chinh chiến tứ phương!"

Thích Tự: "..."

Tất cả đồng loạt cười lớn, bầu không khí vừa hòa hợp lại sáng khoái, trong lúc đang được mọi người vây quanh, Thích Tự lại tình cờ quét thấy Chương Thừa Tuyên đang nhìn về mình, ánh mắt đầy vẻ ngưỡng mộ và trông chờ.

Thích Tự hơi ngạc nhiên, gật nhẹ đầu với hấn, lại thấy Diệp Khâm Như ghé đến hỏi nhỏ: "Câu hẹn ai? Làm gì thế?"

Thích Tự khẽ đáp lại: "Hứa tổng của bên kia, trò chuyện linh tinh chút thôi."

"Hứa tổng?" Diệp Khâm nhỏ giọng nói, "Đi một mình à? Hay bảo Ngô Song đi cùng cậu?"

Nghĩ thấy trong khách sạn đã lăm tai nhiều mắt, việc tâm sự với Hứa Kính lại là chuyện riêng, hấn bèn lắc đầu nói: "Không cần, gặp ngay trong khách sạn thôi, không việc gì."

Diệp Khâm Như: "Vậy thôi, bao giờ nói chuyện xong về phòng thì nhớ báo tôi một tiếng."

Thích Tự đi một mình lên tầng thượng, người trên đó cũng nhiều hơn hẳn tầng.

Tuy ở cỡ trấn, nhưng các dịch vụ tiêu chuẩn của một khách sạn cao cấp như gym, massage cho đến casino, karaoke v.v. đều đầy đủ cả. Tiệc tối vừa tan, các nhân vật tinh anh trong giới thương nghiệp chưa về phòng cũng đều lên tầng thượng để tìm vui.

Nhưng có lẽ là vì đã no say, quán bar mà Hứa Kính chọn lại chẳng được mấy người, vị trí lại còn tương đối khuất.

Lúc đi vào, Thích Tự chỉ thấy có vài người đang trò chuyện, ánh đèn bên trong cũng lơ mờ, gần như không nhìn rõ bộ dạng người nào ra làm sao.

Thích Tự đảo mắt một vòng, rốt cục bắt gặp Hứa Kính đang ngồi quay lưng về phía mình ở một góc quán bar.

Hắn đi thẳng tới nơi, ngồi xuống cạnh đối phương: "Cũng nể anh tìm được một nơi như thế này..."

Hứa Kính liếc qua hắn, thản nhiên nói: "Lúc tới anh đã đi quanh một vòng."

Thích Tự nhìn nhân viên pha chế: "Một whisky thêm soda chanh."

Trong lúc chờ rượu, hai người cứ thế trầm mặc, dường như đều không biết phải nói gì, mãi cho đến khi Thích Tự sốt ruột lên tiếng: "Anh muốn nói với em chuyện gì?"

Hứa Kính tìm đại một câu hỏi: "Gần đây cậu thế nào?"

Thích Tự vặn lại đối phương: "Mới nói chuyện qua điện thoại mấy hôm trước thôi mà?"

"Đúng là chưa thấy ai cứng đầu như cậu..." Hứa Kính cười khổ, hỏi, "Cậu còn nửa năm nữa là tốt nghiệp phải không?"

Thích Tự: "Ừm."

Lòng vòng vài câu, Hứa Kính mới như đủ dũng khí để hỏi vào vấn đề chính: "Vì sao đến giờ cậu cũng chưa từng hỏi lí do anh rời đi?"

Thích Tự nhận lấy whisky từ nhân viên, nhấp một ngụm xong mới nói: "Em nghe ba kể rồi."

"Chẳng trách." Hứa Kính quay sang nhìn hắn, "Quan hệ của cậu với Phó Diên Thăng là như thế thật à?"

Thích Tự hơi khựng lại một chút, rồi thẳng thắn thừa nhận: "Đúng vậy."

Hứa Kính: "Sao không nói với anh ngay từ đầu?"

Thích Tự rũ mắt: "Lúc đó em còn chưa xác định sẽ lâu dài với anh ấy, em trai đã thế rồi, em lại cũng thích đàn ông nữa, quá lệch lạc... Sợ nói ra anh cũng thấy em không biết suy nghĩ."

Hứa Kính cười nhạt: "Cũng phải, ba cậu làm sao mà đồng ý cho được."

Thích Tự: "Không những không đồng ý, mà còn rất tức giận."

"Ông ấy biết rồi?" Hứa Kính ngạc nhiên, sững sốt hỏi, "Phó Diên Thăng rời đi là vì bị ba cậu ngăn cản?"

Thích Tự: "Không phải..."

"Vậy thì tại sao?" Hứa Kính nhìn đi, ánh mắt có chút âm đảm, "Anh cũng để lại cả vị trí của mình rồi, tại sao cậu ta còn không yên vị ở lại bên cậu? Đúng là có mà không biết đường hưởng..."

Thích Tự: "..."

Thích Tự không nhịn được mà hỏi: "Anh Kính, anh để ý Thầy Phó thế à?"

Hứa Kính: "Sao không cho được? Hồi tháng 5 cậu đến Sơn Vũ bảo anh rút vốn, lúc được hỏi có phải những thay đổi ở cậu đều do Phó Diên Thăng mà ra hay không, cậu đã không trả lời, anh hiểu như vậy chính là thừa nhận. Bao nhiêu năm nay chưa từng thấy cậu như vậy, nhưng mới quen cậu ta hai năm cậu đã quay ra bất đồng quan điểm với anh, thì sau này sẽ còn thế nào nữa?" Hứa Kính uống một hớp, nhìn có vẻ âm đảm.

Thích Tự cau mày: "Quan điểm bất đồng luôn có thể từ từ thương lượng, em chưa bao giờ muốn đẩy anh đi cả."

"Lí thuyết thì thế, nhưng con người ta bao giờ chẳng có cái gọi là chấp niệm... Khi ấy anh không nghĩ thoáng được, mới tính đến việc thay đổi môi

trường để điều chỉnh tâm trạng, đúng lúc vẫn luôn được Lâm Hoán chèo kéo, bản thân lại chuyên về làm đầu tư ở Sơn Vũ đó giờ, cho nên cảm thấy Tư bản Lâm Hòa là chính là lựa chọn tốt nhất..." Hứa Kính hít sâu một hơi, nhẹ tay đung đưa viên đá bên trong li rượu, nói, "Dù sao thì thời gian luôn có thể khiến chúng ta dần tỉnh táo lại, phải thừa nhận là quyết định của anh khi ấy cũng có phần bốc đồng vì giận nữa..."

Thích Tự không khỏi sừng sốt, Phó Diên Thăng lại đoán đúng nữa rồi?

"Anh không liên quan gì đến chuyện của Phi Á-Hồng Trang, nay cũng là bị Lâm Hoán kéo tới góp vui thôi. Xin lỗi, cứ tưởng cậu sẽ vắng mặt vì còn bận việc tập đoàn, thật sự không cố ý khiến cậu khó xử..."

Thích Tự: "Không sao..."

Hứa Kính: "Nửa năm nay nhìn Tư Nguyên gặp không biết bao nhiêu biến cố, anh lại chỉ chôn chân ở bên đối thủ mà không giúp được gì, nói thật là cảm giác cũng chẳng dễ chịu chút nào. Nhưng giờ có hối hận cũng chẳng nghĩa lí gì, chỉ mong là cậu với ba mình đều sẽ vượt qua được hết..."

Trong lòng Thích Tự trập trùng không thôi, hồi lâu sau hẳn mới nâng li hướng về phía Hứa Kính, đối phương cũng nhẹ tay cụng lại theo bản năng.

"Lúc nghe ba nói anh muốn đi, thật ra em cũng khó chịu lắm, còn tự vẫn bản thân mãi, cảm thấy rất nhiều việc mình làm đã khiến anh thất vọng, nhưng rốt cục vẫn không thể buộc mình thỏa hiệp để đồng tình với quan điểm của anh, hay lựa chọn giữa anh và Thầy Phó... Em cố thuyết phục bản thân, nếu anh đã thấy quyết định này tốt hơn thì mình nên đồng tình mới phải." Thích Tự cười cười, lầm bầm nói, "Nhưng em cũng biết, anh chọn rời đi chắc chắn là có lỗi của em..."

Hứa Kính cứ thế đờ người, nhìn Thích Tự đầy kinh ngạc.

Dưới ánh đèn lơ mờ, đôi mắt hấn như ánh lên vẻ cô đơn và thâm trầm đầy kìm nén, khiến Hứa Kính chợt nhớ về lần đầu tiên gặp đối phương.

Tại chi nhánh MeiWei New York hồi đó, hấn trông thấy Thích Tự 13 tuổi trầm tĩnh ngồi đọc tạp chí ngoài sảnh hoạt động chung của bộ phận Sales bọn họ. Khi ấy Thích Tự đã rất tuấn tú, cũng không biết được ai dẫn đi uốn tóc nhuộm nâu mà nhìn như con lai, không khác gì tưởng tượng của Hứa Kính về hình ảnh hoàng tử bé dưới ngòi bút Exupéry.

Hấn nhớ rõ chính mình lúc ấy cũng là bị vẻ cô độc trong mắt đứa nhỏ này thu hút, mới bất giác lại gần, từ làm bạn cho đến tình nguyện dốc hết kiên nhẫn với đối phương...

Hứa Kính vội thu lại tầm mắt để che đi rối loạn trong lòng, mạnh mẽ cầm rượu lên uống, thoáng chốc bỗng thấy mắt cay xè.

Lúc này, điện thoại trên bàn chợt rung lên, màn hình hiện lên hai chữ "Lâm Hoán" rõ mồn một. Hứa Kính chỉ nhìn qua, rồi thẳng tay úp mặt đi động xuống.

"Tiểu Tự..." Hấn hít sâu một hơi, đè thấp giọng nói, "Anh nghe nói tập đoàn Lập Tảo đang rất loạn vì đấu tranh gia tộc, lúc trước Tư Thị rút vốn, nhà họ Chương đã tổn không ít tiền để chọc phá Tư Nguyên, thậm chí còn lẹm cả vào phần tài chính dành cho Phi Á-Hồng Trang. Đó giờ bọn họ ra sức giấu diếm việc này, nhưng Lâm Hoán biết rõ bên kia có ý đồ bòn rút hấn từ hoạt động kinh doanh của Phi Á-Hồng Trang, nên đã mất kiên nhẫn lắm rồi, nay đến đây cũng vì muốn xem Phi Á có khả năng giành được suất hợp tác với Tân Điều hay không, nếu thất bại, hấn sẽ tính đến việc rút vốn..."

Hứa Kính vừa nói vừa cầm điện thoại đứng dậy: "Năng lực của Diệp Khâm Như không tồi, Dương Hiểu Tuyết rất có thiện cảm với các cậu, ráng mà nắm chắc cơ hội lần này, anh phải đi đây."

Thích Tự đứng dậy theo: "Khoan đã..."

Hứa Kính dừng bước, quay đầu lại nhưng cũng không dám nhìn thẳng vào mắt đối phương, chỉ sợ mình sẽ vô tình làm ra điều gì thân bất do ki.

"Anh Kính, cảm ơn vì những tiết lộ vừa rồi, em thật sự rất vui, bởi điều này cho thấy rõ ràng anh cũng không phải kiểu người anh từng muốn em trở thành..." Thích Tự nhìn hấn cười, ánh mắt cũng sáng ngời, ngừng một chút lại nói, "Dù tới đâu, trong lòng và bên cạnh em vẫn luôn có chỗ dành cho anh."

Hứa Kính thấy hốc mắt cay cay, trong lòng xao động, nhỏ giọng mắng một câu "Thằng nhóc này" rồi nhanh chóng quay người rời khỏi bar.

Thích Tự nhìn Hứa Kính rời đi, không khỏi vui vẻ vì chuyện vừa biết được. Hấn uống nốt ngụm rượu cuối cùng, thanh toán xong đang định đi tìm Diệp Khâm Như thì điện thoại đổ chuông.

Hấn nhìn qua, thấy là cuộc gọi từ Chương Thừa Tuyên thì nhắc luôn: "A lô?"

Không biết đầu kia nói gì khiến Thích Tự lập tức cau mày, hỏi: "Đang ở đâu? Để tôi qua."

Thích Tự vừa bước tới thang máy, nghe được câu trả lời thì đột ngột chuyển hướng, vội vàng đi về phía thang bộ.

*

22:03".

Phó Diên Thăng thoáng nhìn qua điện thoại, thấy liên lạc cuối cùng từ Thích Tự vẫn là tin nhắn "OK" từ lúc 18:02, sau một câu "Rất nhớ cậu" của hấn cũng không nhắn lại gì.

Chẳng lẽ chưa thấy?

Hay là chưa có thời gian trả lời?

Phó Diên Thăng không khỏi buồn bực, nhấn thêm một tin: "Vẫn chưa ăn xong à?"

Đến khi thoát ra để xem thử định vị của Thích Tự, phát hiện chấm đỏ đang di chuyển ra khỏi khách sạn, Phó Diên Thăng lại càng bần khoăn, rốt cục là có chuyện gì, không lẽ muộn vậy rồi mà còn đi dạo?

Hắn buông điện thoại, đọc báo cáo một lát rồi mở lại app định vị, mới thấy có 10 phút mà Thích Tự đã ra đến gần cổng trấn.

Phó Diên Thăng không nhịn được mà hỏi: "Đêm hôm rồi mà cậu còn đi đâu vậy?"

Nhưng nghĩ thấy quái quái, mới nhấn cả cho Vương Mãnh: "Anh có đang đi cùng Thích Tự không?"

Wang Mãnh: "Không, tôi đang ở phòng mình."

Phó Diên Thăng: "Vậy Thích tổng đâu?"

Wang Mãnh cũng lờ mờ biết về mối quan hệ giữa hắn và Thích Tự, bởi vậy trước giờ chưa từng giấu diếm Phó Diên Thăng điều gì: "Cậu ấy dự tiệc, từ hồi chiều đến khách sạn đã bảo tôi không cần đi theo nữa."

"...Không cần đi theo?"

Phó Diên Thăng vội bấm máy cho Diệp Khâm Như, vừa kết nối đã hỏi luôn: "Anh đang ở đâu? Thích Tự có đi cùng với anh không?"

Diệp Khâm Như sững sốt, đáp: "Tôi đang ở Giang Trấn, không đi cùng Thích Tự, sao vậy?"

Phó Diên Thăng: "Không đi cùng? Vậy cậu ấy đâu rồi?"

Diệp Khâm Như: "Cậu ấy đi với Hứa... Ở mà cậu tìm ai thì phải gọi cho người đấy chứ, gọi tôi làm gì?"

Phó Diên Thăng nghĩ thấy cũng đúng, bèn không nói không rằng cúp máy để gọi cho Thích Tự luôn, chẳng ngờ vừa kết nối đã thấy máy bận, sau đó là thông báo từ hệ thống—"Thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được."

*****

<Epilogue>

Lâm Hoán: "Hứa Kính đi đâu rồi? Gọi điện xem nào."

Hứa Kính úp mặt điện thoại xuống.

Lâm Hoán: "...???"

Tôi muốn gây rối!! (ノ`□')ノ 〱

-

A/N: Vào khúc gay cần rồi...

-

vtrans by xiandzg

T/N: Cảm giác hành động chuyển hướng của Cá là twist. Vòng hạt hệ mệnh không thể ở bên lúc này, nhưng vẫn có niềm tin vào bản lĩnh của em, hi vọng là không phải bắt cóc T____T

Anw về vụ đối xứng hô: (khá dài, nhưng hi vọng mọi người đọc hết)

- Kết quả: Tôi-Em vẫn chiếm phần đông (22:14), dấu mốc c139 cũng được chọn nhiều nhất

- Bản khoản của mình:

- Thật ra thì chính văn cũng sắp hết, Hi còn bảo đã nghĩ xong cảnh kết truyện và lời tác giả thế nào rồi cơ, nên mình hơi ngại việc đổi đột ngột sẽ khiến mọi người thấy vấp trong giai đoạn cuối này, nhất là khi tôi-cậu đã đi hết cả 177c qua, giờ đổi luôn thì đảm bảo chính mình cũng bị khớp trong lúc dịch và mang lại trải nghiệm không tốt cho mọi người 😞

- Dấu mốc cũng là một vấn đề quan trọng, ở Tiếng Việt mình thì nó còn như một bước tiến trong mối quan hệ, mà thấy vài bạn chỉ ra khúc ở c139 chưa đủ để kích hoạt một trạng thái mới giữa Thầy với Cá 😞

- Ngoài ra mình thấy ý kiến bảo khi nào yêu lâu rồi nên để cả hai cùng "anh-em" cũng khá hợp lí, vì đến một độ nhất định thì gắn kết giữa họ sẽ không chỉ còn là tình yêu tình thú nữa—"tôi-em" nghe xịn chết đi được, nhưng đặt cạnh cách xưng "tôi-anh" từ Cá hình như lại khiến tình cảm của em có phần bị mờ đi, trong khi từ tư tưởng đến cách thể hiện đều cho thấy em nó thương fls nhiều thế nào, nữ vương đến đâu chứ chưa bao giờ mình dám lấn tẩn về sự nhiệt thành trong tình yêu của em hết. Giống như một bạn để lại bình luận hôm qua, có lẽ cách để cân bằng ngang vế sẽ nhất quán hơn với tổ hợp cường cường phúc hắc này.

- Quyết định:

- Đọc xong các luồng ý kiến mới thấy còn nhiều mâu thuẫn nên đành tạm gác lại vụ thay đổi xưng hô vậy, tất nhiên trong trường hợp bà Hi cho tua nhanh đến vài năm sau thì bắt buộc phải đưa ra quyết định sớm rồi..... Orz

- Cảm ơn tất cả đồng đảng "tôi-em" đã cho mình thấy cánh tay của các bạn, rất tiếc vì chưa thể tình thú hóa xưng hô được luôn, nhưng mình hứa sẽ

cân nhắc góp ý của mọi người cho bản beta hoặc một dịch vụ đặc biệt sớm nhất có thể (dự thảo chi tiết trong comment)

PHQĐ là tác phẩm mà Hi đã rất dành vào rất nhiều tâm huyết, mình thật sự không mong lấn cấn về xưng hô trong bản dịch sẽ làm bạn mất cảm tình với truyện, cho nên mới rên qua rên lại mãi thế này. Xin lỗi nếu có làm ai thấy phiền và một lần nữa cảm ơn sự đóng góp của mọi người, mong rằng mình sẽ sớm tìm được một giải pháp chu toàn và hài hòa cho tất cả.

Đánh mình đi mình chữa rồi từ giờ không bắt mọi người vote nữa đâu
T__T

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẦU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 179: Hai Người Mất Tích

Phó Diên Thăng nhíu mày, không lẽ đang bận?

Hắn bỏ điện thoại xuống, bình tâm chờng 10 phút, cứ một lúc lại kiểm tra vị trí của đối phương, trơ mắt nhìn Thích Tự rời khỏi cổ trấn, dừng quanh đó mấy phút rồi đi hết đường Hoàn Hà, hướng lên phía Đông Bắc.

Nhìn tốc độ di chuyển thì rõ ràng phải dùng xe, chứ không thể là đi bộ.

Phó Diên Thăng lật lại tin nhắn giữa bọn họ hồi chiều, lúc ấy Thích Tự còn nói mình không có thời gian ra ngoài, cũng đồng ý tối đến sẽ video call với hắn, giờ đã trễ như vậy, không thể nào có việc đột xuất mà không báo lại một câu...

Chưa kể bình thường Thích Tự đi đâu cũng là Vương Mãnh đưa đi, hầu như không ngồi xe người khác bao giờ, lí nào hơn 10h tối rồi còn không nói không rằng lên xe ra ngoài?

Phó Diên Thăng đột nhiên cảm thấy bất an lạ thường, đúng lúc này Diệp Khâm Như gọi lại, dường như phát hiện ra vấn đề nên vội nói với hắn: "Thích tổng tắt máy rồi, mà không thấy có trong phòng, tôi hỏi Hứa tổng thì anh ta bảo bọn họ đã tách ra từ một tiếng trước!"

Phó Diên Thăng: "Hứa tổng? Ý anh là Hứa Kính?"

Diệp Khâm Như: "Phải, bọn họ hẹn gặp nhau sau bữa tiệc trên quán bar tầng thượng, Hứa tổng nói hai người chỉ ngồi với nhau cùng lắm là nửa tiếng, vừa rồi tôi đi gặp người của Tân Điều nên không đi cùng."

Phó Diên Thăng siết chặt điện thoại trong tay: "Vậy rốt cục bây giờ Thích Tự ở đâu?"

Diệp Khâm Như cũng phát cuồng: "Tôi không biết..."

Phó Diên Thăng đứng bật dậy, cao giọng nói: "Anh không biết? Mẹ nó chứ điện thoại cậu ấy thì tắt, bên cạnh không có vệ sĩ đi cùng, giờ đã ra khỏi cổ trấn rồi mà giờ tôi hỏi anh còn bảo không biết? Anh làm việc cho cậu ấy kiểu gì vậy!"

Diệp Khâm Như sững sờ: "Sao cậu biết Thích Tự ra khỏi cổ trấn rồi?"

Phó Diên Thăng: "Tôi có định vị của cậu ấy!"

Diệp Khâm Như bắt đầu thấy lòng như lửa đốt: "Cậu chờ chút, tôi đi bảo nhân viên kiểm tra camera giám sát trong khách sạn bây giờ đây..."

Phó Diên Thăng nhắc nhở: "Cậu ấy ra khỏi khách sạn lúc 22:03, kiểm tra camera trong khoảng 10 phút quanh đó, bắt đầu từ vị trí tách khỏi Hứa Kính ấy!"

Dự cảm không lành ngày một rõ rệt, Phó Diên Thăng đan tay cầu cho Thích Tự bình an, chỉ thấy mỗi giây trôi qua đều như cả năm trời, đợi nửa tiếng mà không thấy Diệp Khâm Như liên lạc lại, trong lúc chờ cũng gọi cho Thích Tự mấy lần nhưng đều nhận về thông báo máy tắt.

Nhìn lại định vị của Thích Tự, mới chỉ một tiếng mà chấm đỏ đã gần đến điểm giao giữa Giang Trấn và trung tâm Hải Thành.

Đang theo dõi thì Khâm Như gọi đến, Phó Diên Thăng vội vàng nhấc máy.

Diệp Khâm Như gấp gáp nói luôn: "Bọn tôi vừa kiểm tra máy quay an ninh trong khách sạn, trông thấy Thích tổng rời khỏi quán bar từ 21:38,

trong lúc đó có nghe điện thoại, không biết là của ai mà đi đến cửa thang máy thì đột nhiên chuyển hướng sang thang bộ. Bảo vệ toà nhà mới phát hiện camera khu vực thang bộ bị người phá, không ghi lại được tình huống bên trong, cũng không biết cậu ấy ra ở tầng nào. Dựa vào phỏng đoán trước mắt, rất có thể Thích tổng đã gặp nguy hiểm..."

Nỗi lo được xác thực, Phó Diên Thăng bỗng thấy trước mắt tối sầm, cả giận nói: "Một người sống sờ sờ đang trong khách sạn mà đột nhiên xuất hiện tận cổng trấn được à? CCTV bên ngoài thì sao? Tân Điều tổ chức thương hội lớn như thế, mời bao nhiêu doanh nhân tầm cỡ đến như thế mà bảo an chết hết rồi hay gì?!"

"Bọn tôi vẫn đang điều tra, tôi vừa báo Ngô Song báo cảnh sát rồi." Diệp Khâm Như cuống đến lạc cả giọng, bỏ qua cơn giận của Phó Diên Thăng mà hỏi, "Thích tổng có mang theo móc định vị của Tô Cảnh cho phải không? Có thể nói cho tôi mã của cậu ấy chứ?"

Phó Diên Thăng nén lại hô hấp: "Để tôi nhắn cho anh."

Dập máy xong, Phó Diên Thăng lập tức gửi cho Diệp Khâm Như dòng mã nhắn cũng mới nhận được hồi chiêu, không quên dặn một câu: "Có tin gì nhớ báo cho tôi luôn."

23:47 tối ấy, cảnh sát xác nhận Thích Tự đã bị nhóm người lạ mặt đưa đi trong trạng thái hôn mê, nhưng không chỉ có một mình, mà cả cậu con nuôi Chương Thừa Tuyên của Chương Ái Phát cũng bị bắt cùng—CCTV bên ngoài khách sạn ghi lại được cảnh ba tên bắt cóc mặc đồ đen đưa hai người ra khỏi khách sạn vào khoảng 22:00, sau đó chạy xe điện ra cổng trấn, đến 22:16 thì đổi sang một chiếc xe đen khác rồi rời đi...

Phó Diên Thăng vừa nghe Diệp Khâm Như tường thuật vừa suy luận, vì có gì mà Chương Thừa Tuyên lại bị bắt đi cùng Thích Tự?"

Nếu bọn bắt cóc đã nhắm đến cả hai, thì khả năng gom từng người một là rất thấp, thừa dịp mục tiêu ở chung rồi bắt mới hiệu quả, nhưng khả năng bọn họ rơi vào tình thế nguy hiểm cùng một lúc lại càng nhỏ hơn.

So lại với lần Thích Tự suýt bị bắt cóc dưới bãi đỗ xe tầng hầm ở Phong Mậu, vẫn là ngay nơi công cộng, vẫn là phương thức phách lối như vậy...

Sau lần kia, chắc chắn Thích Tự sẽ không hờ hênh với sự an toàn của mình đến thế, không dừng gì lại rẽ sang lối thang bộ một mình.

Nhất định ai đó đã dụ hấn qua, mà phải là một người Thích Tự quen biết và tin tưởng từ vô thức.

...Chương Thừa Tuyên.

Cho nên có khả năng Chương Thừa Tuyên không phải bị bắt đi, mà chỉ là môi nhử phối hợp diễn trò để dụ Thích Tự mắc bẫy của kẻ chủ mưu.

Nếu vậy thì đã quá rõ kẻ chủ mưu của vụ bắt cóc là ai—từ vụ kiện cáo với MeiWei về nhân hàng đồ nhái, cho đến cuộc đối đầu quyết liệt giữa hai tập đoàn đằng sau cuộc chiến công nghệ, người nhà họ Chương đều có động cơ để gây án.

Theo như suy luận thì mục đích của bọn hấn sẽ là tiền tài chứ không phải tính mạng.

Phần lớn cạnh tranh ác ý trên thương trường đều là vị lợi ích.

...

Không.

Phó Diên Thăng lắc đầu, dù gì thì đây vẫn là một vụ bắt cóc, nhà họ Chương có thể đứng sau chỉ đạo, nhưng những kẻ thực hiện thường là đầu gấu có tiền án tiền sự, đa số đều sẽ liều mạng vì chút tiền thưởng, chưa kể

gặp được người với thân phận như Thích Tự, ai biết bọn chúng có mờ mắt vì của mà thừa cơ hãm dọa tổng tiền hay không—hắn không thể dùng tư duy của người thường để suy đoán kết quả, càng không thể nghiệm nhiên cho rằng lần này Thích Tự cũng sẽ vô sự như lần trước.

Đã 2 tiếng kể từ khi Thích Tự và Chương Thừa Tuyên mất tích.

Sau khi tóm được hai người, bọn bắt cóc không lên cao tốc mà chỉ đi đường nhỏ hoang vu tốc độ thấp, sóng kém nên định vị chậm chờn, công tác truy lùng và chặn đường của cảnh sát lại càng thêm gian nan.

Diệp Khâm Như cập nhật những thông tin mới nhất cho Phó Diên Thăng, còn bảo: "Cảnh sát vẫn đang lần theo định vị, nhưng chúng ta không biết thân phận và mục đích của bọn bắt cóc, e là phải chờ theo dõi thêm..."

"Tôi biết rồi." Tay cầm điện thoại của Phó Diên Thăng phát run, cũng không biết là vì tức giận hay sợ hãi.

Hắn giận bọn họ không bảo vệ chu toàn cho Thích Tự, càng giận bản thân mất cảnh giác, không kịp thời phản ứng ngay từ lúc thấy Thích Tự tắt máy rồi hành động sớm hơn...

Phó Diên Thăng thử lên mạng tìm vé máy bay, giờ này trong nước các hãng hàng không dân dụng đều đã hết chuyến.

Hình ảnh kính xe dần che khuất sườn mặt của Thích Tự hồi chiều không ngừng lặp lại trong đầu hắn...

Nghĩ đến việc Thích Tự có thể sẽ bị thương, gặp nạn hay thậm chí là bỏ mạng đêm nay, hắn đã thấy toàn thân như bị giội nước đá, máu chảy trong người cũng muốn ngưng trệ toàn tập.

Vậy mà vào thời điểm thế này, hẩn lại ở cách tận ngàn dặm, ngoài chăm chăm dõi theo định vị và vài cuộc điện thoại thì chẳng thể làm gì hơn...

Phó Diên Thăng siết chặt nắm tay, thầm chửi một tiếng trong lòng.

...

Khoan...

Hẩn đột nhiên nghĩ ra gì đó, mở danh bạ tìm đến một cái tên.

"Trần tổng, tôi là Phó Diên Thăng... Vâng, tôi nhớ anh từng kể tuần nào Chủ tịch Mã của tập đoàn Đại Lực cũng bay từ Thâm Thành đến Hải Thành bằng chuyên cơ riêng vào đêm Chủ nhật, việc này là thật sao?... Phải, tôi đang có chút việc gấp, không biết có thể nhờ anh liên lạc với Chủ tịch Mã cho tôi quá giang đêm nay được không... Vâng, tôi chờ tin từ anh."

Chỉ một lát sau đã có điện thoại gọi lại, Phó Diên Thăng lập tức nhắc máy, vừa nghe được câu trả lời từ đầu kia, ánh mắt ảm đạm của hẩn cũng sáng lên một tia hi vọng: "Vậy thì tốt quá... Anh đừng nhắc đến ơn huệ, chuyện trước kia có là gì đâu... Được, tôi sẽ qua đó ngay bây giờ..."

Dập máy xong, Phó Diên Thăng cũng chỉ mặc đại áo khoác rồi vội vàng ra ngoài, hướng tới sân bay tư nhân của Mã Tuấn Long.

Dọc đường, hẩn lại lôi ra một chiếc điện thoại khác từ trong túi áo, mở khóa vào danh bạ rồi bấm gọi: "Tiêu Kiềm, anh có đang làm nhiệm vụ ở Hải Thành không?"

Tiêu Kiềm: "Có, sao thế?"

Phó Diên Thăng: "Giờ đang bận gì không?"

Tiêu Kiềm: "Nửa đêm nửa hôm sắp lên giường đến nơi rồi, chẳng lẽ lại có nhiệm vụ gì?"

Phó Diên Thăng: "Thích Tự, con trai chủ tịch tập đoàn Tư Nguyên bị bắt cóc."

Tiêu Kiềm: "Tường nhiệm vụ Tư Thị kết thúc rồi?... Khoan đã, Thích Tự kia... là gì đó của cậu mà? Địch! Bị bắt cóc? Hiện tại á?"

Phó Diên Thăng: "Ừ, vừa hai tiếng trước, cậu ấy là một trong hai người bị bắt, định vị cuối cùng được phát hiện ở phía tây thôn Thịnh Gia của trấn Đồng Hưng, vẫn đang hướng lên phía Đông Bắc, đã gần đến biên giới Hải Thành, chỗ đó có một khu nhà máy nhựa bỏ hoang rất rộng. Trước mắt vụ việc đang thuộc quyền xử lý vi phạm của sở cảnh sát Giang Trấn, nhưng vì chưa xác định được vấn đề an toàn của con tin, tôi sợ là bọn họ sẽ sơ suất, hi vọng anh có thể hỗ trợ một chút."

Tiêu Kiềm: "Việc đã thuộc quyền cảnh sát, lại mới xảy ra được hai tiếng, chưa có gì rõ ràng thì cậu bảo tôi lấy danh nghĩa gì đi tiếp viện bây giờ?"

Phó Diên Thăng: "Tôi muốn nhờ anh tìm hiểu tình hình cụ thể hơn, xác định không có gì nguy hiểm thì coi như lấy danh nghĩa riêng giúp đỡ một chút, còn nếu an nguy của con tin gặp vấn đề thì đường hoàng chi viện."

Tiêu Kiềm: "Chậc, còn chưa có thông báo chính thức về việc thăng chức đâu, này là đang sai ngược cấp trên đấy nhớ... Được rồi, nói qua về tình hình đi, tôi thay quần áo xong đi luôn."

Phó Diên Thăng: "Để tôi gửi tin nhắn cho, anh cứ thu xếp trước đi, hẹn khoảng 3 tiếng nữa gặp."

Tiêu Kiềm: "Điều tra viên dân sự như cậu thì tới làm gì? Có nguy hiểm cũng đâu đến phiên cậu lo... À phải rồi, cậu còn đang ở tận Thâm Thành cơ mà? Đêm hôm như này thì tới thế nào?"

Phó Diên Thăng: "Tôi sẽ nghĩ cách tới được, đến nơi liên lạc sau."

Tiêu Kiềm: "???"

*

Thích Tự tỉnh lại giữa u ám lạnh lẽo, bụi bặm và mùi cao su gậy gậy sộc thẳng lên mũi khiến hần nhú mào, có chút buồn nôn.

Kí ức trước khi bất tỉnh dần hiện về, không mất bao lâu để Thích Tự nhận ra mình đang gặp phải chuyện gì.

Hần cố mở mắt, nhờ sắc trời le lói ngoài cửa sổ mà lờ mờ nhìn ra mình đang ở trong một nhà máy bỏ hoang, bị trói vào một cái ghế cũ trên tầng hai, bên cạnh có cây cột sắt gỉ, xung quanh là máy móc thiết bị bỏ đi, cùng mấy thùng nhựa lớn, đen sì như những con quái vật ẩn mình trong màn đêm.

Cảnh tượng và cảm giác quá giống với lần bị bắt cóc năm 8 tuổi khiến hần không khỏi rùng mình.

Bao năm qua Thích Tự cứ nghĩ mình đã sớm quên hết, nhưng phải rơi vào hoàn cảnh này đây, hần mới nhận ra trong mình vẫn còn biết bao kinh hãi từ sự vụ khi ấy.

Toàn thân hần bất giác co rúm, chỉ muốn cuộn mình lại, ngật nổi tay chân đã bị trói đến bất động.

Thích Tự hít sâu vài hơi, ra sức buộc bản thân kiên cường, tự nhủ mình đã không còn là đứa bé của 14 năm trước, không việc gì phải sợ...

Trước hết phải hiểu rõ được tình cảnh bây giờ.

Hần nhớ lại lúc Chương Thừa Tuyên gọi điện đến, đầy vẻ lo lắng bảo rằng nhà họ Chương cũng biết chuyện tập đoàn Thiên Bảo muốn rút vốn cho Tư Nguyên, còn kể Thiên Bảo vốn không có ý làm thật, tất cả chỉ là

một cái bẫy, đối phương không dám nói cụ thể qua điện thoại mà muốn cho hắn nghe ghi âm trực tiếp, hiện đang chờ sẵn ở lối thang bộ tầng ba.

Thích Tự mới nghe về việc ba muốn lập bẫy hôm qua, hôm nay đã được tiết lộ cho tin này thì kinh ngạc không thôi, lo ba hắn bị tính kế ngược nên sốt ruột đến thẳng chỗ Chương Thừa Tuyên bảo mình.

Trước khi vào thang bộ, hắn đã có một thoáng do dự, nhưng nghĩ thấy trong ngoài khách sạn đều có camera giám sát, mặt khác quen biết đã lâu mà Chương Thừa Tuyên cũng chưa làm gì hại mình, trong lòng lại như lửa đốt vì lo lắng nên cứ thế chủ quan.

Quả thật hắn vừa mở cửa đã thấy Chương Thừa Tuyên, đối phương còn đang định mở lời thì đèn đóm bỗng dưng tắt phụt.

Thích Tự lập tức cảm thấy có vấn đề, chẳng qua chưa kịp làm gì thì đã bị ai đó dùng khăn ẩm bịt chặt mũi và miệng...

Bấy giờ ý thức dần trở về mới cho biết, rõ ràng hắn lại bị bắt cóc một lần nữa, thậm chí còn bị đưa đi khỏi cổ trấn.

Thích Tự không rõ hiện là mấy giờ, đoán chắc điện thoại cũng đã bị lấy mất, nhưng lại chợt nhớ ra chiếc móc định vị của Tô Cánh vẫn đang nằm trong túi quần bên trái!

Hồi chiều Thích Tự có đồng ý video call với Phó Diên Thăng trước khi ngủ, cả ngày biệt tăm, Phó Diên Thăng thấy không liên lạc được nhất định sẽ kiếm hắn, chắc chắn bọn họ đã biết hắn gặp chuyện, chắc chắn có thể lần theo định vị tìm đến đây...

Không sao, hắn sẽ được cứu, không việc gì phải sợ.

Đang tự an ủi bản thân, hắn đột nhiên nghe tiếng bước chân vội vã vang lên từ tầng dưới.

Thích Tự chờ người, hoàn cảnh kinh hãi như hiện tại khiến hắn trở nên nhạy cảm với mọi tiếng động.

Hắn thấy bóng đèn pin loáng thoáng tiến vào cùng giọng nói của một gã: "Không tìm được gì à? Nghe bảo đồng hồ trang sức của bọn nhà giàu hay giấu định vị lắm.."

Một tên khác nói: "Tìm rồi, vớt được gì cũng đã vớt hết, thằng công tử trên kia còn đeo hắn cái đồng hồ bạch kim của Patek Philippe cơ, tao ném đi mà tiếc đứt ruột, giữ lại bán cũng được khối tiền chứ tưởng..."

"Thế sao vẫn có người bám đuôi? Phùng Nhị hẳn bảo mình mới đi có nửa tiếng là bọn chó má trong khách sạn đã đánh hơi được rồi, xong báo cảnh sát luôn, chúng nó còn lần theo đúng đường mình đi mới sợ chứ!"

Một kẻ khác nhắc nhở: "Tổ sư... thằng này tỉnh rồi!"

Thích Tự căng thẳng, bọn chúng giám sát được hắn từ bên dưới?

Nhưng chỉ một giây sau, hắn đã nghe thấy một giọng nói quen thuộc.

"Các, các anh là ai? Tại sao tôi lại ở đây..."

Thích Tự hơi giật mình, là Chương Thừa Tuyên!?

"Biết điều thì khai ngay cho bố! Mà có mang định vị trên người không?"

Tiếp đó là một loạt tiếng đá thùm thụp, chỉ thấy Chương Thừa Tuyên đau đớn rên rỉ vài tiếng, sau đó không ngừng la lên: "Tôi không có, thật sự không có..."

Thích Tự nhíu mày, không khỏi cảm thấy bất ngờ. Nãy giờ hắn vẫn tưởng mình bị Chương Thừa Tuyên lừa vào thang bộ, giờ nghe mới thấy hình như đối phương cũng là một con tin?

Phía dưới một lần nữa truyền đến âm thanh đấm đá liên hồi, Chương Thừa Tuyên kêu la thảm thiết không thôi, khiến Thích Tự nghe được cũng phát run.

"Lên hỏi cả thằng nhóc trên kia xem!" Mọi tên nói.

*****

<Epilogue>

Phó Diên Thăng: "Vợ tôi gặp chuyện rồi! Cần giúp đỡ! QAQ"

Tiêu Kiềm: "Cậu đang lạm dụng việc công, tiền trăm hậu tấu quá phận rồi đấy!"

Phó Diên Thăng: "Giúp đi mà! QAQ"

Tiêu Kiềm: "Thôi được rồi, được tên điều tra viên xuất chúng nghịch thiên lạnh lùng độc miệng trong truyền thuyết này nhờ vả cũng oai ra phết, phải đi hóng cùng mới được ~(~)"

-

vtrans by xiandzg

T/N: Cá đúng số khổ, tln mới 22 tuổi đầu đã bị bắt cóc đến 2.5 lần... so với em trai, với đồng lứa hay với cả nhóm phú nhị đại xung quanh thì đúng là quá nan, thương không để đâu cho hết T__T

Mà đồ là sau cú này chắc Thầy sẽ buộc phải lựa chọn ưu tiên công việc hay người yêu hơn chẳng? Chẳng qua nói thế nào thì vẫn mong thầy ở lại với tổ chức, vị trí khác cũng được, chứ quốc gia mà mất đi bảo vật này thì tổn thất quá "_ > "

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẤU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 180: Tôi Đố Kị Cậu

Nghe tiếng bước chân dồn dập tiến đến, trống ngực Thích Tự ngày càng gấp gáp, hắn chỉ đành nhắm mắt giả bộ hôn mê. Người kia lại gần cùng mùi dầu máy lẫn mồ hôi, ngay sau đó bắt đầu soát cả người hắn.

Thích Tự hoảng đến rùng mình, không nhịn được bao lâu thì mở mắt, bắt gặp ngay một tên đầu đinh lực lưỡng chừng 40 tuổi.

Hai người vừa đối mặt, tên kia lập tức chửi thề, vừa tiếp tục lục túi vừa quát lên: "Ngoài điện thoại đồng hồ còn gì gắn định vị nữa?"

"Không còn." Thích Tự hơi động đậy yết hầu, thấp giọng hỏi, "Các anh, các anh rốt cục là ai vậy? Tại sao lại bắt bọn tôi tới đây? Nếu muốn tiền của thì chúng có thể thương lượng..."

"Bớt ba hoa đi!" Tên đầu đinh đột nhiên rút ra một con dao inox từ trong túi quần, kê lên cổ Thích Tự, gằn giọng hỏi: "Muốn sống thì khai mau, còn mang cái gì nữa, đừng để bố phải lột mày ra tìm!"

Cảm giác lạnh buốt khiến tim Thích Tự như nhảy thẳng lên cổ họng, mồ hôi lạnh lờ mờ túa ra bên thái dương, hắn nhìn thẳng vào đối phương, đành thỏa hiệp: "Túi quần bên trái..."

Tên đầu gấu hơi sừng sốt, thu dao rồi lập tức lần tay vào túi quần hắn, quả nhiên tìm được được một vật.

"Mẹ!" Hắn rống xuống tầng một, "Thấy rồi! Một cái móc bé trong túi quần nó, tiên sư, lúc này đưa nào lục soát thẳng này? Có thể mà cũng

không tìm ra!?"

Tên đầu gấu siết chặt cái móc trong tay, hiển nhiên điên máu vì bị Thích Tự qua mặt, có điều vội đi xử lý thứ này nên chỉ hung hãn trừng hăn một cái rồi gào lớn với bên dưới: "Lão Tam, thuốc mê của mày kiểu chó gì thế? Mới được bao lâu mà chúng nó đã tỉnh hết cả lượt rồi!? Mau lên chuốc thêm cho thằng nhóc này đi!"

Nói xong cũng quay người đi luôn. Loáng thoáng nghe thấy người bên dưới xúi hăn lái xe đi cùng với thứ này để đánh lạc hướng dấu vết, tia hi vọng le lói trong mắt hăn cũng dần tắt rụi.

Không bao lâu sau đã có một tên gầy gò đi lên, bước đến chỗ hăn rồi úp tấm khăn trên tay lên thẳng mặt hăn. Thích Tự ra sức giãy giụa được vài lần, nhưng không chịu được cơn ngạt bao lâu cũng phải đầu hàng thuốc mê, lại một nữa lịm đi.

*

00h30, Phó Diên Thăng lên chuyên cơ của Mã Tuấn Long, may là máy bay tư nhân bắt được sóng nên hăn vẫn có thể dõi theo định vị của Thích Tự.

Chấm đỗ kia dừng ở huyện Ngô Hưng giáp với Hải Thành và phía bắc tỉnh Z chừng nửa tiếng, tiếp đó đi về phía đông, rồi hướng xuống phía nam trong 40 phút sau đó, im ắng tại phụ cận huyện Tùng Nam được 10 phút lại xuôi nam, đến 2h40 thì lên cao tốc, coi như vọt qua Giang Trấn, bắt đầu chạy về hướng Hàng Thành.

(*hiểu đơn giản là vụ này loanh quanh vùng giáp ranh giữa Hải Thành và tỉnh Z/Chiết Giang, các thành phố Hàng Thành-Thiệu Thành-Hưng Thị-Hồ Châu đều trực thuộc Z, Ngô Hưng thì là thủ phủ của Hồ Châu)

Phó Diên Thăng vừa nhìn vừa cau mày, không thể nào hiểu được lộ trình này.

Nếu vào vai bọn cướp, chắc chắn hẳn sẽ vội tìm đến một điểm an toàn để giấu người, chứ không có chuyện nửa đêm rồi còn mang con tin đi long nhong ngoài đường như vậy.

Hắn gọi cho Tiêu Kiềm hỏi thăm tình hình, đối phương mới bảo: "Tôi vừa trao đổi với mấy anh em bên cục công an Hưng Thị, tổ sự, cả đám cảnh sát bị chúng nó quay như dế, lòng vòng đi theo định vị kia cũng gần hai tiếng rồi. Tôi vừa báo đội trưởng bên ấy, đã lên cao tốc thì cứ tiến hành chặn xe mục tiêu ngay tại giao lộ."

Phó Diên Thăng dặn dò: "Có khả năng con tin vẫn đang ở trên xe, nhớ chú ý an toàn của bọn họ!"

Tiêu Kiềm: "Còn cần cậu phải dặn chắc!"

Lúc này, Diệp Khâm Như cũng đã báo cho Thích Nguyên Thành ở Hải Thành về việc Thích Tự mất tích—con trai chủ tịch đang có khả năng gặp nguy hiểm, hẳn nào có gan giấu diếm một chuyện tày đình đến vậy.

Quay lại khoảng 10h tối, Thích Nguyên Thành vừa đặt lưng nằm xuống với Khương Oánh thì nhận được điện thoại của Diệp Khâm Như, lập tức kinh hãi bật dậy: "Cậu nói cái gì!?"

Không ngờ động thái này lại đánh thức cả người bên cạnh, đối phương thấy ông tái mặt thì lập tức truy hỏi bằng được, Thích Nguyên Thành thương vợ mình đang thai nghén nhưng vẫn phải bình tĩnh kể lại mọi chuyện, Khương Oánh nghe xong cũng khiếp đảm đến hồn phi phách tán.

Cả hai không còn tâm trạng nào mà ngủ, vội vàng thay đồ rồi bảo lái xe chạy thẳng đến chỗ Diệp Khâm Như.

Biết chuyện Thích Tự và Chương Thừa Tuyên bị bắt cóc, đám người tham dự thương hội ở Giang Trấn cũng đã loạn cả lên. Nhân vật chủ chốt của hai công ti lớn mất tích, Tân Điều chỉ biết ra sức ngăn chặn truyền thông đưa tin để giảm thiểu áp lực dư luận, đồng thời bắt đầu truy cứu trách nhiệm của bộ phận an ninh khách sạn.

Hứa Kính nghe tin Thích Tự mất tích ngay sau khi gặp mình thì càng hối hận, thấy bảo phía Diệp Khâm Như có định vị của Thích Tự, bèn hỏi mượn xe Lâm Hoán ngay trong đêm để đi tìm người cùng, mà đối phương thấy thế cũng quyết định đi cùng luôn.

3h sáng, Phó Diên Thăng đáp xuống sân bay Hải Thành, cảm tạ Mã Tuấn Long rồi lên thẳng cuộc xe đã đặt trước, dự định đi tới Thiệu Thành để tụ họp với Tiêu Kiềm.

Không ngờ xe chạy chưa được nửa tiếng, hắn đã nhận được điện thoại của đối phương.

"Mẹ, lại hụt, vừa chặn được chiếc xe mang định vị kia rồi, hóa ra chỉ là một chiếc xe giao hàng từ Hưng Thị đến Hàng Thị, lục soát một hồi mới tìm thấy định vị dưới ghế lái, hỏi tài xế cả đường có mở cửa sổ xe hay tiếp xúc với ai hay không, thì đối phương kể là hơn tiếng trước có vào đồ xăng và đi vệ sinh tại một trạm phía nam Hưng Thị, ngoài nhân viên ở đó ra thì không hề tiếp xúc với ai. Hắn là bọn bắt cóc đã lợi dụng lúc ấy để ném định vị vào xe..."

Phó Diên Thăng nghe Tiêu Kiềm tường thuật mà tay lại run lên.

Việc thiết bị định vị xuất hiện trong một chiếc xe qua đường chúng tỏ sau một thời gian giam giữ Thích Tự, bọn bắt cóc phát hiện ra mình bị theo dõi nên đã lục soát lại, hoặc tệ hơn là tra khảo Thích Tự bằng vũ lực...

Phó Diên Thăng cố gạt những tưởng tượng đáng sợ kia khỏi đầu, buộc mình bình tĩnh lại: "Từ 10h tối qua cho đến 1h kém hôm nay, nếu tôi nhớ

không nhằm thì định vị có lần lượt dừng lại ở phía nam huyện Chung Lĩnh của Hưng Thi, nhà máy nhựa tại huyện Ngô Hưng phía bắc tỉnh Z và trạm xăng phía nam Hưng Thi, tôi nghĩ là nên điều tra lại những điểm có thời gian dừng hơn 10 phút..."

Tiêu Kiềm thở dài: "Tôi hiểu, thật ra cảnh sát đã kiểm tra qua nhà máy gần Hải Thành kia rồi, mà không tra được gì. Giờ không còn định vị, bọn cướp hoàn toàn có thể mang con tin đến nơi khác, hoặc là trốn vào một tòa nhà cao tầng nào đó, chỉ đành chờ bọn chúng chủ động liên hệ rồi lần theo dấu vết tiếp thôi..."

Phó Diên Thăng nghĩ nghĩ, lại nói với Tiêu Kiềm: "Bên anh hụt rồi thì tôi không qua nữa vậy. Tôi mới xuất phát từ sân bay Hải Thành, gần huyện Ngô Hưng kia nhất, bây giờ sẽ đi thẳng tới đó."

Tiêu Kiềm sững sốt, nói: "Cậu đi một mình? Có được không vậy?"

Phó Diên Thăng: "Yên tâm, nếu phát hiện ra bọn bắt cóc tôi sẽ chú ý ân mình."

Tiêu Kiềm: "Vậy để tôi qua đó, cùng hành động đi..."

Dập máy xong, Phó Diên Thăng mở bản đồ ra xem qua rồi nói với lái xe: "Tới đường Phương Sừng bờ Hồng Bân huyện Ngô Hưng."

Ấy là nơi định vị dừng lại lâu nhất, trực giác kì lạ mách bảo, hẳn sẽ tìm được Thích Tự ở đây.

*

Thích Tự một lần nữa tỉnh lại, tay chân hẳn đều đã mất cảm giác sau thời gian dài bị trói, hai lần dính thuốc mê cũng để lại phần nào choáng váng và tức ngực.

Thích Tự bỗng nhúc nhích, máu trong người đột nhiên được lưu thông, toàn thân cũng vì thế mà tê rần.

Hắn hít sâu vài hơi, cảm giác xung quanh vẫn đen kịt, chỉ có điều hiện tại mắt hắn đã bị bịt lại.

Thích Tự cố chớp chớp mắt để đẩy màn che xuống mà vô ích, khăn được buộc quá chặt, nhưng mùi nhựa gây mũi giúp hắn nhận ra mình vẫn đang ở nhà máy hoang ban nãy.

Chẳng qua phát hiện này cũng chẳng khiến hắn an tâm hơn, ngược lại tình cảnh không thấy được gì chỉ càng khiến hắn thêm sợ hãi...

Xung quanh chẳng những đen đặc, mà còn im phăng phắc. Hắn không biết rốt cục bọn cướp và Chương Thừa Tuyên đã đi đâu.

Đã ngủ? Hay đều đã đi, bỏ lại một mình Thích Tự ở đây?

Mất đi định vị, liệu còn ai tìm thấy hắn hay không?

Có khi nào sẽ không tìm ra được?

...

Không, hắn là không...

Bọn bắt cóc hắn có vẻ cũng không định giết người diệt khẩu, còn nhu cầu là còn đường sống.

Chưa kể tuy chiếc móc định vị đã bị lấy đi, nhưng chí ít cũng đã theo hắn tới tận đây, chắc chắn cảnh sát có thể dựa vào lộ trình để mở rộng tìm kiếm.

Thích Tự vừa co mình trong bóng tối, vừa không ngừng trấn an tâm lí cho bản thân bớt sợ.

Không biết qua bao lâu, hăn lờ mờ nghe thấy tiếng bọn cướp nói chuyện bên ngoài, chỉ là có vẻ cách đó rất xa.

Biết những người kia vẫn đang trông coi chứ không mặc kệ hăn tự sinh tự diệt ở đây, Thích Tự lại có phần nhẹ nhõm thở phào.

Hăn dần tỉnh táo lại, bắt đầu hồi tưởng một chút diễn biến trước khi bị bắt cóc.

Thích Tự nhớ lối thang bộ ở đó rất thoáng, Chương Thừa Tuyên vào trước thì kiểu gì cũng phải bắt gặp bọn người kia ẩn nấp bên trong, chưa kể đứng từ vị trí ấy chắc chắn thấy được tên bắt cóc đánh lén Thích Tự từ phía sau, nào có chuyện đối phương cũng vô tri vô giác bị bắt giống hăn—bởi vậy nếu không phải bị bọn bắt cóc ép lừa hăn vào, thì Chương Thừa Tuyên chính là đồng phạm.

...

Cũng trách hăn quá chủ quan, Hứa Kính đã nói nhà họ Chương đang diễn ra tranh đấu nội bộ, Lập Tảo vô cùng coi trọng vụ hợp tác lần này, thế mà hăn còn liều lĩnh đi gặp Chương Thừa Tuyên một mình...

Chưa kể Thiên Bảo rõ ràng là mối quan hệ Phó Diên Thăng tìm giúp bọn họ, sao có thể là một cái bẫy cho được?

Cứ tưởng trong khách sạn luôn có camera giám sát, có bảo vệ, lối thang bộ ở ngay gần thang máy thì sẽ không xảy ra chuyện sao?

Cmn đúng là cái tư duy lối mòn! Năm ngoái suýt nữa bị bắt cóc dưới Phong Mậu mà còn chưa chừa?

Hăn tự vấn một hồi, hồi hận đến nỗi chỉ muốn tát cho mình vài phát!

Đúng lúc này, bên cạnh đột nhiên truyền đến vài tiếng sột soạt cùng âm hăng giọng khàn khàn, khiến Thích Tự không khỏi căng thẳng đến đờ người!

Là Chương Thừa Tuyên sao!?

"...Chương Thừa Tuyên?" Hãn thấp giọng gọi một tiếng.

Người bên cạnh không trả lời, cũng chẳng biết có phải đang lơ mơ như hãn vừa rồi hay không, những sột soạt kia kéo dài thêm chốc lát, vang lên cùng vài tiếng rên yếu ớt, Thích Tự hơi cắn môi, thử lại thêm một lần: "Chương Thừa Tuyên?"

"...Thích Tự?"

Đối phương rốt cục cũng đáp lại, quả thật là Chương Thừa Tuyên!

Tiếng rên đau đớn của hãn có vẻ không phải giả, màn đánh chửi bên dưới hồi nãy cũng rất chân thực.

Điều này khiến Thích Tự không khỏi hoài nghi, nhờ Chương Thừa Tuyên cũng là người bị hại thì đúng ra hãn không nên oán hận đối phương đã dụ mình vào thang bộ, dù gì ở vào tình huống bị uy hiếp, mấy ai có thể hi sinh bản thân vì một bạn học chẳng liên quan, trong khi sai sót chính vẫn là do hãn mất cảnh giác.

Nhưng giả sử, giả sử Chương Thừa Tuyên không phải người bị hại...

Hãn hơi nhíu mày, thử thăm dò: "Cậu... vẫn ổn chứ? Có trông thấy tôi không?"

"Có..." Chương Thừa Tuyên khàn khàn đáp lại, dường như đã ổn định tư thế xong, rốt cục cũng an tĩnh.

Thích Tự vẫn chờ đối phương mở miệng tiếp, nhưng ngoài một tiếng kia, dường như Chương Thừa Tuyên không định có thêm động tĩnh gì—không hỏi chuyện hay giải thích vì sao lại gọi Thích Tự vào thang bộ, cũng chẳng buồn thảo luận với hắn về tình hình trước mắt.

—Hoàn toàn không giống phản ứng của một người đang ở trong hoạn nạn cùng với Thích Tự.

Thích Tự lo lắng, không nhịn được mà hỏi: "Cậu biết chuyện gì đang xảy ra không?"

Chương Thừa Tuyên đáp lại cụt lùn: "Chúng ta... bị bắt cóc."

Thích Tự chất vấn: "Vậy gọi tôi tới chỗ kia vì chuyện gì? Sao cậu biết chuyện tập đoàn Thiên Bảo?"

Chương Thừa Tuyên: "Một thư kí của Vương Trấn Đống là người do nhà tôi cài vào..."

Thích Tự chợt hiểu ra, ba hắn nói sáng 26 sẽ đến đàm phán với Vương Trấn Đống, bảo sao nhà họ Chương lại biết luôn được về chuyện tập đoàn Thiên Bảo.

Hắn hỏi tiếp: "Cậu định cho tôi nghe ghi âm gì?"

Chương Thừa Tuyên im bật, không trả lời nữa.

Thích Tự ảo não siết chặt nắm đấm, quả nhiên Lập Tảo cũng chẳng biết cái quái gì, đơn giản là dùng tin giả về Thiên Bảo để lừa mình.

"Cậu biết rõ... đây là một cái bẫy phải không?" Hắn không cam lòng hỏi.

Chương Thừa Tuyên vẫn tiếp tục trầm mặc, ngay cả tiếng thờ cũng lặng thinh như đã chết.

Thích Tự thu lại ánh mắt, đáy lòng lạnh lẽo: "Chương Thừa Tuyên, suýt chút nữa, suýt chút nữa thì tôi đã coi cậu là bạn thật rồi..."

Chương Thừa Tuyên: "Chính cậu đã nói chúng ta không thể nào trở thành bạn bè."

Thích Tự nhìn hẳn, hỏi ngược lại: "Vậy ra "đối thủ đáng tôn trọng" mà cậu nói là thế này à?"

Hồi lâu sau, Chương Thừa Tuyên mới mấp má một lời gần như không thể nghe thấy: "Xin lỗi..."

...Khoan đã.

Vậy vì sao Chương Thừa Tuyên còn bị bắt cùng? Chẳng lẽ là để lừa hẳn, lừa bên ngoài, để mọi người đều tưởng đối phương cũng là một người bị hại?

Nhưng người kia lại nói xin lỗi, chứng tỏ là cũng không muốn lừa dối hẳn.

Điều này có thể là tín hiệu nguy hiểm cực độ—bởi chỉ có người sắp chết mới không lo bại lộ chân tướng, nhưng xét ở khía cạnh khác thì lại cho thấy đối phương cũng không phải một kẻ máu lạnh tàn nhẫn.

...

Thích Tự thấy nhịp tim tăng tốc, vội ổn định lại tâm trạng rồi trầm giọng nói: "Khỏi xin lỗi, tôi chỉ muốn hỏi cậu một câu thôi, cậu có bị ép buộc hay không?"

Chương Thừa Tuyên khẽ nói: "Quan trọng à?"

"Chỉ cần cậu thành thật trả lời tôi, phải hay không." Thích Tự nhắm mắt lại, dối lòng nói, "Nếu là phải, tôi sẵn sàng tiếp tục tin tưởng cậu..."

Chương Thừa Tuyên đột nhiên thở dốc, cả người cũng bứt rứt nhúc nhích.

Mấy phút sau, nhà máy trống trải mới vang lên âm giọng tuyệt vọng của đối phương: "Thích Tự, cậu từng nói chúng ta không có khả năng trở thành bạn, thế nhưng lại cho tôi hơn cả những gì bạn bè có thể mang đến, trái ngược với bề ngoài lạnh lùng xa cách, cậu là người chân thành và nhiệt tình, cũng giống như ánh sáng, thật sự rất chói mắt... Cậu không biết tôi đổ kị cậu thế nào đâu, tôi sẽ chẳng bao giờ có được những gì cậu sở hữu, đôi khi cũng rất muốn phấn đấu trở thành một người như cậu, nhưng một phần tiểu nhân trong lòng lại chỉ luôn muốn kéo cậu xuống vũng bùn đen tối cùng mình... Xin lỗi, tôi không thể trả lời vấn đề cậu hỏi... Cậu cũng không cần tin tưởng tôi nữa làm gì..."

*****

<Epilogue>

Phó Diên Thăng: "Cmn đừng có bày đặt súp gà nữa! Mau cho ông đây đi cú vợ đi chứ! QAQ" (cue súp gà cho tâm hồn)

Tác giả: "Tui muốn lắm, mà viết gì cũng phải có trình tự chứ!(¯_¯)"

-

vtrans by xiandzg

T/N: Nào giờ Cá cũng có không ít lựa chọn hấp tấp ngược đời mà rốt cục vẫn là tin đúng người, cơ mà phải gặp bài học xương máu thế này thì em mới nhận ra chân thành sống thật không phải lúc nào cũng tốt được, có đau thương mới có trưởng thành, cho nên không trách em, ngược lại ngày càng có lòng tin vào em hơn \ (*"▽`) Thấy em cũng có triển vọng dùng võ mồm rồi đấy, phải thế mới đòi được bằng tốt nghiệp từ fls chứ =)))

Hóng màn cứu người của Thầy ở chương sau quá, hi vọng là bình tĩnh tự tin như đó giờ, đừng làm anh hùng cứu mỹ nhân recklessly ; A ;;;

Klq mà Giả bạn trai về với mình rồi, mê li đến nỗi đấu tranh tâm lí mãi mới dám bóc, mỗi tội bị quả nẹp đúng chỗ idol em kí tên trên card doumaa
T_____T

Giấy thơm xịn mịn art siêu đẹp, mini standee với photocard đều cứng cáp chất lượng, chữ idol đẹp thấy mê, chưa kể còn được thêm cái Phiên ngoại độc quyền (hình có ❄️ và ❄️ cunhang ở cuối cùng), nói chung bỏ qua phí ship sang đến chỗ mình thì đáng tiền đáng cả 2 tháng chờ đợi. Quick review vậy thôi, chủ yếu là khuyến khích ai đang lăn tăn muốn rinh em về thì triển luôn đi:">

Một tin bên lề nữa là Phúc Hắc bán bản quyền giản thể rồi!!! Mong một ngày không xa cũng sẽ được cầm em trên tay huhuuuuuu ("°ω°`)

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẦU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 181: Đáng Hận Đáng Thương

Nghe hết màn độc thoại của Chương Thừa Tuyên, trong lòng Thích Tự cũng dấy lên một tia hi vọng, hăn hỏi ngược lại: "Thay vì kéo tôi xuống, tại sao cậu không nghĩ đến chuyện trừng phạt những kẻ đã buộc mình rơi vào tình cảnh u ám hiện tại?"

Chương Thừa Tuyên cúi thấp đầu nói: "Người kéo tôi vào bóng tối u ám, chính là bản thân chứ ai."

Nghe những lời tự hận của đối phương, Thích Tự cũng phải giật mình sửng sốt.

Người này đã từng mong có được thừa nhận từ hăn, mong được trở thành đối thủ của hăn là thế, vậy mà giờ đây đều từ bỏ cả.

Có lẽ vì hơn ai hết, Chương Thừa Tuyên biết rõ sau khi làm ra loại chuyện này, Thích Tự chắc chắn sẽ không tha thứ hay tin tưởng hăn nữa.

Không có được, cũng không với được, thì quay ra kéo cả hăn xuống bùn...

Thích Tự nhanh chóng tỉnh táo lại, đổi giọng nói: "Chương Thừa Tuyên, hình như tôi từng kể tôi còn một người em trai sinh đôi rồi đúng không... Cậu nói cậu ghen tị với tôi, nhưng tôi lại rất ghen tị với em trai mình... Không như tôi, nó là một sinh viên bình thường, phiền não lớn nhất mỗi ngày có khi chỉ là bữa tiếp theo nên ăn gì... Hồi bé hai đứa đi bơi cùng nhau, thầy dạy sơ ý để nó suýt nữa đuối nước, lúc ấy tôi lại mãi chơi nên không để mắt đến em, về sau mẹ biết chuyện, chẳng những truy cứu thầy

dạy mà còn trách tôi rất nhiều, nói tôi làm anh thì lúc nào cũng phải bảo vệ em cho tốt."

"Lúc bị mẹ mắng tôi đã thấy rất tủi thân, rõ ràng mình cũng là trẻ con, cũng cần có người để mắt trông coi, thế nhưng chỉ vì ra đời trước em trai mấy phút mà đành phải làm người lớn... Cảm giác trách nhiệm ấy đã theo tôi từ khi bắt đầu có nhận thức đến giờ, em trai có thể vô ưu vô lo, tự do theo đuổi cuộc sống mà mình muốn, trong khi tôi thì không."

Thích Tự không dám thay đổi thái độ quá nhanh, ngừng một chút nhìn nhìn đối phương, thấy không có phản ứng gì mới uyển chuyển nói tiếp: "Ba mẹ li hôn năm chúng tôi 10 tuổi, kể từ đó tôi ở với ba, xác định là người kế nghiệp của ông ấy, ngày nào cũng nghe người ta nói mình là con trai Thích Nguyên Thành, nhất định phải học tập cho tốt để sau còn san sẻ gánh nặng giúp ba... Nộp đơn vào Stafford, theo học kinh tế, tham gia quản lí, tất cả đều là trách nhiệm tôi phải gánh vác mà thôi."

"Từ lúc ba cho tham gia vào việc của công ti hồi hè năm ngoái, tôi cũng bắt đầu đối mặt với thương trường gian trá, với đủ loại người hai mặt mỗi ngày. Tôi phải đóng vai một người trưởng thành điềm tĩnh, lúc nào cũng phải dò xét xem liệu người ta có đang lợi dụng tính kế mình, tôi không được phép nói sai một câu làm sai một việc, bởi vì bất kì sai lầm nhỏ nào cũng có thể dẫn đến tình huống như hiện tại..."

Chương Thừa Tuyên cười khố, hỏi: "Vậy nên cậu đang hối hận vì đã tin tưởng tôi phải không?"

Đối phương rốt cục đáp lại, nói rõ này giờ vẫn luôn chăm chú lắng nghe, cũng có vẻ nhập tâm vào chuyện xưa của hắn. Bấy giờ Thích Tự mới thấy lòng nhẹ đi phần nào, nhưng không trả lời đối phương mà thở dài một tiếng rồi nói tiếp: "Thật ra chuyện này không phải lần đầu tiên, lần đầu tiên xảy ra vào năm tôi 8 tuổi, bọn bắt cóc cũng đưa tôi đến một nơi tương tự, còn mang theo cả dao, nhìn tôi như ác quỷ địa ngục. Tôi không dám khóc,

không dám nháo, đến hít thở cũng phải dè chừng, chỉ sợ làm bọn chúng không vui hay manh động lên thì khỏi về gặp ba mẹ..."

"Cậu nói cuộc sống của tôi như trên mây, nhưng bản thân tôi lại không thấy vậy, ngược lại mỗi ngày đều quá mệt mỏi... Ha, thay vì làm người thừa kế tập đoàn, tôi còn thích được tự do hơn nhiều, học những gì mình muốn học, chơi với ai mình muốn chơi, yêu người nào mình muốn yêu... Tôi thích âm nhạc, thích địa lí, thích trời sao lãng mạn, nhưng lại chẳng bao giờ có thời gian dành cho chúng. Còn nhớ hồi năm 2 cậu rủ tôi đi công viên Ngăn Sơn cùng mọi người không, điệu bộ chu đáo nhiệt tình của cậu khi ấy đã khiến tôi đặc biệt ấn tượng, cũng rất muốn kết bạn với cậu, nhưng Thầy tôi lại bảo, với thân phận của tôi thì kết bạn cũng chỉ là một hình thức trao đổi lợi ích."

Chương Thừa Tuyên: "Thầy cậu?"

Thích Tự: "Ừ, gia sư riêng, cũng chính là "binh đoàn trí tuệ" mà cậu từng đoán đấy. Thực chất thì bên cạnh tôi chẳng có binh đoàn nào cả, đó giờ chỉ có một người thôi. Người ấy dạy tôi rất nhiều tri thức đạo lí và nguyên tắc sinh tồn trên thương trường, còn dạy tôi làm sao giữ vững nguyên tắc và sơ tâm của mình ngay cả trong môi trường phức tạp... Ngay từ đầu Thầy tôi đã không ủng hộ việc kết thân với cậu, nói hoàn cảnh trường thành của cậu quá rắc rối, e rằng tôi không thể nào là đối thủ."

Chương Thừa Tuyên hỏi: "Đã thế thì sao năm ngoái cậu còn giúp tôi?"

Thích Tự: "Bởi vì cái lúc đến xin giúp đỡ, tôi có thể nghe ra nỗi lo cho mẹ và khao khát thoát khỏi hoàn cảnh ở cậu. Môi trường xung quanh làm nên con người, cũng có thể thay đổi con người, tôi đoán được khả năng cao là cậu có chút tính toán với mình, nhưng chắc chắn cậu không phải người xấu quá đáng... Nói về quyết định giúp cậu, thay vì được mất thì tôi quan tâm đến chuyện giữ vững nguyên tắc làm người của mình hơn, tôi tình"

nguyện tin tưởng vào bản chất thiện lương của con người, tin rằng tình nghĩa bạn học vẫn vượt lên lợi lộc."

Hồ hấp của Chương Thừa Tuyên dần trở nên nặng nề.

Thích Tự nhìn ra biến chuyển trong tâm trạng của hắn, lại nói tiếp: "Cậu hỏi tôi có hối hận khi tin tưởng cậu không ấy à, nói không hối hận thì chắc chắn là giả, gần đây sức khỏe của mẹ tôi không được tốt, tôi lại là đứa duy nhất trong nhà hỗ trợ được cho công việc của ba, nếu tôi có làm sao thì không thể tưởng tượng họ sẽ lo lắng đến nhường nào... Nhưng so ra, tôi hối hận vì sự bất cần của bản thân hơn nhiều, trước khi bước vào lối thang bộ cũng đã nghĩ đến chuyện gọi vệ sĩ, nhưng thấy người kia là cậu nên tôi lại gỡ bỏ cảnh giác..."

Bên tường truyền đến mấy tiếng sụt sùi, là Chương Thừa Tuyên đang khóc.

Thích Tự nhìn qua đối phương: "Chương Thừa Tuyên, dù cậu đã nói dối hết lần này đến lần khác, có từng lợi dụng tôi đi chăng nữa, thì có vẻ từ tận đáy lòng tôi vẫn muốn chọn tin tưởng cậu..."

Chương Thừa Tuyên nghẹn ngào nói: "Cậu đừng nói nữa..."

Thích Tự rất biết phối hợp mà ngưng luôn, không gian trống trải trong nhà máy chỉ còn lại tiếng khóc nức nở đền kiềng chế của Chương Thừa Tuyên.

Thích Tự chờ một lát, thấy Chương Thừa Tuyên dần bình tĩnh lại mới tiếp tục: "Tôi không biết vì sao cậu lại tham gia vào chuyện này, nhưng tôi nghĩ, chắc chắn cậu phải có nỗi khổ tâm của mình..."

"Tình hình Lập Tảo tệ lắm rồi..." Chương Thừa Tuyên xúc động một hồi rồi cũng từ từ bình tĩnh lại, lầm bầm nói hết ra với Thích Tự, "Bác hai của tôi là dân cờ bạc, nghiện một mình chưa đủ lại còn kéo thêm bác cả nghiện

chung, hai người qua Macao chơi hồi nợ đến cả trăm triệu, hiện nay tài chính của toàn bộ các công ti con dưới trướng đều rối tinh rối mù, ngoài Phi Á do ba tôi cai quản ra thì nơi nào cũng thua lỗ hết... Nói thẳng ra, cả nhà họ Chương có mình mình ba tôi chịu lo làm lụng, nhưng ông ấy lại chỉ là giám đốc của Phi Á, chừng nào Phi Á còn của Lập Tảo, còn có cổ phần của Lập Tảo, thì bất kì ai cũng có thể chen chân vào..."

Thích Tự thử dò xét: "Có phải bọn họ đều đối xử tệ với cậu không? Tôi nhớ trước đây cậu có kể là nhà họ Chương không coi mình ra gì."

Chương Thừa Tuyên: "Thật ra ba tôi đối xử với tôi không tồi, cũng bồi dưỡng tương đối có tâm, chẳng qua xét cho cùng thì tôi vẫn là cốt nhục của Chương Hữu Phát... Phải, anh em bọn họ cũng đấu đá nhau đủ kiểu, tôi ở phe ba mà ông ấy vẫn lo mình nuôi ong tay áo, còn dùng đủ loại cách để thử nghiệm tôi. Chính ông ấy là người bảo tôi gửi những chứng cứ tố cáo Chương Thừa Hoan cho cậu, tranh thủ làm suy yếu thế lực của bác hai ở Phi Á luôn..."

Thích Tự: "Thì ra là vậy..."

Chẳng trách là con riêng nhưng Chương Thừa Tuyên vẫn có được những thứ kia, giờ nghe thì thác mắc trước đây của Thích Tự cũng đã được giải đáp.

Chương Thừa Tuyên: "Năm nay, vất vả mãi ba tôi mới xúc tiến được vụ hợp tác giữa Phi Á và Hồng Trang thì bắt đầu bị bác hai hết tiền chơi bởi dòm ngó, suốt ngày đến đòi tiền, lại còn muốn tranh quyền chỉ đạo. Lâm Hoán hợp tác không bao lâu đã nhận ra bản chất mục nát đằng sau vẻ ngoài hào nhoáng của Lập Tảo, tuyên bố thương hội Tân Điều lần này là cơ hội cuối cùng, bên tôi mà còn không giải quyết được rồi ren nội bộ thì sẽ rút vốn ngay lập tức. Anh ta đi thì Lập Tảo coi như hết đường chèo chống Phi Á-Hồng Trang, đã vậy nhà tôi lại vừa biết thêm vụ Thiên Bảo muốn rút vốn cho Tư Nguyên, thua lần này nữa là Phi Á chính thức thảm bại..."

Thích Tự lại thăm dò hỏi: "Cho nên nhà cậu mới tính đến kế này?"

Chương Thừa Tuyên: "Ừ, bác hai tôi vốn đã ghi hận từ lúc phía cậu làm Chương Thừa Hoan bị bắt, biết lần này chúng ta lại đối đầu thì trực tiếp đề ra chủ ý bắt cóc cậu, để vừa khiến MeiWei-Liên Tú từ bỏ việc hợp tác với Tân Điều, đồng thời xoa dịu tình hình với Lâm Hoán, một tên trúng hai đích. Ba tôi không phản đối, chỉ cần có lợi cho công ti thì anh em bọn họ lại đồng lòng nhất trí như thường. Chẳng qua trong vụ này, nhà họ Chương rất dễ rơi vào diện tình nghi, cho nên bọn họ bảo tôi phải bị bắt cùng, giả vờ Phi Á cũng là người bị hại thì mới giảm được hiềm nghi."

Thích Tự: "Ông ta định làm thế nào để buộc bên tôi từ bỏ việc hợp tác?"

Chương Thừa Tuyên: "Thật ra, vụ bắt cóc hồi cậu 8 tuổi và một lần bắt thành hồi năm ngoái cũng đều do bác hai tôi đứng sau, tôi còn thấy ông ấy tự khoe mình có qua lại với đủ loại lưu manh xã hội, rất có kinh nghiệm với việc này... Ông ấy nói ba cậu mà sáng suốt thì sẽ biết phải làm gì. Đến lúc đó các cậu tự khắc phải từ bỏ, cảnh sát không tra ra chứng cứ, sau khi chúng ta "được cứu" thì Phi Á cũng đã bình phục."

Biết cả ba lần đều là do một tay nhà họ Chương bày trò, Thích Tự chỉ đành cắn môi nén lửa giận trong lòng, hỏi Chương Thừa Tuyên: "Cậu là người phối hợp thì chắc vừa rồi bọn bắt cóc cũng không đánh thật đâu phải không?"

Chương Thừa Tuyên im lặng vài giây mới đáp: "Mấy kẻ bắt cóc đều nhận chỉ thị từ người trung gian, để cảnh sát không nhìn ra vấn đề thì nhiệm vụ của bọn chúng là bắt cóc cả hai chúng ta."

Thích Tự sững sờ: "Cho nên bọn chúng đánh cậu thật?"

Chương Thừa Tuyên nhẹ giọng ừ một tiếng.

Thích Tự nghe vậy thì kinh ngạc đến không nói nên lời, chỉ vì muốn bắt cóc hẳn mà anh em nhà họ Chương sẵn sàng đem cả con cháu ruột thịt vào khổ nhục kế, đúng là mất nhân tính...

Một lát sau, Chương Thừa Tuyên lại nói: "Nhưng cậu yên tâm, khả năng là bọn bắt cóc sẽ không lấy mạng chúng ta đâu, động đến tính mạng thì tính chất vụ việc lại khác rồi... Chắc hẳn người trung gian chỉ bảo bọn họ câu giờ, khi nào bác hai tôi đạt được mục đích thì sẽ tự khắc thả chúng ta ra thôi."

Khả năng... Chắc hẳn...

Thích Tự nhận ra chính Chương Thừa Tuyên cũng không quá chắc chắn với những lời này.

Hắn không khỏi căng thẳng: "Sao cậu biết những kẻ kia sẽ tuân thủ quy củ? Bọn chúng đánh cậu dã man như vậy, chưa kể còn mang vũ khí, nhỡ ra thì sao?"

Chương Thừa Tuyên chỉ im lặng.

Thích Tự nói tiếp: "Đã thế cậu còn kể hết những chuyện này với tôi, chẳng khác nào..."

Thích Tự định nói chẳng khác nào Chương Thừa Tuyên đã tố giác mọi tội ác của nhà họ Chương, nhưng nghĩ lại mới thấy này giờ chẳng có ghi âm ghi hình, tất cả đều chỉ là nói suông, không thể dùng làm chứng cứ, ai biết đối phương có nói khác đi khi gặp cảnh sát hay không, lời khai bất đồng thì vụ án cũng tắc, chẳng thể chứng minh được gì.

Thích Tự đành vòng vo nói: "Đây dù sao cũng là tội hình sự, nhỡ bị tra ra chứng cứ gì thì coi như cậu thành đồng phạm, chỉ còn nửa năm nữa tốt nghiệp rồi, chờ bằng của Stafford xong đi chỗ khác làm không được à? Cậu chấp nhận đánh đổi cả tiền đồ của mình chỉ vì những việc này?"

"Tiền đồ ư? Ha..." Chương Thừa Tuyên khẽ cười, nhẹ giọng nói, "Tôi chỉ là một đứa con riêng mà Chương Hữu Phát từ chối thừa nhận, đã được ba tôi đưa về rồi còn dám yêu cầu gì nữa đây? Vừa rồi cậu bảo ba mình chỉ có một đứa giúp được việc cho ông phải không, thật ra ba tôi cũng thế, ông ấy vô sinh, không có con nối dõi, tính tình lại còn thất thường cứng nhắc, lúc vui thì ôm ấp gọi con, cho tôi tiền tiêu vặt, chân thành không khác gì ba ruột... đến khi mất hứng thì hết đánh lại vụt, cảm thấy tôi không phải cốt nhục thật sự, sớm muộn gì cũng có ngày rời đi... Tôi hận những mặt xấu của ba, nhưng cũng cảm kích mọi điều tốt đẹp mà ông ấy đã làm cho mình... Sau khi bác hai đề ra chủ ý bắt cóc, ba mới kêu tôi đi phối hợp, tôi vừa phản bác nói cậu lúc nào cũng có vệ sĩ kè kè, lại chưa chắc sẽ tin tôi thì lập tức ăn tát, bị mắng là phế vật, chưa thử sao đã biết... Tôi sợ nhất là bị ông ấy mắng phế vật... Thích Tự, từ nhỏ cậu đã có ba, hẳn sẽ không hiểu được cảm giác của tôi đâu... Nếu ông ấy chán ghét bỏ mặc tôi, tôi cũng coi như không còn ba nữa..."

Thích Tự nghe những lời này của Chương Thừa Tuyên mà sững sốt không thôi, cảm thấy đối phương vừa đáng hận cũng lại đáng thương.

Hắn nhìn nhìn một lát, thử tìm cơ cho Chương Thừa Tuyên: "Nói vậy cậu cũng là bị ép, bất kể ba cậu có đối xử với cậu thế nào đi chăng nữa, ít nhất cậu vẫn phải tính cho mình một đường lui. Cậu nói ba mình với bác hai đối địch phải không? Vậy thử nghĩ đi, sao cậu không đổ hết mọi chuyện cho bác hai, kể cả trong trường hợp có manh mối thì cứ nói là mình bị ép, cảnh sát sẽ không định tội cậu được, ngược lại một khi bác hai vào tù, ba cậu cũng sẽ tin tưởng vào sự trung thành của cậu hơn..."

Bên cạnh truyền đến tiếng Chương Thừa Tuyên điều chỉnh tư thế, hồi lâu sau đó đối phương chỉ im lặng, giống như thật sự cân nhắc về lời gợi ý của Thích Tự.

Đúng lúc này, ngoài xướng vang lên một loạt động tĩnh lạ thường.

*****

<Epilogue>

Một—

Thích Tụ: "Em ấy không giống tôi, chỉ là một sinh viên bình thường thôi."

Thích Phong: "Thường thôi? Em là hotboy đại học F đấy anh!"

Thích Tụ: "Ngày bé nó suýt nữa thì đuối nước, mẹ lại quay ra phê bình tôi."

Thích Phong: "What? Có chuyện này hả?"

Thích Tụ: "Em im đi! Đã không làm gì rồi thì để yên cho anh biên kịch tí chuyện xưa không được à?"

Thích Phong: "Anh, anh cứ biên đi!...Biên thế nào cũng được!"

(Thực tế thì không có chuyện đuối nước, nhưng từng có tình huống tương tự, cho nên cảm xúc đều là thật. Trước giờ ám ức đến đâu ☹ cũng chưa từng phàn nàn với người nhà)

-

vtrans by xiandzg

T/N: Biết em kể chuyện xưa chủ yếu là để đánh bài tình cảm tẩy não CTT, nhưng nghe vẫn thấy thương, rõ ràng ra đời trước có 10 phút mà nghiêm nhiên bị đặt hết kì vọng với áp lực lên người, bị ép lớn lại không giải bày được với cả gia đình (*"-")

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẦU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 182: Anh Đừng Đi Nữa (Updates @ T/N)

4h sáng, Phó Diên Thăng ngồi xe đặt trước đến địa phận Hồng Bân, dặn lái xe dừng lại cách điểm định vị chừng 2km, sau đó bấm máy gọi Tiêu Kiềm: "Anh đến đâu rồi?"

"Sắp rồi, khoảng 10 phút nữa thôi." Tiêu Kiềm nói.

"Để tôi gửi định vị cho, anh tới thẳng đây chúng ta tụ họp đã."

Dập máy xong, Phó Diên Thăng ngồi trong xe xem bản đồ rồi đối chiếu với bên ngoài, nhìn ra xung quanh đều là làng mạc và các hộ nông gia, nhưng đi hết khu vực này là đến đặng sau xưởng nhựa và xưởng nhuộm.

Phó Diên Thăng nhớ rõ, theo định vị thì bọn bắt cóc không dùng cửa sau mà đi vào từ đường Đồng Bình ở mặt trước, toàn bộ phía đó không nhà cửa công trình gì che chắn, đêm hôm mà có xe chạy qua thì đảm bảo người quanh nhà máy sẽ đều thấy được.

Để đề phòng trường hợp mấy kẻ bắt cóc vẫn đang lang vảng canh ngoài nhà máy, đột nhập từ phía sau vừa an toàn hơn, vừa giảm bớt nguy cơ đánh rần động cỏ.

Tiêu Kiềm không mất bao lâu đã đến nơi, hai người hội họp dưới một bóng đèn đường, Phó Diên Thăng thấy đối phương chỉ dẫn theo đúng một con chó đặc vụ.

Phó Diên Thăng sững sốt: "Chỉ có mình anh?"

Tiêu Kiềm chỉ vào chó đặc vụ bên cạnh: "Thế đây là gì?"

Phó Diên Thăng: "Sao không mang theo mấy người nữa?"

Tiêu Kiềm: "Cmn vụ này là tôi theo chui đây ông tướng, mượn được con chó đã tốt lắm rồi, cậu còn mong cảnh sát hình sự địa phương người ta nghe tôi chỉ huy nữa chắc? Tìm thấy người đi rồi nói!"

Phó Diên Thăng nhú mày: "Được, mau đi tìm thôi."

"Khoan." Tiêu Kiềm gọi hẳn lại, "Có gì mang mùi bạn trai cậu không? Cho nó ngửi đã."

Phó Diên Thăng: "..."

Phó Diên Thăng ngồi xổm xuống: "Bảo nó ngửi tôi đi."

Tiêu Kiềm: "???"

Phó Diên Thăng giải thích: "Bọn tôi dùng cùng loại nước hoa, mới tách ra cách đây 15 tiếng, trước đó cũng ở với nhau từ tối đến trưa hôm sau, trên quần áo... chắc là vẫn còn mùi cậu ấy."

Tiêu Kiềm: "..."

Phó Diên Thăng đã nhớ như in địa hình nơi này và vị trí cụ thể của hai nhà máy kia trong đầu.

Chờ chó đặc vụ ngửi ngửi Phó Diên Thăng một hồi, hai người cũng bắt đầu lạng lẽ dẫn nó đi qua khu dân cư.

Giờ này mọi nhà đều đã kín cổng cao tường, càng đi về hướng bắc càng hoang vu, xung quanh khu xưởng chừng 500m đã chẳng còn một cái đèn đường nào hoạt động.

Càng về hướng bắc càng hoang vu, xung quanh khu xưởng chừng 500m đã chẳng còn một cái đèn đường nào hoạt động.

Vừa rời ở trên xe, Phó Diên Thăng có tranh thủ tìm hiểu được—hai nhà máy kia đã bị chính quyền địa phương thu hồi vì nằm trên khu đất trong diện tái quy hoạch, về cơ bản là đang bị bỏ hoang.

Tứ phía trống trải lại tối mịt, đúng là địa điểm lí tưởng để che giấu con tin. Nếu bọn bắt cóc thật sự đưa người vào đây, hai người Thích Tự lại đang ở trong tình huống không thể nào phát ra tiếng động, thì quả thật chẳng dễ gì mà tìm được.

Nhân lúc còn chưa tới vị trí trọng điểm, Phó Diên Thăng mới thấp giọng hỏi Tiêu Kiềm: "Anh nói cảnh sát đã tìm qua khu vực này rồi phải không, từ lúc nào? Thấy được những gì?"

Tiêu Kiềm: "Khoảng 2h sáng, lúc ấy tôi cũng vừa gặp mặt người của bên công an Hưng Thị, bọn họ bảo sợ đánh rã động cỏ vì chưa biết con tin có bị nguy hiểm đến tính mạng hay không, nên chỉ mới đảo qua khu vực phụ cận, sau phát hiện ra định vị dừng lại ở trạm xăng phía nam Hưng Thị thì đi luôn."

Phó Diên Thăng: "Bọn họ có dẫn theo chó không?"

Tiêu Kiềm cả giận: "Không thì tôi mới mang đây, chứ đêm hôm thế này tìm bằng niềm tin à."

Ròng rã mất 30 phút, hai người mới mò đến phía sau khu xưởng. Mùi hóa chất gây mũi xung quanh khiến Phó Diên Thăng không khỏi cau mày, nồng nặc như vậy sẽ rất bất lợi cho công tác tìm kiếm của chó đặc vụ.

Tiêu Kiềm đề nghị chia nhau ra tìm, phát hiện có gì bất thường thì phải lập tức báo tin hoặc trở lại điểm tập hợp.

Phó Diên Thăng đồng ý, sau đó Tiêu Kiềm dẫn chó đi về phía xưởng nhuộm, một mình hần đi thăm dò nhà máy nhuộm. May sao tường rào phía nam có một khe hở rất lớn, hần thấy xung quanh không người, bèn lách người vào luôn.

Xưởng có tổng cộng ba gian lớn, Phó Diên Thăng bình tĩnh men theo mép tường, cứ hai bước lại nhìn quanh nghe ngóng động tĩnh xung quanh.

Lúc đến gần gian thứ hai, nhận thấy điện thoại khẽ rung lên, Phó Diên Thăng nấp vào chỗ khuất rồi mới mở ra xem, là tin nhắn từ Tiêu Kiềm: "Tôi vừa đi vòng lại từ xưởng nhuộm, phát hiện ra một người ngủ gật trong phòng bảo vệ ở cổng xưởng nhuộm, có vẻ là bọn bắt cóc, cậu đang đâu rồi? Tình hình thế nào?"

...Nửa đêm nửa hôm lại có người ngủ gật trong phòng bảo vệ của một nhà máy bỏ hoang!?

Phó Diên Thăng biết dự cảm của mình đã đúng, nhanh chóng nhắn lại một câu: "Tôi vào bên trong rồi, vẫn đang thăm dò."

Tiêu Kiềm: "Ấn nấp cho cẩn thận, tôi đi thăm dò tình hình bên ngoài lát đã!"

Có lẽ bị bỏ hoang đã lâu, toàn bộ cửa sổ phía tây của gian xưởng đều trống hoắc, Phó Diên Thăng vừa tới gần đã nghe thấy bên trong truyền ra tiếng nói chuyện.

Hần dừng lại nghe ngóng vài giây, đến khi nhận ra giọng nói quen thuộc thì mừng phát điên.

Phó Diên Thăng run run tay lấy điện thoại ra, vội vàng nhắn tin cho Tiêu Kiềm: "Người ở bên này!"

Tiêu Kiềm lập tức hỏi: "Tình hình bọn họ thế nào?"

Gian xưởng có hai tầng, Phó Diên Thăng thử ngó vào từ cửa sổ tầng một nhưng bên trong quá mờ mịt, chỉ nghe được tiếng chứ không thấy người.

Hắn nhả lại cho Tiêu Kiềm: "Chưa nhìn thấy người, nhưng cả hai đều tỉnh."

Tiêu Kiềm: "Còn tỉnh là còn an toàn, con tin ở đây thì chắc bên trong vẫn chưa hết bọn bắt cóc đâu, mình chúng ta xông vào cứu sẽ nguy hiểm, để tôi gọi đội đặc nhiệm tới. Cậu cứ canh chừng ở đó, chú ý đừng để bại lộ, có việc nhớ liên lạc cho tôi luôn."

Phó Diên Thăng "OK" lại một câu, sau đó bấm tắt điện thoại, dán lưng vào tường, lẳng lặng chờ đợi.

Có vẻ Thích Tự đang nói chuyện với Chương Thừa Tuyên, giữa đêm khuya, âm giọng cả hai yếu ớt vọng đi khắp nhà máy trống trải, truyền ra ngoài cửa sổ, lọt vào tai Phó Diên Thăng.

Tưởng chừng chỉ là những lời tâm sự giữa hai thanh niên, thực chất lại mang ý nghĩa của một cuộc đọ sức sinh tử.

Phó Diên Thăng không ngừng niệm tên Thích Tự trong lòng, một tay cầm điện thoại, một tay đút trong túi áo siết chặt đến đổ mồ hôi...

*

5h50, Tiêu Kiềm dẫn một đội đặc nhiệm mặc thường phục vào đến xưởng nhựa theo con đường mà bọn hắn đi lúc nãy, dự định đánh úp từ ba phía để xử lý từng tên riêng lẻ.

Không rón rén như Tiêu Kiềm và Phó Diên Thăng lúc trước, động tĩnh của đội đặc nhiệm tương đối bật lên so với không gian rạng sáng tĩnh lặng lúc này.

Triệu Cường đang gà gât canh chừng con tin trong xưởng cũng nghe thấy, lập tức giật mình tỉnh lại, đang định ra ngoài kiểm tra thì bị đối thoại giữa Thích Tự và Chương Thừa Tuyên trên tầng phân tán sự chú ý.

Lúc này, Thích Tự đang khuyên Chương Thừa Tuyên nên tìm một đường lui cho mình, đối phương trầm tư một lát rồi thấp giọng nói: "Nhưng tôi chưa từng tiếp xúc với bạn bè của bác hai, không biết là lần này ông ấy liên hệ với người trung gian nào..."

"Mẹ nhà chúng mày." Tầng dưới đột nhiên vang lên tiếng quát, "Lèm bèm nó vừa thôi! Có im ngay không thì bảo!"

Thích Tự không khỏi giật mình khi biết bọn bắt cóc vẫn đang canh chừng ở đây, nghe giọng còn nhận ra đây chính là tên mới lục soát hẳn hồi nãy.

Chương Thừa Tuyên đã bị Thích Tự thuyết phục, rốt cục có vẻ hạ quyết tâm, nói vọng xuống tầng dưới: "Đại ca, ai là người bảo các anh bắt cóc tôi vậy? Anh có thể gọi điện cho người đó, muốn gì thì cứ bảo hẳn nói với ba tôi..."

Triệu Cường quát: "Còn không mau ngậm miệng, bớt làm phiền tao đi!"

Chương Thừa Tuyên tỏ vẻ đau đớn nói: "Đại ca, tay tôi tê quá, bụng cũng đau nữa, van anh rộng lượng một chút được không? Anh muốn gì ba tôi nhất định sẽ đáp ứng hết, thả tôi ra được không..."

Triệu Cường tức mình đi lên, lôi Chương Thừa Tuyên dậy tát cho vài phát. Âm thanh vang vọng khắp nhà máy hoang, đỉnh tai nhức óc khiến Thích Tự cũng rợn cả người.

"Có nghe thấy tao bảo câm đi không? Thiếu đòn à!" Triệu Cường đánh Chương Thừa Tuyên đủ rồi thì thẳng tay ném xuống đất, còn đạp thêm một

cú rồi mới lấy máy ra gọi điện thoại, "Lão Tam! Hai thằng ôn này lại tỉnh rồi! Thuốc đâu? Chuốc thêm đi!"

Mấy tên bắt cóc tranh thủ đưa được người đi trong đêm, còn thuận lợi đánh lạc hướng cuộc truy tìm của cảnh sát, lúc này mới không khỏi thư giãn một chút.

Tên "Lão Tam" kia bị gọi tỉnh, mơ mơ màng màng bước ra khỏi phòng gác, còn đang ngái ngủ ngáp ngáp dài đã bị hai đặc nhiệm thành linh tập kích từ phía sau.

Tất cả diễn ra trong chưa đến 10 giây, hăn cũng chỉ kịp ú ớ kêu lên một tiếng.

Nghe được tiếng động bên ngoài, Triệu Cường không khỏi kinh hãi, vội vàng chạy xuống, nhưng chỉ được vài bậc đã cảnh giác lui lại, bấm gọi cho Lão Tam.

Đối phương không nhắc máy, Triệu Cường nghĩ ra vấn đề, lập tức gọi một cuộc khác, đường truyền vừa kết nối đã vội kêu lên: "Hồng Tứ gia! Hình như chúng ta bị cớm phát hiện rồi!"

Thích Tự nghe nói "cớm" mới hiểu những tiếng động bên ngoài có thể là cảnh sát tới cứu viện, trong lòng một lần nữa nổi lên hi vọng.

Cũng không biết người bên kia nói gì, Triệu Cường đột nhiên hỗn hển gọi dồn dập: "Hồng Tứ gia! Hồng Tứ gia?"

Hăn gào lớn hai tiếng, Chương Thừa Tuyên nghe được cái tên này thì chen miệng nói: "Đại ca, anh có thể gọi cho Hồng Tứ gia, bảo ông ấy thương lượng với Chương Hữu Phát cho các anh gấp đôi tiền công rồi thả chúng tôi đi được không..."

Triệu Cường bỗng đứng bị kích thích, phì phò nổi giận đi đến đập cho hẳn một cú toàn lực: "Cái thằng xúi quẩy! Cmn còn dám nói gấp đôi? Mà có biết Chương Hữu Phát còn đang nợ Hồng Tứ gia bao nhiêu tiền không? Gấp mười vẫn chưa đủ đâu! Lại còn muốn về nhà... Lão cha rẻ rách của mà đã giao mà ra làm con tin rồi! Hồng Tứ gia nói nhiệm vụ mà không thành, nhà họ Chương cũng ddeos có tiền đi chuộc thằng tạp chủng mà ầu! Còn dám nói! Cmn mà thử nói nữa đi!"

Thích Tự bị bịt mắt không nhìn được gì, chỉ nghe thấy tên đầu gấu liên tục đánh chửi và những tiếng la ngày một thảm thiết từ Chương Thừa Tuyên.

Thích Tự nghe mà bủn rủn, Chương Thừa Tuyên còn nói chúng sẽ không động đến tính mạng của hai người họ sao? Sau những lời vừa rồi, đối phương mà có đầu óc thì chắc chắn đã phải hiểu được, sự thật không phải nhà họ Chương cần hẳn đến đây để phối hợp diễn trò.

Chương Hữu Phát nợ Hồng Tứ gia, bọn họ nhất định phải giành được suất hợp tác với Tân Điều, thì mới có thể tiếp tục bòn rút Lâm Hoán để trả nợ!

Đây chính là bẫy lồng bẫy, mà Chương Thừa Tuyên đơn giản chỉ là một quân cờ trong đó, không ai quan tâm đến sống chết của hẳn!

Nghe được động tĩnh bên trong, đội đặc nhiệm bèn báo cáo với đội trưởng: "Âm thanh truyền ra cho thấy con tin đang bị ngược đãi, xin chờ chỉ thị."

"Có nguy hiểm đến tính mạng không?"

"Chưa xác định, bọn bắt cóc và con tin đều ở trên tầng hai, khuất tầm nhìn nên không thấy rõ."

"Trước mắt dùng drone ghi lại tình huống trên tầng hai thế nào đã, để chuyên gia đàm phán chuẩn bị thương lượng với bọn bắt cóc..."

...

Lại nghe được một loạt âm thanh từ bên ngoài truyền vào, Triệu Cường không còn tâm trí đâu đánh người, bèn liếc quanh bốn phía rồi rút ra con dao từ trong túi quần.

Chương Thừa Tuyên vẫn đang rên rỉ thảm thiết: "Cứu mạng... cứu mạng..."

Tên bắt cóc nghe mà càng phiên, thẳng tay xuống ngay một dao: "Im mồm! Còn nháo nữa ông cho chúng mày thăng hết bây giờ!"

Thích Tự chỉ thấy Chương Thừa Tuyên kêu thảm một tiếng, sau đó cũng không còn sụi sụi thêm.

Chẳng bao lâu sau, cổ hắn cũng bị kê lên một thứ gì đó, đập dính và xộc mùi máu tươi, tựa như lưỡi răn đang liếm láp da thịt nơi động mạch.

...Là dao.

Dao dính máu!

Thích Tự đờ người, không dám nhúc nhích chỉ một phân, mồ hôi lạnh ào ào túa ra thấm đẫm cổ áo.

Chương Thừa Tuyên đã im phăng phắc, không gian chỉ còn lại tiếng thở nặng nề từ tên bắt cóc và nhịp tim của chính hắn.

Máy quay trên drone cũng đúng lúc ghi lại được cảnh tên bắt cóc kê dao lên cổ Thích Tự, đội đặc công nhìn mà chửi thề, Phó Diên Thăng ở bên cạnh quan sát lại càng tái mặt, siết chặt hai nắm tay.

Tiêu Kiềm thấy vậy, chỉ sợ đối phương bốc đồng xông vào liều mạng với tên bắt cóc, vội vàng đề vai hấn lại.

Cảnh sát nhanh chóng gửi lại hình ảnh về tổng cục, chưa đến 10 phút sau đã có hồi đáp.

"Tên bắt cóc tên Triệu Cường, sinh năm 1976, là người huyện Hà tỉnh Sơn, 10 năm trước bỏ trốn sau một vụ giết người cướp của tại tỉnh Quảng, gây ra hai án mạng, suy từ diện mạo và thân hình thì chắc chắn là đúng người này..."

"Cái gì!? Hai án mạng!?"

"Con tin có nguy hiểm đến tính mạng! Bắn tía vào vị trí chờ thời cơ, những người còn lại cũng phải chuẩn bị súng, sẵn sàng nhắm bắn và tập kích bất kì lúc nào!"

...

Thích Tự không nhìn thấy gì, cũng không biết Chương Thừa Tuyên đã bị giết hay chưa, giờ phút này chỉ cảm nhận được mỗi bóng ma chết chóc đang bao lấy mình.

Mỗi giây trôi qua với lưỡi dao kề cổ, cảm tưởng như một giây hấn đang bị lãng trì.

Hấn là sắp phải chết rồi.

Hấn nghĩ đến ba mẹ, nghĩ đến em trai Thích Phong.

Cả nhà đã mất bao lâu mới được đoàn tụ, giờ hấn mà chết, ba sẽ đau lòng đến nhường nào...

Mẹ còn đang mang bầu, chẳng biết chịu kích động cỡ này có ảnh hưởng đến thai nhi hay không...

Rồi cả tên gốc Tiểu Phong kia, hăn mà đi thì đối phương cũng chẳng thể sống như mình muốn nữa rồi, trước mới đi làm thay anh được mấy buổi đã than vãn ỉ ôi, giờ bị bắt giúp ba làm việc cả đời có khi sẽ khóc chết mất.

...

Hăn nghĩ đến cả Phó Diên Thăng, nghĩ đến tối qua hai người vẫn còn quần quýt triền miên, nghĩ đến ánh mắt không nở rời hăn lúc đối phương đứng nơi cửa vào sân bay...

Vừa tách ra, hăn đã lập tức mong mỗi đến lần gặp tiếp theo biết bao.

Thích Tự chột nghĩ mà tiếc, tiếc rằng mình chưa bao giờ giữ Phó Diên Thăng ở lại—đời hăn ngắn thế này, đáng ra tùy hứng một chút thì đã chẳng tịch mịch.

Nếu, nếu như hăn có thể gặp lại Phó Diên Thăng...

...

...Không!

Thích Tự sức tỉnh, nhanh chóng thoát ra khỏi suy nghĩ cực đoan!

Bản năng muốn sống buộc hăn vắt óc nghĩ ra biện pháp xoay chuyển tình thế—cảnh sát vẫn đang ở đây, bọn họ sẽ không chỉ ngồi không, nhiệm vụ của hăn bây giờ là câu giờ, đánh lạc hướng cho tên bắt cóc bình tĩnh lại, để người bên ngoài tìm được cơ hội vào giải cứu.

"Đại ca..." Đoán được đối phương không muốn bọn họ lên tiếng vì sợ gây chú ý với cảnh sát bên ngoài, Thích Tự cố gắng đè giọng thấp nhất có thể, yếu ớt nói: "Hồng Tứ gia các anh muốn bao nhiêu, tôi có thể đáp ứng..."

Triệu Cường mạnh tay kẹp cổ hăn, kích động nói: "Mày đáp ứng thì có ích chớ gì! BỐ mày cũng bị lộ rồi!"

Thích Tự nhớ lại phản ứng của tên này lúc gọi điện cho Hồng Tứ gia, cộng thêm việc hăn vừa nhắc đến "nhiệm vụ không thành", đoán rằng đây chính là nguyên do khiến hăn đột nhiên kích động đến thế.

Phải rồi, một khi bị cảnh sát bắt được, không những bản thân hăn khó thoát, mà sẽ còn liên lụy đến cả Hồng Tứ gia bởi mục đích ban đầu của nhà họ Chương đã thất bại.

Cú điện thoại với Hồng Tứ gia chính là ngòi nổ khiến hăn bạo phát như lúc này!

Thích Tự thấp giọng nói: "Vậy thì để tôi cho anh tiền, hiện tại anh giữ được tôi rồi, muốn bao nhiêu ba tôi cũng sẽ đồng ý."

Triệu Cường hơi sững sốt, hỏi ngược lại: "Cho tao?"

Thích Tự: "Đúng vậy, 10 triệu được không? Chỉ cần gọi điện cho ba tôi, ông ấy sẽ lập tức chuẩn bị..."

Triệu Cường bắt đầu có hứng với lời nói của Thích Tự: "Chuẩn bị thế nào?"

Thích Tự hòa hoãn nói: "Anh muốn tiền mặt, đô la Mỹ, vàng bạc hay gì đều được, chúng tôi có thể mở cho anh một tài khoản quốc tế rồi chuyển hết tiền vào đó, bao anh một chuyến bay ra nước ngoài rồi thì cảnh sát Trung Quốc cũng không quản được nữa, anh cứ việc tùy ý sử dụng..."

Triệu Cường hơi do dự, dường như đã thấy đề nghị này thật hấp dẫn, bèn rút điện thoại trong túi quần ra, hung hăng nói: "Nói số của ba mày ra đây!"

Thích Tự rất biết phối hợp: "1386608XXXX, ba tôi tên Thích Nguyên Thành, là chủ tịch tập đoàn Tư Nguyên, anh cứ nói với ông ấy mình đang giữ tôi trong tay, hoặc bật loa lên cho tôi nói chuyện cũng được."

Triệu Cường dùng một tay giữ người Thích Tự, một tay cầm điện thoại, đang phân tâm bấm số thì đột nhiên có thứ gì đó từ bên tường phi thẳng đến vai hắn.

Đối phương chỉ kịp kêu lên đầy đau đớn, loạng choạng lùi lại vài bước, điện thoại trên tay cũng lộp cộp đáp đất.

"Cường chế phá vòng vây!" Sau một hiệu lệnh từ bên ngoài, mấy nhân viên đặc nhiệm áo đen bắt đầu lao vào qua các ô cửa sổ trống hoặc hai bên, phi thẳng lên giàn tầng hai.

Tên bắt cóc chỉ mới bị thương nhẹ, thấy thế giãy dụa định bỏ chạy, nhưng trước sau đều đã tịt đường lui, trước khi bị bắt vẫn cả giận rống lên với Thích Tự một câu: "Ôn con dám giở trò với bố! Chết mẹ mày đi!"

Lúc này Phó Diên Thăng và Tiêu Kiềm đã xông vào từ cửa chính, chỉ thấy tên đầu gấu bổ nhào về phía Thích Tự, đẩy cả người lẫn ghế xuống dưới.

Thích Tự cứ thế ngã chúi đầu khỏi tầng hai!

"Thích Tự—!"

Giây phút rơi xuống, hăn mơ hồ thấy có người gọi tên mình, trong đầu bỗng hiện lên hình ảnh Phó Diên Thăng, mới nghĩ bụng chắc mình sắp chết thật, chứ chả dừng gì lại nghe được giọng của người kia ở đây.

Nhưng chỉ trong tích tắc trước khi đáp đất, một bóng đen từ bên cạnh đã kịp nhào tới xô nghiêng chiếc ghế đi.

Thứ kia lập tức vỡ tan tành, người nọ nhanh chóng lao đến bên hãn, hô lên: "Tiêu Kiềm! Qua đây chiếu đèn cho tôi!"

Một người khác tiến lại, còn lầm bầm nói: "Tđn cậu là điều tra viên dân sự mà còn xông ra nhanh hơn cả đặc công tôi đây..."

Khăn bịt mắt được tháo bỏ đầu tiên, Thích Tự nhíu mày, chậm rãi làm quen với ánh sáng để nhìn ra người trước mặt.

Hãn cảm thấy quá mức khó tin, bởi đây thật sự là Phó Diên Thăng...!

Đúng là trước đó Thích Tự đã nghĩ đối phương sẽ thấy định vị có vấn đề, suy được ra hãn bị bắt cóc, rồi nghĩ cách cứu mình từ xa.

Hãn cũng đoán nếu không phải Diệp Khâm Như thì là ba mẹ, hoặc thậm chí Hứa Kính sẽ dẫn cảnh sát đến tìm mình. Chỉ chưa từng ngờ người xuất hiện đầu tiên lại là Phó Diên Thăng!

Người kia mới vừa về đến Thâm Thành vài tiếng trước, ở xa như vậy, sao có thể đến được đây?

Với sự giúp đỡ của Tiêu Kiềm, Phó Diên Thăng nhanh chóng tháo hết dây trói, gỡ nốt ra phần ghế còn sót lại, đặt Thích Tự nằm thẳng ra đất rồi nắm chặt tay hãn, hỏi đầy lo âu: "Bị thương ở đâu rồi? Có nghe thấy tôi nói gì không?"

Thích Tự muốn gọi tên đối phương, chỉ có điều há miệng bao nhiêu cũng không phát ra được bất cứ âm thanh nào.

Bên ngoài đã bắt đầu le lói ánh hừng đông, Phó Diên Thăng vẫn đang mặc chiếc áo khoác hãn vừa mua tặng, trực tiếp quỳ thụp một gối xuống đất, quay lưng ngược sáng, thật sự như vừa cười mây xuất hiện...

Quá mỹ lệ, cũng quá siêu thực...

Trong xưởng tối tăm ẩm đạm, có thêm ánh đèn điện thoại cũng vẫn lơ mờ. Phó Diên Thăng quét mắt qua cả người Thích Tự một lần, vẫn không biết hẳn bị thương ở đâu, lo lắng hỏi han vài câu, lại sốt ruột nói với người đối diện: "Xe cứu thương vẫn chưa tới à?"

Tiêu Kiềm: "Đã gọi! Cũng sắp đến rồi!"

Phó Diên Thăng dùng tay còn lại vuốt trán Thích Tự: "Cương ơi, đừng chỉ nhìn tôi, nói gì đi được không..."

Âm giọng hẳn đây bất ổn, động tác trên tay cũng phát run.

Bấy giờ Thích Tự mới muợn màng "ừm" một tiếng, còn muốn cho đối phương thấy chút phản ứng của mình, không ngờ vừa nhúc nhích mà cánh tay trái đã nhói lên tê dại.

Đau nhức như tràn cả vào lồng ngực, khiến tầm mắt hẳn cũng biến đen, cau mày hít mạnh một hơi khiến Phó Diên Thăng lập tức cúi người, run giọng hỏi: "Đau ở đâu?"

Thích Tự yếu ớt đáp: "Vai trái..."

Phó Diên Thăng: "Lưng với cổ thì sao, có đau không?"

Thích Tự nghỉ một lát, thử dùng lực kiểm tra rồi nhiu mày nói: "Vẫn ổn..."

Có lẽ cái ghế tan thành kia đã giúp giảm chấn phần nào, Phó Diên Thăng thở nhẹ một hơi, nhưng nét mặt vẫn đầy lo lắng, sợ Thích Tự vẫn còn tổn thương khác bên trong, vội vàng dặn: "Đừng động đậy, chờ xe cứu thương đến đã."

Đội đặc nhiệm đã xử xong tên bắt cóc trên tầng, bên ngoài bắt đầu trở nên ồn ào, Thích Tự nghe thấy tiếng bộ đàm, có cả viên cảnh sát đang giải

thích lại tình huống qua điện thoại.

Bốn phía đã sáng lên một chút. Thích Tự đảo mắt nhìn quanh, nhớ lại những gì xảy ra từ lúc đến đây, chợt cảm giác như tất cả chỉ là một cơn ác mộng dài thật dài.

Hắn không còn tâm trí nào quan tâm người khác, chỉ nhìn Phó Diên Thăng, khàn giọng hỏi: "Sao anh lại ở đây?"

"Từ lúc thấy định vị của cậu rời khỏi Giang Trấn, tôi bắt đầu nghĩ cách làm sao để đến được đây, bọn tôi đã tìm cậu cả đêm..." Phó Diên Thăng cầm tay phải của Thích Tự, áp lên gần môi mình, ánh mắt đầy vẻ yêu thương và nhẹ nhõm sau biến cố, "Xin lỗi, rốt cục vẫn đến muộn, để cậu kinh hoàng rồi..."

Thích Tự nhìn chăm chăm chuỗi hạt trên cổ tay đối phương, cảm thán: "Anh đến được, là tốt lắm rồi..."

Tiếng ô tô và còi báo động ngày một gần, có người hô vọng vào từ bên ngoài: "Cứu thương đến rồi!"

Một nhân viên y tế chạy vào tìm hiểu tình huống trước, nghe Phó Diên Thăng thuật lại tình huống rơi xuống của Thích Tự thì định công hấn ra ngoài.

Thích Tự lắc đầu tỏ ý, định tự mình dậy.

Phó Diên Thăng hoảng hốt, vội nói "Đừng động dậy!" rồi cứ thế vươn tay ra, cẩn thận bế ngang cả người hắn lên.

Thích Tự bỗng quên cả hô hấp, đột nhiên cảm thấy hiện tại như đang hợp lại với cảnh tượng từ 14 năm trước, kí ức ủa về khiến đau nhức cũng trở nên lu mờ.

Ngày ấy, chú người tốt mang chính chuỗi ngọc phật này đã bế hấn ra từ hoàn cảnh tương tự.

14 năm sau, đổi thành Phó Diên Thăng cũng đang xuyên qua bụi bặm và đổ nát, hướng về ánh rạng đông, đưa hấn ra khỏi cơn ác mộng vô tận một lần và mãi mãi.

Bên ngoài không ít người, Thích Tự đã trông thấy gương mặt tràn đầy lo lắng của Diệp Khâm Như, Hứa Kính, và cả ba mẹ hấn vừa đến, bọn họ đều tới cả.

Thích Tự dựa đầu lên vai Phó Diên Thăng, nhẹ giọng gọi: "Phó Diên Thăng..."

"...Hmm?" Âm giọng của Phó Diên Thăng ở rất gần, mỗi cử động đều khiến Thích Tự cảm nhận được sự hiện diện chân thực của đối phương.

Thích Tự nhìn hấn không chớp mắt, nói đủ để mình hai người nghe được: "Đã về rồi... thì sau, anh đừng đi nữa được không?"

Phó Diên Thăng nắm chặt tay hấn, không hề do dự mà trả lời: "Được."

- Hết Q5 -

*****

<Epilogue>

Một—

Tiêu Kiềm hỏi: "Cho chó người qua cái gì có mùi vợ cậu đã."

Phó Diên Thăng: "Người tôi đi."

Tiêu Kiềm: "??? Bậy có bệnh hả?"

Hai—

Phó Diên Thăng: "Người ở bên này!"

Tiêu Kiềm: "??? Sao bây còn năng suất hơn cả chó vậy?"

Ba—

Quần chúng hóng hớt: "Tại sao bọn bắt cóc chỉ đánh Chương Thừa Tuyên mà không đánh Thích Tự?"

Tác giả: "Không nữa."

Quần chúng hóng hớt: "Ai không nữa?"

Tác giả: "Tui đây..."

-

A/N (trên weibo tác giả):

Chương hôm nay có một chi tiết khiến mình ngạc ngứ đến cả tiếng đồng hồ!

Chính là cái lúc Thầy ôm Cá ra khỏi cái xưởng hoang đó, cá nhân mình đã rất muốn tái hiện lại cảnh tượng 14 năm trước, nghĩ thấy lãng mạn lắm luôn (khóc lạt nhà)

Nhưng mà hồi được ba Thầy cứu, Tự vẫn trẻ con nên để người lớn bế ngang thì cũng bình thường, cơ mà giờ em nó là thanh niên trai tráng 1m87 rồi! Nay cũng quá ư là...!

Hai tên con trai cao tồng ngồng bông bế nhau kiểu công chúa?? Hình như không được đẹp cho lắm nhỉ...? (´-`=Σ

Mấy bồ có thể tưởng tượng đến cảnh Thích Phong được bế ngang như vậy không?

Chưa kể Thích Tự còn mới bị ngã gãy tay, kỹ thuật của Thầy phải trình đến nhường nào mới được?

Hay là cho dìu nhau ra ngoài thôi?

...

Nhưng mà mình thật sự rất muốn tái hiện cảnh kia, còn muốn để Thích Tự tựa đầu vào vai Phó Diên Thăng nữa! (khóc)

Sau đó mình thử đi kiểm hình các man 1m8+ bế nhau kiểu công chúa, kiểm nguyên 1 giờ, thế mà không tìm ra nổi mới hoảng (°—° //)

Và cuối cùng tui quyết định tự tẩy não—đây là tiểu thuyết, hình tượng đẹp mới quan trọng! Không care nữa!

Chốt bế công chúa đi!! ("Δ')

...

Rốt cục ngày mai có thể viết hồi kết rồi, yeah! (●v●)

-

vtrans by xiandzg

T/N: Tôi chỉ muốn được xúc động đậy cho trọn vẹn một lần thôi mà sao khó vậy Hi =)))))))))

—[Update: 180 181 182 đều đã bị sửa tùm lum 🙄 quan trọng có vài điểm thế này:

- c180: sau lần tỉnh lại thứ hai Tự thấy mình bị bịt mắt, Chương Thừa Tuyên thì không

- c181: diễn biến trò chuyện giữa Tự và CTT có vài thay đổi nhỏ, không ảnh hưởng lắm nên không đọc lại cũng được

- c182: sửa lỗi chỗ, bản gốc tăng hơn 2k chữ—chỉnh một số chi tiết lúc Thầy tìm em, tăng giá trị tồn tại cho Tiêu Kiềm (=))/, thêm nhiều diễn biến tâm lí của Tự để lí giải vì sao đoạn cuối em lại nài Thầy đừng đi, miêu tả vụ bắt cóc kịch tính và smooth hơn—nói chung là khuyến khích bạn nào đọc từ tối ngày 8/sáng ngày 9 cân nhắc đọc lại, tất nhiên nếu không muốn thì cứ bỏ qua thông báo này.

Đây chính là bi kịch theo truyện ongoing [\[link\]](#)rz.....

Ngoài ra note thêm:

- Theo hint từ Tiêu Kiềm thì Thầy lên chức đội phó (nay vào check lại raw c179 mình mới thấy hai chữ này, không biết là Hi mới thêm hay bữa mình mù dờ)

- 183 là chương bắt đầu vào hồi kết, có vẻ là chưa kết luôn đâu, bữa mình viết gây hiểu nhầm quá ha?

- Hôm qua chưa có chương mới vì Lingling đã dành nửa ngày ngồi sửa văn, sau đấy thì đi săn hàng cho mega sales đợt 11/11 =))))

- Hết thông báo rồi, nhưng mình thích số 4 nên thêm dòng này.]

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẤU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 183: Chân Tình Đời Này

Thấy người kia đồng ý nhanh như vậy, Thích Tự lại sinh ra cảm giác chẳng hề chân thực.

Phó Diên Thăng ra chỗ xe cứu thương, cẩn thận đặt người xuống cáng. Lúc này nhóm Diệp Khâm Như cũng bắt đầu vây đến, Thích Tự mới vô thức níu lấy ống tay áo Phó Diên Thăng vì sợ hãi sẽ bị đẩy ra.

Phó Diên Thăng có chút sửng sốt, lại lo rằng sau một đêm kinh hoàng như vậy, đối phương tất sẽ khuyết thiếu cảm giác an toàn, cho nên chỉ quay ra giải thích với mọi người vài câu rồi theo nhân viên y tế lên xe luôn.

Cả đoàn người chia ra các xe, cùng hướng tới bệnh viện trung tâm Hưng Thị ở gần nhất.

Từ lúc lên xe Phó Diên Thăng vẫn luôn nắm chặt tay Thích Tự, thấp giọng trấn an: "Không sao đâu, qua hết rồi..."

Sau tận hai lần bị chuốc thuốc mê trong một đêm đầy hãi hùng, Thích Tự đã thật sự kiệt sức, giờ còn cảm nhận được độ ấm từ lòng bàn tay Phó Diên Thăng, chẳng bao lâu đã thấy buồn ngủ rũ mắt.

Phó Diên Thăng nói: "Mệt thì nghỉ chút đi, tôi ở đây với cậu."

Nghe đối phương dịu giọng thăm thì, Thích Tự cũng an tâm thiếp đi.

Đến bệnh viện, bác sĩ lập tức đưa Thích Tự đi kiểm tra toàn diện, kết quả CT cho thấy cẳng tay trái của hắn bị dập, xương bả vai hơi rạn, quanh thân

cũng còn rất nhiều vết thương phần mềm.

Thấy Thích Tự hôn mê trong suốt cả quá trình, Thích Nguyên Thành và Khương Oánh càng lo lắng không thôi, may mà máy đo bên cạnh cho thấy chỉ số sự sống của hắn vẫn rất ổn định, bác sĩ cũng giải thích đây là trạng thái bình thường khi cả cơ thể và tinh thần đều đã quá mệt mỏi.

Để tránh lưu lại di chứng, bác sĩ bệnh viện Hưng Thị đề nghị phần rạn xương trên bả vai Thích Tự cần phải được phẫu thuật, đóng đinh nội tủy có chốt là hiệu quả nhất cho việc điều trị gãy xương ống dài.

Nhận chẩn đoán xong, Thích Nguyên Thành lập tức liên lạc với chuyên gia chỉnh hình tại Hải Thành, sau đó lại cùng mọi người đưa Thích Tự lên bệnh viện tư trên đấy.

Suốt cả quá trình, Thích Nguyên Thành và Khương Oánh cũng lần lượt tìm hiểu lại chi tiết vụ việc qua cảnh sát và nhóm Diệp Khâm Như.

Diệp Khâm Như nói với vợ chồng ông: "Chủ tịch Thích, nói thật chứ lần này đúng là may mà có Phó Diên Thăng, không thì chúng ta cũng chẳng biết tìm Thích Tự ở đâu mất..."

Tô Cảnh: "Nhờ cả cái móc treo của tôi nữa chứ!"

Thích Nguyên Thành: "Móc treo?"

Diệp Khâm Như: "Đó là thiết bị định vị do đích thân Tô tổng làm ra, có tặng mỗi người bọn tôi một cái. Chỉ mình Phó Diên Thăng biết mã của Thích Tự, cho nên bọn cướp vừa đưa người đi khỏi khách sạn là cậu ấy nhận ra vấn đề ngay!"

Thích Nguyên Thành: "..."

Tô Cánh: "Nghe đặc vụ họ Tiêu kia kể, hôm qua Phó Diên Thăng còn ngồi nhờ phi cơ riêng của Mã Tuấn Long xuất phát từ Thâm Thành ngay trong đêm, mà vừa hạ cánh đã chạy thẳng đến xưởng nhựa kia!"

Thích Nguyên Thành: "Phi cơ riêng của Mã Tuấn Long??"

Tô Cánh: "Đúng vậy, chủ tịch Mã của tập đoàn Đại Lực, cũng chính là đại gia số một ở Thâm Thành!"

Thích Nguyên Thành: "..."

Diệp Khâm Như cảm thán: "Chà, hết Thiên Bảo lại đến Đại Lực, quan hệ của Phó Diên Thăng cũng khủng thật. Hình như đặc vụ họ Tiêu kia cũng là người quen của cậu ấy nốt thì phải?"

Thích Nguyên Thành nhíu mày: "Khoan đã, Phó Diên Thăng thì liên quan gì đến tập đoàn Thiên Bảo?"

Diệp Khâm Như ngạc nhiên: "Ồ, tối qua Thích tổng có kể với tôi chuyện Thiên Bảo đầu tư cho Tư Nguyên là do Phó Diên Thăng hỗ trợ mà?"

Tô Cánh: "Thiên Bảo muốn đầu tư cho Tư Nguyên? Quá siêu thực! Trời đất, Phó Diên Thăng đứng đỉnh, âm thầm làm biết bao nhiêu chuyện lớn, thế mà tôi còn tưởng cậu ta đi hăn rồi, ai ngờ vẫn quan tâm chúng ta như vậy."

Diệp Khâm Như: "Quan tâm gì chúng ta? Là quan tâm Thích tổng mới đúng! Anh cứ nhìn vụ đêm qua thì biết, tình nghĩa cậu ấy dành cho Thích tổng nhà mình đúng là cảm động trời xanh..."

Thích Nguyên Thành: "..."

...

Thích Nguyên Thành nghe hai người thi nhau ối á, trong lòng thoáng hăng cũng thoáng mừng.

*

Phó Diên Thăng đang ngồi chờ ngoài phòng phẫu thuật của Thích Tự, trông thấy Khương Oánh cầm cafe tiến lại thì vội vàng đứng dậy, lễ phép chào: "Cô Khương..."

Khương Oánh ra hiệu cho hăn cứ thoải mái, đưa cafe qua rồi cũng ngồi xuống bên cạnh.

"Cô nghe về chuyện xảy ra rồi. Tiểu Phó, cảm ơn cháu đã cứu được Thích Tự."

Phó Diên Thăng nhận lấy cafe, chỉ biết rũ mắt: "Cô đừng nói vậy, cháu đã hứa sẽ bảo vệ Thích Tự cho tốt, vậy mà vẫn để cậu ấy gặp nguy hiểm, lại còn bị thương. Cháu xin lỗi..."

"Sao lại nghĩ vậy chứ?" Khương Oánh vỗ nhẹ lên đầu gối Phó Diên Thăng, "Cháu không có ở cạnh nó, lại cũng đâu thể ngờ trước được những tình huống đột ngột như vậy? Chưa kể không nhờ có cháu, e là Thích Tự cũng chẳng được giải cứu sớm thế này..."

"Nhưng nếu khi ấy cháu ở bên, có lẽ cậu ấy đã không xảy ra chuyện..." Phó Diên Thăng lắc đầu, thờ dài nói, "Mà thôi, "nếu" thì có ích gì, cô cũng đừng nói cảm ơn, cháu thật sự không nhận được."

Nhìn thanh niên bình tĩnh nói chuyện, vẫn từ tốn điềm nhiên như vốn vậy, nhưng Khương Oánh có thể cảm nhận được đối phương đang không ngừng trách bản thân.

Đây chắc chắn không phải biểu hiện của một người thất trách, mà phải thấu cảm vì thương đến nhường nào, mới coi nửa kia như một phần máu

thịt, mới lo lắng sợ hãi cho người như cho mình.

Khương Oánh thật sự cảm động, trong mắt cũng loang loáng nước: "Phó Diên Thăng, Thích Tự đã được hết bố cháu đến cháu cứu giúp, cháu không chỉ là ân nhân của Thích Tự, mà còn là ân nhân với cả nhà cô. Đừng nghĩ nhiều như vậy, nó bình an được như hiện tại là cô đã cảm ơn trời phật rồi..."

Phó Diên Thăng khó hiểu nói: "Bố cháu?"

Khương Oánh ngần ngừ: "Thích Tự chưa kể cho cháu à?"

Thấy Phó Diên Thăng rõ mờ mịt, Khương Oánh mới ôn tồn kể lại vụ việc hồi Thích Tự 8 tuổi, lại nói: "Thích Tự chưa bao giờ quên chú ân nhân từng cứu mình năm đó, hai năm trước còn vừa hỏi lại cô."

Phó Diên Thăng: "Hai năm trước?"

Khương Oánh: "Ừ, khoảng tháng 4 thì phải, lúc đấy Tiểu Phong vừa công khai hẹn hò, Thích Tự về nước rồi không hiểu sao lại hỏi cô về chuyện này, còn hỏi chú ân nhân đã đi đâu... Về sau nó đòi mời cháu về làm gia sư, Nguyễn Thành mới đi điều tra một chút, nếu không nhầm thì Phó Nhàn ba cháu chính là người đã cứu Thích Tự hồi 14 năm trước. Chắc hẳn Nguyễn Thành cũng kể chuyện này cho thằng bé rồi."

Phó Diên Thăng nhớ lảng máng, 14 năm trước hẳn đã vào đại học T, đúng là có nghe ba kể chuyện mình từng cứu được con trai của ông chủ tịch nào đấy trong một dịp nghỉ về nhà, chỉ không ngờ đứa bé kia chính là Thích Tự.

Giờ nghĩ lại, Phó Diên Thăng mới càng xúc động không thôi, chẳng trách từ khi quen nhau Thích Tự đã luôn tỏ ra hứng thú với chiếc vòng trên tay hẳn đến vậy...

Khương Oánh nhìn Phó Diên Thăng: "Cũng phải công nhận là duyên phận lạ thường. Bao giờ có dịp, hai nhà chúng ta nhất định phải tụ họp mới được, cô chú cũng muốn ôn chuyện với bố cháu."

Đang nói chuyện thì đèn ngoài phòng phẫu thuật bỗng chuyển xanh, Phó Diên Thăng lập tức đứng dậy đi tới.

Bác sĩ đẩy giường bệnh ra ngoài. Phó Diên Thăng thấy Thích Tự nằm trên đó, mặt mũi nhợt nhạt, tay vẫn đang cầm kim truyền, vội hỏi: "Phẫu thuật ổn cả chứ bác sĩ?"

"Rất ổn, bệnh nhân được tiêm thuốc gây mê, ít nhất phải một tiếng nữa mới tỉnh..." Bác sĩ đẩy giường đến phòng bệnh riêng, lại dặn dò thêm rất nhiều chú ý.

Thích Nguyên Thành và nhóm Diệp Khâm Như cũng vội vàng chạy tới, nghe bảo phẫu thuật thuận lợi thì ai nấy đều thở phào một hơi.

Biết bọn họ đều thức trắng từ đêm qua, đến giờ đã là gần trưa, trông ai cũng tiều tụy, Khương Oánh bèn nói: "Không sao rồi, cũng không cần chờ Thích Tự tỉnh lại đâu. Mọi người tranh thủ về trước mà nghỉ, đến thăm thằng bé sau cũng được."

"Cũng phải, vụ đàm phán với Tân Điều vẫn chưa xong, bọn cháu xin phép trước vậy..." Diệp Khâm Như nhìn qua Phó Diên Thăng đầy ẩn ý, "Phó tổng ở lại với Thích tổng phải không? Có gì tôi liên lạc trực tiếp với cậu nhé."

Phó Diên Thăng: "Được."

Thích Nguyên Thành hăng giọng nói với Khương Oánh: "Còn nói ai, chính mình cũng thức cả đêm rồi đấy, nãy anh đã bảo tài xế đưa em về trước cơ mà? Thân đang mang bầu, cứ chạy tới chạy lui như thế thì sức nào chịu cho nổi..."

Phó Diên Thăng khó tin mở to mắt: "Cô Khương, cô..."

Khương Oánh cười cười: "Ừ, cô được hai tháng rồi."

Phó Diên Thăng: "Chúc mừng cô..."

Thích Nguyên Thành khoát khoát tay: "Thôi, anh với Tiểu Phó ở lại trông là được rồi, em về nghỉ đi, bao giờ con tỉnh anh gọi."

Khương Oánh: "Ừ, thế em về trước đây, tối lại đến sau."

Tiền Khương Oánh xong, trong phòng bệnh chỉ còn lại mỗi Thích Nguyên Thành với Phó Diên Thăng. Cả hai ngồi trước giường bệnh của Thích Tự, nhìn người đang hôn mê, cùng rơi vào trầm mặc, sau một phút—

"Chủ—"

"Cậu—"

Hai người đồng thời mở miệng, sau đó đồng thời im bật.

Phó Diên Thăng: "Chủ tịch nói trước đi ạ..."

Thích Nguyên Thành ra vẻ uy nghiêm: "Nghe Diệp Khâm Như kể, là cậu đã tác động bên tập đoàn Thiên Bảo phải không?"

Phó Diên Thăng giật mình sững sốt, không biết có nên thú nhận hay không.

Thích Nguyên Thành nhìn sang hẳn, lạnh lùng hừ mũi nói: "Đã làm thì cứ nhận, còn giấu giấu diêm diêm cái gì? Nghĩ tôi sẽ từ chối nếu biết chuyện này là do cậu hỗ trợ à?"

"Không phải." Phó Diên Thăng căng thẳng bóp đầu gối, sửa lại lời nói, "Vâng, đúng là cháu đã làm thế..."

Thích Nguyên Thành: "..."

Bầu không khí trong phòng bệnh đột nhiên trở nên căng thẳng, hồi lâu sau Thích Nguyên Thành mới trầm giọng lên tiếng: "Thích Tự đã kể cho tôi về chuyện của hai đứa. Phó Diên Thăng, không phải tôi khó khăn gì với cậu và nó. Là ba Thích Tự, là người nuôi nấng nó từ bé đến giờ, tôi không nghĩ trên đời này có ai mong thằng bé được hạnh phúc hơn mình..."

Phó Diên Thăng: "Vâng..."

Thích Nguyên Thành: "Xưa nay Thích Tự muốn gì tôi đều cố đáp ứng. Năm ngoái thằng bé kể với tôi về cậu, thấy nó tỏ vẻ bái phục như vậy, tôi cũng không do dự gì mà tìm gặp, đề nghị cậu đến cạnh nó. Tôi đánh giá rất cao tài năng và nhân phẩm của cậu ở cương vị một người thầy, một cánh tay đắc lực cho Thích Tự, nhưng không bao giờ nghĩ đến chuyện coi cậu là người bạn đời của thằng bé... Ban đầu cậu tiếp cận Thích Tự vì mục đích điều tra, về sau cũng chưa từng tỏ ý muốn ở lại cạnh nó, tôi đã rất tức giận khi bắt gặp cậu với thằng bé trong vườn nhà hôm ấy. Đến khi bị tôi chất vấn về mối quan hệ của hai đứa, nó bảo nó yêu cậu..."

Thích Nguyên Thành vỗ nhẹ lên gối mình, đè lại phần nộ trong lòng, nói như lên án: "Đứa con tôi bao bọc che chở bao năm mà lớn, quỳ xuống xin tôi cho nó thêm chút thời gian... Người xưa bảo nam nhi lạy trời lạy đất lạy mẹ cha, nhưng phải biết trước giờ Thích Tự vốn là đứa có lòng tự tôn rất cao, chưa từng chịu cúi đầu với một ai. Lúc ấy tôi còn nghĩ, không hiểu mình đã tạo cái nghiệp gì mà lại để mất nó vào tay cậu!"

Phó Diên Thăng ngậm ngẫn vì xúc động, hẳn chưa từng biết về chuyện này, thấy lúc đó Thích Tự không cho hỏi đến, lại tận lực giữ khoảng cách với mình thì còn tưởng đối phương muốn chia tay...

"Khi ấy, tôi phản đối chuyện của hai đứa phần vì thấy cậu không dành nhiều tình cảm bằng Thích Tự, thậm chí cho tới cả bây giờ cũng chưa một

lần cảm nhận được sự cố chấp ở cậu như ở nó..." Thích Nguyên Thành nghiêng rặng nói, rồi lại thở dài đầy bất lực, "Nhưng chuyện tối qua, cùng cả những gì vừa nghe được lại khiến tôi nhận ra, hẳn vẫn còn rất nhiều nội tình mình không hay, có lẽ là tôi đã hiểu lầm... Phó Diên Thăng, hôm nay cậu phải nói rõ ra cho tôi, ở ngay trong phòng bệnh này, ở ngay trước mặt Thích Tự đây—Rốt cục cậu coi con trai tôi là gì? Tình cảm mà cậu dành cho nó là thế nào?"

Phó Diên Thăng bình tĩnh siết chặt nắm tay, trầm giọng đáp: "Chú, cháu cũng yêu Thích Tự, 29 năm trên đời mới chỉ yêu mình Thích Tự, bất kể tương lai có thế nào đi chăng nữa, từ đáy lòng cháu đã coi cậu ấy là chân tình duy nhất của đời này."

Thích Nguyên Thành ngả lưng ra ghế thở hắt một hơi, như nhận ra mọi sự đều đã an bài, mình có muốn cũng chẳng thể thay đổi được gì.

Qua một lát, ông mới đành thở dài nói: "Vậy thì tùy hai đứa..."

Đúng lúc này có người gọi đến, Thích Nguyên Thành mới uể oải cầm di động ra ngoài.

Phó Diên Thăng ngăn người vài giây, sau mới đứng dậy ra ngồi xuống cạnh giường, thâm tình nhìn Thích Tự, lại đưa tay khẽ vuốt gương mặt tái nhợt đang say ngủ.

Nhìn đến cổ tay mình, hẳn đột nhiên nghĩ tới một chuyện, nhanh chóng tháo chuỗi ngọc Phật rồi cẩn thận đeo cho Thích Tự, xong xuôi mới cúi xuống, dịu dàng hôn lên mu bàn tay đối phương.

*****

<Epilogue>

Thích Nguyên Thành: "Cậu coi con trai tôi là gì?"

Phó Diên Thăng: "Dạ vợ."

Thích Nguyên Thành: "Đả cầu bông đâu rồi! Tiểu tử thối này còn đòi con ông là vợ hả? Mơ đi! Cho nó mang danh ở rể nhà cậu là tốt lắm rồi!"

Phó cầu: "..."

Thích Tự: "Kịch tính thế này mà lại không được xem, đúng là đáng tiếc!"

-

vtrans by xiandzg

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẤU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 184: Tôi Muốn Từ Chức

Phó Diên Thăng ở lại nhìn Thích Tự ngủ thêm một lát, cũng như chuẩn bị xong tâm lí cho mình, nhẹ nhàng đặt tay đối phương xuống giường rồi đứng dậy ra ngoài.

Đóng lại cửa phòng sau lưng, Phó Diên Thăng mới lấy di động ra bấm đến một số điện thoại.

"A lô, đội trưởng Giang, là tôi đây..." Hắn thấp giọng mở lời.

"Phó Diên Thăng?"

"Anh còn nhớ, chuyện tôi từng nói lần trước chứ?"

"Ý cậu là sao?"

"Tôi nghĩ kĩ rồi, tôi muốn từ chức."

"Cậu!... Lão Nhâm đã tạo điều kiện cho cậu hẳn bốn tháng, quyết định cất nhắc lên đội phó cũng sắp xuống đến nơi rồi, cậu còn chưa chịu tỉnh táo lại à?"

"Tôi đang rất tỉnh táo, đội trưởng, tôi thật sự không làm được, dù là tinh thần hay thực chất đều không thể quay về trạng thái trước kia nữa rồi."

"Phó Diên Thăng, cậu biết mình đang nói gì không đấy?"

"Rất rõ, nhưng Thích Tự cần tôi, mà từ giờ tôi cũng chỉ muốn ở lại bên cậu ấy. Chức vị đội phó, đội trưởng, hay thậm chí là mấy năm nữa được

điều đến các ban ngành công khai đều không đáp ứng được nhu cầu của tôi."

"Nhưng ở cạnh người kia để làm gì mới được? Cậu quên quy định của chúng ta rồi sao?"

"Chưa hề, nhưng nếu có thể ở lại với cậu ấy, tôi cảm thấy cũng không còn gì quá quan trọng nữa... 8 năm thôi mà, tôi thiếu gì lựa chọn để làm."

"Chết tiệt, cậu đúng là bị nhập rồi! Tôi khuyên cũng không nổi nữa, tự cậu đi nói với lão Nhâm đi!"

...

Phó Diên Thăng cất điện thoại, nhắm mắt dựa vào bức tường ngoài phòng bệnh trong chốc lát.

Bấy giờ Thích Nguyên Thành cũng nghe xong điện thoại quay lại, thấy hẳn đứng đây bèn hỏi: "Sao vậy?"

"...Dạ không sao." Phó Diên Thăng đứng thẳng dậy, "Là điện thoại của cảnh sát ạ?" Vừa rồi ngồi trong phòng, hẳn đã loáng thoáng nghe được người gọi Thích Nguyên Thành là ai.

Thích Nguyên Thành gật đầu: "Ừ, cảnh sát Lưu phụ trách vụ này vừa gọi..."

Phó Diên Thăng: "Tình hình thế nào rồi chú?"

Thích Nguyên Thành: "Bọn bắt cóc có tổng cộng bốn tên, ngoài hai tên đã bị bắt ở xưởng nhựa, thì còn một tên canh trên xe cách đó 3km, và một tên "Phùng Nhị" trà trộn trong đội bảo an khách sạn Giang Trấn để thuận lợi phối hợp trong ngoài. Tất cả đều đã bị bắt và khai ra sự thật rồi. Về phía nhà họ Chương... Theo lời cảnh sát Lưu, cậu con riêng kia cũng vừa tỉnh,

còn hứa sẽ cung cấp chứng cứ và lời khai cho thấy chủ mưu vụ bắt cóc này chính là bác hai và cha nuôi của mình.

Phó Diên Thăng nghe vậy cũng sửng sốt, bất giác sờ đến móc treo điện thoại trong túi quần, hỏi ngược lại: "Thật ạ?"

Thích Nguyên Thành trấn an: "Ừ, xem ra lần này hai anh em Chương Hữu Phát với Chương Ái Phát kia không thoát được vòng lao lí rồi!"

...

Thích Tự nằm mơ, mơ thấy hăn đang lẻ loi một mình đi trong đường hầm thời gian, bị bao vây bởi những ảo giác kì quái, có cảnh hăn và Tiểu Phong chơi đùa khi còn nhỏ, có cảnh hăn nhìn thấy lá đơn li hôn của ba mẹ trong thư phòng hồi 9 tuổi, có cả cảnh hăn lần đầu bơ vơ đứng giữa đường phố New York đầy xa lạ, nhìn những người nước ngoài khác nhau đang không ngừng rảo bước qua mình...

Hăn đi mãi, đến khi bất giác thấy mình đã ở trong một khu xưởng hoang đen kịt, mới bắt đầu hỗn hển tìm cách ra khỏi đây thật nhanh, vậy mà không tài nào thoát được.

Cảnh tượng xung quanh không ngừng thay đổi, nhưng hăn có bước về phía trước bao nhiêu, rốt cục vẫn là đang đi lùi...

Hăn hoảng sợ muốn khóc, muốn lớn tiếng kêu cứu, nhưng lại không phát ra nổi âm thanh nào. Vào lúc này, đằng xa chợt xuất hiện ánh sáng, rồi một người đàn ông chạy từ đó đến trước mặt hăn.

Người kia cầm lấy tay hăn, dịu giọng nói: "Đừng sợ, để chú đưa cháu ra ngoài..."

Bọn họ cùng đi về phía ánh sáng, không ngờ tới nơi đã có một chàng trai đứng đó đợi sẵn. Hăn không nhìn rõ mặt đối phương, nhưng cũng đã lờ mờ

đoán ra, trong lòng vui mừng khôn xiết.

Người đàn ông dẫn hấn đến trước mặt đối phương, bảo: "Đoạn đường tới đây, đến lượt con đi cùng thằng bé rồi..."

Người kia "vâng" một tiếng, lại ngồi xổm xuống, cầm tay Thích Tự đặt lên một nụ hôn, sau đó tiếp tục dẫn hấn đi theo con đường ánh sáng.

Trong lúc ấy hấn cũng dần lớn lên, trưởng thành, chẳng mấy chốc đã cao bằng người bên cạnh.

Đang muốn hỏi người kia có thể luôn ở bên hấn hay không, đột nhiên đối phương lại buông tay hấn ra.

Người ấy cứ thế biến mất, ấm áp trên tay cũng dần tan, hấn hoảng hốt nhìn quanh, đã thấy mình một lần nữa trở trời, giống như tất cả những gì vừa xảy ra đều chỉ là ảo giác.

Không, đừng...

"...Đừng... đừng đi..." Thích Tự lẩm bẩm, dần tỉnh lại từ trạng thái hôn mê.

Vừa tỉnh lại, đập vào mắt hấn là trần nhà và vách tường trắng toát, nghiêng đầu sang bên cạnh còn trông thấy một giá truyền dịch...

Cảm giác cứng ngắc ở vai trái khiến hấn nhú mào, Thích Tự thoáng liếc qua vị trí bị thạch cao cố định, nhớ lại trước khi hôn mê hấn vẫn đang ở trên xe cứu thương, Phó Diên Thăng còn cầm lấy tay mình...

Đây là bệnh viện?

Phó Diên Thăng... đi đâu rồi?

Đã nói sẽ ở cạnh hấn không rời cơ mà?

Thích Tự nhìn quanh một vòng, đang định ấn chuông gọi bác sĩ y tá, không ngờ vừa giờ lên đã thấy vòng ngọc phật trên cổ tay mình...

Hắn chờ người sừng sốt, còn đưa lại gần gõ gõ, xác nhận đây chính là chuỗi hạt Phó Diên Thăng vẫn đeo thì càng kinh ngạc, người kia...

"...Tình rồi sao?" Giọng nói quen thuộc từ cửa phòng kéo Thích Tự về với thực tại.

Phó Diên Thăng đẩy cửa vào, rào bước đến trước mặt hắn. Thích Tự đang định nói chuyện thì đã thấy Thích Nguyên Thành cũng đi ngay sau.

"Ba..." Âm giọng Thích Tự vẫn khàn đặc.

"Ừ." Thích Nguyên Thành lo lắng hỏi, "Thấy thế nào rồi, vẫn ổn chứ?"

Thích Tự: "Con đang ở đâu đây?"

Thích Nguyên Thành: "Bệnh viện tư nhân ở Hải Thành, con bị gãy xương cẳng tay trái, vừa làm phẫu thuật xong."

Thích Tự nhìn Phó Diên Thăng: "Tôi hơi khát..."

Phó Diên Thăng vội nói: "Để tôi đi lấy nước, tiện thể gọi bác sĩ luôn."

Bác sĩ vào kiểm tra, có hỏi Thích Tự vài vấn đề, thấy tiến triển của hắn không tồi nên cũng chỉ dặn dò một chút rồi đi.

Sau khi được Phó Diên Thăng rót cho ít nước ấm, Thích Tự lại trao đổi vài câu với Thích Nguyên Thành: "Sau khi con bị bắt, mọi người có nhận được cuộc gọi nào không?"

Thích Nguyên Thành: "Không có cuộc gọi nào, chỉ nhận được một tin nhắn từ số lạ vào khoảng 4h sáng, nói ba nên biết đường làm giống như 14 năm trước."

14 năm trước... quả nhiên cũng là Phi Á.

Thích Tự thở dài: "Mẹ cũng biết rồi ạ?"

Thích Nguyên Thành: "Ừ, ba mẹ đều trắng đêm, mẹ con cũng vừa về nghỉ thôi."

Thích Tự: "Con xin lỗi, vì đã làm ba mẹ lo lắng..."

"Nói vợ vẫn gì thế?" Thích Nguyên Thành nhíu mày, ánh mắt cũng hơi loang loáng, "Con không sao là tốt rồi."

Thích Tự: "Con thấy bọn bắt cóc có gọi cho "Hồng Tứ gia" nào đó, hẳn là người trung gian liên lạc với Chương Hữu Phát..."

Thấy hẳn vừa tỉnh đã nghĩ này nghĩ kia, Thích Nguyên Thành bèn khuyên: "Được rồi, bọn bắt cóc đều đã bị bắt, chủ mưu phía nhà họ Chương cũng không thể thoát được. Yên tâm, chuyện này có cảnh sát với người trong công ti lo liệu rồi, con cứ biết nghỉ ngơi cho tốt là được, đừng lo gì hết, hiểu chưa?"

Thích Tự vâng một tiếng đáp lại, thấy mắt ba cũng đã hẳn đầy tơ máu bèn nói: "Ba, thế ba cũng về nghỉ đi..."

Phó Diên Thăng tiếp lời: "Cả đêm qua chú cũng chạy đi chạy lại suốt, giờ Thích Tự đã tỉnh là có thể yên tâm phần nào rồi, ở đây vẫn còn có cháu."

Bắt gặp con trai cứ lưu luyến nhìn Phó Diên Thăng nãy giờ, lần đầu tiên Thích Nguyên Thành cảm thấy mình thừa thãi đến vậy, trong lòng hơi ghen mà cũng chỉ đành thở dài, nói: "Thôi được rồi, vậy ba về nghỉ trước, tối sẽ quay lại thăm con cùng mẹ, con... có Tiểu Phó ở đây rồi, cần thì cứ nói với nó."

Phó Diên Thăng lập tức thể hiện: "Chú cứ yên tâm, cháu sẽ chăm sóc Thích Tụ cẩn thận."

Thích Tụ: "..."

Thích Nguyên Thành đứng dậy, bảo: "Thăng bé cũng cần nghỉ ngơi cho tốt, đừng nói chuyện với nó lâu quá."

Phó Diên Thăng: "Vâng, cháu biết rồi."

Đến khi phòng bệnh chỉ còn lại mình hăn với Phó Diên Thăng, Thích Tụ mới nghĩ ra hỏi: "Chương Thừa Tuyên sao rồi?"

Phó Diên Thăng: "Trúng một dao vào đùi nên ngất, sau khi bọn bắt cóc bị tóm thì cậu ta cũng được đưa đến bệnh viện trung tâm Hưng Thị, nghe nói tỉnh rồi, chắc vẫn đang ở đó."

Thích Tụ thở phào một hơi, lúc đó nghe Chương Thừa Tuyên hét thảm như vậy, hăn cứ tưởng tên bắt cóc kia đã giết đối phương luôn rồi.

"Cậu ta đã lừa tôi đi vào lối thang bộ..." Thích Tụ nói.

Phó Diên Thăng: "Tôi biết rồi."

Thích Tụ rừ mắt nói: "Có phải tôi ngu lắm không?"

Phó Diên Thăng vuốt vuốt đầu hăn: "Thông minh thế này, ngu đâu ra?"

Thích Tụ: "Cậu ta lừa tôi đề nghị của Thiên Bảo là một cái bẫy, trong khi ngay trước đó tôi đã được Hứa Kính kể cho về tình hình nội bộ rối ren của nhà họ Chương, thế mà vẫn không biết đường cảnh giác, lại còn kích động đi tìm cậu ta ngay lúc quan trọng..."

Phó Diên Thăng: "Ai mà cảnh giác được kẻ xấu, cậu đừng tự trách mình."

Thích Tự nghĩ nghĩ, lại nói: "Lúc bị bắt, bọn tôi đã nói rất nhiều chuyện, cậu ta kể hết về quan hệ của mình với ba, còn kể mình được giao nhiệm vụ phối hợp diễn màn bắt cóc này thế nào... Tôi chưa biết thật giả trong đó ra sao, nhưng nếu anh bảo tôi phải hận cậu ta đến tận xương tủy, thì có lẽ tôi không làm được. Người đáng hận vẫn có điểm đáng quý, cậu ta cũng không hoàn toàn là người xấu..."

Phó Diên Thăng: "Ừm, tôi cũng đã nghe được hết."

Thích Tự sừng sốt: "Nghe được hết?"

Phó Diên Thăng: "Phải, tôi tìm thấy các cậu từ lúc 5h10, sau đó đứng ngoài nghe được, còn lấy cái móc của Tô Cánh ra ghi âm lại hết—có thể tiếng không được to lắm, nhưng trong xưởng rất yên tĩnh, hai người nói chuyện còn có tiếng vang, tìm chuyên gia chỉnh sửa một chút là tốt ngay, Tôi vốn định nộp nó cho cảnh sát rồi, nhưng nghĩ thấy bên trong còn nhắc đến cả chuyện của cậu, nên muốn chờ cậu tỉnh lại để hỏi ý kiến. Có điều vừa rồi nghe ba cậu nói, Chương Thừa Tuyên đã đồng ý cung cấp cho cảnh sát bằng chứng chống lại Chương Hứa Phát và Chương Ái Phát trong vụ bắt cóc này rồi."

Thích Tự nhỏ giọng đáp: "Vậy sao..."

"Hmm, cậu đã làm rất tốt đấy cưng à." Phó Diên Thăng nắm lấy tay hẳn, "Còn tốt hơn tôi nghĩ nhiều."

Nghe người kia hết khen hẳn thông minh lại khen hẳn làm tốt, Thích Tự cũng không nhịn được mà nhìn đối phương chăm chăm: "Anh đang khen cho tôi vui đấy hả?"

"Lời khen của tôi không đáng tin thế à?" Phó Diên Thăng hỏi ngược lại, sau đó nói tiếp, "Hận một người từng hại mình rất dễ, tha thứ bao dung thì lại khó; Dùng sức mạnh áp chế trừng phạt một người còn dễ hơn, nhưng khiến người ta thật tâm sám hối, giác ngộ và thay đổi mới là khó. Việc khó

như vậy cậu còn làm được..." Hấn ngừng một lát, có chút ngây ngẩn nhìn Thích Tự, "Tôi thật sự tự hào về cậu."

Thích Tự không khỏi sửng sốt, đầu óc đều muốn choáng vì những lời dỗ ngọt từ đối phương. Hấn lại thoáng liếc qua chuỗi ngọc phật trên cổ tay mình, xác nhận với Phó Diên Thăng lần nữa: "Anh thật sự sẽ không đi nữa chứ?"

Phó Diên Thăng: "Ừm, không đi nữa."

Thích Tự: "Vậy còn công việc thì sao?"

Phó Diên Thăng: "Nghỉ thôi."

Thích Tự: "...Nghỉ được hả?"

"Có phải bán thân đâu mà không được." Phó Diên Thăng lại kéo tay hấn đến gần môi mình, vừa hôn vừa thấp giọng nói, "Từ giờ ở cạnh cậu cả đời, không đi đâu nữa hết."

*****

<Epilogue>

Thích Nguyên Thành: "Có Tiểu Phó ở lại với con rồi."

Phó Diên Thăng: "Chú cứ yên tâm!"

Thích Tự: "??? Chuyện gì đã xảy ra trong khi tui ngủ, sao hai người bọn họ lại hài hoà thế này rồi?!"

Phó Diên Thăng: "Cung hỉ cung hỉ, trong cái rủi lại có cái may!"

-

vtrans by xiandzg

T/N: Từ lúc thấy tên chương cho đến khi đọc hết đầu mình đúng kiểu toàn????

Thật ra với cá nhân mình thì lựa chọn của Thầy không quá đột ngột hay ooc, cách Hi muốn vẽ nên tương phản trong quyết định khi đứng trước tình yêu-sự nghiệp của Thầy bây giờ và của bác Thành hồi 10 năm về trước cũng là có dụng ý... Nhưng mình đã rất mong thay vì từ bỏ hoàn toàn thì Thầy sẽ chọn compromise ; A ;;;

Dĩ nhiên đời ai người nấy chọn, nhân vật dưới ngòi bút tác giả cũng vậy, tư tưởng nên có là -họ đã không tiếc thì mình cần gì tiếc họ-, nhưng phải biết một phần làm nên/trở thành điểm nhấn trong hình tượng Phó Diên Thăng hiện nay chính là những lí tưởng và truy cầu liên quan đến công việc bảo vệ công lí một cách thầm lặng... Không nghi ngờ gì tài hoa của con người toàn năng này sẽ phát huy được ở bất cứ đâu, nhưng mình hi vọng đây không phải một quyết định cảm tính vì kích động sau biến cố sẽ để lại hối hận cho Thầy hay cảm giác tự trách cho Cá sau này (c" ๓,_๓)

Ừ và không, từ chức cũng không làm em bớt mê Thầy được, có đi làm bá tống hệ thống tin dụng như bên QHHM thì em vẫn đắm Thầy như thường...
" _ > "

—Góc nuôi hi vọng vào một cú quay xe từ Hi

Fan: Người ơi thật sự không có biện pháp nào song toàn (cho cả tình yêu và sự nghiệp của Thầy) sao 😞

> Hi: Hồi sau sẽ rõ *doge*

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẦU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 185: Chiều Minh Cậu Thôi

Chiều đến, Thích Phong và Lăng Khả cũng ghé qua bệnh viện thăm hẳn.

Nghe nói chừng 6h sáng nay, sau khi giật mình tỉnh lại trong kí túc xá trường, Thích Phong bắt đầu thấy tinh thần hoảng hốt tim đập nhanh, ban đầu chỉ nghĩ là ác mộng bình thường, đến trưa muốn hỏi thăm anh hai một chút mà nhắn tin không thấy đáp, điện thoại thì tắt máy, sốt ruột gọi Khương Oánh mới biết đêm qua anh mình bị bắt cóc, còn suýt chút nữa là nguy hiểm đến tính mạng.

Thích Phong lập tức chạy đến bệnh viện cùng Lăng Khả, có điều tới nơi thì Thích Tự đã thiếp đi sau một hồi trò chuyện với Phó Diên Thăng.

Thích Phong gặp Phó Diên Thăng ngay cửa phòng bệnh, cũng không biết được đối phương nói cho chuyện gì mà hoảng hồn không thôi, sau đó cứ thế ngồi lì bên giường bệnh Thích Tự, người vừa tỉnh đã thống thiết nhào tới gọi: "Anh..."

Thích Tự vừa mở mắt đã trông thấy gương mặt tèm nhem nước mắt của em trai: "Em sai rồi, anh, anh không được có mệnh hệ gì đâu, hức..."

Hiển nhiên là mờ mịt không thôi, hẳn mới khó hiểu hỏi: "Sao mà phải khóc, anh có chết đâu..."

"Này, anh... anh gỡ mồm thế hả?" Thích Phong sựng sùi, muốn sờ thử lên tảng thạch cao trên vai trái đối phương, lại sợ làm hẳn đau nên đành rụt tay về, van nước mắt cũng bắt đầu mở, "Anh đau lắm không?"

Thích Tự: "Vẫn còn thuốc tê, chưa thấy sao lắm..."

"Anh Phó kể hết với em rồi, hu hu... Số anh sao mà khổ vậy chứ, cứ gặp phải mấy chuyện này hoài là sao?" Thích Phong nhăn nhó quệt nước trên mặt, hốc mắt đỏ ửng, "Không sao, từ giờ còn có em nữa, tuy cũng chưa hiểu vì cái gì mà ba phải gây dựng nên sự nghiệp lớn đến thế, nhưng nếu đây là mục tiêu của hai người thì em sẽ cố gắng hết sức để san sẻ gánh nặng với anh..."

Thích Tự: "???"

Thích Tự nhìn nhìn Thích Phong, lại nhìn đến Lăng Khả vẫn đang xách giỏ quả, nhíu mày nói: "Em đi rửa mặt đi, cho bình tâm lại, tiện thể rửa cho anh ít táo luôn."

Thích Phong đồng ý, vội vàng đi với Lăng Khả vào phòng vệ sinh rửa táo.

Bấy giờ Thích Tự mới nhìn đến Phó Diên Thăng đang đứng cạnh cửa hứng thú xem kịch, nhướng mày hỏi: "Anh nói gì với nó đấy?"

Phó Diên Thăng chỉ hắng giọng rồi cười nhẹ: "Có gì đâu."

Thích Tự trầm giọng hỏi: "Sao em tôi lại bù lu bù loa thế kia? Anh không đưa nó nghe đoạn ghi âm của tôi với Chương Thừa Tuyên đấy chứ?"

Phó Diên Thăng đến dựng giường bệnh của Thích Tự lên một chút, ghé tai hẳn thì thầm: "Chưa được cậu đồng ý thì sao dám? Tôi chỉ phóng đại vết thương của cậu để chọc em nó chút thôi."

Thích Tự: "..."

Phó Diên Thăng: "Còn kể là trước khi hôn mê cậu vẫn lo sau này không ai giúp ba làm việc, thiếp đi rồi cũng không ngừng gọi tên đối phương..."

Thích Tự ngã lưng vào giường, khịt mũi tỏ vẻ với Phó Diên Thăng: "Tôi còn lâu mới thế..."

Nhưng trong lòng cũng không khỏi ngạc nhiên, bởi vì hẳn đã thật sự lo lắng về chuyện này khi tính mạng bị uy hiếp, chỉ là chưa từng nói ra với bất kì ai, thế mà Phó Diên Thăng lại đoán ra được.

Không bao lâu sau Thích Phong đã rửa táo xong đi ra, còn định đích thân gọt táo phục vụ anh, thế nhưng từ bé đến lớn chẳng mấy khi phải làm gì, bởi vậy vừa xuống tay đã bay nguyên phần tư quả táo.

Phó Diên Thăng đành phải lên tiếng: "Đưa anh làm cho."

Thích Phong ngoan ngoãn giao táo ra, lại nhìn anh hai đầy áy náy: "Anh, tốt nghiệp xong em sẽ đến công ti ba giúp việc... Dĩ nhiên không thể giỏi được như anh, nhưng em sẽ ráng học hỏi, còn cả Lăng Khả nữa, tuy bọn em học báo chí, nhưng thành tích của cậu ấy rất tốt, năm nào cũng có học bổng, chắc chắn là siêu hơn em nhiều..."

Lăng Khả: "..."

Thích Tự há miệng nhận lấy một miếng táo nhỏ Phó Diên Thăng đưa qua, cười cười nhìn em trai: "Ai bắt em quản rộng thế hả? Cứ lo mà học ngành báo chí của em cho tốt đi."

Thích Phong cau mày: "Nhưng anh đã tàn tật thế này, em cũng đâu thể thờ ơ được nữa?"

Thích Tự thiếu điều phun cả miệng táo ra ngoài: "Ai bảo em là anh tàn tật!?"

Hắn liếc xéo Phó Diên Thăng, lại cả giận lầm bầm với Thích Phong: "Ngốc xít, người ngoài nói gì cũng tin..."

Thích Phong: "???"

Phó Diên Thăng giương mắt lờm lại: "Này này, cái gì mà người ngoài? Ngọc Phật gia truyền tôi cũng trao cậu rồi mà vẫn bị coi là người ngoài hả?"

Thích Tự hừ mũi cười, nói với Thích Phong: "Thôi được rồi, anh không sao, chỉ bị gãy xương cánh tay với bả vai thôi, cùng lắm nghỉ ngơi ba tháng là khỏi."

Bấy giờ Thích Phong mới hiểu ra, giận dữ nhìn Phó Diên Thăng: "Anh Phó, sao anh lừa em!?"

Phó Diên Thăng cười cười đáp lại, mắt kính như vừa lóe lên: "Dễ cho anh cậu vui một chút."

Thích Phong: "..."

Sẩm tối, Thích Nguyên Thành và Khương Oánh cũng tới, còn mang theo cả đồ ăn tấm bố do dì giúp việc chuẩn bị sẵn từ nhà.

Đang định linh ra ngoài để gia đình bọn họ đoàn tụ tự nhiên, Phó Diên Thăng lại nghe thấy Khương Oánh gọi mình: "Tiểu Phó, Thích Tự ăn một tay cũng không tiện, cháu cho nó ăn món bồ câu hầm này giúp cô được không."

Phó Diên Thăng: "...Vâng."

Khương Oánh còn bảo: "Cô bảo dì giúp việc nấu cả cho cháu nữa đây, chăm Thích Tự cả ngày cũng mệt rồi, lát nhớ ăn đi cho lại sức."

Phó Diên Thăng: "Cháu không sao, cô đừng ngại."

Thích Nguyên Thành nhìn hẩn hỏi: "Tối có về không?"

Phó Diên Thăng: "À, nếu cô chú không ngại thì cho cháu ở lại với Thích Tự."

Thích Nguyên Thành bình tĩnh nói: "Ừ, vậy cứ ở lại đi."

Thích Tự: "..."

Hắn cảm thấy rất kì quái, không hiểu vì sao hôn mê một trận dậy đã thấy cả mẹ lẫn ba đều hòa hoãn với Phó Diên Thăng đến thế? Cứ như thế bọn họ đều đã coi người kia thành một phần của gia đình...

Dĩ nhiên là Thích Tự rất thích bầu không khí này, thư thái để Phó Diên Thăng dứt cho mình hết một bát canh, sau đó lại trò chuyện với Khương Oánh và Thích Phong một hồi.

Thích Nguyên Thành vẫn bề bộn công việc, cứ thỉnh thoảng lại phải ra ngoài điện thoại, chờ Phó Diên Thăng cho Thích Tự ăn xong mới gọi mình hẳn qua một bên thảo luận về tình hình vụ án.

Thích Tự dựa vào giường nhìn quanh, mặc dù đau đớn đã bắt đầu trở lại vì thuốc tể hết tác dụng, dù hiện tại bản thân không khác gì người tàn phế chỉ có thể nằm bệt trên giường bệnh, hắn lại cảm thấy hạnh phúc hơn bao giờ hết.

Tối đến, Khương Oánh sợ quấy rầy Thích Tự nghỉ ngơi nên cũng thu xếp về sớm.

Phó Diên Thăng vào buồng tắm trong phòng bệnh rửa mặt, qua hôn chúc Thích Tự ngủ ngon, sau đó đóng bộ nằm xuống giường sofa ngay cạnh hắn.

Đèn vừa tắt, Thích Tự đã không nhin được mà hỏi: "Phó Diên Thăng, hình như ba mẹ tôi chấp nhận chuyện của chúng ta rồi."

Tiếng cười trầm trầm của Phó Diên Thăng vang lên trong bóng tối: "Ừ, ba cậu đã nói chuyện với tôi trong lúc cậu hôn mê."

Thích Tự tò mò: "Nói gì vậy?"

Phó Diên Thăng: "Ba cậu nói cậu yêu tôi quá thể rồi, ông ấy mà không chấp nhận thì chắc cậu sẽ cô độc cả đời mất."

Thích Tự xấu hổ cả giận: "Sao ba tôi có thể nói ra những lời này được!"

Phó Diên Thăng: "Thôi thôi, còn đang bị thương đấy, đừng có nóng... Ba cậu muốn xác định tình cảm tôi dành cho cậu, tôi đã nói ra hết, còn hứa hẹn rất nhiều... Ài, công cuộc kiếm cái danh phận đúng là gian nan."

Bấy giờ Thích Tự mới thở phào, nghĩ hồi lại hỏi: "Sao hôm nay anh lại lừa em tôi?"

Phó Diên Thăng từ tốn nói: "Cậu tự nhận mình ghen tị với em trai trong lúc nói chuyện cùng Chương Thừa Tuyên mà? Tôi thấy đã là anh em, nếu biết được điều này thì có lẽ Thích Phong sẽ biết nghĩ cho cậu hơn một chút..."

Thích Tự: "Tôi nói đại để cho thấy mình cũng chẳng sung sướng không vướng bận gì như Chương Thừa Tuyên nghĩ thôi mà."

Phó Diên Thăng: "...Thật không?"

Thích Tự im im, một lát sau mới thấp giọng nói: "Thôi được rồi, đúng là hồi bé có thấy hơi bất công một chút, nhất là khi cảm nhận được mẹ chăm Thích Phong hơn, mà thằng bé cũng rất được người lớn trong nhà yêu thích chiều chuộng vì biết làm nũng... Sau qua New York với ba thì tôi bắt đầu ý thức được về những trách nhiệm mình phải gánh vác... Nhưng nói sao nhỉ, hiện tại tôi lớn rồi, dù gì Thích Phong cũng là em trai tôi, lại còn là em sinh

đôi, thật ra tôi vẫn luôn coi nó như một "mình" khác ở trên đời. Thích Phong hạnh phúc thì tôi cũng vậy, cho nên không có ghen tị đến thế đâu."

Phó Diên Thăng dịu giọng nói: "Về sau cứ thoải mái làm nũng với tôi, tôi chỉ chiều mình cậu thôi."

Thích Tự: "..."

Bầu không khí trong phòng bệnh bỗng trở nên mập mờ, hai tai Thích Tự cũng nóng bừng, hồi lâu không nói được gì.

...Rất có thể còn đang bận nghĩ, làm nũng là làm nũng thế nào.

Nhưng Phó Diên Thăng đã lên tiếng ngắt lại dòng suy nghĩ của hắn: "Cậu có ghét công việc hiện tại của mình không?"

Thích Tự bình tĩnh đáp: "Không ghét, công việc nào mà chẳng có khó khăn và rắc rối? Rất nhiều việc, chỉ cần dồn hết tâm tư vào làm thì nhất định sẽ cảm thấy thật thành tựu. Hiện tại tôi cũng thích kinh doanh, thích xem báo cáo tài chính, thích đưa ra quyết sách... Tất nhiên trên đời không thiếu gì người vô vị giả tạo hay tầm thường, nhưng chắc chắn cũng còn rất nhiều những Diệp Khâm Như, Du Liên hay Tô Cảnh, tôi hi vọng mình có thể dẫn dắt bọn họ thực hiện hoài bão..."

Phó Diên Thăng: "Từ giờ, cậu nên tự thưởng cho mình một tháng nghỉ ngơi mỗi năm đi."

Thích Tự: "...Hmm?"

"Tôi muốn đưa cậu đi Golden Pass ở Thụy Sĩ, đến Fjord ở Na Uy, ngắm sao ở Tây Tạng..." Phó Diên Thăng ngáp một cái, âm giọng ngày càng nhẹ, "Phải rồi, trời ở Đôn Hoàng cũng rất xanh, chỉ cần nằm trong phòng khách sạn lộ thiên là ngắm được cảnh đêm đẹp tuyệt trần rồi..."

Thích Tự quay sang hỏi: "Anh đi rồi à?"

Phó Diên Thăng lăm lăm: "Trước giờ bạn như vậy, lấy đâu ra thời gian, toàn là coi hình trên mạng với nghe người ta kể thôi... Nhưng sau này, tôi muốn dẫn cậu đến tận nơi..."

Thích Tự: "Anh chưa đi bao giờ thì dẫn tôi thế nào?"

Mất một lát sau, Phó Diên Thăng mới nói: "Thì cậu dẫn tôi đi... cũng vậy à..."

Thích Tự nhận ra âm giọng đối phương đã ngai ngái buồn ngủ, không bao lâu sau thì nghe được tiếng ngáy nhỏ vang lên từ bên cạnh.

Suốt từ đêm qua, người này mới chỉ chợp mắt đúng một lát khi ở cùng hẳn lúc ban ngày, hẳn là cũng quá mệt rồi.

Thích Tự không làm phiền đối phương thêm nữa, cố nén xuống vô vàn chờ mong vào tương lai trong lòng, rốt cục cũng nhắm mắt lại.

*

Vì có thương tích nên Thích Tự không thể về trường luôn, hẳn xin nghỉ ốm hai tháng, dự định tĩnh dưỡng ở trong nước đến cuối tháng hai rồi quay lại.

Ngày thứ 3 ở viện, cảnh sát mang điện thoại và đồng hồ đến trả Thích Tự —ban đêm ở Giang Trấn hầu như không có ai, bọn cướp kia chỉ tiện tay vứt đại những thứ kia vào một bụi cỏ gần cổng trấn, sau khi có lời khai thì cảnh sát đã tìm về hết cho hẳn.

Cũng may là di động không bị ném hỏng, Thích Tự chỉ cần sạc điện thoại để liên lạc lại với mọi người bên ngoài.

Cả một tuần sau đó, người này người kia liên tục đến thăm hãn trong viện, từ Hứa Kính, Diệp Khâm Như, Tô Cảnh cho đến v.v.

Theo lời Diệp Khâm Như, sau khi biết Phi Á có dính líu đến vụ bắt cóc giám đốc MeiWei, Tân Điều đã quyết định hợp tác chiến lược với MeiWei.

Chương Hữu Phát và Chương Ái Phát cũng đã bị bắt ngay khi cảnh sát có được lời khai của Chương Thừa Tuyên vào ngày hôm sau. Khi Thích Tự hỏi về phán quyết đối với Chương Thừa Tuyên, Diệp Khâm Như nói người kia đã cung cấp bằng chứng mấu chốt cho vụ việc, chưa kể cũng chỉ vì bị lừa nên mới trở thành tòng phạm, bởi vậy chắc chắn sẽ được giảm tội rất nhiều, nếu có luật sư tốt thì dễ còn thoát cả án phạt, chẳng qua việc đã ra nông nỗi này, muốn quay lại nhà họ Chương là điều không tưởng.

Thích Tự nghe vậy chỉ cảm thán: "Vậy cũng tốt, đã đến lúc cậu ta cần đi khỏi cái vũng bùn kia rồi..."

Hôm ấy, Thích Tự đang đọc tin thì một người quen gọi đến.

"A lô? Thích tổng, còn nhớ tôi chứ?"

"Thư kí Từ?"

"Ha ha, đúng rồi, tôi nghe nói cậu bị thương phải nhập viện, muốn qua thăm một chút..."

*****

<Epilogue>

Phó Diên Thăng: "Tôi đùa em nó chút thôi."

Thích Phong: "???" Em bị lừa?"

Thích Tự: "Em trai đúng ngốc."

Thích Phong: "Thật đáng giận! Ưỡng công em coi anh là anh dâu, giờ
cua được anh hai em rồi lại hòa nhau bắt nạt em! QAQ Khả Khả! Mình thả
Tuyết ra căn ảnh đi! QAQ"

Lăng Khả: "Tuyết Cô Nương già lắm rồi, căn được đâu =_="

(Phong phong yếu ớt đáng thương bất lực ở tầng chót của chuỗi thức
ăn...)

-

vtrans by xiandzg

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẤU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 186: Chỉ Thuộc Về Anh

Từ Nhất Chu gọi xong không bao lâu đã tới, còn mang cho Thích Tự một bó cúc mặt trời.

Trùng hợp là lúc này Phó Diên Thăng lại không có mặt—kể từ đêm bay đến tìm Thích Tự, Phó Diên Thăng đã ở lại bệnh viện suốt năm ngày sau đó, đến khi thấy tình hình của hắn có chuyển biến tích cực mới tranh thủ quay lại Thâm Thành để giải quyết vấn đề bàn giao công việc.

Hai người gặp mặt, Thích Tự còn chưa tiện đứng dậy đi lại, bởi vậy chỉ có thể ngồi dựa vào giường bệnh tiếp khách.

Từ Nhất Chu ngồi xuống cạnh hắn, cười nhẹ nói: "Đây là lần thứ hai rồi đấy nhỉ, năm ngoái cậu cũng gặp chuyện này phải không?"

Thích Tự: "Thật ra là lần thứ ba rồi."

Từ Nhất Chu nói đùa: "Làm thiếu gia như cậu cũng quá khổ, trẻ như vậy mà đã gặp phải những chuyện vốn dĩ không tưởng với người thường nhiều lần đến vậy."

"Tôi cũng đâu ngờ được, xã hội có pháp luật đảng hoàng thế mà..." Thích Tự bất lực, "May là cả ba lần đều cùng một chủ mưu, bọn họ bị bắt thì chắc sau này tôi cũng an toàn hơn rồi."

Từ Nhất Chu: "Hi vọng là như vậy."

Y tá pha cho Từ Nhất Chu một li trà, đối phương nhận lấy xong bắt đầu vào đề: "Không có chuyện cũng không tính làm phiền, thật ra hôm nay tôi đến đây, ngoài để thăm cậu thì vẫn còn mục đích khác."

"Tôi có thể đoán được." Thích Tự nói.

Từ khi thấy Từ Nhất Chu tuyệt tình rời đi ngay sau khi nhà họ Tư gặp chuyện, Thích Tự đã biết đối phương là người phân biệt công tư rất rạch ròi, chắc chắn không dừng gì mà đến tìm hấn.

Thích Tự hỏi trước: "Anh đến vì Phó Diên Thăng phải không?"

Bọn họ là đồng nghiệp, hấn đoán Từ Nhất Chu cũng không nở nhìn Phó Diên Thăng từ chức, bởi vậy mới đến để khuyên nhủ.

Từ Nhất Chu đặt lại li trà lên bàn, quả nhiên nói: "Không sai, cấp trên thấy Phó Diên Thăng muốn từ chức nên mới bảo tôi đi làm thuyết khách. Tôi đã gọi điện thoại, còn muốn hẹn gặp mặt, nhưng cậu ấy nói gần đây không có thời gian, ở trên điện thoại cũng tỏ ra rất chắc chắn với quyết định từ chức. Nghĩ tới nghĩ lui cũng không còn cách nào khác, tôi đành phải tác động từ cậu..."

"Tác động từ tôi?" Thích Tự cười cười, từ tốn nói, "Phó Diên Thăng đã 29 tuổi đầu, là một người trưởng thành có tư tưởng lập trường của riêng mình, đi đến quyết định nào chắc cũng đều cần nhắc kĩ rồi. Nếu anh ấy cảm thấy việc từ chức là đáng, thì tác động đến tôi hay không cũng có ích gì đâu?"

Từ Nhất Chu: "Tôi cũng biết muốn cậu ấy thay đổi quyết định là rất khó, nhưng dù sao vẫn phải thử một chút. Chưa nói những chuyện khác vội, Phó Diên Thăng đã kể với cậu, nếu từ chức thì cậu ấy sẽ phải đối mặt với điều gì chưa?"

Thích Tự sừng sốt: "Ý anh là sao?"

Từ Nhất Chu nói: "Vì làm công việc đặc thù có tính chuyên môn cao, cậu ấy đã từng tiếp xúc sâu vào không ít lĩnh vực liên quan, một khi từ chức sẽ phải chịu rất nhiều hạn chế đối với con đường sự nghiệp sau này. Trước mắt, xét theo cấp bậc cũng như tính chất chức vị của Phó Diên Thăng, lệnh giới hạn bảo mật thông tin và ngành nghề sẽ kéo dài 8 năm—nói cách khác, cậu ấy không được phép tham gia vào bất kì hoạt động nào liên quan đến thị trường tài chính hay giao dịch chứng khoán tại Trung Quốc trong vòng 8 năm kể từ khi nghỉ việc. Chưa kể nghe nói, cấp trên còn đang cân nhắc thêm cả hạn chế xuất cảnh đối với cậu ấy vì trước đây từng có thời gian đi ra nước ngoài cùng cậu..."

Thích Tự ngạc nhiên, 8 năm giới hạn? Hạn chế xuất cảnh...!?

...Phó Diên Thăng chưa bao giờ nhắc đến những chuyện này.

Từ lúc hăn hỏi Phó Diên Thăng có thể ở lại hay không tại xưởng nhựa sáng ấy, đối phương đã đáp ứng không chút do dự, đến khi hăn tỉnh dậy rồi nhìn thấy chuỗi ngọc Phật trên tay, hỏi thêm một lần nữa, người kia vẫn vô cùng chắc chắn với quyết định nghỉ việc. Nhìn hăn bình thản như thế, Thích Tự mới không ngờ việc này lại khó khăn đến vậy...

Hăn chợt nhớ đến những chuyến du lịch hàng năm mà cả hai đã lên kế hoạch trong phòng bệnh đêm đó, nếu Phó Diên Thăng bị hạn chế xuất cảnh, thì đừng nói đến Thụy Sĩ hay Na Uy, mà có khi lễ tốt nghiệp của Thích Tự còn chẳng tham dự được...

Từ Nhất Chu thở dài nói: "Thích Tự, cậu cũng đừng trách bọn tôi khắt khe. Ở bên nhau lâu như vậy, chắc cậu cũng biết Phó Diên Thăng lợi hại đến nhường nào, đây là có khi cậu ấy còn chưa thể hiện hết ra khả năng của mình trước mặt cậu. Người như vậy đột nhiên đòi nghỉ việc, hiển nhiên sẽ bị coi là một nguy hiểm tiềm tàng đối với tổ chức... Mặc dù tôi biết, cậu ấy không phải loại người sẽ từ bỏ nguyên tắc vì danh lợi, mà khả năng chỉ là vì cậu, nhưng nói sao cũng không tránh được hạn chế và ràng buộc. Cậu

thử nghĩ xem, nếu không thể là công việc này, thì Phó Diên Thăng sẽ làm gì đây? Đối với một người đầy năng lực như vậy, những hạn chế này thật chẳng khác gì phế bỏ võ công."

Thích Tự trầm mặc không đáp lại, trong mấy ngày dưỡng sức ở phòng bệnh gần đây, hắn đã hỏi từ chức xong thì Phó Diên Thăng muốn về giữ chức gì ở Tư Nguyên.

Khi ấy Phó Diên Thăng chỉ cười, bảo muốn làm thư kí toàn chức cho hắn, chờ hắn trả lương, để hắn nuôi mình.

Thích Tự nghe vậy thì thỏa mãn không thôi, cảm giác như mình đã có được cả thế giới.

Thế nhưng hắn chưa từng biết, để thỏa mãn những nguyện vọng đẹp đẽ này của mình thì Phó Diên Thăng sẽ phải chịu đựng và hi sinh nhiều đến vậy...

Từ Nhất Chu nói tiếp: "Cậu nói cậu ấy cảm thấy việc từ chức là đáng, nhưng có thật vậy không? Người lí trí vẫn sẽ có lúc kích động, đâu phải Phó Diên Thăng không yêu công việc của mình, thật sự từ khi quen biết đến giờ, tôi chưa thấy ai phù hợp với công việc này như cậu ấy. Có điều sau khi gặp cậu, Phó Diên Thăng đã thay đổi rất nhiều... Tôi biết các cậu yêu nhau, nhưng cả hai đều là nam nhi chí lớn, cũng đâu nên bó hẹp đời mình vì chuyện tình cảm như vậy?"

Sự thật là Thích Tự còn chưa thoát được khỏi bốn chữ "phế bỏ võ công" của Từ Nhất Chu hồi nãy...

Phải rồi, nếu hắn cứ khư khư giữ lấy Phó Diên Thăng bên mình, thì cũng chẳng khác nào trói lại một cánh ửng vốn dĩ có thể chao liệng khắp trời... bất kể có là vì tình yêu đi chăng nữa.

Thấy Thích Tự dần trở nên âm đạm, Từ Nhất Chu lại thấp giọng nói: "Xin lỗi, có thể những điều này chỉ là ý nghĩ chủ quan từ mình tôi, nhưng với tư cách một người bạn, một người trân trọng năng lực của Phó Diên Thăng, tôi thật sự không nỡ nhìn cậu ấy từ bỏ lí tưởng sự nghiệp nhiều năm vì tình yêu."

Thích Tự im lặng một lát, rốt cục rũ mắt nói: "Tôi hiểu rồi, anh cứ về đi, bao giờ Phó Diên Thăng quay lại tôi sẽ nói chuyện với anh ấy."

Từ Nhất Chu không ngờ Thích Tự sẽ chấp nhận tình huống nhanh đến vậy, ngồi một lát thấy đối phương có vẻ không định nói chuyện thêm với mình thì ngại ngùng đứng dậy: "Được rồi, vậy cậu cứ suy nghĩ đi, những gì cần nói tôi đều đã nói hết, không làm phiền nữa, chúc cậu sớm bình phục."

Thích Tự: "Anh đi thông thả."

Thích Tự không hề nhìn theo, cũng chẳng thể hiện ra bất kì biểu cảm dư thừa nào.

Ra đến cửa, Từ Nhất Chu có quay đầu nhìn lại Thích Tự, chỉ thấy đối phương ngăn người ngồi trên giường bệnh, hai mày nhíu lại đẩy cô đơn và phiền muộn.

Hắn vốn tưởng, với thân phận của mình thì Thích Tự chẳng thiếu gì người để trông cậy hay bè bạn.

Trước khi đến, hắn đã cược vào lòng sùng bái và tôn trọng Phó Diên Thăng của đối phương, cược rằng nếu là thật lòng yêu, Thích Tự chắc chắn sẽ không đành lòng để người kia từ bỏ sự nghiệp vì mình như vậy...

Nhưng cảnh tượng vừa rồi lại khiến hắn không khỏi sinh ra một cảm giác áy náy mơ hồ.

Từ Nhất Chu lắc lắc đầu, buộc mình cứng rắn rồi vội vàng rời khỏi phòng bệnh.

*

Hai hôm sau, Phó Diên Thăng quay lại từ Thâm Thành. Thích Tự thấy hẳn rất cục cựa thay cái áo choàng kia ra, cạo râu sửa tóc, tay còn ôm theo một túi quần áo lớn, nhìn khoan khoái nhẹ nhõm hơn hẳn.

"Anh định thường trú lại bệnh viện luôn đấy à?" Thích Tự cười nói.

"Cậu phải nằm viện một tháng mà, không muốn tôi ở cùng à?" Phó Diên Thăng hỏi ngược lại, đặt hành lí xuống đi rửa tay, lại đến cạnh giường chống tay hôn Thích Tự một cái rồi mới nói: "Có điều mấy ngày tới chắc tôi còn phải đến Yến Thành vài chuyến nữa."

Thích Tự: "...Để làm gì vậy?"

Phó Diên Thăng ngồi xuống cạnh hẳn: "Thủ tục từ chức hơi lằng nhằng, phải trực tiếp đến gặp lãnh đạo."

Thích Tự nhớ tới lời khuyên của Từ Nhất Chu hôm trước, bỗng nổi lên xúc động, vươn tay kéo gáy Phó Diên Thăng lại gần, một lần nữa nhắm đến môi đối phương, dịu dàng liếm mát.

Thấy hẳn quần mình không rời, hiển nhiên Phó Diên Thăng vô cùng mừng rỡ, chẳng thể làm gì hơn ngoài chăm chú nhấn sâu nụ hôn.

Kết thúc nụ hôn, hai người còn tựa trán nhìn nhau đầy tình tứ, Phó Diên Thăng đang định trêu chọc vài câu thì đã thấy Thích Tự mấp máy môi, thấp giọng lên tiếng trước: "Phó Diên Thăng, anh đừng từ chức."

Phó Diên Thăng sững sốt: "Đơn xin nghỉ tôi cũng gửi rồi, sao lại nói chuyện này?"

Thích Tự buông hẳn ra, cố gắng khiến mình trông thật bình tĩnh: "Hôm trước Từ Nhất Chu tới đây, kể hết cho tôi về những gì anh phải đối mặt sau khi từ chức rồi..."

Phó Diên Thăng cau mày: "Anh ta đã nói gì?"

Thích Tự: "Nói anh sẽ phải chịu lệnh cấm trong vòng 8 năm kể từ khi từ chức, thậm chí có thể còn bị hạn chế xuất cảnh."

Phó Diên Thăng khó hiểu: "Hạn chế xuất cảnh? Anh ta nói lung tung đấy, tôi có nghe nói gì đâu..."

Thích Tự: "Vậy lệnh cấm 8 năm thì sao? Anh định làm thế nào đây, phần lớn công việc sau này của tôi đều có liên quan đến tài chính chứng khoán và quản lí doanh nghiệp, dù ở cạnh tôi thì anh cũng sẽ bị hạn chế rất nhiều có đúng không?"

Phó Diên Thăng: "Tôi có thể làm cố vấn cho cậu, dạng không cần hợp đồng, hoặc là đầu cơ cổ phiếu quốc tế, chẳng ảnh hưởng gì hết, thậm chí tôi còn có thể mở lớp huấn luyện, đi làm thầy... Thích Tự, cậu từng nói muốn tôi cam tâm tình nguyện phải không, vậy thì hiện tại tôi cam tâm tình nguyện đây, chẳng ai ép buộc tôi lựa chọn như vậy cả. Đừng cảm thấy tôi đang phải hi sinh vì cậu."

Thích Tự thở dài: "Đúng, với thực lực của anh thì chẳng khó để tìm được một công việc khác, nhưng sẽ không ở đâu cho anh phát huy được toàn bộ năng lực như cương vị cũ, có đúng không?"

"Vậy thì sao? Ai mà chẳng phải trả giá cho lựa chọn của mình, bây giờ cậu là ưu tiên số một trong lòng tôi, còn tiếp tục theo đuổi và dẫn thân vào công việc này thì khả năng là chúng ta sẽ càng xa nhau hơn, trước sau rồi cũng phải đối mặt với 8 năm kia, vậy thì việc gì không rời đi sớm một chút. Không có tôi, bọn họ vẫn có thể bồi dưỡng ra Số Phức thứ hai Số Phức thứ ba, nhưng nếu như..." Có lẽ là nhớ lại vụ bắt cóc hơn mười ngày trước vẫn

khiến hần hãi hùng, Phó Diên Thăng nắm lấy tay Thích Tự, run giọng nói, "Nếu như không còn cậu, tôi phải tìm Thích Tự thứ hai ở đâu đây."

"Không đâu." Thích Tự đau lòng, cầm tay đối phương áp lên ngực mình, nói như cam đoan, "Tôi hứa, cả đời này, nơi đây đều chỉ thuộc về anh."

Phó Diên Thăng không khỏi xúc động: "Thích Tự..."

Thích Tự nói tiếp: "Đúng, xét về ý muốn cá nhân thì đương nhiên tôi luôn mong anh có thể ở lại bên mình, thế nhưng một khi trở thành Phó Diên Thăng của riêng tôi, anh cũng không còn là Phó Diên Thăng mà tôi vẫn tôn sùng bấy lâu nay... Hai ngày vừa qua tôi đã suy nghĩ rất nhiều, tôi nhận ra mình bị thu hút bởi chính những bí ẩn về bối cảnh cũng như tài hoa toả sáng trong môi trường ấy của anh, tôi thích việc anh luôn giữ vững nguyên tắc, càng thích cách anh bảo vệ chính nghĩa nào giờ... Chờ tôi tốt nghiệp về nước, chúng ta cũng có thể gặp nhau thường xuyên hơn, kể cả không ở bên nhau sớm tối, tôi vẫn sẽ luôn yêu anh như vậy. Và thay vì giữ anh ở bên như trói lại một cánh ửng vốn thuộc về tự do, tôi còn muốn được thấy anh sải cánh bay cao, theo đuổi lí tưởng của mình hơn nhiều.."

Phó Diên Thăng nhìn đối phương đầy phức tạp, chậm rãi rút tay rồi đưa lên vuốt ve gò má hăn: "Cậu thật sự nghĩ như vậy?"

Thích Tự: "Ừm."

Người kia nhẹ tay cọ cọ ngón cái trên môi hăn, ánh mắt hơi tối đi, khàn giọng nói: "Được, tôi hiểu rồi..."

*****

<Epilogue>

Thích Nguyên Thành: "Đứa con người ta vất vả nuôi nấng bao năm, sao có thể để mất về tay tên Phó cầu kia!"

Tổ chức: "Nhân tài người ta bồi dưỡng bao năm, sao có thể để mất vào tay tên thiếu gia kia!"

Boygroun Toán học: "Bọn tôi sắp ựa ra cầu lương rồi, mau mau tới ăn đờ đi!"

-

vtrans by xiandzg

T/N: Thật ra đọc đến đoạn Thầy nói lựa chọn nào mà chẳng có giá của nó, tự dưng mình cũng không còn xoắn xuýt việc từ chức đến thế nữa. Với người trưởng thành như Phó Diên Thăng, đánh đổi truy cầu một thời vì tình yêu hay chấp nhận yêu xa vì tôn sùng lí tưởng đơn giản cũng chỉ là một lựa chọn, chọn rồi thì hãy chịu trách nhiệm với nó. Tình yêu của Cá là mong đối phương được tự do sai cánh, nhưng nếu bản thân fls đã không cho đó là hi sinh, đã cân nhắc được mất kĩ càng và quyết định kiên trì với lựa chọn của bản thân thì mình cũng không cần gì phải lặn tặn rồi.

Mà bất kể kết quả có là gì đi chẳng nữa, thấy hai người đều nghĩ cho nhau và muốn thỏa hiệp vì nhau như vậy thì mình thấy quan trọng nhất vẫn phải chốt một câu cái tình yêu này nó mãi mãi và thần tiên lắm luôn ạ
T__T

And again, vẫn là những chiếc epilogue phá mood như thường ("_ > ")

PHÚC HẮC QUYẾT ĐẦU

Hi Hoà Thanh Linh

dtv-ebook.com

Chương 187: Món Quà Tốt Nghiệp (Hoàn Chính Văn)

Sau lần đối thoại ngắn ngủi ngày đó, Phó Diên Thăng chưa từng nhắc lại chuyện từ chức với Thích Tự.

Thích Tự ngầm hiểu rằng Phó Diên Thăng đã đồng ý với đề nghị của mình, nhưng đối phương cũng không quay lại công tác luôn, mà xin cấp trên cho nghỉ thêm nửa tháng.

Suốt nửa tháng này, ngoại trừ hai lần tranh thủ đến Yến Thành thì Phó Diên Thăng đều chỉ ở trong viện với hẳn.

Khương Oánh vẫn mang đồ ăn đi giúp việc nấu sắn tới mỗi ngày, mà Thích Phong và Lăng Khả cũng thường xuyên ghé qua thăm.

Hết nửa tháng, Phó Diên Thăng quay lại Thâm Thành, từ ấy cuối tuần nào cũng bay về Hải Thành qua đêm với Thích Tự trong bệnh viện.

Thích Nguyên Thành gần đây vẫn bận xử lý vấn đề cổ phần cho tập đoàn Thiên Bảo, bởi vậy tương đối ít tới, nhưng vẫn thường xuyên gọi điện để cập nhật cho hẳn về tình hình công ti.

Các tạp chí thương nghiệp hàng đầu không ngừng bàn tán xôn xao về chuyện Chương Hữu Phát và Chương Ái Phát bị bắt do dính líu đến vụ bắt cóc giám đốc của MeiWei-Liên Tú, từ đó cũng làm lộ ra khúc khủng hoảng tài chính của tập đoàn Lập Tảo. Vì lí do này, không cần Vương Trăn Đống giả rút vốn thì đám tay chân nhà họ Chương đã tự giác rút khỏi Tư Nguyên để quay về cứu vãn tình hình cho Lập Tảo, Thích Nguyên Thành cũng không phải tốn mấy sức để tái cơ cấu cổ quyền trong tập đoàn.

Chẳng mấy chốc đã đến đầu tháng hai, Thích Tự bình phục sớm nên được tháo thạch cao trước thời hạn, xuất viện xong về nhà nghỉ ngơi thêm. Phó Diên Thăng xin nghỉ phép thường niên để quay lại Hải Thành, mừng 2 đã đến nhà Thích Tự chúc Tết, coi như chính thức bước vào gia đình đối phương.

Tối đến, Khương Oánh bảo hăn ngủ lại, Phó Diên Thăng cũng đồng ý không ngần ngại.

Thích Nguyên Thành xoắn xuýt một hồi, rốt cục phải dặn ngay trong bữa cơm: "Thích Tự còn chưa bình phục hẳn đâu đấy..."

Phó Diên Thăng cười đáp: "Cháu biết mà chú, cháu sẽ nằm bên phải cậu ấy."

Hai người nói xong, Thích Tự cũng xấu hổ muốn độn thổ, không hiểu trong đầu óc thằng nam của ba hăn cứ nghĩ gì đâu, mà Phó Diên Thăng còn có gan đáp lại thật!

Tối đến hai người về phòng, Phó Diên Thăng giúp Thích Tự tắm rửa lau người rồi sấy tóc thay đồ ngủ, đến khi nằm ra giường mới cảm thán một câu: "Rốt cục cũng được toại nguyện..."

Thích Tự: "Toại nguyện chuyện gì?"

"Hồi tháng 7 năm ngoái, thấy cậu theo ba vào nhà mà không cho tôi đi theo, lúc đứng ngoài tôi cứ nghĩ, một ngày nào đấy nhất định phải danh chính ngôn thuận vào được nhà cậu, nằm trên giường cậu, ôm cậu đi ngủ..." Hăn dịch lại gần Thích Tự, mê mẩn cảm nhận mùi hương trên người đối phương, "Đúng là phải có ước mơ thì đến lúc đạt được mới thấy hạnh phúc mà."

Thích Tự buồn cười: "Bém mép."

Phó Diên Thăng nhìn nhìn quanh phòng, hỏi: "Trước khi ba mẹ li hôn cậu cũng ở đây à? Cảm giác không giống phòng cho trẻ con lắm nhỉ."

Thích Tự giải thích: "Trước kia nhà tôi ở chỗ khác, là một căn hộ trong trung tâm thành phố. Hồi đấy tôi chung phòng với em trai, đến năm 9 tuổi mới chuyển về đây, có điều chưa được 1 năm đã ra nước ngoài với ba rồi."

Phó Diên Thăng: "Vậy tốt nghiệp xong cậu lại về đây à?"

Thích Tự: "Chắc vậy."

Phó Diên Thăng: "Lớn vậy rồi còn ở với bố mẹ à?"

Thích Tự: "Mỗi ngày có sẵn cơm ăn, nhà cửa lại sạch đẹp, tôi với ba mẹ cũng có công việc riêng của mình, có gì không thể ở chung?"

Phó Diên Thăng trầm mặc một lát, hỏi: "Nếu tôi được quay lại Hải Thành, cậu sẽ chuyển ra ngoài với tôi chứ?"

Thích Tự quay đầu sang nhìn hẳn: "Anh được quay lại Hải Thành à?"

Phó Diên Thăng: "Tôi chưa biết..."

"Vậy còn nói gì..." Thích Tự ngáp một cái, có vẻ mền mệ: "Chờ được đi rồi tính."

Phó Diên Thăng nhẹ thở dài, hôn nhẹ lên thái dương Thích Tự rồi thấp giọng nói: "Ngủ ngon."

Cuối tháng 2, Thích Tự quay lại Cali chuẩn bị luận án tốt nghiệp cùng ba vệ sĩ, Thích Nguyên Thành còn gọi Anne đến thành phố P để phụ giúp sinh hoạt hằng ngày cho hẳn.

Vì mã chiếc móc định vị của đã bị không ít người biết được sau vụ bắt cóc, sau đó Thích Tự đã xin Tô Cánh một cái mới rồi trao đổi lại với Phó

Diên Thăng.

Hết đông đến xuân, vụ việc qua đi được ba tháng rưỡi, xương tay về cơ bản đã lành hẳn, Thích Tự cũng bắt đầu rèn luyện phục hồi sức khỏe.

Trong mấy tháng vừa rồi, Phi Á và Lập Tảo liên tục xảy ra đủ loại vấn đề, đồng thời phải đối mặt với điều tra từ không ít ban ngành liên quan. Trái lại, Tư Nguyên chào đón sự hẫu thuẫn từ Thiên Bảo, MeiWei-Liên Tú thì thuận lợi hợp tác với Tân Điều, phát triển như chẻ tre, thế cục trên chiến trường thương nghiệp cuối cùng cũng ổn định.

Nghe nói Lâm Hoán đã phải mất rất lâu mới bán tháo được hết cổ phần ở Phi Á-Hồng Trang, phi vụ lần này hẳn cũng trở thành thất bại ê chề nhất trong lịch sử đầu tư của hắn.

Thích Tự không gặp lại Chương Thừa Tuyên ở trường học, theo những gì Diệp Khâm Như nghe ngóng được thì hắn cũng đã bình phục, nhưng vì cần phối hợp với công tác điều tra nên phải xin trường hoãn tốt nghiệp đến năm sau.

Cuối xuân đầu hè, mọi chuyện đều xong xuôi, tất cả cũng yên ắng trở lại.

Xa Phó Diên Thăng một thời gian, cảm giác trống vắng cô độc lại bắt đầu khiến Thích Tự lẩn tránh, đôi khi tối đến tỉnh lặng, hắn cũng không tránh khỏi suy nghĩ, nếu thay vì hiểu chuyện mà mình tùy hứng một chút, đòi Phó Diên Thăng cứ thế nghỉ việc thì sẽ thế nào?

Người kia thông minh như vậy, làm gì mà chẳng có mị lực?

Đối phương cũng đã nói mình cam tâm tình nguyện từ chức vì Thích Tự, rốt cục vì sao hắn còn đẩy người đi?

...

Nhưng Thích Tự cũng chỉ dám dừng ở đó, sợ rằng càng nghĩ sẽ càng hối hận đến nao lòng.

Hắn chỉ có thể giải tỏa nỗi nhớ người yêu qua những cuộc video call hàng ngày, đồng thời tự nhủ người trưởng thành ai mà chẳng phải đối mặt với bất đắc dĩ, thay vì hối hận thì thà mong đến ngày tốt nghiệp rồi nhanh nhanh về nước, kéo lại khoảng cách giữa hai người một chút còn hơn.

Tháng 6, Thích Tự chính thức qua hết các bài thi đánh giá.

Vẫn như truyền thống mọi năm, Stafford sẽ tổ chức một lễ tốt nghiệp hoành tráng trong sân vận động với đủ loại nghi thức, từ khai màn, biểu diễn, khách quý phát biểu cho đến v.v.

Ngoài mấy ngàn cử nhân, trường còn sắp xếp vị trí trên khán đài cho người nhà, bạn bè cũng như các mối quan hệ xã hội nào khác của sinh viên.

Lúc này Khương Oánh đã bầu tháng thứ 8, chuẩn bị sinh đến nơi, Thích Nguyên Thành vừa bận bịu công việc vừa phải chăm sóc vợ, Thích Phong và Lăng Khả cũng đang kì tốt nghiệp, gia đình hắn không ai qua dự được, duy chỉ mình Phó Diên Thăng đáp ứng, ở trên điện thoại còn nói sẽ chuẩn bị một món quà tốt nghiệp cho Thích Tự.

Thích Tự tập tễnh chờ mong, mấy ngày nay còn không ngừng mường tượng ra khoảng thời gian lãng mạn với Phó Diên Thăng tại căn hộ trước kia của hai người. Nơi này đã lưu giữ rất nhiều kỉ niệm đẹp của bọn họ, hôm trước hắn còn tập lại hai khúc violin, dự định sẽ chơi cho Phó Diên Thăng sau một bữa tối lung linh trong ánh nến, vẽ nên một dấu chấm tròn viên mãn cho đoạn kí ức này.

Có điều trời phụ lòng người, không biết vì lí do gì mà mãi đến tận hai hôm trước lễ tốt nghiệp Phó Diên Thăng mới lấy được phê chuẩn cho xuất ngoại, quá sát ngày nên cũng mua được vé bay thẳng.

Hôm tốt nghiệp, trước khi ra khỏi nhà Thích Tự đã nhìn qua định vị trên điện thoại, phát hiện bấy giờ Phó Diên Thăng mới xuất hiện ở sân bay thành phố J, có bắt xe tới luôn cũng chưa chắc đã kịp.

Thích Tự nôn nóng sốt ruột, không khỏi giận cá chém thớt với công việc chết tiệt của Phó Diên Thăng một lần nữa...

Quả nhiên phải ba tiếng sau hăn mới nhận được điện thoại của Phó Diên Thăng. Lúc này buổi lễ đã kết thúc, người ở xung quanh đều đang lục tục ra về.

Thích Tự chạy ra ngoài tìm Phó Diên Thăng theo định vị, thấy người kia đứng bên lề đường, đầu đội mũ lưỡi trai, tay vẫn xách vali hành lí, nhìn rõ mệt mỏi.

Nhưng vừa trông thấy Thích Tự, ánh mắt hăn đã lập tức sáng lên.

Thích Tự đi tới chỗ đối phương, thiếu điều không nhìn được mà cười toét miệng nhưng vẫn cố tình tỏ ý giận dỗi cho bõ giận: "Sao anh không để mai hẵng đến?"

Phó Diên Thăng rõ là áy náy: "Xin lỗi, máy bay khởi hành muộn, vừa rồi đi đường lại còn kẹt xe nữa..."

Dù gì Phó Diên Thăng vẫn đến, Thích Tự cũng không trút giận nữa, chỉ dò xét hăn một lượt vì nhớ tới lời hứa hôm trước: "Quà cho tôi đâu?"

Phó Diên Thăng hơi sững sốt, vội vàng ngồi xuống mở ngăn ngoài hành lí, lấy ra một phong bì đưa đối phương: "Mừng cậu tốt nghiệp..."

"Gì đây?" Thích Tự nhíu mày nhận lấy, nhìn phong bì lại nhớ tới chiếc thẻ phòng mà Phó Diên Thăng nhờ Thích Phong đưa mình hồi đám cưới ba mẹ năm ngoái, không khỏi gườm gườm nhìn người kia, "Đừng nói lại một chiếc thẻ phòng là xong đấy nhé?"

Phó Diên Thăng chỉ cười không đáp, nhìn Thích Tự mở phong bì rồi rút ra đọc một tờ giấy.

"...Thông báo chuyển công tác?" Thích Tự mới đọc được năm chữ đã nhìn về phía Phó Diên Thăng, lại cúi đầu quét qua nội dung trên giấy một lượt.

Phó Diên Thăng dụi dàng nhìn hẳn, giải thích: "Hồi năm ngoái ở bệnh viện, cậu từng nói không muốn tôi nghỉ việc đúng không, nghe xong tôi đúng rầu, cậu chẳng nghĩ xem tôi không nỡ rời cậu đến nhường nào gì cả... Nhưng tôi có thể làm gì đây? Cậu nói cậu thích cách tôi giữ vững nguyên tắc, thích tôi theo đuổi công việc kia của mình, chỉ mấy câu đã làm tôi nín lặng, chỉ đành gác lại việc từ chức... Nửa năm vừa rồi, tôi phải nài nỉ cấp trên cho chuyển công tác mãi, tận ba ngày trước mới có phê duyệt chính thức đấy... Đọc thấy gì không?"

Thích Tự thấy trên đó ghi Phó Diên Thăng được điều đến Công ti điều tra Trác Thạch. Hẳn vẫn nhớ, đây là công ti mà đối phương từng lấy danh nghĩa để kí hợp đồng trò chuyện với mình hồi đầu.

Phó Diên Thăng giải thích: "Thực chất Trác Thạch là một cơ cấu bên ngoài trực thuộc tổ chức, trước kia không có tác dụng mấy, thậm chí chỉ phụ trợ cho nhóm điều tra viên bọn tôi. Mấy tháng nay tôi đã làm rất nhiều nghiên cứu thị trường, sau đó viết báo cáo trình bày tiềm năng và ưu thế phát triển của công ti này, rốt cục cũng được cấp trên tán thành... Sau này, tôi sẽ điều hành công tác điều tra bên ngoài tổ chức, kiêm nhiệm vụ huấn luyện điều tra viên ở Trác Thạch, nếu phía trên cần hỗ trợ thì thi thoảng sẽ phải đi công tác, nhưng phần lớn thời gian đều sẽ chỉ ở Hải Thành."

Thích Tự siết lấy phong bì và tờ giấy kia, khó tin nói: "Thật sao?"

Phó Diên Thăng nhướn mày: "Giấy trắng mực đen như thế rồi mà vẫn nghi tôi lừa cậu à?"

Ánh mắt Thích Tự không giấu được vẻ thấp thỏm: "Nhưng để thuận lợi được thế này, tôi không tin anh không phải trả bất cứ giá nào..."

Phó Diên Thăng thận trọng nói: "Cái giá là rời khỏi đội ngũ trọng tâm, không còn cơ hội được khen thưởng hay cất nhắc, trong khi với con đường cũ thì sau một vài năm tôi có thể được điều tới hội đồng Z, hội đồng Y trên cơ cấu chính phủ, hoặc là ở lại tổ chức và lên đến chức vị rất cao, đổi lại thì hạn chế sẽ rất nhiều... Nhưng tôi không quan tâm đến danh lợi hay địa vị, chỉ mong sau này có nhiều thời gian với cậu hơn một chút."

Lo lắng và bất an trong mắt Thích Tự dần biến thành mừng rỡ: "Vậy nghĩa là, về sau anh có thể ở bên tôi rồi phải không?"

"Ừm, núi không đến chỗ mình, thì mình đi tìm núi thôi." Phó Diên Thăng đưa tay ôm trọn lấy hãn, để lồng ngực dán sát, để nhịp đập đồng điệu, "Từ giờ trí óc tôi thuộc về nước nhà, còn trái tim chỉ thuộc về cậu thôi... Món quà này, cậu ưng chứ?"

Thích Tự bỗng xúc động đến nóng bừng hốc mắt, vòng tay ôm cổ Phó Diên Thăng, nói: "Chẳng còn gì ưng hơn."

- Hoàn chính văn -

Đã là truyện cổ tích, thì cho bọn họ một cái kết viên mãn đi XD

****

<Lời tác giả - Ghi chép nhỏ hậu Phúc Hắc>

Chính văn đến đây là hoàn, từ khi khai hồ hồi tháng 5 đến nay cũng nửa năm rồi, cảm ơn mọi người đã đồng hành trong suốt thời gian qua (¯ ▽ ¯) Theo thông lệ thì đây là chút ghi chép để tổng kết lại thu hoạch và suy nghĩ của mình về.

Trước tiên nói về những "thách thức" với mình khi viết cuốn này đi.

Thú thực thì lúc tính viết một cuốn anh em của, mình cũng không định viết phức tạp đến vậy đâu, hơn nữa khi ấy nghĩ về Thích Tự, ngoài cái màn trêu trai trong bar ra thì chẳng còn gì hết.

Trước khi khai hồ, mình đã bắt đầu bản thảo trên máy được 3 tháng, đến chừng 180k chữ, phát hiện Phúc Hắc 1.0 thật sự không làm bật lên được hình tượng nam chính trong lòng thì phải nói là vô cùng vô cùng bất lực.

Nghĩ thấy nếu nhân vật chính của mình là một tổng tài, thì phải có logic và cách thức hành động như một tổng tài, chứ không phải cứ dán một cái nhãn là được, bởi vì suy cho cùng thì Thích Tự không giống Thích Phong, Thích Phong là hotboy gốc bạch ngọt trong văn vườn trường, còn Thích Tự sẽ là một bá tổng gây dựng sự nghiệp lớn mạnh cơ.

Thế cho nên mình bắt đầu đào sâu hơn về bối cảnh của nhân vật chính, làm lại thiết lập nhân vật, không ngờ càng làm càng kích động, ngày nào đầu óc cũng gào rú đòi viết thương chiến như bị nhập!

Nhưng bấy giờ hiểu biết của mình về quản lí tài chính chỉ giới hạn trong các bản tin xem được hàng ngày, không phải chuyên môn nên nhiều khái niệm cơ bản còn chẳng hiểu gì. Mình có một người bạn làm trong lĩnh vực liên quan, có lần còn phải chạy đến hỏi cỡ mấy vấn đề siêu cấp ngờ nghệch như kiểu công ti quỹ là cái gì (erm, như mấy câu hỏi mà Thích Phong hỏi Thầy Phó đó), làm người kia cũng lo không biết mình có kham nổi cái đề tài này không.

Chính tui còn lo nữa mà, nếu là một cuốn anh em của, viết cái gì đơn giản ngọt ngào một chút đương nhiên sẽ dễ hài lòng hơn, tự dưng đi đâm đầu vào thương chiến, không chỉ tự rước khổ mà còn dễ gặp nguy trên Tấn Giang nữa chứ.

Cơ mà... tay trái cứ thế nắm chặt lấy tay phải—mình cảm không nổi sóng trào ý chí ở trong người nữa luôn!

Vậy nên mới đi vào còn đường một chiều này tìm chết đây...

May mà, những nhiệt thành ấy đã cho mình rất nhiều động lực, trong quá trình làm Phúc Hắc 2.0 mình đã tìm tòi và học hỏi rất nhiều, cũng coi như lỡm bỡm hơn một chút (chính mấy lúc tìm hiểu này đã tạo cảm hứng khiến mình đào hố, bởi vì mình thật sự enjoy việc học), tất nhiên mấy thứ được viết đến (trong truyện) mà được nhìn qua lăng kính chuyên nghiệp thì khó thoát khỏi sạn lăm, cùng lăm chỉ lòi được mấy bạn nhỏ thôi, cũng cảm ơn mọi người đã nhắm mắt cho qua.

Phúc Hắc 2.0 là lần đầu tiên mình thử viết hết đại cương trước kia chấp bút, cũng là lần đầu tiên chú trọng gắn kết tuyến tình cảm với plot đến vậy (trước làm bộ Trợ lí cũng có chút tương tự nhưng vô thức chứ không lên kế hoạch bài bản)

Những tác phẩm trước đây đều chỉ có dàn ý thô, rồi đến khi bắt tay vào viết thì cứ thế đi xa ngàn dặm, riêng bộ này thì đa phần đều không chệch đường ray, khả năng không chế có tiến bộ chính là điểm mình muốn tự khen ngợi bản thân một chút.

Có điều vì là thách thức, quá trình sáng tác đương nhiên không tránh khỏi trở ngại, cũng để lộ ra không ít thiếu sót.

Điện hình là những lần loay hoay tìm cách hợp lí hóa logic các sự kiện theo đại cương cũng như diễn biến cảm xúc của nhân vật trong quá trình ấy, dẫn đến tình trạng kẹt văn muốn phát rồ, thời gian update cũng không ổn định được nữa.

Bởi vì năng lực hiện tại còn có hạn, mình cũng biết có vài chi tiết chưa được xử lí ổn thỏa cho lắm, những vấn đề liên quan đến chuyên ngành hẳn là vẫn còn lỗ hổng. Không có gì ngạc nhiên nếu người đọc nào phát hiện ra

bug, bởi vì mình thực chất chỉ là một tay mơ đang cố gắng đối phó mà thôi, rất hoan nghênh các bạn có chuyên môn chỉ ra vấn đề giùm.

Đồng thời, quá trình viết cuốn này cũng khiến mình ý thức được rằng hành văn của bản thân còn rất nhiều vấn đề.

Không phải trước đây không biết gì, mà mình chỉ nghĩ với văn học mạng thì dùng từ sao cho ngắn gọn chuẩn xác và logic là được.

Background của mình bên khoa học tự nhiên, bình thường đọc sách cũng hay để ý đến tư tưởng tác phẩm, tình cảm nhân vật hoặc là logic hành văn của tác giả hơn là những từ ngữ hoa mỹ. Mãi đến lần này viết Phúc Hắc, mình mới nhận ra từ vựng và diễn đạt của bản thân còn kém quá, nói thế nào nhỉ, đại khái là kiểu đến lúc cần mới biết mình thiếu từ đã man.

Thực tế, muốn viết được ngắn gọn và chuẩn xác thì khả năng dùng từ phải rất tốt, ví dụ như lúc muốn miêu tả cảm xúc nhân vật trong trạng thái nào đấy, cảm giác tưởng tượng trong đầu rõ là sinh động mà viết ra không nổi con chữ như ý đúng là khó chịu gì đâu... Ài, hổ thẹn thật.

Mình biết hành văn cần có thời gian để cải thiện chứ không không phải việc làm một lần là xong, may mà giờ nhận thức được rồi, ít ra đã biết mình cần tìm hiểu và cố gắng hơn ở đâu, cũng coi như có tiến bộ. Xin phép cắm ở đây một cái cờ đánh dấu, cứ từng bước một đi.

Cảm ơn tất cả độc giả đã bao dung với những khuyết điểm và thiếu sót kể trên, sau khi hoàn truyện mình sẽ đánh giá và chỉnh sửa lại Phúc Hắc một lần toàn diện (mong các tình yêu đọc truyện hoàn căn cứ vào bản chỉnh sửa cuối cùng trên TG nhé)

Nhìn chung quá trình viết bộ này đã mang đến rất nhiều niềm vui và hưởng thụ cho mình, ngoài khơi lên lòng ham học hỏi thì còn khiến mình nhìn nhận lại bản thân, và đặc biệt là lời được rất nhiều sự ủng hộ của mọi người nữa chứ.

Suy cho cùng thì viết cũng là để người ta đọc, mỗi lần thấy các bạn vào đọc, tung hoa hay thảo luận kịch bản trong chương mới cũng là một lần mình được tiếp thêm rất nhiều năng lượng, tình cảm không thể diễn tả bằng lời, thôi thì nhìn mình rơi lệ bày tỏ đi nè $\sim(\overline{\top} \nabla \overline{\top})$

Trong thời đại văn học mạng thì mọi thường hay để ý số liệu để đánh giá độ hay dở của một tác, Phúc Hắc không phải cuốn sách có đánh giá tốt nhất của mình trên TG, thậm chí có thể nói là hơi khiếm tốn, hiển nhiên cho thấy là một tác phẩm thương mại thì nó vẫn còn những điểm yếu nhất định. Có điều bất kể thành tích có thể nào, với mình nó chỉ là một dấu chân trong đời sáng tác, và với một tác giả viết để thỏa mãn nhu cầu tinh thần bản thân là trên hết thì nó đã đem lại cho mình những thu hoạch tuyệt vời nhất rồi.

Mình biết thành tích của nó ở trong lòng mình ra sao, và sau này mình sẽ phấn đấu để làm tốt hơn thế nữa. -3-

Cuối cùng nói qua về dự định trước mắt đi.

Trước hết là viết phiên ngoại, nội dung bao gồm cuộc sống sau này của Cá và Thầy, chào đón sự ra đời của em bé thứ ba nhà họ Thích, câu chuyện về một vài vai phụ, và những chiếc Lamborghini (~cảnh nóng) đang rất được mọi người chờ đón nữa haha, muốn đọc thêm về chuyện gì khác thì các bạn cũng có thể để lại dưới bình luận. Các nội dung khá tản mạn nên mình cứ để hồ đó đã, không có lịch đăng cụ thể gì đâu, cũng có thể viết xong hết rồi update một lượt thôi. Nói chung là cứ để xem thế nào, có gì sẽ cập nhật tiến độ trên văn án sau.

Bao giờ toàn văn hoàn, trước hết mình phải chỉnh sửa để phục vụ xuất bản cái đã, sau đấy thì khai hồ <Tình cờ yêu>—vì óc hơi cạn rồi nên bộ này chỉ có yêu đương nhẹ nhàng thôi, nhưng tất nhiên là vẫn có cả thử nghiệm mới, sẽ không quá dài đâu, tình yêu nào hứng thú thì vào mục dự án nghĩa thử nhé.

Về tình hình bản quyền của Phúc Hắc: đã kí bản giản thể với TianWen Kadokawa, kí bản phồn thể với TianWenBL, trao quyền làm kịch truyền thanh thương mại, theo kế hoạch thì khoảng độ giữa năm sau sẽ bắt đầu quảng bá, những bản quyền khác vẫn đang trong quá trình đàm phán, có tin chính thức sẽ thông báo với mọi người sau.

Cuối cùng, cảm ơn mọi người đã đọc đến tận đây, hẹn gặp lại ở quyển —... À không, gặp lại ở phiên ngoại đã chứ! XD

-

vtrans by xiandzg

T/N: Nhìn thấy hoàn chính văn đã nghĩ nhiều lắm mà dịch được xong đồng lời kết của Lingling thì chữ trong đầu mình cũng bay hết rồi, để khi nào toàn văn hoàn mình sẽ làm một số sau đi...

Nhưng mà, một câu tâm tâm niệm niệm nhất định phải nói được hôm nay chính là cảm ơn các nạn nhân lọt vào (và quyết định ở lại) chiếc hố ongoing này cùng mình trong suốt 6 tháng qua, các bạn đều là động lực đã giúp mình hoàn thành được PHQĐ của ngày hôm nay. Hi vọng chúng ta vẫn còn duyên gặp lại, không phải với tư cách chủ nhà-bạn đọc thì cùng là bạn đọc của một chiếc hố khác đi ^^

Mà quên, các bạn vẫn sẽ thấy mình trôi lên với phiên ngoại nữa chứ nhỉ....

Vậy sơ qua về kế hoạch tương lai của mình cho PHQĐ luôn đi:

- Bám đuôi Hi lấy phiên ngoại—mọi phiên ngoại không cảnh nóng đều sẽ được đăng lên đây, bất kể là về nhân vật nào đi chăng nữa (mình biết còn nhiều Tống Trạch đảng nằm vùng ở đây lắm mà)

- Những chiếc Lamborghini (aka thịt thà mắt muối) dù bổ sung cho trước kia hay hàng mới về thì mình đều không định đăng ở đây, ai đọc ở trang reup thì nghỉ. Wordpress mình chưa xây xong, hiện tại mới có một cái nhóm nho nhỏ trên facebook, để dành đăng vào đấy đi. Nếu bạn không ngại thì cứ request vào group, mình không có đòi trả lời câu hỏi gì hết, chỉ cần mọi người tôn trọng lẫn nhau là được rồi. Tên group và link mình để trong comment cho ai cần.

- Beta beta beta beta. Hoàn PN xong mình sẽ đi beta. Hi beta xong mình sẽ đi beta lại lần nữa. Trong thời gian beta không khóa truyện, chỉ gắn cảnh báo ở tên truyện và ngoài description.

- Nhất định phải đu xuất bản hờ hờ. Yên tâm nếu có phiên ngoại đặc biệt mình sẽ trời lên.

Để lại đây một con ảnh kỉ niệm lần đầu tiên lên làm nhất bảng đại lão đi hihi

Table of Contents

Mục lục

Chương 1: Hôn Tôi Cái Đi

Chương 2: Tôi Là Thích Phong

Chương 3: Vòng Hạt Xanh Ngọc

Chương 4: Cười Lừa Kiếm Ngựa

Chương 5: Thích Phong Thật-Giả

Chương 6: Xác Định Mục Tiêu

Chương 7: Tiêu Chí Lựa Chọn

Chương 8: Tư Hàng Đến Mĩ

Chương 9: Thư Kí Toàn Năng

Chương 10: Tài Sản Vô Hình

Chương 11: Phân Tích Sơ Bộ

Chương 12: Giảng Dạy Trực Tuyến

Chương 13: Trò Chuyện Thương Mại

Chương 14: Dịch Vụ Đặc Biệt

Chương 15: Hoàng Tử Băng Giá

Chương 16: Tôi Lạnh Lùng Không

Chương 17: Tiết Mục Hoàn Hảo

Chương 18: Thực Hành Khởi Nghiệp

Chương 19: Tinh Táo Lựa Chọn

Chương 20: Mưa Nguồn Sau Đông

Chương 21: Tôi Muốn Thấy Anh

Chương 22: Nhân Trung Long Phượng

Chương 23: Chuẩn Bị Về Nước

Chương 24: Tôi Là Số Phức

Chương 25: Tuyệt Không Nhận Thua

Chương 26: Không Rõ Mục Đích

Chương 27: Lợi Ích Qua Lại

[Chương 28: Thăm Dò Chút Đỉnh](#)
[Chương 29: Tổng Tài Bá Đạo](#)
[Chương 30: Ngồi Cùng Sao Mạng](#)
[Chương 31: Hay Thích Làm Nũng](#)
[Chương 32: Không Chút Sơ Hở](#)
[Chương 33: Mang Theo Bạn Trai](#)
[Chương 34: Một Pha Yếm Trợ](#)
[Chương 35: Thương Chiến Mô Phỏng](#)
[Chương 36: Nhà Cái Chứng Khoán](#)
[Chương 37: Tiếp Xúc Thân Mật](#)
[Chương 38: Thăm Dò Thành Công](#)
[Chương 39: Nó Tên Thích Phong](#)
[Chương 40: Thứ Bug Trí Mạng](#)
[Chương 41: Cứ Chờ Đó Đi](#)
[Chương 42: Đi Làm Thay Anh](#)
[Chương 43: Tôi Muốn Gặp Cậu](#)
[Chương 44: Cậu Học Hư Rồi](#)
[Chương 45: Làm Vợ Của Tôi](#)
[Chương 46: Giả Trang Thành Minh](#)
[Chương 47: Tráo Thật Thành Giả](#)
[Chương 48: Giữ Lấy Cho Chắc](#)
[Chương 49: Không Đáng Yêu Bằng](#)
[Chương 50: Tình Mê Ý Loạn](#)
[Chương 51: Dẫn Đám Súc Sinh](#)
[Chương 52: Vô Cùng Thoải Mái](#)
[Chương 53: Hẳn Đúng Là Ngu](#)
[Chương 54: Chung Cư Lâm Uyên](#)
[Chương 55: Kích Thích Thái Quá](#)
[Chương 56: Ghê Gớm Rồi Đây](#)
[Chương 57: Lỗ Là Chuyện Nhỏ](#)
[Chương 58: Tổng Tài Thế Thân](#)
[Chương 59: Đoán Ra Được Hết](#)

[Chương 60: Anh Thoát Rời Đây](#)
[Chương 61: Một Hợp Đồng Mới](#)
[Chương 62: Hạng Mục Sau Đây](#)
[Chương 63: Mình Cũng Có Thể](#)
[Chương 64: Kí Luôn Tại Chỗ](#)
[Chương 65: Ông Xã Ngủ Ngon](#)
[Chương 66: Tuân Thủ Nguyên Tắc](#)
[Chương 67: Càng Thế Càng Tốt](#)
[Chương 68: Tìm Được Trên Mạng](#)
[Chương 69: Bê Bối Ngoại Tình](#)
[Chương 70: Hôn Thêm Lát Đã](#)
[Chương 71: Sao Mạng Đào Đào](#)
[Chương 72: Phải Có Chừng Mực](#)
[Chương 73: Tốc Độ Sinh Tử](#)
[Chương 74: Âm Mưu Ẩn Sâu](#)
[Chương 75: Không Sao Là May](#)
[Chương 76: Nhân Cách Phân Liệt](#)
[Chương 77: Hoàng Đế Tuyển Phi](#)
[Chương 78: Yêu Rồi Đúng Không](#)
[Chương 79: Lạt Mềm Buộc Chặt](#)
[Chương 80: Lẩu Than Ếnh Ương](#)
[Chương 81: Có Hơi Nhớ Cậu](#)
[Chương 82: Băng Qua Đại Dương](#)
[Chương 83: Đạo Cụ Dạy Học](#)
[Chương 84: Cổ Đông Phân Tranh](#)
[Chương 85: Gia Sư Full-Time](#)
[Chương 86: Có Qua Có Lại](#)
[Chương 87: Gián Điệp Ngược Lại](#)
[Chương 88: Học Theo Anh Đã](#)
[Chương 89: Công Nghệ Hồng Trang](#)
[Chương 90: Hệ Thống Thăng Cấp](#)
[Chương 91: Đáng Về Chân Thực](#)

[Chương 92: Tự Mình Tiêu Hoá](#)
[Chương 93: Cậu Phát Sốt Rồi](#)
[Chương 94: Thời Gian Ba Ngày](#)
[Chương 95: Đúng Là Tuyệt Tình](#)
[Chương 96: Đàm Phán Giá Cả](#)
[Chương 97: Đối Thoại Bí Ẩn](#)
[Chương 98: Nghe Cậu Sắp Xếp](#)
[Chương 99: Hẹn Hò Ba Người](#)
[Chương 100: Có Tôi Ở Bên](#)
[Chương 101: Gián Điệp Thương Nghiệp](#)
[Chương 102: Con Người Thăng Thấn](#)
[Chương 103: Không Khí Áo Diệu](#)
[Chương 104: Ăn Nhiều Nhím Biển](#)
[Chương 105: Tam Quan Khác Biệt](#)
[Chương 106: Về Rồi Chịu Phạt](#)
[Chương 107: Mật Thám Chính Phủ](#)
[Chương 108: Phần Mềm Giám Sát](#)
[Chương 109: Toàn Là Nói Nhảm](#)
[Chương 110: Lên Giời Luôn Đi](#)
[Chương 111: Ai Bảo Anh Đi](#)
[Chương 112: Cuộc Trò Chuyện Riêng](#)
[Chương 113: Giá Trị Tiềm Ẩn](#)
[Chương 114: Cứ Để Cậu Ấy](#)
[Chương 115: Tôi Muốn Hút Thuốc](#)
[Chương 116: Làm Chơi Chơi Thôi](#)
[Chương 117: Cậu Có Tin Không](#)
[Chương 118: Đại Cục Quan Trọng](#)
[Chương 119: Thời Gian Tiếp Nhận](#)
[Chương 120: Bảo Vệ Người Nhà](#)
[Chương 121: Bạn Trai Tầng Ngầm](#)
[Chương 122: Tâm Lí Chống Đối](#)
[Chương 123: Nấu Mình Chờ Thời](#)

[Chương 124: Phòng Hờ Trước Đi](#)
[Chương 125: Mới Chạy Hai Vòng](#)
[Chương 126: Trao Đi Tất Cả](#)
[Chương 127: Cậu Hết Giận Rồi](#)
[Chương 128: Không Thấy Người Đâu](#)
[Chương 129: Tiểu Phó Đang Tra](#)
[Chương 130: Sùng Kính Trong Lòng](#)
[Chương 131: Ba Hứa Với Con](#)
[Chương 132: Con Cảm Ơn Mẹ](#)
[Chương 133: Làm Hết Khả Năng](#)
[Chương 134: Thỏa Thuận Chia Phần](#)
[Chương 135: Hai Đứa Em Trai](#)
[Chương 136: Thần Giao Cách Cảm](#)
[Chương 137: Mỗi Người Một Chí](#)
[Chương 138: Công Ti Lên Sàn](#)
[Chương 139: Thật Sự Rất Nhớ](#)
[Chương 140: Thế Vẫn Chưa Đủ](#)
[Chương 141: Nói Thêm Chút Đi](#)
[Chương 142: Đồng Lòng Ủng Hộ](#)
[Chương 143: Gãi Cho Tôi Với](#)
[Chương 144: Ai Nấy Hoảng Loạn](#)
[Chương 145: Đi Tránh Sóng Gió](#)
[Chương 146: Cực Tuệ Tất Thương](#)
[Chương 147: Thành Toàn Cho Nhau](#)
[Chương 148: Hạc Bắc Đến Nam](#)
[Chương 149: Tôi Quyết Đồng Ý](#)
[Chương 150: Khóc Lên Rừng Rức](#)
[Chương 151: Đúng Là Chi Li](#)
[Chương 152: Chiến Đội Dã Thảo](#)
[Chương 153: Không Phải Việc Cậu](#)
[Chương 154: Có Dịp Thì Vui](#)
[Chương 155: Mở Màn Chiến Tranh](#)

[Chương 156: Gieo Gió Gặt Bão](#)
[Chương 157: Cho Tôi Nhìn Chút](#)
[Chương 158: Mờ Mờ Áo Áo](#)
[Chương 159: Liên Lạc Hàng Ngày](#)
[Chương 160: Chỉ Yêu Mình Cậu](#)
[Chương 161: Chỉ Biết Hứa Kính](#)
[Chương 162: Tư Bản Lâm Hoà](#)
[Chương 163: Nửa Kín Nửa Hở](#)
[Chương 164: Tùy Cơ Đánh Trá](#)
[Chương 165: Buộc Hẳn Cúi Đầu](#)
[Chương 166: Như Được Khai Sáng](#)
[Chương 167: Với Một Điều Kiện](#)
[Chương 168: Đang Ghen Đấy À](#)
[Chương 169: Hành Xử Cảm Tính](#)
[Chương 170: Tự Mình Huyễn Hoạch](#)
[Chương 171: Tập Đoàn Thiên Bảo](#)
[Chương 172: Muốn Ăn Cậu Đã](#)
[Chương 173: Mưa Dầm Thấm Đất](#)
[Chương 174: Tất Cả Của Cậu](#)
[Chương 175: Lâu Rồi Không Gặp](#)
[Chương 176: Truy Cầu Gì Chứ](#)
[Chương 177: Phó Diên Thăng Đầu](#)
[Chương 178: Thân Bất Do Kì](#)
[Chương 179: Hai Người Mất Tích](#)
[Chương 180: Tôi Đố Kì Cậu](#)
[Chương 181: Đáng Hận Đáng Thương](#)
[Chương 182: Anh Đừng Đi Nữa \(Updates @ T/N\)](#)
[Chương 183: Chân Tình Đời Này](#)
[Chương 184: Tôi Muốn Từ Chức](#)
[Chương 185: Chiều Mình Cậu Thôi](#)
[Chương 186: Chỉ Thuộc Về Anh](#)
[Chương 187: Món Quà Tốt Nghiệp \(Hoàn Chính Văn\)](#)